Holy Bible

Aionian Edition®

Svensk Bibel

Swedish Bible 1873

Holy Bible Aionian Edition ®
Svensk Bibel
Swedish Bible 1873

Creative Commons Attribution 4.0 International, 2018-2025
Source text: Crosswire.org
Source version: 7/21/2015
Source copyright: Public Domain
King Charles XII, British and Foreign Bible Society, spell checked OCR, 1873, 1976
ISBN: 978-1-67814-574-3

Formatted by Speedata Publisher 5.1.9 (Pro) on 6/3/2025
100% Free to Copy and Print
TOR Anonymously
AionianBible.org

Published by Nainoia Inc, https://Nainoia-Inc.signedon.net
All profits are given to https://CoolCup.org

We pray for a modern Creative Commons translation in every language
Translator resources at https://AionianBible.org/Third-Party-Publisher-Resources
Report content and format concerns to Nainoia Inc
Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Förord

Svensk at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aïdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aïdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is eternal! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to eternal life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Please understand these eleven words. The original translation is unaltered and a highlighted note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read at AionianBible.org, with Android, and with TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal and purple is the color of royalty! All profits are given to CoolCup.org.

History

Svensk at AionianBible.org/History

06/21/75 - Two boys, P. and J., wonder if Jesus saves all and pray.
04/15/85 - Aionian Bible conceived as B. and J. pray.
12/18/13 - Aionian Bible announced as J. and J. pray.
06/21/15 - Aionian Bible birthed as G. and J. pray.
01/11/16 - AionianBible.org domain registered.
06/21/16 - 30 translations available in 12 languages.
12/07/16 - Nainoia Inc established as non-profit corporation.
01/01/17 - Creative Commons Attribution No Derivatives 4.0 license added.
01/16/17 - Aionian Bible Google Play Store App published.
07/01/17 - 'The Purple Bible' nickname begins.
07/30/17 - 42 translations now available in 22 languages.
02/01/18 - Holy Bible Aionian Edition® trademark registered.
03/06/18 - Aionian Bibles available in print at Amazon.com.
09/15/18 - Aionian Bible dedicated as J. and J. pray again.
10/20/18 - 70 translations now available in 33 languages.
11/17/18 - 104 translations now available in 57 languages.
03/24/19 - 135 translations now available in 67 languages.
10/28/19 - Aionian Bible nursed as another J. and J. pray.
10/31/19 - 174 translations now available in 74 languages.
02/22/20 - Aionian Bibles available in print at Lulu.com.
05/25/20 - Illustrations by Gustave Doré, La Grande Bible de Tours, Felix Just.
08/29/20 - Aionian Bibles now available in ePub format.
12/01/20 - Right to left and Hindic languages now available in PDF format.
03/31/21 - 214 translations now available in 99 languages.
11/17/21 - Aionian Bible Branded Leather Bible Covers now available.
12/20/21 - Social media presence on Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, etc.
01/01/22 - 216 translations now available in 99 languages.
01/09/22 - StudyPack resources for Bible translation study.
01/23/22 - Volunteers celebrate with pie and prayer.
02/14/22 - Strong's Concordance from Open Scriptures and STEPBible.
02/14/23 - Aionian Bible published on the TOR Network.
12/04/23 - Eleēsē added to the Aionian Glossary.
02/04/24 - 352 translations now available in 142 languages.
05/01/24 - 370 translations now available in 164 languages.
08/05/24 - 378 translations now available in 165 languages.
08/18/24 - Creative Commons Attribution 4.0 International, if source allows.
10/20/24 - Gospel Primer handout format.
11/24/24 - Progressive Web Application off-line format.
01/28/25 - All profits are given to CoolCup.org.
03/12/25 - 382 translations now available in 166 languages.
05/04/25 - 393 translations now available in 175 languages.
05/27/25 - 462 translations now available in 229 languages.

Innehåll

GAMLA TESTAMENTET

1 Mosebok 1
2 Mosebok 35
3 Mosebok 62
4 Mosebok 82
5 Mosebok 110
Josua 135
Domarboken 151
Rut 168
1 Samuelsboken 171
2 Samuelsboken 193
1 Kungaboken 211
2 Kungaboken 233
1 Krönikeboken 254
2 Krönikeboken 273
Esra 296
Nehemja 303
Ester 313
Job 319
Psaltaren 336
Ordspråksboken 376
Predikaren 390
Höga Visan 395
Jesaja 398
Jeremia 431
Klagovisorna 469
Hesekiel 473
Daniel 507
Hosea 518
Joel 523
Amos 525
Obadja 529
Jona 530
Mika 532
Nahum 535
Habackuk 537
Sefanja 539
Haggai 541
Sakaria 543
Malaki 549

NYA TESTAMENTET

Matteus 553
Markus 576
Lukas 591
Johannes 615
Apostlagärningarna 633
Romarbrevet 657
1 Korinthierbrevet 667
2 Korinthierbrevet 676
Galaterbrevet 682
Efesierbrevet 686
Filipperbrevet 690
Kolosserbrevet 693
1 Thessalonikerbrevet 695
2 Thessalonikerbrevet 697
1 Timotheosbrevet 699
2 Timotheosbrevet 702
Titusbrevet 704
Filemonbrevet 705
Hebreerbrevet 706
Jakobsbrevet 713
1 Petrusbrevet 716
2 Petrusbrevet 719
1 Johannesbrevet 721
2 Johannesbrevet 724
3 Johannesbrevet 725
Judasbrevet 726
Uppenbarelseboken 727

APPENDIX

En Guide till Läsaren
Ordlista
Kartor
Bestämmelse
Illustrationer, Doré

GAMLA TESTAMENTET

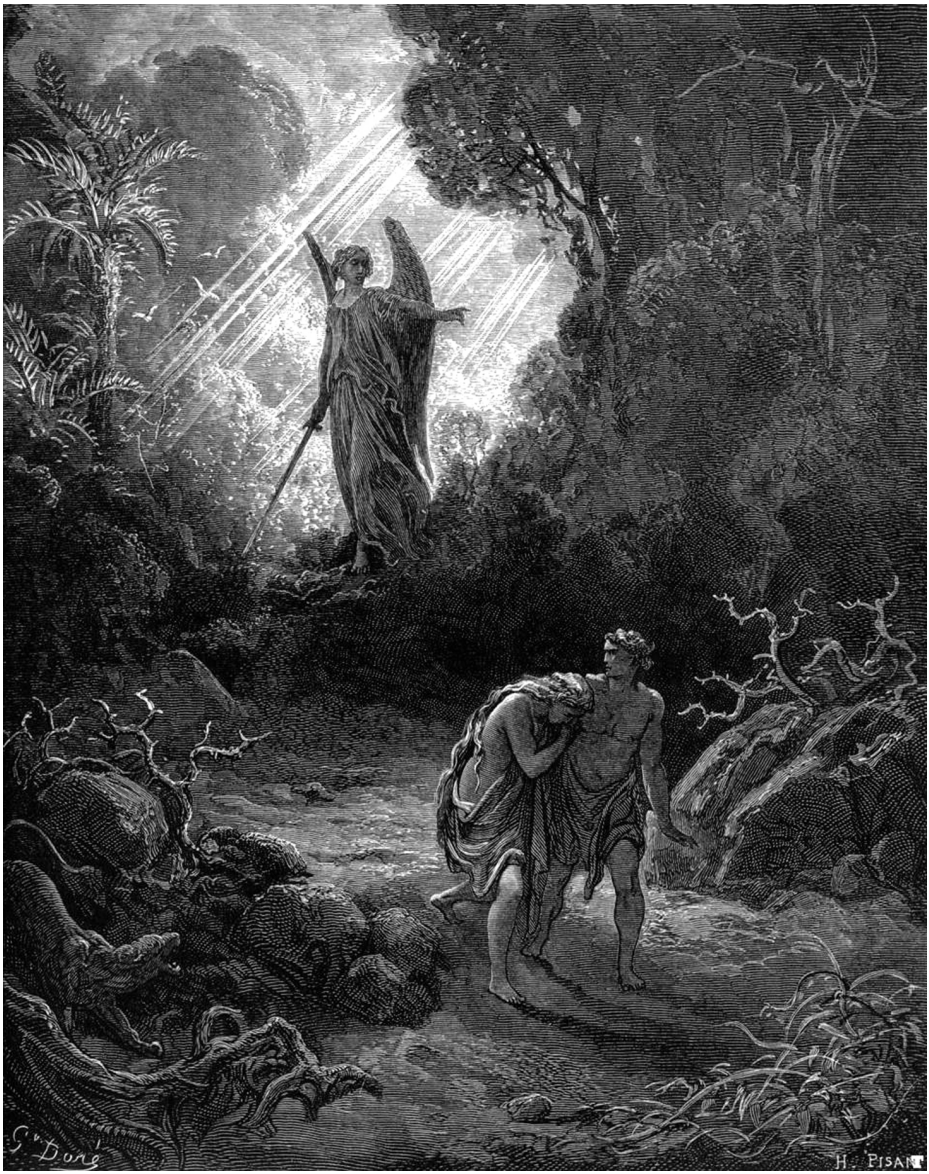

Och dref Adam ut; och satte för lustgården Eden Cherubim, med ett bart huggande svärd, till att förvara vägen till lifsens trä.

1 Mosebok 3:24

1 Mosebok

1 I begynnelsen skapade Gud Himmel och Jord. **2** Och jorden var öde och tom, och mörker var på djupet, och Guds Ande sväfde öfver vattnet. **3** Och Gud sade: Varde Ljus, och det vardt Ljus. **4** Och Gud såg ljuset, att det var godt. Då skilde Gud ljuset ifrå mörkret. **5** Och kallade ljuset Dag, och mörkret Natt. Och vardt af afton och morgon den första dagen. **6** Och Gud sade: Varde ett Fäste emellan vattnen, och åtskilje vatten ifrå vatten. **7** Och Gud gjorde fästet, och åtskilde det vattnet, som var under fästet, ifrå det vatten, som var ofvan fästet. Och det skedde så. **8** Och Gud kallade fästet Himmel. Och vardt af afton och morgon den andra dagen. **9** Och Gud sade: Församle sig vattnet, som är under himmelen, uti besynnerligit rum, att det torra må synas. Och det skedde så. **10** Och Gud kallade det torra Jord, och vattnens församlingar kallade han Haf. Och Gud såg, att det var godt. **11** Och Gud sade: Bäre jorden gräs och örter, som frö hafva, och fruktsam trä, att hvart och ett bär frukt efter sin art, och hafver sitt eget frö i sig sjelfvo på jordene. Och det skedde så. **12** Och jorden bar gräs och örter, som frö hade, hvart efter sin art, och trä, som frukt båro, och hade sitt eget frö i sig sjelfvo, hvart efter sin art. Och Gud såg, att det var godt. **13** Och vardt af afton och morgon den tredje dagen. **14** Och Gud sade: Varde Ljus uti himmelens fäste, och åtskilje dag och natt, och gifve tecken, månader, dagar och år. **15** Och vare för ljus uti himmelens fäste, och lyse på jordene. Och det skedde så. **16** Och Gud gjorde tu stor ljus; ett stort ljus, som regerade dagen, och ett litet ljus, som regerade nattena; och stjernor. **17** Och Gud satte dem uti himmelens fäste, att de skina skulle på jordena; **18** Och regera dagen och nattena, och åtskilja ljuset och mörkret. Och Gud såg, att det var godt. **19** Och vardt af afton och morgon den fjerde dagen. **20** Och Gud sade: Göre vattnet af sig kräkande och lefvande djur, och foglar, som på jordene flyga under himmelens fäste. **21** Och Gud skapade stora hvalar, och allahanda lefvande och kräkande djur, som vattnet af sig gör, hvart efter sin art, och allahanda fjäderfoglar, hvart efter sin art. Och Gud såg, att det var godt. **22** Och välsignade dem, och sade: Varer fruktsamme, och förökens, och uppfyller hafsens vatten, och foglarna föröke sig på jordene. **23** Och vardt af afton och morgon den femte dagen. **24** Och Gud sade: Göre jorden af sig lefvande djur, hvart efter sin art, fänad, kräkande djur, och vilddjur på jordene, hvart efter sin art. Och det skedde så. **25** Och Gud gjorde vilddjur på jordene, hvart efter sin art, fänad efter sin art, allahanda kräkande djur på jordene efter sin art. Och Gud såg, att det var godt. **26** Och Gud sade: Låt oss göra Menniskona till ett beläte, det oss likt är, den råda skall öfver fiskarna i hafvet, och öfver foglarna under himmelen, och öfver fänaden, och öfver hela jordena, och öfver allt det som kräker på jordene. **27** Och Gud skapade menniskona sig till ett beläte, till Guds beläte skapade han honom, Man och Qvinno skapade han dem. **28** Och Gud välsignade dem, och sade till dem: Varer fruktsamme, och föröker eder, och uppfyller jordena, och hafver henne under eder, och råder öfver fiskarna i hafvet, och öfver foglarna under himmelen, och öfver all djur, som kräla på jordene. **29** Och Gud sade: Si, jag hafver gifvit eder allahanda örter, som frö hafva på hela jordene, och allahanda fruktsam trä, och trä, som frö hafva i sig sjelfvo, eder till mat. **30** Och allom djurom på jordene, och allom foglom under himmelen, och allo thy, som kräker på jordene, och lif hafver, att de skola hafva allahanda gröna örter till att äta. Och det skedde så. **31** Och Gud såg på allt det han gjort hade, och si, det var allt ganska godt. Och vardt af afton och morgon den sjette dagen.

2 Så vardt nu himmel och jord fullkomnad med all sin här. **2** Och Gud fullkomnade på sjunde dagenom sin verk, som han gjort hade, och hvilade på sjunde dagenom af all sin verk, som han gjort hade. **3** Och välsignade sjunde dagen, och helgade honom, derföre att han på honom hvilade af all sin verk, som Gud skapade och gjorde. **4** Alltså är himmel och jord tillkommen, då de skapade vordo på den tid, då Herren Gud gjorde himmel och jord. **5** Förra än någor stjelk var på markene, och förra än någor ört växte på jordene; förty Herren Gud hade än då intet låtit regna på jordene, och ingen menniska var, som brukade jordena. **6** Men en dimba gick upp af jordene, och vattnade alla markena. **7** Och Herren Gud gjorde menniskona af jordenes stoft, och inblåste uti hans näso en lefvande anda, och så vardt menniskan en lefvande själ. **8** Och Herren Gud planterade en lustgård uti Eden öster ut, och satte der in menniskona, som han gjort hade. **9** Och Herren Gud lät uppväxa af jordene allahanda trä, lustig till att se och god till att äta; och lifsens trä midt i lustgårdenom, och kunskapsens trä på godt och ondt. **10** Och utaf Eden gick en ström till att vattna lustgården, och han delade sig i fyra hufvudfloder. **11** Den förste kallas Pison, den löper om hela Havila land, och der finnes guld. **12** Och dess landes guld är kosteligit, och der finnes Bedellion, och den ädle stenen Onix. **13** Den andre floden heter Gihon, den löper kring om hela Ethiopien. **14** Den tredje floden kallas Hiddekel, den löper fram för Assyrien. Den fjerde floden är Phrath. **15** Och Herren Gud tog menniskona, och satte honom in uti lustgården Eden, att han honom bruka och bevara skulle. **16** Och Herren Gud böd

menniskona, och sade: Du skall äta af allahanda trä
i lustgårdenom; 17 Men af kunskapsens trä på godt
och ondt skall du icke äta; förty, på hvad dag du deraf
äter, skall du döden dö. 18 Och Herren Gud sade:
Det är icke godt, att menniskan är allena; jag vill göra
honom ena hjelp, den sig till honom hålla må. 19 Som
nu Herren Gud gjort hade af jordene allahanda djur
på markene, och allahanda foglar under himmelen,
hade han dem fram för menniskona, att han skulle
se, huru han skulle nämna dem; ty, såsom menniskan
allahanda lefvande djur nämnde, så skulle de heta. 20
Och menniskan gaf hvart och ett fänad, och foglomen
under himmelen, och djuren på markene, sina namn.
Men till menniskone vardt icke funnen någon hjelp, den
sig till honom hålla måtte. 21 Då lät Herren Gud falla en
tung sömn på menniskona, och vid han sof, tog han ett
af hans sidoref, och uppfyllde kött i samma staden. 22
Och Herren Gud byggde ena Qvinno utaf refvet, som
han uttagit hade af menniskone, och hade henne fram
för honom. 23 Då sade menniskan: Detta är dock ben
af minom benom, och kött af mino kötte, hon skall heta
Manna, derföre att hon är tagen utaf mannenom. 24
Fördenskull skall en man öfvergifva fader och moder,
och blifva vid sina hustru, och skola varda till ett kött. 25
Och de voro både nakne, menniskan och hans hustru,
och de blygdes intet.

3 Och ormen var listigare än all djur på jordene, som
Herren Gud gjort hade, och sade till qvinnona: Ja,
skulle Gud hafva sagt, I skolen icke äta af allahanda trä
i lustgårdenom? 2 Då sade qvinnan till ormen: Vi äte af
de träs frukt, som är i lustgårdenom; 3 Men af frukten af
det trät, som är midt i lustgårdenom, hafver Gud sagt:
Äter icke deraf, och kommer icke heller dervid, att I icke
dön. 4 Då sade ormen till qvinnona: Ingalunda skolen
I döden dö. 5 Förty Gud vet, att på hvad dag I äten
deraf, skola edor ögon öppnas, och I varden såsom
Gud, vetandes hvad godt och ondt är. 6 Och qvinnan
såg till, att trät var godt att äta af, och ljufligit uppå se,
och att det ett lustigt trä var, efter det gaf förstånd;
och tog utaf fruktene, och åt, och gaf desslikes sinom
man deraf, och han åt. 7 Då öppnades bägges deras
ögon, och de vordo varse, att de voro nakne; och de
bundo tillhopa fikonalöf, och gjorde sig skörte. 8 Och de
hörde Herrans Guds röst gångandes i lustgårdenom,
då dagen svalkades; och Adam undstack sig, med
sine hustru, för Herrans Guds ansigte, ibland trän i
lustgårdenom. 9 Och Herren Gud kallade Adam, och
sade till honom: Hvar äst du? 10 Och han sade: Jag
hörde dina röst i lustgårdenom, och fruktade mig, ty jag
är naken, derföre undstack jag mig. 11 Han sade: Ho
hafver låtit dig förstå, att du äst naken? Hafver du icke
ätit af det trä, om hvilket jag dig budit hafver, att du
deraf icke äta skulle? 12 Då sade Adam: Qvinnan, som
du till mig gifvit hafver, gaf mig af trät, så att jag åt. 13
Då sade Herren Gud till qvinnona: Hvi hafver du det
gjort? Qvinnan sade: Ormen besvek mig, så att jag
åt. 14 Och Herren Gud sade till ormen: Efter du detta
gjort hafver, förbannad vare du öfver allt det som lif
hafver, och öfver all djur på markene; du skall gå på
din buk, och äta jord i alla dina lifsdagar. 15 Och jag
skall sätta fiendskap emellan dig och qvinnona, och
emellan dina säd och hennes säd. Den samme skall
söndertrampa ditt hufvud, och du skall stinga honom i
hans häl. 16 Och till qvinnona sade han: Jag skall få dig
mycken vedermödo, då du aflat hafver. Du skall föda
din barn med sveda, och din vilje skall dinom manne
undergifven vara, och han skall vara din herre. 17 Och
till Adam sade han: Efter du lydde dine hustrus röst,
och åt af trät, om hvilket jag dig böd och sade: Du skall
icke äta deraf; förbannad vare marken för dina skull,
med bekymmer skall du nära dig på henne i alla dina
lifsdagar. 18 Törne och tistlar skall hon bära dig, och du
skall äta örter på markene. 19 Du skall äta ditt bröd i
dins anletes svett, till dess du varder åter till jord igen,
der du af tagen äst; ty du äst jord, och till jord skall du
varda. 20 Och Adam kallade sine hustrus namn Heva,
derföre att hon en moder är åt allom lefvandom. 21 Och
Herren Gud gjorde Adam och hans hustru kjortlar af
skinn, och klädde uppå dem. 22 Och Herren Gud sade:
Si, Adam är vorden såsom en af oss, och vet hvad
godt och ondt är. Men nu, på det han icke uträcka skall
sina hand, och taga desslikes af lifsens trä, och äta,
och lefva evinnerliga; 23 Då lät Herren Gud honom utu
lustgårdenom Eden, på det han skulle bruka jordena,
der han af tagen var. 24 Och dref Adam ut; och satte
för lustgården Eden Cherubim, med ett bart huggande
svärd, till att förvara vägen till lifsens trä.

4 Och Adam kände sina hustru Heva, och hon aflade
och födde Cain, och sade: Jag hafver fått Herrans
man. 2 Och hon födde framdeles Habel hans broder.
Och vardt Habel en fåraherde, men Cain vardt en
åkerman. 3 Och det begaf sig efter några dagar, att
Cain offrade Herranom gåfvor af jordenes frukt. 4 Och
Habel offrade desslikes af förstlingene af sin får, och
af deras talg: Och Herren såg täckeliga till Habel och
hans offer. 5 Men till Cain och hans offer såg han icke
täckeliga. Då vardt Cain svårliga vred, och hans hy
förvandlades. 6 Sade Herren till Cain: Hvi äst du vred?
Eller hvi förvandlas din hy? 7 Är det icke så? Om du
äst from, så äst du tacknämlig; men äst du icke from,
så blifver icke synden säker eller fördold; men städ
henne icke hennes vilja, utan råd öfver henne. 8 Då
talade Cain med sin broder Habel. Och det begaf sig,
då de voro på markene, gaf Cain sig upp emot sin

broder Habel, och slog honom ihjäl. 9 Då sade Herren
till Cain: Hvar är din broder Habel? Han svarade: Jag
vet det icke; skall jag taga vara på min broder? 10
Och han sade till honom: Hvad hafver du gjort? Dins
broders blods röst ropar till mig utaf jordene. 11 Och
nu, förbannad vare du på jordene, som sin mun öppnat
hafver, och tagit dins broders blod utu dina händer. 12
Då du brukar jordena, skall hon icke straxt gifva dig
efter sin förmågo; ostadig och flyktig skall du blifva på
jordene. 13 Och Cain sade till Herran: Min missgerning
är större, än att hon må mig förlåten varda. 14 Si, du
drifver mig i dag utaf landet, och jag måste gömma mig
undan ditt ansigte, och måste ostadig och flyktig blifva
på jordene. Så varder mig gående, att hvilken som
helst mig finner, han slår mig ihjäl. 15 Men Herren sade
till honom: Nej, utan den som slår Cain ihjäl, det skall
sjufalt hämnadt varda. Och Herren satte ett tecken på
Cain, att hvilken som helst honom funne, skulle icke slå
honom ihjäl. 16 Och så gick Cain ifrå Herrans ansigte,
och bodde i det landet Nod öster ut, på hinsidan Eden.
17 Och Cain kände sina hustru, och hon aflade och
födde Hanoch, och han byggde en stad, hvilken han
nämnde efter sin sons namn Hanoch. 18 Men Hanoch
födde Yrad: Yrad födde Mahujael: Mahujael födde
Methusael: Methusael födde Lamech. 19 Men Lamech
tog sig två hustrur: Den ena het Ada, den andra Zilla. 20
Och Ada födde Jabal; af honom kommo de som bodde
under tjäll, och hade boskap. 21 Och hans broder het
Jubal, af honom kommo de, som brukade harpor och
pipor. 22 Födde ock desslikes Zilla, nemliga Tubalkain,
som var en mästare i allahanda koppars och jerns verk;
och Tubalkains syster var Naema. 23 Och Lamech
sade till sina hustrur Ada och Zilla: I Lamechs hustrur,
hörer mina röst, och märker hvad jag säger: Jag hafver
dräpit en man mig till sår, och en yngling mig till blånad.
24 Cain skall varda hämnad sjufalt, men Lamech sju
och sjutiofalt. 25 Adam kände åter sina hustru, och hon
födde en son, och kallade honom Seth, sägandes: Gud
hafver satt mig en annor säd för Habel, som Cain ihjäl
slog. 26 Vardt också Seth född en son, den han kallade
Enos. Och på den samma tiden begynte man predika
om Herrans namn.

5 Detta är boken af menniskones slägt, på den tiden,
då Gud skapte menniskona, och gjorde henne efter
Guds liknelse. 2 Till man och qvinno skapade han
dem, och välsignade dem, och kallade deras namn
menniska, på den tiden de vordo skapade. 3 Och Adam
var hundrade och tretio år gammal, och han födde
en son, som hans beläte lik var, och kallade honom
Seth. 4 Och vordo hans dagar, sedan han hade födt
Seth, åttahundrade år, och han födde söner och döttrar.
5 Och vardt tiden på allan hans ålder niohundrade
och tretio år, och blef död. 6 Seth var hundrade och
fem år gammal, och födde Enos; 7 Och lefde derefter
åttahundrade och sju år, och födde söner och döttrar; 8
Och vardt tiden på allan hans ålder niohundrade och
tolf år, och blef död. 9 Enos var niotio år gammal,
och födde Kenan; 10 Och lefde derefter åttahundrade
och femton år, och födde söner och döttrar; 11 Så att
hans hela ålder vardt niohundrade och fem år, och
blef död. 12 Kenan var sjutio år gammal, och födde
Mahalaleel. 13 Och lefde derefter åttahundrade och
fyratio år, och födde söner och döttrar. 14 Så att hans
hela ålder vardt niohundrade och tio år, och blef död.
15 Mahalaleel var sextio och fem år gammal, och födde
Jared. 16 Och lefde sedan åttahundrade och tretio år,
och födde söner och döttrar. 17 Så att hans hela ålder
vardt åttahundrade fem och niotio år, och blef död. 18
Jared var hundrade tu och sextio år gammal, och födde
Henoch; 19 Och lefde derefter åttahundrade år, och
födde söner och döttrar. 20 Så att hans hela ålder vardt
niohundrade sextio och tu år, och blef död. 21 Henoch
var sextio fem år gammal, och födde Methusalah.
22 Och förde ett gudeligit lefverne i trehundrade år
derefter, och födde söner och döttrar. 23 Så att hans
hela ålder vardt trehundrade sextio och fem år. 24 Och
efter han förde ett gudeligit lefverne, tog Gud honom
bort, och han vardt sedan intet sedder. 25 Methusalah
var hundrade åttatio och sju år gammal, och födde
Lamech; 26 Och lefde derefter i sjuhundrade åttatio
och tu år, och födde söner och döttrar; 27 Så att hans
hela ålder vardt niohundrade sextio och nio år, och blef
död. 28 Lamech var hundrade åttatio och tu år gammal,
och födde en son; 29 Och kallade honom Noah, och
sade: Denne här varder oss tröstandes i våra mödo
och arbete på jordene, den Herren förbannat hafver. 30
Derefter lefde han femhundrade niotio och fem år, och
födde söner och döttrar; 31 Så att hans hela ålder vardt
sjuhundrade sjutio och sju år, och blef död. 32 Noah
var femhundrade år gammal, och födde Sem, Ham och
Japhet.

6 Då menniskorna begynte förökas på jordene,
och födde sig döttrar: 2 Då sågo Guds söner
menniskornas döttrar, att de voro dägeliga, och togo
till hustrur hvilka de helst ville. 3 Då sade Herren:
Menniskorna vilja icke mer låta min Anda straffa sig,
ty de äro kött. Jag vill ännu gifva dem hundrade och
tjugu års dag. 4 På den tiden voro ock tyranner på
jordene, förty, sedan Guds söner ingingo till menniskors
döttrar, och de födde barn, vordo deraf väldige och
fast beryktade män i verldene. 5 Men då Herren såg,
att menniskones ondska var stor på jordene, och all
hennes hjertas uppsåt och tanke var alltid benägen
till det ondt var: 6 Då ångrade Herranom, att han

hade gjort menniskona på jordene, och det bekymrade
honom i hans hjerta. 7 Och Herren sade: Menniskona,
som jag skapade, skall jag förgöra utaf jordene, ifrå
mennisko allt intill fänaden, och intill matkar, och intill
foglarna under himmelen; förty det ångrar mig, att jag
dem gjort hafver. 8 Men Noah fann nåde för Herranom.
9 Detta är Noahs slägt: Noah var en from man och
fullkomlig, och förde ett gudeligit lefverne i sin tid. 10
Och födde tre söner, Sem, Ham, Japhet. 11 Men jorden
var förderfvad för Guds åsyn, och full med orätt. 12 Då
såg Gud på jordena, och si, hon var förderfvad, ty allt
kött hade förderfvat sin väg på jordene. 13 Då sade
Gud till Noah: Allt kötts ändalykt är kommen för mig, ty
jorden är full med orätt af dem, och si, jag vill förderfva
dem med jordene. 14 Gör dig en ark utaf furuträ, och
gör kamrar derinne, och becka honom utan och innan.
15 Och gör honom alltså: Trehundrade alnar skall vara
längden, femtio alnar bredden, och tretio alnar höjden.
16 Ett fenster skall du göra der ofvan uppå, en aln
stort. Dörrena skall du sätta midt på sidone; och skall
han hafva tre bottnar, en nederst, den andra midt uti,
den tredje öfverst. 17 Ty si, jag skall låta komma en
vattuflod öfver jordena, till att förderfva allt kött, der en
lefvande ande uti är, under himmelen, och allt det på
jordene är skall förgås. 18 Men med dig vill jag göra ett
förbund, och du skall gå in i arken med dina söner,
med dine hustru, och med dina söners hustrur. 19 Och
du skall låta komma in i arken allahanda djur af allt
kött, ju ett par, mankön och qvinkön, att de måga blifva
lefvande när dig. 20 Af foglarna efter deras slag, af
fänadenom efter sitt slag, och af allahanda kräkande
djur på jordene efter deras slag. Af allo desso skall ju
ett par ingå till dig, på det att de skola blifva lefvande.
21 Och du skall till dig taga allahanda mat, som man
tärer, och skall samka honom till dig, att han varder dig
och dem till födo. 22 Och Noah gjorde allt det Gud böd
honom.

7 Och Herren sade till Noah: Gack in uti arken, du
och ditt hela hus, ty dig hafver jag sett rättfärdigan
för mig i denna tid. 2 Af allahanda ren fänad tag till dig,
ju sju och sju, mankön och qvinkön; men af orenom
fänad, ju ett par, mankön och qvinkön. 3 Sammalunda
af foglarna under himmelen, ju sju och sju, mankön och
qvinkön, på det att säd må blifva lefvandes på hela
jordene. 4 Ty ännu efter sju dagar skall jag låta regna
på jordene fyratio dagar och fyratio nätter, och förgöra
utaf jordene allt det som varelse hafver, det jag gjort
hafver. 5 Och Noah gjorde allt det Herren böd honom.
6 Och han var sexhundrade år gammal, då flodenes
vatten flödade på jordene. 7 Och han gick in i arken
med sina söner, sine hustru, och sina söners hustrur,
för flodenes vattens skull. 8 Af den rena fänaden, och
af den orena, af foglar, och af allt det som kräker på
jordene, 9 Gingo till honom in i arken, parom, ju mankön
och qvinkön, såsom Gud honom budit hade. 10 Och då
de sju dagar framlidne voro, kom flodsens vatten uppå
jordene. 11 Uti de sjettehundrade årena i Noahs ålder,
på sjuttonde dagenom, i den andra månadenom, det är
den dagen, då uppbrusto alla stora djupsens källor, och
himmelens fenster öppnade sig. 12 Och ett regn kom
på jordene i fyratio dagar och fyratio nätter. 13 Rätt på
samma dagen gick Noah in i arken, med Sem, Ham
och Japhet, sina söner, och med sine hustru, och med
tre sina söners hustrur. 14 Dertill allahanda djur efter
sitt slag, allahanda fänad efter sitt slag, och allt det
på jordene kräker efter sitt slag, och allahanda foglar
efter sitt slag, allt det flyga kunde, och allt det vingar
hade: 15 Det gick allt till Noah in uti arken, parom af
allt kött, der en lefvande ande uti var. 16 Och det var
mankön och qvinkön, utaf allahanda kött, och gingo
derin, såsom Gud honom budit hade, och Herren lät
igen efter honom. 17 Då kom floden fyratio dagar på
jordene, och vattnet växte, och lyfte arken upp, och
förde honom högt upp öfver jordena. 18 Så fick då
vattnet öfvermagt, och växte svårliga på jordene, så att
arken dref på vattnet. 19 Och vattnet fick öfverhand,
och växte så svåra på jordene, att all hög berg under
hela himmelen vordo öfvertäckte. 20 Femton alnar högt
gick vattnet öfver bergen, som öfvertäckte vordo. 21 Då
förgicks allt kött, som på jordene kräker, foglar, fänad,
vilddjur, och allt det som sig rörer på jordene, och alla
menniskor. 22 Allt det som en lefvande anda hade på
thy torra, det blef dödt. 23 Så vardt då förgjordt allt det
på jordene var, ifrå menniskone allt intill fänaden, intill
kräkande djur, och intill foglarna under himmelen, allt
vardt förgjordt utaf jordene. Allena Noah blef behållen,
och hvad med honom var i arkenom. 24 Och vattnet
stod på jordene hundrade och femtio dagar.

8 Då tänkte Gud på Noah, och på all djur, och på
all fänad, som med honom i arkenom var, och lät
komma väder på jordene, och vattnet minskades. 2 Och
djupsens källor förstoppades, så ock himmelens fenster,
och regnet af himmelen vardt stilladt. 3 Och vattnet
förlopp utaf jordene mer och mer, och vardt mindre, efter
hundrade och femtio dagar. 4 På sjuttonde dagenom i
den sjunde månadenom blef arken ståndandes på de
berg Ararat. 5 Men vattnet förlopp framgent af, och
vardt ju mindre, allt intill tionde månaden. På första
dagenom i tionde månadenom syntes det öfversta på
bergen. 6 Efter fyratio dagar lät Noah fenstret upp
på arkenom, som han gjort hade. 7 Och lät flyga en
korp ut, och han flög bort åter och fram, till dess att
vattnet aftorkades af jordene. 8 Sedan lät han ena
dufvo utflyga ifrå sig, på det han skulle försöka, om

vattnet på jordene var förfallet. 9 Då dufvan fann icke
hvar hon kunde hvila sin fot uppå, kom hon igen till
honom i arken, ty vattnet var ännu på hela jordene. Så
räckte han handena ut, och tog henne till sig in i arken.
10 Och bidde ännu andra sju dagar, och lät än en tid
flyga ut dufvona af arkenom. 11 Hon kom till honom
emot aftonen, och si, hon förde i sin mun ett afbrutet
olivelöf. Så förnam Noah, att vattnet var förfallet på
jordene. 12 Men han töfvade ännu andra sju dagar,
och lät så ena dufvo flyga ut, hvilken intet igen kom
till honom. 13 På första och sjettehundrade årena af
Noahs ålder, på första dagenom i första månadenom,
förtorkades vattnet på jordene. Då lät Noah taket upp
på arkenom, och såg, att jorden var torr. 14 Så vardt då
jorden allstinges torr på sjunde och tjugonde dagenom i
den andra månadenom. 15 Då talade Gud till Noah och
sade: 16 Gack utur arkenom, du och din hustru, dine
söner och dina söners hustrur med dig. 17 Allahanda
djur, som när dig äro, utaf hvarjo och eno kötte, både i
foglar och fänad, och det som på jordene kräker, det
gånge ut med dig. Och förkofrer eder uppå jordene,
och varer fruktsamme, och föröker eder på jordene.
18 Så gick Noah ut med sina söner, och med sine
hustru, och sina söners hustrur. 19 Dertill allahanda
djur, allahanda krypande, allahanda foglar, och allt det
som på jordene kräker, det gick utur arkenom, och hvart
och ett till sitt slag. 20 Och Noah byggde Herranom
ett altare, och tog utaf allahanda ren fänad, och utaf
allahanda rena foglar, och offrade brännoffer på altaret.
21 Och Herren luktade en söt lukt, och sade i sitt hjerta:
Ingalunda skall jag mer härefter förbanna jordena för
menniskones skull, förty menniskones hjertas uppsåt
är ondt allt ifrå ungdomen. Och skall jag nu icke mer
härefter slå allt det som lefvandes är, såsom jag gjort
hafver. 22 Så länge jorden står, skall icke återvända
sående och uppskärande, köld och hette, sommar och
vinter, dag och natt.

9 Och Gud välsignade Noah och hans söner, och
sade: Varer fruktsamme, och förökens, och uppfyller
jordena. 2 Edor fruktan och rädsla vare öfver all djur på
jordene, öfver alla foglar under himmelen, och öfver allt
det som kräker på jordene, och alle fiskar i hafvet vare
gifne i edra hand. 3 Allt det som röres och lefver, det
vare eder till mat; såsom gröna örter hafver jag allt det
gifvit eder. 4 Allena äter icke kött, det ännu lefver i sinom
blod. 5 Förty, jag vill ock hämnas öfver edar kropps
blod, och vill hämnat uppå all djur, och vill hämnas
menniskones lif på hvarjo och ena mennisko, eho hon
är. 6 Den som utgjuter menniskoblod, hans blod skall
ock af menniskom utgjutit varda. Förty Gud hafver gjort
menniskona efter sitt beläte. 7 Varer fruktsamme, och
förökens, och förkofrer eder på jordene, att I uppfyllen
henne. 8 Yttermera sade Gud till Noah, och hans söner
med honom: 9 Si, jag gör med eder ett förbund, och
med edra säd efter eder; 10 Och med allom lefvandom
djurom som med eder äro, i foglar, i fänad, och i allom
djurom, som på jordene när eder äro; af allt det som
utur arkenom gånget är, ehvad djur det är på jordene.
11 Och vill göra mitt förbund med eder i så måtto, att
härefter skall nu icke mer allt kött förderfvadt varda
med flodsens vatten, och skall härefter ingen mer flod
komma, den jordena förderfva skall. 12 Och Gud sade:
Detta är tecknet till mitt förbund, som jag gjort hafver
emellan mig och eder, och all lefvande djur med eder
härefter till evig tid. 13 Min båga hafver jag satt i
skynom, den skall vara tecknet till mitt förbund emellan
mig och jordena. 14 Och när så sker, att jag förer skyn
öfver jordena, så skall man se min båga i skynom. 15
Och så skall jag tänka på mitt förbund emellan mig och
eder, och all lefvande djur i hvart och ett kött, att icke
mer skall komma flod härefter, den allt kött förderfva
skall. 16 Derföre skall min båge vara i skynom, att jag
skall se uppå honom, och tänka uppå det eviga förbund
emellan Gud och all lefvande djur i hvarjo och eno
kötte, som på jordene är. 17 Det samma sade ock Gud
till Noah: Detta skall vara tecknet till det förbund, som
jag gjort hafver emellan mig och allt kött på jordene.
18 Noahs söner, som utur arkenom gingo, äro desse:
Sem, Ham, Japhet. Men Ham är fadren till Canaan. 19
Dessa tre äro Noahs söner, af hvilkom all land besatt
vordo. 20 Och Noah begynte till och vardt en åkerman,
och plantade vingård. 21 Och då han drack af vinet,
vardt han drucken, och låg oskyld uti sine hyddo. 22
Då nu Ham, Canaans fader, såg sins faders blygd,
sade han det bådom sinom brödrom, som ute voro.
23 Då togo Sem och Japhet ett kläde, och lade på
bägges deras skuldror, och gingo baklänges till, och
öfvertäckte deras faders blygd, och deras ansigte var
ifrå vändt, så att de deras faders blygd icke sågo. 24
Som nu Noah uppvaknade af sino vine, och fick veta
hvad hans yngste son honom gjort hade, sade han:
25 Förbannad vare Canaan, och vare en träl under
alla trälar ibland hans bröder. 26 Och sade yttermera:
Lofvad vare Herren Sems Gud, och Canaan vare hans
träl. 27 Gud förvidge Japhet, och låte honom bo i Sems
hyddor, och Canaan vare hans träl. 28 Och Noah lefde
efter flodena trehundrade och femtio år. 29 Så att hans
hela ålder vardt niohundrade och femtio år, och blef
död.

10 Detta är Noahs söners slägt: Sem, Ham, Japhet,
och de födde barn efter flodena. 2 Japhets barn
äro desse: Gomer, Magog, Madaj, Javan, Thubal,
Mesech och Thiras. 3 Men Gomers barn äro desse:
Ascenas, Riphath och Thogarma. 4 Javans barn

äro desse: Elisa, Tharsis, Chitthim och Dodanim. **5** Utaf dessom äro utspridde Hedningarnas öar i deras landom, hvar efter sitt mål, slägte och folk. **6** Hams barn äro desse: Chus, Mizraim, Phut och Canaan. **7** Chus barn äro desse: Seba, Hawila, Sabtha, Raema och Sabthecha. Raemas barn äro desse: Scheba och Dedan. **8** Men Chus födde Nimrod; han begynte en väldig herre vara på jordene. **9** Och var en väldig jägare för Herranom. Deraf är det ordspråket: Det är en väldig jägare för Herranom, såsom Nimrod. **10** Och hans rikes begynnelse var Babel, Erech, Acad och Calne uti Sinear land. **11** Utaf det landet är sedan kommen Assur; och han byggde Nineve och Rehoboth, och Calah. **12** Och dertill Resen emellan Nineve och Calah: Detta är en stor stad. **13** Mizraim födde Ludim, Anamim, Lehabim, Naphtuhim, **14** Patrusim och Casluhim. Af hvilkom utkomne äro de Philistim och Caphthorim. **15** Men Canaan födde Zidon sin första son, och Heth, **16** Jebusi, Emori, Girgasi, **17** Hivi, Archi, Sini, **18** Arvadi, Semari och Hamathi. Af dem äro utspridde de Cananeers slägter. **19** Och deras gränsor voro ifrå Zidon genom Gerar, allt intill Gaza, till dess man kommer intill Sodoma, Gomorra, Adama, Zeboim, och intill Lasa. **20** Desse äro nu Hams barn i deras slägter, tungomålom, landom och folkom. **21** Men Sem, Japhets broder, den äldste, födde ock barn, hvilken en fader är till all Ebers barn. **22** Och desse äro hans barn: Elam, Assur, Arphachsad, Lud och Aram. **23** Arams barn äro desse: Uz, Hul, Gether och Mas. **24** Arphachsad födde Salah, Salah födde Eber. **25** Eber födde två söner, en het Peleg, derföre att i hans tid vardt verlden delad; hans broder het Jaketan. **26** Och Jaketan födde Almodad, Saleph, Hazarmaveth, Jarah, **27** Hadoram, Usal, Dikela, **28** Obal, Abimael, Seba, **29** Ophir, Hawila och Jobab. Alle desse äro Jaketans söner. **30** Och deras boning var ifrå Mesa, intill man kommer till Sephar på berget öster ut. **31** Dessa äro Sems barn, uti deras slägter, tungomålom, landom och folkom. **32** Detta är nu Noahs barns afföda, uti deras slägter och folkom. Af hvilkom utspridt är folket på jordene efter floden.

11 Och all verlden hade enahanda tungo och mål. **2** Då de nu drogo öster ut, funno de en plan uti Sinear land, och bodde der. **3** Och sade till hvarannan: Kommer, låter oss slå tegel och bränna. Och togo tegel för sten, och ler för kalk. **4** Och sade: Kommer, låter oss bygga en stad och ett torn, hvilkets höjd skall räcka upp i himmelen, att vi måge göra oss ett namn, förty vi varde tilläfventyrs spridde ut i all land. **5** Då steg Herren neder, att han skulle se staden och tornet, som menniskones barn byggde. **6** Och Herren sade: Si, det är enahanda folk, och enahanda mål ibland dem alla, och hafva detta begynt att göra, de varda icke aflåtande af allt det de hafva sig företagit att göra. **7** Kommer, låter oss stiga neder och förbistra der deras tungomål, så att ingen skall förstå den andras mål. **8** Och så skingrade Herren dem dädan i all land, så att de återvände bygga staden. **9** Derföre kallades hans namn Babel, ty att Herren der förbistrade all lands tungomål, och Herren spridde dem dädan ut i all land. **10** Detta är Sems slägt: Sem var hundrade år gammal, och födde Arphachsad, tu år efter floden. **11** Och lefde derefter i femhundrade år, och födde söner och döttrar. **12** Arphachsad var fem och tretio år gammal, och födde Salah. **13** Och lefde derefter fyrahundrade och tre år, och födde söner och döttrar. **14** Salah var tretio år gammal, och födde Eber. **15** Och lefde derefter fyrahundrade och tre år, och födde söner och döttrar. **16** Eber var tretio och fyra år gammal, och födde Peleg. **17** Och lefde derefter fyrahundrade och tretio år, och födde söner och döttrar. **18** Peleg var tretio år gammal, och födde Regu. **19** Och lefde derefter i tuhundrade och nio år, och födde söner och döttrar. **20** Regu var tu och tretio år gammal, och födde Serug. **21** Och lefde derefter tuhundrade och sju år, och födde söner och döttrar. **22** Serug var tretio år gammal, och födde Nahor. **23** Och lefde derefter tuhundrade år, och födde söner och döttrar. **24** Nahor var nio och tjugu år gammal, och födde Tharah. **25** Och lefde derefter hundrade och nitton år, och födde söner och döttrar. **26** Tharah var sjutio år gammal, och födde Abram, Nahor och Haran. **27** Desse äro Tharahs slägter: Tharah födde Abram, Nahor och Haran. Haran födde Lot. **28** Och dödde Haran när sinom fader Tharah, uti hans faders land i Ur i Chaldeen. **29** Då togo Abram och Nahor sig hustrur: Abrams hustru het Sarai, och Nahors hustru Milca Harans dotter, den fader var åt Milca och åt Jisca. **30** Men Sarai var ofruktsam, och hade inga barn. **31** Så tog Tharah sin son Abram, och Lot sins sons Harans son, och sina sonahustru Sarai, sins sons Abrams hustru, och förde dem ifrån Ur utu Chaldeen, på det de skulle fara i Canaans land; och de kommo till Haran, och bodde der. **32** Och Tharah vardt tuhundrade och fem år gammal, och blef död i Haran.

12 Och Herren talade till Abram: Gack utu ditt fädernesland, och ifrå dine slägt, och ifrå dins faders huse, uti ett land, som jag dig visa vill. **2** Och jag skall göra dig till ett stort folk, jag skall välsigna dig, och göra dig ett stort namn, och du skall vara en välsignelse. **3** Jag skall välsigna dem som dig välsigna, och förbanna dem som dig förbanna; och i dig skola välsignade varda alla slägter på jordene. **4** Då for Abram ut, såsom Herren honom sagt hade, och Lot for med honom. Men Abram var sjutio och fem år gammal, då han for utaf Haran. **5** Så tog Abram sina hustru Sarai, och Lot sin broderson, med alla deras håfvor,

som de förvärfvat hade, och de själar, som de födt hade
i Haran, och foro ut till att resa in i Canaans land. 6 Och
som de komne voro in i landet, drog han derigenom allt
intill det rummet Sichem, och intill den lunden More.
På den tiden bodde de Cananeer der i landet. 7 Då
syntes Herren Abram och sade: Dine säd skall jag
gifva detta land. Och han byggde dersammastädes
ett altare Herranom, som honom synts hade. 8 Sedan
drog han bätter fram dädan till ett berg, som låg öster
ut ifrå BethEl, och slog der sitt tjäll upp, så att han
hade BethEl vester ut, och Ay öster ut, och byggde der
Herranom ett altare, och predikade om Herrans namn.
9 Och for Abram dädan fram bätter, och drog söder ut.
10 Då vardt en hård tid der i landet; derföre drog Abram
neder uti Egypten, att han der en främling blifva måtte,
förty tiden var ganska hård i landena. 11 Och då han
kom hardt in emot Egypten, talade han till sina hustru
Sarai: Si, jag vet, att du äst en dägelig qvinna under
ansigtet. 12 Då nu de Egyptier få se dig, skola de säga:
Det är hans hustru, och slå mig ihjäl, och behålla dig.
13 Kära, säg fördenskull, att du äst min syster, att mig
måtte ske godt för dina skull, och att min själ må lefva
för dina skull. 14 Som han nu kom uti Egypten, sågo
de Egyptier qvinnona, att hon var ganska dägelig. 15
Och Pharaos öfverstar sågo henne, och prisade henne
för honom. Då vardt hon tagen in uti Pharaos hus. 16
Och Abram vederfors godt för hennes skull. Och han
hade får, fä, åsnar, tjenare och tjenarinnor, åsninnor
och camelar. 17 Men Herren plågade Pharao med
stora plågor, och hans hus, för Sarai Abrams hustrus
skull. 18 Då kallade Pharao Abram till sig, och sade till
honom: Hvi hafver du sådant gjort mig? Hvi sade du
mig icke, att hon var din hustru? 19 Hvi sade du, att det
var din syster? Fördenskull ville jag taga mig henne till
hustru. Och si, nu hafver du här dina hustru, tag henne
och gack. 20 Och han befallte sina män om honom, att
de skulle fordra honom och hans hustru, och allt det
han hade.

13 Så for då Abram upp utur Egypten med sine
hustru, och med allt det han hade, och Lot ock
med honom, söder ut. 2 Och Abram var ganska rik
på boskap, silfver och guld. 3 Och han for bätter fram
ifrå sunnan allt intill BethEl, till det rummet, der han
sitt tjäll tillförene haft hade, emellan BethEl och Ay.
4 Rätt på samma rum, der han tillförene hade byggt
altaret. Och der predikade han Herrans namn. 5 Men
Lot, som med Abram for, hade också får, och fä, och
tjäll. 6 Och landet kunde icke fördragat, att de bodde
tillhopa, förty deras håfvor voro stora, och kunde icke
bo med hvarannan. 7 Och var ju alltid träta emellan
herdarna öfver Abrams boskap och herdarna öfver Lots
boskap. Och bodde desslikes i den tiden de Cananeer
och Phereseer der i landena. 8 Då sade Abram till Lot:
Käre, låtom icke vara träta emellan mig och dig, och
emellan mina och dina herdar; ty vi äre bröder. 9 Står
icke allt landet dig öppet? Käre, skilj dig ifrå mig. Vill
du till venstra handena, så vill jag till den högra; eller
vill du till den högra, så vill jag till den venstra. 10 Då
hof Lot sin ögon upp, och besåg den hela ängden vid
Jordan. Förty, förra än Herren förderfvade Sodom och
Gomorra, var hon vatturik, allt intill man kommer till
Zoar, såsom en Herrans lustgård, lika som Egypti land.
11 Så utvalde sig Lot den hela ängden vid Jordan, och
drog öster ut. Och så skildes den ene brodren ifrå den
andra; 12 Att Abram bodde i Canaans land, och Lot i
samma ängdens städer, och slog sitt tjäll upp in mot
Sodom. 13 Men det folk i Sodom var ondt, och syndade
svårliga emot Herran. 14 Då nu Lot hade skilt sig ifrån
Abram, sade Herren (till Abram): Häf upp din ögon,
och se ifrå det rummet, der du nu bor, norr ut, söder
ut, öster ut och vester ut. 15 Förty allt detta landet,
som du ser, vill jag gifva dig och dine säd till evig tid.
16 Och vill göra dina säd såsom stoftet på jordene.
Kan en menniska räkna stoftet på jordene, så må hon
ock räkna dina säd. 17 Derföre upp, och drag genom
landet, tvärs och ändalångs; förty dig vill jag gifva det.
18 Så tog Abram sitt tjäll upp, och kom och bodde vid
den lunden Mamre, hvilken i Hebron är, och byggde
dersammastädes Herranom ett altare.

14 Och det begaf sig i Amraphels tid Konungens
i Sinear, Ariochs, Konungens i Ellasar,
Kedor Laomers, Konungens i Elam, och Thideals
Hedningarnas Konungs, 2 Att de örligade med Bera,
Konungenom i Sodom, och med Birsa, Konungenom
i Gomorra, och med Sineab, Konungenom i Adama,
och med Semeber, Konungenom i Zeboim, och med
Konungenom i Bela, det är Zoar. 3 Desse kommo alle
tillsammans i den dalenom Siddim, der nu är salthafvet.
4 Förty de hade varit i tolf år under Konung Kedor
Laomer, och uti de trettonde årena voro de honom
affallne. 5 Derföre kom Kedor Laomer och de Konungar,
som med honom voro, uti de fjortonde årena, och
slogo de Resar i Astaroth Karnaim, och de Susim i
Ham, och de Emim på den planenom Kiriathaim. 6
Och de Horeer på deras berg Seir, intill den planen
Pharan, som skjuter in på öknena. 7 Sedan vände
de om, och kommo till den brunnen Mispat, det är
Kades, och slogo hela de Amalekiters land, dertill de
Amoreers, som i Hazezon Thamar bodde. 8 Så drogo
ut Konungen i Sodom, Konungen i Gomorra, Konungen
i Adama, Konungen i Zeboim, och Konungen af Bela,
det Zoar heter, och rustade sig till att strida i den
dalenom Siddim; 9 Med Kedor Laomer, Konungen i
Elam, och med Thideal, Hedningarnas Konung, och

med Amraphel, Konungenom i Sinear, och med Arioch
Konungenom i Ellasar: Fyra Konungar emot fem. **10**
Och den dalen Siddim hade många lergropar. Men
Konungen i Sodom och Gomorra vordo der slagne på
flyktena och nederlagde, och de som öfverblefvo flydde
upp på berget. **11** Så togo de alla ägodelar i Sodom
och Gomorra, och alla fetalia, och drogo sina färde. **12**
Och togo desslikes med sig Lot, Abrams broders son,
och hans ägodelar, ty han bodde i Sodom, och drogo
sin väg. **13** Då kom en, som undsluppen var, och sade
det för Abram, den en utländning var, och bodde i den
lundenom Mamre, dens Amoreens, hvilken Escols och
Aners broder var; desse voro i förbund med Abram.
14 Som nu Abram hörde, att hans broder var fången,
väpnade han sina egna hemfödda tjenare, trehundrade
och aderton, och drog efter dem allt intill Dan; **15** Delade
sig, och föll till dem med sina tjenare om nattena, och
slog dem, och fullföljde dem allt intill Hoba, som ligger
på venstra handen vid den staden Damasco, **16** Och
tog alla ägodelar igen, och dertill Lot sin broder, och
hans ägodelar, och qvinnorna, och folket. **17** Då han
nu igen kom, och hade afslagit Kedor Laomer och de
Konungar med honom, gick Konungen i Sodom emot
honom på den planenom, som het Konungsdalen. **18**
Men Melchisedech, Konung i Salem, bar fram bröd och
vin. Och han var den högstes Guds Prester; **19** Och
välsignade honom, och sade: Välsignad vare du Abram
dem högsta Gudi, den himmel och jord tillhörer. **20** Och
lofvad vare Gud den högste, som dina fiender beslutit
hafver i dina hand. Och honom gaf Abram tionde af
allo byte. **21** Då sade Konungen af Sodom till Abram:
Gif mig folket, och ägodelarne behåll för dig. **22** Men
Abram sade till Konungen af Sodom: Jag upphäfver
mina händer till Herran den högsta Gud, som himmel
och jord tillhörer; **23** Att jag af allo det ditt är icke en
tråd eller en skorem taga vill, att du icke skall säga: Jag
hafver riktat Abram. **24** Undantagno det de unge karlar
förtärt hafva, och de män, som med mig drogo, Aner,
Escol och Mamre, dem låt taga deras del.

15 Sedan detta så skedt var, begaf sig, att Herrans
ord i en syn kom till Abram, sägandes: Frukta dig
intet, Abram, jag är ditt beskärm och din ganska stora
lön. **2** Men Abram sade: Herre, Herre, hvad vill du
mig gifva? Jag går barnlös, och min redesven, denne
Eleasar af Damasco, hafver en son. **3** Och Abram sade
ytterligare: Men mig hafver du ingen säd gifvit. Och si,
mins tjenares son skall vara min arfvinge. **4** Och si,
Herrans ord kom till honom, sägandes: Han skall icke
vara din arfvinge, utan den, som utaf ditt lif komma
skall, han skall vara din arfvinge. **5** Och han hade
honom ut, och sade: Se upp till himmelen, och räkna
stjernorna, om du kan räkna dem. Och sade till honom:
Så skall din säd vara. **6** Abram trodde Herranom, och
han räknade honom det till rättfärdighet. **7** Och han
sade till honom: Jag är Herren, som dig utfört hafver
ifrån Ur utu Chaldeen, att jag dig detta land gifva skall
till besittning. **8** Abram sade: Herre, Herre, hvaruppå
skall jag märka, att jag skall besitta det? **9** Och han
sade till honom: Tag mig ena treåra ko, och ena treåra
get, och en treåra vädur, och ena turturdufvo, och ena
unga dufvo. **10** Och han tog allt detta, och delade det
midt i tu ifrå hvart annat, och lade hvar delen tvärt
emot den andra; men foglarne delade han intet. **11** Och
foglarne kommo neder på kropparna, och Abram dref
bort dem. **12** Då solen nedergången var, föll en svår
sömn på Abram, och si, en förskräckelse och ett stort
mörker kom öfver honom. **13** Då sade han till Abram:
Detta skall du veta, att din säd skall varda främmande
uti ett land, det dem icke tillhörer, och man skall der
göra dem till trälar och fara illa med dem i fyrahundrade
år. **14** Men öfver det folk, som de tjenande varda, skall
jag domare vara; sedan skola de draga ut med stora
håfvor. **15** Och du skall fara till dina fäder med frid,
och i en god ålder begrafven varda. **16** Men de skola i
fjerde mans ålder komma hit igen; förty de Amoreers
ondska är icke ännu all fullkomnad. **17** Då nu solen var
nedergången, och mörker vordet, si, då rök en ugn, och
en eld for emellan stycken. **18** På den dagen gjorde
Herren ett förbund med Abram, och sade: Dine säd
skall jag gifva detta landet, ifrå den älfvene i Egypten,
allt intill den stora älfven Phrath: **19** De Keneer, de
Keniseer, de Kadmoneer, **20** De Hetheer, de Phereseer,
de Reser, **21** De Amoreer, de Cananeer, de Girgaseer,
de Jebuseer.

16 Sarai Abrams hustru födde honom intet; men
hon hade ena Egyptiska tjensteqvinno, som het
Hagar. **2** Och sade till Abram: Si, Herren hafver igenlyckt
mig, att jag icke kan få barn: Käre, lägg dig när mina
tjensteqvinno, att jag dock tilläfventyrs måtte uppbyggd
varda af henne. Abram hörde Sarai röst. **3** Och Sarai,
Abrams hustru, tog sina Egyptiska tjensteqvinno Hagar,
och gaf henne Abram sinom man till hustru, sedan de
hade bott i tio år i Canaans lande. **4** Och han lade
sig när Hagar, och hon vardt hafvande. Då hon nu
såg, att hon vardt hafvande, föraktade hon sina fru. **5**
Då sade Sarai till Abram: Du gör orätt emot mig; jag
hafver laggt mina tjensteqvinno när dig; nu, efter hon
ser att hon är hafvande vorden, måste jag ringa aktad
varda för henne: Herren dömme emellan mig och dig.
6 Men Abram sade till Sarai: Si, din tjensteqvinna är
under ditt våld, gör med henne, som dig täckes. Då nu
Sarai ville späka henne, flydde hon ifrå henne. **7** Men
Herrans Ängel fann henne vid en vattubrunn i öknene,
nemliga vid den brunnen, som är på den vägen till

Sur. 8 Och sade till henne: Hagar, Sarai tjensteqvinna,
hvadan kommer du? Eller hvart vill du? Hon sade: Jag
hafver flytt ifrå mine fru Sarai. 9 Och Herrans Ängel
sade till henne: Vänd om till dina fru igen, och ödmjuka
dig under hennes hand. 10 Och Herrans Ängel sade
till henne: Jag skall så föröka dina säd, att för stor
myckenhet skall hon icke kunna räknas. 11 Yttermera
sade Herrans Ängel till henne: Si, du äst hafvande
vorden, och skall föda en son; hans namn skall du kalla
Ismael, derföre att Herren hafver sett dina vedermödo.
12 Han skall vara en grym man; hans hand emot hvar
man, och hvars mans hand emot honom; och han skall
bo emot alla sina bröder. 13 Och hon kallade Herrans
namn, som talade med henne: Du Gud ser mig; ty hon
sade: Visserliga hafver jag här sett ryggen på honom,
som mig ser. 14 Derföre kallade hon brunnen en brunn
dens lefvandes, som mig ser, hvilken är emellan Kades
och Bared. 15 Och Hagar födde Abram en son, och
Abram kallade den sonen, som Hagar födde honom,
Ismael. 16 Och Abram var sex och åttatio år gammal,
då Hagar födde honom Ismael.

17 Då nu Abram nio och niotio år gammal var, syntes
honom Herren, och sade till honom: Jag är Gud
allsmäktig; vandra för mig och var fullkomlig. 2 Och
jag skall göra mitt förbund emellan mig och dig, och
jag skall föröka dig svårliga. 3 Och Abram föll på sitt
ansigte. Och Gud talade yttermera med honom, och
sade: 4 Si, jag äret, och hafver mitt förbund med dig,
och du skall varda en fader för mycket folk. 5 Derföre
skall du icke mer heta Abram, utan Abraham skall vara
ditt namn; ty jag hafver gjort dig till en fader för mycket
folk. 6 Och skall göra dig ganska mycket fruktsamman,
och skall göra folk af dig; skola ock Konungar komma
af dig. 7 Och jag vill göra mitt förbund emellan mig och
dig, och dina säd efter dig, i deras afkommandom, att
det skall vara ett evigt förbund, så att jag skall vara din
Gud, och dine säds efter dig. 8 Och skall gifva dig, och
dine säd efter dig, det land, der du en främling uti äst,
nemliga, det hela landet Canaan, till evig besittning;
och skall vara deras Gud. 9 Och Gud sade yttermera till
Abraham: Så håll nu mitt förbund, du, och din säd efter
dig, i deras afkommandom. 10 Och detta är förbundet,
som I hålla skolen, emellan mig och dig, och dina
säd efter dig: Allt det mankön ibland eder är skall
omskäras. 11 Men I skolen omskära edars kötts förhud.
Det samma skall vara ett tecken till förbundet emellan
mig och eder. 12 Hvart och ett piltebarn, då det är åtta
dagar gammalt, skolen I omskära i edra afkommander.
Sammalunda hvar och en tjenare, hemma födder eller
köpter, eller eljest främmande, och icke af edro säd är.
13 Och så skall mitt förbund vara på edro kötte, till ett
evigt förbund. 14 Och hvar något piltebarn icke varder
omskoret i hans kötts förhud, hans själ skall utrotas
utu hans folk, derföre att han mitt förbund icke hållit
hafver. 15 Och Gud sade åter till Abraham: Dina hustru
Sarai skall du icke mer kalla Sarai, utan Sara skall
vara hennes namn. 16 Ty jag skall välsigna henne, och
af henne skall jag gifva dig en son, hvilken jag skall
välsigna, och folk skola varda af honom, och Konungar
öfver mycket folk. 17 Då föll Abraham på sitt ansigte,
och log, och sade i sitt hjerta: Skulle mig, som hundrade
år gammal är, födas en son? Och Sara, som niotio
år gammal är, skulle föda? 18 Och Abraham sade till
Gud: Ack, att dock Ismael måtte få lefva för dig. 19 Då
sade Gud: Ja, Sara din hustru skall föda dig en son,
hvilken du skall kalla Isaac; ty med honom skall jag
upprätta mitt eviga förbund, och med hans säd efter
honom. 20 Dertill hafver jag ock bönhört dig om Ismael:
Si, jag hafver välsignat honom, och skall göra honom
fruktsamman, och föröka honom ganska svårliga; tolf
Förstar skall han föda, och jag skall göra honom till
mycket folk. 21 Men mitt förbund skall jag upprätta med
Isaac, den Sara dig föda skall, på denna tidenom åt
året. 22 Och som talet vardt ändadt, for Gud upp ifrån
Abraham. 23 Och Abraham tog sin son Ismael och alla
tjenare, hemma födda och köpta, och allt det mankön
var i hans huse, och omskar förhudena på deras kött,
straxt på samma dagenom, som Gud honom sagt hade.
24 Och Abraham var nio och niotio år gammal, då han
omskar förhudena på sitt kött. 25 Men Ismael hans son
var tretton år gammal, då hans kötts förhud omskoren
vardt. 26 Allt på enom dag vordo de alle omskorne,
Abraham och hans son Ismael; 27 Och allt det mankön
var i hans huse, både hemfödde tjenare och köpte, och
eljest främmande; alle vordo de omskorne med honom.

18 Och Herren syntes honom i dem lundenom
Mamre, der han satt vid sins tjälls dörr, då hetast
var på dagenom. 2 Och som han upplyfte sin ögon och
såg, då stodo tre män för honom. Och då han såg dem,
lopp han emot dem ifrå sins tjälls dörr, och bugade sig
ned på jordene. 3 Och sade: Herre, hafver jag funnit
nåd för din ögon, så gack icke fram om din tjenare. 4
Man vill hemta eder litet af vatten och två edra fötter,
och hviler eder under trät. 5 Och jag vill lägga för
eder ett stycke bröd, att I vederqvecken edor hjerta;
sedan gån I då fram bätter, förty derföre ären I komne
till edar tjenare. De sade: Gör som du hafver sagt. 6
Abraham skyndade sig in i tjället till Sara, och sade
henne: Skynda dig, och blanda tre mått semlomjöl,
och baka kakor. 7 Men han lopp bort till boskapen,
och tog en god späd kalf, och fick drängenom; han
skyndade sig, och tillredde det. 8 Och han tog fram
smör och mjölk, och af kalfvenom, som han tillredt
hade, och satte för dem; och gick fram för dem under

trät, och de åto. 9 Då sade de till honom: Hvar är din
hustru Sara? Han svarade: Derinne i tjället. 10 Han
sade: När jag igenkommer till dig, om man lefver, si, så
skall Sara din hustru hafva en son. Detta hörde Sara,
der hon stod bak tjälldörrena. 11 Och de voro, både
Abraham och Sara, gamle och väl till ålders komne, så
att Sara nu icke mer hade som qvinnor pläga hafva. 12
Derföre log hon vid sig sjelf, och sade: Nu jag gammal
är, och min herre desslikes ålderstigen, skall jag ännu
gifva mig till lusta? 13 Då sade Herren till Abraham:
Hvi log Sara, sägandes: Menar du, att det kan vara,
att jag ännu föda skall, så gammal som jag är? 14
Mån Herranom något vara omöjeligit? I sinom tid vill
jag komma till dig igen, om man lefver, och då skall
Sara hafva en son. 15 Då nekade Sara, och sade:
Jag log intet, och vardt förfärad. Men han sade: Det är
icke så, du logst. 16 Då stodo männerne upp dädan,
och vände sig åt Sodom, och Abraham följde dem och
ledsagade dem. 17 Och Herren sade: Huru kan jag
dölja för Abraham det jag gör? 18 Efter han skall varda
till ett stort och mägtigt folk, och all folk på jordene
skola varda välsignade i honom. 19 Ty jag vet, att han
befaller sinom barnom, och sino huse efter sig, att de
skola hålla Herrans vägar, och göra hvad rätt och godt
är, på det att Herren skall låta komma öfver Abraham
allt det han honom lofvat hafver. 20 Och Herren sade: I
Sodom och Gomorra är ett rop, det är stort, och deras
synder äro ganska svåra. 21 Derföre skall jag fara
ned och se till, om de allt gjort hafva efter ropet, som
för mig kommet är; eller om det icke så är, att jag
må vetat. 22 Och männerne vände sitt ansigte, och
gingo åt Sodom. Men Abraham vardt ståndandes för
Herranom. 23 Och trädde fram till honom, och sade:
Vill du då förgöra den rättfärdiga med den ogudaktiga?
24 Kunde hända, att i stadenom voro femtio rättfärdige,
ville du dem förgöra, och icke skona de rummena för
femtio rättfärdigas skull, som derinne voro? 25 Bort det
ifrå dig, att du det göra skulle, och döda den rättfärdiga
med den ogudaktiga, och att dem rättfärdiga skulle
gå lika som de ogudaktiga; bort det ifrå dig, som alla
verldenes domare äst, sådana straff låter du icke gå.
26 Herren sade: Finner jag femtio rättfärdiga i Sodoms
stad, så vill jag skona allestäds i all rum för deras skull.
27 Abraham svarade och sade: Ack si, jag hafver tagit
mig före att tala med Herranom, ändock jag är stoft och
aska. 28 Om der voro fem mindre än femtio rättfärdige
inne, ville du då förgöra hela staden för de fems skull?
Han sade: Finner jag derinne fem och fyratio, så vill jag
icke förgöra dem. 29 Och han talade ändå ytterligare
till honom, och sade: Måtte hända, att man finner der
fyratio inne. Och han sade: Jag vill intet göra dem för
de fyratio skull. 30 Och Abraham sade: Herre, tag icke
till misstycke, om jag ännu talar något: Måtte hända,
att man finner der tretio inne. Han svarade: Finner jag
der tretio inne, så vill jag intet göra dem. 31 Och han
sade: Ack si, jag hafver tagit mig före att tala med min
Herra: Måtte hända, att man finner tjugu derinne. Han
svarade: Jag vill icke förgöra dem för de tjugu skull. 32
Och han sade: Tag icke till misstycke, Herre, om jag
talar än en tid: Måtte hända, att man finner tio derinne.
Han sade: Jag vill icke förgöra dem för de tio skull.
33 Och Herren gick bort, sedan han hade uttalat med
Abraham; och Abraham vände om och gick hem till sitt
igen.

19 Och de två Änglarne kommo om aftonen till
Sodom; och Lot satt i Sodom i portenom. Och då
han såg dem, stod han upp emot dem, och bugade
sig med sitt ansigte neder på jordene. 2 Och sade: Si
Herre, kommer uti edar tjenares hus, och blifver der
öfver nattena; låter två edra fötter, och i morgon stån
I bittida upp, och faren edar väg. De sade: Nej, men
vi vilje blifva öfver nattena på gatone. 3 Då nödgade
han dem fast, och de gingo in med honom, och de
kommo uti hans hus: Och han gjorde dem en måltid,
och bakade dem osyradt bröd, och de åto. 4 Men förra
än de lade sig, kommo de män af stadenom Sodom,
och omhvärfde huset, unge och gamle, och allt folket
tillhopa. 5 Och kallade Lot ut, och sade till honom:
Hvar äro männerne, som till dig ingångne äro i denna
nattene? Låt dem gå här ut till oss, att vi måge känna
dem. 6 Lot gick ut till dem för dörrene, och smällde
dörrena igen efter sig. 7 Och sade: Ack käre bröder,
görer icke så illa. 8 Si, jag hafver två döttrar, de hafva
ännu ingen man känt, dem vill jag få ut till eder, och
farer med dem som eder täckes; att I ju intet ondt gören
dessa männerna; ty derföre äro de ingångne under
mitt taks skugga. 9 Men de sade: Kom hit. Då sade
de: Äst du icke allena en främling härinne, och vill nu
regera? Nu väl, vi vilje göra dig mera ondt än dem.
Och de trängde sig hårdeliga med våld in på mannen
Lot, och de lupo till, och ville slå upp dörrena. 10 Men
männerne räckte handen ut, och togo Lot in till sig i
huset, och smällde dörrena till. 11 Och männerna, som
för dörrene voro af huset, slogo de med blindhet, både
små och stora, så att de icke kunde finna dörrena. 12
Och männerne sade till Lot: Hafver du ock härinne
några mågar, eller söner, eller döttrar? Alla de, som dig
tillhöra i stadenom, dem haf här utu detta rummet. 13
Ty vi skole förgöra detta rummet, derföre, att deras rop
är stort för Herranom, och Herren hafver utsändt oss
till att förgöra dem. 14 Då gick Lot ut, och talade med
sina mågar, som skulle hafva hans döttrar, och sade:
Görer redo, och går utu detta rum: förty Herren skall
förgöra denna stad. Men dem syntes det vara gabberi.
15 När nu morgonrodnen uppgick, skyndade Änglarne

på Lot, att han skulle låta sig lida, och sade: Gör redo,
tag dina hustru, och dina två döttrar, som du hafver, att
du ock icke förgås uti denna stadsens missgerningom.
16 Som han ännu fördröjde, togo männerne honom vid
handena, och hans hustru, och hans två döttrar, efter
Herren ville skona dem, och ledde honom ut, och läto
honom ut för staden. 17 Och som de hade haft honom
ut, sade de: Förvara dina själ, och se icke tillbaka, och
statt icke i alla denna ängd; men på berget undsätt dig,
att du icke förgås. 18 Då sade Lot till dem: Ack nej, min
Herre. 19 Si, efter din tjenare hafver funnit nåd för din
ögon, så gör dock dina barmhertighet stora, som du på
mig bevist hafver, att du skulle behålla mina själ vid lif:
Jag kan icke förvara mig på bergena, mig måtte något
ondt vederkomma, att jag blefve död. 20 Si, der är en
stad icke långt hädan, der jag in fly må, och han är
liten, der vill jag förvara mig; är han dock liten, att min
själ må der blifva vid lif. 21 Då sade han till honom: Si, i
desse stycke hafver jag ock sett till dig, att jag icke vill
omstörta den staden, der du om talade. 22 Låt lida dig,
och förvara dig der; ty jag kan intet göra, till dess du
kommer der in. Deraf är den staden nämnd Zoar. 23
Och solen var uppgången på jordene, då Lot kom in
uti Zoar. 24 Då lät Herren regna svafvel och eld ifrå
Herranom af himmelen, öfver Sodom och Gomorra.
25 Och omstörte de städer i alla den ängden, och alla
de, som i städerna bodde, och allt det på landena
växt var. 26 Och hans hustru såg tillbaka, och vardt
en saltstod. 27 Men Abraham stod upp om morgonen
bittida, på det rummet, der han förr hade ståndet för
Herranom; 28 Och såg ut emot Sodom och Gomorra,
och allt landet i den ängden, och fick se, att der uppgick
ett damb af landena, lika som en rök af en ugn. 29 Ty
då Gud omstörte de städer i den ängdene, tänkte han
på Abraham, och frälste Lot utu de städer, som han
omstörte, der Lot uti bodde. 30 Och Lot for utu Zoar,
och blef på bergena med båda sina döttrar; ty han
fruktade att blifva i Zoar: Och låg uti ene bergskrefvo,
han och båda hans döttrar. 31 Då sade den äldsta till
den yngsta: Vår fader är gammal, och ingen man är mer
på jordene, som till oss ingå kan, efter alla verldenes
sedvänjo. 32 Kom, låt oss gifva vår fader dricka vin,
och läggom oss när honom, att vi mågom behålla säd
af vår fader. 33 Och så gåfvo de deras fader dricka
vin i den nattene. Och den äldsta gick in, och lade sig
när sinom fader; och han vardt intet varse, när hon
lade sig, ej heller när hon stod upp. 34 Om morgonen
sade den äldsta till den yngsta: Si, jag låg i går när min
fader, låt oss ock i denna nattene gifva honom dricka
vin, att du ock må gå in till honom, och lägga dig när
honom, att vi behålle säd af vår fader. 35 Och så gåfvo
de desslikes i den nattene sin fader dricka vin: Och den
yngsta gick ock in, och lade sig när honom; och han
vardt det intet varse, när hon lade sig ned, ej heller när
hon stod upp. 36 Och så vordo de båda Lots döttrar
hafvande af sin fader. 37 Och den äldsta födde en son,
den hon kallade Moab; af honom kommo de Moabiter,
allt intill denna dag. 38 Och den yngsta födde ock en
son, och hon kallade hans namn Ammi barn; af honom
kommo Ammons barn, allt intill denna dag.

20 Så for Abraham dädan in i landet söder ut, och
bodde emellan Kades och Zur, och vardt en
främling i Gerar. 2 Och sade om sine hustru Sara:
Det är min syster. Då sände Abimelech, Konungen i
Gerar, efter henne, och lät hemta henne. 3 Men Gud
kom till Abimelech om nattena i dröm, och sade till
honom: Si, du måste dö för den qvinnones skull, som
du tagit hafver; ty hon är ens mans ägta hustru. 4 Men
Abimelech hade ännu intet kommit vid henne. Och han
sade: Herre, vill du ock dräpa ett rättfärdigt folk? 5
Sade han icke till mig: Hon är min syster? Och hon
sade desslikes: han är min broder. Hafver jag dock
detta gjort med enfaldigt hjerta och oskyldiga händer. 6
Och Gud sade till honom i drömmen: Jag vet ock, att
du det med enfaldigo hjerta gjort hafver: Derföre hafver
jag ock bevarat dig, att du icke skulle synda emot mig,
och hafver icke tillstadt, att du skulle komma vid henne.
7 Så få nu mannenom sina hustru igen; ty han är en
Prophet, och låt honom bedja för dig, så behåller du
lifvet: Hvar du icke öfvergifver henne, så vet, att du
måste döden dö, och allt det dig tillhörer. 8 Då stod
Abimelech bittida upp om morgonen, och kallade alla
sina tjenare, och sade allt detta i deras åhöro. Och de
män alle fruktade sig svårliga. 9 Och Abimelech kallade
också Abraham, och sade till honom: Hvi hafver du
oss detta gjort? Och hvad hafver jag brutit dig emot,
att du ville komma så stor synd uppå mig och mitt
rike? Du hafver icke så gjort emot oss, som man göra
skulle. 10 Och Abimelech sade ytterligare till Abraham:
Hvad hafver du ansett, att du så gjorde? 11 Abraham
sade: Jag tänkte tilläfventyrs i desso rumme är ingen
Gudsfruktan, och de slå mig ihjäl för mine hustrus skull.
12 Och är hon sannerliga min syster; ty hon är min
faders dotter, men icke mine moders dotter: Och jag
tog mig henne till hustru. 13 Och då Gud böd mig,
att jag skulle vandra utu mins faders huse, sade jag
till henne: Gör denna barmhertighet med mig, hvart
vi kommom, att du säger, att jag är din broder. 14 Då
tog Abimelech får och fä, tjenare och tjenarinnor, och
gaf Abraham, och fick honom igen hans hustru Sara.
15 Och sade: Si, mitt land står dig öppet, bo var dig
täckes. 16 Och sade till Sara: Si, jag hafver gifvit dinom
broder tusende silfverpenningar: Si, han skall vara dig
till en ögnatäckelse för alla de, som när dig äro, ehvart
du far, och en försvarare. 17 Och Abraham bad till Gud,

och Gud botade Abimelech, och hans hustru, och hans
tjensteqvinnor, att de födde barn. 18 Ty Herren hade
tillförene hårdeliga tillyckt alla qveder i Abimelechs
huse, för Sara Abrahams hustrus skull.

21 Och Herren sökte Sara, såsom han sagt hade,
och Herren gjorde med henne såsom han talat
hade. 2 Och Sara vardt hafvande, och födde Abraham
en son i sinom ålderdom, vid den tiden, som Gud
honom föresagt hade. 3 Och Abraham nämnde sin
son, som honom född var, Isaac, den honom Sara
födt hade. 4 Och omskar honom på åttonde dagen,
som Gud honom budit hade. 5 Hundrade år gammal
var Abraham, då honom hans son Isaac födder var.
6 Och Sara sade: Gud hafver gjort mig ett löje; ty
hvilken det får höra, han får le åt mig. 7 Och sade
ytterligare: Ho torde ock säga Abraham sjelfvom, att
Sara däggde barn, och hade födt honom en son i sinom
ålderdom? 8 Och barnet växte, och vardt afvandt.
Och Abraham gjorde ett stort gästabud den dagen,
då Isaac afvandes. 9 Och Sara fick se den Egyptiska
qvinnones Hagars son, den hon Abraham födt hade, att
han var en bespottare. 10 Och sade till Abraham: Drif
denna tjensteqvinnona ut med hennes son; ty denne
tjensteqvinnones son skall icke ärfva med min son
Isaac. 11 Detta ordet behagade Abraham ganska illa
för sin sons skull. 12 Men Gud sade till honom: Låt dig
icke tycka hårdt vara om pilten och tjensteqvinnone; allt
det Sara dig sagt hafver, så lyd henne; förty i Isaac
skall säden dig nämnd varda. 13 Jag skall ock göra
tjensteqvinnones son till folk, derföre att han din säd är.
14 Då stod Abraham bittida upp om morgonen, och tog
bröd och en flaska med vatten, och lade på Hagars
rygg, och pilten med, och lät gå henne. Hon gick sin
väg, och for vill i öknene, vid BerSaba. 15 Då nu vattnet
i flaskone var förtärdt, kastade hon pilten under en
buska. 16 Och gick bort och satte sig tvärs öfver långt
ifrå, vid ett armborst skott; ty hon sade: Jag gitter icke
se uppå att pilten dör. Och vid hon satt tvärs öfver, hof
hon upp sina röst, och gret. 17 Då hörde Gud piltens
röst, och Guds Ängel kallade Hagar af himmelen,
sägandes: Hvad skadar dig, Hagar? Frukta dig intet;
förty Gud hafver hört piltens röst, der han ligger. 18
Statt upp, tag pilten, och håll honom med dina händer;
ty jag skall göra honom till stort folk. 19 Och Gud
öppnade hennes ögon, att hon fick se en vattubrunn.
Då gick hon till och fyllde sina flasko med vatten, och
gaf piltenom dricka. 20 Och Gud var med piltenom; han
växte, och bodde i öknene, och vardt en god skytte. 21
Och bodde i den öknene Pharan: Och hans moder tog
honom hustru utur Egypti land. 22 På samma tiden
talade Abimelech och Phicol, hans härhöfvitsman, med
Abraham, och sade: Gud är med dig uti allt det du
gör. 23 Så svär mig nu vid Gud, att du är mig icke
arg, eller minom barnom, eller minom barnabarnom:
Utan den barmhertighet, som jag hafver gjort med dig,
den gör ock med mig, och landena, der du en främling
uti äst. 24 Då sade Abraham: Jag vill svärja. 25 Och
Abraham straffade Abimelech för den vattubrunnens
skull, som Abimelechs tjenare hade tagit med våld. 26
Då svarade Abimelech: Jag hafver icke vist, ho det
gjorde; ej heller sade du mig det; dertill hafver jag icke
hört det förra än i dag. 27 Då tog Abraham får och
fä, och gaf Abimelech: Och gjorde båda ett förbund
med hvarannan. 28 Och Abraham ställde sju lamb
afsides. 29 Sade Abimelech till Abraham: Hvad skola
de sju lamb, som du hafver ställt der afsides? 30 Han
svarade: Sju lamb skall du taga af mine hand, att de
skola vara mig till ett vittnesbörd, att jag denna brunn
grafvit hafver. 31 Deraf heter det rummet BerSaba, att
de båda med hvarannan der så svoro. 32 Och alltså
gjorde de det förbund i BerSaba. Då stodo Abimelech
och hans härhöfvitsman Phicol upp, och drogo in i de
Philisteers land igen. 33 Och Abraham plantade trä i
BerSaba; och predikade der om Herrans eviga Guds
namn; 34 Och var en främling uti de Philisteers land i
långan tid.

22 Sedan det skedt var, försökte Gud Abraham, och
sade till honom: Abraham. Och han svarade: Här
är jag. 2 Och han sade: Tag Isaac din enda son, den
du kär hafver, och gack bort uti Moria land, och offra
honom der till ett bränneoffer på ett berg, det jag dig
sägandes varder. 3 Då stod Abraham bittida upp om
morgonen, och sadlade sin åsna, och tog med sig två
drängar, och sin son Isaac, och högg sönder ved till
bränneoffer, stod upp och gick bort till det rum, som
Gud honom sagt hade. 4 På tredje dagen hof Abraham
sin ögon upp, och såg rummet långt ifrå. 5 Och sade till
sina drängar: Blifver I här med åsnanom, jag och pilten
viljom gå dit bort, och när vi tillbedit hafvom, vilje vi
komma igen till eder. 6 Och Abraham tog veden till
bränneoffret, och lade den på sin son Isaac: Men han
tog elden och knifven i sina hand, och gingo så både
tillsamman. 7 Då sade Isaac till sin fader Abraham:
Min fader. Abraham svarade: Här är jag, min son. Och
han sade: Si, här är elden och veden, hvar är nu fåret
till bränneoffret? 8 Abraham svarade: Gud förser väl
fåret, min son, till bränneoffret: Och de gingo både
tillsamman. 9 Och som de kommo till rummet, der Gud
honom af sagt hade, byggde Abraham der ett altare,
och lade veden deruppå; bandt sin son Isaac, och lade
honom på altaret, ofvan på veden. 10 Och uträckte
sina hand, och tog till knifven, att han skulle slagta sin
son. 11 Då ropade honom Herrans Ängel af himmelen
och sade: Abraham, Abraham. Han svarade: Här är

jag. 12 Han sade: Kom intet dina hand vid pilten, och
gör honom intet; ty nu vet jag att du fruktar Gud, och
hafver icke skonat din enda son för mina skull. 13
Då hof Abraham sin ögon upp, och såg en vädur bak
sig, bekajad med hornen uti en törnebuska: Och gick
dit, och tog den väduren, och offrade honom till ett
bränneoffer i sins sons stad. 14 Och Abraham kallade
det rummet, Herren ser; af hvilko man ännu i dag säger:
På berget, der Herren sedd varder. 15 Och Herrans
Ängel ropade åter till Abraham af himmelen, 16 Och
sade: Jag hafver svorit vid mig sjelf, säger Herren,
efter du detta gjorde, och icke skonade din enda son,
17 Att jag skall välsigna, och föröka dina säd såsom
stjernorna på himmelen, och såsom sanden på hafsens
strand: Och dina säd skall besitta sina fiendars portar.
18 Och i dine säd skall allt folk på jordene välsignadt
varda; derföre, att du mine röst lydt hafver. 19 Sedan
gick Abraham till drängarna igen, och gjorde sig redo,
och drogo tillsammans till BerSaba, och bodde der. 20
Då detta så skedt var, begaf sig, att Abraham vardt
sagdt: Si, Milca hafver ock födt barn dinom broder
Nahor; 21 Nemliga Uz den förstfödda, och Bus hans
broder, och Kemuel, af hvilkom de Syrier komne äro:
22 Och Kesed, och Haso, och Pildas, och Jidlaph, och
Bethuel. 23 Men Bethuel födde Rebecka. Dessa åtta
födde Milca Nahor, Abrahams broder. 24 Och hans frilla
benämnd Rehuma födde ock, nemliga Tebah, Gaham,
Thahas och Maacha.

23 Sara lefde i hundrade sju och tjugu år: 2 Och
blef död i den hufvudstaden, som kallas Hebron
i Canaans lande. Då kom Abraham till att sörja och
begråta henne. 3 Sedan stod han upp ifrå hennes lik,
och talade till Hets barn, och sade: 4 Jag är en främling
och en gäst när eder, gifver mig en arfrätt till begrafning
när eder, att jag må begrafva min döda, som för mig
ligger. 5 Då svarade Hets barn Abraham, och sade till
honom: 6 Hör oss, käre herre, du äst en Guds förste
när oss; begraf din döda uti våra bästa grifter; ingen
menniska af oss skall förvägra dig, att du begrafver din
döda i hans graf. 7 Då stod Abraham upp, och bugade
sig för landsens folke, nemliga för Hets barnom. 8 Och
han talade med dem, och sade: Är det eder i sinnet, att
jag begrafver min döda, som för mig ligger, så hörer
mig, och beder för mig inför Ephron Zoars son, 9
Att han gifver mig sina dubbelkulo, den han hafver i
andanom på sinom åker, för reda penningar; låter mig
henne få när eder till en arfgrift. 10 Ty Ephron bodde
ibland Hets barn. Då svarade Ephron, den Hetheen,
Abraham i Hets barns åhöro, för allom dem, som ut
och in gingo genom hans stadsport, och sade: 11 Nej,
min herre, utan hör till hvad jag säga vill: Jag gifver dig
åkren, och den kulon med, som der inne är, och gifver
dig honom för mitt folks barns åsyn, till att begrafva din
döda. 12 Då bugade sig Abraham för landsens folke, 13
Och talade till Ephron i landsens folks åhöro, och sade:
Vill du höra mig, så tag penningar af mig för åkren, de
jag dig gifva vill; och så vill jag der begrafva min döda.
14 Ephron svarade Abraham, och talade till honom: 15
Min herre, hör dock mig: Marken är värd fyrahundrade
siklar silfver; men hvad kan det draga emellan mig och
dig? Begraf man din döda. 16 Abraham hörde Ephron,
och vog honom penningarna till, som han nämnt hade,
hvilket Hets barn åhörde, nemliga fyrahundrade siklar
silfver, som då gåfve och gängse voro. 17 Och så vardt
Ephrons åker, der den dubbelkulan inne var, tvärs öfver
Mamre, tillegnad Abraham till evärdeliga ägo, med
kulone derinne, och med all trä omkring åkren, 18 I
Hets barns och allas deras åsyn, som genom hans
stadsport ut och in gingo. 19 Sedan begrof då Abraham
Sara sina hustru uti kulone i åkrenom, den dubbel var,
tvärs öfver ifrå Mamre, det är Hebron i Canaans lande.
20 Och alltså vardt Abraham stadfäst den åkren, och
kulan, till begrafnings egendom af Hets barnom.

24 Och Abraham var gammal och väl ålderstigen:
Och Herren hade välsignat honom i all stycke.
2 Då sade han till sin äldsta hustjenare, den all hans
tingest förestod: Lägg dina hand under mina länd; 3
Och svär mig vid Herran, himmelens och jordenes Gud,
att du icke tager minom sone hustru af Canaans döttrar,
ibland hvilka jag bor: 4 Utan far in uti mitt fädernesland,
och till mina slägt, och tag minom sone Isaac hustru. 5
Tjenaren sade: Om så hände, att qvinnan icke ville
komma med mig in i detta land, skall jag då låta din
son komma dit i landet igen, dädan du kommen äst? 6
Abraham sade till honom: Vakta dig derföre, att du icke
förer min son dit igen. 7 Herren himmelens Gud, som
mig tog utu mins faders huse, och utu mitt födsloland,
den med mig talat, och desslikes svurit och sagt hafver:
Detta landet vill jag gifva dine säd; han skall sända sin
Ängel framför dig, att du skall taga minom sone der
hustru. 8 Hvar nu qvinnan dig icke följa vill; så äst du
qvitt denna ed: Allenast låt icke min son komma dit
igen. 9 Då lade tjenaren sina hand under Abrahams
sins herras länd, och svor honom här uppå. 10 Så
tog tjenaren tio camelar, af sins herras camelar, och
drog åstad, och hade med sig af allahanda sins herras
håfvor, och var uppe, och for till Mesopotamien till
Nahors stad. 11 Der lät han camelarna blifva utanför
stadenom, vid en vattubrunn, om aftonen då qvinfolken
plägade der komma och taga vatten, 12 Och sade:
Herre, mins herras Abrahams Gud, kom i dag emot mig,
och gör barmhertighet med minom herra Abraham. 13
Si, jag står här när vattubrunnenom, och deras döttrar,
som bo i denna stad, varda här utkommande till att

taga vatten. 14 Hvar nu någon piga kommer, och jag
säger till henne: Håll hit dina kruko, och låt mig dricka,
och hon säger: Drick, jag vill ock gifva dina camelar
dricka, att hon är den samma, som du hafver beskärt
dinom tjenare Isaac, och att jag derpå må förstå, att du
hafver gjort barmhertighet med minom herra. 15 Och
förra än han uttalat hade, si, Rebecka Bethuels dotter
kom ut, hvilken är Milcas son, den Nahors Abrahams
broders hustru var; hon bar ena kruko på axlarna. 16
Och hon var en ganska dägelig piga under ansigtet,
och var ännu jungfru, och ingen man hade känt henne:
Hon kom ned till brunnen, och fyllde krukona, och ville
gå hem igen. 17 Då lopp tjenaren emot henne, och
sade: Låt mig dricka något litet vatten af dine kruko.
18 Och hon sade: Drick, min herre; och strax tog hon
krukona ned på sina hand, och gaf honom dricka. 19
Och då hon hade gifvit honom dricka, sade hon: Jag
vill ock ösa vatten åt dina camelar, till dess att de få
alle dricka. 20 Och hon slog straxt vattnet utu krukone i
hoen, och lopp åter till brunnen till att ösa, och vattnade
alla hans camelar. 21 Men mannen undrade på henne,
och var stilla, till dess han kunde få veta, om Herren
hade gjort hans resa lyckosam, eller ej. 22 Då nu
alle camelarne hade druckit, tog han fram ett gyldene
ännespann, vägandes en half sikel, och två armringar
till hennes händer, vägande tio siklar guld; 23 Och
sade: Min dotter, hvem hörer du till? Säg mig dock det.
Hafve vi ock rum till att få herberge i dins faders huse?
24 Hon sade till honom: Jag är Bethuels dotter, Milcas
sons, som hon hafver födt Nahor. 25 Och hon sade
ytterligare till honom: Är ock så mycket halm och foder
när oss, och rum nog till herberge. 26 Då böjde mannen
sig ned, och bad till Herran. 27 Och sade: Lofvad vare
Herren, mins herras Abrahams Gud, som icke hafver
tagit sina barmhertighet och sina sanning ifrå minom
herra; förty Herren hafver fört mig den rätta vägen till
mins herras broders hus. 28 Och pigan lopp, och sade
allt detta i sins moders huse. 29 Och Rebecka hade en
broder, som het Laban: Och Laban lopp ut till mannen
vid brunnen. 30 Och när han såg ännespannet och
armringarna i sine systers händer, och hörde Rebeckas
sine systers ord, att hon sade: Så hafver mannen
sagt mig; kom han till mannen: Och si, han stod när
camelarna vid brunnen: 31 Och sade: Kom här in, du
Herrans välsignade, hvi står du här ute? Jag hafver
rymt huset, och gjort rum för camelarna. 32 Så hade
han mannen in i huset, och lade af camelarna, och
gaf dem halm och foder, och vatten till att två hans
fötter, och männernas, som med honom voro. 33 Och
satte mat för honom. Då sade han: Jag vill icke äta,
förra än jag hafver värfvat mitt ärende. De svarade:
Säg. 34 Han sade: Jag är Abrahams tjenare. 35 Och
Herren hafver rikeliga välsignat min herra, och han är
stor vorden, och han hafver gifvit honom får och fä,
silfver och guld, tjenare och tjenarinnor, camelar och
åsnar. 36 Dertill hafver Sara, mins herras hustru, födt
minom herra en son i sinom ålderdom, honom hafver
han gifvit allt det han hafver. 37 Och min herre hafver
tagit en ed af mig, och sagt: Du skall icke taga minom
sone någon hustru af de Cananeers döttrar, i hvilkas
land jag bor; 38 Utan far bort till mins faders hus, och
till mina slägt, tag der minom sone hustru. 39 Men jag
sade till min herra: Huru? Om qvinnan icke vill följa
mig? 40 Då sade han till mig: Herren, för hvilkom jag
vandrar, varder sändandes sin Ängel med dig, och skall
göra din väg lyckosam, så att du skall taga minom sone
hustru af mine slägt och mins faders huse. 41 Då skall
du vara min ed qvitt, när du kommer till mina slägt;
gifva de dig icke, så äst du min ed qvitt. 42 Så kom
jag i dag till brunnen, och sade: Herre, mins herras
Abrahams Gud, hafver du gjort min väg lyckosam, den
jag nu reser: 43 Si, så står jag här vid vattubrunnen.
När nu en jungfru kommer här ut till att taga vatten, och
jag säger till henne: Gif mig litet vatten att dricka af
dine kruko; 44 Och hon varder sägandes: Drick du; jag
vill ock vattna dina camelar: det är den qvinna, som
Herren hafver beskärt mins herras sone. 45 Förra än
jag nu sådan ord utsagt hade i mino hjerta, si, då kom
Rebecka ut med ene kruko på sine axel, och gick ned
åt brunnen till att taga vatten. Då sade jag till henne:
Gif mig dricka. 46 Och hon tog snarliga krukona af sin
axel, och sade: Drick; dina camelar vill jag ock vattna.
Så drack jag, och hon vattnade också camelarna. 47
Och jag frågade henne, och sade: Hvars dotter äst du?
Hon svarade: Jag är Bethuels dotter, Nahors sons, som
Milca honom födt hafver. Då hängde jag ett ännespann
på hennes anlete, och armringar öfver hennes händer:
48 Och böjde mig neder, och bad till Herran, och lofvade
Herran, mins herras Abrahams Gud, som mig hade
fört rätta vägen, att jag skulle taga till hans son mins
herras broders dotter. 49 Om I nu ären de, som bevisen
minom herra barmhertighet och sanning, så säger mig
det; hvar ock icke, så säger mig ock det; att jag vänder
mig antingen till den högra sidona, eller till den venstra.
50 Då svarade Laban och Bethuel, och sade: Det är
utgånget af Herranom, derföre kunne vi intet säga dig
emot, hvarken ondt eller godt. 51 Der är Rebecka för
dig, tag henne, och far din väg, att hon blifver dins
herras sons hustru, som Herren sagt hafver. 52 Då
Abrahams tjenare hörde dessa ord, bugade han sig
till jordena för Herranom. 53 Och tog fram silfver och
gyldene klenodier och kläder, och gaf dem Rebecka;
men hennes broder och moder gaf han örter. 54 Då åt
han och drack samt med männerne, som med honom
voro, och blefvo der öfver nattena. Om morgonen stod
han upp, och sade: Låter mig fara till min herra. 55

Men hennes broder och moder sade: Låt dock blifva
pigona vid tio dagar när oss; sedan skall du fara. **56**
Då sade han till dem: Förhåller mig icke, förty Herren
hafver gjort min väg lyckosam; släpper mig, att jag far
till min herra. **57** Då sade de: Låter oss kalla pigona,
och fråga hvad hon säger dertill. **58** Och de kallade
Rebecka, och sade till henne: Vill du fara med denne
mannenom? Hon svarade: Ja, jag vill med honom.
59 Så läto de Rebecka sina syster fara med hennes
ammo, och Abrahams tjenare, och hans följare. **60** Och
de välsignade Rebecka, och sade till henne: Du äst
vår syster, förkofra dig till tusende tusend, och din säd
besitte sina fienders portar. **61** Så redde Rebecka sig till
med sina pigor, och satte sig på camelarna, och följde
mannen efter. Och tjenaren tog Rebecka till sig, och
for sin väg. **62** Men Isaac kom ifrå den brunnen, som
kallades dens lefvandes och seendes; ty han bodde i
det landet söder ut. **63** Och var utgången till att bedja i
markene om aftonen; och hof upp sin ögon, och såg att
camelarne kommo der. **64** Och Rebecka hof upp sin
ögon, och såg Isaac; då steg hon af camelen, **65** Och
sade till tjenaren: Hvad man är det, som kommer emot
oss på markene? Tjenaren sade: Det är min herre.
Då tog hon mantelen och höljde sig. **66** Och tjenaren
förtäljde Isaac allt, huru han sakena uträttat hade. **67**
Då förde Isaac henne in i sins moders Saras hyddo,
och tog Rebecka, och hon vardt hans hustru, och han
vardt kär åt henne: Och så vardt Isaac hugsvalad öfver
sina moder.

25 Abraham tog åter ena hustru, hon het Ketura.
2 Hon födde honom Simran och Jacksan, Medan
och Midian, Jisbak och Suah. **3** Men Jacksan födde
Seba och Dedan. Dedans barn voro Assurim, Letusim
och Leummim. **4** Midians barn voro Epha, Epher,
Hanoch, Abida och Eldaa; desse äro alle Ketura barn. **5**
Men Abraham gaf allt sitt gods Isaac. **6** Men de barnen,
som han hade af frillorna, gaf han skänker, och lät dem
fara ifrå sin son Isaac, medan han än lefde, öster ut i
österlanden. **7** Men Abrahams ålder, som han lefde, var
hundrade fem och sjutio år. **8** Och blef sjuk, och dödde
i en rolig ålder, då han af ålder och lefvande mätter var;
och vardt samlad till sitt folk. **9** Och honom begrofvo
hans söner, Isaac och Ismael, i den dubbelkulone, på
Ephrons åker, Zoars Hetheens sons, som ligger emot
Mamre; **10** I den markene, som Abraham köpt hade af
Hets barnom: Der är Abraham begrafven med Sara
sine hustru. **11** Och efter Abrahams död välsignade
Gud hans son Isaac; och han bodde vid den brunnen,
som kallades dens lefvandes och seendes. **12** Detta
är Ismaels Abrahams sons slägt, som Hagar, Saras
tjensteqvinna af Egypten, födde honom. **13** Och detta är
Ismaels barns namn, der deras slägte hafva namn af:
Ismaels förste son Nebajoth, Kedar, Adbeel, Mibsam,
14 Misma, Duma, Massa, **15** Hadar, Thema, Jethur,
Naphis och Kedma. **16** Desse äro Ismaels barn med
deras namn, i deras byar och städer, tolf förstar. **17** Och
detta är Ismaels ålder, hundrade och sju och tretio år;
och han vardt sjuk och dödde, och vardt samkad intill
sitt folk. **18** Men han bodde ifrå Hevila in till Zur emot
Egypten, när man går till Assyrien; och satte sig emot
alla sina bröder. **19** Detta är Isaacs Abrahams sons
slägte: Abraham födde Isaac. **20** Men Isaac var fyratio
år gammal, då han tog Rebecka till hustru, Bethuels
Syrens af Mesopotamien dotter, Labans Syrens syster.
21 Men Isaac bad Herran för sine hustru, ty hon var
ofruktsam; och Herren hörde honom, och Rebecka
hans hustru vardt hafvande. **22** Och barnen stötte sig
med hvarannan i hennes lif. Då sade hon: Efter mig
skulle så gå, hvi är jag då vorden hafvandes? Och
gick bort till att fråga Herran. **23** Och Herran sade till
henne: Tu folk äro i dino lifve, och tveggehanda folk
skola skiljas utaf dino lifve: Och det ena folket skall
öfvervinna det andra, och den större skall tjena den
mindre. **24** Då nu tiden kom att hon föda skulle, si, då
voro tvillingar i hennes lifve. **25** Den förste, som utkom,
var röd och luden som ett skin: Och de kallade honom
Esau. **26** Straxt derefter kom hans broder ut, han höll
med sine hand i Esau fotablad, och de kallade honom
Jacob: Sextio år gammal var Isaac, då de vordo födde.
27 Och då drängarne vordo store, vardt Esau en jägare
och en åkerman; men Jacob en from man, och bodde i
tjäll. **28** Och Isaac hade Esau kär, ty han plägade äta
af hans vede; men Rebecka hade Jacob kär. **29** Och
Jacob kokade en rätt; då kom Esau af markene, och
var trötter; **30** Och sade till Jacob: Gif mig äta af denna
röda rättenom, ty jag är trötter: Deraf heter han Edom.
31 Men Jacob sade: Sälj mig i dag din förstfödslorätt. **32**
Esau svarade: Si, jag måste dock dö: Hvad varder mig
den förstfödslorätten nyttig? **33** Jacob sade: Så svär
mig i dag. Och han svor honom: Och sålde så Jacob sin
förstfödslorätt. **34** Då gaf Jacob honom bröd och den
grynvällingen, och han åt och drack, och stod upp, och
gick dädan. Och så föraktade Esau sin förstfödslorätt.

26 Så kom en dyr tid i landet, efter den förra, som
var i Abrahams tid: Och Isaac for till Abimelech,
de Philisteers Konung, till Gerar. **2** Då uppenbarade
sig honom Herren, och sade: Far icke ned i Egypten;
utan blif i det land, som jag säger dig. **3** Blif en främling
i desso landena, och jag skall vara med dig, och
välsigna dig; förty dig dine säd skall jag gifva all denna
landen, och skall stadfästa min ed, som jag dinom fader
Abraham svurit hafver. **4** Och skall föröka dina säd
såsom stjernorna på himmelen, och skall gifva dine säd
all denna landen; och igenom dina säd skola all folk

på jordene välsignade varda. 5 Derföre, att Abraham
hafver varit mina röst hörig, och hafver hållit mina
seder, min bud, mina stadgar och min lag. 6 Så bodde
Isaac i Gerar. 7 Och när folket i den landsändanom
frågade honom om hans hustru, sade han: Hon är min
syster; ty han fruktade att säga: Hon är min hustru;
att de tilläfventyrs icke måtte slagit honom ihjäl för
Rebeckas skull; ty hon var dägelig under ansigtet. 8
Då han nu hade varit der en tid lång, såg Abimelech
de Philisteers Konung ut genom fenstret, och vardt
varse att Isaac skämtade med sine hustru Rebecka. 9
Då kallade Abimelech Isaac, och sade: Si, det är din
hustru; hvi hafver du sagt: Hon är min syster? Isaac
svarade honom: Jag tänkte, att jag måtte tilläfventyrs
varda slagen ihjäl för hennes skull. 10 Abimelech sade:
Hvi hafver du då gjort oss det? Måtte sakta hafva skett,
att någon af folket hade lägrat sig med dine hustru,
och så hade du kommit skuld uppå oss. 11 Då böd
Abimelech allo folkena, och sade: Hvilken som kommer
vid denna mannen, eller hans hustru, han skall döden
dö. 12 Och Isaac sådde der i landet, och fick det året
hundradefaldt; ty Herren välsignade honom. 13 Och
han vardt en mägtig man, gick och växte till, till dess
han vardt ganska stor. 14 Och hade mycket gods i
får och fä, och mycket tjenstefolk; derföre afundades
de Philisteer vid honom. 15 Och kastade igen alla de
brunnar, som hans faders tjenare grafvit hade i hans
faders Abrahams tid, och fyllde dem upp med jord: 16
Så att ock Abimelech sade till honom: Far ifrån oss; ty
du äst vorden oss för mägtig. 17 Då for Isaac dädan,
och slog upp sin tjäll i Gerars dal, och bodde der. 18
Och lät uppgrafva igen de vattubrunnar, som de i hans
faders Abrahams tid grafvit hade, hvilka de Philisteer
efter Abrahams död igenfyllt hade: Och kallade dem vid
samma namnet, som hans fader dem kallat hade. 19
Grofvo ock Isaacs tjenare i dalenom, och funno der
en brunn med lefvandes vatten. 20 Men herdarne af
Gerar trätte med Isaacs herdar, och sade: Detta vattnet
är vårt. Då kallade han den brunnen Esek, derföre
att de hade der gjort honom högmod. 21 Då grofvo
de en annan brunn, der trätte de ock öfver; derföre
kallade han honom Sitna. 22 Då skyndade han sig
dädan, och grof en annan brunn; der trätte de intet om;
derföre kallade han honom Rehoboth, och sade: Nu
hafver Herren gifvit oss rum, och låtit oss växa till i
landena. 23 Derefter for han dädan till BerSaba. 24
Och Herren syntes honom i den nattene, och sade:
Jag är dins faders Abrahams Gud: Frukta dig intet,
ty jag är med dig, och skall välsigna dig, och föröka
dina säd, för mins tjenares Abrahams skull. 25 Då
byggde han dersammastädes ett altare, och predikade
om Herrans namn, och uppslog der sitt tjäll: Och hans
tjenare grofvo der en brunn. 26 Och Abimelech gick till
honom af Gerar, och Ahusath hans vän, och Phicol
hans härhöfvitsman. 27 Men Isaac sade till dem: Hvi
kommen I till mig? Haten I mig dock, och hafven drifvit
mig ifrån eder. 28 De sade: Vi se med seende ögon, att
Herren är med dig, derföre sade vi: Det skall vara en
ed emellan oss och dig, och viljom göra ett förbund
med dig; 29 Att du icke gör oss någon skada, lika som
vi icke heller hafve något afhändt dig, och såsom vi ej
heller hafve gjort dig annat än godt, och låtit dig fara
med frid; men nu äst du den som Herren välsignat
hafver. 30 Då gjorde han dem en måltid, och de åto och
drucko. 31 Och om morgonen bittida stodo de upp, och
svoro den ene dem andra: Och Isaac lät dem gå. Och
de foro ifrå honom med frid. 32 Samma dagen kommo
Isaacs tjenare, och sade honom om brunnen, som de
grafvit hade, och sade till honom: Vi hafvom funnit
vatten. 33 Och han kallade honom Saba: Deraf heter
den staden BerSaba än i dag. 34 Då Esau var fyratio år
gammal, tog han hustrur, Judith, Beeri dens Hetheens
dotter, och Basmath, Elons dens Hetheens dotter. 35
De voro båda emot Isaac och Rebecka ganska bittra.

27 Och det begaf sig, då Isaac var vorden gammal,
att hans ögon vordo mörk till syn, kallade han
Esau, sin större son, och sade till honom: Min son. Han
svarade honom: Här är jag. 2 Och han sade: Si, jag är
vorden gammal, och vet ej när jag skall dö. 3 Så tag
nu din tyg, koger och båga, och gack ut i markena,
och hemta mig villebråd; 4 Och gör mig en mat, så
som jag gerna vill hafvat, och bär mig honom här in, att
jag må äta; på det min själ må välsigna dig, förra än
jag dör. 5 Men Rebecka hörde sådana ord, som Isaac
sade till sin son Esau. Och Esau gick ut i markena, att
han skulle taga villebråd, och hafva henne hem. 6 Då
sade Rebecka till sin son Jacob: Si, jag hafver hört din
fader tala med dinom broder Esau, och säga: 7 Hemta
mig en villebråd, och gör mig mat, att jag må äta, och
välsigna dig för Herranom, förra än jag dör. 8 Så hör nu
min son mina röst, hvad jag dig säger: 9 Gack bort till
hjorden, och hemta mig två goda kidlingar, att jag gör
dinom fader deraf mat, såsom han gerna vill hafvat.
10 Det skall du bära dinom fader in, att han äter; på
det han må välsigna dig, förra än han dör. 11 Jacob
sade till sina moder Rebecka: Si, min broder Esau är
luden, och jag släter. 12 Så kan tilläfventyrs min fader
taga uppå mig, och måtte tänka, att jag vill bedraga
honom: Och låter så öfver mig gå en förbannelse, och
icke en välsignelse. 13 Då sade hans moder till honom:
Den förbannelsen vare öfver mig, min son; hör man du
mina röst, gack och tag mig det hit. 14 Då gick han
bort och tog, och bar till sina moder; då gjorde hans
moder en mat, såsom hans fader gerna hadet. 15 Och
tog Esau, hennes större sons, kosteliga kläder, som

hon när sig i huset hade, och klädde dem på Jacob sin
mindre son. 16 Men skinnen af kidlingarna svepte hon
om hans händer, och der han var släter på halsenom;
17 Och fick så maten, med bröd, såsom hon redt hade,
uti Jacobs sins sons hand. 18 Och han bar det in till sin
fader, och sade: Min fader. Han svarade: Här är jag;
ho äst du, min son? 19 Jacob sade: Jag är Esau, din
förstfödde son; jag hafver gjort som du hafver sagt mig:
statt upp, sätt dig, och ät af mine villebråd, på det din
själ må välsigna mig. 20 Men Isaac sade till sin son:
Min son, huru hafver du så snart funnit? Han svarade:
Herren din Gud hafver mig det bestyrt. 21 Då sade
Isaac till Jacob: Gack hit, min son, att jag tager uppå
dig, om du äst min son Esau, eller ej. 22 Så gick Jacob
till sin fader Isaac, och då han hade tagit uppå honom,
sade han: Rösten är Jacobs röst, men händerna äro
Esaus händer. 23 Och kände honom intet, ty hans
händer voro ludna, såsom Esaus hans broders händer;
och så välsignade han honom. 24 Och sade till honom:
Äst du min son Esau? Han svarade: Ja, jag äret. 25 Då
sade han: Så tag mig hit, min son, till att äta af dine
villebråd, att min själ må välsigna dig. Då bar han det
till honom, och han åt; och bar honom desslikes vin
in, och han drack. 26 Och Isaac hans fader sade till
honom: Kom hit, och kyss mig, min son. 27 Han gick till,
och kysste honom. Då kände han lukten af hans kläder,
och välsignade honom och sade: Si, mins sons lukt
är såsom ens åkers lukt, den Herren välsignat hafver.
28 Gud gifve dig af himmelens dagg, och af jordenes
fetma, och rikeliga korn och vin. 29 Folk tjene dig, och
slägter falle dig till fota: Var en herre öfver dina bröder,
och dins moders barn falle dig till fota: Förbannad vare
den dig förbannar; välsignad vare den dig välsignar.
30 När nu Isaac lyktat hade välsignelsen öfver Jacob,
och Jacob som nogast utgången var ifrå sinom fader
Isaac, då kom Esau hans broder utaf sine jagt, 31 Och
gjorde också en mat, och bar in till sin fader, och sade
till honom: statt upp, min fader, och ät af dins sons
vildebråd, att din själ må välsigna mig. 32 Då svarade
honom Isaac hans fader: Ho äst du? Han sade: Jag är
Esau din förstfödde son. 33 Då vardt Isaac öfvermåttan
häpen, och sade: Ho? Och hvar är då den jägaren, som
mig det burit hafver, och jag åt utaf allo, förra än du
kom, och välsignade honom? Han skall ock välsignad
blifva. 34 När Esau detta sins faders tal hörde, ropade
han högt, och vardt öfvermåttan förbittrad, och sade till
sin fader: Välsigna ock mig, min fader. 35 Men han
sade: Din broder är kommen med list, och hafver din
välsignelse borta. 36 Då sade han: Rätteliga heter han
Jacob, ty han hafver nu två resor undertrampat mig:
Min förstfödslorätt hafver han borta; och si, nu tager
han ock min välsignelse bort. Och sade: Hafver du
ingen välsignelse behållit för mig? 37 Isaac svarade,
och sade till honom: Jag hafver satt honom till en
herre öfver dig, och alla hans bröder hafver jag gjort
honom till tjenare; med korn och vin hafver jag försett
honom: Hvad skall jag dock nu göra dig, min son?
38 Esau sade till sin fader: Hafver du då icke utan en
välsignelse, min fader? Välsigna mig ock, min fader;
och hof upp sina röst och gret. 39 Då svarade Isaac
hans fader och sade till honom: Si, en fet boning skall
du hafva på jordene, och af himmelens dagg ofvan
efter. 40 Med ditt svärd skall du nära dig, och skall
tjena dinom broder: Och det skall ske, att du skall ock
varda en herre, och rifva hans ok af dinom halse. 41
Och Esau vardt vred uppå Jacob, för välsignelsens
skull, der hans fader honom med välsignat hade, och
sade i sitt hjerta: Den tiden varder snart kommandes,
att min fader måste få sorg, ty jag vill dräpa min broder
Jacob. 42 Då vardt Rebecka sagdt om dessa hennes
större sons Esaus ord: Och sände bort, och lät kalla sin
mindre son Jacob, och sade till honom: Si, din broder
Esau hotar dig, att han vill dräpa dig. 43 Och hör nu
mina röst, min son, gör dig redo, och fly till min broder
Laban i Haran. 44 Och blif en tid lång när honom, till
dess dins broders grymhet återvänder. 45 Och tilldess
hans vrede vändes ifrå dig, och förgäter det du honom
gjort hafver; så vill jag sedan sända, och låta hemta dig
dädan: Hvi skulle jag mista eder båda på en dag? 46
Och Rebecka sade till Isaac: Mig ledes vid att lefva,
för Hets döttrars skull: Om Jacob tager hustru af Hets
döttrar, hvilka äro såsom dessa landsens döttrar, efter
hvad skall jag lefva?

28 Då kallade Isaac sin son Jacob, och välsignade
honom, och böd honom, och sade till honom: Tag
icke hustru af Canaans döttrar; 2 Utan gör dig redo, och
far in i Mesopotamien till Bethuel, dins moderfaders hus,
och tag dig der hustru af Labans dins moderbroders
döttrar. 3 Men allsmägtig Gud välsigne dig, och göre
dig fruktsam, och föröke dig, så att du varder en skare
med folk; 4 Och gifve dig Abrahams välsignelse, dig
och dine säd med dig; att du må besitta det land,
der du en främling uti äst, det Gud Abraham gifvit
hafver. 5 Så skilde Isaac Jacob ifrå sig, att han for
in i Mesopotamien till Laban Bethuels son af Syrien,
Rebeckas broder, som hans och Esaus moder var. 6
När nu Esau såg, att Isaac hade välsignat Jacob, och
sändt honom in i Mesopotamien, att han skulle der taga
sig hustru; och att sedan han honom välsignat hade,
böd han honom, och sade: Du skall ingen hustru taga
af Canaans döttrar: 7 Och att Jacob var sinom fader
och moder lydig, och for in i Mesopotamien: 8 Såg ock,
att Isaac hans fader såg icke gerna Canaans döttrar: 9
Gick han bort till Ismael, och tog, utöfver de hustrur
han tillförene hade, Mahalath, Ismaels Abrahams sons

dotter, Nebajoths syster, till hustru. **10** Men Jacob for ut
ifrå BerSaba, och reste till Haran. **11** Och kom på ett
rum, der blef han öfver nattena, förty solen var bärgad;
och han tog en sten der på rummena, och lade honom
under sitt hufvud, och lade sig i samma rum till att
sofva. **12** Och honom drömde, och si, en stege stod
på jordene, och änden på honom tog upp i himmelen:
Och si, Guds Änglar stego derpå upp och neder. **13**
Och Herren stod der öfverst uppå, och sade: Jag är
Herren, Abrahams och dins faders Gud, och Isaacs
Gud: Det landet, som du ligger uppå, skall jag gifva dig
och dine säd. **14** Och din säd skall varda såsom stoftet
på jordene; och du skall varda utspridder vester ut,
öster ut, norr ut, och söder ut, och genom dig och dina
säd skola alla slägter på jordene varda välsignade. **15**
Och si, jag är med dig, och skall förvara dig ehvart du
far, och skall föra dig åter i detta landet igen. Och skall
icke öfvergifva dig, till des jag gör allt det jag dig sagt
hafver. **16** Då nu Jacob vaknade upp af sin sömn, sade
han: Visserliga är Herren i detta rum, och jag vistet
icke. **17** Och fruktade han sig, och sade: Detta måste
vara ett heligt rum; ty här bor visserliga Gud, och här är
himmelens port. **18** Och Jacob stod upp om morgonen
bittida, och tog stenen, som han hade lagt under sitt
hufvud, och reste honom upp till en vård, och gjöt oljo
der ofvan på. **19** Och kallade det rummet BethEl; men
tillförene hette den staden Lus. **20** Och Jacob gjorde ett
löfte, och sade: Om så är, att Gud blifver med mig, och
förvarar mig på denna vägen, som jag reser, och gifver
mig bröd till att äta, och kläder till att klädas med; **21**
Och förer mig med strid åter hem igen till min fader; så
skall Herren vara min Gud. **22** Och denne stenen, som
jag upprest hafver till en vård, skall varda ett Guds hus:
Och allt det du mig gifver, der vill jag gifva dig tionde af.

29 Då hof Jacob sin fot upp, och gick in i det land,
som öster ut ligger. **2** Och såg sig om, och si, der
var en brunn på markene; och si, tre hjordar med får
der när; förty hjordarne måste dricka af brunnenom;
och låg en stor sten för hålet på brunnenom. **3** Och de
plägade der församla alla hjordarna, och vältra stenen
ifrå brunnshålet, och vattna fåren, och lade så åter
stenen för hålet i sitt rum igen. **4** Och Jacob sade till
dem: Mine bröder, hvadan ären I? De svarade: Vi äre
af Haran. **5** Han sade till dem: Kännen I ock Laban
Nahors son? De svarade: Vi känne honom väl. **6** Han
sade: Går honom ock väl i hand? De svarade: Honom
går väl i hand: Och si, der kommer hans dotter Rachel
med fåren. **7** Han sade: Det är ännu bittida dags, och
är icke ännu tid drifva boskapen hem; vattner fåren,
och går bort med dem i bet. **8** De svarade: Vi kunne
icke, förra än du alle hjordarne komma tillsamman,
och vi vältre stenen ifrå brunnshålet, och vattne så
fåren. **9** Medan han ännu talade med dem, kom Rachel
med sins faders får; förty hon vaktade fåren. **10** Då
Jacob såg Rachel, Labans sins moderbroders dotter,
och Labans sins moderbroders får, gick han till, och
vältrade stenen ifrå hålet på brunnenom, och vattnade
Labans sins moderbroders får. **11** Och kysste Rachel;
hof upp sina röst, och gret. **12** Och kungjorde henne,
att han var hennes faderbroders och Rebeckas son. Då
lopp hon, och kungjorde det sinom fader. **13** Då nu
Laban hörde om Jacob sin systerson, lopp han emot
honom, och tog honom i famn, och kyssten, och hade
honom in i sitt hus. Då förtäljde han honom allt, huru
tillgått var. **14** Då sade Laban till honom: Nu väl, du
äst mitt ben och mitt kött: Och när han nu en månad
långt hade varit när honom, **15** Sade Laban till Jacob:
Ändock du äst min broder, skulle du fördenskull tjena
mig för intet? Säg, hvad skall vara din lön? **16** Och
Laban hade två döttrar; den äldsta het Lea, och den
yngsta het Rachel. **17** Men Lea var klenögd; Rachel var
väl skapad, och hade ett dägeligit ansigte. **18** Till henne
fick Jacob kärlek, och sade: Jag vill tjena dig i sju år för
Rachel dina yngsta dotter. **19** Laban svarade: Det är
bättre jag gifver dig henne, än enom androm; blif när
mig. **20** Så tjente Jacob i sju år för Rachel; och tyckte
honom det vara få dagar, så kär hade han henne. **21**
Och Jacob sade till Laban: Få mig mina hustru; ty nu är
tid, att jag kommer i säng med henne. **22** Då böd Laban
allt folket der omkring, och gjorde bröllop. **23** Men om
aftonen tog han Lea sina dotter, och hade henne in till
honom: Och han låg när henne. **24** Och Laban fick sine
dotter Lea Silpa till ena tjenstepigo. **25** Om morgonen,
si, då var det Lea: Och han sade till Laban: Hvi hafver
du det gjort mig? Hafver jag icke tjent dig för Rachel?
Hvi hafver du bedragit mig? **26** Laban svarade: Man
gör icke så i våro lande, att man gifver ut den yngsta
förr än den äldsta. **27** Håll dessa veckona ut, så vill jag
ock gifva dig denna med, för den tjenst, som du ännu
skall tjena mig i androm sju år. **28** Jacob gjorde så,
och höll de veckona ut; då gaf han honom Rachel sina
dotter till hustru. **29** Och Laban gaf Rachel sine dotter
Bilha till ena tjenstepigo. **30** Så låg han ock när Rachel,
och hade Rachel kärare än Lea; och tjente honom
framdeles i de andra sju åren. **31** Men då Herren såg,
att Lea vardt vanvörd, gjorde han henne fruktsamma,
och Rachel ofruktsamma. **32** Och Lea vardt hafvande,
och födde en son, den kallade hon Ruben, och sade:
Herren hafver sett till min förtryckelse; nu varder min
man hafvandes mig kär. **33** Och vardt åter hafvande,
och födde en son, och sade: Herren hafver hört, att jag
är vanvörd, och hafver desslikes denna gifvit mig; och
kallade honom Simeon. **34** Åter vardt hon hafvande,
och födde en son, och sade: Nu varder min man åter
hållandes sig till mig, ty jag hafver födt honom tre söner;

derföre kallade hon honom Levi. 35 Fjerde reso vardt
hon hafvande, och födde en son, och sade: Nu vill jag
tacka Herranom; derföre kallade hon honom Juda, och
vände så igen att föda.

30 Då Rachel såg, att hon födde Jacob intet,
afundades hon vid sina syster, och sade till Jacob:
Skaffa mig ock barn, eljest dör jag. 2 Jacob vardt
ganska vred på Rachel, och sade: Icke är jag Gud, som
dig förmenar dins lifs frukt? 3 Men hon sade: Si, der är
min tjenstepiga Bilha: lägg dig när henne, att hon må
föda i mitt sköt, och jag varder dock uppbyggd genom
henne. 4 Och gaf honom så Bilha, sina tjenstepigo, till
hustru, och Jacob lade sig när henne. 5 Och så vardt
Bilha hafvande, och födde Jacob en son. 6 Då sade
Rachel: Gud hafver dömt mina sak, och hört mina röst,
och gifvit mig en son: Derföre kallade hon honom Dan.
7 Åter vardt Bilha, Rachels tjensteqvinna, hafvande, och
födde Jacob den andra sonen. 8 Då sade Rachel: Gud
hafver omvändt det med mig och mine syster, och jag
får öfverhandena: Och hon kallade honom Naphthali. 9
Då nu Lea såg, att hon hade vändt igen att föda, tog
hon sina tjenstepigo Silpa, och gaf henne Jacob till
hustru. 10 Så födde Silpa, Leas tjensteqvinna, Jacob en
son. 11 Då sade Lea: Rustig; och kallade honom Gad.
12 Derefter födde Silpa, Leas tjensteqvinna, Jacob den
andra sonen. 13 Då sade Lea: Väl mig; förty döttrarna
skola säga mig saliga: Och hon kallade honom Asser.
14 Ruben gick ut om hveteandena, och fann liljor på
markene, och hade dem hem till sina moder Lea. Då
sade Rachel till Lea: Gif mig en del af din sons liljor. 15
Hon svarade: Hafver du icke nog, att du hafver tagit min
man bort, och vill desslikes taga min sons liljor? Rachel
sade: Nu väl, låt honom denna nattena sofva när dig,
för dins sons liljor. 16 Då nu Jacob kom om aftonen
af markene, gick Lea ut emot honom, och sade: När
mig skall du ligga; förty jag hafver köpt dig för mins
sons liljor: Och han låg när henne de nattena. 17 Och
Gud hörde Lea, och hon vardt hafvande, och födde
Jacob den femte sonen. 18 Och sade: Gud hafver lönt
mig, för det jag gaf minom manne mina tjenstepigo;
och hon kallade honom Isaschar. 19 Åter vardt Lea
hafvande, och födde Jacob den sjette sonen. 20 Och
sade: Gud hafver väl försett mig: Nu varder åter min
man boendes när mig, ty jag hafver födt honom sex
söner: Och kallade honom Sebulon. 21 Derefter födde
hon ena dotter, och kallade henne Dina. 22 Men Gud
tänkte på Rachel, och hörde henne, och gjorde henne
fruktsamma. 23 Då vardt hon hafvande, och födde en
son, och sade: Gud hafver min smälek ifrå mig tagit. 24
Och kallade honom Joseph, och sade: Herren gifve mig
ännu en son härtill. 25 Då nu Rachel hade födt Joseph,
sade Jacob till Laban: Låt mig färdas, och resa hem till
mitt, och i mitt land. 26 Gif mig mina hustrur och min
barn, som jag hafver tjent dig före, att jag må färdas;
förty du vetst, hvad jag hafver gjort dig för en tjenst.
27 Laban sade till honom: Kan jag icke finna nåd för
din ögon? Jag förnimmer, att Herren hafver välsignat
mig för dina skull. 28 Säg, hvad lön jag skall gifva dig?
29 Men han sade till honom: Du vetst, huru jag hafver
tjent dig, och hvad boskap du hafver under mig. 30
Du hade litet, förra än jag kom, men nu äst du riker
vorden; och Herren hafver välsignat dig för mina skull:
Och nu, när skall jag ock något bestyra till mitt hus? 31
Laban sade: Hvad skall jag då gifva dig? Jacob sade:
Du skall allsintet gifva mig; utan om du vill göra mig det
jag säger, så skall jag ännu beta och vakta din får. 32
Jag vill i dag gå igenom alla dina hjordar, och skilj du
derifrån all fläckot och brokot får, och all svart får ibland
lamben och kiden: Hvad nu sedan brokot och fläckot
blifver, det skall vara min lön. 33 Så varder mig min
rättfärdighet betygandes i dag eller morgon, när dertill
kommer, att jag skall taga min lön af dig, alltså, att
hvad som icke fläckot eller brokot, eller ock hvad svart
är ibland lamben och kiden, det vare en tjufnad med
mig. 34 Då sade Laban: Jag är till frids, blifve som sagt
hafver. 35 Och han skilde i den dagen ut spräcklota
och brokota bockar, och all fläckot och brokot kid, der
som ju något hvitt var uppå, och allt det svart var ibland
lamben; och fick det sin barn i händer. 36 Och lät blifva
tre dagsleder långe emellan sig och Jacob. Så bette
Jacob det öfver var af Labans hjord. 37 Men Jacob
tog gröna aspekäppar, hassel och castaneen, och
barkade hvita ränder deruppå; 38 Och lade käpparna,
som han barkat hade, i dryckehoar för hjordarna, som
der komma måste och vattnas, att de skulle hafvande
varda, när de kommo till att dricka. 39 Alltså vordo
hjordarne hafvande öfver käpparna, och födde fläckot,
spräcklot och brokot. 40 Då afskiljde Jacob lamben, det
icke brokot, och allt det svart var, och lät dem in till
Labans hjord, och gjorde sig en egen hjord, den lät han
icke till Labans hjord. 41 Men när den tidfödde hjorden
lopp, lade han käpparna i hoar för hjordens ögon, så
att de vordo hafvande öfver käpparna. 42 Men när de
senfödda lupo, lade han dem intet deruti. Så vordo då
de senfödlingar Labans och de tidfödlingar Jacobs. 43
Deraf vardt mannen öfvermåttan riker, så att han hade
mycken får, tjenarinnor och tjenare, camelar och åsnar.

31 Och kom för honom Labans barns tal, att de sade:
Jacob hafver kommit allt vår faders gods till sig;
och af vår faders gods hafver han sådana rikedomar
samkat. 2 Och Jacob såg på Labans ansigte, och si,
det var icke sådana emot honom, som i går och förrgår.
3 Och Herren sade till honom: Far åter in i dina fäders
land, och till dina fränder: Jag vill vara med dig. 4

Då sände Jacob, och lät kalla Rachel och Lea ut på
markena till sin hjord; 5 Och sade till dem: Jag ser
edars faders ansigte, att det är icke sådana emot mig,
såsom i går och i förrgår: Men mins faders Gud hafver
varit med mig. 6 Och I veten, att jag hafver tjent edar
fader af alla mina krafter. 7 Och han hafver besvikit mig,
och nu tio resor förvandlat min lön; men Gud hafver
honom det icke tillstadt, att han skulle göra mig skada.
8 När han sade: De brokota skola vara din lön, så bar
hela hjorden brokot; men när han sade: De spräcklota
skola vara din lön, så bar hela hjorden spräcklot. 9 Så
hafver Gud vändt edars faders gods ifrå honom, och
gifvit det mig. 10 Ty när aflotiden kom, hof jag upp min
ögon, och såg i dröm, och si, gumrarne sprungo på
de spräcklota, fläckota och brokota hjordarna. 11 Och
Guds Ängel sade till mig i drömmenom: Jacob; och
jag svarade: Här är jag. 12 Men han sade: Häf upp
din ögon, och si, gumrarne springa på de spräcklota,
fläckota och brokota fåren; förty jag hafver allt sett,
hvad Laban gör dig. 13 Jag är Gud i BethEl, der du
hafver smort stenen, och gjort mig der ett löfte: Nu
gör dig redo, och far utaf detta landet, och far in i ditt
födsloland igen. 14 Då svarade Rachel och Lea, och
sade till honom: Vi hafve hvarken del eller arf i vårs
faders huse mer. 15 Hafver han dock hållit oss lika som
främmande; förty han hafver sålt oss, och förtärt vårt
värd. 16 Derföre hafver Gud frånvändt vårom fader
hans rikedomar till oss och vår barn. Allt det Gud dig nu
sagt hafver, det gör. 17 Så gjorde Jacob sig redo, och
satte sin barn och hustrur på camelar; 18 Och förde
bort all sin boskap, och alla sina håfvor, som han hade
förvärfvat i Mesopotamien; på det han skulle komma
till sin fader Isaac i Canaans land. 19 Men Laban var
gången bort till att klippa sin hjord. Och Rachel stal
sins faders beläter. 20 Alltså stal Jacob Laban af Syrien
hjertat, att han honom icke tillsade, då han flydde. 21
Så flydde han, och allt det hans var gjorde sig redo,
och for öfver älfvena, och stämde åt Gileads berg.
22 På tredje dagen vardt det Laban sagdt, att Jacob
flydde. 23 Och han tog till sig sina bröder, och jagade
efter honom sju dagsleder; och hinde honom på det
berget Gilead. 24 Men Gud kom till Laban af Syrien i
dröm om nattena, och sade till honom: Förvara dig, att
du intet talar till Jacob annat än godt. 25 Och Laban
nalkades intill Jacob. Men Jacob hade uppslagit sin tjäll
på bergena: Och Laban med sina bröder slog desslikes
sin tjäll upp på bergena Gilead. 26 Då sade Laban till
Jacob: Hvad hafver du gjort, att du hafver stulit mitt
hjerta, och bortfört mina döttrar, lika som de der med
svärd gripna vore? 27 Hvarföre hafver du det fördolt,
att du skulle fly, och hafver stulit dig ifrå mig, och hafver
icke tillsagt, att jag måtte hafva ledsagat dig med fröjd,
med sjungande, med bungande och harpande? 28 Och
hafver icke låtit mig kyssa min barn och döttrar? Du
hafver dårliga gjort. 29 Och jag hade väl så mycken
magt, att jag kunde göra eder ondt; men edars faders
Gud sade till mig i går: Förvara dig, att du intet talar till
Jacob, utan godt. 30 Och medan du ju ville fara, och
åstundade så mycket efter dins faders hus, hvarföre
hafver du då stulit mig mina gudar? 31 Jacob svarade,
och sade till Laban: Jag fruktade, att du skulle hafva
tagit dina döttrar ifrå mig. 32 Men när hvilkom du finner
dina gudar, han må dö här för våra bröder. Gör efter ditt
när mig, och tag det. Men han visste icke, att Rachel
hade stulit dem. 33 Då gick Laban in i Jacobs tjäll och
Leas, och båda tjensteqvinnornas, och fann intet; och
gick ut af Leas tjäll i Rachels tjäll. 34 Då tog Rachel
beläten, och lade dem under camelahalmen, och satte
sig derpå. Men Laban ransakade öfver hela tjället, och
fann intet. 35 Då sade hon till sin fader: Min herre, var
icke vred; förty jag kan icke stå upp emot dig; förty det
går med mig efter qvinno sätt. Så sökte han, och fann
intet beläten. 36 Och Jacob vardt vred, och kifvade
med Laban, och sade till honom: Hvad hafver jag
misshandlat eller syndat, att du äst så heter på mig? 37
Du hafver ransakat all min boting, hvad hafver du funnit
af din boting? Lägg det der för mina och dina bröder, att
de döma emellan oss båda. 38 Tjugu år hafver jag varit
när dig; din får och getter hafva icke varit ofruktsamma,
vädrarna af din hjord hafver jag icke ätit. 39 Det af
djuren rifvit var, hade jag icke till dig, jag måste det
betala: Du äskade det af mine hand, ehvad det var dag
eller natt mig ifrå stulit. 40 Om dagen var jag vanmägtig
för hetas skull, om nattena för köld; och min sömn vek
ifrå min ögon. 41 Så hafver jag i tjugu år tjent i ditt
hus; fjorton för dina döttrar, och sex för din hjord: Och
du hafver tio resor förvandlat min lön. 42 Hvar mins
faders Abrahams Gud och Isaacs fruktan icke hade
varit på mina sido, du hade låtit mig gå blottan ifrå dig.
Men Gud hafver ansett min förtryckelse och arbete,
och straffade dig i går. 43 Laban svarade, och sade till
Jacob: Döttrarna äro mina döttrar, och barnen äro mina
barn, och hjordarna äro mine hjordar, och allt det du
ser är mitt: Hvad kan jag i dag göra minom döttrom,
eller deras barnom, som de födt hafva? 44 Så kom
nu och låt oss göra ett förbund, jag och du; som skall
vara ett vittnesbörd emellan mig och dig. 45 Då tog
Jacob en sten, och reste honom upp till en vård. 46
Och sade till sina bröder: Hemter upp stenar; och de
togo stenar, och gjorde ena rösjo, och åto uppå samma
rösjo. 47 Och Laban kallade henne Jegar Sahaduta;
men Jacob kallade henne Gilead. 48 Då sade Laban:
Denna stenrösjan vare i dag vittnesbörd emellan mig
och dig; deraf kallar man henne Gilead: 49 Och vare en
vård; ty han sade: Herren se härtill emellan mig och
dig, då vi komme ifrå hvarannan. 50 Hvar du besvärar

mina döttrar, eller tager andra hustrur deröfver: Här är
ingen menniska med oss; men si, Gud är vittne emellan
mig och dig. 51 Och Laban sade ytterligare till Jacob:
Si, detta är stenrösjan, och detta är vården, som jag
upprest hafver emellan mig och dig. 52 Samma rösjan
vare vittne, och vården vare desslikes vittne, om jag far
här öfver till dig, eller du far öfver denna rösjan och
vården till mig, till att göra skada. 53 Abrahams Gud
och Nahors Gud, och deras fäders Gud, vare domare
emellan oss. Och Jacob svor honom, vid Isaacs sins
faders fruktan. 54 Och Jacob offrade offer på bergena,
och böd sina bröder att de skulle äta bröd. Och då de
hade ätit, blefvo de på bergena öfver nattena. 55 Men
om morgonen stod Laban bittida upp, kysste sin barn
och döttrar; välsignade dem, och for sina färde, och
kom hem till sitt igen.

32 Men Jacob for sin väg, och Guds Änglar mötte
honom. 2 Och då han såg dem, sade han: Detta
äro Guds härar; och kallade det rummet Mahanaim. 3
Men Jacob sände båd fram för sig till sin broder Esau
in uti Seirs land, i Edoms ängd. 4 Och befallte dem,
och sade: Så säger minom herra Esau: Din tjenare
Jacob låter säga dig, jag hafver varit ute när Laban, och
hafver allt härtill varit ibland främmande; 5 Och hafver
fä och åsnor, får, tjenare och tjenarinnor; och hafver
utsändt, och låtit dig minom herra det bebåda, på det
jag måtte finna nåd för din ögon. 6 Boden kommo igen
till Jacob, och sade: Vi kommom till din broder Esau,
och han reser emot dig med fyrahundrade män. 7 Då
fruktade Jacob storliga, och var förfärad: Och skifte
folket, som var när honom, och får, och fä, och camelar,
i två skarar. 8 Och sade: Om Esau kommer på den ena
skaran, och står honom, så må den andre undkomma.
9 Ytterligare sade Jacob: Gud, mins faders Abrahams
Gud, mins faders Isaacs, Herre, du som till mig sagt
hafver: Far åter in i ditt land till dina fränder, jag vill göra
dig godt; 10 Jag är för ringa till all den barmhertighet
och all den trohet, som du med dinom tjenare gjort
hafver; förty jag hade icke mer än denna stafven, då
jag gick öfver denna Jordanen, och nu är jag till två
skarar vorden. 11 Hjelp mig utu mins broders hand,
utu Esaus hand; ty jag fruktar för honom; att han icke
kommer, och står mig både mödrar och barn. 12 Du
hafver sagt: Jag vill göra dig godt, och göra din säd
som sanden i hafvet, den så mycken är, att han ej kan
räknas. 13 Och han blef der den nattena, och tog af thy
han för handena hade, skänker till sin broder Esau.
14 Tuhundrade getter, tjugu bockar, tuhundrade får,
tjugu vädrar; 15 Och tretio däggande camelar med
deras föl, fyratio kor, och tio oxar; tjugu åsninnor, med
tio föl; 16 Och fick dem under sina tjenares händer,
ju hvar hjorden för sig, och sade till dem: Går fram
för mig, och låter vara rum emellan den ena hjorden
efter den andra. 17 Och böd den första, och sade:
När min broder Esau möter dig, och frågar dig: Hvem
hörer du till, och hvart vill du, och hvem hörer det till,
som du drifver för dig? 18 Skall du säga: Det hörer
dinom tjenare Jacob till; han sände sinom herra Esau
skänker, och kommer härefter. 19 Så böd han ock
den andra, och den tredje, och allom dem som gingo
efter hjorden, och sade: Som jag hafver sagt eder, så
säger till Esau, när I finnen honom. 20 Och säger ju
det med: Si, Jacob din tjenare är efter oss. Förty han
tänkte, jag vill blidka honom med den skänken, som
går för mig; sedan vill jag se honom; kan hända att
han undfår mig väl. 21 Så gingo skänkningarna fram
före honom; men han blef den nattena i lägret. 22 Och
stod upp om nattena, och tog sina två hustrur, och
de två tjensteqvinnorna, och sin ellofva barn, och for
till vadet Jabbok: 23 Tog dem och förde dem öfver
älfvena, så att det han hade, kom öfver. 24 Och han
blef på den sidone allena. Då brottades en man med
honom till dess morgonrodnen uppgick. 25 Och då han
såg, att han icke kunde öfvervinna honom, rörde han
hans höftes sena, och straxt förtvinade hans höftes
sena. 26 Och han sade: Låt mig gå, ty morgonrodnen
går upp; men han svarade: Jag släpper dig icke, med
mindre du välsignar mig. 27 Han sade: Huru heter du?
Han svarade: Jacob. 28 Han sade: Du skall icke mer
heta Jacob, utan Israel. Förty du hafver med Gud och
menniskor kämpat, och hafver fått öfverhandena. 29
Och Jacob frågade honom, och sade: Huru heter du?
Men han sade: Hvi frågar du, huru jag heter? Och han
välsignade honom der sammastädes. 30 Och Jacob
kallade det rummet Pnuel; ty jag hafver sett Gud under
ansigtet, och min själ är frälst vorden. 31 Och som han
kom fram om Pnuel, gick honom solen upp, och han
haltade i sine höft. 32 Fördenskull äta Israels barn inga
höftsene ännu i dag, derföre, att Jacobs höftsena rörd
vardt.

33 Jacob hof upp sin ögon, och såg sin broder
Esau komma med fyrahundrade män. Och
skifte sin barn till Lea, och till Rachel, och till båda
tjensteqvinnorna. 2 Och skickade tjensteqvinnorna med
deras barn främst; och Lea med hennes barn dernäst;
och Rachel med Joseph efterst. 3 Och han gick fram
för dem, och bugade sig sju resor ned på jordena, till
dess han kom fram till sin broder. 4 Men Esau lopp
emot honom, och tog honom i famn, och fick honom
om halsen, och kysste honom; och de greto. 5 Och
hof upp sin ögon, och såg qvinnorna med barnen,
och sade: Ho äro desse med dig? Han svarade: Det
äro barnen, som Gud dinom tjenare beskärt hafver. 6
Och tjensteqvinnorna gingo fram med deras barn, och

bugade sig för honom. 7 Lea gick ock fram med sin
barn, och bugade sig för honom. Sedan gick Joseph
och Rachel fram, och bugade sig ock för honom. 8
Och han sade: Hvad vill du med allan den skaran, som
jag hafver mött? Han svarade: Att jag måtte finna nåd
för minom herra. 9 Esau sade: Jag hafver nog, min
broder; behåll det du hafver. 10 Jacob svarade: Ack
nej! hafver jag funnit nåd för dig, så tag min skänk af
mine hand; förty jag såg ditt ansigte, lika som jag hade
sett Guds ansigte; och tag det täckeliga af mig. 11 Tag
den välsignelsen, som jag hafver fört till dig; ty Gud
hafver mig det beskärt, och jag hafver all ting nog. Så
nödgade han honom, till dess han anammade det. 12
Och han sade: Låt oss fara framåt, och resa, jag vill
fara med dig. 13 Men han sade till honom: Min herre,
du vetst att jag hafver späd barn när mig, dertill får och
fä, som än äro unge; när de en dag för hastigt drifne
vordo, dödde mig hela hjorden. 14 Min herre fare fram
före åt för sin tjenare: Jag vill sakta följa, efter som
boskapen och barnen gå kunna, till dess jag kommer
till min herra i Seir. 15 Esau sade: Så vill jag dock låta
blifva när dig något af folket, som med mig är. Han
svarade: Hvad görs det behof? Låt mig man finna nåd
för minom herra. 16 Så for Esau den dagen tillbaka sin
väg åt Seir. 17 Och Jacob for till Succoth, och byggde
sig ett hus, och gjorde hyddor till sin boskap. Deraf
heter det rummet Succoth. 18 Derefter kom Jacob till
Salem, till den staden Sichem, som ligger i Canaans
lande, sedan han var kommen utaf Mesopotamien, och
gjorde sitt lägre för stadenom. 19 Och köpte ett stycke
åker af Hemors Sichems faders barnom, för hundrade
penningar. 20 Der slog han upp sin tjäll, och uppreste
der ett altare, och åkallade dens starka Israels Guds
namn.

34 Men Dina Leas dotter, den hon Jacob födt hade,
gick ut till att bese dess landsens döttrar. 2 Då
Sichem, Hemors Heveens son, som var dess landsens
herre, såg henne, tog han henne, och belägrade henne,
och förkränkte henne. 3 Och hon låg honom hårdt på
hjertat, och han hade pigona kära, och talade ljufliga
med henne. 4 Och Sichem sade till sin fader Hemor:
Tag mig den pigona till hustru. 5 Och Jacob förnam,
att hans dotter Dina var skämd, och hans söner voro
med boskapenom ute på markene: Och Jacob tigde
till dess de kommo. 6 Då gick Hemor Sichems fader
ut till Jacob, till att tala med honom. 7 I det kommo
Jacobs söner af markene; och då de det hörde, förtröt
det männerna, och vordo ganska vrede, att han hade
gjort en dårskap i Israel, och belägrat Jacobs dotter;
ty det var icke rätt gjordt. 8 Då talade Hemor med
dem, och sade: Mins sons Sichems hjerta trängtar efter
edra dotter; käre, gifver honom henne till hustru. 9
Befrynder eder med oss; gifver oss edra döttrar, och
tager I våra döttrar. 10 Och bor när oss: Landet skall
stå eder öppet; bygger och bruker, och bor derinne. 11
Och Sichem sade till hennes fader och bröder: Låter
mig finna nåd när eder, hvad I mig sägen, det vill jag
gifva. 12 Begärer man troliga af mig morgongåfvor
och skänker, jag vill gifva, som I begären; gifver mig
allenast pigona till hustru. 13 Då svarade Jacobs söner
Sichem, och hans fader Hemor, och talade bedrägeliga,
derföre, att deras syster Dina var skämd: 14 Och sade
till dem: Vi kunne det icke göra, att vi skole gifva våra
syster enom oomskornom manne; ty det vore oss en
skam. 15 Dock likväl vilje vi vara eder till viljes, om I
varden oss like, och allt mankön ibland eder varder
omskoret. 16 Då vilje vi gifva eder våra döttrar, och
taga oss edra döttrar, och bo när eder, och vara ett folk.
17 Men hvar I icke viljen lyda oss, och omskära eder,
så vilje vi taga våra dotter, och fara vår väg. 18 Det
talet behagade Hemer och hans son väl. 19 Och den
unge mannen fördröjde intet att göra så; förty han hade
lust till Jacobs dotter, och han var härlig hållen öfver
alla i hans faders huse. 20 Så gingo Hemor och hans
son Sichem i stadsporten, och talade med borgarena i
stadenom, och sade: 21 Desse män äro fridsamme när
oss, och vilja bygga och bo i landena. Så är nu landet
vidt begripet; vi vilje taga oss deras döttrar, och gifva
dem våra döttrar. 22 Men då vilja de vara oss till viljes,
så att de bo när oss, och varda ett folk med oss, om vi
omskäre allt det som mankön är ibland oss, såsom de
omskorne äro. 23 Deras boskap och ägodelar, och allt
det de hafva, blifver vårt, om vi eljest blifvom dem till
viljes, så att de bo när oss. 24 Och de lydde Hemor och
Sichem hans sone, alle de som genom hans stadsport
ut och in gingo, och omskoro allt det som mankön var,
det som i deras stad ut och in gick. 25 Och på tredje
dagenom, då det värkte dem, togo de två Jacobs söner,
Simeon och Levi, Dinas bröder, hvardera sitt svärd,
och gingo dristeliga in i staden, och slogo ihjäl allt det
som var mankön. 26 Och slogo också ihjäl Hemor och
hans son Sichem med svärds ägg, och togo sina syster
Dina utaf Sichems huse, och gingo sin väg. 27 Då
kommo Jacobs söner öfver de slagna, och skinnade
staden, derföre, att de skämt hade deras syster. 28
Och togo deras får, fä, åsnar, och hvad i stadenom och
på markene var: 29 Och alla deras håfvor; all barn och
qvinnor togo de till fångar, och skinnade allt det i husen
var. 30 Och Jacob sade till Simeon och Levi: I hafven
åstadkommit, att jag blifver illa känder för alla dessa
lands inbyggare, de Cananeer och Phereseer: Och jag
är en ringa hop; när de nu församla sig öfver mig, så
slå de mig ihjäl, så varder jag om intet gjord med mino
huse. 31 Men de svarade: Skulle de då handla med
våra syster, såsom med ene sköko?

35 Och Gud sade till Jacob: Gör dig redo, och far till
BethEl, och bo der, och bygg der ett altare Gudi
som dig syntes, då du flydde för dinom broder Esau. **2**
Då sade Jacob till sitt hus, och till alla de som med
honom voro: Lägger ifrån eder de främmande gudar,
som äro ibland eder, och renser eder, och förvandler
edor kläder: **3** Och görom oss redo att fara till BethEl,
att jag må göra der ett altare Gudi, den mig hört hafver
i min bedröfvelses tid, och hafver varit med mig på
vägenom, som jag rest hafver. **4** Då fingo de honom alla
de främmande gudar, som voro under deras händer,
och deras örnaringar; och han grof dem under ena ek,
som stod vid Sichem. **5** Och for ut: Och en Gudsfruktan
kom öfver de städer, som lågo der omkring, att de
icke foro efter Jacobs söner. **6** Så kom Jacob till Lus i
Canaans land, som kallas BethEl, med allt det folk,
som med honom var: **7** Och byggde der ett altare, och
kallade det rummet ElBethEl, efter det Gud vardt honom
der uppenbarad, då han flydde för sinom broder. **8** Då
dödde Debora Rebeckas amma, och vardt begrafven
nedanför BethEl, under ena ek, hvilken vardt kallad
gråtoek. **9** Och Gud syntes åter Jacob, sedan han var
kommen utaf Mesopotamien, och välsignade honom:
10 Och sade till honom: Du heter Jacob; men du skall
icke mer heta Jacob, utan Israel skall du heta: Och
så kallade man honom Israel. **11** Och Gud sade till
honom: Jag är den allsmägtige Gud; var fruktsam, och
föröka dig: Folk och folks skarar skola komma utaf dig,
och Konungar skola komma utaf dina länder. **12** Och
det landet, som jag Abraham och Isaac gifvit hafver,
skall jag gifva dig, och skall det gifva dine säd efter dig.
13 Och så for Gud upp ifrå honom, ifrå det rummet,
der han med honom talat hade. **14** Men Jacob reste
upp en stenvård på det rummet, der han med honom
talat hade: Och gjöt drickoffer deruppå, och begjöt
honom med oljo. **15** Och Jacob kallade det rummet,
der Gud hade talat med honom, BethEl. **16** Och han for
ifrå BethEl: Och som ännu ett litet stycke vägs var till
Ephrath, då födde Rachel, och födslan var henne svår.
17 Men då det vardt henne så svårt i födslone, sade
Jordgumman till henne: Frukta dig icke; förty denna
sonen skall du ock hafva. **18** Men då själen utgick, att
hon dö måste, kallade hon honom BenOni; men hans
fader kallade honom BenJamin. **19** Så dödde Rachel,
och vardt begrafven vid vägen till Ephrath, som nu heter
BethLehem. **20** Och Jacob reste upp en vård öfver
hennes graf: Der sammastädes är Rachels grafvård
än i dag. **21** Och Israel for ut, och slog upp ett tjäll på
hinsidon vid det tornet Eder. **22** Och det begaf sig, då
Israel bodde der i landet, gick Ruben bort och lade sig
när Bilha, sins faders frillo: Och det kom för Israel.
Men Jacob hade tolf söner. **23** Leas söner voro desse:
Ruben, Jacobs förstfödde son, Simeon, Levi, Juda,
Isaschar och Sebulon. **24** Rachels söner voro: Joseph
och BenJamin. **25** Bilhas Rachels tjensteqvinnos söner:
Dan och Naphthali. **26** Silpas Leas tjensteqvinnos
söner: Gad och Asser. Desse äro Jacobs söner, som
honom födde voro i Mesopotamien. **27** Och Jacob kom
till sin fader Isaac till Mamre i hufvudstaden, som heter
Hebron, der Abraham och Isaac hade varit främlingar
uti. **28** Och Isaac vardt hundrade och åttatio år gammal.
29 Och vardt sjuk, och dödde, och vardt samlad till sitt
folk, gammal och mätt af lefvande: Och hans söner
Esau och Jacob begrofvo honom.

36 Detta är Esaus slägte, som kallas Edom. **2**
Esau tog hustrur af Canaans döttrar: Ada Elons
Hetheens dotter, och Aholibama Anas dotter, Zibeons
Heveens dotters. **3** Och Basmath Ismaels dotter,
Nebajoths syster. **4** Och Ada födde Esau Eliphas.
Men Basmath födde Reguel. **5** Aholibama födde Jeus,
Jaelam och Korah. Desse äro Esaus barn, som honom
födde voro i Canaans lande. **6** Och Esau tog sina
hustrur, söner och döttrar, och alla sins huses själar;
sina håfvor, och allan boskapen med alla ägodelar, som
han förvärfvat hade i Canaans lande: Och for uti ett
land, ifrå sin broder Jacob. **7** Förty deras ägodelar voro
så stora, att de kunde icke bo med hvarannan: Och
landet, der de uti främlingar voro, kunde icke fördraga
dem, för deras stora ägodelars skull. **8** Så bodde då
Esau på Seirs berg: Och denne Esau är Edom. **9** Detta
är Esaus slägte, af hvilkom de Edomeer komne äro
på Seirs berg. **10** Och så heta Esaus barn: Eliphas
Ada son, Esaus hustrus; Reguel Basmaths son, Esaus
hustrus. **11** Men Eliphas söner voro desse: Theman,
Omar, Zepho, Gatham och Kenas. **12** Och Thimna var
Eliphas Esau sons frilla; hon födde Amalek. Desse
äro de barn af Ada, Esaus hustru. **13** Men Reguels
barn äro desse: Nahath, Serah, Samma, Missa. Desse
äro de barn af Basmath, Esaus hustru. **14** Men de
barn af Aholibama, Esaus hustru, Anas dotter, Zibeons
dotters, äro desse, dem hon födde Esau: Jeus, Jaelam
och Korah. **15** Desse äro de Förstar ibland Esaus
barn: Eliphas barn, den första Esaus sons, voro desse:
den Försten Theman, den Försten Omar, den Försten
Zepho, den Försten Kenas, **16** Den Försten Korah,
den Försten Gatham, den Försten Amalek. Desse
äro de Förstar af Eliphas i Edoms lande; och äro
barn af Ada. **17** Och desse äro Reguels barn, Esau
sons: Den Försten Nahath, den Försten Serah, den
Försten Samma, den Försten Missa. Desse äro de
Förstar af Reguel uti de Edomeers lande; och äro
barn af Basmath, Esaus hustru. **18** Desse äro barn
af Aholibama, Esaus hustru: Den Försten Jeus, den
Försten Jaelam, den Försten Korah. Desse äro de
Förstar af Aholibama Anas dotter, Esaus hustru. **19**

Desse äro Esaus barn, och deras Förstar; han är Edom.
20 Men de barn af Seir den Horeen, som i landena
bodde, äro desse: Lotan, Sobal, Zibeon, Ana, 21 Dison,
Ezer och Disan. Desse äro de Förstar ibland de Horeer,
alle Seirs barn i Edoms lande. 22 Men Lotans barn
voro desse: Hori och Hemam; och Lotans syster het
Thimna. 23 Sobals barn voro desse: Alvan, Manahat,
Ebal, Sepho och Onam. 24 Zibeons barn voro: Aja och
Ana: Denne är den Ana, som i öknene påfann mular,
då han vaktade sins faders Zibeons åsnar. 25 Men
Anas barn voro: Dison och Aholibama, det är Anas
dotter. 26 Disons barn voro: Hemdan, Esban, Jithran
och Cheran. 27 Ezers barn voro: Bilhan, Saavan och
Akan. 28 Disans barn voro: Uz och Aran. 29 Desse äro
de Förstar ibland de Horeer: Den Försten Lotan, den
Försten Sobal, den Försten Zibeon, den Försten Ana.
30 Den Försten Dison, den Försten Ezer, den Försten
Disan. Desse äro de Förstar ibland de Horeer, de som
regerade i Seirs lande. 31 Men de Konungar, som i
Edoms lande regerade, förra än Israels barn Konungar
hade, äro desse: 32 Bela var Konung i Edom, Beors
son; och hans stad het Dinhaba. 33 Och då Bela blef
död, vardt Jobab Konung i hans stad, Seras son af
Bozra. 34 Då Jobab blef död, vardt Husam utaf de
Themaneers lande Konung i hans stad. 35 Då Husam
blef död, vardt Konung i hans stad Hadad Bedads son,
den som slog de Midianiter på de Moabiters mark; och
hans stad het Avith. 36 Då Hadad blef död, vardt Samla
af Masreka Konung i hans stad. 37 Då Samla blef
död, vardt Konung i hans stad Saul af Rehoboth vid
älfvena. 38 Då Saul blef död, vardt Baalhanan Achbors
son Konung i hans stad. 39 Då Baalhanan Achbors
son blef död, vardt Hadar Konung i hans stad: Och
hans stad het Pagu; och hans hustru het Mehetabeel,
Matreds dotter, och Mesahabs dotter. 40 Alltså heta de
Förstar af Esau i deras slägter, rummom och namnom:
Den Försten Thimna, den Försten Alva, den Försten
Jetheth, 41 Den Försten Aholibama, den Försten Ela,
den Försten Pinon, 42 Den Försten Kenas, den Försten
Theman, den Försten Mibzar, 43 Den Försten Magdiel,
den Försten Iram. Desse äro de Förstar i Edom, såsom
de bott hafva uti deras arfvelande. Och Esau är fadren
till de Edomeer.

37 Men Jacob bodde i de landena, der hans fader
var en främling uti, nemliga i Canaans lande.
2 Och detta är Jacobs slägt: Joseph var sjutton år
gammal, då han vardt en herde öfver hjorden med sina
bröder; och pilten var när Bilhas och Silpas sins faders
hustrurs barnom; och han sade för deras fader, hvilket
ondt rykte öfver dem var. 3 Men Israel hade Joseph
kärare än alla de andra sin barn, efter han hade född
honom i ålderdomen: Och gjorde honom en brokot
kjortel. 4 Då nu hans bröder sågo, att deras fader hade
honom kärare än alla hans bröder, vordo de honom
hätske, och kunde icke tala honom ett vänligit ord till. 5
Derutöfver hade Joseph ena reso en dröm, och sade
sina bröder deraf. Då blefvo de honom ännu hätskare.
6 Ty han sade till dem: Käre, hörer hvad mig hafver
drömt. 7 Mig tyckte vi bundom kärfvar på markene, och
min kärfve reste sig upp och stod; och edre kärfvar der
omkring bugade sig för min kärfva. 8 Då sade hans
bröder till honom: Skulle du varda vår Konung, och
råda öfver oss? Och vordo honom ändå hätskare för
hans dröm och hans tals skull. 9 Och han hade ännu
en annan dröm, den förtäljde han sina bröder, och
sade: Si, jag hafver ännu haft en dröm: Mig tyckte, att
solen och månen och ellofva stjernor bugade sig för
mig. 10 Och då det hans fader och hans bröder sagdt
vardt, straffade honom hans fader, och sade till honom:
Hvad är det för en dröm, som dig hafver drömt? Skall
jag och din moder och dine bröder komma, och falla
ned på jordena för dig? 11 Och hans bröder afundades
vid honom. Men hans fader behöll dessa ord. 12 Då nu
hans bröder gingo bort till att beta deras faders boskap
i Sichem; 13 Sade Israel till Joseph: Vakta icke dine
bröder boskapen i Sichem? Kom, jag vill sända dig till
dem. Han sade: Här är jag. 14 Och han sade: Gack
bort och se till, om det står väl till med dina bröder och
boskapenom; och säg mig igen, huru det hafver sig.
Och han sände honom utaf den dalenom Hebron, att
han skulle gå till Sichem. 15 Då fann honom en man,
der han for vill på markene. Han frågade honom, och
sade: Hvem söker du? 16 Han svarade: Jag söker mina
bröder: Käre, säg mig, hvarest de vakta hjorden. 17
Mannen sade: De äro hädan farne; ty jag hörde, att
de sade: Låt oss gå till Dothan. Då drog Joseph efter
sina bröder, och fann dem i Dothan. 18 Som de nu
långt ifrå fingo se honom, förra än han kom när intill
dem, rådslogo de till att döda honom; 19 Och sade
inbördes: Si, drömmaren kommer här. 20 Så kommer
nu, och låter oss slå honom ihjäl och kasta honom i
ena grop; och säga, att ett ondt djur hafver ätit upp
honom: Så får man se, hvad hans drömmar äro. 21
När Ruben hörde det, ville han frälsa honom af deras
händer, och sade: Låter oss icke slå ena själ. 22 Och
ytterligare sade Ruben till dem: Låter oss icke utgjuta
blod: Utan låt oss kasta honom i den gropena, som
är i öknene, och icke komma händer vid honom. Men
han ville hafva frälst honom utu deras hand, att han
måtte hafva haft honom till sin fader igen. 23 Då nu
Joseph kom till sina bröder, afklädde de honom hans
kjortel, med den brokota kjortelen, som han hade uppå
sig. 24 Och togo honom, och kastaden i ena grop;
men gropen var tom, och intet vatten deruti. 25 Och de
satte sig ned till att äta. I det hofvo de sin ögon upp,

och sågo en hop Ismaeliter komma ifrå Gilead med
deras camelar; de förde kryddor, balsam och mirrham,
och foro ned uti Egypten. 26 Då sade Juda till sina
bröder: Hvad hjelper det oss, att vi dräpe vår broder,
och fördölje hans blod? 27 Kommer, och låter oss sälja
honom de Ismaeliter, att våra händer icke förtaga sig på
honom; ty han är vår broder, vårt kött och blod. Och de
lydde honom. 28 Och då de Midianitiske köpmännerne
foro der fram, drogo de honom upp af gropene, och
sålde honom de Ismaeliter för tjugu silfverpenningar:
De förde honom in i Egypten. 29 Då nu Ruben kom
åter till gropena, och fann icke Joseph derinne, ref
han sin kläder; 30 Och kom åter till sina bröder, och
sade: Pilten är icke der; hvart skall jag? 31 Då togo de
Josephs kjortel, och slagtade en bock, och indoppade
kjortelen i blodet; 32 Och sände den brokota kjortelen
bort, och läto bära honom till deras fader, och sade:
Denna hafvom vi funnit: Se, om det är dins sons kjortel
eller ej. 33 Men han kände honom, och sade: Det är
mins sons kjortel. Ett ondt djur hafver ätit upp honom;
ett vilddjur hafver rifvit Joseph. 34 Och Jacob ref sin
kläder, och svepte en säck om sina länder, och sörjde
sin son långan tid. 35 Och alle hans söner och döttrar
gingo till, att de skulle hugsvala honom; men han ville
icke låta hugsvala sig, och sade: Jag varder med sorg
nederfarande i grafvena till min son. Och hans fader
gret honom. **(Sheol h7585)** 36 Men de Midianiter sålde
honom in i Egypten Potiphar, Pharaos hofmästare.

38 Det begaf sig på samma tiden, att Juda for neder
ifrå sina bröder, och gaf sig till en man i Adullam,
som het Hira. 2 Och Juda såg der en Cananeisk mans
dotter, han het Sua; och tog henne. 3 Och då han
belåg henne, vardt hon hafvande, och födde en son,
den kallade hon Er. 4 Och hon vardt åter hafvande,
och födde en son, den kallade hon Onan. 5 Åter födde
hon en son, honom kallade hon Sela. Och han var i
Chesib, när hon den födde. 6 Och Juda gaf sinom
första sone Er ena hustru, som het Thamar. 7 Men
Er Juda förstfödde son var arg för Herranom; derföre
dödade Herren honom. 8 Då sade Juda till sin son
Onan: Lägg dig när dins broders hustru, och tag henne
till ägta, att du uppväcker dinom broder säd. 9 Men då
Onan visste, att säden icke skulle vara hans egen, då
han låg när sins broders hustru, lät han det falla uppå
jordena, och förderfvade det, att han icke skulle gifva
sinom broder säd. 10 Då misshagade Herranom det
onda han gjorde, och dödade honom och. 11 Då sade
Juda till sina sonahustru Thamar: Blif en enka i dins
faders huse, så länge Sela min son varder stor; förty
han tänkte, att han tilläfventyrs måtte ock så dö såsom
hans broder. Så gick Thamar bort, och blef i sins faders
huse. 12 Då nu många dagar förledne voro, dödde Sua
dotter, Judas hustru. Och sedan Juda utsörjt hade, gick
han upp till att klippa sin får i Thimnath, med sin herda
Hira af Adullam. 13 Då vardt Thamar sagdt: Si, din
svär går upp till Thimnath till att klippa sin får. 14 Då
lade hon af sin enkokläder, som hon drog, dokade sig,
och förhöljde sig, och satte sig ut för porten på vägen
emot Thimnath; förty hon såg, att Sela var stor vorden,
och hon var icke gifven honom till hustru. 15 Då nu
Juda såg henne, mente han det hade varit en sköka;
förty hon hade förhöljt sitt ansigte. 16 Och han vek af
vägenom till henne, och sade: Käre, låt mig ligga när
dig; ty han visste icke, att det var hans sonahustru. Hon
svarade: Hvad vill du gifva mig, att du ligger när mig?
17 Han sade: Jag vill sända dig en bock ifrå hjordenom.
Hon svarade: Gif mig en pant, så länge du sänder mig
honom. 18 Han sade: Hvad vill du jag skall gifva dig för
en pant? Hon svarade: Din ring, och din hufvudbonad,
och din staf, som du hafver i händerna. Det gaf han
henne, och låg när henne, och hon vardt hafvande af
honom. 19 Och hon stod upp, och gick dädan, och lade
doken af, och tog sin enkokläder uppå igen. 20 Men
Juda sände bocken med sin herde af Adullam, att han
skulle taga igen panten ifrå qvinnone; och han fann
henne intet. 21 Då frågade han folket, som bodde vid
det rummet, och sade: Hvarest är den skökan, som satt
ute på vägenom? De svarade: Ingen sköka hafver der
varit. 22 Och då han kom åter till Juda, och sade: Jag
hafver intet funnit henne; dertill säger folket, som der
bor, att der hafver ingen sköka varit. 23 Juda sade:
Hafve sig det, att vi icke tilläfventyrs skulle komma på
skam; ty jag hafver sändt bocken, men du hafver icke
funnit henne. 24 Tre månader derefter vardt det Juda
sagdt: Din sonahustru Thamar hafver bolat; och si,
i boleri är hon vorden hafvande: Juda sade: Hafver
henne här fram, att hon skall brännas. 25 Och då hon
hades fram, sände hon till sin svär och sade: Af denna
mannen är jag hafvande, som detta tillhörer. Och sade:
Känner du ock, hvem denne ringen och hufvudbonaden
och stafven tillhörer? 26 Juda kände det, och sade:
Hon är rättfärdigare än jag; ty jag hafver icke gifvit
henne min son Sela. Dock belåg han henne intet mer.
27 Och då hon skulle föda, funnos tvillingar i hennes
lifve. 28 Och som hon nu födde, gaf sig en hand ut; då
tog Jordgumman och band der en rödan tråd om, och
sade: Denne skall först utkomma. 29 Men då han drog
sina hand åter in, kom hans broder ut, och hon sade:
Hvi är hinnan för dina skull sönderremnad? Och man
kallade honom Perez. 30 Derefter kom hans broder ut,
som hade den röda tråden om sina hand; och man
kallade honom Serah.

39 Joseph vardt förd neder i Egypten: Och Potiphar,
en Egyptisk man, Pharaos hofmästare, köpte

honom af de Ismaeliter, som honom hade fört der ned.
2 Och Herren var med Joseph, så att han vardt en
lyckosam man: Och var i sins herras dens Egyptiens
huse. 3 Och hans herre såg, att Herren var med honom;
ty allt det han gjorde, lät Herren gå lyckosamlig till med
honom: 4 Så att han fann nåd för sinom herra, och
vardt hans tjenare: Han satte honom öfver sitt hus, och
allt det han hade lät han under hans händer. 5 Och ifrå
den tiden, då han hade satt honom öfver sitt hus och
alla sina ägodelar, välsignade Herren den Egyptiens
hus för Josephs skull: Och var alltsammans Herrans
välsignelse i allo de han hade, hemma och på markene.
6 Derföre lät han det allt under Josephs händer, hvad
han hade; och hade intet deraf, utan allena brödet,
som han åt. Och Joseph var dägelig och fager under
ansigtet. 7 Och det begaf sig, då detta var skedt, att
hans herras hustru kastade sin ögon på Joseph, och
sade: Ligg när mig. 8 Men han vägrade det henne,
och sade till henne: Si, min herre vet icke hvad i hans
huse är, och allt det han hafver, hafver han gifvit under
mina händer. 9 Och hafver intet så godt i sino huse,
det han i mitt våld icke gifvit hafver, utan dig, ty du äst
hans hustru. Hvi skulle jag nu så mycket ondt göra, och
synda emot Gud? 10 Men hon hade dageliga sådana
ord till Joseph; men han lydde henne intet, att han
skulle ligga när henne, eller vara något om henne. 11
Det begaf sig en dag, att Joseph gick in i huset till att
göra sina sysslo; och ingen af husfolket var der när. 12
Och hon fick honom i hans mantel, och sade: Ligg när
mig. Men han lät blifva mantelen i hennes hand, och
rymde ut af huset. 13 Då hon nu såg, att han lät blifva
mantelen i hennes hand, och rymde ut, 14 Kallade hon
husfolket, och sade till dem: Si, han hafver fört oss här
in en Ebreisk man, att han skulle komma oss på skam.
Han kom här in till mig, på det han skulle ligga när mig;
men jag ropade med höga röst. 15 Och då han hörde,
att jag skriade och ropade, då lefde han sin mantel när
mig, och flydde, och lopp ut. 16 Och hon lade hans
mantel när sig, så länge hennes herre kom hem. 17
Och talade till honom samma orden, och sade: Den
Ebreiske tjenaren, som du hafver haft här in, kom här in
till mig, att han skulle komma mig på skam. 18 Men då
jag skriade och ropade, lefde han sin mantel när mig,
och flydde ut. 19 Då hans herre hörde sådana sine
hustrus ord, som hon till honom talade, och sade: Så
hafver mig din Ebreiske tjenare gjort; vardt han ganska
vred. 20 Då tog hans herre honom, och lade honom i
fängelse, der Konungens fångar inne lågo: Och der låg
han då i fängelset. 21 Men Herren var med honom,
och var honom gunstig, och lät honom finna nåd för
befallningsmannen öfver fångahuset. 22 Så att han
befallte alla fångarna i fängelsena under hans hand, att
allt det der skedde, måste ske genom honom. 23 Förty
befallningsmannen öfver fängelset såg, att Herren var
med honom i allt det som under hans händer var, och
att Herren lät, det han gjorde, lyckosammeliga tillgå.

40 Och det begaf sig derefter, att Konungens
i Egypten höfvitsman öfver skänkerna, och
höfvitsmannen öfver bakarena, bröto deras herra
Konungenom i Egypten emot. 2 Och Pharao vardt vred
uppå dem, 3 Och lät sätta dem i hofmästarens hus i
fängelse, der Joseph låg fången. 4 Och hofmästaren
satte Joseph öfver dem, att han skulle tjena dem; och
de såto några dagar. 5 Och både skänken och bakaren
drömde om ena natt hvar sin dröm, och hvars deras
dröm hade sin uttydelse. 6 Då nu Joseph kom om
morgonen in till dem, och såg dem ångse, 7 Frågade
han dem, och sade: Hvi ären I så ångse i dag? 8 De
svarade: Oss hafver drömt, och vi hafvom ingen, som
oss det utlägger. Joseph sade: Utläggningen hörer
Gudi till; dock förtäljer mig det. 9 Då förtäljde skänken
sin dröm för Joseph, och sade till honom: Mig drömde,
att ett vinträ var för mig: 10 Det hade tre grenar; det
grönskades, växte och blomstrades, och dess drufvor
vordo mogna: 11 Och jag hade Pharaos skänkekar
i mine hand, och tog och kryste dem i skänkekaret,
och fick Pharao skänkekaret i handena. 12 Joseph
sade: Detta är uttydningen: Tre grenar äro tre dagar.
13 Efter tre dagar skall Pharao upphäfva ditt hufvud,
och sätta dig åter till dit ämbete, att du får honom
skänkekaret i hans hand, såsom tillförene, då du var
hans skänk. 14 Men tänk uppå mig, då dig går väl, och
gör barmhertighet med mig, att du Pharao ingifver, att
han tager mig utaf detta huset; 15 Ty jag är hemliga
bortstulen utaf de Ebreers lande: Så hafver jag ock
här intet gjort, att de mig insatt hafva. 16 Då bakaren
såg, att uttydningen var god, sade han till Joseph: Mig
hafver ock drömt, att jag bar tre flätade korgar på mitt
hufvud; 17 Och i öfversta korgenom allahanda bakad
mat till Pharaos behof; och foglarne åto af korgenom
på mitt hufvud. 18 Joseph svarade, och sade: Detta är
uttydningen: Tre korgar äro tre dagar. 19 Och efter tre
dagar skall Pharao upphäfva ditt hufvud, och hänga
dig i en galga; och foglarne skola äta ditt kött på dig.
20 Och det hände tredje dagen, då begick Pharao sin
årsdag, och han gjorde alla sina tjenare ena måltid:
Och upphof den öfversta skänkens hufvud, och den
öfversta bakarens, ibland sina tjenare; 21 Och satte
den öfversta skänken åter till sitt skänkeämbete, att
han skulle få Pharao skänkekaret i handena; 22 Men
den öfversta bakaren lät han hänga; som Joseph hade
uttydt honom. 23 Men den öfverste skänken tänkte intet
på Joseph, utan förgat honom.

41 Och tu år derefter hade Pharao en dröm, såsom
han hade ståndit vid älfvena, 2 Och sett af älfvene

uppstiga sju nöt skön och fet; och de gingo i goda bet.
3 Sedan såg han annor sju nöt uppstiga af älfvene,
vanskapeliga och magra; och gingo jemte de andra på
strandene vid älfvena. 4 Och de sju vanskapeliga och
magra nöten åto upp de sju sköna och feta nöten. Då
vaknade Pharao. 5 Och han somnade åter, och åter
drömde honom, och såg, att sju ax full och tjock växte
på enom stjelk. 6 Derefter såg han sju tunn förvissen
ax uppgå. 7 Och de sju magra axen uppslukte de sju
stora och fulla axen. Då vaknade Pharao, och såg,
att det var en dröm. 8 Och då det vardt morgon, var
hans ande bedröfvad; och skickade ut, och lät kalla
alla spåmän i Egypten, och alla visa, och förtäljde
dem sin dröm: Men der var ingen, som honom kunde
uttyda för Pharao. 9 Då talade den öfverste skänken
med Pharao, och sade: Jag kommer ihåg i dag mina
synder. 10 Då Pharao var förtörnad på sina tjenare,
och lade mig med den öfversta bakaren i fängelse, i
hofmästarens hus; 11 Då drömde oss bådom i ene natt,
hvar sin dröm, hvars uttydning hvarjom för sig pågalt.
12 Då var när oss en Ebreisk ung man, hofmästarens
tjenare; honom förtäljde vi det, och han uttydde oss
våra drömmar, hvarjom efter sinom dröm. 13 Och som
han oss uttydde, så är det gånget; ty jag är åter satt
till mitt ämbete, och han är hängder. 14 Då sände
Pharao bort, och lät kalla Joseph, och de hade honom
utu fängslet. Och han lät raka sig, och förvandla sin
kläder, och kom in till Pharao. 15 Då sade Pharao
till honom: Mig hafver drömt en dröm, och ingen är,
som honom uttyder: Men jag hafver hört af dig sägas,
att när du hörer en dröm, då uttyder du honom. 16
Joseph svarade Pharao, och sade: Det står icke mig
till; men Gud skall dock förkunna Pharao det godt är.
17 Pharao sade till Joseph: Mig drömde, jag stod på
strandene vid älfvena, 18 Och såg uppstiga af älfvene
sju nöt, fet och skön, och de gingo i goda bet; 19 Och
efter dem såg jag sju annor nöt uppstiga, tunn och fast
vanskapeliga och magra; jag hafver icke i hela Egypten
sett så vanskapeliga. 20 Och de sju vanskapeliga
och magra nöten åto upp de sju första feta nöten. 21
Och då de hade ätit dem upp, syntes intet på dem,
att de hade ätit dem, och voro vanskapeliga såsom
tillförene. Då vaknade jag. 22 Och såg åter i minom
dröm sju ax vuxen på enom stjelk full och tjock. 23
Derefter gingo upp sju torr ax tunn och förvissen. 24
Och de sju tunna axen uppslöko de sju torra axen.
Och jag hafver sagt det mina spåmän; men de kunna
icke tyda mig det ut. 25 Joseph svarade Pharao: Båda
drömmarne, Pharao, äro ens. Gud förkunnar Pharao,
hvad han göra vill. 26 De sju sköna nöten äro sju
år, och de sju fulla axen äro ock de sju åren: Det
är allt enahanda dröm. 27 De sju magra nöten och
vanskapeliga, som efter de andra uppstigna äro, äro
sju år; och de sju magra och förvissnade axen skola
vara sju hård år. 28 Det är nu det jag sagt hafver till
Pharao, att Gud undervisar Pharao, hvad han göra vill.
29 Si, sju år varda kommande med stor ymnoghet i
hela Egypti lande. 30 Och efter dem varda sju hård
år kommande, att man varder förgätandes all sådana
ymnoghet i Egypti lande: Och den dyre tiden varder
förtärandes landet; 31 Att man intet skall veta af den
ymnoghetene i landena, för den dyra tidens skull, som
efter kommer; förty han skall varda ganska svår. 32
Men det Pharao hafver andra resona drömt betyder,
att Gud skall sådant visserliga och snarliga göra. 33
Nu må Pharao se efter en förståndig och vis man,
den han sätta må öfver Egypti land; 34 Och skaffa,
att han förskickar ämbetsmän i landena, och taga den
femte delen i Egypti lande i de sju rika åren. 35 Och
församle alla spisning af de goda åren, som komma
skola, att de låta inkomma säd uti Pharaos kornhus till
förråd i städerna, och förvara det: 36 På det man finner
landena spisning i de sju hårda åren, som komma skola
öfver Egypti land; att landet icke förderfvas af hunger.
37 Det talet behagade Pharao och alla hans tjenare
väl. 38 Och Pharao sade till sina tjenare: Huru kunne vi
finna en sådana man, som Guds Ande är uti? 39 Och
sade till Joseph: Efter Gud hafver allt sådant kundgjort
dig, är ingen så klok och förståndig, som du. 40 Du
skall vara öfver mitt hus, och efter dino orde skall allt
mitt folk lydigt vara: Allena i mitt Konungsliga säte vill
jag vara mer än du. 41 Och sade: Si, jag hafver satt
dig öfver hela Egypti land. 42 Och tog sin ring af sine
hand, och gaf honom Joseph på sina hand, och klädde
honom Joseph i hvitt silke, och hängde en guldkedjo
på hans hals; 43 Och lät honom sitta på den andra
vagnen, och lät utropa honom: Denne är landsens
fader: Och satte honom öfver hela Egypti land. 44 Och
Pharao sade till Joseph: Jag är Pharao; utan din vilja
skall ingen, i hela Egypti lande, röra sin hand eller fot.
45 Och kallade honom det hemligaste rådet; och gaf
honom till hustru Asnath Potiphera dotter Prestens i
On. Så for Joseph ut till att bese Egypti land. 46 Och
han var tretio år gammal, då han stod för Pharao. Och
for ut ifrå Pharao, och for omkring hela Egypti land.
47 Och landet gjorde allt så i de sju rika åren. 48 Och
församlade i de sju åren alla spisning i Egypti land,
och läto det i städerna: Ehvad spisning som växte på
markene vid hvar och en stad allt omkring, det läto de
komma der in. 49 Så lade Joseph tillhopa sädena öfver
måtto mycket, som sandkornen i hafvet, så att han
vände igen att räkna; ty man kunde det icke räkna. 50
Och Joseph vordo födde två söner, förra än den dyre
tiden kom, hvilka honom födde Asnath Potiphera dotter
Prestens i On. 51 Och kallade den första Manasse;
förty, sade han, Gud hafver låtit mig förgäta alla mina

olycko, och mins faders hus. 52 Den andra kallade han
Ephraim; förty, sade han, Gud hafver låtit mig växa till i
mins eländes lande. 53 Då nu de sju rika åren voro
framliden i Egypten, 54 Så begynte de sju hårda åren
gå uppå, som Joseph hade omtalat. Och vardt en dyr
tid i all land; men i hela Egypti lande var bröd. 55 Då nu
Egypti land ock led hunger, ropade folket till Pharao
om bröd. Men Pharao sade till alla Egyptier: Går bort
till Joseph, hvad han säger eder, det görer. 56 När nu
dyr tid var öfver allt landet, slog Joseph kornhusen
upp allestäds, och sålde de Egyptier; förty som dyre
tiden vardt ju längre ju större i landena. 57 Och all land
kommo till Egypten, till att köpa när Joseph; förty den
dyre tiden fick öfverhandena i all land.

42 Men då Jacob såg, att säd var fal i Egypten, sade
han till sina söner: Hvi sen I icke till? 2 Si, jag
hörer, att uti Egypten är säd nog, farer der ned, och
köper oss säd, att vi må lefva och icke dö. 3 Så foro
då tio Josephs bröder ned, att de skulle köpa säd i
Egypten. 4 Ty BenJamin Josephs broder lät Jacob
icke fara med sina bröder, ty han sade: Honom måtte
något ondt vederkomma. 5 Så foro Israels barn åstad
till att köpa säd med androm, som kommo med dem; ty
det var ock dyr tid i Canaans lande. 6 Men Joseph
var rådandes i landena, och sålde säd allo folkena i
landena. Då nu hans bröder kommo till honom, föllo
de ned på jordene för honom på sitt ansigte. 7 Och
han såg uppå dem, och kände dem, och låts vara
främmande emot dem, och talade skarpt med dem,
och sade till dem: Hvadan kommen I? De sade: Utaf
Canaans land till att köpa spisning. 8 Och ändå han
kände dem, så kände de dock intet honom. 9 Och
Joseph tänkte på drömmen, som honom hade drömt
om dem, och sade till dem: I ären spejare, och ären
komne till att bese, hvarest landet är öppet. 10 De
svarade honom: Nej, min herre, dine tjenare äro komne
till att köpa spisning. 11 Vi äre alle ens mans söner; vi
äre redelige, och dine tjenare hafva aldrig varit spejare.
12 Han sade till dem: Nej, utan I ären komne till att
bese, hvarest landet är öppet. 13 De svarade honom: Vi
dine tjenare äre tolf bröder, ens mans söner i Canaans
land; och den yngste är när vår fader, men den ene
är icke mer till. 14 Joseph sade till dem: Detta är det
jag hafver sagt eder, spejare ären I. 15 De uppå vill
jag pröfva eder: Vid Pharaos lif, I skolen icke komma
hädan, med mindre edar yngste broder kommer hit. 16
Sänder en af eder bort, som hemtar hit edar broder:
Men I skolen vara fångne. Så vill jag pröfva edart tal,
om I faren med sanningene eller icke. Ty hvar så icke,
så ären I, vid Pharaos lif, spejare. 17 Och han lät dem
allesamman i förvaring i tre dagar. 18 Om tredje dagen
sade han till dem: Viljen I lefva, så görer alltså; ty jag
fruktar Gud. 19 Ären I redelige, så låter en edar broder
ligga bunden i edart fängelse; men I farer bort, och
förer hem hvad som I köpt hafven emot hungeren; 20
Och förer edar yngsta broder hit till mig, så vill jag tro
edor ord, på det I icke skolen dö. Och de gjorde så. 21
Men de talade inbördes: Detta hafve vi förskyllat på vår
broder, att vi såge hans själs ångest, då han bad oss,
och vi ville intet höra honom; derföre kommer nu denna
bedröfvelsen öfver oss. 22 Ruben svarade dem, och
sade: Sade jag icke eder, då jag talade: Synder icke
på pilten; och I villen icke hörat? Nu varder hans blod
utkrafd. 23 Men de visste icke, att Joseph förstod det;
ty han talade med dem med en tolk. 24 Och han vände
sig ifrå dem, och gret. Då han nu vände sig åter till dem,
och talade med dem, tog han Simeon utaf dem, och
bandt honom för deras ögon. 25 Och gaf befallningen,
att deras säckar skulle fyllas med mälning, och gifvas
deras penningar igen, hvars i hans säck; dertill ock
hvarjom sina täring på resone. Och man gjorde dem
så. 26 Och de lade sina varor på sina åsnar, och foro
dädan. 27 Men då endera lät upp sin säck, att han
skulle fodra sin åsna i herberget, vardt han varse sina
penningar, som lågo ofvan i säckenom; 28 Och sade
till sina bröder: Jag hafver fått mina penningar igen;
si, de äro i minom säck. Då förföll dem deras hjerta
och förskräcktes inbördes, och sade: Hvi hafver Gud
gjort oss så? 29 Då de nu kommo hem till deras fader
Jacob i Canaans lande, sade de honom allt det dem
vederfaret var, och sade: 30 Den mannen, som är herre
i landet, talade skarpt till oss, och höll oss för landsens
spejare. 31 Och då vi svarade: Vi äre redelige, och
hafve aldrig varit spejare; 32 Utan ärom tolf bröder,
vårs faders söner; en är icke mer till, och den yngste är
ännu i denna dag när vår fader i Canaans lande; 33
Sade han till oss: Deruppå vill jag märkat, att I ären
redelige: En edar broder låter när mig qvar, och tager
nödtorft till edor hus, och farer bort: 34 Och hemter
edar yngsta broder hit till mig, så kan jag märka, att I
icke ären spejare, utan redelige män; så vill jag ock
gifva eder edar broder igen, och så må I bruka edart
bästa i landena. 35 Och då de slogo ut af säckarna,
fann hvar och en sitt penningaknyte i sinom säck: Och
då de sågo, att det var deras penningaknyte, vordo
de, med deras fader, förskräckte. 36 Då sade Jacob
deras fader: I hafven gjort mig barnlös; Joseph är icke
mera till, Simeon är ock icke mera till, BenJamin viljen I
taga ifrå mig: Det går allt öfver mig. 37 Ruben svarade
sinom fader, och sade: Om jag icke förer dig honom
hem igen, så dräp båda mina söner: Allenast gif honom
i mina hand, jag vill föra dig honom hem igen. 38 Han
sade: Min son skall icke fara ned med eder; ty hans
broder är död, och han är allena igenblifven: Om honom
vederfores något ondt i vägen, der I resten, vorden

I drifvandes min grå hår med sorg neder i grafvena.
(Sheol h7585)

43 Men den dyre tiden tvingade landet. **2** Och det
vardt allt, som de hade fört utaf Egypten, sade
deras fader Jacob till dem: Farer åter dit, och köper
oss någon spisning. **3** Då svarade honom Juda, och
sade: Den mannen vederlade oss det högeliga, och
sade: I skolen icke komma för min ögon, med mindre
edar broder är med eder. **4** Är det nu så, att du sänder
vår broder med oss, så vilje vi fara ned, och köpa dig
spisning. **5** Men är det så, att du icke sänder honom,
så fare vi icke neder; ty mannen hafver sagt oss: I
skolen icke komma för min ögon, utan edar broder
är med eder. **6** Israel sade: Hvi hafven I så illa gjort
emot mig, att I hafven det sagt mannenom, att I haden
än en broder? **7** De svarade: Den mannen frågade
så grant om oss och våra slägt, och sade: Lefver
edar fader än? Hafven I ännu en broder? Då sade vi
honom, som han frågade: Huru kunde vi veta, att han
skulle säga: Hafver edar broder hit ned med eder? **8**
Då sade Juda till Israel sin fader: Låt pilten fara med
mig, att vi må göra oss redo och färdas, och mågom
lefva, och icke dö, både vi och du, och vår barn. **9**
Jag vill vara god för honom; utaf mina händer skall
du äska honom: Förer jag dig icke honom igen, och
sätter honom fram för din ögon, så vill jag hafva skuld
så länge jag lefver. **10** Ty hvar vi icke hade fördröjt,
hade vi väl allaredo två resor varit igenkomne. **11** Då
sade Israel deras fader till dem: Måste det ju så vara,
så görer det, och tager af landsens bästa frukt i edra
säckar, och förer mannenom skänker dit neder, något
balsam och hannog, och örter, och myrrham, och dadel
och mandel. **12** Tager ock andra penningar med eder,
och de penningar, som I hafven fått igen ofvan i edra
säckar, förer också med eder; tilläfventyrs der är någon
villa ibland kommen. **13** Dertill tager edar broder; görer
eder redo, och farer till mannen. **14** Men allsmägtig Gud
gifve eder barmhertighet för den mannenom, att han
måtte eder fri låta den andra broderen och BenJamin.
Men jag måste vara, som den der sin barn slätt mist
hafver. **15** Då togo de dessa skänker, och penningar
dubbelt med sig, och BenJamin; gjorde sig redo, och
foro in i Egypten, och gingo in för Joseph. **16** Då såg
Joseph dem med BenJamin, och sade till honom, som
var öfver hans hus: Haf dessa männerna in i huset,
och slagta, och red till; förty de skola äta med mig i
middag. **17** Och mannen gjorde såsom Joseph honom
sagt hade, och hade männerna in i Josephs hus. **18**
Men de fruktade sig, att de vordo hafde i Josephs
hus, och sade: Vi äre här införde för penningarnas
skull, som vi tillförene funnom i våra säckar, att han vill
komma oss det uppå, och låta en dom gå öfver oss,
der han oss med tager till sina trälar, med våra åsnar.
19 Derföre gingo de till mannen, som var öfver Josephs
hus, och talade med honom utanför dörrena af husena:
20 Och sade: Min herre, vi vorom tillförene här nedre till
att köpa spisning: **21** Och då vi kommo i herberget,
och löste upp våra säckar, si, då voro hvars och ens
penningar ofvan i hans säck, med fulla vigt; derföre
hafve vi åter fört dem med oss. **22** Hafvom också
fört andra penningar med oss, till att köpa spisning
med. Men vi vete icke, ho som hafver stungit oss våra
penningar i våra säckar. **23** Men han sade: Varer till
frids, frukter eder icke, edar Gud, och edar faders Gud,
hafver gifvit eder en skatt i edra säckar; edra penningar
hafver jag fått. Och han hade Simeon ut till dem. **24**
Och hade dem i Josephs hus: Gaf dem vatten, att
de skulle två sina fötter, och gaf deras åsnar foder.
25 Men de redde till skänkerna, tilldess Joseph kom
till middagen; ty de hade hört, att de skulle der äta
bröd. **26** Då nu Joseph gick in i huset, båro de honom
skänkerna i huset på sina händer, och föllo för honom
neder på jordena. **27** Men han tackade dem kärliga,
och sade: Går det väl med edrom fader den gamla,
der I mig af saden? Lefver han ännu? **28** De svarade:
Vårom fader dinom tjenare går väl, och han lefver
ännu: Och bugade sig, och föllo ned för honom. **29** Och
han lyfte upp sin ögon, och såg sin broder BenJamin,
sine moders son, och sade: Är det edar yngste broder,
som I saden mig af? Och sade ytterligare: Gud vare
dig nådelig, min son. **30** Och Joseph hastade, ty hans
hjerta var brinnande öfver sin broder, och sökte rum till
att gråta; och gick i sin kammar, och gret der. **31** Och
då han hade tvagit sitt ansigte, gick han ut, och höll sig
fast, och sade: Lägger bröd fram. **32** Och der bars fram,
besynnerliga för honom, och besynnerliga för dem, och
för de Egyptier, som med honom åto, ock besynnerliga;
förty de Egyptier töras icke äta bröd med de Ebreer,
det är en vederstyggelse för dem. **33** Och de sattes för
honom, den förstfödde efter sina förstfödslo, och den
yngste efter sin ungdom. Der förundrade de sig uppå
inbördes. **34** Och man bar dem besynnerliga rätter af
hans bord: Men BenJamin fem sinom mer än de andra;
och de drucko, och vordo druckne med honom.

44 Och Joseph befallde honom, som var öfver hans
hus, och sade: Fyll dessa männernas säckar med
spisning, så mycket de kunna föra, och lägg hvarjom
sina penningar ofvan i hans säck: **2** Och mina silfskål
ofvan i dens yngstas säck med penningarna för sädena.
Han gjorde, som Joseph honom sade. **3** Om morgonen,
då ljust vardt, läto de männerna fara med sina åsnar. **4**
Då de nu voro ut af stadenom, och icke långt komne,
sade Joseph till honom, som var öfver hans hus: Up
och far efter männerna, och när du får dem, så säg till

dem: Hvi hafven I lönt godt med ondo? 5 Är icke det
der min herre dricker utaf, och der han spår med? I
hafven illa gjort. 6 Och som han beslog dem, sade han
sådan ord till dem. 7 De svarade honom: Hvi talar min
herre sådana ord? Bort det, att dine tjenare skulle så
göra. 8 Si, penningarna, som vi funnom ofvan uti våra
säckar, hafvom vi fört till dig igen af Canaans lande:
Och hvi skulle vi då hafva stulit silfver eller guld af dins
herras huse? 9 När hvilken det varder funnit ibland
dina tjenare, han må dö: Dertill vilje vi ock vara mins
herras trälar. 10 Han sade: Ja, vare som I hafven sagt:
När hvilkom det finnes, han vare min träl: men I skolen
vara löse. 11 Och då de hastade sig, och lade hvar sin
säck af ned på jordena, och hvar lät upp sin säck. 12
Och han sökte, och begynte på den första, in till den
yngsta; då fans skålen i BenJamins säck. 13 Då refvo
de sin kläder, och ladde hvar uppå sin åsna, och foro
åter in i staden. 14 Och Juda gick med sina bröder in i
Josephs hus; ty han var ändå der, och de föllo ned på
jordena för honom. 15 Joseph sade till dem: Hvi torden
I det göra? Veten I icke, att en sådana man, som jag
är, kunde spå till? 16 Juda sade: Hvad skole vi säga
minom herra, eller huru skole vi bära före? Gud hafver
funnit dina tjenares missgerningar: Si, vi och den, som
skålen är funnen när, äre min herras trälar. 17 Men han
sade: Bort det, att jag skulle så göra. Den mannen, som
skålen är funnen när, han skall vara min träl: Men I farer
med frid upp till edar fader. 18 Då gick Juda till honom,
och sade: Min herre, låt din tjenare tala ett ord i dina
öron, min herre, och din vrede harmes icke öfver din
tjenare; ty du äst såsom Pharao. 19 Min herre frågade
sina tjenare, och sade: Hafven I ock någon fader, eller
broder? 20 Då svarade vi: Vi hafve en fader, och han är
gammal, och en ung dräng föddan i hans ålderdom,
och hans broder är död, och han är allena blifven igen
af sine moder, och hans fader hafver honom kär. 21 Då
sade du till dina tjenare: Hafver honom hit ned till mig,
och jag vill göra honom godt. 22 Men vi svarade minom
herra: Pilten kan icke komma ifrå sinom fader; hvar
han komme honom ifrå, dödde han. 23 Då sade du till
dina tjenare: Hvar edar yngste broder icke kommer här
med eder, skolen I icke mera komma för min ögon. 24
Då forom vi upp till din tjenare, min fader, och sadom
honom mins herras tal. 25 Då sade vår fader: Farer åter
bort, och köper oss någon spisning. 26 Men vi sade: Vi
kunne icke fara der ned, med mindre vår yngste broder
är med oss, så vilje vi fara derned; ty vi kunne icke
komma för dens mansens ögon, hvar vår yngste broder
icke är med oss. 27 Då sade din tjenare, min fader,
till oss: I veten, att min hustru hafver födt mig två: 28
Den ene gick bort ifrån mig, och det sades, att han
skulle vara ihjälrifven; och jag hafver ej sett honom allt
härtill. 29 Skolen I ock taga denna ifrå mig, och honom
vederfars något ondt, så varden I drifvande min grå hår
med sorg ned i grafvena. (Sheol h7585) 30 Om jag nu
komme hem till din tjenare, min fader, och pilten vore
icke med oss, efter hans själ hänger intill desses själ;
31 Så sker det, då han ser, att pilten icke är tillstädes,
att han dör: Så vorde vi dine tjenare, dins tjenares, vårs
faders grå hår förande med jämmer ned i grafvena.
(Sheol h7585) 32 Ty jag, din tjenare, hafver varit minom
fader god för pilten, och sagt: Hafver jag icke honom till
dig igen, så vill jag hafva skuld i alla mina lifsdagar. 33
Derföre, låt din tjenare blifva här qvar minom herra för
en träl i piltens stad; och låt pilten fara upp med sina
bröder. 34 Förty, huru skulle jag fara upp till min fader,
när pilten är icke med mig? Jag finge se den jämmer,
som min fader uppå komme.

45 Då kunde icke Joseph hålla sig för allom dem,
som omkring stodo, och han ropade: Går alle
ut ifrå mig. Och stod ingen när honom, då Joseph
bekände sig för sina bröder: 2 Och han gret öfverljudt,
så att de Egyptier och Pharaos tjenare det hörde. 3
Och han sade sina bröder: Jag är Joseph; lefver min
fader ännu? Och hans bröder kunde intet svara honom;
så förskräckte voro de för hans ansigte. 4 Men han
sade: Går dock hit till mig. Och de gingo till honom, och
han sade: Jag är Joseph edar broder, den I hafven sålt
in uti Egypten. 5 Och nu låter det icke bekymra eder,
och tänker icke att jag derföre är vred, att I hafven
sålt mig hit; ty för edra välfärds skull hafver Gud sändt
mig hit för eder. 6 Ty det är nu tu år, att dyr tid hafver
varit i landena; och äro ännu fem år, att ingen plöjning
eller uppskörd skall varda. 7 Men Gud hafver sändt
mig hit för eder, att han vill låta eder blifva qvara på
jordene, och hålla eder vid lif genom stor under. 8 Så
hafven icke nu I sändt mig hit, utan Gud: Han hafver
gjort mig såsom en fader till Pharao, och till en herra
öfver allt hans hus, och till en Första i hela Egypti land.
9 Skynder eder nu, och farer upp till min fader, och
säger honom: Det låter din son Joseph säga dig: Gud
hafver satt mig till en herra i hela Egypti land; kom ned
till mig, försumma dig icke. 10 Du skall bo i det landet
Gosen, och vara hardt när mig, du och din barn, och
din barnabarn, din får och fä, och allt det ditt är. 11 Jag
vill der försörja dig; ty det är ännu fem åra dyr tid att du
icke varder förderfvad med ditt hus, och allt det ditt är.
12 Si, edor ögon se, och mins broders BenJamins ögon,
att jag talar munteliga med eder. 13 Förkunner minom
fader alla mina härligheter i Egypten, och allt det I sett
hafven. Skynder eder, och kommer hit ned med minom
fader. 14 Och han fick sin broder BenJamin om halsen,
och gret; och BenJamin gret ock vid hans hals. 15 Och
han kysste alla sina bröder, och gret öfver dem. Sedan
talade hans bröder med honom. 16 Och när det ryktet

kom i Pharaos hus, att Josephs bröder voro komne,
behagade det Pharao väl, och alla hans tjenare. 17
Och Pharao sade till Joseph: Säg dina bröder: Detta
görer; ladder edor djur; farer bort, och när I kommen i
Canaans land, 18 Så tager edar fader och edart folk,
och kommer till mig, jag vill gifva eder af allt det goda,
som i Egypti land är, att I skolen äta märgen i landena.
19 Och bjud dem: Görer alltså: Tager edor utaf Egypti
lande vagnar till edor barn och hustrur, och förer edar
fader, och kommer. 20 Och skoner icke edor bohags
ting; förty allt det goda i hela Egypten skall höra eder till.
21 Israels barn gjorde så, och Joseph fick dem vagnar,
efter Pharaos befallning, och förtäring på vägen. 22
Och gaf dem allom, hvarjom för sig, högtidskläder; men
BenJamin och han trehundrad silfverpenningar, gaf fem
högtidsklädningar. 23 Men fadrenom sände han tio
åsnar, ladda med gods utaf Egypten, och tio åsninnor
med mälning och bröd och spisning, sinom fader på
vägen. 24 Och så lät han sina bröder fara, och sade
till dem: Kifver icke på vägenom. 25 Så foro de utaf
Egypten, och kommo uti Canaans land till sin fader
Jacob; 26 Och förkunnade honom det, och sade: Din
son Joseph lefver ännu, och är en herre i hela Egypti
lande. Men honom föll det icke i sinnet, ty han trodde
dem intet. 27 Då sade de honom all Josephs ord, som
han till dem sagt hade. Och då han såg vagnarna, som
Joseph utsändt hade till att föra honom med, vardt
hans ande lefvandes. 28 Och sade: Jag hafver nog, att
min son Joseph lefver ännu. Jag vill fara bort och se
honom, förra än jag dör.

46 Israel for dit med allt det honom tillhörde. Och då
han kom till BerSaba, offrade han ett offer sins
faders Isaacs Gudi. 2 Och Gud sade till honom om
nattena i ene syn: Jacob, Jacob. Han sade: Här är
jag. 3 Och han sade: Jag är Gud, dins faders Gud,
frukta dig icke att fara in i Egypten; förty, der vill jag
göra dig till ett mägtigt folk. 4 Jag vill fara dit med dig,
och vill åter föra dig derut. Och Joseph skall lägga sina
hand uppå din ögon. 5 Då for Jacob ifrå BerSaba.
Och Israels barn förde Jacob sin fader, med sin barn
och hustrur, på vagnomen, som Pharao hade sändt
till att föra dem med. 6 Och togo sin boskap och
håfvor, som de förvärfvat hade i Canaans lande, och
kommo så in uti Egypten, Jacob och all hans säd med
honom: 7 Hans barn och hans barnabarn med honom,
hans döttrar, och hans barns döttrar, och all hans säd.
8 Desse äro Israels barns namn, de som kommo i
Egypten: Jacob och hans söner. Jacobs förstfödde
son Ruben. 9 Rubens barn: Hanoch, Pallu, Hezron
och Charmi. 10 Simeons barn: Jemuel, Jamin, Ohad,
Jachin, Zohar, och Saul den Cananeiske qvinnones
son. 11 Levi barn: Gerson, Kehat och Merari. 12 Juda
barn: Er, Onan, Sela, Perez och Serah. Men Er och
Onan dödde i Canaans lande. Men Perez barn: Hezron
och Hamul. 13 Isaschars barn: Thola, Phuva, Job och
Simron. 14 Sebulons barn: Sered, Elon och Jahleel.
15 Desse äro barnen af Lea, som hon födde Jacob i
Mesopotamien, med sine dotter Dina: De göra tillhopa
alle, med söner och döttrar, tre och tretio själar. 16
Gads barn: Ziphion, Haggi, Suni, Ezbon, Eri, Arodi
och Areli. 17 Assers barn: Jimna, Jisua, Jisui, Brya;
och Serah, deras syster. Men Bryas barn: Heber och
Malchiel. 18 Desse äro Silpas barn, som Laban gaf Lea
sine dotter, och födde Jacob dessa sexton själar. 19
Rachels Jacobs hustrus barn: Joseph och BenJamin.
20 Och Joseph vordo födde i Egypten, Manasse och
Ephraim, som honom födde Asnath Potiphera dotter
Prestens i On. 21 BenJamins barn: Bela, Becher, Asbel,
Gera, Naaman, Ehi, Ros, Muppim, Huppim och Ard. 22
Desse äro barnen af Rachel, som Jacob födde äro; alle
tillhopa fjorton själar. 23 Dans barn: Husim. 24 Naphthali
barn: Jahzeel, Guni, Jezer och Sillem. 25 Desse äro
Bilhas barn, som Laban hade gifvit sine dotter Rachel,
och födde Jacob dessa sju själar. 26 Alla själar som
kommo med Jacob in i Egypten, som utgångne voro af
hans länd, undantagande hans barnahustrur, äro alle
tillsamman sex och sextio själar. 27 Och Josephs barn,
som honom vordo födde i Egypten, voro två själar: Så
att alla Jacobs hus själar, som kommo in i Egypten,
voro sjutio. 28 Och han sände Juda för sig till Joseph,
att han skulle visa honom vägen till Gosen; och de
kommo in i landet Gosen. 29 Då spände Joseph före
sin vagn, och for ut emot Israel sin fader till Gosen. Och
då han fick se honom, föll han om hans hals, och gret
svårliga på hans hals. 30 Då sade Israel till Joseph: Nu
vill jag gerna dö, efter det jag hafver sett ditt ansigte,
att du ännu lefver. 31 Joseph sade till sina bröder och
sin faders hus: Jag vill fara upp, och undervisa der
Pharao, och säga till honom: Mine broder och mins
faders hus är kommit till mig utaf Canaans land; 32
Och äro herdar, ty det är sådana folk, som med boskap
umgå plägar; deras får och fä, och allt det de hafva,
hafva de fört med sig. 33 Då nu Pharao varder eder
kallandes, och säger: Hvad är edar handel? 34 Så
skolen I säga: Dine tjenare äro folk, som med boskap
umgå ifrå vår barndom allt härtill, både vi och våre
fäder, på det I må få bo i det landet Gosen; förty alle
herdar äro såsom en styggelse för de Egyptier.

47 Då kom Joseph och förkunnade det Pharao, och
sade: Min fader och mine bröder, deras får och
fä, och hvad de hafva, är kommet utu Canaans lande;
och si, de äro i det landet Gosen. 2 Och han tog fem
fina bröder och ställde dem för Pharao. 3 Då sade
Pharao till hans bröder: Hvad är edar handel? De

svarade: Dine tjenare äro herdar, vi och våre fäder. 4
Och sade ytterligare till Pharao: Vi äre komne till att
bor med eder i landena; ty dine tjenare hafva ingen
bet till deras boskap, så hårdt tvingar den hårde tiden
Canaans land: Så gör väl, och låt dina tjenare bo i det
landet Gosen. 5 Pharao sade till Joseph: Det är din
fader, och det äro dine bröder, de äro komne till dig. 6
Egypti land står dig öppet; låt dem bo på bästa platsen
i landena, att de må bo i det landet Gosen. Och om du
vetst några män ibland dem, som dogse äro, så sätt
dem öfver min boskap. 7 Joseph hade ock sin fader
Jacob in, och ställde honom för Pharao: Och Jacob
välsignade Pharao. 8 Men Pharao frågade Jacob:
Huru gammal äst du: 9 Jacob sade: Mins eländes
tid är hundrade och tretio år; liten och onder är min
eländes tid, och räcker intet till mina fäders eländes
tid. 10 Och Jacob välsignade Pharao, och gick ut ifrå
honom. 11 Men Joseph skaffade sinom fader och sina
bröder boning, och gaf dem en besittning i Egypti
lande, på bästa platsen i landena, nemliga i det landet
Rameses, såsom Pharao budit hade. 12 Och han
försörjde sin fader och sina bröder, och hela sins faders
hus, hvarjom och enom sin del bröd, allt ifrå de gamla
intill de unga barn. 13 Men i all land var intet bröd;
ty att den dyre tiden var ganska svår, så att Egypten
och Canaans land svolte för den dyra tidens skull. 14
Och Joseph samkade alla de penningar tillhopa, som
funnos i Egypten och Canaan, för mälning, som de
köpte; och han lät alla penningarna komma i Pharaos
hus. 15 Då nu penningarne fattades i Egypti land och
Canaan, kommo alle Egyptier till Joseph, och sade:
Skaffa oss bröd; hvi låter du oss dö för dig, derföre att
vi hafve inga penningar? 16 Joseph sade: Skaffer hit
edar boskap, så vill jag gifva eder för boskapen, medan
I ären utan penningar. 17 Då hade de deras boskap till
Joseph, och han gaf dem bröd för deras hästar, får, fä
och åsnar: Så födde han dem det året med bröd för all
deras boskap. 18 Då året var omlidet, kommo de till
honom på andra året, och sade till honom: Vi vilje icke
döljat för vår herra, att icke allena penningarne, utan
ock all vår boskap är borto när vår herra, och är intet
mer qvart för vår herra, utan allena vår kropp och åker.
19 Hvi låter du både oss och vår åker dö? Tag oss till
dig, och vårt land, för bröd, att vi och vårt land måge
vara Pharaos egne; gif oss säd, att vi må lefva och icke
åkren icke förlägges. 20 Så tog Joseph hela Egypti land
in till Pharao; ty de Egyptier sålde hvar sin åker; ty den
hårde tiden var allt för stark öfver dem. Och vardt så
landet Pharaos eget, 21 Med folket, som i hans städer
ut och ingick, ifrå den ena ändan i Egypten intill den
andra. 22 Undantagen Presternas åker, den tog han
icke in; ty det var förskickadt af Pharao till Presterna,
att de äta skulle det dem benämndt var, det han dem
gaf; derföre behöfde de icke sälja sina åkrar. 23 Då
sade Joseph till folket: Si, jag hafver i dag intagit eder
och edar åker till Pharao: Si, der hafven I säd, och sår
åkren. 24 Och af växtenom skolen I gifva Pharao den
femte delen; fyra delar skola vara edre till att så åkren
med till edor spisning, och till edor hus och barn. 25
De sade: Allenast låt oss lefva, och finna nåd för dig
vårom herra, vi vilje gerna vara Pharaos egne. 26 Så
gjorde Joseph dem en lag allt intill denna dag, öfver de
Egyptiers åker, till att gifva Pharao den femte delen,
undantagnom Prestaåkrenom, den vardt icke Pharaos
egen. 27 Så bodde Israel i Egypten, i det landet Gosen,
och hadet inne, och växte till, och förökades svårliga.
28 Och Jacob lefde sjutton år i Egypti land, så att hans
hela ålder vardt hundrade och sju och fyratio år. 29
Då nu tiden kom, att Israel dö skulle, kallade han sin
son Joseph, och sade till honom: Hafver jag funnit nåd
för dig, så lägg dina hand under mina länd, att du gör
barmhertighet och trohet med mig, och begrafver mig
icke uti Egypten. 30 Utan jag vill ligga när mina fäder,
och du skall föra mig ut af Egypten, och begraf mig i
deras grifter. Han sade: Jag vill göra som du hafver
sagt. 31 Och han sade: Så svär mig. Och han svor
honom. Då böjde Israel sig intill sängenes hufvudgärd.

48 Derefter vardt Joseph sagdt: Si, din fader är sjuk.
Och han tog båda sina söner med sig, Manasse
och Ephraim. 2 Då vardt Jacob sagdt: Si, din son
Joseph kommer till dig. Och Israel tog styrko till sig, och
satte sig upp i sängene. 3 Och sade till Joseph: Den
allsmägtige Gud syntes mig i Lus i Canaans land, och
välsignade mig, 4 Och sade till mig: Si, jag skall låta
dig växa och förökas, och göra dig till mycket folk, och
skall gifva dine säd efter dig detta landet till egendom
evinnerliga. 5 Så skola nu dine två söner, Ephraim
och Manasse, som dig i Egypten födde äro, förra än
jag kom hit in till dig, vara mine, lika som Ruben och
Simeon. 6 Men de, som du föder efter dem, skola
vara dine: men desse skola vara nämnde med deras
bröders namn i deras arfvedel. 7 Och då jag kom utaf
Mesopotamien, dödde mig Rachel i Canaans lande på
vägenom, då ännu ett litet stycke vägs var till Ephrath;
Och jag begrof henne på vägenom till Ephrath, det nu
heter BethLehem. 8 Och Israel såg Josephs söner,
och sade: Ho äro desse? 9 Joseph svarade sinom
fader: Det äro mine söner, som Gud hafver mig här
gifvit. Han sade: Haf dem hit till mig, att jag välsignar
dem. 10 Ty Israels ögon voro mörk vorden för ålders
skull, och kunde icke väl se. Och han hade dem till
honom: Och han kysste dem, och tog dem i famn. 11
Och sade till Joseph: Si, jag hafver sett ditt ansigte,
det jag icke förmodat hade: Och si, Gud hafver ock
låtit mig se dina säd. 12 Och Joseph tog dem utaf

hans sköte, och han böjde sig ned på jordena för hans
ansigte. 13 Då tog Joseph dem båda, Ephraim i sin
högra hand, emot Israels venstra hand, och Manasse i
sina venstra hand, emot Israels högra hand, och dem
till honom. 14 Men Israel räckte ut sina högra hand,
och lade henne på Ephraims dens yngstes hufvud, och
sina venstra hand på Manasse hufvud, och omskifte
händerna med vilja; ty Manasse var den förstfödde.
15 Och han välsignade Joseph, och sade: Gud, för
hvilkom mine fäder Abraham och Isaac vandrat hafva;
Gud, som mig födt hafver utaf min ungdom allt intill
denna dag. 16 Ängelen, som mig frälst hafver af allo
ondo, han välsigne dessa piltarna, att de må efter mitt,
och mina fäders, Abrahams och Isaacs, namn nämnde
varda, så att de må växa och förökas på jordene. 17
Men då Joseph såg, att hans fader lade sina högra
hand på Ephraims hufvud, behagade det honom illa,
och fattade uti sins faders hand, att han skulle vända
sina hand af Ephraims hufvud in på Manasse hufvud;
18 Och sade till honom: Icke så, min fader; denne är
den förstfödde, lägg dina högra hand på hans hufvud.
19 Men hans fader nekade det, och sade: Jag vet väl,
min son, jag vet det väl; denne skall ock varda till folk,
och skall varda stor, men hans yngre broder skall varda
större än han, och hans säd skall varda till ett stort
folk. 20 Så välsignade han dem i den dagen och sade:
Varde Israel välsignad efter ditt sätt, så att man må
säga: Gud sätte dig såsom Ephraim och Manasse:
Och så satte han Ephraim för Manasse. 21 Och Israel
sade till Joseph: Si, jag dör, och Gud skall vara med
eder, och skall föra eder åter i edra fäders land. 22 Jag
hafver gifvit dig ett stycke land utan dina bröder, som
jag med mitt svärd och båga utaf de Amoreers hand
tagit hafver.

49 Och Jacob kallade sina söner, och sade:
Församler eder, att jag må förkunna eder, hvad
eder skall hända i den yttersta tiden. 2 Kommer tillhopa,
och hörer till, I Jacobs barn; hörer edar fader Israel.
3 Ruben min förste son, du äst min kraft, och min
första magt, den öfverste i offret, och den öfverste i
riket. 4 Han utlöper med hast som vatten: Du skall
icke vara den öfverste; ty du hafver uppstigit i dins
faders lägre, och der hafver du med det uppstigandet
besmittat mina säng. 5 De bröder Simeon och Levi,
de hafva handlat orättfärdiga med deras mordvapen.
6 Min själ komme icke i deras råd, och min härlighet
vare icke i deras förbund; förty uti deras vrede hafva
de dödat mannen, och uti deras öfverdådighet hafva
de förderfvat oxan. 7 Förbannad vare deras vrede,
att hon så styf är, och deras grymhet, att hon så hård
är: Jag skall skingra dem i Jacob, och förströ dem i
Israel. 8 Juda, du äret, dig skola dine bröder lofva, din
hand skall vara dina fiender på halsen; för dig skola
dins faders barn buga sig. 9 Juda är ett ungt lejon, du
äst högt kommen, min son, genom stor seger: Han
hafver nederböjt sig, och lägrat sig som ett lejon, och
som en lejinna. Ho törs sätta sig upp emot honom? 10
Spiran skall icke varda tagen ifrån Juda, ej heller en
mästare ifrå hans fötter, tilldess Hjelten kommer; och
honom skola folken tillfalla. 11 Han varder bindandes
sin fåla vid vinträt, och sine åsninnos son vid den ädla
vinqvisten. Han skall två sin kläder i vin, och sin mantel
i vinbärs blod. 12 Hans ögon äro rödaktigare än vin,
och hans tänder äro hvitare än mjölk. 13 Sebulon
skall bo vid hafshamnena, och vid skepphamnena,
och sträcka sig intill Sidon. 14 Isaschar skall vara en
benåsne, och lägra sig emellan gränsorna. 15 Och han
såg rolighetena, att hon är god, och landet, att det är
lustigt, och böjde sina härdar till att bära, och är vorden
en skattskyldig tjenare. 16 Dan skall varda en domare
ibland sitt folk, såsom ett annat slägte i Israel. 17 Dan
skall varda en orm på vägenom, och en huggorm på
stigenom, och bita hästen i foten, att den derpå rider,
skall till rygga falla. 18 Herre, jag väntar efter dina helso.
19 Gud, väpnad, skall föra hären, och åter igen föran.
20 Af Asser kommer hans feta bröd, och han skall gifva
Konungenom kräselig mat. 21 Naphthali är en snar
hjort, och gifver kosteligit tal. 22 Joseph skall tillväxa;
han skall tillväxa likavisst som vid en källo: Döttrarna
träda fram uti regementet. 23 Och ändock skyttarne
voro honom förbittrade, trätte med honom, och hatade
honom: 24 Så är dock hans båge blifven fast, och hans
händers armar äro förmannade, genom dess mägtiges
händer i Jacob: Af honom äro komne herdar, stenar i
Israel. 25 Ifrå dins faders Gud är dig kommen hjelp, och
af den Allsmägtiga äst du välsignad med välsignelse
ofvan efter af himlenom; med välsignelse af djupet, som
under ligger; med välsignelse på bröst och qved. 26
Den välsignelse, som dinom fader och minom föräldrom
lofvad är, går mägteliga efter deras önskan, som höge
äro i verldene. Utaf Joseph skola hufvuden varda, och
de öfverste Nazareer ibland sina bröder. 27 BenJamin
är en glupande ulf. Om morgonen skall han äta rof,
men om aftonen skall han utskifta rofvet. 28 Desse alle
äro de tolf Israels slägter, och det är det, som deras
fader hafver talat med dem, då han välsignade dem,
hvar med sin besynnerliga välsignelse. 29 Och han böd
dem, och sade till dem: Jag skall samkas till mitt folk;
begrafver mig när mina fäder, i den kulone på Ephrons
Hetheens åker. 30 I den dubbelkulone, som ligger emot
Mamre i Canaans lande, hvilka Abraham köpte till en
arfgrift med åkrenom af Ephron den Hetheen. 31 Der
hafva de begrafvit Abraham och Sara hans hustru: Der
hafva de ock begrafvit Isaac och Rebecka hans hustru:
Der hafver jag ock begrafvit Lea; 32 I den åkrenom och

de kulone, som af Heths barnom köpt är. 33 Och när
Jacob hade lyktat buden till sin barn, lade han sina
fötter samman på sängene, led af, och vardt samkad till
sitt folk.

50 Då föll Joseph in på sins faders ansigte, och gret,
och kysste honom. 2 Och Joseph befallte sina
tjenare läkarena, att de skulle smörja hans fader: Och
läkarena smorde Israel; 3 Tilldess fyratio dagar voro
förgångne; ty så länge varade smörjedagarna. Och
de Egyptier begreto honom i sjutio dagar. 4 Då nu
sörjedagarne ute voro, talade Joseph med Pharaos
gårdsfolk, och sade: Hafver jag funnit nåd för eder,
så taler med Pharao, och säger: 5 Min fader hafver
tagit en ed af mig, och sagt: Si, jag dör; begraf mig i
mine graf, som jag hafver grafvit mig i Canaans lande.
Så vill jag nu fara upp och begrafva min fader, och
komma igen. 6 Pharao sade: Far dit upp, och begraf
din fader, som du honom svorit hafver. 7 Så for Joseph
upp till att begrafva sin fader: Oh med honom foro
alle Pharaos tjenare, de äldste af hans folk, och alle
de äldste i Egypti lande; 8 Dertill allt Josephs folk,
och hans bröder, och hans faders folk; allena deras
barn, får och fä lefde de i det landet Gosen. 9 Och
foro desslikes upp med honom vagnar och resenärer,
och var en ganska stor skare. 10 Då de nu kommo in
på den planen Atad, som ligger in emot Jordan, då
höllo de en ganska stor och bitter dödklagan; och han
sörjde öfver sin fader i sju dagar. 11 Och då folket i
landet, de Cananeer, sågo det sörjandet på den planen
Atad, sade de: De Egyptier sörja der fast. Deraf kallar
man det rummet de Egyptiers sorg; hvilket ligger in
emot Jordan. 12 Och hans barn gjorde som han dem
befallt hade. 13 Och förde honom i Canaans land, och
begrofvo honom i den dubbelkulone af åkren, som
Abraham med åkrenom köpt hade till arfgrift af Ephron
Hetheen, tvärt emot Mamre. 14 Så for Joseph åter in i
Egypten med sina bröder, och med allom dem, som
voro farne upp med honom till att begrafva hans fader;
när de hade begrafvit honom. 15 Men Josephs bröder
fruktade sig, då deras fader var död, och sade: Kanske,
att Joseph är oss gramse, och måtte vedergälla oss det
onda vi honom gjort hafve. 16 Derföre läto de säga
honom: Din fader gaf befallning för sin död, och sade:
17 Så skolen I säga till Joseph: Käre, förlåt dina bröder
deras missgerning och synd, att de så illa hafva gjort
emot dig. Käre, förlåt oss nu, som ärom dins faders
Guds tjenare, denna missgerning. Men Joseph gret,
då de sådant talade med honom. 18 Och hans bröder
gingo till, och föllo ned för honom, och sade: Si, vi äre
dine tjenare. 19 Joseph sade till dem: Frukter eder
icke, ty jag är under Gudi. 20 I tänkten ondt öfver mig,
men Gud hafver vändt det till godo, att han gjorde som
för ögon är, till att frälsa mycket folk. 21 Så frukter
eder nu intet, jag vill försörja eder och edro barn. Och
han stärkte dem, och talade vänliga med dem. 22 Så
bodde Joseph i Egypten med sins faders huse, och
lefde hundrade och tio år. 23 Och såg Ephraims barn
till tredje led: Föddes också barn på Josephs sköte,
utaf Machirs barnom, hvilken Manasse son var. 24 Och
Joseph sade till sina bröder: Jag dör, och Gud varder
eder sökandes, och förandes utaf detta landet, in uti
det landet, som han hafver svorit Abraham, Isaac och
Jacob. 25 Derföre tog han en ed af Israels barnom, och
sade: När Gud varder eder sökandes, så förer min ben
hädan. 26 Så dödde Joseph, då han var hundrade och
tio år gammal. Och de smorde honom, och lade honom
uti ena kisto i Egypten.

2 Mosebok

1 Desse äro namnen af Israels barn, som kommo
in uti Egypten med Jacob; hvar och en kom der in
med sitt hus: **2** Ruben, Simeon, Levi, Juda, **3** Isaschar,
Zebulon, BenJamin, **4** Dan, Naphthali, Gad, Asser. **5**
Och alla de själar, som utaf Jacobs länd utgångne voro,
voro sjutio. Men Joseph var tillförene uti Egypten. **6** Då
nu Joseph död var, och alle hans bröder, och alle de
som på den tiden lefvat hade; **7** Växte Israels barn, och
födde barn, och förökades, och vordo ganska månge,
så att de uppfyllde landet. **8** Då vardt en ny Konung
öfver Egypten, hvilken intet visste af Joseph. **9** Han
sade till sitt folk: Si, Israels barns folk är mycket, och
mera än vi. **10** Nu väl, vi vilje listeliga förlägga dem, att
de icke varda så månge. Ty om något örlig påkomme
mot oss, måtte de ock gifva sig till våra fiender, och
strida emot oss, och draga utu landet. **11** Och han satte
öfver dem arbetsfogdar, som dem betvinga skulle med
träldom; ty man byggde Pharao de städer Pithom och
Raamses till skatthus. **12** Men ju mer de betungade
folket, ju mer de förökades och förvidgade sig; derföre
voro de Israels barnom hätske. **13** Och de Egyptier
tvingade Israels barn med obarmhertighet till att träla;
14 Och gjorde deras lefverne bittert, med svårt arbete på
ler och tegel, och med allahanda släpande på markene,
och med allahanda arbete, som de kunde dem pålägga
med obarmhertighet. **15** Och Konungen i Egypten sade
till jordgummorna för de Ebreiska qvinnor; den ena
het Siphra, och den andra Pua: **16** När I hjelpen de
Ebreiska qvinnor, och de skola föda; är det mankön,
så dräper det; är det qvinnkön, så låter det lefva. **17**
Men jordgummorna fruktade Gud, och gjorde ej som
Konungen i Egypten sade dem; utan läto barnen lefva.
18 Då kallade Konungen i Egypten jordgummorna,
och sade till dem: Hvarföre gören I det, att I låten
lefva barnen? **19** Jordgummorna svarade Pharao: De
Ebreiska qvinnor äro ej som de Egyptiska; förty de
äro hårda qvinnor; förr än jordgumman kommer till
dem, hafva de födt. **20** Derföre gjorde Gud väl emot
jordgummorna; och folket förökades, och vardt ganska
mycket. **21** Och efter jordgummorna fruktade Gud,
byggde han dem hus. **22** Då böd Pharao allo sino folke,
och sade: Allt det mankön, som födt varder, kaster i
älfvena, och allt qvinnkön låter lefva.

2 Och en man gick bort af Levi hus, och tog ena Levi
dotter. **2** Och qvinnan aflade, och födde en son.
Och då hon såg att det var ett dägeligt barn, fördolde
hon det i tre månader. **3** Och då hon icke längre kunde
fördölja det, tog hon ena kisto af rör, och beströk henne
med ler och beck, och lade barnet deruti, och hof
henne ut i vassen vid strandena af älfvene. **4** Och hans
syster stod långt ifrå, på det hon skulle se huru honom
skulle varda gångandes. **5** Och Pharaos dotter kom
ned, och skulle två sig i älfvene, och hennes jungfrur
gingo utmed bräddene af älfvene; och då hon fick se
kistona i vassenom, sände hon sina pigo dit, och lät
hemta henne; **6** Och då hon upplyckte henne, fick
hon se barnet, och si, barnet gret. Då ömkade hon sig
deröfver, och sade: Detta är ett af de Ebreiska barnen.
7 Då sade hans syster till Pharaos dotter: Vill du, att
jag går och kallar till dig ena Ebreiska qvinno, som
dia gifver, att hon ammar dig barnet upp? **8** Pharaos
dotter sade till henne: Gack. Pigan gick, och kallade
barnsens moder. **9** Då sade Pharaos dotter till henne:
Tag detta barnet, och amma mig det upp, jag vill löna
dig. Qvinnan tog barnet, och ammade det. **10** Och då
barnet var stort vordet, antvardade hon det Pharaos
dotter, och hon anammade honom för sin son, och
kallade honom Mose, ty hon sade: Utu vattnet hafver
jag tagit honom. **11** På den tiden, när Mose var stor
vorden, gick han ut till sina bröder, och såg deras
tunga; och vardt varse, att en Egyptisk man slog hans
broder, en af de Ebreiska. **12** Och han vände sig hit och
dit, och då han såg, att der ingen menniska var, slog
han den Egyptiska, och begrof honom uti sandenom.
13 I den andra dagen gick han ock ut, och såg två
Ebreiska män träta sinsemellan, och sade till den som
orätt gjorde: Hvi slår du din nästa? **14** Han svarade: Ho
hafver gjort dig till höfvitsman eller domare öfver oss?
Vill du ock slå mig ihjäl, såsom du hafver slagit den
Egyptiska mannen? Då fruktade Mose, och sade: Huru
är detta uppkommet? **15** Och det kom för Pharao, och
han sökte efter att dräpa Mose. Men Mose flydde för
Pharao, och blef i Midians lande, och bodde vid en
brunn. **16** Men Presten i Midian hade sju döttrar; de
kommo till att vinda vatten, och de uppfyllde hoar till att
vattna sins faders får. **17** Då kommo några herdar, och
drefvo dem ifrå; men Mose gaf sig upp, och halp dem,
och vattnade deras får. **18** Och då de kommo till sin
fader Reguel, sade han: Hvi kommen I i dag snarare
än I plägen? **19** De sade: En Egyptisk man halp oss
för herdarna, och vand med oss vatten, och vattnade
fåren. **20** Han sade till sina döttrar: Hvar är han? Hvi
läten I så blifva mannen, och icke båden honom komma
och äta med oss? **21** Och Mose belefvade att blifva när
den mannenom; och han gaf Mose sina dotter Zipora.
22 Hon födde honom en son, och han kallade honom
Gerson; ty han sade: Jag är en utländning vorden i
främmande lande. Och hon födde ännu en son, den
kallade han Elieser, och sade: Mins faders Gud är min
hjelpare, och hafver frälst mig utu Pharaos händer. **23**
Någon tid derefter blef Konungen i Egypten död. Och
Israels barn suckade öfver deras arbete, och ropade,
och deras rop kom till Gud öfver deras släpan. **24** Och

Gud hörde deras klagan, och tänkte på sitt förbund
med Abraham, Isaac och Jacob. 25 Och han såg dertill,
och lät sig vårda om dem.

3 Men Mose vaktade sins svärs Jethro får, Prestens
i Midian; och han dref fåren bak in i öknena, och
kom till Guds berg Horeb. 2 Och Herrans Ängel syntes
honom uti en brinnande låga utu buskanom. Och han
såg, att busken brann af elden, och vardt dock icke
förtärd. 3 Och sade: Jag vill gå dit, och bese denna
stora synena, hvi busken icke uppbrinner. 4 Då Herren
såg, att han gick åstad till att se, kallade Gud honom
utu buskanom, och sade: Mose, Mose. Han svarade:
Här är jag. 5 Han sade: Träd icke hit, drag dina skor af
dina fötter; ty rummet, der du står uppå, är ett heligt
land. 6 Och han sade ytterligare: Jag är dins faders
Gud, Abrahams Gud, Isaacs Gud och Jacobs Gud. Och
Mose skylde sitt ansigte; ty han fruktade se uppå Gud.
7 Och Herren sade: Jag hafver sett mins folks jämmer
uti Egypten, och jag hafver hört deras rop öfver dem,
som drifva dem; jag hafver förnummit deras vedermödo;
8 Och är nederstigen till att frälsa dem utu de Egyptiers
våld; och föra dem utu det landet, in uti ett godt och
vidt land, som flytandes är med mjölk och hannog,
såsom är på den platsen, som de Cananeer, Hetheer,
Amoreer, Phereseer, Heveer och Jebuseer bo. 9 Så
efter nu Israels barnas rop är kommet före mig, och
jag dertill hafver skådat deras tvång, der de Egyptier
dem med betvinga; 10 Så gack nu, jag vill sända dig
till Pharao, att du skall föra mitt folk Israels barn utur
Egypten. 11 Mose sade till Gud: Ho är jag, att jag gå
skulle till Pharao, och föra Israels barn utur Egypten?
12 Han sade: Jag vill vara med dig, och detta skall vara
dig för ett tecken, att jag hafver sändt dig; då du hafver
fört mitt folk utur Egypten, skolen I offra Gudi på desso
bergena. 13 Mose sade till Gud: Si, när jag kommer
till Israels barn, och säger till dem: Edra fäders Gud
hafver sändt mig till eder; och de säga till mig: Hvad är
hans namn? hvad skall jag säga dem? 14 Sade Gud
till Mose: Jag skall vara den jag vara skall; och sade:
Så skall du säga till Israels barn: Jag skall varat, han
hafver sändt mig till eder. 15 Och Gud sade ytterligare
till Mose: Så skall du säga till Israels barn: Herren, edra
fäders Gud, Abrahams Gud, Isaacs Gud och Jacobs
Gud, hafver sändt mig till eder: Detta Namnet är mig
evinnerliga; det skall vara min åminnelse ifrå barn och
till barnabarn. 16 Derföre gack åstad, och församla de
äldsta af Israel, och säg till dem: Herren, edra fäders
Gud, hafver synts mig, Abrahams Gud, Isaacs Gud och
Jacobs Gud, och sagt: Jag hafver sökt eder, och sett
hvad eder vederfaret är uti Egypten; 17 Och hafver
sagt: Jag skall föra eder utu den Egyptiska jämmeren
in uti de Cananeers, Hetheers, Amoreers, Phereseers,
Heveers och Jebuseers land, uti det land, der mjölk
och hannog uti flyter. 18 Och då de höra dina röst, skall
du och de äldste af Israel gå in till Konungen i Egypten,
och säga till honom: Herren, de Ebreers Gud, hafver
kallat oss. Så låt oss nu gå tre dagsresor in uti öknena,
till att offra Herranom vårom Gud. 19 Men jag vet, att
Konungen i Egypten icke skall låta eder fara, utan
genom stark under. 20 Ty jag skall uträcka mina hand,
och slå Egypten med allahanda under, som jag derinne
göra skall; sedan skall han låta fara eder. 21 Och jag
vill gifva desso folkena nåde för de Egyptier, att när I
utfaren, skolen I icke utgå med tomma händer; 22 Utan
hvar och en qvinna skall bedas af hennes grannqvinno
och värdinno silfver och gyldene tyg, och kläder; dem
skolen I lägga på edra söner och döttrar, och blotta de
Egyptier.

4 Mose svarade, och sade: Si, de tro mig intet, ej
heller höra mina röst, utan skola säga: Herren hafver
intet synts dig. 2 Herren sade till honom: Hvad är
det som du hafver i dine hand? 3 Han sade: En staf.
Han sade: Kasta honom ifrå dig på markena. Och han
kastade honom ifrå sig, och han vardt vänd uti en orm;
och Mose flydde för honom. 4 Men Herren sade till
honom: Räck dina hand ut, och tag honom om stjerten.
Då räckte han sina hand ut, och höll honom; och han
vändes uti en staf i hans hand. 5 Derföre skola de
tro, att Herren hafver synts dig, deras fäders Gud,
Abrahams Gud, Isaacs Gud och Jacobs Gud. 6 Och
Herren sade ytterligare till honom: Stick dina hand in
i din barm. Och han stack henne i sin barm, och då
han drog henne ut, si, då var hon spitelsk som en snö.
7 Och han sade: Stick henne åter in i din barm. Och
han stack henne åter in i barmen, och drog henne ut
igen, si, så vardt hon åter som det andra hans kött. 8
Om de icke vilja tro dig, eller lyda hvad du säger af det
ena tecknet, så varda de dock troende, när du säger
dem af det andra tecknet. 9 Om de icke tro dessa tu
tecknen, icke heller höra dina röst, så tag vattnet utur
älfvene, och gjut det ut på torra landet, så skall det
samma vattnet, som du utur älfvene tagit hafver, varda
blod på torra landet. 10 Då sade Mose till Herran: Ack
Herre! Jag är en sådan man som icke talande är, allt
från i går och förrgår, och ifrå den tid du med din tjenare
talat hafver; ty jag hafver ett tungt mål och ena svåra
tungo. 11 Herren sade till honom: Ho hafver skapat
menniskone munnen? Eller ho hafver gjort dumban,
eller den döfva, eller den seende, eller den blinda?
Hafver icke jag Herren gjort dem? 12 Så gack nu åstad,
jag vill vara i dinom mun, och lära dig, hvad du säga
skall. 13 Mose sade: Min Herre, sänd hvem du sända
vill. 14 Då vardt Herren mycket vred öfver Mose, och
sade: Vet jag icke, att din broder Aaron af Levi slägte

är talande? Och si, han skall utgå emot dig, och då han
får se dig, skall han glädja sig af hjertat. 15 Du skall tala
till honom, och sätta orden i munnen på honom; och
jag skall vara i dinom, och i hans munne, och lära eder,
hvad I göra skolen. 16 Och han skall tala för dig till
folket; han skall vara din mun, och du skall vara hans
gud. 17 Och denna staf tag i dina hand, dermed du
tecken göra skall. 18 Så gick då Mose dädan, och kom
igen till sin svär Jethro, och sade till honom: Käre, låt
mig gå, att jag åter må komma till mina bröder, som äro
uti Egypten, och se, om de ännu lefva. Jethro sade
till honom: Gack i frid. 19 Och sade Herren till honom
i Midian: Gack, och far åter in uti Egypten; förty de
äro alle döde, som gingo efter ditt lif. 20 Och så tog
Mose sina hustru, och sina söner, och satte dem på
en åsna, och for åter in uti Egypti land; och tog Guds
staf i sina hand. 21 Och Herren sade till Mose: Se till,
när du åter kommer in uti Egypten, att du gör all de
under för Pharao, som jag under dina hand gifvit hafver.
Men jag skall förstocka hans hjerta, att han icke skall
släppa folket. 22 Och du skall säga till honom: Så säger
Herren: Israel är min förstfödde son. 23 Jag bjuder
dig, att du låter min son fara, att han må tjena mig:
Förvägrar du mig det, så skall jag dräpa din förstfödda
son. 24 Och vid han var på resone uti ett herberge,
mötte honom Herren, och ville dräpa honom. 25 Då
tog Zipora en sten, och skar sinom son förhudena
af, och tog på hans fötter, och sade: Du äst mig en
blodbrudgumme. 26 Och så vände han igen af honom.
Men hon sade blodbrudgumme, för omskärelsens skull.
27 Och Herren sade till Aaron: Gack ut emot Mose
i öknena. Och han gick åstad, och mötte honom på
Guds berge, och kysste honom. 28 Och Mose sade
Aaron all Herrans ord, den honom sändt hade, och alla
de tecken, som han honom befallt hade. 29 Och de
gingo åstad, och församlade alla de äldsta af Israels
barnom. 30 Och Aaron talade all de ord, som Herren
med Mose talat hade, och gjorde tecknen för folkena.
31 Och folket trodde. Och då de hörde, att Herren hade
sökt Israels barn, och sett uppå deras jämmer, föllo de
neder, och tillbådo.

5 Derefter gingo Mose och Aaron in, och sade till
Pharao: Så säger Herren, Israels Gud: Släpp mitt
folk, att de må hålla mig högtid uti öknene. 2 Pharao
svarade: Ho är Herren, hvilkens röst jag höra skall, och
släppa Israel? Jag vet intet af Herranom, och vill ej
heller släppa Israel. 3 De sade: De Ebreers Gud hafver
kallat oss; så låt nu gå oss tre dagsresor in uti öknena,
och offra Herranom vårom Gud, att oss icke öfvergå
skall pestilentie eller svärd. 4 Då sade Konungen i
Egypten till dem: Hvi gören I så, du Mose och Aaron,
att detta folket öfvergifver sitt arbete? Går bort till edart
arbete. 5 Ytterligare sade Pharao: Si, folket är allaredo
för mycket i landena; och I viljen ännu låta dem hålla
upp af arbetena. 6 Derefter böd Pharao på samma
dag fogdomen öfver folket, och deras ämbetsmän,
och sade: 7 I skolen icke härefter hemta strå tillhopa,
och få folkena till att bränna teglet, såsom tillförene;
låter dem sjelfva gå bort och hemta sig strå. 8 Och
samma talet på teglet skolen I likväl lägga dem uppå,
såsom tillförene, och intet mindre; förty de gå fåfänge.
Derföre ropa de, och säga: Vi vilje gå och offra vårom
Gud. 9 Man må väl förtunga dem med arbete, att de
något hafva till skaffa, och icke akta lögnaktigt tal. 10
Då gingo fogdarne öfver folket och deras ämbetsmän
ut, och sade till folket: Så säger Pharao: Man skall
intet strå få eder. 11 Går sjelfve bort och hemter eder
strå, hvar I det finna kunnen; men af edart arbete skall
intet afslås. 12 Då förströdde sig folket kringom hela
Egypti land, till att hemta sig stybbe, att de ju strå hade.
13 Och fogdarne drefvo dem, och sade: Fyller upp
edart dagsarbete, lika såsom I haden strå. 14 Och de
ämbetsmän af Israels barn, hvilka Pharaos fogdar öfver
dem satt hade, vordo slagne, och vardt sagdt till dem:
Hvi hafven I icke hvarken i dag eller i går fullkomnat
edart förelagda dagsarbete, såsom tillförene? 15 Då
gingo de ämbetsmän af Israels barn in, och ropade
till Pharao: Hvi far du så med dina tjenare? 16 Dinom
tjenarom gifves intet strå, och skola dock göra det
tegel, som oss förelagdt är; och si, dine tjenare varda
slagne, och syndas uppå ditt folk. 17 Pharao sade: I
ären fåfänge, fåfänge ären I; derföre sägen I: Vi viljom
gå och offra Herranom. 18 Så går nu bort, och görer
edor dagsarbete. Strå skall eder intet gifvas; men talet
på teglet måsten I leverera ifrån eder. 19 Då sågo
ämbetsmännerne af Israels barn, att det vardt intet
bättre, efter sagdt vardt: I skolen intet förminska af
dagsarbetena på teglet. 20 Och då Mose och Aaron
gingo ifrå Pharao, stodo de i vägenom före dem; 21
Och sade till dem: Herren se uppå eder, och döme det,
att I hafven gjort vår lukt illa luktandes för Pharao och
hans tjenarom, och fått dem svärdet i händerna till att
dräpa oss. 22 Mose kom igen till Herran, och sade:
Herre, hvi gör du så illa emot detta folket? Hvi hafver
du sändt mig? 23 Ty ifrå den tiden jag ingick till att
tala med Pharao i ditt Namn, hafver han ännu hårdare
plågat folket; och du hafver icke frälst ditt folk.

6 Herren sade till Mose: Nu skall du se hvad jag skall
göra med Pharao; ty genom en väldig hand måste
han släppa dem; han måste ännu genom en starka
hand drifva dem ifrå sig utu sitt land. 2 Och Gud talade
till Mose, och sade till honom: Jag är Herren; 3 Och
hafver synts Abraham, Isaac och Jacob, att jag vill vara
deras allsmägtige Gud; men mitt Namn Herre gjorde

jag dem icke kunnigt. 4 Och gjorde jag mitt förbund
med dem, att jag skulle gifva dem Canaans land; det
land, der de uti vandrat hafva, der de främmande uti
varit hafva. 5 Och hafver jag hört Israels barns suckan,
hvilka de Egyptier med arbete förtunga; och hafver
ihågkommit mitt förbund. 6 Derföre säg Israels barnom:
Jag är Herren, och vill taga eder utur edar tunga i
Egypten, och förlossa eder ifrån edar träldom; och vill
frälsa eder med uträcktom arme och storom dom; 7
Och vill anamma eder för mitt folk, och vill vara edar
Gud; att I förnimma skolen, att jag är Herren edar Gud,
den eder utfört hafver utu de Egyptiers tunga; 8 Och fört
eder in uti det land, öfver hvilket jag hafver upphäfvit
mina hand, att jag skulle det gifva Abraham, Isaac och
Jacob; det vill jag gifva eder till eget, Jag Herren. 9
Sådant allt sade Mose Israels barnom; men de hörde
honom intet, för andans ångests skull, och för hårdt
arbetes skull. 10 Då talade Herren med Mose, och
sade: 11 Gack in, och tala med Pharao, Konungenom i
Egypten, att han släpper Israels barn ut af sitt land. 12
Men Mose talade för Herranom och sade: Si, Israels
barn höra mig intet, huru skall då Pharao höra mig?
Dertill hafver jag oomskorna läppar. 13 Och så talade
då Herren till Mose och Aaron, och gaf dem befallning
till Israels barn, och till Pharao, Konungen i Egypten, att
de skulle utföra Israels barn utur Egypten. 14 Desse
äro hufvuden till deras fäders hus. Rubens, dens första
Israels sons, barn äro desse: Hanoch, Pallu, Hezron,
Charmi; det är Rubens slägte. 15 Simeons barn äro
desse: Jemuel, Jamin, Ohad, Jachin, Zoar och Saul,
den Cananeiska qvinnones son; det är Simeons slägte.
16 Desse äro Levi barnas namn i deras slägter: Gerson,
Kehat, Merari. Men Levi vardt hundrade tretio och sju år
gammal. 17 Gersons barn äro desse: Libni och Simei,
i deras slägter. 18 Kehats barn äro desse: Amram,
Jizear, Hebron, Usiel. Men Kehat vardt hundrade tretio
och tre år gammal. 19 Merari barn äro desse: Maheli
och Musi. Det är nu Levi slägte i deras ätter. 20 Och
Amram tog sina faders syster Jochebed till hustru;
den födde honom Aaron och Mose. Och vardt Amram
hundrade tretio och sju år gammal. 21 Jizears barn
äro desse: Korah, Nepheg, Sichri. 22 Usiels barn
äro desse: Misael, Elzaphan, Sithri. 23 Aaron tog sig
hustru, Elizeba, Amminadabs dotter, Nahessons syster;
den födde honom Nadab, Abihu, Eleazar, Ithamar. 24
Korahs barn äro desse: Assir, Elkana, Abiassaph. Det
äro nu de Korhiters slägter. 25 Men Eleazar, Aarons
son, tog sig hustru af Putiels döttrar; den födde honom
Pinehas. Desse äro nu hufvuden ibland fäderna till de
Levitiska slägterna. 26 Desse äro Aaron och Mose, till
hvilka Herren sade: Förer Israels barn utur Egypti land
med deras härar. 27 De samme äro de, som talade
med Pharao, Konungenom i Egypten, att de måtte
utföra Israels barn utur Egypten, nämliga Mose och
Aaron. 28 Och på den dagen talade Herren med Mose
uti Egypti land; 29 Och Herren sade: Jag är Herren;
tala till Pharao, Konungen i Egypten, allt det jag talar
med dig. 30 Och han svarade för Herranom: Si, jag
hafver oomskorna läppar, huru skall Pharao höra mig?

7 Herren sade till Mose: Si, jag hafver satt dig till
en gud öfver Pharao; och Aaron din broder skall
vara din Prophet. 2 Du skall tala allt det jag bjuder
dig; men Aaron din broder skall tala det för Pharao,
att han släpper Israels barn utu sitt land. 3 Men jag
vill förhärda Pharaos hjerta, på det jag skall göra min
tecken och under mång uti Egypti land. 4 Och Pharao
skall intet höra eder, på det jag skall bevisa mina hand
uti Egypten; och föra min här, mitt folk Israels barn utur
Egypti land genom stora domar. 5 Och de Egyptier
skola förnimma att jag är Herren, när jag nu uträcker
mina hand öfver Egypten, och utförer Israels barn ifrå
dem. 6 Mose och Aaron gjorde såsom Herren hade
budit dem. 7 Och Mose var åttatio år gammal, och
Aaron tre och åttatio år gammal, då de talade med
Pharao. 8 Och Herren talade till Mose, och Aaron: 9
När Pharao säger till eder: Beviser edor under; så skall
du säga till Aaron: Tag din staf och kasta honom för
Pharao, att han varder en orm. 10 Då gingo Mose och
Aaron in till Pharao, och gjorde såsom Herren hade
budit dem. Och Aaron kastade sin staf för Pharao, och
för hans tjenare; och han vardt en orm. 11 Då lät Pharao
kalla visa och svartkonstiga; och de Egyptiske trollkarlar
gjorde ock sammalunda med deras besvärjningar. 12
Och hvardera kastade sin staf ifrå sig, och vordo ormar
deraf; men Aarons staf uppslukte deras stafrar. 13
Så vardt Pharaos hjerta förstockadt, och hörde dem
intet, såsom Herren sagt hade. 14 Och Herren sade
till Mose: Pharaos hjerta är hårdt, och vill icke släppa
folket. 15 Gack till Pharao bittida om morgonen, si, han
varder utgångandes till älfvena; så gack emot honom
på strandena af älfvene, och tag stafven i dina hand,
den som en orm vardt; 16 Och säg till honom: Herren,
de Ebreers Gud, hafver sändt mig till dig, och låter säga
dig: Släpp mitt folk, att de må tjena mig uti öknene;
men du hafver härtilldags intet velat höra. 17 Derföre
säger Herren alltså: Deruppå skall du förnimma, att jag
är Herren; si, jag vill med den stafven, som jag hafver i
mine hand, slå vattnet, som i älfvene är, och det skall
vändas i blod; 18 Så att fiskarne i älfvene skola dö, och
älfven lukta; och de Egyptier skola vämja, när de dricka
af vattnet i älfvene. 19 Och Herren sade till Mose: Säg
till Aaron: Tag din staf, och räck ut dina hand öfver
vattnen i Egypten, öfver deras älfver, och strömmar,
och sjöar, och öfver all vattukärr, att de varda blod; och
vare blod i hela Egypti land, både i träkar och i stenkar.

20 Mose och Aaron gjorde, såsom Herren dem budit
hade, och hof upp stafven, och slog i vattnet, som i
älfvene var, för Pharao och hans tjenare; och allt vattnet
i älfvene vardt vändt i blod; 21 Och fiskarne i flodene
dogo, och älfven vardt luktandes, så att de Egyptier
icke kunde dricka vattnet utur älfvene; och vardt blod
i hela Egypti lande. 22 Och de Egyptiske trollkarlar
gjorde ock sammalunda med deras besvärjningar; men
Pharaos hjerta vardt förstockadt, och han hörde dem
intet, såsom Herren sagt hade. 23 Och Pharao vände
om, och gick hem, och lade det ännu intet på hjertat.
24 Men alle Egyptier grofvo efter vatten utmed älfvene
till att dricka; ty vattnet af älfvene kunde de icke dricka.
25 Och det varade i sju dagar långt, sedan Herren slog
älfvena.

8 Herren sade till Mose: Gack in till Pharao, och säg
till honom: Detta säger Herren: Släpp mitt folk, att de
måga tjena mig. 2 Hvar du icke vill, si, så vill jag plåga
alla dina landsändar med paddor; 3 Så att älfven skall
uppvälla paddor; de skola uppstiga, och komma in i din
hus, in i din kammar, in i ditt lägre, in i din säng, och in i
dina tjenares hus, ibland ditt folk, in uti dina bakugnar,
och uti din deg. 4 Och paddor skola stiga uppå dig, och
uppå ditt folk, och uppå alla dina tjenare. 5 Och Herren
sade till Mose: Säg till Aaron: Räck ut dina hand med
din staf öfver älfver, och strömmar, och sjöar, och låt
paddor komma öfver Egypti land. 6 Och Aaron räckte
sina hand öfver vattnen i Egypten; och paddor kommo
derut, så att Egypti land vardt öfvertäckt. 7 Då gjorde
ock trollkarlarne sammalunda med deras besvärjningar;
och läto komma paddor öfver Egypti land. 8 Då kallade
Pharao Mose och Aaron, och sade: Beder Herren för
mig, att han tager paddorna ifrå mig, och ifrå mitt folk;
så vill jag släppa folket, att de måga offra Herranom.
9 Mose sade: Haf du den ärona, och lägg mig före,
när jag skall bedja för dig, för dina tjenare, och för
ditt folk; att paddorna skola fördrefna varda ifrå dig,
och ifrå ditt hus, och allenast blifva i älfvene. 10 Han
sade: I morgon. Han sade: Såsom du sagt hafver, på
det du skall förnimma, att ingen är såsom Herren vår
Gud; 11 Så skola paddorna varda tagna ifrå dig, ifrå ditt
hus, ifrå dina tjenare, ifrå ditt folk, och allena blifva i
älfvene. 12 Så gingo Mose och Aaron ifrå Pharao. Och
Mose ropade till Herran för paddornas skull, såsom
han Pharao tillsagt hade. 13 Och Herren gjorde, som
Mose sagt hade. Och paddorna blefvo döda i husen, i
gårdarna, och på markene. 14 Och de kastade dem
tillsamman, här en hop, och der en hop, och marken
luktade derutaf. 15 Då Pharao såg, att han hade fått
rolighet, vardt hans hjerta förhärdadt, och hörde dem
intet, såsom Herren sagt hade. 16 Och Herren sade till
Mose: Säg till Aaron: Räck ut din staf, och slå i stoftet
på jordene, att löss varda i hela Egypti lande. 17 De
gjorde ock så. Och Aaron räckte ut sina hand med sin
staf, och slog i stoftet uppå jordene, och der vordo löss
på menniskom, och på boskapen. Allt stoft på markene
vardt löss i hela Egypti lande. 18 Trollkarlarne gjorde
ock sammalunda med deras besvärjningar, att de skulle
göra löss, men de kunde icke. Och lössen voro på
menniskom, och på boskapen. 19 Då sade trollkarlarne
till Pharao: Detta är Guds finger. Men Pharaos hjerta
vardt förstockadt, och han hörde dem intet, såsom
Herren sagt hade. 20 Och Herren sade till Mose: Statt
upp bittida om morgonen, och gack för Pharao. Si,
han varder utgångandes till vattnet, och säg till honom:
Detta säger Herren: Släpp mitt folk, att de måga tjena
mig. 21 Hvar icke, si, så vill jag låta komma allehanda
ohyra öfver dig, dina tjenare, ditt folk, och ditt hus, så att
all de Egyptiers hus, och marken, och hvad deruppå är,
skola varda full af ohyro. 22 Och vill jag på den dagen
göra ett besynnerligit med den landsändan Gosen, der
mitt folk uti är, att der skall ingen ohyra komma, på det
du skall förnimma, att jag är Herren öfver hela jordena;
23 Och vill en förlösning sätta emellan mitt folk och
ditt. I morgon skall det tecknet ske. 24 Och Herren
gjorde så. Och der kom mycken ohyra uti Pharaos
hus, i hans tjenares hus, och öfver hela Egypti land,
och landet vardt förderfvadt af den ohyrone. 25 Då
kallade Pharao Mose och Aaron, och sade: Går åstad,
och offrer edrom Gud här i landena. 26 Mose sade:
Det betämmer sig icke, att vi så göre; förty vi offre
Herranom vårom Gud de Egyptiers styggelse. Si, när
vi nu de Egyptiers styggelse offrade för deras ögon,
månde de icke skola stena oss? 27 Tre dagsresor
vilje vi gå in uti öknena, och offra Herranom vårom
Gud, såsom han oss sagt hafver. 28 Pharao sade: Jag
vill släppa eder, att I må offra Herranom edrom Gud i
öknene, allenast att I icke fjerran faren; och bedjen för
mig. 29 Mose sade: Si, när jag härut ifrå dig kommer,
så vill jag bedja Herran, att denna ohyran må blifva
borttagen ifrå Pharao, och hans tjenare, och hans folke,
i morgon; allenast förhala mig icke länger, att du icke
släpper folket till att offra Herranom. 30 Och Mose gick
ut ifrå Pharao, och bad Herran. 31 Och Herren gjorde,
såsom Mose sagt hade, och tog de ohyrona bort ifrå
Pharao, ifrå hans tjenare, och ifrå hans folke, så att
icke en blef qvar. 32 Men Pharao förhärdade sitt hjerta
ännu i denna resone, och ville icke släppa folket.

9 Herren sade till Mose: Gack in till Pharao, och säg till
honom: Detta säger Herren de Ebreers Gud: Släpp
mitt folk, att de måga tjena mig. 2 Hvar du icke vill,
utan förhåller dem länger; 3 Si, så skall Herrans hand
varda utöfver din boskap på markene; öfver hästar,
öfver åsnar, öfver camelar, öfver oxar, öfver får, med

en ganska stor pestilentie. 4 Och Herren skall göra
ett besynnerligit emellan de Israeliters boskap, och de
Egyptiers; så att intet skall dö utaf allt det som Israels
barn hafva. 5 Och Herren lade en tid före, och sade:
I morgon skall Herren göra detta på jordene. 6 Och
Herren gjorde så om morgonen, och allahanda boskap
blef död för de Egyptier; men af Israels barns boskap
blef icke ett dödt. 7 Och Pharao sände derefter, och
si, der var icke ett blifvet dödt utaf Israels boskap.
Men Pharaos hjerta vardt förstockadt, och släppte icke
folket. 8 Då sade Herren till Mose och Aaron: Tager
edra händer fulla med sot utaf skorstenen, och Mose
stänke det upp åt himmelen för Pharao; 9 Att stoft
skall komma öfver hela Egypti land, och bölder och
ond sår varda på menniskor, och på boskap i hela
Egypti lande. 10 Och de togo sotet utaf skorstenen, och
stodo för Pharao, och Mose stänktet upp åt himmelen.
Då vordo bölder och ond sår på menniskom, och på
boskapen; 11 Så att trollkarlarne icke kunde stå för
Mose, för de bölders skull; ty på trollkarlarne voro ock
så väl bölder, som på alla Egyptier. 12 Men Herren
förstockade Pharaos hjerta, så att han intet hörde dem,
såsom Herren Mose sagt hade. 13 Då sade Herren till
Mose: Statt bittida upp om morgonen, och gack fram
för Pharao, och säg till honom: Detta säger Herren
de Ebreers Gud: Släpp mitt folk, att de måga tjena
mig. 14 Annars vill jag i denna resone sända alla mina
plågor öfver dig, öfver dina tjenare, och öfver ditt folk;
att du skall förnimma, att i all land är ingen min like. 15
Förty nu vill jag uträcka mina hand, och slå dig och ditt
folk med pestilentie, att du skall förgås af jordene. 16
Dock fördenskull hafver jag uppväckt dig, att min kraft
skall synas på dig, och mitt Namn kunnigt varda i all
land. 17 Du förhåller ännu mitt folk, och vill icke släppat.
18 Si, jag vill i morgon på denna tiden låta komma
ett mägtigt stort hagel, hvilkets like icke varit hafver i
Egypten, ifrå den tid det funderadt vardt, intill nu. 19
Så sänd nu bort, och förvara din boskap, och allt det
du på markene hafver; ty alla menniskor och boskap,
som på markene funnen varder, och icke inhemtad är i
husen, och haglet faller på dem, de blifva döde. 20 Den
som nu ibland Pharaos tjenare fruktade Herrans ord,
han lät sina tjenare och boskap fly in i husen; 21 Men
hvilkas hjerta intet aktade Herrans ord, de läto deras
tjenare och boskap blifva på markene. 22 Då sade
Herren till Mose: Räck dina hand upp åt himmelen,
att det haglar öfver hela Egypti land; öfver menniskor,
öfver boskap, och öfver all gröda på markene i Egypti
lande. 23 Så räckte Mose sin staf upp emot himmelen,
och Herren lät dundra och hagla, så att elden flög på
jordene. Alltså lät Herren komma hagel öfver Egypti
land; 24 Att hagel och eld foro ibland hvartannat så
grufveliga, att dess like icke varit hade i hela Egypti
lande, ifrå den tid att det med folk besatt vardt. 25 Och
haglet slog i hela Egypti lande allt det på markene var,
både menniskor och boskap, och slog allan grödan på
markene, och sönderslog all trä på markene; 26 Utan
allena i det landet Gosen, der Israels barn voro, der
haglade intet. 27 Då sände Pharao bort, och lät kalla
Mose och Aaron, och sade till dem: Jag hafver i denna
resone syndat; Herren är rättfärdig, men jag och mitt
folk äre ogudaktige. 28 Derföre beder Herran, att Guds
dunder och hagel återvänder, så vill jag släppa eder,
och icke länger förhålla eder. 29 Mose sade till honom:
När jag kommer utu stadenom, vill jag uträcka mina
händer till Herran, så skall dundret återvända, och intet
hagel mera vara; på det du skall förnimma, att jorden
är Herrans. 30 Dock vet jag väl, att du och dine tjenare
icke ännu frukten för Herran Gud. 31 Så vardt då slaget
linet och bjugget; ty bjugget var i ax gånget, och linet
hade knoppat sig. 32 Men hvetet och rågen vardt icke
slaget; förty det var sensäd. 33 Så gick då Mose ifrå
Pharao ut af stadenom, och räckte sina händer ut till
Herran; och dundret och haglet vände igen, och regnet
dröp intet mer på jordena. 34 Då nu Pharao såg, att
regnet, och dundret, och haglet vände igen, syndade
han ändå ytterligare, och förhärdade sitt hjerta, han och
hans tjenare. 35 Alltså vardt Pharaos hjerta förstockadt,
att han icke släppte Israels barn, såsom Herren sagt
hade genom Mose.

10 Och Herren sade till Mose: Gack in till Pharao;
ty jag hafver förhärdat hans och hans tjenares
hjerta, på det jag skall göra dessa min tecken ibland
dem; 2 Och att du skall förkunna i din barnas öron, och
din barnabarnas, hvad jag bedrifvit hafver i Egypten;
och huru jag hafver bevisat min tecken ibland dem, att I
skolen veta, att jag är Herren. 3 Så gingo Mose och
Aaron in till Pharao, och sade till honom: Detta säger
Herren de Ebreers Gud: Huru länge vill du icke ödmjuka
dig för mig, att du släpper mitt folk till att tjena mig?
4 Vill du icke släppa mitt folk, si, så vill jag i morgon
låta komma gräshoppor i alla dina landsändar; 5 Så
att de skola öfvertäcka landet, så att man icke skall
se landet, och de skola uppäta hvad eder qvart blifvet
och undsatt är för haglena, och skola uppäta all edor
grödande trä på markene; 6 Och skola uppfylla all din
hus, och alla dina tjenares hus, och alla Egyptiers hus,
hvilkas like dine fäder, och dina fäders fäder icke sett
hafva, ifrå den tid de på jordena kommo, intill denna
dag. Och han vände sig, och gick ut ifrå Pharao. 7
Då sade Pharaos tjenare till honom: Huru länge skole
vi lida dessa plågor? Låt folket gå, att de måga tjena
Herranom sinom Gud; vetst du icke ännu, att Egypten
är förderfvad? 8 Så vordo Mose och Aaron igen kallade
till Pharao, och han sade till dem: Går åstad, och tjener

Herranom edrom Gud. Hvilke äro nu de som gå skola?
9 Mose sade: Vi vilje gå med unga och gamla, med
söner och döttrar, med får och fä; ty vi hafve en Herrans
högtid. 10 Han sade till dem: Rätt så, Herren vare med
eder. Skulle jag släppa eder och edor barn dertill?
Ser der, om I icke hafven något ondt för händer? 11
Icke så, utan I män går åstad, och tjener Herranom;
ty det samma hafven I ock begärat. Och de drefvo
dem ut ifrå Pharao. 12 Då sade Herren till Mose: Räck
ut dina hand öfver Egypti land om de gräshoppor, att
de komma öfver Egypti land, och äta allan grödan
upp i landena, med allt det som qvart blifvet är efter
haglet. 13 Mose räckte sin staf öfver Egypti land, och
Herren dref ett östanväder i landet i den hela dagenom,
och i den hela nattene. Och om morgonen förde det
östanvädret gräshopporna fram. 14 Och de kommo
öfver hela Egypti land, och gåfvo sig ned allestäds i
Egypten, så ganska många, att tillförene deras like
intet varit hade ej heller härefter varder. 15 Förty de
öfvertäckte landet, och gjorde det svart. Och de åto
upp allan grödan i landena, och all frukt på trän, som
qvar var blifven efter haglet, och läto intet grönt blifva
qvart på trän, och uppå grödan på markene i hela
Egypti lande. 16 Då kallade Pharao hasteliga Mose och
Aaron, och sade: Jag hafver syndat emot Herran edar
Gud, och emot eder. 17 Förlåter mig mina synder ännu
i denna resone, och beder Herran edar Gud, att han
dock borttager denna döden ifrå mig. 18 Och han gick
ut ifrå Pharao, och bad Herran. 19 Då vände Herren ett
ganska starkt vestanväder, och upptog gräshopporna,
och förde dem i röda hafvet; så att der icke blef en
qvar någorstäds i hela Egypti land. 20 Men Herren
förstockade Pharaos hjerta, att han icke släppte Israels
barn. 21 Herren sade till Mose: Räck dina hand upp åt
himmelen, att det varder så mörkt i Egypti land, att man
må taga uppå det. 22 Och Mose räckte sina hand upp
åt himmelen; då vardt ett tjockt mörker i hela Egypti
lande i tre dagar; 23 Så att ingen såg den andra, ej
heller uppstod af det rummet, der han var, i de tre
dagar. Men när alla Israels barn var ljust, der de bodde.
24 Då kallade Pharao Mose, och sade: Går åstad, och
tjener Herranom, allenast låter edor får och fä blifva
här; låter ock edor barn gå med eder. 25 Mose sade:
Du måste ock låta oss hafva offer och bränneoffer, det
vi Herranom vårom Gud göra skolom. 26 Vår boskap
skall gå med oss, och icke en klöf tillbakablifva; förty af
våro skole vi taga Herranom vårom Gudi till tjenst; ty vi
vete icke, hvarmed vi skole tjena Herranom, tilldess vi
komme dit. 27 Men Herren förstockade Pharaos hjerta,
att han icke ville släppa dem. 28 Och Pharao sade till
honom: Gack ifrå mig, och tag dig vara, att du icke mer
kommer för min ögon; ty hvilken dag du för mina ögon
kommer, skall du dö. 29 Mose svarade: Såsom du sagt
hafver; jag vill ej mer komma för din ögon.

11 Och Herren sade till Mose: Jag vill ännu låta
komma ena plågo öfver Pharao och Egypten,
sedan skall han släppa eder hädan; och skall ej allenast
släppa eder, utan ock drifva eder hädan. 2 Så säg nu
till folket, att hvar och en man bedes af sin nästa, och
hvar och en qvinna af sine nästo, silfver och gyldene
tyg; 3 Ty Herren varder gifvandes folkena nåd för de
Egyptier. Och Mose var en ganska myndig man i Egypti
land, för Pharaos tjenare, och för folkena. 4 Och Mose
sade: Detta säger Herren: Jag vill på midnattstid utgå i
Egypti land. 5 Och allt det förstfödt är i Egypti land skall
blifva dödt, ifrå Pharaos förstfödda son, den på hans
stol sitter, allt intill tjensteqvinnones förstfödda son,
som är vid qvarnena; och allt det förstfödt är ibland
boskapen. 6 Och ett stort rop skall vara i hela Egypti
lande, hvilkets like icke varit hafver, ej heller varder.
7 Men när Israels barnom skall icke en hund krätta
med sine tungo, ifrå menniskom, allt intill boskapen; på
det I skolen förnimma, huru Herren åtskiljer Egypten
och Israel. 8 Då skola alle desse dine tjenare gå ned
till mig, och falla mig till fota, och säga: Far ut, du
och allt folket, som under dig är. Sedan vill jag fara
ut. Och han gick ifrå Pharao ganska vreder. 9 Men
Herren sade till Mose: Pharao hörer eder intet, på det
mycken under skola ske i Egypti lande. 10 Och Mose
och Aaron gjorde all dessa under inför Pharao; men
Herren förstockade honom hans hjerta, att han icke
ville släppa Israels barn utu sitt land.

12 Herren sade till Mose och Aaron i Egypti lande:
2 Denne månaden skall vara när eder den förste
månaden; och af honom skolen I begynna månaderna
om året. 3 Taler till hela Israels menighet, och säger:
På tionde dagen i denna månadenom tage hvar och
en ett får, den en husfader är, ju ett får till huset. 4
Men der ett hus är för klent till ett får, så tage sin nästa
granna vid sitt hus efter själarnas tal, som nog kunde
vara till att förtära fåret. 5 Och det skall vara ett får,
som ingen vank hafver, en gummar och årsgammal.
Af lambom eller kidom skolen I tagat. 6 Och I skolen
behållat intill fjortonde dagen i denna månadenom.
Och hvar hopen i hela Israel skall slagtat till aftonen;
7 Och skolen taga af dess blod och stryka på båda
sidoträn åt dörrene, och öfra dörrträt i husen, der de
äta det uti; 8 Och skolen så äta köttet i den samma
nattene, stekt vid eld, och osyradt bröd, och skolen ätat
med bitter salso. 9 I skolen icke ätat rått, eller med
vattne sudet; utan allena stekt vid eld, dess hufvud
med dess fötter och inelfver. 10 Och I skolen intet låta
qvart blifva till morgonen; om något blifver qvart till
morgonen, skolen I det uppbränna med elde. 11 Men

så skolen I ätat: I skolen vara gjordade kringom edra
länder, och hafva edra skor på edra fötter, och stafrar
i edra händer; och I skolen ätat såsom de der hasta
till vägs; ty det är Herrans Passah. 12 Förty jag vill i
den samma nattene gå genom Egypti land, och slå
allt det förstfödt är i Egypti lande, både af menniskor
och boskap, och bevisa mitt straff på alla de Egyptiers
gudar, Jag Herren. 13 Och blodet skall vara eder ett
tecken på husen, der I uti ären, att, när jag ser blodet,
skall jag gå framom eder; och eder icke vederfaras skall
den plåga, som eder förderfva må, när jag slår Egypti
land. 14 Och I skolen hafva denna dagen till åminnelse;
och I skolen hålla honom högtideligan Herranom till en
fest; I och alle edra efterkommande i en evig brukning.
15 I sju dagar skolen I äta osyradt bröd, nämliga, på
första dagenom skolen I upphålla med syradt bröd
uti edor hus. Den som syradt bröd äter, ifrå första
dagen, allt intill den sjunde, hans själ skall förgöras
af Israel. 16 Den förste dagen skall vara helig, att I
sammankommen, och den sjunde skall ock vara helig,
att I sammankommen; intet arbete skolen I göra på
dem, utan det som till maten hörer för allahanda själar,
det allena mågen I göra för eder. 17 Och håller eder
vid osyradt bröd; förty på den samma dagen hafver
jag utfört edra härar utur Egypti land; derföre skolen
I, och alle edre efterkommande, hålla denna dagen
i en evig brukning. 18 På fjortonde dagen i första
månadenom, om aftonen, skolen I äta osyradt bröd,
intill en och tjugonde dagen i samma månadenom om
aftonen; 19 Så att man i sju dagar intet syradt bröd
finner i edor hus; ty den som syradt bröd äter, hans
själ skall förgöras utur Israels menighet, ehvad han
är utländsk eller inländsk. 20 Derföre äter intet syradt
bröd, utan allenast osyradt bröd uti alla edra boningar.
21 Och Mose kallade alla de äldsta i Israel, och sade till
dem: Leter ut och tager får, hvar och en för sitt husfolk,
och slagter Passah. 22 Och tager ett knippe isop, och
dopper i blodet i bäckenet, och stryker dermed på
öfra dörrträt, och båda sidoträn; och ingen menniska
gånge ut genom sins hus dörr intill morgonen. 23 Förty
Herren varder gångandes der framom, och skall plåga
de Egyptier. Och när han får se blodet på öfra dörrträt
och på de tu sidoträn, går Herren framom dörrena,
och icke låter förderfvaren komma uti edor hus till att
plåga. 24 Derföre håll denna seden för dig och din barn
till evig tid. 25 Och när I kommen in uti landet, det
Herren eder gifvandes varder, såsom han sagt hafver,
så håller denna tjenstena. 26 Och när edor barn säga
till eder: Hvad hafven I der för en tjenst? 27 Skolen I
säga: Det är Herrans Passahoffer, den der gick framom
Israels barn i Egypten, då han plågade de Egyptier, och
frälste vår hus. Då bugade sig folket, och tillbad. 28
Och Israels barn gingo bort, och gjorde såsom Herren
Mose och Aaron budit hade. 29 Och om midnattstid
slog Herren allt det förstfödt var i Egypti lande, ifrå
Pharaos förstfödda son, den på hans stol satt, allt intill
dens förstfödda son, som fången satt i fängelset, och
allt förstfödt af boskapenom. 30 Då stod Pharao upp,
och alle hans tjenare på den nattene, och alle Egyptier,
och ett stort rop vardt uti Egypten; ty der var intet hus,
der icke en döder inne låg. 31 Och han kallade Mose
och Aaron om nattene, och sade: Görer eder redo,
och farer ut ifrå mitt folk, I och Israels barn; går åstad,
och tjener Herranom, såsom I sagt hafven. 32 Tager
ock med eder edor får och fä, såsom I sagt hafven;
går åstad, och välsigner mig med. 33 Och de Egyptier
trängde fast uppå folket, att de måste med hast drifva
dem ut af landet; ty de sade: Vi dö hvar och en. 34
Och folket bar råan deg, förra än han försyrad vardt, till
deras mat, bundnan i deras kläder, på deras axlar. 35
Och Israels barn hade gjort såsom Mose sagt hade;
och hade bedts af de Egyptier silfver, och gyldene tyg,
och kläder. 36 Och Herren hade gifvit folkena nåd för
de Egyptier, så att de lånte dem; och de blottade de
Egyptier. 37 Så drogo Israels barn ut ifrå Rameses till
Succoth, sexhundradetusend män till fot, förutan barn.
38 Och mycket gement folk drog också med dem; och
får och fä, och ganska mycken boskap. 39 Och de
bakade af den råa degen, som de utur Egypten förde,
osyrade kakor; ty han var icke syrad, efter de vordo
utdrefne utur Egypten, och kunde icke förtöfva, och
hade eljest ingen kost beredt sig. 40 Tiden, i hvilkom
Israels barn bodde i Egypten, är fyrahundrade och tretio
år. 41 Då de förlidne voro, gick hela Herrans här på en
dag utur Egypti land. 42 Derföre varder denna natten
hållen Herranom, att han hafver fört dem utur Egypti
land. Och Israels barn skola hålla henne Herranom,
de och deras efterkommande. 43 Och Herren sade till
Mose och Aaron: Detta är sättet till att hålla Passah;
ingen främling skall äta deraf. 44 Den som en köpter
träl är, den skall man omskära, och sedan äte han
deraf. 45 En husman, och en dagakarl, skola intet äta
deraf. 46 Uti eno huse skall man ätat. I skolen intet
af dess kött bära ut för huset, och I skolen intet ben
sönderslå af thy. 47 Hela menigheten i Israel skall så
göra. 48 Om någon främling bor när dig, och vill hålla
Herranom Passah, han omskäre allt det mankön är,
sedan gånge härtill, att han detta gör, och vare såsom
en inländsker; ty ingen oomskoren skall äta deraf. 49
Samma lagen vare dem inländska, och utländska, som
bor ibland eder. 50 Och all Israels barn gjorde såsom
Herren hade budit Mose och Aaron. 51 Och så förde
Herren på en dag Israels barn utur Egypti land, med
deras härar.

13 Och Herren talade med Mose, och sade: **2** Helga
mig allt förstfödt; det som allehanda moderlif
öppnar när Israels barnom, både ibland menniskor
och boskap; ty de äro min. **3** Då sade Mose till folket:
Tänker uppå denna dagen, på hvilken I utgångne ären
af Egypten, utu träldomsens huse; att Herren hafver
eder hädan utfört med väldiga hand; derföre skall
du icke äta surdeg. **4** I dag ären I utgångne i den
månadenom Abib. **5** När nu Herren låter komma dig in
uti de Cananeers, Hetheers, Amoreers, Heveers och
Jebuseers land, hvilket han dina fäder svorit hafver,
att han ville gifva dig ett land, der mjölk och hannog
uti flyter; så skall du denna tjenstena hålla i denna
månadenom. **6** I sju dagar skall du äta osyradt bröd,
och på sjunde dagenom är Herrans högtid. **7** Derföre
skall du i sju dagar äta osyradt bröd; så att när dig
ingen surdeg, ej heller syradt bröd skall finnas i alla
dina landsändar. **8** Och du skall säga dinom son på
den tiden: Sådant hålle vi fördenskull, att Herren så
hafver gjort med oss, då vi drogom utur Egypten. **9**
Derföre skall dig vara ett tecken i dine hand, och en
åminnelse för din ögon; på det att Herrans lag skall vara
i dinom mun, att Herren hafver utfört dig af Egypten
med väldiga hand. **10** Derföre håll denna seden i sinom
tid årliga. **11** När nu Herren hafver låtit dig komma
in uti de Cananeers land, såsom han dig och dina
fäder svorit hafver, och hafver dig det gifvit; **12** Så skall
du afskilja Herranom allt det som öppnar moderlifvet,
och förstfödt är ibland boskapen; det som mankön är,
skall höra Herranom till. **13** Det förstfödda af åsnanom
skall du lösa med ett får; om du icke löser det, så bryt
halsen sönder på thy; men allt förstfödt af mennisko
ibland din barn skall du lösa. **14** Och när ditt barn
frågar dig i dag eller i morgon: Hvad är detta? skall
du säga thy: Herren hafver fört oss med väldiga hand
utur Egypten, ifrå träldomsens huse. **15** Ty då Pharao
var trög till att släppa oss, slog Herren allt det förstfödt
var i Egypti lande, ifrå menniskones förstfödda, intill
boskapens förstfödda; derföre offrar jag Herranom allt
det som moderlifvet öppnar, det mankön är; och det,
som förstfödt är af min barn, löser jag. **16** Och det skall
vara dig för ett tecken i dine hand, och en åminnelse för
din ögon, att Herren hafver fört oss med väldiga hand
utur Egypten. **17** Då nu Pharao hade släppt folket, förde
icke Gud dem på den vägen genom de Philisteers land,
den genast var; ty han tänkte att folket måtte ångra
sig, när de sågo örlig emot sig, och så omvända igen
till Egypten. **18** Derföre förde han folket omkring på
den vägen genom öknena åt röda hafvet; och Israels
barn foro väpnade utur Egypti land. **19** Och Mose
tog med sig Josephs ben; ty han hade tagit en ed af
Israels barnom, och sagt: Gud varder eder sökandes,
så förer min ben hädan med eder. **20** Så drogo de ut
ifrå Succoth, och slogo deras lägre i Etam, närmast
vid öknena. **21** Och Herren gick före dem om dagen
uti en molnstod, på det han skulle föra dem den rätta
vägen; och om nattene uti en eldstod, på det han skulle
lysa dem; till att vandra både dag och natt. **22** Den
molnstoden och eldstoden skiljdes intet ifrå folket.

14 Och Herren talade med Mose, och sade: **2** Tala
med Israels barn, och säg att de vända om, och
slå deras lägre tvärtemot den dalen Hyroth, emellan
Migdol och hafvet, emot BaalZephon, och der tvärt öfver
slå lägret vid hafvet. **3** Förty Pharao varder sägandes
om Israels barn: De fara ville i landena; öknen hafver
beslutit dem. **4** Och jag vill förstocka hans hjerta, att
han skall jaga efter dem, och vill vinna pris på Pharao
och alla hans magt; och de Egyptier skola förnimma,
att jag är Herren. Och de gjorde så. **5** Och då det vardt
sagdt för Konungenom i Egypten, att folket flydde, vardt
hans och hans tjenares hjerta förvandladt emot folket,
och sade: Hvi hafvom vi så gjort, att vi hafvom släppt
Israel, att de icke skola tjena oss? **6** Och han gjorde
redo sin vagn, och tog sitt folk med sig; **7** Och tog
sexhundrade utvalda vagnar, och hvad der eljest var för
vagnar i Egypten, och höfvitsmän öfver allan sin här. **8**
Ty Herren förstockade Pharaos hjerta, Konungens i
Egypten, att han jagade efter Israels barn, hvilke dock
voro genom höga hand utgångne. **9** Och de Egyptier
jagade efter dem, och hinde dem der de sig lägrat hade
vid hafvet, med hästar och vagnar och resenärer, och
med all Pharaos här, uti den dalenom Hyroth, tvärt
emot BaalZephon. **10** Och då Pharao nalkades dem,
hofvo Israels barn sin ögon upp, och si, de Egyptier
kommo efter dem; och de fruktade sig storliga, och
ropade till Herran; **11** Och sade till Mose: Voro icke
grafvar i Egypten, att du måste bortföra oss, att vi skulle
dö i öknene? Hvi hafver du så gjort oss, att du hafver
fört oss utur Egypten? **12** Är icke nu detta det, som vi
sade dig i Egypten: Låt blifva oss, att vi må tjena de
Egyptier? Ty det vore oss ju bättre tjena de Egyptier,
än dö i öknene. **13** Mose sade till folket: Frukter eder
intet, står och ser till, hvilken en salighet Herren varder
görandes i dag med eder; ty dessa Egyptier, som I sen
i dag, dem skolen I aldrig mera se i evig tid. **14** Herren
varder stridandes för eder, och I skolen stå stilla dertill.
15 Herren sade till Mose: Hvad ropar du till mig? Säg
Israels barnom, att de draga fram. **16** Men du häf din
staf upp, och räck dina hand öfver hafvet, och skilj det
åt, att Israels barn måga gå der midt igenom på det
torra. **17** Si, jag vill förstocka de Egyptiers hjerta, att de
skola följa efter eder; så vill jag vinna pris på Pharao,
och alla hans magt, uppå hans vagnar och resenärer.
18 Och de Egyptier skola förnimma, att jag är Herren;
när jag hafver pris vunnit på Pharao, och hans vagnar

och resenärer. 19 Då upphof sig Guds Ängel, den som
för Israels lägre gick, och gaf sig bakom dem; och
molnstoden gaf sig ock utu deras ansigte, och gick
bakom dem; 20 Och kom emellan de Egyptiers och
Israels lägre; och det var ett mörkt moln, och upplyste
nattena, så att desse och hine i den hela nattene icke
kunde komma tillsamman. 21 Då nu Mose räckte sin
hand öfver hafvet, lät Herren drifva det bort genom ett
starkt östanväder i den hela nattene, och gjorde hafvet
torrt; och vattnet skiljdes åt. 22 Och Israels barn gingo
derin, midt i hafvet på det torra; och vattnet var dem
för en mur på den högra sidone, och den venstra. 23
Och de Egyptier följde, och gingo in efter dem, alle
Pharaos hästar och vagnar och resenärer, midt in i
hafvet. 24 Som nu morgonväkten kom, såg Herren
uppå de Egyptiers lägre utur eldstodene och molnena;
och gjorde en förskräckelse i deras lägre; 25 Och
stötte hjulen ifrå deras vagnar, och störte dem väldeliga
omkull. Då sade de Egyptier: Låt oss fly ifrån Israel;
Herren strider för dem emot de Egyptier. 26 Men Herren
sade till Mose: Räck ut dina hand öfver hafvet, att
vattnet igenfaller öfver de Egyptier; öfver deras vagnar
och resenärer. 27 Då räckte Mose sina hand ut öfver
hafvet, och hafvet kom åter för morgonen i sin ström
igen; och då de Egyptier flydde, mötte dem vattnet; och
Herren inhvärfde dem midt i hafvena; 28 Så att vattnet
kom igen, och gick utöfver vagnar och resenärer, och
alla Pharaos magt, som dem efterföljt hade in i hafvet;
så att icke en af dem blef igen. 29 Men Israels barn
gingo torre midt igenom hafvet; och vattnet var dem för
en mur på högra sidone, och den venstra. 30 Och så
halp Herren Israel på den dagenom ifrå de Egyptiers
hand; och de sågo de Egyptier döda på hafsstrandene;
31 Och den stora hand, som Herren hade bevisat på
de Egyptier. Och folket fruktade Herran, och trodde
Herranom, och hans tjenare Mose.

15 Då söng Mose och Israels barn Herranom denna
visona, och sade: Jag vill sjunga Herranom; ty
han hafver ena härliga gerning gjort; häst och man
hafver han stört i hafvet. 2 Herren är min starkhet och
lofsång, och är min salighet; han är min Gud, jag vill ära
honom; han är mins faders Gud, och jag vill upphöja
honom; 3 Herren är den rätte krigsmannen; Herre är
hans namn. 4 Pharaos vagnar och hans magt kastade
han i hafvet; hans utkorade höfvitsmän äro fördränkte
i röda hafvena. 5 Djupet hafver öfvertäckt dem; och
de föllo åt bottnen såsom stenar. 6 Herre, din högra
hand gör stor under; Herre, din högra hand hafver
slagit fiendan. 7 Och med dine stora härlighet hafver
du förstört dina motståndare; ty när du lät utgå dina
grymhet, förtärde hon dem såsom strå. 8 Genom ditt
blåsande gåfvo sig vattnen upp, flytande vattnet stod
ihop; djupen svallade ifrå hvartannat midt i hafvena. 9
Fienden sade: Jag vill jaga efter dem, och gripa dem,
och byta rof, och släcka mitt mod på dem; jag vill draga
ut mitt svärd, och min hand skall förgöra dem. 10 Då
blåste ditt väder, och hafvet öfvertäckte dem; och de
sönko ned såsom bly uti mägtig vatten. 11 Herre, ho
är din like ibland gudarna? Ho är dig lik, som är så
härlig och helig, förfärlig, prislig och under görandes?
12 Då du uträckte dina hand, uppsvalg dem jorden.
13 Du hafver i barmhertighet varit ledsagare åt dino
folke, det du förlossat hafver; och hafver fört dem uti
dine starkhet till dina helga boning. 14 Då folken det
hörde, bäfvade de; på de Philisteer kom ångest; 15
Då förfärades de Förstar i Edom, bäfvan kom öfver de
mägtiga i Moab; alle Canaans inbyggare gåfvo sig. 16
Låt kalla förskräckelse öfver dem, och fruktan, genom
din stora arm, att de blifva orörlige såsom stenar;
tilldess, Herre, ditt folk kommer igenom; tilldess ditt
folk igenomkommer, det du förvärfvat hafver. 17 Led
dem in, och plantera dem på dins arfvedels berge,
hvilket du, Herre, till dina boning gjort hafver; till din
helgedom, Herre, det din hand beredt hafver. 18 Herren
varder rådandes i evighet och utan ända. 19 Ty Pharao
for in i hafvet med hästar och vagnar och resenärer,
och Herren lät hafvet igenfalla öfver dem; men Israels
barn gingo torre midt igenom hafvet. 20 Och MirJam
den Prophetissan, Aarons syster, tog ena trummo uti
sina hand; och alla qvinnor följde henne efter i dans
med trummor. 21 Och MirJam söng före dem: Låt oss
sjunga Herranom, han hafver gjort ena härliga gerning;
man och häst hafver han stört i hafvet. 22 Så lät Mose
Israels barn draga ifrå röda hafvet, ut åt den öknen
Sur; och de vandrade tre dagar i öknene, och funno
intet vatten. 23 Då kommo de till Mara; men de kunde
icke dricka det vattnet i Mara; ty det var mycket bittert;
af hvilko det rummet heter Mara. 24 Der knorrade folket
emot Mose, och sade: Hvad skole vi dricka? 25 Han
ropade till Herran; och Herren viste honom ett trä, det
satte han i vattnet, och så vardt det sött. Der satte han
dem före lag och rätt, och försökte dem; 26 Och han
sade: Vill du höra Herrans dins Guds röst, och göra
hvad som rätt är för honom, och fatta hans bud i din
öron, och hålla alla hans lag; så skall jag ingen den
krankhet lägga uppå dig, som jag på de Egyptier lagt
hafver; ty jag är Herren din läkare. 27 Och de kommo
till Elim, der voro tolf vattubrunnar, och sjutio palmträ;
der lägrade de sig vid vattnet.

16 Ifrån Elim drogo de, och kom hele hopen Israels
barn uti den öknena Sin, hvilken ligger emellan
Elim och Sinai, på femtonde dagen i den andra
månadenom, sedan de utur Egypti land gångne voro. 2
Och hela menigheten af Israels barn knorrade emot

Mose och Aaron uti öknene; 3 Och sade till dem: Gud
gifve, att vi hade dött uti Egypti lande genom Herrans
hand, der vi såto vid köttgrytorna, och hade bröd nog till
att äta; ty I hafven fördenskull fört oss i denna öknena,
att I skolen låta denna hela hopen dö af hunger. 4 Då
sade Herren till Mose: Si, jag vill låta regna eder bröd
neder af himmelen; och folket skall gå ut och församla
hvar dag så mycket som behöfves, på det att jag må
försöka, om de vilja vandra uti min lag eller ej. 5 På
sjette dagenom skola de bereda sig till att församla
dubbelt, öfver det de dageliga pläga. 6 Mose och Aaron
sade till Israels barn: Om aftonen skolen I förnimma,
att Herren hafver fört eder utur Egypti land. 7 Och
om morgonen skolen I få se Herrans härlighet; ty han
hafver hört edor knorran emot Herran. Hvad äre vi, att I
knorren emot oss? 8 Ytterligare sade Mose: Herren
varder eder gifvandes om aftonen kött till att äta, och
om morgonen bröd tillfyllest; derföre att Herren hafver
hört edor knorran, der I emot honom knorrat hafven. Ty
hvad äre vi? Edart knorrande är icke emot oss, utan
emot Herran. 9 Och Mose sade till Aaron: Säg till hela
menighetena af Israels barn: Går hit fram till Herran; ty
han hafver hört edar knorran. 10 Och då Aaron så sagt
hade till hela menighetena af Israels barn, vände de sig
emot öknena; och si, Herrans härlighet syntes uti en
sky. 11 Och Herren sade till Mose: 12 Jag hafver hört
Israels barns knorran; säg dem: Om aftonen skolen I
hafva kött till att äta, och om morgonen varda mättade
af bröd; och skolen förnimma, att jag är Herren edar
Gud. 13 Och om aftonen kommo åkerhöns upp, och
öfvertäckte lägret; och om morgonen låg dagg omkring
lägret. 14 Och som daggen fallen var, si, då låg der
något i öknene rundt och smått, såsom rimfrost på
jordene. 15 Och då Israels barn sågo det, sade de
till hvarannan: Detta är Man; ty de visste icke hvad
det var. Men Mose sade till dem: Det är det brödet,
som Herren eder gifvit hafver till att äta. 16 Det är
det samma, om hvilket Herren budit hafver: Hvar och
en församle deraf så mycket han äter för sig; och
tage ett gomer till hvart och ett hufvud, efter själarnas
tal i deras tjäll. 17 Och Israels barn gjorde så, och
församlade, den ene mycket, den andre litet. 18 Men då
man mätte det ut med gomer, vardt dem, som mycket
hade, intet öfverlöpse, och dem som litet hade, fattades
intet; utan hvar och en hade församlat så mycket,
som han åt för sig. 19 Och Mose sade till dem: Ingen
låte något qvart blifva deraf till morgonen. 20 Men de
hörde Mosen intet, utan somlige läto något qvart blifva
deraf intill morgonen; då växte der matkar uti, och
vardt luktande; och Mose blef vred uppå dem. 21 Så
församlade de deraf hvar morgon så mycket, som hvar
och en förmådde äta för sig; men när solen vardt het,
så försmälte det. 22 Och på sjette dagenom församlade
de dubbelt af det brödet, ju tu gomer för en. Och alle
de öfverste för menighetene kommo in, och förkunnade
det Mose. 23 Och han sade till dem: Detta är det som
Herren sagt hafver: I morgon är Sabbath, den helga
hvilan Herranom. Hvad I baka viljen, det baker, och
hvad I koka viljen, det koker; men hvad öfver är, det
låter blifva, att det varder förvaradt intill morgons. 24
Och de läto blifvat till morgonen, såsom Mose budit
hade; då vardt det intet luktande, och ingen matk vardt
derutinnan. 25 Då sade Mose: Äter det i dag; ty i dag
är Herrans Sabbath; I varden i dag intet finnande på
markene. 26 I sex dagar skolen I församlat; men sjunde
dagen är Sabbath, på honom varder det intet. 27 Men
på sjunde dagenom gingo somlige ut af folket till att
församla, och funno intet. 28 Då sade Herren till Mose:
Huru länge viljen I icke hålla min bud och lag? 29 Si,
Herren hafver gifvit eder Sabbath, och derföre hafver
han gifvit eder på sjette dagenom tveggedaga bröd; så
blifve nu hvar och en hemma, och ingen gånge ut ifrå
sitt rum på sjunde dagenom. 30 Så skonade då folket
den sjunde dagen. 31 Och Israels hus kallade det Man;
och det var såsom corianderfrö, och hvitt, och hade en
smak såsom semla med hannog. 32 Och Mose sade:
Detta är det som Herren budit hafver; uppfyll ett gomer
deraf, till att förvara för edra efterkommande; på det
man må se det bröd, der jag eder med spisat hafver i
öknene, då jag förde eder utur Egypti land. 33 Och
Mose sade till Aaron: Tag ett käril och låt der in ett
gomer fullt med Man; och förvara det inför Herranom
till edra efterkommande. 34 Såsom Herren hade budit
Mose, så lät Aaron förvara det der inför vittnesbördet.
35 Och Israels barn åto Man i fyratio år, intilldess de
kommo till det land, der de bo skulle; allt intill gränsona
på Canaans land åto de Man. 36 Och är gomer tionde
parten af ett epha.

17 Och hela menigheten af Israels barn drog ut af
den öknene Sin deras dagsresor, såsom Herren
befallde dem; och lägrade sig i Rephidim; der hade
folket intet vatten till att dricka. 2 Och de kifvade med
Mose, och sade: Gifver oss vatten, att vi må dricka.
Mose sade till dem: Hvi kifven I med mig? Hvi försöken
I Herran? 3 Då nu folket dersammastäds törste efter
vatten, knorrade de emot Mose, och sade: Hvi hafver
du låtit oss fara utur Egypten, på det att du oss, vår
barn och boskap, skulle låta dö i törst? 4 Mose ropade
till Herran, och sade: Huru skall jag göra med detta
folket? Det fattas icke mycket, att de varda mig ännu
stenande. 5 Herren sade till honom: Gack för folket,
och tag några de äldsta af Israel med dig; och tag din
staf i dina hand, med hvilkom du slog vattnet, och gack.
6 Si, jag vill stå der före dig på ett hälleberg i Horeb; der
skall du slå hälleberget, och der skall utlöpa vatten, så

att folket får dricka. Mose gjorde ock så för de äldsta af
Israel. 7 Derföre kallar man det rummet Massa och
Meriba; för det Israels barnas kifs skull, och för det,
att de försökte Herran, och sade: Är Herren med oss,
eller ej? 8 Då kom Amalek, och stridde emot Israel
i Rephidim. 9 Och Mose sade till Josua: Utvälj oss
män; far ut, och strid emot Amalek; i morgon vill jag stå
öfverst på högenom, och hafva Guds staf i mine hand.
10 Och Josua gjorde såsom Mose honom sade, att han
stridde emot Amalek. Men Mose, och Aaron, och Hur
stego upp öfverst på högen. 11 Och så länge Mose
upphöll sina händer, hade Israel öfverhandena; men
när han lät händerna ned, hade Amalek öfverhandena.
12 Men Mose händer voro tunga, derföre togo de en
sten, och lade under honom, att han satte sig deruppå.
Aaron och Hur höllo under hans händer, hvar på sine
sido; så vordo hans händer stadiga, intilldess solen gick
neder. 13 Och Josua nederlade Amalek, och hans folk,
genom svärdsegg. 14 Och Herren sade till Mose: Skrif
detta till en åminnelse uti en bok, och befall det i Josua
öron; ty jag skall förgöra Amalek undan himmelen, att
man icke mer skall tänka uppå honom. 15 Och Mose
byggde ett altare, och kallade det Herren Nissi; 16
Ty han sade: Herrans strid skall vara emot Amalek
genom ena hand, under Guds beskärm ifrå barn intill
barnabarn.

18 Och då Jethro, Presten i Midian, Mose svär, hörde
allt det Gud gjort hade med Mose och hans folk
Israel, att Herren hade fört Israel utur Egypten; 2 Tog
han Zipora, Mose hustru, den han hade tillbakasändt; 3
Samt med hennes två söner; af hvilkom en het Gersom,
ty han sade: Jag är vorden en utländning i främmande
lande; 4 Och den andre Elieser, ty han sade: Mins
faders Gud hafver varit min hjelp, och hafver frälst
mig ifrå Pharaos svärde. 5 Då nu Jethro, Mose svär,
och hans söner, och hans hustru kommo till honom i
öknene in på Guds berg, der han lägret uppslagit hade;
6 Lät han säga Mose: Jag Jethro, din svär, är kommen
till dig; och din hustru, och både hennes söner med
henne. 7 Då gick Mose ut emot honom, och böjde
sig för honom, och kysste honom. Och då de hade
helsat hvarannan, gingo de in i tjället. 8 Då förtäljde
Mose sinom svär allt det Herren hade gjort Pharao och
de Egyptier, för Israels skull; och all den mödo, som
de på vägenom haft hade, och att Herren hade hulpit
dem. 9 Och Jethro fröjdade sig öfver allt det goda, som
Herren hade gjort Israel; att han hade frälst dem ifrå
de Egyptiers hand. 10 Och Jethro sade: Lofvad vare
Herren, den eder frälst hafver ifrå de Egyptiers och
Pharaos hand; den der kan frälsa sitt folk ifrå Egypti
hand. 11 Nu vet jag, att Herren är större än alle gudar;
derföre att de högmodeliga emot dem handlat hafva.
12 Och Jethro, Mose svär, tog bränneoffer, och offrade
det Gudi. Då kom Aaron, och alle de äldste i Israel, till
att äta bröd för Gudi med Mose svär. 13 Den andra
morgonen satte sig Mose till att döma folket; och folket
stod omkring Mose ifrå morgonen intill aftonen. 14 Då
hans svär såg allt det han gjorde med folkena, sade
han: Hvad är det du gör med folkena? Hvi sitter du
allena, och allt folket står omkring dig ifrå morgonen allt
intill aftonen? 15 Mose svarade honom: Folket kommer
till mig, och frågar Gud om råd; 16 Ty då de hafva
något att skaffa, komma de till mig, att jag skall döma
emellan hvar och en och hans nästa; och visa dem
Guds rätt, och hans lag. 17 Hans svär sade till honom:
Det är icke godt som du gör. 18 Du gör ovisliga; så ock
folket, som med dig är. Detta ärendet är dig för svårt,
du kan icke uträtta det allena. 19 Men hör mina röst; jag
vill gifva dig råd, och Gud skall vara med dig. Sköt du
folket inför Gud, och framsätt ärenden för Gudi; 20 Och
förse dem med rätt och lag, att du visar dem den väg,
der de uti vandra skola, och de gerningar, som de göra
skola. 21 Men sök dig upp ibland allt folket redeliga
män, de som frukta Gud, sannfärdiga, och de som hata
girighetena; dem sätt öfver dem, somliga öfver tusende,
öfver hundrade, öfver femtio, och öfver tio; 22 De som
alltid måga döma folket; men när någon svår sak är, att
de må hafva henne inför dig, och de åtskilja alla de
ringa saker; så varder det dig lättare, och de dragat
med dig. 23 Om du det gör, kan du bestå hvad Gud
dig bjuder; och allt detta folket kan gå hem till sitt igen
med frid. 24 Mose hörde sins svärs röst, och gjorde
allt, såsom han sade honom; 25 Och utvalde redeliga
män utaf hela Israel, och gjorde dem till höfdingar öfver
folket; somliga öfver tusende, öfver hundrade, öfver
femtio, och öfver tio; 26 Att de alltid skulle döma folket;
men hvad svåra saker voro, dem sköto de till Mose;
och de ringa saker dömde de. 27 Och så lät Mose sin
svär fara hem i sitt land igen.

19 Uti tredje månadenom, sedan Israels barn
utgångne voro utur Egypti land, kommo de på
denna dagen in uti den öknen Sinai; 2 Förty de voro
utdragne ifrå Rephidim, och ville in uti den öknen Sinai,
och lägrade sig der i öknene, tvärtemot berget. 3 Och
Mose steg upp till Gud. Och Herren ropade till honom
af bergena, och sade: Detta skall du säga till Jacobs
hus, och förkunna Israels barnom: 4 I hafven sett hvad
jag hafver gjort de Egyptier; och huru jag hafver burit
eder på örnavingar, och tagit eder till mig. 5 Om I nu
hören mina röst, och hållen mitt förbund, så skolen I
vara min egendom för allt folk; ty hela jorden är min. 6
Och I skolen vara mig ett Presterligit Konungsrike, och
ett heligt folk. Desse äro de ord, som du skall säga
Israels barnom. 7 Mose kom, och sammankallade de

äldsta i folket, och framsatte all dessa orden för dem,
såsom Herren budit hade. 8 Och allt folket svarade
tillsammans, och sade: Allt det Herren sagt hafver,
vilje vi göra. Och Mose sade folksens ord Herranom
igen. 9 Och Herren sade till Mose: Si, jag vill komma
till dig uti en tjock molnsky, att folket skall höra min
ord, som jag talar med dig, och tro dig evärdeliga. Och
Mose förkunnade Herranom folksens ord. 10 Herren
sade till Mose: Gack bort till folket, och helga dem i
dag och i morgon, att de två sin kläder; 11 Och äro
redo på tredje dagen; ty på tredje dagen varder Herren
nederstigandes uppå Sinai berg för allo folkena. 12
Och uppsätt tecken omkring folket, och säg till dem:
Vakter eder, att I icke gån upp på berget, eller kommen
vid ändan på thy; ty den som kommer vid berget,
han skall döden dö. 13 Ingen hand skall komma vid
honom, utan han skall varda stenad, eller med skott
genomskjuten; ehvad det är djur eller menniska, skall
det icke lefva. När man hörer ett långsamt ljud, skola
de gå intill berget. 14 Mose steg ned af berget till folket,
och helgade dem, och de tvådde sin kläder. 15 Och
han sade till dem: Varer redo på tredje dagen; och
ingen komme vid sina hustru. 16 Som nu den tredje
dagen kom, och morgonen vardt, då hof sig upp ett
dunder och ljungeld, och en tjock molnsky på bergena,
och ett ljud af en ganska skarp basun; och folket, som i
lägret var, vardt förfäradt. 17 Och Mose förde folket utu
lägret emot Gud; och de gingo in under berget. 18 Och
hela Sinai berg dambade deraf, att Herren steg neder
uppå det i eld; och dess rök gick upp såsom röken af
en ugn, så att hela berget bäfvade svårliga. 19 Och
basunens ljud gick, och vardt ju starkare. Mose talade,
och Gud svarade honom öfverljudt. 20 Då nu Herren
nederkommen var uppå Sinai berg ofvan uppå kullen,
kallade Herren Mose upp på bergskullen; och Mose
steg ditupp. 21 Då sade Herren till honom: Gack neder,
och betyga folkena, att de icke träda fram till Herran,
att de skola se honom, och månge falla af dem. 22
Desslikes Presterna, som nalkas Herranom, de skola
ock helga sig, att Herren icke förgör dem. 23 Mose
sade till Herran: Folket kan icke stiga upp på berget
Sinai; ty du hafver betygat oss, och sagt: Sätt tecken
upp omkring berget, och helga det. 24 Herren sade till
honom: Gack, stig ned; du och Aaron med dig skolen
uppstiga. Men Presterna, och folket, skola icke träda
intill, så att de uppstiga till Herran; på det han icke skall
förgöra dem. 25 Och Mose steg neder till folket, och
sade dem detta.

20 Och Gud talade all dessa orden: 2 Jag är Herren
din Gud, den dig utfört hafver af Egypti lande, utu
träldomsens huse. 3 Du skall inga andra gudar hafva
jemte mig. 4 Du skall icke göra dig något beläte; ej
heller eljest någon liknelse, antingen efter det ofvantill
är i himlenom, eller efter det nedre är på jordene; ej
heller efter det, som i vattnena är under jordene. 5 Bed
icke till dem, och tjena dem icke; ty jag, Herren din
Gud, är en stark hämnare, den som söker fädernas
missgerning, inpå barnen, allt intill tredje och fjerde
led, de som mig hata; 6 Och gör barmhertighet uppå
mång tusende, som mig hafva kär, och hålla min bud.
7 Du skall icke missbruka Herrans dins Guds Namn; ty
Herren skall icke låta honom blifva ostraffad, som hans
namn missbrukar. 8 Tänk uppå Sabbathsdagen, att
du helgar honom. 9 Sex dagar skall du arbeta, och
göra alla dina gerningar. 10 Men på sjunde dagenom är
Herrans dins Guds Sabbath; då skall du intet arbete
göra, ej heller din son, ej heller din dotter, ej heller
din tjenare, ej heller din tjenarinna, ej heller din ök, ej
heller din främling, som innan din stadsport är. 11 Ty uti
sex dagar hafver Herren gjort himmel och jord, och
hafvet, och hvad derinne är, och hvilade på sjunde
dagenom. Derföre välsignade Herren Sabbathsdagen,
och helgade honom. 12 Du skall ära din fader och
dina moder; på det du skall länge lefva i landena, som
Herren din Gud dig gifva skall. 13 Du skall icke dräpa.
14 Du skall icke göra hor. 15 Du skall icke stjäla. 16 Du
skall icke bära falskt vittnesbörd emot din nästa. 17
Du skall icke hafva lust till dins nästas hus. Du skall
icke begära dins nästas hustru, ej heller hans tjenare,
eller hans tjenarinno, ej heller hans oxa, ej heller hans
åsna, ej heller något, det din näste hafver. 18 Och
allt folket såg dundret och ljungelden, och basunens
ljud, och berget rykandes; och fruktade sig, och flydde,
trädandes fjerran; 19 Och sade till Mose: Tala du med
oss, vi vilje höra dertill; och låt icke Gud tala med oss,
att vi icke skole dö. 20 Mose talade till folket: Frukter
eder intet; ty Gud är kommen till att försöka eder; och
att hans fruktan skall vara för edor ögon, att I icke
synden. 21 Och folket trädde långt ifrå; men Mose gick
in till mörkret, der Gud uti var. 22 Och Herren sade till
honom: Så skall du säga Israels barnom: I hafven sett,
att jag af himmelen hafver talat med eder. 23 Derföre
skolen I ingen ting hålla lika vid mig; silfvergudar och
gyldene gudar skolen I icke göra eder. 24 Ett altare af
jord gör mig, der du uppå ditt bränneoffer, och tackoffer,
din får och fä offra skall; ty på hvad rum jag stiftar
mins Namns åminnelse, der vill jag komma till dig, och
välsigna dig. 25 Och om du vill göra mig ett stenaltare,
skall du icke göra det af huggen sten; förty om du far
deråt med din knif, så gör du det oskärdt. 26 Du skall
ock icke uppstiga på trappor till mitt altare, att din skam
icke skall der blifva upptäckt.

21 Dessa äro de rätter, som du skall ditt folk föregifva:
2 Om du köper en Ebreisk träl, han skall tjena när

dig i sex år; på sjunde årena skall han utgå fri och ledig.
3 Är han allena kommen, så skall han ock allena utgå;
är han kommen gifter, så skall hans hustru utgå med
honom. 4 Hafver hans herre gifvit honom hustru, och
hon hafver födt söner eller döttrar, så skall hustrun och
barnen höra herranom till, och han skall gå allena ut. 5
Om trälen säger: Jag hafver min herra, och min hustru,
och min barn kär; jag vill icke varda fri; 6 Så hafve hans
herra honom bort för gudarna, och hålle honom intill
dörrena eller dörraträn; och borre honom igenom örat
med en syl; och han vare hans träl evärdeliga. 7 Om
någor säljer sina dotter till en trälinno, så skall hon icke
utgå såsom trälar. 8 Behagar hon icke sinom herra,
och han hafver ingom förlofvat henne, han skall låta
henne fri; men till främmande folk hafver han ingen
magt att sälja henne, efter han hafver försmått henne.
9 Gifver han henne sinom son, då skall han låta henne
njuta dotters rätt. 10 Gifver han honom ena andra, så
skall han icke förvägra desso hennes kost, kläder och
äktenskapsplikt. 11 Gör han icke denna tre stycken, så
skall hon fri utgå, och intet betala. 12 Den som slår ena
mennisko, så att hon dör, han skall döden dö. 13 Hafver
han det icke gjort med vilja, utan Gud hafver låtit henne
oförvarandes falla honom i händer, så skall jag sätta
dig ett rum före, dit han fly skall. 14 Om någor går sin
nästa efter med arghet, och dräper honom med försåt;
den skall du taga ifrå mitt altare, så att man skall dräpa
honom. 15 Den som sin fader eller moder slår, han skall
döden dö. 16 Den som stjäl ena mennisko, och säljer
henne, så att man finner honom dermed, han skall
döden dö. 17 Den som bannar fader eller moder, han
skall döden dö. 18 Der som några män kifva tillhopa,
och den ene slår den andra med en sten, eller med
näfvan, så att han icke dör, utan ligger på sängene;
19 Fås han vid, så att han utgår vid sin staf, så skall
han, som slog honom, vara ursaker; undantagno, att
han skall betala honom hvad han försummat hafver,
och gifva honom hans läkarelön. 20 Den sin träl eller
trälinno slår med en staf, så att han dör under hans
händer, han skall lida der straff före. 21 Lefver han öfver
en eller två dagar, så skall han icke lida der straff före;
ty det är hans penningar. 22 Om män kifva tillhopa,
och någondera stöter någon qvinno, som hafvandes är,
så att henne förgås barn, och henne dock eljest intet
skadar; så skall man näpsa honom till penningar, så
mycket som qvinnones man honom pålägger; och skall
det utgifva efter mäklares känning. 23 Skader henne
något, då skall han gifva själ för själ, 24 Öga för öga,
tand för tand, hand för hand, fot för fot, 25 Brännande
för brännande, sår för sår, blånad för blånad. 26 Den
som slår sin träl eller trälinno i ögat, och förderfvar det,
han skall låta dem fri lös för ögat. 27 Sammalunda,
om han slår sin träl eller trälinno en tand ut, skall han
dem fri lös låta för tandena. 28 Om en oxe stångar en
man eller qvinna, så att han dör, så skall man den oxan
stena, och icke äta hans kött; och så är oxans herre
ursaker. 29 Var oxen tillförene van att stångas, och
hans herre är derom tillsagd, och han icke bevarade
honom, och deröfver dräper en man eller qvinno; så
skall man stena den oxan, och hans herre skall dö. 30
Varda honom penningar pålagde, så skall han gifva till
att lösa sitt lif så mycket, som honom pålagdt varder.
31 Sammalunda skall man ock med honom handla, om
han en son eller dotter stångar. 32 Stångar han en
träl eller trälinno, så skall han gifva deras herra tretio
silfversiklar, och oxan skall man stena. 33 Om någor
öppnar ena grop, eller gräfver ena grop, och täcker
henne icke till, och en oxe eller åsne faller så deruti;
34 Då skall gropenes herre lösa det med penningar,
och gifva dem dess herra igen; men kroppen skall vara
hans. 35 Om någors mans oxe stångar ens annars oxa,
så att han dör; då skola de sälja den lefvande oxan,
och byta penningarna, och desslikes byta kroppen. 36
Var det vetterligit, att oxen var tillförene van att stångas,
och hans herre icke bevarade honom; då skall han
gifva en oxa för den andra, och behålla kroppen.

22 Om någor stjäl en oxa eller ett får, och slagtar
det, eller säljer, han skall igengifva fem oxar för
en oxa, och fyra får för ett får. 2 Om en tjuf beslagen
varder, att han bryter sig in, och får hugg till döds; så
skall ingen blodsrätt gå öfver dråparen. 3 Men är solen
öfver honom uppgången, då skall man blodsrätten
gå låta. En tjuf skall igen betala. Hafver han intet, så
skall man sälja honom för hans tjufnad. 4 Finner man
tjufnaden när honom lefvande, det vare sig oxe, åsne
eller får, så skall han gifva dubbelt igen. 5 Om någor
gör skada på åker eller vingård, så att han låter sin
boskap skada göra uti ens annars åker; han skall af det
bästa i sin åker och vingård igen betala. 6 Om en eld
uppkommer, och fånger i törne, så att skylarne eller
säden, som ännu står, eller åkren uppbränd varder;
det skall han betala igen, som elden släppt hafver. 7
Om någor får sinom nästa penningar, eller tyg till att
gömma, och dem samma varder det stulet utu huset;
finner man tjufven, då skall han gifva det tvefaldt igen. 8
Finner man icke tjufven, så skall man hafva husvärden
fram för gudarna; om han icke hafver kommit sina
hand vid sins nästas ting. 9 Och om en den andra
skyller för någon orätt, vare sig om oxa, eller åsna,
eller får, eller kläder, eller hvad som helst bortkommet
är, då skall begges deras sak komma inför gudarna;
hvilken gudarne fördöma, han skall betala sinom nästa
dubbelt igen. 10 Om någor sätter neder när sin nästa,
åsna, eller oxa, eller får, eller hvad boskap det kan
vara, och det dör, eller eljest får skada, eller varder

honom bortdrifvet, så att ingen ser det; **11** Så skall
det komma till en ed dem emellan vid Herran, att han
icke hafver låtit komma sina hand vid hans nästas ting.
Och äganden skall den anamma, att hin icke skall
gifvat igen. **12** Om en tjuf stjäl honom det ifrå, skall
han då betala det ägandenom igen. **13** Varder det
rifvet, skall han hafva fram vittne deruppå, och så intet
igengifva. **14** Om någor lånar af sin nästa, och det
varder förderfvadt, eller dör, så att dess herre der icke
när är, då skall han gifva det igen. **15** Är dess herre der
när, då skall han icke gifva det igen; medan han det
för sina penningar lejt hafver. **16** Om någor lockar ena
jungfru, den ännu icke förlofvad är, och lägrar henne;
han skall gifva henne hennes morgongåfvor, och hafva
henne till hustru. **17** Om hennes fader försön honom
henne, skall han då utgifva penningar, så mycket som
jungfruers morgongåfvor tillhörer. **18** En trollkona skall
du icke låta lefva. **19** Den som hafver värdskap med
någon boskap, han skall döden dö. **20** Den som offrar
gudom, utan Herranom allena, han vare förbannad. **21**
Främlingar skall du icke beröfva eller undertrycka; förty
I hafven ock varit främlingar i Egypti lande. **22** I skolen
ingen enko och faderlös barn bedröfva. **23** Bedröfvar
du dem, så varda de ropande till mig, och jag skall höra
deras rop; **24** Och min vrede skall förgrymma sig, så
att jag dräper eder med svärd, och edra hustrur skola
varda enkor, och edor barn faderlös. **25** När du lånar
mino folke penningar, det fattigt är när dig, skall du icke
hafva dig så med honom som en ockrare, och intet
ocker på honom bedrifva. **26** När du tager en klädnad
till pant af din nästa, skall du få honom det igen, förra
än solen går ned. **27** Förty hans klädnad är hans huds
endesta öfvertäckelse, der han uti sofver. Ropar han till
mig, så vill jag höra honom; ty jag är barmhertig. **28**
Gudarna skall du icke banna, och den öfversta i ditt
folk skall du icke lasta. **29** Din fyllelse och tårar skall du
icke fördröja. Din första son skall du gifva mig. **30** Så
skall du ock göra med dinom oxa och får; i sju dagar låt
det blifva när sine moder; på åttonde dagenom skall du
gifva mig det. **31** I skolen vara ett heligt folk för mig;
derföre skolen I intet kött äta, det som på markene af
djurom rifvet är, utan kasta det för hundarna.

23 Du skall icke tro lögnaktigt tal, så att du gör enom
ogudaktigom bistånd, och varder ett vrångt vittne.
2 Du skall icke följa hopen efter till det ondt är; och icke
svara för rätten, så att du efter hopen viker ifrå det rätt
är. **3** Du skall icke bepryda den fattiga i hans sak. **4**
När du finner dins oväns oxa eller åsna, att han far vill,
så skall du ledan hem till honom igen. **5** När du finner
hans åsna, som dig hatar, ligga under bördone, skall
du icke låta honom ligga, utan hjelpa honom upp. **6**
Du skall icke böja dins fattigas rätt i hans sak. **7** Var
fjerran ifrå falska saker. Den oskyldiga och rättfärdiga
skall du icke dräpa; ty jag gifver ingom ogudaktigom
rätt. **8** Du skall icke taga mutor; förty mutor förblinda
de seende, och förvända de rättfärdigas saker. **9** Du
skall icke undertrycka främlingar; ty I veten huru de
främlingar i hjertat likar, efter I hafven ock främlingar
varit i Egypti lande. **10** I sex år skall du så ditt land, och
insamla dess frukt. **11** På sjunde årena skall du låta
det hvilas och ligga, att de fattige af ditt folk måga äta
deraf; och hvad öfver blifver, låt vilddjuren på markene
äta det. Så skall du ock göra med dinom vingård och
oljoberge. **12** I sex dagar skall du göra ditt arbete, men
den sjunde dagen skall du skona; på det din oxe och
åsne måga hvila sig, och dine tjenarinnos son, och
främlingen vederqvicka sig. **13** Allt det jag eder sagt
hafver, det håller. Och andra gudars namn skolen I
icke ihågkomma; och af edar mun skola de icke hörde
varda. **14** I tre resor om året skolen I hålla mig högtid;
15 Nämliga de osyrade bröds högtid skall du hålla, att
du i sju dagar osyradt bröd äter, såsom jag dig budit
hafver, i den tiden i Abibs månad; förty uti honom äst
du utfaren utur Egypten; men kom icke med tomma
händer fram för mig; **16** Och den högtiden, när du först
begynner berga det du på markene sått hafver; och
insamlingens högtid i årsens utgång, när du ditt arbete
utaf markene insamlat hafver. **17** Tre resor om året
skall allt det mankön är komma fram för Herran Gud.
18 Du skall icke offra mitt offers blod med surdeg; och
mins högtides feta skall icke blifva qvart intill morgonen.
19 Förstlingen af första frukten på dine mark skall du
föra in uti Herrans dins Guds hus; och skall icke koka
kidet, så länge det på sine moders mjölk är. **20** Si, jag
sänder en Ängel framföre dig, den dig skall bevara
på vägen, och föra dig till det rum, som jag beredt
hafver. **21** Derföre tag dig vara för hans ansigte, och
hör hans röst, och förbittra honom icke; ty han skall
icke skona eder, när I brottslige ären; och mitt Namn är
i honom. **22** Hörer du hans röst, och gör allt det jag
säger dig, så skall jag vara dina fiendars fiende, och
dina motståndares motståndare. **23** När nu min Ängel
går framföre dig, och förer dig till de Amoreer, Hetheer,
Phereseer, Cananeer, Heveer, och Jebuseer, och jag
förgör dem; **24** Då skall du icke tillbedja deras gudar, ej
heller tjena dem, och icke göra såsom de göra; utan
skall deras afgudar bortkasta, och sönderslå dem. **25**
Men Herranom edrom Gud skolen I tjena, så skall han
välsigna ditt bröd och ditt vatten; och skall alla krankhet
taga dig ifrå. **26** Ingen ensam eller ofruktsam skall vara
i dino lande; och jag skall låta dig blifva gamlan. **27** Jag
skall sända min förskräckelse framföre dig, och göra
allt folk förtvifladt, dit du kommer; och skall låta alla
dina fiendar komma på flyktena för dig. **28** Jag skall
sända getingar framföre dig, som skola för dig utjaga

de Heveer, Cananeer och Hetheer. 29 Jag skall icke
utdrifva dem på ett år för dig, att landet icke skall öde
varda, och vilddjur föröka sig emot dig. 30 Tågliga skall
jag drifva dem ut för dig, intilldess du må växa till, och
besitta landet. 31 Och skall jag sätta ditt landamäre, det
röda hafvet, till de Philisteers haf, och ifrån öknene allt
intill älfvena; ty jag skall gifva landsens inbyggare i dina
hand, att du skall utdrifva dem före dig. 32 Du skall
intet förbund göra med dem; eller med deras gudar; 33
Utan låt icke bo dem i dino lande, att de icke komma
dig till att synda emot mig; förty, om du tjenar deras
gudar, kommer det dig till förargelse.

24 Och till Mose sade han: Stig upp till Herran, du
och Aaron, Nadab och Abihu, och de sjutio äldste
i Israel, och tillbeder fjerran. 2 Och Mose nalke sig
allena intill Herran, och låt de andra intet nalkas; och
folket komme ej heller med honom upp. 3 Mose kom,
och förtäljde folkena all Herrans ord, och alla rätter.
Då svarade allt folket med ena röst, och sade: All de
ord, som Herren sagt hafver, vilje vi göra. 4 Då skref
Mose all Herrans ord, och stod om morgonen bittida
upp, och byggde ett altare nedan vid berget, med tolf
stodar, efter de tolf Israels slägter; 5 Och sände dit
unga män af Israels barnom, att de skulle offra deruppå
bränneoffer och tackoffer Herranom af stutar. 6 Och
Mose tog hälftena af blodet, och lät det uti ett bäcken;
den andra hälftena stänkte han uppå altaret. 7 Och
tog förbundsens bok, och las henne för folksens öron.
Och då de sade: Allt det Herren sagt hafver, vilje vi
göra och efterlyda; 8 Då tog Mose blodet, och stänkte
folket dermed, och sade: Si, detta är förbundsens blod,
hvilket Herren med eder gör öfver all dessa orden. 9
Då stego Mose, Aaron, Nadab och Abihu, och de sjutio
äldste af Israel upp; 10 Och sågo Israels Gud. Under
hans fötter var såsom en skön saphir, och såsom en
himmel, då han klar är. 11 Och han lät icke sina hand
komma öfver de yppersta af Israel. Och då de hade
skådat Gud, åto de och drucko. 12 Och Herren sade till
Mose: Kom upp till mig på berget, och blif der, att jag
gifver dig stentaflor, och lag, och budord, de jag skrifvit
hafver, hvilka du dem lära skall. 13 Då stod Mose upp
och hans tjenare Josua, och steg upp på Guds berg.
14 Och sade till de äldsta: Blifver här, tilldess vi komme
igen till eder; si, Aaron och Hur äro när eder; kommer
någon sak på färde, den må I hafva inför dem. 15 Då
nu Mose kom på berget, öfvertäckte en molnsky berget;
16 Och Herrans härlighet bodde uppå bergena Sinai,
och öfvertäckte det med molnskyn i sex dagar. Och han
kallade Mose på sjunde dagenom utu skynom. 17 Och
Herrans härlighets anseende var såsom en förtärande
eld öfverst på bergena, för Israels barnom. 18 Och
Mose gick midt in i skyn, och steg på berget; och blef
uppå bergena i fyratio dagar, och fyratio nätter.

25 Och Herren talade med Mose, och sade: 2 Säg
Israels barnom, att de gifva mig ett häfoffer; och
tager det af hvar man, den som dertill ett frivilligt hjerta
hafver. 3 Och detta är häfoffret, som I skolen taga
af dem: Guld, silfver, koppar; 4 Gult silke, skarlakan,
rosenrödt, hvitt tvinnadt silke, getahår; 5 Rödlett
vädurskinn, tackskinn, furoträ; 6 Oljo till lampor, speceri
till smörjelse, och godt rökverk; 7 Onichsten, och
infattade stenar till lifkjortelen, och till skölden. 8 Och de
skola göra mig en helgedom, att jag må bo ibland dem.
9 Efter som jag vill visa dig en eftersyn till tabernaklet,
och till allt det som dertill hörer, så skolen I göra det.
10 Görer en ark af furoträ; halftredje aln skall vara
längden, halfannor aln bredden, och halfannor aln
höjden. 11 Och du skall bedraga honom med godt
guld, innan och utan; och gör en gyldene krans ofvan
omkring. 12 Och gjut fyra ringar af guld; dem skall du
sätta i alla fyra hörnen, så att två ringar äro på den
ena sidone, och två på den andra sidone. 13 Och
gör stänger af furoträ, och bedrag dem med guld; 14
Och stick dem in i ringarna på sidone af arken, att
man må bära honom dermed. 15 Och skola de blifva i
ringomen, och icke varda utdragna; 16 Och du skall
lägga uti arken det vittnesbörd, som jag skall få dig. 17
Du skall ock göra en nådastol af klart guld; halftredje
aln skall vara längden på honom, och halfannor aln
bredden. 18 Och du skall göra två Cherubim af tätt
guld, på båda ändarna af nådastolenom; 19 Så att en
Cherub är på denna ändanom, den andra på den andra
ändanom; och alltså äro två Cherubim på nådastolens
ändom. 20 Och de Cherubim skola uträcka sina vingar
ofvan öfver, så att de öfvertäcka nådastolen med sina
vingar, och hvarsannars anlete stå emot hvartannat;
och deras anlete skola se uppå nådastolen. 21 Och
du skall sätta nådastolen ofvanuppå arken; och lägga
i arken det vittnesbörd, som jag skall få dig. 22 Och
dädan vill jag betyga dig, och tala med dig, nämliga
utaf nådastolenom, emellan de två Cherubim, som äro
uppå vittnesbördsens ark, allt det som jag vill befalla
dig till Israels barn. 23 Du skall ock göra ett bord af
furoträ; två alnar skall dess längd vara, och en aln
bredden, och halfannor aln höjden. 24 Och du skall
bedraga det med klart guld, och göra en gyldene krans
omkring det; 25 Och ena listo omkring, en hand bredt
hög, och en gyldene krans omkring listona. 26 Och
du skall göra der fyra gyldene ringar till, uppå de fyra
hörnen på dess fyra fötter. 27 Hardt under listone skola
ringarna vara, att man må stinga stänger derin, och
bära bordet. 28 Och du skall göra stängerna af furoträ,
och bedraga dem med guld, att bordet må dermed

varda buret. 29 Du skall ock göra dess fat, skedar,
kannor, skålar, af klart guld, att man dermed ut och in
skänker. 30 Och skall du alltid lägga skådobröd fram
för mig på bordet. 31 Du skall ock göra en ljusastaka
af klart tätt guld; läggen deruppå skall vara med rör,
skålar, knöpar och blommor. 32 Sex rör skola utgå på
sidorna af ljusastakan, af hvarjo tre rör. 33 Hvar och en
rör skall hafva tre skålar, såsom mandelnötter, knöpar
och blommor. Detta skola vara de sex rör, som utgå
af ljusastakanom. 34 Men läggen af ljusastakanom
skall hafva fyra skålar, och dertill knöpar och blommor;
35 Och ju en knöp under två rör af de sex, som gå
utaf ljusastakanom. 36 Ty både knöpar och rör skola
gå derutaf; och alltsamman klart tätt guld. 37 Och du
skall göra sju lampor ofvanuppå, så att de lysa emot
hvarandra; 38 Och ljusanäpor, och släcketyg, allt af
klart guld. 39 Utaf en centener klart guld skall du göra
honom, med all desse tyg. 40 Och se till, att du allt gör
efter den eftersyn, som du på bergena sett hafver.

26 Tabernaklet skall du göra af tio tapeter, af hvitt
tvinnadt silke, af gult silke, af skarlakan och
rosenrödt; Cherubim skall du göra deruppå konsteliga.
2 Längden på hvart tapetet skall vara åtta och tjugu
alnar, bredden fyra alnar; och skola alla tio vara ens;
3 Och skola ju vara fem tillhopafogd, det ena vid det
andra. 4 Och du skall göra lyckor af gult silke, allestädes
på stadet på tapeten, att de måga tillhopafogas, att ju
tu och tu på sitt stad kunna tillsammanfästas; 5 Femtio
lyckor på hvart tapetet, att det ena må fästas vid det
andra. 6 Och du skall göra femtio gyldene häkte, der
man de tapeter med tillsammanknäpper, det ena vid det
andra, tilldess det blifver ett tabernakel. 7 Du skall ock
göra ellofva tapeter af getahår, till öfvertäckelse öfver
tabernaklet. 8 Längden af hvart tapetet skall vara tretio
alnar, bredden fyra alnar; och skola alla ellofva vara lika
stor. 9 Fem skall du med hvartannat tillhopafoga, och
sedan sex tillhopa med hvartannat, så att du gör det
sjette tapetet dubbelt frammanför tabernaklet. 10 Och
du skall göra femtio lyckor på stadet, af hvart tapetet,
att de måga tillhopaknäppas med hvartannat. 11 Och
skall du göra femtio kopparhäkte, och knäppa häkten in
uti lyckorna, att tapeten tillsammanfogas, och varda en
täckelse. 12 Men det öfver är, i längdene af tapeten
på tabernaklet, skall du hälftena låta hänga utöfver
tabernaklet, 13 På båda sidor en aln långt; så att det
öfver är, blifver på sidomen af tabernaklet, och betäcker
det på båda sidor. 14 Utöfver denna täckelse skall du
göra en annor öfvertäckelse af rödlett vädurskinn; och
dertill en öfvertäckelse af tackskinn. 15 Du skall ock
göra bräder till tabernaklet, af furoträ, hvilka stå skola.
16 Tio alnar långt skall hvart brädet vara, och halfannor
aln bredt. 17 Två nåckor skall hvart brädet hafva, så att
det ena må sättas vid det andra; alltså skall du göra all
bräden till tabernaklet. 18 Tjugu af dem skola stå söder.
19 De skola hafva fyratio silfverfötter nedan under, ju
två fötter under hvart brädet på sina två nåckor. 20
Sammalunda på den andra sidone, norrut, skola ock
stå tjugu bräder; 21 Och fyratio silfverfötter, ju två fötter
under hvart brädet. 22 Men bak i tabernaklet, vesterut,
skall du göra sex bräder; 23 Dertill tu bräder bak i de
tu hörnen af tabernaklet; 24 Så att hvartdera af de tu
bräden lagar sig med sitt hörnebräde ifrå nedan allt
uppåt, och komma ofvan tillika tillhopa med en krampo;
25 Så att det äro åtta bräder med deras silfverfötter,
hvilke skola vara sexton; ju två under ett bräde. 26 Och
du skall göra skottstänger af furoträ, fem till de bräden,
som äro på den ena sidone i tabernaklet; 27 Och fem till
de bräden, som äro på den andra sidone i tabernaklet;
och fem till de bräden bak i tabernaklet, vesterut. 28
Och du skall skjuta medelstången midt öfver bräden
utåt, och fatta dem alla tillhopa ifrå den ena ändan
till den andra. 29 Och skall du bedraga bräden med
guld, och ringarna på dem göra af guld, att man skjuter
stängerna derin; och stängerna skall du bedraga med
guld. 30 Och så skall du nu göra tabernaklet, efter det
sättet, som du sett hafver på bergena. 31 Och du skall
göra en förlåt af gult silke, skarlakan, och rosenrödt,
och tvinnadt hvitt silke; och du skall göra Cherubim
deruppå konsteliga. 32 Och du skall hänga det på fyra
stolpar af furoträ, de som bedragne äro med guld, och
hafva gyldene knappar, och fyra silfverfötter. 33 Och
skall du knäppa förlåten derintill med häkter, och sätta
vittnesbördsens ark innanför förlåten, att han är eder
en åtskilnad emellan det helga och det aldrahelgasta.
34 Och du skall sätta nådastolen på vittnesbördsens
ark, uti det aldrahelgasta. 35 Men bordet sätt utanför
förlåten, och ljusastakan tvärtöfver emot bordet, söderut
i tabernaklet, så att bordet står norrut. 36 Och skall
du göra ett kläde i tabernaklets dörr, virkadt med gult
silke, rosenrödt, skarlakan, och hvitt tvinnadt silke. 37
Och skall du göra fem stolpar till det samma klädet af
furoträ, öfverdragna med guld, med gyldene knappar;
och du skall gjuta dem fem kopparfötter.

27 Och du skall göra ett altare af furoträ, fem alnar
långt och bredt, så att det varder rätt fyrakant,
och tre alnar högt. 2 Horn skall du göra på alla fyra
hörnen, och du skall öfverdraga det med koppar. 3
Gör ock askokäril, skoflar, bäcken, gafflar, kolpannor;
allt det dertill hörer, skall du göra af koppar. 4 Du skall
ock göra ett galler, såsom ett nät, af koppar, och fyra
kopparringar på dess fyra hörn. 5 Du skall ock görat
ifrå nedan uppåt kringom altaret, så att gallret räcker
midt uppå altaret. 6 Och skall du göra stänger till altaret
af furoträ, öfverdragna med koppar. 7 Och skall du

stinga stängerna in i ringarna, så att stängerna äro på
båda sidor af altaret, der man må bära det med. 8 Och
skall du så görat af bräder, att det blifver ihålt, såsom
dig på berget vist är. 9 Du skall ock göra en gård till
tabernaklet; en bonad af hvitt tvinnadt silke, på den
ena sidon, hundrade alnar lång söderut; 10 Och tjugu
stolpar på tjugu kopparfötter; och deras knappar med
deras gjordar af silfver. 11 Sammalunda ock norruppå
en bonad, hundrade alnar lång; tjugu stolpar på tjugu
kopparfötter, och deras knappar med deras gjordar af
silfver. 12 Men vesterut öfver gårdsens bredd skall vara
en bonad, femtio alnar lång; tio stolpar på tio fötter. 13
Österut öfver gårdsens bredd skall vara femtio alnar;
14 Så att bonaden hafver på ene sidone femton alnar;
dertill tre stolpar på tre fötter; 15 Och femton alnar på
den andra sidone; dertill tre stolpar på tre fötter. 16 Men
i gårdsens ingång skall vara ett kläde, tjugu alnar bredt,
stickadt med gult silke, skarlakan, rosenrödt och hvitt
tvinnadt silke; dertill fyra stolpar på deras fyra fötter. 17
Alle stolparna kringom gården skola hafva silfvergjordar,
och silfverknappar, och kopparfötter. 18 Och längden
på gården skall vara hundrade alnar, bredden femtio,
höjden fem alnar, af hvitt tvinnadt silke, och deras fötter
skola vara af koppar. 19 Och allt det som tabernaklet
tillhörer till allahanda ämbete, och alle dess pålar, och
alle gårdsens pålar, skola vara af koppar. 20 Bjud
Israels barnom, att de bära till dig den aldraklaresta
oljo, stött af oljoträ, till lysning; att man alltid deraf låter i
lamporna; 21 Uti vittnesbördsens tabernakel utanför
förlåten, som hänger för vittnesbördet. Och Aaron med
hans söner skola detta sköta, ifrå morgonen allt intill
aftonen för Herranom. Det skall vara eder en evig sed
intill edra efterkommande, ibland Israels barn.

28 Och du skall taga till dig din broder Aaron, och
hans söner utaf Israels barnom, att han skall
vara min Prest, nämliga Aaron och hans söner, Nadab,
Abihu, Eleazar och Ithamar. 2 Och du skall göra dinom
broder Aaron helig kläder, som äro härlig och skön. 3
Och du skall tala med allom dem, som ett vist hjerta
hafva, de jag med vishetens anda uppfyllt hafver, att de
göra kläder åt Aaron till hans vigelse, att han blifver
min Prest. 4 Och desse äro kläden, som de göra
skola: Sköld, lifkjortel, silkeskjortel, trång kjortel, hatt
och bälte; alltså skola de göra dinom broder Aaron,
och hans söner, helig kläder, att han skall vara min
Prest. 5 Dertill skola de taga guld, gult silke, skarlakan,
rosenrödt och hvitt silke. 6 Lifkjortelen skola de göra
af guld, gult silke, skarlakan, rosenrödt och tvinnadt
hvitt silke, konsteliga; 7 Att han varder sammanfogd på
båda axlar, och tillhopabunden på båda sidor. 8 Och
hans bälte deröfver skall vara af samma konst och verk;
af guld, gult silke, skarlakan, rosenrödt, och tvinnadt
hvitt silke. 9 Och du skall taga två onichinerstenar, och
grafva deruppå Israels söners namn; 10 På hvardera
sex namn, efter som de äro gamle till. 11 Det skall du
beställa med de stensnidare, som grafva insegler, så
att de varda infattade i guld. 12 Och du skall fästa dem
uppå axlarna på lifkjortelen, att de äro åminnelsestenar
för Israels barn, att Aaron drager deras namn på båda
sina axlar, till åminnelse för Herranom. 13 Och du skall
göra gyldene spänne; 14 Och två kedjor af klart guld,
som uppåt gå skola, dem skall du fästa uti spännen.
15 Ämbetsskölden skall du göra efter konst, såsom
lifkjortelen, af guld, gult silke, skarlakan, rosenrödt, och
tvinnadt hvitt silke. 16 Fyrahörnad skall han vara, och
tvefald; en hand bredt skall vara hans längd, och en
hand bredt hans bredd. 17 Och du skall uppfyllat med
fyra rader af stenar. Den första raden skall vara en
sardius, topaz, smaragd; 18 Den andra en rubin, saphir,
diamant; 19 Den tredje en lyncurer, achat, amethist; 20
Den fjerde en turkos, onich, jaspis. Uti guld skola de
satte varda på alla rader; 21 Och skola stå efter de tolf
Israels söners namn, utgrafne af stensnidare, hvardera
med sitt namn, efter de tolf slägten. 22 Och du skall
göra kedjor till skölden, som nederåt gå, af klart guld;
23 Och två gyldene ringar, så att du fäster de två ringar
vid de tu hörnen af skölden. 24 Och låt komma de två
gyldene kedjorna in uti de två ringarna; 25 Men de två
ändarna af de två kedjor skall du låta komma in uti de tu
spännen, och fästa dem på axlarna af lifkjortelen emot
hvarannat. 26 Och du skall göra två andra gyldene
ringar, och fästa dem vid de andra tu hörnen af skölden,
nämliga till sina brädd, der de utanpå lifkjortelen med
hänga; 27 Och skall åter göra två gyldene ringar,
och fästa dem emot hvarannan utantill, nedre på de
tu hörnen af lifkjortelen, der som lifkjortelen kommer
tillhopa. 28 Och man skall tillhopaknäppa skölden med
sina ringar med ett gult snöre intill lifkjortelens ringar,
så att han ligger hardt inpå lifkjortelen, och skölden icke
lossnar ifrå lifkjortelen. 29 Så skall Aaron bära Israels
barnas namn uti ämbetsköldenom på sitt hjerta, när
han går in uti det helga; till en åminnelse för Herranom
alltid. 30 Och du skall låta Ljus och Fullkomlighet i
ämbetsskölden, att de blifva på Aarons hjerta, när han
ingår för Herranom; och bär Israels barnas ämbete
på sino hjerta för Herranom alltid. 31 Du skall ock
göra under lifkjortelen en silkeskjortel, allsamman
af gult silke. 32 Och öfverst midt på honom skall
vara ett halssmog; och en borda omkring halssmoget
tillhopafållad, att det icke söndergår. 33 Och nedanpå
hans fåll skall du göra såsom granataäple af gult silke,
skarlakan, rosenrödt, allt omkring, och emellan dem
gyldene bjellror, ock allt omkring; 34 Så att der är en
gyldene bjellra, och dernäst ett granataäple, och åter
en gyldene bjellra med ett granataäple, allt omkring

på fållen af samma silkeskjortel. 35 Och Aaron skall
hafva honom uppå, när han tjenar, så att man hörer
klanget af honom, när han ut och in går uti det helga
för Herranom, på det att han icke skall dö. 36 Du skall
ock göra ett ännespann af klart guld, och grafva deruti,
efter stensnidarekonst: Herrans HELIGHET. 37 Och du
skall fästa det på hatten, framman i ännet på Aaron,
med ett gult snöre. 38 Och det skall vara i Aarons änne,
så att Aaron bär dess helgas brist, som Israels barn
helga i allom sinom gåfvom och helgedom. Och det
skall alltid vara på hans änne, att han skall försona
dem Herranom. 39 Du skall ock göra en trång kjortel af
hvitt silke, och en hatt af hvitt silke, och ett stickadt
bälte. 40 Och till Aarons söner skall du göra kjortlar,
bälte och hufvor, som äro härlig och skön; och skall
kläda dem uppå din broder Aaron med hans söner;
41 Och skall smörja dem, och fylla deras händer, och
viga dem, att de blifva mine Prester; 42 Och skall
göra dem linnen nederkläder, till att skyla blygdenes
kött, ifrå ländene allt ned på låren. 43 Och Aaron med
hans söner skola hafva dem uppå, när de gå in uti
vittnesbördsens tabernakel, eller fram till altaret, till att
tjena uti thy helga, på det att de icke umgälla deras
missgerning, och måste dö. Det skall vara honom, och
hans säd efter honom, ett evigt sätt.

29 Detta måste du ock göra dem, att de skola varda
mig vigde till Prester. Tag en ungan stut, och
två vädrar utan vank; 2 Osyradt bröd och osyrade
kakor, blandade med oljo, och osyrade tunnkakor,
smorda med oljo; af hvetemjöl skall du allt görat; 3
Och skall läggat uti en korg, och uti korgenom bära
det fram, samt med stutenom, och de två vädrarna.
4 Och du skall hafva Aaron och hans söner fram för
dörrena af vittnesbördsens tabernakel, och två dem med
vatten; 5 Och taga kläden, och kläda uppå Aaron den
trånga kjortelen, och den silkeskjortelen, och lifkjortelen,
och skölden till lifkjortelen, och skall begjorda honom
utanuppå lifkjortelen; 6 Och sätta hatten uppå hans
hufvud, och den helga kronona uppå hatten; 7 Och
skall taga smörjoolja, och gjuta uppå hans hufvud, och
smörja honom. 8 Och hans söner skall du ock hafva
fram, och kläda uppå dem den trånga kjortelen; 9 Och
begjorda både Aaron och dem med bälter, och binda
hufvorna på dem, att de skola hafva Presterskapet till
ett evigt sätt. Och du skall fylla händerna uppå Aaron
och hans söner; 10 Och skall hafva stuten fram för
dörrena af vittnesbördsens tabernakel. Och Aaron med
hans söner skola lägga sina händer på hufvudet af
stutenom. 11 Och du skall slagta stuten för Herranom,
inför dörrena af vittnesbördsens tabernakel; 12 Och
skall taga af hans blod, och stryka uppå altarens horn
med ditt finger, och allt det andra blodet kasta neder
på bottnen till altaret; 13 Och skall taga allt det feta,
som är på tarmarna, och det nätet öfver lefrena, och
båda njurarna, med det feta som deruppå är, och
skall bränna det upp på altarena. 14 Men stutens kött,
hudena och gåret, skall du uppbränna med eld utanför
lägret; ty det är ett syndoffer. 15 Men den ena väduren
skall du taga; och Aaron med hans söner skola lägga
deras händer på hans hufvud. 16 Sedan skall du slagta
honom, och taga hans blod, och stänka uppå altaret allt
omkring. 17 Men väduren skall du hugga i stycker, och
två hans inelfver och fötter, och skall lägga det på hans
stycker och hufvud; 18 Och bränna upp allan väduren
på altaret; ty det är ett bränneoffer Herranom, en söt
lukt Herranom. 19 Den andra väduren skall du taga;
och Aaron med hans söner skola lägga sina händer på
hans hufvud; 20 Och skall slagtan, och taga af hans
blod, och stryka på högra örnatimpen af Aaron och
hans söner, och uppå tumman af deras högra hand,
och på största tån af deras högra fot, och skall stänka
blodet på altaret allt omkring. 21 Och skall taga blodet
på altarena, och smörjooljo, och stänka på Aaron och
hans kläder, hans söner och deras kläder; så varder
han och hans kläder, hans söner och deras kläder vigd.
22 Sedan skall du taga det feta af väduren, stjerten,
och det feta som är på inelfven, nätet som är öfver
lefrena, och båda njurarna med det feta, som deröfver
är, och den högra bogen; ty det är fyllelsens vädur;
23 Och ett bröd, och en oljokako, och en tunnkako,
utu korgenom, der det osyrade brödet i är, den för
Herranom står. 24 Och lägg allt detta på Aarons och
hans söners händer; och vefta det Herranom. 25 Och
så skall du taga det utaf deras händer, och bränn det
upp på altarena för ett bränneoffer, till en söt lukt för
Herranom; ty det är Herrans offer. 26 Och du skall taga
bröstet af fyllelsens vädur Aarons, och skall vefta det
för Herranom; det skall vara din del. 27 Och skall alltså
helga veftebröstet och häfvobogarna, som veftade och
häfne äro af fyllelsens vädur, Aarons och hans söners.
28 Och det skall vara Aarons och hans söners, till ett
evigt sätt af Israels barnom; ty det är ett häfoffer; och
häfoffren skola höra Herranom till af Israels barnom
i deras tackoffer och häfoffer. 29 Men Aarons helga
kläder skola hans söner hafva efter honom, att de
derutinnan skola varda smorde, och deras händer
fyllda. 30 Hvilken af hans söner varder Prest i hans
stad, han skall kläda dem uppå i sju dagar, att han skall
gå in uti vittnesbördsens tabernakel, till att tjena uti
de helga. 31 Du skall ock taga fyllelsens vädur, och
koka hans kött på heligt rum. 32 Och Aaron med hans
söner skola äta af samma vädurs kötte, med brödet,
som i korgenom är, inför dörrena af vittnesbördsens
tabernakel. 33 Ty en försoning är dermed skedd, till att
fylla deras händer, att de skola vigde varda. Ingen annar

skall ätat; ty det är heligt. **34** Om något öfverblifver af
fyllelsens kötte, och af brödena intill morgonen, det
skall du uppbränna på elde, och icke låta ätat; ty det
är heligt. **35** Och alltså skall du göra med Aaron och
hans söner, såsom jag hafver budit dig. I sju dagar
skall du fylla deras händer; **36** Och hvar dag slagta
en stut, till ett syndoffer till försoning; och skall skära
altaren, när du försonar det, och skall smörja det, att
det skall blifva vigdt. **37** I sju dagar skall du försona
och viga altaret, att det skall vara dess aldrahelgestas
altare. Ho som vill komma vid altaret, han skall vara
vigd. **38** Och detta skall du göra med altaret; tu lamb
årsgammal skall du hvar dag offra deruppå; **39** Ett lamb
om morgonen, det andra om aftonen; **40** Och till ett
lamb en tiung semlomjöl, blandadt med en fjerding
af ett hin stött oljo; och en fjerding af ett hin vin till
drickoffer. **41** Med det andra lambet om aftonen skall du
göra såsom med morgonens spisoffer och drickoffer,
till en söt lukt Herranom af offrena. **42** Detta är det
dageliga bränneoffret intill edra efterkommande, för
dörrene af vittnesbördsens tabernakel för Herranom,
der jag eder betyga, och med dig tala vill. **43** Der vill
jag Israels barnom betygad och helgad varda i mine
härlighet; **44** Och vill helga vittnesbördsens tabernakel
med altarena, och viga Aaron med hans söner mig till
Prester; **45** Och vill bo ibland Israels barn, och vara
deras Gud; **46** Att de veta skola, att jag är Herren deras
Gud, som dem förde utur Egypti land, att jag skulle bo
ibland dem: Jag Herren deras Gud.

30 Du skall ock göra ett rökaltare till rökning, af
furoträ; **2** En aln långt och bredt, rätt fyrakant, och
två alnar högt, med sin horn; **3** Och skall öfverdraga
det med klart guld, dess tak, och dess väggar allt
omkring, och dess horn; och skall göra en krans af guld
deromkring; **4** Och två gyldene ringar under kransen
på båda sidor, att man må sätta der stänger uti, och
bärat dermed. **5** Stängerna skall du ock göra af furoträ,
och med guld öfverdraga dem; **6** Och skall sätta det
inför förlåten, som hänger för vittnesbördsens ark, och
för nådastolen, som är på vittnesbördet; dädan vill
jag betyga dig. **7** Och Aaron skall derpå röka godt
rökverk hvar morgon, när han reder lamporna till. **8**
Sammalunda när han upptänder lamporna om aftonen,
skall han ock röka sådana rök. Det skall vara den
dageliga röken för Herranom när edra efterkommande.
9 I skolen ingen främmande rök göra deruppå, och intet
bränneoffer, ej heller spisoffer, och intet drickoffer offra
deruppå. **10** Och Aaron skall på dess horn försona
en tid om året, med syndoffrens blod till försoning.
Sådana försoning skall ske en gång årliga när edra
efterkommande; ty det är Herranom det aldrahelgasta.
11 Och Herren talade med Mose, och sade: **12** När du
räknar hufvuden af Israels barn, då skall hvar och en
gifva Herranom försoning för sina själ, på det dem icke
skall vederfaras en plåga, när de räknade varda. **13**
Och skall hvar och en, som med är i talet, gifva en half
sikel, efter helgedomsens sikel. En sikel gäller tjugu
gera. Sådana half sikel skall vara Herrans häfoffer.
14 Den som i talet är ifrå tjugu år och derutöfver, han
skall gifva Herranom häfoffer. **15** Den rike skall icke
mer gifva, och den fattige icke mindre i dem halfva
siklenom, som man gifver Herranom till ett häfoffer,
för deras själars försoning. **16** Och du skall sådana
försonings penningar taga af Israels barnom, och lägga
dem till Guds tjenste i vittnesbördsens tabernakel, så att
det är Israels barnom en åminnelse för Herranom, att
han låter försona sig öfver deras själar. **17** Och Herren
talade med Mose, och sade: **18** Du skall ock göra ett
tvättekar af koppar med en kopparfot, till att två utaf;
och skall sätta det emellan vittnesbördsens tabernakel
och altaret, och låta der vatten uti; **19** Att Aaron och
hans söner två deras händer och fötter derutur. **20** När
de gå in uti vittnesbördsens tabernakel, skola de tvätta
sig med vatten, att de icke måga dö; eller då de nalkas
till altaret, till att tjena Herranom med rökoffer. **21** De
skola tvätta sina händer och fötter, på det att de icke
skola dö. Det skall dem ett evigt sätt vara, honom och
hans säd i deras efterkommandom. **22** Och Herren
talade med Mose, och sade: **23** Tag dig aldrabästa
speceri, aldraädlesta myrrham, femhundrade siklar,
och canel halft så mycket, femtio och tuhundrad, och
calamus desslikes femtio och tuhundrad, **24** Och casia
femhundrad, efter helgedomsens sikel; och oljo af
oljoträ ett hin; **25** Och gör en helig smörjooljo efter
apothekarekonst. **26** Och du skall dermed smörja
vittnesbördsens tabernakel; vittnesbördsens ark; **27**
Bordet med all sin tyg; ljusastakan med sin tyg;
rökaltaret; **28** Bränneoffersaltaret med all sin tyg; och
tvättekaret med sin fot; **29** Och skall alltså viga dem,
att de blifva det aldrahelgasta; ty den som vill komma
dervid, han måste vara vigd. **30** Aaron och hans söner
skall du ock smörja, och viga dem mig till Prester.
31 Och du skall tala med Israels barn, och säga:
Denna oljan skall vara mig en helig smörjelse när edra
efterkommande. **32** På menniskokropp skall hon icke
gjuten varda, och skall ej heller någon sådana göras; ty
hon är helig, derföre skall hon vara eder helig. **33** Den
som gör en sådana eller gifver enom androm deraf, han
skall utrotad varda utu sitt folk. **34** Och Herren sade
till Mose: Tag dig speceri, balsam, stacten, galban,
och rent rökelse, så mycket af det ena som af det
andra; **35** Och gör der rökverk af efter apothekarekonst
bemängdt, så att det är klart till helighet. **36** Och stöt
det till pulfver, och du skall lägga det inför vittnesbördet,
in uti vittnesbördsens tabernakel; dädan jag dig betyga

skall. Det skall vara eder det aldrahelgasta. 37 Och ett
sådant rökverk skolen I icke göra eder; utan det skall
vara dig heligt Herranom. 38 Den som ett sådant gör,
till att röka dermed, den skall utrotad varda utu sitt folk.

31 Och Herren talade med Mose, och sade: 2 Si,
jag hafver vid namn kallat Bezaleel, Uri son, Hurs
sons, af Juda slägte; 3 Och hafver fyllt honom med
Guds Anda; med vishet och förstånd, och konst, och
med allahanda verk; 4 Konsteliga till att arbeta på guld,
silfver, koppar; 5 Konsteliga utskära och insätta stenar,
och konsteliga timbra på trä; till att göra allahanda
verk. 6 Och si, jag hafver fått honom till hjelp Aholiab,
Ahisamachs son, af Dans slägte; och hafver hvarjom
och enom visom gifvit visdom i hjertat, att de göra
skola allt det jag dig budit hafver: 7 Vittnesbördsens
tabernakel, vittnesbördsens ark, nådastolen deruppå,
och all tabernaklens tyg; 8 Bordet och dess tyg;
den sköna ljusastakan och all hans tyg; rökaltaret; 9
Bränneoffersaltaret med all sin tyg; tvättekaret med
sinom fot; 10 Ämbetskläden, och de helga kläden
Prestens Aarons, och hans söners kläder, till att tjena i
Presterskapena; 11 Smörjooljona och rökverk af speceri
till helgedomen. Allt det jag hafver budit dig, skola de
göra. 12 Och Herren talade med Mose, och sade: 13
Tala till Israels barn, och säg: Håller min Sabbath; ty
han är ett tecken emellan mig och eder, intill edra
efterkommande, att I skolen veta, att jag är Herren,
den eder helgar. 14 Derföre håller min Sabbath; ty
han skall vara eder helig. Den som ohelgar honom,
han skall döden dö; den som gör något arbete på
honom, hans själ skall utrotad varda utu hans folk. 15
Sex dagar skall man arbeta; men på sjunde dagen är
Sabbath, Herrans helga hvila. Den som något arbete
gör på Sabbathsdagen, han skall döden dö. 16 Derföre
skola Israels barn hålla Sabbath, att de med deras
efterkommande hålla honom till ett evigt förbund. 17
Han är ett evigt tecken emellan mig och Israels barn.
Ty i sex dagar gjorde Herren himmel och jord, men
på sjunde dagen höll han upp, och hvilte sig. 18 Och
då han hade uttalat med Mose på Sinai berg, gaf han
honom två vittnesbördsens taflor; de voro af sten, och
skrifna med Guds finger.

32 Då folket såg, att Mose fördröjde komma neder
af bergena, församlade de sig emot Aaron, och
sade till honom: Upp, och gör oss gudar, de som gå
före oss; ty vi vete icke hvad dessom manne Mose
vederfaret är, den oss fört hafver utur Egypti land. 2
Aaron sade till dem: Rifver de gyldene örnaringar utur
edra hustrurs öron, edra söners och edra döttrars, och
bärer dem till mig. 3 Då ref allt folket deras gyldene
örnaringar utu deras öron, och båro dem till Aaron. 4
Och han tog dem af deras händer, och utkastade det
med en grafstickel, och gjorde en gjuten kalf. Och de
sade: Desse äro dine gudar, Israel, som dig utur Egypti
land fört hafva. 5 Då Aaron såg det, byggde han ett
altare för honom, och lät utropa, och säga: I morgon är
Herrans högtid. 6 Och de stodo om morgonen bittida
upp, och offrade bränneoffer, och båro fram tackoffer.
Sedan satte sig folket till att äta och dricka, och stodo
upp till att leka. 7 Då sade Herren till Mose: Gack, stig
ned; ty ditt folk, som du utur Egypti land fört hafver,
hafver förderfvat det. 8 De äro snarliga trädde ifrå de
vägar, som jag dem budit hafver. De hafva gjort sig
en gjuten kalf; och hafva tillbedit honom, och offrat
honom och sagt: Desse äro dina gudar, Israel, som
dig hafva fört utur Egypti land. 9 Och Herren sade till
Mose: Jag ser, att det är ett hårdnackadt folk. 10 Och
nu låt mig, att min vrede förgrymmar sig öfver dem,
och uppfräter dem, så vill jag göra dig till ett stort folk.
11 Men Mose bad allvarliga inför Herran sin Gud, och
sade: Ack! Herre, hvi vill din vrede förgrymma sig öfver
ditt folk, det du med stora magt och väldiga hand utur
Egypti land fört hafver? 12 Hvi skulle de Egyptier tala,
och säga: Han hafver fört dem ut till deras ofärd, på
det han skulle dräpa dem i bergomen, och utskrapa
dem af jordene? Vänd dig ifrå dine vredes grymhet,
och var nådelig öfver dins folks ondsko. 13 Tänk uppå
dina tjenare Abraham, Isaac och Israel, hvilkom du vid
dig sjelf svorit hafver, och sagt dem: Jag skall föröka
edra säd, såsom stjernorna i himlenom; och allt det
landet, der jag om talat hafver, vill jag gifva edro säd,
och de skola besitta det evinnerliga. 14 Så ångrade
då Herren det onda, som han hotade att göra sino
folke. 15 Mose vände sig, och steg ned af bergena, och
hade två vittnesbördsens taflor i sine hand; de voro
skrifna på båda sidor. 16 Och Gud hade sjelf gjort dem,
och sjelf skrifvit skriftena deruti. 17 Då nu Josua hörde
folkens skri, att de jubilerade, sade han till Mose: Ett
krigsskriande är i lägret. 18 Svarade han: Det är icke
ett skriande såsom af dem der vinna eller tappa; utan
jag hörer ett skriande af qvädedansar. 19 Som han
nu kom intill lägret, och fick se kalfven, och dansen,
förgrymmade han sig i vrede, och kastade taflorna utu
sine hand, och slog dem sönder nedanför bergena; 20
Och tog kalfven, som de gjort hade, och brände honom
upp i eld, och gjorde honom till pulfver, och strödde det
i vatten, och gaf det Israels barnom till att dricka; 21
Och sade till Aaron: Hvad hafver folket gjort dig, att du
hafver kommit dem en så stor synd uppå? 22 Aaron
sade: Min herre låte sina vrede icke förgrymma sig; du
vetst att detta folket är ondt. 23 De sade till mig: Gör
oss gudar, som oss föregå; ty vi vete icke huru denna
mannenom Mose går, den oss fört hafver utur Egypti
land. 24 Jag sade till dem: Den som guld hafver, han
rifve det af, och få mig; och jag kastade det i eld, deraf

är denne kalfven vorden. 25 Då nu Mose såg, att folket
var fritt (ty Aaron hade gjort dem fri, och dermed han
dem förhöja ville, kom han dem på skam), 26 Trädde
han in i porten åt lägrena, och sade: Kommer hit till mig
hvar och en, som Herranom tillhörer. Då församlade sig
till honom alle Levi barn. 27 Och han sade till dem:
Detta säger Herren Israels Gud: Binde hvar och en sitt
svärd på sina länder; och går igenom lägret fram och
åter, ifrå den ena porten till den andra, och dräpe hvar
och en sin broder, frända och nästa. 28 Levi barn gjorde
såsom Mose dem sade. Och föll i den dagen af folkena
vid tretusend män. 29 Då sade Mose: Fyller i dag edra
händer Herranom, hvar och en på sin son och broder,
att i dag må öfver eder välsignelse gifven varda. 30 Om
morgonen derefter sade Mose till folket: I hafven gjort
en stor synd. Nu, jag vill uppstiga till Herran, om jag
tilläfventyrs kan försona edra synder. 31 Som nu Mose
åter kom till Herran, sade han: Ack! detta folket hafver
gjort en stor synd, och hafva gjort sig gyldene gudar. 32
Nu förlåt dem deras synd; hvar icke, så skrapa mig ock
utu dine bok, som du skrifvit hafver. 33 Herren sade till
Mose: Huru? Den vill jag utskrapa utu mine bok, som
syndar emot mig. 34 Så gack nu, och för folket dit, som
jag hafver sagt dig; si, min Ängel skall gå före dig. Men
på min sökningsdag skall jag söka deras synder öfver
dem. 35 Alltså plågade Herren folket, derföre att de
hade gjort kalfven, hvilken Aaron gjorde.

33 Herren sade till Mose: Gack, drag hädan, du, och
folket, som du utur Egypti land fört hafver, in uti
det landet, som jag Abraham, Isaac och Jacob svorit
hafver, och sagt: Dine säd vill jag gifva det; 2 Och vill
sända min Ängel före dig, och utdrifva de Cananeer,
Amoreer, Hetheer, Phereseer, Heveer, och Jebuseer; 3
In uti det land, der mjölk och hannog uti flyter; ty jag vill
icke draga upp med dig, förty du äst ett hårdnackadt
folk; jag måtte tilläfventyrs i vägenom uppfräta dig. 4
Då folket detta onda talet hörde, vordo de ångse; och
ingen drog sin prydning på sig. 5 Och Herren sade till
Mose: Säg till Israels barn: I ären ett hårdnackadt folk;
jag varder en gång kommandes med hast öfver dig,
och förgör dig. Och nu lägg dina prydning af dig, att
jag må veta hvad jag skall göra dig. 6 Så lade Israels
barn deras prydning af sig, inför Horebs berg. 7 Så
tog Mose tabernaklet, och slog det upp ute, långt ifrå
lägret, och kallade det vittnesbördsens tabernakel. Och
hvilken der något ville fråga Herran, han måste gå till
vittnesbördsens tabernakel ut för lägret. 8 Och när
Mose gick ut till tabernaklet, så stod allt folket upp, och
hvar och en trädde i sins tjälls dörr, och sågo efter
honom, tilldess han kom in uti tabernaklet. 9 Och när
Mose kom in uti tabernaklet, så kom molnstoden neder,
och stod i tabernaklens dörr, och talade med Mose. 10
Och allt folket såg molnstodena stå uti tabernaklens
dörr; och stodo upp, och bugade sig hvar och en i sins
tjälls dörr. 11 Och Herren talade med Mose, ansigte
mot ansigte, såsom en man talar med sin vän. Och när
han vände om igen till lägret, gick icke hans tjenare,
den unge mannen Josua, Nuns son, utu tabernaklet.
12 Och Mose sade till Herran: Si, du säger till mig: För
mig detta folket upp; och du låter mig icke veta, hvem
du vill sända med mig, och besynnerliga efter du sagt
hafver: Jag känner dig vid namn, och du hafver funnit
nåde för min ögon. 13 Hafver jag då funnit nåde för din
ögon, så låt mig veta din väg, der jag af förnimma må,
att jag finner nåde för din ögon; och se dock dertill,
att detta folket är ditt folk. 14 Han sade: Mitt ansigte
varder gåendes, dermed vill jag leda dig. 15 Han sade
till honom: Om ditt ansigte icke går, så låt oss intet
komma hädan af detta rum. 16 Ty hvarpå skall det dock
förnummet varda, att jag och ditt folk hafva funnit nåde
för din ögon, utan då du går med oss; på det att jag
och ditt folk måga varda något besynnerligit för allt folk,
som på jordene är? 17 Herren sade till Mose: Såsom
du nu sade, så vill jag ock göra; ty du hafver funnit
nåde för min ögon, och jag känner dig vid namn. 18
Men han sade: Låt mig då se dina härlighet. 19 Och
han sade: Jag vill låta allt mitt goda gå framföre ditt
ansigte, och vill låta predika Herrans Namn för dig. Men
hvem jag är gunstig, honom är jag gunstig, och öfver
hvem jag mig förbarmar, den förbarmar jag mig öfver.
20 Och sade ytterligare: Du kan icke se mitt ansigte;
förty ingen menniska, som mig ser, kan lefva. 21 Och
Herren sade ytterligare: Si, här är ett rum när mig; der
skall du stiga upp på klippona. 22 När då min härlighet
går framom, vill jag sätta dig in i stenklyftona; och min
hand skall hålla öfver dig, tilldess jag kommer framom.
23 Och när jag tager mina hand af dig, skall du få se
mig på baken; men mitt ansigte kan man icke se.

34 Och Herren sade till Mose: Uthugg dig två
stentaflor, sådana som de första voro, att jag
skrifver de ord deruti, som i första taflomen voro, som
du sönderslog. 2 Och var redo i morgon, att du bittida
stiger upp på Sinai berg, och träder der upp till mig
öfverst på berget. 3 Och låt ingen stiga ditupp, med
dig, att ingen varder sedder kringom hela berget; och
låt ingen får eller fä beta in mot detta berget. 4 Och
Mose uthögg sig två stentaflor, sådana som de första
voro, och stod bittida upp om morgonen, och steg upp
på Sinai berg, såsom Herren honom budit hade, och
tog de två stentaflor i sina hand. 5 Då kom Herren
neder uti ett moln. Och han trädde ditfram till honom,
och åkallade Herrans Namn. 6 Och då Herren gick
framom för hans ansigte, ropade han: Herre, Herre
Gud, barmhertig och nådelig, och långmodig, och af

stor nåde, och trofast. 7 Du som bevarar nåde till
tusende leder, och förlåter missgerningar, öfverträdelser
och synder; och för hvilkom ingen är oskyldig, du som
söker fädernas missgerningar på barn och barnabarn,
allt intill tredje och fjerde led. 8 Och Mose böjde sig
hasteliga neder på jordena, och bad till honom, 9 Och
sade: Hafver jag, Herre, funnit nåd för din ögon, så
gånge Herren med oss, förty det är ett hårdnackadt
folk; att du varder vårom missgerningom och syndom
nådelig, och låter oss vara ditt arfgods. 10 Och han
sade: Si, jag vill göra ett förbund för allo dino folke, och
vill göra undertecken, hvilkas like icke skapade äro i
all land, och ibland all folk. Och allt folk, der du ibland
äst, skall se Herrans verk; ty förskräckeligit skall det
vara, som jag göra skall med dig. 11 Håll det som jag
bjuder dig i dag; si, jag vill utdrifva för dig de Amoreer,
Cananeer, Hetheer, Phereseer, Heveer och Jebuseer.
12 Tag dig vara, att du icke gör något förbund med
landsens inbyggare, der du inkommer; att de icke varda
dig till förargelse ibland dig; 13 Utan deras altare skall
du omstörta, och slå sönder deras beläter, och deras
lundar hugga ned; 14 Ty du skall icke tillbedja en annan
gud; ty Herren heter en nitälskare, derföre att han är
en nitälskande Gud; 15 På det att, om du gör något
förbund med landsens inbyggare, och när de i horeri
löpa efter sina gudar, och offra sina gudar, att de icke
bjuda dig, och du äter af deras offer; 16 Och tager
dinom sönom deras döttrar till hustrur, hvilka i horeri
löpa efter deras gudar, och komma dina söner ock till
att löpa i horeri efter sina gudar. 17 Du skall inga gjutna
gudar göra dig. 18 Osyradt bröds högtid skall du hålla; i
sju dagar skall du äta osyradt bröd, såsom jag dig budit
hafver, i Abibs månads tid; ty uti Abibs månad äst du
utdragen utur Egypten. 19 Allt det som först öppnar
moderlifvet, är mitt; det mankön är, i dinom boskap,
det sitt moderlif öppnar, vare sig oxe eller får. 20 Men
åsnans förstföding skall du lösa med ett får; om du icke
löser det, så bryt thy halsen sönder. Allt förstfödt af din
barn skall du lösa; och att ingen kommer fram för mig
med tomma händer. 21 Sex dagar skall du arbeta; på
sjunde dagen skall du hålla upp, både med plöjande och
skärande. 22 Veckohögtid skall du hålla med förstlingen
af hveteskördene; och insamlingshögtid, när året ute
är. 23 Tre resor om året skall allt ditt mankön komma
fram för den allsmägtiga Herran och Israels Gud. 24
När jag utdrifver Hedningarna för dig, och förvidgar
dina landsändar, skall ingen åstunda efter ditt land, den
stund du uppgår, tre resor om året, till att hafva dig fram
för Herran din Gud. 25 Du skall icke offra bloden af mitt
offer på syradt bröd; och Påskahögtidenes offer skall
icke blifva öfver nattena intill morgonen. 26 Förstlingen
af den första frukten af dinom åker skall du föra in uti
Herrans dins Guds hus. Du skall icke koka kidet, den
stund det ännu på sins moders mjölk är. 27 Och Herren
sade till Mose: Skrif dessa orden; ty efter dessa orden
hafver jag gjort ett förbund med dig, och med Israel. 28
Och han var der när Herranom fyratio dagar och fyratio
nätter, och åt intet bröd, och drack intet vatten; och
han skref på taflorna detta förbund, de tio ord. 29 Då
nu Mose gick ned af berget Sinai, hade han de två
vittnesbördsens taflor i sine hand, och visste icke, att
huden af hans ansigte sken, deraf att han hade talat
med honom. 30 Och då Aaron och all Israels barn sågo,
att hans ansigtes hud sken, fruktade de nalkas honom.
31 Då kallade Mose dem; och till honom vände sig både
Aaron, och alle de öfverste för menighetene. Och han
talade med dem. 32 Sedan nalkades all Israels barn
intill honom; och han böd dem allt det Herren hade talat
med honom på Sinai berg. 33 Och då han talade med
dem, lade han ett täckelse på sitt ansigte. 34 Och när
han ingick för Herran till att tala med honom, lade han
täckelset af, tilldess han gick åter ut igen; och när han
kom ut, och talade med Israels barn det honom budet
var; 35 Så sågo de Israels barn på hans ansigte, huru
hans ansigtes hud sken; så drog han åter täckelset
öfver ansigtet, tilldess han gick åter in igen till att tala
med honom.

35 Och Mose församlade hela menighetena af Israels
barn, och sade till dem: Detta är det som Herren
budit hafver, att I göra skolen: 2 I sex dagar skolen I
arbeta; men den sjunde dagen skolen I hålla heligan,
Herrans hvilos Sabbath. Den som något arbete gör på
honom, han skall dö. 3 I skolen ingen eld upptända på
Sabbathsdagenom i alla edra boningar. 4 Och Mose
sade till alla menighetena af Israels barn: Detta är
det Herren budit hafver: 5 Gifver ibland eder häfoffer
Herranom, alltså att hvar och en frambär häfoffer
Herranom af ett fritt hjerta, guld, silfver, koppar; 6 Gult
silke, skarlakan, rosenrödt, hvitt silke, och getahår;
7 Rödlett vädurskinn och tackskinn, furoträ; 8 Oljo
till lamporna, och speceri till smörjoolja, och till godt
rökverk; 9 Onich och infattade stenar till lifkjortelen, och
till skölden. 10 Och den ibland eder förståndig är, han
komme och göre hvad Herren budit hafver; 11 Nämliga
tabernaklet med dess täckelse och öfvertäckelse;
ringar, bräder, skottstänger, stolpar och fötter; 12 Arken
med hans stänger; nådastolen och förlåten; 13 Bordet
med sina stänger, och all dess tyg och förlåten; 14
Ljusastakan till att lysa, och hans redskap, och hans
lampor, och oljo till lysning; 15 Rökaltaret med sina
stänger, smörjooljan, och speceri till rökverk; klädet
för tabernaklets dörr; 16 Bränneoffersaltaret med dess
koppargallrar, stänger och all sin redskap; tvättekaret
med sin fot; 17 Bonaden till gården, med sina stolpar
och fötter; och klädet till dörrena åt gårdenom; 18

Pålarna till tabernaklet och till gården, med deras tåg;
19 Ämbetskläden till tjensten i det helga; de helga
kläder till Presten Aaron, med hans söners kläder till
Presterskapet. 20 Då gick hela menigheten af Israels
barn ut ifrå Mose. 21 Och alle de som gerna och
välviljeliga gåfvo, kommo och båro det fram till ett
häfoffer Herranom, till vittnesbördsens tabernakels verk,
och till all dess tjenste, och till de helga kläden. 22
Både man och qvinna båro fram, hvilken som helst
dertill hade vilja, spänner, örnaringar, ringar och spann,
och allahanda gyldene redskap; bar ock hvar man fram
guld, till veftoffer Herranom. 23 Och den som när sig
fann gult silke, skarlakan, rosenrödt, hvitt silke, getahår,
rödlett vädurskinn och tackskinn, han bar det fram.
24 Och den som silfver eller koppar hof, han bar det
fram Herranom till häfoffer. Och den som fann furoträ
när sig, han bar det fram till allahanda Gudstjenstens
verk. 25 Och de der förståndiga qvinnor voro, de
virkade med sina händer, och båro sitt verk fram af gult
silke, skarlakan, rosenrödt, och hvitt silke. 26 Och de
qvinnor, som skickeliga voro, de virkade getahår. 27
Men förstarna båro fram onich, och infattade stenar till
lifkjortelen och till skölden; 28 Och speceri och oljo till
lysning, och till smörjo, och till godt rökverk. 29 Alltså
båro Israels barn fram Herranom friviljoge, både män
och qvinnor, till allahanda verk, som Herren budit hade
genom Mose, att göras skulle. 30 Och Mose sade till
Israels barn: Ser, Herren hafver kallat Bezaleel vid
namn, Uri son, Hurs sons, af Juda slägte; 31 Och
hafver uppfyllt honom med Guds Anda, att han är
vis, förståndig, och skickelig till allahanda verk; 32 Till
att konsteliga arbeta på guld, silfver och koppar; 33
Snida, och insätta ädla stenar; till att timbra af trä;
till att göra allt konsteligit arbete; 34 Och hafver gifvit
honom undervisning i hans hjerta; samt med Aholiab,
Ahisamachs son, af Dans slägte. 35 Han hafver uppfyllt
deras hjerta med vishet, till att göra allahanda verk, till
att snida, virka och sticka, med gult silke, skarlakan,
rosenrödt, och hvitt silke, och med väfvande, så att de
göra allahanda verk, och konsteligit arbete påfinna.

36 Då arbetade Bezaleel och Aholiab, och alle
vise män, de som Herren hade gifvit vishet och
förstånd till att veta, huru de allahanda verk göra skulle,
till den tjenst, som helgedomen tillhörde, efter allt det
som Herren budit hade. 2 Och Mose kallade Bezaleel
och Aholiab, och alla visa män, dem Herren hade gifvit
vishet i deras hjerta; nämliga alla de som välviljeliga
tillbödo sig, och gingo dertill, till att arbeta på verket.
3 Och de togo till sig af Mose alla häfningar, som
Israels barn frambåro, till den tjenst, som helgedomen
tillkrafde, att det skulle blifva gjordt; ty de båro hvar
morgon deras viljoga hjelp till honom. 4 Då kommo
alle de vise, som arbetade på helgedomens verk, hvar
och en af sitt verk, som de gjorde; 5 Och sade till
Mose: Folket bär allt för mycket till, mer än till denna
tjenstenes verk behöfves, som Herren budit hafver
att göra. 6 Då böd Mose, att utropas skulle i lägren:
Ingen gifve mer till helgedomens häfning. Så vände
folket igen att frambära. 7 Ty der var allaredo nog till
allahanda verk, som görandes var, och ändå utöfver.
8 Och så gjorde alle vise män ibland arbetarena på
verket, tabernaklet, tio tapeter, af hvitt tvinnadt silke,
gult silke, skarlakan, rosenrödt, Cherubim konsteliga. 9
Längden af hvart tapetet var åtta och tjugu alnar, och
bredden fyra alnar, och de voro all vid ena måtto. 10
Och han häktade tillhopa ju fem tapeter, det ena vid det
andra; 11 Och gjorde gula lyckor på hvart tapetens stad,
der de vordo tillhopafogde; 12 Ju femtio lyckor på hvart
tapetet, der det ena det andra med fattade; 13 Och
gjorde femtio gyldene häkte, och tillhopafogade det ena
tapetet med det andra med häkten; så att det vardt ett
tabernakel. 14 Och han gjorde ellofva tapeter af getahår
till öfvertäckelse öfver tabernaklet; 15 Tretio alnar lång,
och fyra alnar bred; all vid ena måtto; 16 Och fogde fem
af dem tillhopa på en del; 17 Och sex tillhopa på den
andra delen; och gjorde ju femtio lyckor på hvart tapetet
vid stadet, dermed de vordo tillsammanknäppte; 18
Och gjorde ju femtio kopparhäkte, der samma tapeter
med tillhopafogdes; 19 Och gjorde ett täckelse öfver
detta täckelset af rödlett vädurskinn; och öfver det
ännu ett täckelse af tackskinn; 20 Och gjorde bräder
till tabernaklet af furoträ, som stå skulle; 21 Hvartdera
tio alnar långt, och halfannor aln bredt; 22 Och uppå
hvartdera två nåckor, der de med vordo tillhopasatte;
så gjorde han all bräden till tabernaklet, 23 Att tjugu
af dem stodo på södra sidone; 24 Och gjorde fyratio
silfverfötter derunder; under hvart brädet två fötter, till
två sina nåckor. 25 På den andra sidone af tabernaklet,
som var nordantill, gjorde han ock tjugu bräder, 26 Med
fyratio silfverfötter; under hvart brädet två fötter. 27
Men bak i tabernaklet på vestra sidone gjorde han sex
bräder; 28 Och tu annor på de tu hörnen af tabernaklet
baktill; 29 Så att hvartdera af de båda parade sig
med sitt hörnebräde ifrå nedan uppåt, och kommo
tillhopa ofvantill med en krampo; 30 Så att bräden
vordo åtta, och silfverfötterna sexton; under hvart två
fötter. 31 Och gjorde han skottstänger af furoträ; fem
till bräden på den ena sidone af tabernaklet; 32 Och
fem på den andra sidone; och fem bak vestantill; 33
Och gjorde skottstångena, så att hon öfver bräden allt
bortåt skjuten vardt, ifrå den ena ändan till den andra;
34 Och öfverdrog bräden med guld. Men deras ringar
gjorde han af guld till skottstängerna, och öfverdrog
stängerna med guld; 35 Och gjorde Cherubim på
förlåten konsteliga af gult silke, skarlakan, rosenrödt,

och hvitt tvinnadt silke; 36 Och gjorde till den samma
fyra stolpar af furoträ, och öfverdrog dem med guld, och
deras knappar af guld, och göt dertill fyra silfverfötter;
37 Och gjorde ett kläde uti tabernaklets dörr, stickadt
af gult silke, skarlakan, rosenrödt, och hvitt tvinnadt
silke; 38 Och fem stolpar dertill med deras knappar,
och öfverdrog deras knappar och gjordar med guld;
och fem kopparfötter dertill.

37 Och Bezaleel gjorde arken af furoträ, halftredje
aln lång, halfannor aln bred och hög; 2 Och
öfverdrog honom med klart guld innan och utan; och
gjorde honom en gyldene krans omkring; 3 Och göt fyra
gyldene ringar till hans fyra hörner; på hvarje sidone
två; 4 Och gjorde stänger af furoträ, och öfverdrog
dem med guld; 5 Och satte dem uti ringarna på sidone
af arken, så att man kunde bära honom. 6 Och han
gjorde nådastolen af klart guld, halftredje aln lång, och
halfannor aln bred; 7 Och gjorde två Cherubim af tätt
guld, på båda ändarna af nådastolenom; 8 En Cherub
på denna ändan; en annan på den andra ändan. 9
Och de Cherubim uträckte sina vingar ofvan öfver, och
öfverskylde dermed nådastolen, och deras anlete stodo
tvärtemot hvarsannars; och sågo på nådastolen. 10
Och han gjorde bordet af furoträ, två alnar långt, en aln
bredt, och halfannor aln högt; 11 Och öfverdrog det med
klart guld, och gjorde der en gyldene krans omkring. 12
Och gjorde der ena listo omkring; ena hand bredt hög,
och gjorde en gyldene krans omkring listona; 13 Och
göt dertill fyra gyldene ringar; och satte dem på de fyra
hörnen uppå dess fyra fötter; 14 Hardt under listone, så
att stängerna voro deruti, der man bordet med bar; 15
Och gjorde stängerna af furoträ, och öfverdrog dem
med guld, att man skulle bära bordet dermed; 16 Och
gjorde desslikes, af klart guld, redskapen på bordet,
fat, skedar, kannor och skålar, der man med ut och in
skänkte; 17 Och gjorde ljusastakan af klart tätt guld;
derpå voro läggen, rör, skålar, knöpar och blommor; 18
Sex rör gingo ut af sidorna, på hvarjo sidone tre rör; 19
Tre skålar, såsom mandelnötter, voro på hvar rör, med
knöpar och blommor; 20 Men på ljusastakanom voro
fyra skålar med knöpar och blommor; 21 Inunder två
rör en knöp, så att sex rör gingo ut af honom; 22 Och
hans knöpar och rör deruppå; och var allt klart tätt guld;
23 Och gjorde de sju lampor, med deras ljusanäpor och
släcketyg, af klart guld. 24 Af en centner guld gjorde han
honom, och all hans tyg. 25 Han gjorde ock rökaltaret
af furoträ, en aln långt och bredt, rätt fyrakant, och två
alnar högt med sin horn; 26 Och öfverdrog det med
klart guld, dess tak och väggar allt omkring, och dess
horn, och gjorde der en krans omkring af klart guld; 27
Och två gyldene ringar under kransen på båda sidor,
så att man satte stängerna deruti, och bar det dermed.
28 Men stängerna gjorde han af furoträ, och öfverdrog
dem med guld; 29 Och gjorde den helga smörjooljan,
och rökverk af rent speceri, efter apothekarekonst.

38 Och han gjorde bränneoffersaltaret af furoträ,
fem alnar långt och bredt, rätt fyrakant, och tre
alnar högt; 2 Och gjorde fyra horn, som utgingo af fyra
hörnen, och öfverdrog dem med koppar; 3 Och gjorde
allahanda redskap till altaret, tråg, skoflar, bäcken,
eldgafflar, kolpannor; allt af koppar; 4 Och gjorde på
altaret ett galler, såsom ett nät omkring, af koppar,
ifrå nedan uppåt, intill halfväges på altaret; 5 Och
göt fyra ringar på de fyra hörnen af koppargallret till
stängerna. 6 Dem gjorde han af furoträ, och öfverdrog
dem med koppar; 7 Och satte dem in uti ringarna på
sidone af altaret, att man bar det dermed; och gjorde
det ihålt; 8 Och gjorde tvättekaret af koppar, och dess
fot ock af koppar, tvärtemot härarna, som för dörrene
af vittnesbördsens tabernakel lågo. 9 Och gjorde han
en gård, på södra sidone en bonad, hundrade alnar
lång, af tvinnadt hvitt silke; 10 Med hans tjugu stolpar
och tjugu fötter af koppar; men deras knappar och
gjordar af silfver; 11 Sammalunda ock på norra sidone
hundrade alnar, med tjugu stolpar och tjugu fötter af
koppar; men deras knappar och gjordar af silfver; 12
På vestra sidone femtio alnar, med tio stolpar och tio
fötter; men deras knappar och gjordar af silfver; 13 På
östra sidone femtio alnar; 14 Femton alnar på hvarjo
sidone vid porten af gårdenom; ju med tre stolpar,
och tre fötter; 15 Så att aller bonaden till gården var
af tvinnadt hvitt silke; 16 Och fötterna till stolparna af
koppar, och deras knappar och gjordar af silfver; så att
deras knappar voro öfverdragne med silfver. 17 Men
deras gjordar voro af silfver på alla stolparna i gården.
18 Och klädet till ingången på gårdenom gjorde han
stickadt af gult silke, skarlakan, rosenrödt, och tvinnadt
hvitt silke; tjugu alnar långt, och fem alnar högt, efter
det mått, som bonaden var till gården; 19 Dertill fyra
stolpar och fyra fötter af koppar; och deras knappar
af silfver, och deras knöpar öfverdragne; och deras
gjordar af silfver. 20 Och alla pålarna till tabernaklet,
och till gården allt omkring, voro af koppar. 21 Detta är
nu summan af det, som vittnesbördsens tabernakel
tillhörde, det förtäljdt är, såsom Mose sagt hade, till
Leviternas Gudstjenst under Ithamars hand, som var
Prestens Aarons son; 22 Hvilket Bezaleel, Uri son, Hurs
sons, af Juda slägte, gjorde, allt såsom Herren hade
budit Mose; 23 Och med honom Aholiab, Ahisamachs
son, af Dans slägte, en mästare till snida, till virka
och till sticka med gult silke, skarlakan, rosenrödt, och
hvitt silke. 24 Allt det guld, som förarbetadt vardt i
detta hela helgedomens verk, det till veftoffer gifvet
vardt, var nio och tjugu centener, sjuhundrade och tretio

siklar, efter helgedomens sikel. 25 Men silfret, som
kom ifrå menighetene, var hundrade centener; tusende,
sjuhundrade fem och sjutio siklar, efter helgedomens
sikel. 26 Så mång hufvud, så många halfva siklar, efter
helgedomens sikel, af alla dem som räknade vordo, ifrå
tjugu år och deröfver, sexhundradetusend, tretusend,
femhundrade och femtio. 27 Utaf de hundrade centener
silfver göt man fötterna till helgedomen, och fötterna till
förlåten; hundrade fötter utaf hundrade centener, ju en
centener till foten. 28 Men utaf de tusend, sjuhundrade
och fem och sjutio siklar, vordo gjorde knapparna till
stolparna; och deras knöpar öfverdragne, och deras
gjordar. 29 Veftoffret af koppar var sjutio centener;
tutusend och fyrahundrade siklar. 30 Deraf vordo gjorde
fötterna uti dörrene till vittnesbördsens tabernakel,
och kopparaltaret, och koppargallret dertill; och all
redskapen till altaret; 31 Dertill fötterna till gården allt
omkring, och fötterna i ingången på gårdenom; alle
pålarna till tabernaklet, och alle pålarna till gården allt
omkring.

39 Men af det gula silket, skarlakanet och rosenrödt,
gjorde de Aaron ämbetskläder, till att tjena i
helgedomenom; såsom Herren hade budit Mose. 2
Och han gjorde lifkjortelen af guld, gult silke, skarlakan,
rosenrödt, och tvinnadt hvitt silke; 3 Och utslog guldet,
och skar det i trådar, så att man kunde konsteliga virka
det in med det gula silket, skarlakan, rosenrödt, och
hvita silket; 4 Och gjorde så, att man sammanfogade
honom på båda axlar, och band honom tillhopa på
båda sidor. 5 Och bältet var af samma konst och
verk, af guld, gult silke, skarlakan, rosenrödt, och
tvinnadt hvitt silke; såsom Herren hade budit Mose. 6
Och de tillredde två onichinerstenar, omfattade i guld;
utgrafna af stensnidare med Israels barnas namn; 7
Och fäste dem på axlarna af lifkjortelen, att de skulle
vara åminnelsestenar till Israels barn; såsom Herren
Mose budit hade. 8 Och de gjorde skölden efter den
konst och verk, som lifkjortelen var, af guld, gult silke,
skarlakan, rosenrödt, och tvinnadt hvitt silke; 9 Så
att han var fyrakant och tvefald, en hand lång och
bred; 10 Och fyllde honom med fyra radar stenar. Den
första raden var en sarder, topaz och smaragd; 11 Den
andra, en rubin, saphir och diamant; 12 Den tredje, en
lyncurer, achat och amethist; 13 Den fjerde, en turkos,
onicher och jaspis; omfattade i guld i alla radarna. 14
Och stenarna stodo grafne af stensnidarena, efter de
tolf Israels barnas namn; hvardera af sitt namn, efter
de tolf slägten. 15 Och de gjorde till skölden kedjor
uppåt af klart guld; 16 Och tu gyldene spänner, och två
gyldene ringar; och fäste de två ringar vid tu hörnen af
skölden. 17 Och de två gyldene kedjorna satte de uti de
två ringar på hörnen af skölden. 18 Men de två ändar af
de gyldene kedjor läto de komma intill de tu spännen;
och hakade dem intill hörnen af lifkjortelen tvärtemot
hvartannat; 19 Och gjorde två andra gyldene ringar,
och knäppte dem vid de andra tu hörnen af skölden
nedantill, så att han låg hardt inpå lifkjortelen; 20 Och
gjorde två andra gyldene ringar; dem gjorde de på tu
hörnen nedantill på lifkjortelen, tvärtemot hvarannan,
der lifkjortelen nedantill sammangår. 21 Och vardt
skölden med sina ringar knäppt intill lifkjortelens ringar
med ett gult snöre, så att det låg hardt intill lifkjortelen,
och icke for löst ifrå lifkjortelen; såsom Herren hade
budit Mose. 22 Och han gjorde silkeskjortelen under
lifkjortelen, den all virkad var med gult silke; 23 Och hans
hufvudsmog midt ofvanuppå, och en borda omkring
hufvudsmoget fållad, att det icke skulle gå sönder. 24
Och de gjorde på hans fåll granatäple af gult silke,
skarlakan, rosenrödt, och tvinnadt hvitt silke: 25 Och
gjorde bjellror af klart guld; dem satte de emellan de
granatäplen allt omkring på fållen af den silkeskjortelen;
26 Ju ett granatäple, och en bjellra allt omkring, till att
tjena deruti; såsom Herren hade budit Mose; 27 Och
gjorde desslikes den trånga kjortelen, virkad af hvitt
silke, till Aaron och hans söner; 28 Och hatten af hvitt
silke, och sköna hufvor af hvitt silke, och nederklädet
af tvinnadt hvitt linne; 29 Och det stickade bältet af
tvinnadt hvitt silke, gult silke, skarlakan, rosenrödt;
såsom Herren hade budit Mose. 30 De gjorde ock
ännespannet på den helga kronona af klart guld, och
grofvo skrift deruppå: Herrans HELIGHET; 31 Och
bundo ett gult snöre dervid, att det måtte knäppas
ofvanpå hatten; såsom Herren hade budit Mose. 32
Alltså vardt fullbordadt hela verket till vittnesbördsens
tabernakels boning. Och Israels barn gjorde allt det
Herren hade budit Mose; 33 Och hade boningen till
Mose, tabernaklet och all dess redskap, spänner,
bräder, skottstänger, stolpar, fötter; 34 Täckelset af
rödlett vädurskinn; täckelset af tackskinn, och förlåten;
35 Vittnesbördsens ark med sina stänger; nådastolen;
36 Bordet med all dess redskap, och skådobröden; 37
Den sköna ljusastakan, tillreddan med lamporna, och
all sin redskap, och oljo till lysning; 38 Gyldene altaret
och smörjelsen, och godt rökverk; klädet i tabernaklets
dörr; 39 Kopparaltaret och dess koppargallrar, med
sina stänger, och all sin redskap; tvättekaret med sin
fot; 40 Bonaden till gården med sina stolpar och fötter,
klädet till ingången åt gårdenom med sin tåg och
pålar, och all redskap som behöfdes till boningenes
tjenst, vittnesbördsens tabernakels; 41 Aarons Prestens
ämbetskläder till att tjena i helgedomenom; och hans
söners kläder, till att de skulle göra Prestaämbetet. 42
All ting, såsom Herren hade budit Mose, gjorde Israels
barn till alla denna tjenstena. 43 Och Mose såg på allt

detta verket, att de gjorde såsom Herren budit hade,
och välsignade dem.

40 Och Herren talade med Mose, och sade: **2**
På första dagen i den första månaden skall du
uppsätta vittnesbördsens tabernakel; **3** Och skall deruti
sätta vittnesbördsens ark, och hänga förlåten för arken;
4 Och skall bära bordet dit, och reda det till, och ställa
der ljusastakan, och lamporna sätta deruppå; **5** Och
skall sätta det gyldene rökaltaret för vittnesbördsens
ark, och upphänga klädet i dörrene af tabernaklet. **6**
Och bränneoffersaltaret skall du sätta inför dörrene af
vittnesbördsens tabernakel; **7** Och tvättekaret emellan
vittnesbördsens tabernakel och altaret, och låta der
vatten in; **8** Och göra gården omkring, och upphänga
klädet i ingången på gårdenom; **9** Och skall taga
smörjooljo, och smörja tabernaklet, och allt det derinne
är; och skall viga det med all dess redskap, att det skall
vara heligt; **10** Och skall smörja bränneoffersaltaret med
all sin redskap, och vigat, att det skall vara aldrahelgast.
11 Skall du också smörja och viga tvättekaret med
dess fot. **12** Och du skall hafva Aaron och hans söner
fram för dörrena af vittnesbördsens tabernakel, och
två dem med vatten; **13** Och kläda på Aaron de helga
kläden, och smörja och viga honom, att han skall vara
min Prest; **14** Och hafva desslikes hans söner fram,
och kläda uppå dem de trånga kjortlarna; **15** Och
smörja dem, såsom du hafver smort deras fader, att
de skola vara mine Prester. Och denna smörjelsen
skola de hafva till ett evigt Presterskap när deras
efterkommande. **16** Och Mose gjorde allt det Herren
honom budit hade. **17** Så vardt tabernaklet uppsatt i de
andra årena på första dagenom i den första månaden.
18 Och då Mose uppsatte det, satte han fötterna och
bräden, och skottstängerna, och reste upp stolparna;
19 Och sträckte ut öfvertäckelset till ett tabernakel, och
lade dess täckelse ofvanuppå, såsom Herren honom
budit hade; **20** Och tog vittnesbördet, och lade det
in i arken, och satte stängerna på arken, och satte
nådastolen ofvanpå arken; **21** Och bar arken in i
tabernaklet, och hängde förlåten för vittnesbördsens
ark, såsom Herren honom budit hade; **22** Och satte
bordet in uti vittnesbördsens tabernakel, på den sidon i
tabernaklet norrut, utanför förlåten; **23** Och gjorde bröd
redo deruppå för Herranom, såsom Herren honom budit
hade; **24** Och satte desslikes ljusastakan derin tvärtöfver
ifrå bordet, på den sidon i tabernaklet söderut; **25** Och lät
komma lamporna deruppå för Herranom, såsom Herren
honom budit hade; **26** Och satte gyldene altaret derin
för förlåten; **27** Och rökte deruppå med godt rökverk,
såsom Herren honom budit hade; **28** Och hängde klädet
in i dörrena af tabernaklet. **29** Men bränneoffersaltaret
satte han för dörrena af vittnesbördsens tabernakel,
och offrade deruppå bränneoffer och spisoffer, såsom
Herren honom budit hade. **30** Och tvättekaret satte
han emellan vittnesbördsens tabernakel och altaret,
och lät vatten derin, till att två sig med. **31** Och Mose,
Aaron och hans söner tvådde deras händer och fötter
derutur. **32** Förty de måste två sig, när de gingo in
uti vittnesbördsens tabernakel, eller framträdde till
altaret, såsom Herren dem budit hade. **33** Och gjorde
han gården redo, kringom tabernaklet, och omkring
altaret, och hängde klädet i ingången på gårdenom.
Och alltså fullkomnade Mose det hela verket. **34** Och
så öfvertäckte en molnsky vittnesbördsens tabernakel;
och Herrans härlighet uppfyllde tabernaklet. **35** Och
Mose kunde icke gå in uti vittnesbördsens tabernakel,
så länge som molnskyn blef deröfver, och Herrans
härlighet uppfyllde tabernaklet. **36** Och när molnskyn
gaf sig upp ifrå tabernaklet, så foro Israels barn, så ofta
som de reste. **37** När molnskyn icke gaf sig upp, då
foro de intet, allt intill den dagen han sig uppgaf. **38**
Förty Herrans molnsky var om dagen öfver tabernaklet,
och om natten var eld derinne, för hela Israels hus
ögon, så länge de reste.

3 Mosebok

1 Och Herren kallade Mose, och talade med honom
utu vittnesbördsens tabernakel, och sade: **2** Tala
med Israels barn, och säg till dem: Hvilken ibland
eder vill göra Herranom ett offer, han göre det af
boskape; af fä och af får. **3** Vill han göra ett bränneoffer
af oxar, så offre en stutkalf, den ingen brist hafver,
inför dörrene af vittnesbördsens tabernakel, att det
skall varda Herranom tacknämligit af honom; **4** Och
lägge sina hand på bränneoffrets hufvud, så varder
det tacknämligit, och försonar honom; **5** Och skall
slagta den stuten för Herranom. Och Presterna, Aarons
söner, skola bära blodet fram och stänka allt omkring
på altaret, som är för dörrene af vittnesbördsens
tabernakel. **6** Och huden skall bränneoffrena aftagas,
och det skall huggas i stycker. **7** Och Prestens Aarons
söner skola göra en eld på altaret, och lägga der ved
uppå. **8** Och skola lägga stycken, nämliga hufvudet
och kroppen uppå veden, som ligger på eldenom på
altaret. **9** Men inelfverna och fötterna skall man två
med vatten, och Presten skall allt detta uppbränna
på altaret till ett bränneoffer. Detta är ett offer, som
väl luktar för Herranom. **10** Vill han göra bränneoffer
af får eller getter, så offre det mankön är, det ingen
brist hafver; **11** Och skall slagta det utmed sidone af
altaret, som norrut är för Herranom. Och Presterna,
Aarons söner, skola stänka dess blod på altaret allt
omkring. **12** Och man skall hugga det i stycke. Och
Presten skall lägga hufvudet och kroppen på veden och
elden, som på altaret är. **13** Men inelfverna och fötterna
skall man två med vatten. Och Presten skall allt det
offra och uppbränna på altaret till bränneoffer. Detta är
ett offer, som väl luktar för Herranom. **14** Vill han ock
göra Herranom ett bränneoffer af foglar, så göre det af
turturdufvor, eller af unga dufvor. **15** Och Presten skall
hafvat fram till altaret, och först vrida thy halsen af, att
det må uppbrännas på altaret, och låta utblöda blodet
på altarens vägg. **16** Och dess kräfvo med fjädrarna
skall man kasta vid altaret österut på askohopen; **17**
Och skall bryta dess vingar sönder, men icke rifva dem
ifrå. Och alltså skall Presten uppbränna det på altaret,
på vedenom och eldenom, till ett bränneoffer. Detta är
ett offer, som väl luktar Herranom.

2 Vill en själ göra Herranom ett spisoffer, så skall det
vara af semlomjöl; och skall gjuta der oljo uppå, och
lägga rökelse deruppå; **2** Och bära det så till Presterna,
Aarons söner. Då skall Presten taga sina hand fulla
af det samma semlomjölet och oljone, samt med allt
rökelset, och bränna det upp på altaret till en åminnelse.
Detta är ett offer, som väl luktar för Herranom. **3** Det
öfver är af spisoffret, skall höra Aaron och hans söner
till. Det skall vara det aldrahelgasta af Herrans offer. **4**
Men vill han göra ett spisoffer af det i ugn bakas, så
tage kakor af semlomjöl, osyrade, beblandade med oljo,
och osyrade tunnkakor, smorda med oljo. **5** Men är ditt
spisoffer af något det som bakadt är i panno, så skall
det vara af osyradt semlomjöl, beblandadt med oljo. **6**
Och du skall delat i stycker, och gjuta der oljo uppå; så
är det ett spisoffer. **7** Är ock ditt spisoffer något det på
halster bakadt är, så skall du göra det af semlomjöl med
oljo. **8** Och det spisoffer, som du af sådana vill göra
Herranom, det skall du bära till Presten; han skall hafva
det fram till altaret; **9** Och häfoffra det samma spisoffret
till en åminnelse, och bränna det upp på altaret. Det är
ett offer, som väl luktar för Herranom. **10** Det öfver är,
skall höra Aaron och hans söner till. Det skall vara det
aldrahelgasta af Herrans offer. **11** Allt spisoffer, som
I viljen offra Herranom, skolen I göra utan surdeg; ty
ingen surdeg eller hannog skall deribland uppbränd
varda Herranom för offer. **12** Men till en förstling skolen
I offra dem Herranom; men på intet altare skola de
komma till en söt lukt. **13** Allt ditt spisoffer skall du
salta. Och ditt spisoffer skall aldrig vara utan dins Guds
förbunds salt; ty uti allt ditt offer skall du offra salt. **14**
Vill du göra ett spisoffer Herranom af första frukterna,
skall du torka de gröna axen vid eld, och stöta dem
små, och så offra spisoffer af dina första frukter; **15** Och
skall låta der oljo uppå, och lägga rökelse deruppå; så
är det ett spisoffer. **16** Och Presten skall taga af det
stötta, och af oljone med allt rökelset, och uppbränna
det till en åminnelse. Det är Herranom ett offer.

3 Om hans offer är ett tackoffer, af fä, antingen oxe
eller ko, skall han offra för Herranom det utan vank
är; **2** Och skall lägga sina hand på dess hufvud, och
slagta det för dörrene af vittnesbördsens tabernakel;
och Presterna, Aarons söner, skola stänka blodet på
altaret allt omkring; **3** Och skall offra af det tackoffret
Herranom, nämliga allt det feta på inelfverna; **4** Och
båda njurarna med det feta, som derpå är vid länderna,
och det nätet öfver lefrena med njurarna. **5** Och
Aarons söner skola det uppbränna på altaret för ett
bränneoffer på vedenom, som ligger på eldenom. Det
är ett offer, som väl luktar för Herranom. **6** Men vill han
göra Herranom ett tackoffer af små boskap, antingen
gummar eller gymmer, så skall det vara utan all vank. **7**
Är det ett lamb, så skall han hafva det fram för Herran;
8 Och skall lägga sina hand på dess hufvud, och slagta
det inför vittnesbördsens tabernakel; och Aarons söner
skola stänka dess blod på altaret allt omkring; **9** Och
alltså offra Herranom af tackoffrena, nämliga dess feta;
hela stjerten med ryggenom, det feta som är öfver
inelfven, samt med allt det feta som invärtes är; **10**
Och båda njurarna med allt det feta, som derpå är vid

länderna, och det nätet om lefrena och njurarna. 11
Och Presten skall uppbränna det på altaret, till offrens
spis Herranom. 12 Är hans offer en get, och bär henne
fram för Herran; 13 Skall han lägga sina hand på
hennes hufvud, och slagta henne för vittnesbördsens
tabernakel; och Aarons söner skola stänka hennes blod
på altaret allt omkring; 14 Och skall deraf offra ett offer
Herranom, nämliga det feta som är omkring inelfverna,
och allt det feta som invärtes är; 15 Båda njurarna med
det feta, som derpå är vid länderna, och nätet öfver
lefrena med njurarna. 16 Och Presten skall uppbrännat
på altaret till offrens spis, till en söt lukt. Allt det feta
hörer Herranom till. 17 Det vare en evig sed med edra
efterkommande uti alla edra boningar, att I intet fett
eller blod äten.

4 Och Herren talade med Mose, och sade: 2 Tala
med Israels barn, och säg: Om en själ syndar af
ovetenhet emot något Herrans bud, som hon icke
göra skulle; 3 Nämliga, om en Prest, som smord är,
syndar, så att han förargar folket, han skall för sina
synd, som han gjort hafver, bära fram en ung stut,
den utan vank är, Herranom till ett syndoffer; 4 Och
skall hafva stuten fram för Herran inför dörrena af
vittnesbördsens tabernakel, och lägga sina hand på
hans hufvud, och slagta honom för Herranom. 5 Och
Presten, som smord är, skall taga af hans blod, och
bära in uti vittnesbördsens tabernakel; 6 Och skall
doppa sitt finger uti blodet, och stänka dermed sju resor
för Herranom inför förlåten i det helga; 7 Och skall af
samma blod stryka på hornen af rökaltaret, som står för
Herranom inuti vittnesbördsens tabernakel, och gjuta
allt blodet på bottnen af bränneoffrens altare, som står
för dörrene till vittnesbördsens tabernakel. 8 Och allt
det feta af syndoffret skall han häfoffra, nämliga det
feta, som är öfver inelfverna, och allt det feta, som
invärtes är; 9 Båda njurarna med det feta, som derpå är
vid länderna, och det nätet öfver lefrena med njurarna;
10 Såsom man häfoffrar i tackoffret af oxanom; och skall
uppbrännat på bränneoffrens altare. 11 Men hudena af
stuten med allt köttet, samt med hufvudet, och fötterna,
och inelfverna, och gåret, 12 Det skall han allt utföra utu
lägret, på ett rent rum, dit man slår askona, och skall
uppbrännat på ved i elde. 13 Om en hel menighet i
Israel försåge sig, och gerningen vore fördold för deras
ögon, så att de gjort hade emot något Herrans bud,
det de icke göra skulle, och vorde så brottslige; 14
Och förnumme så sedan sina synd, som de gjort hade;
så skola de hafva en ung stut fram till syndoffer, och
ställa honom för dörrena af vittnesbördsens tabernakel.
15 Och de äldste af menighetene skola lägga deras
händer på hans hufvud för Herranom, och slagta den
stuten för Herranom. 16 Och Presten, som smord
är, skall bära bloden af stuten in uti vittnesbördsens
tabernakel; 17 Och doppa derin med sitt finger, och
sju resor stänka för Herranom inför förlåten; 18 Och
skall stryka af blodet på hornen af altaret, som står för
Herranom uti vittnesbördsens tabernakel, och allt det
andra blodet gjuta på bottnen af bränneoffersaltaret,
som står för dörrene af vittnesbördsens tabernakel.
19 Allt hans feta skall han häfoffra, och uppbränna på
altaret; 20 Och skall göra med denna stuten, såsom
han gjorde med syndoffersstutenom. Och alltså skall
Presten försona dem, och det varder dem förlåtet. 21
Och skall han föra stuten utu lägret och bränna honom
upp, såsom han uppbrände den förra stuten. Det skall
vara syndoffret för menighetene. 22 Om en Förste
syndar, och något gör emot Herrans sins Guds bud, det
han icke göra skulle, och varder brottslig ovetandes; 23
Och förnimmer sina synd, som han gjort hafver; han
skall frambära till offers en getabock utan all vank; 24
Och lägga sina hand på bocksens hufvud, och slagta
honom på det rum, der man slagtar bränneoffer för
Herranom; det vare hans syndoffer. 25 Sedan skall då
Presten taga af syndoffrens blod med sitt finger, och
stryka det på hornen af bränneoffersaltaret, och det
andra blodet gjuta på hornen af bränneoffrens altare. 26
Men allt hans feta skall han uppbränna på altaret, lika
såsom det feta af tackoffrena; och alltså skall Presten
försona hans synd, och det varder honom förlåtet.
27 Om en själ af meniga folket syndar ovetandes, så
att hon ovetandes gör emot något Herrans bud, det
hon icke göra skulle, och blifver så brottslig; 28 Eller
förnimmer sina synd, som hon gjort hafver; hon skall
bära fram för ett offer ena get utan vank, för syndena,
som hon gjort hafver; 29 Och skall lägga sina hand på
syndoffrens hufvud, och slagta det på bränneoffrens
rum. 30 Och Presten skall taga af blodet med sitt
finger, och stryka på hornen af bränneoffrens altare,
och allt blodet gjuta på bottnen af altaret. 31 Allt hennes
feta skall han aftaga, såsom han aftager det feta af
tackoffrena, och skall uppbränna på altaret till en söt
lukt Herranom. Och alltså skall Presten försona henne,
och det varder henne förlåtet. 32 Men bär han fram
ett får till syndoffer, så bäre en gymmer utan vank; 33
Och lägge sina hand på syndoffrens hufvud, och slagte
det till ett syndoffer, på det rummet, der man slagtar
bränneoffret. 34 Och Presten skall taga af blodet med
sitt finger, och stryka på hornen af bränneoffrets altare,
och gjuta allt blodet på bottnen af altaret. 35 Men allt
dess feta skall man aftaga, såsom han aftager det feta
af tackoffrets fåre, och skall det uppbränna på altaret
till ett Herrans offer. Och alltså skall Presten försona
hans synd, den han gjort hafver, och honom varder det
förlåtet.

5 Om en själ syndar, så att hon hörer några bannor,
och hon är dess vittne, eller det sett eller förfarit
hafver, och icke hafver tillsagt, hon är brottslig till en
missgerning. **2** Eller om en själ kommer vid något
orent, antingen ett as af ett orent djur, eller af boskap,
eller af matkar, och visste det icke, hon är oren, och
är brottslig. **3** Eller om hon kommer vid ena orena
mennisko, i hvad som helst orenhet der menniskan kan
med oren varda, och visste det icke, och förnimmer
det sedan, den är brottslig. **4** Eller om en själ svär, så
att henne går af munnen att göra illa eller väl, såsom
ene mennisko väl händer att svärja, och visste det
icke, och förnimmer det sedan, den varder brottslig på
ett af detta. **5** När nu händer, att hon brottslig är på
ettdera, och bekänner att hon derpå syndat hafver; **6**
Så skall hon för detta hennes synds brott, som hon
gjort hafver, bära fram Herranom af hjordenom ett får
eller ena get, som foster haft hafver, till syndoffer; så
skall Presten försona henne hennes synder. **7** Förmår
hon icke ett får, så bäre Herranom för sitt brott, som
hon brutit hafver, två turturdufvor, eller två unga dufvor;
ena till syndoffer, den andra till bränneoffer; **8** Och bäre
dem till Presten, han skall den första göra till syndoffer,
och vrida halsen sönder af henne, och dock icke rifva
hufvudet ifrå; **9** Och stänka med syndoffrets blod på
altarens vägg, och låta det blodet, som öfver är, utblöda
på altarens botten; det är syndoffret. **10** Den andra
skall han göra till bränneoffer efter dess rätt; och alltså
skall Presten försona henne hennes synd, som hon
gjort hafver, och det varder henne förlåtet. **11** Förmår
hon icke två turturdufvor, eller två unga dufvor, så bäre
fram sitt offer för sina synd, en tiondedel af ett epha
semlomjöl till syndoffer; men ingen oljo skall han låta
deruppå, eller rökelse låta komma deruppå; ty det är ett
syndoffer. **12** Och han skall bärat fram till Presten, och
Presten skall taga deraf en hand full till åminnelse, och
bränna det upp på altaret Herranom till ett offer; detta
är ett syndoffer. **13** Och Presten skall så försona honom
hans synd, som han gjort hafver, och det varder honom
förlåtet. Och det skall höra Prestenom till, såsom ett
spisoffer. **14** Och Herren talade med Mose och sade:
15 Om en själ förtager sig, så att hon med ovetenhet
syndar på något, som Herranom vigdt är; skall hon
bära Herranom skuldoffer, en vädur af hjordenom utan
vank, den två siklar silfver är värd, efter helgedomens
sikel, till skuldoffer. **16** Dertill, hvad han syndat hafver
på det vigda, skall han det igengifva, och ändå gifva
femtedelen derutöfver, och skall gifvat Prestenom; han
skall försona honom med skuldoffrets vädur, så varder
det honom förlåtet. **17** Om en själ syndar, och gör
emot något Herrans bud, det hon icke göra skulle,
och visste det icke, hon är brottslig, och är skyldig åt
den missgerningene; **18** Och skall bära en vädur af
hjordenom utan vank, den ett skuldoffer värd är, till
Presten. Han skall försona honom hans ovetenhet,
den han gjort hafver, och visste det icke, så varder det
honom förlåtet. **19** Det är skuldoffret, till hvilket han
Herranom brottslig är.

6 Och Herren talade med Mose, och sade: **2** Om en
själ syndar, och förtager sig för Herranom, så att han
nekar sinom nästa det han honom befallt hafver, eller
det han honom i godo tro handfått hafver, eller det han
med våld tagit eller med orätt under sig slagit hafver; **3**
Eller det tappadt var funnit hafver, och säger der nej
till med en falsk ed, och hvad det helst kan vara, det
en menniska emot sin nästa bryter; **4** När nu sker, att
han så syndar, och sig förbryter, så skall han igengifva,
hvad han så med våld tagit hafver, eller med orätt under
sig slagit, eller det honom befaldt var, eller det han
funnit hafver; **5** Eller der han den falska eden öfver gjort
hafver; det skall han alltsammans igengifva, och ändå
gifva femtedelen deröfver, honom som det tillhörde, på
den dagen han sitt skuldoffer gifver. **6** Men för sina
skuld skall han bära Herranom till Presten en vädur af
hjorden utan vank, den ett skuldoffer värd är. **7** Så skall
Presten försona honom för Herranom; så varder honom
förlåtet allt det han gjorde, der han sig med förbröt. **8**
Och Herren talade med Mose, och sade: **9** Bjud Aaron
och hans söner, och säg: Detta är bränneoffrets lag.
Bränneoffret skall brinna på altarens eldstad, och alla
nattena intill morgonen; och allena altarens eld skall
derpå brinna. **10** Och Presten skall kläda på sig sin
linna kjortel, och det linna nederklädet på sin kropp;
och skall upptaga askona, som af bränneoffrets eld
kommer uppå altaret, och lägga den jemte vid altaret;
11 Och skall kläda sig af, och kläda sig i annor kläde,
och bära askona utom lägret på ett rent rum. **12** Elden
på altaret skall brinna, och aldrig utsläckas. Presten
skall hvar morgon upptända veden deruppå, och ställa
bränneoffret deruppå, och bränna deruppå det feta
af tackoffret. **13** Alltid skall elden brinna på altaret,
och aldrig utsläckas. **14** Och detta är spisoffrens lag,
det Aarons söner offra skola för Herranom på altaret.
15 Man skall häfoffra sin hand full af semlomjöl, af
spisoffret och dess oljo, och allt rökelset, som ligger på
spisoffret, och skall upptändat på altarena till en söt lukt,
Herranom till åminnelse. **16** Det öfver är, skall Aaron
och hans söner förtära, och skola ätat osyradt på heligt
rum, i gårdenom till vittnesbördsens tabernakel. **17** De
skola intet baka med surdeg; ty det är deras del, den
jag dem af mitt offer gifvit hafver; det skall vara dem det
aldrahelgasta, lika såsom syndoffret och skuldoffret. **18**
Det mankön är ibland Aarons barn, skola det äta. Det
vare edrom efterkommandom en evig rätt om Herrans
offer. Ingen skall komma dervid, utan han är vigd. **19**

Och Herren talade med Mose, och sade: 20 Detta skall
vara Aarons och hans söners offer, som de skola offra
Herranom på deras vigelsedag: Tiondedelen af ett epha
semlomjöl till evigt spisoffer, hälftena om morgonen,
och hälftena om aftonen. 21 Uti panno skall du göra det
med oljo, och bära det bakadt fram, och i stycker skall
du det offra Herranom till en söt lukt. 22 Och Presten,
som af hans söner i hans stad smord varder, han skall
göra det. Detta är en evig rätt Herranom. Det skall allt
uppbrändt varda; 23 Ty allt spisoffer, som för en Prest
sker, skall förtäras af eld, och icke ätas. 24 Och Herren
talade med Mose, och sade: 25 Tala till Aaron och
hans söner, och säg: Detta är syndoffrens lag: På den
staden, der du slagtar bränneoffret, der skall du ock
slagta syndoffret för Herranom; det är det aldrahelgasta.
26 Presten, som syndoffret offrar, skall det äta på heligt
rum, uti gårdenom till vittnesbördsens tabernakel. 27
Ingen skall komma vid dess kött, utan han är vigd.
Och den som en klädnad stänker af dess blod, han
skall två sig på heligt rum. 28 Och krukan, der det uti
kokadt är, skall sönderslås. Är det en koppargryta, så
skall man skura henne, och skölja med vatten. 29 Det
mankön är ibland Presterna, de skola äta deraf; ty det
är det aldrahelgasta. 30 Men allt det syndoffer, hvars
blod buret varder in uti vittnesbördsens tabernakel
till försoning i thy helga, det skall man icke äta, utan
uppbränna det med eld.

7 Och detta är skuldoffrens lag, och det är det
aldrahelgasta. 2 På det rummet, der man slagtar
bränneoffret, skall man ock slagta skuldoffret, och
stänka dess blod på altaret allt omkring. 3 Och allt dess
feta skall man offra, stjerten och det feta, som är på
inelfverna; 4 Båda njurarna med det feta, som derpå är
vid länderna, och nätet öfver lefrena med njurarna. 5
Och Presten skall uppbränna det på altaret Herranom
till ett offer; det är ett skuldoffer. 6 Det mankön är
ibland Presterna, skola det äta på heligt rum; ty det är
det aldrahelgasta. 7 Såsom syndoffret, så skall ock
skuldoffret vara; begges deras skall en lag vara; och
skall höra Prestenom till, som derigenom försonar. 8
Den Prest något bränneoffer offrar, honom skall tillhöra
huden af bränneoffret, som han offrat hafver. 9 Och allt
spisoffer, som i ugn, eller på halster, eller uti panno
bakadt varder, skall höra Prestenom till, som det offrar.
10 Och allt spisoffer, som med oljo blandadt eller torrt
är, det skall allom Aarons barnom tillhöra, så thy eno
som thy andro. 11 Och detta är tackoffers lag, det man
Herranom offrar. 12 Vilja de göra ett lofoffer, så skola
de offra osyrade kakor, blandade med oljo, och osyrade
tunnkakor, bestrukna med oljo, och i panno bakade
semlokakor, blandade med oljo. 13 Och sådana offer
skola de göra på en kako af syradt bröd till sitt tackoffers
lofoffer. 14 Och ett af thy allo skall offras Herranom
till häfoffer, och skall höra Prestenom till, som stänker
tackoffrens blod. 15 Och lofoffrens kött, i sitt tackoffer,
skall ätas på samma dagen, som det offradt varder,
och intet låtas qvart intill morgonen. 16 Och ehvad det
är ett löfte eller friviljogt offer, så skall det på samma
dagen ätet varda, som det offradt är; om något qvart
blifver till den andra dagen, skall man ändå ätat. 17
Men hvad qvart blifver af offradt kött intill tredje dagen,
det skall uppbrännas i elde. 18 Och om någor äter på
tredje dagen af det offrade köttet af hans tackoffer,
så blifver han icke tacknämlig, som det offrat hafver,
det skall icke heller varda honom tillräknadt, utan det
blifver en styggelse. Och hvad själ som deraf äter, hon
är brottslig till en missgerning. 19 Och det kött, som
kommer vid något orent, det skall icke varda ätet, utan
uppbrändt i elde. Den der ren är till lekamen, han skall
äta det köttet. 20 Och den själ, som äter af tackoffrens
kött, det Herranom tillhörer, hennes orenhet vare öfver
henne, och hon skall varda utrotad utu sitt folk. 21 Och
om en själ kommer vid något det orent är, vare sig oren
menniska, boskap, eller hvad eljest styggeligit är, eller
ock äter af tackoffrens kött, det Herranom tillhörer, den
skall utrotad varda utu sitt folk. 22 Och Herren talade
med Mose, och sade: 23 Tala med Israels barn, och
säg: I skolen intet fett äta af fä, lambom och getom.
24 Men det feta af ett as, och hvad af vilddjur rifvet
är, bruker eder till allahanda nytto; men icke skolen I
ätat. 25 Ty den som äter det feta af den boskap, som
Herranom till offer gifven är, den samma själen skall
utrotad varda utu sitt folk. 26 I skolen ock intet blod äta,
antingen af boskap, eller af foglar, der I bon. 27 Hvilken
själ, som äter något blod, hon skall utrotad varda utu
sitt folk. 28 Och Herren talade med Mose, och sade: 29
Tala med Israels barn, och säg: Den som Herranom
sitt tackoffer göra vill, han skall ock bära med hvad
som Herranom till ett tackoffer tillhörer. 30 Han skall
med sine hand bärat fram till Herrans offer, nämliga det
feta på bröstena skall han frambära, samt med bröstet,
att de skola varda ett veftoffer för Herranom. 31 Och
Presten skall uppbränna det feta på altaret. Och bröstet
skall höra Aaron till, och hans söner. 32 Och den högra
bogen skola de gifva Prestenom till häfoffer af deras
tackoffer. 33 Och hvilken ibland Aarons söner offrar
blodet af tackoffret, och det feta, han skall ock hafva
den högra bogen på sin del. 34 Ty veftebröstet och
häfvebogen hafver jag tagit af Israels barn, af deras
tackoffer, och hafver gifvit det Prestenom Aaron och
hans söner, till en evig rätt. 35 Detta är Aarons och
hans söners vigelse af Herrans offer, på den dagen
då de öfverantvardade vordo till att vara Herranom
Prester; 36 Då Herren böd, på den dagen, då han dem
vigde, hvad dem af Israels barnom gifvas skulle, till

en evig rätt, allom deras efterkommandom. 37 Och
detta är bränneoffrens lag, spisoffrens, syndoffrens,
skuldoffrens, fyllooffrens och tackoffrens; 38 Det Herren
på Sinai berg Mose böd, den dagen då han böd honom
till Israels barn, att de skulle offra deras offer Herranom
uti den öknene Sinai.

8 Och Herren talade med Mose, och sade: 2 Tag
Aaron och hans söner med honom, samt med deras
kläder, och smörjooljon, och en stut till syndoffer; två
vädrar, och en korg med osyradt bröd; 3 Och församla
alla menighetena inför dörrena af vittnesbördsens
tabernakel. 4 Mose gjorde såsom Herren honom
böd, och församlade menighetena inför dörrena af
vittnesbördsens tabernakel; 5 Och sade till dem: Detta
är det som Herren budit hafver att göra; 6 Och tog
Aaron och hans söner, och tvådde dem med vatten; 7
Och drog honom den linna kjortelen uppå, och band
bältet omkring honom, och klädde på honom den gula
silkeskjortelen, och fick honom lifkjortelen uppå, och
gjordade honom öfver lifkjortelen; 8 Och satte på
honom skölden, och i skölden Ljus och Fullkomlighet; 9
Och satte honom hatten på hans hufvud, och satte på
hatten ofvanför hans änne, ett gyldene spann på den
helga kronona; såsom Herren Mose budit hade. 10 Och
Mose tog smörjooljon, och smorde tabernaklet med allt
det deruti var, och vigde det; 11 Och stänkte dermed
sju resor på altaret, och smorde altaret med all sin
redskap, tvättekaret med sinom fot, att det skulle varda
vigdt; 12 Och göt af smörjooljone på Aarons hufvud,
och smorde honom, att han skulle varda vigd; 13 Och
hade Aarons söner fram, och drog dem linna kjortlar
uppå, och gjordade dem med bälter, och band dem
hufvor uppå; såsom Herren honom budit hade; 14 Och
lät hafva fram till sig en stut till syndoffer. Och Aaron
och hans söner lade sina händer på hans hufvud. 15
Sedan slagtades han. Och Mose tog af blodet, och
strök med fingret på hornen af altaret allt omkring, och
skärde altaret, och göt blodet på altarens botten, och
vigde det, att han skulle försonat; 16 Och tog allt det
feta af inelfverna; nätet öfver lefrena, och båda njurarna
dem det feta derpå är, och uppbrände det på altaret.
17 Men stuten med hans hud, kött och träck, brände
han upp i elde utanför lägret; såsom Herren honom
budit hade. 18 Och hade en vädur fram till bränneoffer;
och Aaron med hans söner lade sina händer på hans
hufvud. 19 Sedan slagtades han. Och Mose stänkte
af blodet på altaret allt omkring; 20 Högg väduren i
stycker, och brände upp hufvudet och stycken; 21
Och tvådde inelfverna och fötterna med vatten, och
brände så hela väduren upp på altarena. Det var ett
bränneoffer till en söt lukt, ett offer Herranom; såsom
Herren honom budit hade. 22 Han hade ock fram
den andra väduren, som är fyllooffrens. Och Aaron
med hans söner lade sina händer på hans hufvud.
23 Sedan slagtades han. Och Mose tog af hans blod,
och strök på högra örnatimpen af Aaron, och uppå
tumman af högra handene, och på den största tåna
af hans högra fot; 24 Och hade fram Aarons söner,
och strök af blodet på deras högra örnatimp, och på
tumman af deras högra hand, och på största tåna af
deras högra fot; och stänkte blodet på altaret rundt
omkring; 25 Och tog det feta och stjerten, och allt det
feta på inelfverna, och nätet på lefrena, båda njurarna
med det feta deruppå är, och den högra bogen. 26
Dertill tog han utaf korgenom, der det osyrade brödet
uti var för Herranom, ena osyrada kako, och ena kako
af det oljade brödet, och ena tunnkako, och lade det på
det feta, och på högra bogen; 27 Och fick allt detta
Aaron och hans söner på händerna, och veftade det för
ett veftoffer för Herranom; 28 Och tog det allt igen af
deras händer, och brände det upp på altaret ofvanuppå
bränneoffret; ty det är fyllooffer till en söt lukt, ett offer
Herranom. 29 Och Mose tog bröstet, och veftade det
till ett veftoffer för Herranom af fyllooffrens vädur, den
kom Mose på hans del; såsom Herren honom budit
hade. 30 Och Mose tog af smörjooljone, och af blodet
på altaret, och stänkte på Aaron och hans kläder, på
hans söner och deras kläder, och vigde så Aaron och
hans kläder, hans söner och deras kläder med honom;
31 Och sade till Aaron och hans söner: Koker köttet för
dörrene af vittnesbördsens tabernakel; och äter det der,
dertill med brödet i fyllooffrens korg, såsom mig budet
är och sagdt, att Aaron och hans söner skulle ätat.
32 Hvad öfver blifver af köttet och brödet, det skolen
I uppbränna på elde. 33 Och I skolen icke utgå i sju
dagar ifrå dörrene af vittnesbördsens tabernakel, allt
intill den dagen, då edra fyllooffers dagar äro ute; ty
i sju dagar äro edra händer fyllda; 34 Såsom det på
denna dag skedt är: Herren hafver så budit att göra, på
det I skolen vara försonade. 35 Och I skolen blifva för
dörrene af vittnesbördsens tabernakel dag och natt i sju
dagar långt; och skolen taga vara på Herrans vakt, att I
icke dön; ty så är mig budet. 36 Och Aaron med hans
söner gjorde allt det Herren genom Mose budit hade.

9 Och på åttonde dagen kallade Mose Aaron och
hans söner, och de äldsta i Israel. 2 Och sade till
Aaron: Tag till dig en ung kalf till syndoffer, och en vädur
till bränneoffer, båda utan vank, och haf dem fram för
Herran. 3 Och tala med Israels barn, och säg: Tager en
getabock till syndoffer, och en kalf, och ett får, båda
årsgamla, och utan vank, till bränneoffer; 4 Och en oxa
och en vädur till tackoffer, att vi offre för Herranom; och
ett spisoffer blandadt med oljo; förty i dag skall Herren
låta eder se sig. 5 Och de togo det Mose budit hade

inför dörrena af vittnesbördsens tabernakel; och hela
menigheten gick fram och stod för Herranom. 6 Då
sade Mose: Detta är det Herren budit hafver, att I göra
skolen; så varder Herrans härlighet sig se låtandes. 7
Och Mose sade till Aaron: Gack fram till altaret, och gör
ditt syndoffer, och ditt bränneoffer, och försona dig och
folket. Derefter gör folkens offer, och försona desslikes
dem; såsom Herren budit hafver. 8 Och Aaron gick
fram till altaret, och slagtade kalfven till sitt syndoffer.
9 Och hans söner båro blodet till honom, och han
doppade med sitt finger i blodet, och strök på hornen
af altaret, och göt blodet på bottnen af altaret. 10
Men det feta, och njurarna, och det nätet på lefrene af
syndoffrena brände han upp på altaret; såsom Herren
hade budit Mose. 11 Och köttet och skinnet brände
han upp på elde utanför lägret. 12 Sedan slagtade han
bränneoffret, och Aarons söner båro blodet till honom,
och han stänkte det på altaret allt omkring. 13 Och de
båro bränneoffret till honom styckadt, och hufvudet;
och han brände det upp på altaret. 14 Och han tvådde
inelfverna och fötterna, och brände det upp ofvanpå
bränneoffret på altaret. 15 Derefter bar han fram folkens
offer, och tog bocken, folkens syndoffer, och slagtade
honom, och gjorde ett syndoffer deraf, såsom det förra;
16 Och bar bränneoffret fram, och gjorde såsom det
sig borde; 17 Och bar fram spisoffret dertill, och tog
sina hand full, och brände det upp på altaret, förutan
morgonens bränneoffer. 18 Sedan slagtade han oxan
och väduren till folkens tackoffer; och hans söner båro
honom blodet, det stänkte han på altaret allt omkring.
19 Men det feta af oxanom och vädrenom, stjerten, och
det feta som var öfver inelfverna, och njurarna, och
nätet öfver lefrena; 20 Allt detta feta lade de på bröstet,
och brände det feta upp på altaret. 21 Men bröstet
och den högra bogen veftade Aaron till ett veftoffer
för Herranom; såsom Mose budit hade. 22 Och Aaron
hof sina hand upp till folket, och välsignade dem; och
gick neder, sedan han syndoffret, bränneoffret och
tackoffret gjort hade. 23 Och Mose och Aaron gingo in
uti vittnesbördsens tabernakel. Och då de gingo åter
ut igen, välsignade de folket. Då lät Herrans härlighet
se sig allo folkena. 24 Ty eld kom ut ifrå Herranom,
och förtärde bränneoffret, och det feta på altaret. Då
allt folket såg detta, fröjdade de sig, och föllo på deras
anlete.

10 Och Aarons söner, Nadab och Abihu, togo hvar
sitt rökelsekar, och lade eld deruti, och lade
rökverk deruppå, och båro främmande eld fram för
Herran, det han dem icke budit hade. 2 Då kom en eld
ut ifrå Herranom, och förtärde dem, så att de blefvo
döde för Herranom. 3 Då sade Mose till Aaron: Detta
är det Herren sagt hafver: Jag skall varda helgader
på dem som nalkas mig, och för allo folke skall jag
härlig hållen varda. Och Aaron tigde stilla. 4 Men
Mose kallade till sig Misael och Elzaphan, Usiels söner,
Aarons faderbroders, och sade till dem: Går fram,
och bärer edra bröder härut af helgedomenom, ut för
lägret. 5 Och de gingo fram, och båro dem med deras
linnekjortlar ut för lägret; såsom Mose sagt hade. 6
Då sade Mose till Aaron och hans söner, Eleazar och
Ithamar: I skolen icke blotta edor hufvud, icke eller
rifva edor kläder, att I icke dön, och vrede kommer
öfver hela menighetena; låter edra bröder af hela
Israels hus gråta öfver denna branden, som Herren
gjort hafver. 7 Men I skolen intet gå ut igenom dörrena
af vittnesbördsens tabernakel; annars kunden I dö; ty
Herrans smörjoolja är på eder. Och de gjorde såsom
Mose sade. 8 Men Herren talade med Aaron, och sade:
9 Du och dine söner med dig skolen icke dricka vin
eller starka drycker, när I gån in uti vittnesbördsens
tabernakel, att I icke skolen dö. Det vare en evig rätt
allom edrom efterkommandom; 10 Att I mågen åtskilja
hvad heligt och oheligt, hvad rent och orent är; 11 Och
att I mågen lära Israels barn alla rätter, som Herren till
eder genom Mose sagt hafver. 12 Och Mose talade
med Aaron, och med hans återlefda söner, Eleazar
och Ithamar: Tager det öfverblifvet är af spisoffret och
af Herrans offer, och äter det osyradt vid altaret; ty
det är det aldrahelgasta. 13 Och I skolen ätat på ett
heligt rum, ty det är din rätt, och dina söners rätt af
Herrans offer; ty så är mig budet. 14 Veftebröstet och
häfvebogen skall du och dine söner, och dina döttrar
med dig, äta på rent rum; ty denne rätten är dig och
dina söner gifven till Israels barnas tackoffer. 15 Ty
häfvebogen och veftebröstet, med dess fetas offer,
skola inbäras, att de skola varda veftad till veftoffer
för Herranom. Derföre är det ditt och dina barnas till
en evig rätt; såsom Herren budit hafver. 16 Och Mose
sökte efter syndoffrens bock; och fann honom vara
uppbrändan. Och han vardt vred öfver Eleazar och
Ithamar, Aarons söner, de ännu igenlefde voro; och
sade: 17 Hvi hafven I icke ätit syndoffret på heligt rum,
efter det är det aldrahelgasta, och han hafver gifvit eder
det, på det I skolen bära menighetenes missgerningar,
och försona dem för Herranom? 18 Si, hans blod är
icke kommen in uti det helga; I skullen hafva ätit det in i
det helga, såsom mig budet är. 19 Men Aaron sade till
Mose: Si, i dag hafva de offrat deras syndoffer, och
deras bränneoffer för Herranom, och mig är så gånget
som du ser. Skulle jag i dag äta af syndoffer, och vara
vid godt mod för Herranom? 20 Då Mose det hörde, var
han tillfrids.

11 Och Herren talade med Mose och Aaron, och
sade till dem: 2 Taler med Israels barn, och säger:

Dessa äro de djur, som I äta skolen, ibland all djur på
jordene. 3 Allt det som ibland djuren tveklöfvadt är, och
idislar, det skolen I äta. 4 Men det som idislar, och är
klöfvadt, dock icke tveklöfvadt, såsom camelen, det är
eder orent, och I skolen icke ätat. 5 Cuniler idisla väl,
men de äro icke tveklöfvade; derföre äro de orene. 6
Haren idislar ock, men han är icke tveklöfvad; derföre
är han eder oren. 7 Och svinet är väl klöfvadt, men
det idislar icke; derföre är det eder orent. 8 Af desses
kött skolen I icke äta, och icke komma vid deras as;
ty de äro eder oren. 9 Detta skolen I äta ibland det
som i vattnena är: allt det som spol och fjäll hafver i
floder, i hafvena, och i bäckom, det skolen I äta. 10
Men allt det som icke hafver spol och fjäll i hafvena
och i bäckom, ibland allt det som röres i vattnen, och
allt det som lefver i vattne, det skall vara eder en
vederstyggelse; 11 Att I icke äten af dess kött, och
skyr vid deras as; 12 Ty allt det som icke hafver spol
och fjäll i vattnena, der skolen I sky veder. 13 Och
detta skolen I sky veder ibland foglarna, att I icke äten
dem: örnen, höken, falken, 14 Gamen, gladona, och
det af deras art är, 15 Och alle korpar med deras art,
16 Strutsfoglen, ugglona, göken, sparfhöken med sine
art, 17 Stenugglona, svanen, ufven, 18 Flädermusena,
rördrommen, 19 Storken, hägren, skrikona med sine
art, vidhöfden och svalona. 20 Och allt det sig rörer
ibland foglarna, och går på fyra fötter, det skall vara
eder en vederstyggelse. 21 Dock detta skolen I äta af
foglom, det sig rörer och går på fyra fötter, hvilkas knä
stå tillbaka, der det med hoppar på jordene; 22 Deraf
mån I äta, såsom är Arbe med sin art, och Saleam med
sin art, och Hargol med sin art, och Hagab med sin
art. 23 Allt det eljest hafver fyra fötter ibland foglarna,
det skall vara eder en vederstyggelse; 24 Och I skolen
räkna dem oren. Den som kommer vid deras as, han
skall vara oren allt intill aftonen. 25 Och den som
någorsderas as bär, han skall två sin kläder, och skall
blifva oren allt intill aftonen. 26 Derföre, allt det djur,
som klöfvadt är, och icke tveklöfvadt, och idislar icke,
det skall vara eder orent; den som kommer dervid, han
blifver oren. 27 Och allt det som går på händer ibland
djuren, som gå på fyra fötter, det skall vara eder orent;
den som kommer vid deras as, han skall vara oren allt
intill aftonen. 28 Och den som deras as bär, han skall
två sin kläder, och vara oren allt intill aftonen; ty allt
sådant är eder orent. 29 Desse skola ock vara eder
oren ibland de djur, som krypa på jordene: lekatten,
musen, paddan, hvart efter sitt slag, 30 Igelkotten,
molken, ödlan, stellion, mullvaden; 31 De äro eder oren
ibland allt det som kryper; den som kommer vid deras
as, han skall vara oren intill aftonen. 32 Och allt det
som ett sådant dödt as på faller, det varder orent; vare
sig allahanda träkäril, eller kläder, eller skinn, eller säck,
och all sådana redskap, der man något med gör, skall
man låta i vatten, och det blifver orent intill aftonen; så
varder det rent. 33 Allahanda lerkäril, om ett sådant as
deruti faller, varder allt orent, som deruti är, och skall
sönderslås. 34 All mat, som man äter, om det vattnet
kommer deruti, den är oren; och all dryck, som man
dricker af allahanda sådana kärile, är oren. 35 Och allt
det som ett sådant as på faller, det blifver orent, vare
sig ugn eller kettlar, det skall man slå sönder; ty det är
orent, och skall vara eder orent. 36 Dock brunnar, källor
och dammar äro rene; den som kommer vid deras as,
han är oren. 37 Och om ett sådant as fölle på säd, som
man sått hafver, så är hon dock ren. 38 Men gjuter man
vatten på sädena, och sedan fölle sådant as deruppå,
så vorde hon eder oren. 39 Om ett djur dör, det I äta
mågen, den som kommer vid det aset, den är oren intill
aftonen. 40 Den som äter af sådant as, han skall två
sin kläder och skall blifva oren intill aftonen; så ock den
som bär ett sådant as, han skall två sin kläder, och
blifva oren intill aftonen. 41 Det som kräker på jordene,
skall vara eder en vederstyggelse, och man skall icke
ätat. 42 Och allt det som går på bukenom, och allt
det som går på fyra eller flere fötter, af allo thy som
kräker på jordene, det skolen I icke äta; ty det skall
vara eder en vederstyggelse. 43 Görer edra själar icke
till styggelse, och besmitter eder icke deruppå, så att I
blifven orene. 44 Ty jag är Herren edar Gud; derföre
skolen I helga eder, att I blifven helige, ty jag är helig;
och I skolen icke orena edra själar på något kräkande
djur, som på jordene kräker. 45 Ty jag är Herren, som
hafver fört eder utur Egypti land, att jag skall vara edar
Gud; derföre skolen I vara helige, ty jag är helig. 46
Detta är lagen öfver djur, och foglar, och allahanda
kräkande djur i vattnena, och allahanda djur, som kräka
på jordene; 47 Att I skolen veta åtskilnad på hvad orent
och rent är, och hvad djur man äta, och hvad man icke
äta skall.

12 Och Herren talade med Mose, och sade: 2 Tala
med Israels barn, och säg: När en qvinna undfår
säd, och föder piltabarn, då skall hon vara oren i sju
dagar, så länge hon lider sina krankhet. 3 Och på
åttonde dagen skall man omskära hans förhuds kött. 4
Och hon skall hemma blifva tre och trettio dagar uti
hennes renselseblod. Intet heligt skall hon komma vid,
och till helgedomen skall hon icke komma, till dess
hennes renselsedagar äro ute. 5 Föder hon pigobarn,
så skall hon vara oren i två veckor, så länge hon
lider sina krankhet, och skall sex och sextio dagar
hemma blifva i hennes renselseblod. 6 Och när hennes
renselsedagar äro ute, efter son eller dotter, skall hon
bära fram ett årsgammalt lamb till bränneoffer, och en
ung dufvo, eller turturdufvo, till syndoffer Prestenom,

för dörrena af vittnesbördsens tabernakel. 7 Der skall
han offrat för Herranom, och försona henne, så varder
hon ren af sinom blodgång. Detta är lagen för den som
föder piltabarn eller pigobarn. 8 Om hennes hand icke
förmå ett får, så tage två turturdufvor, eller två unga
dufvor, den ena till bränneoffer, den andra till syndoffer;
så skall Presten försona henne, att hon skall varda ren.

13 Och Herren talade med Mose och Aaron, och
sade: 2 Om ene mennisko något kommer på
hennes kötts hud, eller varder skabbot, eller etterhvit,
såsom der ville spitelska komma på hans kötts hud,
skall man hafva honom till Presten Aaron, eller till en af
hans söner ibland Presterna. 3 Och när Presten ser
sårnaden på köttsens hud, att håren äro förvandlade till
hvitnad, och rummet är så påseende som det djupare
är än den andra huden af hans kött, så är det förvisso
spitelska; ty skall Presten bese honom, och döma
honom oren. 4 Om något etterhvitt är på hans kötts
hud, och är dock icke rummet så påseendes, att det
djupare är än den andra huden på köttet, och håren
äro icke förvandlade till hvitnad, så skall Presten lycka
honom inne i sju dagar; 5 Och på sjunde dagen bese
honom, om sårnaden synes för hans ögon såsom
tillförene, och hafver intet vidare ätit sig ut på hudene,
så skall Presten åter sluta honom inne i sju dagar. 6
Och när han beser honom annan gången, på sjunde
dagen, och finner då, att sårnaden är försvunnen, och
hafver intet vidare ätit sig på hudene, så skall han döma
honom renan; ty det är en skabb. Och han skall två sin
kläder, och så är han ren. 7 Om nu skabben vidare
äter sig på hudene, sedan han af Prestenom besedd
och ren sagd vardt, och varder nu annan tid besedd af
Prestenom; 8 Ser då Presten, att skabben hafver vidare
ätit sig i hudena, skall han döma honom oren; ty det är
visserliga spitelska. 9 Om någon spitelskosårnad varder
på ene mennisko, den skall man hafva till Presten. 10
När han ser och finner, att en hvitnad är kommen på
hudena, och håren äro hvit vordne, och rått kött är i
sårena; 11 Så är det visserliga en gammal spitelska
på hans kötts hud; derföre skall Presten döma honom
oren, och icke sluta honom inne; ty han är allaredo
oren. 12 Om spitelskan förvidgas på hudene, och går
utöfver hela hudena, ifrå hufvudet ned till fötterna, allt
det Prestenom för ögonen vara kan; 13 När nu Presten
beser det, och finner att spitelskan är gången öfver hela
köttet, så skall han döma honom ren, efter det allt på
honom förvandladt är till hvitnad; ty han är ren. 14 Men
är det rått kött den dagen då han besedd varder, så är
han oren. 15 Och när Presten ser det rå köttet, skall
han döma honom oren; ty han är oren, och är visserliga
spitelsk. 16 Om det rå köttet förvänder sig igen, och
förvandlas till hvitnad, så skall han komma till Presten.
17 Och när Presten ser och finner, att den sårnaden är
förvandlad till hvitnad, skall han döma honom renan;
ty han är ren. 18 Om någrom kommer på hans kötts
hud en böld, och läkes åter igen; 19 Och derefter på
samma rummet uppkommer något hvitt, eller rödligit
etterhvitt varder, skall han varda besedd af Prestenom.
20 När Presten ser, att det rummet är lägre än den
andra huden, och håret är förvandladt till hvitnad, så
skall han döma honom oren; ty det är visserliga vordet
en spitelskosårnad af den böldene. 21 Men ser Presten
och finner, att håren icke äro hvit, och är icke lägre än
den andra huden, och är försvunnet, så skall han sluta
honom inne i sju dagar. 22 Äter det sig vidare i hudena,
så skall han döma honom oren; ty det är visserliga en
spitelskosårnad. 23 Men blifver den etterhvitnaden så
ståndandes, och äter sig icke vidare, så är det ärret efter
böldene; och Presten skall döma honom ren. 24 Om
någors mans kött varder sårt på hudene af eldbränning,
och brännesårnaden är rödlig eller hvit; 25 Och Presten
beser honom, och finner håret förvandladt till hvitnad,
der bränningen var, och är lägre till anseende än den
andra huden; så är visserliga spitelska vorden af den
bränningene; derföre skall Presten döma honom oren;
ty det är en spitelskosårnad. 26 Men ser Presten och
finner, att håret på bränningene icke är förvandladt
till hvitnad, och icke lägre än den andra huden, och
är dertill försvunnet; skall han sluta honom inne i sju
dagar. 27 Och på sjunde dagen skall han bese honom.
Hafver det vidare ätit sig ut på hudene, så skall han
döma honom oren; ty det är spitelska. 28 Men är det
blifvet ståndande på bränningene, och icke hafver
vidare ätit sig ut på hudene, och är dertill försvunnet,
så är det ett sår efter bränningene, och Presten skall
döma honom ren; ty det är ett ärr efter bränningen. 29
Om en man eller qvinna varder skabbot på hufvudet
eller på skägget; 30 Och Presten beser sårnaden,
och finner att det är lägre till anseende än den andra
huden, och håret dersammastäds varder gulaktigt och
tunnt, så skall han döma honom oren; ty det är en
spitelskoskabb på hufvudet eller skäggena. 31 Men
ser Presten, att skabben icke är lägre till anseende än
den andra huden, och håret icke är blackt; skall han
sluta honom inne i sju dagar. 32 Och när han på sjunde
dagen ser och finner, att skabben icke hafver ätit sig
vidare, och intet gult hår på färde är, och skabben är
icke lägre till anseende än den andra huden; 33 Skall
han raka sig, dock att han icke rakar skabben; och
Presten skall åter sluta honom inne i sju dagar. 34 Och
när han på sjunde dagen beser honom, och finner att
skabben hafver icke vidare ätit sig i hudene, och är
icke lägre till anseende än den andra huden, så skall
Presten säga honom ren, och han skall två sin kläder;
ty han är ren. 35 Om skabben äter sig vidare i hudena,

sedan han ren sagd var; 36 Och Presten ser och finner,
att skabben hafver ätit sig vidare på hudene, så skall
han icke mer fråga efter, om håren äro gulaktig; ty
han är oren. 37 Är det ock för ögonen, att skabben
hafver ståndit stilla, och der äro black hår uppgångne,
så är skabben läkt, och han är ren; ty skall Presten
säga honom renan. 38 Om enom manne eller qvinno
något etterhvitt kommer på hans kötts hud; 39 Och
Presten ser, att det etterhvita något försvinner, så är
det en hvit skabb, uppkommen på hudena; och han är
ren. 40 Om enom manne hufvudhåret affaller, så att
han varder skallot, han är ren. 41 Faller det honom
framman af hufvudet, så är det en framskallot; och han
är ren. 42 Men varder der någor hvit eller rödlig sårnad
uppå det skallota eller framskallota, så är det spitelska
uppgången på samma skallota eller framskallota. 43
Derföre skall Presten bese honom, och när han finner
den hvita eller rödliga sårnaden upplupen på hans
skallota eller framskallota, att det synes såsom eljest
spitelska på hudene; 44 Så är han spitelsk och oren;
och Presten skall säga honom oren för sådana sårnads
skull på hans hufvud. 45 Den som spitelsk är, hans
kläder skola vara rifven, och hufvudet blott, munnen
skylder; och skall allstinges oren kallas. 46 Och så
länge den sårnaden på honom är, skall han vara oren,
bo allena, och hans boning skall vara utan lägret. 47
Om på ett kläde kommer en spitelskosårnad, vare sig
ullet eller linnet; 48 På varp eller väft, ehvad det är,
linnet eller ullet, eller på ett skinn, eller på allt det af
skinn gjordt är; 49 Och när den sårnaden varder blek
eller rödlig, på kläde eller på skinne, eller på varpe eller
väfte, eller på något ting som af skinn gjordt är, det
är visst en spitelskosårnad. 50 Derföre skall Presten
bese det, och när han ser sårnaden, skall han sluta
det inne i sju dagar. 51 Och om han på sjunde dagen
ser, att sårnaden hafver vidare ätit sig på klädet, på
varpenom eller väftena, på skinne, eller hvad af skinne
gjordt är; så är det en inbiten spitelskosårnad, och
det är orent. 52 Och klädet skall brännas upp, eller
varpen, eller väftet, ehvad det är ullet eller linnet, eller
allahanda skinnverk, der sådana sårnad uppå är; ty det
är en spitelskosårnad, och skall brännas upp på elde.
53 Om Presten ser att sårnaden icke hafver vidare ätit
sig på klädet eller på varpenom, eller väftena, eller
allahanda skinnverk; 54 Så skall han bjuda, att man
tvår der sårnaden är, och skall sluta det inne i andra sju
dagar. 55 Och när Presten ser, sedan sårnaden tvagen
är, att sårnaden intet förvandlad är för hans ögon, och
ej heller hafver vidare ätit sig, så är det orent, och
skall uppbrännas på elde; ty det är djupt inätet, och
hafver befrätit det. 56 Om Presten ser, att sårnaden
något försvunnen är, sedan han vardt tvagen; så skall
han rifva det af klädena, af skinnena, af varpenom
eller väftena. 57 Synes det ändå sedan på klädena, på
varpenom, på väftena, eller allahanda skinnverk; så är
det en fläck, och skall det uppbrännas med elde, der
den sårnaden uti är. 58 Men klädet eller varpen, eller
väftet, eller allahanda skinnverk, som tvaget är, och
sårnaden afgången är, skall man på nytt två, och så
är det rent. 59 Detta är lagen om spitelskosårnad på
kläder, ehvad de äro ullen eller linnen; på varp eller
väft, och allahanda skinnverk, till att säga dem ren eller
oren.

14 Och Herren talade med Mose, och sade: 2 Detta
är lagen om den spitelska, när han skall rensad
varda: Han skall komma till Presten; 3 Och Presten
skall gå utu lägret, och bese huru spitelskosårnaden är
på dem spitelsko hel vorden; 4 Och skall bjuda honom,
som rensas skall, att han tager två lefvande foglar, de
som rene äro, och cederträ, och rosenfärgoull, och
isop; 5 Och skall bjuda att slagta den ena foglen uti
ett lerkärile vid rinnande vatten; 6 Och skall taga den
lefvande foglen med cederträt, rosenfärgoullen, och
isopen, och doppa uti den slagtade foglens blod vid
rinnande vatten; 7 Och stänka på honom, som af
spitelskone rensas skall, sju resor; och rensa honom
alltså, och låta den lefvande foglen flyga i fria markena.
8 Men den rensade skall två sin kläder, och raka allt sitt
hår af, och bada sig i vattne, och så är han ren; sedan
gånge han in i lägret, dock skall han blifva utan sitt tjäll
i sju dagar. 9 Och på sjunde dagen skall han raka allt
sitt hår af hufvudet, skägget och ögonbrynen, så att
allt hår blifver afrakadt; och skall två sin kläder, och
bada sitt kött i vattne, och så är han ren. 10 Och på
åttonde dagen skall han taga tu lamb, de utan vank
äro, och ett årsgammalt får utan vank, och tre tiungar
semlomjöl till spisoffer, blandadt med oljo, och en log
oljo. 11 Då skall Presten ställa den rensada och dessa
ting fram för Herran, för dörrena af vittnesbördsens
tabernakel; 12 Och skall taga det ena lambet, och offra
det till ett skuldoffer med den log oljo, och skall sådant
veftoffra för Herranom; 13 Och sedan slagta lambet,
der man slagtar syndoffret och bränneoffret, som är på
heligt rum; ty såsom syndoffret, så hörer ock skuldoffret
Prestenom till; ty det är det aldrahelgasta. 14 Och
Presten skall taga af skuldoffrens blod, och stryka på
högra örnatimpen af den rensada, och på tumman af
hans högra hand, och på största tåna af hans högra
fot. 15 Sedan skall han taga af oljone utu logen, och
gjuta den i sin venstra hand; 16 Och doppa med sitt
högra finger i oljona, den i hans venstra hand är, och
stänka oljona med sitt finger sju resor för Herranom.
17 Men det öfver blifver af oljone i hans hand, skall
han gjuta på den högra örnatimpen af honom, som
rensad är, och på den högra tumman, och på den stora

tåna af hans högra fot, ofvanuppå skuldoffrens blod.
18 Det qvart är af oljone i hans hand, skall han slå på
hans hufvud, som rensader är, och försona honom för
Herranom; 19 Och skall göra syndoffer, och försona
den rensada för hans orenlighets skull; och skall sedan
slagta bränneoffret; 20 Och skall offra det på altaret
samt med spisoffret, och försona honom, så är han
ren. 21 Är han fattig, och icke så mycket förvärfvar
med sine hand, så tage ett lamb för sitt skuldoffer,
till att veftoffra, till att försona honom, och en tiung af
semlomjöl, blandad med oljo till spisoffer, och en log
oljo; 22 Och två turturdufvor, eller två unga dufvor, de
han med sine hand förvärfva kan; den ena vare till
ett syndoffer, den andra till ett bränneoffer; 23 Och
bäre dem till Presten, på åttonde dagen efter hans
renselse, inför dörrena af vittnesbördsens tabernakel
för Herranom. 24 Då skall Presten taga skuldoffrens
lamb, och den log oljo, och skall det allt veftoffra för
Herranom; 25 Och slagta skuldoffrens lamb, och taga
af samma skuldoffers blod, och stryka den rensada på
hans högra örnatimp, och på tumman af hans högra
hand, och på den stora tåna af hans högra fot; 26 Och
gjuta oljona i sina venstra hand; 27 Och stänka med sitt
högra finger oljona, som i hans venstra hand är, sju
resor för Herranom. 28 Det qvart blifver i hans hand,
skall han låta på högra örnatimpen af den rensada,
och på tumman af hans högra hand, och på stora
tåna af hans högra fot, ofvanuppå skuldoffrens blod.
29 Det qvart är i hans hand af oljone, skall han låta
på hufvudet af den rensada, till att försona honom
för Herranom; 30 Och sedan göra ett syndoffer utaf
den ena turturdufvone, eller unga dufvone, såsom
hans hand hafver kunnat förvärfva; 31 Utaf den andra
ett bränneoffer, samt med spisoffret. Och alltså skall
Presten försona den rensada för Herranom. 32 Detta
vare lagen för den spitelska, som icke kan med sine
hand förvärfva det till hans renselse hörer. 33 Och
Herren talade med Mose och Aaron, och sade: 34 När I
kommen in uti Canaans land, det jag eder till besittning
gifva skall, och jag der i någro edor besittninges huse
en spitelskosårnad gifver; 35 Så skall han, som huset
tillhörer, komma, undervisa det Prestenom, och säga:
Det synes såsom en spitelskosårnad är i mino huse. 36
Då skall Presten säga dem, att de skola rymma utu
huset förra än Presten går derin, till att bese sårnaden;
på det att allt, det i huset är, icke skall varda orent.
Sedan skall Presten gå in till att bese huset. 37 När
han nu ser sårnaden, och finner att på husens väggar
gula eller rödletta gropar äro, och deras anseende
djupare in är än väggen eljest är; 38 Så skall han gå
utu huset genom dörrena, och igenlycka huset i sju
dagar. 39 Och när han på sjunde dagen igenkommer,
och ser att sårnaden hafver ätit sig vidare på väggene
af huset; 40 Så skall han bjuda dem utbryta stenarna,
der den sårnaden uti är, och kasta det ut för staden
på ett orent rum. 41 Och huset skall man skrapa
innantill allt omkring, och kasta det afskrapade stoftet
ut för staden på ett orent rum; 42 Och taga andra
stenar, och sätta dem i samma staden; och taga annan
kalk, och bestryka huset med. 43 Om då sårnaden
igenkommer, och brister ut på huset, sedan man hafver
uttagit stenarna, skrapat huset, och bestrukit det på
nytt; 44 Så skall Presten gå derin. Och när han ser
att sårnaden hafver vidare ätit sig på husena, så är
det visserliga en frätande spitelska på huset; och är
orent. 45 Derföre skall man bryta huset ned, både sten
och trä, och allt stoftet af husena föra ut för staden
på ett orent rum. 46 Och den som går in i huset, så
länge det tillslutet är, han är oren intill aftonen. 47
Och den derinne ligger, eller äter derinne, han skall
två sin kläder. 48 Hvar nu Presten ser, då han går
derin, att sårnaden icke vidare hafver ätit sig på huset,
sedan huset bestruket är; så skall han säga det rent; ty
sårnaden är hel vorden; 49 Och skall taga till syndoffer
för huset, två foglar, cedreträ, och rosenfärgad ull,
och isop; 50 Och slagta den ena foglen uti ett lerkäril
vid rinnande vatten; 51 Och skall taga det cederträt,
rosenfärgada ullen, isopen och den lefvande foglen,
och doppa honom uti den slagtada foglens blod vid
rinnande vatten, och stänka huset sju resor; 52 Och
skall alltså skära huset med foglens blod, och med
det rinnande vattnet, med den lefvande foglen, med
cedreträt, med isopen, och med rosenfärgada ullen; 53
Och skall låta den lefvande foglen flyga ut för staden
i fria markena, och försona huset; så är det rent. 54
Detta är lagen om all spitelskos och skabbs sårnad;
55 Om kläders spitelsko, och huses; 56 Om blemmor,
skabb och etterhvitt; 57 På det man skall veta, när
något orent eller rent är. Detta är lagen om spitelsko.

15 Och Herren talade med Mose och Aaron, och
sade: 2 Taler med Israels barn, och säger till
dem: 3 Om enom manne flyter hans kötts flöd, han är
oren. Och då är han oren af denna flödene, när hans
kött förrötes, eller bortfrätes af det flytandet. 4 All säng,
der han på ligger, och allt det han sitter uppå, skall
vara orent. 5 Och den som kommer vid hans säng, han
skall två sin kläder, och bada sig med vatten, och vara
oren intill aftonen. 6 Och den som sätter sig der han
sutit hafver, han skall två sin kläder, och bada sig med
vatten, och vara oren intill aftonen. 7 Den som kommer
vid hans kött, han skall två sin kläder, och bada sig med
vatten, och vara oren intill aftonen. 8 Om han spottar på
den som ren är, skall han två sin kläder, och bada sig
med vatten, och vara oren intill aftonen. 9 Och sadelen,
der han rider uppå, skall vara oren. 10 Och den som

kommer vid något, som under honom varit hafver, han
skall vara oren intill aftonen. Och den sådant bär, han
skall två sin kläder, och bada sig med vatten, och vara
oren intill aftonen. 11 Och den som han vederkommer,
och hafver tillförene icke tvagit sina händer, han skall
två sin kläder, och bada sig med vatten, och vara
oren intill aftonen. 12 Kommer han vid ett lerkäril, skall
man det sönderslå; men träkäril skall man skölja med
vatten. 13 Och när han varder ren af hans flytande,
skall han räkna sju dagar sedan han vardt ren, och två
sin kläder, och bada sitt kött med rinnande vatten, så är
han ren. 14 Och på åttonde dagen skall han taga två
turturdufvor, eller två unga dufvor, och bära fram för
Herran inför dörrena af vittnesbördsens tabernakel, och
få Prestenom. 15 Och Presten skall göra af den ena ett
syndoffer, och af den andra ett bränneoffer; och försona
honom för Herranom, för hans flytandes skull. 16 När
enom manne hans säd utgår i sömnen, han skall bada
sitt hela kött med vatten, och vara oren intill aftonen. 17
Och allt kläde, och allt skinn, som med sådana säd
befläckadt är, skall tvås med vatten, och vara orent intill
aftonen. 18 En qvinna, när hvilko en sådana ligger,
hon skall bada sig i vattne, och vara oren intill aftonen.
19 När en qvinna hafver sins kötts blodflöd, hon skall
vara afsides i sju dagar. Och den som kommer vid
henne, han skall vara oren intill aftonen. 20 Och allt det
hon ligger uppå, så länge hon afsides är, skall vara
orent; och det hon sitter uppå, skall vara orent. 21 Och
den som kommer vid hennes säng, han skall två sin
kläder, och bada sig med vatten, och vara oren intill
aftonen. 22 Och den som kommer vid något, der hon
hafver sutit uppå, den skall två sin kläder, och bada sig
med vatten, och vara oren intill aftonen. 23 Hvad som
kommer vid hennes säng, eller det hon sitter på, den
det rörer, han skall vara oren intill aftonen. 24 Och om
en man ligger när henne, den stund hon afsides satt är,
han skall vara oren i sju dagar; och sängen, der han
uppå legat hafver, skall vara oren. 25 Om en qvinna
hafver sin blodflöd i långan tid, icke allenast i så lång
tid som vant är, utan ock utöfver den tiden som vant
är, skall hon vara oren så länge hon flyter; såsom hon
är i hennes rätta flöds tid, så skall hon ock vara oren
i denna tiden. 26 All den säng, der hon uppå ligger,
så länge hon då flyter, skall vara såsom den säng i
hennes rätta flöds tid. Och allt det hon sitter uppå skall
vara orent, såsom i den orenheten i hennes rätta flöds
tid. 27 Den som kommer vid något deraf, han skall
vara oren, och skall två sin kläder, och bada sig med
vatten, och vara oren intill aftonen. 28 Varder hon ren af
hennes flöd, så skall hon räkna sju dagar, sedan skall
hon vara ren. 29 Och på åttonde dagen skall hon taga
två turturdufvor, eller två unga dufvor, och bära dem till
Presten inför dörrena af vittnesbördsens tabernakel. 30
Och Presten skall göra ett syndoffer af den ena; af den
andra ett bränneoffer, och försona henne för Herranom,
öfver hennes orenlighets flöd. 31 Så skolen I förvara
Israels barn för deras orenlighet, att de icke dö uti
deras orenlighet, om de göra mitt tabernakel orent, det
ibland eder är. 32 Detta är lagen om den som hafver en
flöd, och den som i sömnen hans säd flyter, så att han
varder deraf oren; 33 Och öfver henne som hafver sina
blodsflöd, och den som en flöd hafver, ehvad det är
man eller qvinna, och när en man ligger när ena oreno.

16 Och Herren talade med Mose, sedan de två
Aarons söner döde voro, då de offrade för
Herranom. 2 Och Herren sade: Säg dinom broder
Aaron, att han icke i alla tider ingår uti den innersta
helgedomen, inom förlåten inför nådastolen, som på
arkenom är, att han icke dör; ty jag vill låta se mig
uti ett moln på nådastolenom; 3 Utan härmed skall
han gå in: Med en ung stut till syndoffer, och med en
vädur till bränneoffer; 4 Och skall kläda den helga linna
kjortelen uppå, och hafva det linna nederklädet uppå
sitt kött, och gjorda sig med ett linnet bälte, och hafva
den linna hatten uppå; förty det äro de helga kläden;
och skall bada sitt kött med vatten, och lägga dem
uppå; 5 Och skall taga utaf menighetene af Israels
barnom två getabockar till syndoffer, och en vädur till
bränneoffer. 6 Och Aaron skall hafva fram stuten, sitt
syndoffer, och försona sig och sitt hus; 7 Och sedan
taga de två bockarna, och ställa dem fram för Herran,
inför dörrena af vittnesbördsens tabernakel; 8 Och
skall kasta lott öfver de två bockarna; den ena lotten
Herranom, den andra fribockenom; 9 Och skall offra
den bocken till ett syndoffer, på hvilken Herrans lott föll.
10 Men den bocken, öfver hvilken dess frias lott föll,
skall han ställa lefvande fram för Herran, att han skall
försona honom, och släppa den fribocken i öknena. 11
Och så skall han då hafva fram sins syndoffers stut,
och försona sig och sitt hus, och skall slagta honom; 12
Och skall taga ena panno, full med glöd af altaret, som
står för Herranom, och handena fulla med stött rökverk,
och bära det inom förlåten; 13 Och lägga rökverket
på elden inför Herranom, så att dambet af rökverket
skyler nådastolen, som är på vittnesbördet, att han icke
dör; 14 Och skall taga blodet af stutenom, och stänka
med sitt finger upp åt nådastolen, frammantill. Sju
resor skall han så stänka af blodet för nådastolenom
med hans finger. 15 Sedan skall han slagta bocken,
folkens syndoffer, och bära af hans blod derinom
förlåten, och skall göra med hans blod såsom han
gjorde med stutens blod, och stänka desslikes dermed
frammantill, upp åt nådastolen; 16 Och skall alltså
försona helgedomen af Israels barnas orenhet, och ifrå
deras öfverträdelse i alla deras synder. Sammalunda

skall han göra vittnesbördsens tabernakel; ty de äro
orene, som omkring ligga. 17 Ingen menniska skall
vara inuti vittnesbördsens tabernakel, när han går derin
till att försona i helgedomenom, tilldess han går ut
igen; och skall alltså försona sig och sitt hus, och hela
Israels menighet. 18 Och när han utgår till altaret, som
står för Herranom, skall han försona det; och skall
taga af stutens blod, och af bockens blod, och stryka
på altarens horn allt omkring; 19 Och skall stänka af
blodet med sitt finger sju resor deruppå, och rensa, och
helga det af Israels barnas orenhet. 20 Och när han
fullkomnat hafver helgedomens och vittnesbördsens
tabernakels och altarens försoning, skall han hafva
fram den lefvande bocken; 21 Och skall då Aaron
lägga båda sina händer på hans hufvud, och bekänna
öfver honom alla Israels barnas missgerningar, och
all deras öfverträdelse i alla deras synder, och skall
lägga dem på bockens hufvud, och låta honom löpa
genom någon mans hjelp, som förhanden är, i öknena;
22 Att bocken skall bortbära alla deras missgerningar
på sig uti vildmarkena; och låta honom i öknene. 23
Och Aaron skall gå in uti vittnesbördsens tabernakel,
och afkläda sig de linna kläden, som han på sig klädt
hade, då han gick in uti helgedomen, och skall der låta
blifva dem; 24 Och skall bada sitt kött med vatten på
heligt rum, och kläda sin egen kläder uppå, och gå
derut, och göra sitt bränneoffer och folkens bränneoffer,
och försona både sig och folket; 25 Och bränna upp
det feta af syndoffret på altarena. 26 Men den, som
förde fribocken ut, skall två sin kläder, och bada sitt
kött med vatten, och sedan komma igen i lägret. 27
Syndoffrens stut och syndoffrens bock, hvilkas blod till
försoning buret vardt in i helgedomen, skall man föra
utom lägret, och uppbränna i elde, både deras hud, kött
och träck. 28 Och den som bränner det upp, han skall
två sin kläder, och bada sitt kött med vatten, och sedan
komma i lägret. 29 Och skall detta vara eder en evig
rätt: På tionde dagenom i sjunde månadenom skolen I
späka edra kroppar, och ingen gerning göra, vare sig
inländsk eller utländsk ibland eder; 30 Förty på den
dagen sker eder försoning, så att I varden rengjorde;
ifrån alla edra synder varden I rengjorde för Herranom.
31 Derföre skall det vara eder den störste Sabbath, och
I skolen späka edra kroppar; en evig rätt vare det. 32
Men den försoningen skall en Prest göra, den man
vigt hafver, och hvilkens hand man fyllt hafver till en
Prest i hans faders stad; och skall kläda på sig de linna
kläder, som äro de helga kläden; 33 Och skall alltså
försona den helga helgedomen, och vittnesbördsens
tabernakel, och altaret, och Presterna, och allt folket af
menighetene. 34 Det skall vara eder en evig rätt, att I
försonen Israels barn af alla deras synder, ena reso
om året. Och Mose gjorde såsom Herren honom budit
hade.

17 Och Herren talade med Mose, och sade: 2 Tala
med Aaron och hans söner, och all Israels barn,
och säg till dem: Detta är det Herren budit hafver: 3
Hvilken af Israels hus, som i lägret, eller utanför lägret,
slagtar en oxa, eller lamb, eller get; 4 Och intet bär
fram för dörrena af vittnesbördsens tabernakel det som
Herranom för ett offer buret varder inför Herrans boning,
han skall för blod brottslig vara, såsom den som blod
utgjutit hafver; och sådana menniska skall utrotad varda
utu sitt folk. 5 Derföre skola Israels barn deras offer,
som de på fria markene offra vilja, bära fram för Herran,
inför dörrena af vittnesbördsens tabernakel till Presten,
och der offra deras tackoffer Herranom; 6 Och Presten
skall stänka blodet på Herrans altare inför dörrene af
vittnesbördsens tabernakel, och bränna upp det feta,
Herranom till en söt lukt; 7 Och ingalunda mer offra
djeflomen deras offer, med hvilkom de hor bedrifva. Det
skall dem vara en evig rätt i deras efterkommandom. 8
Derföre skall du säga dem: Hvilken menniska af Israels
huse, eller ock en främling, den ibland eder är, som
gör ett offer eller bränneoffer, 9 Och bär det icke inför
dörrena af vittnesbördsens tabernakel, att han gör det
Herranom, den skall utrotad varda utu hans folk. 10
Och hvilken menniska, vare sig af Israels huse, eller
en främling ibland eder, äter något blod; emot honom
skall jag sätta mitt anlete, och skall utrota honom midt
utu hans folk; 11 Ty kroppsens lif är uti blodet, och jag
hafver gifvit eder det till altaret, att edra själar skola
dermed försonade varda; förty blodet är försoning för
lifvet. 12 Derföre hafver jag sagt Israels barnom: Ingen
själ ibland eder skall äta blod, och ingen främling,
som ibland eder bor. 13 Och hvilken menniska, vare
sig af Israels huse, eller en främling ibland eder, som
tager ett djur eller fogel i jagt, det man äter, han skall
utgjuta dess blod, och öfvertäcka honom med jord;
14 Ty kroppsens lif är i sinom blod. Och jag hafver
sagt Israels barnom: I skolen ingen kropps blod äta; ty
kroppsens lif är i sinom blod. Den det äter, han skall
utrotad varda. 15 Och hvilken själ som äter ett as,
eller det af vilddjur rifvet är, vare sig en inländsk eller
utländsk, han skall två sin kläder, och bada sig med
vatten, och vara oren intill aftonen, så varder han ren.
16 Om han icke tvår sin kläder, eller sig icke badar, skall
han bära sina missgerning.

18 Och Herren talade med Mose, och sade: 2 Tala
med Israels barn, och säg till dem: Jag är Herren
edar Gud. 3 I skolen icke göra efter som görs i Egypti
land, der I bott hafven; och icke efter som görs i
Canaans land, der jag dig införa skall; I skolen icke
heller hålla eder vid deras sätt; 4 Utan efter mina rätter

skolen I göra, och mina stadgar skolen I hålla, att I
vandren derutinnan; ty jag är Herren edar Gud. 5
Derföre skolen I hålla mina stadgar, och mina rätter;
ty hvilken menniska dem gör, han skall derigenom
lefva; ty jag är Herren. 6 Ingen skall gå in till sina
nästa blodsfränko, till att blotta hennes blygd; ty jag är
Herren. 7 Du skall dins faders och dine moders blygd
icke blotta; hon är din moder, derföre skall du icke
blotta hennes blygd. 8 Du skall icke blotta dins faders
hustrus blygd; ty det är dins faders blygd. 9 Du skall
icke blotta dine systers blygd, den dins faders, eller dine
moders dotter är, hemma eller ute född. 10 Du skall
icke blotta dine sonadotters, eller dine dotterdotters
blygd; ty det är din blygd. 11 Du skall icke blotta dins
faders hustrus dotters blygd, den dinom fader född är,
och din syster är. 12 Du skall icke blotta dins faders
systers blygd; ty det är dins faders nästa blodsfränka.
13 Du skall icke blotta dine moders systers blygd; ty
hon är dine moders nästa blodsfränka. 14 Du skall icke
blotta dins faderbroders blygd, så att du tager hans
hustru; ty hon är din svägerska. 15 Du skall icke blotta
dine sonahustrus blygd; ty hon är dins sons hustru,
derföre skall du icke blotta hennes blygd. 16 Du skall
icke blotta dins broders hustrus blygd; ty hon är dins
broders blygd. 17 Du skall icke blotta dine hustrus, samt
med hennes dotters blygd; ej heller taga hennes sons
dotter, eller dotterdotter, till att blotta hennes blygd; ty
hon är hennes nästa blodsfränka; och det är en last. 18
Du skall ock icke taga dine hustrus syster, till att blotta
hennes blygd, henne emot, medan hon ännu lefver. 19
Du skall icke gå in till qvinnona, så länge hon hafver
sina sjuko i sine orenhet, till att blotta hennes blygd. 20
Du skall ock icke ligga när dins nästas hustru, till att
beblanda dig med henne, dermed du orenar dig på
henne. 21 Du skall ock icke gifva af dine säd, att det
skall uppbrännas för Molech, att du icke ohelgar dins
Guds Namn; ty jag är Herren. 22 Du skall icke ligga när
dränger, såsom när ena qvinno; ty det är en styggelse.
23 Du skall ock icke ligga när något djur, att du dermed
orenar dig; och ingen qvinna skall skaffa hafva med
något djur; ty det är en styggelse. 24 I skolen uti intet af
detta orena eder; förty uti allt detta hafva Hedningarna
orenat sig, hvilka jag skall här utdrifva för eder. 25
Och landet är derigenom orenadt; och jag skall söka
deras missgerningar på dem, så att landet skall utspy
sina inbyggare. 26 Derföre håller mina stadgar och
rätter, och görer intet af denna styggelsen, antingen
inländske eller utländske ibland eder; 27 Ty all sådana
styggelse hafva landsens folk gjort, som för eder voro,
och hafva orenat landet; 28 På det att landet ock icke
utspyr eder, då I det orenen, lika som det hafver utspytt
Hedningarna, som för eder voro. 29 Förty de som göra
denna styggelsen, deras själar skola utrotade varda utu
deras folk. 30 Derföre håller mina stadgar, att I icke
gören efter de styggeliga seder, som för eder voro, att I
icke dermed orenade varden; ty jag är Herren edar
Gud.

19 Och Herren talade med Mose, och sade: 2 Tala
med hela menighetene af Israels barn, och säg
till dem: I skolen vara helige; ty jag är helig, Herren
edar Gud. 3 Hvar och en frukte sina moder, och sin
fader. Håller mina helgedagar; ty jag är Herren edar
Gud. 4 I skolen icke vända eder till afgudar, och skolen
icke göra eder gjutna gudar; ty jag är Herren edar Gud.
5 Och när I viljen göra Herranom tackoffer, så skolen I
offra det, att det må vara honom täckt; 6 Och skolen det
äta på samma dagen, då I offren det, och på den andra
dagen. Hvad qvart blifver till tredje dagen, det skall man
bränna upp i eld. 7 Äter der någor af på tredje dagen,
så är han en styggelse, och varder icke tacknämlig; 8
Och den samme ätaren skall bära sin missgerning, att
han Herrans helgedom hafver ohelgat; och den själen
skall utrotad varda utu sitt folk. 9 När du uppskär af
ditt land, skall du icke skära intill ändan allt omkring,
och icke noga allt afhemta. 10 Sammalunda skall du
ej heller noga berga din vingård, eller upphemta de
affallna bären; utan skall det blifva låta för de fattiga
och främlingar: ty jag är Herren edar Gud. 11 I skolen
icke stjäla eller ljuga, eller handla falskeliga den ene
med den andra. 12 I skolen icke svärja falskt vid mitt
Namn, och ohelga dins Guds Namn; ty jag är Herren.
13 Du skall icke göra dinom nästa orätt, eller röfva
honom. Din dagakarls lön skall icke blifva när dig intill
morgonen. 14 Du skall icke banna dem döfva. Du skall
icke sätta för den blinda något der han kan stöta sig
uppå; utan du skall frukta din Gud; ty jag är Herren. 15
I skolen icke handla orätt i dome, och skall icke skona
dem ringa, och icke ära den mägtiga; utan skall döma
dinom nästa rätt. 16 Du skall icke vara en bakdantare
ibland ditt folk. Du skall ock icke stå emot dins nästas
blod; ty jag är Herren. 17 Du skall icke hata din broder i
dino hjerta; utan du skall straffa din nästa, på det du
icke skall lida skuld för hans skull. 18 Du skall icke
hämnas, och icke behålla någon ovilja emot dins folks
barn. Du skall älska din nästa såsom dig sjelfvan; ty
jag är Herren. 19 Mina stadgar skolen I hålla, att du
icke låter din boskap hafva beblandning med annor
djur; och icke sår din åker med blandad säd; och att
ingen klädnad kommer på dig, som af ull och lin tillhopa
kommen är. 20 Om en man ligger när ena qvinno, och
beblandar sig med henne, och hon är en trälinna, och är
af enom androm kränkt, dock är icke löst, eller frihet fått
hafver, det skall straffadt varda; men icke skola de dö;
ty hon hafver icke varit fri. 21 Men han skall frambära
Herranom för sina skuld en vädur till skuldoffer, inför

dörrena af vittnesbördsens tabernakel. 22 Och Presten
skall försona honom med skuldoffret för Herranom,
för den synd, som han gjort hafver; så varder honom
Gud nådelig öfver hans synd, som han gjort hafver. 23
När I kommen i landet, och planteren allahanda trä,
der man af äter, skolen I afskära deras förhud med
deras frukt; i tre år skolen I hålla dem för oomskorna,
så att I icke äten dem. 24 Men i fjerde årena skall
all deras frukt vara helgad och prisad Herranom. 25 I
femte årena skolen I äta fruktena, och samla henne
in; ty jag är Herren edar Gud. 26 I skolen intet äta
med blod. I skolen icke akte på foglarop; eller välja
några dagar. 27 I skolen icke skära någon plätt på edart
hufvud, och icke allstinges raka edart skägg af. 28 I
skolen icke skära något märke på edar kropp öfver
en dödan; eller skrifva bokstäfver på eder; ty jag är
Herren. 29 Du skall icke hålla dina dotter till boleri; på
det att landet icke skall bedrifva boleri, och varda fullt
med laster. 30 Håller mina helgedagar, och frukter för
min helgedom; ty Jag är Herren. 31 I skolen icke vända
eder till spåmän, och fråger intet af de tecknatydare, att
I icke varden orenade på dem; ty jag är Herren edar
Gud. 32 För ett grått hufvud skall du uppstå, och ära de
gamla; ty du skall frukta din Gud; ty jag är Herren. 33
Om en främling varder boendes när eder i edro lande,
den skolen I icke öfverfalla. 34 Han skall bo när eder
såsom en inländsk ibland eder; och du skall älskan
såsom dig sjelfvan; förty I voren ock främlingar i Egypti
lande. Jag är Herren edar Gud. 35 I skolen intet olika
handla, i dom, med aln, med vigt, med mått. 36 Rätt
våg, rätt pund, rätt skäppa, rätt kanna skall vara när
eder; ty jag är Herren edar Gud, som hafver fört eder
utur Egypti land; 37 Att I skolen hålla och göra alla mina
stadgar, och alla mina rätter; ty jag är Herren.

20 Och Herren talade med Mose, och sade: 2 Säg
Israels barnom: Hvilken af Israels barn, eller en
främling, som bor i Israel, gifver af sine säd Molech,
han skall döden dö; folket i landena skall stena honom.
3 Och jag skall sätta mitt anlete emot sådana mennisko,
och skall utrota honom utu hans folk; derföre, att han af
sine säd gifvit hafver Molech, och orenat min helgedom,
och ohelgat mitt helga Namn. 4 Och om folket i landet
se genom finger med de menniskone, som af sine säd
hafver gifvit Molech, så att de icke dräpa honom; 5 Så
vill jag dock sätta mitt anlete emot den menniskon och
emot hans slägt, och skall utrota honom, och alla de
som efter honom med Molech hor bedrifvit hafva, utu
deras folk. 6 Om en själ vänder sig till spåmän och
tecknatydare, så att hon hor bedrifver efter dem; så vill
jag sätta mitt anlete emot den samma själen, och vill
utrota henne utu hennes folk. 7 Derföre helger eder,
och varer helige; ty jag är Herren edar Gud. 8 Och
håller mina stadgar, och görer dem; ty jag är Herren,
den eder helgar. 9 Den som bannar sin fader eller
sina moder, han skall döden dö; hans blod vare öfver
honom, att han sin fader eller moder bannat hafver.
10 Den som hor bedrifver med någors mans hustru,
den skall döden dö, både horkarlen och horkonan;
derföre, att han med sins nästas hustru hor bedrifvit
hafver. 11 Om någor ligger när sins faders hustru, så
att han sins faders blygd blottat hafver, de skola både
döden dö; deras blod vare öfver dem. 12 Om någor
ligger när sina sonahustru, så skola de både döden dö;
förty de hafva gjort ena skam; deras blod vare öfver
dem. 13 Om någor ligger när en dräng, såsom när ena
qvinno, de hafva gjort en stygghet, och skola både
döden dö; deras blod vare öfver dem. 14 Om någor
tager en hustru, och hennes moder dertill, han hafver
gjort en last; man skall bränna honom upp i elde, och
de båda med, att ingen last blifver ibland eder. 15 Om
någor hafver skaffa med oskälig djur, han skall döden
dö; och djuret skall man dräpa. 16 Om en qvinna låter
sig in till något oskäligt djur, så att hon dermed hafver
skaffa, den skall du dräpa, och djuret desslikes, Döden
skola de dö; deras blod vare öfver dem. 17 Om någor
tager sina syster, sins faders dotter, eller sine moders
dotter, och skådar hennes blygd, och hon åter hans
blygd, det är en skam; de skola förgöras inför deras
slägtes folk; ty han hafver blottat sine systers blygd.
Han skall bära sina skuld. 18 Om en man ligger när ena
qvinno i hennes krankhets tid, och blottar hennes blygd,
och upplåter hennes brunn, och hon blottar sins blods
brunn; de skola både förgjorde varda utu deras folk. 19
Dine modersysters blygd, och dine fadersysters blygd
skall du icke blotta; ty en sådana hafver sina nästa
blodsfränko blottat; och de skola bära deras skuld.
20 Om någor ligger när sins faderbroders hustru, den
hafver sins faderbroders blygd blottat; de skola bära
deras synd; utan barn skola de dö. 21 Om någor tager
sins broders hustru, det är en skamlig gerning; de skola
vara utan barn, derföre att han hafver sins broders
blygd blottat. 22 Så håller nu alla mina stadgar och
mina rätter, och görer dem, på det landet icke utspyr
eder, der jag eder införer, att I deruti bo skolen. 23 Och
vandrer icke uti Hedningarnas stadgar, hvilka jag skall
utdrifva för eder; ty allt sådant hafva de gjort, och jag
hafver haft en styggelse vid dem. 24 Men eder säger
jag: I skolen besitta deras land; ty jag skall gifva eder
ett land i arf, der mjölk och hannog uti flyter. Jag är
Herren edar Gud, den eder afskiljt hafver ifrån annat
folk; 25 Att I ock skilja skolen den rena boskapen ifrå
den orena; och orena foglar ifrå de rena; och icke orena
edra själar på boskap, och foglar, och på allt det på
jordene kryper, det jag eder afskiljt hafver, att det skall
vara orent. 26 Derföre skolen I vara mig helige; ty jag

Herren är helig, den eder afskiljt hafver ifrån annat
folk, att I skolen höra mig till. 27 Om någor man eller
qvinna varda en spåman, eller en tecknatydare, de
skola döden dö. Man skall stena dem; deras blod vare
öfver dem.

21 Och Herren sade till Mose: Tala till Presterna,
Aarons söner, och säg till dem: En Prest skall
icke orena sig på någon dödan af sitt folk; 2 Utan
på sin skyldman, den honom näst tillkommer, såsom
på sin moder, på sin fader, på sin son, på sin dotter,
på sin broder; 3 Och på sin syster, den ännu en
jungfru och ingens mans hustru varit hafver; den hans
nästa skyldman är, på dem må han orena sig. 4
Eljest skall han icke orena sig på någon, som honom
är vederkommande ibland hans folk, så att han sig
ohelgar. 5 Han skall ock ingen plätt göra på sitt hufvud,
eller afraka sitt skägg, och på hans kropp intet märke
skära. 6 De skola sinom Gudi helige vara, och icke
ohelga sins Guds Namn; förty de offra Herrans offer,
deras Guds bröd; derföre skola de vara helige. 7 Han
skall icke taga någon sköko, eller ena förkränkta, eller
den som af sin man bortdrifven är; ty han är helig sinom
Gudi. 8 Derföre skall du räkna honom helig; ty han
offrar dins Guds bröd. Han skall vara dig helig; ty jag är
helig, Herren, som eder helgar. 9 Om ens Prests dotter
begynner till att bola, den skall man uppbränna i elde;
ty hon hafver skämt sin fader. 10 Hvilken öfverste Prest
är ibland hans bröder, på hvilkens hufvud smörjooljan
gjuten är, och hans hand fylld är, så att han med kläden
iklädd varder, den skall icke blotta sitt hufvud, och icke
skära sin kläder sönder; 11 Och skall till ingen dödan
komma, och skall icke orena sig, hvarken öfver fader
eller moder. 12 Utu helgedomenom skall han icke gå,
att han icke ohelgar sins Guds helgedom; ty vigelsen,
hans Guds smörjoolja, är på honom. Jag är Herren. 13
Ena jungfru skall han taga sig till hustru; 14 Men inga
enko, eller bortdrefna, eller förkränkta, eller sköko; utan
ena jungfru, af sitt folk, skall han taga till hustru; 15 På
det han icke skall ohelga sina säd ibland sitt folk; ty jag
är Herren, som honom helgar. 16 Och Herren talade
med Mose, och sade: 17 Tala med Aaron, och säg: Om
någor vank är på någrom af dine säd uti edart slägte,
den skall icke gå fram, att han offrar sins Guds bröd;
18 Förty hvar och en, den någon vank hafver, skall icke
gå fram, vare sig blind, halt, med ene stygga näso,
med oskickeliga lemmar. 19 Eller den som hafver en
sönderbruten fot eller hand, 20 Eller kroppog är, eller
hinno på ögonen hafver, eller vindögd, eller maslog,
eller skabbog, eller förbråken är. 21 Den som nu af
Prestens Aarons säd hafver en vank uppå sig, han skall
icke gå fram till att offra Herrans offer; ty han hafver en
vank, derföre skall han intet nalkas intill sins Guds bröd,
att han dem offrar. 22 Dock skall han äta af sins Guds
bröde, både af de helgo, så ock af de aldrahelgasto. 23
Men dock skall han icke komma in till förlåten, ej heller
nalkas altarena, så länge sådana vank på honom är, att
han icke ohelgar min helgedom; ty jag är Herren, som
helgar dem. 24 Och Mose sade detta till Aaron, och till
hans söner, och till all Israels barn.

22 Och Herren talade med Mose, och sade: 2 Säg
Aaron och hans söner, att de hålla sig ifrån Israels
barnas helgo, hvilket de mig helga, och icke ohelga mitt
helga Namn; ty jag är Herren. 3 Säg dem nu till, och
deras efterkommandom: Hvilken af edor säd går till det
helga, som Israels barn helga Herranom, och orenar sig
så på det, hans själ skall utrotad varda för mitt anlete;
ty jag är Herren. 4 Hvilken af Aarons säd är spitelsk,
eller hafver ena flöd, den skall icke äta af de helgo,
tilldess han varder ren. Den som kommer vid någon
oren kropp, eller den som hans säd afgår i sömnen; 5
Eller den som kommer vid en matk, den honom oren
är, eller en mennisko, som honom oren är, och allt det
honom orenar; 6 Hvilken själ kommer vid något deraf,
den är oren intill aftonen, och skall icke äta af de helgo;
utan skall först bada sin kropp med vatten. 7 Och när
solen är nedergången, och han ren vorden är, då må
han äta deraf; ty det är hans spis. 8 Ett as, och hvad af
vilddjur rifvet är, skolen I icke äta, att I icke skolen varda
orene deruppå; ty jag är Herren. 9 Derföre skola de
hålla mina stadgar, att de icke skola lägga synd uppå
sig, och dö deröfver, när de ohelga sig; ty jag är Herren,
som dem helgar. 10 Ingen annar skall äta af de helgo,
ej heller Prestens husman, ej heller någon dagakarl.
11 När Presten köper ena själ för sina penningar, den
må äta deraf. Och det i hans huse födt är, det må ock
äta af hans bröd. 12 Om Prestens dotter varder ens
främmandes hustru, skall hon icke äta af dess helgas
häfoffer. 13 Varder hon en enka, eller utdrifven, och
hafver ingen säd, och kommer igen till sins faders hus,
så skall hon äta af sins faders bröd, såsom då hon
ännu piga var; men ingen främmande skall äta deraf.
14 Hvilken som eljest äter af de helgo ovetandes, han
skall lägga femtedelen dertill, och gifva Prestenom med
de helgo; 15 På det att de icke skola ohelga Israels
barnas helga, som de häfoffra Herranom; 16 Att de icke
skola lägga missgerning och skuld på sig, när de äta af
deras helgo; ty jag är Herren, som dem helgar. 17 Och
Herren talade med Mose, och sade: 18 Säg Aaron och
hans söner, och all Israels barn: Hvilken Israelit eller
främling i Israel vill göra sitt offer, vare sig af löfte, eller
af fri vilja, att de vilja göra Herranom ett bränneoffer, det
honom skall vara tacknämligit af eder; 19 Det skall vara
ett mankön, och utan vank, af fä, lambom eller getom.
20 Allt det som något fel hafver, skolen I icke offra; förty

det varder icke tacknämligit för eder. 21 Och hvilken
ett tackoffer Herranom göra vill, ett besynnerligit löfte,
eller af fri vilja, af fä eller får, det skall vara utan vank,
att det må varda tacknämligit. Det skall hafva ingen
vank. 22 Är det blindt, eller brutet, eller sargadt, eller
förtvinadt, eller maslogt, eller skabbogt; så skola de
icke sådant offra Herranom, och intet offer deraf gifva
på Herrans altare. 23 En oxe eller får, som oskickeliga
eller lytta lemmar hafver, må du offra af en fri vilja;
men icke varder det tacknämligit för ett löfte. 24 Du
skall ock icke offra Herranom något det förkramadt,
eller förstött, eller förslitet, eller utskuret är; och skolen
sådant icke göra i edro lande. 25 Du skall ock icke offra
något sådant af ens främlings hand, med edars Guds
bröd; ty det doger intet, och hafver en vank; derföre
varder det icke tacknämligit för eder. 26 Och Herren
talade med Mose, och sade: 27 När en kalf, eller lamb,
eller get född är, så skall det vara när sine moder i sju
dagar; på åttonde dagen och derefter må man offra
det Herranom, så är det tacknämligit. 28 Vare sig nöt
eller får, så skall man icke slagta det med sin unga på
enom dag. 29 När I viljen göra Herranom ett lofoffer,
det för eder tacknämligit skall vara; 30 Så skolen I äta
det på samma dagen, och skolen intet behålla qvart
intill morgonen; ty jag är Herren. 31 Derföre håller min
bud, och görer dem; ty jag är Herren; 32 Att I icke
ohelgen mitt helga Namn, och att jag må helgad varda
ibland Israels barn; ty jag är Herren, den eder helgar;
33 Den eder utur Egypti land fört hafver, att jag skulle
vara edar Gud: Jag är Herren.

23 Och Herren talade med Mose, och sade: 2 Tala
till Israels barn, och säg till dem: Desse äro
Herrans högtider, som I skolen kalla heliga och mina
högtider, då I sammankommen. 3 Sex dagar skall du
göra ditt arbete; men den sjunde dagen är den store
helge Sabbathen, då I tillhopakommen. Intet arbete
skolen I göra på honom; förty det är Herrans Sabbath,
ehvar I bon. 4 Desse äro de Herrans högtider, dem I
skolen kalla helga högtider, då I sammankommen: 5
På fjortonde dagen i första månadenom om aftonen
är Herrans Passah; 6 Och på den femtonde i samma
månadenom är Herrans osyrade bröds högtid; då
skolen I äta osyradt bröd i sju dagar. 7 Den förste dagen
skall kallas helig ibland eder, då I sammankommen; då
skolen I intet tjenstearbete göra; 8 Och offra Herranom
i sju dagar. Den sjunde dagen skall ock helig kallas,
då I tillhopakommen; på honom skolen I ock intet
tjenstearbete göra. 9 Och Herren talade med Mose,
och sade: 10 Tala till Israels barn, och säg till dem:
När I kommen i landet, som jag eder gifva skall, och I
skolen uppskära, så skolen I föra till Presten en kärfva,
förstlingen af edro säd. 11 Då skall den kärfven varda
veftad för Herranom, att det skall blifva tacknämligit
af eder. Och detta skall Presten göra på den andra
dagen näst efter Sabbathen. 12 Och I skolen på den
dagen, då edar kärfve veftad varder, göra Herranom ett
bränneoffer af ett lamb, det utan vank och årsgammalt
är; 13 Samt med spisoffret, två tiungar semlomjöl,
blandadt med oljo, till en söt lukts offer Herranom; dertill
dryckoffer, en fjerding af ett hin vin; 14 Och skolen intet
äta af det nya, hvarken bröd, torkad ax eller korn, intill
den dagen, då I bären edrom Gud offer. Det skall vara
en evig rätt till edra efterkommande, ehvar I bon. 15
Sedan skolen I räkna ifrå den andra Sabbathsdagen,
då I båren veftekärfvan fram, sju hela Sabbather; 16
Intill den andra dagen efter den sjunde Sabbathen; det
är, femtio dagar skolen I räkna och offra Herranom nytt
spisoffer; 17 Och skolen offra det af alla edra boningar,
nämliga tu veftebröd af två tiungar semlomjöl, syradt
och bakadt Herranom till en förstling; 18 Och skolen
frambära med edor bröd sju årsgamla lamb utan vank,
och en ung stut, och två vädrar. Det skall vara Herrans
bränneoffer, spisoffer och dryckoffer; det är en söt lukts
offer Herranom. 19 Dertill skolen I göra en getabock
till syndoffer, och tu årsgamla lamb till tackoffer. 20
Och Presten skall vefta det med förstlingsbrödena för
Herranom till de tu lamben; och skall vara Herranom
heligt, och höra Presten till. 21 Och I skolen utropa
denna dagen; ty han skall kallas helig ibland eder, då
I sammankommen; intet tjenstearbete skolen I göra.
En evig rätt skall det vara, till edra efterkommande,
ehvar I bon. 22 När I uppskären sädena i edro lande,
skolen I icke allt uppskära på åkren, och icke alltför
noga upphemta; utan skolen det låta dem fattigom,
och främlingom. Jag är Herren edar Gud. 23 Och
Herren talade med Mose, och sade: 24 Tala med Israels
barnom, och säg: På första dagen i sjunde månadenom
skolen I hålla blåsandens helga Sabbath till åminnelse,
då I sammankommen. 25 Då skolen I intet tjenstearbete
göra; och skolen göra Herranom offer. 26 Och Herren
talade med Mose, och sade: 27 På tionde dagen
i denna sjunde månadenom är Försonedagen; den
skall ibland eder kallas helig, att I tillhopakommen.
Då skolen I späka edra kroppar, och offra Herranom.
28 Och skolen intet arbete göra på denna dagen; ty
det är en försonedag, att I skolen försonade varda
för Herranom edrom Gud. 29 Ty hvilken icke späker
sin kropp på denna dagen, den skall utrotad varda
utu hans folk. 30 Och hvilken på denna dagen något
arbete gör, den skall jag förgöra utu hans folk. 31
Derföre skolen I intet arbete göra. Det skall vara en
evig rätt till edra efterkommande, ehvar I bon. 32 Det är
edar store Sabbath, att I skolen späka edra kroppar.
På nionde dagen i månadenom om aftonen skolen
I hålla denna Sabbath, ifrån aftonen och åter intill

aftonen. 33 Och Herren talade med Mose, och sade:
34 Tala med Israels barn, och säg: På femtonde dagen
i denna sjunde månadenom är löfhyddohögtid i sju
dagar Herranom. 35 Den förste dagen skall kallas helig,
att I sammankommen; intet tjenstearbete skolen I göra.
36 I sju dagar skolen I offra Herranom. Den åttonde
dagen skall ock kallas helig, att I sammankommen.
Och I skolen göra edart offer Herranom; ty det är
samlingesdag; intet tjenstearbete skolen I göra. 37
Desse äro Herrans helgedagar, de I skolen heliga
hålla, att I sammankommen, och gören Herranom offer,
bränneoffer, spisoffer, dryckoffer, och annor offer, hvart
efter sin dag. 38 Förutan det Herrans Sabbath, och edra
gåfvor och löfte, och friviljoga gåfvor äro, som I gifven
Herranom; 39 Så skolen I nu på femtonde dagen i
sjunde månadenom, när I hafven i hus samlat årsväxten
af landena, hålla Herrans högtid i sju dagar. På första
dagenom är Sabbath, och på åttonde dagenom är ock
Sabbath. 40 Och I skolen på första dagenom taga frukt
af skön trä, palmtelningar, och qvistar af tjockqvistadt
trä, och pilträ; och vara glade i sju dagar för Herranom
edrom Gud; 41 Och skolen alltså hålla Herranom den
högtiden om året i sju dagar; det skall vara en evig
rätt till edra efterkommande, att de så skola hålla helg
uti den sjunde månaden. 42 Sju dagar skolen I bo i
löfhyddor. Den en inländning är i Israel, han skall bo i
löfhyddor; 43 Att edra efterkommande skola veta, huru
jag hafver låtit Israels barn bo i hyddor, då jag förde
dem utur Egypti land. Jag är Herren edar Gud. 44 Och
Mose sade Israels barnom om denna Herrans helg.

24 Och Herren talade med Mose, och sade: 2
Bjud Israels barnom, att de bära till dig klara
stötta bomoljo till lysning, hvilken dagliga skall slås
upp i lamporna, 3 Utanför vittnesbördsens förlåt i
vittnesbördsens tabernakel. Och Aaron skall sköta det
både afton och morgon för Herranom dagliga. Det skall
vara en evig rätt med edra efterkommande. 4 Och skall
han pynta till lamporna på den sköna ljusastakanom
för Herranom dagliga. 5 Och du skall taga semlomjöl,
och baka deraf tolf kakor; en kaka skall hålla två
tiungar; 6 Och skall lägga dem, ju sex i hvar hop,
på det sköna bordet för Herranom; 7 Och skall lägga
på dem rent rökelse, att det skall vara åminnelsebröd
till ett offer Herranom. 8 På hvar Sabbathsdag skall
han pynta dem till Herranom alltid, af Israels barn till
ett evigt förbund; 9 Och skola höra Aaron och hans
söner till, de skola äta dem på heligt rum; ty det är
hans aldrahelgasta af Herrans offer till en evig rätt. 10
Och en man utgick, enes Israelitiska qvinnos son, den
ens Egyptisk mans son var ibland Israels barn, och
trätte med en Israelitisk man i lägret; 11 Och nämnde
Namnet, och bannades. Då hade de honom fram för
Mose. Och hans moder het Selomith, Dibri dotter, af
Dans slägte. 12 Och de lade honom i fängelse, tilldess
dem vorde viss svar gifven genom Herrans mun. 13
Och Herren talade med Mose, och sade: 14 För honom
ut för lägret, som bannats hafver, och låt alla dem som
det hörde, lägga sina händer på hans hufvud, och låt
hela menigheten stena honom. 15 Och säg Israels
barnom: Hvilken som bannar sin Gud, han skall bära
sina synd. 16 Hvilken som Herrans Namn nämner, han
skall döden dö; hela menigheten skall stena honom.
Såsom utländningen, så skall ock inländningen vara;
om han nämner det Namnet, så skall han dö. 17 Om
någor slår ena mennisko, han skall döden dö; 18 Men
den som slår någon boskap, han skall betalat kropp för
kropp; 19 Och den som gör sinom nästa skada, honom
skall man göra såsom han gjorde: 20 Skada för skada,
öga för öga, tand för tand; såsom han hafver gjort ene
mennisko skada, så skall man göra honom igen; 21 Så
att den som slår någon boskap, den skall betalat; men
den som slår ena mennisko, han skall dö. 22 Samma
rätten skall vara ibland eder, så för utländningen, som
för inländningen; ty jag är Herren edar Gud. 23 Och
Mose sade detta för Israels barnom, och förde honom,
som bannats hade, ut för lägret, och stenade honom.
Och alltså gjorde Israels barn, såsom Herren Mose
budit hade.

25 Och Herren talade med Mose på Sinai berg, och
sade: 2 Tala med Israels barn, och säg till dem:
När I kommen in uti det land, som jag eder gifvandes
varder, skolen I hålla landsens helg Herranom; 3 Så att
du i sex år sår din åker, och i sex år skär din vingård,
och samlar in fruktena; 4 Men på sjunde årena skall
landet hålla Herranom sina stora helg, i hvilko du icke
skall så din åker, eller berga din vingård. 5 Och hvad
af sig sjelfvo växer, efter din afbergning, skall du icke
berga; och de vindrufvor, som utan ditt arbete växte
äro, skall du icke afhemta, efter det är landsens helgår;
6 Utan landsens helgår skall du fördenskull hålla, att du
skall äta deraf, din tjenare, din tjenarinna, din dagakarl,
din husman, din främling när dig; 7 Din boskap, och
djuren i ditt land, allt det der växer skall vara till mats.
8 Och du skall räkna sju sådana helgår, så att sju
år skola sju resor tald varda, och den sju helgårs
tiden gör nio och fyratio år. 9 Då skall du låta blåsa i
basunen öfver allt edart land, på tionde dagen i sjunde
månadenom, rätt på Försonedagen. 10 Och I skolen
helga det femtionde året, och skolen kalla det ett friår i
landena, allom dem som bo derinne; ty det är edart
klangår. Så skall hvar och en när eder komma till sina
ägor igen, och till sina slägt. 11 Ty det femtionde året är
edart klangår. I skolen intet så, ej heller uppskära det
af sig sjelfvo växt är, ej heller afhemta i vingårdenom

det utan arbete växt är. 12 Förty klangåret skall vara
heligt ibland eder. Men I skolen äta allt det som marken
bär. 13 Det är klangåret, i hvilko hvar man skall komma
till sitt igen. 14 Om du något säljer dinom nästa, eller
något köper af honom, skall ingen besnika sin broder;
15 Men efter klangårens tal skall du köpa det af honom,
och hvad åren sedan draga kunna, derefter skall han
sälja dig det. 16 Efter som åren äro mång till, så skall
du låta risa köpet, och efter som de äro få till, skall
du låta köpet falla; ty han skall sälja dig det efter som
det draga kan. 17 Så besnike nu ingen sin nästa, utan
frukta din Gud; ty Jag är Herren edar Gud. 18 Derföre
görer efter mina stadgar, och håller mina rätter, att I
dem gören, på det I mågen tryggeliga bo i landena; 19
Ty landet skall gifva eder sina frukt, att I skolen hafva
nog till att äta, och bo tryggeliga derinne. 20 Och om du
vorde sägandes: Hvad skole vi äta på sjunde årena; ty
vi så intet, och församle ingen årsväxten? 21 Så vill
jag bjuda min välsignelse i sjette årena öfver eder, så
att det skall göra eder treåra växt. 22 Det I sån på
de åttonde årena, och af den gamla årsväxten, der
äter af intill nionde året, så att I äten af det gamla,
intilldess åter ny årsväxt kommer. 23 Derföre skolen
I icke sälja landet evinnerliga; ty landet är mitt, och I
ären främmande och gäster före mig. 24 Och I skolen i
allt edart land låta landet till lösen. 25 Om din broder
varder fattig, och säljer dig sina ägor, och hans näste
skyldman kommer till honom, och vill lösat, så skall
han lösa det hans broder sålt hafver. 26 Om någor
vore, som ingen lösare hafver, och kan med sine hand
så mycket åstadkomma, att han löser en del; 27 Då
skall man räkna åratalet sedan han såldet, och hvad
igenstår, gifve honom, som köpt hafver, att han må
komma till sina ägor igen. 28 Om hans hand icke kan
finna så mycket, att han kan få någon del igen, så skall
det, som han sålt hafver, vara i köparens händer intill
klangåret; då skall det vara ute, och han komme till sina
ägor igen. 29 Ho som säljer bort ett boningahus innan
stadsmuren, han hafver ett helt års frist till att lösa det
igen; det skall vara tiden, innan hvilken han det lösa
må. 30 Om han icke löser det förra än hela året ute
är, så skall köparen behålla det evinnerliga, och hans
efterkommande; och skall icke löst utgå i klangårena.
31 Men är det ett hus i sådana by, der ingen mur om
är, det skall man räkna lika med markene i landena;
och skall varda löst, och i klangårena fritt utgå. 32 De
Leviters städer, och husen i städerna, der deras ägor
inne äro, måga alltid löste varda. 33 Den som något
löser ifrå de Leviter, den skall gå derifrån i klangårena;
vare sig hus eller stad, som han besutit hafver; förty
husen uti de Leviters städer äro deras ägor ibland
Israels barn. 34 Men markena för deras städer skall
man icke sälja; förty det är deras egendom evinnerliga.
35 Om din broder varder fattig, och afsigkommer när
dig, så skall du taga honom till dig, såsom en främling
eller husman, att han må lefva när dig. 36 Och du skall
icke taga ocker af honom, eller vinning; utan skall frukta
din Gud, att din broder må lefva bredevid dig. 37 Ty du
skall icke få honom dina penningar på ocker, och icke
utfå din spis på fördel. 38 Ty jag är Herren edar Gud,
den eder utur Egypti land fört hafver, att jag skulle gifva
eder det landet Canaan, och vara edar Gud. 39 Om din
broder varder fattig när dig, och säljer sig dig, så skall
du icke låta honom göra trälars arbete; 40 Utan han
skall vara när dig, såsom en dagakarl och en husman,
och tjena dig intill klangåret. 41 Då skall han gå lös ut
ifrå dig, och hans barn med honom; och skall komma
till sitt slägte igen, och till sina fäders ägor. 42 Förty de
äro mine tjenare, de jag utur Egypti land fört hafver; ty
skall man icke sälja dem efter trälars sätt. 43 Och skall
du icke med stränghet råda öfver dem, utan frukta din
Gud. 44 Men vill du hafva trälar och trälinnor, så skall
du köpa dem af Hedningarna, som omkring eder äro;
45 Af husmän, som främlingar ibland eder äro, och af
deras afkommandom, som de när eder uti edro lande
föda, dem skolen I hafva till egna; 46 Och skolen äga
dem, och edor barn efter eder till en evig ägo; dem
skolen I låta vara trälar. Men öfver edra bröder, Israels
barn, skall ingen öfver den andra råda med stränghet.
47 Om en främling eller en husman växer till när dig,
och din broder varder fattig när honom, och säljer sig
enom främling, eller husmanne när dig, eller någrom af
sine slägt; 48 Så skall han rätt hafva, sedan han såld är,
att varda löst igen; och någor af hans bröder må lösa
honom; 49 Eller hans faderbroder, eller faderbroders
son, eller eljest någor hans när skyldman i hans slägte;
eller om hans egen hand kan så mycket åstadkomma,
så skall han lösa sig; 50 Och skall räkna med sin
köpare ifrå det året, då han sålde sig, intill klangåret.
Och penningarna skola räknade varda efter åratalet,
sedan han såldes; och skall hans lön med inräknas för
hela tiden. 51 Om ännu mång år äro intill klangåret, så
skall han derefter desto mer gifva för lösnen, efter som
han köpt är. 52 Äro få år qvar intill klangåret, så skall
han ock derefter igengifva till sin lösning; 53 Och skall
räkna sin lön med honom år från år. Och du skall icke
låta råda öfver honom med stränghet för din ögon. 54
Om han icke löser sig i denna måtto, så skall han i
klangåret lös utgå, och hans barn med honom. 55 Förty
Israels barn äro mine tjenare, de jag utur Egypti land
fört hafver. Jag är Herren edar Gud.

26 I skolen icke göra eder några afgudar, eller beläte,
icke heller uppresa eder några stodar, icke heller
någon vårdsten sätta uti edro lande, till att tillbedja
derföre; ty jag är Herren edar Gud. 2 Håller mina

Sabbather, och frukter eder för min helgedom. Jag är
Herren. 3 Om I vandren i minom stadgom, och hållen
min bud, och gören dem; 4 Så skall jag gifva eder
regn i sinom tid; landet skall gifva sin växt, och trän
på markene bära sina frukt. 5 Och tröskotiden skall
räcka intill vinandena, och vinanden skall räcka intill
sädestiden. Och I skolen hafva bröd nog, och skolen
tryggeliga bo i edro lande. 6 Jag skall gifva frid i edro
lande, att I skolen sofva, och ingen förfära eder. Jag
skall låta komma de onda djur utur edro lande, och
intet svärd skall gå genom edart land. 7 I skolen jaga
edra fiendar, och de skola falla för eder genom svärd.
8 Fem af eder skola jaga hundrade, och hundrade af
eder skola jaga tiotusende; ty edra fiender skola falla
för eder genom svärd. 9 Och jag skall vända mig till
eder; jag skall föröka eder, och låta eder växa till, och
jag skall göra mitt förbund fast med eder. 10 Och I
skolen äta af det gamla, så att I skolen låta det gamla
fara för det nya. 11 Jag skall hafva min boning ibland
eder, och min själ skall icke förkasta eder. 12 Och
jag skall vandra ibland eder, och skall vara edar Gud,
så skolen I vara mitt folk. 13 Ty jag är Herren edar
Gud, den eder utur Egypti land fört hafver, att I icke
skullen vara deras trälar; och hafver sönderbrutit edart
ok, och hafver låtit eder gå rätta. 14 Men om I icke
hören mig, och icke gören dessa buden all; 15 Utan
förakten mina stadgar, och edra själar förkasta mina
rätter, så att I icke gören all min bud, och låten mitt
förbund tillbaka; 16 Så skall jag ock då göra eder detta:
Jag skall hemsöka eder med förskräckelse, svullnad,
och skälfvo, att edor ansigte förfalla, och edra kroppar
försmäkta skola; I skolen fåfängt så edra säd, och edre
fiender skola äta henne. 17 Och jag skall ställa mitt
anlete emot eder, och I skolen varda slagne för edra
fiendar. Och de som hata eder, skola råda öfver eder,
och skolen fly, då ingen jagar eder. 18 Om I ändå icke
hören mig, så skall jag ännu sju resor mer görat, till att
näpsa eder för edra synder; 19 Att jag edra högfärd och
genstörtighet nederslå skall. Och jag skall göra edar
himmel såsom jern, och edra jord såsom koppar. 20
Och edor möda och arbete skall förtappadt vara, så att
edart land icke skall gifva sin växt, och trän i landet icke
bära sina frukt. 21 Och om I vandren mig emot, och
icke viljen höra mig, så skall jag ändå görat sju resor
mer, till att slå eder för edra synders skull; 22 Och skall
sända vilddjur ibland eder; de skola uppäta edor barn,
och förderfva edar boskap, och förminska eder; och
edra vägar skola varda öde. 23 Om I ändå icke dermed
låten rätta eder, och vandren mig emot; 24 Så skall jag
ock vandra emot eder, och skall ännu slå eder sju resor
mer för edra synders skull; 25 Och skall låta komma
öfver eder ett hämndesvärd, det mitt förbund hämna
skall. Och om I församlen eder uti edra städer, skall jag
dock sända pestilentie ibland eder, och skall gifva eder
uti edra fiendars händer. 26 Så skall jag ock förderfva
edars bröds tillråd, så att tio qvinnor skola baka sitt
bröd i enom ugn, och edart bröd skall man utväga med
vigt; och när I äten, skolen I icke varda mätte. 27 Om I
dermed än icke hören mig, utan vandren mig emot;
28 Så skall jag ock i grymhet vandra emot eder, och
skall sjufaldt mer näpsa eder för edra synders skull; 29
Så att I skolen äta edra söners och döttrars kött. 30
Och jag skall borthäfva edra höjder, och edor beläte
utrota, och skall kasta edra kroppar uppå edra afgudar,
och min själ skall vämja vid eder; 31 Och skall göra
edra städer öde, och edra kyrkor förlägga, och skall
icke vilja lukta edra söta lukt. 32 Alltså skall jag göra
landet öde, att edra fiender, som bo deruti, skola grufva
sig derföre. 33 Men eder skall jag förskingra ibland
Hedningarna, och draga ut svärdet efter eder, att edart
land skall blifva öde, och edra städer omkullslagne. 34
Så skall då landena behaga sin helg, så länge det öde
ligger, och I ären i fiendalande. Ja, då skall landet hålla
helg, och dess helg thy behaga. 35 Så länge det öde
ligger, skall det hålla helg; derföre, att det icke kunde
heligt hålla, då I skullen låtat heligt hålla, då I deruti
bodden. 36 Och de som återlefvas af eder, dem skall
jag göra ett bäfvande hjerta uti deras fiendars lande,
så att ett ruskande löf skall jaga dem; och skola fly
derföre, lika som ett svärd jagade dem, och falla der
som ingen jagar dem. 37 Och den ene skall falla på
den andra, lika såsom för svärd, och dock ingen jagar
dem. Och I skolen icke töra duka eder upp för edra
fiendar. 38 Och I skolen förfaras ibland Hedningarna,
och edra fiendars land skall fräta eder upp. 39 De
som återlefvas, skola försmäktas i deras missgerningar
uti fiendalande; och uti deras fäders missgerningar
skola de försmäktas. 40 Så skola de då bekänna sina
missgerning, och sina fäders missgerning, i hvilkom de
sig förtagit, och emot mig vandrat hafva. 41 Derföre vill
jag ock vandra emot dem, och skall drifva dem bort i
deras fiendaland. Då varder ju deras oomskorna hjerta
sig ödmjukandes. Och då skall dem behaga deras
missgerningars straff. 42 Och jag skall ihågkomma
mitt förbund med Jacob, och mitt förbund med Isaac,
och mitt förbund med Abraham; och skall tänka uppå
landet, 43 Som af dem öfvergifvet är, och hafver haft
ett behag till sina helg, medan det öde ligger ifrå dem,
och dem behagar deras missgerningars straff; derföre,
att de hafva föraktat mina rätter, och deras själ hafver
haft en vämjelse till mina stadgar. 44 Och om de än i
fiendaland äro, hafver jag likväl icke förkastat dem, och
icke så vämjat vid dem, att det skulle vara ute med
dem, och mitt förbund med dem skulle intet mer gälla;
ty jag är Herren deras Gud. 45 Och jag skall för dem
ihågkomma mitt första förbund, då jag förde dem utur

Egypti land för Hedningarnas ögon, att jag skulle vara
deras Gud: Jag Herren. 46 Dessa äro de stadgar, och
rätter, och lag, som Herren emellan sig och Israels barn
satt hafver, på Sinai berg, genom Mose hand.

27 Och Herren talade med Mose, och sade: 2 Tala
med Israels barn, och säg till dem: Om någor
gör Herranom ett besynnerligit löfte, så att han skattar
sig; 3 Så skall detta vara skattningen: en mansperson
tjuguåra gammal, intill sextio år, skall du skatta på
femtio silfversiklar, efter helgedomens sikel; 4 En
qvinnosperson på tretio siklar. 5 Men ifrå fem år in till
tjugu år, om det är en mansperson, skall du skatta
honom på tjugu siklar; en qvinnosperson på tio siklar. 6
Är det en månad gammalt, intill fem år, om det är en
mansperson, skall du skatta det på fem silfversiklar;
en qvinno på tre silfversiklar. 7 Men är det sextioåra
gammalt, och derutöfver, och är en mansperson, skall
du skatta honom på femton silfversiklar; en qvinno på
tio siklar. 8 Om han är för fattig till sådana skattning,
så skall han gå för Presten, och Presten skall skatta
honom; och han skall skatta honom efter som hans
hand, som löftet gjort hafver, förvärfva kan. 9 Om det
är af boskap, det man Herranom offra må, allt det
man Herranom gifver, det är heligt. 10 Man skall icke
vexla det, eller förvandlat, ett godt för ett ondt, eller ett
ondt för ett godt. Om någor vexlar det, ett djur för det
andra, så skola de båda vara helig. 11 Är det djuret
orent, det man icke bör offra Herranom, så skall man
hafva det fram för Presten; 12 Och Presten skall skatta
det, om det är godt eller ondt. Och det skall blifva vid
Prestens skattning. 13 Vill någor lösa det, han skall
gifva femtedelen utöfver skattningena. 14 Om någor
helgar sitt hus, så att det skall vara Herranom heligt,
så skall Presten skatta det, om det är godt eller ondt.
Och efter som Presten skattar det, så skall det blifva.
15 Men om han, som det helgat hafver, vill det lösa,
skall han gifva den femte delen i silfver mer än som det
skattadt är, och så skall det varda hans. 16 Om någor
helgar Herranom ett stycke åker af sitt arfvegods, så
skall den skattad varda efter som han bär. Bär han en
homer korn, så skall han gälla femtio silfversiklar. 17
Men helgar han sin åker straxt ifrå klangåret, så skall
han gälla efter hans värde. 18 Hafver han helgat honom
efter klangåret, så skall Presten räkna honom efter
de åren, som tillbakastå intill klangåret, och derefter
skatta honom desto ringare. 19 Vill han, som honom
helgat hafver, lösa åkren, så skall han gifva femtedelen
i silfver, mer än han skattad är, och så skall han varda
hans. 20 Vill han icke lösan, utan säljer honom enom
androm, så skall han icke mer lösa honom; 21 Utan den
samme åkren, när han i klangåret lös utgår, skall vara
helig Herranom, såsom en förspilld åker, och skall vara
Prestens arfvegods. 22 Om någor helgar Herranom en
åker, den han köpt hafver, och icke hans arfvegods är;
23 Så skall Presten räkna honom hvad han gälla kan
intill klangåret, och han skall på samma dagen gifva
den skattningen ut, att hon skall vara Herranom helig.
24 Men på klangåret skall han komma till honom igen,
som honom sålt hade, att han blifver hans arfvegods i
landena. 25 All skattning skall ske efter helgedomens
sikel; men en sikel gör tjugu gera. 26 Det förstfödda
ibland boskapen, det Herranom eljest tillhörer, skall
ingen helga, vare sig oxe eller får; ty det är Herrans. 27
Är något orent på boskapen, så skall man lösa det efter
sitt värde, och derutöfver gifva den femte delen. Vill han
icke lösa det, så må det säljas efter sitt värde. 28 Man
skall intet spillgifvet sälja eller lösa, det någor Herranom
tillspillogifver, af allt det hans ägodelar är, vare sig
menniska, boskap, eller arfåker; ty allt spillgifvet är det
aldrahelgasta Herranom. 29 Man skall icke lösa någon
spillgifven mennisko; utan hon skall döden dö. 30 All
tionde i landet, både af landsens säd, och af frukten af
trän, höra Herranom till, och skola vara helig Herranom.
31 Vill någor lösa sin tiond, han skall gifva femtedelen
utöfver. 32 Och all tiond af fä och får, och allt det under
ris går, det är en helig tiond Herranom, 33 Man skall
icke fråga, om det är godt eller ondt; man skall icke
heller vexlat. Om någor vexlar det, så skall både vara
heligt, och icke löst varda. 34 Desse äro de bud, som
Herren böd Mose till Israels barn på Sinai berg.

4 Mosebok

1 Och Herren talade med Mose, i Sinai öken, uti
vittnesbördsens tabernakel, på första dagen, i den
andra månadenom, i de andra årena, sedan de voro
gångne utur Egypti land, och sade: 2 Tager en summo
af hela Israels barnas menighet, efter deras slägter, och
deras fäders hus och namn, allt det som mankön är, ifrå
hufvud till hufvud; 3 Ifrå tjugu år och derutöfver, allt det
som doger till att draga i här i Israel. Och I skolen tälja
dem efter deras härar, du och Aaron; 4 Och skolen taga
till eder af hvarjo slägtene en höfvitsman öfver hans
faders hus. 5 Desse äro namnen af de höfvitsmän,
som med eder stå skola. Af Ruben: Elizur, Sedeurs
son. 6 Af Simeon: Selumiel, ZuriSadai son. 7 Af Juda:
Nahesson, Amminadabs son. 8 Af Isaschar: Nethaneel,
Zuars son. 9 Af Sebulon: Eliab, Helons son. 10 Af
Josephs barn: Af Ephraim, Elisama, Ammihuds son: Af
Manasse, Gamliel, Pedahzurs son. 11 Af BenJamin:
Abidan, Gideoni son. 12 Af Dan: Ahieser, Ammi Sadai
son. 13 Af Asser: Pagiel, Ochrans son. 14 Af Gad:
Eliasaph, Deguels son. 15 Af Naphthali: Ahira, Enans
son. 16 Desse äro de namnkunnigaste i menighetene,
höfvitsmän i deras fäders slägter, som voro hufvud
och Förstar i Israel. 17 Och Mose och Aaron togo
dem till sig, såsom de vid namn uppräknade voro; 18
Och församlade desslikes hela menighetena på första
dagen i den andra månadenom, och räknade dem efter
deras börd, efter deras slägter och fäders hus och
namn, ifrå tjugu år och derutöfver, ifrå hufvud till hufvud;
19 Såsom Herren hade budit Mose; och talde dem uti
Sinai öken. 20 Rubens barn, som var den förste Israels
son, efter deras börd, slägter, deras fäders hus och
namn, ifrå hufvud till hufvud, allt det mankön var, ifrå
tjugu år och derutöfver, och de som dogde till att draga
i här, 21 De vordo räknade intill Rubens slägte, sex och
fyratio tusend, och femhundrad. 22 Simeons barn, efter
deras börd, slägter, deras fäders hus och namn, ifrå
hufvud till hufvud, allt det som mankön var, ifrå tjugu
år och derutöfver, och i här draga dogde, 23 Vordo
talde intill Simeons slägte, nio och femtio tusend, och
trehundrad. 24 Gads barn, efter deras börd, slägter,
deras fäders hus och namn, ifrå tjugu år och derutöfver,
allt det som i här draga dogde, 25 Vordo talde intill
Gads slägte, fem och fyratio tusend, sexhundrad och
femtio. 26 Juda barn, efter deras börd, slägter, deras
fäders hus och namn, ifrå tjugu år och derutöfver,
allt det i här draga dogde, 27 Vordo talde intill Juda
slägte, fyra och sjutio tusend, och sexhundrad. 28
Isaschars barn, efter deras börd, slägter, deras fäders
hus och namn, ifrå tjugu år och derutöfver, allt det i
här draga dogde, 29 Vordo talde intill Isaschars slägte,
fyra och femtio tusend, och fyrahundrad. 30 Sebulons
barn, efter deras börd, slägter, deras fäders hus och
namn, ifrå tjugu år och derutöfver, allt det i här draga
dogde, 31 Vordo talde intill Sebulons slägte, sju och
femtio tusend, och fyrahundrad. 32 Josephs barn, af
Ephraim, efter deras börd, slägter, deras fäders hus
och namn, ifrå tjugu år och derutöfver, allt det i här
draga dogde, 33 Vordo talde intill Ephraims slägte,
fyratiotusend, och femhundrad. 34 Manasse barn, efter
deras börd, slägter, deras fäders hus och namn, ifrå
tjugu år och derutöfver, allt det i här draga dogde, 35
Vordo talde intill Manasse slägte, tu och tretio tusend,
och tuhundrad. 36 BenJamins barn, efter deras börd,
slägter, deras fäders hus och namn, ifrå tjugu år och
derutöfver, allt det i här draga dogde, 37 Vordo talde
intill BenJamins slägte, fem och tretio tusend, och
fyrahundrad. 38 Dans barn, efter deras börd, slägter,
deras fäders hus och namn, ifrå tjugu år och derutöfver,
allt det i här draga dogde, 39 Vordo talde intill Dans
slägte, tu och sextio tusend, och sjuhundrad. 40 Assers
barn, efter deras börd, slägter, deras fäders hus och
namn, ifrå tjugu år och derutöfver, allt det i här draga
dogde. 41 Vordo talde intill Assers slägte, ett och fyratio
tusend, och femhundrad. 42 Naphthali barn, efter deras
börd, slägter, deras fäders hus och namn, ifrå tjugu år
och derutöfver, allt det i här draga dogde, 43 Vordo
talde intill Naphthali slägte, tre och femtio tusend, och
fyrahundrad. 44 Desse äro de som Mose och Aaron,
samt med de tolf Israels Förstar, talde, af hvilkom ju en
var öfver hvart af deras fäders hus. 45 Och summan af
Israels barn, efter deras fäders hus, ifrå tjugu år och
derutöfver, det i här draga dogde i Israel, 46 Var sex
resor hundradetusend, och tretusen, femhundrade och
femtio. 47 Men de Leviter, efter deras fäders slägter,
vordo intet räknade ibland med. 48 Och Herren talade
med Mose, och sade: 49 Levi slägt skall du intet räkna,
eller taga någon summo af dem, ibland Israels barn. 50
Men du skall skicka dem till vittnesbördsens tabernakel,
och till all dess tyg, och allt det dertill hörer; och de skola
bära tabernaklet, och all dess tyg, och skola det sköta,
och lägra sig omkring tabernaklet. 51 Och när man resa
skall, då skola de Leviter taga tabernaklet neder; och
när hären skall lägra sig, skola de slå tabernaklet upp.
Om någor främmande nalkas dertill, han skall dö. 52
Israels barn skola lägra sig hvar i sitt lägre, och vid sins
härs baner. 53 Men Leviterna skola lägra sig omkring
vittnesbördsens tabernakel, på det icke skall komma en
vrede öfver menighetena af Israels barn. Derföre skola
de Leviter vakt hålla vid vittnesbördsens tabernakel.
54 Och Israels barn gjorde allt det Herren Mose budit
hade.

2 Och Herren talade med Mose och Aaron, och
sade: **2** Israels barn skola lägra sig allt omkring
för vittnesbördsens tabernakel, hvar under sitt baner
och tecken, efter deras fäders hus. **3** Österut skall sig
lägra Juda med sitt baner och här; deras höfvitsman
Nahesson, Amminadabs son; **4** Och hans här, de fyra
och sjutio tusend, och sexhundrad. **5** Bredovid honom
skall sig lägra Isaschars slägte; deras höfvitsman
Nethaneel, Zuars son; **6** Och hans här, de fyra och
femtio tusend, och fyrahundrad; **7** Dertill Sebulons
slägte; deras höfvitsman Eliab, Helons son; **8** Med sin
här, de sju och femtio tusend, och fyrahundrad; **9** Så
att alle de, som höra till Juda lägre, skola vara i allo
hundrade sex och åttatio tusend, och fyrahundrad, de
som deras här tillhöra; och de skola draga främst. **10**
Söderut skall ligga Rubens lägre och baner med deras
här; deras höfvitsman Elizur, Sedeurs son; **11** Och hans
här, de sex och fyratio tusend, femhundrad. **12** Bredovid
honom skall sig lägra Simeons slägte; deras höfvitsman
Selumiel, ZuriSadai son; **13** Och hans här, de nio och
femtio tusend, trehundrad; **14** Dertill Gads slägte; deras
höfvitsman Eliasaph, Reguels son; **15** Och hans här,
de fem och fyratio tusend, sexhundrad och femtio; **16**
Så att alle de, som höra till Rubens lägre, skola vara i
allo hundrade ett och femtio tusend, fyrahundrad och
femtio, de som deras här tillhöra; och skola vara de
andre i utdragningene. **17** Sedan skall vittnesbördsens
tabernakel draga fram med Leviternas lägre midt ibland
lägren; och såsom de lägra sig, så skola de ock draga,
hvar vid sitt rum under sitt baner. **18** Vesterut skall
ligga Ephraims lägre och baner, med deras här; deras
höfvitsman skall vara Elisama, Ammihuds son; **19** Och
hans här, de fyratiotusend och femhundrad. **20** Bredovid
honom skall sig lägra Manasse slägte; deras höfvitsman
Gamliel, Pedahzurs son; **21** Hans här, de tu och tretio
tusend, och tuhundrad; **22** Dertill BenJamins slägte;
deras höfvitsman, Abidan, Gideoni son; **23** Hans här de
fem och tretio tusend, och fyrahundrad; **24** Så att alle
de som Ephraims lägre tillhöra, skola vara hundrade
och åtta tusend, och etthundrad, de hans här tillhöra;
och skola vara de tredje i utdragningene. **25** Norrut skall
ligga Dans lägre och baner; deras höfvitsman Ahieser,
AmmiSadai son; **26** Hans här, de tu och sextio tusend,
och sjuhundrad. **27** Bredovid honom skall lägra sig
Assers slägte; deras höfvitsman Pagiel, Ochrans son;
28 Hans här, de ett och fyratio tusend, och femhundrad:
29 Dertill Naphthali slägte; deras höfvitsman Ahira,
Enans son; **30** Hans här, de tre och femtio tusend,
och fyrahundrad; **31** Så att alle de, som höra till Dans
lägre, skola vara hundrade sju och femtio tusend, och
sexhundrad; och skola vara de ytterste i utdragningene
med deras baner. **32** Detta är summan af Israels barn,
efter deras fäders hus och lägre med deras härar:
sexhundradtusend, och tretusend, femhundrad och
femtio. **33** Men de Leviter vordo intet talde i summan
med Israels barnom; såsom Herren hade budit Mose.
34 Och Israels barn gjorde allt det Herren hade budit
Mose; och lägrade sig under deras baner, och drogo ut
hvar i sine slägt efter deras fäders hus.

3 Detta är Aarons och Mose slägt, i den tiden, då
Herren talade med Mose på Sinai berg. **2** Och
detta är Aarons söners namn: Den förstfödde Nadab,
dernäst Abihu, Eleazar och Ithamar. **3** Det äro namn till
Aarons söner, som till Prester smorde voro, och deras
händer fyllde till Presterskap. **4** Men Nadab och Abihu
blefvo döde för Herranom, då de offrade främmande
eld för Herranom, uti Sinai öken, och hade inga söner.
Men Eleazar och Ithamar skötte Prestaämbetet under
deras fader Aaron. **5** Och Herren talade med Mose,
och sade: **6** Haf fram Levi slägte, och ställ dem inför
Presten Aaron, att de skola tjena honom; **7** Och hålla
hans och hela menighetenes vakt inför vittnesbördsens
tabernakel, och tjena i tabernaklets tjenste; **8** Och vakta
all tyg, som vittnesbördsens tabernakel tillhörer, och
Israels barnas vakt, till att tjena i tabernaklets tjenste. **9**
Och skall gifva Aaron och hans sönom Leviterna till
gåfvo af Israels barnom; **10** Men Aaron och hans söner
skall du sätta, att de vakta på deras Presterskap. Om
någor främmande bjuder sig dertill, han skall dö. **11** Och
Herren talade med Mose, och sade: **12** Si, jag hafver
tagit de Leviter ibland Israels barn, för allt förstfödt, som
moderlif öppnar ibland Israels barn, så att Leviterna
skola vara mine. **13** Förty de förstfödingar äro mine,
ifrå den tid jag slog all förstföding i Egypti land; då
helgade jag mig all förstföding i Israel, ifrå mennisko allt
intill boskapen, att de skola höra mig till: Jag Herren.
14 Och Herren talade med Mose uti Sinai öken, och
sade: **15** Räkna Levi söner efter deras fäders hus
och slägter, allt det mankön är, månade gammalt, och
derutöfver. **16** Och så talde Mose dem efter Herrans
ord, såsom han budit hade. **17** Och voro desse Levi
barn vid namn: Gerson, Kehat, Merari. **18** Men Gersons
barnas namn i deras slägter voro: Libni och Simei.
19 Kehats barn i deras slägter voro: Amram, Jizear,
Hebron och Usiel. **20** Merari barn i deras slägter voro:
Maheli och Musi. Det äro Levi slägter, efter deras fäders
hus. **21** Desse äro Gersons slägter: De Libniter och
Simeiter. **22** Summan af talet vardt funnen sjutusend
och femhundrad, allt det som mankön var, och månade
gammalt, och derutöfver. **23** Och de samma Gersoniters
slägter skola lägra sig bakföre tabernaklet, vesterut.
24 Deras öfverste skall vara Eliasaph, Laels son. **25**
Och de skola vakta på vittnesbördsens tabernakel, på
boningena och täckelset, och dess öfvertäckelse, och
på klädet i dörrene af vittnesbördsens tabernakel; **26**

På bonaden åt gårdenom, och på klädet i gårdsens
ingång, hvilken går omkring boningena och altaret, och
på dess tåg, och allt det som till dess tjenste hörer. 27
Desse äro Kehats slägter: De Amramiter, de Jizeariter,
de Hebroniter och Usieliter; 28 Allt det som mankön var,
och månade gammalt, och derutöfver, vid tal åttatusend
och sexhundrad, de som akta skola på helgedomens
vakt; 29 Och skola lägra sig vid sidona af tabernaklet,
söderut. 30 Deras öfverste skall vara Elizaphan, Usiels
son. 31 Och de skola vakta arken, bordet, ljusastakan,
altaren, och all helgedomens tyg, der de tjena med; och
på förlåten, och hvad till dess tjenste tillhörer. 32 Men
den öfverste öfver alla Leviternas öfverstar skall vara
Eleazar, Prestens Aarons son, öfver dem som skickade
äro till att taga vara på helgedomens vakt. 33 Desse äro
Merari slägte: De Maheliter och Musiter; 34 Hvilke till
talet voro sextusend och tuhundrad, allt det mankön var,
månade gammalt, och derutöfver. 35 Deras öfverste
skall vara Zuriel, Abihails son; och skola lägra sig vid
sidona af tabernaklet, norrut. 36 Och deras ämbete
skall vara, att vakta uppå bräden, skottstängerna, och
stolparna, och fötterna åt tabernaklet, och all tyg, som
till den tjensten tillhöra; 37 Så ock på stolparna kringom
gården, med fötterna, och pålarna, och tågen. 38
Men framför boningena och vittnesbördsens tabernakel
österut skola sig lägra Mose och Aaron, och hans söner,
att de skola vakta på helgedomen, och på Israels barn.
Om någor främmande bjuder sig dertill, han skall dö.
39 Alle Leviterna uti en summo, som Mose och Aaron
talde efter deras slägter, efter Herrans ord, alltsammans
mankön, månade gammalt, och derutöfver, voro tu och
tjugu tusend. 40 Och Herren talade till Mose: Räkna all
förstföding, det mankön är ibland Israels barn, månade
gammalt, och derutöfver och tag talet på deras namn;
41 Och skall uttaga Leviterna mig Herranom för all
Israels barnas förstföding; och Leviternas boskap, för
all förstföding af Israels barnas boskap. 42 Och Mose
talde, såsom Herren honom budit hade, all förstföding
ibland Israels barn. 43 Och vardt funnet namnens tal,
af all förstföding, det mankön var, månade gammalt,
och derutöfver, i deras summo, tu och tjugu tusend,
tuhundrad, och tre och sjutio. 44 Och Herren talade med
Mose, och sade: 45 Tag de Leviter för all förstföding
ibland Israels barn, och Leviternas boskap för deras
boskap, att Leviterna skola vara mine, Herrans. 46
Men de lösepenningar för de tuhundrade tre och sjutio,
som öfverlöpa i Israels barnas förstföding, utöfver
Leviternas tal, 47 Skall du taga ju fem siklar ifrå hufvud
till hufvud, efter helgedomens sikel; tjugu gera gäller
en sikel; 48 Och skall de samma penningar, som
öfverrisa utöfver deras tal, gifva Aaron och hans sönom.
49 Då tog Mose de lösepenningarna, som öfverriste
utöfver Leviternas tal, 50 Af Israels barnas förstfödingar,
tusende trehundrad, och fem och sextio siklar, efter
helgedomens sikel; 51 Och fick dem Aaron och hans
söner, efter Herrans ord, såsom Herren hade budit
Mose.

4 Och Herren talade med Mose och Aaron, och sade:
2 Tag summon af Kehats barn utaf Levi söner,
efter deras slägter och fäders hus; 3 Ifrå tretio år
och derutöfver, allt intill femtionde året, alla de som
doga till ämbetet, att de göra de verk i vittnesbördsens
tabernakel. 4 Och detta skall vara Kehats söners
ämbete uti vittnesbördsens tabernakel, det aldrahelgast
är. 5 När hären drager af stad, så skola Aaron och
hans söner gå in, och taga ned förlåten, och svepa
vittnesbördsens ark deruti; 6 Och lägga täckelset
deröfver af tackskinn, och breda deruppå ett kläde
alltsammans gult, och lägga hans stänger dervid; 7 Och
breda desslikes öfver skådobordet ett gult kläde, och
sätta deruppå fat, skedar, skålar och kannor, der man
med ut och in skänker; och det dagliga brödet skall
ligga der när; 8 Och skola breda deröfver ett rosenrödt
kläde, och betäcka det med ett täckelse af tackskinn,
och lägga dess stänger der när; 9 Och skola taga ett
gult kläde, och svepa ljusens ljusastaka deruti, och
hans lampor med hans ljusanäpor och släcketyg, och
all oljokar, som ämbetet tillhöra; 10 Och skola lägga om
allt detta ett täckelse af tackskinn, och skola lägga dem
på stänger. 11 Sammalunda skola de ock breda öfver
gyldene altaret ett gult kläde, och betäcka det med
täckelset af tackskinn, och lägga dess stänger dervid.
12 All tyg, som de skola med tjena i helgedomen, skola
de taga och lägga ett gult kläde deröfver, och täcka det
med ett täckelse af tackskinn, och lägga uppå stänger.
13 De skola ock sopa askona utaf altaret, och breda ett
skarlakanskläde deröfver; 14 Och all dess tyg lägga
dertill, der de med skaffa hafva deruppå, kolpannor,
gafflar, skoflar, bäcken med all redskap till altaret; och
skola breda deröfver ett täckelse af tackskinn, och
lägga dess stänger dervid. 15 När nu Aaron och hans
söner sådant gjort hafva, och betäckt helgedomen,
och all dess redskap, när hären drager af stad, då
skola Kehats barn gå in till att bära det, och skola
icke komma vid helgedomen, att de icke dö. Detta är
Kehats barnas tunge vid vittnesbördsens tabernakel.
16 Och Eleazar, Prestens Aarons son, skall hafva detta
ämbetet, att han skickar oljona till lysning, och speceri
till rökverk, och det dagliga spisoffret, och smörjooljan,
så att han beskickar hela tabernaklet och allt det deruti
är, uti helgedomenom, och hans redskap. 17 Och
Herren talade med Mose och med Aaron, och sade: 18
I skolen icke låta de Kehatiters slägtes ätt förderfva
sig ibland de Leviter; 19 Utan det skolen I göra med
dem, att de måga lefva och icke dö, om de komma vid

det aldrahelgasta: Aaron och hans söner skola gå in,
och skicka hvar och en till sitt ämbete och tunga; 20
Men icke skola de gå derin, och skåda helgedomen
ohöljdan, att de icke dö. 21 Och Herren talade med
Mose, och sade: 22 Tag desslikes summon af Gersons
barn, efter deras fäders hus och slägter; 23 Ifrå tretio år
och derutöfver, intill femtionde året, och skicka dem
alla, som till ämbete dogse äro, att de skola hafva
ämbete i vittnesbördsens tabernakel. 24 Och detta skall
vara de Gersoniters slägtes ämbete, det de skola sköta
och bära. 25 De skola bära boningenes tapeter, och
vittnesbördsens tabernakel, och dess täckelse, och
det täckelset af tackskinn, som ofvan öfver är, och
klädet i dörrene af vittnesbördsens tabernakel; 26 Och
den bonaden i gårdenom, och klädet i ingången åt
gårdenom, som går omkring tabernaklet och altaret, och
deras tåg, och all redskap till deras ämbete, och allt det
som deras ämbete tillhörer. 27 Efter Aarons och hans
söners ord skall allt Gersons barnas ämbete gå, allt
det de bära och sköta skola; och I skolen se till, att de
taga vara på allan deras tunga. 28 Detta skall vara de
Gersoniters barnas slägtes ämbete uti vittnesbördsens
tabernakel. Och deras vakt skall vara under Ithamars,
Prestens Aarons sons, hand. 29 Merari barn, efter
deras slägte och fäders hus, skall du ock skicka, 30 Ifrå
tretio år och derutöfver, intill det femtionde året, alla de
som till ämbete doga, att de skola hafva ämbete uti
vittnesbördsens tabernakel. 31 På denna tungan skola
de vakta, efter allt deras ämbete uti vittnesbördsens
tabernakel, att de bära bräden till tabernaklet, och
skottstängerna, och stolparna, och fötterna; 32 Och
dertillmed stolparna till gården allt omkring, och fötterna
och pålarna, och tågen med all deras redskap, efter allt
deras ämbete. Hvar och en skolen I tillskicka sin del af
tunganom, till att taga vara på redskapen. 33 Detta
vare Merari barnas slägtes ämbete, af allt det de sköta
skola uti vittnesbördsens tabernakel, under Ithamars,
Prestens Aarons sons, hand. 34 Och Mose och Aaron,
samt med höfvitsmännerna öfver menighetena, talde
de Kehatiters barn, efter deras slägte och fäders hus;
35 Ifrå tretio år och derutöfver, intill femtionde året,
alla de som till ämbete dogde, till att hafva ämbete
uti vittnesbördsens tabernakel; 36 Och summan var
tutusend, sjuhundrad och femtio. 37 Det är summan
af de Kehatiters slägte, hvilka alle till skaffa hade uti
vittnesbördsens tabernakel; de Mose och Aaron talde
efter Herrans ord genom Mose. 38 Gersons barn vordo
ock talde i deras slägter och fäders hus; 39 Ifrå tretio år
och derutöfver, allt intill det femtionde, alle de som till
ämbete dogde, till att hafva ämbete uti vittnesbördsens
tabernakel; 40 Och summan var tutusend, sexhundrad
och tretio. 41 Det är summan af Gersons barnas
slägte, de der alle hade till skaffa uti vittnesbördsens
tabernakel, hvilka Mose och Aaron talde efter Herrans
ord. 42 Merari barn vordo ock talde, efter deras slägter
och fäders hus; 43 Ifrå tretio år och derutöfver, allt
intill det femtionde, alle de som till ämbete dogde, till
att hafva ämbete uti vittnesbördsens tabernakel; 44
Och summan var tretusend och tuhundrad. 45 Detta är
summan af Merari barnas slägte, de Mose och Aaron
talde efter Herrans ord genom Mose. 46 Summan af
alla Leviterna, som Mose och Aaron, samt med Israels
höfvitsmän, talde efter deras slägter och fäders hus; 47
Ifrå tretio år och derutöfver, intill det femtionde, alle
de som ingingo till att skaffa, hvar i sitt ämbete, till att
draga tungan uti vittnesbördsens tabernakel; 48 Var
åttatusend, femhundrad och åttatio; 49 De der talde
vordo efter Herrans ord genom Mose, hvar och en till
sitt ämbete och tunga, såsom Herren hade budit Mose.

5 Och Herren talade med Mose, och sade: 2 Bjud
Israels barnom, att de låta alla spitelska komma
utu lägret, och alla de som etterflöd hafva, och de
som på något dödt orene vordne äro. 3 Både man
och qvinno skola de drifva ut för lägret, att de icke
skola göra deras lägre orent, der jag uti bor ibland
dem. 4 Och Israels barn gjorde så, och drefvo dem ut
för lägret, såsom Herren hade sagt till Mose. 5 Och
Herren talade med Mose, och sade: 6 Tala till Israels
barn, och säg till dem: Om en man eller qvinna gör
en synd på en mennisko, och förbryter sig dermed
emot Herranom, så hafver den själen en skuld uppå
sig. 7 Och de skola bekänna deras synd, som de gjort
hafva, och skola försona deras skuld med lika värd,
och derutöfver lägga femtedelen till, och gifva honom,
som de emot syndat hafva. 8 Om ingen är, hvilkom
man betala skulle, så skall man gifvat Herranom inför
Prestenom, undantagen försoningenes vädur, der han
med försonad varder. 9 Desslikes skall allt häfoffer af
allo thy, som Israels barn helga och offra Prestenom,
vara hans. 10 Och hvilken något helgar, det skall ock
vara hans; och hvad någor gifver Prestenom, det skall
ock vara hans. 11 Och Herren talade med Mose, och
sade: 12 Tala till Israels barn, och säg till dem: Om en
mans hustru förlöper honom, och förbryter sig emot
honom; 13 Och någor köttsliga belägrar henne, och
varder dock mannenom fördoldt för hans ögon, och
varder förskyldt att hon oren vorden är, och han kan
icke öfvertygat henne; ty hon är icke beslagen dermed;
14 Och misstankoanden upptänder honom, att han sina
hustru misstänker, ehvad hon är oren, eller ej oren; 15
Så skall han hafva henne fram för Presten, och bära
fram ett offer öfver henne, tiondeparten af ett epha
bjuggmjöl, och skall ingen oljo gjuta deruppå, ej heller
lägga der rökelse på; ty det är ett misstankaoffer, och
ett röjelseoffer, som missgerning röjer. 16 Då skall

Presten hafva henne fram, och ställa henne för Herran;
17 Och taga af det helga vattnet uti ett lerkar, och
lägga stoft af tabernaklets golf i vattnet; 18 Och skall
ställa qvinnona inför Herran, och blotta hennes hufvud,
och lägga röjelseoffret, det ett misstankaoffer är, på
hennes hand; och Presten skall hafva i sine hand bittert
förbannadt vatten. 19 Han skall besvärja qvinnan, och
säga till henne: Hafver ingen man belägrat dig, och du
icke hafver förlupit din man, så att du hafver orenat
dig, så skall detta bittra förbannade vattnet intet skada
dig. 20 Men hafver du förlupit din man, så att du äst
oren, och någor hafver belägrat dig förutan din man;
21 Så skall Presten besvärja qvinnona med sådana
förbannelse, och skall säga till henne: Herren sätte
dig i förbannelse och till en ed ibland ditt folk; så att
Herren låter förfalla dina länder, och din buk svälla.
22 Så gånge nu det förbannade vattnet i ditt lif, så att
din buk sväller, och dina länder förfalla. Och qvinnan
skall säga: Amen, amen. 23 Och så skall Presten
skrifva denna förbannelsen på en sedel, och två det af
med vattnet; 24 Och skall gifva qvinnone dricka af det
bittra förbannade vattnet; och när det bittra förbannade
vattnet är gånget uti henne; 25 Då skall Presten taga
det misstankaoffret af hennes hand, och veftoffra det
för Herranom till ett spisoffer, och offrat uppå altaret.
26 Han skall taga en hand full af spisoffret till hennes
åminnelse, och bränna det upp på altaret, och derefter
gifva qvinnone dricka vattnet. 27 Och när hon hafver
druckit vattnet, om hon är oren, och hafver sig emot sin
man förbrutit; så skall det förbannade vattnet gå in i
henne, och vara henne bittert, så att buken sväller på
henne, och länderna förfalla; och den qvinna skall vara
till en förbannelse ibland hennes folk. 28 Är samma
qvinna intet orenad, utan är ren; så skall det intet skada
henne, så att hon ju må varda hafvandes. 29 Detta är
misstankas lag, när en qvinna förlöper sin man och
varder oren; 30 Eller när en misstankoande upptänder
en man, att han misstänker sina hustru, att han skall
ställa henne inför Herran; och Presten göre med henne
allt efter denna lagen. 31 Och mannen skall vara utan
skuld för den missgerning, men qvinnan skall bära sin
skuld.

6 Och Herren talade med Mose, och sade: 2 Tala
till Israels barn, och säg till dem: Om en man eller
qvinna gör Herranom ett besynnerligt löfte till återhåll; 3
Han skall hålla sig ifrå vin och starka drycker; vinättiko
och starka dryckers ättiko skall han ock icke dricka, ej
heller det af vinbär gjordt varder; han skall hvarken
färsk eller torr vinbär äta. 4 Så länge som hans löfte
varar, skall han icke äta det af vinträ gjordt är, hvarken
vinbärskärnarna eller skalena. 5 Så länge hans löftes
tid varar, skall icke rakoknif komma på hans hufvud,
tilldess tiden är ute, den han Herranom lofvat hafver; ty
han är helig, och skall låta fri växa håret på sitt hufvud.
6 I hela tidenom, den han Herranom lofvat hafver, skall
han till ingen dödan gå. 7 Han skall ej heller orena
sig på sins faders död, sine moders, sins broders,
eller sine systers; förty hans Guds löfte är öfver hans
hufvud. 8 Och i hela hans löftes tid skall han vara
Herranom helig. 9 Och om någor oförvarandes bråddör
när honom, då varder hans löftes hufvud orent. Derföre
skall han raka sitt hufvud på hans renselsedag, det
är, på sjunde dagen. 10 Och på åttonde dagen skall
han bära fram två turturdufvor, eller två unga dufvor, till
Presten inför dörrena af vittnesbördsens tabernakel. 11
Och Presten skall göra den ena till ett syndoffer, den
andra till ett bränneoffer, och försona honom, derföre
att han syndade öfver en dödan; och alltså på samma
dagenom helga hans hufvud; 12 Att han skall uthålla
Herranom tiden till sitt löfte; och skall bära fram ett
årsgammalt lamb till ett skuldoffer. Dock skola de förra
dagarna vara förgäfves, derföre att hans löfte vardt
orenadt. 13 Detta är hans lag, som sig förlofvat hafver:
När hans löftes tid ute är, skall man hafva honom fram
för dörrena af vittnesbördsens tabernakel. 14 Och han
skall bära fram sitt offer Herranom, ett årsgammalt
lamb utan vank till bränneoffer, och ett årsgammalt
får utan vank till syndoffer; och en vädur utan vank
till tackoffer; 15 Och en korg med osyrade kakor af
semlomjöl, blandadt med oljo, och osyrade tunnkakor,
smorda med oljo, och deras spisoffer och drickoffer. 16
Och Presten skall bära det in för Herran, och skall göra
hans syndoffer, och hans bränneoffer. 17 Och väduren
skall han göra till ett tackoffer Herranom till den osyrade
brödkorgen; och skall desslikes göra hans spisoffer, och
hans drickoffer; 18 Och skall raka dens förlofvades löftes
hufvud inför dörrene af vittnesbördsens tabernakel;
och skall taga hans löftes hufvudhår, och kasta det på
elden, som under tackoffrena är; 19 Och skall taga
bogen af väduren sudnan, och en osyrad kako utu
korgenom, och en osyrad tunnkako; och skall läggat
dem förlofvade på hans händer, sedan han hans löfte
afrakat hafver; 20 Och skall veftoffra det för Herranom.
Det är heligt Prestenom, samt med veftoffersbröstena,
och häfoffersbogenom. Sedan må den förlofvade dricka
vin. 21 Detta är dens förlofvades lag, som sitt offer
lofvar Herranom för sitt löfte, förutan det han eljest
förmår. Såsom han lofvat hafver, så skall han ock göra,
efter hans löftes lag. 22 Och Herren talade med Mose,
och sade: 23 Tala till Aaron och hans söner, och säg:
Så skolen I säga till Israels barn, när I välsignen dem:
24 Herren välsigne dig, och bevare dig. 25 Herren låte
sitt ansigte lysa öfver dig, och vare dig nådelig. 26
Herren upplyfte sitt ansigte öfver dig, och gifve dig frid.

27 Ty I skolen sätta mitt Namn uppå Israels barn, att jag
skall välsigna dem.

7 Och då Mose hade upprest tabernaklet, smort det,
och helgat det med all dess tyg; dertill ock smort
och helgat altaret med all dess tyg; 2 Så offrade
höfvitsmännerna i Israel, de som ypperst voro i deras
fäders hus; förty de voro höfvitsmän i slägterna, och
stodo öfverst ibland dem som talde voro. 3 Och de
båro sitt offer fram för Herran, sex öfvertäckta vagnar,
och tolf oxar, ju en vagn för två höfvitsmän, och en oxa
för hvardera; och hade dem fram för tabernaklet. 4 Och
Herren sade till Mose: 5 Tag det af dem, att det må
tjena i vittnesbördsens tabernakels tjenste, och få det
Leviterna, hvarjom efter sitt ämbete. 6 Då tog Mose
vagnarna och oxarna, och fick dem Leviterna. 7 Två
vagnar och fyra oxar fick han Gersons barnom, efter
deras ämbete. 8 Och fyra vagnar och åtta oxar fick han
Merari barnom, efter deras ämbete, under Ithamars,
Prestens Aarons sons, hand. 9 Men Kehats barnom fick
han intet; derföre att de ett heligt ämbete på sig hade
och måste bära på sina axlar. 10 Och höfvitsmännerna
offrade till altarets vigning, på den dagen, då det vigdt
vardt, och offrade sina gåfvor inför altaret. 11 Och
Herren sade till Mose: Låt hvar höfvitsmannen bära sitt
offer fram på sin dag till altarets vigning. 12 På första
dagen offrade Nahesson sina gåfvo, Amminadabs son,
af Juda slägte. 13 Och hans gåfva var: Ett silffat,
hundrade och tretio siklar värdt; en silfskål, sjutio siklar
värd, efter helgedomens sikel, både full med semlomjöl,
blandadt med oljo till spisoffer; 14 Dertill en gyldene
sked, tio siklar guld värd, full med rökverk; 15 En
stut af boskapen, en vädur, ett årsgammalt lamb till
bränneoffer; 16 En getabock till syndoffer; 17 Och två
oxar till tackoffer, fem vädrar, fem bockar, och fem
årsgamla lamb. Detta är Nahessons, Amminadabs
sons, gåfva. 18 På den andra dagen offrade Nethaneel,
Zuars son, höfvitsmannen för Isaschar. 19 Hans gåfva
var: Ett silffat, hundrade och tretio siklar värdt; en
silfskål, sjutio siklar värd, efter helgedomens sikel, både
full med semlomjöl, blandadt med oljo till spisoffer;
20 Dertill en gyldene sked, tio siklar guld värd, full
med rökverk; 21 En stut af boskapen, en vädur, ett
årsgammalt lamb till bränneoffer; 22 En getabock till
syndoffer; 23 Och till tackoffer två oxar, fem vädrar, fem
bockar och fem årsgamla lamb. Detta är Nethaneels,
Zuars sons, gåfva. 24 På tredje dagen, höfvitsmannen
för Sebulons barn, Eliab, Helons son. 25 Hans gåfva
var: Ett silffat, hundrade och tretio siklar värdt; en
silfskål, sjutio siklar värd, efter helgedomens sikel, både
full med semlomjöl, blandadt med oljo till spisoffer; 26
En gyldene sked, tio siklar guld värd, full med rökverk;
27 En stut af boskapen, en vädur, ett årsgammalt lamb
till bränneoffer; 28 En getabock till syndoffer; 29 Och
till tackoffer två oxar, fem vädrar, fem bockar och fem
årsgamla lamb. Detta är Eliabs, Helons sons, gåfva. 30
På fjerde dagen, höfvitsmannen för Rubens barn, Elizur,
Sedeurs son. 31 Hans gåfva var: Ett silffat, hundrade
och tretio siklar värdt; en silfskål, sjutio siklar värd, efter
helgedomens sikel, både full med semlomjöl, blandadt
med oljo till spisoffer; 32 En gyldene sked, tio siklar
guld värd, full med rökverk; 33 En stut af boskapen,
en vädur, ett årsgammalt lamb till bränneoffer; 34
En getabock till syndoffer; 35 Och till tackoffer två
oxar, fem vädrar, fem bockar och fem årsgamla lamb.
Detta är Elizurs, Sedeurs sons, gåfva. 36 På femte
dagen, höfvitsmannen för Simeons barn, Selumiel,
ZuriSadai son. 37 Hans gåfva var: Ett silffat, hundrade
och tretio siklar värdt; en silfskål, sjutio siklar värd, efter
helgedomens sikel, både full med semlomjöl, blandadt
med oljo till spisoffer; 38 En gyldene sked, tio siklar
guld värd, full med rökverk; 39 En stut af boskapen,
en vädur, ett årsgammalt lamb till bränneoffer; 40
En getabock till syndoffer; 41 Och till tackoffer två
oxar, fem vädrar, fem bockar och fem årsgamla lamb.
Detta är Selumiels, ZuriSadai sons, gåfva. 42 På
sjette dagen, höfvitsmannen för Gads barn, Eliasaph,
Deguels son. 43 Hans gåfva var: Ett silffat, hundrade
och tretio siklar värdt; en silfskål, sjutio siklar värd, efter
helgedomens sikel, både full med semlomjöl, blandadt
med oljo till spisoffer; 44 En gyldene sked, tio siklar
guld värd, full med rökverk; 45 En stut af boskapen,
en vädur, ett årsgammalt lamb till bränneoffer. 46
En getabock till syndoffer; 47 Och till tackoffer två
oxar, fem vädrar, fem bockar och fem årsgamla lamb.
Detta är Eliasaphs, Deguels sons, gåfva. 48 På sjunde
dagen, höfvitsmannen för Ephraims barn, Elisama,
Ammihuds son. 49 Hans gåfva var: Ett silffat, hundrade
och tretio siklar värdt; en silfskål, sjutio siklar värd, efter
helgedomens sikel, både full med semlomjöl blandadt
med oljo till spisoffer; 50 En gyldene sked, tio siklar
guld värd, full med rökverk; 51 En stut af boskapen,
en vädur, ett årsgammalt lamb till bränneoffer; 52 En
getabock till syndoffer; 53 Och till tackoffer två oxar,
fem vädrar, fem bockar och fem årsgamla lamb. Detta
är Elisama, Ammihuds sons, gåfva. 54 På åttonde
dagen, höfvitsmannen för Manasse barn, Gamliel,
Pedahzurs son. 55 Hans gåfva var: Ett silffat, hundrade
och tretio siklar värdt; en silfskål, sjutio siklar värd, efter
helgedomens sikel, både full med semlomjöl, blandadt
med oljo till spisoffer; 56 En gyldene sked, tio siklar
guld värd, full med rökverk; 57 En stut af boskapen,
en vädur, ett årsgammalt lamb till bränneoffer; 58 En
getabock till syndoffer; 59 Och till tackoffer två oxar,
fem vädrar, fem bockar och fem årsgamla lamb. Detta
är Gamliels, Pedahzurs sons, gåfva. 60 På nionde

dagen, höfvitsmannen för BenJamins barn, Abidan,
Gideoni son. 61 Hans gåfva var: Ett silffat, hundrade
och tretio siklar värdt; en silfskål, sjutio siklar värd, efter
helgedomens sikel, både full med semlomjöl, blandadt
med oljo till spisoffer; 62 En gyldene sked, tio siklar
guld värd, full med rökverk; 63 En stut af boskapen,
en vädur, ett årsgammalt lamb till bränneoffer; 64 En
getabock till syndoffer; 65 Och till tackoffer två oxar,
fem vädrar, fem bockar och fem årsgamla lamb. Detta
är Abidans, Gideoni sons, gåfva. 66 På tionde dagen,
höfvitsmannen för Dans barn, Ahieser, AmmiSadai
son. 67 Hans gåfva var: Ett silffat, hundrade och
tretio siklar värdt; en silfskål, sjutio siklar värd, efter
helgedomens sikel, både full med semlomjöl, blandadt
med oljo till spisoffer; 68 En gyldene sked, tio siklar
guld värd, full med rökverk; 69 En stut af boskapen,
en vädur, ett årsgammalt lamb till bränneoffer; 70 En
getabock till syndoffer; 71 Och till tackoffer två oxar, fem
vädrar, fem bockar och fem årsgamla lamb. Detta är
Ahiesers, AmmiSadai sons, gåfva. 72 På ellofte dagen,
höfvitsmannen för Assers barn, Pagiel, Ochrans son.
73 Hans gåfva var: Ett silffat, hundrade och tretio siklar
värdt; en silfskål, sjutio siklar värd, efter helgedomens
sikel, både full med semlomjöl, blandadt med oljo till
spisoffer; 74 En gyldene sked, tio siklar guld värd, full
med rökverk; 75 En stut af boskapen, en vädur, ett
årsgammalt lamb till bränneoffer; 76 En getabock till
syndoffer; 77 Och till tackoffer två oxar, fem vädrar,
fem bockar och fem årsgamla lamb. Detta är Pagiels,
Ochrans sons, gåfva. 78 På tolfte dagen, höfvitsmannen
för Naphthali barn, Ahira, Enans son. 79 Hans gåfva
var: Ett silffat, hundrade och tretio siklar värdt; en
silfskål, sjutio siklar värd, efter helgedomens sikel, både
full med semlomjöl, blandadt med oljo till spisoffer; 80
En gyldene sked, tio siklar guld värd, full med rökverk;
81 En stut af boskapen, en vädur, ett årsgammalt lamb
till bränneoffer; 82 En getabock till syndoffer; 83 Och
till tackoffer två oxar, fem vädrar, fem bockar och fem
årsgamla lamb. Detta är Ahira, Enans sons, gåfva. 84
Detta är nu altarets vigning, på den tiden, då det vigdt
vardt, till hvilket de Israels höfvitsmän offrade dessa tolf
silffat, tolf silfskålar, tolf gyldene skedar; 85 Så att ju ett
fat höll hundrade och tretio siklar silfver, och ju en skål
sjutio siklar; så att summan af allt silfret i faten riste till
tutusendfyrahundrade siklar, efter helgedomens sikel.
86 Och af de tolf gyldene skedar, fulla med rökverk, höll
ju en tio siklar, efter helgedomens sikel; så att summan
af guldet i skedarne riste till hundrade och tjugu siklar.
87 Summan af boskapen till bränneoffret var tolf stutar,
tolf vädrar, tolf årsgamla lamb, med deras spisoffer;
och tolf getabockar till syndoffer. 88 Och summan af
boskapen till tackoffret var fyra och tjugu oxar, sextio
vädrar, sextio bockar, sextio årsgamla lamb. Detta är
nu altarets vigning, då det vigdt vardt. 89 Och när
Mose gick in uti vittnesbördsens tabernakel, att med
honom skulle taladt varda, så hörde han röstena med
sig tala af nådastolenom, som var på vittnesbördsens
ark, emellan de två Cherubim; dädan vardt med honom
taladt.

8 Och Herren talade med Mose, och sade: 2 Tala
med Aaron, och säg till honom: När du uppsätter
lamporna, skall du så sätta dem, att de alla sju lysa
framföre ljusastakan. 3 Och Aaron gjorde så, och
satte lamporna upp till att lysa framföre ljusastakan;
såsom Herren hade budit Mose. 4 Men ljusastaken
var af tätt guld, både hans lägg och hans blommor;
efter den eftersyn, som Herren hade vist Mose, så
gjorde han ljusastakan. 5 Och Herren talade med
Mose, och sade: 6 Tag Leviterna utur Israels barn, och
rena dem. 7 Och alltså skall du göra med dem, att du
dem renar: Du skall stänka skärvatten på dem, och
allt slätt afraka allt deras hår, och två deras kläder,
så äro de rene. 8 Sedan skola de taga en ung stut,
och hans spisoffer, semlomjöl, blandadt med oljo; och
en annan ung stut skall du taga till syndoffer; 9 Och
skall hafva Leviterna in för dörrena af vittnesbördsens
tabernakel, och församla hela menighetena af Israels
barn; 10 Och hafva Leviterna fram för Herran; och
Israels barn skola lägga sina händer på Leviterna. 11
Och Aaron skall veftoffra Leviterna för Herranom utaf
Israels barn, att de tjena skola i Herrans ämbete. 12
Och Leviterna skola lägga sina händer på stutarnas
hufvud; och den ene skall Herranom till ett syndoffer,
och den andre till ett bränneoffer gjord varda, till att
försona Leviterna. 13 Och du skall ställa Leviterna inför
Aaron och hans söner, och veftoffra dem Herranom; 14
Och skall således afskilja dem ifrån Israels barn, att de
skola vara mine. 15 Sedan skola de ingå till att tjena ut
i vittnesbördsens tabernakel. Alltså skall du rena och
veftoffra dem; 16 Ty de äro min gåfva utaf Israels barn;
och jag hafver tagit dem till mig för allt det som öppnar
moderlif, nämliga för förstfödingen i all Israels barn.
17 Förty all förstföding i Israels barn är min, både af
menniskor och af fänad; den tid jag slog all förstföding i
Egypti land, helgade jag dem mig; 18 Och tog Leviterna
mig till för all förstföding ibland Israels barn; 19 Och gaf
dem Aaron och hans söner för en gåfvo utur Israels
barn, att de tjena skola i Israels barnas ämbete uti
vittnesbördsens tabernakel, till att försona Israels barn;
på det att ibland Israels barn icke skall komma en
plåga, om de ville nalkas helgedomen. 20 Och Mose,
med Aaron och hela menigheten af Israels barn, gjorde
med Leviterna allt såsom Herren Mose budit hade. 21
Och Leviterna renade sig, och tvådde sin kläder; och
Aaron veftoffrade dem för Herranom, och försonade

dem, att de vordo rene. 22 Sedan gingo de in att
göra sitt ämbete uti vittnesbördsens tabernakel, för
Aaron och hans söner. Såsom Herren hade budit Mose
om Leviterna, så gjorde de med dem. 23 Och Herren
talade med Mose, och sade: 24 Detta är det Leviterna
bör: Ifrå fem och tjugu år, och derutöfver, doga de till
ämbete och tjenst i vittnesbördsens tabernakel. 25 Men
ifrå femtionde året skola de vara löse ifrå tjenstenes
ämbete, och skola icke mera tjena; 26 Utan taga vara
på deras bröders tjenst uti vittnesbördsens tabernakel;
men ämbetet skola de icke sköta. Alltså skall du göra
med Leviterna, att hvar och en tager vara på sina vakt.

9 Och Herren talade med Mose uti Sinai öken, i andra
årena, sedan de voro dragne utur Egypti land, i
första månadenom, och sade: 2 Låt Israels barn hålla
Passah i sinom tid. 3 På fjortonde dagen i denna
månadenom om aftonen, i sinom tid, skola de hållat,
efter alla dess stadgar och rätter. 4 Och Mose talade
med Israels barn, att de skulle hålla Passah. 5 Och de
höllo Passah på fjortonde dagen i första månadenom
om aftonen, uti Sinai öken. Allt såsom Herren hade
budit Mose, så gjorde Israels barn. 6 Då voro der några
män orene öfver ena döda mennisko, så att de icke
kunde hålla Passah på den dagen; de gingo på samma
dagen till Mose och Aaron; 7 Och de sade till honom:
Vi äre orene öfver ena döda mennisko; hvi skulle vi så
föraktelige vara, att vi icke måge bära Herranom våra
gåfvo i sin tid, ibland Israels barn? 8 Mose sade till
dem: Bider, jag vill höra hvad Herren bjuder eder. 9 Och
Herren talade med Mose, och sade: 10 Tala till Israels
barn, och säg: Om någor orenas på någon dödan, eller
fjerran är ifrån eder på markene, eller ibland edra slägt,
han skall ändå hålla Herranom Passah; 11 Dock uti den
andra månaden, på fjortonde dagenom om aftonen;
och de skola ätat med osyradt bröd och salso; 12 Och
skola intet låta deraf blifva qvart till morgonen, och
intet ben sönderbryta deraf; och skola hållat efter allt
Passah sätt. 13 Men den som ren är, och icke är på
markene, och försummar hålla Passah, hans själ skall
utrotad varda utu hans folk; derföre, att han icke hafver
burit Herranom sina gåfvo i sinom tid; han skall bära
sin synd. 14 Och om en främling bor när eder, han
skall ock hålla Herranom Passah, och skall hållat efter
de stadgar och sätt, som Passah kräfver. Detta sättet
skall vara eder allom ens, så dem utländska, som dem
inländska. 15 Och på den dagen, då tabernaklet uppsatt
vardt, öfvertäckte det en molnsky på vittnesbördsens
tabernakel. Om aftonen, och sedan intill morgonen,
var öfver tabernaklet såsom en eld. 16 Så skedde det
allestädes, att molnskyn öfvertäckte det om dagen, och
om nattena såsom en eld. 17 Och efter som molnskyn
hof sig upp ifrå tabernaklet, så foro Israels barn; och
uppå hvad rum molnskyn blef, der lägrade sig Israels
barn. 18 Efter Herrans ord foro Israels barn, och efter
Herrans ord lägrade de sig. Så länge molnskyn blef
öfver tabernaklet, så länge lågo de stilla. 19 Och när
molnskyn i flera dagar dvaldes öfver tabernaklet, så
togo Israels barn vara uppå Herrans vakt, och foro
ingen vägs. 20 Och när så skedde, att molnskyn var
på tabernaklet till några dagars tal, så lägrade de sig
efter Herrans ord, och foro efter Herrans ord. 21 När
molnskyn der var ifrån aftonen allt intill morgonen, och
så hof sig upp, så foro de; eller när han sig om dagen
eller nattena upphof, så foro de ock. 22 Men när han
två dagar, eller en månad, eller eljest länge blef öfver
tabernaklet, så lågo Israels barn, och foro intet. Och när
han då gaf sig upp, så foro de. 23 Ty efter Herrans mun
lågo de, och efter Herrans mun foro de; så att de togo
vara på Herrans vakt, efter Herrans ord genom Mose.

10 Och Herren talade med Mose, och sade: 2 Gör
dig två trummeter af tätt silfver, att du brukar dem
till att kalla tillhopa menighetena, och när hären af
stad skall. 3 När man blås slätt med dem båda, skall
församla sig till dig hela menigheten inför dörrena af
vittnesbördsens tabernakel. 4 När man slätt blås med
enom, så skola höfvitsmännerna församla sig till dig; de
öfverste öfver tusende i Israel. 5 Men när I trummeten,
så skola de lägren draga af stad, som ligga österut. 6
Och när I trummeten annan gång, då skola de lägren
draga af stad, som ligga söderut; förty, när de resa
skola, så skolen I trummeta. 7 Men när menigheten
skall församlas, skolen I slätt blåsa, och icke trummeta.
8 Och det blåsandet med trummeterna skola Prestens
Aarons söner göra. Och det skall vara eder ett evigt sätt
till edra efterkommande. 9 När I dragen till någon strid
uti edro lande emot edra fiendar, som strida på eder, så
skolen I trummeta med trummeterna, att uppå eder
skall tänkt varda för Herranom edrom Gud, och I mågen
löste varda ifrån edra fiendar. 10 Sammalunda ock, när
I ären glade, på edra högtider och edra nymånader,
skolen I blåsa med trummeterna öfver edor bränneoffer
och tackoffer; att det skall vara eder till åminnelse för
edrom Gud. Jag är Herren edar Gud. 11 På tjugonde
dagen i dem andra månadenom, i de andra årena,
gaf molnskyn sig upp af vittnesbördsens tabernakel.
12 Och Israels barn drogo i deras skarar utu Sinai
öken; och molnskyn blef uti den öknene Paran. 13
Och de förste drogo af stad, efter Herrans ord genom
Mose; 14 Nämliga det baneret af Juda barnas lägre
drog först åstad med deras här; och öfver deras här
var Nahesson, Amminadabs son. 15 Och öfver den
hären af Isaschars barnas slägte var Nathaneel, Zuars
son. 16 Och öfver den hären af Sebulons barnas slägte
var Eliab, Helons son. 17 Då lade man tillsamman

tabernaklet; och Gersons och Merari barn drogo åstad,
och båro tabernaklet. 18 Dernäst följde det baneret
af Rubens lägre med deras här; och öfver deras här
var Elizur, Sedeurs son. 19 Och öfver den hären af
Simeons barnas slägte var Selumiel, ZuriSadai son. 20
Och Eliasaph, Deguels son, öfver Gads barnas slägtes
här. 21 Så drogo ock de Kehatiter åstad, och båro
helgedomen; och hine uppsatte tabernaklet tilldess
denne kommo efter. 22 Dernäst drog det baneret åstad
af Ephraims barnas lägre med deras här; och öfver
dem var Elisama, Ammihuds son. 23 Och Gamliel,
Pedahzurs son, öfver den hären af Manasse barnas
slägte. 24 Och Abidan, Gideoni son, öfver den hären
af BenJamins barnas slägte. 25 Dernäst följde det
baneret af Dans barnas lägre med deras här; och så
voro all lägren uppe; och Ahieser, AmmiSadai son, var
öfver deras här; 26 Och Pagiel, Ochrans son, öfver den
hären af Assers barnas slägte; 27 Och Ahira, Enans
son, öfver den hären af Naphthali barnas slägte. 28 Så
foro Israels barn med deras härar. 29 Och Mose sade
till sin svåger Hobab, Reguels son, af Midian: Vi drage
till de rum, om hvilka Herren sagt hafver: Jag skall gifva
eder dem; så kom nu med oss, vi vilje göra det bästa
med dig; ty Herren hafver Israel godt tillsagt. 30 Han
svarade: Jag vill icke med eder, utan fara i mitt land
till mina slägt. 31 Han sade: Käre, öfvergif oss icke;
förty du vetst hvar vi skole lägra oss i öknene, och skall
vara vårt öga. 32 Och om du far med oss, det goda,
som Herren gör med oss, det vilje vi göra med dig.
33 Så drogo de ifrå Herrans berg tre dagsresor; och
Herrans förbunds ark drog för dem tre dagsresor, till att
visa dem hvar de hvila skulle. 34 Och Herrans molnsky
var öfver dem om dagen, när de drogo utu lägret. 35
Och när arken for, så sade Mose: Herre, statt upp, att
dine fiender måga förströs; och de som dig hata, måga
flyktige varda för dig. 36 Och när han sattes ned, sade
han: Kom igen, Herre, till de många Israels tusend.

11 Och som folket gjordes otåligt, misshagade det
för Herrans öron. Och då Herren hörde det,
förgrymmade sig hans vrede, och Herrans eld fängde
ibland dem, hvilken förtärde de yttersta lägren. 2
Då ropade folket till Mose. Och Mose bad Herran;
så försvann elden. 3 Och det rummet kallade man
Thabeera; derföre, att Herrans eld hade sig upptändt
ibland dem. 4 Ty det meniga folk ibland dem hade
fått lusta, och såto och greto samt med Israels barn,
och sade: Ho kan fly oss kött till att äta? 5 Vi komme
ihåg den fisk, som vi åto till gäfves uti Egypten, och
de cucumerer, meloner, purlök, rödlök och hvitlök; 6
Men nu är vår själ borttorkad; vår ögon se intet annat
än Man. 7 Och var Man såsom coriandersfrö, och
så till seendes som bedellion. 8 Och folket lopp hit
och dit, och samkade tillhopa, molo det på qvarn, och
stötte det sönder i mortare, och kokade det i grytor och
gjorde sig der kakor af; och det hade en smak såsom
en oljokaka. 9 Och när daggen föll om nattena öfver
lägret, så föll ock Man dermed. 10 Då nu Mose hörde
folket gråta i deras slägter, hvar och en i sins tjälls dörr,
då förgrymmade sig Herrans vrede svårliga. Och Mose
vardt ock ångse. 11 Och Mose sade till Herran: Hvi
bekymrar du din tjenare; och hvi finner jag icke nåd för
din ögon, att du så lägger på mig all folkens tunga?
12 Hafver nu jag allt detta folket aflat eller födt, att du
må säga till mig: Bär dem på dinom armom, såsom
en amma bär ett barn, in uti det landet, som du deras
fäder svorit hafver? 13 Hvar skulle jag nu taga kött, det
jag allo desso folkena gifva skulle? De gråta för mig,
och säga: Gif oss kött till att äta. 14 Jag förmår icke allt
detta folket uppehålla allena; ty det är mig för svårt. 15
Och vill du så göra emot mig, så slå mig heldre ihjäl,
om jag eljest hafver funnit nåd för din ögon, att jag icke
så skall se min jämmer. 16 Och Herren sade till Mose:
Församla mig sjutio män utaf de äldsta i Israel, de som
du vetst att de äro de äldste och förmän i folkena, och
haf dem fram för vittnesbördsens tabernakel, och ställ
dem der när dig; 17 Så vill jag komma neder, och der
tala med dig, och taga af dinom Anda, som öfver dig är,
och få dem, att de måga draga tungan öfver folket med
dig, att du icke drager honom allena. 18 Och till folket
skall du säga: Helger eder till morgons, att I mågen
få äta kött; förty eder gråt är kommen inför Herrans
öron; ty I sägen: Ho gifver oss kött till att äta; förty
vi mådde väl uti Egypten? Derföre skall Herren gifva
eder kött, att I äten; 19 Icke i en dag, icke i två, icke i
fem, icke i tio, icke i tjugu dagar; 20 Utan en månad
långt, tilldess att det skall gå eder utaf näsorna, och
varda eder en vämjelse; derföre, att I hafven bortkastat
Herran, den ibland eder är, och gråtit för honom, och
sagt: Hvi äre vi gångne utur Egypten? 21 Och Mose
sade: Sexhundradtusend män fotfolk är, der jag ibland
är, och du säger: Jag vill gifva eder kött, att I äten en
månad långt. 22 Skall man slagta får och fä, att man må
mätta dem, eller alla fiskar i hafvet församla dertill, att
de måga blifva mättade? 23 Men Herren sade till Mose:
Är då Herrans hand förkortad? Men du skall nu se, om
min ord dig något värd äro, eller ej. 24 Och Mose gick
ut, och sade till folket Herrans ord, och församlade de
sjutio män af de äldsta i folket, och ställde dem omkring
tabernaklet. 25 Då kom Herren neder i molnskyn, och
talade med honom, och tog af Andanom, som öfver
honom var, och gaf de sjutio äldsta männerna. Och
när Anden hvilades utöfver dem, propheterade de,
och vände sedan intet igen. 26 Och så hade ännu
två män blifvit qvare i lägrena, den ene het Eldad,
den andre Medad. Och Anden hvilades öfver dem;

ty de voro ock uppskrefne, ändock de icke utgångne
voro till tabernaklet; och de propheterade i lägrena.
27 Då lopp en dräng af stad, och bådade det Mose,
och sade: Eldad och Medad prophetera i lägrena. 28
Då svarade Josua, Nuns son, Mose tjenare, den han
utvalt hade, och sade: Min herre Mose, förbjud dem
det. 29 Men Mose sade till honom: Hvi äst du så nitisk
för mig? Gåfve Gud, att allt Herrans folk propheterade,
och Herren läte sin Anda komma öfver dem. 30 Och så
gingo Mose och de äldste af Israel i lägret. 31 Då kom
ett väder ut ifrå Herranom, och lät komma åkerhöns ifrå
hafvet, och förströdde dem öfver lägret, den ena dagen
såsom den andra, i två dagar långt kringom lägret, två
alnar högt uppifrå jordene. 32 Då stod folket upp på
den samma hela dagen och den hela natten, och på
allan den dagen derefter, och samkade åkerhöns, och
den som minst samkade, han samkade tio homer; och
de torkade dem kringom lägret. 33 Som ännu köttet
var under deras tänder, och förr än det åtgånget var,
förgrymmade sig Herrans vrede öfver folket, och Herren
slog dem med en ganska stor plågo. 34 Deraf heter det
samma rummet Lustgrifter; derföre, att man der begrof
det lustna folket. 35 Ifrå Lustgrifterna drog folket ut till
Hazeroth; och blefvo i Hazeroth.

12 Och MirJam och Aaron talade emot Mose för
hans hustrus skull, den Ethiopissan, som han till
hustru tagit hade; derföre att han en Ethiopisso hade till
hustru tagit; 2 Och sade: Talar nu Herren allena genom
Mose? Talar han ock icke genom oss? Och Herren
hörde det. 3 Men Mose var en ganska saktmodig man,
öfver alla menniskor på jordene. 4 Och strax sade
Herren till Mose, och till Aaron, och till MirJam: Går
ut I tre intill vittnesbördsens tabernakel. Och de gingo
alle tre ut. 5 Då kom Herren neder i molnstodene,
och steg in i dörrena af tabernaklet, och kallade Aaron
och MirJam; och de gingo både ut. 6 Och han sade:
Hörer min ord; om någor är ibland eder en Herrans
Prophet, honom vill jag uppenbara mig uti en syn; eller
uti en dröm vill jag tala med honom. 7 Men icke så
min tjenare Mose, hvilken uti mitt hela hus trogen är. 8
Munteliga talar jag med honom, och han ser Herran
såsom han är, icke genom mörk ord eller liknelse. Hvi
hafven I då icke fruktat att tala emot min tjenare Mose?
9 Och Herrans vrede förgrymmade sig öfver dem, och
han vände sig bort; 10 Dertill gaf ock molnskyn sig ifrå
tabernaklet. Och si, då var MirJam spitelsk såsom en
snö; och Aaron vände sig till MirJam, och fick se att hon
var spitelsk. 11 Han sade till Mose: Ack min herre! lägg
icke denna syndena på oss, i det vi hafve ovisliga gjort,
och syndat; 12 Att denna icke blifver såsom ett dödt
ting, som kommer ut af moderlifvet; det hafver allaredo
bortfrätit hälftena af hennes kött. 13 Då ropade Mose
till Herran, och sade: Ack Gud! gör henne helbregda.
14 Herren sade: Om hennes fader hade spottat henne i
ansigtet, skulle hon icke skämma sig i sju dagar? Låt
innelycka henne i sju dagar utan lägret; sedan låt åter
taga henne igen. 15 Så vardt då MirJam innelyckt i sju
dagar utan lägret, och folket for ingen vägs fram bätter,
intilldess MirJam vardt igen anammad. 16 Sedan drog
folket ifrå Hazeroth, och lägrade sig uti den öknene
Paran.

13 Och Herren talade med Mose, och sade: 2 Sänd
ut män, de som må bespeja landet Canaan, det
jag Israels barn gifva vill; af hvarjo deras fäders slägt
en myndig man. 3 Mose sände dem ut af den öknene
Paran, efter Herrans ord, de som alle voro myndige
män ibland Israels barn; 4 Och heto alltså: Sammua,
Zaccurs son, af Rubens slägte. 5 Saphat, Hori son,
af Simeons slägte. 6 Caleb, Jephunne son, af Juda
slägte. 7 Jigeal, Josephs son, af Isaschars slägte. 8
Hosea, Nuns son, af Ephraims slägte. 9 Palti, Raphu
son, af BenJamins slägte. 10 Gaddiel, Sodi son, af
Sebulons slägte. 11 Gaddi, Susi son, af Josephs slägte
af Manasse. 12 Ammiel, Gemalli son, af Dans slägte.
13 Sethur, Michaels son, af Assers slägte. 14 Nahebi,
Vaphsi son, af Naphthali slägte. 15 Geuel, Machi son, af
Gads slägte. 16 Desse äro namnen af männerna, som
Mose utsände till att bespeja landet. Och Hosea, Nuns
son, kallade Mose Josua. 17 Då nu Mose utsände dem
till att bespeja landet Canaan, sade han till dem: Farer
upp söderut, och går upp på bergen; 18 Och beser
landet, huru det är, och folket, som deruti bor, om det
är starkt eller svagt, litet eller mycket; 19 Och hurudana
land det är, der de uti bo, om det är godt eller ondt; och
hurudana städer äro, der de uti bo, om de äro förvarade
med murar, eller ej; 20 Och hurudana landet är, fett
eller magert, och om trä deruti äro, eller ej; varer vid en
god tröst, och tager af landsens frukt. Och det var rätt
på den tiden, då första vinbären voro mogne. 21 De
gingo upp, och bespejade landet, ifrå den öknene Zin
allt intill Rehob, der man går till Hamath. 22 De gingo
också upp söderut, och kommo till Hebron; der var
Ahiman, Sesai och Thalmai, Enaks barn. Och Hebron
var uppbygdt i sju år förra än Zoan uti Egypten. 23
Och de kommo intill den bäcken Escol, och skoro der
en vinqvist af med en vinklasa, och läto två bära den
på en stång, och dertill granatäple och fikon. 24 Det
rummet kallas Escols bäck, för den vinklasans skull,
som Israels barn der afskoro. 25 Och de vände om, när
de hade bespejat landet, efter fyratio dagar; 26 Gingo
och kommo till Mose och Aaron till hela menigheten
af Israels barn, uti den öknene Paran till Kades; och
sade honom igen, och hela menighetene, huruledes
det stod till, och läto dem se landsens frukt; 27 Och

förtäljde dem, och sade: Vi vore in uti det land, dit I oss
sänden, der mjölk och hannog uti flyter; och detta är
dess frukt; 28 Förutan att der bor starkt folk uti, och der
äro ganska faste och store städer; och vi såge der ock
Enaks barn. 29 De Amalekiter bo söderut i landena; de
Hetheer, och Jebuseer, och Amoreer bo uppå bergen;
de Cananeer bo vid hafvet och vid Jordan. 30 Men
Caleb stillte folket för Mose, och sade till dem: Låt oss
draga ditupp, och taga landet in; förty vi kunne väl vara
dem öfvermägtige. 31 Men de män, som hade varit
med honom uppfarne, sade: Vi förmåge icke draga
ditupp emot det folk; ty de äro oss för starke. 32 Och
de förtalade landet, som de skådat hade, för Israels
barnom, och sade: Landet, som vi igenomgångit hafve
till att bespeja det, uppfräter sina inbyggare; och allt det
folk, som vi derinne sågo, är ganska långt folk. 33 Vi
såge der ock tyranner, Enaks barn af de tyranner; och
vi vorom för vår ögon såsom gräshoppor, och så vorom
vi ock för deras ögon.

14 Då tog hela menigheten till att skria; och folket
gret den nattena. 2 Och all Israels barn knorrade
emot Mose och Aaron, och hela menigheten sade till
dem: Ack! att vi dock hade mått dött i Egypti land, eller
ännu dö måtte i denna öknene. 3 Hvi förer Herren
oss i detta landet, att vi skole falla för svärd, och våra
hustrur och barn varda till rofs? Är icke bättre, att vi
drage in uti Egypten igen? 4 Och den ene sade till
den andra: Låt oss häfva oss upp en höfvitsman, och
fara in uti Egypten igen. 5 Men Mose och Aaron föllo
uppå sin ansigte för hela menighetenes församling
af Israels barn. 6 Och Josua, Nuns son, och Caleb,
Jephunne son, de ock landet bespejat hade, refvo sin
kläder; 7 Och sade till alla menighetena af Israels barn:
Landet, som vi igenomvandrat hafve till att bespeja
det, är ganska godt. 8 Hafver Herren vilja till oss, så
förer han oss väl uti det landet, och gifver oss det;
hvilket ett land är, som mjölk och hannog uti flyter. 9
Faller icke ifrå Herran, och frukter eder intet för detta
landsens folk; ty vi vilje äta dem upp såsom bröd. Deras
beskärm är gånget ifrå dem, och Herren är med oss;
frukter eder intet för dem. 10 Då sade hela folket, att
man skulle stena dem. Så syntes Herrans härlighet
på vittnesbördsens tabernakel för all Israels barn. 11
Och Herren sade till Mose: Huru länge skall detta folket
försmäda mig? Och huru länge vilja de icke tro på mig
genom allahanda tecken, som jag ibland dem gjort
hafver? 12 Jag skall slå dem med pestilentie, och
förgöra dem, och göra dig till ett större och mägtigare
folk, än detta är. 13 Men Mose sade till Herran: Så få de
Egyptier det höra; ty du hafver fört detta folket med dine
kraft midt ut ifrå dem; 14 Och man varder sägandes till
detta lands inbyggare, som hört hafva, att du, Herre,
äst ibland detta folket, att du ansigte mot ansigte sedd
varder, och din molnsky står öfver dem, och du, Herre,
går för dem i molnstodene om dagen, och i eldstodene
om nattene; 15 Och du dräpte detta folket, såsom en
man; så skulle Hedningarna, som sådana rop på dig
hörde, tala och säga: 16 Herren förmådde icke föra det
folket in uti det land, som han dem svorit hade; derföre
hafver han dräpit dem i öknene. 17 Så låt nu Herrans
kraft stor varda, såsom du talat hafver och sagt: 18
Herren är långmodig, och af stora barmhertighet, och
förlåter missgerning och öfverträdelse, och låter ingen
vara ostraffad, utan söker fädernas missgerningar
öfver barnen, intill tredje och fjerde led. 19 Så var nu
nådelig öfver detta folks missgerning, efter dina stora
barmhertighet, såsom du ock desso folke förlåtit hafver,
allt ifrån Egypten, och härtill. 20 Och Herren sade: Jag
hafver förlåtit dem det, såsom du sagt hafver. 21 Men
så visst som jag lefver, så skall all verlden varda full af
Herrans härlighet; 22 Ty alle de män, som hafva sett
mina härlighet, och min tecken, som jag gjort hafver
uti Egypten, och uti öknene, och nu tio resor försökt
mig, och icke hafva lydt mine röst; 23 Ingen af dem
skall få se det landet, som jag deras fäder svorit hafver;
och ingen skall se det, den mig försmädat hafver. 24
Men min tjenare Caleb, derföre, att en annar Anda
med honom är, och hafver troliga följt mig efter, honom
skall jag föra in i det landet, der han inkom; och hans
säd skall intaga det; 25 Dertill ock de Amalekiter och
Cananeer, som i dalarna bo. I morgon vänder om, och
drager in uti öknena, på den vägen åt röda hafvet. 26
Och Herren talade med Mose och Aaron, och sade: 27
Huru länge skall denna onda hopen knorra emot mig?
Ty jag hafver hört Israels barnas knorran, som de emot
mig knorrat hafva. 28 Derföre säg till dem: Så visst
som jag lefver, säger Herren, skall jag göra eder såsom
I för min öron sagt hafven. 29 Edra kroppar skola
falla i denna öknene; och alle I, som räknade ären ifrå
tjugu år och derutöfver, I som emot mig knorrat hafven,
30 Skolen intet komma in uti det land, der jag mina
hand på upphäfvit hafver, att jag skulle låta eder deruti
bo, förutan Caleb, Jephunne son, och Josua, Nuns
son. 31 Men edor barn, der I om saden, att de skulle
varda till ett rof, dem vill jag föra derin, att de skola
få se det land, som I förkasten. 32 Men I, med edra
kroppar, skolen falla i denna öken. 33 Och edor barn
skola varda herdar i öknene, i fyratio år, och umgälla
edart horeri, intilldess edra kroppar varda åtgångne i
öknene; 34 Efter talet af de fyratio dagarna, i hvilkom
I landet bespejaden, ju ett år för hvar dagen, att de
skola umgälla edor missgerning i fyratio år; på det I
skolen förnimma, hvad det är, när jag tager mina hand
ifrå. 35 Jag Herren hafver det sagt, det vill jag ock
så göra allom dessom onda hopenom, som sig emot

mig upphäfvit hafver; uti denna öken skola de åtgå,
och der dö. 36 Alltså dödde af Herrans plågo alle de
män, som Mose sändt hade till att bespeja landet, och
igenkomne voro, och hade kommit hela menighetena
till att knorra deremot; 37 Dermed att de gåfvo landena
ett rykte, att det var ondt. 38 Men Josua, Nuns son,
och Caleb, Jephunne son, blefvo lefvande, af de män,
som gångne voro till att bespeja landet. 39 Och Mose
talade dessa orden till all Israels barn; då sörjde folket
svårliga; 40 Och stodo om morgonen bittida upp, och
drogo upp på bergshöjdena, och sade: Här äre vi,
och vilje draga upp till de rum, der Herren oss af sagt
hafver; ty vi hafve syndat. 41 Men Mose sade: Hvi gån
I så utöfver Herrans ord? Det skall icke väl bekomma
eder. 42 Drager icke upp; förty Herren är icke med
eder; att I icke blifven slagne för edra fiendar. 43 Ty
de Amalekiter och Cananeer äro der för eder; och I
varden fallande för svärd, derföre, att I hafven vändt
eder ifrå Herranom; och Herren skall intet vara med
eder. 44 Men de voro förblindade till att draga upp på
bergshöjdena; men Herrans förbunds ark och Mose
kommo intet utu lägret. 45 Så kommo de Amalekiter
och Cananeer, som på bergen bodde, neder, och slogo
dem, och förföljde dem allt intill Horma.

15 Och Herren talade med Mose, och sade: 2
Tala med Israels barn, och säg till dem: När I
kommen in uti det land, der I uti bo skolen, det jag eder
gifva skall; 3 Och viljen göra Herranom offer, vare sig
bränneoffer, eller ett offer af ett besynnerligit löfte, eller
ett friviljeoffer, eller edor högtidsoffer; på det I skolen
göra Herranom en söt lukt, af fä eller får; 4 Hvilken
nu Herranom sina gåfvo offra vill, han skall göra till
ett spisoffer en tiung semlomjöl, blandadt med oljo; en
fjerding af ett hin; 5 Och vin till drickoffer, sammalunda
en fjerding af ett hin till bränneoffer eller eljest till
ett offer, der ett lamb offradt varder. 6 Men der en
vädur varder offrad, skall du göra spisoffret två tiungar
semlomjöl, blandadt med oljo, en tridiung af ett hin; 7
Och vin till drickoffer, ock en tridiung af ett hin; det skall
du offra Herranom till en söt lukt. 8 Men vill du göra en
stut till bränneoffer, eller till ett besynnerligit löfteoffer,
eller till tackoffer Herranom; 9 Så skall du till stuten
göra ett spisoffer, tre tiungar semlomjöl, blandadt med
oljo, ett halft hin; 10 Och vin till drickoffer, sammalunda
ett halft hin. Detta är ett offer Herranom till en söt lukt.
11 Alltså skall du göra med en stut, med enom vädur,
med ett får, af lambom och getom; 12 Derefter som
talet är af dessa offren, derefter skall ock talet vara till
spisoffret och drickoffret. 13 Den som en inländsker är,
han skall detta göra, på det han må göra Herranom
ett offer till en söt lukt. 14 Och om en främling bor när
eder, eller ibland eder när edra fränder är, och vill göra
Herranom ett offer till en söt lukt; han skall göra såsom
de göra. 15 Hela menighetene skall vara en stadge,
både eder och främlingomen. En evig stadge skall
det vara edrom efterkommandom, att för Herranom
skall en främling vara såsom I. 16 En lag, en rätt skall
vara eder och främlingenom, som bor när eder. 17
Och Herren talade med Mose, och sade: 18 Tala med
Israels barn, och säg till dem: När I kommen in uti
landet, dit jag eder införa skall; 19 Att I äten af landsens
bröd, skolen I gifva Herranom ett häfoffer; 20 Nämliga
af edars degs förstling skolen I gifva ena kako till
häfoffer, såsom I gifven häfoffer af ladone. 21 Så skolen
I ock gifva Herranom förstling af edar deg till häfoffer,
med edra efterkommande. 22 Och om I af ovetenhet
försummen något af dessa bud, som Herren till Mose
sagt hafver; 23 Och allt det Herren eder genom Mose
budit hafver, ifrå den dagen Herren begynte bjuda,
intill edra efterkommande; 24 Om nu menigheten gör
något ovetandes, så skall hela menigheten göra en
ungan stut af boskapen till ett bränneoffer, Herranom
till en söt lukt; samt med sitt spisoffer och drickoffer,
såsom det sig bör; och en getabock till syndoffer. 25
Och Presten skall alltså försona hela menighetena af
Israels barn, så varder det dem förlåtet; ty det är en
ovetenhet. Och de skola frambära sådana sina gåfvor
Herranom till ett offer; och sitt syndoffer för Herranom
öfver sina ovetenhet; 26 Så varder det förlåtet hela
menighetene af Israels barn; dertill ock främlingomen,
som bo ibland eder, efter hela folket är i sådana
ovetenhet. 27 Men när en själ genom ovetenhet syndar,
hon skall frambära en årsgammal get till syndoffer.
28 Och Presten skall försona sådana ovetande själ
med syndoffret för ovetenhetena för Herranom, så att
han henne försonar; så varder det henne förlåtet. 29
Och det skall vara allt en lag, som I för ovetenhet göra
skolen, både dem som inländske äro ibland Israels
barn, ock så främlingomen, som bo ibland eder. 30 Men
om en själ något gör af öfverdådighet, vare sig inländsk
eller utländsk, den hafver Herran försmädat; den själen
skall utrotad varda utu hennes folk; 31 Ty hon hafver
föraktat Herrans ord, och gjort hans bud omintet; hon
skall platt utrotad varda, och umgälla sin skuld. 32
Som nu Israels barn voro i öknene, funno de en man
hemtande ved om Sabbathsdagen. 33 Och de som
hade funnit honom dermed, då han hemtade veden,
hade honom fram för Mose och Aaron, och för hela
menighetena. 34 Och de satte honom i fängelse; ty det
var icke klarliga uttryckt, hvad man skulle göra med
honom. 35 Men Herren sade till Mose: Den mannen
skall döden dö; hela menigheten skall stena honom
utanför lägret. 36 Så förde hela menigheten honom
ut för lägret, och stenade honom ihjäl, såsom Herren
hade budit Mose. 37 Och Herren sade till Mose: 38

Tala med Israels barn, och säg till dem, att de skola
göra sig klutar på fållarna af deras kläder, i alla deras
efterkommandom, och gul snöre i klutomen vid fållarna.
39 Och skola de klutar tjena eder dertill, att I skolen se
på dem, och ihågkomma all Herrans bud, och göra
dem, att I icke efterföljen edars hjertas tycko, eller hor
drifven efter edor ögon. 40 Derföre skolen I ihågkomma
och göra all min bud, och helige vara edrom Gud. 41
Jag Herren edar Gud, den eder utur Egypti land fört
hafver, att jag skulle vara edar Gud: Jag Herren edar
Gud.

16 Och Korah, Jizears son, Kehats sons, Levi sons,
tog till sig Dathan och Abiram, Eliabs söner,
och On, Peleths son, af Rubens söner. 2 Och de
hofvo sig upp emot Mose, med några män af Israels
barn, tuhundrade och femtio myndige i menighetene,
rådherrar och ärlige män. 3 Och de församlade sig
emot Mose och Aaron, och sade till dem: I gören allt
för mycket; ty hela menigheten är helig, och Herren
är ibland dem; hvi upphäfven I eder öfver Herrans
menighet? 4 Då Mose det hörde, föll han uppå sitt
ansigte; 5 Och sade till Korah, och hans hela parti:
I morgon varder Herren kungörandes, hvilka honom
tillhöra, hvilken helig är, och honom offra skall; den han
utväljer, han skall offra honom. 6 Detta görer: Tager
för eder rökopannor, Korah och hans hela parti; 7
Och lägger der eld in, och kaster rökverk deruppå för
Herranom i morgon. Hvilken som Herren utväljer, han
vare helig; I göret allt för mycket, I Levi barn. 8 Och
Mose sade till Korah: Käre, hörer dock, I Levi barn; 9
Är det eder icke nog, att Israels Gud hafver afskiljt eder
ifrå den meniga Israel, att I skolen offra honom, så att I
skolen tjena honom i Herrans tabernakels ämbete, och
träda fram för menighetena till att tjena henne? 10 Han
hafver tagit dig, och alla dina bröder, Levi barn, samt
med dig till sig, och I faren nu ock efter Presterskapet.
11 Du och ditt hela parti gören uppror emot Herran:
Hvad är Aaron, att I knorren emot honom? 12 Och
Mose sände bort och lät kalla Dathan och Abiram,
Eliabs söner; men de sade: Vi komme intet ditupp. 13
Är det icke nog, att du hafver fört oss utu landet, der
mjölk och hannog uti flyter, att du skulle dräpa oss i
öknene; skall du ännu dertill vara herre öfver oss? 14
Skönliga hafver du fört oss in uti det land, der mjölk
och hannog uti flyter, och hafver gifvit oss åkrar och
vingårdar till arfvedel; vill du ock stinga folke ögonen ut?
Vi komme intet ditupp. 15 Då förgrymmade sig Mose
ganska svårliga, och sade till Herran: Vänd dig icke
till deras spisoffer; jag hafver icke tagit dem en åsna
ifrå, och ingen af dem något gjort emot. 16 Och han
sade till Korah: Du och ditt hela parti skolen i morgon
vara för Herranom, du, de ock, och Aaron. 17 Och
hvar tage sina rökopanno, och lägge rökverk deruppå,
och går fram för Herran, hvar med sine panno, det äro
tuhundrade och femtio pannor. 18 Och hvardera tog
sina panno, och lade der eld in, och kastade rökverk
deruppå, och gingo in för dörrena af vittnesbördsens
tabernakel; och Mose och Aaron desslikes. 19 Och
Korah församlade emot dem hela menighetena, inför
dörrena af vittnesbördsens tabernakel. Och Herrans
härlighet syntes för hela menighetene. 20 Och Herren
talade med Mose och Aaron, och sade: 21 Skiljer
eder ifrå denna menighetene, att jag med hast må
förgöra dem. 22 Men de föllo på sitt ansigte, och sade:
Ack Gud, allt kötts andas Gud! Om en man syndat
hafver, vill du då hämnas öfver hela menighetena? 23
Och Herren talade med Mose, och sade: 24 Tala till
menighetena, och säg: Kommer upp ifrå Korahs, och
Dathans, och Abirams tjäll. 25 Och Mose stod upp,
och gick till Dathan och Abiram; och de äldste af Israel
följde honom efter; 26 Och talade till menighetena,
och sade: Går ifrå dessa ogudaktiga menniskors tjäll,
och kommer intet vid något det dem tillhörer, att I icke
tilläfventyrs förgås uti någon deras synd. 27 Och de
gingo upp ifrå Korahs, Dathans och Abirams tjäll; men
Dathan och Abiram gingo ut, och trädde i dörrena
af deras tjäll med deras hustrur, söner och barn. 28
Och Mose sade: Deruppå skolen I märka, att Herren
mig sändt hafver, att jag alla dessa gerningar göra
skulle; och icke af mino hjerta. 29 Om de dö såsom alla
menniskor, eller hemsökta varda, såsom alla menniskor
hemsökta varda; så hafver Herren icke sändt mig. 30
Men om Herren gör här något nytt, så att jorden öppnar
sin mun, och uppslukar dem, med allt det de hafva, att
de lefvande fara neder i helvetet; så skolen I förstå,
att desse männerna hafva försmädat Herran. (Sheol
h7585) 31 Och som han all dessa orden uttalat hade,
remnade jorden under dem; 32 Och lät sin mun upp, och
uppslukte dem med deras hus, med alla de menniskor,
som när Korah voro, och med alla deras håfvor. 33
Och de foro lefvande neder i helvetet, med allt det de
hade; och jorden öfvertäckte dem; och de förgingos
utu menighetene. (Sheol h7585) 34 Och hela Israel, som
omkring dem var, flydde för deras skris skull; ty de sade:
Att jorden icke ock uppslukar oss. 35 Dertill for en eld ut
ifrå Herranom, och upptärde de tuhundrade och femtio
män, som det rökverket offrade. 36 Och Herren talade
med Mose, och sade: 37 Säg Eleazar, Prestens Aarons
son, att han upptager rökopannorna utu brandenom,
och förströr elden hit och dit; 38 Förty de syndares
pannor äro helgade genom deras själar, att man må
slå dem i skifvor, och hänga dem på altaret; ty de äro
offrade för Herranom, och helgade, och skola vara
Israels barnom ett tecken. 39 Och Eleazar Presten tog
de kopparpannorna, som de uppbrände män uti offrat

hade, och slog dem i skifvor, till att hänga vid altaret; **40** Israels barnom till en åminnelse, att ingen främmande skulle gå fram, som icke är af Aarons säd, till att offra rökverk för Herranom; på det honom icke skall gå såsom Korah och hans parti, såsom Herren honom sagt hade genom Mose. **41** Den andra morgonen knorrade hela menigheten af Israels barn emot Mose och Aaron, och sade: I hafven dräpit Herrans folk. **42** Och då menigheten församlade sig emot Mose och Aaron, vände de sig till vittnesbördsens tabernakel; och si, molnskyn öfvertäckte det, och Herrans härlighet syntes. **43** Och Mose och Aaron gingo in för vittnesbördsens tabernakel. **44** Och Herren talade med Mose, och sade: **45** Går ut ifrå denna menighetene; jag vill med hast förgöra dem. Och de föllo uppå sitt ansigte. **46** Och Mose sade till Aaron: Tag rökopannona, och låt der eld in af altaret, och kasta rökverk deruppå, och gack snarliga till menighetena, och försona dem; förty vrede är utgången af Herranom, och plågan hafver begynt. **47** Och Aaron tog, såsom Mose sade honom, och lopp midt igenom menighetena; och si, plågan var uppågången ibland folket och han rökte, och försonade folket; **48** Och stod emellan de döda och de lefvande; då vardt plågan förtagen. **49** Men de som af plågone döde voro, voro fjortontusend och sjuhundrad, undantagnom dem som förgingos uti Korahs uppror. **50** Och Aaron kom igen till Mose för dörrena af vittnesbördsens tabernakel; och plågan var förtagen.

17 Och Herren talade med Mose, och sade: **2** Säg Israels barnom, och tag af dem tolf stafrar, af hvar och en sins faders hus Första en, och skrif hvarsderas namn på hans staf. **3** Men Aarons namn skall du skrifva på Levi staf; ty ju för hvar sins faders hus höfvitsman skall vara en staf. **4** Och lägg dem in i vittnesbördsens tabernakel, för vittnesbördet, der jag betygar eder; **5** Och den som jag utväljandes varder, hans staf skall grönskas; på det att jag må stilla det knorrandet, som Israels barn knorra emot eder. **6** Mose talade med Israels barn; och alle deras Förstar fingo honom tolf stafrar, hvar försten en staf efter deras fäders hus; och Aarons staf var desslikes ibland deras stafrar. **7** Och Mose lade stafrarne inför Herran uti vittnesbördsens tabernakel. **8** Om morgonen, då Mose gick in uti vittnesbördsens tabernakel, fann han Aarons staf af Levi hus grönskas, och blomstren utgångna, och mandel bära. **9** Och Mose bar ut alla strafrarna ifrå Herranom för all Israels barn, så att de sågo det, och hvar och en tog sin staf. **10** Då sade Herren till Mose: Bär Aarons staf åter inför vittnesbördet, att han förvarad varder för ett tecken till de olydiga barnen; att deras knorrande uppå mig må återvända, att de icke dö. **11** Mose gjorde såsom Herren honom budit hade. **12** Och Israels barn sade till Mose: Si, vi förgås, och blifve borto; vi förminskas, och vardom alle. **13** Ho som kommer intill Herrans tabernakel, han dör: skole vi då platt förödas?

18 Och Herren sade till Aaron: Du och dine söner, och dins faders hus med dig, skolen bära helgedomens missgerning; och du och dine söner med dig skolen bära edars Presterskaps missgerning. **2** Men dine bröder af Levi dins faders slägte skall du taga till dig, att de äro när dig, och tjena dig; men du och dine söner med dig skolen tjena inför vittnesbördsens tabernakel. **3** Och de skola taga vara på din tjenst, och hela tabernaklets tjenst; dock skola de intet nalkas intill helgedomens tyg, och till altaret, att både de och I icke skolen dö; **4** Utan de skola vara när dig, att de taga vara uppå vittnesbördsens tabernakels tjenst, uti all tabernaklets ämbete; och ingen främmande skall nalkas eder. **5** Så akter nu uppå helgedomens tjenste, och uppå altarens tjenste, att icke mer en vrede kommer öfver Israels barn. **6** Ty si, jag hafver tagit edra bröder Leviterna ut ifrån Israels barn, och gifvit eder Herranom till en skänk, att de skola taga vara på ämbetet vid vittnesbördsens tabernakel. **7** Men du och dine söner med dig skolen akta på edart Presterskap, att I tjenen uti all altarens handel, och innanför förlåten; ty edart Presterskap gifver jag eder till ett ämbete för en gåfvo; om någor främmande går härtill, han skall dö. **8** Och Herren sade till Aaron: Si, jag hafver gifvit dig mitt häfoffer, af allt det som Israels barn helga, för ditt Prestaämbete, och dinom sönom till en evig rätt. **9** Detta skall du hafva af det aldrahelgasta, som de offra: Alla deras gåfvor med allt deras spisoffer, och med allt deras syndoffer, och med allt deras skuldoffer, som de mig gifva, det skall vara dig och dinom sönom det aldrahelgasta. **10** På aldrahelgasta rum skall du äta det; hvad mankön är, skall deraf äta; ty det skall vara dig heligt. **11** Jag hafver ock gifvit dig och dinom sönom, och dinom döttrom med dig, deras gåfvors häfoffer, i allo Israels barnas veftoffre till en evig rätt: Den som ren är i dino huse, han skall äta deraf. **12** Alla bästa oljo, och all bästa vinmust, och deras förstlingskorn, det som de gifva Herranom, hafver jag gifvit dig. **13** Den första frukten af allt det i deras lande är, det som de bära Herranom, skall vara ditt; den som ren är i dino huse, han skall äta deraf. **14** Allt det spillgifvet är i Israel, skall vara ditt. **15** Allt det som moderlif öppnar ibland allt kött, det som de bära Herranom, vare sig menniska eller fänad, skall vara ditt; dock så, att du den första fruktena af mennisko låter lösa, och den första frukten af en oren fänad också lösa låter; **16** Och skola de lösa det, när det är en månad gammalt; och skall gifvat till lösen för penningar, för fem siklar

efter helgedomens sikel, hvilken tjugu gera gäller. **17** Men den första frukten af fä eller får, eller get, skall du icke till lösen gifva; ty de äro helig. Deras blod skall du stänka på altaret, och deras feta skall du uppbränna till en söt lukts offer Herranom. **18** Deras kött skall vara ditt, såsom ock veftebröstet, och högre bogen din är. **19** Allt häfoffer, som Israels barn helga Herranom, hafver jag gifvit dig och dinom sönom, och dinom döttrom med dig till en evig rätt; det skall vara ett oförgängeligit och evigt förbund för Herranom, dig och dine säd med dig. **20** Och Herren sade till Aaron: Du skall ingen besittning hafva i deras land, och ingen lott hafva med dem; ty jag är din lott, och ditt arfvegods ibland Israels barn. **21** Men Levi barn hafver jag gifvit all tionde i Israel till ett arfvegods, för deras ämbete, som de göra mig vid vittnesbördsens tabernakel; **22** Så att härefter Israels barn intet skola nalkas intill vittnesbördsens tabernakel, till att komma sig i synd och dö; **23** Utan Leviterna skola akta på ämbetet vid vittnesbördsens tabernakel, och de skola bära deras synder till en evig rätt till edra efterkommande; och de skola intet arfvegods besitta ibland Israels barn. **24** Ty Israels barnas tiond, som de häfoffra Herranom, hafver jag gifvit Leviterna till arfvegods; derföre hafver jag sagt till dem, att de ibland Israels barn intet arfvegods besitta skola. **25** Och Herren talade med Mose, och sade: **26** Tala till de Leviter, och säg till dem: När I tagen tionden af Israels barn, den jag eder af dem gifvit hafver till edart arfvegods, så skolen I göra Herranom deraf ett häfoffer, ju tiond af tiond; **27** Och skolen sådana edart häfoffer hålla såsom I gåfven korn af ladone, och fyllo af pressen. **28** Alltså skolen I ock gifva Herranom häfoffer af allo edro tiond, som I tagen af Israels barnom; så att I sådant Herrans häfoffer gifven Prestenom Aaron. **29** Utaf allt, det eder gifvet varder, skolen I gifva Herranom allahanda häfoffer, af allt det bästa, som deraf helgadt varder. **30** Och säg till dem: När I alltså det bästa deraf häfoffren, så skall det Levitomen räknadt varda, lika som det af ladone, och såsom det af pressen gåfves. **31** Och I mågen det äta allestäds, I och edor barn; ty det är edor lön för edart ämbete uti vittnesbördsens tabernakel. **32** Så synden I icke deröfver, när I häfoffren det feta deraf, och icke ohelgen det Israels barn helgat hafva, att I icke dön.

19 Och Herren talade med Mose och Aaron, och sade: **2** Detta sättet skall vara en lag, den Herren budit hafver, och sagt: Säg Israels barnom, att de hafva till dig en rödlett ko utan vank, der ingen brist på är, der intet ok ännu påkommet är. **3** Och få henne Prestenom Eleazar, han skall föra henne ut för lägret, och låta der slagta henne för sig. **4** Och Presten Eleazar skall taga af hennes blod med sitt finger, och stänka rätt emot vittnesbördsens tabernakel sju resor; **5** Och låta uppbränna kona för sig, både hennes hud och hennes kött, dertill hennes blod, samt med gåret. **6** Och Presten skall taga cedreträ och isop, och rosenröd ull, och kasta på den brinnande kona; **7** Och skall två sin kläder, och bada sin kropp med vatten, och sedan gå i lägret, och vara oren allt intill aftonen. **8** Och den som uppbrände henne, skall ock två sin kläder med vatten, och bada sin kropp i vatten, och vara oren allt intill aftonen. **9** Och en ren man skall upptaga askona af kone, och slå henne ut på ett rena rum utan lägret, att hon varder der förvarad åt menighetene af Israels barnom till stänkevatten; ty det är ett syndoffer. **10** Och den som askona af kone upptog, skall två sin kläder, och vara oren allt intill aftonen. Detta skall vara en evig rätt Israels barnom, och främlingomen, som bo ibland eder. **11** Den som kommer vid ena döda mennisko, han skall vara oren i sju dagar. **12** Så skall han härmed rena sig på tredje dagen, och på sjunde dagen, och så varder han ren. Och om han icke på tredje och sjunde dagen renar sig, så skall han icke ren varda. **13** Men om någor kommer vid ena döda mennisko, och icke vill rena sig, den orenar Herrans tabernakel, och sådana själ skall utrotad varda utur Israel; derföre, att stänkevattnet icke är stänkt öfver honom, så är han oren, så länge han sig icke rena låter. **14** Detta är lagen, om en menniska dör i tjället: Den som går in i tjället, och allt det som i tjället är, skall vara orent i sju dagar. **15** Och hvart och ett botyg, som öppet är, det intet öfvertäckelse eller band hafver, det är orent. **16** Desslikes den som på markene kommer vid någon, som slagen är med svärd, eller eljest en dödan, eller ene menniskos ben, eller graf, den är oren i sju dagar. **17** Så skola de nu för den orena taga af desso uppbrända syndoffers asko, och låta deruppå rinnande vatten uti ett käril. **18** Och en ren man skall taga isop, och doppa i vattnet, och stänka tjället, och alla botyg, och alla de själar, som derinne äro; sammalunda ock den som hafver kommit vid ens döds ben, eller en slagnan, eller en dödan, eller någon graf. **19** Och den rene skall stänka den orena på tredje dagen, och på sjunde dagen, och rena honom på sjunde dagen; och skall två sin kläder, och bada sig i vatten, så varder han ren om aftonen. **20** Men hvilken som varder oren, och icke vill rena sig, hans själ skall utrotad varda utu menighetene; förty han hafver orenat Herrans helgedom, och icke är med stänkevattne stänkt; derföre är han oren. **21** Och detta skall varda dem en evig rätt. Skall också den som med stänkevattnena stänkte, två sin kläder; och den som kommer vid stänkevattnet, han skall vara oren intill aftonen. **22** Och allt det han kommer vid, det skall vara orent. Och hvilken själ, som han vederkommer, hon skall vara oren intill aftonen.

20 Och Israels barn kommo med hela menighetene
in uti den öknena Zin, i första månaden; och folket
blef i Kades. Och MirJam blef der död, och vardt der
begrafven. **2** Och menigheten hade intet vatten; och de
församlade sig emot Mose och Aaron. **3** Och folket
trätte med Mose, och sade: Ack! det vi hade förgångits,
der våre bröder förgingos för Herranom. **4** Hvi hafven I
fört denna Herrans menighet uti denna öknena, att vi
här dö skole med vårom boskap? **5** Och hvi hafven
I fört oss utur Egypten intill denna onda platsen, der
man intet så kan; der hvarken äro fikon eller vinträ, ej
heller granatäple; och är dertillmed intet vatten till att
dricka? **6** Då gingo Mose och Aaron ifrå menighetene
intill dörrena af vittnesbördsens tabernakel, och föllo
på sitt ansigte; och Herrans härlighet syntes dem.
7 Och Herren talade med Mose, och sade: **8** Tag
stafven, och församla menighetena, du och din broder
Aaron, och taler till hälleberget för deras ögon; det
skall gifva sitt vatten. Alltså skall du skaffa dem vatten
utu hälleberget, och gifva menighetene dricka, och
deras boskap. **9** Då tog Mose stafven för Herranom,
såsom han honom budit hade. **10** Och Mose och Aaron
församlade menighetena inför hälleberget, och sade till
dem: Hörer, I olydige; månne vi ock skole skaffa eder
vatten utu detta hälleberget? **11** Och Mose hof upp sina
hand, och slog på hälleberget med sin staf två gånger;
då gick der ut mycket vatten, så att menigheten fick
dricka, och deras boskap. **12** Och Herren sade till Mose
och Aaron: Derföre, att I icke trodden uppå mig, att
I måtten helgat mig för Israels barnom, skolen I icke
föra denna menighetena in i det land, som jag dem
gifva skall. **13** Detta är det trätovattnet, öfver hvilket
Israels barn trätte med Herranom, och han vardt helgad
i dem. **14** Och Mose sände bådskap ut ifrå Kades
till de Edomeers Konung: Så låter din broder Israel
säga dig: Du vetst all den mödo, som oss påkommen
är; **15** Att våre fäder voro nederfarne in uti Egypten,
och vi i långan tid bodde uti Egypten, och de Egyptier
handlade illa med oss och våra fäder. **16** Och vi ropade
till Herran, och han hörde våra röst, och utsände en
Ängel, och förde oss utur Egypten: och si, vi äre i
Kades, i den staden, som vid dina gränsor är. **17** Låt
oss draga igenom ditt land; vi vilje icke fara öfver åker
eller vingårdar, och icke dricka vattnet utu brunnarna; vi
vilje draga rätta landsstråtena, hvarken vikande på den
högra sidona eller på den venstra, tilldess vi komme
igenom dina landsändar. **18** De Edomeer sade till dem:
Du skall icke draga härigenom, eller jag skall möta
dig med svärd. **19** Israels barn sade till dem: Vi vilje
draga den meniga stråtena; och om vi dricke af ditt
vatten, vi och vår boskap, så vilje vi det betala; vi vilje
icke utan allenast gå till fot derigenom. **20** Men han
sade: Du skall icke draga härigenom. Och de Edomeer
drogo ut emot dem med mägtigt folk, och starka hand.
21 Alltså förvägrade de Edomeer Israel draga igenom
deras landsändar. Och Israel vek ifrå dem. **22** Och
Israels barn drogo ifrå Kades, och kommo med hela
menighetene intill det berget Hor. **23** Och Herren talade
med Mose och Aaron på bergena Hor, vid gränsen åt
de Edomeers land, och sade: **24** Låt Aaron samla sig
till sitt folk; ty han skall icke komma i det landet, som
jag Israels barnom gifvit hafver, derföre, att I voren
minom mun ohörsamme vid trätovattnet. **25** Så tag
nu Aaron och hans son Eleazar, och haf dem upp på
berget Hor; **26** Och afkläd Aaron hans kläder, och kläd
dem på hans son Eleazar; och Aaron skall der samlas,
och dö. **27** Mose gjorde såsom Herren honom böd;
och de stego upp på berget Hor, för hela menighetene.
28 Och Mose afklädde Aaron hans kläder, och klädde
dem på hans son Eleazar. Och Aaron blef der död
uppå berget; men Mose och Eleazar stego neder utaf
bergena. **29** Och då hela menigheten såg att Aaron var
död, begreto de honom i tretio dagar, hela Israels hus.

21 Och då den Cananeen, Konungen i Arad, som
söderut bor, hörde att Israel inkom genom spejares
väg, stridde han emot Israel, och förde några af dem
fångna. **2** Då lofvade Israel Herranom ett löfte, och
sade: Om du gifver detta folket under mina hand, så
skall jag gifva deras städer tillspillo. **3** Och Herren
hörde Israels bön, och gaf dem de Cananeer, och de
gjorde dem tillspillo med deras städer; och kallade det
rummet Horma. **4** Sedan drogo de ifrå berget Hor, på
den vägen åt röda hafvet, att de skulle draga omkring
de Edomeers land. Och folket vardt ledse på vägen. **5**
Och folket talade emot Gud, och emot Mose: Hvi hafver
du fört oss utur Egypten, att vi skulle dö i öknene? Ty
här är hvarken bröd eller vatten, och vår själ vämjar
öfver denna lösa maten. **6** Då sände Herren ibland
folket brännande ormar; de beto folket, så att mycket
folk i Israel blef dödt. **7** Så kommo de till Mose, och
sade: Vi hafve syndat, att vi emot Herran och emot dig
talat hafve; bed Herran, att han tager dessa ormarna
ifrån oss. Mose bad för folket. **8** Då sade Herren till
Mose: Gör dig en kopparorm, och res honom upp för ett
tecken; hvilken som biten är, och ser uppå honom, han
skall lefva. **9** Så gjorde Mose en kopparorm, och reste
honom upp för ett tecken, och om någor vardt biten af
orme, så såg han på den kopparormen, och blef vid lif.
10 Och Israels barn drogo ut, och lägrade sig i Oboth.
11 Och ifrån Oboth drogo de ut, och lägrade sig i Ijim vid
berget Abarim, uti den öknene tvärtöfver Moab österut.
12 Dädan drogo de, och lägrade sig vid den bäcken
Sared. **13** Dädan drogo de, och lägrade sig på denna
sidone vid Arnon, hvilket i öknene är, och sträcker sig
ut ifrå de Amoreers landsändar; ty Arnon är Moabs

landamäre, emellan Moab och de Amoreer. 14 Deraf
säger man uti den bokene om Herrans strider: Den
höga bergklippan allt intill skyn, och intill Arnons bäck;
15 Och intill bäcksens källo, hvilken räcker allt intill den
staden Ar, och böjer sig, och är Moabs gränsa. 16
Och dädan drogo de till brunnen; det är den brunnen,
der Herren af sade till Mose: Församla folket, jag vill
gifva dem vatten. 17 Då söng Israel denna visona, och
söngo emot hvarannan öfver brunnen: 18 Denna är
den brunnen, som de Förstar grafvit hafva; de ädle i
folket hafva grafvit honom, genom läraren och deras
stafrar. Ifrå denne öknene drogo de till Mattana; 19 Och
ifrå Mattana till Nahaliel, och ifrå Nahaliel till Bamoth;
20 Och ifrå Bamoth till den dalen, som ligger i Moabs
mark, vid det höga berget Pisga, som vet åt öknene. 21
Och Israel sände båd till Sihon, de Amoreers Konung,
och lät säga honom: 22 Låt mig draga igenom ditt land;
vi vilje intet vika in på åkrar, eller in på vingårdar; vi
vilje icke heller dricka brunnvattnet; landstråtena vilje
vi fara, tilldess vi komme genom dina landsändar. 23
Men Sihon tillstadde icke Israels barn gå igenom sina
landsändar; utan församlade allt sitt folk, och drog emot
Israel i öknena. Och som han kom till Jahza, stridde han
emot Israel. 24 Men Israel slog honom med svärdsegg,
och tog hans land in, ifrån Arnon allt intill Jabbok,
och allt intill Ammons barn; förty Ammons landsändar
voro faste. 25 Alltså tog Israel alla dessa städerna,
och bodde i alla de Amoreers städer, i Hesbon, och
alla hans döttrar. 26 Ty staden Hesbon hörde Sihon
Amoreers Konunge till, och han hade tillförene stridt
med de Moabiters Konung, och vunnit honom af all hans
land, allt intill Arnon. 27 Deraf säger man i ordspråket:
Kommer till Hesbon, att man bygger och upprättar den
staden Sihon. 28 Ty en eld är utgången af Hesbon, en
låge af den staden Sihon; han hafver uppfrätit Ar de
Moabiters; och de der bo i de höjder Arnon. 29 Ve dig,
Moab; du Chemos folk äst förgånget. Man hafver hans
söner slagit på flyktena, och fört hans döttrar fångna
till Sihon, de Amoreers Konung. 30 Deras härlighet är
vorden omintet, ifrå Hesbon intill Dibon; hon är förstörd
allt intill Nopha, hvilken räcker allt intill Medeba. 31
Så bodde Israel uti de Amoreers lande. 32 Och Mose
sände ut spejare till Jaeser, och de vunno dess döttrar,
och togo de Amoreer in, som deruti voro; 33 Och vände
om, och drogo uppåt den vägen till Basan. Då drog
Og, Konungen i Basan, ut emot dem med allt sitt folk,
till att strida i Edrei. 34 Och Herren sade till Mose:
Frukta dig intet för honom; ty jag hafver gifvit honom i
dina hand med land och folk; och du skall göra med
honom, såsom du med Sihon, de Amoreers Konung,
gjort hafver, hvilken i Hesbon bodde. 35 Och de slogo
honom och hans söner, och allt hans folk, tilldess att
ingen var igen; och togo det landet in.

22 Sedan foro Israels barn ut, och lägrade sig i
Moabs mark, vid Jordan, in mot Jericho. 2 Och
då Balak, Zipors son, såg allt det Israel gjort hade de
Amoreer; 3 Och att de Moabiter mycket fruktade för det
folket, som så mycket var; och att de Moabiter grufvade
sig för Israels barn; 4 Då sade de Moabiter till de äldsta
af de Midianiter: Nu varder denne hopen uppgnagandes
allt det omkring oss är, såsom en oxe uppfräter gräset
på markene. Och var Balak, Zipors son, den tiden de
Moabiters Konung. 5 Och han sände ut båd till Bileam,
Beors son, den en spåman var; han bodde vid älfvena i
hans folks barnas lande; att de skulle kalla honom, och
lät säga honom: Si, ett folk är draget utur Egypten, det
öfvertäcker jordenes ansigte, och det ligger emot mig.
6 Så kom nu, och förbanna mig det folket; ty det är
mig för mägtigt; om jag kunde slå dem, och fördrifva
dem utu landet; förty jag vet, hvem du välsignar, han är
välsignad, och den du förbannar, han är förbannad. 7
Och de äldste af de Moabiter gingo bort med de äldsta
af de Midianiter, och hade spådomslön i deras händer;
och gingo in till Bileam, och sade honom Balaks ord. 8
Och han sade till dem: Blifver här öfver nattena, så
vill jag säga eder igen, hvad Herren mig sägandes
varder. Så blefvo de Moabiters Förstar när Bileam. 9
Och Gud kom till Bileam, och sade: Ho äro de män,
som när dig äro? 10 Bileam sade till Gud: Balak, Zipors
son, de Moabiters Konung, hafver sändt till mig: 11
Si, ett folk är utdraget utur Egypten, och öfvertäcker
jordenes ansigte; så kom nu, och förbanna dem; om jag
kunde strida med dem, och fördrifva dem. 12 Men Gud
sade till Bileam: Gack intet med dem, förbanna icke
heller folket; ty det är välsignadt. 13 Då stod Bileam
bittida upp om morgonen, och sade till Balaks Förstar:
Går i edart land; förty Herren vill icke tillstädja, att jag
går med eder. 14 Och de Moabiters Förstar stodo
upp, kommo till Balak, och sade: Bileam nekar sig vilja
komma med oss. 15 Då sände Balak ännu yppare och
härligare Förstar än hine voro. 16 Då de kommo till
Bileam, sade de till honom: Så låter Balak, Zipors son,
säga dig: Låt dig icke förtryta att komma till mig; 17 Ty
jag vill högeliga ära dig, och hvad du säger mig, det vill
jag göra: Käre, kom, och förbanna mig detta folket.
18 Bileam svarade, och sade till Balaks tjenare: Om
Balak gåfve mig sitt hus fullt med silfver och guld, så
kunde jag dock icke gå öfver Herrans mins Guds ord,
litet eller mycket till att göra. 19 Så blifver ock ännu
I här i denna natten, att jag må förfara hvad Herren
ytterligare med mig talandes varder. 20 Då kom Gud
om nattena till Bileam, och sade till honom: Äro desse
männerne komne till att kalla dig, så statt upp, och far
med dem; dock hvad jag säger dig, det skall du göra.
21 Då stod Bileam om morgonen upp, och sadlade sina
åsninno, och följde de Moabiters Förstar. 22 Men Guds

vrede förgrymmade sig, att han for dit. Och Herrans
Ängel trädde fram i vägen, att han skulle stå honom
emot. Men han red på sine åsninno, och två dränger
voro med honom. 23 Och åsninnan såg Herrans Ängel
stå i vägenom, och ett draget svärd i hans hand. Och
åsninnan vek af vägenom in på markena; men Bileam
slog henne, att hon skulle gå på vägenom. 24 Då
trädde Herrans Ängel uti ett trångt tä emellan vingårdar,
der på båda sidor gårdar voro. 25 Och då åsninnan
såg Herrans Ängel, trängde hon sig intill gården, och
klämde foten af Bileam in mot gården; och han slog
henne ännu mer. 26 Då gick Herrans Ängel ytterligare
in på ett trångt rum, der ingen väg var till att afvika,
antingen på högra eller venstra sidona. 27 Och då
åsninnan såg Herrans Ängel, föll hon på knä under
Bileam. Då förgrymmade sig Bileams vrede, och han
slog åsninnona med stafven. 28 Då öppnade Herren
åsninnones mun, och hon sade till Bileam: Hvad hafver
jag gjort dig, att du hafver slagit mig nu tre gånger?
29 Bileam sade till åsninnan: Förty du gjorde gäck af
mig; ack! hade jag nu ett svärd i handene, jag skulle
dräpa dig. 30 Åsninnan sade till Bileam: Är jag icke din
åsninna, der du på ridit hafver i dina dagar intill denna
tid? Hafver jag någon tid så plägat göra med dig? Han
sade: Nej. 31 Då öppnade Herren Bileams ögon, att
han såg Herrans Ängel stå i vägenom, och ett draget
svärd uti hans hand, och han neg, och bugade sig med
sitt ansigte. 32 Och Herrans Ängel sade till honom: Hvi
hafver du slagit dina åsninno nu tre gånger? Si, jag är
utgången, att jag skall stå dig emot; ty denne vägen är
mig emot. 33 Och åsninnan såg mig, och vek undan
för mig i tre gånger; eljest, hvar hon icke undanvikit
hade, så hade jag nu slagit dig ihjäl, och åsninnan hade
lefvande blifvit. 34 Då sade Bileam till Herrans Ängel:
Jag hafver syndat; ty jag visste icke, att du stod emot
mig i vägenom. Och nu, om det är icke din vilje, vill jag
vända om igen. 35 Herrans Ängel sade till honom: Far
med dessa männerna; men intet annat skall du tala,
utan det jag säger dig. Så följde Bileam Balaks Förstar.
36 Då Balak hörde, att Bileam kom, for han ut emot
honom uti de Moabiters stad, som ligger i gränsone vid
Arnon, hvilken är vid den yttersta gränson; 37 Och sade
till honom: Hafver jag icke sändt efter dig, och låtit kalla
dig? Hvi äst du då icke kommen till mig? Menar du
jag kunde icke ära dig? 38 Bileam svarade honom: Si,
jag är kommen till dig; men huru kan jag något annat
tala, utan det Gud gifver mig i munnen, det måste jag
tala? 39 Så for Bileam med Balak, och kommo in i
gatustaden. 40 Och Balak offrade fä och får, och sände
efter Bileam, och efter de Förstar som när honom voro.
41 Om morgonen tog Balak Bileam, och hade honom
upp på Baals höjder, att han dädan af måtte se intill
ändan af folket.

23 Och Bileam sade till Balak: Bygg mig här sju
altare, och låt mig få hit sju stutar och sju vädrar.
2 Balak gjorde som Bileam honom sade. Och både
Balak och Bileam offrade, ju på hvart altare en stut och
en vädur. 3 Och Bileam sade till Balak: Gack till ditt
bränneoffer; och jag vill gå bort; om tilläfventyrs Herren
kan komma emot mig, och undervisa mig hvad jag skall
säga dig. Och gick åstad hasteliga. 4 Och Gud kom
emot Bileam. Men han sade till honom: Sju altare hafver
jag tillredt, och ju på hvart altaret en stut och en vädur
offrat. 5 Och Herren gaf Bileam ordet i munnen, och
sade: Gack till Balak igen, och säg alltså. 6 Och då han
kom igen till honom, si då stod han när sitt bränneoffer,
med alla de Moabiters Förstar. 7 Då hof han sitt tal
upp, och sade: Utaf Syrien hafver Balak, de Moabiters
Konung, låtit hemta mig, ifrå bergen österut: Kom och
förbanna mig Jacob; kom, tala ondt emot Israel. 8 Huru
skall jag förbanna den Gud icke förbannar? Huru skall
jag tala ondt emot den Herren intet ondt emot talar? 9
Ty af bergshöjden ser jag honom väl, och af högarna
skådar jag honom. Si, det folket varder allena boendes,
och icke skall räknadt varda ibland Hedningar. 10 Ho
kan räkna Jacobs stoft, och talet på fjerdedelen af
Israel? Min själ dö med de rättfärdigas död, och min
ände varde såsom dessas ände. 11 Då sade Balak till
Bileam: Hvad gör du mig? Jag hafver låtit hemta dig till
att förbanna mina fiendar, och si, du välsignar dem.
12 Han svarade, och sade: Skulle jag icke det hålla
och tala, som Herren gifver mig i munnen? 13 Balak
sade till honom: Kom då med mig på en annan plats,
dädan du hans ända ser, och dock icke allansamman
ser; och förbanna mig honom der. 14 Och tog han
honom på en fri plan, uppå kullen af berget Pisga, och
byggde sju altare, och offrade ju på hvart altaret en
stut och en vädur; 15 Och sade till Balak: Gack till
ditt bränneoffer; jag vill vänta derborta. 16 Och Herren
kom emot Bileam, och gaf honom ordet i hans mun,
och sade: Gack till Balak igen, och säg alltså. 17 Och
då han kom igen till honom, si, då stod han när sitt
bränneoffer, med de Moabiters Förstar. Och Balak sade
till honom: Hvad hafver Herren sagt? 18 Och han hof
upp sitt tal, och sade: Statt upp, Balak, och hör; fatta i
öronen hvad jag säger, du Zipors son: 19 Gud är icke
en menniska, att han kan ljuga; eller menniskobarn, att
honom något kan ångra. Skulle han säga något, och
icke görat? Skulle han något tala, och icke hållat? 20
Si, till att välsigna är jag hit hafd; jag välsignar, och kan
icke omvändat. 21 Man ser ingen mödo i Jacob, och
intet arbete i Israel; Herren hans Gud är när honom, och
Konungens trummetning ibland honom. 22 Gud hafver
fört honom utur Egypten; hans frimodighet är såsom
ens enhörnings. 23 Ty ingen trollkarl är i Jacob, och
ingen spåman i Israel. I sin tid varder man sägandes

om Jacob och om Israel, hvilka under Gud gör. 24 Si,
det folket varder uppståndandes såsom ett ungt lejon,
och varder sig uppresandes såsom ett lejon; det skall
icke lägga sig, tilldess det äter rof, och dricker deras
blod, som slagne äro. 25 Då sade Balak till Bileam: Du
skall hvarken förbanna dem, eller välsigna dem. 26
Bileam svarade, och sade till Balak: Hafver jag icke
sagt dig, att allt det Herren talandes vorde, det måste
jag göra? 27 Balak sade till honom: Kom, jag vill hafva
dig på en annan plats; om tilläfventyrs Gudi må täckas,
att du förbannar dem der. 28 Och han tog honom upp
på kullen af det berget Peor, hvilket vet åt öknena. 29
Och Bileam sade till Balak: Bygg mig här sju altare,
och låt mig få sju stutar och sju vädrar. 30 Balak gjorde
såsom Bileam sade, och offrade ju uppå hvart altaret
en stut och en vädur.

24 Då nu Bileam såg, att Herranom täcktes, att
han skulle välsigna Israel, gick han intet, såsom
tillförene, bort till att söka trolldom, utan vände sitt
ansigte rätt emot öknena; 2 Hof sin ögon upp, och såg
Israel såsom de lågo efter deras slägter; och Guds
Ande kom öfver honom. 3 Och han hof upp sitt tal,
och sade: Detta säger Bileam, Beors son: Detta säger
den man, hvilkom ögonen öppnade äro; 4 Detta säger
den som hörer Guds tal; den som dens Allsmägtigas
uppenbarelse ser, hvilkom ögonen öppnade varda, när
han på knä faller: 5 Huru skön äro din tjäll, Jacob,
och din boning, Israel! 6 Såsom bäcker utvidga sig,
såsom örtagårdar vid vatten, såsom tjäll de Herren
uppsätter, såsom cedreträ vid vatten. 7 Vatten skola
flyta utu hans ämbar, och hans säd skall varda till
ett stort vatten. Hans Konung skall varda högre än
Agag, och hans rike skall upphäfva sig. 8 Gud hafver
honom fört utur Egypten; hans frimodighet är såsom
ens enhörnings; han skall uppfräta sina motståndare
Hedningarna, och deras ben sönderkrossa, och med
sina pilar sönderbråka. 9 Han hafver sig nederlagt
såsom ett lejon, och såsom ett ungt lejon. Ho vill sätta
sig emot honom? Välsignad vare den som dig välsignar,
och förbannad den dig förbannar. 10 Då förgrymmade
sig Balak i vrede emot Bileam, och slog händerna
tillsamman, och sade till honom: Jag hafver kallat dig,
att du skulle förbanna mina fiendar; och si, du hafver
nu tre gånger välsignat dem. 11 Far nu hem till ditt.
Jag tänkte, att jag skulle ärat dig; men Herren hafver
den ärona förtagit dig. 12 Bileam svarade honom:
Hafver jag ock icke talat med din sändningabåd, som
du sände till mig, och sagt: 13 Om Balak gåfve mig sitt
hus fullt med silfver och guld, så kunde jag dock icke
gå utöfver Herrans ord, antingen till att göra ondt eller
godt efter mitt sinne; utan hvad som Herren sägandes
vorde, det skulle jag ock säga? 14 Och nu, si, när
jag far till mitt folk, så kom, jag skall råda dig, hvad
detta folk med dino folke göra skall, på yttersta tiden.
15 Och han hof sitt tal upp, och sade: Detta säger
Bileam, Beors son: Det säger den man, hvilkom ögonen
öppnade äro; 16 Det säger den som hörer Guds tal,
och den som dens Högstas kunskap hafver; den som
ser dens Allsmägtigas uppenbarelse, hvilkom ögonen
öppnade varda, när han på knä faller: 17 Jag skall få
se honom, men icke nu; jag skall skåda honom, men
icke när: En stjerna skall uppgå utaf Jacob, och en
spira uppkomma af Israel, och skall sönderkrossa de
Moabiters Förstar, och ödelägga all Seths barn. 18 Han
skall intaga Edom, och Seir skall komma under sina
fiendars våld, men Israel skall vinna seger. 19 Utur
Jacob varder kommandes den som råda skall, och
omkullslå hvad igen är af städerna. 20 Och då han såg
de Amalekiter, hof han upp sitt tal, och sade: Amalek
de förste ibland Hedningarna; men på sistone blifver du
platt borta. 21 Och då han såg de Keniter, hof han upp
sitt tal, och sade: Fast är din boning, och du hafver lagt
ditt näste, i hällebergena. 22 Men du, Kain, skall varda
förbränd, när Assur dig fångnan bortförer. 23 Och han
hof åter upp sitt tal, och sade: Ack! ho må lefva, när
Gud detta göra skall? 24 Och skepp utu Chittim skola
förderfva Assur och Eber; men han skall ock förgås. 25
Och Bileam stod upp, och drog sina färde, och kom
igen till sitt rum; och Balak for sin väg.

25 Och Israel bodde i Sittim, och folket begynte bola
med de Moabiters döttrar, 2 Hvilka bödo folket till
deras gudars offer. 3 Och folket åt, och tillbad deras
gudar, och Israel höll sig intill BaalPeor; då förgrymmade
sig Herrans vrede öfver Israel. 4 Och Herren sade till
Mose: Tag alla öfverstarna för folket, och häng dem
upp Herranom i solene, på det den grymme Herrans
vrede måtte varda vänd ifrån Israel. 5 Och Mose sade
till de domare i Israel: Hvar och en dräpe sina män,
som sig till BaalPeor hållit hafva. 6 Och si, en man
utaf Israels barn kom, och hade in ibland sina bröder
ena Midianitiska qvinno; och lät Mose se det, och hela
menighetena af Israels barn, som greto inför dörrena
af vittnesbördsens tabernakel. 7 Då Pinehas det såg,
Eleazars son, Prestens Aarons sons, stod han upp
utu menighetene, och tog en knif i sina hand; 8 Och
gick efter den Israelitiska mannen in uti horohuset, och
stack dem, både den Israelitiska mannen och qvinnona,
igenom deras buk. Så vände plågan igen af Israels
barn. 9 Och i de plågone vordo dräpne fyra och tjugu
tusend. 10 Och Herren talade med Mose, och sade: 11
Pinehas, Eleazars son, Prestens Aarons sons, hafver
afvändt mina grymhet ifrån Israels barn, i det han nitisk
var om mig, att jag i mitt nit icke skulle förgöra Israels
barn. 12 Derföre säger jag: Si, jag gifver honom mins

frids förbund. 13 Och han och hans säd efter honom
skall hafva ett evigt Presterskaps förbund; derföre, att
han för sin Gud hafver nitisk varit, och Israels barn
försonat. 14 Men den Israelitiska mannen, som slagen
vardt med den Midianitiska qvinnone, het Simri, Salu
son, en Förste öfver de Simeoniters fäders hus. 15
Den Midianitiska qvinnan, som ock slagen vardt, het
Cosbi, Zurs dotter, den en Förste var för en slägt ibland
de Midianiter. 16 Och Herren talade med Mose, och
sade: 17 Gör de Midianiter ondt, och slå dem; 18 Förty
de hafva gjort eder ondt med deras list, den de eder
beställt hafva med Peor, och med deras syster Cosbi,
den Midianitiska Förstans dotter, hvilken slagen vardt,
på plågones dag, för Peors skull.

26 Och skedde efter denna plågona, att Herren
talade med Mose och Eleazar, Prestens Aarons
son, och sade: 2 Tag summona af hela menighetene af
Israels barn, ifrå tjugu år och derutöfver, efter deras
fäders hus, alla de som förmå draga i här i Israel. 3
Och Mose, samt med Eleazar Prestenom, talade på
de Moabiters mark, vid Jordan in mot Jericho, 4 Med
dem, som tjugu åra gamle voro, och derutöfver, såsom
Herren hade budit Mose och Israels barnom, som utur
Egypti land dragne voro. 5 Ruben, den förstfödde
Israels son. Rubens barn voro: Hanoch, af hvilkom de
Hanochiters slägt kommer: Pallu, af hvilkom de Palliters
slägt kommer: 6 Hezron, af hvilkom de Hezroniters
slägt kommer: Charmi, af hvilkom de Charmiters slägt
kommer. 7 Dessa äro Rubens slägter; och deras tal
var tre och fyratio tusend, sjuhundrad och tretio. 8
Men Pallu barn voro: Eliab. 9 Och Eliabs barn voro:
Remuel; och Dathan, och Abiram. Desse äro Dathan
och Abiram, myndige män i den menighetene, som
satte sig upp emot Mose och Aaron uti Korahs parti, då
de satte sig upp emot Herran; 10 Och jorden öppnade
sin mun, och uppsvalg dem med Korah, då det partiet
blefvo döde, och elden förtärde tuhundrad och femtio
män; och voro till ett tecken. 11 Men Korahs barn
blefvo icke döde. 12 Simeons barn uti deras slägter
voro: Nemuel, af honom kommer de Nemueliters slägt:
Jamin, af honom kommer de Jaminiters slägt: Jachin,
af honom kommer de Jachiniters slägt: 13 Serah, af
honom kommer de Serahiters slägt: Saul, af honom
kommer de Sauliters slägt. 14 Dessa äro Simeons
slägter, tu och tjugu tusend, och tuhundrad. 15 Gads
barn uti deras slägter voro: Zephon, af honom kommer
de Zephoniters slägt: Haggi, af honom kommer de
Haggiters slägt: Suni, af honom kommer de Suniters
slägt: 16 Osni, af honom kommer de Osniters slägt: Eri,
af honom kommer de Eriters slägt: 17 Arod, af honom
kommer de Aroditers slägt: Areli, af honom kommer
de Areliters slägt. 18 Dessa äro Gads barnas slägter:
deras tal fyratiotusend och femhundrad. 19 Juda barn:
Er och Onan, hvilke både blefvo döde i Canaans
lande. 20 Och voro Juda barn i deras slägter: Sela, af
honom kommer de Selaniters slägt: Perez, af honom
kommer de Pereziters slägt: Serah, af honom kommer
de Serahiters slägt. 21 Men Perez barn voro: Hezron, af
honom kommer de Hezroniters slägt: Hamul, af honom
kommer de Hamuliters slägt. 22 Dessa äro Juda slägter;
deras tal sex och sjutio tusend, och femhundrad. 23
Isaschars barn i deras slägter voro: Thola, af honom
kommer de Tholaiters slägt: Phuva, af honom kommer
de Phuvaiters slägt: 24 Jasub, af honom kommer
de Jasubiters slägt: Simron, af honom kommer de
Simroniters slägt. 25 Dessa äro Isaschars slägter; deras
tal fyra och sextio tusend, trehundrad. 26 Sebulons
barn i deras slägter voro: Sered, af honom kommer de
Sarditers slägt: Elon, af honom kommer de Eloniters
slägt: Jahleel, af honom kommer de Jahleeliters slägt.
27 Dessa äro Sebulons slägter; deras tal sextiotusend,
och femhundrad. 28 Josephs barn i deras slägter voro:
Manasse och Ephraim. 29 Manasse barn voro: Machir,
af honom kommer de Machiriters slägt: Machir födde
Gilead, af honom kommer de Gileaditers slägt. 30
Gileads barn äro: Jeser, af honom kommer de Jeseriters
slägt: Helek, af honom kommer de Helekiters slägt: 31
Asriel, af honom kommer de Asrieliters slägt: Sichem,
af honom kommer de Sichemiters slägt. 32 Semida, af
honom kommer de Semiditers slägt: Hepher, af honom
kommer de Hepheriters slägt. 33 Men Zelaphehad var
Hephers son, och hade inga söner, utan döttrar; de
heto: Mahela, Noa, Hogla, Milca och Thirza. 34 Dessa
äro Manasse slägter; deras tal tu och femtio tusend,
och sjuhundrad. 35 Ephraims barn i deras slägter
voro: Suthelah, af honom kommer de Suthelahiters
slägt: Becher, af honom kommer de Becheriters slägt:
Thahan, af honom kommer de Thahaniters slägt. 36
Men Suthelahs barn voro: Eran, af honom kommer
de Eraniters slägt. 37 Dessa äro Ephraims barnas
slägter, deras tal tu och tretio tusend, och femhundrad.
Dessa äro Josephs barn i deras slägter. 38 BenJamins
barn i deras slägter voro: Bela, af honom kommer de
Belaiters slägt: Asbel, af honom kommer de Asbeliters
slägt: Ahiram, af honom kommer de Ahiramiters slägt:
39 Supham, af honom kommer de Suphamiters slägt:
Hupham, af honom kommer de Huphamiters slägt.
40 Men Bela barn voro: Ard och Naaman, af dem
kommer de Arditers och Naamiters slägt. 41 Dessa
äro BenJamins barn i deras slägter; deras tal fem och
fyratio tusend, och sexhundrad. 42 Dans barn i deras
slägter voro: Suham, af honom kommer de Suhamiters
slägt. Dessa äro Dans slägter i deras slägter. 43 Och
alle de Suhamiters slägte i deras tal voro fyra och
sextio tusend, och fyrahundrad. 44 Assers barn i deras

slägter voro: Jimna, af honom kommer de Jimniters
slägt: Jisvi, af honom kommer de Jisviters slägt: Beria,
af honom kommer de Beriiters slägt. **45** Men Beria barn
voro: Heber, af honom kommer de Heberiters slägt:
Malchiel, af honom kommer de Malchieliters slägt. **46**
Och Assers dotter het Sarah. **47** Dessa äro Assers
barnas slägter; deras tal tre och femtio tusend, och
fyrahundrad. **48** Naphthali barn i deras slägter voro:
Jahzeel, af honom kommer de Jahzeeliters slägt: Guni,
af honom kommer de Guniters slägt: **49** Jezer, af honom
kommer de Jezeriters slägt: Sillem, af honom kommer
de Sillemiters slägt. **50** Dessa äro Naphthali slägter i
deras slägter: deras tal fem och fyratio tusend, och
fyrahundrad. **51** Detta är summan af Israels barn, sex
gånger hundradetusend, ett tusend, sjuhundrad och
tretio. **52** Och Herren talade med Mose, och sade: **53**
Dessom skall du utskifta landet till arfs, efter namnens
tal. **54** Mångom skall du gifva mycket till arfs, och fåm
litet; hvarjom och enom skall man gifva efter deras tal.
55 Dock skall man skifta landet med lott; efter deras
faders slägters namn skola de arf taga. **56** Ty efter lotten
skall du utskifta dem arfvet, emellan de många och
de få. **57** Och detta är summan af de Leviter uti deras
slägter: Gerson, af hvilkom de Gersoniters slägt: Kehat,
af hvilkom de Kehatiters slägt: Merari, af hvilkom de
Merariters slägt. **58** Dessa äro Levi slägter: De Libniters
slägt, de Hebroniters slägt, de Maheliters slägt, de
Musiters slägt, de Korahiters slägt; men Kehat födde
Amram. **59** Och Amrams hustru het Jochebed, Levi
dotter, den honom född var uti Egypten; och hon födde
Amram, Aaron och Mose, och deras syster MirJam.
60 Men af Aaron vardt född Nadab, Abihu, Eleazar
och Ithamar. **61** Men Nadab och Abihu blefvo döde,
då de offrade främmande eld för Herranom. **62** Och
deras tal var tre och tjugu tusend, allt mankön ifrå en
månad och derutöfver; ty de vordo icke räknade ibland
Israels barn; förty man gaf dem icke arf ibland Israels
barn. **63** Detta är summan af Israels barn, som Mose
och Presten Eleazar talde på de Moabiters mark vid
Jordan, in mot Jericho; **64** Ibland hvilka var ingen utaf
den summo, då Mose och Presten Aaron talde Israels
barn uti Sinai öken. **65** Förty Herren hade sagt dem, att
de skulle döden dö i öknene. Och ingen blef qvar, utan
Caleb, Jephunne son, och Josua, Nuns son.

27 Och Zelaphehads döttrar, Hephers sons, Gileads
sons, Machirs sons, Manasse sons, utaf Manasse
slägt, Josephs sons, benämnda Mahela, Noa, Hogla,
Milca och Thirza, kommo fram; **2** Och de trädde för
Mose, och för Presten Eleazar, och för Förstarna, och
hela menighetena, inför dörrena af vittnesbördsens
tabernakel, och sade: **3** Vår fader är döder i öknene, och
han var icke med i den menighetene, som uppsatte sig
emot Herran i Korahs upplopp; utan är i sine synd död
blefven, och hade inga söner. **4** Hvi skall då vår faders
namn borto blifva utu hans slägt, ändock att han ingen
son hade? Gifver oss ock arfvegods ibland vår faders
bröder. **5** Mose förde deras sak inför Herran. **6** Och
Herren sade till honom: **7** Zelaphehads döttrar hafva
rätt sagt; du skall ock gifva dem arfvegods med deras
faders bröder, och skall deras faders arf vända dem till.
8 Och säg Israels barnom: Om någor dör och hafver
inga söner, så skolen I hans arf gifva hans döttrar. **9**
Hafver han inga döttrar, skolen I gifva det hans bröder.
10 Hafver han inga bröder, så skolen I gifva det hans
faderbroder. **11** Hafver han icke faderbroder, skolen I
gifva det hans nästa fränder, som honom skylde äro i
hans slägt, att de taga det in. Det skall vara Israels
barnom för en lag och rätt, såsom Herren budit hafver
Mose. **12** Och Herren sade till Mose: Stig upp på berget
Abarim, och bese landet, som jag Israels barn gifva
skall; **13** Och när du det sett hafver, skall du samka
dig till ditt folk, såsom din broder Aaron samkad är; **14**
Efter det I min ord olydige voren uti den öknene Zin,
öfver menighetenes träto, då I mig helga skullen genom
vattnet för dem. Det är det trätovattnet i Kades uti den
öknene Zin. **15** Och Mose talade med Herranom, och
sade: **16** Herren Gud öfver allt lefvande kött sätte en
man öfver menighetena, **17** Som för dem ut och in går,
och förer dem ut och in, att Herrans menighet icke skall
vara såsom får utan herda. **18** Och Herren sade till
Mose: Tag Josua till dig, Nuns son, hvilken en man är,
der Anden uti är, och lägg dina händer på honom. **19**
Och haf honom fram för Presten Eleazar, och för hela
menighetena; och bjud honom för deras ögon; **20** Och
lägg dina härlighet uppå honom, att hela menigheten
af Israels barn är honom lydig. **21** Och han skall gå
fram för Presten Eleazar; han skall rådfråga för honom
genom Ljusens sätt inför Herranom. Efter hans mun
skola ut och in gå, både han och all Israels barn med
honom, och hela menigheten. **22** Mose gjorde såsom
Herren honom böd; och tog Josua, och ställde honom
fram för Presten Eleazar, och för hela menighetena;
23 Och lade sina hand uppå honom, och böd honom,
såsom Herren med Mose talat hade.

28 Och Herren talade med Mose, och sade: **2** Bjud
Israels barnom, och säg till dem: Mitt bröds offer,
hvilket mitt offer är till en söt lukt, skolen I hålla i sinom
tid, så att I mig det offren. **3** Och säg till dem: Dessa
äro de offer, som I offra skolen Herranom: årsgamla
lamb, de som utan vank äro, dagliga tu till dagligit
bränneoffer; **4** Ett lamb om morgonen, det andra om
aftonen. **5** Dertill tiondeparten af ett epha semlomjöl till
spisoffer, blandadt med oljo, den stött är, en fjerdepart
af ett hin. **6** Det är ett dagligit bränneoffer, det I uppå

Sinai berg offraden, till en söt lukt af ett offer Herranom.
7 Dertill dess drickoffer, ju till hvart lambet en fjerdedel
af ett hin; och det skall offradt varda i helgedomenom,
obemängdt Herranom. 8 Det andra lambet skall du
göra om aftonen, såsom spisoffret om morgonen, och
dess drickoffer till en söt lukts offer Herranom. 9 Men
om Sabbathsdagen tu årsgamla lamb utan vank, och
två tiungar af semlomjöl till spisoffer, blandadt med
oljo, och dess drickoffer. 10 Det är hvars Sabbathens
bränneoffer, utöfver det dagliga bränneoffret, med sitt
drickoffer. 11 Men på första dagen i edra månader
skolen I offra Herranom ett bränneoffer, två unga stutar,
en vädur, sju årsgamla lamb utan vank; 12 Och ju tre
tiungar semlomjöl till spisoffer, blandadt med oljo, till en
stut, och två tiungar semlomjöl till spisoffer, blandadt
med oljo, till en vädur; 13 Och ju en tiung semlomjöl
till spisoffer, med oljo blandadt, till ett lamb; det är
bränneoffret till en söt lukt, ett offer Herranom. 14
Och deras drickoffer skall vara, ett halft hin vin till
stuten, en tredjedel af ett hin till väduren, en fjerdedel
af ett hin till lambet; det är bränneoffret till hvar månad
om året. 15 Dertill skall man göra en getabock till ett
syndoffer Herranom, öfver det dagliga bränneoffret,
och dess drickoffer. 16 Men på fjortonde dagenom i
första månaden är Passah Herranom. 17 Och uppå
femtonde dagenom i samma månaden är högtid; i
sju dagar skall man äta osyradt bröd. 18 Den förste
dagen skall kallas helig, att I sammankommen; intet
tjenstearbete skolen I göra deruppå. 19 Och skolen I
göra Herranom bränneoffer, två unga stutar, en vädur,
sju årsgamla lamb utan vank; 20 Med deras spisoffer,
tre tiungar semlomjöl, blandadt med oljo, till hvar stuten,
och två tiungar till väduren; 21 Och ju en tiung till
hvart af de sju lamben. 22 Dertill en bock till syndoffer,
på det I skolen försonade varda. 23 Och det skolen
I göra om morgonen, förutan det bränneoffret, som
ett dagligit bränneoffer är. 24 Efter detta sättet skolen
I hvar dag i de sju dagar offra bröd till en söt lukts
offer Herranom, till det dagliga bränneoffret, dertill dess
drickoffer. 25 Och den sjunde dagen skall kallas helig
ibland eder, att I sammankommen; intet tjenstearbete
skolen I göra deruppå. 26 Och förstlingens dag, då I
offren det nya spisoffret Herranom, när edra veckor äro
framledna, skall helig kallas, att I sammankommen;
intet tjenstearbete skolen I göra deruppå. 27 Och skolen
I göra Herranom bränneoffer till en söt lukt, två unga
stutar, en vädur, sju årsgamla lamb; 28 Med deras
spisoffer, tre tiungar semlomjöl, blandadt med oljo, till
hvar stuten, två tiungar till väduren; 29 Och ju en tiung
till hvart och ett af de sju lamben; 30 Och en getabock
till att försona eder. 31 Detta skolen I göra, förutan det
dagliga bränneoffret med sitt spisoffer; utan vank skall
det vara; dertill deras drickoffer.

29 Och den förste dagen i sjunde månadenom skall
ibland eder kallas helig, att I sammankommen;
intet tjenstearbete skolen I göra deruppå; det är eder
trummetandes dag. 2 Och I skolen göra bränneoffer
till en söt lukt Herranom, en ungan stut, en vädur, sju
årsgamla lamb utan vank. 3 Dertill deras spisoffer, tre
tiungar semlomjöl, blandadt med oljo, till stuten, två
tiungar till väduren; 4 En tiung på hvart och ett af de
sju lamben; 5 Och en getabock till syndoffer, till att
försona eder; 6 Förutan månadens bränneoffer, och
dess spisoffer, och förutan det dagliga bränneoffret
med dess spisoffer, och med deras drickoffer, efter
deras sätt, till en söt lukt; det är ett offer Herranom. 7
Den tionde dagen i denna sjunde månadenom skall
ock när eder kallas helig, att I sammankommen;
och I skolen späka edra kroppar, och intet arbete
deruppå göra; 8 Utan offra bränneoffer Herranom till
en söt lukt, en ungan stut, en vädur, sju årsgamla
lamb utan vank; 9 Med deras spisoffer, tre tiungar
semlomjöl, blandade med oljo, till stuten, två tiungar till
väduren; 10 Och en tiung på hvart och ett af de sju
lamben. 11 Dertill en getabock till syndoffer, förutan
försoningens syndoffer, och det dagliga bränneoffret
med sitt spisoffer, och med deras drickoffer. 12 Den
femtonde dagen i den sjunde månaden skall kallas
helig när eder, att I sammankommen; intet tjenstearbete
skolen I göra deruppå, och I skolen hålla Herranom
helg i sju dagar; 13 Och skolen göra bränneoffer till
en söt lukts offer Herranom, tretton unga stutar, två
vädrar, fjorton årsgamla lamb utan vank; 14 Med deras
spisoffer, tre tiungar semlomjöl, blandadt med oljo, till
hvar och en af de tretton stutar, två tiungar uppå hvar
väduren af de två; 15 Och en tiung uppå hvart och ett af
de fjorton lamben. 16 Dertill en getabock till syndoffer,
förutan det dagliga bränneoffret med sitt spisoffer och
sitt drickoffer. 17 På den andra dagen, tolf unga stutar,
två vädrar, fjorton årsgamla lamb utan vank; 18 Med
deras spisoffer och drickoffer, till stutarna, till vädrarna
och till lamben, i deras tal efter sättet. 19 Dertill en
getabock till syndoffer, förutan det dagliga bränneoffret
med sitt spisoffer, och med deras drickoffer. 20 På
tredje dagen, ellofva stutar, två vädrar, fjorton årsgamla
lamb utan vank; 21 Med deras spisoffer och drickoffer,
till stutarna, till vädrarna, och till lamben, i deras tal
efter sättet. 22 Dertill en getabock till syndoffer, förutan
det dagliga bränneoffret, med sitt spisoffer och sitt
drickoffer. 23 På fjerde dagen, tio stutar, två vädrar,
fjorton årsgamla lamb utan vank; 24 Med deras spisoffer
och drickoffer, till stutarna, till vädrarna, och till lamben, i
deras tal efter sättet. 25 Dertill en getabock till syndoffer,
förutan det dagliga bränneoffret med sitt spisoffer,
och sitt drickoffer. 26 På femte dagen, nio stutar, två
vädrar, fjorton årsgamla lamb utan vank; 27 Med deras

spisoffer och drickoffer, till stutarna, till vädrarna, och till
lamben, i deras tal efter sättet. 28 Dertill en getabock
till syndoffer, förutan det dagliga bränneoffret, med sitt
spisoffer, och sitt drickoffer. 29 På sjette dagen, åtta
stutar, två vädrar, fjorton årsgamla lamb utan vank;
30 Med deras spisoffer och drickoffer, till stutarna, till
vädrarna, och till lamben, i deras tal efter sättet. 31
Dertill en getabock till syndoffer, förutan det dagliga
bränneoffret, med sitt spisoffer, och sitt drickoffer. 32
På sjunde dagen sju stutar, två vädrar, fjorton årsgamla
lamb utan vank; 33 Med deras spisoffer och drickoffer,
till stutarna, till vädrarna, och till lamben, i deras tal
efter sättet. 34 Dertill en getabock till syndoffer, förutan
det dagliga bränneoffret, med sitt spisoffer, och sitt
drickoffer. 35 På den åttonde skall vara församlingenes
dag; intet tjenstearbete skolen I göra deruppå; 36 Och
skolen offra bränneoffer till en söt lukts offer Herranom;
en stut, en vädur, sju årsgamla lamb, utan vank; 37 Med
deras spisoffer och drickoffer, till stuten, till väduren,
och till lamben, i deras tal efter sättet. 38 Dertill en
bock till syndoffer, förutan det dagliga bränneoffret, med
sitt spisoffer och sitt drickoffer. 39 Detta skolen I göra
Herranom i edra högtider, undantagno det I lofven och
friviljoge gifven till bränneoffer, spisoffer, drickoffer och
tackoffer. 40 Och Mose sade Israels barnom allt det
Herren honom budit hade.

30 Och Mose talade med de Förstar i slägterna af
Israels barn, och sade: Detta är det som Herren
budit hafver: 2 Om någor gör Herranom ett löfte,
eller svär honom en ed, så att han förpligtar sina själ;
han skall icke göra sin ord omyndig, utan göra allt
det af hans mun utgånget är. 3 Om en qvinna gör
Herranom ett löfte, och förpligtar sig, medan hon är i
sins faders huse och i sin pigodom; 4 Och hennes löfte
om förpligtelse, som hon gör öfver sina själ, kommer
för hennes fader, och han tiger dertill; så gäller allt
hennes löfte, och all hennes bepligtelse, som hon sig
med öfver sina själ förpligtat hafver. 5 Men om hennes
fader säger der nej till, på den dagen han det hörer; så
gäller intet löfte eller bepligtelse, der hon sig med öfver
sina själ förpligtat hafver; och Herren skall vara henne
nådelig, efter fadren hafver det nekat henne. 6 Hafver
hon man, och hafver ett löfte uppå sig, eller af hennes
mun utgår en bepligtelse öfver hennes själ; 7 Och
mannen hörer det, och tiger den dagen stilla; så gäller
hennes löfte och bepligtelse, med hvilko hon sig öfver
sina själ förpligtat hafver. 8 Men om hennes man säger
der nej till, på den dagen han det hörer; så är hennes
löfte löst, som hon hafver på sig, och den bepligtelsen,
som af hennes mun öfver hennes själ utgången är; och
Herren skall vara henne nådelig. 9 Enes enkos löfte,
och enes, som bortdrifven är, allt det hon förpligtar sig
öfver sina själ, det gäller öfver henne. 10 Om någons
mans tjenstehjon lofvar, eller sig med en ed förpligtar
öfver sina själ; 11 Och husbonden hörer det, och tiger
dertill, och säger der intet nej till; så gäller allt det löftet,
och allt det han sig förpligtat hafver öfver sina själ. 12
Om husbonden gör det löst, den dagen, då han det
hörer; så gäller det intet, hvad utaf hans mun gånget
är, och han lofvat, eller sig förpligtat hafver öfver sina
själ; förty husbonden hafver gjort det löst; och Herren
skall vara honom nådelig. 13 Och allt löfte, och eder,
som bepligta till att späka kroppen, må husbonden
vidmagthålla, eller omintetgöra alltså. 14 Om han tiger
dertill ifrå den ena dagen till den andra; så gifver han
allo hans löfte och förpligtelse magt, som han hafver på
sig; derföre, att han hafver tegat, på den dagen, då han
hörde det. 15 Om han efteråt ryggar det, sedan han
det hört hafver, så skall han bära missgerningena. 16
Desse äro de stadgar, som Herren hafver budit Mose
emellan man och hustru, emellan fader och dotter,
medan hon en piga är i sins faders huse.

31 Och Herren talade med Mose, och sade: 2
Hämna Israels barn öfver de Midianiter, att du
sedan församkar dig till ditt folk. 3 Så talade Mose
med folket, och sade: Väpner män af eder till härs
emot de Midianiter, att de hämnas Herran öfver de
Midianiter; 4 Utu hvart slägte ett tusend, så att I
skicken i hären af alla Israels slägter. 5 Och de togo af
Israels tusender, ju tusende af hvart slägtet, tolftusende
väpnade till härs. 6 Och Mose skickade dem med
Pinehas, Prestens Eleazars son, i här, och de helga
tygen, och de klangtrummeter i hans hand. 7 Och de
förde hären emot de Midianiter, såsom Herren hade
budit Mose; och slogo ihjäl allt det som mankön var. 8
Dertill slogo de de Midianiters Konungar, med deras
slagna, nämliga Evi, Rekem, Zur, Hur och Reba, de
fem Midianiters Konungar; Bileam, Beors son, slogo de
ock med svärd. 9 Och Israels barn togo till fångar de
Midianiters qvinnor med deras barn; all deras boskap,
alla deras håfvor, och allt deras gods skinnade de;
10 Och uppbrände med eld alla deras städer, deras
boningar och alla borger; 11 Och togo allt rof, och allt
det till tagandes var, både menniskor och boskap; 12
Och hade det till Mose, och till Presten Eleazar, och till
menighetena af Israels barn, nämliga de fångar och den
tagna boskapen, och det skinnade godset, uti lägret på
de Moabiters mark, som ligger vid Jordan emot Jericho.
13 Och Mose och Eleazar Presten, och alle Förstarna
för menighetene, gingo emot dem ut för lägret. 14 Och
Mose vardt vred på härens höfvitsmän, som höfvitsmän
voro öfver tusende, och öfver hundrade, och kommo utu
hären och stridene; 15 Och sade till dem: Hafven I låtit
alla qvinnor lefva? 16 Si, hafva icke de förvändt Israels

barn, genom Bileams råd, till att synda emot Herran på
Peor; och en plåga öfvergick Herrans menighet? 17 Så
slår nu ihjäl allt det som mankön är ibland barnen, och
alla de qvinnor, som man känt och när legat hafva. 18
Men all pigobarn, som icke ännu man känt, eller när
legat hafva, dem låter för eder lefva. 19 Och ligger
utanför lägret i sju dagar, alle som någon slagit, eller
den slagen var vederkommit hafven, på det I skolen
rena eder på tredje och sjunde dagen; samt med dem
som I till fångar gripit hafven. 20 Och all kläder, och all
tyg af skinn, och allt skinnverk, och all träkäril skolen I
skär göra. 21 Och Presten Eleazar sade till krigsfolket,
som i stridene varit hade: Detta är lagen, som Herren
hafver budit Mose: 22 Guld, silfver, koppar, jern, tenn
och bly; 23 Och allt det som eld lider, skolen I gå låta
genom eld, och rena det, att det med stänkevattnena
skärt varder; men allt det som icke lider eld, skolen I
låta gå genom vatten; 24 Och skolen två eder kläder
på sjunde dagen, så varden I rene; sedan skolen I
komma i lägret. 25 Och Herren talade med Mose,
och sade: 26 Tag summona af fångarnas rof, både af
menniskor och af boskap, du och Eleazar Presten, och
de öfverste fäderna i menighetene; 27 Och gif dem
hälftena, som utgingo i hären, och stridt hafva, och
andra hälftena menighetene. 28 Och du skall häfoffra
Herranom af stridsmännernas del, som i hären voro, ju
af femhundrade ena själ, både i menniskor, fä, åsnar
och får. 29 Af deras hälfte skall du taga det, och få
det Prestenom Eleazar, till att häfoffra det Herranom.
30 Men af den hälften, som Israels barn tillkommer,
skall du ju af femtio taga ett stycke, både af menniskor,
fä, åsnar och får, och af allom fänad, och skall gifva
det Leviterna, som taga vara på Herrans tabernakels
vakt. 31 Och Mose, och Eleazar Presten, gjorde såsom
Herren hade budit Mose. 32 Och det öfriga bytet,
som krigsfolket röfvat hade, var sexhundradetusend,
fem och sjutio tusend får; 33 Tu och sjutio tusend
nöt; 34 Ett och sextio tusend åsnar; 35 Och qvinnfolk,
som icke hade känt man eller när legat, tu och tretio
tusend själar. 36 Och den hälften, som dem tillkom,
som i stridene varit hade, var i talet trehundradetusend,
sju och tretio tusend, och femhundrade får; 37 Deraf
vordo Herranom sexhundrade fem och sjutio får. 38
Item sex och tretio tusend nöt; deraf vordo Herranom
tu och sjutio. 39 Item tretiotusend och femhundrade
åsnar; deraf vordo Herranom en och sextio. 40 Item
menniskors själar, sextontusend själar; deraf vordo
Herranom två och tretio. 41 Och Mose fick det Herrans
häfoffret Prestenom Eleazar, såsom Herren honom
budit hade. 42 Men den andra hälften, som Mose
Israels barnom tillbytt hade ifrå krigsmännerna; 43
Nämliga den hälften, som menighetene tillkom, var ock
trehundradetusend, sju och tretio tusend, femhundrade
får; 44 Sex och tretio tusend nöt; 45 Tretiotusend och
femhundrade åsnar; 46 Och sextontusend menniskors
själar. 47 Och Mose tog af denna hälftene, som Israels
barnas var, ju ett stycke af femtio, både af fänaden och
af menniskor, och fick det Leviterna, som togo vara på
Herrans tabernakels vakt; såsom Herren hade budit
Mose. 48 Och de som höfvitsmännerna voro öfver de
tusend i krigsfolket, nämliga öfver tusend, och öfver
hundrade, gingo fram till Mose; 49 Och de sade till
honom: Dine tjenare hafva tagit summona af krigsfolket,
som under våra händer varit hafva, och der fattas icke
en. 50 Derföre bäre vi Herranom gåfvor, hvad som hvar
och en funnit hafver af gyldene tyg, kedjor, armsmide,
ringar, örnaringar och spann, att våra själar måga
varda försonada för Herranom. 51 Och Mose med
Prestenom Eleazar tog af dem guldet i allahanda tyg.
52 Och allt gulds häfoffer, som de Herranom häfoffrade,
var sextontusend, sjuhundrade och femtio siklar, af
höfvitsmännerna öfver tusend, och öfver hundrade.
53 Förty krigsfolket hade röfvat hvar och en för sig.
54 Och Mose med Prestenom Eleazar tog guldet af
höfvitsmännerna öfver tusend, och öfver hundrade,
och båro det in uti vittnesbördsens tabernakel, Israels
barnom till en åminnelse för Herranom.

32 Rubens barn och Gads barn hade ganska mycken
boskap; och de sågo det landet Jaeser och
Gilead, att det var beqvämt rum till att föda boskap. 2
Så kommo de, och talade till Mose, och till Presten
Eleazar, och till Förstarna i menighetene: 3 Det landet
Ataroth, Dibon, Jaeser, Nimra, Hesbon, Eleale, Sebam,
Nebo och Beon, 4 Som Herren slagit hade för Israels
menighet, är beqvämt till boskap, och vi dine tjenare
hafve boskap; 5 Och sade ytterligare: Hafve vi funnit
nåde för dig, så gif dinom tjenarom detta landet till
eget; och så fare vi intet öfver Jordanen. 6 Mose sade
till dem: Skulle edra bröder draga i strid, och I skullen
blifva här? 7 Hvi omvänden I Israels barnas hjerta, att
de icke skola draga utöfver, uti det land, som Herren
dem gifva skall? 8 Alltså gjorde ock edra fäder, då jag
sände dem ifrå KadesBarnea, till att skåda landet; 9
Och då de voro komne ditupp, allt intill den bäcken
Escol, och sågo landet, omvände de Israels barnas
hjerta, så att de icke ville in uti landet, som Herren dem
gifva ville. 10 Och Herrans vrede förgrymmade sig på
den tiden, och han svor, och sade: 11 Detta folket,
som utur Egypten draget är, ifrå tjugu år och deröfver,
skola ju icke se det landet, som jag Abraham, Isaac
och Jacob svorit hafver; derföre, att de mig icke troliga
efterföljt hafva; 12 Undantagnom Caleb, Jephunne
son, den Kenisiten, och Josua, Nuns son; ty de hafva
Herranom troliga efterföljt. 13 Så förgrymmade sig
Herrans vrede öfver Israel, och lät fara dem hit och dit i

öknene i fyratio år, intilldess en ände vardt på allt det
slägtet, som syndat hade emot Herran. 14 Och si, I
ären inträdde uti edra fäders stad, att syndarena skola
vara desto flere, och att I också Herrans vrede och
grymhet ännu föröka skullen emot Israel. 15 Förty om
I vänden eder ifrå honom, så varder han ock ännu
länger låtandes eder blifva i öknene, och så förderfven
I allt detta folket. 16 Då gingo de fram, och sade: Vi
vilje allenast bygga här fägårdar för vår boskap, och
städer för vår barn; 17 Men vi vilje väpna oss, och gå
framför Israels barn, intilldess vi före dem till deras rum;
vår barn skola blifva uti de fasta städer för landsens
inbyggares skull. 18 Vi vilje icke vända hemåt, intilldess
Israels barn intaga hvar sitt arf; 19 Ty vi vilje intet ärfva
med dem på hinsidan Jordan; utan vårt arfvegods må
vara på denna sidone Jordan österut. 20 Mose sade till
dem: När I det göra viljen, att I rusten eder till strid för
Herranom; 21 Så drager öfver Jordan för Herranom,
hvilken som helst ibland eder väpnader är, tilldess I
utdrifven hans fiendar ifrå hans ansigte; 22 Och landet
blifver undergifvet för Herranom; sedan skolen I vända
om, och oskyldige vara för Herranom, och för Israel; och
skolen så hafva detta landet till eget för Herranom. 23
Men om I det icke göra viljen, si, så varden I syndande
emot Herran, och varden edra synder förnimmande,
då de begripa eder. 24 Så bygger nu städer för edor
barn, och fägårdar för edor boskap; och görer som
I sagt hafven. 25 Gads barn och Rubens barn sade
till Mose: Dine tjenare skola göra såsom min herre
budit hafver. 26 Vår barn, hustrur, håfvor, och all vår
boskap skola blifva uti Gileads städer. 27 Men vi dine
tjenare vilje alle väpnade draga i stridena för Herranom,
såsom min herre sagt hafver. 28 Då böd Mose för deras
skull Prestenom Eleazar, och Josua, Nuns son, och de
öfversta fäderna i Israels barnas slägter; 29 Och sade
till dem: Om Gads barn och Rubens barn draga öfver
Jordan med eder, alle väpnade till strid för Herranom,
och landet blifver eder allt undergifvet; så gifver dem
det landet Gilead till eget; 30 Men draga de icke med
eder väpnade, så skola de ärfva med eder i Canaans
lande. 31 Gads barn och Rubens barn svarade, och
sade: Såsom Herren talat hafver till dina tjenare, så
vilje vi göra. 32 Vi vilje draga väpnade för Herranom in
uti Canaans land, och besitta vårt arfvegods på desso
sidone Jordan. 33 Så gaf Mose Gads barnom, och
Rubens barnom, och den halfva slägtene Manasse,
Josephs sons, Sihons rike, de Amoreers Konungs, och
Ogs rike, Konungens i Basan, landet och städerna i alla
gränsor, deromkring. 34 Då byggde Gads barn Dibon,
Ataroth, Aroer, 35 Atroth, Sophan, Jaeser, Jogbeha, 36
Bethnimra och Betharan, bevarada städer och fägårdar.
37 Rubens barn byggde Hesbon, Eleale, Kiriathaim, 38
Nebo, BaalMeon; och förvände namnen; och Sibma;
och gåfvo de städer namn, som de byggde. 39 Och
Machirs barn, Manasse sons, drogo till Gilead, och
vunno den, och fördrefvo de Amoreer, som derinne
voro. 40 Då gaf Mose Machir, Manasse sone, Gilead;
och han bodde deruti. 41 Men Jair, Manasse son, drog
bort, och vann deras byar, och kallade dem HavothJair.
42 Nobah drog åstad, och vann Kenath med dess
döttrar, och kallade dem Nobah efter sitt namn.

33 Detta är Israels barnas resande, hvilke utur Egypti
land dragne voro i deras härar, genom Mose och
Aaron. 2 Och Mose beskref deras utresande, såsom
de drogo efter Herrans befallning; och äro desse de
resande som de reste: 3 De drogo ut ifrå Rameses på
femtonde dagen i den första månadenom, på annandag
Påska, genom höga hand, i alla de Egyptiers åsyn;
4 Då de Egyptier begrofvo sina förstfödingar, som
Herren ibland dem slagit hade; ty Herren hade ock
gjort dom öfver deras gudar. 5 När de dragne voro ifrå
Rameses, lägrade de sig i Succoth. 6 Och de drogo ut
ifrå Succoth, och lägrade sig i Etham, hvilket ligger vid
ändan på öknene. 7 Ifrån Etham drogo de ut, och blefvo
i den dalen Hyroth, hvilken ligger emot BaalZephon; och
lägrade sig inför Migdol. 8 Ifrå Hyroth drogo de ut, och
gingo midt igenom hafvet in uti öknena, och reste tre
dagsresor in uti Ethams öken, och lägrade sig i Marah.
9 Ifrå Marah drogo de ut, och kommo till Elim; der voro
tolf vattubrunnar och sjutio palmträd; och lägrade sig
der. 10 Ifrån Elim drogo de ut, och lägrade sig invid
röda hafvet. 11 Ifrå röda hafvet drogo de ut, och lägrade
sig i den öknene Sin. 12 Ifrå den öknene Sin drogo de
ut, och lägrade sig i Daphka. 13 Ifrå Daphka drogo de
ut, och lägrade sig i Alus. 14 Ifrån Alus drogo de ut,
och lägrade sig i Rephidim; der hade folket intet vatten
att dricka. 15 Ifrå Rephidim drogo de ut, och lägrade
sig uti den öknene Sinai. 16 Ifrå Sinai drogo de ut, och
lägrade sig i de Lustgrifter. 17 Ifrå de Lustgrifter drogo
de ut, och lägrade sig i Hazeroth. 18 Ifrå Hazeroth
drogo de ut, och lägrade sig i Rithma. 19 Ifrå Rithma
drogo de ut, och lägrade sig i RimmonParez. 20 Ifrå
RimmonParez drogo de ut, och lägrade sig i Libna.
21 Ifrå Libna drogo de ut, och lägrade sig i Rissa. 22
Ifrå Rissa drogo de ut, och lägrade sig i Kehelatha. 23
Ifrå Kehelatha drogo de ut, och lägrade sig på berget
Sapher. 24 Ifrå berget Sapher drogo de ut, och lägrade
sig i Harada. 25 Ifrå Harada drogo de ut, och lägrade
sig i Makheloth. 26 Ifrå Makheloth drogo de ut, och
lägrade sig i Thahath. 27 Ifrå Thahath drogo de ut,
och lägrade sig i Tharah. 28 Ifrå Tharah drogo de ut,
och lägrade sig i Mitka. 29 Ifrå Mitka drogo de ut, och
lägrade sig i Hasmona. 30 Ifrå Hasmona drogo de ut,
och lägrade sig i Moseroth. 31 Ifrå Moseroth drogo de
ut, och lägrade sig i BeneJaakan. 32 Ifrå BeneJaakan

drogo de ut, och lägrade sig i HorGidgad. **33** Ifrå
HorGidgad drogo de ut, och lägrade sig i Jotbatha. **34**
Ifrå Jotbatha drogo de ut, och lägrade sig i Abrona. **35**
Ifrån Abrona drogo de ut, och lägrade sig i EzionGaber.
36 Ifrån EzionGaber drogo de ut, och lägrade sig i den
öknene Zin, det är Kades. **37** Ifrå Kades drogo de ut,
och lägrade sig på det berget Hor, som är på gränsone
vid Edoms land. **38** Der gick Presten Aaron upp på
berget Hor, efter Herrans befallning, och blef der död
på fyrationde årena, sedan Israels barn voro utdragne
utur Egypti land, på första dagen i femte månadenom;
39 Då han var hundrade tre och tjugu åra gammal. **40**
Och Arad, de Cananeers Konung, som bodde söderut
i Canaans lande, hörde att Israels barn kommo. **41**
Ifrå berget Hor drogo de ut, och lägrade sig i Zalmona.
42 Ifrå Zalmona drogo de ut, och lägrade sig i Punon.
43 Ifrå Punon drogo de ut, och lägrade sig i Oboth.
44 Ifrån Oboth drogo de ut, och lägrade sig i Ijim vid
Abarim, i de Moabiters gränso. **45** Ifrån Ijim drogo
de ut, och lägrade sig i DibonGad. **46** Ifrå DibonGad
drogo de ut, och lägrade sig i AlmonDiblathaim. **47**
Ifrån AlmonDiblathaim drogo de ut, och lägrade sig på
berget Abarim emot Nebo. **48** Ifrå berget Abarim drogo
de ut, och lägrade sig på de Moabiters mark, vid Jordan
in mot Jericho. **49** Och de lägrade sig ifrå BethJesimoth
allt intill den slättena Sittim, på de Moabiters mark. **50**
Och Herren talade med Mose på de Moabiters mark,
vid Jordan, in mot Jericho, och sade: **51** Tala med
Israels barn, och säg till dem: När I öfver Jordan komne
ären, in uti Canaans land; **52** Så skolen I fördrifva alla
dess inbyggare för edart ansigte, och alla deras stodar,
och alla deras gjutna beläten förgöra, och alla deras
höjder förderfva; **53** Så att I tagen landet in, och bon
deruti; förty eder hafver jag gifvit landet, att I skolen det
intaga; **54** Och skolen utskifta landet genom lott ibland
edra slägter; dem som månge äro, skolen I mer gifva,
och dem som få äro, mindre; efter som lotten faller till
hvar och en, så skall han hafva det, efter edra fäders
slägter. **55** Om I landsens inbyggare icke fördrifven för
edart ansigte, så skola de, som återlefde äro, vara eder
som törne i edor ögon, och såsom spjut i edra sidor;
och skola tränga eder på landena, der I uti bon. **56** Så
skall då ske, att jag så varder görandes eder, som jag
emot dem göra aktade.

34 Och Herren talade med Mose, och sade: **2**
Bjud Israels barnom, och säg till dem: När I uti
Canaans land kommen, så skall det landet, som eder
till arfvedel faller i Canaans lande, hafva sin landamär.
3 Den sidan söderut skall begynna af den öknene Zin
vid Edom, så att edart landamäre söderut skall vara
ifrån ändanom af salthafvet, det österut ligger; **4** Och
att det landamäret skall sträcka sig ifrå sunnan uppåt
intill Akrabbim, och gå igenom Zinna; och dess ända
ifrå sunnan intill KadesBarnea, och räcka intill den byn
Addar, och gå igenom Azmon; **5** Och skall sträcka
sig ifrån Azmon allt intill Egypti bäck; och dess ände
vare i hafvena. **6** Men det landamäret vesterut skall
vara detta, nämliga det stora hafvet; det skall vara
edart landamäre vesterut. **7** Det landamäret norrut
skall vara detta: I skolen mäta ifrå stora hafvet allt
intill berget Hor; **8** Och ifrå berget Hor mäta intilldess
man kommer till Hamath; så att dess utgång skall vara
det landamäret Zedada; **9** Och samma landamärens
ände inåt Ziphron, och dess ände vare vid den byn
Enan; det skall vara edart landamäre norrut; **10** Och
skolen mäta eder landamäret österut, ifrå den byn
Enan intill Sepham. **11** Och det landamäret gånge
nederåt ifrå Sepham intill Ribla, till Ain östanefter; sedan
gånge nederåt, och drage sig uppmed sidone af hafvet
Cinnereth österut; **12** Och komme neder åt Jordan, så
att dess ände blifver salthafvet; det skall vara edart
land med sin landamäre allt omkring. **13** Och Mose
böd Israels barnom, och sade: Detta är landet, som
I skolen skifta emellan eder med lott, hvilket Herren
budit hafver att gifva de nio slägter, och den halfva
slägtene. **14** Ty Rubens barnas slägte efter deras
fäders hus, och Gads barnas slägte efter deras fäders
hus, och den halfva slägten Manasse, hafva allaredo
tagit sin del. **15** Så hafva de två slägterna, och den
halfva slägten, sin arfvedel på desso sidone Jordan in
mot Jericho österut. **16** Och Herren talade med Mose,
och sade: **17** Desse äro namnen af männerna, som
landet skola skifta emellan eder: Presten Eleazar, och
Josua, Nuns son. **18** Dertill skolen I taga Förstan af
hvarjo slägtene, till att utskifta landet. **19** Och desse
äro männernas namn: Caleb, Jephunne son, af Juda
slägte. **20** Semuel, Ammihuds son, af Simeons slägte.
21 Elidad, Chislons son, af BenJamins slägte. **22** Bucki,
Jogli son, Försten för Dans barnas slägte. **23** Hanniel,
Ephods son, Försten för Manasse barnas slägte, af
Josephs barnom. **24** Kemuel, Siphtans son, Försten för
Ephraims barnas slägte. **25** Elizaphan, Parnachs son,
Försten för Sebulons barnas slägte. **26** Palthiel, Assans
son, Försten för Isaschars barnas slägte. **27** Ahihud,
Selomi son, Försten för Assers barnas slägte. **28**
Pedahel, Ammihuds son, Försten för Naphthali barnas
slägte. **29** Desse äro de som Herren budit hafver, att de
skulle utskifta Israels barnom arfvet i Canaans land.

35 Och Herren talade med Mose på de Moabiters
mark, vid Jordan, in mot Jericho, och sade: **2**
Bjud Israels barnom, att de gifva Leviterna städer utaf
sitt arfvegods, der de måga uti bo; dertill förstäder
omkring städerna skolen I ock gifva Leviterna; **3** Att de
skola bo i städerna, och hafva sin boskap, gods och

allahanda djur i förstäderna. 4 Vidden till förstäderna, som de skola gifva Leviterna, skall vara tusende alnar utifrå stadsmuren allt omkring. 5 Så skolen I då mäta utanför staden, på den sidone österut, tutusend alnar; och på den sidone söderut, tutusend alnar; och på den sidone vesterut, tutusend alnar; och på den sidone norrut, tutusend alnar; att staden skall vara midt uti. Det skall vara deras förstäder. 6 Och ibland de städer, som I gifven Leviterna, skolen I gifva sex fristäder, att den som någon ihjälslår må fly derin; derutöfver skolen I ännu gifva dem två och fyratio städer; 7 Så att alle städer, som I gifven Leviterna, blifva åtta och fyratio med deras förstäder; 8 Och skolen gifva dem mer af dem som mycket äga ibland Israels barn, och mindre af dem som mindre äga; hvar och en, efter hans arfvedel, den honom tillskift varder, skall gifva Leviterna städer. 9 Och Herren talade med Mose, och sade: 10 Tala med Israels barn, och säg till dem: När I kommen öfver Jordan in uti Canaans land, 11 Skolen I utvälja städer, som fristäder skola vara, deruti fly må den som någon med våda ihjälslår. 12 Och skola sådane fristäder vara ibland eder, för blodhämnarens skull, att han icke skall dö, som dråpet gjorde, intilldess han hafver ståndit till rätta inför menighetene. 13 Och de städer, som I gifva skolen, skola vara sex fristäder; 14 Tre skolen I gifva på desso sidone Jordan; och tre i Canaans lande. 15 Det äro de sex fristäder, både för Israels barn, och främlingom, och husmän ibland eder; att dit må fly ho som helst ena själ slår med våda. 16 Hvilken som slår en med något jern, så att han dör, han är en mandråpare; och skall döden dö. 17 Kastar han honom med en sten, der någor kan död af varda, så att han blifver död deraf, så är han en mandråpare; och skall döden dö. 18 Slår han honom med något trä, der någor kan med dödsslagen varda, så att han dör, så är han en mandråpare; och skall döden dö. 19 Blodhämnaren skall slå mandråparen ihjäl; såsom han slagit hafver, så skall man döda honom igen. 20 Stöter han honom af hat, eller kastar något på honom med försåt, så att han dör; 21 Eller slår honom af ovänskap med sine hand, så att han dör, så skall han döden dö, som honom slog; ty han är en mandråpare; blodhämnaren skall dräpa honom, när han råkar honom. 22 Men stöter han honom oförvarandes utan ovänskap, eller kastar något på honom, icke med försåt; 23 Eller kastar en sten på honom oförvarandes, der man af dö kan, så att han dör, och han är icke hans ovän, och ville honom heller intet ondt. 24 Så skall menigheten döma, emellan honom som slog och blodhämnaren, i denna sakene. 25 Och menigheten skall fria mandråparen ifrå blodhämnarens hand, och låta honom komma i fristaden igen, dit han flydder var; och der skall han blifva, tilldess öfverste Presten dör, den man med den helga oljone smort hafver. 26 Om mandråparen går utaf sin fristads råmärke, dit han flydd är, 27 Och blodhämnaren finner honom utanför hans fristads råmärke, och slår honom ihjäl; han skall för det blod intet saker vara; 28 Ty han skulle blifva i sinom fristad intill den öfversta Prestens död; och efter öfversta Prestens död åter komma till sins arfvegods land igen. 29 Detta skall vara eder en rätt med edra efterkommande, i alla edra boningar. 30 Mandråparen skall man dräpa efter tvegga vittnes mun; ett vittne skall icke svara öfver en själ till döds. 31 Och I skolen ingen försoning taga för en mandråpares själ, ty han är saker till döden; utan han skall döden dö; 32 Och skolen ingen försoning taga öfver den, som till fristaden flydder var, så att han igenkommer till att bo i landena, intill att Presten dör. 33 Och skämmer icke landet, der I uti bon; ty den som blodssaker är, han skämmer landet; och landet kan icke försonadt varda för det blod, som der utgjutet varder, annars utan genom hans blod, som det utgjutit hafver. 34 Orener icke landet, som I bon uti, der jag ock uti bor; ty jag är Herren, som bor ibland Israels barn.

36 Och de öfverste fäderna till Gileads barnas slägte, Machirs sons, hvilken Manasse son var, af Josephs barnas slägte, gingo fram, och talade för Mose, och för Förstarna, öfversta fäderna till Israels barn; 2 Och sade: Käre herre, Herren hafver budit, att man skall utskifta landet Israels barnom till arfvedel genom lott; och du, min herre, hafver budit genom Herran, att man vår broders Zelaphehads arfvedel hans döttrar gifva skall. 3 Om någor af Israels slägte tager dem till hustru, så varder vår faders arfvedel mindre, och så mycket som de hafva, kommer den slägtenes arfvedel till, dit som de komma; och så varder vår arfvedels lott förminskad. 4 När nu Israels barnas klangår kommer, så kommer deras arfvedel till den slägtenes arfvedel, der de äro; så varder vår faders arfvedel förminskad, så mycket som de hafva. 5 Så böd Mose Israels barnom, efter Herrans befallning, och sade: Josephs barnas slägt hafver talat rätt. 6 Detta är det som Herren bjuder Zelaphehads döttrar, och säger: Gifte sig hvem de vilja; allenast att de gifta sig in i sina ätt och faders slägte; 7 På det att Israels barnas arfvedel icke skall falla ifrå den ena slägten till den andra; ty hvar och en ibland Israels barn skall hänga intill sitt fädernes slägtes arf. 8 Och alla döttrar, som äga arfvedel i Israels barnas slägter, skola gifta sig enom af sins faders slägts ätt; på det hvar och en ibland Israels barn må behålla sins faders arf; 9 Och en arfvedel icke skall falla ifrå den ena slägtene till den andra; utan hvar och en hänge intill sitt arf ibland Israels barnas slägter. 10 Såsom Herren böd Mose, så gjorde Zelaphehads döttrar: 11

Mahela, Thirza, Hogla, Milca och Noa, och gifte sig vid
deras faderbroders barn, **12** Af Manasse barnas slägte,
Josephs sons; alltså blef deras arfvedel vid ättena och
deras faders slägte. **13** Desse äro de bud och rätter,
som Herren genom Mose böd Israels barnom, på de
Moabiters mark, vid Jordan, in mot Jericho.

5 Mosebok

1 Desse äro de ord, som Mose talade till hela Israel
på hinsidon Jordan i öknene, på den markene
emot röda hafvet, emellan Paran och Tophel, Laban,
Hazeroth och Disahab; 2 Ellofva dagsresor ifrå Horeb,
den vägen om Seirs berg intill KadesBarnea. 3 Och
det skedde i fyrationde årena, på första dagen i den
ellofte månadenom; då talade Mose med Israels barn,
allt det Herren honom till dem budit hade; 4 Sedan
att han hade slagit Sihon, de Amoreers Konung, som
i Hesbon bodde; dertill Og, Konungen i Basan, som
i Astaroth och i Edrei bodde. 5 På hinsidon Jordan,
i de Moabiters lande, begynte Mose utlägga denna
lagen, och sade: 6 Herren vår Gud talade med oss på
Horebs berg, och sade: I hafven länge nog varit vid
detta berget. 7 Vänder eder, och drager åstad, att I
mån komma till de Amoreers berg, och till alla deras
grannar, till mark, på berg och i dalar, söderut, och
emot hafsens hamn, i Canaans lande, och till berget
Libanon, allt intill den stora älfvena Phrath. 8 Si, jag
hafver gifvit eder landet, som för eder ligger; går derin,
och intager det, såsom Herren edra fäder, Abraham,
Isaac och Jacob, svorit hafver, att han dem, och deras
säd efter dem, det gifva ville. 9 Då sade jag till eder
på samma tiden: Jag förmår icke allena utstå med
eder; 10 Förty Herren edar Gud hafver förökat eder,
så att I på denna dag ären såsom stjernornas tal på
himmelen. 11 Herren edra fäders Gud göre eder ännu
mång tusend mer, och välsigne eder, såsom han eder
sagt hafver. 12 Huru kan jag allena sådana mödo,
och tunga, och trätor, draga af eder? 13 Tager utaf
eder visa och förståndiga män, de som ibland edra
slägter bekände äro, dem vill jag uppsätta eder för
höfvitsmän. 14 Då svaraden I mig, och saden: Det är
en god ting, der du om talar, att du göra vill. 15 Så tog
jag de yppersta af edra slägter, visa och bekända män,
och satte dem öfver eder till höfvitsmän, öfver tusende,
öfver hundrade, öfver femtio, öfver tio, och ämbetsmän
i edra slägter; 16 Och böd edra domare på samma
tid, och sade: Förhörer edra bröder, och dömer rätt
emellan hvar man och hans broder, och främlingen. 17
I skolen ingen person anse i domen; utan skolen höra
den litsla såsom den stora, och icke hafva försyn för
någons mans person; ty domsämbetet hörer Gudi till.
Om någor sak varder eder för svår, den låter komma
till mig, att jag må den höra. 18 Alltså böd jag eder
på den tiden allt det I göra skullen. 19 Så drogo vi
ut ifrå Horeb, och vandrade genom den hela öknena,
den stor och grufvelig är, såsom I sett hafven, uppå
den vägen till de Amoreers berg, såsom Herren vår
Gud oss budit hade; och kommo intill KadesBarnea. 20
Då sade jag till eder: I ären komne intill de Amoreers
berg, det Herren vår Gud oss gifva skall. 21 Si, landet
före dig, hvilket Herren din Gud dig gifvit hafver! Drag
ditupp, och tag det in, såsom Herren dina fäders Gud
dig sagt hafver; frukta dig intet, och grufva dig intet. 22
Så kommen I till mig alle, och saden: Låt oss sända
några män framför oss, som bespeja oss landet, och
säga oss igen, hvilken vägen vi skole draga derin, och
de städer, der vi inkomma skole. 23 Det nöjde mig väl;
och tog utaf eder tolf män, utaf hvart slägtet en. 24 Då
de samme gingo åstad, och drogo upp på berget, och
kommo till den bäcken Escol, så skådade de det; 25
Och togo landsens frukt med sig, och båro neder till
oss, och bådade oss igen, och sade: Landet är godt,
som Herren vår Gud oss gifvit hafver. 26 Men I villen
icke draga ditupp, och blefven Herrans edor Guds orde
ohörsamme; 27 Och knorraden i edor tjäll, och saden:
Herren är oss hätsk, derföre hafver han fört oss utur
Egypti land, på det han skall gifva oss i de Amoreers
händer, till att förgöra oss. 28 Hvad skulle vi deruppe?
Våra bröder hafva förfärat vårt hjerta, och sagt: Det
folket är större och högre än vi; städerna äro store och
bemurade upp till himmelen; dertill hafve vi sett der
Enakims barn. 29 Och jag sade till eder: Grufver eder
icke, och frukter eder intet för dem. 30 Herren edar Gud
drager för eder, och han skall strida för eder, såsom
han hafver gjort med eder i Egypten för edor ögon; 31
Och i öknene, der du sett hafver, huru Herren din Gud
dig burit hafver, såsom en man bär sin son, i allom dem
väg, der I vandrat hafven, intilldess I till detta rummet
komne ären. 32 Men I skötten der intet om, att I måtten
trott Herranom edrom Gud; 33 Den för eder gick, till att
visa eder de rum, der I eder lägra skullen, om nattena i
eld, att han skulle visa eder vägen, den I gå skullen,
och om dagen i molnskyn. 34 Då nu Herren hörde edart
rop, vardt han vred, och svor, och sade: 35 Ingen af
detta onda slägtet skall få se det goda landet, som jag
svorit hafver att gifva deras fäder; 36 Förutan Caleb,
Jephunne son, han skall se det; honom vill jag gifva
det landet, der han på stigit hafver, och hans barnom;
derföre att han hafver troliga efterföljt Herran. 37 Och
vardt Herren vred på mig för edra skull, och sade: Du
skall icke heller komma derin. 38 Men Josua, Nuns
son, som din tjenare är, han skall komma derin; styrk
honom; ty han skall utskifta Israel arfvet. 39 Och edor
barn, om hvilka I saden: De skola blifva till ett rof; och
edra söner, som på denna dag hvarken veta godt eller
ondt; de skola komma derin, dem skall jag gifva det,
och de skola taga det in. 40 Men vänder I om, och
drager åt öknena, den vägen åt röda hafvet. 41 Då
svaraden I, och saden till mig: Vi hafve syndat emot
Herran; vi vilje ditupp och strida, såsom Herren vår
Gud oss budit hafver. Som I nu redo voren, hvar i sitt

harnesk, och skullen draga upp på berget, 42 Sade
Herren till mig: Säg dem, att de icke draga ditupp, ej
heller strida; ty jag är icke med eder; att I icke varden
slagne för edra fiendar. 43 Då jag detta sade eder,
lydden I intet, och vorden Herrans ord ohörsamme, och
vorden öfverdådige, och drogen upp på berget. 44 Så
drogo de Amoreer ut, som på berget bodde, emot eder,
och jagade eder, såsom bin göra, och slogo eder i Seir
allt intill Horma. 45 Då I nu igenkommen, och greten för
Herranom, ville Herren icke höra edra röst, och böjde
sin öron intet till eder. 46 Så blefven I uti Kades en
långan tid.

2 Då vände vi om, och drogo ut i öknena, på den
vägen till röda hafvet, såsom Herren sade till mig;
och drogom omkring Seirs berg, en långan tid. 2 Och
Herren sade till mig: 3 I hafven nu nog dragit kringom
detta berget; vänder eder norrut. 4 Och bjud folkena,
och säg: I skolen draga genom edra bröders Esau
barnas gränsor, som bo i Seir, och de skola frukta för
eder; men förvarer eder granneliga. 5 Slår icke uppå
dem; ty jag skall icke gifva eder en fot bredt uti deras
land; förty Esau barn hafver jag gifvit Seirs berg till
att besitta. 6 Maten skolen I köpa af dem för edra
penningar, den I äten; och vattnet skolen I köpa af
dem för penningar, som I dricken. 7 Ty Herren din
Gud hafver välsignat dig i alla dina händers gerningar;
han hafver lagt på hjertat ditt resande genom denna
stora öknena; och Herren din Gud hafver i fyratio år
varit när dig, så att dig intet hafver fattats. 8 Då vi
nu ifrå våra bröder Esau barn dragne voro, som på
Seirs berg bodde, på den vägen den markenes ifrån
Elath och EzionGaber, vände vi om, och gingom den
vägen genom de Moabiters öken. 9 Då sade Herren
till mig: Du skall ingen skada göra de Moabiter, eller
slå uppå dem; ty jag vill intet gifva dig af deras land
till att besitta; förty Lots barn hafver jag gifvit Ar till att
besitta. 10 De Emim hafva i förtiden bott deruti, hvilke
voro ett stort, starkt och högt folk, såsom Enakim. 11
Man höll dem ock för Resar, såsom Enakim; och de
Moabiter kalla dem ock Emim. 12 Bodde ock i förtiden
de Horiter i Seir, och Esau barn fördrefvo och förlade
dem för sig, och bodde i deras stad, såsom Israel
sins besittninges lande gjorde, det Herren dem gaf.
13 Så varer nu redo, och drager öfver den bäcken
Sared. Och vi droge deröfver. 14 Men tiden medan
vi droge ifrå KadesBarnea, intilldess vi komme öfver
den bäcken Sared, var åtta och tretio år, tilldess alle
stridsmän döde voro i lägrena, såsom Herren dem
svorit hade. 15 Dertill var ock Herrans hand emot dem,
att de förgingos utu lägret, tilldess de voro åtgångne.
16 Då alle stridsmännerna åtgångne voro, att de döde
voro ibland folket; 17 Talade Herren med mig, och
sade: 18 I dag skall du draga genom de Moabiters
landsändar vid Ar; 19 Och skall komma in mot Ammons
barn, dem skall du ingen skada göra, eller slå på dem;
ty jag vill icke gifva dig Ammons barnas land till att
besitta; förty jag hafver gifvit det Lots barnom till att
besitta. 20 Det hafver ock räknadt varit för Resars land;
och hafva desslikes i förtiden Resar bott derinne. Och
de Ammoniter kalla dem Samsummim. 21 De voro ett
stort, starkt och högt folk, såsom Enakim; och Herren
förgjorde dem för dem, och lät dem besitta dem, så att
de skulle bo i deras stad; 22 Såsom han gjort hade med
Esau barn, som på Seirs berg bo, då han förgjorde
för dem de Horiter, och lät dem besitta dem, så att de
hafva bott i deras stad, allt intill denna dag. 23 Och de
Caphthorim drogo utu Caphthor, och förgjorde de Avim,
som bodde i Hazerim, allt intill Gaza, och bodde i deras
stad. 24 Varer redo, och drager ut, och går öfver den
bäcken vid Arnon. Si, jag hafver gifvit i dina händer
Sihon, de Amoreers Konung i Hesbon, med hans land;
begynn att intaga det, och strid emot dem. 25 I dag vill
jag begynna, att all folk under himmelen skola frukta
och förskräckas för dig, så att, när de höra om dig,
skola de bäfva och sorg hafva för din tillkommelse. 26
Då sände jag båd utaf öknene östanefter, till Sihon,
Konungen i Hesbon, med fridsam ord, och lät säga
honom: 27 Jag vill draga genom ditt land, och såsom
vägen löper, så vill jag draga; jag vill icke vika antingen
på den högra eller den venstra sidona. 28 Mat skall
du sälja mig för penningar, att jag äter; och vatten
skall du sälja mig för penningar, att jag dricker; jag vill
allenast till fot gå derigenom; 29 Såsom Esau barn
mig gjort hafva, som bo i Seir, och de Moabiter, som
bo i Ar; tilldess jag må komma öfver Jordan, uti det
landet, som Herren vår Gud oss gifva skall. 30 Men
Sihon, Konungen i Hesbon, ville icke att vi skulle draga
derigenom; ty Herren din Gud förhärde hans sinne, och
förstockade hans hjerta, på det han skulle gifva honom
i dina händer, såsom du nu ser. 31 Och Herren sade till
mig: Si, jag hafver begynt att gifva för dig Sihon och
hans land; begynn till att intaga och besitta hans land.
32 Och Sihon drog ut emot oss med allt sitt folk till strid,
till Jahza. 33 Men Herren vår Gud gaf honom för oss,
att vi slogo honom med hans barn, och allt hans folk.
34 Så vunne vi på samma tiden alla hans städer, och
tillspillogåfvom alla städer, både män, qvinnor och barn,
och lätom ingen igenblifva; 35 Utan boskapen toge vi
för oss, och det byte af städerna, som vi vunne. 36 Ifrån
Aroer, som ligger på strandene utmed den bäcken vid
Arnon, och ifrå den staden i dalenom allt intill Gilead,
ingen stad var, som sig kunde beskydda för oss; Herren
vår Gud gaf alltsamman för oss; 37 Utan till Ammons
barnas land kom du icke, eller till något det som var vid

den bäcken Jabbok, eller till de städer på bergena, eller
till något det Herren vår Gud oss förbudit hade.

3 Och vi vände om, och drogo upp, den vägen till
Basan. Och Og, Konungen i Basan, drog ut emot
oss med allt sitt folk, till att strida vid Edrei. **2** Men
Herren sade till mig: Frukta dig intet för honom; ty
jag hafver gifvit honom i dina händer, och allt hans
folk med hans land, och du skall göra med honom,
såsom du gjorde med Sihon, de Amoreers Konung,
den i Hesbon satt. **3** Alltså gaf Herren vår Gud ock
Konung Og i Basan i våra händer, med allt hans folk,
så att vi sloge honom, tilldess honom intet igenblef. **4**
På samma tid vunne vi alla hans städer, och var ingen
stad den vi honom icke aftogom; sextio städer, hela
den ängden Argob i Ogs rike, som var i Basan; **5** Alle
desse städer voro faste med höga murar, portar och
bommar, förutan andra ganska många små städer, som
ingen mur hade; **6** Och gåfvom dem tillspillo, såsom vi,
med Sihon, Konungenom i Hesbon, gjort hade; alla
städer gåfve vi tillspillo, både med män, qvinnor och
barn. **7** Men allan boskapen, och rofvet af städerna
toge vi för oss. **8** Alltså toge vi i den tiden landet
utu de två Amoreers Konungars händer på hinsidon
Jordan, ifrå den bäcken vid Arnon, allt intill det berget
Hermon; **9** Hvilket de Sidonier Sirion kalla; men de
Amoreer kalla det Senir; **10** Alla de städer på slättene,
och hela Gilead, och hela Basan, allt intill Salcha och
Edrei, som äro städer i Ogs rike i Basan. **11** Ty allena
Konung Og i Basan var ännu igen utaf de Resar. Si,
hans säng af jern är här i Rabbath, som hörer Ammons
barnom till, nio alnar lång, och fyra alnar bred, efter
ens mans armbåga. **12** Så toge vi då landet in på den
tiden, ifrån Aroer, som ligger när bäcken vid Arnon; och
halfva landet af Gileads berg, med dess städer, gaf
jag de Rubeniter och Gaditer. **13** Men det öfver var i
Gilead, och hela Basan af Ogs rike, gaf jag den halfva
slägtene Manasse; den hela ängden Argob med hela
Basan, som kallas de Resars land. **14** Jair, Manasse
son, fick den hela ängden Argob, allt intill Gessuri och
Maachathi landsändar; och kallade Basan efter sitt
namn, HavothJair, allt intill denna dag. **15** Men Machir
gaf jag Gilead. **16** Och de Rubeniter och Gaditer gaf
jag en del af Gilead, allt intill bäcken vid Arnon, midt i
bäcken, der landamäret är, och allt intill den bäcken
Jabbok, der landamäret är för Ammons barn; **17** Dertill
den slättmarkena, och Jordan, den landamäret är,
ifrå Cinnereth intill hafvet vid slättmarkena; nämliga
salthafvet nedan vid berget Pisga österut. **18** Och jag
böd eder på samma tiden, och sade: Herren edar Gud
hafver gifvit eder detta landet att intaga det; så drager
nu väpnade för edra bröder Israels barn, alle I som
stridsamme ären; **19** Förutan edra hustrur, barn och
boskap; ty jag vet, att I hafven mycken boskap; låter
dem blifva uti edra städer, som jag eder gifvit hafver;
20 Tilldess Herren låter ock edra bröder komma till
rolighet såsom eder, att de ock intaga det land, som
Herren deras Gud dem gifva skall på hinsidon Jordan;
sedan skolen I omvända till edor besittning, den jag
eder gifvit hafver. **21** Och jag böd Josua på samma
tiden, och sade: Din ögon hafva sett allt det som Herren
edar Gud dessa två Konungar gjort hafver; så varder
Herren ock görandes all Konungarike, dit du drager. **22**
Frukter eder intet för dem; ty Herren edar Gud strider
för eder. **23** Och jag bad Herran på den tiden, och
sade: **24** Herre, Herre, du hafver begynt visa dinom
tjenare dina härlighet och dina starka hand; ty hvilken
är den Gud i himmelen eller på jordene, som förmår
efter din verk och din magt göra? **25** Låt mig gå och se
det goda landet, på hinsidon Jordan; de goda berg, och
Libanon. **26** Men Herren vardt vred på mig för edra
skull, och bönhörde mig intet; utan Herren sade till mig:
Låt blifvat: tala intet mer derom för mig. **27** Stig upp på
höjden af berget Pisga, och häf din ögon upp vesterut,
och norrut, och söderut, och österut, och se det med
ögonen; ty du skall intet gå utöfver denna Jordan; **28**
Utan bjud Josua, att han är tröst och frimodig; förty han
skall gå öfver Jordan för folket, och skall utskifta dem
landet, som du seendes varder. **29** Så blefvo vi då i
den dalen in mot Peors hus.

4 Och nu hör, Israel, de bud och rätter, som jag eder
lärer, att I dem göra skolen, på det I män lefva, och
inkomma, och intaga landet, som Herren edra fäders
Gud eder gifver. **2** I skolen intet lägga dertill, som jag
eder bjuder; och skolen ej heller taga der något ifrå;
på det I mågen bevara Herrans edars Guds bud, som
jag bjuder eder. **3** Edor ögon hafva sett hvad Herren
gjort hafver med BaalPeor; ty alla de som efterföljde
BaalPeor, dem hafver Herren din Gud förgjort ibland
eder. **4** Men I som höllen eder intill Herran edar Gud, I
lefven alle på denna dag. **5** Si, jag hafver lärt eder bud
och rätter, såsom Herren min Gud mig budit hafver, att
I så göra skolen i landet, der I inkommande varden
till att intaga det. **6** Så behåller det nu, och görer det;
ty så varder edor vishet och förstånd berömd för all
folk, när de hörande varda all denna bud, så att de
skola säga: Si, hvilket vist och förståndigt folk detta är,
och ett härligit folk. **7** Ty hvad folk är så härligit, hvilko
gudarna så nalkas, såsom Herren vår Gud, så ofta som
vi åkalle honom? **8** Och hvar är något så härligit folk,
som så rättfärdiga seder och bud hafver, såsom all
denna lagen, som jag eder på denna dagen föregifver?
9 Så förvara dig nu och dina själ granneliga, att du icke
förgäter hvad för din ögon skedt är, och att det icke
gånger utu dino hjerta i alla dina lifsdagar; och skall

förkunna dinom barnom, och dinom barnabarnom, **10** Den dagen, då du stod för Herranom dinom Gud vid berget Horeb, och Herren till mig sade: Församla mig folket, att jag skall låta dem höra min ord, och lära frukta mig i alla deras lifsdagar på jordene, och lära sin barn. **11** Och I gingen fram, och stoden neder under berget, och berget brann halfväges upp till himmelen; och der var mörker, moln och töckna. **12** Och Herren talade med eder midt utur elden; hans ords röst hörden I, men ingen liknelse sågen I, utan röstena. **13** Och han förkunnade eder sitt förbund, det han eder böd att göra; nämliga de tio ord, och skref dem på två stentaflor. **14** Och Herren böd mig på samma tiden, att jag skulle lära eder bud och rätter, att I derefter göra skullen uti de lande, der I indragen till att intaga det. **15** Så förvarer nu edra själar väl; ty I hafven ingen liknelse sett på den dagen, då Herren talade med eder utur elden på bergena Horeb; **16** På det I icke skolen förderfva eder och göra eder något beläte, det en man likt är eller qvinno; **17** Eller djure på jordene, eller fogle under himmelen; **18** Eller matke, som kräker på jordene, eller fiske i vattnena under jordene; **19** Och att du icke heller upphäfver din ögon till himmelen, och ser solen, och månan, och stjernorna, hela himmelens här, och faller af, och tillbeder dem, och tjenar dem, hvilka Herren din Gud förskickat hafver allom folkom under hela himmelen. **20** Men eder hafver Herren upptagit, och fört eder utu jernugnen, nämliga utur Egypten, att I skullen vara hans arffolk, som det ock är i denna dag. **21** Och Herren vardt vred på mig för edra gerningars skull, så att han svor, att jag icke skulle komma öfver Jordanen, eller i det goda landet, som Herren din Gud dig till arfvedel gifva skall; **22** Utan jag måste dö i detta land, och skall icke gå öfver Jordanen; men I skolen gå deröfver, och intaga det goda landet. **23** Så tager eder nu vara, att I Herrans edars Guds förbund icke förgäten, det han med eder gjort hafver; och icke görer beläte till någrahanda liknelse, såsom Herren din Gud dig budit hafver. **24** Förty Herren din Gud är en frätande eld, och en nitälskande Gud. **25** När I nu föden barn, och barnabarn, och bon på landena, och förderfven eder, och gören eder beläte till någrahanda liknelse, så att I gören illa för Herranom edrom Gud, och förtörnen honom; **26** Så kallar jag i denna dag himmel och jord till vittne öfver eder, att I skolen snart förgås utaf landena, uti hvilket I ingån öfver Jordanen, till att intaga det. I skolen icke länge blifva deruti; utan skolen förgjorde varda; **27** Och Herren skall förströ eder ibland folk, och I varden ett fögo folk qvart blifvande ibland Hedningarna, dit Herren eder drifvandes varder. **28** Der skall du tjena afgudom, som menniskohandaverk äro, stock och sten, hvilke hvarken se eller höra, eller äta, eller lukta. **29** Om du då der söker Herran din Gud, så skall du finna honom; om du söker honom af allo hjerta, och af allo själ. **30** När du bedröfvad varder, och dig all denna tingen uppåkomma i de yttersta dagar, så skall du vända dig till Herran din Gud, och skall höra hans röst; **31** Förty Herren din Gud är en barmhertig Gud; han varder dig icke öfvergifvandes, eller förderfvandes; och skall han icke förgäta det förbund med dina fäder, som han dem svorit hafver. **32** Befråga efter förtiden, som för dig varit hafver, ifrå den dagen då Gud skop menniskona på jordene, ifrå den ena himmelens ända till den andra, om någon tid en sådana stor ting skedd, eller dess like någon tid hörd är; **33** Att något folk hade hört Guds röst talandes utur elden, såsom du hört hafver, och likväl lefver? **34** Eller om Gud försökt hafver att ingå, och taga sig ett folk midt utur eno folke, genom frestelse, genom tecken, genom under, genom strid, och genom mägtiga hand, och genom uträcktan arm, och genom stora syner, såsom Herren edar Gud allt detta med eder gjort hafver, för din ögon uti Egypten? **35** Du hafver sett det, på det du skall veta, att Herren är allena Gud, och ingen annan. **36** Af himmelen hafver han låtit dig höra sina röst, att han skulle lära dig; och på jordene hafver han låtit dig se sin stora eld, och utur elden hafver du hört hans ord; **37** Derföre, att han dina fäder älskat, och deras säd efter dem utvalt hafver; och fört dig utur Egypten med sitt ansigte, genom sina stora magt; **38** På det han skulle för dig fördrifva stor folk, och starkare än du äst, och föra dig derin, och gifva dig deras land till arfvedel, såsom det tillstår i denna dag. **39** Så skall du nu veta i dag, och lägga det på hjertat, att Herren är en Gud, ofvan i himmelen, och nedre uppå jordene, och ingen annan; **40** Att du håller hans rätter och bud, som jag i dag bjuder dig, så varder dig och dinom barnom efter dig väl gåendes, att ditt lif skall länge vara i landena, som Herren din Gud dig gifver evärdeliga. **41** Då afskiljde Mose tre städer hinsidon Jordan, österut; **42** Att dit fly skulle ho som sin nästa ihjälsloge med våda, och tillförene icke hade varit hans ovän; den skulle fly in uti en af de städer, på det han måtte blifva vid lif; **43** Bezer i öknene på den slättmarkene ibland de Rubeniter, och Ramoth i Gilead ibland de Gaditer, och Golan i Basan ibland de Manassiter. **44** Detta är den lag, som Mose Israels barnom föregaf; **45** Och detta är vittnesbördet, och bud, och rätter, som Mose sade Israels barnom, då de utur Egypten dragne voro; **46** Hinsidon Jordan uti den dalenom in mot Peors hus, uti Sihons lande, de Amoreers Konungs, som i Hesbon bodde, hvilken Mose och Israels barn slogo, då de utur Egypten komne voro, **47** Och togo hans land in; dertill Ogs land, Konungens i Basan, de två Amoreers Konungars, som på hinsidon Jordan voro, österut; **48** Ifrån Aroer, hvilken på den bäckens strand vid Arnon ligger, intill berget Sion, det

är Hermon; 49 Och allt släta landet hinsidon Jordan,
österut, allt intill hafvet, på slättene, nedanför berget
Pisga.

5 Och Mose kallade hela Israel, och sade till dem:
Hör, Israel, de bud och rätter, som jag i dag talar för
edor öron, och lärer dem, och behåller dem, att I gören
derefter. 2 Herren vår Gud hafver gjort ett förbund
med oss i Horeb; 3 Och Herren hafver icke gjort detta
förbundet med våra fäder, utan med oss, som nu här
äre på denna dag, och alle lefve. 4 Ansigte mot ansigte
hafver Herren talat med oss utur eldenom på berget. 5
Jag stod på den tiden emellan Herran och eder, att jag
skulle föra Herrans ord till eder; förty I fruktaden eder
för eldenom, och gingen icke upp på berget; och han
sade: 6 Jag är Herren din Gud, som dig utur Egypti
land fört hafver, utu träldomens hus. 7 Du skall inga
andra gudar hafva för mig. 8 Du skall intet beläte göra
dig, efter någrahanda liknelse, antingen det ofvan i
himmelen är, eller nedre på jordene, eller i vattnena
under jordene. 9 Du skall icke tillbedja dem, eller tjena
dem; ty jag är Herren din Gud, en nitälskande Gud,
som hemsöker fädernas missgerningar öfver barnen,
intill tredje och fjerde led, deras som mig hata; 10
Och beviser barmhertighet på mång tusend, som mig
älska och min bud hålla. 11 Du skall icke missbruka
Herrans dins Guds Namn; ty Herren skall icke låta
blifva honom ostraffad, som hans Namn missbrukar. 12
Sabbathsdagen skall du hålla, att du honom helgar;
såsom Herren din Gud dig budit hafver. 13 Sex dagar
skall du arbeta, och göra all din verk; 14 Men på sjunde
dagen är Herrans dins Guds Sabbath; då skall du
intet arbete göra, icke heller din son, eller din dotter,
eller din tjenare, eller din tjenarinna, eller din oxe,
eller din åsne, eller all din boskap, eller främlingen
som innan dina portar är; på det att din tjenare och
tjenarinna måga hafva ro så väl som du. 15 Förty du
skall ihågkomma, att du vast ock en träl uti Egypti land,
och Herren din Gud förde dig derut med mägtiga hand
och uträcktom arme; derföre hafver Herren din Gud
budit dig, att du skall hålla Sabbathsdagen. 16 Du skall
hedra din fader och dina moder, såsom Herren din
Gud dig budit hafver; på det att du må länge lefva,
och att dig må väl gå uti de lande, som Herren din
Gud dig gifva skall. 17 Du skall icke dräpa. 18 Du skall
icke göra hor. 19 Du skall icke stjäla. 20 Du skall icke
bära falskt vittnesbörd emot din nästa. 21 Du skall icke
hafva lust till dins nästas hustru; du skall icke begära
dins nästas hus, åker, tjenare, tjenarinno, oxa, åsna,
eller hvad som helst honom tillhörer. 22 Desse äro de
ord, som Herren talade till alla edra menighet uppå
berget, utur eldenom, och molnena, och töcknene, med
stora röst; och lade der intet till; och skref dem på två
stentaflor, och fick mig dem. 23 När I hörden röstena
utu mörkret, och berget brinna i elde, gingen I fram till
mig, alle öfverstar i edra slägter, och edre äldste; 24
Och saden: Si, Herren vår Gud hafver låtit oss se sina
härlighet, och sitt majestät, och vi hafve hört hans röst
utur eldenom; i dag hafve vi sett, att Gud talade med
menniskom, och de blefvo i lifve. 25 Och nu, hvi skole
vi dö, så att den store elden förtärer oss? Om vi oftare
höre Herrans vår Guds röst, så måste vi dö. 26 Förty
hvad är allt kött, att det höra må lefvandes Guds röst
tala utur eldenom, såsom vi, och kan lefva? 27 Gack
du fram, och hör allt det Herren vår Gud säger; och säg
oss det. Allt det Herren vår Gud med dig talar, det vilje
vi höra och göra. 28 Då Herren hörde rösten af edor
ord, som I taladen med mig, sade Herren till mig: Jag
hafver hört detta folks ord, som de med dig talat hafva;
det är allt godt, som de sagt hafva. 29 Ack! det de ett
sådant hjerta hade till att frukta mig, och till att hålla all
min bud i deras lifsdagar; på det att dem måtte gå väl,
och deras barn evinnerliga. 30 Gack, och säg dem: Går
hem i edor tjäll. 31 Men du skall stå här för mig, att jag
talar med dig all lag, och bud, och rätter, som du dem
lära skall, att de göra derefter uti landena, som jag dem
gifva skall till att intaga. 32 Så behåller det nu, att I mån
göra såsom Herren edar Gud eder budit hafver; och
viker icke hvarken på högra sidon eller venstra; 33 Utan
vandrer i alla de vägar, som Herren edar Gud eder
budit hafver; på det I mågen lefva, och eder skall väl
gå, och I länge lefven i landena, som I intaga skolen.

6 Desse äro nu de lag, och bud, och rätter, som
Herren edar Gud budit hafver, att I dem lära och
göra skolen i landena, dit I indragen till att intaga det;
2 Att du fruktar Herran din Gud, och håller alla hans
rätter och bud, som jag bjuder dig; du och din barn,
och din barnabarn, i alla edra lifsdagar, på det I skolen
länge lefva. 3 Israel, du skall höra, och behållat, så
att du gör ock så, att dig väl går, och varder mycket
förökad, såsom Herren dina fäders Gud dig tillsagt
hafver ett land, der mjölk och hannog uti flyter. 4 Hör,
Israel: Herren vår Gud är en enig Herre. 5 Och du skall
älska Herran din Gud af allo hjerta, af allo själ, af allo
förmågo. 6 Och dessa ord, som jag bjuder dig i dag,
skall du lägga på hjertat; 7 Och skall skärpa dem dinom
barnom, och derom tala, när du sitter i ditt hus, eller
går uppå vägen; när du nederlägger dig, eller uppstår;
8 Och skall binda dem för ett tecken på dine hand,
och skola vara dig till en åminnelse för din ögon; 9
Och skall skrifva dem på dins hus dörrträ, och uppå
dörrena. 10 När nu Herren din Gud låter dig komma uti
landet, som han dina fäder, Abraham, Isaac och Jacob,
svorit hafver, dig att gifva stora och sköna städer, som
du intet byggt hafver; 11 Och hus full med allt godt, de

du intet uppfyllt hafver; och uthuggna brunnar, som du
intet uthuggit hafver; och vingårdar och oljoberg, som
du intet planterat hafver, att du må äta och mätt varda;
12 Så tag dig vara, att du icke förgäter Herran, som dig
utur Egypti land, utu träldomens hus, fört hafver; 13
Utan skall frukta Herran din Gud, och tjena honom, och
svärja vid hans Namn; 14 Och skall icke följa andra
gudar efter, dess folks, som omkring eder bo; 15 Ty
Herren din Gud är en nitälskande Gud ibland dig; att
Herrans dins Guds vrede icke skall förgrymma sig öfver
dig, och förgöra dig af jordene. 16 I skolen icke försöka
Herran edar Gud, såsom I försökten honom i Massa;
17 Utan skolen hålla Herrans edars Guds bud, och hans
vittnesbörder, och hans rätter, som han budit hafver; 18
Att du gör det rätt och godt är för Herrans ögon, på det
dig må gå väl, och du inkommer, och intager det goda
landet, som Herren svorit hafver dina fäder; 19 Att han
skall fördrifva alla dina fiendar för dig, såsom Herren
sagt hafver. 20 När nu din son i dag eller i morgon
frågar dig, och säger: Hvad är detta för vittnesbörder,
bud och rätter, som Herren vår Gud eder budit hafver?
21 Så skall du säga dinom son: Vi vorom Pharaos trälar
i Egypten; och Herren förde oss utur Egypten med
mägtiga hand. 22 Och Herren gjorde stor och ond
tecken och under öfver Egypten och Pharao, och allt
hans hus, för vår ögon; 23 Och förde oss dädan, på
det han skulle införa oss, och gifva oss det land, som
han våra fäder svorit hade. 24 Och böd Herren oss att
göra efter alla dessa rätter, att vi skole frukta Herran
vår Gud, att oss väl går i alla våra lifsdagar, såsom
det tillgår i denna dag. 25 Och det skall vara oss till
rättfärdighet för Herranom vårom Gud, om vi hålle och
göre all dessa buden, såsom han oss budit hafver.

7 När Herren din Gud förer dig in uti det land, der du
inkomma skall, till att intaga det, och nederlägger
mycket folk för dig; de Hetheer, Girgaseer, Amoreer,
Cananeer, Pheriseer, Heveer och Jebuseer, sjuhanda
folk, de som större äro och mägtigare än du; 2 Och när
Herren din Gud gifver dem för dig, att du slår dem, så
skall du gifva dem tillspillo, och intet förbund med dem
göra, eller någon gunst bevisa dem; 3 Och skall intet
befrynda dig med dem; edra döttrar skall du icke gifva
deras söner, och deras döttrar skolen I icke taga edrom
sönom; 4 Förty de varda dragande edra söner ifrå mig,
så att de tjena andra gudar; så varder då Herrans vrede
förgrymmandes sig öfver eder, och snarliga förgör eder;
5 Utan alltså skolen I göra med dem: Deras altare
skolen I nederrifva, deras stodar nederbryta, deras
lundar afhugga, och deras afgudar uppbränna med
elde. 6 Ty du äst ett heligt folk Herranom dinom Gud;
dig hafver Herren din Gud utvalt till att du skall vara
hans eget folk, utaf all de folk som på jordene äro. 7
Icke hafver Herren upptagit och utvalt eder derföre, att
I större på talet ären än annat folk; ty du äst minst i
all folk; 8 Utan derföre, att Herren älskade eder, och
att han skulle hålla sin ed, som han edra fäder svorit
hade, hafver Herren utfört eder med mägtiga hand; och
hafver frälst dig utu träldomens hus, utu Pharaos hand,
Konungens i Egypten. 9 Så skall du nu veta, att Herren
din Gud är en Gud, en trofast Gud, hållandes förbund
och barmhertighet dem som älska honom, och hålla
hans bud, i tusende leder; 10 Och vedergäller dem som
hata honom, för sitt ansigte, så att han förgör dem;
och skall icke fördröjat, att han dem vedergäller för sitt
ansigte, som hata honom. 11 Så behåll nu de bud,
och lag, och rätter, som jag dig bjuder i denna dag, att
du gör derefter. 12 Och när I dessa rätter hören, och
hållen dem, och gören derefter, så varder Herren din
Gud ock hållandes det förbund och barmhertighet, som
han dina fäder svorit hafver. 13 Han skall älska dig,
välsigna och föröka; och skall välsigna dins lifs frukt,
och dins lands frukt, dina säd, vin och oljo, fruktena
af dina kor, och fruktena af din får, på landet, som
han dina fäder svorit hafver att gifva dig. 14 Välsignad
varder du utöfver all folk; ingen ibland dig skall vara
ofruktsam, ej heller ibland din boskap. 15 Herren skall
taga ifrå dig all krankhet, och skall icke kasta dig någon
de Egyptiers onda sjukdom uppå, hvilka du förnummit
hafver; men han skall kasta dem på alla dem som dig
hata. 16 Du skall uppfräta allt det folk, som Herren din
Gud dig gifvandes varder; du skall icke skona dem, och
icke tjena deras gudar; ty det vorde dig till en snaro. 17
Om du säger i ditt hjerta: Detta folk är mer än jag; huru
kan jag fördrifva dem? 18 Så frukta dig intet för dem;
tänk uppå hvad Herren din Gud gjorde Pharao, och alla
Egyptier; 19 Med stor försökelse, som du med ögonen
sett hafver, och med tecken och under, och genom
mägtiga hand och uträcktom arm, med hvilko Herren
din Gud dig utförde. Alltså skall Herren din Gud göra
allom folkom, som du fruktar före. 20 Dertill skall Herren
din Gud sända ibland dem getingar, intilldess förgjordt
varder hvad som qvart är, och sig för dig förgömmer.
21 Grufva dig intet för dem; ty Herren din Gud är ibland
dig, den store och förfärlige Guden. 22 Han, Herren din
Gud, skall utrota dessa folken för dig, med tiden, det
ena efter det andra; du kan icke hastigt förgöra dem, på
det att djuren icke skola förökas emot dig på markene.
23 Herren din Gud skall gifva dem för dig, och skall slå
dem med stort slag, intilldess han förgör dem; 24 Och
skall gifva deras Konungar i dina händer, och du skall
förgöra deras namn under himmelen; ingen skall kunna
dig emotstå, tilldess du förgör dem. 25 Deras afgudars
beläte skall du bränna upp i elde; och skall intet begära
utaf silfret eller guldet, som deruppå är, eller taga det
till dig, på det att du icke skall förtaga dig derutinnan:

ty sådant är Herranom dinom Gud en styggelse. 26
Derföre skall du icke föra den styggelsen in uti ditt hus,
att du icke varder tillspillogifven, såsom ock det är; utan
du skall hafva en vämjelse och styggelse dervid; ty det
är tillspillogifvet.

8 All de bud, som jag bjuder dig i dag, skolen I hålla,
att I gören derefter; på det I mågen lefva och förökas,
och komma in, och intaga det land, som Herren edra
fäder svorit hafver; 2 Och skall tänka på allan den väg,
genom hvilken Herren din Gud dig ledt hafver, i dessa
fyratio åren i öknene; på det han skulle späka och
försöka dig, att kunnigt skulle varda hvad i dino hjerta
var; om du hölle hans bud eller ej. 3 Han späkte dig
och lät dig hungra, och spisade dig med Man, det du
och dine fäder intet känt hade; på det han skulle låta
dig veta, att menniskan lefver icke allenast af bröd,
utan af allt det af Herrans mun går. 4 Din kläder äro
intet förslitne på dig, och dine fötter äro intet svullnade
i dessa fyratio år. 5 Så finner du ju i dino hjerta, att
Herren din Gud dig lärt hafver, såsom en man lärer sin
son. 6 Så håll nu Herrans dins Guds bud, att du vandrar
i hans vägar, och fruktar honom. 7 Ty Herren din Gud
förer dig uti ett godt land; i ett land, der bäcker, och
brunnar, och djup uti äro, hvilke utmed bergen och inpå
slättena flyta; 8 Ett land, der hvete, korn, vinträ, fikonträ
och granatäple uti äro; ett land, der oljoträ och hannog
uti växer; 9 Ett land, der du skall hafva bröd nog till att
äta, der ock intet fattas; ett land, hvilkets stenar äro
jern; der du ock koppar utu bergen hugger. 10 Och när
du ätit hafver och äst mätt, att du då lofvar Herran din
Gud, för det goda land, som han dig gifvit hafver; 11 Så
tag dig nu vara, att du icke förgäter Herran din Gud,
dermed, att du icke håller hans bud, och hans lag och
rätter, som jag bjuder dig i dag; 12 Att när du ätit hafver,
och äst mätt, och bygger skön hus, der du uti bor; 13
Och ditt fä och får, och silfver och guld, och allt det du
hafver, förökas; 14 Att ditt hjerta då icke upphäfves,
och du förgäter Herran din Gud, som dig utur Egypti
land fört hafver, utu träldomens hus; 15 Och hafver
ledt dig igenom denna stora och förskräckeliga öknen,
der brännande ormar, och scorpion, och torrhet, och
platt intet vatten var, och lät dig utgå vatten ur hårda
hälleberget; 16 Och spisade dig med Man i öknene, der
dine fäder intet af vetat hade; på det han skulle späka
och försöka dig, och framdeles göra väl emot dig; 17
Annars måtte du säga i dino hjerta: Min kraft och mina
händers starkhet hafver mig denna förmågona gjort;
18 Utan tänk på Herran din Gud; ty han är den som
kraft gifver till att komma detta åstad; på det han skulle
fullkomna sitt förbund, som han dina fäder svorit hade,
såsom det tillgår i denna dag. 19 Men om du förgäter
Herran din Gud, och följer andra gudar efter, och tjenar
dem, och tillbeder dem; så betygar jag i dag öfver eder,
att I skolen slätt förgås. 20 Lika som Hedningarna,
hvilka Herren förgör för edart ansigte, så skolen ock I
förgås; derföre, att I icke ären Herrans edars Guds röst
hörige.

9 Hör, Israel: I dag skall du gå öfver Jordan, att
du inkommer till att intaga de folk, som större
och starkare äro än du; stora städer, murade upp till
himmelen; 2 Ett stort högt folk, Enakims barn, som
du känt hafver, af hvilkom du ock hört hafver: Ho kan
stå emot Enaks barn? 3 Så skall du veta i dag, att
Herren din Gud går framför dig, en förtärande eld; han
varder dem förgörandes och nederläggandes för dig,
och skall fördrifva dem, och omintetgöra dem snarliga,
såsom Herren dig sagt hafver. 4 Då nu Herren din Gud
dem utdrifvit hafver för dig, så säg icke i dino hjerta:
Herren hafver mig här infört, till att intaga detta landet
för mina rättfärdighets skull; ändock Herren fördrifver
Hedningarna för dig, för deras ogudaktighets skull. 5 Ty
du kommer icke in i landet till att besitta det, för dina
rättfärdighet, eller för dins hjertas fromhets skull; utan
Herren din Gud fördrifver dessa Hedningarna för deras
ogudaktighets skull, på det han skall fullkomna det ord,
som Herren dina fäder, Abraham, Isaac och Jacob,
svorit hafver. 6 Så vet nu, att Herren din Gud icke gifver
dig detta goda landet till att intaga för dina rättfärdighets
skull; efter du äst ett halsstyft folk. 7 Kom ihåg, och
förgät icke, huru du Herran din Gud förtörnade i öknene;
ifrå den dag att du drog utur Egypti land, tilldess I
komne ären till detta rum, hafven I varit Herranom
ohörsamme. 8 Förty i Horeb förtörnaden I Herran, så
att Herren för vredes skull ville förgöra eder; 9 Då jag
gången var på berget, till att anamma de stentaflor,
förbundsens taflor, som Herren gjorde med eder, och
jag blef på bergena fyratio dagar, och fyratio nätter, och
åt intet bröd och drack intet vatten. 10 Och Herren fick
mig de två stentaflorna, beskrefna med Guds finger,
och derutinnan all ord, som Herren med eder utur elden
på berget talat hade, på församlingenes dag. 11 Och
efter de fyratio dagar och fyratio nätter fick mig Herren
de två förbundsens stentaflor. 12 Och Herren sade till
mig: Statt upp, gack snart ned hädan; ty ditt folk, som
du utfört hafver af Egypten, hafver förderfvat det; de
äro snarliga trädde ifrå den vägen, som jag hafver budit
dem; de hafva gjort sig ett gjutet beläte. 13 Och Herren
sade till mig: Jag ser, att detta folket är ett halsstyft folk.
14 Låt mig betämma, att jag förgör dem, och utskrapar
deras namn under himmelen. Jag vill göra ett starkare
och mägtigare folk af dig, än detta är. 15 Och som jag
omvände mig, och gick ned af berget, som brann i eld,
och hade de två förbundsens taflor i båda mina händer;
16 Då såg jag, och si, då haden I syndat emot Herran

edar Gud, så att I haden gjort en gjuten kalf, och voren
snarliga trädde ifrå den vägen, den Herren eder budit
hade. 17 Så tog jag båda taflorna, och kastade dem
bort utu båda händerna, och slog dem sönder för edor
ögon; 18 Och föll ned för Herran, såsom tillförene, i
fyratio dagar, och fyratio nätter; och åt intet bröd, och
drack intet vatten, för alla edra synders skull, som I
gjort haden; i det I sådant ondt gjorden för Herranom,
till att förtörna honom. 19 Ty jag fruktade för den vrede
och grymhet, der Herren på eder med förtörnad var,
så att han ville förgöra eder. Och Herren hörde mig
än i den gången. 20 Var ock Herren storliga vred på
Aaron, så att han ville förgöra honom; men jag bad
ock för Aaron på samma tiden. 21 Men edor synd,
kalfven som I gjort haden, tog jag och brände upp i
elde, och slog sönder honom, och sönderstötte, tilldess
han vardt stoft; och kastade stoftet i bäcken, som flyter
utaf bergena. 22 Sammalunda förtörnaden I ock Herran
i Thabeera, och i Massa, och vid de Lustgrifter. 23 Och
då Herren sände eder ifrå KadesBarnea, och sade:
Går ditupp, och tager landet in, som jag eder gifvit
hafver; voren I Herrans edars Guds mun ohörsamme,
och trodden icke på honom, och lydden icke hans röst;
24 Ty I hafven varit Herranom ohörsamme, så länge
som jag eder känt hafver. 25 Då föll jag neder för
Herran fyratio dagar, och fyratio nätter, som jag der
låg; ty Herren sade, att han ville förgöra eder. 26 Men
jag bad Herran, och sade: Herre, Herre, förderfva icke
ditt folk och din arfvedel, hvilket du genom dina stora
magt förlossat, och med mägtiga hand utur Egypten
fört hafver. 27 Kom ihåg dina tjenare Abraham, Isaac
och Jacob; se icke på detta folkets hårdhet, och detta
folkets ogudaktighet och synd; 28 Att det landet, der du
oss utfört hafver, icke skall säga: Herren kunde icke
föra dem uti det land, som han dem lofvat hade, och
hafver fördenskull fört dem derut, att han var vred på
dem, att han skulle dräpa dem i öknene. 29 Förty de
äro ditt folk, och din arfvedel, som du med dine stora
magt, och med din uträckta arm, utfört hafver.

10 På samma tiden sade Herren till mig: Uthugg dig
två stentaflor såsom de första, och kom till mig
på berget, och gör dig en ark af trä; 2 Så vill jag skrifva
på taflorna de ord, som på de första voro, hvilka du
sönderslagit hafver; och du skall lägga dem i arken.
3 Så gjorde jag då en ark af furoträ, och uthögg två
stentaflor, sådana som de första voro, och gick upp på
berget, och hade de två taflorna i mina händer. 4 Då
skref han på taflorna, såsom den första skriften var, de
tio ord, som Herren talade till eder utur eldenom på
berget, på församlingenes dag; och Herren fick mig
dem. 5 Och jag vände om, och gick af berget, och lade
taflorna i arken, som jag gjort hade, att de skulle der
blifva, såsom Herren mig budit hade. 6 Och Israels
barn drogo ut ifrå Beeroth BeneJaakan till Moserah;
der blef Aaron död, och vardt der begrafven; och hans
son Eleazar vardt Prester för honom. 7 Dädan drogo
de ut till Gudgoda; ifrå Gudgoda till Jothbath, ett land
der bäcker äro. 8 På den tiden afskiljde Herren Levi
slägte, till att bära Herrans förbunds ark, och till att
stå för Herranom, till att tjena honom, och lofva hans
Namn, allt intill denna dag. 9 Derföre skulle de Leviter
ingen del eller arf hafva med sina bröder; ty Herren
är deras arf, såsom Herren din Gud dem sagt hafver.
10 Och jag stod på bergena, såsom tillförene, fyratio
dagar och fyratio nätter, och Herren bönhörde mig än i
den gången, och Herren ville icke förgöra dig. 11 Men
Herren sade till mig: Statt upp, och gack åstad, att
du går för folket, att de inkomma, och intaga landet,
som jag deras fäder svorit hafver dem att gifva. 12
Nu, Israel, hvad äskar Herren din Gud af dig, utan att
du skall frukta Herran din Gud, att du vandrar i alla
hans vägar, och älskar honom, och tjenar Herranom
dinom Gud, af allo hjerta och af allo själ; 13 Att du
håller Herrans bud och hans rätter, de jag dig bjuder i
denna dag, på det att dig må väl gå? 14 Si, himmelen
och alla himlars himlar, och jorden, och allt det deruti
är, är Herrans dins Guds; 15 Dock likväl hafver Herren
allena haft vilja till dina fäder, så att han älskade dem,
och hafver utvalt deras säd efter dem, nämliga eder,
utöfver allt folk, såsom det ock tillgår på denna dag. 16
Så omskärer nu edars hjertas förhud, och varer icke
mer halsstyfve. 17 Förty Herren edar Gud är en Gud
öfver alla gudar, och en Herre öfver alla herrar, en stor
Gud, mägtig och förfärlig, den ingen person aktar, och
tager inga mutor; 18 Och skaffar dem faderlösom och
enkom rätt, och älskar de främmande, så att han gifver
dem födo och kläde. 19 Derföre skolen I ock älska de
främmande; ty I hafven ock varit främmande uti Egypti
land. 20 Herran din Gud skall du frukta; honom skall du
tjena; till honom skall du hålla dig, och svärja vid hans
Namn. 21 Han är ditt lof, och din Gud, den med dig
så stor och förfärlig ting gjort hafver, såsom din ögon
sett hafva. 22 Dine fäder foro neder uti Egypten med
sjutio själar; men nu hafver Herren din Gud förökat dig,
såsom stjernorna på himmelen.

11 Så skall du nu älska Herran din Gud, och hålla
hans lag, hans seder, hans rätter och hans bud,
så länge du lefver. 2 Och förnimmer i dag det edor
barn icke veta, eller sett hafva; nämliga Herrans edars
Guds tuktan, hans härlighet, och hans mägtiga hand,
och uträckta arm; 3 Och hans tecken och verk, som
han gjorde ibland de Egyptier, på Pharao, Konungen i
Egypten, och på allt hans land; 4 Och hvad han gjorde
på de Egyptiers magt; på deras hästar och vagnar, då

han lät komma vattnet af det röda hafvet öfver dem,
när de foro efter eder, och Herren förgjorde dem, allt
intill denna dag; 5 Och hvad han eder gjorde i öknene,
intilldess I nu till detta rummet komne ären; 6 Hvad
han gjorde Dathan och Abiram, Eliabs sönom, Rubens
sons; huru jorden öppnade sin mun, och uppsvalg dem
med deras folk och tjäll, och alla deras ägodelar, som
under dem voro, midt i hela Israel. 7 Ty edor ögon
hafva sett de stora Herrans gerningar, som han gjort
hafver. 8 Derföre skolen I hålla all de bud, som jag
bjuder eder i dag, på det I skolen styrkte varda till att
komma in, och intaga landet, dit I faren till att intaga det;
9 Och att du skall länge lefva i landena, som Herren
edra fäder svorit hafver att gifva dem och deras säd, ett
land der mjölk och hannog uti flyter. 10 Ty det landet,
som du kommer till att intaga, är icke såsom Egypti
land, der I utdragne ären, der man sår säd, och bär dit
vatten till fots, såsom till en kålgård; 11 Utan det hafver
berg, och slättmarker, hvilka regn af himmelen vattna
måste; 12 Om hvilket land Herren din Gud låter sig
vårda, och Herrans dins Guds ögon se alltid deruppå,
ifrå begynnelsen på året, intill ändan. 13 Om I nu hören
min bud, som jag bjuder eder i dag, att I älsken Herran
edar Gud, och tjenen honom af allt hjerta, och af allo
själ; 14 Så skall jag gifva edro lande regn i sinom tid,
arla och serla, att du skall inberga din säd, ditt vin, och
dina oljo; 15 Och skall gifva dinom boskap gräs på dine
mark, att I mågen äta och varda mätte. 16 Men tager
eder vara, att edart hjerta icke låter draga sig dertill, att
I afträden, och tjenen andra gudar, och tillbedjen dem;
17 Och Herrans vrede förgrymmar sig då öfver eder,
och lycker himmelen till, att intet regn kommer, och
jorden icke gifver sin växt, och I snarliga förgås utaf
det goda landet, som Herren eder gifvit hafver. 18 Så
fatter nu dessa orden i hjertat, och i edra själar, och
binder dem för ett tecken på edra hand, att de äro till
en åminnelse för edor ögon; 19 Och lärer dem edor
barn, så att du talar derom, när du sitter i dino huse,
eller går på vägen; när du lägger dig neder, och när du
uppstår. 20 Och skrif dem på dörrträn i dino huse, och
på dine dörr; 21 Att du och din barn mågen länge lefva
i landena, som Herren dine fäder svorit hafver att gifva
dem, så länge dagarna af himmelen på jordene vara.
22 Ty om I alla dessa buden hållen, som jag bjuder
eder, och derefter gören, så att I älsken Herran edar
Gud, och vandren i alla hans vägar, och håller eder
intill honom; 23 Så skall Herren fördrifva allt detta folket
för eder, så att I skolen intaga större och starkare folk
än I ären. 24 All rum, som edar fot på träder, skola vara
edor; ifrån öknene och ifrå berget Libanon, och ifrån
älfvene Phrath, allt intill det yttersta hafvet, skall edart
landamäre vara. 25 Ingen skall kunna stå eder emot;
edar räddhåga och förfärelse skall Herren låta komma
öfver all de land, der I inresen, såsom han eder sagt
hafver. 26 Si, jag lägger eder före i dag välsignelse och
förbannelse: 27 Välsignelse, om I lyden Herrans edars
Guds bud, som jag bjuder eder i dag; 28 Förbannelse,
om I icke lyden Herrans edars Guds bud, och afträden
ifrå den vägen, som jag bjuder eder i dag, så att I
vandren efter andra gudar, de I icke kännen. 29 När
Herren din Gud förer dig in i det land, der du inkommer
till att intagat, så skall du låta tala välsignelsen på det
berget Grisim, och förbannelsen på det berget Ebal; 30
Hvilke äro på hinsidon Jordan, på den vägen vesterut, i
de Cananeers lande, som bo på den slättmarkene in
emot Gilgal, vid den lunden More. 31 Ty du måste gå
öfver Jordan, att du inkommer, och tager landet in, som
Herren edar Gud eder gifvit hafver, att I det intaga och
deruti bo skolen. 32 Så ser nu till, att I gören efter all de
bud och rätter, som jag eder i dag förelägger.

12 Desse äro de bud och rätter, som I hålla skolen,
så att I gören derefter uti landena, som Herren
dina fäders Gud dig gifvit hafver till att intaga, så
länge I på jordene lefven. 2 Förgörer all de rum, der
Hedningarna, som I intagen, sina gudar tjent hafva,
vare sig på hög berg, på backar, eller under grön trä; 3
Och bryter neder deras altare, och slår sönder deras
stodar; och deras lundar uppbränner med eld, och
deras afgudabeläte kaster bort, och tager bort deras
namn utu det rummet. 4 I skolen icke så göra Herranom
edrom Gud; 5 Utan på det rum, som Herren edar
Gud utväljer af allom edrom slägtom, att han vill låta
sitt Namn der bo, der skolen I fråga, och dit komma;
6 Och göra edart bränneoffer, och edor annor offer,
och edor tiond, och edra händers häfoffer, och edor
löfte, och edor friviljoga offer, och förstfödningena af
edart fä och får. 7 Och der skolen I äta för Herranom
edrom Gud, och vara glade öfver allt det I och edor
hus förvärfven, der Herren din Gud dig uti välsignat
hafver. 8 I skolen intet göra af det vi i dag här görom,
hvar och en som honom tycker rätt vara; 9 Ty I ären
ännu härtilldags icke komne till ro, eller till arfvedelen,
som Herren din Gud dig gifva skall; 10 Men I måsten
gå öfver Jordan, och bo i de landena, som Herren edar
Gud eder till arfs utskiftandes varder; och han skall
låta eder få ro för alla edra fiendar omkring eder, och I
skolen bo trygge. 11 När nu Herren din Gud utväljer
ett rum, att hans Namn der bo skall, dit skolen I bära
allt det jag bjuder eder: edart bränneoffer, edor annor
offer, edor tiond, edra händers häfoffer, och all edor
fri löfte, som I Herranom lofven; 12 Och skolen vara
glade för Herranom edrom Gud, I och edre söner, och
edra döttrar, och edre tjenare, och edra tjenarinnor,
och Leviterna, som i edra portar äro; förty de hafva
ingen lott eller arfvedel med eder. 13 Tag dig vara,

att du icke offrar ditt bränneoffer i all de rum som du
ser; 14 Utan i det rum, som Herren utväljer, uti någro
af dina slägter, der skall du offra ditt bränneoffer, och
göra allt det jag bjuder dig. 15 Dock må du slagta, och
äta kött i alla dina portar, efter all dine själs begärelse,
efter Herrans dins Guds välsignelse, som han dig gifvit
hafver; både rene och orene måga det äta, såsom en
rå eller en hjort. 16 Men blodet skall du icke äta; utan
gjuta det på jordena såsom vatten. 17 Men icke må du
äta i dina portar utaf tionden af din säd, dino vine, dine
oljo, ej heller af den förstfödning af dino fä, af din får,
eller af något ditt löfte, som du lofvat hafver, eller af ditt
friviljoge offer, eller af dine hands häfoffer; 18 Utan för
Herranom dinom Gud skall du sådant äta på de rumme,
som Herren din Gud utväljer, du och dine söner, dina
döttrar, dine tjenare, dina tjenarinnor, och Leviten, som
i dina portar är; och skall vara glad för Herranom dinom
Gud, öfver allt det du dig företager. 19 Och tag dig vara,
att du icke öfvergifver Leviten, så länge du lefver på
jordene. 20 När nu Herren din Gud varder förvidgandes
dina landsändar, såsom han dig sagt hafver, och du
säger: Jag vill äta kött; efter din själ lyster äta kött, så ät
kött efter alla dine själs begärelse. 21 Är rummet långt
ifrå dig, som Herren din Gud utvalt hafver, att han der
vill låta bo sitt Namn, så slagta af ditt fä eller får, som
Herren dig gifvit hafver, såsom jag dig budit hafver, och
ät det i dinom portom, efter all dine själs begärelse. 22
Såsom man äter en rå eller en hjort, må du ätat; både
rene och orene måga lika väl ätat. 23 Allenast vakta,
att du icke äter blodet; ty blodet är själen, derföre skall
du icke äta själena med köttet; 24 Utan skall gjuta det
på jordena såsom vatten; 25 Och skall fördenskull icke
ätat, att dig må väl gå, och dinom barnom efter dig,
deraf att du gjort hafver det som rätt är för Herranom.
26 Men när du helgar något det ditt är, eller lofvar, så
skall du tagat, och bära till det rum, som Herren utvalt
hafver; 27 Och göra ditt bränneoffer, med kött och blod,
på Herrans dins Guds altare; blodet af ditt offer skall du
gjuta på Herrans dins Guds altare, och äta köttet. 28
Se till, och hör alla dessa orden, som jag bjuder dig; på
det dig må väl gå, och dinom barnom efter dig till evig
tid, deraf att du gjort hafver det rätt är, och Herranom
dinom Gud behageligit. 29 När Herren din Gud utrotar
Hedningarna för dig, der du inkommer till att intaga
dem, och du dem intagit hafver, och bor i deras land;
30 Så tag dig vara, att du icke faller i snarona efter dem,
sedan de fördrefne äro för dig; och att du intet söker
efter deras gudar, och säger: Såsom detta folk hafver
tjent deras gudar, så vill jag ock göra. 31 Du skall icke
således göra Herranom dinom Gud; förty de hafva gjort
sinom gudom allt det Herranom stygges vid, och det
han hatar; ty de hafva ock uppbränt i elde sina söner
och döttrar till sina gudar. 32 Allt det jag bjuder eder,
det skolen I hålla, så att I gören derefter. I skolen intet
lägga dertill, och intet taga derifrå.

13 Om en Prophet eller drömmare uppkommer ibland
eder, och han gifver dig ett tecken eller under; 2
Och det tecken eller under sker, der han dig af sade,
och säger: Låt oss vandra efter andra gudar, de som
I icke kännen, och tjenom dem; 3 Så skall du icke
höra den Prophetens eller drömmarens ord; ty Herren
din Gud försöker eder, att han må förfara, om I af allo
hjerta, och af allo själ, älsken Herran edar Gud. 4 Ty
Herran edar Gud skolen I följa, och frukta honom, och
hålla hans bud, och höra hans röst, och honom tjena,
och hålla eder intill honom. 5 Men den Propheten eller
drömmaren skall dö, derföre att han lärde afträdelse
ifrå Herranom edrom Gud, som eder utur Egypti land
fört, och dig utu träldomens hus förlossat hafver: på det
han skulle komma dig utaf den vägen, som Herren din
Gud budit hafver, till att vandra deruppå; på det att du
skall skilja den onda ifrå dig. 6 Om din broder, dins
moders son, eller din son, eller din dotter, eller hustrun,
som är i dinom famn, eller din vän, den dig är såsom
ditt hjerta, råder dig hemliga, och säger: Låt oss gå,
och tjena andra gudar, hvilka du intet känner, ej heller
dine fäder; 7 De gudar, som ibland folken allt omkring
eder äro, ehvad de äro när eller fjerran, ifrå den ena
jordenes ända intill den andra; 8 Så samtyck det icke, ej
heller lyd honom; och skall ditt öga intet skona honom,
och skall intet förbarma dig öfver honom, eller fördölja
honom; 9 Utan skall dräpa honom; din hand skall vara
den första öfver honom, att han dräpes; och dernäst
hela folkens hand. 10 Man skall stena honom ihjäl; ty
han for efter att han skulle komma dig ifrå Herranom
dinom Gud, den dig utur Egypti land, ifrå träldomens
hus, fört hafver; 11 På det att hela Israel skall det höra,
och befrukta sig, och icke mer taga sig sådana ondt
före ibland eder. 12 Om du får höra i någon stad, som
Herren din Gud dig gifvit hafver till att bo uti, att man
säger: 13 Några Belials barn äro utgångne ibland dig,
och hafva förfört deras stads inbyggare, och sagt: Låt
oss gå, och tjena andra gudar, som I intet kännen; 14
Så skall du granneliga söka, ransaka och befråga, om
sanningen finnes, att så visst är, att denna styggelsen
ibland eder skedd är. 15 Så skall du slå den stadsens
inbyggare med svärdsegg, och dem tillspillogifva, med
allt som derinne är, och deras boskap med svärdsegg.
16 Och allt deras rof skall du tillhopabära midt uppå
gatona, och bränna upp i elde, både staden och allt
hans rof, det ena med det andra, Herranom dinom
Gud; att han till en hög blifver i evig tid, och aldrig
uppbyggd varder. 17 Och låt intet blifva i dine hand af
det som tillspillogifvet är; på det att Herren skall vändas
ifrå sine vredes grymhet, och gifva dig barmhertighet,

och förbarma sig öfver dig, och föröka dig, såsom han
dina fäder svorit hafver; 18 Derföre, att du Herrans dins
Guds röst lydt hafver, till att hålla all hans bud, som jag
dig bjuder på denna dag, att du skall göra det som rätt
är för Herrans dins Guds ögon.

14 I ären Herrans edars Guds barn; skärer eder icke,
och görer eder icke skallota öfver edart ännе för
någon dödan. 2 Ty du äst ett heligt folk Herranom
dinom Gud, och Herren hafver utvalt dig, att du skall
vara hans eget, utaf all folk som på jordene äro. 3
Du skall ingen styggelse äta. 4 Men desse äro de
djur, som I äta skolen: Fä, får, get, hjort, 5 Rå, buffel,
stenbock, enhörning, urnöt, och elgen. 6 Och all djur,
som tveklöfvad äro, och idisla, skolen I äta. 7 Men
det skolen I icke äta, som idislar, och icke tveklöfvadt
är: camelen, haran, cunilen. De som idisla, och icke
tveklöfvad äro, de skola vara eder oren. 8 Svinet,
ändock det tveklöfvadt är, så idislar det dock icke, det
skall vara eder orent; af dess kött skolen I icke äta, och
vid dess as skolen I icke komma. 9 Detta är det I äta
skolen, utaf allt det i vattnet är: allt det som spol och fjäll
hafver, det skolen I äta; 10 Men det som intet spol eller
fjäll hafver, det skolen I icke äta; ty det är eder orent.
11 Alla rena foglar äter. 12 Desse af dem äro de som I
icke äta skolen: örnen, höken, falken, 13 Fiskagjusen,
gladan, gamen med sine art, 14 Och alla korpar med
deras art, 15 Strutsfoglen, ugglan, göken, sparfhöken
med sine art, 16 Stenugglan, ufven, flädermusen, 17
Rördrommen, storken, svanen, 18 Hägren, skrikan med
sine art, vidhöfden, och svalan. 19 Och alle foglar, som
krypa, skola vara eder orene, och I skolen icke äta
dem. 20 De rena foglar skolen I äta. 21 I skolen intet as
äta. Främlingenom, som i dinom porte är, må du gifva
det, att han det äter, eller sälj det enom främmande; ty
du äst ett heligt folk Herranom dinom Gud. Du skall
icke koka kidet, medan det ännu dir sina moder. 22
Du skall all år afskilja tionden af allo dine säds frukt,
som utaf dinom åker kommer; 23 Och skall äta den för
Herranom dinom Gud, på det rum som han utväljer, att
hans Namn der bo skall; nämliga af tionden utaf din
säd, dino vine, dine oljo, och förstfödningen af ditt fä
och din får; på det du skall lära frukta Herran din Gud i
alla dina lifsdagar. 24 Om vägen är dig för lång, att
du icke kan komma det dit, derföre att det rummet är
dig för långt ifrå, som Herren din Gud utvalt hafver,
att han vill låta sitt Namn bo der; ty Herren din Gud
hafver välsignat dig; 25 Så sälj det allt för penningar,
och tag penningarna i dina hand, och gack till det rum,
som Herren din Gud utvalt hafver; 26 Och köp för
penningarna allt det din själ lyster, vare sig fä, får, vin,
stark dryck, eller allt det din själ begärar; och ät det der
för Herranom dinom Gud, och var glad, du och ditt hus.
27 Och Leviten, som i dina portar är, honom skall du
icke förlåta; förty han hafver ingen lott eller arf med dig.
28 Efter tre år skall du afsöndra all tiond af dine säd i
det året, och skall lägga henne i dina portar. 29 Så skall
Leviten komma, som ingen lott eller arf hafver med dig;
och främlingen, och den faderlöse, och enkan, som i
dina portar äro, och äta, och mätta sig; på det Herren
din Gud dig välsigna skall i alla dina händers gerningar,
som du gör.

15 Efter sju år skall du hålla ett friår. 2 Och så skall
det tillgå med samma friår: Hvilken man något
ifrå sine hand sinom nästa borgat hafver, han skall icke
kräfva det in af sinom nästa, eller af sinom broder; förty
det heter friår Herranom. 3 Utaf en främmande må du
det inkräfva; men dinom broder skall du tillgifvat. 4 Och
skall allsingen fattig vara ibland eder; ty Herren varder
dig välsignande uti landena, som Herren din Gud dig till
arfs gifva skall, till att intaga; 5 Allenast att du lyder
Herrans dins Guds röst, och håller all dessa buden,
som jag bjuder dig i denna dag, att du gör derefter. 6 Ty
Herren din Gud skall välsigna dig, såsom han dig sagt
hafver: Så skall du låna myckno folke; men af ingom
skall du till låns taga; du skall blifva rådandes öfver
mycket folk; men öfver dig skall ingen rådandes blifva.
7 Om din broder i någon stad är fattig i dino lande, som
Herren din Gud dig gifvandes varder, så skall du icke
förhärda ditt hjerta eller tillycka dina hand för dinom
fattiga broder; 8 Utan skall upplycka henne honom, och
låna honom, efter som honom fattas. 9 Vakta dig, att i
ditt hjerta icke ligger ett Belials ord, så att du säger: Det
kommer snart sjunde året, som är friåret, och ser så illa
ut på din fattiga broder, och får honom intet; så varder
han ropandes öfver dig till Herran, och det varder dig
till synd; 10 Utan du skall låtan fåt, och ditt hjerta skall
icke förtrytat, att du får honom det; ty fördenskull skall
Herren din Gud välsigna dig i alla dina gerningar, och i
allt det du företager. 11 Fattige skola väl alltid vara i
landena; derföre bjuder jag dig, och säger, att du skall
upplycka dina hand dinom broder, som trängder och
fattiger är i dino lande. 12 Om din broder, en Ebreisk
eller Ebreiska, säljer sig dig, så skall han tjena dig i sex
år; i sjunde årena skall du gifva honom fri lös. 13 Och
när du gifver honom fri lös, skall du icke låta honom gå
med tomma händer ifrå dig; 14 Utan du skall få honom
med sig af din får, af dine lado, af dinom press, så att
du gifver honom af det som Herren din Gud dig med
välsignat hafver. 15 Och tänk uppå, att du ock vast
en träl i Egypti land, och Herren din Gud förlossade
dig; derföre bjuder jag dig detta i denna dag. 16 Säger
han till dig: Jag vill icke fara ut ifrå dig; ty jag unner
dig och dino huse godt, efter han mår väl när dig; 17
Så tag en syl, och borra honom genom hans öra, vid

dins huses dörr, och låt honom blifva din träl i evig tid;
med dine trälinno skall du ock så göra. 18 Och låt dig
icke tycka tungt vara, att du gifver honom fri lös; förty
han hafver tjent dig såsom en dubbel legodräng, i sex
år; så skall Herren din Gud välsigna dig i allt det du
gör. 19 Allt förstfödt, som ibland ditt fä och får födt
varder, det mankön är, det skall du helga Herranom
dinom Gud; du skall icke arbeta med förstfödningen af
dino fä, och icke klippa förstfödningen af din får. 20 För
Herranom dinom Gud skall du äta dem årliga, på det
rum som Herren utvalt hafver, du och ditt hus. 21 Om
det hafver någon brist, så att det haltar, eller är blindt,
eller eljest någon ond vank hafver, så skall du icke offra
det Herranom dinom Gud. 22 Utan i dinom port skall du
ätat, ehvad du äst ren eller oren, såsom en rå eller
hjort; 23 Allenast att du icke äter af dess blod, utan
gjuter det på jordena såsom vatten.

16 Håll den månaden Abib, att du gör Herranom
dinom Gud Passah; förty uti Abibs månad hafver
Herren din Gud fört dig utur Egypten om natten. 2
Och du skall slagta Herranom dinom Gud Passah, får
och fä, på det rum, som Herren utväljandes varder, att
hans Namn der bo skall. 3 Du skall intet syradt bröd
äta i de högtidene. I sju dagar skall du äta osyradt
bedröfvelsens bröd; förty med hast gick du utur Egypti
land; på det att du skall ihågkomma den dagen, som du
drog utur Egypti land, i alla dina lifsdagar. 4 I sju dagar
skall intet syradt bröd sedt varda i alla dina landsändar;
och skall intet af köttet, som på första dagen om aftonen
slagtadt vardt, blifva qvart öfver nattena intill morgonen.
5 Du kan icke slagta Passah någorstädes i dinom
portom, som Herren din Gud dig gifvit hafver; 6 Utan
på det rum, som Herren din Gud utväljandes varder, att
hans Namn der bo skall, der skall du slagta Passah, om
aftonen när solen nedergången är, vid den tiden som
du utur Egypten drogst. 7 Och du skall kokat, och ätat
på det rum, som Herren din Gud utväljandes varder;
och sedan om morgonen vända dig, och gå hem i dina
hyddor. 8 I sex dagar skall du äta osyradt, och på
sjunde dagen är Herrans dins Guds församling, då skall
du intet arbete göra. 9 Sju veckor skall du räkna dig,
och begynna räkna ifrå den dagen, när man kastar lian
i sädena; 10 Och skall hålla veckohögtid Herranom
dinom Gud, att du gifver dina hands friviljoga gåfvo,
efter som Herren din Gud dig välsignat hafver. 11 Och
du skall vara glad för Herranom dinom Gud, du och din
son, din dotter, din tjenare, din tjenarinna, och Leviten
som är i dina portar, främlingen, den faderlöse och
enkan, som ibland dig äro, på det rum som Herren din
Gud utväljandes varder, att hans Namn der bo skall. 12
Och tänk uppå, att du hafver varit en träl i Egypten, att
du håller och gör efter dessa buden. 13 Löfhyddohögtid
skall du hålla i sju dagar, när du hafver insamlat af
dinom loga, och af dinom press; 14 Och skall vara glad
på dine högtid, du och din son, din dotter, din tjenare,
din tjenarinna, Leviten, främlingen, den faderlöse och
enkan, som i dina portar äro. 15 I sju dagar skall du
hålla den högtiden Herranom dinom Gud, på det rum
som Herren din Gud dig utväljandes varder; ty Herren
din Gud skall välsigna dig i allt det du inbergar, och i
alla dina händers gerningar; derföre skall du vara glad.
16 Tre resor om året skall allt det mankön är ibland
dig, komma fram för Herran din Gud, på det rum som
han utväljandes varder, på osyrade bröds högtidene,
på veckohögtidene, och på löfhyddohögtidene; icke
skall han tomhändter komma fram för Herran; 17 Hvar
och en efter sine hands gåfvo, efter den välsignelse,
som Herren din Gud dig gifvit hafver. 18 Domare och
ämbetsmän skall du sätta dig i allom dinom portom,
som Herren din Gud dig gifvandes varder ibland dina
slägter, att de måga döma folket med rättom dom. 19
Du skall icke böja rätten, och skall ock ingen person
anse, eller mutor taga; förty mutor förblinda de visa,
och förvända de rättfärdigas saker. 20 Du skall fara
efter det rätt är; på det du må lefva, och besitta det
land, som Herren din Gud dig gifvandes varder. 21 Du
skall icke någon lund af någrahanda trä plantera vid
Herrans dins Guds altare, som du dig gör. 22 Du skall
ingen stod uppresa, hvilket Herren din Gud hatar.

17 Du skall icke offra Herranom dinom Gud något
nöt eller får, det någon brist eller något ondt på sig
hafver; förty det är Herranom dinom Gud en styggelse.
2 Om någor funnen varder i någon af dina portar, som
Herren din Gud dig gifvandes varder, man eller qvinna,
den som illa gör för Herrans dins Guds ögon, så att han
öfverträder hans förbund; 3 Och går bort, och tjenar
andra gudar, och tillbeder dem, vare sig sol eller måne,
eller någor himmels här, det jag icke budit hafver; 4
Och det varder dig sagdt, och du hörer det, så skall
du granneligen fråga derefter; och när du finner, att
det visserliga sant är, att sådana styggelse skedd är i
Israel; 5 Så skall du utföra den samma mannen eller
den samma qvinnona, som sådana ondt gjort hafva,
till dina portar, och skall stena dem ihjäl. 6 Efter tu
eller tre vittnes mun skall den dö, som döden värd är;
men efter ett vittnes mun skall han icke dö. 7 Vittnens
hand skall den första vara till att dräpa honom, och
sedan allt folksens hand; på det att du låter den onda
ifrå dig. 8 Om någor sak i rätta varder dig för svår,
emellan blod och blod, emellan handel och handel,
emellan skada och skada, och hvad tvedrägtiga saker
äro i dinom portom, så skall du stå upp, och gå upp till
det rum, som Herren din Gud utväljandes varder; 9
Och till Presterna, Leviterna, och till domaren, som den

tiden är, och fråga af dem; de skola säga dig domen af.
10 Och du skall göra efter som de säga dig före i de
rumme, som Herren utväljandes varder; och skall hålla
det så, att du gör efter allt det som de dig lära. 11 Efter
lagen, som de lära dig, och efter rätten, som de säga
dig före, skall du hålla dig, så att du icke viker derifrå,
antingen på den högra sidon, eller på den venstra. 12
Och om någor vore öfverdådig, så att han icke ville lyda
Prestenom, som der i Herrans dins Guds ämbete står,
eller domarenom, han skall dö; och du skall borttaga
den onda af Israel; 13 Att allt folket skall höra det,
och rädas och icke mer öfverdådige vara. 14 När du
kommer uti landet, som Herren din Gud dig gifva skall,
och tager det in, och bor der, och varder sägandes: Jag
vill sätta en Konung öfver mig, såsom all folk omkring
mig hafva; 15 Så skall du den sätta för Konung öfver
dig, som Herren din Gud utväljer. Du skall en af dina
bröder sätta öfver dig för Konung; du kan icke sätta
en främmande öfver dig, den icke din broder är; 16
Allenast att han icke håller många hästar, och förer
folket åter in i Egypten, för de många hästars skull;
efter Herren eder sagt hafver, att I icke mer genom
denna vägen komma skolen. 17 Han skall ock icke taga
sig många hustrur, att hans hjerta varder icke afvändt;
och skall ej heller mycket silfver eller guld församla. 18
Och när han nu sittandes varder på sins rikes stol, skall
han taga denna andra lagen af Prestomen Levitomen,
och låta den skrifva uti en bok. 19 Hon skall vara när
honom, och han skall deruti läsa i alla sina lifsdagar; på
det att han skall lära frukta Herran sin Gud, att han
håller all denna lagsens ord, och dessa rätter, att han
gör derefter. 20 Han skall icke förhäfva sitt hjerta utöfver
sina bröder; och skall icke vika ifrå budet, hvarken på
den högra sidona, eller på den venstra; på det han skall
förlänga sina dagar i sitt regemente, han och hans barn
i Israel.

18 Presterna Leviterna, och hela Levi slägt, skola
ingen lott eller arf hafva med Israel; Herrans offer
och hans arfvedel skola de äta. 2 Derföre skola de intet
arf hafva ibland deras bröder; ty Herren är deras arf,
såsom han dem sagt hafver. 3 Och detta skall vara
Presternas rättighet af folkena, och af dem som offra,
ehvad det är fä eller får, att man skall gifva Prestenom
bogen, och båda kindbenen, och vårmbena; 4 Och
förstlingen af ditt korn, och dinom must, och dine oljo;
och förstlingen af din fårs klippning. 5 Förty Herren
din Gud hafver utvalt honom utur alla dina slägter, att
han stå skall i tjenstene i Herrans Namn, och hans
söner evärdeliga. 6 Om en Levit kommer utaf någon
dina städer, eller eljest af hela Israel, der han en gäst
är, och kommer af allo hans själs begärelse, till det
rum som Herren utvalt hafver; 7 Att han vill tjena i
Herrans sins Guds Namn, såsom alle hans bröder
Leviterna, som der stå för Herranom; 8 De skola få
lika del till att äta, förutan det han hafver af sina fäders
sålda godse. 9 När du kommer uti landet, som Herren
din Gud dig gifvandes varder, så skall du icke lära
göra dens folksens styggelse; 10 Att ingen ibland dig
varder funnen, som sin son eller dotter låter gå igenom
eld, eller den som är en spåman, eller en dagväljare,
eller den som på foglalåt aktar, eller trollkarl; 11 Eller
besvärjare, eller en svartkonstig, eller en tecknatydare,
eller den der någon dödan frågar. 12 Ty den som sådant
gör, han är Herranom en styggelse; och för sådana
styggelses skull fördrifver dem Herren din Gud för dig.
13 Var utan vank inför Herranom dinom Gud. 14 Ty
detta folket, som du intaga skall, lyda de dagväljare och
spåmän; men du skall icke så göra Herranom dinom
Gud. 15 En Prophet, såsom mig, skall Herren din Gud
uppväcka dig, utaf dig, och utaf dina bröder; honom
skolen I lyda. 16 Såsom du beddes af Herranom dinom
Gud i Horeb, på församlingenes dag, och sade: Jag
vill icke mer höra Herrans mins Guds röst, och icke
mer se den stora elden, att jag icke skall dö. 17 Och
Herren sade till mig: De hafva väl sagt. 18 Jag skall
uppväcka dem en Prophet, såsom du äst, utaf deras
bröder, och gifva min ord i hans mun; han skall tala till
dem allt det jag honom bjuda vill. 19 Och den som min
ord icke hörer, som han i mitt Namn talandes varder, af
honom vill jag utkräfva det. 20 Dock om någor Prophete
djerfves tala i mitt Namn, det jag honom icke befallt
hafver att tala, och den som talar i andra gudars namn,
den Propheten skall dö. 21 Om du nu säga ville i ditt
hjerta: Huru kan jag märka, hvilket ord Herren icke talat
hafver? 22 När den Propheten talar i Herrans Namn,
och der varder intet af, och sker intet, så är det det ord,
som Herren icke talat hafver. Den Propheten hafver det
talat af öfverdådighet: derföre skall du icke frukta dig
för honom.

19 När Herren din Gud hafver utrotat folket, hvilkets
land Herren din Gud dig gifva skall, att du dem
intager, och bor i deras städer och husom; 2 Så skall
du afskilja dig tre städer i landena, som Herren din Gud
dig gifva skall till att intaga; 3 Och skall utvälja belägna
rum, och skifta dins lands gränsor, som Herren din Gud
dig utdelandes varder, i tre delar; att dit må fly den som
ett mandråp gjort hafver. 4 Och det skall vara saken, att
dit skall fly den som ett mandråp gjort hafver, att han
må lefva. Om någor slår sina nästa icke med vilja, och
hafver tillförene intet hat haft till honom; 5 Utan såsom
någor ginge med sin nästa i skogen till att hugga ved,
och hofve med handene yxena upp till att hugga veden
och jernet fölle af skaftet, och råkade hans nästa, så att
han blefve död; den skall uti en af dessa städerna fly,

och få lefva; 6 På det blodhämnaren icke skall fara efter
dråparen, medan hans hjerta förbittradt är, och få fatt
på honom, om vägen är lång, och slå hans själ; ändock
han till döds icke brutit hafver, efter han tillförene intet
hat till honom haft hade. 7 Derföre bjuder jag dig, att
du afskiljer tre städer. 8 Och om Herren din Gud dina
landsändar utvidgandes varder, såsom han dina fäder
svorit hafver, och gifver dig allt det landet, som han
dina fäder lofvat hafver att gifva; 9 Om du annars håller
all dessa buden, att du gör derefter, som jag dig bjuder
i denna dag, att du älskar Herran din Gud, och vandrar
i hans vägar i dina lifsdagar, så skall du ännu tre städer
lägga till dessa tre städer; 10 På det oskyldigt blod icke
skall utgjutet varda i dino lande, som Herren din Gud
dig till arfs gifva skall, och blodskulder komma öfver
dig. 11 Men om någor hafver hat emot sin nästa, och
vaktar efter honom, och han går åstad, och slår honom
hans själ ihjäl, och flyr uti en af dessa städer; 12 Så
skola de äldste i hans stad sända dit, och låta hemta
honom dädan, och få honom i blodhämnarens händer,
att han skall dräpas. 13 Din ögon skola intet skona
honom, och skall borttaga oskyldigt blod af Israel, på
det att dig må väl gå. 14 Du skall icke dins nästas
råmärke flytta, hvilka förfäderna satt hafva i dinom
arfvedel, den du ärfver i landena, som Herren din Gud
dig gifvit hafver att intaga. 15 Intet vittne skall ensamt
framträda emot någon om någor missgerning eller
synd, ehvad missgerning det är som man göra kan;
utan i tvegge eller tregge vittnes mun skola alla saker
stå. 16 Om ett vrångt vittne går fram emot någon, till att
vittna öfver honom någon öfverträdning; 17 Så skola de
både männerna, som saken på gäller, stå för Herranom
framför Presterna och domarena, som på den tiden äro;
18 Och domarena skola väl ransakat. Och om det falska
vittnet hafver burit falskt vittnesbörd emot sin broder;
19 Så skolen I göra honom, såsom han hade aktat göra
sinom broder; på det att du skall skilja den onda ifrå
dig; 20 Och andre skola det höra och rädas, och icke
mer taga sig före sådana ondt stycke göra ibland dig.
21 Ditt öga skall icke skona honom: själ för själ, öga för
öga, tand för tand, hand för hand, fot för fot.

20 När du drager till örlig emot dina fiendar, och får
se hästar och vagnar, dess folks som är större än
du, så frukta dig intet för dem; ty Herren din Gud, som
dig utur Egypti land fört hafver, han är med dig. 2 När I
nu kommen till strids, så skall Presten träda fram, och
tala med folkena, 3 Och säga till dem: Israel, hör härtill; I
gån i dag i stridena emot edra fiendar. Edart hjerta vare
icke blödigt; frukter eder intet, bäfver intet, och grufver
eder intet för dem; 4 Ty Herren edar Gud går med eder,
att han skall strida för eder mot edra fiendar, och hjelpa
eder. 5 Men ämbetsmännerna skola tala med folket,
och säga: Hvilken som ett nytt hus byggt hafver, och
hafver icke ännu vigt det, han gånge sina färde, och
blifve hemma; på det han icke skall blifva död i stridene,
och en annar viger det. 6 Hvilken som hafver plantat en
vingård, och hafver icke ännu gjort honom menligan,
han gånge sina färde, och blifve hemma; på det han
icke blifver död i stridene, och en annan gör honom
menligan. 7 Hvilken sig en hustru trolofvat hafver, och
hafver icke ännu hemtat henne hem, den gånge sina
färde, och blifve hemma; att han icke dör i stridene, och
en annar hemtar henne hem. 8 Och ämbetsmännerna
skola ytterligare tala med folket, och säga: Hvilken som
rädder är, och förskräckt hjerta hafver, han gånge sina
färde, och blifve hemma; på det han ock icke skall göra
sina bröders hjerta förskräckt, såsom hans hjerta är. 9
Och när ämbetsmännerna uttalat hafva med folkena,
så skola de skicka höfvitsmännerna för folket främst i
spetsen. 10 När du drager för en stad, till att bestrida
honom, så skall du först bjuda dem frid till. 11 Svara de
dig fridliga, och låta upp för dig, så skall allt det folk,
som derinne är, vara dig skattskyldigt och underdånigt;
12 Men vilja de icke fridliga handla med dig, och vilja
örliga med dig, så belägg dem. 13 Och när Herren
din Gud gifver dem dig i händer, så skall du slå allt
mankön, som derinne är, med svärdsegg; 14 Utan
qvinnfolk, barn och boskap, och allt det i staden är, och
allt rofvet skall du byta emellan dig, och skall äta af dina
fiendars byte, som Herren din Gud dig gifvit hafver. 15
Alltså skall du göra med alla städer, som fast långt ifrå
dig ligga, och icke äro af desso folks städer. 16 Men
i desso folks städer, som Herren din Gud dig till arf
gifva skall, skall du intet låta lefva det som anda hafver;
17 Utan skall gifva det tillspillo, nämliga de Hetheer,
Amoreer, Cananeer, Phereseer, Heveer och Jebuseer,
såsom Herren din Gud dig budit hafver; 18 På det att
de icke skola lära eder göra all den styggelse, som de
göra deras gudar, och I synden emot Herran edar Gud.
19 Om du måste länge ligga för en stad, emot hvilken
du strider, till att intagan, så skall du icke förderfva trän,
så att du låter yxena komma på dem; förty du kan äta
deraf, derföre skall du icke afhugga dem. Är det dock
ett trä på markene, och icke menniska, och kan icke
komma i bålverk emot dig. 20 Men de trä, som du vetst
att man icke äter deraf, dem skall du förderfva och
afhugga, och gör bålverk emot staden som med dig
örligar, tilldess du honom öfvermägtig varder.

21 Om någon dräpen man finnes i landena, som
Herren din Gud dig gifva skall till att intaga, och
ligger på markene, och man icke vet ho honom dräpit
hafver; 2 Så skola dine äldste och domare gå der
ut, och mäla ifrå den dräpna, intill de städer, som
deromkring ligga. 3 Hvilken staden, som der näst är,

hans äldste skola taga af boskapenom ena unga ko,
der man intet med arbetat hafver, och den intet ok
hafver dragit; 4 Och de skola leda henne in på en
stenogan dal, den intet hafver brukad varit, ej heller
besådd, och der i dalen hugga henne halsen af. 5 Så
skola Presterna gå fram, Levi söner, ty Herren din Gud
hafver utvalt dem, att de skola tjena honom, och lofva
Herrans Namn, och efter deras mun skola alla saker
och all slags mål handlad varda. 6 Och alle äldste af
den staden skola gå fram till den dräpna, och två sina
händer öfver den unga kon, som i dalenom halshuggen
är; 7 Och skola svara och säga: Våra händer hafva
detta blodet icke utgjutit; hafva ej heller vår ögon sett
det. 8 Var nådelig dino folke Israel, som du, Herre,
förlossat hafver; lägg icke detta oskyldiga blodet på ditt
folk Israel. Så skola de vara försonade för det blodet. 9
Alltså skall du lägga ifrå dig oskyldigt blod, att du skall
göra det rätt är för Herrans ögon. 10 När du drager i
strid emot dina fiendar, och Herren din Gud gifver dem
i dina händer, att du förer dem fångna bort; 11 Och du
ser ibland de fångar en dägelig qvinno, och dig faller
lust till henne, att du måtte taga henne till hustru; 12
Så för henne i ditt hus, och låt raka henne håret af,
och omskära hennes naglar; 13 Och lägga de kläder
af, der hon uti fången var, och låt henne sitta i dino
huse, och gråta i en månad sin fader och sina moder;
sedan sof när henne, och tag henne till äkta, och låt
henne vara din hustru. 14 Om du sedan icke hafver
lust till henne, så skall du låta henne fara hvart hon
vill, och icke sälja henne för penningar, eller försätta
henne; derföre, att du hafver förnedrat henne. 15 Om
några hafver två hustrur, ena som han kär hafver, och
ena som han hatar, och de föda honom barn, både
den kära och den okära, så att det förstfödda är de
okäres; 16 Och tiden kommer, att han skall sinom
barnom utskifta arfvet, så kan han icke göra dess
käres son till förstfödda son, för den okäres förstfödda
son; 17 Utan han skall bekänna den okäres son för
förstfödda sonen, så att han gifver honom dubbelt af
allt det på färde är; förty den samme är hans första
kraft, och honom hörer förstfödslorätten till. 18 Om
några hafver en sjelfsvörding och ohörsamman son,
som faders och moders röst icke lyder, och när de tukta
honom, lyder han dem intet; 19 Så skola hans fader
och moder taga honom fatt, och hafva honom fram för
de äldsta i staden, och till porten åt samma rum; 20
Och säga till de äldsta i staden: Denne vår son är en
sjelfsvörding och ohörsam, och lyder intet våra röst,
och är en fråssare och drinkare. 21 Så skall allt folket i
staden stena honom ihjäl; och alltså skall du skilja den
onda ifrå dig, att hela Israel skall det höra och rädas.
22 När några hafver bedrifvit en synd, den döden värd
är, och varder så dödad, att man hängre honom upp i
trä; 23 Så skall hans lekamen icke blifva på trät öfver
nattena; utan I skolen begrafva honom på den samma
dagen; ty förbannad är den för Gud, som hängder är;
på det att du icke skall orena ditt land, som Herren din
Gud gifver dig till arfs.

22 När du dins broders oxa eller får ser vilsefara,
så skall du icke draga dig derifrån; utan skall
drifva dem till din broder igen. 2 Om din broder icke
bor när, och du känner honom icke, så skall du taga
dem in uti ditt hus, att de blifva när dig, tilldess din
broder söker efter dem, och då får du honom dem
igen. 3 Sammalunda skall du göra med hans åsna,
med hans kläde, och med allt det som tappadt är, det
din broder mist hafver, och du finner det; drag dig icke
derifrå. 4 Om du ser dins broders åsna eller oxa falla
på vägenom, så skall du icke draga dig derifrån; utan
skall hjelpa honom upp. 5 En qvinna skall icke bära
mans tyg, och en man skall icke draga qvinnokläder
uppå; ty den som det gör, är Herranom dinom Gud en
styggelse. 6 Om du råkar på vägen ett foglabo, på
eno trä eller på jordene, med ungar eller med ägg,
och modren sitter på ungarna eller på äggen, så skall
du icke taga modren med ungarna; 7 Utan skall låta
modren flyga, och taga ungarna; att dig må gå väl,
och du må länge lefva. 8 När du bygger ett nytt hus,
så gör såsom en värn ofvanomkring på taket, att du
icke indrager blod på ditt hus, om någon faller deraf.
9 Du skall icke så din vingård med mångahanda, att
du icke helgar till fyllelse sådana säd, som du sått
hafver ibland vingårdsens frukt. 10 Du skall icke plöja
tillhopa med en oxa och med en åsna. 11 Du skall icke
utikläda dig en klädning, som af ull och lin tillsammans
kommen är. 12 Du skall göra dig klutar i fyra hörnen
på din mantel, som du hafver på dig. 13 Om någor
tager ena hustru, och sedan han henne belägrat hafver,
får ledo till henne; 14 Och kastar henne något slemt
före, och förer henne ett rykte uppå, och säger: Denna
qvinnona hafver jag tagit, och när jag ingick till henne,
fann jag att hon icke var jungfru; 15 Så skola fader
och moder åt qvinnone taga henne, och bära fram
qvinnones jungfruskap inför de äldsta i stadenom, som
i porten sitta. 16 Och qvinnones fader skall säga till
de äldsta: Jag hafver gifvit denna mannenom mina
dotter till hustru; nu är han henne vorden hätsk; 17 Och
kastar henne skamlig ting före, och säger: Jag hafver
icke funnit dina dotter jungfru; detta är mina dotters
jungfruskap. Och de skola utbreda klädet för de äldsta
i stadenom. 18 Så skola de äldste i stadenom taga
mannen och näpsa honom; 19 Och sakfälla honom till
hundrade siklar silfver, och gifva dem qvinnones fader,
derföre att han hafver beryktat ena jungfru i Israel; och
han skall hafva henne till hustru, så att han icke skall

öfvergifva henne i alla sina lifsdagar. 20 Är det ock
sant, att qvinnan icke är funnen jungfru; 21 Så skall
man föra henne ut för hennes faders husdörr, och folket
i staden skola stena henne till döds, derföre att hon
hafver bedrifvit en galenskap i Israel, och hafver bolat i
hennes faders hus; och skall bortkasta det onda ifrå
dig. 22 Om någor varder befunnen, att han ligger när
en hustru, som en äkta man hafver, så skola de både
dräpas, mannen och qvinnan, som han när legat hafver;
och skall taga bort det onda af Israel. 23 Om en piga är
enom manne trolofvad, och någor kommer i färd med
henne i stadenom, och ligger när henne; 24 Så skall du
föra dem båda ut till stadsporten, och skall stena dem
båda till döds; pigona fördenskull, att hon icke ropade,
efter hon var i stadenom; mannen fördenskull, att han
sins nästas hustru skämt hafver; och skall kasta det
onda bort ifrå dig. 25 Om någor finner en förlofvad pigo
på markene, och tager henne fatt, och ligger när henne;
så skall mannen allena dräpas, som låg när henne;
26 Och pigone skall du intet göra; ty hon hafver ingen
synd gjort, som döden värd är; utan lika som någor
hofve sig upp emot sin nästa, och sloge hans själ ihjäl,
så är detta ock; 27 Ty han fann henne på markene,
och den förlofvade pigan ropade, och ingen var som
henne halp. 28 Om någor kommer till en jungfru som
intet trolofvad är, och får henne fatt och ligger när
henne, och det varder funnet; 29 Så skall han, som
när henne låg, gifva hennes fader femtio siklar silfver,
och skall hafva henne till hustru, derföre att han hafver
förnedrat henne; han må icke öfvergifva henne i hans
lifsdagar. 30 Ingen skall taga sins faders hustru, och
icke upptäcka sins faders täckelse.

23 Ingen förbråken eller snöpt skall komma in i
Herrans församling. 2 Skall ock ingen skökoson
komma i Herrans församling, ja ock efter tionde led;
utan skall platt intet komma i Herrans församling. 3
De Ammoniter och Moabiter skola icke komma in i
Herrans församling; ja ock efter tionde led; aldrig skola
de komma in i Herrans församling; 4 Derföre, att de
icke ville möta dig med bröd och vatten på vägen, då I
drogen utur Egypten; och dertill lejde emot eder Bileam,
Beors son, den spåmannen utaf Mesopotamien, att
han skulle förbanna dig. 5 Men Herren din Gud ville
icke höra Bileam; och Herren din Gud förvände dig den
förbannelsen uti välsignelse; derföre, att Herren din
Gud hade dig kär. 6 Du skall dem hvarken godt eller
äro bevisa i alla dina lifsdagar evinnerliga. 7 Edomeen
skall du icke för styggelse hålla; ty han är din broder.
Egyptien skall du ej heller hålla för styggelse; ty du
hafver varit en främling i hans land. 8 De barn, som af
dem födde varda i tredje led, de måga komma in uti
Herrans församling. 9 När du utdrager utu lägret emot
dina fiendar, så tag dig vara för allt ondt. 10 Är någor
ibland dig, som icke är ren, att honom om natten något
vederfaret är, han skall gå ut för lägret, och icke igen
inkomma; 11 Förra än han mot aftonen tvår sig i vatten;
och när solen nedergången är, skall han åter komma i
lägret igen. 12 Utanför lägret skall du hafva en plats,
der du ut uppå går till dina tarfver; 13 Och skall hafva
en staka vid bältet, och när du dig derute sätta vill,
skall du grafva dermed; och när du sutit hafver, skall
du med mullene öfverskyla det af dig gånget är. 14 Ty
Herren din Gud vandrar i dino lägre, att han skall frälsa
dig, och gifva dina fiendar för dig; derföre skall ditt
lägre vara heligt, att ingen skam skall sedd vara ibland
dig, och han vänder sig ifrå dig. 15 Du skall icke igen
antvarda husbondanom tjenaren, som ifrå honom flyr till
dig. 16 Han skall blifva när dig på det rum, som honom
täckes i någon af dina portar, sig till godo, och skall
icke bedröfva honom. 17 Ingen sköka skall vara ibland
Israels döttrar, och ingen bolare ibland Israels söner. 18
Du skall icke bära skökolön eller hundapenningar uti
Herrans dins Guds hus, af någrahanda löfte; ty både
äro Herranom dinom Gud en styggelse. 19 Du skall
icke ockra på dinom broder, antingen med penningar
eller fetalia, eller med någon ting, der man med ockra
kan. 20 På dem främmande må du ockra, men icke på
dinom broder; på det Herren din Gud skall välsigna
dig i allt det du företager i landena, dit du kommer till
att intaga det. 21 När du gör Herranom dinom Gud ett
löfte, så skall du icke fördröja att hålla det; ty Herren din
Gud varder det utkräfvandes af dig; och det blifver dig
räknadt till synd. 22 Om du intet löfte lofvar, så är det
dig ingen synd. 23 Hvad af dina läppar utgånget är, det
skall du hålla, och göra derefter, såsom du Herranom
dinom Gud med fri vilja lofvat hafver, det du med dinom
mun talat hafver. 24 När du går i dins nästas vingård,
så må du äta af vinbären så mycket dig täckes, tilldess
du blifver mätt; men du skall intet taga med dig i dino
kärile. 25 När du går i dins nästas säd, så må du
afplocka ax; men med lian skall du icke gå dertill.

24 Om någor tager sig hustru, och äktar henne, och
hon icke finner ynnest för hans ögon, för någon
olusts skull, så skall han skrifva ett skiljobref, och få
henne i handena, och låta henne utu sitt hus. 2 När
hon utu hans hus gången är, och går till och blifver
ens annars mans hustru; 3 Och den samme andre
mannen varder henne ock ogunstig, och skrifver ett
skiljobref och får henne i handena, och låter henne utu
sitt hus; eller om den samme andre mannen dör, som
henne till hustru tog; 4 Så kan hennes förste man, som
henne utdref, icke taga henne igen, att hon blifver hans
hustru, efter det att hon är oren; ty det är en styggelse
för Herranom; på det att du icke skall komma landet i

synd, som Herren din Gud dig till arfs gifva skall. 5 Om
någor hafver nyliga tagit sig hustru, han skall icke draga
ut i härfärd, och man skall intet lägga honom uppå;
han skall vara fri i sino huse ett år igenom, att han må
vara glad med sine hustru, som han tagit hafver. 6 Du
skall intet till pant taga understenen och öfverstenen i
qvarnene; ty han hafver satt dig själena till pant. 7 Om
någor varder funnen den som stjäl ena själ utaf sina
bröder utaf Israels barnom, och försätter eller säljer
henne, den tjufven skall dräpas; att du skiljer det onda
ifrå dig. 8 Tag dig vara för den plågon spitelskona,
att du med flit håller och gör allt det som Presterna
Leviterna lära dig, och jag dem budit hafver; det skolen
I hålla, och göra derefter. 9 Kom ihåg hvad Herren din
Gud gjorde med MirJam på vägenom, då I drogen utur
Egypten. 10 Om du något borgar dinom nästa, så skall
du icke gå i hans hus, och taga honom en pant af; 11
Utan du skall stå utanföre, och den som du borgat
hafver, skall bära sin pant ut till dig. 12 Är han nödställd,
så skall du icke gå och lägga dig sofva med hans pant;
13 Utan skall gifva honom hans pant igen, när solen
nedergår, att han må sofva i sin kläder, och välsigna
dig; det varder dig räknadt för Herranom dinom Gud till
rättfärdighet. 14 Du skall icke förhålla lönen för den
som torftig och fattig är ibland dina bröder; eller för
främlingenom, som i dino lande eller i dina portar är;
15 Utan skall gifva honom samma dagen sin lön, att
solen dermed icke nedergår, efter han nödställd är, och
dermed uppehåller sina själ; på det han icke skall ropa
till Herran öfver dig, och det varder dig till synd. 16
Fäderna skola icke dö för barnen, ej eller barnen för
fäderna; utan hvar och en skall dö för sina synd. 17 Du
skall icke böja främlingens, eller dens faderlösas rätt;
och skall icke taga enkone hennes kläder af till pant.
18 Ty du skall ihågkomma, att du hafver varit en träl i
Egypten, och Herren din Gud hafver dig dädan löst;
derföre bjuder jag dig, att du detta gör. 19 När du hafver
bergat af dinom åker, och du en kärfva förgätit hafver
på åkrenom, så skall du icke omvända och taga honom;
utan han skall höra främlingenom, dem faderlösa och
enkone till; på det att Herren din Gud skall välsigna dig
i all din händers verk. 20 När du afrist hafver af ditt
oljoträ, så skall du icke sedan på nytt afrista; det skall
höra främlingenom, dem faderlösa och enkone till. 21
När du din vingård afbergat hafver, så skall du icke
sedan på nytt hemta; det skall höra främlingenom, dem
faderlösa och enkone till; 22 Och skall ihågkomma, att
du hafver varit en träl i Egypti land; derföre bjuder jag
dig, att du detta gör.

25 Om en träta är emellan män, så skall man hafva
dem fram för rätten, och döma emellan dem,
och gifva dem rättfärdiga rätt, och den ogudaktiga
fördöma. 2 Och om den ogudaktige hafver förtjent
hugg, skall domaren bjuda honom falla neder, och de
skola inför honom slå honom, efter det mått och tal,
som missgerningen kräfver. 3 När man honom fyratio
slag gifvit hafver, skall man icke mer slå; på det, om
man mer slår, han icke skall förmycket slagen varda,
och din broder styggelig varder för din ögon. 4 Du skall
icke binda munnen till på oxanom, som tröskar. 5 När
bröder bo tillhopa, och en dör utan barn, så skall dens
dödas hustru icke taga någon främmande man utantill;
utan hennes svåger skall ingå till henne, och taga
henne till hustru, och befrynda henne. 6 Och den förste
sonen, som hon föder, skall nämnas efter hans döda
broder; att hans namn icke nederlägges i Israel. 7 Om
mannenom icke täckes, att han tager sina svägersko,
så skall hans svägerska uppgå till porten för de äldsta,
och säga: Min svåger nekar sig vilja uppväcka sinom
broder namn i Israel, och vill icke hafva mig till hustru.
8 Så skola de äldste i stadenom låta kalla honom, och
tala med honom. Om han då står, och säger: Mig faller
icke i sinnet att taga henne; 9 Så skall hans svägerska
träda till honom inför de äldsta, och draga honom en
sko af hans fötter, och spotta uppå honom, och skall
svara och säga: Så skall man göra hvarjom och enom,
som sins broders hus icke uppbygga vill. 10 Och hans
namn skall heta i Israel: Dens barföttes hus. 11 Om två
män träta tillhopa, och ensderas hustru löper till, att
hon vill undsätta sin man ifrå hans hand som honom
slår, och räcker sina hand ut, och fatter honom om
hans hemlig ting; 12 Så skall du hugga henne handena
af, och ditt öga skall icke skona henne. 13 Du skall
icke hafva tveggehanda vigt i dinom säck, större och
mindre; 14 Och i dino huse skall icke vara tveggehanda
käppa, större och mindre. 15 Du skall hafva ena fulla
och rätta vigt, och ena fulla och rätta käppo; på det
att du skall länge lefva på landena, som Herren din
Gud dig gifva skall. 16 Ty den som detta gör, han är
Herranom dinom Gud en styggelse; såsom ock alle
de som illa göra. 17 Kom ihåg hvad de Amalekiter
gjorde dig uppå vägenom, då I drogen utur Egypten; 18
Huru de kommo emot dig på vägenom, och slogo dina
eftersta, alla de svaga som efterst drogo, när du mödd
och trött vast, och de fruktade icke Gud. 19 När nu
Herren din Gud låter dig komma till ro ifrån alla dina
fiendar omkring dig i landena, som Herren din Gud
dig gifver till arfs till att intaga, så skall du utskrapa
de Amalekiters åminnelse under himmelen; det förgät
icke.

26 När du kommer in i landet, som Herren din Gud
dig till arfs gifva skall, och du tager det in, och
bor der; 2 Så skall du taga allahanda landsens första
frukter, som af jordene komma, som Herren din Gud

dig gifver, och skall lägga dem uti en korg, och gå bort
på det rum, som Herren din Gud utväljandes varder, att
hans Namn der bo skall; 3 Och skall gå till Presten,
som på den tiden är, och säga till honom: Jag förkunnar
på denna dag Herranom dinom Gud, att jag är kommen
in uti det land, som Herren vårom fädrom svorit hafver
till att gifva oss. 4 Och Presten skall taga korgen utu
dine hand, och sätta honom ned för Herrans dins Guds
altare. 5 Då skall du svara, och säga för Herranom
dinom Gud: De Syrer ville förgöra min fader, han drog
neder i Egypten, och var der en främling med fögo folk;
och vardt der ett stort, starkt och mycket folk. 6 Men de
Egyptier handlade illa med oss, och tvingade oss, och
lade en hård träldom på oss. 7 Då ropade vi till Herran
våra fäders Gud, och Herren hörde vårt rop, och såg
vårt elände, ångest och nöd. 8 Och Herren förde oss
utur Egypten med väldiga hand och uträcktom arm,
och med stor förfärelse genom tecken och under; 9
Och förde oss på detta rummet, och gaf oss detta
landet, der mjölk och hannog uti flyter. 10 Och derföre
bär jag nu här fram landsens första frukt, som du,
Herre, mig gifvit hafver. Och så skall du låta det der
för Herranom dinom Gud, och tillbedja för Herranom
dinom Gud; 11 Och vara glad öfver allt det goda, som
Herren din Gud hafver gifvit dig, och dino huse, du
och Leviten, och främlingen som när dig är. 12 När
du hafver tillhopasamlat allan tionden af din årsväxt i
tredje årena, hvilket är ett tiondeår, så skall du gifva
Levitenom, främlingenom, dem faderlösa och enkone,
att de måga äta i dinom port, och varda mätte; 13 Och
skall säga för Herranom dinom Gud: Jag hafver här
framburit det som helgadt är af mino huse, och hafver
gifvit det Levitenom, främlingenom, dem faderlösa och
enkone, efter allt ditt bud, som du mig budit hafver;
jag hafver icke gått utöfver ditt bud, eller förgätit det;
14 Jag hafver icke ätit deraf i mine sorg; jag hafver
intet tagit deraf i orenlighet; jag hafver intet deraf gifvit
till de döda; jag hafver varit Herrans mins Guds röst
hörig, och hafver gjort allt det du mig budit hafver. 15
Se här neder af dine helga boning af himmelen, och
välsigna ditt folk Israel, och landet som du oss gifvit
hafver, såsom du våra fäder svorit hafver, ett land der
mjölk och hannog uti flyter. 16 I dag hafver Herren
din Gud budit dig, att du efter all dessa bud och rätter
göra skall, så att du håller dem, och gör derefter af
allo hjerta, och af allo själ. 17 Herranom hafver du det
tillsagt i denna dag, att han skall vara din Gud, och du
skall vandra i hans vägar, och hålla hans lag, bud och
rätter, och lyda hans röst. 18 Herren hafver dig tillsagt i
dag, att du skall vara hans eget folk, såsom han dig
sagt hafver; att du skall hålla all hans bud; 19 Och han
skall göra dig det högsta, och du varder prisad, lofvad
och ärad, öfver allt folk som han gjort hafver; på det du
skall vara Herranom dinom Gud ett heligt folk, såsom
han sagt hafver.

27 Och Mose, samt med de äldsta i Israel, böd
folkena, och sade: Behåller all de bud, som jag
bjuder eder i dag. 2 Och på den tiden, när I öfver
Jordan dragen in i landet, som Herren din Gud dig
gifvandes varder, skall du uppresa stora stenar, och
plåstra dem med kalk; 3 Och derpå skrifva all dessa
lagsens ord, när du deröfver kommer; på det du skall
komma i landet, som Herren din Gud dig gifva skall, ett
land der mjölk och hannog uti flyter; såsom Herren dina
fäders Gud dig sagt hafver. 4 När I nu gån öfver Jordan,
så skolen I sådana stenar uppresa, om hvilka jag eder i
dag bjuder, på det berget Ebal, och plåstra dem med
kalk; 5 Och skall dersammastäds uppbygga Herranom
dinom Gud ett altare af sten, der intet jern kommer
vid. 6 Af helom stenom skall du bygga det altaret
Herranom dinom Gud, och offra deruppå bränneoffer
Herranom dinom Gud; 7 Och skall offra tackoffer,
och dersammastäds äta, och vara glad för Herranom
dinom Gud; 8 Och skall skrifva på stenarna all dessa
lagsens ord, klarliga och ljusliga. 9 Och Mose, samt
med Presterna Leviterna, talade med hela Israel, och
sade: Märk och hör till, Israel; på denna dagen äst du
vorden Herrans dins Guds folk; 10 Att du skall lydig
vara Herrans dins Guds röst, och göra efter hans bud
och rätter, som jag bjuder dig i dag. 11 Och Mose böd
folkena på samma dagen, och sade: 12 Desse skola stå
på det berget Grisim, till att välsigna folket, när I öfver
Jordan gångne ären: Simeon, Levi, Juda, Isaschar,
Joseph och BenJamin. 13 Och desse skola stå på
det berget Ebal, till att förbanna: Ruben, Gad, Asser,
Sebulon, Dan och Naphthali. 14 Och Leviterna skola
begynna, och säga till hvar man af Israel med klara röst:
15 Förbannad vare den som gör en afgud eller gjutet
beläte, Herrans styggelse; ett verk, som konstnärers
händer gjort hafva, och sätter det hemliga; och allt folket
skall svara och säga: Amen. 16 Förbannad vare den
som bannar sin fader eller moder; och allt folket skall
svara och säga: Amen. 17 Förbannad vare den som
flyttar sins nästas råmärke; och allt folket skall säga:
Amen. 18 Förbannad vare den som låter en blindan
fara vill på vägenom; och allt folket skall säga: Amen.
19 Förbannad vare den som böjer främlingens, dens
faderlösas och enkones rätt; och allt folket skall säga:
Amen. 20 Förbannad vare den som ligger när sins
faders hustru, att han upptäcker sins faders täckelse;
och allt folket skall säga: Amen. 21 Förbannad vare den
som beligger någon fänad; och allt folket skall säga:
Amen. 22 Förbannad vare den som ligger när sina
syster, den hans faders eller moders dotter är; och allt
folket skall säga: Amen. 23 Förbannad vare den som

ligger när sina sväro; och allt folket skall säga: Amen.
24 Förbannad vare den som slår sin nästa hemliga; och
allt folket skall säga: Amen. 25 Förbannad vare den
som tager mutor, att han ens oskyldigs blods själ slå
skall; och allt folket skall säga: Amen. 26 Förbannad
vare den som icke fullkomnar all denna lagsens ord, så
att han gör derefter; och allt folket skall säga: Amen.

28 Och om du Herrans dins Guds röst lydig äst, att
du behåller och gör all hans bud, som jag bjuder
dig i dag; så skall Herren din Gud göra dig högst öfver
allt folk på jordene. 2 Och all denna välsignelsen skola
komma öfver dig, och drabba på dig, derföre att du
hafver varit Herrans dins Guds röst hörig. 3 Välsignad
skall du vara uti stadenom, välsignad på åkrenom; 4
Välsignad skall vara dins lifs frukt, dins lands frukt, och
frukten af dinom boskap, frukten af ditt fä, frukten af din
får; 5 Välsignad varder din korg, och dina öfverlefvor; 6
Välsignad skall du vara, när du ingår; välsignad, när du
utgår. 7 Och Herren skall dina fiendar, som sig emot
dig resa, låta falla för dig; på en väg skola de komma ut
emot dig, och på sju vägar fly för dig. 8 Herren skall
bjuda välsignelsen, att hon är med dig i ditt visthus, och
i allt det du företager; och skall välsigna dig i landena,
som Herren din Gud dig gifvit hafver. 9 Herren skall
upprätta dig sig till ett heligt folk, såsom han dig svorit
hafver; derföre, att du Herrans dins Guds bud håller,
och vandrar i hans vägar; 10 Att all folk på jordene
skola se, att du nämnd är efter Herrans Namn; och
skola frukta dig. 11 Och Herren skall göra, att du skall
öfverflöda i alla ägodelar; i dine lifs frukt, i dins boskaps
frukt, i dins åkers frukt, på landena som Herren dina
fäder svorit hafver dig till att gifva. 12 Och Herren skall
öppna dig sina goda håfvor, himmelen, att han skall
gifva dino lande regn i sinom tid, och att han skall
välsigna all dina händers verk; och du skall låna mycket
folk, och du skall taga till låns af ingom. 13 Och Herren
skall göra dig till hufvud, och icke till stjert, och skall
alltid sväfva ofvanuppå, och icke underligga; derföre,
att du äst lydig Herrans dins Guds bud, som jag dig
bjuder i denna dag, till att hålla och göra; 14 Och hafver
icke vikit ifrå något det ord, som jag bjuder dig i dag,
hvarken på den högra sidon, eller på den venstra, så
att du efterföljde andra gudar, till att tjena dem. 15 Om
du ock icke lyder Herrans dins Guds röst, så att du
håller och gör all hans bud och rätter, som jag bjuder
dig i dag, så skola all denna förbannelsen komma öfver
dig, och drabba på dig. 16 Förbannad skall du vara i
stadenom; förbannad på åkrenom; 17 Förbannad skall
vara din korg, och dina öfverlefvor; 18 Förbannad skall
vara dins lifs frukt, dins lands frukt, frukten af ditt fä,
frukten af din får; 19 Förbannad skall du vara, när du
ingår: förbannad, när du utgår. 20 Herren skall sända
ibland dig armod, ofrid och oråd, öfver allt det du tager
dig före att göra, tilldess han förgör dig, och förderfvar
dig snarliga, för dina onda gerningars skull, att du mig
öfvergifvit hafver. 21 Herren skall låta pestilentie låda
vid dig, tilldess han gör ända med dig på landena, dit du
kommer till att intaga det. 22 Herren skall slå dig med
svullnad, skälfvo, hetta, bränno, torrhet och blekhet; och
skall förfölja dig, tilldess han förgör dig. 23 Himmelen,
som öfver ditt hufvud är, skall vara som koppar; och
jorden under dig såsom jern. 24 Herren skall gifva dino
lande stoft och asko för regn af himmelen öfver dig,
tilldess han förgör dig. 25 Herren skall låta slå dig
för dina fiendar; på en väg skall du draga ut till dem,
och på sju vägar skall du fly ifrå dem; och skall varda
förströdd kringom all rike på jordene. 26 Din lekamen
skall till mat vara allom himmelens foglom, och allom
vilddjurom på jordene, och ingen skall vara, som dem
afdrifver, 27 Herren skall slå dig med Egyptes böld,
med fikbölder, med skabb och klåda, så att du icke
skall kunna varda hel. 28 Herren skall slå dig med
ursinnighet, blindhet, och hjertans rasande. 29 Och du
skall famla om middagen, såsom en blinder famlar i
mörkret, och skall ingen lycko hafva på dina vägar;
och skall lida våld och orätt så länge du lefver, och
ingen skall hjelpa dig. 30 Du skall trolofva dig hustru,
men en annar skall sofva när henne; du skall bygga dig
hus, men en annar skall bo deruti; du skall plantera
vingård, men du skall icke bergan. 31 Din oxe skall
för din ögon slagtad varda, men du skall intet få äta
af honom; din åsne skall för din ögon med våld tagen
varda, och skall dig intet igengifven varda; din får skola
varda gifne dinom fiendom, och ingen skall hjelpa dig.
32 Dine söner och dina döttrar skola andro folke gifne
varda, så att din ögon skola se deruppå, och uppgifvas
öfver dem dagliga; och ingen starkhet skall vara i dina
händer. 33 Frukten af dino lande, och allt ditt arbete
skall ett folk förtära, som du intet känner; och du skall
orätt lida, och förtryckt varda i alla dina dagar; 34 Och
skall ursinnig blifva för sådana syn, som din ögon se
skola. 35 Herren skall slå dig med en ond böld på knän,
och uppå benkalfvana, att du icke skall kunna helas ifrå
fotbjellet intill hjessan. 36 Herren skall drifva dig och
din Konung, som du öfver dig satt hafver, till ett folk,
som du intet känner eller dina fäder; och der skall du
tjena andra gudar, stockar och stenar; 37 Och skall
varda till en grufvelse, och till ett ordspråk och gabberi
ibland all folk, dit Herren dig drifvit hafver. 38 Du skall
mycken säd föra ut på markena, och litet införa; ty
gräshoppor skola det uppäta. 39 Du skall plantera och
bruka vingård, men intet vinet dricka eller hemta; ty
matkar skola förtärat. 40 Du skall hafva oljoträ i allom
dinom landsändom, men du skall icke smörja dig med
oljone; ty ditt oljoträ skall uppryckt varda. 41 Söner och

döttrar skall du föda, och dock intet hafva dem; ty de
skola varda bortförde. 42 All din trä och dins lands
frukt skall ohyra förtära. 43 Främlingen, som när dig är,
skall stiga öfver dig, och alltid blifva öfverst; men du
skall stiga neder, och alltid ligga under. 44 Han skall
låna dig, men du skall intet låna honom: han skall vara
hufvudet, och du skall vara stjerten. 45 Och all denna
förbannelsen skola komma öfver dig, och förfölja dig,
och drabba uppå dig, tilldess du blifver omintet; derföre,
att du Herrans dins Guds röst icke hört hafver, att du
måtte hållit hans bud och rätter, som han dig budit
hafver. 46 Derföre skola tecken och under varda på
dig och dine säd till evig tid; 47 Att du icke hafver tjent
Herranom dinom Gud med gladt och lustigt hjerta, då
du allahanda nog hade. 48 Och du skall tjena dinom
fienda, som Herren dig tillskickandes varder, i hunger
och törst, i nakenhet och allahanda nöd; och han skall
lägga på din hals ett jernok, tilldess han förgör dig. 49
Herren skall låta folk komma på dig fjerranefter ifrå
verldenes ända, såsom en örn flyger, hvilkets mål du
icke förstå kan; 50 Ett skamlöst folk, det icke skall hafva
försyn för dens gamlas person, ej heller mildt är för
den unga; 51 Och skall förtära fruktena af din boskap,
och fruktena af ditt land, tilldess han förgör dig; och
skall intet låta dig qvart blifva, i korn, vin, oljo, i frukt af
fä eller får, tilldess han gör dig omintet; 52 Och skall
tränga dig i alla dina portar, tilldess han nederlägger
dina höga och fasta murar, der du på förlåter dig i allo
dino lande; och du skall trängd varda i alla dina portar, i
hela dino lande, som Herren din Gud dig gifvit hafver.
53 Du skall äta fruktena af ditt eget lif; dins sons och
dine dotters kött, som Herren din Gud dig gifvit hafver, i
den ångest och nöd, som din fiende dig uti tvinga skall;
54 Så att en man, som tillförene kräseliga och i mycken
vällust ibland eder lefvat hafver, skall missunna sinom
broder, och hustrune som i hans famn är, och sonenom
som ännu igenlefder är af hans söner; 55 Att gifva
någromdera af sins sons kött, der han af äter; efter han
nu intet mer hafver af alla sina ägodelar, i den ångest
och nöd, som din fiende dig med tvinga skall uti alla
dina portar. 56 En qvinna ibland eder, som tillförene
kräseliga och i vällust lefvat hafver, så att hon icke
hafver försökt sätta sin fot på jordena för kräselighets
och vällusts skull, hon skall icke unna mannenom som i
hennes famn är, och sinom son, och sine dotter, 57
Efterbördena, som emellan hennes ben utgången är; ja,
ock sina söner, som hon födt hafver; förty de skola äta
dem hemliga, för allahanda brists skull, i den ångest och
nöd, med hvilko din fiende dig tvinga skall i dina portar.
58 Om du icke håller och gör all dessa lagsens ord,
som i denna bokene skrifne äro, så att du fruktar detta
härliga och förskräckeliga Namnet, Herran din Gud;
59 Så skall Herren underliga hafva sig med dig, med
plågo på dig och dina säd, med stora och långsamma
plågor, med onda och långsamma krankheter; 60 Och
skall vända till dig alla de Egyptiska sjukdomar, der du
rädes före; och de skola låda vid dig. 61 Dertill alla
krankheter, och alla plågor, som icke skrifne äro i denna
lagbok, skall Herren låta komma öfver dig, tilldess att
han förgör dig. 62 Och fögo folk skall öfverblifva af eder,
som tillförene voren såsom stjernorna på himmelen,
för myckenhets skull; derföre, att du icke lydt hafver
Herrans dins Guds röst. 63 Och såsom Herren tillförene
fröjdade sig öfver eder, att han gjorde eder godt, och
förökade eder; så skall Herren fröjda sig öfver eder,
att han förderfvar eder, och omintetgör; och I varden
förstörde ifrå landena, der du nu indrager till att intaga
det. 64 Ty Herren skall förskingra eder ibland all folk,
ifrå den ena verldenes ända till den andra; och der
skall du tjena andra gudar, som du intet känner, eller
dine fäder, stock och sten. 65 Och ibland de folk skall
du intet visst hemman hafva, och din fotbjelle skola
ingen hvilo få; ty Herren skall gifva dig der ett bäfvande
hjerta, och vanmägtig ögon, och en förvissnada själ;
66 Så att ditt lif skall vara hängandes för dig; dag och
natt skall du rädas, och skall icke vara viss på ditt lif.
67 Om morgonen skall du säga: Ack! det jag måtte
lefva till aftonen; och om aftonen skall du säga: Ack!
det jag måtte lefva till morgonen, för dins hjertas stora
räddhåga, som dig förskräcka skall, och för det som
du med din ögon se skall. 68 Och Herren skall föra
dig skeppom full åter in uti Egypten på den vägen,
om hvilken jag sade: Du skall icke mer se honom;
och skolen varda sålde edrom fiendom till trälar och
trälinnor, och der skall ingen vara, som köpa vill.

29 Desse äro förbundsens ord, som Herren böd Mose
att göra med Israels barnom, uti de Moabiters
land, annan gång, sedan han det samma med dem
gjort hade i Horeb. 2 Och Mose kallade hela Israel, och
sade till dem: I hafven sett allt det Herren för edor ögon
gjort hafver i Egypten, Pharao, med alla hans tjenare,
och hela hans land; 3 De stora frestelser, som din ögon
sett hafva; och det var stor tecken och under. 4 Och
Herren hafver ännu intill denna dag icke gifvit dig ett
hjerta, som förståndigt vore; ögon, som se kunde, och
öron, som höra kunde. 5 Han hafver låtit eder vandra i
öknene i fyratio år; edor kläder äro icke förslitne vordne
på eder, och dina skor äro icke föråldrade på dina fötter.
6 I åten intet bröd, och intet vin drucken, eller starka
drycker, på det att du skulle veta, att jag är Herren edar
Gud. 7 Och då I kommen på detta rummet, drog ut
Sihon, Konungen i Hesbon, och Og, Konungen i Basan,
till att strida med oss, och vi sloge dem; 8 Och toge
deras land in, och gåfvom det de Rubeniter och Gaditer,
och den halfve slägtene af de Manassiter till arfvedel. 9

Så håller nu detta förbunds ord, och görer derefter, på
det I skolen visliga handla i allt det I gören. 10 I stån
alle i dag för Herranom edrom Gud; de öfverste i edra
slägter, edre äldste, edre ämbetsmän, hvar och en i
Israel; 11 Edra barn, edra qvinnor, främlingen som i ditt
lägre är, både din vedahuggare, och din vattudragare;
12 Att du skall ingå uti Herrans dins Guds förbund, och i
den ed som Herren din Gud med dig gör i dag; 13 På
det han skall i denna dag upprätta dig sig till folk; och
han skall vara din Gud, såsom han dig sagt hafver,
och såsom han dina fäder, Abraham, Isaac och Jacob,
svorit hafver. 14 Ty jag gör icke detta förbundet och
denna eden med eder allena; 15 Utan både med eder,
som i dag här ären, och stån här med oss för Herranom
vårom Gud, och med dem som i dag här icke med oss
äro. 16 Förty I veten huru vi bodde i Egypti land, och
droge midt igenom Hedningarna, genom hvilka I foren;
17 Och sågen deras styggelse, och deras afgudar, stock
och sten, silfver och guld, som när dem var; 18 Att
tilläfventyrs icke någor är ibland eder, man eller qvinna,
eller en slägt, eller ätt, som sitt hjerta i dag vändt hafver
ifrå Herranom vårom Gud, så att han vill bortgå, och
tjena dessa folks gudar, och varder tilläfventyrs en rot
ibland eder, som galla och malört bär; 19 Och ändock
han än hörer denna förbannelsens ord, välsignar han
sig likaväl i sino hjerta, och säger: Det varder icke än
så ondt; jag vill vandra såsom mitt hjerta täckes; och
varda alltså de druckne med de törstiga förtappade.
20 Då skall Herren icke vara honom nådelig; utan då
skall Herrans vrede och nit hämnas öfver den mannen,
och på honom skola all denna förbannelsen lägga
sig, som i denna bokene skrifne äro; och Herren skall
utskrapa hans namn under himmelen; 21 Och Herren
skall afskilja honom till det ondt är, utur all Israels
slägter, efter all förbundsens förbannelse, som i desso
lagbok skrifne äro. 22 Och så skall då edor afföda
säga edor barn, som efter eder uppkomma, och de
främmande, som fjerran långvägs komma, när de se
detta landsens plågo, och de krankheter, som Herren
dem med besvärat hafver; 23 Att han allt deras land
med svafvel och salt förbränt hafver, så att det icke
kan sådt varda, ej heller växer, ej heller någon ört
uppgår, lika som Sodom, Gomorra, Adama och Zeboim
omstörte äro, hvilka Herren i sine vrede och grymhet
omstörte. 24 Så skola all folk säga: Hvi hafver Herren
så gjort desso landena? Hvad är denna hans stora
grymma vrede? 25 Då skall man säga: Derföre, att de
hafva gått ifrå Herrans deras fäders Guds förbund, som
han med dem gjort hade, då han förde dem utur Egypti
land, 26 Och de äro bortgångne, och hafva tjent andra
gudar, och tillbedit dem; sådana gudar, som de intet
kände, och dem de intet tillhörde; 27 Derföre hafver
Herrans vrede förgrymmat sig öfver detta land, så att
han hafver låtit komma öfver dem all de förbannelser,
som i denna bok skrifne stå. 28 Och Herren hafver
drifvit dem utu deras land med stora vrede, grymhet och
ogunst, och kastat dem uti ett annat land, såsom det i
denna dag befinnes. 29 Herrans vår Guds hemlighet är
uppenbarad oss och vårom barnom till evig tid, att vi all
dessa lagsens ord göra skole.

30 När nu allt detta kommer öfver dig, antingen
välsignelsen eller förbannelsen, som jag dig
föresatt hafver, och du begynner lägga på hjertat, huru
du äst ibland Hedningar, dit Herren din Gud dig fördrifvit
hafver; 2 Och du omvänder dig till Herran din Gud, så
att du lyder hans röst, du och din barn, af allo hjerta,
och af allo själ, i allt det som jag bjuder dig i denna
dag; 3 Så skall Herren din Gud vända ditt fängelse, och
förbarma sig öfver dig, och skall åter församla dig utur
all folk, dit Herren din Gud dig förskingrat hafver. 4 Om
du vore bortdrifven allt intill himmelens ända, så skall
dock Herren din Gud församla dig dädan, och hemta
dig dädan. 5 Och Herren din Gud skall låta dig komma
i det land, som dine fäder besutit hafva; och du skall
det intaga, och han skall göra dig godt, och föröka dig
öfver dina fäder. 6 Och Herren din Gud skall omskära
ditt hjerta, och dine säds hjerta, att du Herran din Gud
älska skall af allo hjerta, och af allo själ; på det att du
må lefva. 7 Men denna förbannelsen skall Herren din
Gud alla låta komma uppå dina fiendar, och uppå dem
som dig hata och förfölja. 8 Men du skall omvända dig,
och lyda Herrans röst, att du gör all hans bud, som jag
bjuder dig i dag. 9 Och Herren din Gud skall gifva dig
lycko i alla dina händers gerningar; i dins lifs frukt, i
dins boskaps frukt, i dins lands frukt, att det kommer
dig till godo; ty Herren skall vända sig, så att han skall
fröjda sig öfver dig, dig till godo, såsom han sig öfver
dina fäder fröjdat hafver; 10 Derföre, att du Herrans
dins Guds röst lyder, till att hålla hans bud och rätter,
som skrifne äro i desso lagbok; såframt du vänder dig
till Herran din Gud af allo hjerta, och af allo själ. 11 Ty
det budet, som jag bjuder dig i dag, är dig icke fördoldt,
ej heller för fjerran; 12 Ej heller i himmelen, så att du
måtte säga: Ho vill fara oss upp i himmelen, och hemta
oss det, att vi måge hörat och görat? 13 Det är icke
heller på hinsidon hafvet, så att du måtte säga: Ho vill
fara oss öfver hafvet, och hemta oss det, att vi måge
hörat och görat? 14 Ty ordet är ganska hardt när dig, i
dinom mun, och i dino hjerta, att du det göra må. 15
Si, jag hafver i dag satt dig före lifvet, och det goda;
döden, och det onda; 16 Det jag bjuder dig i dag, att du
skall älska Herran din Gud, och vandra i hans vägar,
och hålla hans bud, lag och rätter, och få lefva, och
varda förökad; och Herren din Gud skall välsigna dig
i landena, der du indrager till att intaga det. 17 Men

vänder du ditt hjerta, och lyder icke, utan låter förföra
dig, så att du tillbeder andra gudar, och tjenar dem;
18 Så förkunnar jag eder i dag, att I skolen förgås,
och icke länge blifva i landena, der du indrager öfver
Jordan, det att intaga. 19 Jag tager i dag himmel och
jord till vittne öfver eder, jag hafver satt eder före lifvet
och döden, välsignelse och förbannelse, att du skall
utvälja lifvet, och du och din säd mågen lefva; 20 Att I
skolen älska Herran edar Gud, och lyda hans röst, och
hålla eder intill honom; ty det är ditt lif, och din långa
ålder, att du må bo i landena, som Herren dina fäder,
Abraham, Isaac och Jacob, svorit hafver dem att gifva.

31 Och Mose gick bort, och talade dessa orden med
hela Israel; 2 Och sade till dem: Jag är i dag
hundrade och tjugu åra gammal; jag kan icke mer ut
och in gå; dertill hafver Herren sagt till mig: Du skall
icke gå öfver denna Jordan. 3 Herren din Gud skall
sjelfver gå för dig; han skall sjelf förgöra dessa folk
för dig, så att du skall taga dem in; Josua skall gå för
dig deröfver, såsom Herren sagt hafver. 4 Och Herren
skall göra dem, såsom han gjort hafver Sihon och Og,
de Amoreers Konungar, och deras lande, hvilka han
förgjort hafver. 5 När nu Herren gifver dem för eder,
så skolen I göra dem efter all de bud, som jag eder
budit hafver. 6 Varer tröste, och vid godt mod; frukter
eder intet, och grufver eder intet för dem; ty Herren din
Gud skall sjelfver vandra med dig, och skall icke draga
handena ifrå, ej heller förlåta dig. 7 Och Mose kallade
Josua, och sade till honom för hela Israels ögon: Var
tröst, och vid godt mod; ty du skall föra detta folket
i landet, som Herren deras fäder svorit hafver dem
att gifva; och skall utskifta det emellan dem. 8 Men
Herren, som sjelfver går för eder, han skall vara med
dig, och icke draga handena ifrå, icke heller förlåta dig;
frukta dig intet, och förskräck dig intet. 9 Och Mose
skref denna lagen, och fick Presterna, Levi söner, som
båro Herrans förbunds ark, och allom Israels äldstom;
10 Och böd dem, och sade: Ju efter sju år, då friåret
är, på löfhyddohögtiden, 11 Då hela Israel kommer
till att bete sig för Herranom dinom Gud, på det rum,
som han utväljandes varder, skall du denna lagen låta
utropa för hela Israel, för deras öron; 12 Nämliga för
folkens församling, både för män och qvinnor, barn, och
dinom främling som i dina portar är; på det att de skola
höra och lära, huru de skola frukta Herran sin Gud,
och akta uppå, att de göra all denna lagsens ord; 13
Och att deras barn, som icke vetat, måga ock höra och
lära, huru de skola frukta Herran edar Gud i alla edra
lifsdagar, som I på landena lefven, dit I öfver Jordan
ingån, till att intaga det. 14 Och Herren sade till Mose:
Si, din dödstid är kommen; kalla Josua, och går in i
vittnesbördsens tabernakel, att jag må gifva honom
befallning. Mose gick åstad med Josua, och trädde in
i vittnesbördsens tabernakel. 15 Och Herren syntes
i tabernaklet uti en molnstod, och samma molnstod
stod i dörrene på tabernaklet. 16 Och Herren sade
till Mose: Si, du skall afsomna med dina fäder, och
detta folket skall uppkomma, och skall löpa i horeri
efter landsens främmande gudar, der de inkomma,
och skola öfvergifva mig, och omintetgöra det förbund,
som jag med dem gjort hafver. 17 Så skall min vrede
förgrymma sig öfver dem på samma tiden, och jag
skall öfvergifva dem, och fördölja mitt ansigte för dem,
att de skola upptärde varda. Och när dem då mycken
olycka och ångest öfverkommer, skola de säga: Hafver
icke allt detta onda råkat på mig, efter Gud icke är
med mig? 18 Men jag skall på den tiden förskyla mitt
ansigte, för allt det ondas skull, som de gjort hafva,
att de hafva vändt sig till andra gudar. 19 Så skrifver
eder nu denna visona, och lärer henne Israels barn;
och sätter henne i deras mun, att den visan blifver
mig ett vittne ibland Israels barn; 20 Ty jag vill föra
dem i landet, som jag deras fäder svorit hafver, der
mjölk och hannog uti flyter; och när de äta och varda
mätte och fete, så varda de sig vändande till andra
gudar, och tjena dem och förhäda mig, och låta mitt
förbund fara. 21 Och när dem då mycken olycka och
ångest påkommer, så skall denna visan vara dem för ett
vittnesbörd, den de icke skola förgäta utu deras säds
mun; ty jag vet deras tankar, som de nu allaredo med
omgå, förra än jag förer dem i landet, som jag svorit
hafver. 22 Så skref Mose denna visona på samma
tiden, och lärde henne Israels barn; 23 Och befallde
Josua, Nuns sone, och sade: Var tröst och frimodig;
förty du skall föra Israels barn i landet, som jag dem
svorit hafver, och jag skall vara med dig. 24 Då Mose
hade all denna lagsens ord utskrifvit i en bok, 25 Böd
han Leviterna, som Herrans vittnesbörds ark båro, och
sade: 26 Tager denna lagsens bok, och lägger henne
vid sidon på förbundsens ark, Herrans edars Guds; på
det att han skall vara der till ett vittne emot dig. 27 Förty
jag känner dina olydighet och halsstyfhet; si, medan jag
ännu i dag lefver med eder, hafven I olydige varit emot
Herranom; huru mycket mer efter min död? 28 Så låter
nu tillhopakomma för mig alla de äldsta i edra slägter,
och edra ämbetsmän, att jag må tala dessa orden för
deras öron, och taga himmel och jord till vittne öfver
dem. 29 Ty jag vet, att I efter min död skolen förderfvat,
och gå utaf vägenom, den jag eder budit hafver; så skall
eder vederfaras olycka derefter, derföre, att I hafven illa
gjort för Herrans ögon, och förtörnat honom genom
edra händers gerningar. 30 Alltså talade Mose denna
visones ord all ut, för hela Israels församlings öron.

32 Akter uppå, I himlar, jag vill tala; och jorden höre
mins muns ord. **2** Min lära drype såsom regn, och
mitt tal flyte såsom dagg; såsom regn uppå gräs, och
såsom droppar uppå örter. **3** Ty jag vill prisa Herrans
Namn; gifvom vårom Gudi allena ärona. **4** Han är en
klippa; hans verk äro ostraffelig; ty allt det han gör, det
är rätt. Trofast är Gud, och utan allt argt; rättvis och
from är han. **5** Den afvoga och onda slägten är honom
ifråfallen; skamfläcker äro de, och icke hans barn. **6**
Tackar du så Herranom dinom Gud, du galna och ovisa
folk? Är han icke din Fader, och din Herre? Hafver han
icke allena gjort och beredt dig? **7** Tänk uppå den förra
tiden allt härtill, och betrakta hvad han gjort hafver med
de gamla fäder; fråga din fader, han skall förkunnat
dig; dina äldsta, och de skola sägat dig. **8** När den
Högste utskifte folken, och utströdde menniskors barn,
då satte han landamäre till folken, efter Israels barnas
tal. **9** Ty Herrans lott är hans folk; Jacob är snöret till
hans arf. **10** Han fann honom i vildmarkene; uti torro
öknene, der styggeligit är; han förde honom omkring,
och gaf honom lag, och bevarade honom såsom sin
ögnasten. **11** Såsom en örn utförer sina ungar, och
flyger öfver dem; så räckte han sina vingar ut, tog dem,
och bar dem uppå sina vingar. **12** Herren allena ledde
honom, och ingen främmande gud var med honom. **13**
Han lät honom fara högt uppe på jordene, och födde
honom med åkrens frukt; och lät honom suga hannog
utu hälleberget, och oljo utu hårda stenen; **14** Smör af
korna, och mjölk af fåren, samt med det feta af lamben,
och fetesta vädrar, och bockar med feta njurar, och
hvete; och lät honom dricka goda vindrufvos blod. **15**
Och då han vardt fet och mätt, vardt han kåter; han är
fet, tjock och stark vorden; och hafver öfvergifvit Gud,
den honom gjort hade; sine helsos klippo aktade han
ringa; **16** Och rette honom genom främmande gudar
till nit; genom styggelse förtörnade han honom. **17** De
offrade djeflom, och icke sinom Gud; dem gudom, som
de intet kände; dem nyom, som icke tillförene varit
hade, hvilka deras fäder intet dyrkat hade. **18** Dina
klippo, den dig födt hafver, den öfvergaf du, och förgat
den Gud, som dig skapat hafver. **19** Och då Herren det
såg, vardt han vreder öfver sina söner och döttrar; **20**
Och han sade: Jag skall förskyla mitt ansigte för dem,
och vill se hvad dem på sistone vederfaras kan; ty det
är ett afvogt slägte, och sådana barn, der ingen tro uti
är. **21** De hafva rett mig på det som icke är Gud; med
deras afguderi hafva de förtörnat mig; och jag skall
reta dem igen, på det som icke är folk; med ett galet
folk skall jag förtörna dem. **22** Elden är upptänd i mine
vrede, och skall brinna intill det nedersta helvetet; och
skall förtära landet med sin växt, och skall uppbränna
bergsgrunden. **(Sheol h7585)** **23** Jag skall samka olycko
öfver dem; jag skall förskjuta alla mina pilar på dem.
24 För hunger skola de försmäkta, och förtärde varda
af skälfvo och ond sår; jag skall låta komma till dem
vilddjurs tänder och grymma ormar. **25** Utvärtes skall
svärdet föröda dem, och invärtes förskräckelse; både
dränger och pigor, den som dir med dem gråhårota. **26**
Jag skall säga: Hvar äro de? Jag skall borttaga deras
åminnelse ifrå menniskomen; **27** Om jag icke skydde
för fiendernas vrede, att deras fiender icke skola varda
stolte, och måtte säga: Vår höga hand hafver allt detta
gjort, och icke Herren. **28** Ty det är ett folk, der intet
råd uti är, och intet förstånd är i dem. **29** O! att de
vise vore, och de måtte besinna, hvad dem framdeles
öfvergå skall. **30** Huru kommer det till, att en skall jaga
tusende af dem, och två skola komma tiotusend på
flyktena? Månn icke deras klippa hafva sålt dem, och
Herren hafver öfvergifvit dem? **31** Förty vår klippa är
icke såsom deras klippa; våre fiender äro der sjelfve
domare om. **32** Deras vinträ är Sodoms vinträ, och
af Gomorres åker; deras drufvor äro galle, de hafva
bitter bär; **33** Deras vin är drakaetter, och grymma
huggormars galle. **34** Är icke sådant fördoldt när mig,
och förseglad i minom håfvom? **35** Hämnden är min;
jag skall vedergällat. På sin tid skall deras fot slinta;
deras ofärds tid är när, och det dem tillstundar skyndar
sig. **36** Ty Herren varder dömandes sitt folk, och öfver
sina tjenare skall han förbarma sig; ty han varder
anseendes, att de äro slätt förgångne, och hvarken de
beslutne, eller någon man är öfverblifven. **37** Och man
varder sägandes: Hvar äro deras gudar; deras klippa,
der de förtröste sig uppå? **38** Af hvilkas offer de åto det
feta, och drucko vin af deras drickoffer; lät dem uppstå
och hjelpa eder, och beskärma eder. **39** Sen I nu, att
jag allena äret, och ingen Gud är förutan mig; jag kan
döda, och lefvande göra; jag kan slå, och kan hela, och
ingen är, som utu mine hand kan fria. **40** Ty jag vill lyfta
mina hand upp i himmelen, och vill säga: Jag lefver
evinnerliga. **41** När jag mins svärds ljungande hvetter,
och min hand tager till straffa; så skall jag hämnas
igen på mina fiendar, och vedergälla dem som mig
hata. **42** Jag skall göra mina pilar druckna af blod, och
mitt svärd skall äta kött, öfver de slagnas blod, och
öfver fängelset, och öfver fiendens blottade hufvud.
43 Fröjdens alle I som ären hans folk; ty han varder
hämnandes sina tjenares blod; och varder hämnandes
öfver sina fiendar; och skall nådelig vara sins folks
lande. **44** Och Mose kom, och talade all denna visones
ord för folkens öron, han och Josua, Nuns son. **45**
Då nu Mose allt detta uttalat hade till hela Israel, **46**
Sade han till dem: Lägger på hjertat all de ord, som
jag betygar eder i dag, att I befallen edor barn, att de
hålla och göra all dessa lagsens ord. **47** Förty det är
intet fåfängt ord till eder, utan det är edart lif; och det
ord skall förlänga edart lif på landena, dit I gån öfver

Jordan till att intaga det. 48 Och Herren talade till Mose
på samma dagen, och sade: 49 Gack upp på berget
Abarim, uppå Nebo berg som ligger i de Moabiters
land, tvärtöfver Jericho, och bese landet Canaan, som
jag Israels barnom till eget gifva skall; 50 Och blif död
på bergena, då du dit uppkommen äst, och församla
dig till ditt folk; lika som din broder Aaron blef död på
de bergena Hor, och församlade sig till sitt folk; 51
Derföre, att I hafven brutit emot mig ibland Israels barn,
vid trätovattnet i Kades, i den öknene Zin, att I icke
helgaden mig ibland Israels barn. 52 Ty du skall få se
landet tvärtifrå dig, det jag Israels barn gifver; men du
skall icke komma derin.

33 Detta är välsignelsen, der Mose, Guds man, med
välsignade Israels barn för hans död, 2 Och sade:
Herren är kommen af Sinai, och är dem uppgången af
Seir; han är framkommen ifrå det berget Paran, och är
kommen med mång tusend heliga; på hans högra hand
är en brinnande lag för dem. 3 O! huru kär hafver han
folken; alle hans helige äro i dine hand, de skola sätta
sig till dina fötter, och skola lära af dinom ordom. 4
Mose hafver budit oss lagen, Jacobs menighets arf. 5
Och han var i Konungavälde, och Förstarna för folket
höll han tillhopa, samt med Israels slägter. 6 Ruben
lefve, och dö icke, och hans folk vare fögo. 7 Detta är
Juda välsignelse; och han sade: Herre, hör Juda röst,
och gör honom till en regent i sitt folk, och låt hans
magt varda stora, och honom varde hulpet ifrå hans
fiendar. 8 Och till Levi sade han: Din rätt och ditt ljus
vare när dinom helga Man, den du försökte i Massa,
der I trätten vid trätovattnet. 9 Den som till sin fader,
och till sina moder säger: Jag ser dem intet; och till sina
bröder: Jag känner dem intet; och till sin son: Jag vet
intet af honom; de samma hålla din ord, och bevara ditt
förbund. 10 De skola lära Jacob dina rätter, och Israel
din lag; de skola bära rökverk fram för dina näso, och
heloffer på ditt altare. 11 Herre, välsigna hans förmågo,
och låt hans händers gerningar behaga dig; slå deras
rygg sönder, som sätta sig upp emot honom, och deras
som hata honom, att de icke skola kunna rätta sig upp.
12 Och till BenJamin sade han: Herrans kärkomne skola
bo säkert: alltid skall han akta uppå honom, och skall
bo emellan hans axlar. 13 Och till Joseph sade han:
Hans land ligger i Herrans välsignelse; der äro ädla
frukter af himmelen, af daggene, och af djupet, som
under ligger; 14 Der äro ädla frukter af solene, och ädla
mogna frukter af månanom; 15 Och af de höga bergen
af begynnelsen, och af högomen i evig tid; 16 Och
ädla frukter af jordene, och hvad derpå är; hans nåd,
som bodde i buskanom, komme öfver Josephs hufvud,
och uppå Nazirs hjessa ibland hans bröder. 17 Hans
härlighet är såsom en förstfödd oxe, och hans horn
äro såsom enhörningshorn; med dem skall han stånga
folken ihop intill landsens ända. Detta är Ephraims
tiotusende, och Manasses tusende. 18 Och till Sebulon
sade han: Sebulon, fröjda dig af din utgång. Men
Isaschar, fröjda dig af dina hyddor. 19 De skola kalla
folk uppå berget, och offra der rättfärdighetenes offer;
ty de skola suga hafsens ymnighet, och de fördolda
håfvor i sandenom. 20 Och till Gad sade han: Välsignad
vare den utrymmaren Gad; han bor som ett lejon, och
röfvar arm och hjessa. 21 Och han såg, att honom ett
hufvud gifvet var; en lärare, som är fördold, och kom
med folkens öfverstar, och skaffade Herrans rättviso,
och hans rätter med Israel. 22 Och till Dan sade han:
Dan, ett ungt lejon; han skall flyta af Basan. 23 Och
till Naphthali sade han: Naphthali skall hafva nog,
ehvad honom lyster, och skall vara full med Herrans
välsignelse; vesterut, och söderut skall hans besittning
vara. 24 Och till Asser sade han: Asser vare välsignad
med söner; han vare sina bröder täck, och doppe sin
fot i oljo. 25 Jern och koppar vare på hans skor; din
ålder vare såsom din ungdom. 26 Ingen Gud är såsom
dens starkas Gud; den som sitter i himmelen, han vare
din hjelp; hans härlighet är i skyn. 27 Det är Guds
boning af begynnelsen, och hans armar äro härnedre
evinnerlig; och han skall utdrifva din fienda för dig, och
säga: Var förderfvad. 28 Israel skall allena trygger bo;
Jacobs brunn skall vara uppå det land, som korn och
vin uti är, och dess himmel skall drypa dagg. 29 Väl
är dig, Israel; ho är din like? O du folk, som igenom
Herran salig varder, hvilken dins hjelps sköld är, och
dins segers svärd! Dine fiender skola fela, och du skall
träda in på deras höjder.

34 Och Mose gick utaf de Moabiters mark, upp
på berget Nebo, uppå klinten af berget Pisga,
tvärtemot Jericho; och Herren viste honom det hela
landet Gilead, allt intill Dan; 2 Och hela Naphthali, och
Ephraims land, och Manasse, och hela Juda land, allt
intill det yttersta hafvet; 3 Och söderut, och den breda
ängden vid Jericho Palma stadsens, allt intill Zoar. 4
Och Herren sade till honom: Detta är det landet, som
jag Abraham, Isaac och Jacob, svorit hafver, och sagt:
Jag skall gifva det dine säd. Du hafver nu sett det med
din ögon; men du skall icke komma ditöfver. 5 Och
så blef Mose Herrans tjenare der död i de Moabiters
lande, efter Herrans ord. 6 Och han begrof honom uti
dalenom uti de Moabiters lande, emot Peors hus; och
ingen hafver fått veta hans graf allt intill denna dag. 7
Och Mose var hundrade och tjugu år gammal, då han
blef död; hans ögon voro intet mörk vorden, och hans
kinder voro intet förfallna. 8 Och Israels barn begreto
Mose på de Moabiters mark i tretio dagar; och de gråto-
och klagodagar öfver Mose vordo fullkomnade. 9 Men

Josua, Nuns son, vardt uppfylld med vishetsanda; ty
Mose hade lagt sina händer på honom; och Israels
barn lydde honom, och gjorde såsom Herren budit
hade Mose. **10** Och sedan stod ingen Prophete upp i
Israel, såsom Mose, den Herren kände ansigte mot
ansigte; **11** Till allahanda tecken och under, till hvilken
Herren honom sände, att han dem göra skulle i Egypti
land, på Pharao och alla hans tjenare, och på allt hans
land; **12** Och till all den mägtiga hand, och stora syner,
som Mose gjorde för hela Israels ögon.

Josua

1 Efter Mose, Herrans tjenares död, sade Herren
till Josua, Nuns son, Mose tjenare: **2** Min tjenare
Mose är död; så gör dig nu redo och drag öfver denna
Jordan, du och allt detta folket, in uti det land, som
jag dem, nämliga Israels barnom, gifvit hafver. **3** Allt
rum, der edart fotbjelle på trädandes varder, hafver jag
gifvit eder, såsom jag Mose sagt hafver; **4** Ifrån öknene
och denna Libanon, intill den stora älfvena Phrath, hela
Hetheers land, intill det stora hafvet vesterut, skola
edor landamäre vara. **5** Ingen skall stå emot dig i dina
lifsdagar; såsom jag hafver varit med Mose, så skall jag
ock vara med dig; jag skall icke öfvergifva eller förgäta
dig. **6** Var tröst och frimodig; ty du skall utskifta desso
folkena landet, som jag deras fäder svorit hafver, att
jag dem det gifva skulle. **7** Var nu tröst och ganska
frimodig, att du håller och gör all ting efter lagen, som
Mose min tjenare dig budit hafver; vik icke derifrån,
antingen på högra sidon eller den venstra, på det att
du må handla visliga i allt det du göra skall. **8** Och låt
denna lagbokena icke komma utu dinom mun; utan haf
dina tankar deruti dag och natt, på det att du skall hålla
och göra all ting derefter, som deruti skrifvet står; så
skall dig lyckas i allt det du gör, och du skall kunna
handla visliga. **9** Si, jag hafver budit dig, att du skall
vara tröst, och vid godt mod; grufva dig för ingen ting,
och frukta intet; ty Herren din Gud är med dig i allt
det du företager. **10** Då böd Josua höfvitsmännerna
öfver folket, och sade: **11** Går igenom lägret, och bjuder
folkena, och säger: Bereder eder spisning; ty efter tre
dagar skolen I gå öfver denna Jordanen, att I mågen
inkomma till att intaga landet, som Herren edar Gud
eder gifva skall. **12** Och sade Josua till de Rubeniter,
Gaditer, och till de halfva slägtena Manasse: **13** Tänker
uppå det ord, som Mose Herrans tjenare eder böd,
och sade: Herren edar Gud hafver låtit eder komma
till ro, och gifvit eder detta landet. **14** Edra hustrur,
barn och boskap låter blifva i landena, som Mose eder
gifvit hafver, på denna sidone Jordan; men I skolen
gå för edra bröder väpnade, alle de som väraktige
män äro, och hjelpa dem; **15** Intilldess Herren låter ock
edra bröder komma till ro, så väl som eder, att de ock
måga intaga det land, som Herren edar Gud dem gifva
skall. Sedan skolen I vända om igen till edart land, att
I det besitten, som Mose Herrans tjenare eder gifvit
hafver, på denna sidone Jordan österut. **16** Och de
svarade Josua, och sade: Allt det du oss budit hafver,
det vilje vi göra, och hvart du sänder oss, dit vilje vi
gå. **17** Såsom vi hafve varit Mose lydige, så vilje vi ock
vara dig lydige; allenast vare Herren din Gud med dig,
såsom han var med Mose. **18** Hvilken som din mun
emotstår, och icke lyder din ord i allt det du bjuder oss,
han skall dö; allenast var du tröst, och vid godt mod.

2 Josua, Nuns son, sände hemliga ut två spejare ifrå
Sittim, och sade dem: Går och beser landet, och
Jericho. De gingo åstad, och kommo in uti ene skökos
hus, som het Rahab, och der lågo de. **2** Då vardt
Konungenom i Jericho sagdt: Si, i denna nattene äro
några män inkomne ifrån Israels barn, till att bespeja
landet. **3** Då sände Konungen i Jericho till Rahab, och
lät säga henne: Få oss ut de män, som till dig i ditt hus
komne äro; ty de äro komne till att bespeja allt landet.
4 Men qvinnan fördolde de två männerna, och sade:
Här äro väl två män inkomne till mig; men jag visste
icke hvadan de voro. **5** Och då jag ville låta dörrena
igen, då mörkt vardt, gingo de ut, så att jag icke vet
hvart de gingo; söker med hast efter dem, I fån dem
väl fatt. **6** Men hon lät dem stiga upp på taket, och
öfvertäckte dem med linstjelkar, som hon der på taket
utbredt hade. **7** Men männerna sökte efter dem på den
vägen till Jordan, allt intill färjostaden; och porten vardt
tilläster straxt de utkomne voro, som efter dem jagade.
8 Och förra än männerna lade sig till sofva, steg hon
upp på taket; **9** Och sade till dem: Jag vet, att Herren
hafver gifvit eder detta landet; ty en förskräckelse för
eder är fallen öfver oss, och alle landsens inbyggare
äro bäfvande vordne för edor tillkommelse. **10** Ty vi
hafve hört, huru Herren uttorkade vattnet i röda hafvet
för eder, då I drogen utur Egypten; och hvad I gjort
hafven de två Amoreers Konungar, Sihon och Og, på
hinsidon Jordan, huru I gåfven dem tillspillo. **11** Och
sedan vi det hörde, vardt vårt hjerta förtvifladt, och
intet mod är mer i någon man för edor tillkommelse; ty
Herren edar Gud han är Gud, både uppe i himmelen,
och nedre på jordene. **12** Så svärjer mig nu vid Herran,
efter jag hafver gjort barmhertighet med eder, att I ock
gören barmhertighet med mins faders hus, och gifver
mig ett vårdtecken; **13** Att I låten lefva min fader, mina
moder, mina bröder, och mina systrar, och allt det de
hafva; och frälser våra själar ifrå döden. **14** Männerna
sade till henne: Om vi icke göre barmhertighet och
trohet med dig, då Herren gifver oss landet, så skall
vår själ vara döden skyldig för eder, såframt du icke
förråder vårt ärende. **15** Så släppte hon dem neder
med ett tåg genom ett fenster; ty hennes hus var i
stadsmurenom; och hon bodde desslikes på murenom.
16 Och hon sade till dem: Går uppåt berget, att de,
som söka efter eder, icke möta eder, och gömmer eder
der i tre dagar, så länge de komma igen, som efter
eder fara; sedan går edar väg. **17** Männerna sade till
henne: Vi vilje vara denna eden qvitte, som du af oss
tagit hafver; **18** När vi komme i landet, och du icke
binder detta rosenröda tåget i fenstret, med hvilko du

oss nedersläppt hafver: och hafver församlat till dig
i huset din fader, dina moder, dina bröder, och hela
dins faders hus; 19 Och hvilken som går utom dörrena
af ditt hus, hans blod vare öfver hans hufvud, och vi
oskyldige; men alle de som i dino huse äro, om en
hand kommer vid dem, så skall deras blod vara öfver
vårt hufvud. 20 Och om du något af denna vår ärende
utröjer, så vilje vi vara den eden qvitte, som du af oss
tagit hafver. 21 Hon sade: Vare som I sägen: och lät gå
dem; och de gingo sin väg, och hon band det rosenröda
tåget i fenstret. 22 Och de gingo sin väg, och kommo
upp på berget, och blefvo der i tre dagar, tilldess de
kommo igen, som efter dem foro: ty de hade sökt dem
på alla vägar, och dock intet funnit dem. 23 Så vände
de två männerna tillbaka, gingo ned af berget, och foro
utöfver, och kommo till Josua, Nuns son, och förtäljde
honom allt, såsom de det funnit hade; 24 Och sade till
Josua: Herren hafver gifvit oss allt landet i våra händer,
alle landsens inbyggare äro förskräckte för oss.

3 Och Josua stod bittida upp, och de drogo ut ifrå
Sittim, och kommo till Jordan, han och all Israels
barn, och blefvo der öfver nattena, förra än de drogo
utöfver. 2 Efter tre dagar gingo befallningsmännerna
genom lägret; 3 Och bödo folkena, och sade: När I
sen Herrans edars Guds förbunds ark, och Presterna
Leviterna bära honom, så drager ut ifrån edor rum,
och följer honom efter; 4 Dock så, att emellan eder
och honom är rum vid tutusende alnar långt. I skolen
ock icke komma hardt intill honom, på det I mågen
veta, på hvilken vägen I gå skolen; förty I hafven den
vägen tillförene icke gångit. 5 Och Josua sade till folket:
Helger eder; ty i morgon varder Herren görandes ett
underligit ting ibland eder. 6 Och till Presterna sade
han: Tager förbundsens ark, och går framför folket. Och
de togo förbundsens ark, och gingo för folket. 7 Och
Herren sade till Josua: I dag skall jag begynna göra
dig stor för hela Israel, att de skola veta att, såsom
jag hafver varit med Mose, så är jag ock med dig. 8
Och du bjud Presterna, som förbundsens ark bära, och
säg: Som I kommen först i vattnet af Jordan, så står
stilla. 9 Och Josua sade till Israels barn: Går fram, och
hörer Herrans edars Guds ord; 10 Och sade: Deruppå
skolen I märka, att en lefvandes Gud är ibland eder,
och han för eder utdrifva skall de Cananeer, Hetheer,
Heveer, Phereseer, Girgaseer, Amoreer och Jebuseer.
11 Si, hans förbunds ark, som en Herre är öfver alla
verldena, skall gå för eder in uti Jordanen. 12 Så tager
nu tolf män utaf Israels slägter, utaf hvart slägte en. 13
När då Presternas fotbjelle, som bära Herrans ark, den
en Herre är öfver alla verldena, komma in uti Jordans
vatten, så skall vattnet, som ofvanefter flyter, i Jordan
afskilja sig, så att det skall stå i enom hop. 14 Då nu
folket drog ut af sin tjäll, att de skulle gå utöfver Jordan,
och Presterna båro förbundsens ark fram för folket;
15 Och kommo intill Jordanen, och deras fötter först
trädde i vattnet, och Jordan var full till alla sina brädder
af allahanda andenes vatten; 16 Då stod det vattnet,
som ofvanefter flöt, upprest i en hop, ganska långt ifrå
dens stadsens folk, som ligger utmed Zarthan; men det
vattnet, som nederlopp åt hafvet, som är salthafvet, det
förminskades, och förlopp. Så gick då folket deröfver
inåt Jericho. 17 Och Presterna, som båro Herrans
förbunds ark, stodo stilla, torre midt i Jordan, och hela
Israel gick torr igenom, tilldess allt folket kom öfver
Jordan.

4 Och Herren sade till Josua: 2 Tager eder tolf män,
utaf hvart slägtet en; 3 Och bjuder dem, och säger:
Lyfter upp utur Jordan tolf stenar, af det rummet der
Presternas fötter stilla stå, och hafver dem öfver med
eder, att I lefven dem i lägrena, der I eder i denna
nattene lägren. 4 Då kallade Josua tolf män, som
tillskickade voro af Israels barn, utaf hvart slägte en; 5
Och sade till dem: Går fram för Herrans edars Guds ark
midt i Jordan, och hvar lyfte en sten på sina axlar, efter
talet af Israels barnas slägter; 6 Att de skola vara ett
tecken ibland eder, när edor barn i framtiden fråga sina
fäder, och säga: Hvad göra desse stenarna här? 7 Att I
då mågen säga dem, huru Jordans vatten sig åtskiljde
för Herrans förbunds ark, då han gick genom Jordan;
så att desse stenarna skola vara Israels barnom till
en evig åminnelse. 8 Då gjorde Israels barn såsom
Josua böd dem; och båro tolf stenar midt utur Jordan,
såsom Herren hade sagt Josua, efter talet af Israels
barnas slägte; och båro dem med sig till det rummet,
der de lägrade sig, och der lade de dem. 9 Och Josua
reste upp tolf stenar midt i Jordan, der Presternas
fötter ståndit hade, som förbundsens ark båro, och de
äro der ännu intill denna dag. 10 Ty Presterna, som
arken båro, stodo midt i Jordan, tilldess allt beställdt
vardt, som Herren böd Josua säga folkena, och Mose
Josua budit hade; och folket skyndade sig, och gick
öfver. 11 Då nu folket allt öfvergånget var, så gick ock
Herrans ark öfver, och Presterna för folket. 12 Och de
Rubeniter, och de Gaditer, och den halfva Manasse
slägt, gingo väpnade för Israels barnom, såsom Mose
dem sagt hade; 13 Vid fyratiotusend väpnade till härs
gingo för Herranom till strids på Jericho mark. 14 På
den dagen gjorde Herren Josua stor för hela Israel; och
de fruktade honom, såsom de fruktade Mose, medan
han lefde. 15 Och Herren sade till Josua: 16 Bjud
Presterna, som bära vittnesbördsens ark, att de träda
upp utur Jordan. 17 Alltså böd Josua Prestomen, och
sade: Stiger upp utur Jordan. 18 Och då Presterna, som
Herrans förbunds ark båro, stego upp utur Jordan, och

trädde med deras fotbjelle på torra landet, kom Jordans
vatten återigen i sin stad, och flöt såsom tillförene till
alla sina brädder. 19 Och det var den tionde dagen i
den första månadenom, då folket uppsteg utur Jordan,
och lägrade sig i Gilgal, östan för Jericho. 20 Och de
tolf stenar, som de utur Jordan tagit hade, reste Josua
upp i Gilgal; 21 Och sade till Israels barn: När nu i
framtiden edor barn fråga sina fäder, och säga: Hvad
skola desse stenarna? 22 Så skolen I undervisa dem,
och säga: Israel gick torr igenom Jordan, 23 Då Herren
edar Gud förtorkade Jordans vatten för eder, så länge I
gingen deröfver, lika som Herren edar Gud gjorde i
röda hafvet, hvilket han torrt gjorde för oss, så att vi
ginge derigenom; 24 På det all folk på jordene skola
känna Herrans hand, huru mägtig hon är; och att I
skolen frukta Herran edar Gud alltid.

5 Då nu alla de Amoreers Konungar, som på den
sidan Jordan vesterut bodde, och alla de Cananeers
Konungar vid hafvet, hörde huru Herren hade förtorkat
Jordans vatten för Israels barn, så länge de gingo
deröfver, vardt deras hjerta bäfvande, och intet mod
var mer i dem, för Israels barns skull. 2 På den
tiden sade Herren till Josua: Gör dig stenknifvar, och
omskär Israels barn annan gång. 3 Då gjorde Josua
sig stenknifvar, och omskar Israels barn på den högen
Araloth. 4 Och detta är saken, hvarföre Josua omskar
allt folket, som utur Egypten draget var, mankön; ty allt
krigsfolket var dödt blifvet i öknene på vägenom, då
de drogo utur Egypten; 5 Ty allt det folk, som utdrog,
var omskoret; men allt det folk, som i öknene föddes
på vägenom, då de drogo utur Egypten, det var icke
omskoret. 6 Förty Israels barn vandrade i fyratio år i
öknene, tilldess allt folket af krigsmännerna, som utur
Egypten dragne voro, förgingos; derföre, att de icke
lydde Herrans röst, såsom Herren dem svorit hade, att
de icke skulle få se det landet, som Herren deras fäder
svorit hade, att gifva oss ett land, der mjölk och hannog
uti flyter. 7 Deras barn, som i deras stad uppkomne
voro, dem omskar Josua; förty de hade förhud, och
voro intet omskorne på vägenom. 8 Och då hela folket
omskoret var, blefvo de på sitt rum i lägrena, tilldess
de voro läkte. 9 Och Herren sade till Josua: I denna
dag hafver jag vändt ifrån eder Egypti skam; och det
rummet vardt kalladt Gilgal, intill denna dag. 10 Och
som Israels barn så hade deras lägre i Gilgal, höllo
de Passah, på fjortonde dagen i den månadenom, om
aftonen, uppå Jericho mark; 11 Och åto af landsens
säd på annan dagen i Passah, nämliga osyradt bröd,
och torkad ax, rätt uppå samma dagen. 12 Och Man
vände åter på den andra dagen, sedan de hade ätit af
landsens säd, så att Israels barn intet Man mera hade,
utan åto af landsens Canaans säd, utaf det samma
året. 13 Och det begaf sig, då Josua var vid Jericho, att
han upplyfte sin ögon, och vardt varse att en man stod
der för honom, och hade ett draget svärd i sine hand;
och Josua gick till honom, och sade till honom: Hörer
du oss, eller våra fiendar till? 14 Han sade: Nej; utan
jag är Förste öfver Herrans här, och är rätt nu kommen.
Då föll Josua neder på jordena på sitt ansigte, och
tillbad, och sade till honom: Hvad säger min Herre till
sin tjenare? 15 Och Försten öfver Herrans här sade till
Josua: Drag dina skor af dina fötter; ty rummet, som du
står uppå, är heligt. Och Josua gjorde så.

6 Och Jericho var tillstängdt och förvaradt för Israels
barns skull, så att ingen kunde komma ut eller in. 2
Men Herren sade till Josua: Si, jag hafver gifvit Jericho,
med dess Konung och krigsfolk, i dina hand. 3 Låt alla
krigsmännerna gå en gång kringom staden; och gör
så i sex dagar. 4 På sjunde dagen låt Presterna taga
sju klangårens basuner, och gå dermed för arken; och
går på den samma sjunde dagenom sju resor kringom
staden, och låt Presterna blåsa i basunerna. 5 Och
då man blås i klangårshornet långsamt, så att I hören
basunerna, då skall folket göra ett stort skri, och så
skola stadsmurarna falla, och folket skall falla derin,
hvar och en rätt framför sig. 6 Då kallade Josua, Nuns
son, Presterna, och sade till dem: Bärer förbundsens
ark, och låter sju Prester bära sju klangårens basuner
för Herrans ark. 7 Men till folket sade han: Drager åstad,
och går omkring staden, och hvilken som väpnader
är, han gånge fram för Herrans ark. 8 Då Josua detta
folkena sagt hade, togo de sju Prester sju klangårens
basuner, och gingo för Herrans ark, och blåste i
basunerna; och Herrans förbunds ark följde efter dem.
9 Och hvilken som väpnader var, han gick för Presterna,
som i basunerna blåste, och hopen följde efter arken,
och blåste i basuner. 10 Men Josua böd folkena, och
sade: I skolen intet härskri göra, eller låta höra edra
röst, eller något ord låta gå utaf edar mun, intill den
dagen jag säger till eder: Gifver upp ett härskri; då
gifver ett härskri upp. 11 Så gick Herrans ark kringom
staden en gång; och kommo i lägret, och blefvo der. 12
Förty Josua plägade vara bittida uppe om morgonen;
och Presterna båro Herrans ark. 13 Så båro de sju
Presterna de sju klangårens basuner för Herrans ark,
och gingo och blåste i basunerna; och hvilken som
väpnad var, han gick för dem, och hopen följde Herrans
ark, och blåste i basuner. 14 På den andra dagen gingo
de ock en gång om staden, och kommo i lägret igen;
så gjorde de i sex dagar. 15 Men på sjunde dagen, då
morgonrodnen uppgick, voro de bittida uppe, och gingo
vid samma sättet sju resor kringom staden; så att de
på den samma ena dagen kommo sju resor kringom
staden. 16 Och på sjunde resone, då Presterna blåste i

basunerna, sade Josua till folket: Gifver upp ett härskri;
ty Herren hafver gifvit eder staden. 17 Men staden, och
allt det deruti är, skall tillspillogifvas Herranom; allenast
den skökan Rahab skall blifva lefvandes, och alla de
som med henne äro i huse; ty hon fördolde de bådskap,
som vi utsände. 18 Allenast tager eder vara för det som
tillspillogifvet är, att I icke gifven eder sjelf tillspillo, om I
något tagen af det som tillspillogifvet är, och gören så
Israels lägre tillspillo, och låten det komma i olycko. 19
Men allt silfver och guld, och koppars och jerns tyg,
skall vara helgadt Herranom, och bevaras till Herrans
skatt. 20 Då gaf folket upp ett härskri, och blåste i
basunerna; ty allt folket, som hörde basunernas ljud,
gaf upp ett stort härskri, och murarna föllo omkull, och
folket besteg staden, hvar och en rätt för sig. Så vunno
de staden; 21 Och tillspillogjorde allt det i stadenom
var, med svärdsegg, både man och qvinno, ung och
gammal, fä, får och åsnar. 22 Och Josua sade till de två
män, som hade bespejat landet: Går uti den skökones
hus, och hafver qvinnona dädan hitut, med allt det hon
hafver, såsom I hafven svorit henne. 23 Då gingo de
unge män spejarena ditin, och hade Rahab ut med
hennes fader och moder, och bröder, och allt det hon
hade, och alla hennes slägt, och läto dem blifva utanför
Israels lägre. 24 Men staden brände de upp med eld,
och allt det deruti var; allenast silfver och guld, och
koppars och jerns tyg, lade de för en skatt in uti Herrans
hus. 25 Men den skökan Rahab, med hennes faders
hus, och allo thy hon hade, lät Josua lefva; och hon
bodde i Israel intill denna dag; derföre att hon hade
fördolt de bådskap, som Josua till att bespeja utsändt
hade till Jericho. 26 På den tiden svor Josua, och sade:
Förbannad vare den man för Herranom, som upprättar
och bygger denna staden Jericho. När han lägger hans
grund, det koste honom hans första son; och när han
uppsätter hans port, det koste honom hans yngsta
son. 27 Och var Herren med Josua, så att han vardt
namnkunnig i all land.

7 Men Israels barn förtogo sig på det som tillspillogifvet
var; ty Achan, Charmi son, Sabdi sons, Serahs
sons, af Juda slägte, tog något af det som tillspillogifvet
var; då förgrymmade sig Herrans vrede öfver Israels
barn. 2 Och Josua utsände af Jericho några män in
mot Aj, som ligger vid BethAven österut ifrå BethEl,
och sade till dem: Går upp, och bespejer landet. Och
då de hade uppgångit, och bespejat Aj, 3 Kommo
de igen till Josua, och sade till honom: Låt icke allt
folket draga ditupp; utan vid tu eller tre tusend män, att
de draga ditupp, och slå Aj, att icke allt folket gör sig
der mödo om; förty de äro få. 4 Så drogo ditupp af
folkena vid tretusend män, och de flydde för de män
af Aj. 5 Och de af Aj slogo af dem vid sex och tretio
män, och jagade dem allt ifrå porten intill Sebarim,
och slogo dem den vägen nederåt. Då vardt folkens
hjerta förtvifladt, och vardt såsom vatten. 6 Och Josua
ref sina kläder sönder, och föll uppå sitt ansigte till
jordena för Herrans ark, allt intill aftonen, samt med de
äldsta af Israel, och de strödde stoft på sin hufvud. 7
Och Josua sade: Ack! Herre, Herre, hvi hafver du fört
detta folket öfver Jordan, att du skulle gifva oss uti de
Amoreers händer, till att förgöra oss? Ack! det vi dock
hade blifvit på hinsidon Jordan, såsom vi begynt hade.
8 Ack! min Herre, hvad skall jag säga, medan Israel
vänder ryggen till sina fiendar? 9 När de Cananeer
och alle landsens inbyggare det höra, så varda de oss
omkringhvärfvande, och utrota vårt namn af jordene;
hvad vill du då göra dino stora Namne? 10 Då sade
Herren till Josua: Statt upp, hvi ligger du så på ditt
ansigte? 11 Israel hafver syndat, och de hafva gångit
öfver mitt förbund, som jag dem budit hafver; och hafva
tagit af det som tillspillogifvet var, och stulit, och ljugit,
och lagt ibland sin tyg. 12 Israels barn kunna icke
blifva ståndande för sina fiendar; utan måste vända
ryggen till sina fiendar; förty de äro tillspillo vordne. Jag
skall icke vara mera med eder, om I icke låten komma
den spillning ifrån eder. 13 Statt upp, och helga folket,
och säg: Helger eder till morgons; ty så säger Herren
Israels Gud: En spillning är ibland dig, Israel; derföre
kan du icke blifva ståndandes för dina fiendar, tilldess I
låten den spillningen komma ifrån eder. 14 Och I skolen
bittida gå fram, den ena slägten efter den andra; och
på hvilken slägten Herren drabbar, der skall gå fram
den ena ätten efter den andra; och på hvilken ätten
Herren drabbar, der skall gå fram det ena huset efter
det andra; och på hvilket hus Herren drabbar, der skall
gå fram den ene husbonden efter den andra. 15 Och
hvilken som befunnen varder med någon spillgifven
ting, honom skall man uppbränna i eld, med allt det
han hafver; derföre, att han hafver gångit emot Herrans
förbund, och bedrifvit en galenskap i Israel. 16 Så stod
Josua bittida upp om morgonen, och hade fram Israel,
den ena slägten efter den andra; och det drabbade
inpå Juda slägte. 17 Och då han hade Juda slägte
fram, drabbade det inpå de Serahiters ätt; och då han
hade de Serahiters ätt fram, den ena husbonden efter
den andra, drabbade det på Sabdi. 18 Och då han
hade hans hus fram, den ena husbonden efter den
andra, drabbade det på Achan, Charmi son, Sabdi
sons, Serahs sons, utaf Juda slägte. 19 Och Josua
sade till Achan: Min son, gif Herranom Israels Gudi
ärona, och gif honom prisen; och säg mig hvad du gjort
hafver, och ljug intet för mig. 20 Då svarade Achan
Josua, och sade: Sannerliga, jag hafver syndat emot
Herran Israels Gud; så och så hafver jag gjort: 21 Jag
såg ibland rofvet en kostelig Babylonisk mantel, och

tuhundrade siklar silfver, och en gyldene tungo, femtio
siklar värd till vigt; der fick jag lust till, och tog det; och
si, det är nedergrafvet i jordene i mitt tjäll, och silfret
derunder. 22 Då sände Josua dit båd; de lupo till tjället,
och si, der var det nedergrafvet i hans tjäll, och silfret
derunder. 23 Och de togo det utu tjället, och båro till
Josua, och till all Israels barn, och kastade det der ned
för Herran. 24 Då tog Josua och hela Israel med honom
Achan, Serahs son, med silfret, mantelen och gyldene
tungone, hans söner och döttrar, hans oxar och åsnar,
och får, hans tjäll, och allt det han hade; och förde ut i
Achors dal. 25 Och Josua sade: Efter du hafver plågat
oss, så plåge dig Herren på denna dag! Och hela Israel
stenade dem, och brände dem upp i eld. 26 Och då de
hade stenat dem, gjorde de ena stora stenrösjo öfver
dem, hvilken ännu varar allt intill denna dag. Så vände
då Herren sig ifrå sine vredes grymhet; deraf heter det
rummet Achors dal intill denna dag.

8 Och Herren sade till Josua: Frukta dig intet, och
var intet förfärad. Tag med dig allt krigsfolket, och
gör redo, och drag upp till Aj. Si, jag hafver gifvit
Konungen i Aj, med hans folk, hans stad och land, i
dina händer. 2 Och du skall göra med Aj och dess
Konung, såsom du med Jericho och dess Konung
gjort hafver; undantagno, att dess rof och dess boskap
skolen I byta eder emellan. Beställ ett bakhåll afsides
vid staden. 3 Då gjorde Josua redo, och allt krigsfolket,
till att draga upp till Aj; och Josua utvalde tretiotusend
stridsmän, och sände ut om nattena; 4 Och böd dem,
och sade: Ser till, I skolen vara i bakhåll, afsides vid
staden; och varer icke för långt ifrå staden, och varer
alle redo. 5 Men jag, och allt folket, som med mig är,
viljom draga till staden; och när de draga ut emot oss,
såsom tillförene, så vilje vi fly för dem; 6 Att de draga ut
efter oss, så länge vi komme dem ut ifrå staden; ty de
skola tänka, att vi fly för dem, såsom tillförene. 7 Och
medan vi fly för dem, skolen I redo vara i bakhållena,
och taga staden in; förty Herren edar Gud skall gifva
eder honom i händer. 8 När I hafven intagit staden, så
tänder elden på honom; efter Herrans ord görer: si, jag
hafver det budit eder. 9 Så sände Josua dem åstad,
och de gingo ditupp i bakhåll, och höllo emellan BethEl
och Aj, vesterut ifrån Aj; men Josua blef i den nattene
när folkena. 10 Och om morgonen var han bittida uppe,
och skickade folket, och drog upp med de äldsta af
Israel för folkena till Aj. 11 Och allt krigsfolket, som när
honom var, drogo upp, och trädde fram, och kommo in
mot staden, och lägrade sig norrut ifrån Aj; så att en
dal var emellan dem och Aj. 12 Men han hade tagit
vid femtusend män, och ställt dem till bakhåll emellan
BethEl och Aj, vesterut ifrå staden. 13 Och folket af
hela lägret, som norrut ifrå stadenom var, ställdes så,
att dess yttersta räckte vester om staden; så drog då
Josua i den nattene midt in uppå dalen. 14 Som nu
Konungen i Aj såg det, skyndade de sig, och gjorde
bittida redo; och männerna af stadenom drogo ut, till att
möta Israel i strid med allt sitt folk, på ett förelagdt rum
emot slättmarkene; ty han visste icke, att ett bakhåll
var på honom bakom staden. 15 Men Josua och hela
Israel ställde sig, såsom de hade varit slagne för dem,
och flydde på den vägen åt öknene. 16 Då skriade allt
folket af stadenom, att man skulle förfölja dem; och de
jagade desslikes efter Josua, och föllo utu stadenom;
17 Så att icke en man blef qvar i Aj och BethEl, den
icke utdrog, och förföljde Israel; och läto staden stå
öppen, på det de skulle jaga efter Israel. 18 Då sade
Herren till Josua: Räck ut spetsen, som du hafver i
dine hand, emot Aj; ty jag vill gifva det i dina hand.
Och Josua räckte ut spetsen, som i hans hand var,
emot staden. 19 Då gaf sig bakhållet upp med hast
utaf sitt rum, och lupo, sedan han räckte ut sina hand,
och kommo i staden, och vunno honom, och hastade
sig, och tände elden på honom. 20 Och de män af Aj
vände sig, och sågo tillbaka, och fingo se röken af
staden gå upp i himmelen, och hade intet rum till att
fly, hvarken hit eller dit: och det folket, som flydde åt
öknena, vände sig om till att jaga efter dem. 21 Då nu
Josua och hela Israel sågo, att bakhållet hade vunnit
staden, efter röken gick upp af stadenom, vände de
om, och slogo de män af Aj. 22 Och de i staden drogo
också ut emot dem, så att de kommo midt ibland Israel
på båda sidor; och de slogo dem, tilldess ingen af
dem öfverblef lefvandes, eller undslapp; 23 Och grepo
Konungen af Aj lefvandes, och förde honom till Josua.
24 Och då Israel hade ihjälslagit alla Ajs inbyggare på
markene, och i öknene, som hade jagat efter dem,
och de föllo alle genom svärdsegg, tilldess de voro
ändade; då vände sig hela Israel åt Aj, och slogo det
med svärdsegg. 25 Och alle de som föllo på den dagen,
både män och qvinnor, de voro tolftusend, allt folk i Aj.
26 Och Josua drog icke handena igen, med hvilko han
uträckte spetsen, tilldess han tillspillogjorde alla Ajs
inbyggare; 27 Utan boskapen, och rofvet af stadenom,
utbytte Israel emellan sig, efter Herrans ord, såsom
han Josua budit hade. 28 Och Josua brände upp Aj,
och gjorde en hög deraf till evig tid, den ännu der är på
denna dag; 29 Och lät upphänga Konungen af Aj i ett
trä intill aftonen. Då solen var nedergången, befallde
han, att man skulle taga hans kropp utu trät; och de
kastaden i stadsporten, och hofvo en stor stenhop
deruppå, hvilken ännu der är intill denna dag. 30 Då
byggde Josua Herranom Israels Gud ett altare, på det
berget Ebal, 31 Såsom Mose Herrans tjenare Israels
barnom budit hade, såsom skrifvet står i Mose lagbok,
ett altare af hela stenar, der intet jern på kommet

var; och offrade deruppå Herranom bränneoffer och
tackoffer; 32 Och skref der på stenarna den andra
lagen, som Mose Israels barnom föreskrifvit hade. 33
Och hela Israel med deras äldsta, och ämbetsmän och
domare, stodo på båda sidor vid arken inför Presterna
af Levi, som båro Herrans förbunds ark; de främlingar,
så väl som de infödde; hälften af dem invid det berget
Grisim, och den andra hälften invid det berget Ebal;
såsom Mose Herrans tjenare tillförene budit hade till
att välsigna Israels folk. 34 Sedan lät han utropa all
lagsens ord, om välsignelsen och förbannelsen, som
skrifne stå i lagbokene. 35 Det var icke ett ord, som
Mose budit hade, det Josua icke lät utropa för hela
Israels menighet; för qvinnor och barn, och främlingom,
som ibland dem voro.

9 Då nu detta hördes intill alla de Konungar, som voro
på den sidon Jordan, på bergom och i dalom, och i
alla stora hafsens hamner, och när dem som voro invid
Libanons berg, nämliga de Hetheer, Amoreer, Cananeer,
Phereseer, Heveer och Jebuseer; 2 Samkade de sig
tillhopa endrägteliga, att de skulle strida emot Josua,
och emot Israel. 3 Men Gibeons inbyggare, då de
hörde hvad Josua gjort hade med Jericho och Aj, 4
Upptänkte de en list, gingo till och sände bådskap
åstad, och togo gamla säcker på sina åsnar, och gamla
slitna vinläglar, 5 Och gamla lappade skor på sina
fötter, och drogo gamla och rifna kläder uppå; och allt
det bröd, som de togo med sig, var hårdt och mögladt;
6 Och gingo till Josua i lägret vid Gilgal, och sade till
honom, och till hela Israel: Vi äre komne fjerran af
annor land; så görer nu ett förbund med oss. 7 Då
sade hela Israel till de Heveer: Kan hända, att du bor
här ibland oss, huru kunne vi då göra förbund med
dig? 8 De sade till Josua: Vi äre dine tjenare. Josua
sade till dem: Ho ären I; eller hvadan kommen I? 9
De sade: Dine tjenare äro ganska fjerran komne af
annor land, för Herrans dins Guds Namns skull; ty vi
hafve hört hans rykte, och allt det han i Egypten gjort
hafver; 10 Och allt det han de två Amoreers Konungar
på hinsidon Jordan gjort hafver, Sihon, Konungenom i
Hesbon, och Og, Konungenom i Basan, som bodde i
Astaroth. 11 Derföre sade våre äldste; och alle vårt
lands inbyggare: Tager spisning med eder på resona,
och går åstad emot dem, och säger till dem: Vi äre
edre tjenare; så görer nu ett förbund med oss. 12
Detta vårt bröd, som vi togo med oss till spisning utu
vår hus, var ännu färskt, då vi åstad forom till eder;
men nu, si, det är hårdt och mögladt. 13 Och dessa
vinläglarna fyllde vi nya; och si, de äro slitne; och denna
vår kläder och skor äro gamla vordna för denna ganska
långa resonas skull. 14 Då togo höfvitsmännerna af
deras spisning, och frågade intet Herrans mun. 15
Och Josua gjorde frid med dem, och ingick ett förbund
med dem, att de skulle blifva lefvande; och de öfverste
för menighetene svoro dem. 16 Men efter tre dagar,
sedan de hade gjort förbundet med dem, kom för dem,
att de voro hardt när dem, och skulle bo ibland dem.
17 Ty då Israels barn drogo framåt, kommo de tredje
dagen till deras städer, hvilke så voro nämnde: Gibeon,
Cephira, Beeroth och KiriathJearim. 18 Och de slogo
dem intet, ty de öfverste för menighetene hade svorit
vid Herran Israels Gud; och hela menigheten knorrade
emot de öfversta. 19 Då sade alle de öfverste för hela
menighetene: Vi hafve svorit dem vid Herran Israels
Gud; derföre kunne vi intet komma vid dem. 20 Men
det vilje vi göra dem; låtom dem lefva, att en vrede
icke kommer öfver oss för edens skull, den vi dem gjort
hafvom. 21 Och de öfverste sade till dem: Låtom dem
lefva, att de måga vara vedahuggare och vattudragare
för hela menighetene, såsom öfverstarna dem sagt
hafva. 22 Då kallade dem Josua, och talade med
dem, och sade: Hvi hafven I bedragit oss, och sagt: I
ären ganska långt ifrån oss; ändock I bon ibland oss?
23 Derföre skolen I vara förbannade, så att af eder
icke skall återvända trälar, som ved hugga, och vatten
draga, till mins Guds hus. 24 De svarade Josua, och
sade: Det hafver varit sagdt dina tjenare, att Herren
din Gud hafver budit sinom tjenare Mose, att han skall
gifva eder detta hela landet, och förgöra för eder alla
landsens inbyggare; då fruktade vi om våra själar för
eder storliga, och gjorde detta. 25 Men nu, si, vi äre
i dina händer; hvad dig tycker godt och rätt vara att
göra med oss, det gör. 26 Och han gjorde dem så, och
friade dem ifrån Israels barnas hand, att de icke slogo
dem ihjäl. 27 Så gjorde Josua dem på samma dagen
till vedahuggare och vattudragare för menighetene, och
till Herrans altare, allt intill denna dag, på det rum som
han utväljandes vorde.

10 Då nu AdoniZedech, Konungen i Jerusalem,
hörde att Josua hade vunnit Aj, och gifvit det
tillspillo, och hade gjort Aj och dess Konung lika såsom
han hade gjort Jericho och dess Konung, och att de
Gibeoniter hade gjort frid med Israel, och voro komne
ibland dem, 2 Fruktade de svårliga; förty Gibeon var en
stor stad, såsom en af Konungastäderna, och större än
Aj, och alle hans borgare gode stridsmän. 3 Och han
sände till Hoham, Konungen i Hebron, och till Piram,
Konungen i Jarmuth, och till Japhia, Konungen i Lachis,
och till Debir, Konungen i Eglon, och lät säga dem:
4 Kommer hitupp till mig, och hjelper mig, att vi må
slå Gibeon; förty de hafva gjort frid med Josua och
Israels barnom. 5 Då kommo tillhopa, och drogo uppåt,
de fem Amoreers Konungar: Konungen i Jerusalem,
Konungen i Hebron, Konungen i Jarmuth, Konungen

i Lachis, Konungen i Eglon, med all deras härlägre,
och belade Gibeon, och stridde deremot. 6 Men de
af Gibeon sände till Josua i lägret i Gilgal, och läto
säga honom: Drag icke dina hand ifrå dina tjenare; kom
hitupp till oss snarliga, undsätt och hjelp oss; ty alla
de Amoreers Konungar, som bo uppå bergen, hafva
samkat sig tillhopa emot oss. 7 Josua drog ditupp ifrå
Gilgal, och allt krigsfolket med honom, och alle gode
stridsmän. 8 Och Herren sade till Josua: Frukta dig intet
för dem; ty jag hafver gifvit dem i dina händer; ingen af
dem skall kunna blifva ståndandes för dig. 9 Alltså kom
Josua hasteliga på dem; ty han drog i hela nattene upp
ifrå Gilgal. 10 Men Herren förskräckte dem för Israel,
så att de slogo dem en stor slagtning af i Gibeon; och
jagade efter dem på den vägen till BethHoron, och
slogo dem intill Aseka och Makkeda. 11 Och då de
flydde för Israel den vägen nederåt till BethHoron, lät
Herren falla af himmelen stora hagelstenar på dem intill
Aseka, så att de blefvo döde; och mycket flere af dem
blefvo döde af hagelstenarna, än Israels barn slogo
med svärd. 12 Då talade Josua med Herranom, på den
dagen, när Herren gaf de Amoreer för Israels barn,
och sade i Israels närvaro: Sol, statt stilla i Gibeon,
och måne, i Ajalons dal. 13 Då stod solen stilla, och
månen desslikes, tilldess att folket hämnade sig på sina
fiendar. Är icke detta skrifvet i dens frommas bok? Så
stod solen midt på himmelen, och fördröjde gå neder,
sånär en helan dag. 14 Och hafver ingen dag varit lik
vid denna, hvarken förr eller sedan, då Herren lydde
ens mans röst; ty Herren stridde för Israel. 15 Och
Josua drog åter i lägret igen till Gilgal; och hela Israel
med honom. 16 Men de fem Konungar voro flydde, och
undstungo sig uti en kulo i Makkeda. 17 Då vardt Josua
sagdt: Vi hafve funnit de fem Konungar fördolda i ene
kulo i Makkeda. 18 Josua sade: Så välter stora stenar
för gapet af kulone; och befaller några män, som taga
der vara på dem. 19 Men I står icke stilla, utan jager
efter edra fiendar, och slår deras eftersta, och låter icke
komma dem i deras städer; ty Herren edar Gud hafver
gifvit dem i edra händer. 20 Och då Josua och Israels
barn hade lyktat den mägtiga stora slagtningen på dem,
och platt slagit dem, hvad sedan qvart blef af dem, det
kom in i de fasta städer. 21 Så kom allt folket åter i
lägret igen till Josua i Makkeda med frid; och ingen
torde röra sina tungo för Israels barn. 22 Men Josua
sade: Låter upp gapet för kulone, och drager fram de
fem Konungar till mig. 23 De gjorde ock så, och hade
de fem Konungar till honom utu kulone: Konungen i
Jerusalem, Konungen i Hebron, Konungen i Jarmuth,
Konungen i Lachis, Konungen i Eglon. 24 Då nu desse
Konungar voro framledde till honom, kallade Josua
hela Israel, och sade till de öfversta af krigsfolket,
som med honom drogo: Kommer hit, och träder dessa
Konungarna på halsen med fötterna; och de kommo
fram, och trädde på deras halsar med fötterna. 25 Och
Josua sade till dem: Frukter eder intet, och grufver eder
intet; varer tröste och vid ett fritt mod; ty alltså skall
Herren göra alla edra fiendar, som I emot striden. 26
Och Josua slog dem sedan, och drap dem, och hängde
dem i fem trä; och de hängde i trän allt intill aftonen. 27
Då solen var nedergången, böd han, att man skulle
taga dem ned af trän, och kasta dem in i kulona, der de
sig uti fördolt hade; och lade stora stenar för gapet af
kulone, hvilke der ännu äro på denna dag. 28 På den
samma dagen vann ock Josua Makkeda, och slog det
med svärdsegg, med dess Konung, och gaf det tillspillo,
och alla de själar, som derinne voro, och lät ingen
blifva igen; och gjorde dem Konungenom i Makkeda,
såsom han hade gjort Konungenom i Jericho. 29 Så
drog Josua, och hela Israel med honom, ifrå Makkeda
till Libna, och stridde deremot. 30 Och Herren gaf det
också i Israels hand, med dess Konung; och han slog
det med svärdsegg, och alla de själar, som derinne
voro, och lät ingen blifva igen derinne; och gjorde
dess Konung, såsom han hade gjort Konungenom i
Jericho. 31 Sedan drog Josua, och hela Israel med
honom, ifrå Libna till Lachis; belade och bestridde det.
32 Och Herren gaf desslikes Lachis i Israels händer,
så att de vunno det på annan dagen, och slogo det
med svärdsegg, och alla de själar som derinne voro,
alldeles som han hade gjort i Libna. 33 På samma
tiden drog Horam, Konungen i Geser, upp till att hjelpa
Lachis; men Josua slog honom med allt hans folk,
tilldess ingen igenblef. 34 Och Josua drog ifrå Lachis
med hela Israel, intill Eglon, och belade och bestridde
det; 35 Och vann det på samma dag, och slog det med
svärdsegg, och gaf tillspillo alla de själar, som derinne
voro på samma dagen, alldeles såsom han hade gjort
Lachis. 36 Sedan drog Josua med hela Israel ifrån
Eglon upp till Hebron, och bestridde det; 37 Och vann
det, och slog det med svärdsegg, och dess Konung
med alla dess städer, och alla de själar, som derinne
voro; och lät icke en igenblifva, alldeles såsom han
hade gjort Eglon; och gaf det tillspillo, och alla de själar
som derinne voro. 38 Då vände Josua igen med hela
Israel inåt Debir, och bestridde det; 39 Och vann det
med dess Konung, och alla dess städer, och slogo dem
med svärdsegg, och gåfvo tillspillo alla de själar som
derinne voro; och lät icke en igenblifva. Såsom han
hade gjort Hebron, så gjorde han ock Debir och dess
Konung, och såsom han hade gjort Libna och dess
Konung. 40 Alltså slog Josua allt landet på bergen,
och söderut, och i dalarna, och vid bäckerna, med alla
deras Konungar; och lät icke en igenblifva; och gaf
tillspillo allt det som anda hade, såsom Herren Israels
Gud budit hade; 41 Och slog dem allt ifrå KadesBarnea

intill Gasa; och hela landet Gosen intill Gibeon; 42 Och
vann alla dessa Konungarna med deras land, allt med
en ryck; ty Herren Israels Gud stridde för Israel. 43 Och
Josua drog åter i lägret till Gilgal med hela Israel.

11 Då Jabin, Konungen i Hazor, detta hörde, sände
han till Jobab, Konungen i Madon, och till
Konungen i Achsaph, 2 Och till de Konungar, som
bodde norrut uppå bergen, och uppå slättmarkene,
söderut Cinneroth; och i dalarna, och i NaphotDor,
utmed hafvet; 3 Till de Cananeer österut och vesterut,
till de Amoreer, Hetheer, Phereseer, och Jebuseer uppå
bergen; så ock till de Heveer nedanför Hermons berg i
Mizpa land. 4 Desse drogo ut med alla deras härar,
dråpeliga mycket folk, såsom sanden i hafsstrandene;
och ganska många hästar och vagnar. 5 Alle desse
Konungar församlade sig, och kommo, och lägrade sig
ihop vid det vattnet Merom, till att strida med Israel. 6
Och Herren sade till Josua: Frukta dig intet för dem; ty i
morgon på denna tiden skall jag gifva dem alla slagna
för Israels barn; deras hästar skall du hasa, och bränna
deras vagnar i eld. 7 Och Josua kom hasteliga på dem,
och allt krigsfolket med honom, vid vattnet Merom, och
öfverföll dem. 8 Och Herren gaf dem i Israels händer;
och de slogo dem, och jagade dem allt intill det stora
Zidon, och intill det varma vattnet; och intill slätten i
Mizpe österut, och slogo dem tilldess icke en igenblef.
9 Då gjorde Josua dem såsom Herren honom budit
hade, och hasade deras hästar, och brände upp deras
vagnar; 10 Och vände om på samma tiden, och vann
Hazor, och slog dess Konung med svärd; ty Hazor var
tillförene hufvudstaden för alla dessa Konungariken;
11 Och slog alla de själar, som derinne voro, med
svärdsegg, och gaf dem tillspillo; och lät intet igenblifva,
som anda hade; och brände upp Hazor med eld. 12
Dertill alla dessa Konungarnas städer vann Josua, med
deras Konungar; och slog dem med svärdsegg, och
gaf dem tillspillo, såsom Mose Herrans tjenare budit
hade. 13 Dock uppbrände Israels barn inga städer med
eld, som högt uppe lågo, förutan Hazor allena; det
uppbrände Josua. 14 Och allt rofvet af dessa städerna,
och boskapen, bytte Israels barn emellan sig; men
alla menniskor slogo de med svärdsegg, tilldess de
förgjorde dem, och läto intet igenblifva, som anda hade.
15 Såsom Herren sinom tjenare Mose, och Mose Josua
budit hade, så gjorde Josua, att intet blef tillbaka af allt
det Herren hade budit Mose. 16 Alltså intog Josua all
denna landen på bergen, och allt det söderut ligger,
och allt landet Gosen, och dalarna, och slättmarkena,
och Israels berg med dess dalar; 17 Allt ifrå berget,
som åtskiljer landet uppåt emot Seir intill BaalGad, på
bergsens Libanons slätt nedan vid Hermons berg; alla
deras Konungar vann han, och slog dem, och drap
dem. 18 Men han förde örlig med dessa Konungarna i
långan tid. 19 Och var ingen stad, som sig gaf med
frid under Israels barn, undantagna de Heveer, som
bodde i Gibeon; utan de vunno dem alla med strid.
20 Och det skedde så af Herranom, att deras hjerta
vardt förstockadt, till att möta Israels barn med strid;
på det de skulle tillspillo komma, och dem ingen nåd
vederfaras, utan förgöras, såsom Herren hade budit
Mose. 21 På den tiden kom Josua, och utrotade de
Enakim utaf bergen af Hebron, af Debir, af Anab, af all
Juda berg, och af all Israels berg, och gaf dem tillspillo
med deras städer; 22 Och lät ingen Enakim igenblifva i
Israels barnas land, förutan i Gasa, i Gath, och i Asdod;
der blefvo de igen. 23 Alltså tog Josua allt landet in,
alldeles såsom Herren hade sagt till Mose; och gaf det
Israels barnom till arfs, hvarjo slägtene sin del. Och
landet vände åter att strida.

12 Desse äro de Konungar i landena, som Israels
barn slogo, och togo deras land in på hinsidon
Jordan, österut: ifrån Arnons bäck intill Hermons berg,
och hela marken österut: 2 Sihon, de Amoreers Konung,
som bodde i Hesbon, och var rådandes ifrån Aroer,
som på strandene ligger vid den bäcken vid Arnon, och
midt i bäcken, och öfver halft Gilead, intill den bäcken
Jabbok, der Ammons barnas landamäre är; 3 Och öfver
den slättmarkena allt intill hafvet Cinneroth österut, och
intill hafvet i slättmarkene, som är salthafvet österut,
den vägen åt BethJesimoth; och ifrå sunnan neder
utmed bäcken vid berget Pisga; 4 Dertill Ogs gränso,
Konungens i Basan, den ännu af de Resar qvar blifven
var, och bodde i Astaroth och Edrei, 5 Och var rådandes
öfver berget Hermon, öfver Salcha, och öfver hela
Basan, allt intill Gessuri och Maachathi gränsor, och i
halfva Gilead, hvilket var Sihons gränsa, Konungens
i Hesbon. 6 Mose Herrans tjenare, och Israels barn
slogo dem; och Mose Herrans tjenare gaf dem de
Rubeniter, Gaditer, och den halfva slägtene Manasse
till att intaga. 7 Men desse äro de Konungar i landena,
som Josua slog, och Israels barn, på denna sidone
Jordan, vesterut, ifrå BaalGad på Libanons bergs slätt,
intill det berget som åtskiljer landet uppåt emot Seir,
och det Josua Israels slägter gaf till att intaga, hvarjom
och enom sin del; 8 Det som uppå bergen, dalomen,
slättmarkene, vid bäcker, i öknene, och söderut var,
de Hetheer, Amoreer, Cananeer, Phereseer, Heveer
och Jebuseer: 9 Konungen i Jericho, Konungen i
Aj, som vid sidona ligger af BethEl; 10 Konungen i
Jerusalem, Konungen i Hebron; 11 Konungen i Jarmuth,
Konungen i Lachis; 12 Konungen i Eglon, Konungen i
Geser; 13 Konungen i Debir, Konungen i Geder; 14
Konungen i Horma, Konungen i Arad; 15 Konungen i
Libna, Konungen i Adullam; 16 Konungen i Makkeda,

Konungen i BethEl; 17 Konungen i Tappnah, Konungen
i Hepher; 18 Konungen i Aphek, Konungen i Lasaron;
19 Konungen i Madon, Konungen i Hazor; 20 Konungen
i SimronMeron, Konungen i Achsaph; 21 Konungen i
Thaanach, Konungen i Megiddo; 22 Konungen i Kedes,
Konungen i Jokneam på Charmel; 23 Konungen i
DorNaphotDor, Konungen för de Hedningar i Gilgal; 24
Konungen i Tirza. Det äro en och tretio Konungar.

13 Då nu Josua vardt gammal, och väl till ålders,
sade Herren till honom: Du äst gammal vorden,
och väl till ålders, och landet är ännu mycket qvart, som
intagas skall: 2 Nämliga hela landet de Philisteers och
hela Gessuri, 3 Ifrå Sichor, som löper framom Egypten,
allt intill Ekrons landsändar norrut, hvilka de Cananeer
tillräknas; fem de Philisteers herrar, nämliga de Gasiter,
de Asdoditer, de Askaloniter, de Gittiter, de Ekroniter,
och de Aviter. 4 Men ifrå söder är hela de Cananeers
land, och Mearah de Zidoniers, allt intill Aphek, och till
de Amoreers landsändar; 5 Dertill de Gibliters land,
och hela Libanon österut, ifrå BaalGad nedanför berget
Hermon, tilldess man kommer till Hamath; 6 Alle de
som på bergen bo, ifrå Libanon intill det varma vattnet,
och alle Zidonier; jag skall fördrifva dem för Israels
barn; kasta lott derom, till att utskifta dem emellan
Israel, såsom jag hafver budit dig. 7 Så skift nu denna
landen emellan de nio slägter till arfs, och emellan
den halfva slägten Manasse. 8 Ty de Rubeniter och
Gaditer hafva med den andra halfva Manasse undfått
deras arfvedel, som Mose dem gaf på hinsidon Jordan
österut, såsom Herrans tjenare Mose dem det gifvit
hafver. 9 Ifrån Aroer, som ligger på bäcksens strand vid
Arnon, och ifrå den staden midt i bäcken, och all den
ängden Medeba allt intill Dibon; 10 Och alla Sihons,
de Amoreers Konungs, städer, som satt i Hesbon, allt
intill Ammons barnas landsändar; 11 Dertill Gilead,
och de landsändar vid Gessuri och Maachati, och hela
berget Hermon, och hela Basan, allt intill Salcha, 12
Hela Ogs rike i Basan, den i Astaroth och Edrei satt,
hvilken ännu igen var af de Resar; men Mose slog
dem, och fördref dem. 13 Men Israels barn fördrefvo
icke dem i Gessur, och i Maachath; utan de bodde,
både Gessur och Maachath, ibland Israels barn allt
intill denna dag. 14 Men de Leviters slägte gaf han
ingen arfvedel; ty Herrans Israels Guds offer är deras
arfvedel, såsom han dem sagt hade. 15 Så gaf Mose
Rubens barnas slägte, efter deras ätter; 16 Så att deras
landsändar voro ifrån Aroer, som ligger på bäcksens
strand vid Arnon, och den staden midt i bäcken, med
alla slättmarkene intill Medeba; 17 Hesbon och alla dess
städer, som ligga på slättmarkene, Dibon, BamothBaal,
och BethBaalMeon, 18 Jahza, Kedemoth, Mephaath,
19 Kiriathaim, Sibma, SerethSahar uppå berget Emek,
20 BethPeor, de bäcker vid Pisga, och BethJesimoth,
21 Och alla de städer på slättmarkene; och hela Sihons,
de Amoreers Konungs, rike, som satt i Hesbon, den
Mose slog med de Förstar i Midian, Evi, Rekem, Zur,
Hur och Reba, hvilke Konung Sihons höfvitsmän voro,
som i landena bodde. 22 Dertill Bileam, Beors son, den
spåmannen, slogo Israels barn med svärd, samt med
de andra dräpna. 23 Och landamäret till Rubens barn
var Jordan. Detta är nu Rubens barnas arfvedel i deras
ätter, städer och byar. 24 Gads barnas slägte, efter
deras ätter, gaf Mose, 25 Så att deras landsändar voro
Jaeser, och alla de städer i Gilead, och halft Ammons
barnas land, allt intill Aroer, som ligger för Rabbah; 26
Och ifrå Hesbon intill RamathMizpe och Betonim; och
ifrå Mahanaim allt intill Debirs landsändar; 27 Men i
dalenom, BethHaram, BethNimra, Succoth och Zaphon,
som qvart var af Sihons rike, Konungens i Hesbon,
hvilkets gränsa var Jordan, allt intill ändan af hafvet
Cinnereth, på denna sidone Jordan, österut. 28 Detta
är nu Gads barnas arfvedel, i deras ätter, städer och
byar. 29 Den halfva Manasse barnas slägt, efter deras
ätter, gaf Mose, 30 Så att deras landsändar voro ifrå
Mahanaim, hela Basan; hela Ogs rike, Konungens i
Basan, och alla Jairs byar, som i Basan ligga, nämliga
sextio städer; 31 Och halfva Gilead, Astaroth, Edrei,
Ogs rikes städer i Basan, gaf han Machirs Manasse
sons barnom, det är, hälftena af Machirs barnom, efter
deras ätter. 32 Detta är det som Mose utskifte uppå
Moabs mark, hinsidon Jordan in mot Jericho, österut.
33 Men Levi slägte gaf Mose ingen arfvedel; ty Herren
Israels Gud är deras arfvedel, såsom han dem sagt
hade.

14 Detta är nu det som Israels barn intogo i Canaans
lande, hvilket dem emellan utskifte Presten
Eleazar och Josua, Nuns son, och de öfverste fäder i
Israels barnas slägter. 2 Och de skifte det emellan sig
med lott, såsom Herren budit hade genom Mose, att
gifva de halftionde slägter. 3 Ty de två slägterna, och
den halfva, hade Mose gifvit arfvedel hinsidon Jordan;
men Leviterna hade han ingen arfvedel gifvit ibland
dem. 4 Ty Josephs barn vordo två slägter, Manasse
och Ephraim; derföre gåfvo de Leviterna ingen del i
landena, utan städer, der de skulle bo uti, och förstäder
för deras boskap, och håfvor. 5 Såsom Herren hade
budit Mose, så gjorde Israels barn, och skifte landet. 6
Då gingo Juda barn fram till Josua i Gilgal; och Caleb,
Jephunne son, den Kenisiten, sade till honom: Du vetst
hvad Herren sade till den Guds mannen Mose, på
mina och dina vägnar, i KadesBarnea. 7 Jag var fyratio
åra gammal, när Mose Herrans tjenare mig utsände
ifrå KadesBarnea, till att bespeja landet; och jag sade
honom igen efter mitt samvet. 8 Men mine bröder, som

med mig uppgångne voro, gjorde folkena ett förskräckt
hjerta; men jag följde Herran min Gud troliga efter. 9 Då
svor Mose på den samma dagen, och sade: Det landet,
som du på trädt hafver med din fot, skall vara din och
dina barnas arfvedel till evig tid; derföre, att du Herran
min Gud troliga efterföljt hafver. 10 Och nu, si, Herren
hafver låtit mig lefva, såsom han sagt hade; det är nu
fem och fyratio år, sedan Herren detta sade till Mose,
då Israel vandrade i öknene; och si, jag är nu på denna
dag fem och åttatio åra gammal; 11 Och är ännu i dag
så stark, som jag var på den dagen, då Mose sände
mig ut; såsom min magt var på den tiden, så är hon
ännu, till att strida och till att gå ut och in. 12 Så gif mig
nu detta berget, om hvilket Herren sade på den dagen;
ty du hörde det på den tiden, att de Enakim bo deruppå,
och äro store och faste städer, om Herren ville vara
med mig, att jag kunde fördrifva dem, såsom Herren
sagt hafver. 13 Då välsignade Josua honom, och gaf
så Caleb, Jephunne son, Hebron till arfvedel. 14 Deraf
vardt Hebron Calebs, Jephunne sons, den Kenisitens
arfvedel, allt intill denna dag; derföre, att han hade
troliga efterföljt Herran Israels Gud. 15 Men Hebron
kallades i förtiden KiriathArba, den en stor man var
ibland de Enakim. Och landet hade återvändt örliga.

15 Juda barnas slägtes lott, efter deras ätter, var
in emot Edoms landsändar, vid den öknen Zin,
som söderut stöter inpå söderlanden; 2 Så att deras
södergränsor voro ifrån ändanom af salthafvet, det är,
ifrå den tungone som drager söderåt; 3 Och går dädan
uppåt Akrabbim, och går igenom Zin, och går uppåt ifrå
sunnan intill KadesBarnea; och går igenom Hezron,
och går uppåt Adar, och böjer sig omkring Karkaa; 4
Och går igenom Azmon, och kommer ut vid Egypti
bäck, så att änden af den gränson varder hafvet. Detta
äro nu edra gränsor söderut. 5 Men östergränsen är
salthafvet intill Jordans ända. Den norra gränsan är ifrå
hafsens tungo, som är vid Jordan; 6 Och går uppåt intill
BethHogla, och drager sig ifrå nordan intill BethAraba,
och går uppåt till Bohans sten, Rubens sons; 7 Och går
uppåt till Debir ifrån Achors dal, och ifrå norra sidone,
som vet åt Gilgal, det tvärtöfver ligger vid Adummim
uppåt, hvilket sunnantill ligger vid bäcken; sedan går
hon uppåt till det vattnet EnSemes, och går ut vid den
brunnen Rogel. 8 Sedan går hon uppåt till Hinnoms
sons dal, vid den Jebuseens sido, som bor söderut, det
är Jerusalem; och går uppåt öfver bergsklinten, som
ligger för den dalen Hinnom vesterut, hvilken stöter
inpå sidona af Rephaims dal norrut. 9 Sedan går hon
ifrå den samma bergsklinten, intill den vattubrunnen
Nephtoah, och går ut till de städer vid Ephrons berg,
och böjer sig åt Baala, det är KiriathJearim; 10 Och
går omkring ifrå Baala vesterut intill berget Seir, och
går utmed sidone af det berget Jearim ifrå nordan, det
är Chesalon, och kommer neder till BethSemes, och
går igenom Thimna; 11 Och kommer ut vid sidona af
Ekron norrut, och drager sig inåt Sichron, och går öfver
det berget Baala, och kommer ut vid Jabneel; så att
hennes yttersta är hafvet. 12 Den gränsan vesterut
är det stora hafvet. Detta är nu Juda barnas gränsor
allt omkring i deras ätter. 13 Men Caleb, Jephunne
son, vardt gifvet hans del ibland Juda barn, efter som
Herren hade befallt Josua; nämliga KiriathArba, Enaks
faders, det är Hebron. 14 Och Caleb fördref dädan de
tre Enaks söner, Sesai, Ahiman och Thalmai, Enaks
afföda; 15 Och drog dädan uppåt till Debirs inbyggare;
och Debir het tillförene KiriathSepher. 16 Och Caleb
sade: Den som slår KiriathSepher, och vinner det,
honom vill jag gifva mina dotter Achsa till hustru. 17 Då
vann det Athniel, Kenas son, Calebs broders; och han
gaf honom sina dotter Achsa till hustru. 18 Och det
begaf sig, då hon indrog, vardt henne rådet, att bedas
en åker af sinom fader; och hon gaf sig ifrån åsnan. Då
sade Caleb till henne: Hvad är dig? 19 Hon sade: Gif
mig en välsignelse; ty du hafver gifvit mig ett söderland,
gif mig ock vattukällor; så gaf han henne källor ofvan
och nedan. 20 Detta är nu Juda slägtes arfvedel i deras
ätter. 21 Och Juda barnas slägtes städer ifrå den ena
sidone till den andra, utmed de Edomeers gränsor
söderut, voro desse: Kabzeel, Eder, Jagur, 22 Kina,
Dimona, AdAda, 23 Kedes, Hazor, Jithnan, 24 Siph,
Telem, Bealoth, 25 HazorHadatta, Kerioth, Hezron, det
är Hazor, 26 Aman, Sema, Molada, 27 HazarGadda,
Hesmon, BethPalet, 28 HazarSual, BerSeba, Bisjothja,
29 Baala, Jjim, Azem, 30 Eltholad, Chesil, Horma, 31
Ziklag, Madmanna, Sansanna, 32 Lebaoth, Silhim,
Ain, Rimmon. Det äro nio och tjugu städer, och deras
byar. 33 Men i dalarna voro Esthaol, Zorga, Asna,
34 Sanoah, EnGannim, Tappuah, Enam, 35 Jarmuth,
Adullam, Socho, Aseka, 36 Saaraim, Adithaim, Gedera,
Gederothaim. Det äro fjorton städer, och deras byar. 37
Zenan, Hadasa, MigdalGad, 38 Dilean, Mizpe, Joktheel,
39 Lachis, Bozkath, Eglon, 40 Chabbon, Lahmas, Cithlis,
41 Gederoth, BethDagon, Naama, Makkeda. Det äro
sexton städer, och deras byar. 42 Libna, Ether, Asan,
43 Jiphthah, Asna, Nesib, 44 Kegila, Achsib, Maresa.
Det äro nio städer, och deras byar. 45 Ekron med dess
döttrar och byar. 46 Ifrån Ekron och intill hafvet, allt det
som räcker intill Asdod, och dess byar. 47 Asdod med
dess döttrar och byar, Gaza med dess döttrar och byar
intill Egypti bäck, och det stora hafvet är gränsan. 48
Men uppå berget var Samir, Jathir, Socho, 49 Danna,
KiriathSanna, det är Debir, 50 Anab, Estemo, Anim, 51
Gosen, Holon, Gilo. Det äro ellofva städer, och deras
byar. 52 Arab, Duma, Esean, 53 Janum, BethTappuah,
Apheka, 54 Humta, KiriathArba, det är Hebron, Zior. Det

äro nio städer, och deras byar. 55 Maon, Carmel, Siph,
Jutta, 56 Jesreel, Jokedam, Sanoah, 57 Kain, Gibea,
Thimna. Det äro tio städer, och deras byar. 58 Halhul,
Bethzur, Gedor, 59 Maarath, BethAnoth, Elthekon. Det
äro sex städer, och deras byar. 60 KiriathBaal, det är
KiriathJearim, Rabba; två städer, och deras byar. 61
Men i öknene voro, BethAraba, Middin, Sechacha, 62
Nibsan, och den saltstaden, och EnGedi. Det äro sex
städer, och deras byar. 63 Men de Jebuseer bodde i
Jerusalem, och Juda barn kunde icke fördrifva dem;
alltså blefvo de Jebuseer med Juda barnom i Jerusalem
allt intill denna dag.

16 Och Josephs barnom föll lotten till ifrå Jordan,
in mot Jericho, allt intill vattnet vid Jericho ifrån
östan, och öknen, som går uppifrå Jericho genom det
berget BethEl; 2 Och går ut ifrå BethEl till Lus, och
går igenom den gränson ArchiAtaroth; 3 Och drager
sig nederåt vesterut, till den gränson Japhleti, allt intill
den nedra BethHorons gränso, och allt intill Gaser;
och dess ände är vid hafvet. 4 Detta fingo nu Josephs
barn till arfvedel, Manasse och Ephraim. 5 Ephraims
barnas gränsa i deras ätter till deras arfvedel ifrån
östan var AtarothAddar, allt intill det öfra BethHoron;
6 Och går ut vesteråt vid Michmethath, som norrut
ligger, der böjer det sig omkring öster om den staden
ThaanathSilo; och går ifrån östan inåt Janoha; 7 Och
kommer neder ifrå Janoha till Ataroth, och Naaratha,
och stöter inpå Jericho, och går ut vid Jordan. 8 Ifrå
Tappuah går hon vesterut till NahalKana, och hennes
utgång är i hafvet. Detta är nu Ephraims barnas slägtes
arfvedel, till deras ätter. 9 Och alle Ephraims barnas
gränsostäder med deras byar, lågo förströdde ibland
Manasse barnas arfvedel. 10 Och de fördrefvo icke
de Cananeer, som bodde i Gaser; så blefvo då de
Cananeer ibland Ephraim allt intill denna dag, och
vordo skattskyldige.

17 Och lotten föll till Manasse slägte, den Josephs
förste son var, och föll till Machir, Manasse första
son, Gileads fader; ty han var en god stridsman, derföre
fick han Gilead och Basan. 2 Dem androm Manasse
barnom uti deras ätter föll också till, nämliga: Abiesers
barnom, Heleks barnom, Asriels barnom, Sechems
barnom, Hephers barnom, och Semida barnom. Desse
äro Manasse barn, Josephs sons, som mankön voro i
deras ätter. 3 Men Zelaphehad, Hephers son, Gileads
sons, Machirs sons, Manasse sons, hade inga söner,
utan döttrar; och deras namn äro desse: Mahela,
Noa, Hogla, Milca, Thirza. 4 Och de gingo fram för
Presten Eleazar, och för Josua, Nuns son, och för de
öfversta, och sade: Herren böd Mose, att han skulle
gifva oss arfvedel ibland våra bröder; så gaf han dem
ock arfvedel ibland deras faders bröder, efter Herrans
befallning. 5 Men Manasse föllo tio snöre till, förutan
det landet Gilead och Basan, som på hinsidon Jordan
ligger. 6 Ty Manasse döttrar togo arfvedel med hans
söner; och det landet Gilead kom de andra Manasse
barn till. 7 Och Manasse gränsa var ifrån Asser till
Michmethath, som ligger för Sechem, och går ut på
högra handena intill dem af EnTappuah. 8 Ty det landet
Tappuah kom Manasse till, och är Manasse gränsa invid
Ephraims barn. 9 Sedan går hon neder till NahalKana
söderut till bäckstäderna, hvilka Ephraim tillhöra ibland
Manasse städer; men ifrå nordan är Manasse gränsa
inpå bäcken, och går ut i hafvet; 10 Ephraims söderut,
och Manasse norrut, och hafvet är hans landamäre,
och stöter inpå Asser ifrå nordan, och inpå Isaschar
ifrån östan. 11 Så hade nu Manasse ibland Isaschar
och Asser, BethSean och dess döttrar, Jibleam och
dess döttrar, och dem i Dor och dess döttrar, och dem
i Endor och dess döttrar, och dem i Thaanach och
dess döttrar, och dem i Megiddo och dess döttrar, och
tredje delen Naphet. 12 Och Manasse barn kunde icke
intaga de städer; utan de Cananeer begynte till att bo i
dessa landena. 13 Men då Israels barn vordo mägtige,
gjorde de de Cananeer skattskyldiga, och fördrefvo
dem icke. 14 Då talade Josephs barn till Josua, och
sade: Hvi hafver du icke gifvit mig mer än en lott, och
ett snöre af arfvedelenom, och jag är dock ett mycket
folk, såsom Herren hafver välsignat mig? 15 Då sade
Josua till dem: Efter du äst ett mycket folk, så gack
upp i skogen, och rödj dig der rum uti de Phereseers
och Resars land, efter Ephraims berg är dig för trångt.
16 Då sade Josephs barn: Berget kunne vi icke få; ty
de Cananeer bruka alle jernvagnar, som i de landena
Emek bo, när hvilko ligger BethSean och dess döttrar,
och Jisreel i Emek. 17 Josua sade till Josephs hus,
Ephraim och Manasse: Du äst ett mycket folk; och efter
du så mycket äst, måste du icke hafva en lott; 18 Utan
berget skall höra dig till, der skogen är; der rödj om
dig, så blifver det dins lotts ände, när du fördrifver de
Cananeer, som jernvagnar hafva och mägtige äro.

18 Och hela menigheten af Israels barn församlade
sig i Silo, och der uppsatte de vittnesbördsens
tabernakel; och landet var dem undergifvet. 2 Och voro
ännu sju slägter af Israels barn, hvilkom deras del icke
utskift var. 3 Och Josua sade till Israels barn: Huru
länge viljen I vara så late, att I icke gån åstad, och
tagen landet in, som Herren edra fäders Gud eder gifvit
hafver? 4 Tager eder af hvarjo slägtene tre män, att
jag må sända dem, och de stå upp, och gå igenom
landet, och beskrifva det efter deras arfvedelar, och
komma till mig igen. 5 Skifter landet i sju delar: Juda
skall blifva vid sina gränsor sunnanefter; och Josephs

hus skall blifva vid sina gränsor nordanefter. 6 Men I,
beskrifver de sju delars land, och bärer det hit till mig,
så vill jag kasta eder lott för Herranom vårom Gud. 7
Ty Leviterna hafva ingen del ibland eder, utan Herrans
Presterskap är deras arfvedel; men Gad och Ruben,
och den halfva slägten Manasse, hafva tagit sin del
på hinsidon Jordan österut, den Mose Herrans tjenare
dem gaf. 8 Då stodo de män upp, och foro åstad; och
Josua böd dem, då de gå ville till att beskrifva landet,
och sade: Vandrer igenom landet, och beskrifver det,
och kommer igen till mig, att jag må kasta eder lott
för Herranom i Silo. 9 Så gingo männerna åstad, och
drogo landet igenom, och beskrefvo det på en skrift
efter städerna i sju delar; och kommo till Josua i lägret
igen i Silo. 10 Då kastade Josua lotten öfver dem i Silo
för Herranom, och skifte der landet ut ibland Israels
barn, hvarjom och enom sin del. 11 Och föll BenJamins
barnas slägtes lott efter deras ätter, och vardt deras
lotts gränsa emellan Juda barn och Josephs barn. 12
Och deras gränsa var på sidone norrut ifrå Jordan, och
går uppåt utmed Jericho på norra sidone, och kommer
upp på berget vesterut; och utgången är vid den öknen
BethAven; 13 Och går dädan intill Lus, utmed sidone
på Lus söderut, det är BethEl; och går nederåt intill
AtharothAdar vid berget, som ligger sunnan vid det
nedra BethHoron; 14 Och går neder, och böjer sig
omkring till vestra sidona söderut ifrå berget, som ligger
för BethHoron söderut; och går ut vid KiriathBaal, det är
KiriathJearim, Juda barnas stad. Detta är nu den sidan
vesterut. 15 Men den sidan söderut är ifrå KiriathJearim,
och går ut emot vester, och kommer ut till vattubrunnen
Nephtoah: 16 Och går neder vid ändan på berget, som
ligger för Hinnoms sons dal, den der ligger i Naphaims
dal norrut, och går neder genom Hinnoms dal på de
Jebuseers sido, sunnantill, och kommer neder vid den
brunnen Rogel; 17 Och drager sig ifrå nordan, och
kommer ut till EnSemes, och kommer ut till de högar,
som ligga uppe emot Adummim, och kommer ned till
Bohens sten, Rubens sons; 18 Och går utmed sidone
vid slättmarkena, som ligger norrut, och kommer neder
på slättmarkena; 19 Och drager utmed den sidone
vid BethHogla, som ligger norrut, och änden deraf vid
salthafsens tungo norrut, inpå Jordans södra ända.
Detta är nu den södra gränsan. 20 Men till den östra
sidan skall Jordan vara änden. Detta är nu BenJamins
arfvedel i deras gränsor allt omkring, i deras ätter. 21
Men städerna BenJamins barnas slägters, ibland deras
ätter, äro desse: Jericho, BethHogla, EmekKeziz, 22
BethAraba, Zemaraim, BethEl, 23 Avim, Para, Ophra,
24 CepharAmmonai, Ophni, Gaba. Det äro tolf städer,
och deras byar. 25 Gibeon, Rama, Beeroth, 26 Mizpe,
Cephira, Moza, 27 Rekem, Jirpeel, Thareala, 28 Zela,
Eleph, och de Jebuseer, det är Jerusalem, Gibeath,
Kiriath; fjorton städer, och deras byar. Detta är nu
BenJamins barnas arfvedel i deras ätter.

19 Sedan föll den andre lotten Simeons barnas
slägtes, efter deras ätter; och deras arfvedel
var ibland Juda barnas arfvedel. 2 Och kom på
deras arfvedel BerSeba, Seba, Molada, 3 HazarSual,
Bala, Azem, 4 Eltolad, Bethul, Horma, 5 Ziklag,
BethMarkaboth, HazarSusa, 6 BethLebaoth, Saruhen.
Det äro tretton städer, och deras byar. 7 Ain, Rimmon,
Ether, Asan. Det äro fyra städer och deras byar. 8 Dertill
alla byar, som ligga omkring dessa städerna, allt intill
BaalathBer, Ramath söderut. Detta är Simeons barnas
arfvedel i deras ätter. 9 Ty Simeons barnas arfvedel är
ibland Juda barnas snöre; efter Juda barnom var deras
arfvedel för stor; derföre fingo Simeons barn del ibland
deras arfvedel. 10 Tredje lotten föll på Sebulons barn
efter deras ätter; och deras arfvedels gränsa var allt
intill Sarid; 11 Och går uppåt vesterut till Marala, och
stöter inpå Dabbaseth, och stöter inpå bäcken, som
löper framom Jokneam; 12 Och vänder sig ifrå Sarid
österut, allt intill den gränsan CislothThabor; och går
ut till Dabberath, och räcker upp till Japhia; 13 Och
löper dädan österåt igenom GittaHepher, IttaKazin,
och kommer ut till Rimmon, Hammethoar, Hannea; 14
Och böjer sig omkring ifrå nordan inåt Nathon; och
utgången är i den dalen JiphtaEl; 15 Kattath, Nahalal,
Simron, Jideala och BethLehem. Det äro tolf städer, och
deras byar. 16 Detta är nu Sebulons barnas arfvedel
till deras ätter; och detta är deras städer och byar. 17
Fjerde lotten föll på Isaschars barn efter deras ätter.
18 Och deras gränsa var Jisreel, Chesulloth, Sunem,
19 Hapharaim, Sion, Anaharath, 20 Rabbith, Kisjon,
Abez. 21 Remeth, EnGannim, EnHadda, BethPazzez;
22 Och stöter inpå Thabor, Sahazima, BethSemes, och
utgången deraf var inuppå Jordan; sexton städer, och
deras byar. 23 Detta är nu Isaschars barnas slägters
arfvedel till deras ätter, städer och byar. 24 Femte
lotten föll på Assers barnas slägte i deras ätter. 25
Och deras gränsa var Helkath, Hali, BetenAchsaph, 26
Alammelech, Amead, Miseal; och stöter inpå Carmel
vid hafvet, och till SihorLibnath; 27 Och vänder sig
österut till BethDagon, och stöter inpå Sebulon, och till
den dalen JiphthahEl norrut, BethEmek, Negiel, och
kommer ut vid Cabul på venstra sidone; 28 Ebron,
Rehob, Hammon, Kana, allt intill det stora Zidon; 29
Och vänder sig inåt Rama, allt intill den fasta staden
Zor; och vänder sig åt Hosa, och går ut vid hafvet efter
snöret åt Achsib; 30 Umma, Aphek, Rehob; två och
tjugu städer, och deras byar. 31 Detta är nu Assers
barnas slägters arfvedel till deras ätter, städer och byar.
32 Sjette lotten föll på Naphthali barn i deras ätter.
33 Och deras gränsa var ifrå Heleph, Allon, igenom

Zaanannim, Adami, Nekeb, JabneEl, allt intill Lakum,
och går ut inpå Jordan; 34 Och vänder sig vesterut åt
Asnoth Thabor; och kommer dädan ut och till Hukkob,
och stöter inpå Sebulon söderut, och till Assur vesterut,
och till Juda invid Jordan österut; 35 Och hafver fasta
städer, Ziddim, Zer, Hammath, Rakkath, Chinnareth,
36 Adama, Rama, Hazor, 37 Kedes, Edrei, EnHazor,
38 Jireon, MigdalEl, Horem, BethAnath, BethSames;
nitton städer, och deras byar. 39 Detta är nu Naphthali
barnas slägters arfvedel till deras ätter, städer och byar.
40 Sjunde lotten föll på Dans barnas slägte i deras
ätter. 41 Och gränsan af deras arfvedel var: Zorga,
Esthaol, IrSames, 42 Saalabbin, Ajalon, Jithla, 43
Elon, Timnatha, Ekron, 44 Eltheke, Gibbethon, Baalath,
45 Jehud, Benebarak, GathRimmon, 46 MeJarkon,
Rakkon med den gränsona vid Japho: 47 Och der går
Dans barnas gränsa ut. Och Dans barn drogo upp,
och stridde emot Lesem och vunno det, och slogo det
med svärdsegg; och togo det in, och bodde deruti, och
kallade det Dan, efter deras faders namn. 48 Detta är
nu Dans barnas slägtes arfvedel i deras ätter, städer
och byar. 49 Och då de hade lyktat utskifta landet
med dess gränsor, gåfvo Israels barn Josua, Nuns
son, en arfvedel ibland sig; 50 Och gåfvo honom efter
Herrans befallning den stad, som han begärade, som
var ThimnathSerah uppå Ephraims berg; den staden
byggde han, och bodde deruti. 51 Desse äro nu de
arfvedelar, som Eleazar Presten, och Josua, Nuns son,
och de öfverste af fäderna ibland slägterna, genom
lott utskifte Israels barnom i Silo för Herranom, inför
dörrene af vittnesbördsens tabernakel; och lyktade så
landsens utskiftning.

20 Och Herren talade med Josua, och sade: 2
Säg Israels barnom: Skicker ibland eder några
fristäder, om hvilka jag eder genom Mosen sagt hafver;
3 Att dit må fly en mandråpare, som slår en själ
oförvarandes och ovetandes; att de må ibland eder fri
vara för blodhämnaren. 4 Och den som flyr till någon af
de städer, han skall stå utanför stadsporten, och för
de äldsta i staden förtälja sin sak; så skola de taga
honom in i staden till sig, och få honom rum, att han
må bo när dem. 5 Och om blodhämnaren kommer
efter honom, skola de icke öfverantvarda dråparen i
hans händer, efter han oförvarandes slog sin nästa,
och var icke tillförene hans ovän. 6 Så skall han bo i
stadenom, tilldess han står för menighetene till rätta,
allt intilldess öfverste Presten dör, som på den tiden är;
då skall dråparen komma till sin stad igen, och i sitt
hus i stadenom, der han utflydder var. 7 Då helgade
de Kedes i Galilea på Naphthali berg, och Sechem
på Ephraims berg, och KariathArba, det är Hebron,
på Juda berg; 8 Och på hinsidon Jordan vid Jericho
österut skickade de Bezer i öknene på slättmarkene, af
Rubens slägte; och Ramoth i Gilead, af Gads slägte,
och Golan i Basan, af Manasse slägte. 9 Det voro
då de städer, som Israels barnom förelagde voro, och
främlingomen som ibland dem bodde, att dit skulle fly
den som en själ oförvarandes sloge; att han icke skulle
ihjälslås af blodhämnaren, intilldess han hade ståndit
för menighetene.

21 Då trädde de öfverste fäder ibland Leviterna
fram för Presten Eleazar, och för Josua, Nuns
son, och för de öfversta fäder ibland Israels barnas
slägte; 2 Och talade med dem i Silo i Canaans land,
och sade: Herren hafver budit genom Mose, att man
skulle gifva oss städer till att bo uti, och deras förstäder
till vår boskap. 3 Så gåfvo då Israels barn Leviterna
utaf deras arfvedelar, efter Herrans befallning, dessa
städer och deras förstäder. 4 Och lotten föll uppå de
Kehathiters ätt; och kommo Aarons barnom Prestens
af Leviterna tretton städer till, igenom lotten; af Juda
slägte, af Simeons slägte, och af BenJamins slägte. 5
Men de andra Kehats barnom af samma ätt kommo
tio städer till, igenom lotten; af Ephraims slägte, af
Dans slägte, och af den halfva slägtene Manasse. 6
Men Gersons barnom af samma ätt kommo tretton
städer till, igenom lotten; af Isaschars slägte, af Assers
slägte, och af Naphthali slägte, och af den halfva
slägtene Manasse i Basan. 7 Merari barnom till deras
ätter kommo tolf städer till; af Rubens slägte, af Gads
slägte, och af Sebulons slägte. 8 Alltså gåfvo Israels
barn Leviterna igenom lotten dessa städer, och deras
förstäder, såsom Herren genom Mose budit hade. 9
Af Juda barnas slägte, och af Simeons barnas slägte,
gåfvo de dessa städerna, hvilka de nämnde efter deras
namn; 10 Aarons barnom af de Kehathiters ätt, af
Levi barnom; ty förste lotten var deras; 11 Så gåfvo
de dem nu KiriathArba, den Enaks fader var, det är
Hebron, på Juda berg, och dess förstäder allt omkring.
12 Men stadsens åker, och hans byar, gåfvo de Caleb,
Jephunne son, till hans arf. 13 Så gåfvo de Prestens
Aarons barnom den mandråpares fristad Hebron, och
hans förstäder; Libna, och dess förstäder; 14 Jathir,
och dess förstäder; Estemoa, och dess förstäder; 15
Holon, och dess förstäder; Debir, och dess förstäder;
16 Ain, och dess förstäder; Jutta, och dess förstäder;
BethSemes, och dess förstäder; nio städer af dessa
två slägterna. 17 Af BenJamins slägte gåfvo de fyra
städer: Gibeon, och dess förstäder; Geba och dess
förstäder; 18 Anathoth, och dess förstäder; Almon,
och dess förstäder; 19 Så att alle Aarons Prestens
barnas städer voro tretton, med deras förstäder. 20
Men de andra Kehats Levitens barnas ätter kommo
fyra städer till, igenom deras lott, af Ephraims slägte.

21 Och de gåfvo dem den mandråpares fristaden
Sechem, och hans förstäder på Ephraims berg; Geser,
och dess förstäder; 22 Kibzaim, och dess förstäder;
BethHoron, och dess förstäder. 23 Af Dans slägte
fyra städer: Eltheke, och dess förstäder; Gibbethon,
och dess förstäder; 24 Ajalon, och dess förstäder;
GathRimmon, och dess förstäder; 25 Af den halfva
slägtene Manasse två städer: Thaenach, och dess
förstäder; GathRimmon, och dess förstäder; 26 Så att
alla de andra Kehats ätts barnas städer voro tio, med
deras förstäder. 27 Men Gersons barnom af de Leviters
ätter vordo gifne af den halfva slägtene Manasse, två
städer, den mandråpares fristaden Golan i Basan, med
dess förstäder; Beestera, och dess förstäder. 28 Af
Isaschars slägte fyra städer: Kision, och dess förstäder;
Dabrath, och dess förstäder; 29 Jarmuth, och dess
förstäder; EnGannim, och dess förstäder. 30 Af Assers
slägte fyra städer: Miseal, och dess förstäder; Abdon,
och dess förstäder; 31 Helkath, och dess förstäder;
Rehob, och dess förstäder; 32 Af Naphthali slägte tre
städer: den mandråpares fristaden Kedes i Galilea,
och dess förstäder; HamothDor, och dess förstäder;
Karthan, och dess förstäder; 33 Så att alle Gersoniters
ätts städer voro tretton, med deras förstäder. 34 Men
Merari barnom, de andra Leviterna vardt gifvet, af
den slägten Sebulon, fyra städer: Jokneam, och dess
förstäder; Kartha, och dess förstäder; 35 Dimna, och
dess förstäder; Nahalal, och dess förstäder. 36 Af
Rubens slägte fyra städer: Bezer, och dess förstäder;
Jahza, och dess förstäder; 37 Kedemoth, och dess
förstäder; Mephaath, och dess förstäder. 38 Af Gads
slägte fyra städer: den mandråpares fristaden Ramoth
i Gilead, och dess förstäder; Mahanaim, och dess
förstäder; 39 Hesbon, och dess förstäder; Jaeser, och
dess förstäder; 40 Så att alle Merari barnas, de andra
Leviternas städer, ibland deras ätter, efter deras lott,
voro tolf. 41 Alle Leviternas städer, ibland Israels barnas
arf, voro åtta och fyratio, med deras förstäder. 42 Och
hvar och en af dessa hade sin förstad om sig; den ene
som den andre. 43 Alltså gaf Herren Israels barnom allt
landet, som han svorit hade deras fäder att gifva; och
de togo det in, och bodde deruti. 44 Och Herren lät
dem hafva ro för allom omkring dem, såsom han deras
fäder svorit hade. Och ingen af deras fiendar stod emot
dem; utan alla deras fiendar gaf Herren i deras händer.
45 Och felade intet af det goda, som Herren Israels hus
tillsagt hade; utan det skedde så allt.

22 Då kallade Josua till sig de Rubeniter och Gaditer,
och den halfva slägtena Manasse. 2 Och sade
till dem: I hafven hållit allt det Mose Herrans tjenare
eder budit hafver, och lydt mine röst i allt det jag hafver
budit eder. 3 I hafven icke öfvergifvit edra bröder nu
i en lång tid, allt intill denna dag; och hafven blifvit
vid Herrans edars Guds bud. 4 Efter nu Herren edar
Gud hafver låtit edra bröder komma till ro, såsom han
dem sagt hade; så vänder nu om igen, och drager
till edra hyddor i edars arfs land, som Mose Herrans
tjenare eder gifvit hafver på hinsidon Jordan; 5 Allenast
tager der vara uppå granneliga, att I gören efter de bud
och lag, som Mose Herrans tjenare eder budit hafver;
att I älsken Herran edar Gud, och vandren uppå alla
hans vägar, och hållen hans bud, och hållen eder intill
honom, och tjenen honom af allo hjerta, och af allo själ.
6 Så välsignade Josua dem, och lät gå dem; och de
gingo till deras hyddor. 7 Den halfva slägtene Manasse
hade Mose gifvit i Basan; den andra hälftene gaf Josua
ibland deras bröder på desso sidone Jordan, vestantill.
Och då han lät dem gå till deras hyddor, och hade
välsignat dem, 8 Sade han till dem: I kommen hem
igen med stora ägodelar till edra hyddor, med ganska
mycken boskap, silfver, guld, koppar, jern och kläder;
så skifter nu edra fiendars rof med edra bröder. 9 Och
så vände de Rubeniter och Gaditer, och den halfva
slägten Manasse, om igen, och gingo ifrån Israels barn
af Silo, som i Canaans land ligger, att de skulle draga
in i Gileads land till deras arfs land, det de till arfs fått
hade af Herrans befallning genom Mose. 10 Och då de
kommo till de högar vid Jordan, som i Canaans land
ligga, byggde de samme Rubeniter, Gaditer, och halfva
Manasse slägt, der vid Jordan ett stort skönt altare. 11
Då Israels barn hörde sägas: Si, Rubens barn, Gads
barn, och den halfva slägten Manasse hafva byggt ett
altare emot Canaans land, vid Jordans högar, på desso
sidone vid Israels barn; 12 Församlade de sig hela
menigheten i Silo, att de skulle draga upp till dem, och
strida med dem; 13 Och sände till dem in uti Gileads
land, Pinehas, Eleazars Prestens son; 14 Och med
honom tio öfversta Förstar ibland deras fäders hus, af
hvarjo Israels slägt en. 15 Och när de kommo till dem i
landet Gilead, talade de med dem, och sade: 16 Så
låter hela Herrans menighet säga eder: Hvi synden I så
emot Israels Gud; och vänden eder i dag ifrå Herranom,
dermed att I byggen eder ett altare, och fallen ifrå
Herranom? 17 Är oss icke nog med Peors missgerning,
af hvilko vi ännu på denna dag icke renade äre; och en
plåga kom i Herrans menighet? 18 Och I vänden eder i
dag bort ifrå Herranom, och ären i dag affällige vordne
ifrå Herranom; på det han i dag eller morgon skall
vredgas öfver hela Israels menighet. 19 Tycker eder, att
edart arfs land är orent, så kommer hitöfver i det land,
som Herren hafver, der Herrans tabernakel är, och
tager arf ibland oss; och träder icke ifrå Herranom, och
ifrån oss, att I byggen eder ett altare, förutan Herrans
vårs Guds altare. 20 Förbröt icke Achan, Serahs son,
sig på det spillgifna; och vreden kom öfver hela Israels

menighet, och han umgalt icke sina synd allena? 21
Då svarade Rubens barn, och Gads barn, och den
halfva slägten Manasse, och sade till de höfvitsmän
och Förstar af Israel: 22 Herren den starke Gud, Herren
den starke Gud vet det, och Israel desslikes; är detta
afträdning eller synd emot Herran, så hjelpe han oss
intet i dag. 23 Och om vi altaret fördenskull byggt hafve,
att vi vilje vända oss ifrå Herranom, offra deruppå
bränneoffer och spisoffer, eller göra der tackoffer uppå,
så hämnes det Herren; 24 Och om vi icke det mycket
heldre för denna sakens skull gjorde, och sade: I dag
eller morgon måtte edor barn säga till vår barn: Hvad
hafven I göra med Herranom Israels Gud? 25 Herren
hafver satt Jordan till ett landamäre emellan oss och
eder; I Rubens och Gads barn, I hafven ingen del med
Herranom; och så måtte edor barn komma vår barn ifrå
Herrans fruktan. 26 Derföre sade vi: Låt oss bygga ett
altare, icke till något offer eller bränneoffer; 27 Utan
på det att det må vara ett vittnesbörd emellan oss
och eder, och våra efterkommande, att vi måge tjena
Herranom för honom med vårt bränneoffer, tackoffer
och annor offer; och edor barn icke behöfva i dag
eller morgon säga till vår barn: I hafven ingen del med
Herranom. 28 När de nu vordo sägande till oss, eller
våra efterkommande i dag eller morgon, så kunna
de säga: Ser liknelsen till Herrans altare, hvilket våre
fäder gjort hafva; icke till offer eller bränneoffer, utan
till ett vittnesbörd emellan oss och eder. 29 Bort det
ifrån oss, att vi skulle träda ifrå Herranom, så att vi i
dag skulle vända oss ifrå Herranom, och bygga ett
altare till bränneoffer, och till spisoffer, och annor offer,
förutan Herrans vårs Guds altare, som står för hans
tabernakel. 30 Då nu Pinehas Presten, och de öfverste
för menighetene, Israels Förstar, som med honom voro,
detta hörde, täcktes dem väl Rubens barnas, Gads,
och den halfva Manasse slägts ord. 31 Och Pinehas,
Prestens Eleazars son, sade till Rubens, Gads, och
Manasse barn: I dag förstå vi, att Herren är med oss, att
I icke hafven syndat emot Herran med denna gerning;
nu hafven I frälst Israels barn utu Herrans hand. 32 Så
drog Pinehas, Prestens Eleazars son, och de öfverste,
utu Gileads land, ifrå Rubens och Gads barn, åter in uti
Canaans land, till Israels barn, och sade dem det igen.
33 Då behagade det Israels barnom väl, och lofvade
Israels barnas Gud; och sade intet mer, att de ville
draga upp emot dem till slags, till att förderfva landet,
som Rubens och Gads barn uti bodde. 34 Och Rubens
och Gads barn kallade det altaret, att det skall vara ett
vittne emellan oss, och att Herren är Gud.

23 Efter lång tid, sedan Herren hade låtit Israel
komma till ro för alla deras fiendar omkring sig;
och Josua nu gammal och väl till ålders kommen var;
2 Kallade han till sig hela Israel, och deras äldsta,
höfvitsmän, domare och ämbetsmän, och sade till dem:
Jag är gammal och väl till ålders; 3 Och I hafven sett
allt det Herren edar Gud gjort hafver på all dessa folken
här för eder; ty Herren edar Gud hafver sjelf stridt för
eder. 4 Ser, jag hafver utskift eder de folk, som ännu
qvare äro, genom lott, hvarjo slägtene sin arfvedel,
allt ifrå Jordan, och all de folk, som jag utrotat hafver;
och ifrå stora hafvet vesterut. 5 Och Herren edar Gud
skall utdrifva dem för eder, och utrota dem ifrån eder,
så att I skolen intaga deras land, såsom Herren edar
Gud eder sagt hafver. 6 Så varer nu fast frimodige,
att I hållen och gören allt det som skrifvet står i Mose
lagbok; att I icke viken derifrå, antingen på den högra
sidon eller på den venstra; 7 Att I icke kommen ibland
dessa återlefda folken, som med eder ännu äro; och I
icke ihågkommen, eller svärjen vid deras gudars namn,
eller tjenen dem, eller tillbedjen dem; 8 Utan håller eder
intill Herran edar Gud, såsom I intill denna dag gjort
hafven. 9 Så skall Herren fördrifva för eder stor och
mägtig folk; och ingen hafver kunnat stå eder emot allt
intill denna dag. 10 En af eder skall jaga tusende; ty
Herren edar Gud strider för eder, såsom han eder sagt
hafver. 11 Derföre bevarer edra själar granneliga, att I
hafven Herran edar Gud kär. 12 Men om I vänden eder
härifrå, och hållen eder intill dessa återlefda folken, och
befrynden eder med dem i giftermål, så att I kommen
ibland dem, och de ibland eder; 13 Så veter, att Herren
edar Gud skall icke mer fördrifva all dessa folken för
eder; utan de skola eder varda till snaro och nät, och
till en staka i edra sido, och till en törnagadd i edor
ögon, tilldess han förgör eder utu det goda landet, som
Herren edar Gud eder gifvit hafver. 14 Si, jag går i dag
alla verldenes väg, och I skolen veta af allt hjerta, och
af allo själ, att icke ett ord felat hafver på allt det goda,
som Herren edar Gud eder sagt hafver; allt är skedt,
och intet tillbakablifvet. 15 Lika som nu allt det goda
kommet är, som Herren edar Gud eder sagt hafver,
så skall ock Herren låta komma öfver eder allt ondt,
tilldess han förgör eder utu detta goda landet, som
Herren edar Gud eder gifvit hafver; 16 Om I Herrans
edars Guds förbund öfverträden, som han eder budit
hafver, och gången bort, och tjenen andra gudar, och
tillbedjen dem; så att Herrans vrede förgrymmar sig
öfver eder, och snarliga förgör eder utu det goda landet,
som han eder gifvit hafver.

24 Och Josua församlade alla Israels slägter till
Sichem, och kallade fram de äldsta i Israel,
höfvitsmän, domare och ämbetsmän. Då de voro
framträdde för Gud, 2 Sade han till hela folket: Så
säger Herren, Israels Gud: Edra fäder bodde i förtiden
på hinsidon älfven, Tharah, Abrahams och Nahors

fader, och tjente andra gudar. 3 Då tog jag edar fader
Abraham på hinsidon älfven, och lät honom vandra i
hela Canaans land, och förökade honom hans säd, och
gaf honom Isaac. 4 Och Isaac gaf jag Jacob och Esau;
och gaf Esau det berget Seir till besitta; men Jacob
och hans barn drogo neder uti Egypten. 5 Då sände
jag Mose och Aaron, och plågade Egypten, såsom jag
ibland dem gjort hafver. 6 Sedan förde jag eder och
edra fäder utur Egypten, och när I kommen till hafvet,
och de Egyptier jagade efter edra fäder med vagnar
och resenärar intill röda hafvet; 7 Så ropade de till
Herran, och han satte ett mörker emellan eder och de
Egyptier, och förde hafvet öfver dem, och öfvertäckte
dem; och edor ögon sågo hvad jag i Egypten gjorde;
och I bodden i öknene i en lång tid. 8 Och jag förde
eder uti de Amoreers land, som bodde på hinsidon
Jordan; och då de stridde emot eder, gaf jag dem i edra
händer, så att I besågen deras land, och förgjorden
dem för eder. 9 Då reste sig upp Balak, Zipors son, de
Moabiters Konung, och stridde emot Israel, och han
sände bort, och lät kalla Bileam, Beors son, att han
skulle förbanna eder. 10 Men jag ville intet höra honom,
och han välsignade eder; och jag frälste eder utu hans
händer. 11 Och då I gingen öfver Jordan, och kommen
till Jericho, stridde Jericho inbyggare emot eder, de
Amoreer, Phereseer, Cananeer, Hetheer, Girgaseer,
Heveer och Jebuseer; men jag gaf dem i edra händer;
12 Och sände getingar framför eder, de drefvo dem ut
för eder, de två Amoreers Konungar; icke genom ditt
svärd eller genom din båga; 13 Och gaf eder ett land,
der I intet på arbetat haden, och städer, som I intet
uppbyggt haden; att I skullen bo deruti, och skullen
äta af vingårdar, och oljoberg, som I intet planterat
haden. 14 Så frukter nu Herran, och tjener honom
troliga och rättsinneliga; och låter fara de gudar, som
edra fäder tjent hafva på hinsidon älfven, och i Egypten;
och tjener Herranom. 15 Tycker eder icke godt vara, att
I tjenen Herranom, så utväljer eder i dag hvem I tjena
viljen; antingen den Gud, som edre fäder tjent hafva på
hinsidon älfvena, eller de Amoreers gudar, i hvilkas
land I bon; men jag och mitt hus vilje tjena Herranom.
16 Då svarade folket, och sade: Bort det, att vi skulle
öfvergifva Herran, och tjena andra gudar; 17 Ty Herren
vår Gud hafver fört oss och våra fäder utur Egypti land,
utu träldomens hus; och hafver för vår ögon gjort så
stor tecken, och bevarat oss på hela vägenom, som vi
dragit hafve; och ibland alla de folk, genom hvilka vi
gångne äre. 18 Och Herren hafver utdrifvit för oss all de
Amoreers folk, som bodde i landena; derföre vilje vi ock
tjena Herranom; ty han är vår Gud. 19 Josua sade till
folket: I kunnen icke tjena Herranom; ty han är en helig
Gud, och en nitälskande Gud, den eder icke förlåter
edor öfverträdelse och synder. 20 När I nu öfvergifven
Herran, och tjenen en främmande gud, så skall han
vända sig, och göra eder ondt; och förgöra eder, sedan
han eder godt gjort hafver. 21 Men folket sade till Josua:
Icke så, utan vi vilje tjena Herranom. 22 Då sade Josua
till folket: I ären vittne öfver eder, att I hafven eder
utvalt Herran, att I skolen tjena honom. Och de sade:
Ja. 23 Så lägger nu ifrån eder de främmande gudar,
som ibland eder äro, och böjer edor hjerta till Herran
Israels Gud. 24 Och folket sade till Josua: Vi vilje tjena
Herranom vårom Gud, och lyda hans röst. 25 Så gjorde
Josua på den samma dagen ett förbund med folket,
och satte dem lag och rätt före i Sichem. 26 Och Josua
skref allt detta i Guds lagbok, och tog en stor sten,
och reste honom der upp under ena ek, som var vid
Herrans helgedom; 27 Och sade till allt folket: Si, denne
stenen skall vara vittne emellan oss; ty han hafver hört
allt Herrans tal, som han med oss talat hafver; och skall
vara ett vittne öfver eder, att I edar Gud icke försaka
skolen. 28 Alltså lät Josua folket gå, hvar och en i sin
arfvedel. 29 Och det begaf sig, när detta skedt var, att
Josua, Nuns son, Herrans tjenare, blef död, då han
hundrade och tio år gammal var. 30 Och de begrofvo
honom i hans arfvedels gränso i ThimnathSerah, som
ligger på Ephraims berg, på norra sidone vid det berget
Gaas. 31 Och Israel tjente Herranom så länge Josua
lefde, och de äldste, hvilke i långan tid lefde efter
Josua, och visste alla Herrans gerningar, som han med
Israel gjort hade. 32 Och Josephs ben, som Israels
barn hade fört utur Egypten, begrofvo de i Sichem, i
det åkrastycket, som Jacob köpte af Hemors barnom,
Sichems faders, för hundrade penningar; och vardt
Josephs barnas arfvedel. 33 Blef ock Eleazar, Aarons
son, död, och de begrofvo honom i Gibeath Pinehas
hans sons, det honom på Ephraims berg gifvet var.

Domarboken

1 Efter Josua död frågade Israels barn Herran, och
sade: Ho skall ibland oss föra örliget emot de
Cananeer? **2** Herren sade: Juda skall föra det; si, jag
hafver gifvit landet i hans hand. **3** Då sade Juda till
sin broder Simeon: Drag med mig upp i min lott, och
låt oss strida emot de Cananeer, så vill jag åter draga
med dig i din lott. Så drog Simeon med honom. **4** Då
nu Juda drog ditupp, gaf Herren honom de Cananeer
och Phereseer i deras händer; och de slogo i Besek
tiotusend män. **5** Och de funno AdoniBesek i Besek;
och stridde emot honom, och slogo de Cananeer
och Phereseer. **6** Men AdoniBesek flydde, och de
jagade efter honom, fingo honom, och höggo af honom
tummarna, både af hans händer och fötter. **7** Då sade
AdoniBesek: Sjutio Konungar, med afhuggna tummar af
deras händer och fötter, hemtade upp under mitt bord;
såsom jag nu gjort hafver, så hafver Gud vedergullit
mig. Och de förde honom till Jerusalem, der blef han
död. **8** Men Juda barn stridde emot Jerusalem, och
vunno det, och slogo det med svärdsegg, och brände
staden upp. **9** Sedan drogo Juda barn neder, till att
strida emot de Cananeer, som bodde på bergen, och
söderut, och i dalarna. **10** Och Juda drog emot de
Cananeer, som bodde i Hebron; men Hebron het i
förtiden KiriathArba; och slog Sesai, och Ahiman, och
Thalmai; **11** Och drog dädan emot Debirs inbyggare;
men Debir het i förtiden KiriathSepher. **12** Och Caleb
sade: Den som KiriathSepher slår och vinner, honom
vill jag gifva mina dotter Achsa till hustru. **13** Då vann
det Athniel, Kenas son, Calebs yngsta broders; och
han gaf honom sina dotter Achsa till hustru. **14** Och det
begaf sig, då hon indrog, vardt henne rådet, att hon
skulle bedas en åker af sin fader; och hon gaf sig ifrån
åsnanom. Då sade Caleb till henne: Hvad är dig? **15**
Hon sade: Gif mig en välsignelse; ty du hafver gifvit mig
ett söderland; gif mig ock ett, som vatten hafver. Då gaf
han henne ett, som vatten hade ofvan och nedan. **16**
Och de Keniters barn, Mose svågers, drogo upp utu
Palma staden med Juda barn uti Juda öken, som ligger
sunnan för den staden Arad; och gingo till, och bodde
ibland folket. **17** Och Juda drog åstad med hans broder
Simeon, och slogo de Cananeer i Zephat, och gåfvo
honom tillspillo, och kallade staden Horma. **18** Dertill
vann Juda Gaza med dess tillhöring, och Askelon med
dess tillhöring, och Ekron med dess tillhöring. **19** Och
Herren var med Juda, så att han intog berget; förty han
kunde icke intaga dem som i dalarna bodde, derföre,
att de hade jernvagnar. **20** Och de gåfvo Caleb Hebron,
såsom Mose sagt hade; och han fördref derut de tre
Enaks söner. **21** Men BenJamins barn fördrefvo icke de
Jebuseer, som bodde i Jerusalem; utan de Jebuseer
bodde när BenJamins barn i Jerusalem, allt intill denna
dag. **22** Sammalunda drogo ock Josephs barn upp till
BethEl; och Herren var med dem. **23** Och Josephs
hus bespejade BethEl, det tillförene het Lus. **24** Och
hållarena fingo se en man gå utu staden, och sade
till honom: Visa oss huru vi skole komma in i staden,
så vilje vi göra barmhertighet med dig. **25** Och när
han hade vist dem hvar de skulle komma in, slogo
de staden med svärdsegg; men den mannen och all
hans slägt läto de gå. **26** Då drog den samme mannen
in uti de Hetheers land, och byggde en stad, och
kallade honom Lus. Den heter ännu i dag så. **27** Och
Manasse fördref icke BethSean med dess döttrar; icke
heller Thaanach med dess döttrar, och icke heller de
inbyggare i Dor med dess döttrar, ej heller de inbyggare
i Jibleam med dess döttrar, ej heller de inbyggare i
Megiddo med dess döttrar; och de Cananeer begynte
till att bo i de samma landena. **28** Men då Israel kom till
magt, gjorde han de Cananeer skattpligtiga, och fördref
dem icke. **29** Sammalunda fördref icke heller Ephraim
de Cananeer, som bodde i Gaser; utan de Cananeer
bodde ibland dem i Gaser. **30** Sebulon fördref icke
heller dem som bodde i Kitron och Nahalol; utan de
Cananeer bodde ibland dem, och voro skattpligtige. **31**
Asser fördref icke dem som bodde i Acco; icke heller
dem som bodde i Zidon, i Ahlab, i Achsib, i Helbah, i
Aphik och i Rehob; **32** Utan de Asseriter bodde ibland
de Cananeer, som i landena bodde; ty de fördrefvo
dem icke. **33** Napthali fördref icke dem som bodde i
BethSemes, ej heller i BethAnath; utan bodde ibland de
Cananeer, som i landena bodde; men de i BethSemes
och i BethAnath vordo skattpligtige. **34** Men de Amoreer
trängde Dans barn in på bergena, och stadde dem icke
till, att de kommo neder i dalarna. **35** Och de Amoreer
begynte bo på de bergena Heres i Ajalon och Saalbim;
dock vardt Josephs hus hand dem för svår, så att de
vordo skattpligtige. **36** Och de Amoreers gränsa var der
man uppgår till Akrabbim, och ifrå klippone, och ifrå
höjdene.

2 Och kom en Herrans Ängel upp ifrå Gilgal till Bochim,
och sade: Jag förde eder utur Egypten, och lät eder
komma in uti det land, som jag edra fäder svorit hade,
och sade: Jag skall icke göra mitt förbund med eder
ogildt i evig tid; **2** Att I icke skullen göra något förbund
med detta lands inbyggare, utan skullen bryta deras
altare omkull; men I hafven intet lydt mine röst. Hvi
hafven I det gjort? **3** Sade jag ock med: Jag vill icke
fördrifva dem för eder; att de skola vara eder till snaro,
och deras gudar eder till nät. **4** Och då Herrans Ängel
dessa orden sagt hade till all Israels barn, hof folket
sina röst upp, och gret; **5** Och kallade det rummet

Bochim, och offrade der Herranom. 6 Ty då Josua hade
släppt folket ifrå sig, och Israel var dragen hvar till sin
arfvedel, till att intaga landet, 7 Tjente folket Herranom,
så länge Josua lefde, och de äldste, som länge lefde
efter Josua, och sett hade alla Herrans stora gerningar,
som han Israel gjort hade. 8 Men då Josua, Nuns
son, Herrans tjenare, död var, hundrade och tio år
gammal, 9 Begrofvo de honom i hans arfvedels gränso i
ThimnathHeres, på Ephraims berg, på norra sidone vid
Gaas berg. 10 Då ock alle de, som på den tiden lefde,
voro samkade till sina fäder, kom ett annat slägte upp
efter dem, som intet kände Herran, eller de gerningar,
som han med Israel gjort hade. 11 Så gjorde Israels
barn det ondt var för Herranom, och tjente Baalim; 12
Och öfvergåfvo Herran deras fäders Gud, som dem utur
Egypti land fört hade, och följde andra gudar efter, och
de folks gudar, som omkring dem bodde, och tillbådo
dem, och förtörnade Herran. 13 Ty de öfvergåfvo ju
mer och mer Herran, och tjente Baal och Astaroth. 14
Så förgrymmade då Herrans vrede sig öfver Israel, och
gaf dem i deras hand, som dem röfvade, att de dem
beröfva skulle, och sålde dem i deras fiendars händer
allt omkring; och de kunde icke mer stå deras fiendar
emot; 15 Utan, ehvart de vände sig, var Herrans hand
emot dem till deras ofärd, såsom Herren dem sagt,
och Herren dem svorit hade; och de vordo hårdeliga
plågade. 16 När nu Herren uppväckte domare, som
dem hulpo utu röfvarenas hand, 17 Så lydde de icke
heller domarena, utan bedrefvo hor med andra gudar,
och tillbådo dem, och veko snarliga af den vägen, der
deras fäder på gångit hade, till att lyda Herrans bud
och gjorde intet såsom de. 18 Då nu Herren uppväckte
dem domare, så var Herren med domarenom, och
halp dem utu deras fiendars hand, så länge domaren
lefde; ty Herren förbarmade sig öfver deras suckan,
öfver dem som dem tvingade, och trängde. 19 Men när
domaren blef död, så vände de sig, och förderfvade det
mer än deras fäder, så att de följde andra gudar, till att
tjena dem, och tillbedja dem, de gingo icke ifrå sina
påfunder, eller ifrå sina halsstyfva väsende. 20 Derföre
förgrymmade sig så Herrans vrede öfver Israel, att han
sade: Efter detta folket hafver gått ifrå mitt förbund,
som jag deras fäder budit hafver, och icke velat höra
min röst; 21 Så skall jag nu härefter ingen fördrifva af
de Hedningar, som Josua återlefde, då han blef död;
22 Att jag på dem må försöka Israel, om de vilja blifva
på Herrans vägar, och vandra på dem, såsom deras
fäder vandrat hafva, eller ej. 23 Så lät då Herren blifva
dessa Hedningar, att han icke med hast fördref dem,
hvilka han i Josua hand icke gifvit hade.

3 Desse äro de Hedningar, som Herren lät blifva,
på det han skulle med dem försöka Israel, som
intet visste utaf Canaans örlig; 2 Och att Israels
barnas afföda måtte veta och lära strida, de som
tillförene intet visste deraf; 3 Nämliga de fem Philisteers
Förstar, och alla Cananeer och Zidonier, och de Heveer,
som bodde på Libanons berg, allt ifrå det berget
BaalHermon, tilldess man kommer till Hamath. 4 De
samme blefvo till att försöka Israel med dem, att man
måtte förfara, om de lydde Herrans bud, som han
deras fäder budit hade genom Mose. 5 Då nu Israels
barn bodde ibland de Cananeer, Hetheer, Amoreer,
Phereseer, Heveer och Jebuseer, 6 Togo de deras
döttrar till hustrur, och gåfvo sina döttrar deras söner,
och tjente deras gudar; 7 Och gjorde illa för Herranom,
och förgåto Herran deras Gud, och tjente Baalim
och lundom. 8 Då förgrymmade sig Herrans vrede
öfver Israel, och sålde dem i CusanRisathaims hand,
Konungens i Mesopotamien; och så tjente Israels barn
CusanRisathaim i åtta år. 9 Då ropade Israels barn
till Herran, och Herren uppväckte dem en frälsare,
som dem frälste, Athniel, Kenas son, Calebs yngste
broders. 10 Och Herrans Ande var i honom, och han
vardt domare i Israel, och drog ut till strid; och Herren
gaf CusanRisathaim, Konungen i Syrien, i hans hand,
så att hans hand vardt honom öfvermägtig. 11 Så
blef landet stilla i fyratio år; och Athniel, Kenas son,
blef död. 12 Men Israels barn gjorde ännu mer ondt
för Herranom. Då stärkte Herren Eglon, de Moabiters
Konung, emot Israel, derföre att de gjorde det ondt
var för Herranom; 13 Och församlade till sig Ammons
barn och de Amalekiter; och han drog åstad, och slog
Israel, och tog in Palma staden. 14 Och Israels barn
tjente Eglon, de Moabiters Konung, i aderton år. 15
Så ropade de till Herran, och Herren uppväckte dem
en frälsare, Ehud, Gera son, Jemini sons; han var
ofärdig i sin högra hand. Och Israels barn sände med
honom skänker till Eglon, de Moabiters Konung. 16
Och Ehud gjorde sig ett tveeggadt svärd, en aln långt,
och band det under sin kläder på högra låret; 17 Och
bar fram skänken till Eglon, de Moabiters Konung; och
Eglon var en ganska fet man. 18 Och när han hade fått
ifrå sig skänken, öfvergaf han folket, som hade burit
skänken; 19 Och vände tillbaka igen ifrå de afgudar
i Gilgal; och lät båda: Jag hafver, o Konung, något
hemligit tala vid dig. Han bad gifva ljud; och de gingo
alle ut, som stodo omkring honom. 20 Och Ehud kom
till honom in, och han satt uti en sommarsal allena;
och Ehud sade: Jag hafver Guds ord till dig; då stod
han upp af sinom stol. 21 Men Ehud räckte ut sina
venstra hand, och tog svärdet af sitt högra lår, och
stötte det in uti hans buk; 22 Så att ock skaftet följde
in med bladet, och fetman innelyckte skaftet; ty han
drog intet svärdet ut af hans buk, och träcken gick af
honom. 23 Men Ehud gick ut genom bakdörrena, och

lät igen dörrena efter sig, och slog henne i lås. 24 Då
han nu utkommen var, gingo hans tjenare in; och som
de sågo, att dörren på sommarsalen igenlyckt var, sade
de: Han är tilläfventyrs gången på stol i kammaren till
sommarsalen. 25 När de nu så länge bidt hade, att de
skämdes, ty ingen lät dem dörrena upp af salen, togo
de nyckelen, och läste upp; si, då låg deras herre der
död på jordene. 26 Och Ehud undflydde, medan de
fördröjde, och gick fram om afgudarna, och undkom
allt intill Seirath. 27 Och då han kom derin, blåste han
i basuner på Ephraims berg, och Israels barn drogo
med honom af bergena, och han framför dem; 28 Och
sade till dem: Följer mig efter, ty Herren hafver gifvit
edra fiendar, de Moabiter, i edra händer; och de följde
honom efter, och vunno Jordans färjostad, den som
drager åt Moab, och läto ingen komma deröfver. 29 Och
slogo de Moabiter af på den tiden vid tiotusend män,
alltsammans ädla och stridsamma män, så att icke en
undslapp. 30 Alltså vordo de Moabiter på den tiden
nederlagde, under Israels barnas hand; och landet var
stilla i åttatio år. 31 Efter honom var Samgar, Anaths
son; han slog sexhundrade Philisteer med en herdastaf,
och frälste ock han Israel.

4 Men Israels barn gjorde ytterligare illa för Herranom,
då Ehud var död. 2 Och Herren sålde dem uti
Jabins, de Cananeers Konungs, händer, som satt i
Hazor, och hans härhöfvitsman var Sisera, och han
bodde i Haroseth Hedningarnas. 3 Och Israels barn
ropade till Herran; ty han hade niohundrade jernvagnar,
och tvingade Israels barn med våld i tjugu år. 4
På den samma tiden var domarinna i Israel, den
Prophetissan Debora, Lappidoths hustru. 5 Och hon
bodde under Deboras palmträ, emellan Rama och
BethEl, på Ephraims berg; och Israels barn kommo
ditupp till henne för rätta. 6 Hon sände åstad, och
kallade Barak, AbiNoams son, af Kedes Naphthali,
och lät säga honom: Hafver icke Herren Israels Gud
budit dig: Gack åstad, och drag upp på berget Thabor,
och tag tiotusend män med dig, utaf Naphthali och
Sebulons barn? 7 Ty jag vill föra till dig Sisera, Jabins
härhöfvitsman, vid den bäcken Kison, med hans vagnar,
och med all hans hop; och vill gifva honom i dina
händer. 8 Barak sade till henne: Om du far med mig,
så drager jag åstad; men far du icke med, så drager
icke heller jag. 9 Hon sade: Jag vill draga med dig;
men segren blifver icke din i denna resone, som du
gör; utan Herren skall gifva Sisera uti en qvinnos
hand. Så gjorde Debora redo, och for med Barak till
Kedes. 10 Då kallade Balak Sebulon och Naphthali till
Kedes, och drog till fot med tiotusend män; Debora
följde ock med honom. 11 Men Heber den Keniten
var dragen ifrå de Keniter, ifrå Hobabs barn, Mose
svågers, och hade uppslagit sin tjäll vid den eken
Zaanaim invid Kedes. 12 Då vardt Sisera bådadt, att
Barak, AbiNoams son, var dragen upp på det berget
Thabor. 13 Så samkade han alla sina vagnar tillhopa,
niohundrade jernvagnar; och allt det folk med honom
var, ifrå Haroseth Hedningarnas, allt intill den bäcken
Kison. 14 Men Debora sade till Barak: Upp, detta är den
dagen, i hvilkom Herren hafver gifvit Sisera i dina hand;
ty Herren skall draga ut för dig. Så drog Barak neder af
berget Thabor, och de tiotusend män med honom. 15
Och Herren förskräckte Sisera med alla hans vagnar,
och all hans här, för Baraks svärdsegg, så att Sisera
sprang ifrå sin vagn, och flydde till fot. 16 Men Barak
jagade efter vagnarna och hären, allt intill Haroseth
Hedningarnas, och all Sisera här föll för svärdsegg,
så att icke en blef öfver. 17 Men Sisera flydde till fot
in uti Jaels tjäll, Hebers den Kenitens hustrus; förty
Konung Jabin i Hazor, och Hebers den Kenitens hus
stodo i frid med hvarannan. 18 Och Jael gick ut emot
Sisera, och sade till honom: Kom, min herre, kom in till
mig, och frukta dig intet; och han gaf sig in till henne uti
hennes tjäll, och hon höljde öfver honom en mantel. 19
Och han sade till henne: Kära, gif mig litet vatten till att
dricka, ty mig törster. Då tog hon en bytto mjölk, och gaf
honom dricka, och höljde på honom. 20 Och han sade
till henne: Gack fram i dörrena på tjället, och om någor
kommer och frågar, om någor är här, så säg: Ingen. 21
Så tog Jael, Hebers hustru, en nagla af tjället, och en
hammar i sina hand, och gick sakta in till honom, och
slog honom naglan genom tinningen, så att han sank
neder till jordena; ty han var sömnig och vanmägtig,
och blef död. 22 Då Barak jagade efter Sisera, gick
Jael ut emot honom, och sade till honom: Kom hit, jag
vill visa dig den man, som du söker efter. Och då han
kom in till henne, låg Sisera död, och naglen fast i hans
tinning. 23 Alltså nederlade Gud, på den tiden, Jabin,
de Cananeers Konung för Israels barn. 24 Och Israels
barnas hand fullföljde, och vardt stark emot Jabin, de
Cananeers Konung, tilldess de utrotade honom.

5 Då söngo Deborah och Barak, AbiNoams son, på
den samma tiden, och sade: 2 Lofver Herran, att
Israel är åter fri vorden, och folket hafver varit der
viljogt till. 3 Hörer till, I Konungar, och akter uppå, I
Förstar: jag vill, Herranom vill jag sjunga, Herranom
Israels Gudi vill jag spela. 4 Herre, då du utdrogst
ifrå Seir, och gick fram ifrån Edoms mark, då skalf
jorden, himmelen dröp, och skyarna dröpo vatten.
5 Bergen smulto för Herranom, Sinai för Herranom
Israels Gud. 6 I Samgars, Anaths sons, tid, i Jaels
tid, voro vägarna förgångne; och de som på stigarna
gå skulle, de vandrade krokota vägar. 7 Det fattades,
bönder fattades i Israel, tilldess jag Debora uppkom,

tilldess jag uppkom en moder i Israel. 8 Ett nytt hafver
Gud utvalt, portarna hafver han bestridt; ingen sköld
eller spets vardt sedd ibland fyratiotusend i Israel. 9
Mitt hjerta faller till Israels regenter, hvilke friviljoge
äro ibland folket. 10 Lofver Herran, I som riden på
sköna åsninnor, I som sitten för rätta; och sjunger, I
som gån på vägomen. 11 Der skyttarna ropa ibland
dem som vatten hemta, der säge man om Herrans
rättfärdighet, om hans bönders rättfärdighet i Israel;
då drog Herrans folk neder till portarna. 12 Upp, upp,
Debora, upp, upp, och sjung ena viso; upp, Barak, och
fånga dina fångare, du AbiNoams son. 13 Då vordo
de förlåtne rådande öfver de mägtiga; Herren vardt
rådandes genom mig öfver de hjeltar. 14 Utaf Ephraim
var deras rot emot Amalek; och efter dig BenJamin i
ditt folk. Af Machir äro komne regenter; och af Sebulon
äro regerare vordne igenom skrifpennan. 15 Isaschars
Förstar voro med Debora, och Isaschar var såsom
Barak i dalenom, utsänder med sitt fotfolk. Ruben
höll mycket af sig, och skiljde sig ifrån oss. 16 Hvi
blefst du i dinom fårahyddom, till att höra hjordarnas
bräkande; och höll mycket af dig, och skiljde dig ifrån
oss? 17 Gilead blef hinsidon Jordan. Och hvi bor Dan
ibland skeppen? Asser satt i hafsens hamn, och blef
i sina förfallna byar. 18 Men Sebulons folk vågade
sina själ i döden; Naphthali desslikes på höjdene af
markene. 19 Konungarna kommo och stridde. Då
stridde de Cananeers Konungar i Thaanach, vid det
vattnet Megiddo; men de hade ingen vinning deraf. 20
Af himmelen var stridt emot dem; stjernorna i deras
lopp stridde emot Sisera. 21 Den bäcken Kison vältrade
dem, den bäcken Kedumim, den bäcken Kison. Träd,
min själ, på de starka. 22 Då darrade hästarnas fötter,
för deras starka åsittares förfärelses skull. 23 Förbanner
den staden Meros, sade Herrans Ängel; förbanner
hans borgare, att de icke kommo Herranom till hjelp; till
hjelp Herranom, till de hjeltar. 24 Välsignad vare ibland
qvinnor Jael, Hebers den Kenitens hustru; välsignad
vare hon i hyddomen ibland qvinnor. 25 Mjölk gaf hon,
då han vatten beddes, och bar smör in uti en härlig skål.
26 Hon tog naglan med sin hand, och smedshammaren
i sina högra hand, och slog Sisera genom hans hufvud;
sönderkrossade, och genomstack hans tinningar. 27 Till
hennes fötter krökte han sig, föll neder, och lade sig;
han krökte sig, och föll neder till hennes fötter; såsom
han krökte sig, så låg han förderfvad. 28 Sisera moder
såg genom fenstret ut, och gret igenom gallren: Hvi
förtöfvar hans vagn så länge, att han icke kommer? Hvi
fördröja hans vagns hjul? 29 De visesta ibland hennes
qvinnor svarade, då hon så jämmerliga qvidde: 30
Skulle de icke finna och byta rof, hvarjom manne en
ung pigo eller två till byte; och Sisera brokot stickad
kläder till byte, stickad brokot kläder om halsen till byte?
31 Alltså, Herre, förgånge alle dine fiender; men de som
honom kär hafva, de vare såsom uppgångande solen i
sine magt. Och landet hade frid i fyratio år.

6 Och då Israels barn gjorde det ondt var för Herranom,
gaf Herren dem under de Midianiters hand i sju
år. 2 Och då de Midianiters hand vardt för stark öfver
Israel, gjorde Israels barn sig klyfter i bergen, och
kulor, och fäste. 3 Och när Israel något sådde, så
kommo de Midianiter upp, och de Amalekiter, och de
af österlanden; 4 Och lägrade sig emot dem, och
förderfvade växten på landet, allt intill Gasa, och läto
ingen boskap blifva qvar i Israel, hvarken får, fä eller
åsnar. 5 Förty de kommo ditupp med sinom boskap och
tjäll, såsom ett stort tal gräshoppor, så att hvarken de
eller deras cameler stodo till att räkna; och de föllo in i
landet, på det de skulle förderfva det. 6 Så vardt Israel
mycket försvagad för de Midianiter. Då ropade Israels
barn till Herran. 7 Som de nu ropade till Herran, för de
Midianiters skull, 8 Sände Herren till dem en Prophet;
han sade till dem: Detta säger Herren Israels Gud: Jag
hafver fört eder utur Egypten, och utu träldomens hus;
9 Och hafver frälst eder utu de Egyptiers hand, och utur
alla deras hand, som eder tvingade, och hafver drifvit
dem ut för eder, och gifvit eder deras land; 10 Och
sade till eder: Jag är Herren edar Gud; frukter intet de
Amoreers gudar, i hvilkas land I bon. Och I lydden mine
röst intet. 11 Och en Herrans Ängel kom, och satte sig
under ena ek i Ophra, hvilken Joas tillhörde, de Esriters
fader; och hans son Gideon tröskade hvete i pressen,
på det han skulle fly för de Midianiter. 12 Då syntes
honom Herrans Ängel, och sade till honom: Herren
vare med dig, du stridsamme hjelte. 13 Gideon sade till
honom: Min Herre, är Herren med oss, hvi vederfars
oss då allt detta? Och hvar äro all hans under, som
våre fäder hafva förtäljt oss, och sagt: Herren hafver
fört oss utur Egypten? Herren hafver nu öfvergifvit oss,
och gifvit oss i de Midianiters händer. 14 Då vände
Herren sig till honom, och sade: Gack åstad i denna
dine kraft; du skall fria Israel utu de Midianiters händer;
si, jag hafver sändt dig. 15 Han sade till honom: Min
Herre, hvarmed skall jag fria Israel? Si, min slägt är
den minsta i Manasse, och jag är den svagaste i mins
faders hus. 16 Herren sade till honom: Jag vill vara
med dig, så att du skall slå de Midianiter, såsom en
man. 17 Men han sade till honom: Käre, hafver jag
funnit nåd för dig, så gif mig ett tecken, att det är du,
som talar med mig. 18 Gack icke hädan, tilldess jag
kommer till dig, och bär mitt spisoffer, och lägger det för
dig. Han sade: Jag vill blifva, tilldess du kommer igen.
19 Och Gideon gick, och slagtade ett kid, och tog ett
epha osyradt mjöl; och lade kött uti en korg, och lät
sådet uti ena kruko, och bar ut till honom under ekena,

och gick fram. 20 Men Guds Ängel sade till honom: Tag
köttet, och det osyrada, och lägg det på hälleberget,
som här är, och gjut sådet ut. Och han gjorde så. 21
Då räckte Herrans Ängel käppen ut, som han hade i
handene, och kom vid köttet och det osyrada mjölet
med käppsändanom; och elden kom utu hällebergena,
och förtärde köttet och det osyrada mjölet. Och Herrans
Ängel försvann utu hans ögon. 22 Då nu Gideon såg,
att det var en Herrans Ängel, sade han: O! Herre,
Herre, hafver jag nu sett en Herrans Ängel ansigte
mot ansigte? 23 Men Herren sade till honom: Frid
vare med dig; frukta dig intet, du skall icke dö. 24 Då
byggde Gideon dersammastäds Herranom ett altare,
och kallade det fridsens Herre. Det står der ännu på
denna dag, i Ophra, de Esriters faders. 25 Och i den
samma nattene sade Herren till honom: Tag en stut
ibland oxarna, som dinom fader tillhöra, och en annan
stut som sju åra gammal är, och slå sönder Baals
altare, som är dins faders, och hugg bort den lunden,
som der när står. 26 Och bygg Herranom dinom Gud
ett altare öfverst på desso hällebergena, och red det till;
och tag den andra stuten, och offra ett bränneoffer, med
veden af lundenom, som du borthuggit hafver. 27 Då
tog Gideon tio män utaf sina tjenare, och gjorde såsom
Herren honom sagt hade; men han fruktade sig göra
det om dagen, för sins faders hus skull, och för folkens
skull i stadenom; utan om nattena gjorde han det. 28
Då nu folket i staden stodo upp bittida om morgonen,
si, då var Baals altare sönderslaget, och lunden der när
afhuggen; och den andre stuten för ett bränneoffer lagd
på det altaret, som uppbygdt var. 29 Och den ene sade
till den andra: Ho hafver detta gjort? Och då de sökte,
och frågade derefter, vardt sagdt: Gideon, Joas son,
hafver det gjort. 30 Då talade folket i staden till Joas: Få
oss hitut din son; han måste dö, derföre, att han hafver
omkullslagit Baals altare, och afhuggit lunden der när.
31 Men Joas sade till alla dem som när honom stodo:
Viljen I lägga eder ut för Baal? Viljen I fria honom?
Den som lägger sig ut för honom, han skall dö i denna
morgon. Är han gud, så hämne sig sjelf, att hans altare
omkullslaget är. 32 Ifrå den dagen kallade man honom
JerubBaal, och sade: Baal hämne sig sjelf, att hans
altare omkullslaget är. 33 Då församlade sig tillhopa de
Midianiter och Amalekiter, och de österländningar, och
drogo öfver, och lägrade sig i den dalen Jisreel. 34
Så iklädde Herrans Ande Gideon, och han lät blåsa i
basuner, och kallade AbiEser, att de skulle följa honom;
35 Och sände bådskap i hela Manasse, och kallade
dem, att de skulle ock följa honom; han sände ock
bådskap till Asser, och Sebulon, och Naphthali; de
kommo upp emot honom. 36 Och Gideon sade till Gud:
Vill du frälsa Israel igenom mina hand, såsom du sagt
hafver, 37 Så vill jag lägga ett skinn med ullone ut på
logan; om daggen lägger sig allenast på skinnet, och all
marken är torr, så kan jag märka, att du vill frälsa Israel
igenom mina hand, såsom du sagt hafver. 38 Och det
skedde så. Och då han den andra morgonen bittida
uppstod, tryckte han daggena utu skinnet, och uppfyllde
ena skål med det vattnet. 39 Och Gideon sade till Gud:
Din vrede förgrymme sig icke öfver mig, om jag än en
tid talar; jag vill än en tid försökat med skinnet; vare nu
allena torrt på skinnena, och daggen på allo markene.
40 Gud gjorde ock så i samma natt, att allena var torrt
på skinnet, och dagg uppå allo markene.

7 Då stod JerubBaal, det är Gideon, bittida upp, och
allt folket, som med honom var, och lägrade sig vid
den brunnen Harod, så att han hade de Midianiters
här norrut, bakföre det berget More i dalenom. 2 Och
Herren sade till Gideon: Folket, som med dig är, är allt
för mycket. Om jag gåfve Midian i deras händer, måtte
Israels barn berömma sig emot mig, och säga: Min
hand hafver frälst mig. 3 Så låt nu utropa för folkets
öron, och säga: Den som rädder är och förfärad, han
vände om, och skynde sig af berget Gilead. Då vände
folket tillbaka, tu och tjugu tusend, så att icke utan
tiotusend blefvo qvara. 4 Och Herren sade till Gideon:
Detta folket är ännu för mycket; haf dem neder till
vattnet, der vill jag pröfva dig dem; och om hvilken jag
säger dig, att han skall draga med dig, han skall draga
med dig; och om hvilken jag säger, att han icke skall
draga med dig, han skall icke draga. 5 Och han hade
folket neder till vattnet. Och Herren sade till Gideon:
Hvilken som läppjar vattnet med sine tungo, såsom
en hund läppjar, honom ställ afsides; desslikes dem
som på sin knä nederfalla till att dricka. 6 Då var
deras tal, som med munnen läppjat hade utu handene,
trehundrade män; allt det andra folket hade fallit på
knä och druckit. 7 Och Herren sade till Gideon: Med
de trehundrade män, som läppjat hafva, vill jag frälsa
eder, och gifva de Midianiter i dina händer; men det
andra folket låt alltsammans gå hem till sitt. 8 Och de
togo spisning för folket med sig, och sina basuner;
men de andra Israeliter lät han alla gå hvar och en i
sina hyddo; men han stärkte sig med de trehundrade
män; och de Midianiters här låg nedanför honom i
dalenom. 9 Och Herren sade till honom i samma natt:
Statt upp, och gack neder till lägret; ty jag hafver gifvit
dem i dina händer. 10 Om du fruktar dig att gå ditneder,
så låt din dräng Pura gå ned med dig till lägret; 11
Att du må få höra hvad de tala; sedan skall du med
magt draga neder till lägret. Så gick Gideon med sin
dräng Pura neder till det rummet på lägret, der vakten
var. 12 Men de Midianiter och de Amalekiter, och alle
österländningarna, hade lägrat sig i dalenom, såsom
en hop gräshoppor; och deras cameler stodo icke till att

räkna, så månge voro de, såsom sanden på hafsens
strand. 13 Då nu Gideon kom, si, då förtäljde en för dem
andra en dröm, och sade: Mig tyckte, att ett bjuggbröd,
på glöd bakadt, välte sig intill de Midianiters lägre,
och då det kom till tjället, slog det det, och kastade
det neder, och vände upp ned uppå thy, så att tjället
låg. 14 Då svarade den andre: Det är icke annat än
Gideons svärd, Joas sons, den Israelitens; Gud hafver
gifvit de Midianiter i hans händer med hela hären. 15
Då Gideon nu hörde förtäljas sådana dröm, och hans
utläggning, tillbad han, och kom igen i Israels här, och
sade: Upp, ty Herren hafver gifvit de Midianiters här
uti edra händer. 16 Och han skifte de trehundrade
män i tre delar, och fick hvarjom och enom en basun i
sina hand, och tomma krukor, och lampor deruti; 17
Och sade till dem: Ser på mig, och görer ock så; si,
när jag kommer intill hären, såsom jag gör, så görer
ock med. 18 Såsom jag blås i basunen, och alle de
som med mig äro, så skolen ock I blåsa i basunen
omkring hela hären, och säga: Herren och Gideon. 19
Så kom Gideon, och hundrade män med honom, till
det yttersta på hären, till första väktarena, som der
skickade voro och väckte dem upp, och blåste med
basunerna, och slogo sönder krukorna i sina händer.
20 Och så blåste då alle tre hoparna med basunerna,
och slogo sönder krukorna; men lamporna höllo de i
deras venstra hand, och basunen i deras högra hand,
och blåste och ropade: Herrans och Gideons svärd. 21
Och hvar och en stod på sitt rum, omkring hären. Då
begynte hela hären att löpa, ropa och fly. 22 Och som
de trehundrade män blåste i basunerna, gjorde Herren
så, att hvars och ens svärd i hela härenom var emot den
andra; och hären flydde allt intill BethSittaZereratha, allt
intill gränsona åt den slättene Mehola vid Tabbath. 23
Och de Israels män af Naphthali, af Asser, och af hela
Manasse, skriade, och jagade efter de Midianiter. 24
Och Gideon sände bådskap på hela berget Ephraim,
och lät säga dem: Kommer neder emot de Midianiter,
och kommer förr än de till vattnet, intill BethBara och
Jordan. Så ropade alle de som af Ephraim voro, och
kommo förr än de till vattnet, intill BethBara och Jordan.
25 Och de fingo fatt på två de Midianiters Förstar, Oreb
och Seeb; och dråpo Oreb på det hälleberget Oreb,
och Seeb i Seebs press; och jagade de Midianiter; och
båro Orebs och Seebs hufvud till Gideon öfver Jordan.

8 Och de män af Ephraim sade till honom: Hvi gjorde
du oss detta, att du icke kallade oss, då du drog
till strids emot de Midianiter? Och kifvade svårliga på
honom. 2 Men han sade till dem: Hvad hafver jag nu
gjort, det edro gerning liknas kan? Är icke en vinqvist
Ephraims bättre, än hela AbiEsers vinbergning? 3
Gud hafver gifvit i edra händer de Midianiters Förstar
Oreb och Seeb. Huru skulle jag kunnat det gjort, som I
gjort hafven? Då han detta sade, stillades deras vrede
emot honom. 4 Då nu Gideon kom till Jordan, gick han
deröfver med trehundrade män, som med honom voro;
och de voro trötte, och jagade efter. 5 Och han sade till
det folket i Succoth: Käre, gif detta folket, som under
mig är, något bröd, förty de äro trötte; att jag måtte jaga
efter de Midianiters Konungar, Sebah och Zalmunna.
6 Men de öfverste i Succoth sade: Äro Sebahs och
Zalmunna händer allaredo i dina händer, att vi ju skole
gifva dinom här bröd? 7 Gideon sade: Nu väl, när
Herren gifver Sebah och Zalmunna i mina hand, skall
jag söndertröska edart kött med törne utur öknene, och
med tistlar. 8 Och han drog dädan upp till Pnuel, och
talade sammalunda till dem. Och det folket i Pnuel
svarade honom lika som de i Succoth. 9 Och han sade
ock till det folket i Pnuel: Kommer jag igen i frid, så
skall jag bryta detta tornet neder. 10 Men Sebah och
Zalmunna voro i Karkor, och deras här när dem, vid
femtontusend, hvilke alle voro undsluppne af hela de
österländningars här; ty tjugu och hundrade tusend voro
fallne, som svärd utdraga kunde. 11 Och Gideon drog
uppåt på den vägen, der man i tjäll bor, österut in mot
Nobah och Jogbeha, och slog hären; ty hären var trygg.
12 Och Sebah och Zalmunna flydde; men han jagade
efter dem, och grep de två Midianiters Konungar, Sebah
och Zalmunna, och förskräckte hela hären. 13 Då nu
Gideon, Joas son, kom igen af stridene, förr än solen
uppgången var, 14 Fick han fatt på en dräng utaf det
folket i Succoth, och frågade honom; han skref honom
upp de öfversta i Succoth, och deras äldsta, sju och
sjutio män. 15 Och han kom till det folket i Succoth, och
sade: Si, här äro Sebah och Zalmunna, om hvilka I
bespottaden mig, och saden: Är då allaredo Sebahs
och Zalmunna hand uti dina händer, att vi ju skole
gifva dino folke, som trött är, bröd? 16 Och han tog
de äldsta af staden, och törne utaf öknene och tistlar,
och lät dermed sönderslita det folket i Succoth. 17 Och
tornet i Pnuel bröt han neder, och slog ihjäl folket i
stadenom. 18 Och till Sebah och Zalmunna sade han:
Hurudana voro de män, som I slogen ihjäl i Thabor?
De sade: De voro sådana som du, och dägelige såsom
ens Konungs barn. 19 Han sade: De voro mine bröder,
mine moders söner; så sant som Herren lefver, om I
haden låtit dem lefva, skulle jag icke aflifva eder; 20
Och sade till sin förstfödda son Jether: Statt upp, och
dräp dem. Men drängen drog sitt svärd icke ut; ty han
fruktade sig, efter han var ännu en ung dräng. 21 Då
sade Sebah och Zalmunna: Statt du upp, och slå oss;
ty efter som mannen är, så är ock hans magt. Så stod
Gideon upp, och slog ihjäl Sebah och Zalmunna, och
tog de spänger, som voro på deras camelers halsar.
22 Då sade till Gideon några af Israel: Var herre öfver

oss, du och din son, och dins sons son, efter du hafver
frälst oss ifrå de Midianiters hand. 23 Men Gideon sade
till dem: Jag vill ingen herre vara öfver eder, och min
son skall icke heller vara herre öfver eder; utan Herren
skall vara herre öfver eder. 24 Och Gideon sade till
dem: Ett begärar jag af eder, hvar och en gifve mig de
örnaringar, som han röfvat hafver; förty, efter de voro
Ismaeliter, hade de gyldene örnaringar. 25 De sade:
Dem vilje vi gifva; och bredde ett kläde ut, och hvar
och en kastade örnaringarna deruppå, som han röfvat
hade. 26 Och de gyldene örnaringarna, som han hade
begärat, gjorde till vigt tusende sjuhundrade siklar guld;
förutan de spänger, kedjor och skarlakanskläder, som
de Midianiters Konungar plägade bära, och förutan
deras camelers halsband. 27 Och Gideon gjorde der en
lifkjortel af, och satte honom i sin stad Ophra; och hela
Israel bedref der hor uppå; och det vardt Gideon och
hans huse till förargelse. 28 Alltså vordo de Midianiter
förnedrade för Israels barn, och hofvo sitt hufvud icke
mer upp; och landet var stilla i fyratio år, så länge
Gideon lefde. 29 Och JerubBaal, Joas son, gick bort,
och bodde i sitt hus. 30 Och Gideon hade sjutio söner,
som utaf hans länder komne voro; ty han hade många
hustrur. 31 Och hans frilla, den han hade i Sichem,
födde honom ock en son; hans namn kallade han
AbiMelech. 32 Och Gideon, Joas son, blef död i godom
ålder, och vardt begrafven i sins faders Joas graf, i
Ophra, de Esriters faders. 33 Då Gideon var död, vände
Israels barn om, och bedrefvo hor efter Baalim, och
gjorde BaalBerith sig till en gud. 34 Och Israels barn
kommo intet Herran deras Gud ihåg, den dem frälsat
hade ifrån allas deras fiendars hand allt omkring. 35
Och de gjorde ingen barmhertighet med JerubBaals
Gideons huse, efter allt det goda, som han emot Israel
gjort hade.

9 Men AbiMelech, JerubBaals son, gick bort till Sichem
till sina moders bröder, och talade med dem, och
med hela slägtene af hans moderfaders hus, och sade:
2 Käre, taler för alla mäns öron i Sichem: Hvilket är
eder bättre, att sjutio män, alle JerubBaals barn, blifva
herrar öfver eder, eller en man blifver herre öfver eder?
Kommer ock dertillmed ihåg, att jag är edart ben och
kött. 3 Då talade hans moders bröder all dessa orden
om honom, för alla mäns öron i Sichem; och deras
hjerta bevektes efter AbiMelech; ty de tänkte: Han är
vår broder; 4 Och gåfvo honom sjutio silfpenningar
utur BaalBeriths huse; och AbiMelech lejde sig dermed
lösaktiga och lättfärdiga män, som honom följde efter.
5 Och han kom i sins faders hus i Ophra, och slog sina
bröder, JerubBaals söner, sjutio män, ihjäl på enom
sten; men Jotham, den yngste sonen JerubBaals, blef
igen; ty han vardt undstungen. 6 Och sig församlade
alle män af Sichem, och hela Millo hus; och gingo till,
och gjorde AbiMelech till Konung vid den höga ekena,
som stod i Sichem. 7 Då detta var sagdt Jotham, gick
han bort, och stod öfverst på Grisims berg, och hof
sin röst upp, ropade, och sade till dem: Hörer mig, I
män af Sichem, att Gud ock hörer eder. 8 Trän gingo
till och skulle smörja öfver sig en Konung, och sade
till oljoträt: Var vår Konung. 9 Men oljoträt svarade
dem: Skulle jag öfvergifva min fetma, hvilken både Gud
och menniskor prisa i mig, och gå bort, och uppsättas
öfver trän? 10 Då sade trän till fikonträt: Kom du, och
var Konung öfver oss. 11 Men fikonträt sade till dem:
Skulle jag öfvergifva min sötma och mina goda frukt,
och gå bort, och uppsättas öfver trän? 12 Då sade trän
till vinträt: Kom du, och var vår Konung. 13 Men vinträt
sade till dem: Skulle jag öfvergifva min must, den Gud
och menniskor glada gör, och gå bort, och uppsättas
öfver trän? 14 Då sade all trän till törnebuskan: Kom
du, och var Konung öfver oss. 15 Och törnebusken
sade till trän: Är det sant, att I viljen smörja mig till
Konung öfver eder, så kommer, och betror eder under
min skugga; hvar I icke viljen, så gånge en eld utu
törnebuskan, och förtäre cedreträn i Libanon. 16 Hafven
I nu gjort rätt och redeliga, att I hafven gjort AbiMelech
till Konung; och hafven I gjort väl emot JerubBaal och
hans hus; och hafven så gjort emot honom som han
förtjent hafver; 17 Att min fader för edra skull stridde,
och vågade sin själ, derföre att han skulle frälsa eder
ifrå de Midianiters hand; 18 Och hafven uppsatt eder
i denna dag emot mins faders hus, och slagit hans
söner ihjäl, sjutio män på en sten, och gjort eder till
Konung AbiMelech, hans tjensteqvinnos son, öfver de
män i Sichem, efter han edar broder är; 19 Hafven I nu
gjort rätt och redeliga emot JerubBaal och hans hus på
denna dag, så varer glade öfver AbiMelech, och han
vare glad öfver eder. 20 Hvar ock icke, så gånge en eld
utaf AbiMelech, och förtäre de män af Sichem, och af
Millo hus; och gånge desslikes ut en eld af de män i
Sichem, och af Millo hus, och förtäre AbiMelech. 21
Och Jotham flydde, och undvek, och gick till Ber, och
bodde der, för hans broders AbiMelechs skull. 22 Då
nu AbiMelech hade rådit öfver Israel i tre år, 23 Sände
Gud en ondan vilja emellan AbiMelech och de män af
Sichem; förty de män af Sichem förtalade AbiMelech,
24 Och kastade honom före den ogerning, som han
bedref på de sjutio JerubBaals söner, och lade deras
blod på AbiMelech deras broder, den dem ihjälslog;
och på de män i Sichem, som honom hans hand dertill
styrkt hade, att han sina bröder drap. 25 Och de män i
Sichem beställde ett bakhåll öfverst på bergen, och
röfvade på vägenom alla de som foro der fram; och det
vardt bådadt AbiMelech. 26 Så kom Gaal, Ebeds son,
och hans bröder, och gingo in i Sichem; och de män i

Sichem förläto sig uppå honom; 27 Och drogo ut på
markena, och bergde sina vingårdar, och trampade
der, och gjorde en dans, och gingo uti deras guds
hus, och åto och drucko, och bannade AbiMelech. 28
Och Gaal, Ebeds son, sade: Hvad är AbiMelech? Och
hvad är Sichem, att vi honom tjena skole? Är icke
han JerubBaals son, och hafver satt sin tjenare Sebul
hit öfver Hemors folk, Sichems faders? Hvi skulle vi
tjena honom? 29 Gud gifve, att detta folket vore under
mine hand, att jag måtte förjaga AbiMelech. Och det
vardt sagdt AbiMelech: Föröka din här, och drag ut.
30 Förty Sebul, öfversten i stadenom, då han hörde
Gaals, Ebeds sons ord, vardt han illa vred; 31 Och
sände bådskap till AbiMelech hemliga, och lät säga
honom: Si, Gaal, Ebeds son, och hans bröder, äro
komne till Sichem, och göra dig staden genstörtigan;
32 Så statt nu upp om natten, du och ditt folk, som när
dig är, och var i bakhåll för dem i markene. 33 Och i
morgonstundene, när solen uppgår, så var bittida uppe,
och fall till staden; och när han och det folk, som med
honom är, draga ut till dig, så gör med dem såsom din
hand finna kan. 34 AbiMelech stod upp om nattena,
och allt folket, som med honom var, och satte bakhåll
inför Sichem med fyra skarar. 35 Och Gaal, Ebeds son,
drog ut för stadsporten; men AbiMelech reste upp utaf
bakhållet, med det folk som med honom var. 36 Då nu
Gaal såg folket, sade han till Sebul: Si, der kommer en
hop folk neder af bergshöjdene. Sebul sade: Du ser
skuggan af bergen, likasom det vore menniskor. 37
Gaal talade än en tid, och sade: Si, der kommer en hop
folk neder midt utaf landet; och en här kommer på den
vägen till trollareekena. 38 Då sade Sebul till honom:
Hvar är nu din mun, som sade: Ho är AbiMelech, att
vi honom tjena skole? Är icke nu detta det folk, som
du föraktat hafver? Drag nu ut, och strid med honom.
39 Gaal drog ut med Sichems folk, och stridde med
AbiMelech. 40 Men AbiMelech jagade honom, så att
han flydde för honom; och månge föllo slagne allt intill
stadsporten. 41 Och AbiMelech blef i Aruma; men
Sebul dref Gaal och hans bröder ut, så att de icke
måtte blifva i Sichem. 42 Om morgonen gick folket ut
på markena; och det vardt sagdt AbiMelech. 43 Och
han tog folket, och skifte det i tre delar, och beställde
håll på dem i markene. Som han nu såg, att folket gick
utu stadenom, föll han till dem, och slog dem. 44 Men
AbiMelech med den hopen, som med honom var, föllo
till, och trädde intill stadsporten; de andre två hoparna
föllo till alla dem som på markene voro, och slogo dem.
45 Då stridde AbiMelech emot staden den hela dagen,
och vann honom; och drap det folk, som derinne var,
och slog staden neder, och sådde salt deruppå. 46
När de män, som i Sichems torn bodde, detta hörde,
gingo de in uti ett fäste i den gudens Beriths hus. 47 Då
AbiMelech det hörde, att alle de män af Sichems torn
voro församlade, 48 Gick han på det berget Zalmon
med allt sitt folk, som med honom var; och tog ena
yxa i sin hand, och högg en gren af ett trä, och lade
på sin axel, och sade till allt folket, som med honom
var: Hvad I sågen att jag gjorde, det görer ock I med
hast såsom jag. 49 Då högg allt folket hvar i sin stad
en gren af, och följde AbiMelech efter, och kastade
dem intill fästet, och tände der eld uppå; så att alle
de män af Sichems torn blefvo döde, vid tusend män
och qvinnor. 50 Och AbiMelech drog till Thebez, och
belade det, och vann det. 51 Men der var ett starkt
torn midt i stadenom, på hvilket flydde alle, både män
och qvinnor, och alle stadsens inbyggare, och läste
igen efter sig, och stego upp på taket af tornet. 52 Då
kom AbiMelech intill tornet, och stridde deremot, och
kom sig intill porten af tornet, på det han skulle tända
der eld uppå; 53 Men en qvinna kastade ett stycke
af en qvarnsten ned på AbiMelechs hufvud, och slog
honom hufvudskålena sönder. 54 Då kallade AbiMelech
drängen, som hans värja drog, hasteliga, och sade till
honom: Drag ut ditt svärd, och dräp mig, att man icke
skall säga: En qvinna slog honom ihjäl. Så stack hans
dräng honom igenom, och han blef död, 55 Då nu de
Israeliter, som med honom voro, sågo att AbiMelech
var död, gick hvar och en hem till sin ort. 56 Alltså
betalade Gud AbiMelech det onda, som han emot sin
fader gjort hade, då han drap sina sjutio bröder; 57
Desslikes allt det onda, som de män af Sichem gjorde,
betalade dem Gud på deras hufvud; och öfver dem
kom Jothams förbannelse, JerubBaals sons.

10 Efter AbiMelech kom upp en annan frälsare i
Israel, Thola, en man af Isaschar, Puahs son,
Dodo sons; och han bodde i Samir på Ephraims berg.
2 Och han dömde Israel i tre och tjugu år, och blef
död, och vardt begrafven i Samir. 3 Efter honom kom
upp Jair, en Gileadit, och han dömde Israel i tu och
tjugu år. 4 Och han hade tretio söner, ridande på
tretio åsnafålar, och hade tretio städer, de kallades
HavothJair allt intill denna dag, och ligga i Gilead. 5
Och Jair blef död, och vardt begrafven i Kamon. 6 Men
Israels barn gjorde åter det ondt var för Herranom;
och tjente Baalim och Astaroth, och de gudar i Syria,
och de gudar i Zidon, och Moabs gudar, och Ammons
barnas gudar, och de Philisteers gudar, och öfvergåfvo
Herran, och tjente honom intet. 7 Då förgrymmade
sig Herrans vrede öfver Israel, och sålde dem under
de Philisteers och Ammons barnas hand. 8 Och de
tvingade och förtryckte Israels barn, ifrå det året, i
aderton år; alla Israels barn på hinsidon Jordan, uti de
Amoreers lande, som i Gilead ligger. 9 Dertill drogo
Ammons barn öfver Jordan, och stridde emot Juda,

BenJamin, och emot Ephraims hus, så att Israel vardt
ganska svårliga förtryckt. 10 Då ropade Israels barn
till Herran, och sade: Vi hafve syndat emot dig; ty vi
hafve öfvergifvit vår Gud, och tjent Baalim. 11 Men
Herren sade till Israels barn: Betvingade ock icke eder
de Egyptier, de Amoreer, Ammons barn, de Philisteer,
12 De Zidonier, de Amalekiter och Maoniter? Och jag
halp eder utu deras händer, då I ropaden till mig. 13 Så
hafven I dock likaväl öfvergifvit mig, och tjent andra
gudar; derföre vill jag intet mer hjelpa eder. 14 Går
och åkaller de gudar, som I utvalt hafven; låter dem
hjelpa eder uti edor bedröfvelses tid. 15 Men Israels
barn sade till Herran: Vi hafve syndat; gör du med
oss hvad dig täckes, allenast hjelp oss i denna tiden.
16 Och de kastade ifrå sig de främmande gudar, och
tjente Herranom; och honom ömkade deröfver, att
Israel så tvingad vardt. 17 Och Ammons barn slogo
sig ihop, och lägrade sig i Gilead; men Israels barn
församlade sig, och lägrade sig i Mizpa. 18 Och folket,
de öfverste i Gilead, sade emellan sig: Hvilken som
först begynner till att strida emot Ammons barn, han
skall vara höfvitsman öfver alla de som bo i Gilead.

11 Jephthah, en Gileadit, var en stridsam hjelte, dock
likväl enes skökos son; och Gilead hade födt
Jephthah. 2 Men då Gileads hustru födde honom barn,
och de samma barn vordo stor, drefvo de Jephthah
ut, och sade till honom: Du skall intet arf taga i vårs
faders huse; ty du äst ens annors qvinnos son. 3
Då flydde han för sina bröder, och bodde i det landet
Tob; och till honom församlade sig lösaktige män, och
drogo ut med honom. 4 Och någon tid derefter stridde
Ammons barn med Israel. 5 Då nu Ammons barn
så stridde med Israel, gingo de äldste af Gilead bort,
till att hemta Jephthah utu Tobs lande; 6 Och sade
till honom: Kom, och var vår höfvitsman, att vi måge
strida emot Ammons barn. 7 Men Jephthah sade till
de äldsta af Gilead: Ären icke I de som mig haten,
och hafven drifvit mig utu mins faders hus, och nu
kommen I till mig, medan I ären i bedröfvelse? 8 De
äldste i Gilead sade till Jephthah: Derföre komme vi nu
igen till dig, att du skall gå med oss, och hjelpa oss
strida emot Ammons barn; och vara vår höfvitsman
öfver alla de som bo i Gilead. 9 Jephthah sade till de
äldsta i Gilead: Om I hemten mig igen till att strida
emot Ammons barn, och Herren gifver dem för mig,
skall jag då vara edar höfvitsman? 10 De äldste af
Gilead sade till Jephthah: Herren vare tillhörare emellan
oss, om vi icke göre som du sagt hafver. 11 Alltså
gick då Jephthah med de äldsta af Gilead, och folket
satte honom för höfvitsman och öfversta öfver sig; och
Jephthah talade allt detta inför Herranom i Mizpa. 12 Då
sände Jephthah bådskap till Konungen öfver Ammons
barn, och lät säga honom: Hvad hafver du med mig
att skaffa, att du kommer emot mig, till att strida emot
mitt land? 13 Konungen öfver Ammons barn svarade
Jephthas bådskap: Derföre, att Israel hafver tagit bort
mitt land, då de drogo utur Egypten, allt ifrån Arnon
intill Jabbok, och allt intill Jordan; så få mig nu det igen
med frid. 14 Jephthah sände åter bådskap till Ammons
barnas Konung; 15 Och lät säga honom: Så säger
Jephthah: Israel hafver intet land borttagit, antingen ifrå
de Moabiter, eller ifrån Ammons barn; 16 Förty när de
drogo utur Egypten, vandrade Israel genom öknena allt
intill röda hafvet, och kom till Kades; 17 Och sände
bådskap till de Edomeers Konung, och sade: Låt mig
draga igenom ditt land; men de Edomeers Konung
tillstadde dem intet. Och sände han båd till Konungen
öfver de Moabiter; han ville icke heller tillstädjat. Så blef
Israel i Kades; 18 Och vandrade i öknene, och drog
omkring de Edomeers och Moabiters land, och kom
östan på de Moabiters land, och lägrade sig på hinsidon
Arnon; och kom intet in uti de Moabiters landsändar;
ty Arnon är de Moabiters landamäre. 19 Och Israel
sände båd till Sihon, de Amoreers Konung, i Hesbon,
och sade: Låt oss draga igenom ditt land in till mitt rum.
20 Men Sihon betrodde icke Israel, att han skulle draga
igenom hans landsändar; utan församlade allt sitt folk,
och lägrade sig i Jahza, och stridde med Israel. 21
Men Herren Israels Gud gaf Sihon, med allt hans folk, i
Israels händer, så att de slogo dem; alltså tog Israel in
allt de Amoreers land, som då i samma land bodde; 22
Och togo alla de Amoreers landsändar in, ifrån Arnon
allt intill Jabbok, och ifrån öknene intill Jordan. 23 Så
hafver nu Herren Israels Gud fördrifvit de Amoreer för
sino folke Israel; och du vill nu taga dem in. 24 Hafver
din gud Chemos några fördrifvit, dem må du intaga, och
låta oss intaga alla dem som Herren vår Gud för oss
fördrifvit hafver. 25 Menar du, att du bättre rätt hafver,
än Balak, Zipors son, de Moabiters Konung? Trätte icke
han och stridde emot Israel? 26 Så ändock Israel nu i
trehundrad år bott hafver i Hesbon och dess döttrar, i
Aroer och dess döttrar, och i alla städer, som ligga vid
Arnon; hvi friaden I det icke på den tiden? 27 Jag hafver
intet brutit emot dig, och du gör så illa emot mig, att du
strider emot mig. Herren döme i dag emellan Israel
och Ammons barn. 28 Men Ammons barnas Konung
skötte intet efter de Jephthahs ord, som han böd honom
till. 29 Då kom Herrans Ande öfver Jephthah, och
han drog igenom Gilead och Manasse, och igenom
Mizpe, som i Gilead ligger, och ifrå Mizpe, som i Gilead
ligger, inpå Ammons barn. 30 Och Jephthah lofvade
Herranom ett löfte, och sade: Gifver du Ammons barn
i mina hand; 31 Hvad som helst utu mins hus dörr
kommer emot mig, när jag med frid igenkommer ifrån
Ammons barn, det skall höra Herranom till; och jag

skall offra det till bränneoffer. 32 Så drog Jephthah in
på Ammons barn till att strida på dem; och Herren gaf
dem i hans händer. 33 Och han slog dem, allt ifrån
Aroer intilldess man kommer till Minnith, tjugu städer,
och intill vingårdaplatsen, en mägtig stor slagtning. Och
vordo så Ammons barn nedtryckte för Israels barn.
34 Då nu Jephthah kom till Mizpa till sitt hus, si, då
gick hans dotter ut emot honom, med pipande och
dansande, och hon var enda barn, och han hade eljest
ingen son eller dotter. 35 Och som han fick se henne,
ref han sin kläder, och sade: Aj! min dotter, du gör
mig en hjertans sorg, och bedröfvar mig; ty jag hafver
öppnat min mun inför Herranom, och kan icke kalla det
tillbaka. 36 Men hon sade: Min fader, hafver du öppnat
din mun inför Herranom, så gör med mig såsom utaf
din mun gånget är, efter Herren hafver hämnats på
dina fiendar. Ammons barn. 37 Och hon sade till sin
fader: Allenast beder jag dig om ett, att du unner mig
två månader, att jag går neder på bergen, och begråter
min jungfrudom med mina leksystrar. 38 Han sade:
Gack; och lät henne gå i två månader. Så gick hon
bort med sina leksystrar, och begret sin jungfrudom på
bergen. 39 Och efter två månader kom hon igen till sin
fader, och han gjorde henne såsom han lofvat hade;
och hon hade intet skaffa haft med någrom man. 40
Och en sedvänja kom upp i Israel, att Israels döttrar
gingo årliga till, och begreto Jephthahs den Gileaditens
dotter, fyra dagar om året.

12 Och de af Ephraim skriade, och gingo norrut,
och sade till Jephthah: Hvi drogst du i strid emot
Ammons barn, och kallade icke oss, att vi hade mått
dragit med dig? Vi vilje uppbränna ditt hus med dig i
elde. 2 Jephthah sade till dem: Jag och mitt folk hade
en stor sak med Ammons barn; och jag kallade på eder,
men I hulpen mig intet utu deras händer. 3 Då jag nu
såg, att ingen frälsare på färde var, satte jag mina själ i
mina hand, och drog åstad emot Ammons barn, och
Herren gaf dem i mina hand. Hvi kommen I nu hitupp till
mig, till att strida emot mig? 4 Och Jephthah församlade
alla män i Gilead, och stridde emot Ephraim; och de
män i Gilead slogo Ephraim, derföre, att de sade:
Ären I dock, I Gileaditer, ibland Ephraim och Manasse,
såsom de der af Ephraim beskyddas måste? 5 Och de
Gileaditer togo in Jordans färjostad för Ephraim. När de
nu sade: Vi äre ock de beskyddade af Ephraim, låt mig
fara öfver; så sade de män af Gilead till honom: Äst
du en Ephrait? När han nu svarade nej, 6 Så bådo
de honom säga Schibboleth; så sade han Sibboleth,
och kunde icke rätt säga det ut. Så togo de honom
fatt, och dråpo honom vid färjostaden åt Jordan; så att
på den tiden föllo af Ephraim tu och fyratio tusend. 7
Och Jephthah dömde Israel i sex år. Och Jephthah den
Gileaditen blef död, och vardt begrafven i de städer i
Gilead. 8 Efter dessom dömde Ibzan af BethLehem
Israel. 9 Han hade tretio söner, och tretio döttrar gifte
han ut, och tretio döttrar tog han utanefter till sina
söner; och dömde Israel i sju år; 10 Och blef död, och
blef begrafven i BethLehem. 11 Efter dessom dömde
Israel Elon, en Sebulonit, och dömde Israel i tio år; 12
Och blef död, och vardt begrafven i Ajalon, uti Sebulons
land. 13 Efter dessom dömde Israel Abdon, Hillels son,
en Pirgathonit. 14 Han hade fyratio söner, och tretio
sonasöner, som på sjutio åsnafålar redo. Han dömde
Israel i åtta år; 15 Och blef död, och vardt begrafven i
Pirgathon uti Ephraims lande, på de Amalekiters berg.

13 Och Israels barn gjorde åter det ondt var för
Herranom; och Herren gaf dem uti de Philisteers
händer i fyratio år. 2 Men en man var i Zorga utaf
Dans slägte, benämnd Manoah, och hans hustru var
ofruktsam, och födde intet. 3 Och Herrans Ängel syntes
hustrune, och sade till henne: Si, du äst ofruktsam,
och föder intet; men du skall varda hafvandes, och
föda en son. 4 Så vakta dig nu, att du icke dricker vin,
eller starka drycker, och att du intet orent äter; 5 Ty du
skall varda hafvandes, och föda en son, hvilkom ingen
rakoknif skall komma på hufvudet; förty den pilten skall
vara en Guds Nazir utaf moderlifvet; och han skall
begynna till att frälsa Israel utu de Philisteers hand. 6
Då kom qvinnan, och talade med sin man och sade:
En Guds man kom till mig, och han var till seendes
såsom en Guds Ängel, ganska förskräcklig; så att jag
intet frågade honom hvadan han var, eller hvart han
ville; och han sade mig intet hur han het. 7 Men han
sade till mig; Si, du skall varda hafvandes, och föda
en son; så drick nu intet vin, eller starka drycker, och
ät intet orent; förty pilten skall vara en Guds Nazir,
ifrå moderlifvet allt intill hans död. 8 Då bad Manoah
Herran, och sade: Ack! Herre, låt den Guds mannen
åter komma till oss, den du utsändt hafver, att han må
lära oss, hvad vi skole göra med piltenom, som födas
skall. 9 Och Gud hörde Manoahs röst; och Guds Ängel
kom igen till qvinnona; och hon satt på markene, och
hennes man Manoah var icke när henne. 10 Då lopp
hon hasteliga, och underviste det sinom man, och sade
till honom: Si, den mannen hafver synts mig, som i dag
kom till mig. 11 Manoah stod upp, och följde qvinnona
efter, och kom till mannen, och sade till honom: Äst du
den mannen, som talade med qvinnone? Han sade:
Ja. 12 Och Manoah sade: När nu sker såsom du sagt
hafver, hurudana skola piltens seder och gerning vara?
13 Herrans Ängel sade till Manoah: Han skall vakta
sig för allt det som jag qvinnone sagt hafver. 14 Han
skall icke äta hvad utaf vinträ kommet är, och skall
intet vin dricka, eller starka drycker, och äta intet orent;

allt det jag henne budit hafver, skall han hålla. 15
Manoah sade till Herrans Ängel: Käre, låt oss behålla
dig här, vi vilje tillreda dig ett kid af getterna. 16 Men
Herrans Ängel svarade Manoah: Om du än behåller
mig, så äter jag dock intet utaf ditt bröd; men vill du
göra Herranom ett bränneoffer, så må du det offra; ty
Manoah visste icke, att det var en Herrans Ängel. 17
Och Manoah sade till Herrans Ängel: Huru heter du,
att vi dig prisa måge, när du kommer såsom du sagt
hafver? 18 Herrans Ängel sade till honom: Hvi frågar
du efter mitt Namn, det dock underligit är? 19 Då tog
Manoah ett kid af getterna och spisoffer, och lade det
på en sten Herranom; och han gjorde det underliga;
och Manoah med hans hustru sågo deruppå. 20 Och då
lågen uppgick af altaret åt himmelen, för Herrans Ängel
ock upp i altarens låga. Då Manoah och hans hustru
det sågo, föllo de neder till jordena på sitt ansigte.
21 Och Herrans Ängel syntes intet mer Manoah och
hans hustru. Så förnam Manoah, att det var en Herrans
Ängel; 22 Och sade till sina hustru: Vi måste döden
dö, att vi hafve sett Gud. 23 Men hans hustru svarade
honom: Om Herren hade velat dräpa oss, så hade
han icke anammat bränneoffret och spisoffret af våra
händer, och hade icke tett oss allt detta, ej heller låtit
oss detta höra, såsom nu skedt är. 24 Och qvinnan
födde en son, och kallade honom Simson; och pilten
växte, och Herren välsignade honom. 25 Och Herrans
Ande begynte till att vara med honom, uti Dans lägre,
emellan Zorga och Esthaol.

14 Simson gick ned till Thimnath, och såg ena qvinno
i Thimnath, utaf de Philisteers döttrar. 2 Och
då han uppkom, underviste han det sinom fader och
sine moder, och sade: Jag hafver sett ena qvinno i
Thimnath, utaf de Philisteers döttrar; käre, gifver mig
henne till hustru. 3 Hans fader och moder sade till
honom: Är nu ingen qvinna ibland dina bröders döttrar,
och i allt mitt folk, att du går bort, och tager dig hustru
när de Philisteer, som oomskorne äro? Simson sade till
sin fader: Gif mig denna; ty hon behagar min ögon.
4 Men hans fader och moder visste icke, att det var
af Herranom; ty han sökte tillfälle emot de Philisteer;
och de Philisteer rådde på den tiden öfver Israel. 5 Så
gick Simson neder med sinom fader och sine moder
till Thimnath; och som de kommo till vingårdarna vid
Thimnath, si, då kom ett ungt lejon rytandes emot
honom. 6 Och Herrans Ande föll öfver honom, och han
ref det sönder i stycker, såsom man hade sönderrifvit
ett kid, och hade dock platt intet i handene; och sade
icke sinom fader eller sine moder, hvad han gjort hade.
7 Då han nu kom ditneder, talade han med qvinnone,
och hon behagade Simson i hans ögon. 8 Och några
dagar derefter kom han igen till att taga henne, och
gick af vägenom till att bese aset af lejonet; si, då var
en bisvärm i aset af lejonet, och hannog. 9 Och han
tog det i sina hand, och åt deraf i vägenom, och gick till
sin fader och till sina moder, och gaf dem, så att de ock
åto; men han sade dem intet deraf, att han hade tagit
hannogen utaf lejonets as. 10 Och då hans fader kom
ditneder till qvinnona, gjorde Simson der bröllop, såsom
unga män pläga göra. 11 Och då de sågo honom,
fingo de honom tretio stallbröder, som skulle vara när
honom. 12 Men Simson sade till dem: Jag vill sätta
eder ena gåto före; om I det utgäten, och råken rätt
i dessa sju bröllopsdagar, så vill jag gifva eder tretio
skjortor, och tretio högtidskläder. 13 Men kunnen I icke
utråda henne, så skolen I gifva mig tretio skjortor och
tretio högtidskläder. Och de sade till honom: Sätt fram
dina gåto, låt oss höra henne. 14 Han sade till dem: Af
fråssarenom utgick mat, och sötme utaf dem starka.
Och de kunde i tre dagar icke råka uppå gåtona. 15 På
sjunde dagen talade de till Simsons hustru: Locka för
dinom man, att han utsäger oss gåtona, eller vi skole
bränna dig och dins faders hus upp i eld; hafven I budit
oss hit, till att göra oss fattiga? 16 Då gret Simsons
hustru för honom, och sade: Du äst mig vred, och
hafver mig icke kär; du hafver gifvit mins folks barnom
ena gåto före, och hafver icke utsagt mig henne. Han
sade till henne: Si, jag hafver icke utsagt henne minom
fader, eller mine moder; skulle jag nu sägat för dig? 17
Och hon gret i de sju dagar för honom, medan bröllopet
stod. På sjunde dagen sade han henne det, ty hon
låg honom så hårdt uppå; och hon sade gåtona för
sins folks barnom. 18 Då sade de män af stadenom till
honom på sjunde dagen, förra än solen gick neder:
Hvad är sötare än hannogen; hvad är starkare än
lejonet? Han sade till dem: Om I icke haden plöjt med
minom kalf, I haden icke råkat på mina gåto. 19 Och
Herrans Ande föll på honom, och han gick neder till
Askelon, och slog tretio män af dem, och tog deras
kläder, och gaf högtidskläder dem som gåtona på råkat
hade; och vardt ganska vred, och gick upp i sin faders
hus. 20 Men Simsons hustru vardt gifven enom hans
stallbroder, den honom tillydde.

15 Och det begaf sig efter några dagar, om
hveteandene, att Simson sökte sina hustru med
ett kid af getterna; och som han tänkte: Jag vill gå till
mina hustru i kammaren, ville hennes fader icke låta
honom in; 2 Och sade: Jag mente att du hade varit
henne vred vorden, ty hafver jag gifvit henne dinom
stallbroder; men hon hafver ena yngre syster, hon är
dägeligare än hon, tag henne för desso. 3 Då sade
Simson till honom: Jag hafver en gång en rättfärdig sak
emot de Philisteer; jag skall göra eder skada. 4 Och
Simson gick bort, och fick trehundrade räfvar, och tog

brandar, och vände ju en stjert emot den andra, och
satte ju en brand emellan två stjertar; 5 Och tände eld
på dem, och släppte dem uti de Philisteers säd, och
brände upp kärfvarna med den ståndande sädene, och
vingårdarna, och oljoträn. 6 Då sade de Philisteer: Ho
hafver detta gjort? Då sades: Simson den Thimnitens
måg, derföre att han hafver tagit honom hans hustru
ifrå, och gifvit henne hans stallbroder. Då foro de
Philisteer upp, och brände upp både henne och hennes
fader i eld. 7 Men Simson sade till dem: Jag låter eder
det göra; jag vill ändå hämna mig på eder, och sedan
vara tillfrids. 8 Och han slog dem hårdeliga, både på
skuldror och på länder; och gick neder, och bodde uti
en bergklyfto i Etham. 9 Då drogo de Philisteer upp,
och belade Juda; och gåfvo sig neder till Lehi. 10 De af
Juda sade: Hvi hafven I dragit hitupp emot oss? De
svarade: Vi äre komne hitupp till att binda Simson, att
vi måge göra honom, såsom han oss gjort hafver. 11
Så drogo tretusend män af Juda neder i bergklyftena
i Etham, och sade till Simson: Vetst du icke, att de
Philisteer äro rådande öfver oss? Hvi hafver du så gjort
emot oss? Han sade till dem: Såsom de hafva gjort
emot mig, så hafver jag gjort emot dem igen. 12 De
sade till honom: Vi äre komne hitneder till att binda
dig, och få dig de Philisteer i händer. Simson sade
till dem: Så svärjen, att I viljen intet hinder göra mig.
13 De svarade honom: Vi vilje intet hinder göra dig;
utan vi vilje allenast binda dig, och antvarda dig dem i
händer, och vilje intet dräpa dig; och de bundo honom
med tu ny tåg, och förde honom upp ifrå klippone. 14
Och då han kom intill Lehi, skriade de Philisteer, och
kommo emot honom; men Herrans Ande föll på honom,
och tågen på hans armar vordo såsom blår, de af eld
förbrände äro, så att banden på hans händer försmulto.
15 Och han råkade en rutten åsnakindbåga; han räckte
ut sina hand och tog honom, och slog dermed tusende
män. 16 Och Simson sade: Der ligga de ihop; med
en åsnakindbåga hafver jag slagit tusende män. 17
Och då han det utsagt hade, kastade han kindbågan
utu sine hand, och kallade det rummet RamathLehi.
18 Och som han begynte svårliga törsta, åkallade han
Herran, och sade: Du hafver en så stor salighet gifvit
igenom dins tjenares hand, och nu måste jag dö i törst,
och falla uti de oomskornas händer. 19 Då öppnade
Gud ena oxlatand i kindbåganom, och der gick ut
vatten; och som han drack, kom hans ande igen, och
vederqvicktes; derföre heter ock det rummet åkallarens
kindbågabrunn, allt intill denna dag. 20 Och han dömde
Israel uti de Philisteers dagar i tjugu år.

16 Och Simson gick till Gasa, och fick der se ena
sköko, och lade sig när henne. 2 Då vardt sagdt
de Gasiter: Simson är kommen härin; och de omhvärfde
honom, och läto taga vara på honom i stadsportenom i
hela nattene; och voro stilla i hela nattene, och sade:
I morgon, då ljust varder, vilje vi slå honom ihjäl. 3
Men Simson låg intill midnatt. Då stod han upp om
midnatt, och fattade båda dörrarna i stadsporten med
båda dörrträn, och skottbommen, och lade dem på
sina axlar, och bar dem upp på bergshöjdena för
Hebron. 4 Derefter fick han kärlek till ena qvinno vid
den bäcken Sorek, hvilken het Delila. 5 Upp till henne
kommo de Philisteers Förstar, och sade till henne:
Tala så vid honom, att du kan få se, hvarutinnan han
sådana stor kraft hafver, och hvarmed vi kunne varda
honom öfverhändige, så att vi finge bindan och tvingan;
så vilje vi gifva dig hvar våra tusende och hundrade
silfpenningar. 6 Och Delila sade till Simson: Käre, säg
mig, hvaruti står din stora starkhet; och hvarmed man
kunde binda dig, och tvinga dig? 7 Simson sade till
henne: Om man bunde mig med sju ny tåg, som ännu
intet förtorkad voro, så vorde jag svag, och såsom en
annor menniska. 8 Då förde de Philisteers Förstar upp
till henne sju ny tåg, som ännu intet förtorkad voro,
och hon band honom dermed. 9 Och de hade håll
på honom när henne i kammaren; och hon sade till
honom: De Philisteer öfver dig, Simson! Och han slet
sönder tågen, såsom ett vridet snöre söndergår, när det
af eld förbrändt är; och vardt icke kunnigt, hvarutinnan
hans starkhet var. 10 Då sade Delila till Simson: Si,
du hafver gäckat mig, och ljugit för mig; säg mig dock
nu, hvarmed man dig binda kan? 11 Han svarade: Om
jag vorde bunden med ny tåg, der ännu intet arbete
med gjordt är, så vorde jag svag, och såsom en annor
menniska. 12 Så tog Delila ny tåg, och band honom
dermed, och sade: De Philisteer öfver dig, Simson!
Och de hade håll på honom i kammaren; och han slet
sönder dem utaf sina armar, såsom ett snöre. 13 Delila
sade till honom: Du hafver ännu gäckat mig, och ljugit
för mig. Käre, säg mig dock, hvarmed man kan dig
binda? Han svarade henne: Om du flätade sju lockar af
mitt hufvud uti ett fläteband. 14 Och hon fäste dem in
med en nagla, och sade till honom: De Philisteer öfver
dig, Simson! Och han vaknade upp af sinom sömn,
och drog de flätade lockar med nagla och fläteband ut.
15 Då sade hon till honom: Huru kan du säga, att du
hafver mig kär, efter ditt hjerta är dock icke när mig? I
tre gånger hafver du gäckat mig, och icke sagt mig,
hvarutinnan din stora starkhet är. 16 Och som hon alla
dagar låg honom uppå med sådana ordom, och lät
honom ingen ro få, vardt hans själ uppgifven allt intill
döden. 17 Och sade henne allt sitt hjerta, och sade
till henne: På mitt hufvud hafver aldrig någon rakoknif
kommit, ty jag är en Guds Nazir af moderlifvet; om
man rakar håret af mig, så går min starkhet ifrå mig,
så att jag varder svag, lika som andra menniskor. 18

Då nu Delila såg, att han hade uppenbarat henne allt
sitt hjerta, sände hon bort, och lät kalla de Philisteers
Förstar, och sade: Kommer än en gång hitupp; ty han
hafver uppenbarat mig allt sitt hjerta. Då kommo de
Philisteers Förstar upp till henne, och hade penningarna
med sig i sine hand. 19 Och hon lät honom sofva på
sitt knä, och kallade en, som rakade honom bort de sju
lockar af hans hufvud; och hon begynte till att tvinga
honom, och hans magt var gången ifrå honom. 20 Och
hon sade till honom: De Philisteer öfver dig, Simson!
Som han nu vaknade af sinom sömn, tänkte han: Jag
vill gå ut, såsom jag i flera resor gjort hafver, jag vill slita
mig lös; och visste icke, att Herren var viken ifrå honom.
21 Men de Philisteer grepo honom, och stungo honom
ögonen ut, och förde honom neder till Gasa, och bundo
honom med två kopparfjettrar; och han måste mala i
fängelset. 22 Och hans hufvudhår begynte åter växa,
der han rakad var. 23 Då församlade sig de Philisteers
Förstar, till att göra sinom gud Dagon ett stort offer,
och göra sig glada, och sade: Vår gud hafver gifvit
oss vår fienda Simson i våra händer. 24 Sammalunda
när folket såg honom, prisade de deras gud: ty de
sade: Vår gud hafver gifvit vår fienda i våra händer,
den vårt land förderfvade, och slog många af oss ihjäl.
25 Då nu deras hjerta väl gladt var, sade de: Låt hemta
Simson, att han må spela för oss. Så hemtade de
Simson utu fängelset, och han spelade för dem, och de
ställde honom emellan två pelare. 26 Men Simson sade
till drängen, som ledde honom vid handena: Låt mig
taga på pelarena, på hvilka huset hänger, att jag må
stödja mig derintill. 27 Och huset var fullt med män
och qvinnor; och de Philisteers Förstar voro der ock
alle, och på taket vid tretusend män och qvinnor, de
som sågo till huru Simson spelade. 28 Men Simson
åkallade Herran, och sade: Herre, Herre, tänk uppå
mig, och styrk mig, Gud! i denna gången, att jag för
båda min ögon må ena reso hämnas på de Philisteer.
29 Och han fattade de två medelpelare, på hvilka huset
hängde, och stödde sig på dem, och tog den ena i den
högra, och den andra i den venstra handena; 30 Och
sade: Min själ dö med de Philisteer! och han böjde dem
krafteliga. Så föll huset uppå Förstarna, och uppå allt
folket, som derinne var, så att de döde, som han drap i
sin död, voro flere, än de som han drap medan han
lefde. 31 Då kommo hans bröder ditneder, och hela
hans faders hus, och togo honom upp, och båro honom
upp, och begrofvo honom i hans faders Manoahs graf,
emellan Zorga och Esthaol. Men han dömde Israel i
tjugu år.

17 En man var på Ephraims berg, benämnd Micha.
2 Han sade till sina moder: De tusende och
hundrade silfpenningar, som äro tagne ifrå dig, och som
du svorit öfver, och sagt för min öron, si, de samma
penningar äro när mig; jag hafver tagit dem till mig. Då
sade hans moder: Välsignad vare min son Herranom.
3 Så fick han sine moder de tusende och hundrade
silfpenningar igen; och hans moder sade: Jag hafver
helgat de penningarna Herranom ifrå mine hand, för
min son, till att man må göra ett gjutet beläte; derföre
så får jag dig dem nu igen. 4 Men han fick sine moder
penningarna igen. Då tog hans moder tuhundrade
silfpenningar, och fick dem till guldsmeden; han gjorde
henne ett gjutet beläte; det var sedan i Micha huse.
5 Och den mannen Micha hade så ett guds hus; och
han gjorde en lifkjortel, och afgudar, och fyllde enom
sinom son handena, att han vardt hans Prester. 6 På
den tiden var ingen Konung i Israel, och hvar och en
gjorde såsom honom tyckte godt vara. 7 Men en ung
man var på den tiden af BethLehem Juda, ibland Juda
slägte, och han var en Levit, och var dersammastäds
främmande. 8 Men han drog utu BethLehem, Juda
stad, till att vandra hvart han kunde; och då han kom
på Ephraims berg till Micha hus, på det han skulle
hålla sin väg fram, 9 Frågade honom Micha: Hvadan
kommer du? Han svarade honom: Jag är en Levit af
BethLehem Juda, och vandrar hvart jag kan. 10 Micha
sade till honom: Blif när mig, du skall vara min fader,
och min Prest; jag vill gifva dig årliga tio silfpenningar,
och någor förenämnd kläder, och din födo. Och Leviten
gick med honom. 11 Och Leviten tog till att blifva när
mannenom; och han höll den unga mannen såsom en
son. 12 Och Micha fyllde Levitenom handena, så att
han vardt hans Prester, och blef så i Micha huse. 13
Och Micha sade: Nu vet jag, att Herren varder mig godt
görandes, efter jag hafver en Levit till Prest.

18 På den tiden var ingen Konung i Israel; och Dans
slägte sökte sig en arfvedel, der de måtte bo; ty
intill den dagen var ännu ingen arflott fallen för dem
ibland Israels slägter. 2 Och Dans barn sände utaf sitt
slägte och sina landsändar fem höfvitsmän, stridsamma
män, ifrå Zorga och Esthaol, till att bespeja landet,
och ransaka om det, och sade till dem: Går åstad, och
bespejer landet; och de kommo uppå Ephraims berg till
Micha hus, och blefvo der öfver nattene. 3 Och som
de nu voro med Micha husfolk, kände de röstena af
dem unga mannenom Levitenom, och gingo bort till
honom, och sade till honom: Ho hafver kommit dig hit?
Hvad gör du här? Och hvad hafver du här? 4 Han
svarade dem: Så och så hafver Micha gjort emot mig,
och hafver lejt mig, att jag skall vara hans Prester. 5
De sade till honom: Käre, fråga Gud till, att vi måge få
veta om vår väg, som vi vandrom, skall oss lyckosam
varda. 6 Presten svarade dem: Går åstad med frid;
edar väg är rätt för Herranom, den I vandren. 7 Så

gingo de fem män åstad, och kommo till Lais, och sågo
att det folk, som derinne var, bodde säkert, efter de
Zidoniers sed, stilla och säkre; och ingen var, som
dem något bekymmer gjorde i landena, eller hade det
under sig; och voro långt ifrå de Zidonier, och hade
intet beställa med något folk. 8 Och de kommo till sina
bröder i Zorga och Esthaol; och deras bröder sade till
dem: Huru går det till med eder? 9 De sade: Upp, låt
oss draga upp till dem; ty vi hafve besett landet, det
är ganska godt; derföre skynder eder, och varer icke
sene till att draga, att I mågen komma och taga landet
in. 10 När I kommen, varden I finnande ett säkert folk,
och landet är vidt och bredt; ty Gud hafver det gifvit i
edra händer, en sådana plats, der intet fattas som på
jordene är. 11 Så drogo ut af Dans slägte, ifrå Zorga
och Esthaol, sexhundrad män, väl väpnade till strids;
12 Och drogo ditupp, och lägrade sig i KiriathJearim
i Juda; deraf kallas det rummet Dans lägre, allt intill
denna dag; och det är bakför KiriathJearim. 13 Och
dädan gingo de upp på Ephraims berg, och kommo till
Micha hus. 14 Då svarade de fem män, som hade varit
utgångne till att bespeja Lais land, och sade till sina
bröder: Veten I ock, att i dessom husom är en lifkjortel,
afgudar och gjutet beläte? I mågen tillse, hvad eder till
görandes är. 15 De drogo dit, och kommo i den unga
mansens Levitens hus, uti Micha hus, och helsade
honom vänliga. 16 Men de sexhundrad väpnade, med
deras harnesk, som voro utaf Dans barnom, stodo
för dörrene. 17 Och de fem män, som hade utdragne
varit till att bespeja landet, gingo upp, och kommo dit,
och togo belätet, lifkjortelen, och de gjutna afgudarna;
emedan stod Presten för portenom när de sexhundrad
väpnade i deras harnesk. 18 Som nu hine voro komne
in uti Micha hus, och togo belätet, lifkjortelen, och de
gjutna afgudarna, sade Presten till dem: Hvad gören I?
19 De svarade honom: Tig, och håll munnen på dig, och
kom med oss, att du må blifva vår fader och Prester. Är
det dig bättre, att du äst Prester uti ens mans huse,
än uti en hel slägt och ätt i Israel? 20 Det behagade
Prestenom väl; och tog både lifkjortelen, afgudarna,
och belätet, och gaf sig midt ibland folket. 21 Och då
de vände om, och drogo sin väg, skickade de barnen,
och boskapen, och allt det bästa som de hade, framför
sig. 22 Som de nu voro fjerran komne ifrå Micha hus,
ropade de män, som i husen voro vid Micha hus, och
följde efter Dans barn; 23 Och ropade till Dans barn.
Och de vände sitt ansigte om, och sade till Micha: Hvad
skadar dig, att du så ropar? 24 Han svarade: I hafven
tagit bort mina gudar, som jag gjort hafver, och Presten,
och dragen edra färde, och hvad hafver jag nu mer?
Och I sägen ändå till mig: Hvad skadar dig? 25 Men
Dans barn sade till honom: Låt dina röst intet höras
när oss, att icke öfverfalla dig vrede män, och du låter
dina själ till, och dins hus själ. 26 Så gingo Dans barn
sin väg. Och Micha, då han såg att de voro honom för
starke, vände om, och kom igen till sitt hus. 27 Men de
togo det Micha gjort hade, och den Presten, som han
hade, och kommo till Lais, till ett stilla och säkert folk,
och slogo dem med svärdsegg, och uppbrände staden
med eld. 28 Och ingen var, som dem undsatte, ty han
låg långt ifrå Zidon, och hade med ingom beställa; och
han låg i den dalen, som ligger vid BethRehob. Så
byggde de staden, och bodde deruti; 29 Och kallade
honom Dan, efter sins faders Dans namn, hvilken af
Israel född var; och staden het tillförene Lais. 30 Och
Dans barn uppsatte sig belätet; och Jonathan, Gersons
son, Manasse sons, och hans söner voro Prester uti de
Daniters slägte, allt intill den tiden, som de vordo förde
fångne utu landena; 31 Och satte alltså ibland sig det
Micha beläte, som han gjort hade, så länge som Guds
hus var i Silo.

19 Uti den tiden var ingen Konung i Israel. Och
en Levitisk man var en främling vid sidone af
Ephraims berg, och hade tagit sig ena frillo till hustru
uti BethLehem Juda. 2 Och som hon bedref hor när
honom, lopp hon ifrå honom till sins faders hus till
BethLehem Juda, och blef der i fyra månader. 3 Och
hennes man stod upp, och for efter henne, på det han
skulle tala vänliga med henne, och hemta henne igen
till sig. Och han hade en dräng och ett par åsnar med
sig. Och hon hade honom in uti sins faders hus; och
då qvinnones fader såg honom, vardt han glad, och
undfick honom. 4 Och hans svär, qvinnones fader, höll
honom uppe, så att han blef der i tre dagar när honom;
åto och drucko, och blefvo der om nattene. 5 På fjerde
dagen voro de bittida uppe, och han stod upp, och ville
färdas; då sade qvinnones fader till sin måg: Styrk ditt
hjerta med en beta bröd, sedan mån I fara. 6 Och
de satte sig, och åto hvar med annan, och drucko.
Så sade qvinnones fader till mannen: Käre, blif öfver
nattena, och ditt hjerta vare lustigt. 7 Men mannen stod
upp, och ville färdas, men hans svär nödgade honom,
så att han blef den nattena der. 8 Om morgonen på
femte dagen var han uppe, och ville färdas; då sade
qvinnones fader: Käre, vederqvick ditt hjerta, och låt
oss töfva, så länge något lider uppå dagen; och de
åto med hvarannan. 9 Och mannen stod upp och ville
fara med sine frillo, och med sinom dräng; men hans
svär, qvinnones fader, sade till honom: Si, dagen är
framliden, och aftonen är för handene, blif qvar i natt;
si, här är herberge ännu i denna dagen; blif här öfver
natten, att ditt hjerta må vara lustigt; i morgon stån
I bittida upp, och dragen edra färde till dina hyddor.
10 Men mannen ville icke blifva öfver nattena, utan
stod upp, och for sin väg, och kom inför Jebus, det

är Jerusalem, och hans par åsnar klefjade, och hans
frilla med honom. 11 Som de nu kommo intill Jebus,
förled fast dagen, och drängen sade till sin herra: Käre,
kom och låt oss draga in uti de Jebuseers stad, och
blifva der öfver nattena. 12 Men hans herre sade till
honom: Vi vilje icke draga in uti de främmandes stad,
som icke äro af Israels barn; utan vi vilje fram bätter till
Gibea; 13 Och sade till sin dräng: Gack uppå, att vi
måge komma någorstäds till nattena, antingen i Gibea
eller i Ramah. 14 Och de drogo framåt, och reste; och
solen gick dem neder hardt invid Gibea, som ligger i
BenJamin. 15 Och der drogo de in, till att blifva der
i Gibea öfver nattena. Då han kom derin, satte han
sig på gatone i stadenom; ty der var ingen, som dem
ville herberga i sino huse öfver nattena. 16 Och si,
der kom en gammal man utaf markene, ifrå sitt arbete
om aftonen; och han var också utaf Ephraims berg,
och en främling i Gibea; men folket i det rummet voro
Jemini barn. 17 Och då han upplyfte sin ögon, såg
han den främmande mannen på gatone, och sade till
honom: Hvart vill du? Och hvadan kommer du? 18 Han
svarade honom: Vi äre komne ifrå BethLehem Juda,
och farom intill sidona af Ephraims berg, dädan jag är;
och var faren till BethLehem Juda, och nu far jag till
Herrans hus, och ingen vill herberga mig. 19 Vi hafve
halm och foder till våra åsnar, och bröd och vin för
mig, och dine tjenarinno, och för drängen, som med
dinom tjenare är; så att oss fattas intet. 20 Den gamle
mannen sade: Var tillfrids; allt det dig fattas, finner du
när mig; allenast blif icke öfver nattena på gatone. 21
Och han hade honom i sitt hus, och gaf åsnomen foder;
och de tvådde sina fötter, och åto och drucko. 22 Och
som deras hjerta begynte vara gladt, si, då kommo
män af stadenom, Belials barn, och belade huset, och
klappade på dörrena, och sade till den gamla mannen,
värden i huset: Låt oss få den mannen hitut, som i ditt
hus kommen är, att vi måge känna honom. 23 Men
mannen husvärden gick ut till dem, och sade till dem:
Icke så, mine bröder, görer icke detta onda; efter denne
mannen är kommen i mitt hus; görer icke en sådana
galenskap. 24 Si, jag hafver ena dotter, den ännu en
jungfru är, och denne hafver ena frillo, dem vill jag låta
komma ut till eder, att I förnedren dem, och gören med
dem hvad eder täckes; men på denna mannen görer
icke en sådana galenskap. 25 Men männerna ville intet
lyda honom. Så tog mannen sina frillo, och hade henne
ut till dem; den kände de, och hade sig skändeliga med
henne i den hela nattene allt intill morgonen; och som
morgonrodnen uppgick, läto de gå henne. 26 Då kom
qvinnan, litet för dagningen, inför dörrena af mansens
hus, der hennes herre inne var, och föll der omkull, och
låg der intill ljust var. 27 Då nu hennes herre uppstod
om morgonen, och lät upp dörrena af huset, och gick ut
till att fara sin väg; si, då låg hans frilla för dörrene af
huset, och hennes händer på tröskelen. 28 Och han
sade till henne: Statt upp, låt oss gå; men hon svarade
honom intet. Så tog han henne på sin åsna, redde
sig till, och for hem till sitt. 29 Som han hemkom, tog
han en knif, och tog sina frillo, och styckade henne,
med ben och med allo, i tolf stycker, och sände till alla
Israels landsändar. 30 Alle de, som det sågo, sade:
Sådant är aldrig skedt eller sedt, sedan Israels barn
kommo utur Egypti land, intill denna dag: Nu, betänker
eder häröfver, och rådens vid, och säger till.

20 Så drogo Israels barn ut, och församlade sig ihop,
såsom en man, ifrå Dan allt intill BerSeba, och
ifrå Gileads land, intill Herran i Mizpa. 2 Och gingo
tillhopa utaf alla vrår, all folk af all Israels slägte i
Guds menighet, fyrahundradetusend män till fot, som
svärd utdrogo. 3 Men BenJamins barn fingo höra, att
Israels barn voro dragne upp till Mizpa, och Israels barn
sade: Säger, huru det onda tillgånget är. 4 Då svarade
Leviten, qvinnones man, som dräpen var, och sade:
Jag kom till Gibea i BenJamin med mine frillo, till att
blifva der öfver nattena; 5 Då hofvo sig upp borgarena i
Gibea emot mig, och belade mig i huset, om nattena,
och ville slå mig ihjäl, och skämde min frillo, så att hon
blef död. 6 Så tog jag min frillo, och styckade henne,
och sände det i alla Israels arfs mark; förty de hade
gjort en slem ting, och galenskap i Israel. 7 Si, nu
ären I här alle Israels barn, rådens vid, hvad I skolen
göra dertill. 8 Då reste sig allt folket upp, såsom en
man, och sade: Ingen gånge hem i sina hyddo eller
i sitt hus; 9 Utan det vilje vi nu göra emot Gibea; låt
oss kasta lott; 10 Och taga tio män af hundrade, och
hundrade af tusend, och tusend af tiotusend, af alla
Israels slägter, att de besörja spisning för folket, att de
måga komma, och göra med Gibea BenJamins, efter
all deras galenskap, som de i Israel bedrifvit hafva. 11
Så församlade sig till staden alle Israels män, såsom
en man, och förbundo sig. 12 Och Israels slägter sände
några män till alla BenJamins slägt, och läto säga dem:
Hvad är det för en ond ting, som när eder skedd är? 13
Så får oss nu ut de män, Belials barn i Gibea, att vi
måge dräpa dem, och låta det onda komma ifrån Israel.
Men BenJamins barn ville icke lyda sina bröders Israels
barnas röst; 14 Utan församlade sig utu städerna intill
Gibea, till att draga ut till strids emot Israels barn.
15 Och vordo på den dagen talde BenJamins barn
utu städerna, sex och tjugu tusend män, som svärd
utdrogo; förutan de borgare i Gibea, de vordo talde
sjuhundrade utvalde män. 16 Och ibland allt detta folket
voro sjuhundrade utvalde män, som vensterhändte
voro, och kunde med slungor drabba på ett hår, så att
de intet felade. 17 Men de män af Israel, förutan de af

BenJamin, vordo talde fyrahundradetusend män, som
svärd förde, och stridsamme män voro. 18 Israels barn
stodo upp, och drogo upp till Guds hus, och frågade
Gud, och sade: Ho skall draga ditupp för oss till att
begynna striden emot BenJamins barn? Herren sade:
Juda skall begynna. 19 Alltså stodo Israels barn om
morgonen upp, och lägrade sig för Gibea; 20 Och hvar
och en af Israel gick ut till att strida med BenJamin,
och skickade sig till att strida emot Gibea. 21 Då föllo
BenJamins barn ut af Gibea, och slogo på den dagen
af Israel tu och tjugu tusend män till markena. 22 Men
folket Israels män förmannade sig, och redde sig till att
ytterligare strida på samma platsen, der de sig i den
förra dagen redt hade; 23 Och Israels barn drogo upp,
och greto för Herranom allt intill aftonen, och frågade
Herran, och sade: Skole vi mer falla till och strida med
BenJamins barn, våra bröder? Herren sade: Drager
upp till dem. 24 Och då Israels barn trädde den andra
dagen till att strida emot BenJamins barn, 25 Föllo de
BenJamiter utu Gibea emot dem på samma dagen, och
slogo ännu till markena adertontusend män af Israels
barn, som alle svärd förde. 26 Då drogo all Israels barn
upp, och allt folket, och kommo till Guds hus, och greto,
och blefvo der för Herranom, och fastade den dagen
intill aftonen, och offrade bränneoffer och tackoffer för
Herranom. 27 Och Israels barn frågade Herran, och
dersammastäds var Guds förbunds ark på den tiden.
28 Och Pinehas, Eleazars son, Aarons sons, stod för
honom på den tiden, och sade: Skole vi mer draga ut
till att strida emot BenJamins barn, våra bröder, eller
skall jag vända igen? Herren sade: Drager ditupp; i
morgon skall jag gifva dem i edra händer. 29 Och
Israels barn beställde ett bakhåll omkring staden Gibea;
30 Och drogo så Israels barn upp på tredje dagen till
BenJamins barn; och skickade sig emot Gibea, såsom i
de två gånger tillförene. 31 Då drogo BenJamins barn
ut emot folket, och gåfvo sig ifrå staden, och begynte
till att slå och sarga några af folket, såsom förr i de
två gånger, i markene på två vägar, den ene går till
BethEl, och den andre till Gibea, vid tretio män i Israel.
32 Då tänkte BenJamins barn: De äro slagne för oss
såsom tillförene. Men Israels barn sade: Låt oss fly, att
vi måge komma dem ifrå staden ut uppå vägarna. 33
Så reste upp alle män af Israel, hvar af sitt rum, och
skickade sig i BaalThamar, och det bakhållet af Israel
gaf sig upp utu sitt rum, ifrå Gaba kulo; 34 Och kommo
in mot Gibea tiotusend män, utvalde af hela Israel, så
att striden vardt skarp; men de visste icke, att dem ondt
tillstundade. 35 Alltså slog Herren BenJamin för Israels
barn, så att Israels barn på den dagen förderfvade fem
och tjugu tusend och hundrade män i BenJamin, som
alle svärd förde. 36 Ty då BenJamins barn sågo, att de
slagne voro, gåfvo Israels män dem rum; ty de förläto
sig på bakhållet, som de hade beställt invid Gibea. 37
Och bakhållet skyndade sig ock, och drogo fram till
Gibea, och stormade till, och slogo den hela staden
med svärdsegg. 38 Och de hade en lösen sig emellan,
de män af Israel och bakhållet, till att öfverfalla dem
med svärd, när röken af stadenom uppslog. 39 Då nu
de män af Israel vände sig i stridene, och BenJamin
begynte till att slå och försarga i Israel vid tretio män;
och tänkte: De äro slagne för oss såsom i den förra
stridene; 40 Så begynte slå en rök af staden rättupp.
Och BenJamin vände sig tillbaka; si, då gick röken
af hela stadenom upp i himmelen. 41 Och de män
af Israel vände ock om; då förskräcktes de män af
BenJamin; förty de sågo, att dem tillstundade ondt. 42
Och de vände sig för de män af Israel på den vägen till
öknena; men striden fullföljde dem; dertill de som af
städerna inkomne voro, de förderfvade dem derinne. 43
Och de kringhvärfde BenJamin, och fullföljde dem allt
intill Menuah, och förtrampade dem inför Gibea österut.
44 Och föllo af BenJamin adertontusend män, som alle
stridsamme män voro. 45 Då vände de sig, och flydde
åt öknena till den bergklippon Rimmon; men på den
samma vägen slogo de femtusend män, och följde dem
efter allt intill Gideom, och slogo dem af tutusend. 46
Och så föllo på den dagen af BenJamin fem och tjugu
tusend män, som svärd förde, och alle stridsamme
män voro. 47 Allenast sexhundrad män vände sig,
och flydde åt öknena till den bergklippon Rimmon; och
blefvo i Rimmons bergklippo i fyra månader. 48 Och
de män af Israel kommo igen till BenJamins barn, och
slogo med svärdsegg dem i stadenom, både folk och
fä, och allt det man fann; och alla de städer, som de
funno, uppbrände de i eld.

21 Och de män af Israel hade svorit i Mizpa, och
sagt: Ingen af oss skall gifva sina dotter de
BenJamiter till hustru. 2 Och folket kom till Guds
hus, och blef der för Gudi allt intill aftonen; och de
upphofvo sina röst, och greto svårliga, 3 Och sade: O
Herre Israels Gud, hvi är detta skedt i Israel, att en
slägt är i dag nederlagd i Israel? 4 Och andra dagen
var folket bittida uppe och byggde der ett altare, och
offrade bränneoffer och tackoffer. 5 Och Israels barn
sade: Hvilken är den af Israels slägter, som icke hit
uppkommen är med menighetene inför Herran? Ty en
stor ed var gången, att den som icke uppkomme till
Herran i Mizpa, han skulle döden dö. 6 Och Israel
ångrade sig öfver sin broder BenJamin, och sade: I
dag är en slägt i Israel nederlagd. 7 Huru vilje vi göra,
att de som qvare äro måga få hustrur? Ty vi hafve
svorit vid Herran, att vi icke skole gifva dem hustrur utaf
våra döttrar; 8 Och sade: Hvilken är af Israels slägter,
som icke är kommen hitupp till Herran i Mizpa? Och si,

der hade ingen varit i menighetenes lägre utaf Jabes
i Gilead; **9** Ty de talde folket, och si, der var ingen
borgare af Jabes i Gilead. **10** Då sände menigheten
tolftusend män af stridsamma män, och bödo dem, och
sade; Går bort, och slår med svärdsegg de borgare i
Jabes i Gilead, med hustrur och barn. **11** Dock skolen I
så göra: allt det mankön är, och alla de qvinnor, som
när manne legat hafva, skolen I tillspillogifva. **12** Och
de funno när de borgare i Jabes i Gilead fyrahundrade
pigor, som jungfrur voro, och när ingen man legat hade;
dem förde de i lägret till Silo, som ligger i Canaans land.
13 Då sände hela menigheten bort, och lät tala med
BenJamins barn, som lågo i bergklippone Rimmon,
och kallade dem vänliga. **14** Alltså kommo BenJamins
barn igen på den tiden; och de gåfvo dem till hustrur
de som de vid lif behållit hade utaf Jabes qvinnfolk i
Gilead; och funno så inga flera. **15** Då ångrade sig
folket öfver BenJamin, att Herren hade gjort ett splitter i
Israels slägter. **16** Och de äldste i menighetene sade:
Hvad vilje vi göra, att de som öfver äro måga ock få
hustrur? Ty de qvinnor i BenJamin äro förgjorda; **17**
Och sade: De måste ju behålla sitt arf, som igenblefne
äro af BenJamin, att icke en slägt nederlägges i Israel.
18 Och vi kunne icke gifva dem våra döttrar till hustrur;
ty Israels barn hafva svorit och sagt: Förbannad vare
den, som de BenJamiter gifver hustru. **19** Och de sade:
Si, det är en årlig Herrans högtid i Silo, norrut ifrå Guds
hus, österut på den vägen, som drager ifrå BethEl
intill Sichem, och söder ifrå Lebona. **20** Och de bödo
BenJamins barnom, och sade: Går bort, och sitter i
försåt i vingårdarna. **21** När I då sen, att Silo döttrar gå
ut i dans, så gifver eder hasteliga utu vingårdarna, och
tager hvar och en sig en hustru af Silo döttrar, och går
uti BenJamins land. **22** När nu deras fäder eller bröder
komma till att beklaga sig för oss, vilje vi säga till dem:
Varer dem barmhertige för våra skull; förty vi hafve icke
tagit dem hustrur med strid, utan I villen icke gifva dem
dem; det är nu edor skull. **23** BenJamins barn gjorde
ock så, och togo qvinnor efter sitt tal, hvilka de röfvade
utaf dansen; och foro bort, och bodde i sin arfvedel,
och byggde städer, och bodde deruti. **24** Israels barn
foro ock dädan på den tiden, hvar och en till sina slägt,
och till sina ätt; och drogo ut dädan, hvar och en till sin
arfvedel. **25** På den tiden var ingen Konung i Israel;
utan hvar och en gjorde hvad honom tycktes rätt vara.

Rut

1 På den tiden, då domare regerade, vardt en hård
tid i landena; och en man af BethLehem Juda for
bort, och var främmande uti de Moabiters land, med
sine hustru och två söner. **2** Han het EliMelech, och
hans hustru Naemi, och hans två söner Mahlon och
Chilion, de voro Ephrateer af BethLehem Juda; och då
de kommo in i de Moabiters land, blefvo de der. **3** Och
EliMelech, Naemis man, blef död; och hon blef qvar
med sina två söner. **4** De togo Moabitiska hustrur; den
ena het Arpa, den andra Ruth. **5** Och som de hade bott
der i tio år, blefvo de både döde, Mahlon och Chilion, så
att qvinnan var qvar efter båda sina söner och sin man.
6 Så gjorde hon redo med sina två sonahustrur, och for
ut igen af de Moabiters land; ty hon hade förnummit i
de Moabiters land, att Herren hade sökt sitt folk, och
gifvit dem bröd; **7** Och gick ut ifrå det rum, der hon
varit hade, och båda hennes sonahustrur med henne.
Och då hon i vägen var hem åt Juda land igen, **8** Sade
hon till båda sina sonahustrur: Går edra färde, och
vänder om igen, hvar edra till sins moders hus. Herren
göre barmhertighet med eder, såsom I med de döda
och med mig gjort hafven. **9** Herren gifve eder, att I
mågen finna ro, hvar i sins mans hus. Och hon kysste
dem. Då hofvo de sina röst upp, och greto; **10** Och
sade till henne: Vi vilje gå med dig till ditt folk. **11** Men
Naemi sade: Vänder om, mina döttrar; hvi viljen I gå
med mig? Huru kan jag nu härefter hafva barn i mitt
lif, som edra män blifva måtte? **12** Vänder om, mina
döttrar, och går edra färde: ty jag är nu för gammal,
till att gifva mig manne i våld. Och om jag än sade:
Det är förhoppandes, att jag i denna nattene må taga
mig en man, och föda barn, **13** Så kunnen I dock icke
bida, intilldess de varda store; ty I föråldradens, så att I
kunden inga män hafva. Ingalunda, mina döttrar; ty
det gör mig ångest för edra skull; ty Herrans hand är
utgången öfver mig. **14** Då hofvo de sina röst upp, och
greto ännu mer; och Arpa kysste sina sväro; men Ruth
blef när henne. **15** Men hon sade: Si, din svägerska
hafver vändt tillbaka till sitt folk, och till sin gud. Vänd
ock du om efter dina svägersko. **16** Ruth svarade: Tala
mig icke i det sinnet, att jag skall öfvergifva dig, och
vända tillbaka igen ifrå dig; dit du går, dit vill jag ock
gå; der du blifver, der blifver jag ock. Ditt folk är mitt
folk, och din Gud är min Gud. **17** Der du dör, der dör
jag ock, der vill jag ock begrafven varda. Herren göre
mig det och det, om döden icke skall skilja oss åt. **18**
Som hon nu såg, att hon stod fast i det sinnet, att hon
ville följa henne, vände hon åter att tala mer derom
med henne. **19** Så gingo de båda med hvarandra,
intilldess de kommo till BethLehem. Och då de kommo
till BethLehem, rörde sig hela staden öfver dem, och
sade: Är detta Naemi? **20** Men hon sade till dem: Kaller
mig icke Naemi, utan Mara; ty den Allsmägtige hafver
svårliga bedröfvat mig. **21** Full drog jag härut, och
tomman hafver Herren låtit mig komma igen. Hvi kallen
I mig då Naemi, efter Herren hafver så tryckt mig, och
den Allsmägtige hafver bedröfvat mig? **22** Och det var
på den tiden, då bjugganden var begynt, då Naemi och
hennes sonahustru Ruth, den Moabitiskan, igenkommo
af de Moabiters land till BethLehem.

2 Och der var en man, Naemis mans frände af
EliMelechs slägt, benämnd Boas; och var en ärlig
man. **2** Och Ruth, den Moabitiskan, sade till Naemi:
Låt mig gå ut på åkren, och hemta ax efter den
som jag nåde för finner. Hon sade till henne: Gack,
min dotter. **3** Hon gick åstad, kom och hemtade upp
efter dem som skåro på åkrenom; och det hände,
att den åkren var Boas arfvedel, som af EliMelechs
slägt var. **4** Och si, Boas kom ifrå BethLehem och
sade till skördemännerna: Herren vare med eder. De
svarade: Herren välsigne dig. **5** Och Boas sade till sin
tjenare, som satter var öfver skördemännerna: Hvem
hörer den unga qvinnan till? **6** Drängen, som öfver
skördemännerna satter var, svarade och sade: Det är
den Moabitiska qvinnan, som med Naemi igenkommen
är ifrå de Moabiters land. **7** Ty hon sade: Käre, låt
mig upphemta och församla emellan kärfvarna efter
skördemännerna; och är så kommen, och hafver ståndit
sedan i morgons intill nu, och hafver icke en tid gångit
hem. **8** Då sade Boas till Ruth: Hör, min dotter, du skall
icke gå bort på någon annan åker till att hemta; och
skall icke heller gå hädan, utan håll dig intill mina pigor;
9 Och tag vara uppå, hvar de skära på åkren, och gack
efter dem. Jag hafver sagt mina dränger, att ingen
skall komma vid dig; och om dig törster, gack till karen,
och drick der mina dränger hemta. **10** Då föll hon på
sitt ansigte, och tillbad ned på jordene, och sade till
honom: Hvarmed hafver jag den nåden funnit för din
ögon, att du känner mig, som dock främmande är? **11**
Boas svarade och sade till henne: Mig är sagdt allt det
du gjort hafver med dine sväro efter dins mans död, att
du hafver öfvergifvit din fader och dina moder, och ditt
fädernesland, och farit till det folk, som du tillförene intet
kände. **12** Herren vedergälle dig det du gjort hafver;
och din lön vare fullkommen när Herranom Israels Gud,
till hvilken du kommen äst, till att hafva tröst under hans
vingar. **13** Hon sade: Låt mig finna nåd för din ögon,
min Herre; ty du hafver hugsvalat mig, och talat dine
tjenarinno vänliga till, ändock jag icke är såsom någon
af dina pigor. **14** Boas sade till henne: När måltid är, så
kom hit till med, och ät bröd, och doppa din beta uti
ättikona. Så satte hon sig när skördemännerna; och han

lade henne torkad ax före, och hon åt, och vardt mätt,
och lät blifva något qvart. 15 Och då hon stod upp till att
hemta, böd Boas sina dränger, och sade: Låter henne
ock hemta emellan kärfvarna, och snubber henne intet;
16 Och låter desslikes falla utaf händerna henne till, och
låter liggat, att hon må upphemta det, och ingen tale
derföre illa till henne. 17 Så hemtade hon på åkrenom
allt intill aftonen; och det hon upphemtat hade, tröskade
hon, och det var vid ett epha bjugg; 18 Och lade på
sig, och kom i staden, och viste sina sväro hvad hon
hemtat hade; dertill bar hon fram, och gaf henne det
henne qvart blifvit var, der hon af mättad vardt. 19 Då
sade hennes svära till henne: Hvar hafver du hemtat i
dag, och hvar hafver du arbetat? Välsignad vare den
som vid dig känts hafver. Och hon sade det sine sväro,
när hvem hon arbetat hade, och sade: Den man, som
jag i dag när arbetat hafver, heter Boas. 20 Naemi sade
till sina sonahustru: Välsignad vare han Herranom; ty
han hafver icke tillbakalåtit sina barmhertighet, hvarken
på de lefvande, eller på de döda. Och Naemi sade
till henne: Den mannen är oss åkommen, och är vår
arfvinge. 21 Ruth, den Moabitiskan, sade: Han sade
ock till mig: Håll dig intill mina dränger, tilldess de hafva
allt inbergat. 22 Naemi sade till Ruth sina sonahustru:
Det är bättre, min dotter, att du går ut med hans pigor,
att på en annan åker icke någor afvisar dig. 23 Alltså
höll hon sig intill Boas pigor, och hemtade der, så länge
bjugganden och hveteanden öfverfaren var; och kom
igen till sina sväro.

3 Och Naemi hennes svära sade till henne: Min dotter,
jag vill komma dig till ro, så att du skall må väl. 2
Den samme Boas, vår skyldman, när hvilkens pigor
du varit hafver, kastar i denna nattene korn på sin
loga. 3 Så två dig, och smörj dig, och drag din kläder
uppå, och gack neder till logan, så att ingen känner dig,
tilldess han hafver ätit och druckit. 4 När han då lägger
sig, så märk till, hvar han lägger sig, och kom och lyft
upp kläden vid hans fötter, och lägg dig, så varder han
dig väl sägandes, hvad du göra skall. 5 Hon sade till
henne: Allt det du säger mig, vill jag göra. 6 Hon gick
neder till logan, och gjorde allt såsom hennes svära
henne budit hade. 7 Och då Boas hade ätit och druckit,
vardt hans hjerta gladt, och kom och lade sig bakom
en kornskyl; och hon kom sakta, och lyfte upp kläden
vid hans fötter, och lade sig. 8 Vid midnattstid vardt
mannen förfärad, och tog om sig, och si, en qvinna
låg vid hans fötter. 9 Och han sade: Ho äst du? Hon
svarade: Jag är Ruth din tjenarinna, sträck ut din vinga
öfver dina tjenarinno; ty du äst arfvingen. 10 Han sade:
Välsignad vare du Herranom, min dotter, du hafver
sedermer gjort en bättre barmhertighet än tillförene, att
du icke hafver gångit efter ynglingar, rika eller fattiga.
11 Nu, min dotter, frukta dig intet; allt det du säger,
vill jag göra dig; förty hela staden af mitt folk vet, att
du äst en dygdesam qvinna. 12 Det är sant, att jag
är arfvingen, men en annar är närmer än jag. 13 Blif
i natt; i morgon om han tager dig, är så godt; lyster
honom ock icke taga dig, så vill jag taga dig, så visst
som Herren lefver. Sof intill morgonen. 14 Och hon sof
intill morgonen vid hans fötter; och hon stod upp, förra
än någor den andra känna kunde och han sade: Låt
icke uppenbart varda, att någon qvinna är kommen
till logan; 15 Och sade: Räck hit din mantel, som du
hafver uppå, och håll honom fram; och hon höll honom
fram, och han mälte sex mått korn, och lade på henne.
Och han kom i staden. 16 Men hon kom till sina sväro;
den sade: Huru går det med dig, min dotter? Och hon
sade henne allt det mannen hade gjort henne; 17 Och
sade: Dessa sex mått korn gaf han mig; ty han sade:
Du skall icke komma med tomma händer till dina sväro.
18 Hon sade: Låt oss bida, min dotter, tilldess du får
se hvartut det vill; ty mannen vänder icke igen, med
mindre han gör der i dag en ända med.

4 Boas gick upp i porten, och satte sig der. Och si,
när arfvingen gick derfram, talade Boas till honom,
och sade: Kom, och sätt dig här, ehuru ditt namn är.
Och han kom, och satte sig. 2 Och han tog tio män af
de äldsta i staden, och sade: Sätter eder här. Och de
satte sig. 3 Då sade han till arfvingan: Naemi, som ifrå
de Moabiters land igenkommen är, bjuder ett stycke
åker fält, som hörde vår broder EliMelech till. 4 Derföre
tänkte jag, att jag skulle det kungöra dig, och säga: Vill
du komma det i ditt arf, så köp det inför borgarena, och
inför de äldsta af mitt folk. Vill du ock icke kommat i ditt
arf, så säg mig det, att jag må veta det; ty här är ingen
arfvinge till, annar än du, och jag näst dig. Han sade:
Jag vill komman i mitt arf. 5 Boas sade: När du köper
åkren af Naemis hand, så måste du ock taga Ruth, den
Moabitiskon, dens dödas hustru, att du må uppväcka
dem döda namn till hans arfvedel. 6 Då sade han:
Jag kan icke blifva vid arfvet, att jag tilläfventyrs icke
förderfvar min arfvedel. Lös du hvad jag lösa skulle, ty
jag kan icke lösan. 7 Och det var en gammal sedvänja
i Israel, när en någon ting icke ärfva eller köpa ville, till
att all ting skulle fast blifva, så drog han sin sko utaf,
ock fick dem andra; det var då till ett vittnesbörd i Israel.
8 Och arfvingen sade till Boas: Köp du det; och drog sin
sko af. 9 Och Boas sade till de äldsta, och till allt folket:
I ären i denna dag vittne, att jag hafver köpt allt det
EliMelech, och allt det Chilion och Mahlon tillhörde,
utaf Naemis hand. 10 Dertill tager jag ock Ruth, den
Moabitiskon, Mahlons hustru, mig till hustru, att jag må
uppväcka dem döda namn i hans arfvedel, och hans
namn icke skall utrotadt varda ibland hans bröder, och

utu hans rums portar; dess ären I vittne i denna dag.
11 Och allt folket, som i portenom var, samt med de
äldsta, sade: Vi äre vittne; Herren göre den qvinnona,
som kommer i ditt hus, såsom Rachel och Lea, hvilka
båda hafva uppbyggt Israels hus; och blif ärlig hållen i
Ephrata, och var namnkunnig i BethLehem. **12** Och
ditt hus vare såsom Perez hus, hvilken Thamar födde
Juda, utaf den säd, som Herren dig gifvandes varder af
denna qvinnone. **13** Så tog Boas Ruth, att hon vardt
hans hustru; och när han låg när henne, gaf Herren
henne, att hon vardt hafvandes, och födde en son.
14 Då sade qvinnorna till Naemi: Lofvad vare Herren,
som hafver låtit dig icke fattas arfvinga i denna tiden,
att hans namn må blifva i Israel. **15** Han varder dig
kommandes till lif igen, och försörjandes dig i dinom
ålder; ty din sonahustru, som dig älskat hafver, hafver
födt den dig bättre är än sju söner. **16** Och Naemi tog
barnet, och lade det i sitt sköt, och vardt dess amma.
17 Och hennes grannhustrur gåfvo honom ett namn,
och sade: Naemi är födt ett barn; och de kallade honom
Obed; han är Isai fader, som är Davids fader. **18** Detta
är Perez börd: Perez födde Hezron; **19** Hezron födde
Ram; Ram födde Amminadab; **20** Amminadab födde
Nahesson; Nahesson födde Salmon; **21** Salmon födde
Boas; Boas födde Obed; **22** Obed födde Isai; Isai födde
David.

1 Samuelsboken

1 Det var en man af Ramathaim Zophim, af Ephraims
berg; han het ElKana, Jerohams son, Elihu sons,
Thohu sons, Zuphs sons, hvilken en Ephrateer var. **2**
Och han hade två hustrur, den ena het Hanna, den
andra Peninna; men Peninna hade barn, och Hanna
hade inga barn. **3** Den samme mannen gick upp ifrå
sin stad i sinom tid, att han skulle tillbedja och offra
Herranom Zebaoth i Silo: och dersammastäds voro
Herrans Prester Hophni och Pinehas, både Eli söner. **4**
Då nu en dag kom, att ElKana offrade, gaf han sine
hustru Peninna, och alla hennes söner och döttrar,
stycker; **5** Men Hanna gaf han ett stycke sörjandes;
ty han hade Hanna kär; men Herren hade igenlyckt
hennes lif. **6** Och hennes haterska gjorde henne harmt,
och kastade henne före hennes ofruktsamhet, att
Herren hade igenlyckt hennes lif. **7** Så gjorde hon hvart
år, när de gingo upp till Herrans hus, och gjorde henne
alltså harmt; men hon gret, och åt intet. **8** Och ElKana
hennes man sade till henne: Hanna, hvi gråter du? Och
hvi äter du icke? Och för hvad sak är ditt hjerta så illa
tillfrids? Är jag dig icke bättre än tio söner? **9** Då stod
Hanna upp, sedan hon ätit och druckit hade i Silo; och
Presten Eli satt på en stol utanför dörrene af Herrans
tempel. **10** Och hon var full med hjertans bedröfvelse;
och hon bad till Herran, och gret; **11** Och lofvade ett
löfte, och sade: Herre Zebaoth, om du ville se till dina
tjenarinnos jämmer, och tänka på mig, och icke förgäta
dina tjenarinno, utan gifva dina tjenarinno en son, så
vill jag gifva honom Herranom, så länge han lefver,
och ingen rakoknif skall komma på hans hufvud. **12**
Och som hon länge bad för Herranom, gaf Eli akt på
hennes mun. **13** Ty Hanna talade i sitt hjerta, allenast
hennes läppar rörde sig, men hennes röst hördes intet.
Då mente Eli, att hon var drucken; **14** Och sade till
henne: Huru länge vill du vara drucken? Låt vinet gå af
dig. **15** Men Hanna svarade och sade: Nej, min Herre,
jag är en bedröfvad qvinna; vin och starka drycker
hafver jag icke druckit, utan hafver utgjutit mitt hjerta för
Herranom. **16** Räkna dock icke dina tjenarinno såsom
en Belials dotter; ty jag hafver utaf mitt svåra bekymmer
och sorg talat allt härtill. **17** Eli svarade, och sade: Gack
i frid; Israels Gud gifve dig dina bön, den du af honom
bedit hafver. **18** Hon sade: Låt dina tjenarinno finna nåd
för din ögon. Så gick qvinnan sin väg och åt, och såg
icke mer så sorgeliga ut. **19** Och om morgonen voro de
bittida uppe; och då de tillbedit hade för Herranom,
vände de om, och gingo hem igen till Ramath. Och
ElKana kände sina hustru Hanna. Och Herren tänkte
på henne. **20** Och då några dagar voro framlidne,
vardt hon hafvandes, och födde en son, och kallade
honom Samuel, sägandes: Ty jag hafver bedit honom
af Herranom. **21** Och då mannen ElKana for upp med
hela sitt hus, till att offra Herranom offer efter sedvänjon
och sitt löfte; **22** For Hanna intet med upp; utan sade till
sin man: Jag vill icke fara upp, tilldess barnet är afvanat;
då vill jag hafva honom med, att han må hafvas fram
för Herran, och blifva der sedan evigliga. **23** ElKana
hennes man sade till henne: Gör såsom dig täckes; blif,
tilldess du hafver afvant honom; Herren stadfäste det
han sagt hafver. Så blef då qvinnan, och däggde sin
son, intilldess hon vande honom af. **24** Och så hade
hon honom upp, sedan hon honom afvant hade, med
tre stutar, med ett epha mjöl, och med en flasko vin,
och hade honom in i Herrans hus i Silo; och pilten var
ännu ung. **25** Och de slagtade stuten, och hade pilten
fram för Eli. **26** Och hon sade: Ack! min Herre, så visst
som din själ lefver, min Herre, jag är den qvinnan, som
här när dig stod, och bad Herran; **27** Då jag bad om
denna pilten. Nu hafver Herren gifvit mig den bönena,
som jag bad af honom. **28** Derföre gifver jag honom
Herranom igen evigliga, efter han af Herranom beden
är. Och de tillbådo der Herran.

2 Och Hanna bad, och sade: Mitt hjerta fröjdar sig
i Herranom; mitt horn är upphöjdt i Herranom; min
mun hafver vidt öppnat sig öfver mina fiendar; ty jag
fröjdar mig af dine salighet. **2** Ingen är helig såsom
Herren. Utan dig är ingen; och ingen tröst är såsom vår
Gud. **3** Låter af att berömma eder och tala stor ord. Låter
det gamla utur edar mun: ty Herren är en Gud, som vet
det, och låter icke sådana anslag hafva framgång. **4**
De starkas båge är sönderbruten, och de svage äro
omgjordade med starkhet. **5** De som mätte voro, de
vordo sålde för bröd; och de som hunger ledo, hungra
intet mer; tilldess den ofruktsamma födde sju, och den
som mång barn hade, vardt försvagad. **6** Herren dödar,
och gifver lif; förer till helvete, och derut igen. **(Sheol
h7585)** **7** Herren gör fattigan; han gör ock rikan han
förnedrar och upphöjer. **8** Han uppreser den torftiga utu
stoftet, och upphäfver den fattiga utu träcken, att han
skall sätta honom ibland Förstar, och låtan ärfva ärones
stol; ty verldenes ändar äro Herrans, och jordenes krets
hafver han satt deruppå. **9** Han varder bevarandes sina
heligas fötter; men de ogudaktige skola vara tyste i
mörkrena; ty ingen förmår något af sin egen kraft. **10**
För Herranom skola förskräckas hans fiender; öfver
dem skall han dundra i himmelen. Herren skall döma
verldenes ändar, och skall gifva sinom Konung magt,
och upphöja sins Smordas horn. **11** Och ElKana gick
hem igen till Hamath uti sitt hus, och pilten var Herrans
tjenare inför Presten Eli. **12** Men Eli söner voro Belials
barn, och visste intet af Herranom; **13** Ej heller hvad
deras Prestaämbete var till folket. Då någor ville något

offra, så kom Prestens dräng, medan köttet kokades,
och hade en treuddad gaffel i sine hand: 14 Och stack
i grytona eller kettilen, eller pannona, eller krukona,
och hvad han drog ut med gaffelen, det tog Presten
till sig. Så gjorde de allom Israel, som ditkommo till
Silo. 15 Sammalunda, förra än de uppbrände det feta,
kom Prestens dräng, och sade till honom, som offret
frambar: Få mig kött, att jag må steka det åt Prestenom;
ty han vill icke taga kokadt kött af dig, utan rått. 16
När då någor sade till honom: Låt upptända det feta
såsom det bör sig i dag, och tag sedan hvad ditt hjerta
begärar, så sade han till honom: Du skall nu gifva mig
det, eljest skall jag taga det med våld. 17 Derföre var
piltarnas synd ganska stor för Herranom; förty folket
förhädde Herrans spisoffer. 18 Men Samuel var en
tjenare för Herranom, en dräng i en linnen lifkjortel. 19
Dertill gjorde hans moder honom en liten kjortel, och
förde den upp till honom i sinom tid, då hon uppgick
med sin man, till att offra offer i sinom tid. 20 Och Eli
välsignade ElKana och hans hustru, och sade: Herren
gifve dig säd utaf denna qvinnone för den bön, som
du hafver bedit af Herranom. Och de gingo hem till
sitt igen. 21 Och Herren sökte Hanna, att hon blef
hafvandes, och födde tre söner och två döttrar; men
pilten Samuel växte till för Herranom. 22 Men Eli var
ganska gammal, och han förnam hvad hans söner
gjorde allom Israel; och att de sofvo när de qvinnor,
som tjente inför dörrene af vittnesbördsens tabernakel.
23 Och han sade till dem: Hvi gören I sådant? Ty jag
hörer edart onda väsende af allt detta folket. 24 Icke
så, mina barn, det är icke godt rykte, som jag hörer; I
kommen Herrans folk till att synda. 25 Om någor syndar
emot en mennisko, så kunna domarena förlika det; men
om någor syndar emot Herran, ho kan förlikat? Och de
hörde intet sins faders röst; ty Herren ville döda dem.
26 Men pilten Samuel växte till, och var både Herranom
och menniskom täcker. 27 Och en Guds man kom till
Eli, och sade till honom: Så säger Herren: Jag hafver
uppenbarat mig dins faders huse, då de ännu voro uti
Egypten i Pharaos hus; 28 Och utvalde honom der mig,
för all Israels slägter till Presterskap, att han skulle
offra på mitt altare, och upptända rökverk, och bära
lifkjortel för mig: och gaf dins faders huse all Israels
barnas offer. 29 Hvi spjernar du då emot mitt offer och
spisoffer, som jag budit hafver i tabernaklet, och du
ärar dina söner mer än mig, så att I göden eder utaf allt
mitt folks Israels spisoffers förstling? 30 Derföre säger
Herren Israels Gud: Jag hafver sagt, att ditt hus och
dins faders hus skulle vandra för mig evinnerliga. Men
nu säger Herren: Det vare långt ifrå mig; utan den mig
ärar, honom vill jag ock ära: men den mig föraktar, han
skall komma på skam. 31 Si, den tid skall komma, att
jag skall bryta din arm sönder, och dins faders hus arm,
så att ingen gammal skall vara i dino huse. 32 Och du
skall se din motståndare uti tabernaklet i allo Israels
godo; och ingen gammal skall vara i dins faders hus
evinnerliga. 33 Dock vill jag icke utrota af dig allan man
ifrå mitt altare, på det din ögon skola försmäkta, och
din själ gräma sig; och hela hopen i dino huse skola
dö, då de till manna komne äro. 34 Och detta skall
vara dig ett tecken, som båda dina söner Hophni och
Pinehas öfvergå skall: På en dag skola de både dö. 35
Och jag skall uppväcka mig en trogen Prest, och han
skall göra såsom det i mino hjerta och mine själ är;
honom skall jag bygga ett säkert hus, så att han skall
vandra inför minom Smorda i alla dagar. 36 Och den
qvar blifver af ditt hus, han skall komma och falla neder
för honom, om en silfpenning och ett stycke bröd, och
skall säga: Käre, låt mig komma till en Prestadel, att
jag må äta en beta bröd.

3 Och då pilten Samuel tjente Herranom under Eli,
var Herrans ord sällsynt på den tiden, och var fögo
Prophetia. 2 Och det begaf sig på samma tid, att Eli
låg i sino rumme, och hans ögon begynte mörkas, så
att han icke se kunde. 3 Och Samuel hade lagt sig
uti Herrans tempel, der Guds ark var, förra än Guds
lampa utsläcktes. 4 Och Herren kallade Samuel. Han
svarade: Si, här är jag. 5 Och han lopp till Eli, och sade:
Si, här är jag, du kallade mig. Han sade: Jag hafver
intet kallat dig; gack bort igen, och lägg dig sofva. Och
han gick bort, och lade sig sofva. 6 Och Herren kallade
åter Samuel, och Samuel stod upp, och gick till Eli, och
sade: Si, här är jag, du hafver kallat mig. Han sade:
Jag hafver icke kallat dig, min son; gack bort igen, och
lägg dig sofva. 7 Men Samuel kände icke ännu Herran,
och Herrans ord var honom icke ännu uppenbaradt. 8
Och Herren kallade Samuel ännu tredje gången, och
han stod upp, och gick till Eli, och sade: Si, här är
jag, du hafver kallat mig. Så förmärkte Eli, att Herren
kallade pilten; 9 Och sade till honom: Gack bort igen,
och lägg dig sofva; och om han mer kallar dig, så säg:
Tala, Herre, ty din tjenare hörer till. Samuel gick bort
och lade sig i sitt rum. 10 Så kom Herren, och gick
fram, och kallade såsom tillförene: Samuel, Samuel.
Och Samuel sade: Tala, ty din tjenare hörer till. 11 Och
Herren sade till Samuel: Si, jag skall göra en ting i
Israel, så att den det får höra, honom skall gälla i båda
hans öron. 12 På den dagen skall jag uppväcka öfver
Eli allt det jag öfver hans hus sagt hafver; jag skall
begynnat och fullkomnat; 13 Ty jag hafver sagt honom
till, att jag vill vara domare öfver hans hus till evig tid,
för den missgernings skull, att han visste huru hans
söner bedrefvo slem ting, och hafver icke en gång sett
illa på dem derföre. 14 Fördenskull hafver jag svorit Eli
huse, att denna Eli hus missgerning skall icke försonad

varda antingen med offer eller spisoffer, till evig tid. 15
Och Samuel låg intill morgonen, och lät upp dörrena af
Herrans hus. Och Samuel torde icke säga Eli synena.
16 Då kallade Eli honom, och sade: Samuel, min son.
Han svarade: Si, här är jag. 17 Han sade: Hvad är
det för ord, som dig sagdt är? Dölj det icke för mig;
Gud göre dig det och det, om du något döljer för mig,
af det som dig sagdt är. 18 Då sade Samuel honom
alltsamman, och döljde intet för honom; men han sade:
Han är Herren; han göre såsom honom godt tyckes. 19
Och Samuel växte till, och Herren var med honom, och
intet af all hans ord föll på jordena. 20 Och hela Israel,
allt ifrå Dan intill BerSaba, visste att Samuel var en
trogen Herrans Prophet. 21 Och Herren syntes åter i
Silo; ty Herren var Samuel uppenbarad vorden i Silo,
genom Herrans ord.

4 Och Samuel begynte predika för hela Israel. Och
Israel drog ut emot de Philisteer i strid, och lägrade
sig vid Hjelpostenen; men de Philisteer hade lägrat
sig i Aphek. 2 Och de gjorde redo emot Israel; och
hären vardt förskingrad, så att Israel vardt slagen förde
Philisteer; och de slogo i spetsen på markene vid
fyratusend män. 3 Och då folket kom i lägret, sade de
äldsta i Israel: Hvi hafver Herren låtit slå oss i dag för
de Philisteer? Låt oss taga till oss Herrans förbunds ark
ifrå Silo, och låt honom komma ibland oss, att han må
frälsa oss ifrå våra fiendars hand. 4 Och folket sände till
Silo, ock läto hemta dädan Herrans Zebaoths förbunds
ark, hvilken der sitter på Cherubim. Och voro de två Eli
söner med Guds förbunds ark, Hophni och Pinehas. 5
Och då Herrans förbunds ark kom i lägret, skriade hela
Israel med stort skriande, så att det skall i markene. 6
Då de Philisteer hörde det skriandet, sade de: Hvad är
det för ett skri och glädje uti de Ebreers lägre? Och då
de förnummo, att Herrans ark var kommen i lägret, 7
Fruktade de sig, och sade: Gud är kommen i lägret;
och sade ytterligare: Ve oss, ty det hafver icke så
varit tillförene. 8 Ve oss, ho kan hjelpa oss ifrå dessa
mägtiga Gudars hand? Det äro de Gudar, som slogo
Egypten med allahanda plågo i öknene. 9 Så varer
nu tröste, och varer män, I Philisteer, att I icke skolen
tjena de Ebreer, såsom de hafva tjent eder; varer män
och strider. 10 Då stridde de Philisteer, och Israel vardt
slagen, och hvar och en flydde uti sina hyddo; och det
var en ganska stor slagtning, så att utaf Israel föllo
tretiotusend män fotfolk. 11 Och Guds ark vardt tagen,
och de två Eli söner Hophni och Pinehas blefvo döde.
12 Då lopp en af BenJamin utaf hären, och kom den
samma dagen till Silo; och hade rifvit sin kläder, och
hade strött jord uppå hufvudet. 13 Och som han kom
derin, satt Eli på en stol, till att se ut på vägen; ty hans
hjerta var bekymradt om Guds ark; och då mannen
kom i staden, sade han det; och hela staden gret och
ropade. 14 Och som Eli fick höra det ropet, sade han:
Hvad är detta för ett rop och buller? Så kom mannen
hasteliga, och sade det Eli. 15 Och Eli var åtta och
niotio år gammal; och hans ögon voro mörk, så att
han icke kunde se. 16 Och mannen sade till Eli: Jag
är kommen, och är flydd i dag utu hären; men han
sade: Huru går det, min son? 17 Då svarade bådet,
och sade: Israel är flydd för de Philisteer, och en stor
slagtning är skedd på folket, och dine två söner, Hophni
och Pinehas, äro döde; dertill är Guds ark borttagen.
18 Och som han rörde om arken, föll han tillrygga af
stolenom vid dörrena, och slog sig halsen sönder,
och blef död; ty han var gammal och en tung man;
men han hade dömt Israel i fyratio år. 19 Och hans
sonahustru, Pinehas hustru, var hafvandes, och skulle
snart läggas ned. Då hon hörde det ryktet, att Guds ark
var tagen, och hennes svär och man voro döde, böjde
hon sig, och födde; ty hennes nöd kom henne uppå.
20 Och som hon nu dö skulle, sade qvinnorna, som
när henne stodo: Var icke förfärad, du hafver födt en
son; men hon svarade intet, och lade det heller intet
på hjertat. 21 Och hon kallade det barnet Icabod, och
sade: Israels härlighet är borto; efter Guds ark tagen
var, och hennes svär, och hennes man; 22 Och sade
åter: Israels härlighet är borto; ty Guds ark är tagen.

5 Och de Philisteer togo Guds ark, och förde honom
ifrå Hjelpostenen intill Asdod, 2 Uti Dagons hus,
och satte honom bredovid Dagon. 3 Och som de af
Asdod den andra morgonen bittida uppstodo, funno de
Dagon liggandes framstupa, på jordene inför Herrans
ark; men de togo Dagon, och satte honom upp igen i
sitt rum. 4 Då de den andra morgonen igen uppstodo,
funno de Dagon åter liggandes framstupa på jordene
inför Herrans ark, och hans hufvud och båda hans
händer afhuggna vid tröskelen, så att stumpen låg
allena för sig. 5 Derföre träda icke Dagons Prester,
och alle de som i Dagons hus gå, på Dagons tröskel i
Asdod, allt intill denna dag. 6 Men Herrans hand vardt
svår öfver dem i Asdod, och förderfvade dem; och
slog Asdod och alla dess gränsor, i deras hemlig rum
baktill. 7 Då nu det folk i Asdod sågo, att så tillgick,
sade de: Låt icke Israels Guds ark blifva när oss, förty
hans hand är för svår öfver oss, och öfver vår gud
Dagon. 8 Och de sände bort, och församlade alla de
Philisteers Förstar till sig, och sade: Hvad skole vi göra
af Israels Guds ark? Då svarade de: Låter bära Israels
Guds ark omkring till Gath. Och de båro Israels Guds
ark omkring. 9 Då de nu båro honom omkring, vardt
ett stort buller i stadenom genom Herrans hand; och
han slog folket i stadenom, både små och stora, och
förderfvade dem i deras hemlig rum. 10 Så sände de

Guds ark till Ekron. Då nu Guds ark kom till Ekron,
ropade de af Ekron, och sade: De hafva omkringdragit
Guds ark till mig, på det de skola dräpa mig och mitt
folk. 11 Då sände de bort, och församlade alla de
Philisteers Förstar, och sade: Sänder Israels Guds ark
åter till sitt rum igen, att han icke dräper mig och mitt
folk; förty Guds hand gjorde ett ganska stort rumor med
dräpande i hela stadenom. 12 Och det folk, som icke
blefvo döde, de vordo slagne i deras hemlig rum, så att
skriet af stadenom gick upp i himmelen.

6 Så var Herrans ark i sju månader uti de Philisteers
land. 2 Och de Philisteer kallade sina Prester och
spåmän, och sade: Hvad skole vi göra med Herrans
ark? Säger oss före, hvarmed vi skole sända honom till
sitt rum. 3 De sade: Viljen I sända Israels Guds ark,
så sänder honom icke allstinges blottan, utan betaler
honom ett skuldoffer; så varden I helbregda, och eder
skall varda kunnigt, hvarföre hans hand icke återvänder
af eder. 4 Men de sade: Hvilket är det skuldoffret, det vi
honom gifva skole? De svarade: Fem gyldene ardsar,
och fem gyldene möss, efter de fem Philisteers Förstars
tal; förty det hafver varit allt enahanda plåga öfver
eder alla, och öfver edra Förstar. 5 Så må I nu göra
liknelse efter edra ardsar, och efter edra möss, som
edart land förderfvat hafva, så att I hedren Israels Gud;
tilläfventyrs hans hand varder lättare öfver eder, och
öfver edar gud, och öfver edart land. 6 Hvi förhärden I
edor hjerta, såsom de Egyptier och Pharao förhärde
sin hjerta? Skedde det icke så, att då han beviste
sig på dem, läto de fara dem, att de gingo sin väg?
7 Så tager nu till, och görer en ny vagn; och tager
två unga däggande kor, på hvilka intet ok kommet är,
och spänner dem för vagnen, och låter deras kalfvar
blifva qvara hemma efter dem. 8 Och tager Herrans
ark, och sätter honom på vagnen; och de gyldene
klenodier, som I honom till skuldoffer gifven, lägger i
ett skrin utmed hans sido, och sänder honom åstad,
och låter gån. 9 Och ser I till, går han upp den vägen
åt sina gränsor emot BethSemes, så hafver han gjort
oss allt detta stora onda; hvar ock icke, så måge vi
veta, att hans hand icke hafver rört oss, utan det är
oss eljest af en olycko påkommet. 10 Folket gjorde
ock så, och togo två unga däggande kor, och spände
dem för en vagn, och behöllo deras kalfvar hemma;
11 Och satte Herrans ark på vagnen, och det skrinet
med de gyldene möss, och med deras ardsars liknelse.
12 Och korna gingo rättfram den vägen, som drog till
BethSemes, på enom väg, och gingo och råmade,
och veko hvarken på den högra sidona eller på den
venstra; och de Philisteers Förstar gingo efter dem,
allt intill BethSemes gränso. 13 Men de BethSemiter
gingo och skåro i hveteandene i dalenom, och de hofvo
sin ögon upp, och fingo se arken, och vordo glade att
de fingo se honom. 14 Men vagnen kom uppå Josua
den BethSemitens åker, och stadnade der. Och der var
en stor sten; och de höggo sönder trät af vagnenom,
och offrade de kor Herranom till bränneoffer. 15 Och
Leviterna lyfte Herrans ark neder, och det skrinet, som
der bredovid låg, der de gyldene klenodier uti voro, och
satte på den stora stenen. Och det folket i BethSemes
offrade på den dagen Herranom bränneoffer och annor
offer. 16 När nu de fem Philisteers Förstar hade detta
sett, foro de tillbaka igen på samma dagen till Ekron.
17 Och detta äro de gyldene ardsar, som de Philisteer
offrade Herranom till skuldoffer: Asdod en, Gasa en,
Askelon en, Gath en, och Ekron en; 18 Och gyldene
möss efter talet af alla de Philisteers städer, under de
fem Förstar, både murade städer och byar; och intill
det stora sorgerummet, der de läto Herrans ark uppå,
intill denna dag, på Josua den BethSemitens åker. 19
Och somlige af de BethSemiter vordo slagne, derföre
att de hade sett Herrans ark; och han slog af folket
femtiotusend och sjutio män. Då jämrade sig folket, att
Herren hade med så stor plågo slagit folket. 20 Och det
folket i BethSemes sade: Ho kan blifva ståndandes
för Herranom, en sådana helig Gud? Och till hvem
skall han fara ifrån oss? 21 Och de sände bådskap till
de borgare af KiriathJearim, och läto säga dem: De
Philisteer hafva fört igen Herrans ark; kommer hitneder,
och hemter honom upp till eder.

7 Så kommo det folket af KiriathJearim, och hemtade
Herrans ark ditupp, och förde honom i AbiNadabs
hus i Gibea; och hans son Eleazar vigde de, att han
skulle taga vara på Herrans ark. 2 Och ifrå den dagen,
då Herrans ark kom till KiriathJearim, fördröjde sig
tiden, tilldess tjugu år voro förlupne; och allt Israels
hus greto för Herranom. 3 Men Samuel sade till hela
Israels hus: Om I omvänden eder med allt hjerta till
Herran, så låter ifrån eder de främmande gudar och
Astaroth, och bereder edart hjerta till Herran, och tjener
honom allena, så varder han eder frälsandes utu de
Philisteers hand. 4 Så bortkastade Israels barn ifrå sig
Baalim och Astaroth, och tjente Herranom allena. 5 Och
Samuel sade: Församler hela Israel till Mizpa, att jag
må der bedja Herran för eder. 6 Och de kommo tillhopa
i Mizpa, och öste vatten, och göto ut för Herranom,
och fastade den dagen, och sade der: Vi hafve syndat
för Herranom. Och så dömde Samuel Israels barn i
Mizpa. 7 Då nu de Philisteer hörde, att Israels barn
voro tillhopakomne i Mizpa, drogo de Philisteers Förstar
upp emot Israel. När Israels barn det hörde, fruktade
de sig för de Philisteer; 8 Och sade till Samuel: Vänd
icke igen att ropa för oss till Herran vår Gud, att han
hjelper oss utu de Philisteers hand. 9 Samuel tog ett

fett lamb, och offrade Herranom ett helt bränneoffer,
och ropade till Herran för Israel; och Herren bönhörde
honom. 10 Och som Samuel offrade bränneoffret,
kommo de Philisteer fram till att strida emot Israel. Men
Herren lät dundra en stor tordön öfver de Philisteer
på den dagen; och förfärade dem, så att de vordo
slagne för Israel. 11 Så drogo Israels män ut ifrå Mizpa,
och jagade de Philisteer, och slogo dem allt inunder
BethCar. 12 Då tog Samuel en sten, och satte honom
emellan Mizpa och Sen, och kallade honom Hjelposten,
och sade: Allt härintill hafver Herren hulpit oss. 13
Så vordo de Philisteer förtryckte, och kommo intet
mer i Israels gränso. Och Herrans hand var emot de
Philisteer, så länge Samuel lefde. 14 Så vordo ock de
städer Israel igengifne, som de Philisteer dem ifråtagit
hade, ifrån Ekron intill Gath, med deras gränsor; dem
friade Israel utu de Philisteers hand; ty Israel hade frid
med de Amoreer. 15 Och Samuel dömde Israel, så
länge han lefde; 16 Och for hvart år omkring till BethEl,
och Gilgal, och Mizpa. Och när han hade på all denna
rummen dömt Israel, 17 Kom han igen till Ramath, ty
der var hans hus; och dömde der Israel, och byggde
der Herranom ett altare.

8 Då nu Samuel vardt gammal, satte han sina söner
till domare öfver Israel. 2 Hans förstfödde son
het Joel, och den andre Abia; och de voro domare i
BerSaba. 3 Men hans söner vandrade icke uti hans
vägar; utan böjde sig efter girighet, och togo gåfvor,
och förvände rätten. 4 Så församlade sig alle äldste i
Israel, och kommo till Ramath till Samuel; 5 Och sade
till honom: Si, du äst vorden gammal, och dine söner
gå icke uti dina vägar: så sätt nu en Konung öfver
oss, den oss döma må, såsom alle Hedningar hafva.
6 Det behagade Samuel illa, när de sade: Få oss en
Konung, den oss döma må. Och Samuel bad inför
Herranom. 7 Och Herren sade till Samuel: Hör folkens
röst i allt det de hafva talat dig till; förty de hafva icke
förkastat dig, utan mig, att jag icke skall vara Konung
öfver dem. 8 De göra dig såsom de alltid gjort hafva,
ifrå den dag, då jag förde dem utur Egypten, allt intill
denna dag; och hafva öfvergifvit mig, och tjent andra
gudar. 9 Så hör nu deras röst; dock betyga dem, och
undervisa dem Konungens rätt, den öfver dem råda
skall. 10 Och Samuel sade all Herrans ord folkena, som
af honom Konung begärat hade. 11 Detta skall vara
Konungs rätt, den öfver eder råda skall; edra söner
skall han taga till sin vagn, och resenärar som rida för
hans vagn; 12 Och till höfvitsmän öfver tusende, och
öfver femtio, och till åkermän, som hans åker bruka
skola, och till uppskärare i hans säd, och de som göra
hans harnesk, och det hans vagnar tillhörer. 13 Edra
döttrar skall han taga sig till apothekerskor, kokerskor
och bakerskor. 14 Edra bästa åkrar och vingårdar, och
oljogårdar skall han taga och gifva sina tjenare; 15
Dertill skall han taga af edra säd och vingårdar tiond,
och gifva sina kamererare och tjenare; 16 Och edra
tjenare och tjenarinnor, och edra dägeligaste ynglingar,
och edra åsnar, skall han taga, och uträtta sin ärende
med. 17 Af edra hjordar skall han taga tiond; och I
måsten vara hans trälar. 18 När I då ropen på den tiden
öfver edar Konung, som I eder utvalt hafven, så skall
Herren på den tiden intet höra eder. 19 Men folket ville
intet höra Samuels röst, och sade: Ingalunda, utan en
Konung måste vara öfver oss; 20 Att vi ock äre såsom
alle andre Hedningar; att vår Konung må döma oss,
och draga ut för oss, när vi före vårt örlig. 21 Så hörde
Samuel allt detta, som folket sade: och sade det för
Herrans öron. 22 Och Herren sade till Samuel: Hör
deras röst, och gör dem en Konung. Och Samuel sade
till Israels män: Går edra färde, hvar och en i sin stad.

9 Och en man af BenJamin benämnd Kis, Abiels son,
Zerors sons, Bechoraths sons, Aphiahs sons, en
mans Jemini sons, en ärlig man; 2 Han hade en son
benämnd Saul, han var en dägelig ung man, så att
ingen dägeligare var ibland Israels barn; hufvudet högre
än allt folket. 3 Så hade Sauls fader Kis borttappat sina
åsninnor; och han talade till sin son Saul: Tag en af
drängerna med dig, och statt upp, gack bort, och sök
upp åsninnorna. 4 Och han gick öfver Ephraims berg,
och genom det landet Salisa, och de funno dem intet.
De gingo igenom det landet Saalim, och der voro de
intet. De gingo genom Jemini land, och funno dem
intet. 5 När de kommo uti det landet Zuph, sade Saul
till drängen, som med honom var: Kom, låt oss gå
hem igen; min fader måtte öfvergifva åsninnorna, och
hafva sorg om oss. 6 Men han sade: Si, här är en
märkelig Guds man i denna staden; allt det han säger,
det sker; låt oss nu gå dit; tilläfventyrs säger han oss
vår väg, den vi gå. 7 Saul sade till sin dräng: Om vi
än gå dit, hvad bäre vi mannenom? Förty brödet är
allaredo upptärdt utu vår matsäck; vi hafve ingen gåfvo,
som vi kunne bära dem Guds mannenom: Hvad hafve
vi? 8 Drängen svarade igen, och sade: Si, jag hafver
fjerdedelen af en sikel silfver när mig; den vilje vi gifva
dem Guds mannenom, att han må säga oss vår väg. 9
Fordomtid i Israel, när man gick bort till att fråga Gud,
sade man: Kom, låt oss gå till Siaren; ty de som man
nu kallar Propheter, dem kallade man i förtiden Siare.
10 Saul sade till sin dräng: Du hafver väl sagt; kom,
låt oss gå. Och de gingo åstad till staden, der Guds
mannen var. 11 Och när de komne voro upp till staden,
funno de pigor, som utgångna voro till att hemta vatten;
till dem sade de: Är Siaren här? 12 De svarade dem,
och sade: Ja, si, här är han; skynda dig, ty i dag är han

kommen i staden; efter folket i dag offrar uppå höjdene.
13 När I kommen i staden, så finnen I honom, förra än
han uppgår på höjdena till att äta; förty folket äter icke,
förra än han kommer, efter han skall välsigna offret;
sedan äta de som budne äro. Derföre går ditupp, rätt
nu finnen I honom. 14 Och då de kommo upp i staden,
och voro midt i stadenom, si, då gick Samuel ut emot
dem, och ville gå upp till höjdena. 15 Men Herren hade
uppenbarat för Samuels öron, en dag förra än Saul
kom, och sagt: 16 I morgon på denna tiden skall jag
sända till dig en man utu BenJamins land; den skall du
smörja till en Första öfver mitt folk Israel, att han skall
frälsa mitt folk ifrå de Philisteers hand; ty jag hafver sett
till mitt folk, och deras rop är kommet till mig. 17 Då
nu Samuel fick se Saul, svarade Herren honom, och
sade: Si, der är mannen, som jag dig af sagt hafver,
att han skall råda öfver mitt folk. 18 Då gick Saul fram
till Samuel i porten, och sade: Säg mig, hvar är här
Siarens hus? 19 Samuel svarade Saul, och sade: Jag
är Siaren, gack för mig upp på höjdena, ty I måsten
i dag äta med mig; i morgon vill jag låta dig gå, och
allt det i dino hjerta är, vill jag säga dig. 20 Och om
åsninnorna, som du för tre dagar sedan borttappade,
var nu intet bekymrad, ty de äro funna; och hvem hörer
allt det goda till i Israel? Blifver det icke ditt, och hela
dins faders hus? 21 Saul sade: Är jag icke en son af
Jemini, och af det ringasta slägtet i Israel, och min ätt
ringast ibland alla ätter i BenJamin? Hvi säger du då
mig sådant? 22 Men Samuel tog Saul, och hans dräng,
och hade dem upp i salen, och satte dem öfverst ibland
dem som budne voro, hvilke voro vid tretio män. 23
Och Samuel sade till kocken: Få hit det stycket, som
jag fick dig, och befallde att du skulle behålla det när
dig. 24 Då bar kocken en bog upp, och hvad dervid
hängde. Och han satte den för Saul, och sade: Si, detta
blef öfver, lägg för dig och ät; förty det är på denna
tid till dig förvaradt, då jag böd folket. Så åt Saul med
Samuel på den dagen. 25 Och då de gingo neder af
höjdene in i staden, talade han med Saul på taket. 26
Och de stodo bittida upp; och som morgonrodnaden
gick upp, kallade Samuel Saul uppå taket, och sade:
Statt upp, att jag må låta dig gå. Och Saul stod upp,
och de gingo både tillsammans ut, han och Samuel. 27
Och då de kommo neder till ändan på staden, sade
Samuel till Saul: Säg drängenom, att han går framför
oss; och han gick framföre. Men du, statt nu här qvar,
att jag må undervisa dig, hvad Gud hafver sagt.

10 Då tog Samuel ett oljoglas, och göt uppå hans
hufvud, och kysste honom, och sade: Ser du,
att Herren hafver smort dig till en Första öfver hans
arfvedel? 2 När du nu går ifrå mig, så finner du två män
vid Rachels graf i BenJamins gränso i Zelzah; de skola
säga till dig: Åsninnorna äro funna, der du efter gången
äst, dem att söka; och si, din fader hafver öfvergifvit
tänka på åsnarna, och sörjer om eder, och säger: Hvad
skall jag göra om min son? 3 Och när du går dädan
fram bätter, så kommer du till den eken Thabor; der
skola tre män råka dig, som gå upp till Gud i BethEl,
den ene bär tre kid, den andre tre bröd, den tredje en
flasko med vin. 4 Och de skola helsa dig vänliga, och
gifva dig tu bröd, det skall du taga af deras händer. 5
Sedan kommer du på Guds hög, der de Philisteers
lägre är; och när du kommer derin i staden, möta dig
en hop med Propheter, som komne äro af höjdene,
och för dem en psaltare, och trumma, och pipa, och
harpa, och de prophetera. 6 Och Herrans Ande skall
komma öfver dig, att du propheterar med dem; och då
skall du varda en annar man. 7 När nu dessa tecknen
komma dig, så gör allt det dig för handen kommer; ty
Gud är med dig. 8 Men du skall gå neder för mig till
Gilgal; si, der vill jag komma neder till dig, till att offra
bränneoffer och tackoffer. I sju dagar skall du bida,
tilldess jag kommer till dig, och undervisar dig hvad du
göra skall. 9 Och som han vände ryggen åt Samuel,
och gick ifrå honom, gaf honom Gud ett annat hjerta;
och all dessa tecknen kommo på den dagen. 10 Och
då de kommo till högen, si, då mötte honom en hop
Propheter; och Guds Ande kom öfver honom, så att han
propheterade med dem. 11 Då de nu alle sågo honom,
som tillförene hade känt honom, att han propheterade
med Propheterna, sade de till hvarannan: Hvad är Kis
son tillkommet? Är ock Saul ibland Propheterna? 12
Och en svarade der, och sade: Ho är deras fader?
Dädan är det ordspråket kommet: Är ock Saul ibland
Propheterna? 13 Och då han utpropheterat hade, kom
han upp till höjdena. 14 Men Sauls faderbroder sade
till honom, och till hans dräng: Hvart voren I gånge?
De svarade: Till att uppsöka åsnar; och då vi såge
att vi funne dem icke, komme vi till Samuel. 15 Då
sade Sauls faderbroder: Säg mig, hvad sade eder
Samuel? 16 Saul svarade sinom faderbroder: Han sade
oss, att åsninnorna funna voro; men om Konungariket
sade han honom intet, hvad Samuel sagt hade. 17
Samuel kallade folket in till Herran i Mizpa; 18 Och
sade till Israels barn: Så säger Herren Israels Gud:
Jag förde eder utur Egypten, och frälste eder utu de
Egyptiers hand, och utur all Konungarikes hand som
eder tvingade. 19 Och I hafven i dag förkastat edar
Gud, som eder utur all edor olycko och bedröfvelse
hulpit hafver, och sägen till honom: Sätt en Konung
öfver oss. Nu väl, så går nu fram för Herran efter edor
slägter och hus. 20 Som nu Samuel framhade alla
Israels slägter, vardt råkadt inpå BenJamins slägt. 21
Och som han hade BenJamins slägt fram med hennes
ätter, vardt råkadt inpå Matri ätt, och råkade inpå Saul,

Kis son; och de sökte efter honom, men de funno
honom intet. 22 Då frågade de åter Herran, om han
ännu skulle ditkomma? Herren svarade: Si, han hafver
undstungit sig under ett fat. 23 Då lupo de dit, och
hemtade honom. Och då han gick fram ibland folket,
var han hufvudet högre än allt folket. 24 Och Samuel
sade till allt folket: Här sen I, hvem Herren utvalt hafver;
ty hans like är icke ibland allt folket. Då gladdes allt
folket, och sade: Lycka ske Konungenom. 25 Och
Samuel sade folkena all riksens rätt, och skref det uti
ena bok, och ladet inför Herran. Och Samuel lät allt
folket gå, hvar och en i sitt hus. 26 Och Saul gick ock
hem till Gibea, och en del af hären gick med honom,
hvilkes hjerta Gud rörde. 27 Men somlige Belials barn
sade: Hvad skulle denne hjelpa oss? Och föraktade
honom, och båro honom inga gåfvor; men han låts som
han intet hörde det.

11 Så for Nahas, den Ammoniten, upp, och belade
Jabes i Gilead. Och alle män i Jabes sade till
Nahas: Gör ett förbund med oss, så vilje vi tjena dig.
2 Men Nahas, den Ammoniten, svarade dem: I så
måtto vill jag göra ett förbund med eder, att jag stinger
ut högra ögat på eder alla, och sätter eder till en
försmädelse i hela Israel. 3 Då sade till honom alle
äldste i Jabes: Gif oss sju dagar, att vi måge sända
bådskap i alla Israels gränsor; är då ingen hjelp, så
vilje vi gå ut till dig. 4 Så kommo bådskapen till Gibea
Sauls, och sade detta för folkens öron. Då hof allt folket
sina röst upp, och gret. 5 Och si, då kom Saul utaf
markene, gångandes bakefter sitt fä, och sade: Hvad
skadar folkena, att det gråter? Då förtäljde de honom
de mäns ord af Jabes. 6 Då kom Guds Ande öfver
honom, när han dessa orden hörde, och hans vrede
förgrymmade sig svårliga. 7 Och han tog ett par oxar,
och styckade dem, och sände i alla Israels gränsor med
bådskap, och lät säga: Den som icke utdrager efter
Saul och Samuel, hans oxar skall man så göra. Så föll
Herrans fruktan öfver folket, att de utdrogo såsom en
man. 8 Och man räknade dem i Besek; och Israels barn
voro tre resor hundradetusend män; och Juda barn
tretiotusend. 9 Och de sade till bådskapen, som komne
voro: Säger de män i Jabes i Gilead: I morgon skolen I
få hjelp, när solen är som hetast. Då desse bådskapen
kommo, och förkunnade det de män i Jabes, vordo
de glade. 10 Och de män i Jabes sade: I morgon vilje
vi gå ut till eder, att I mågen göra oss allt det eder
täckes. 11 Den andra morgonen skickade Saul folket i
tre hopar, och de kommo i lägret i morgonväktene, och
slogo de Ammoniter allt intill dagen vardt som hetast.
Och de som öfverblefvo, vordo så förskingrade, att
icke två blefvo tillhopa. 12 Då sade folket till Samuel:
Hvar äro de, som sade: Skall Saul råda öfver oss? Låt
de män komma här fram, att vi måge dräpa dem. 13
Saul sade: På denna dagen skall ingen dö; ty Herren
hafver i dag gjort salighet i Israel. 14 Samuel sade till
folket: Kommer, låter oss gå till Gilgal, och der förnya
Konungariket. 15 Så drog allt folket till Gilgal, och gjorde
der Saul till Konung för Herranom i Gilgal, och offrade
tackoffer inför Herranom. Och Saul med alla Israels
män fröjdade sig der ganska storliga.

12 Då sade Samuel till hela Israel: Si, jag hafver hört
edra röst uti allt det I mig sagt hafven, och hafver
gjort en Konung öfver eder. 2 Och si, der går nu edar
Konung för eder; men jag är gammal och grå vorden,
och mine söner äro när eder, och jag hafver gångit för
eder, ifrå min ungdom allt intill denna dag. 3 Si, här är
jag: Svarer mig inför Herranom och hans smorda, om
jag någons mans oxa eller åsna tagit hafver? Om jag
hafver någrom gjort öfvervåld och orätt? Om jag någon
undertryckt hafver? Om jag af någons mans hand
hafver tagit gåfvor, och hållit det hemliga? Så vill jag
gifva eder det igen. 4 De sade: Du hafver intet öfvervåld
eller orätt gjort oss, ej heller någon undertryckt; ej heller
af någons mans hand något tagit. 5 Han sade till dem:
Herren och hans smorde vare vittne emot eder i dag,
att i intet hafven funnit i mine hand. De sade: Ja, vare
vittne. 6 Och Samuel sade till folket: Ja, Herren, som
Mose och Aaron gjort hafver, och förde edra fäder utur
Egypti land. 7 Så går nu fram, att jag må döma eder
för Herranom, öfver all Herrans rättfärdighet, som han
med eder och edra fäder gjort hafver. 8 Då Jacob var
kommen in uti Egypten, ropade edra fäder till Herran.
Och Herren sände Mose och Aaron, att de skulle föra
edra fäder utur Egypten, och lät bo dem på detta rum.
9 Men när de förgåto Herran sin Gud, sålde han dem
under Sisera våld, höfvitsmansens i Hazor, och uti de
Philisteers våld, och uti de Moabiters Konungs våld; de
stridde emot dem. 10 Och de ropade till Herran, och
sade: Vi hafve syndat, att vi hafve öfvergifvit Herran,
och tjent Baalim och Astaroth; men frälsa oss nu ifrå
våra fiendars hand, så vilje vi tjena dig. 11 Då sände
Herren JerubBaal, Bedan, Jephthah och Samuel, och
frälste eder utur edra fiendars händer, allt omkring, och
lät eder bo tryggeliga. 12 När I då sågen att Nahas,
Ammons barnas Konung, Kom emot eder, saden I till
mig: Icke du, utan en Konung skall råda öfver oss;
ändock Herren edar Gud var edar Konung. 13 Nu, här
hafven I edar Konung, den I utvalt och begärat hafven;
ty, si, Herren hafver satt en Konung öfver eder. 14
Om I nu frukten Herran, och tjenen honom, och hören
hans röst, och icke ären Herrans mun ohörige, så
skolen både I och edar Konung, som öfver eder råder,
efterfölja Herran edar Gud. 15 Om I icke hören Herrans
röst, utan ären Herrans mun ohörige, så skall Herrans

hand vara emot eder och edra fäder. 16 Går också nu
fram, och ser det stora ärende, som Herren göra skall
för edor ögon. 17 Är icke nu hveteanden? Dock vill
jag åkalla Herran, att han skall låta dundra och regna,
att I skolen förnimma och se det stora onda, som I
för Herrans ögon gjort hafven, att I hafven bedts eder
Konung. 18 Och då Samuel åkallade Herran, lät Herren
den samma dagen dundra och regna; då fruktade allt
folket Herran och Samuel ganska storliga; 19 Och sade
alle till Samuel: Bed för dina tjenare Herran din Gud,
att vi icke dö; ty öfver alla våra synder hafve vi ock
gjort detta onda, att vi beddes oss Konung. 20 Och
Samuel sade till folket: Frukter eder intet, I hafven
sannerliga gjort allt det onda; dock träder icke af ifrå
Herranom, utan tjener Herranom af allo hjerta. 21 Och
viker icke efter fåfängelig ting; ty det gagnar eder intet,
och kan intet hjelpa eder, efter det en fåfängelig ting är.
22 Förty Herren öfvergifver icke sitt folk, för sitt stora
Namns skull; ty Herren hafver begynt till att göra eder
sig sjelfvom till ett folk. 23 Vare ock fjerran ifrå mig, att
jag så skulle synda emot Herran, att jag skulle aflåta
bedja för eder, och lära eder den goda och rätta vägen.
24 Allenast frukter Herran, och tjener honom troliga af
allo hjerta; förty I hafven sett huru stor ting han gör
med eder. 25 Men om I gören det ondt är, så skolen
både I och edar Konung förgås.

13 Saul hade varit Konung ett år; och som han tu
år hade rådit öfver Israel, 2 Utvalde han sig
tretusend män utur Israel; tutusend voro med Saul i
Michmas, och uppå berget BethEl, och ett tusend med
Jonathan i Gibea BenJamins; men det andra folket lät
han gå, hvar och en i sina hyddo. 3 Och Jonathan slog
de Philisteer i deras lägre, som i Gibea var; det kom
för de Philisteer. Och Saul lät blåsa i basunen öfver
hela landet, och säga: I Ebreer, hörer till. 4 Och hela
Israel hörde sägas: Saul hafver slagit de Philisteers
lägre; ty Israel luktade illa för de Philisteer, och allt
folket ropades till Saul i Gilgal. 5 Då församlade sig de
Philisteer till att strida med Israel, tretiotusend vagnar,
sextusend resenärer, och eljest folk så mycket som
sanden i hafsstrandene; och de drogo upp, och lägrade
sig i Michmas, östan för BethAven. 6 Då de män af
Israel sågo, att de i nöd voro, ty folket var förskräckt,
krupo de uti kulor, och klyfter, och klippor, och i hål, och
i gropar. 7 Och de Ebreer drogo öfver Jordan in uti
Gads land och Gileads; men Saul var ännu i Gilgal,
och allt folket, som följde honom, vardt förtvifladt. 8 Då
förbidde han i sju dagar, den tiden som Samuel förelagt
hade; och efter Samuel icke kom till Gilgal, skingrade
sig folket ifrå honom. 9 Då sade Saul: Bärer mig hit
bränneoffer och tackoffer; och han offrade bränneoffer.
10 Och som han hade fullkomnat bränneoffret, si, då
kom Samuel; då gick Saul ut emot honom, till att helsa
honom. 11 Men Samuel sade: Hvad hafver du gjort?
Saul svarade: Jag såg att folket förskingrade sig ifrå
mig, och du kom icke i rättom tid, och de Philisteer voro
församlade i Michmas. 12 Då sade jag: Nu komma de
Philisteer hitneder till mig i Gilgal, och jag hafver icke
bedit Herrans ansigte; då vågade jag det, och offrade
bränneoffer. 13 Men Samuel sade till Saul: Du hafver
gjort dårliga, och icke hållit Herrans dins Guds bud,
som han dig budit hafver; ty Herren hade stadfäst ditt
rike öfver Israel till evig tid. 14 Men nu skall ditt rike
icke blifva ståndandes. Herren hafver sökt sig en man
efter sitt hjerta, honom hafver Herren budit att vara en
Förste öfver hans folk; ty du hafver icke hållit Herrans
bud. 15 Och Samuel stod upp, och gick ifrå Gilgal upp
till Gibea BenJamins. Men Saul talde det folk, som när
honom var, vid sexhundrad män. 16 Och Saul med
hans son Jonathan, och det folk som när honom var,
blefvo uppå BenJamins hög; men de Philisteer hade
lägrat sig i Michmas. 17 Och utu de Philisteers lägre
drogo tre hopar till att förhärja landet. Den ene vände
sig inpå den vägen till Ophra uti Sauls land; 18 Den
andre vände sig inpå den vägen till BethHoron; den
tredje vände sig på den vägen, som drager åt den
dalen Zeboim vid öknena. 19 Och ingen smed vardt
funnen i hela Israels land; förty de Philisteer tänkte, de
Ebreer måtte göra svärd och spjut. 20 Ty måste hela
Israel fara neder till de Philisteer, om någor ville låta
hvässa sin plogbill, hacko, yxa eller lia; 21 Och när
eggen på liarna, hackorna, gafflarna och yxarna, vardt
slö, och uddarna vordo stubbote. 22 Då nu stridsdagen
kom, vardt intet svärd eller spjut funnet i hela folkens
hand, som var med Saul och Jonathan; utan Saul och
hans son hade värjor. 23 Och de Philisteers lägre drog
fram vid Michmas.

14 Det begaf sig i den tiden, att Jonathan, Sauls
son, sade till sin dräng, som hans värjo bar:
Kom, låt oss gå utöfver till de Philisteers lägre, som
deruppe är; och han sade sinom fader intet till. 2 Men
Saul blef ytterst i Gibea under ett granatträ, som i
förstadenom var; och det folk, som när honom var, var
vid sexhundrad män. 3 Och Ahia, Achitobs son, Icabods
broders, Pinehas sons, Eli sons, var Herrans Prest i
Silo, och drog lifkjortelen uppå; folket visste icke heller,
att Jonathan var bortgången. 4 Och i vägenom, der
Jonathan sökte efter att gå öfver till de Philisteers lägre,
voro två branta klippor, den ena på denna sidone, och
den andra på hinsidone; den ena het Bozez, den andra
Sene. 5 Och den ena var norrut ifrå Michmas, och den
andra var söderut ifrå Gaba. 6 Och Jonathan sade till
sin vapnedragare: Kom, låt oss gå utöfver till dessa
oomskornas lägre; tilläfventyrs varder Herren något

uträttandes genom oss; förty det är icke Herranom tungt
hjelpa genom många, eller genom få. 7 Då svarade
honom hans vapnedragare: Gör allt det i dino hjerta är;
gack åstad, si, jag är med dig såsom ditt hjerta vill. 8
Jonathan sade: Nu väl, när vi komme ditöfver till det
folket, och de få se oss; 9 Om de då säga: Står qvare,
tilldess vi komme till eder; så vilje vi blifva ståndande i
vårt rum, och icke stiga upp till dem. 10 Men om de
säga: Kommer hitupp till oss; så vilje vi stiga upp till
dem; så hafver Herren gifvit dem oss i våra händer; och
det skall oss vara för ett tecken. 11 Då nu de Philisteers
lägre fingo se dem båda, sade de Philisteer: Si, de
Ebreer äro utkrupne utu hålen, der de sig gömt hafva.
12 Och männerna i lägret svarade Jonathan och hans
vapnedragare, och sade: Kommer hitupp till oss, vi vilje
väl lära eder. Då sade Jonathan till sin vapnedragare:
Träd efter mig, Herren hafver gifvit dem i Israels händer.
13 Och Jonathan klef med händer och fötter uppföre,
och hans vapnedragare efter honom. Då föllo de neder
för Jonathan, och hans vapnedragare slog allt ihjäl
efter; 14 Så att första slagtningen, som Jonathan och
hans vapnedragare gjorde, var vid tjugu män, på en
halfvan åker vid pass, som ett par oxars dagsplöjning
är. 15 Och en rädsel kom på markene i lägret, och på
hela folket i lägrena; och de som utsände voro till att
förhärja, dem kom ock rädsel uppå, och landet skalf
dervid; ty det var en förskräckelse af Gudi. 16 Och
Sauls väktare i Gibea BenJamins fingo se, att hopen
skingrades, och lupo hit och dit, och vordo slagne. 17
Saul sade till folket, som när honom var: Räkner, och
ser till, hvilken af oss är bortgången; och då de räknade,
si, då var Jonathan och hans vapnedragare icke der.
18 Då sade Saul till Ahia: Bär fram Guds ark; ty Guds
ark var på den tiden när Israels barn. 19 Och som Saul
ännu talade med Prestenom, förökade sig sorlet och
löpandet uti de Philisteers lägre. Och Saul sade till
Presten: Tag dina hand af. 20 Och Saul ropade, och allt
folket, som med honom var, och kommo i stridena; och
si, då gick hvars och ens svärd emot den andra, och
var ett mägta sorl. 21 Och de Ebreer, som tillförene
hade varit när de Philisteer, och hade varit uppdragne
med dem i lägret allt omkring, gåfvo sig intill Israel,
som voro med Saul och Jonathan. 22 Och alle män af
Israel, som sig förgömt hade på Ephraims berg, då
de hörde att de Philisteer flydde, följde de efter med
de andra till stridena. 23 Alltså halp då Herren Israel
på den tiden, och slaget stod allt intill BethAven. 24
Och då Israels män försmäktade på den dagen, besvor
Saul folket, och sade: Förbannad vare hvar och en,
som bröd äter intill aftonen, att jag må hämnas på
mina fiendar. Så smakade ock allt folket intet bröd. 25
Och hela landet kom i skogen, och der låg hannog på
markene. 26 Då folket kom in i skogen, si, då flöt der
hannog; men ingen lät honom med handene komma
till sin mun; ty folket fruktade sig för eden. 27 Men
Jonathan hade icke hört, att hans fader hade besvorit
folket; och räckte sin staf ut, som han hade i sine hand,
och doppade med ändanom i hannogskakona, och
vände sina hand till sin mun; så vordo hans ögon frisk.
28 Då svarade en af folkena, och sade: Din fader hafver
besvorit folket, och sagt: Förbannad vare hvar och en,
som något äter i dag. Och folket var förtröttadt. 29
Då sade Jonathan: Min fader hafver bedröfvat landet;
ser, huru min ögon äro frisk vordne deraf, att jag af
denna hannogen något litet smakat hafver. 30 Hade
folket i dag ätit af sina fiendars rof, som de funnit
hafva, så hade ock slagtningen vordit större emot de
Philisteer. 31 Och de slogo på den dagen de Philisteer,
ifrå Michmas allt intill Ajalon; och folket vardt ganska
trött. 32 Och folket vände sig till bytet, och togo får, fä
och kalfvar, och slagtade på jordene, och åto det med
blodet. 33 Så vardt Saul förkunnadt: Si, folket hafver
syndat emot Herran, och ätit blod. Han sade: I hafven
illa gjort; välter hit till mig en stor sten. 34 Och Saul sade
ytterligare: Går ut ibland folket, och säger dem, att hvar
och en hafve sin oxa och sitt får till mig, och slagter det
här, att I mågen äta, och icke synda emot Herranom
med det blodätandet. Så drog allt folket fram, hvar och
en sin oxa i sine hand, om nattena, och slagtade det
der. 35 Och Saul byggde Herranom ett altare; det är
det första altare, som han byggde Herranom. 36 Och
Saul sade: Låt oss draga ned efter de Philisteer i natt,
och beröfva dem, tilldess i morgon ljust varder, att vi
ingen af dem låte öfverblifva. De svarade: Gör allt det
dig täckes. Men Presten sade: Låt oss gå hit till Gud.
37 Och Saul frågade Gud: Skall jag draga ned efter de
Philisteer, och vill du gifva dem uti Israels händer? Men
han svarade honom på den tiden intet. 38 Då sade
Saul: Låt gå hitfram all hörn af folket; och förfarer, och
tillser, när hvilkom denna synden är på denna tid. 39 Ty
så visst som Herren Israels hjelpare lefver, om det än
vore min son Jonathan, så skall han dö. Och ingen
svarade honom utaf hela folkena. 40 Och han sade
till hela Israel: Varer I på den sidon; jag och min son
Jonathan vilje vara på desso sidone. Folket sade till
Saul: Gör hvad dig täckes. 41 Och Saul sade till Herran
Israels Gud: Gör det rätt är. Då råkade det på Jonathan
och Saul; och folket gick qvitt ut. 42 Saul sade: Kaster
öfver mig och min son Jonathan. Då råkade det på
Jonathan. 43 Och Saul sade till Jonathan: Säg mig,
hvad hafver du gjort? Jonathan lät honom förstå, och
sade: Jag smakade litet hannog med stafven, som jag i
mine hand hade; och si, derföre måste jag dö. 44 Då
sade Saul: Gud göre mig det och det; Jonathan, du
måste döden dö. 45 Men folket sade till Saul: Skulle
Jonathan dö, den en så stor salighet gjort hafver i

Israel? Bort det! Så visst som Herren lefver, icke ett
hår af hans hufvud skall falla på jordena; förty Gud
hafver i dag gjort det igenom honom. Alltså friade folket
Jonathan, att han icke dö måste. 46 Så drog Saul upp
ifrå de Philisteer; och de Philisteer drogo till sitt rum. 47
Men då Saul hade tagit riket in öfver Israel, stridde han
emot alla sina fiendar allt omkring; emot de Moabiter,
emot Ammons barn, emot de Edomeer, emot Zoba
Konungar, emot de Philisteer; och hvart han vände sig,
der straffade han. 48 Och han församlade en här, och
slog de Amalekiter; och friade Israel ifrån allas deras
hand, som dem förtryckte. 49 Och Saul hade söner,
Jonathan, Isvi, MalchiSua. Och hans två döttrar heto
alltså: den förstfödda Merob, och den yngsta Michal.
50 Och Sauls hustru het Ahinoam, Ahimaaz dotter;
och hans härhöfvitsman het Abner, Ners son, Sauls
faderbroders. 51 Men Kis var Sauls fader, och Ner,
Abners fader, var Abiels son. 52 Och ett mägtigt örlig
var emot de Philisteer, så länge Saul lefde; och hvar
Saul såg en doglig och stridsam man, den tog han till
sig.

15 Men Samuel sade till Saul: Herren sände mig, att
jag skulle smörja dig till Konung öfver hans folk
Israel; så hör nu röstena af Herrans ord. 2 Så säger
Herren Zebaoth: Jag hafver tänkt uppå hvad Amalek
gjorde Israel, och huru han låg i vägen för honom, då
han drog utur Egypten. 3 Så drag nu åstad, och slå de
Amalekiter, och gif dem tillspillo med allt det de hafva;
skona dem intet, utan dräp både man och qvinno, barn,
och dem som dia, fä och får, camel och åsna. 4 Saul
lät detta komma för folket, och talde dem i Telaim,
tuhundradtusend fotfolk, och tiotusend män af Juda. 5
Och då Saul kom till de Amalekiters stad, satte han ett
bakhåll vid bäcken; 6 Och lät säga de Keniter: Går edra
färde, och gifver eder ifrå de Amalekiter, att jag icke
utrotar eder med dem; förty I gjorden barmhertighet
med all Israels barn, då de drogo utur Egypten. Alltså
gåfvo de Keniter sig ifrå de Amalekiter. 7 Då slog Saul
de Amalekiter, allt ifrå Hevila intill Sur, som ligger för
Egypten; 8 Och grep Agag, de Amalekiters Konung,
lefvande; och allt folket gaf han tillspillo med svärdsegg.
9 Men Saul och folket skonade Agag, och hvad god får
och fä var, och väl fett, och lamb, och allt det godt var,
och ville icke låtat tillspillo; men det som slemt var, och
intet dogde, det läto de tillspillo. 10 Då skedde Herrans
ord till Samuel, och sade: 11 Mig ångrar, att jag hafver
gjort Saul till Konung; ty han hafver vändt sig ifrå mig,
och icke fullkomnat min ord. Dess vardt Samuel vred;
och ropade till Herran den hela nattena. 12 Och Samuel
stod bittida upp, att han skulle om morgonen möta
Saul; och honom vardt sagdt, att Saul var kommen
till Carmel, och reste sig upp ett segertecken, och
var omkringdragen, och kommen neder till Gilgal. 13
Som nu Samuel kom till Saul, sade Saul till honom:
Välsignad vare du Herranom! Jag hafver fullkomnat
Herrans ord. 14 Samuel svarade: Hvad är då det rop af
får i min öron, och det rop af fä, som jag hörer? 15 Saul
sade: Utaf de Amalekiter hafva de tagit det; förty folket
skonade det bästa får och fä, för Herrans dins Guds
offers skull; det andra hafve vi låtit tillspillo. 16 Men
Samuel svarade Saul: Städ till, att jag säger dig, hvad
Herren hafver talat med mig i denna natt. Han sade:
Säg. 17 Samuel sade: Är det icke så, då du liten vast
för din ögon, vardt du ett hufvud i Israels slägter, och
Herren smorde dig till Konung öfver Israel? 18 Och
Herren sände dig på vägen, och sade: Far bort, och
förgör de syndare, de Amalekiter, och strid emot dem,
tilldess du gör en ända på dem. 19 Hvi hafver du icke
lydt Herrans röst; utan vändt dig till rof, och illa handlat
inför Herrans ögon? 20 Då sade Saul till Samuel:
Hafver jag dock lydt Herrans röst, och hafver dragit
den vägen, som Herren mig sändt hafver; jag hafver
fört hit Agag, de Amalekiters Konung, och förgjort de
Amalekiter. 21 Men folket hafver tagit af rofvet får och
fä, det bästa af de spillgifno, till att offra det Herranom
dinom Gud i Gilgal. 22 Men Samuel sade: Menar du
att Herren hafver lust till offer och bränneoffer, såsom
dertill, att man lyder Herrans röst? Si, lydnad är bättre
än offer, och höra till är bättre än det feta af vädrar. 23
Förty olydnad är en trolldomssynd, och gensträfvighet
är ett afguderi och afgudadyrkan; så, efter du hafver
förkastat Herrans ord, hafver han ock förkastat dig; att
du icke skall vara Konung. 24 Då sade Saul till Samuel:
Jag hafver syndat, att jag hafver öfvergångit Herrans
befallning och din ord; ty jag fruktade folket, och hörde
deras röst. 25 Och nu förlåt mig den synden, och vänd
tillbaka med mig, att jag må tillbedja Herran. 26 Samuel
sade till Saul: Jag vänder intet om med dig; ty du hafver
förkastat Herrans ord, och Herren hafver ock förkastat
dig, att du icke skall vara Konung öfver Israel. 27 Och
som Samuel vände sig om, till att gå sina färde, fattade
han honom i hans kjortels flik, och hon refs sönder.
28 Då sade Samuel till honom: Herren hafver i denna
dag rifvit Israels Konungarike ifrå dig, och gifvit dinom
nästa, den bättre är än du. 29 Ljuger icke heller Hjelten
i Israel, eller låter sig ångra; ty han är ingen menniska,
att han sig något ångra låter. 30 Men han sade: Jag
hafver syndat; så gör mig dock du den ärona inför de
äldsta af mitt folk, och för Israel, och vänd om med mig,
att jag må tillbedja Herran din Gud. 31 Så vände då
Samuel om, och följde Saul, så att Saul tillbad Herran.
32 Och Samuel sade: Låt komma fram för mig Agag, de
Amalekiters Konung; och Agag gick dristeliga fram till
honom. Och Agag sade: Alltså måste man fördrifva
dödsens bitterhet. 33 Samuel sade: Såsom ditt svärd

hafver gjort qvinnor barnlös, så skall ock din moder
blifva barnlös ibland qvinnor. Så högg Samuel Agag i
stycker inför Herranom i Gilgal. 34 Och Samuel gick
bort till Ramath; men Saul drog upp till sitt hus i Gibea
Sauls. 35 Och Samuel såg Saul intet mer intilldess han
blef död; dock likväl sörjde Samuel för Sauls skull, att
Herren hade ångrat sig, att han hade gjort honom till
Konung öfver Israel.

16 Och Herren sade till Samuel: Huru länge vill du
sörja för Sauls skull, den jag förkastat hafver, så
att han icke skall vara Konung öfver Israel? Uppfyll ditt
horn med oljo, och gack åstad; jag vill sända dig till
den BethLehemiten Isai; förty af hans söner hafver jag
försett mig en Konung. 2 Samuel sade: Huru skulle
jag gå dit? Saul får det veta, och slår mig ihjäl. Herren
sade: Tag en kalf af fät till dig, och säg: Jag är kommen
till att offra Herranom; 3 Och du skall kalla Isai till
offret; då vill jag visa dig hvad du göra skall, att du der
smörjer den jag dig säger. 4 Samuel gjorde såsom
Herren honom sagt hade, och kom till BethLehem; då
förskräcktes de äldste i stadenom, och gingo emot
honom, och sade: Är det frid, medan du kommer? 5
Han sade: Ja, jag är kommen till att offra Herranom;
helger eder, och kommer med mig till offret. Och han
helgade Isai och hans söner, och böd dem till offret.
6 Då de nu kommo in, såg han på Eliab, och tänkte:
Visst är för Herranom här hans smorde. 7 Men Herren
sade till Samuel: Se intet på hans skapnad, eller hans
stora person; jag hafver förkastat honom, förty det går
icke efter som en menniska ser. En menniska ser det
för ögonen är, men Herren ser till hjertat. 8 Då kallade
Isai AbiNadab, och lät honom gå fram för Samuel;
och han sade: Denna hafver Herren ock intet utvalt.
9 Då lät Isai gå fram Samma; men han sade: Denna
hafver Herren ock intet utvalt. 10 Då lät Isai gå sina
sju söner fram för Samuel; men Samuel sade till Isai:
Herren hafver ingen af dem utvalt. 11 Och Samuel
sade till Isai: Äro nu här piltarna? Han sade: Det är
ännu en den minste igen, och si, han vaktar får. Då
sade Samuel till Isai: Sänd bort, och låt hemta honom;
ty vi skole icke sätta oss, förra än han kommer. 12
Då sände han åstad, och lät hemta honom. Och han
var brunaktig, med fager ögon och dägelig skapnad.
Och Herren sade: Upp, och smörj honom; den är det.
13 Då tog Samuel sitt oljohorn, och smorde honom
midt ibland hans bröder. Och Herrans Ande kom öfver
David, ifrå den dagen, och allt sedan; och Samuel stod
upp, och gick till Ramath. 14 Och Herrans Ande vek
ifrå Saul, och en ond ande af Herranom qvalde honom.
15 Då sade Sauls tjenare till honom: Si, en ond ande af
Gudi qväl dig. 16 Vår herre säge sina tjenare som för
honom stå, att de söka en man, som kan på harpo
och strängaspel; på det att, när den onde Guds anden
kommer öfver dig, må han spela med sine hand, att
det må varda bättre med dig. 17 Då sade Saul till sina
tjenare: Ser efter en man, som är god på strängaspel,
och hafver honom hit till mig. 18 Då svarade en af
tjenarena, och sade: Si, jag hafver sett en Isai son, den
BethLehemitens; han kan på strängaspel, en dogelig
man, och stridsam, och förståndig i saker, och dägelig,
och Herren är med honom. 19 Då sände Saul båd till
Isai, och lät säga honom: Sänd din son David till mig,
som är med fåren. 20 Så tog Isai en åsna, med bröd,
och en lägel vin, och ett kid af getterna, och sände till
Saul med sinom son David. 21 Så kom David till Saul,
och gick fram för honom; och han vardt honom ganska
kär, och blef hans vapnedragare. 22 Och Saul sände till
Isai, och lät säga honom: Låt David blifva inför mig; ty
han hafver funnit ynnest för min ögon. 23 När nu den
Guds anden kom öfver Saul, så tog David harpona,
och spelade med sine hand; så kom Saul till sig igen,
och det vardt bättre med honom, och den onde anden
vek ifrå honom.

17 De Philisteer församlade sina härar till strid, och
kommo tillhopa i Socho i Juda, och lägrade sig
emellan Socho och Aseka, vid ändan af Dammin. 2
Men Saul och Israels män komma tillhopa, och lägrade
sig i ekdalenom, och skickade sig till strid emot de
Philisteer. 3 Och de Philisteer stodo på ett berg på
hinsidon, och de Israeliter på ett berg på denna sidone,
så att en del var emellan dem. 4 Då kom framträdandes
utu de Philisteers lägre en man, en kämpe, benämnd
Goliath af Gath, sex alnar och en tvärhand lång; 5 Och
hade en kopparhjelm på sitt hufvud, och ett fjällpansar
uppå; och vigten på pansaret var femtusend siklar
koppar; 6 Och hade kopparbenvapen uppå sin ben, och
en kopparsköld på sina axlar; 7 Och skaftet på hans
spjut var såsom ett väfträ, och jernet på hans spjut höll
sexhundrad siklar jern; och hans vapnedragare gick
framför honom. 8 Och han stod och ropade till Israels
slagorden, och sade till dem: Hvi ären I utdragne till att
skicka eder till strid? Är icke jag en Philisteer, och I ären
Sauls tjenare? Väljer en ut af eder, som går hitneder till
mig. 9 Kan han strida emot mig, och slår mig, så vilje vi
vara edra tjenare; varder ock jag hans öfverman, och
slår honom, så skolen I vara våra tjenare, och skolen
tjena oss. 10 Och Philisteen sade: Jag hafver i denna
dag gjort Israels här en skam; låter mig få en, och låter
oss strida med hvarannan. 11 Då Saul och hela Israel
hörde dessa Philisteens ord, förskräckte de sig, och
fruktade sig storliga. 12 Men David var en Ephratisk
mans son, af BethLehem Juda, som het Isai; han hade
åtta söner, och var en gammal man i Sauls tid, och var
ålderstigen ibland män. 13 Och de tre äldste Isai söner

voro dragne med Saul till stridena; och var detta deras
namn: Eliab den förstfödde, AbiNadab den andre, och
Samma den tredje. 14 Men David var den yngste. Då
nu de tre äldste voro utdragne med Saul till stridena,
15 Gick David åter hem ifrå Saul, till att vakta sins
faders får i BethLehem. 16 Men den Philisteen trädde
fram både morgon och afton, och stod der i fyratio
dagar. 17 Och Isai sade till sin son David: Tag åt dina
bröder detta epha af torkad ax, och dessa tio bröd,
och löp bort i hären till dina bröder; 18 Och dessa tio
blöta ostar, och få höfvitsmannenom; och besök dina
bröder, om dem väl går, och tag vara uppå hvad de
säga dig. 19 Men Saul, och de, och alle Israels män
voro i ekdalenom, och stridde emot de Philisteer. 20 Då
stod David bittida upp om morgonen, och befallde fåren
herdanom; lade uppå sig, och gick åstad, såsom Isai
honom budit hade, och kom till vagnborgena; och hären
var utdragen, och hade skickat sig, och de skriade i
stridene. 21 Ty Israel hade skickat sig; så voro ock de
Philisteer redo emot deras här. 22 Då lät David det han
bar i tygvaktarens händer, och lopp bort i spetsen, och
gick bort och helsade sina bröder. 23 Och vid han nu
talade med dem, si, då trädde den kämpen fram, som
het Goliath, den Philisteen af Gath, utu de Philisteers
här, och talade såsom tillförene; och David hörde det.
24 Men hvar man i Israel, då han den mannen såg,
flydde för honom, och fruktade sig storliga. 25 Och hvar
man i Israel sade: Hafven I icke sett denna mannen,
som uppgången är? Ty han är uppgången till att tala
försmädelse emot Israel; och den honom slår, honom
vill Konungen göra mycket rik, och gifva honom sina
dotter; och vill göra hans faders hus fritt i Israel. 26 Då
sade David till männerna, som när honom stodo: Hvad
skall man gifva honom, som slår denna Philisteen,
och vänder denna skammen ifrån Israel? Ty hvad är
denna oomskorne Philisteen, som försmäder lefvandes
Guds här? 27 Då sade folket honom såsom tillförene:
Det skall man gifva honom, som honom slår. 28 Och
Eliab hans äldste broder hörde att han talade med
männerna, och vardt vred på David, och sade: Hvi äst
du hitneder kommen? Och hvi hafver du öfvergifvit de
få fåren i öknene? Jag känner väl dina öfverdådighet,
och dins hjertas ondsko; ty du äst hitned kommen till
att se stridena. 29 David sade: Hvad hafver jag då nu
gjort? Är det mig icke befaldt? 30 Och vände sig om till
en annan, och sade såsom han hade sagt tillförene;
då svarade honom folket såsom tillförene. 31 Och då
de hörde de ord, som David sade, förkunnade de det
Saul; och han lät hemta honom. 32 Och David sade till
Saul: Ingens mans hjerta gifve sig för den sakens skull;
din tjenare skall gå bort, och strida med Philisteen. 33
Saul sade till David: Du kan icke gå bort emot denna
Philisteen, och strida med honom; ty du äst en yngling,
och han är en stridsman ifrå hans ungdom. 34 Men
David sade till Saul: Din tjenare vaktade sins faders får,
och då der kom ett lejon och en björn, och tog bort ett
får af hjorden; 35 Då följde han efter, och slog honom,
och tog det utu hans mun; och då han reste sig upp
emot mig, tog jag honom i skägget, och slog honom,
och drap honom. 36 Så hafver din tjenare slagit både
lejon och björn. Så må nu denne oomskorne Philisteen
vara såsom endera; ty han hafver försmädat lefvandes
Guds här. 37 Och David sade: Herren, som mig frälste
ifrå lejonet, och ifrå björnen, han frälsar mig ock ifrå
denna Philisteen. Och Saul sade till David: Gack åstad,
Herren vare med dig. 38 Och Saul drog sin kläder
uppå David, och satte honom en kopparhjelm på hans
hufvud, och lade ett pansar uppå honom. 39 Och David
band sitt svärd öfver sin kläder, och begynte till att gå;
ty han hade icke försökt det. Då sade David till Saul:
Jag kan icke så gå; ty jag är det icke van. Och han
lade det ifrå sig. 40 Och tog sin staf i sina hand, och
utvalde fem släta stenar utu bäcken, och lade dem uti
herdaskräppona, som han hade, och i säcken, och tog
slungona i sina hand, och gick fram emot Philisteen.
41 Och Philisteen gick ock framåt, och nalkades intill
David, och hans vapnedragare för honom. 42 Då
nu Philisteen såg och skådade David, föraktade han
honom; ty han var en yngling, brunaktig och dägelig.
43 Philisteen sade till David: Är jag då en hund, att du
kommer emot mig med käppar? Och bannade David
vid sina gudar; 44 Och sade till David: Kom hit till mig,
jag skall gifva ditt kött foglom under himmelen och
djurom på markene. 45 David sade till Philisteen: Du
kommer till mig med svärd, spjut och sköld; men jag
kommer till dig i Herrans Zebaoths Namn, Israels härs
Guds, den du försmädat hafver. 46 Och Herren skall i
denna dag gifva dig uti mina hand, att jag skall slå dig,
och taga ditt hufvud af dig, och gifva de Philisteers härs
kropp i denna dag foglom under himmelen, och djurom
på markene, att all land skola förnimma, att Israel
hafver en Gud. 47 Och all denna menigheten skall
förnimma, att Herren icke hjelper genom svärd eller
spjut; ty striden är Herrans, och han skall gifva eder i
våra händer. 48 Då nu Philisteen reste åstad, gick och
nalkades in mot David, skyndade sig David, och lopp
ifrå hären emot Philisteen. 49 Och David tog sina hand
i skräppona, och fattade derut en sten, och slungade,
och råkade Philisteen i hans panno, så att stenen gick
in i pannona; och han föll på jordena på sitt ansigte. 50
Alltså öfvervann David Philisteen med slungone och
stenenom, och slog honom, och drap honom. 51 Och
efter David intet svärd hade i sine hand, lopp han fram
till Philisteen, och tog hans svärd, och drog det utu
skidone, och drap honom; och högg honom dermed
hufvudet af. Då de Philisteer sågo, att deras starkaste

var död, flydde de. 52 Och Israels män och Juda reste
upp, ropade och jagade efter de Philisteer, intilldess
man kommer i dalen, och allt intill Ekrons portar; och
de Philisteer föllo slagne på vägenom till portarna, allt
intill Gath, och intill Ekron. 53 Och Israels barn vände
om af det jagandet efter de Philisteer, och skinnade
deras lägre. 54 Men David tog Philisteens hufvud, och
förde det till Jerusalem; men hans vapen lade han
i sina hyddo. 55 Men då Saul såg David utgå emot
Philisteen, sade han till Abner sin härhöfvitsman: Hvars
son är den ynglingen? Abner sade: Så visst som din
själ lefver, Konung jag vet det icke. 56 Konungen sade:
Så fråga derefter, hvars son den ynglingen är. 57 Då nu
David kom igen, sedan Philisteen slagen var, tog Abner
honom, och hade honom in för Saul; och han hade den
Philisteens hufvud i sine hand. 58 Och Saul sade till
honom: Hvars son äst du, yngling? David sade: Jag är
dins tjenares Isai den BethLehemitens son.

18 Då han hade uttalat med Saul, förband sig
Jonathans hjerta med Davids hjerta; och Jonathan
vardt kär åt honom, såsom sitt eget hjerta. 2 Och Saul
tog honom i den dagen, och lät honom icke mer komma
i sins faders hus. 3 Och Jonathan och David gjorde ett
förbund tillhopa; ty han hade honom kär, såsom sitt
eget hjerta. 4 Och Jonathan drog af sin kjortel, som han
hade uppå, och gaf honom David; dertill sin mantel, sitt
svärd, sin båga och sitt bälte. 5 Och David gick ut, dit
Saul sände honom, och skickade sig visliga; och Saul
satte honom öfver krigsfolket, och han var allo folkena,
och desslikes Sauls tjenarom, täcker. 6 Men det begaf
sig, då han igenkommen var, sedan han hade slagit
Philisteen, att qvinnorna af alla Israels städer gingo
emot Konung Saul med sång och harpor, med trummor,
med glädje, och med gigor. 7 Och qvinnorna söngo till
hvarandra, och spelade, och sade: Saul hafver slagit
tusende; men David tiotusend. 8 Då förgrymmade sig
Saul storliga, och det talet behagade honom ganska
illa, och sade: De hafva gifvit David tiotusend, och
mig tusende; han varder väl ännu Konung? 9 Och
Saul såg illa uppå David, ifrå den dagen, och allt
sedan. 10 På den andra dagen föll den onde anden
af Gudi öfver Saul, och han propheterade hemma i
huset; men David spelade på strängerna med sine
hand, såsom han dageliga plägade. Och Saul hade ett
spjut i handene: 11 Och sköt det åstad, och tänkte:
Jag vill skjuta David igenom i väggena; men David
gaf sig undan för honom i två gånger. 12 Och Saul
fruktade för David; ty Herren var med honom, och var
gången ifrå Saul. 13 Så satte Saul honom ifrå sig, och
gjorde honom till höfvitsman öfver tusende män; och
han gick ut och in för folkena. 14 Och David hade sig
förnumsteliga i alla sina gerningar; och Herren var med
honom. 15 Då nu Saul såg, att han var så ganska
förnumstig, fruktade han för honom. 16 Men hela Israel
och Juda hade David kär; ty han gick ut och in för
dem. 17 Och Saul sade till David: Si, min äldsta dotter
Merob vill jag gifva dig till hustru; var manlig, och för
Herrans krig; ty Saul tänkte, min hand skall icke komma
vid honom, utan de Philisteers hand. 18 Men David
svarade Saul: Ho är jag? Eller hvad är mitt lefverne,
och mins faders hus slägt i Israel, att jag skulle varda
Konungens måg? 19 Då nu tiden kom, att Merob, Sauls
dotter, skulle vordit gifven David, vardt hon gifven Adriel
den Meholathiten till hustru. 20 Men Michal, Sauls
dotter, hade David kär. Då det vardt sagdt Saul, sade
han: Det är rätt; 21 Jag vill gifva honom henne, att hon
må komma honom på fall, och de Philisteers händer
måga komma öfver honom. Och han sade till David:
Du skall i dag varda min måg med den andra. 22 Och
Saul böd sina tjenare: Taler vid David hemliga, och
säger: Si, Konungen hafver vilja till dig, och alla hans
tjenare älska dig; så blif nu Konungens måg. 23 Och
Sauls tjenare talade dessa orden för Davids öron; men
David sade: Tycker eder det vara en ringa ting, att vara
Konungens måg? Och jag är en fattig och ringa man.
24 Och Sauls tjenare gåfvo honom svar igen, och sade:
Sådana ord hafver David sagt. 25 Saul sade: Säger
så till David: Konungen begärar ingen morgongåfvo,
annan än hundrade förhudar af de Philisteer, att man
må hämnas på Konungens fiendar; ty Saul for efter att
fälla David genom de Philisteers hand. 26 Då sade
hans tjenare David dessa orden. Och David tyckte så
godt vara, att han måtte blifva Konungens måg. Och
tiden var ännu icke ute. 27 Och David stod upp, och
drog åstad med sina män, och slog af de Philisteer
tuhundrad män; och David hade deras förhudar, och
förnöjde Konungen med talet; på det han skulle varda
Konungens måg. Då gaf Saul honom sina dotter Michal
till hustru. 28 Och Saul såg och märkte, att Herren var
med honom. Och Michal, Sauls dotter, hade honom kär.
29 Då fruktade Saul ännu mer för David, och vardt hans
fiende i alla sina lifsdagar. 30 Och då de Philisteers
Förstar drogo ut, handlade David förnumsteligare än
alle Sauls tjenare, när de utdrogo, så att hans namn
vardt mycket aktadt.

19 Men Saul talade med sin son Jonathan, och med
alla sina tjenare, att de skulle slå David ihjäl. Men
Jonathan, Sauls son, hade stor vilja till David; 2 Och
underviste honom det, och sade: Min fader Saul far
efter, och vill dräpa dig; så förvara dig nu till morgons,
och blif öfver en sido, och göm dig. 3 Men jag vill
gå ut med min fader, och vill stå bredevid min fader
på markene, der du äst, och tala om dig med min
fader; och hvad jag ser, det vill jag kungöra dig. 4 Och

Jonathan talade det bästa om David med sinom fader
Saul, och sade till honom: Konungen synde icke på
sin tjenare David; ty han hafver intet brutit dig emot,
och hans gerningar äro dig ganska nyttiga. 5 Och han
hafver satt sitt lif i sina hand, och slog den Philisteen,
och Herren gjorde en stor salighet helo Israel; det
hafver du sett, och gladt dig deraf; hvi vill du då synda
på ett oskyldigt blod, så att du dräper David utan sak?
6 Då lydde Saul Jonathans röst, och svor: Så visst
som Herren lefver, skall han icke dö. 7 Då kallade
Jonathan David, och sade honom alla dessa orden;
och hade honom in för Saul, att han var för honom,
såsom tillförene. 8 Så kom åter ett örlig; och David
drog ut, och stridde emot de Philisteer, och slog en stor
slagtning; så att de flydde för honom. 9 Men den onde
Herrans ande kom öfver Saul, och han satt i sitt hus,
och hade ett spjut i sine hand; så spelade David på
strängerna med handene. 10 Men Saul for efter att
skjuta David igenom med spjutet i väggena; men han
vek undan ifrå Saul, och spjutet for in i väggena; och
David flydde, och undslapp i den nattene. 11 Och Saul
sände båd i Davids hus, att de skulle taga vara uppå
honom, och om morgonen slå honom ihjäl; men Michal,
Davids hustru, underviste det honom, och sade: Om du
i natt icke undsätter dina själ, så måste du i morgon
dö. 12 Så lät Michal honom neder genom ett fenster;
och han gick sina färde, flydde, och undslapp. 13 Och
Michal tog ett beläte, och lade det i sängena; och lade
ett getskinn om dess hufvud, och öfvertäckte det med
kläder. 14 Då sände Saul båd, att de skulle hemta
David; men hon sade: Han är krank. 15 Då sände
Saul båd, till att bese David, och sade: Bärer honom
hitupp till mig med sängene, att han må dräpas. 16
Då nu båden kommo, si, då låg belätet i sängene, och
getskinn om dess hufvud. 17 Då sade Saul till Michal:
Hvi hafver du bedragit mig, och släppt min fienda, att
han skulle undkomma? Michal sade till Saul: Han sade
till mig: Låt mig gå, eller jag slår dig ihjäl. 18 Och David
flydde, och undkom, och kom till Samuel i Rama, och
sade honom allt det Saul honom gjort hade; och han
gick bort med Samuel, och blefvo i Najoth. 19 Och det
vardt undervist Saul: Si, David är i Najoth i Rama. 20
Då sände Saul båd, att de skulle hemta David; och de
sågo chorar med Propheter prophetera, och Samuel
var deras tillsiare. Då kom Guds Ande uppå Sauls
båd, så att de ock propheterade. 21 Då det vardt Saul
sagdt, sände han annor båd; de propheterade ock. Så
sände han tredje båden; de propheterade ock. 22 Så
gick han ock sjelf till Rama; och då han kom till den
stora brunnen, som är i Sechu, frågade han, och sade:
Hvar är Samuel och David? Då vardt honom sagdt:
Si, i Najoth i Rama. 23 Och han gick dit till Najoth i
Rama; och Guds Ande kom också öfver honom; och
han gick och propheterade, tilldess han kom till Najoth
i Rama. 24 Och han drog också sin kläder af, och
propheterade också för Samuel, och föll naken neder
den hela dagen, och den hela nattena. Deraf säger
man: Är ock Saul ibland Propheter?

20 Och David flydde ifrå Najoth i Rama, och kom
och talade för Jonathan: Hvad hafver jag gjort?
Hvad hafver jag misshandlat? Hvad hafver jag syndat
för dinom fader, att han står efter mitt lif? 2 Han sade
till honom: Bort det! Du skall icke dö; si, min fader gör
intet, hvarken stort eller litet, det han icke uppenbarar
för min öron; hvi skulle då min fader dölja detta för mig?
Det skall icke gå så till. 3 Då svor David ytterligare, och
sade: Din fader vet väl, att jag hafver funnit nåde för din
ögon; derföre må han tänka, Jonathan skall intet veta
häraf, på det han icke skall bedröfvas deraf; sannerliga,
så visst som Herren lefver, och så visst som din själ
lefver, det är icke mer än ett steg emellan mig och
döden. 4 Jonathan sade till David: Jag vill göra dig allt
det ditt hjerta begärar. 5 David sade till honom: Si, i
morgon är nymånad, att jag skall sitta till bords med
Konungen; så låt mig betämma, att jag gömmer mig på
markene allt intill aftonen på tredje dagen. 6 Om din
fader frågar efter mig, så säg: David bad mig, att han
måtte löpa till sin stad BethLehem; förty det är ett årligit
offer allo slägtene. 7 Är det så, att han säger: Det är
godt; så står det väl med dinom tjenare; varder han ock
vred, så varder du väl märkandes, att han hafver ondt i
sinnet. 8 Så gör nu barmhertighet med dinom tjenare;
ty du hafver med mig dinom tjenare gjort ett förbund i
Herranom; är ock någor missgerning i mig, så dräp du
mig, och låt mig icke komma inför din fader. 9 Jonathan
sade: Bort det ifrå dig, att jag skulle märka, att min fader
hade i sinnet göra dig ondt, och jag icke skulle det säga
dig. 10 David sade: Ho skall säga mig det, om din fader
svarar dig något hårdt? 11 Jonathan sade till David:
Kom, låt oss gå ut på markena; och de gingo både ut
på markena. 12 Och Jonathan sade till David: Herre
Israels Gud, om jag utfrågar af minom fader i morgon
och öfvermorgon, att det står väl till med David, och jag
icke sänder till dig, och uppenbarar det för din öron; 13
Så göre Herren det och det med Jonathan; men om
minom fader täckes det ondt är emot dig, så vill jag ock
uppenbara det för din öron, och släppa dig, att du går
dina färde med frid; och Herren vare med dig, såsom
han med minom fader vant hafver. 14 Gör jag det icke,
så gör du inga Herrans barmhertighet med mig, så
länge jag lefver, ej heller när jag dör. 15 Och när Herren
utrotar Davids fiendar, hvar och en utaf landet, så tag
icke du dina barmhertighet bort ifrå mitt hus till evig
tid. 16 Alltså gjorde Jonathan ett förbund med Davids
hus, och sade: Herren kräfve det utaf Davids fiendars

händer. 17 Och Jonathan sade ytterligare, och svor
David, så kär hade han honom; ty han hade honom så
kär, som sina själ. 18 Och Jonathan sade till honom: I
morgon är nymånad, så varder väl frågadt efter dig;
ty man varder dig saknandes, der du plägar sitta. 19
På tredje dagen kom med hast neder, och gack uti
något rum, der du kan gömma dig på söknedagenom,
och sätt dig vid den stenen Asel; 20 Så vill jag skjuta
tre pilar utmed honom, såsom jag sköte till ett mål.
21 Och si, jag vill sända drängen: Gack och tag igen
pilen; om jag säger till drängen: Si, pilarna ligga hitut
bak dig, tag upp dem; så kom, ty det är frid, och är
ingen fara, så visserliga som Herren lefver. 22 Men
om jag säger till drängen: Si, pilarna ligga bort bätter
fram för dig; så gack dina färde, ty Herren hafver låtit
dig gå. 23 Och hvad du och jag med hvarannan talat
hafve, Herren vare emellan mig och dig i evig tid. 24
Så gömde David sig i markene; och då nymånaden
kom, satte Konungen sig till bords till att äta. 25 Då nu
Konungen hade satt sig i sitt rum, såsom han tillförene
var van, utmed väggene, stod Jonathan upp; och Abner
satte sig vid Sauls sido; och man saknade David i hans
rum. 26 Och Saul talade den dagen intet; ty han tänkte,
honom är något vederkommet, att han icke är ren. 27
På den andra nymånadsdagenom, då man saknade
David i hans rum, sade Saul till sin son Jonathan: Hvi
är icke Isai son kommen till bords, hvarken i går eller
idag? 28 Jonathan svarade Saul: Han bad mig, att han
skulle gå till BethLehem; 29 Och sade: Låt mig gå, förty
vår slägt skall offra i stadenom, och min broder hafver
sjelf budit mig; hafver jag nu funnit nåd för din ögon,
så vill jag dit, och se mina bröder; derföre är han icke
kommen till Konungens bord. 30 Då vardt Saul vred på
Jonathan, och sade: Du skalk och bofve, jag vet väl, att
du hafver utvalt Isai son, dig och dine slemma moder
till skam. 31 Ty så länge Isai son lefver på jordene,
varder hvarken du eller ditt rike beståndandes. Så sänd
nu, och låt hemta honom hit till mig; ty han måste dö.
32 Jonathan svarade sinom fader Saul, och sade till
honom: Hvi skall han dö? Hvad hafver han gjort? 33
Då sköt Saul spjutet efter honom, att han måtte skjutit
honom igenom. Då märkte Jonathan, att alldeles var
beslutet med hans fader, att han ville dräpa David; 34
Och stod upp ifrå bordet ganska vred, och åt på den
samma andra nymånadsdagenom intet bröd; ty han
vardt bedröfvad om David, efter hans fader hade så
beskämt honom. 35 Om morgonen gick Jonathan ut i
markena, såsom han hade öfverens varit med David;
och en liten dräng med honom. 36 Och han sade till
drängen: Löp och hemta mig pilarna upp igen, som jag
skjuter; då drängen lopp, sköt han en pil öfver honom.
37 Och då drängen kom på det rummet, dit Jonathan
hade skjutit pilarna, ropade Jonathan efter honom, och
sade: Pilen ligger bätter fram för dig; 38 Och ropade
än en tid efter honom: Skynda dig full snart, statt icke
stilla. Då hemtade drängen Jonathan pilarna upp, och
bar dem till sin herra. 39 Och drängen visste intet hvad
på färde var; allenast Jonathan och David visste det. 40
Då fick Jonathan sinom dräng sin vapen, och sade till
honom: Gack, och bär in i staden. 41 Då drängen var
ingången, stod David upp af rummet på södra sidone,
och föll på sitt ansigte till jordena, och tillbad tre resor;
och de kysste hvarannan, och greto tillhopa, ju David
aldramest. 42 Och Jonathan sade till David: Gack med
frid, hvad vi både svorit hafve i Herrans Namn och sagt:
Herren vare emellan mig och dig, emellan min säd och
din säd, till evig tid. Och han stod upp, och gick sin
väg; men Jonathan gick i staden igen.

21 Och David kom till Nobe till Presten Ahimelech,
och Ahimelech vardt häpen vid han gick emot
David, och sade till honom: Hvi kommer du så allena,
och ingen man med dig? 2 David sade till Presten
Ahimelech: Konungen hafver befallt mig ett ärende,
och sade till mig: Låt ingen veta hvarefter jag hafver
sändt dig, och hvad jag hafver befallt dig, så hafver jag
sagt mina tjenare före der och der. 3 Om du nu hafver
något under dina händer, till en fem bröd, få mig det i
mina hand; eller hvad du finner. 4 Presten svarade
David, och sade: dag hafver ingen menlig bröd under
mine hand; utan helig bröd, om eljest tjenarena hafva
hållit sig ifrå qvinnor. 5 David svarade Prestenom, och
sade till honom: Qvinnorna hafva varit oss ifråstängda i
tre dagar, då jag for åstad; och tjenarens tyg voro helig;
men är denna vägen ohelig, så skall han i dag helgad
varda genom tygen. 6 Så gaf Presten honom af det
helga, efter det var intet annat bröd, utan skådobröden,
dem man upptog för Herranom, på det man skulle
lägga fram annor färsk bröd, på den dagen då han
dem borttog. 7 Men der var den dagen en man inne
besluten för Herranom, utaf Sauls tjenare, benämnd
Doeg, en Edomeer, den mägtigaste ibland Sauls herdar.
8 Och David sade till Ahimelech: Är icke här under dina
hand ett spjut eller svärd? Jag hafver icke tagit mitt
svärd eller vapen med mig; förty Konungens ärende
var hastigt. 9 Presten sade: Den Philisteens svärd,
Goliaths, den du slogst i ekdalen, det är här svept uti
en mantel bak lifkjortelen; vill du det, så tag det; ty här
är intet annat, än det. David sade: Dess like är icke, få
mig det hit. 10 Och David stod upp, och flydde för Saul,
och kom till Achis, Konungen i Gath. 11 Men Achis
tjenare sade till honom: Denne är David, landsens
Konung, om hvilken de söngo i dansen, och sade: Saul
slog tusende, men David tiotusend. 12 Och David lade
dessa orden på hjertat, och fruktade sig storliga för
Achis, Konungenom i Gath. 13 Och han förvandlade

sina åthäfvor för dem, och föll neder i deras händer,
och stötte sig emot dörrene i portenom, och hans spott
flöt honom ut på skägget. 14 Då sade Achis till sina
tjenare: Si, I sen, att mannen är ursinnig; hvi hafven I
haft honom till mig? 15 Hafver jag icke nog ursinniga,
att I skullen hafva denna in till mig, att han skulle rasa
för mig? Skulle han komma i mitt hus?

22 David gick dädan, och flydde bort uti den kulon
Adullam. Då hans bröder det hörde, och hela
hans faders hus, kommo de ditned till honom. 2 Och
till honom församlade sig allehanda män, som i nöd, i
gäld och bedröfvadt hjerta voro, och han vardt deras
höfvitsman, så att när honom voro vid fyrahundrade
män. 3 Och David gick dädan till Mizpa uti de Moabiters
land, och sade till de Moabiters Konung: Låt min fader
och min moder gå ut och in med eder, tilldess jag får
se hvad Gud vill göra med mig. 4 Och han lät dem in
för de Moabiters Konung, att de voro när honom så
länge som David var på borgene. 5 Men den Propheten
Gad sade till David: Blif icke på borgene, utan gack
bort i Juda land. Så gick David åstad, och kom uti den
skogen Hareth. 6 Och det kom för Saul, att David och
de män, som när honom voro, voro sedde. Som nu
Saul bodde i Gibea i en lund i Rama, hade han sitt spjut
i handene, och alla hans tjenare stodo bredevid honom.
7 Då sade Saul till sina tjenare, som stodo bredevid
honom: Hörer, I Jemini barn, månn ock Isai son skola
gifva eder allom åkrar och vingårdar, och göra eder alla
till öfverstar öfver tusende, och öfver hundrade; 8 Att I
alle hafven förbundit eder emot mig, och ingen är, som
det för min öron uppenbarar, efter min son hafver ock
gjort ett förbund med Isai son? Är ingen ibland eder,
hvilkom det gör ondt för mina skull, och uppenbarar det
för min öron? Ty min son hafver uppväckt min tjenare
emot mig; att han skall gå mig efter, såsom för ögon är.
9 Så svarade Doeg den Edomeen, som stod ibland
Sauls tjenare, och sade: Jag såg Isai son, att han kom
till Nobe till Ahimelech, Ahitobs son. 10 Han frågade om
honom Herran, och gaf honom spisning och Goliaths
den Philisteens svärd. 11 Då sände Konungen åstad,
och lät kalla Presten Ahimelech, Ahitobs son, och hela
hans faders hus, Presterna som voro i Nobe; och de
kommo alle till Konungen. 12 Och Saul sade: Hör du,
Ahitobs son. Han sade: Här är jag, min herre. 13 Och
Saul sade till honom: Hvi hafven I gjort ett förbund emot
mig, du och Isai son, så att du hafver gifvit honom bröd
och svärd, och frågat Gud för honom, på det du skulle
uppväcka honom, till att han skulle gå mig efter, såsom
för ögon är? 14 Ahimelech svarade Konungenom, och
sade: Och ho är ibland alla dina tjenare sådana som
David, trogen och Konungens måg, och går i dine
lydno, och är mycket afhållen i ditt hus? 15 Hafver
jag nu först i dag begynt fråga Gud för honom? Det
vare långt ifrå mig; Konungen lägge sin tjenare icke
sådant till i allo mins faders huse; förty din tjenare
hafver intet vetat af allt detta, hvarken litet eller stort.
16 Men Konungen sade: Ahimelech, du måste döden
dö, du och hela dins faders hus. 17 Och Konungen
sade till sina drabanter, som när honom stodo: Vänder
eder, och dräper Herrans Prester; förty deras hand
är ock med David; och då de visste att han flydde,
underviste de mig det icke. Men Konungens tjenare
ville icke komma deras händer vid Herrans Prester,
och slå dem. 18 Då sade Konungen till Doeg: Vänd du
dig, och slå Presterna. Doeg den Edomeen vände sig,
och slog Presterna, så att den dagen blefvo döde fem
och åttatio män, som drogo linnan lifkjortel. 19 Och
Presternas stad Nobe slog han med svärdsegg, både
män och qvinnor, barn och dem som didde, fä och
åsnar, och får. 20 Men en Ahimelechs son, Ahitobs
sons, benämnd AbJathar, slapp undan, och flydde bort
till David; 21 Och sade honom, att Saul hade dräpit
Herrans Prester. 22 Men David sade till AbJathar: Jag
visste väl den dagen, då den Edomeen Doeg der var,
att han skulle säga det Saul. Jag är skyldig för alla dins
faders hus själar. 23 Blif när mig, och frukta dig intet.
Den som står efter mitt lif, han skall ock stå efter ditt lif,
och du skall med mig blifva förvarad.

23 Och David vardt bådadt: Si, de Philisteer strida
emot Kegila, och röfva ladorna. 2 Då frågade
David Herran, och sade: Skall jag gå bort och slå dessa
Philisteer? Och Herren sade till David: Gack åstad, du
skall slå de Philisteer, och undsätta Kegila. 3 Men de
män när David sade till honom: Si, vi hafve fruktan här i
Juda; och vilje ännu gå bort till Kegila, till de Philisteers
här? 4 Då frågade åter David Herran. Och Herren
svarade honom, och sade: Upp, drag ned till Kegila;
ty jag vill gifva de Philisteer i dina händer. 5 Så drog
David med sina män till Kegila, och stridde emot de
Philisteer, och dref dem deras boskap bort, och slog
dem en stor slagtning af. Alltså undsatte David dem i
Kegila; 6 Ty då AbJathar, Ahimelechs son, flydde till
David till Kegila, bar han lifkjortelen ditned med sig. 7
Då vardt Saul sagdt, att David var kommen till Kegila;
och han sade: Gud hafver gifvit honom i mina händer,
så att han är innelyckt, och är kommen i en stad, som
är förvarad med portar och bommar. 8 Och Saul lät
kalla allt folket till strid, ditneder till Kegila, och skulle
belägga David och hans män. 9 Då David förmärkte,
att Saul hade ondt i sinnet om honom, sade han till
Presten AbJathar: Tag hit lifkjortelen. 10 Och David
sade: Herre Israels Gud, din tjenare hafver hört, att
Saul hafver i sinnet, att han skall komma till Kegila, till
att förderfva staden för mina skull. 11 Månn borgarena i

Kegila öfverantvarda mig i hans händer? Och månn
Saul komma hitneder, såsom din tjenare hört hafver?
Det låt din tjenare få veta, Herre Israels Gud. Och
Herren sade: Han kommer hitneder. 12 David sade:
Månn borgarena i Kegila öfverantvarda mig och mina
män i Sauls händer? Herren sade: Ja. 13 Då stod David
upp med sina män, som voro vid sexhundrad, och
drogo ut af Kegila, och vandrade hvart de kunde. Då
nu Saul vardt sagdt, att David var utflydder af Kegila,
lät han sitt uttåg bestå. 14 Och David blef i öknene på
borgene, och blef på berget i den öknene Siph; men
Saul sökte honom så länge han lefde; men Gud gaf
honom icke i hans händer. 15 Och David såg, att Saul
utdragen var att söka efter hans lif; men David blef
uti den öknene Siph i hedene. 16 Då stod Jonathan
upp, Sauls son, och gick bort till David ut i hedena,
och styrkte hans hand i Gudi; 17 Och sade till honom:
Frukta dig intet; mins faders Sauls hand finner dig intet;
och du varder Konung öfver Israel, så vill jag vara
dig närmast; och detta vet min fader väl. 18 Och de
gjorde både ett förbund tillhopa för Herranom. Och
David blef i hedene; men Jonathan drog hem igen. 19
Men de Siphiter foro upp till Saul i Gibea, och sade:
Är icke David gömder när oss på borgene i hedene,
på den högen Hachila, som ligger på högra handene
vid öknen? 20 Så kom nu neder, Konung, efter allt
dins hjertans begär, så vilje vi öfverantvarda honom i
Konungens händer. 21 Då sade Saul: Välsignade varen
I Herranom, att I hafven förbarmat eder öfver mig. 22
Så går nu bort, och varder dess ännu vissare, att I
mågen få veta och se, på hvad rum hans fötter varit
hafva, och tio honom der sett hafver; ty mig är sagdt,
att han är listig. 23 Beser och bespejer all rum der han
gömmer sig; och kommer igen till mig, när ären visse
vordne, så vill jag fara med eder. Är han i landena,
så skall jag söka upp honom i all tusend i Juda. 24
Då stodo de upp, och gingo till Siph fram för Saul;
men David och hans män voro i den öknene Maon,
på den slättmarkene, på högra sidone vid öknena. 25
Då nu Saul drog dit med sina män till att söka, vardt
David förvarad, och drog ned uti en bergklippo i öknene
Maon. Då Saul det hörde, jagade han efter David i den
öknene Maon; 26 Och Saul med sina män gick på
ena sidon om berget, och David med sina män på den
andra sidon om berget. Då nu David skyndade sig att
undkomma för Saul, då kringhvärfde Saul med sina
män David och hans män, att de måtte få dem fatt. 27
Men ett bådskap kom till Saul, och sade: Skynda dig,
och kom; förty de Philisteer äro infallne i landet. 28 Då
vände Saul om af det sökandet efter David, och drog
bort emot de Philisteer. Deraf kallar man det rummet
SelaMahelkoth. 29 Och David drog med dädan, och
blef på borgene i EnGedi.

24 Då nu Saul igenkom ifrå de Philisteer, vardt
honom sagdt: Si, David är i den öknene EnGedi.
2 Och Saul tog tretusend unga män utu hela Israel, och
drog åstad till att söka David med hans män, på de
stengetters klippor. 3 Och då han kom till de fårahyddor
vid vägen, var der en kula; och Saul gick derin till att
betäcka sina fötter; men David och hans män såto
inne i kulone. 4 Då sade Davids män till honom: Si,
detta är den dagen, om hvilken Herren din Gud dig
sagt hafver: Si, jag skall gifva din fienda i dina händer,
att du gör med honom såsom dig täckes. Och David
stod upp, och skar sakta bort ena flik af Sauls kjortel.
5 Men sedan slog honom hans hjerta, att han hade
skorit den Sauls flik bort. 6 Och sade till sina män: Det
låte Herren vara långt ifrå mig, att jag det göra skulle,
och komma mina hand vid min herra, Herrans smorda;
ty han är Herrans smorde. 7 Och David stillte sina
män med ordom, och lät dem icke öfverfalla Saul. Och
Saul kom upp utu kulone, och gick ut på vägen. 8
Stod ock David sedan upp, och gick utu kulone, och
ropade efter Saul, och sade: Min herre Konung. Saul
såg tillbaka efter sig; och David böjde sitt ansigte ned
till jordena, och tillbad; 9 Och sade till Saul: Hvi hörer
du de menniskors ord, som säga: David söker efter ditt
argesta? 10 Si, i dag se din ögon, att Herren hafver i
denna dag gifvit dig i mina hand i kulone; och det vardt
sagdt, att jag skulle dräpit dig; men dig vardt skonadt;
ty jag sade: Jag vill icke komma mina hand vid min
herra; ty han är Herrans smorde. 11 Min fader, se dock
fliken af din kjortel i mine hand, att jag icke ville dräpa
dig då jag bortskar en flik af din kjortel; känn och se,
att intet ondt är i mine hand, eller någor öfverträdelse.
Jag hafver ock intet syndat emot dig, och du går efter
mina själ, att du må taga henne bort. 12 Herren skall
vara domare emellan mig och dig, och Herren skall
hämna mig på dig; men min hand skall icke vara öfver
dig. 13 Såsom man säger af ett gammalt ordspråk: Af
ogudaktigom kommer odygd; men min hand skall icke
vara öfver dig. 14 Hvem förföljer du, Israels Konung?
Hvem jagar du efter? En dödan hund, ena loppo. 15
Herren vare domare, och döme emellan mig och dig,
och se dertill, och rätte min sak ut, och frie mig ifrå dine
hand. 16 Som nu David hade dessa orden uttalat, sade
Saul: Är det icke din röst, min son David? Och Saul
upphof sina röst och gret; 17 Och sade till David: Du
äst rättfärdigare än jag; du hafver bevist mig godt; men
jag hafver bevist dig ondt. 18 Och du hafver i denna
dag gifvit mig tillkänna, huru du hafver gjort väl emot
mig; att Herren hade beslutit mig i dina händer, och
du hafver dock icke dräpit mig. 19 Huru skulle någor
finna sin fienda, och låta honom sedan gå en god väg?
Herren vedergälle dig det goda, som du i denna dag
med mig gjort hafver. 20 Nu si, jag vet, att du varder

Konung, och Israels Konungsrike står i dine hand. 21
Så svär mig nu vid Herran, att du icke utrotar min säd
efter mig, och icke utskrapar mitt namn utu mins faders
hus. 22 Och David svor Saul; och så drog Saul hem;
men David och hans män drogo upp på borgena.

25 Och Samuel blef död; och hela Israel församlade
sig, begreto honom, och begrofvo honom i hans
hus i Rama. Men David stod upp, och drog ned i den
öknena Paran. 2 Och en man var i Maon, och hans
väsende var i Carmel, och den mannen var ganska
mägtig, och hade tretusende får och tusende getter.
Och det begaf sig, att han klippte sin får i Carmel. 3
Och han het Nabal; och hans hustru het Abigail, och
var en förnuftig qvinna, och dägelig under ansigtet;
men mannen var hård och arg i sina gerningar, och
var en af Caleb. 4 Då nu David fick höra i öknene, att
Nabal klippte sin får, 5 Sände han ut tio unga män, och
sade till dem: Går upp till Carmel, och då I kommen till
Nabal, så helser honom, på mina vägnar, vänliga; 6
Och önsker honom lycko, och säger: Frid vare med dig,
och med ditt hus, och med allt det du hafver. 7 Jag
hafver hört, att du hafver fåraklippare; si, dina herdar,
som du hafver, hafva varit när oss; vi hafve aldrig talat
dem illa till; och dem hafver intet fattats på talet, så
länge de hafva varit i Carmel. 8 Fråga dina dränger
derom, de skola säga dig det. Så låt nu dessa unga
män finna nåd för din ögon; ty vi äre komne på en god
dag. Gif dina tjenare, och dinom son David, hvad din
hand finner. 9 Då de Davids unga män kommo dit,
och hade på Davids vägnar talat all dessa orden med
Nabal, höllo de upp. 10 Men Nabal svarade Davids
tjenare, och sade: Ho är den David? Och ho är den
Isai son? Det äro nu många de tjenare, som gifva sig
ifrå sina herrar. 11 Skulle jag taga mitt bröd, vatten,
och kött som jag för mina klippare slagtat hafver, och
gifva de folke, som jag intet vet hvadan de äro? 12 Då
vände de Davids unga män om igen på deras väg; och
när de kommo till David, sade de honom allt detta. 13
Då sade David till sina män: Hvar och en binde sitt
svärd vid sig. Och hvar och en af dem band sitt svärd
vid sig; och David band ock desslikes sitt svärd vid
sig; och drogo med honom ned vid fyrahundrad män;
men tuhundrad blefvo qvar när deras tyg. 14 Men en af
drängerna gaf Abigail, Nabals hustru, tillkänna, och
sade: Si David hafver sändt båd utur öknene, till att
helsa vår herra; och han snubbade dem. 15 Och de
män hafva dock varit oss ganska nyttige, och intet talat
oss illa till, och oss hafver intet fattats på talet, så länge
vi hafve vistats när dem, medan vi i markene vorom;
16 Utan de hafva varit våra murar dag och natt, så
länge vi vaktade fåren när dem. 17 Så märk nu och se,
hvad du göra vill; ty förvisso är ett ondt för handene
öfver vår herra, och öfver hela hans hus; och han är en
Belials man, hvilkom ingen något säga djerfves. 18 Då
hastade sig Abigail, och tog tuhundrad bröd, och två
läglar, vin, och fem kokad får, och fem skäppor mjöl,
och hundrad stycke russin, och tuhundrad stycke fikon,
och lade på åsnar; 19 Och sade till sina dränger: Går
för mig, jag vill komma efter. Och hon sade sinom man
Nabal här intet af. 20 Och som hon red på åsnanom,
och kom neder i bergsskygdena, si, då kom David
och hans män nederdragandes emot henne, så att
hon mötte dem. 21 Och David hade sagt: Jag hafver
förgäfves förvarat allt det denne hade i öknene, så att
der hafver intet fattats af allt det han hade; och han
betalar mig godt med ondt. 22 Gud göre detta, och än
mer, Davids fiendar, om jag låter honom blifva qvar,
intill morgon ljust varder, en som på väggena pissar,
utaf allt det han hafver. 23 Då nu Abigail såg David,
steg hon hastigt af åsnanom, och föll för David på sitt
ansigte, och tillbad honom på jordene; 24 Och föll till
hans fötter, och sade: Ack! min Herre, min vare denna
missgerning, och låt dina tjenarinno tala för din ögon;
och hör dina tjenarinnos ord. 25 Min herre sätte icke sitt
hjerta emot denna Nabal, den Belials mannen; ty han
är en galen man, såsom hans namn är, och galenskap
är med honom; men jag din tjenarinna hafver icke sett
mins herras unga män, som du utsände. 26 Men nu,
min Herre, så visst som Herren lefver, och så visst som
din själ lefver, Herren hafver förtagit dig, att du icke
kom i blod, och hafver friat dig dina hand; men nu vare
dine fiender såsom Nabal, och de som vilja minom
herra ondt. 27 Här är välsignelsen, som din tjenarinna
minom herra fört hafver; gif henne de unga män, som
med min herra vandra. 28 Förlåt dine tjenarinno den
öfverträdelsen; ty Herren skall göra minom herra ett
tryggt hus; ty du förer Herrans krig, och intet ondt
skall när dig funnet varda i alla dina lifsdagar. 29 Och
om någor menniska hafver sig upp till att förfölja dig,
och står efter dina själ, så skall mins herras själ vara
inbunden uti de lefvandes knippe, när Herranom dinom
Gud; men dina fiendars själ skall varda bortslungad
med slungo. 30 När nu Herren minom herra allt detta
goda görandes varder, som han dig sagt hafver, och
budit dig, att du skall vara en höfvitsman öfver Israel;
31 Så varder detta icke görandes mins herras hjerta
någon ångest eller nyck, att du hafver blod utgjutit utan
orsak, och hämnat dig sjelfvan; så skall Herren göra
minom herra godt, och du varder tänkandes på dina
tjenarinno. 32 Då sade David till Abigail: Lofvad vare
Herren Israels Gud, som dig i dag hafver emot mig
sändt; 33 Och lofvade vare dina åthäfvor; och lofvad
vare du, som i dag hafver förtagit mig, att jag icke är
kommen i blod, och hämnat mig med egna hand. 34
Sannerliga, så visst som Herren Israels Gud lefver,

den mig förtagit hafver, att jag icke gjorde dig ondt,
hade du icke snarliga kommit emot mig, så hade Nabal,
intill morgon ljust varder, icke qvar blifvit en, som på
väggena pissar. 35 Alltså tog då David af hennes hand
det hon honom fört hade, och sade till henne: Far med
frid upp till ditt hus; si, jag hafver hört dina röst, och
täckeliga tagit din person. 36 Då Abigail kom till Nabal,
si, då hade han tillredt ena måltid i sitt hus, såsom en
Konungs måltid, och hans hjerta var gladt i honom; ty
han var mycket drucken. Men hon sade honom intet,
hvarken litet eller stort, intill morgonen ljust vardt. 37 Då
dager vardt, när vinet var gånget af Nabal, sade hans
hustru honom detta. Då vardt hans hjerta dödt i honom,
så att han vardt såsom en sten. 38 Och efter tio dagar
slog Herren honom, så att han blef död. 39 Då David
hörde att Nabal var död, sade han: Lofvad vare Herren,
som hafver hämnat min försmädelse på Nabal, och
hafver förvarat sin tjenare för det ondt var; och Herren
hafver Nabals ondsko vedergullit in på hans hufvud.
Och David sände bort, och lät tala med Abigail, att han
måtte taga henne till hustru. 40 Och då Davids tjenare
kommo till Abigail i Carmel, talade de till henne, och
sade: David hafver sändt oss till dig, på det han må
få dig till hustru. 41 Hon stod upp, och tillbad på sitt
ansigte till jordena, och sade: Si, här är din tjenarinna,
att hon må tjena mins herras tjenare, och två deras
fötter. 42 Och Abigail hastade sig, och gjorde redo,
och red på en åsna, och fem tjenstepigor, som under
henne voro; och följde Davids bådskap, och vardt hans
hustru. 43 Desslikes tog David Ahinoam af Jisreel; och
voro båda hans hustrur. 44 Men Saul gaf sina dotter
Michal, Davids hustru, Phalti, Lais sone, af Gallim.

26 Och de af Siph kommo till Saul i Gibea, och sade:
Är icke David fördold på berget Hachila, inför
öknene? 2 Då stod Saul upp, och drog ned till den
öknen Siph; och med honom tretusend unge män af
Israel; på det han skulle uppsöka David i öknene Siph.
3 Och lägrade sig på det berget Hachila, som ligger inför
öknene vid vägen; men David blef i öknene. Och då
han såg, att Saul kom efter honom i öknena, 4 Sände
han spejare ut, och förfor att Saul visserliga kommen
var. 5 Och David stod upp, och kom till det rummet, der
Saul höll sitt lägre; och han såg rummet, der Saul låg
med sin härhöfvitsman, Abner, Ners son; ty Saul låg
i vagnborgene, och härfolket omkring honom. 6 Då
svarade David, och sade till Ahimelech den Hetheen,
och till Abisai, ZeruJa son, Joabs broder: Ho vill med
mig neder till Saul i lägret? Abisai sade: Jag vill ned
med dig. 7 Så kom David och Abisai till folket om
nattena, och si, Saul låg och sof i vagnborgene, och
hans spjut stött i jordena, vid hans hufvud; men Abner
och folket låg omkring honom. 8 Då sade Abisai till
David: Gud hafver i denna dag beslutit din fienda i dina
hand; så vill jag nu en gång med spjutet stinga honom
igenom i jordena, så att han skall icke mer behöfva.
9 Men David sade till Abisai: Förderfva honom intet;
ty ho vill komma sina hand vid Herrans smorda, och
blifva oskyldig? 10 Ytterligare sade David: Så visst som
Herren lefver, om Herren icke slår honom, eller hans tid
kommer, att han dör, eller han drager i en strid, och så
blifver borta, 11 Så låte Herren det vara långt ifrå mig,
att jag skall komma mina hand vid Herrans smorda; så
tag nu spjutet vid hans hufvud, och vattubägaren, och
låt oss gå. 12 Så tog David spjutet och vattubägaren
vid Sauls hufvud, och gingo sina färde; och ingen var,
som det såg eller märkte, eller vaknade, utan de sofvo
alle; ty en tung sömn var fallen på dem af Herranom.
13 Då nu David var kommen öfver på hinsidon, gick
han upp på bergskullan långt ifrå, så att der var stort
rum emellan dem; 14 Och ropade till folket och till
Abner, Ners son, och sade: Hörer du icke, Abner? Och
Abner svarade, och sade: Ho äst du, att du så ropar
Konungen? 15 Och David sade till Abner: Äst du icke
en man? Och ho är din like i Israel? Hvi hafver du då
icke bevarat din herra Konungen? Ty en af folket är der
ingången, till att slå din herra Konungen ihjäl. 16 Det är
icke redeligit, som du gjort hafver; så visst som Herren
lefver, I ären dödsens barn, att I edar herra, Herrans
smorda, icke bevarat hafven; nu se, här är Konungens
spjut och vattubägaren, som stodo vid hans hufvud. 17
Då kände Saul Davids röst, och sade: Är det icke din
röst, min son David? David sade: Det är min röst, min
herre Konung. 18 Och sade ytterligare: Hvi förföljer
min herre så sin tjenare? Hvad hafver jag gjort? Och
hvad ondt är i mine hand? 19 Så höre dock nu min
herre Konungen sin tjenares ord: Om Herren uppretar
dig emot mig, så låte man ett spisoffer lukta; men om
menniskors barn göra det, så vare de förbannade för
Herranom, att de på denna dag hafva fördrifvit mig,
att jag icke må blifva i Herrans arfvedel, och säga:
Gack bort, och tjena andra gudar. 20 Så förfalle nu
icke mitt blod på jordena för Herrans ansigte; ty Israels
Konung är utdragen till att söka ena loppo, såsom man
jagar ett rapphöns på bergen. 21 Och Saul sade: Jag
hafver syndat. Kom igen, min son David, jag vill intet
ondt mer göra dig, derföre att min själ hafver i denna
dag dyr varit för din ögon; si, jag hafver gjorts dårliga
och ganska ovisliga. 22 David svarade, och sade: Si,
här är Konungens spjut; en af de unga män gånge
hitupp, och tage det. 23 Herren varder väl hvarjom och
enom vedergällandes efter hans rättfärdighet och tro;
ty Herren hade i dag gifvit dig i mina hand; men jag
ville icke komma mina hand vid Herrans smorda. 24
Och såsom din själ hafver i denna dagen för min ögon
mycket aktad varit, så varde ock min själ mycket aktad

för Herrans ögon, och hjelpe mig utur all bedröfvelse.
25 Saul sade till David: Välsignad vare du, min son
David; du skall görat, och gåt igenom. Så gick David
sin väg; och Saul vände om hem igen.

27 Så tänkte David i sitt hjerta: Jag faller dock en dag
Saul i händer; det är mig bättre, att jag rymmer
undan in uti de Philisteers land; på det Saul må vända
igen att ytterligare söka efter mig i alla Israels gränsor;
så må jag då komma ifrå hans händer. 2 Och stod upp,
och gick åstad med de sexhundrad män, som med
honom voro, till Achis, Maochs son, Konungen i Gath.
3 Så blef David när Achis i Gath, med sina män, hvar
med sitt hus; David desslikes med sina två hustrur,
Ahinoam den Jisreelitiskon, och Abigail, Nabals hustru,
den Carmelitiskon. 4 Då Saul vardt sagdt, att David
var flydd till Gath, sökte han intet mera efter honom. 5
Och David sade till Achis: Hafver jag funnit nåd för din
ögon, så låt gifva mig ett rum uti en af städerna på
landena, att jag må bo derinne; hvi skulle din tjenare bo
uti Konungsstadenom när dig? 6 Då gaf honom Achis
på den dagen Ziklag. Deraf är Ziklag Juda Konungars,
allt intill denna dag. 7 Tiden, som David bodde uti
de Philisteers land, var ett år och fyra månader. 8
Och David med sina män drog upp, och föll in uti de
Gessuriters och de Girsiters och de Amalekiters land;
ty desse bodde i landena af ålder, der man kommer till
Zur, allt intill Egypti land. 9 Och då han slog landet, lät
han hvarken man eller qvinno lefva, och tog får, fä,
åsnar, camelar och kläder, och vände om, och kom
till Achis. 10 När nu Achis sade: Hafven I ock i dag
någorstäds infallit? Då sade David: Söderut i Juda, och
söderut till de Jerahmeehter, och söderut till de Keniter.
11 Men David lät hvarken man eller qvinno lefvande
komma till Gath, och tänkte: De måga säga på oss, och
sqvallra. Så gjorde David, och det var hans sedvänja,
så länge han bodde uti de Philisteers land. 12 Derföre
trodde Achis David, och tänkte: Han hafver gjort sig
illa luktandes för sitt folk Israel; ty blifver han väl min
tjenare till evig tid.

28 Och det begaf sig på den tiden, att de Philisteer
församlade sin här, till att draga ut i strid emot
Israel. Och Achis sade till David: Du skall veta, att du
och dine män skolen draga ut med mig i hären. 2 David
sade till Achis: Nu väl, du skall se hvad din tjenare göra
skall. Achis sade till David: Derföre skall jag sätta dig
till mins hufvuds väktare, i mina lifsdagar. 3 Så var
nu Samuel död, och hele Israel hade begråtit honom,
och begrafvit honom i hans stad Rama. Så hade Saul
bortdrifvit utu landet spåmän och tecknatydare. 4 Som
nu de Philisteer församlade sig, och kommo och lägrade
sig i Sunem, församlade ock Saul hela Israel, och
lagrade sig i Gilboa. 5 Då Saul såg de Philisteers här,
fruktade han sig, och hans hjerta var mycket försoffadt;
6 Och han frågade Herran, och Herren svarade honom
intet, hvarken i drömmar eller genom ljus, eller genom
Propheter. 7 Då sade Saul till sina tjenare: Söker mig
ena qvinno, som en spådomsanda hafver, att jag må
gå till henne, och fråga henne. Hans tjenare sade
till honom: Si, i EnDor är en qvinna, som hafver en
spådomsanda. 8 Och Saul omskifte sin kläder, och tog
annor uppå, och gick dit, och två män med honom,
och kommo om nattena till qvinnona, och sade: Kära,
spå mig genom spådomsanda, och res mig upp den
jag säger dig. 9 Qvinnan sade till honom: Si, du vetst
väl hvad Saul gjort hafver, huru han hafver förödt de
spåmän och tecknatydare utu landet; hvi vill du då
komma min själ i nätet, att jag skulle blifva dödad? 10
Då svor Saul henne vid Herran, och sade: Så visst
som Herren lefver, skall detta icke varda dig räknadt
till missgerning. 11 Då sade qvinnan: Hvem skall jag
uppresa dig? Han sade: Res mig Samuel upp. 12 Då
nu qvinnan såg Samuel, ropade hon högt, och sade till
Saul: Hvi hafver du bedragit mig? Du äst Saul. 13 Och
Konungen sade till henne: Frukta dig intet; hvad ser
du? Qvinnan sade till Saul: Jag ser gudar stiga upp af
jordene. 14 Han sade: Huru är hans skapnad? Hon
sade: En gammal man kommer upp, och är klädd i en
silkeskjortel. Så förnam Saul, att det var Samuel, och
böjde sitt ansigte ned på jordena, och tillbad. 15 Och
Samuel sade till Saul: Hvi hafver du gjort mig omak,
att du hafver låtit mig uppresas? Saul sade: Jag är i
stora nöd; de Philisteer strida emot mig, och Gud är
viken ifrå mig, och svarar mig intet, hvarken genom
Propheter, eller genom drömmar; derföre hafver jag
låtit kalla dig, att du skall undervisa mig hvad jag göra
skall. 16 Samuel sade: Hvad vill du fråga mig, efter
Herren är ifrå dig viken, och är din ovän vorden? 17
Herren varder dig görandes, såsom han genom mig
talat hafver; och Herren skall rifva riket utu dine hand,
och gifva det David dinom nästa; 18 Derföre, att du
Herrans röst icke lydt hafver; icke heller fullföljt hans
vredes grymhet emot Amalek; derföre hafver nu Herren
detta gjort dig. 19 Dertill skall Herren ock gifva Israel
med dig uti de Philisteers händer. I morgon skall du
och dine söner vara när mig; och Herren skall gifva
Israels här uti de Philisteers händer. 20 Då föll Saul
hasteliga till jordena; ty han kunde icke stå, och vardt
svårliga förfärad för Samuels ord, så att ingen magt
var mer i honom; ty han hade intet bröd ätit i den hela
dagen, och den hela nattene. 21 Och qvinnan gick in till
Saul, och såg att han var mycket förfärad, och sade
till honom: Si, din tjenarinna hafver lydt dine röst: och
jag hafver satt mina själ i mina hand, så att jag lydde
din ord, som du talade till mig. 22 Så hör ock nu du
dina tjenarinnos röst: Jag vill sätta för dig en beta bröd,

att du äter, och kommer till magt igen, och går dina
färde. 23 Han nekade, och sade: Jag vill intet äta. Då
nödgade honom hans tjenare och qvinnan, så att han
lydde deras röst. Och han stod upp af jordene, och
satte sig på sängena. 24 Och qvinnan hade en göddan
kalf i huset; då hastade hon sig, och slagtade honom,
och tog mjöl, och blandade, och bakade det osyradt;
25 Och bar fram för Saul, och för hans tjenare; och då
de hade ätit, stodo de upp, och gingo alla den nattena.

29 Men de Philisteer samlade alla sina härar i Aphek,
och Israel lägrade sig i Ajin i Jisreel. 2 Och
de Philisteers Förstar gingo med hundrad, och med
tusend; men David gick efterst med sina män när Achis.
3 Då sade de Philisteers Förstar: Hvad skola denne
Ebreer? Achis sade till dem: Är icke det David, Sauls
tjenare, Israels Konungs, den nu när mig varit hafver
år och dag; och jag hafver intet funnit med honom,
ifrå den tiden han föll intill mig? 4 Men de Philisteers
Förstar vordo vrede på honom, och sade till honom:
Låt den mannen vända om, och blifva i sitt rum, der
du hafver satt honom, att han icke drager neder med
oss i stridena, och varder vår fiende i stridene; ty i
hvad kunde han bättre blidka sin herra, än med dessa
männernas hufvud? 5 Är icke han den David, om
hvilken de söngo i dansen: Saul slog tusende, men
David slog tiotusend? 6 Då kallade Achis David, och
sade till honom: Så visst som Herren lefver, jag håller
dig för en redelig man; och din utgång och ingång,
med mig i härenom, behagar mig väl, och hafver intet
argt sport af dig, ifrå den tiden, du kom till mig, intill
nu; men du behagar icke Förstomen. 7 Så vänd nu
om, och gack med frid, på det du icke skall förtörna de
Philisteers Förstar. 8 David sade: Hvad hafver jag gjort?
Och hvad hafver du sport af din tjenare, ifrå den tid jag
hafver varit när dig, intill nu, att jag icke skall komma
och strida emot mins herras Konungens fiendar? 9
Achis svarade, och sade till David: Jag vet väl, att du
äst täck för min ögon, såsom en Guds Ängel; men de
Philisteers Förstar hafva sagt: Låt honom icke draga
upp med oss i stridena. 10 Så var nu i morgon bittida
uppe, och dins herras tjenare, som med dig komne äro;
och när I ären i morgon bittida uppståndne, och ljust är,
så går edar väg. 11 Så var då David och hans män
bittida uppe, att de skulle om morgonen färdas, och
komma uti de Philisteers land igen; men de Philisteer
drogo upp till Jisreel.

30 Då nu David på tredje dagen kom till Ziklag med
sina män, voro de Amalekiter der infallne söderut,
och till Ziklag; och hade slagit Ziklag, och uppbränt
med eld; 2 Och hade bortfört qvinnorna dädan, både
små och stora; men de hade ingen slagit ihjäl, utan
drifvit dem bort och voro sin väg. 3 Då nu David
med sina män kom till staden, och såg att han var
uppbränd med eld, och deras hustrur, söner och döttrar
fångne, 4 Hof David och folket, som med honom
var, deras röst upp, och greto, tilldess de icke mer
gråta kunde. 5 Ty Davids två hustrur voro ock fångna,
Ahinoam den Jisreelitiskan, och Abigail, Nabals hustru,
den Carmelitens. 6 Och David var storliga bedröfvad;
ty folket ville stena honom; ty hela folkens själ var
bedröfvad, hvar och en öfver sina söner och döttrar.
Men David stärkte sig i Herranom sinom Gud; 7 Och
sade till Presten AbJathar, Ahimelechs son: Bär mig
fram lifkjortelen. Och då AbJathar hade burit fram
lifkjorteln, 8 Frågade David Herran, och sade: Skall jag
jaga efter krigsfolket? och skall jag få dem fatt? Han
sade: Jaga efter dem; du skall få dem fatt, och undsätta
rofvet. 9 Så drog David åstad, och de sexhundrad
män, som när honom voro. Och då de kommo till den
bäcken Besor, blefvo några ståndande; 10 Men David
och fyrahundrad män jagade efter; och de tuhundrade
män, som ståndande blefvo, hade försummat sig fara
öfver bäcken Besor. 11 Och de funno en Egyptisk man
på markene, den förde de till David, och gåfvo honom
bröd, att han åt, och gåfvo honom vatten dricka; 12
Och gåfvo honom ett stycke fikon, och tu stycke russin;
och då han ätit hade, kom hans anda åter till honom; ty
han hade i tre dagar och tre nätter intet bröd ätit, och
intet vatten druckit. 13 David sade till honom: Hvem
hörer du till? Och hvadan äst du? Han sade: Jag är en
Egyptisk dräng, en Amalekiters tjenare, och min herre
hafver öfvergifvit mig; ty jag vardt krank för tre dagar
sedan. 14 Vi vorom här infallne söder på Crethi, och
uppå Juda, och söder på Caleb, och hafve bränt upp
Ziklag med eld. 15 David sade till honom: Vill du föra
mig ned till det krigsfolket? Han sade: Svär mig vid
Gud, att du icke slår mig ihjäl eller antvardar mig i mins
herras hand, så vill jag föra dig ned till det krigsfolket.
16 Och han förde dem ned; och si, de hade förströtts
sig öfver hela jordena, åto och drucko, och fröjdade
sig, för det stora bytets skull, som de tagit hade utu
de Philisteers land, och utur Juda land. 17 Och David
slog dem, ifrå morgonen allt intill aftonen, emot den
andra dagen, så att ingen af dem undslapp, förutan
fyrahundrade ynglingar, de satte sig uppå cameler, och
flydde. 18 Så undsatte då David allt det de Amalekiter
tagit hade, och sina två hustrur. 19 Och fattades ingen,
hvarken liten eller stor, hvarken söner eller döttrar, eller
af rofvet, eller hvad som helst de tagit hade; David
hemtade det allt igen. 20 Och David tog får och fä, och
dref boskapen för sig, och de sade: Detta är Davids
rof. 21 Och då David kom till de tuhundrade män, som
sig försummat hade efterfölja David, och voro blefne
vid bäcken Besor, gingo de ut emot David, och folket,
som med honom var; och David gick till folket, och

helsade dem vänliga. 22 Då svarade de som onde och
Belials män voro, ibland dem som med David dragne
voro, och sade: Efter de icke foro med oss, skall man
intet gifva dem af rofvet, som vi undsatt hafve; utan
hvar och en tage sina hustru och sin barn, och gånge
sin väg. 23 Då sade David: I skolen icke så göra,
mine bröder, med det som Herren oss gifvit hafver,
och hafver förvarat oss, och gifvit det krigsfolket i våra
händer, som emot oss komne voro. 24 Ho skulle höra
eder derutinnan? Sådana som deras del är, som voro
neddragne i stridena, sådana skall ock deras del vara,
som när tygen blifvit hafva, och skall lika bytt varda. 25
Detta är också ifrå den tiden och allt sedan vordet för
en sed och rätt i Israel, intill denna dag. 26 Och då
David kom till Ziklag, sände han rofvet till de äldsta i
Juda sina nästa, och sade: Si, der hafven I välsignelsen
af Herrans fiendars rof; 27 Nämliga dem i BethEl, dem i
Bamoth söderut, dem i Jathir, 28 Dem i Aroer, dem i
Siphmoth, dem i Esthemoa, 29 Dem i Rachal, dem i de
Jerahmeeliters städer, dem i de Keniters städer, 30
Dem i Horma, dem i ChorAsan, dem i Atach, 31 Dem i
Hebron, och allestäds der David vandrat hade med
sina män.

31 Så stridde nu de Philisteer emot Israel, och
Israels män flydde för de Philisteer, och föllo
slagne på det berget Gilboa. 2 Och de Philisteer föllo
hardt in på Saul och hans söner, och slogo Jonathan,
och AbiNadab, och MalchiSua, Sauls söner. 3 Och
striden vardt hård emot Saul, och skyttorna drabbade
på honom med bågarna; och han vardt illa sår af
skyttorna. 4 Då sade Saul till sin vapnedragare: Drag
ditt svärd ut, och sting mig igenom dermed, att desse
oomskorne icke komma, och stinga mig igenom, och
drifva gabberi med mig. Men hans vapnedragare ville
icke; ty han fruktade sig storliga. Så tog Saul svärdet,
och föll deruppå. 5 Då nu hans vapnedragare såg, att
Saul var död, föll han ock på sitt svärd, och blef död
med honom. 6 Så blef Saul död, och tre hans söner,
och hans vapnedragare, och alle hans män tillhopa på
den dagen. 7 Då nu Israels män, som voro på hinsidon
vid dalen, och på hinsidon Jordan, sågo, att Israels
män voro flydde, och att Saul och hans söner voro
döde, öfvergåfvo de städerna, och flydde sammaledes.
Så kommo de Philisteer, och bodde deruti. 8 Den
andra dagen kommo de Philisteer till att afkläda de
slagna; och funno Saul och hans tre söner liggande
på berget Gilboa; 9 Och höggo honom hans hufvud
af, och drogo af honom hans vapen, och sände i de
Philisteers land allt omkring, till att förkunna det i deras
gudars husom, och ibland folket; 10 Och lade hans
harnesk i Astaroths hus; men hans kropp hängde de
upp på muren i Bethsan. 11 Då de i Jabes och Gilead
hörde, hvad de Philisteer hade gjort Saul, 12 Reste sig
upp alle de som striddogse män voro, och gingo den
hela nattena, och togo Sauls och hans söners kroppar
ned af muren i Bethsan, och förde dem till Jabes, och
brände dem der upp; 13 Och togo deras ben, och
begrofvo dem under ett trä i Jabes; och fastade i sju
dagar.

2 Samuelsboken

1 Efter Sauls död, då David igenkommen var ifrå de
Amalekiters slagtning, och hade blifvit två dagar i
Ziklag, **2** Si, på tredje dagen kom en man ifrå Sauls här,
med sönderrifven kläder, och jord på hans hufvud. Och
som han kom till David, föll han ned på jordena, och
tillbad. **3** Men David sade till honom: Hvadan kommer
du? Han sade till honom: Ifrån Israels här hafver jag
flytt. **4** David sade till honom: Säg mig, huru tillgånget
är. Han sade: Folket är flydt af stridene, och mycket folk
är fallet; dertill är ock Saul död, och hans son Jonathan.
5 David sade till den ynglingen, som detta bådade:
Hvaraf vetst du, att Saul och hans son Jonathan äro
döde? **6** Ynglingen, som detta bådade, sade: Jag kom
oförvarandes upp på Gilboa berg; och si, Saul böjde sig
neder på sitt spjut, och vagnar och resenärer jagade
efter honom. **7** Och han vände sig om, och fick se mig,
och kallade mig, och jag sade: Här är jag. **8** Och han
talade till mig: Ho äst du? Jag sade till honom: Jag
är en Amalekit. **9** Och han sade till mig: Kom hit till
mig, och dräp mig; ty ångest hafver begripit mig; ty
mitt lif är ännu allt helt i mig. **10** Så gick jag till honom,
och drap honom; förty jag visste väl, att han icke skulle
kunna lefva efter hans fall; och jag tog kronona af hans
hufvud, och armsmidet af hans arm, och hafver burit
det hit till dig, min herra. **11** Då fattade David sin kläder,
och ref dem sönder, och alle de män, som när honom
voro; **12** Och jämrade sig, och greto, och fastade allt
intill aftonen öfver Saul och Jonathan hans son; och
öfver Herrans folk, och öfver Israels hus, att de genom
svärd fallne voro. **13** Och David sade till ynglingen,
som honom det bådat hade: Hvadan äst du? Han sade:
Jag är en främling, en Amalekits son. **14** David sade till
honom: Hvi hafver du icke fruktat dig komma dina hand
vid Herrans smorda, till att dräpa honom? **15** Och David
sade till en af sina unga män: Fram, och slå honom.
Och han slog honom, att han blef död. **16** Då sade
David till honom: Ditt blod vare öfver ditt hufvud; ty din
mun hafver talat emot dig sjelf, och sagt: Jag hafver
dräpit Herrans smorda. **17** Och David klagade denna
klagan öfver Saul och Jonathan hans son; **18** Och
befallde, att man skulle lära Juda barn bågan: Si, det är
skrifvet uti den redeligas bok: **19** De ädlaste i Israel
äro slagne på din berg; huru äro de hjeltar fallne! **20**
Bebåder det icke i Gath, förkunner det icke på gatomen
i Askelon; på det att de Philisteers döttrar sig icke fröjda
skola, att de oomskornas döttrar icke glädjas skola. **21**
I Gilboa berg, komme på eder hvarken dagg eller regn,
icke heller vare åkrar, der häfoffer af kommer; förty der
är de hjeltars sköld afslagen, Sauls sköld, likasom han
icke hade varit smord med oljo. **22** Jonathans båge
felade icke, och Sauls svärd kom aldrig fåfängt igen ifrå
de slagnas blod, och ifrå de hjeltars fetma. **23** Saul och
Jonathan, ljuflige och täcke medan de lefde, äro också
icke åtskiljde i döden; raskare än örnar, och starkare än
lejon. **24** I Israels döttrar, gråter öfver Saul, den eder
klädde med rosenfärgo i kräselighet, och prydde eder
med gyldene klenodier på edor kläder. **25** Huru äro de
hjeltar så fallne i stridene; Jonathan är slagen på dina
högar. **26** Jag sörjer om dig, min broder Jonathan; du
hafver varit mig mycket kär; din kärlek var mig närmare
än qvinnokärlek. **27** Huru äro de hjeltar fallne, och
vapnen borto blefne!

2 Sedan detta skedt var, frågade David Herran, och
sade: Skall jag draga upp uti någon af Juda städer?
Och Herren sade till honom: Drag ditupp. David sade:
Hvart? Han sade: Till Hebron. **2** Så drog då David
dit med sina två hustrur, Ahinoam den Jisreelitiskon,
och Abigail, Nabals den Carmelitens hustru. **3** Dertill
hade han ock de män upp med sig, som när honom
voro, hvar och en med sitt hus; och bodde i Hebrons
städer. **4** Och de män af Juda kommo, och smorde der
David till Konung öfver Juda hus. Och då David vardt
bådadt, att de af Jabes i Gilead hade begrafvit Saul, **5**
Sände han båd till dem, och lät säga dem: Välsignade
varen I Herranom, att I denna barmhertighet hafven
gjort på edar herra Saul, och begrafvit honom. **6** Så
göre nu Herren med eder barmhertighet och trohet;
och jag skall ock desslikes göra eder godt, att I detta
gjorden. **7** Så vare nu edra händer trösta, och står
faste; efter edar herre Saul är död, så hafver nu Juda
hus smort mig till Konung öfver sig. **8** Men Abner,
Ners son, som Sauls höfvitsman var, tog Isboseth,
Sauls son, och förde honom genom Mahanaim; **9**
Och gjorde honom till Konung öfver Gilead, Assuri,
Jisreel, Ephraim, BenJamin, och öfver hela Israel. **10**
Och Isboseth, Sauls son, var fyratio år gammal, då
han blef Konung öfver Israel, och regerade i tu år;
men Juda hus höll med David. **11** Och den tiden, som
David var Konung i Hebron öfver Juda hus, var sju år
och sex månader. **12** Och Abner, Ners son, drog ut
med Isboseths, Sauls sons, tjenare, utu Mahanaim till
Gibeon. **13** Och Joab, ZeruJa son, drog ut med Davids
tjenare, och mötte hvarannan vid dammen i Gibeon;
och lade sig, desse på denna sidone vid dammen,
och de andre på den andra sidone. **14** Och Abner
sade till Joab: Låt de unga män stå, upp och spela
för oss. Joab sade: Det må väl vara. **15** Så stodo
de upp, och gingo fram tolf i talet utaf BenJamin, på
Isboseths, Sauls sons, sido, och tolf af Davids tjenare.
16 Och hvardera tog den andra vid halsen, och stötte
honom svärdet i hans sido; och föllo den ene med den
andra; deraf det rummet kallas HelkathHazurim, hvilket

i Gibeon är. 17 Och begyntes en ganska hård strid på
den dagen; men Abner och de män af Israel vordo
slagne för Davids tjenare. 18 Och tre ZeruJa söner
voro der, Joab, Abisai och Asahel; men Asahel var snar
till fötter, såsom en rå på markene. 19 Han jagade efter
Abner, och vek icke, hvarken på den högra sidon eller
den venstra, ifrån Abner. 20 Då vände Abner sig om,
och sade: Äst du Asahel? Han sade: Ja. 21 Abner sade
till honom: Gif dig ifrå mig, antingen på högra sidon
eller den venstra, och tag dig före någon af de unga
karlar, och tag honom harnesket af. Men Asahel ville
icke vika ifrå honom. 22 Då sade Abner ytterligare till
Asahel: Gif dig ifrå mig, hvi vill du att jag skall slå dig till
markena? Och huru skulle jag töra häfva mitt ansigte
upp för dinom broder Joab? 23 Men han ville ingalunda
vika. Då stack Abner honom bakom sig med ett spjut i
hans buk, så att spjutet gick bak ut, och han föll, och
blef der död för honom; och hvilken som kom till det
rummet, der Asahel låg död, han stod der stilla. 24
Men Joab och Abisai jagade efter Abner, intill solen
gick ned; och de kommo på det berget Amma, som
ligger för Giah, på den vägen till Gibeons öken. 25
Då församlade sig BenJamins barn bakför Abner, och
vordo till en hop, och gingo öfverst på en hög. 26 Och
Abner ropade till Joab, och sade: Skall då svärdet fräta
utan ända? Vetst du icke, att det vill på sistone skarpt
varda? Huru länge vill du icke säga folkena, att de
låta af fördölja sina bröder? 27 Joab sade: Så sant
som Gud lefver, hade du bittida i dag sagt detta till
mig, folket hade väl aflåtit att förfölja hvar och en sin
broder. 28 Och Joab blåste i basunen, och allt folket
blef stilla ståndandes, och jagade intet mer efter Israel;
och stridde ej heller mer. 29 Men Abner och hans män
gingo den hela nattena öfver slättmarkena, och drogo
öfver Jordan, och vandrade genom hela Bithron, och
kommo till Mahanaim. 30 Men Joab vände sig ifrån
Abner, och församlade hela folket; och der saknades af
Davids tjenare nitton män, och Asahel. 31 Och Davids
tjenare hade slagit af BenJamin och Abners män, så
att trehundrad och sextio män voro döde blefne. 32
Och de togo Asahel upp, och begrofvo honom i hans
faders graf i BethLehem. Och Joab med sina män gingo
den hela nattena, och kommo i morgonlysningene till
Hebron.

3 Och det var ett långt örlig emellan Sauls hus och
Davids hus; men David gick och förkofrades, och
Sauls hus gick tillbaka och förminskades. 2 Och David
vordo födde bara i Hebron: hans förstfödde son Ammon,
utaf Ahinoam den Jisreelitiskon; 3 Den andre Chileab,
utaf Abigail, Nabals hustru den Carmelitens; den tredje
Absalom, Maachas son, Thalmai dotters, Konungens i
Gesur; 4 Den fjerde Adonia, Haggiths son; den femte
SephatJa, Abitals son; 5 Den sjette Jithream, utaf Egla,
Davids hustru. Desse äro födde David i Hebron. 6
Som nu örlig var emellan Sauls hus och Davids hus,
förstärkte Abner Sauls hus. 7 Och Saul hade ena
frillo benämnd Rizpa, Aja dotter; och Isboseth sade till
Abner: Hvi sofver du när mins faders frillo? 8 Då vardt
Abner ganska vred af denna Isboseths ord, och sade:
Är jag då ett hundahufvud, jag som emot Juda gör
barmhertighet på dins faders Sauls hus, och på hans
bröder och vänner, och hafver icke gifvit dig i Davids
händer; och du räknar mig i dag en ogerning till för
en qvinnos skull? 9 Gud göre med Abner det och det,
om jag icke gör, såsom Herren David svorit hafver; 10
Att riket skall tagas ifrån Sauls hus; och Davids stol
skall uppsätter varda öfver Israel och Juda, ifrå Dan
allt intill BerSaba. 11 Och han kunde icke mer svara
honom ett ord; ty han fruktade honom. 12 Och Abner
sände båd för sig till David, och lät säga honom: Hvem
hörer landet till? Och sade: Gör ditt förbund med mig;
si, min hand skall vara med dig, så att jag vill vända
till dig hela Israel. 13 Han sade: Ja väl, jag vill göra
förbund med dig; men ett beder jag af dig, att du icke
ser mitt ansigte, förra än du förer till mig Michal, Sauls
dotter, när du kommer till att se mitt ansigte. 14 Sände
ock David båd till Isboseth, Sauls son, och lät säga
honom: Få mig mina hustru Michal, den jag mig fast
hafver med hundrade Philisteers förhudar. 15 Isboseth
sände åstad, och lät taga henne ifrå mannen Phaltiel,
Lais son. 16 Och hennes man gick med henne, och
gret efter henne, allt intill Bahurim. Då sade Abner till
honom: Vänd om, och gack dina färde. Och han vände
om igen. 17 Och Abner hade ett tal med de äldsta
i Israel, och sade: I hafven länge tillförene åstundat
David, att han måtte vara Konung öfver eder. 18 Så
görer ock så nu; förty Herren hafver sagt om David: Jag
skall frälsa mitt folk Israel, genom min tjenares Davids
hand, utu de Philisteers hand, och utur alla deras
fiendars hand. 19 Talade ock Abner för BenJamins
öron; och gick desslikes bort till att tala för Davids
öron i Hebron, allt det Israel och hela BenJamins hus
täcktes. 20 Då nu Abner kom till David i Hebron, och
tjugu män med honom, gjorde David dem ett gästabåd.
21 Och Abner sade till David: Jag vill stå upp, och gå
bort till att församla hela Israel till min herra Konungen,
och att de skola göra ett förbund med dig; på det du
må vara en Konung, såsom din själ det begärar. Så
lät då David Abner gå ifrå sig med frid. 22 Och si,
Davids tjenare och Joab kommo ifrå krigsfolket, och
hade ett stort rof med sig; men Abner var icke nu qvar
när David i Hebron, utan han hade låtit honom ifrå sig,
så att han med frid bortgången var. 23 Då nu Joab,
och hela hären med honom, var kommen, vardt honom
sagdt, att Abner, Ners son, var kommen till Konungen,

och han hade låtit honom ifrå sig, så att han var med
frid bortgången. 24 Så gick Joab in till Konungen, och
sade: Hvad hafver du gjort? Si, Abner är kommen till
dig: Hvi hafver du släppt honom ifrå dig, så att han är
bortgången? 25 Känner du icke Abner, Ners son? Ty
han är kommen till att bedraga dig, att han må bespeja
din utgång och ingång, och få veta allt det du gör. 26
Och som Joab utgick ifrån David, sände han båd efter
Abner, att de skulle hem ta honom igen ifrå BorHasira;
och David visste der intet af. 27 Som nu Abner igenkom
till Hebron, hade Joab honom midt uti porten, att han
skulle tala med honom enskildt; och stack honom der i
buken, så att han blef död, för hans broders Asahels
blods skull. 28 När nu David detta hörde, sade han:
Jag är oskyldig, och mitt rike, för Herranom evinnerliga,
för Abners, Ners sons, blod; 29 Men det komme öfver
Joabs hufvud, och öfver hela hans faders hus; och
vände icke åter i Joabs hus, den som en etterflöd och
spitelsko hafver, och den som sländo håller, och den
genom svärd faller och den som bröd fattas. 30 Alltså
dråpo Joab och hans broder Abisai Abner, derföre
att han slog deras broder Asahel ihjäl, i stridene vid
Gibeon. 31 Men David sade till Joab, och allt folket
som med honom var: Rifver edor kläder sönder, och
drager säcker uppå eder, och jämrer eder för Abners
skull. Och Konungen gick efter bårena. 32 Och då de
begrofvo Abner i Hebron, upphof Konungen sina röst,
och gret vid Abners graf; gret ock desslikes allt folket.
33 Och Konungen beklagade sig öfver Abner, och sade:
Abner är icke död såsom en dåre dör. 34 Dina händer
voro intet bundna; dina fötter voro intet satte i fjettrar;
du äst fallen, såsom man faller för arga skalkar. Då
begret folket honom än mer. 35 Då nu allt folket kom in
med David till att äta, och ännu bittida dags var, svor
David, och sade: Gud göre mig det och det, om jag
bröd eller något annat smakar, förrän solen nedergår.
36 Och allt folket visste det, och det behagade dem väl
allt det goda, som Konungen gjorde för hela folksens
ögon. 37 Och allt folket och hela Israel märkte på den
dagen, att det var icke af Konungenom, att Abner, Ners
son, vardt dräpen. 38 Och Konungen sade till sina
tjenare: Veten I icke, att på denna dag är en Förste och
stor man fallen i Israel? 39 Och jag är ännu späd, och
en smord Konung; men de män ZeruJa söner äro mig
allt för hårde; Herren vedergälle honom, som illa gör,
efter hans ondsko.

4 Då nu Sauls son hörde, att Abner var död i
Hebron, föll honom händer ned, och hela Israel
vardt bedröfvad. 2 Så voro två män höfvitsmän öfver
krigsfolket under Sauls son; den ena het Baana, den
andre Rechab, Rimmons den Beerothitens söner,
utaf BenJamins barn; ty Beeroth vardt ock räknad
under BenJamin; 3 Och de Beerothiter voro flydde till
Gitthaim, och der främlingar vordne, allt intill denna
dag. 4 Hade ock Jonathan, Sauls son, en son; han
var ofärdig i fötterna, och var fem åra gammal, då
tidenden kommo om Saul och Jonathan utaf Jisreel;
och hans amma tog honom upp, och flydde; och i
det hon hastade, och flydde, föll han, och vardt halt;
och han het MephiBoseth. 5 Så gingo nu Rimmons
den Beerothitens söner, Bechab och Baana, bort, och
kommo till Isboseths hus, då dagen var hetast; och
han låg på sine säng om middagen, och sof. 6 Och
de kommo i huset till att hem ta hvete; och stungo
honom i buken, och rymde sin väg. 7 Ty då de kommo
i huset, låg han på sine säng i sin sängakammar, och
de stungo honom ihjäl, och höggo honom hufvudet af;
och togo hans hufvud, och gingo bort den vägen på
slättmarkene, i den hela nattene. 8 Och båro Isboseths
hufvud till David i Hebron, och sade till Konungen: Si,
der är Isboseths hufvud, Sauls sons, din fiendas, som
stod efter dina själ; Herren hafver i dag hämnat min
herra Konungen på Saul och hans säd. 9 Då svarade
David, och sade till dem: Så visst som Herren lefver,
som mina själ utur all bedröfvelse frälst hafver; 10 Den
som mig bådade, och sade: Saul är död, och mente att
han var ett godt bådskap, den tog jag fatt, och drap
honom i Ziklag, den jag skulle tidendeslön gifvit. 11
Och desse ogudaktige männerna hafva ihjälslagit en
oskyldig man, uti hans hus, på hans säng? Ja, skulle
jag icke utkräfva hans blod utur edra händer, och taga
eder utaf jordene? 12 Och David böd sina unga män,
och de slogo dem ihjäl, och höggo dem händer och
fötter af, och hängde dem vid dammen i Hebron; men
Isboseths hufvud togo de, och begrofvo det i Abners
graf, i Hebron.

5 Och alla Israels slägter kommo till David i Hebron,
och sade: Si, vi äre af ditt ben och ditt kött. 2 Dertill
ock tillförene, när Saul var Konung öfver oss, förde du
Israel ut och in; så hafver nu Herren sagt dig: Du skall
vakta mitt folk Israel, och skall vara en höfvitsmän öfver
Israel. 3 Och alle äldste i Israel kommo till Konungen i
Hebron; och Konung David gjorde med dem ett förbund
i Hebron för Herranom; och de smorde David till Konung
öfver Israel. 4 Tretio åra gammal var David, då han
Konung vardt, och regerade i fyratio år. 5 I Hebron
regerade han i sju år och sex månader, öfver Juda; men
i Jerusalem regerade han i tre och tretio år, öfver hela
Israel och Juda. 6 Och Konungen drog bort med sina
män till Jerusalem, emot de Jebuseer, som bodde der i
landena. Men de sade till David: Du skall icke komma
härin, utan blinde och halte skola drifva dig af. Och
deras mening var, att David skulle icke komma derin. 7
Men David vann borgena Zion; det är Davids stad. 8 Då

sade David på den dagen: Den som slår de Jebuseer,
och kommer upp till takrännorna; de halta och blinda,
hvilka Davids själ hatar. Deraf säger man: Låt ingen
blindan eller haltan komma i huset. 9 Så bodde då
David på borgene, och kallade henne Davids stad;
och David byggde omkring, ifrå Millo och innanföre. 10
Och David gick, och förkofrade sig; och Herren Gud
Zebaoth var med honom. 11 Och Hiram, Konungen
i Tyro, sände båd till David, och cederträ till väggar,
och timbermän och stenhuggare, att de skulle bygga
David ett hus. 12 Och David förmärkte, att Herren hade
stadfäst honom för en Konung öfver Israel, och upphöjt
hans rike för sitt folk Israels skull. 13 Och David tog
ännu flera hustrur och frillor i Jerusalem, sedan han
var kommen ifrå Hebron; och honom vordo ännu flere
söner och döttrar födde. 14 Och detta är deras namn,
som honom födde voro i Jerusalem: Sammua, Sobab,
Nathan, Salomo, 15 Jibehar, Elisua, Nepheg, Japhia,
16 Elisama, Eljada, Eliphalet. 17 Och då de Philisteer
hörde, att man hade smort David till Konung öfver
Israel, drogo de alle upp till att söka David. Då David
det förnam, drog han neder till en borg. 18 Men de
Philisteer kommo, och lade sig neder i den dalenom
Rephaim. 19 Och David frågade Herran, och sade:
Skall jag draga upp emot de Philisteer, och vill du
gifva dem i mina hand? Herren sade till David: Drag
ditupp; jag vill gifva de Philisteer i dina hand. 20 Och
David kom till BaalPerazim, och slog dem der, och
sade: Herren hafver förskingrat mina fiendar för mig
ifrå, hvarannan, såsom vattnen förskingras. Deraf kallar
man det samma rummet BaalPerazim. 21 Och de läto
der deras afgudar; men David och hans män togo
dem bort. 22 Men de Philisteer drogo åter upp, och
lade sig neder i Rephaims dal. 23 Och David frågade
Herran. Han sade: Du skall icke draga ditupp; utan
kom bakuppå dem, så att du kommer uppå dem in
mot päronaträn. 24 Och när du får höra, att det ruskar
öfverst uppe i skatarna af päronaträn, så var vid ett
friskt mod; ty Herren är då utgången för dig, till att
slå de Philisteers här. 25 David gjorde som Herren
honom budit hade, och slog de Philisteer, ifrå Geba allt
intilldess man kommer till Gaser.

6 Och David samlade åter alla de unga män i Israel,
tretiotusend. 2 Och stod upp, och gick bort med allt
det folk, som när honom var af Juda män, att han skulle
hemta dädan Guds ark, hvilkens namn heter: Herrans
Zebaoths Namn bor deruppå öfver Cherubim. 3 Och de
satte Guds ark uppå en ny vagn, och hemtade honom
utur AbiNadabs hus, som bodde i Gibea; men Ussa och
Ahio, AbiNadabs söner, drefvo den nya vagnen. 4 Och
de förde honom med Guds ark utur AbiNadabs hus,
som i Gibea bodde; och Ahio gick framför arkenom. 5
Då spelade David och hela Israels hus för Herranom,
med allahanda strängaspel af granträ, med harpor, och
psaltare, och trummor, och bjellror, och cymbaler. 6
Och då de kommo till Nachons lado, tog Ussa till, och
höll Guds ark; ty oxarna gingo afsides utaf vägenom. 7
Då förgrymmade sig Herrans vrede öfver Ussa, och
Gud slog honom der för hans öfverdådighets skull,
så att han blef der död vid Guds ark. 8 Då var David
bedröfvad, att Herren så sönderref Ussa. Och vardt det
samma rummet kalladt Perez Ussa allt intill denna dag.
9 Och David fruktade sig för Herranom på den dagen,
och sade: Huru skall Herrans ark komma till mig? 10
Och ville icke låta bära honom till sig in i Davids stad;
utan lät bära honom uti ObedEdoms den Gitthitens
hus. 11 Och då Herrans ark blef i tre månader uti
ObedEdoms den Gitthitens hus, välsignade Herren
honom, och allt hans hus. 12 Och det vardt sagdt
Konung David, att Herren hade välsignat ObedEdoms
hus, och allt det han hade, för Guds arks skull. Då gick
han bort, och hemtade Guds ark utur ObedEdoms hus,
upp uti Davids stad, med fröjd. 13 Och som de voro
framgångne vid sex tren med Herrans ark, offrade man
en oxa och ett fett får. 14 Och David dansade med
allo magt för Herranom, och hade klädt uppå sig en
linnan lifkjortel. 15 Och David samt hela Israel förde
Herrans ark upp, med trummeter och basuner. 16 Och
då Herrans ark kom in uti Davids stad, såg Michal,
Sauls dotter, ut genom fenstret, och såg Konung David
springa och dansa för Herranom; och föraktade honom
i sitt hjerta. 17 När de nu båro Herrans ark in, satte de
honom på sitt rum midt i tabernaklet, som David för
honom uppslagit hade. Och David offrade bränneoffer
och tackoffer för Herranom. 18 Och då David hade
utoffrat bränneoffer, och tackoffer, välsignade han folket
i Herrans Zebaoths Namn; 19 Och utskifte allo folkena
och Israels menighet, både man och qvinno, hvarjom
och enom ett bröd, och ett stycke kött, och ett mått
vin; sedan gick allt folket sin väg, hvar och en i sitt
hus. 20 Men då David igenkom, till att välsigna sitt hus,
gick Michal, Sauls dotter, ut emot honom, och sade:
Huru härlig hafver Israels Konung varit i dag, som sig
blottat hafver för sina tjenares tjensteqvinnor, såsom
lösaktiga menniskor sig blotta! 21 Men David sade till
Michal: Jag skall spela för Herranom, den mig utvalt
hafver, heldre än din fader, och heldre än allt hans
hus, så att han hafver mig befallt vara en Förste öfver
Herrans folk öfver Israel; ja, för Herranom vill jag spela;
22 Och vill ännu ringare varda än så, och vill nedrig
vara i min ögon, och med de tjensteqvinnor, som du
af sagt hafver, till äro komma. 23 Och Michal, Sauls
dotter, hade intet barn intill hennes dödsdag.

7 Då nu Konungen satt i sitt hus, och Herren hade
honom ro gifvit för alla hans fiendar allt omkring;
2 Sade han till den Propheten Nathan: Si, jag bor uti
cedrehus, och Guds ark bor under tapeter. **3** Nathan
sade till Konungen: Gack, allt det du hafver i ditt hjerta,
det gör; ty Herren är med dig. **4** Men om natten kom
Herrans ord till Nathan, och sade: **5** Gack och säg
till min tjenare David: Detta säger Herren: Skulle du
bygga mig ett hus, att jag deruti bo skulle? **6** Hafver
jag dock intet bott i något hus, ifrå den dag, jag förde
Israels barn utur Egypten, allt intill denna dag; utan jag
hafver vandrat i tabernakel och hyddor. **7** Ehvart jag
med alla Israels barn vandrade, hafver jag ock någon
tid talat med någro Israels slägt, den jag befallt hafver
att föda mitt folk, och sagt: Hvi hafven I icke byggt mig
ett cedrehus? **8** Så skall du nu säga minom tjenare
David: Detta säger Herren Zebaoth: Jag hafver tagit
dig utaf markene, der du gick efter fåren, att du skulle
vara en Förste öfver mitt folk Israel. **9** Och hafver varit
med dig, ehvart du gångit hafver; och hafver utrotat
alla dina fiendar för dig, och hafver gjort dig ett stort
namn, såsom de storas namn på jordene. **10** Och jag
vill sätta mino folke Israel ett rum, och plantera det så,
att det skall der blifva, och icke yttermera rördt varda;
och orättfärdighetenes barn skola icke mera tränga
det, såsom tillförene; **11** Och ifrå den tid jag skickade
domare öfver mitt folk Israel; och jag skall gifva dig
ro för alla dina fiendar. Och Herren förkunnar dig, att
Herren vill göra dig ett hus. **12** När nu din tid förliden är,
att du afsomnad äst med dina fäder, skall jag uppväcka
dina säd efter dig, som af ditt lif komma skall; honom
skall jag stadfästa hans rike. **13** Han skall bygga mino
Namne ett hus; och jag skall stadfästa hans rikes stol
till evig tid. **14** Jag skall vara hans fader, och han skall
vara min son; om han gör något illa, skall jag straffa
honom med menniskoris, och med menniskors barnas
hugg. **15** Men min barmhertighet skall icke ifrå honom
vänd vara, såsom jag vände henne ifrå Saul, den jag
för dig borttagit hafver. **16** Men ditt hus och ditt rike
skall blifva ståndandes för dig evinnerliga; och din stol
skall stadig blifva till evig tid. **17** Då nu Nathan hade
sagt David all dessa orden, och alla denna synena, **18**
Kom Konung David, och satte sig för Herranom, och
sade: Ho är jag, Herre, Herre? Och hvad är mitt hus, att
du hafver låtit mig komma härtill? **19** Dertill hafver det
icke tyckt dig vara nog, Herre, Herre; utan du hafver
ock talat till dins tjenares hus om tillkommande ting i
längdene. Är det menniskorätt, Herre, Herre? **20** Och
hvad skulle David mer tala med dig? Du känner din
tjenare, Herre, Herre. **21** För ditt ords skull, och efter
ditt hjerta hafver du all denna stora tingen gjort, att du
det dinom tjenare förkunna ville. **22** Derföre äst du ock
mycket aktad, Herre Gud; ty det är ingen såsom du,
och är ingen Gud, utan du, efter allt det vi med vår
öron hört hafve. **23** Förty hvar är ett folk på jordene,
såsom ditt folk Israel? För hvilkets skull Gud är gången
till att förlossa sig ett folk, och göra sig ett Namn, och
göra sådana stor och förskräckelig ting på ditt land för
dino folke, som du dig förlossade utur Egypten, ifrå
Hedningarna och deras gudar. **24** Och du hafver tillredt
dig ditt folk Israel, dig till folk i evig tid; och du, Herre,
äst deras Gud vorden. **25** Så stadfäst nu, Herre Gud,
ordet i evighet, det du öfver din tjenare, och öfver hans
hus sagt hafver, och gör såsom du sagt hafver. **26**
Så blifver ditt Namn stort i evighet, så att man skall
säga: Herren Zebaoth är Gud öfver Israel; och dins
tjenares Davids hus varder fast för ditt ansigte. **27**
Ty du, Herre Zebaoth, du Israels Gud, hafver öppnat
dins tjenares öra, och sagt: Jag skall bygga dig ett
hus; derföre hafver din tjenare funnit sitt hjerta, att han
denna bönena till dig bedja skulle. **28** Nu, Herre, Herre,
du äst Gud, och din ord skola vara sanning; du hafver
detta goda talat öfver din tjenare. **29** Så tag nu till,
och välsigna dins tjenares hus, att det blifver evigt för
dig; ty du Herre, Herre, hafver det talat; och med din
välsignelse skall dins tjenares hus välsignadt varda till
evig tid.

8 Och det begaf sig derefter, att David slog
de Philisteer, och förnedrade dem, och tog
träldomsbetslet utu de Philisteers hand. **2** Han slog ock
de Moabiter så till jordena, att han två delar drap, och
en del lät lefvandes blifva. Alltså vordo de Moabiter
David underdånige, så att de förde skänker till honom.
3 David slog ock HadadEser, Rehobs son, Konungen
i Zoba, då han drog ut till att hemta sin magt igen,
vid den älfven Phrath. **4** Och David fångade af dem
tusende och sjuhundrad resenärar, och tjugutusend
fotfolk; och hasade alla vagnhästar, och behöll qvar
hundrade vagnar. **5** Så kommo de Syrer af Damascon,
till att hjelpa HadadEser, Konungen i Zoba; och David
slog de Syrer, tu och tjugu tusend män; **6** Och lade
folk till Damascon i Syria. Alltså vardt Syria David
underdånig, så att de förde skänker till honom; ty
Herren halp David, ehvart han drog. **7** Och David tog
de gyldene sköldar, som HadadEsers tjenare tillhört
hade, och förde dem till Jerusalem. **8** Men ifrå Bethah,
och Berothai, HadadEsers städer, tog Konung David
ganska mycken koppar. **9** Då Thoi, Konungen i Hemath,
hörde att David hade slagit alla HadadEsers magt,
10 Sände han Joram sin son till David, till att helsa
honom vänliga, och välsigna honom, att han hade stridt
med HadadEser, och slagit honom; ty Thoi hade örlig
med HadadEser, och han hade med sig silfver, och
gyldene, och koppartyg; **11** Hvilka Konung David ock
helgade Herranom, samt med det silfver och guld, som

han helgade af allom Hedningom, dem han under sig
tvingade, 12 Af Syria, af Moab, af Ammons barn, af
de Philisteer, af Amalek, af HadadEsers rof, Rehobs
sons, Konungens i Zoba. 13 Och gjorde David sig ett
namn, då han igenkom och slog de Syrer i saltdalenom,
adertontusend. 14 Och han lade folk i hela Edomea;
och hela Edom var David undergifven; ty Herren halp
David, ehvart han drog. 15 Alltså vardt David Konung
öfver hela Israel; och han skaffade rätt och rättviso allo
folkena. 16 Joab, ZeruJa son, var öfver hären; men
Josaphat, Ahiluds son, var canceller. 17 Zadok, Ahitobs
son, och Ahimelech, AbJathars son, voro Prester;
Seraja var skrifvare; 18 Benaja, Jojada son, var öfver
Crethi och Plethi; och Davids söner voro Prester.

9 Och David sade: Månn ock någor vara qvar af Sauls
hus, att jag måtte göra barmhertighet med honom,
för Jonathans skull? 2 Så var en tjenare af Sauls hus,
benämnd Ziba, den kallade de till David; och Konungen
sade till honom: Äst du Ziba? Han sade: Ja, din tjenare.
3 Konungen sade: Är ännu någor till af Sauls hus, att jag
måtte göra barmhertighet med honom? Ziba sade till
Konungen: Det är ännu en till, Jonathans son, ofärdig i
fötterna. 4 Konungen sade till honom: Hvar är han?
Ziba sade till Konungen: Si, han är i Lodebar, i Machirs
hus, Ammiels sons. 5 Då sände Konung David bort,
och lät hemta honom ifrå Lodebar, utu Machirs hus,
Ammiels sons. 6 Då nu MephiBoseth, Jonathans son,
Sauls sons, kom till David, föll han på sitt ansigte, och
tillbad. Och David sade: MephiBoseth. Han sade: Här
är jag, din tjenare. 7 David sade till honom: Frukta dig
intet; ty jag vill göra barmhertighet på dig, för Jonathans
dins faders skull, och vill gifva dig alla dins faders Sauls
åkrar igen; men du skall dageliga äta bröd vid mitt bord.
8 Han tillbad, och sade: Ho är jag, din tjenare, att du
vände dig till en död hund, såsom jag är? 9 Då kallade
Konungen Ziba, Sauls tjenare, och sade till honom: Allt
det Saul hafver tillhört, och hans hela hus, hafver jag
gifvit dins herras son. 10 Så bruka nu honom hans åker,
du och din barn, och tjenare, och låt det komma in, att
det skall vara dins herras sons bröd, att han må föda
dig; men MephiBoseth dins herras son skall dagliga
äta bröd vid mitt bord. Och Ziba hade femton söner
och tjugu tjenare. 11 Och Ziba sade till Konungen: Allt
det min herre Konungen hafver budit sinom tjenare,
det skall hans tjenare göra; och MephiBoseth äte
vid mitt bord, såsom ett af Konungsbarnen. 12 Och
MephiBoseth hade en liten son, som het Micha; men
allt det i Ziba hus bodde, det tjente MephiBoseth. 13
Och MephiBoseth bodde i Jerusalem; ty han åt dagliga
vid Konungens bord; och haltade på båda sina fötter.

10 Och det begaf sig derefter, att Ammons barnas
Konung blef död, och hans son Hanun vardt
Konung i hans stad. 2 Då sade David: Jag vill göra
barmhertighet på Hanun, Nahas son, såsom hans fader
hafver gjort barmhertighet med mig. Och sände bort
och lät genom sina tjenare hugsvala honom öfver hans
fader. Och Davids tjenare kommo i Ammons barnas
land. 3 Då sade de öfverste öfver Ammons barn till
sin herra Hanun: Menar du, att David hedrar din fader
för din ögon, att han hafver sändt hugsvalare till dig?
Menar du icke, att han fördenskull hafver sändt sina
tjenare till dig, att han skall utspana och bespeja staden,
och förstöra honom? 4 Då tog Hanun Davids tjenare,
och lät raka dem halft skägget af; och skar half kläden
af på dem, allt intill bältet, och lät så gå dem. 5 Då
det vardt bådadt David, sände han emot dem; förty
männerna voro ganska mycket skämde. Och Konungen
lät säga dem: Blifver i Jericho tilldess edart skägg
växer, och kommer så igen. 6 Då nu Ammons barn
sågo, att de voro illa luktande vordne för David, sände
de bort, och lejde sig de Syrer af Rehobs hus, och de
Syrer i Zoba, tjugutusend män fotfolk, och af Konung
Maacha tusend män, och af Istob tolftusend män. 7 Då
David det hörde, sände han Joab med hela hären af
krigsfolket. 8 Och Ammons barn drogo ut, och skickade
sig till strid ut för stadsporten; men de Syrer af Zoba, af
Rehob, af Istob, och af Maacha, voro allena i markene.
9 Då nu Joab såg, att striden var ställd på honom både
bak och före, utvalde han utaf alla de unga män i Israel,
och skickade sig emot de Syrer. 10 Och det andra
folket lät han under sins broders hand Abisai, och han
skickade sig emot de Ammons barn; 11 Och sade: Om
de Syrer varda mig för mägtige, så kom mig till hjelp;
om Ammons barn varda dig öfvermägtige, så vill jag
komma dig till hjelp. 12 Var vid god tröst, och låt oss stå
fasta för vårt folk och för vår Guds städer; men Herren
göre hvad honom täckes. 13 Och Joab drog åstad
med det folk, som när honom var, till att strida emot de
Syrer; och de flydde för honom. 14 Och då Ammons
barn sågo, att de Syrer flydde, flydde de ock för Abisai,
och drogo in i staden. Så vände Joab om ifrån Ammons
barn, och kom till Jerusalem. 15 Och då de Syrer sågo,
att de voro slagne för Israel, församlade de sig tillhopa.
16 Och HadarEser sände bort, och lät utkomma de
Syrer på hinsidon älfven; och lät deras magt inkomma;
och Sobach, HadarEsers härhöfvitsman, drog för dem.
17 Då det vardt bådadt David, församlade han tillhopa
hela Israel, och drog öfver Jordan, och kom till Helam;
och de Syrer skickade sig emot David, till att strida med
honom. 18 Men de Syrer flydde för Israel, och David
slog ihjäl de Syrer sjuhundrad vagnar, och fyratiotusend
resenärar; dertill slog han Sobach härhöfvitsmannen, så
att han blef der död. 19 Då nu de Konungar, som voro
under HadarEser, sågo att de slagne voro för Israel,

gjorde de frid med Israel, och vordo dem underdånige;
och de Syrer fruktade sig mer hjelpa Ammons barn.

11 Och då året så led, att Konungar pläga utdraga,
sände David Joab, och sina tjenare med honom,
och hela Israel, att de skulle förderfva Ammons barn,
och de belade Rabba; men David blef i Jerusalem. **2**
Och det begaf sig, att David om aftonstid stod upp af
sine säng, och gick upp på taket af Konungshuset, och
såg af taket ena qvinno två sig; och qvinnan var ganska
dägelig. **3** Och David sände bort, och lät fråga efter
qvinnona, och sade: Är icke detta BathSeba, Eliams
dotter, Uria den Hetheens hustru? **4** Och David sände
bort båd, och lät hemta henne; och då hon kom in
till honom, sof han när henne; men hon renade sig
ifrå sine orenlighet, och gick hem igen till sitt hus. **5**
Och qvinnan vardt hafvandes, och sände bort, och
lät förkunna det David, och säga: Jag är hafvandes
vorden. **6** Så sände David till Joab, och sade: Sänd
till mig Uria den Hetheen. Och Joab sände Uria till
David. **7** Och då Uria kom till honom, frågade David,
om det stod väl till med Joab, och med folket, och med
stridene. **8** Och David sade till Uria: Gack af i ditt hus,
och två dina fötter. Och då Uria gick utu Konungens
hus, följde honom straxt efter Konungens gåfva. **9** Och
Uria lade sig till att sofva för dörrene af Konungens hus,
der alle hans herras tjenare lågo, och gick intet neder
i sitt hus. **10** Då nu David sagdt vardt: Uria är icke
afgången i sitt hus, sade David till honom: Äst du icke
kommen af markene? Hvi äst du icke afgången i ditt
hus? **11** Men Uria sade till David: Arken, och Israel, och
Juda blifva i tjäll, och Joab min Herre, och mins herras
tjenare ligga i markene; och jag skulle gå i mitt hus, till
att äta och; dricka, och ligga när mine hustru? Så sant
som du lefver, och din själ lefver, jag gör det icke. **12**
David sade till Uria: Så blif ännu i dag här; i morgon vill
jag låta dig gå. Så blef Uria i Jerusalem i den dagen,
och den andra dagen dertill. **13** Och David böd honom,
att han skulle med honom äta och dricka, och gjorde
honom drucken; och om aftonen gick han ut, och lade
sig till att sofva i sin säng, med sins herras tjenare, och
gick icke af i sitt hus. **14** Om morgonen skref David
ett bref till Joab, och sände det med Uria. **15** Och i
brefvet skref han alltså: Skicka Uria i stridene, der hon
aldrahårdast är; och vänder eder tillbaka ifrå honom,
att han måtte varda slagen, och blifva död. **16** Som
nu Joab låg för staden, skickade han Uria på det rum,
der han visste att stridsamme män voro. **17** Och då
männerna slogo utu stadenom, och stridde emot Joab,
föllo somlige af folket, Davids tjenare; och Uria den
Hetheen blef ock död. **18** Så sände Joab bort, och lät
säga David all stridsens handel; **19** Och befallde bådet,
och sade: När du hafver uttalat all stridsens handel
med Konungenom; **20** Och du får se, att Konungen är
vred, och säger till dig: Hvi hafven I så när trädt intill
staden med stridene? Veten I icke huru man plägar
skjuta af muren? **21** Ho slog AbiMelech, JeruBeseths
son? Kastade icke en qvinna ett stycke af en qvarnsten
uppå honom af muren, så att han blef död i Thebez?
Hvi hafven I trädt så när muren? Så skall du säga:
Din tjenare Uria den Hetheen är ock död. **22** Bådet
gick åstad, och kom, och sade David allt detta, der
Joab honom om sändt hade. **23** Och bådet sade till
David: De män fingo öfverhanden med oss, och föllo till
oss ut på markena; men vi sloge dem tillbaka allt intill
stadsporten; **24** Och de skyttar sköto af muren på dina
tjenare, och dråpo somliga af Konungens tjenare; dertill
är ock din tjenare Uria den Hetheen död. **25** David
sade till bådet: Så skall du säga till Joab: Låt detta
icke bekymra dig; ty svärdet uppfräter nu den ena, nu
den andra; håll uppå att strida emot staden, att du må
nederslå honom, och var tröst. **26** Och då Uria hustru
hörde, att hennes man var död, jämrade hon sig för sin
husbondas skull. **27** Då hon ut gråtit hade, sände David
bort, och lät hemta henne i sitt hus; och hon vardt
hans hustru, och födde honom en son; men Herranom
misshagade detta ärendet, som David bedref.

12 Och Herren sände Nathan till David. När han kom
till honom, sade han till honom: Det voro två män
uti en stad; den ene rik, den andre fattig. **2** Den rike
hade ganska mycken får och fä; **3** Men den fattige icke
utan ett litet får, hans endesta, hvilket han köpt hade,
och uppfödde det, att det uppväxte när honom, och
bredovid hans barn. Det åt af hans beta, och drack af
hans drickekar, och sof i hans famn, och han höll det
såsom ena dotter. **4** Men då till den rika mannen kom
en gäst, nändes han icke taga af sin får och fä, till att
tillreda något åt den gästen, som till honom kommen
var; och tog den fattiga mannens får, och redde det
till för den mannen, som till honom kommen var. **5**
Då förgrymmade sig David med stora vrede emot den
mannen, och sade till Nathan: Så sant som Herren
lefver, den mannen är dödsens barn, som detta gjort
hafver. **6** Dertill skall han betala fåret fyradubbelt igen,
efter han sådant gjort hafver, och icke hade det fördrag.
7 Då sade Nathan till David: Du äst den mannen. Så
säger Herren Israels Gud: Jag hafver smort dig till en
Konung öfver Israel, och hafver frälst dig utu Sauls
hand; **8** Och hafver gifvit dig dins herras hus; dertill
hans hustrur i din famn, och hafver gifvit dig Israels hus
och Juda; och är det icke nog, vill jag ännu det och det
göra dig dertill. **9** Hvi hafver du då föraktat Herrans
ord, att du sådant ondt för hans ögon göra skulle? Uria
den Hetheen hafver du slagit med svärd; hans hustru
hafver du tagit dig till hustru; men honom hafver du

dräpit med Ammons barnas svärd. 10 Nu, så skall icke
svärd återvända af ditt hus till evig tid; efter du hafver
föraktat mig, och Uria den Hetheens hustru tagit, att
hon skall vara din hustru. 11 Detta säger Herren: Si,
jag skall uppväcka ondt öfver dig, utaf ditt eget hus,
och skall taga dina hustrur för din ögon, och skall gifva
dinom nästa, att han skall ligga när dina hustrur om
ljusa dagen. 12 Ty du hafver gjort det hemliga; men
jag vill detta göra för hela Israel, på ljusa dagen. 13
Då sade David till Nathan: Jag hafver syndat emot
Herranom. Nathan sade till David: Så hafver ock Herren
tagit din synd bort; du skall icke dö. 14 Men efter du
hafver med detta ärendet kommit Herrans fiendar till att
förhäda, skall den sonen, som dig födder är, döden dö.
15 Och Nathan gick hem i sitt hus. Men Herren slog
barnet, som Uria hustru David födt hade, så att det
vardt dödssjukt. 16 Och David bad Gud om barnet, och
fastade, och gick in, och låg öfver natt ena på jordene.
17 Då stodo upp de äldste i hans hus, och ville rätta
honom upp af jordene; men han ville icke, och åt icke
heller med dem. 18 På sjunde dagenom blef barnet
dödt; och Davids tjenare torde icke säga honom att
barnet var dödt; ty de tänkte: Si, då barnet ännu var
lefvandes, talade vi med honom, och han hörde vår
röst intet; huru mycket mer skall det göra honom ondt,
om vi säge: Barnet är dödt? 19 Och David fick se att
hans tjenare talade i mjugg, och förmärkte att barnet
var dödt, och sade till sina tjenare: Är barnet dödt? De
sade: Ja. 20 Då stod David upp af jordene, och tvådde
sig, och smorde sig, och lade annor kläder uppå, och
gick in uti Herrans hus, och tillbad; och då han kom
hem igen i sitt hus, lät han komma mat upp för sig,
och åt. 21 Då sade hans tjenare till honom: Hvad är
det för ett ting, som du gör? Då barnet lefde, fastade
du, och gret; men nu, sedan det dödt är, står du upp,
och äter! 22 Han sade: För barnets skull fastade jag,
och gret, då det lefde; ty jag tänkte: Ho vet, om Herren
varder mig nådelig, så att barnet må blifva vid lif. 23
Men nu, sedan det dödt är, hvad skulle jag fasta? Kan
jag ock hemta honom igen? Jag går väl till honom,
men han kommer intet till mig igen. 24 Och då David
hade hugsvalat sina hustru BathSeba, gick han in till
henne, och sof när henne; och hon födde en son, den
kallade han Salomo; och Herren älskade honom. 25
Och han fick honom under Nathans hand, Prophetens;
han kallade honom JedidJa, för Herrans skull. 26 Så
stridde nu Joab emot Rabba Ammons barnas, och vann
den Konungsliga staden; 27 Och sände båd till David,
och lät säga honom: Jag hafver stridt emot Rabba, och
hafver ock vunnit vattustaden. 28 Så tag nu tillhopa det
folk, som qvart är, och belägg staden, och vinn honom;
på det att jag icke vinner honom, och får der namnet af.
29 Alltså tog David allt folket tillhopa, och drog åstad,
och stridde emot Rabba, och vann honom; 30 Och tog
deras Konungs krono utaf hans hufvud, hvilken hade i
vigt en centener guld, och ädla stenar; och den vardt
satt David på hans hufvud; och förde ganska mycket
rof utu staden. 31 Och folket derinne förde han ut, och
lade dem under jernsågar och taggar, och jernkilar,
och brände dem upp uti tegelugnar; så gjorde han alla
Ammons barnas städer. Så vände då David och allt
folket om igen till Jerusalem.

13 Och det begaf sig derefter, att Absalom, Davids
son, hade en dägelig syster, den het Thamar.
Och Amnon, Davids son, fick henne kär. 2 Och Amnon
ställde sig såsom han var sjuk för Thamars sin systers
skull; ty hon var en jungfru; och Amnon syntes icke
lätt vara att göra henne något. 3 Men Amnon hade
en vän, han het Jonadab, Simea son, Davids broders;
och den samme Jonadab var en ganska snäll man.
4 Han sade till honom: Hvi varder du så mager, du
Konungens son, dag frå dag? Må du icke säga mig
det? Då sade Amnon till honom: Jag hafver Thamar,
mins broders Absaloms syster, kär. 5 Jonadab sade
till honom: Lägg dig på dina säng, och gör dig krank.
När då din fader kommer till att besöka dig, så säg
till honom: Käre, lät mina syster Thamar komma, att
hon gifver mig äta, och reder mat för mig, så att jag
ser det, och äter utu hennes hand. 6 Så lade Amnon
sig, och gjorde sig krank. Då nu Konungen kom till att
se honom, sade Amnon till Konungen: Käre, låt mina
syster Thamar komma, att hon reder för mig ett mos
eller tu, och jag må äta af hennes hand. 7 Då sände
David efter Thamar i huset, och lät säga henne: Gack i
dins broders Amnons hus, och red honom något mat. 8
Thamar gick åstad till sins broders Amnons hus, och
han låg på sängene; och hon tog en deg, och knådade,
och söd det för hans ögon, och kokade honom ett mos;
9 Och hon tog den rätten, och gaf upp för honom; men
han ville icke ätat. Och Amnon sade: Låt alla gå ut ifrå
mig; och alle gingo ut. 10 Då sade Amnon till Thamar:
Bär maten in i kammaren, att jag må äta af dine hand.
Så tog Thamar moset, som hon gjort hade, och bar
det till Amnon sin broder i kammaren. 11 Och som
hon hade burit honom moset in, att han skulle äta, fick
han henne fatt, och sade till henne: Hit, min syster,
och ligg när mig. 12 Men hon sade till honom: Icke så,
min broder; förkränk mig icke; ty så plägar man icke
göra i Israel. Gör icke en sådana galenskap. 13 Hvar
skulle jag blifva för mina blygds skull? Och du vorde
såsom en dåre i Israel. Tala heldre med Konungenom;
han nekar mig dig icke. 14 Men han ville icke höra
henne; utan vardt henne öfvermägtig, och förnedrade
henne, och låg när henne. 15 Och han fick ett stort
hat till henne, så att hatet vardt större än tillförene

kärleken var. Och Amnon sade till henne: Statt upp,
och gack. 16 Men hon sade: Detta onda är större, än
det andra, som du hafver gjort på mig, att du drifver mig
ut. Men han hörde hennes röst intet; 17 Utan kallade
sin dräng, som hans tjenare var, och sade: Drif denna
ut ifrå mig, och stäng igen dörrena efter henne, 18 Och
hon hade en brokot kjortel uppå; ty sådana kjortlar
drogo Konungens döttrar, så länge de voro jungfrur.
Och då hans tjenare hade drifvit henne ut, och stängt
dörrena igen efter henne, 19 Kastade Thamar asko
på sitt hufvud, och ref den brokota kjortelen sönder,
som hon uppå hade, och lade sina hand på hufvudet,
och gick, och ropade. 20 Och hennes broder Absalom
sade till henne: Hafver din broder Amnon varit när dig?
Nu, min syster, tig stilla; det är din broder, och lägg det
ärendet icke så på hjertat. Så blef Thamar ensam i
Absaloms sins broders hus. 21 Och då Konung David
allt detta hörde, tog han det ganska illa vid sig. 22 Men
Absalom talade intet vid Amnon, hvarken ondt eller
godt; dock hatade Absalom Amnon, derföre att han
hans syster Thamar förkränkt hade. 23 Efter tu år lät
Absalom klippa sin får i BaalHazor, som ligger under
Ephraim; och Absalom böd all Konungens barn; 24
Och kom till Konungen, och sade: Si, din tjenare hafver
fåraklippare. Jag beder att Konungen, samt med sina
tjenare, ville gå med sinom tjenare. 25 Men Konungen
sade till Absalom: Icke så, min son; låt oss icke alla gå,
att vi icke göra dig tunga; och då han föll hårdt efter
honom, ville han dock icke gå, utan välsignade honom.
26 Absalom sade: Skall icke då min broder Amnon gå
med oss? Konungen sade till honom: Hvi skulle han gå
med dig? 27 Då nödgade Absalom honom, så att han
lät Amnon och all Konungens barn gå med honom.
28 Och Absalom böd sina tjenare, och sade: Tager
vara uppå, när Amnon varder glad af vinet, och jag
säger till eder: Slår Amnon; och dräper honom, att I
intet frukten eder, ty jag hafver det befallt eder; varer
tröste och frimodige dertill. 29 Alltså gjorde Absaloms
tjenare Amnon, såsom Absalom dem budit hade. Då
stodo all Konungens barn upp, och hvar och en satte
sig på sin mula, och flydde. 30 Och medan de ännu
voro på vägenom, kom rykte för David, att Absalom
hade slagit all Konungens barn, så att icke en var
öfverblifven af dem. 31 Då stod Konungen upp, och ref
sin kläder sönder, och lade sig neder på jordena; och
alle hans tjenare, som stodo omkring honom, refvo sin
kläder sönder. 32 Då svarade Jonadab, Simea son,
Davids broders, och sade: Min herre tänke icke att alle
drängerne, Konungens barn, äro döde; utan Amnon
är allena död; ty Absalom hafver detta haft inne med
sig, ifrå den dagen han förkränkte hans syster Thamar.
33 Så tage icke nu min herre Konungen sådant till
hjertat, att all Konungens barn äro döde; utan Amnon
är allena död. 34 Men Absalom flydde; och drängen
på vaktene lyfte upp sin ögon, och såg ut; och si, en
stor hop folk kom på vägenom, hvar efter den andra,
utmed bergssidon. 35 Då sade Jonadab till Konungen:
Si, Konungens barn komma; såsom din tjenare sagt
hafver, så är det tillgånget. 36 Och då han uttalat hade,
si, då kommo Konungens barn, och upphofvo sina
röst, och greto. Konungen och alle hans tjenare greto
ock ganska fast. 37 Men Absalom flydde, och drog
till Thalmai, Ammihuds son, Konungen i Gesur. Men
han jämrade sig öfver sin son alla dagar. 38 Men då
Absalom flydd var, och drog till Gesur, var han der i tre
år. 39 Och Konung David öfvergaf att draga ut emot
Absalom; ty han var hugsvalad öfver Amnon, att han
död var.

14 Men Joab, ZeruJa son, förmärkte att Konungens
hjerta var vändt till Absalom. 2 Och han sände
bort till Thekoa, och lät hämta dädan ena kloka qvinno,
och sade till henne: Jämra dig, och drag sorgkläder
uppå, och smörj dig icke med oljo; utan ställ dig såsom
en qvinna, den en lång tid hafver haft sorg öfver någon
dödan; 3 Och skall gå in till Konungen, och tala så
och så med honom. Och Joab gaf henne in hvad hon
säga skulle. 4 Och då Qvinnan af Thekoa ville tala
med Konungenom, föll hon på sitt anlete neder på
jordena, och tillbad, och sade: Hjelp mig, Konung. 5
Konungen sade till henne: Hvad är dig? Hon sade:
Jag är en enka, en qvinna som sorg hafver, och min
man är död; 6 Och din tjenarinna hade två söner; de
kifvade tillhopa på markene; och efter der var ingen,
som dem förtagat kunde, slog den ene den andra, och
drap honom. 7 Och si, nu reser sig upp hela slägten
emot dina tjenarinno, och säga: Få hit den som slog sin
broder ihjäl, att vi måge dräpa honom för hans broders
själ, den han dräpit hafver, och göra dig arfvingalösa;
och de vilja utsläcka mina gnisto, som ännu qvar är, att
minom man intet namn och ingen återlefva blifva skall
på jordene. 8 Konungen sade till qvinnona: Gack hem,
jag vill bjuda för dig. 9 Och qvinnan af Thekoa sade
till Konungen: Min herre Konung, missgerningen vare
uppå mig, och uppå mins faders hus; men Konungen
och hans stol vare oskyldig. 10 Konungen sade: Den
som emot dig talar, honom haf till mig, så skall han
intet mer röra dig. 11 Hon sade: Konungen tänke på
Herran din Gud, att de blodhämnare icke varda för
månge till att förderfva, och att min son icke förgörs.
Han sade: Så sant som Herren lefver, skall icke ett hår
falla på jordene af dinom son. 12 Och qvinnan sade: Låt
dina tjenarinno något säga minom herra Konungenom.
Han sade: Säg. 13 Qvinnan sade: Hvi hafver du ett
sådant tänkt emot Guds folk, att Konungen detta sagt
hafver, att han skall komma sig i skuld, och icke låta

igentaga sin fördrefna? 14 Ty vi dö döden, och förlöpe
såsom vatten i jordena, det man icke uppehåller; och
Gud vill icke taga lifvet bort, utan betänker sig, att det
fördrefna icke också skall fördrifvet varda af honom.
15 Så är jag nu kommen, till att tala med min herra
Konungen dessa ord; ty folket hafver förskräckt mig; ty
din tjenarinna tänkte: Jag skall tala med Konungenom;
kanhända, att han gör det hans tjenarinna säger. 16
Ty han skall väl höra sina tjenarinno, att han hjelper
mig ifrån allas deras hand, som mig, samt med minom
son, ifrå Guds arf förgöra vilja. 17 Och din tjenarinna
tänkte: Mins herras Konungens ord skall vara mig en
tröst; ty min herre Konungen är såsom en Guds Ängel,
så att han kan höra godt och ondt; derföre varder
ock Herren din Gud med dig blifvandes. 18 Konungen
svarade, och sade till qvinnona: Ljug icke för mig i
det jag frågar dig. Qvinnan sade: Min herre Konungen
tale. 19 Konungen sade: Är icke Joabs hand med dig
i allo desso? Qvinnan svarade, och sade: Så sant
som din själ lefver, min herre Konung, det är ingen
annan, antingen på högra handen eller den venstra,
utan såsom min herre Konungen sagt hafver; ty din
tjenare Joab hafver detta så budit mig, och han hafver
allt detta dine tjenarinno ingifvit. 20 Att jag skulle så
vända denna sakena, det hafver din tjenare Joab gjort;
men min herre är vis såsom en Guds Ängels vishet, så
att han allt vet på jordene. 21 Då sade Konungen till
Joab: Si, jag hafver detta gjort; så gack nu bort, och haf
pilten Absalom hem igen. 22 Då föll Joab på sitt ansigte
till jordena, och tillbad, och tackade Konungenom, och
sade: I dag förmärker din tjenare, att jag hafver funnit
nåd för din ögon, min herre Konung, att Konungen
gör hvad hans tjenare säger. 23 Så stod då Joab upp,
och for till Gesur, och hade Absalom till Jerusalem. 24
Men Konungen sade: Låt honom gå i sitt hus igen, och
icke se mitt ansigte. Och så kom då Absalom igen i
sitt hus, och såg intet Konungens ansigte. 25 Och i
hela Israel var icke en man så dägelig och så prislig
som Absalom; ifrå hans fotabjelle upp till hans hjessa
var ingen brist på honom. 26 Och när han skar sitt hår
af; det skedde gemenliga hvart år, ty det var honom
för tungt, så att man måste det afskära; så vog hans
hufvudhår tuhundrade siklar, efter Konungsvigt. 27 Och
Absalom vordo födde tre söner, och en dotter; hon
het Thamar, och var en dägelig qvinna. 28 Alltså blef
Absalom i tu år i Jerusalem, att han Konungens ansigte
intet såg. 29 Och Absalom sände efter Joab, att han
skulle sända honom till Konungen; och han ville icke
komma till honom. Han sände annan gången, likväl ville
han icke komma, 30 Då sade han till sina tjenare: Ser
det stycket af Joabs åker bredevid min, och han hafver
der bjugg uppå; så går bort, och sticker eld deruppå.
Så stucko Absaloms tjenare eld på det stycket. 31
Då stod Joab upp, och kom till Absalom i huset, och
sade till honom: Hvi hafva dine tjenare stuckit eld på
mitt stycke? 32 Absalom sade till Joab: Si, jag sände
efter dig, och lät säga dig: Kom till mig, att jag må
sända dig till Konungen, och låta säga: Hvi kom jag
ifrå Gesur? Det vore mig bättre, att jag ännu vore der.
Så låt mig nu få se Konungens ansigte; är ock någon
missgerning i mig, så dräp mig. 33 Och Joab gick in
till Konungen, och sade det honom; och han kallade
Absalom, att han kom in till Konungen; och han tillbad
på sitt ansigte neder till jordena för Konungenom; och
Konungen kysste Absalom.

15 Och det begaf sig derefter, att Absalom beställde
sig vagnar och resenärar, och femtio män, som
hans drabanter voro. 2 Och Absalom stod bittida upp
om morgonen, och gick in på den vägen vid porten; och
hvar någor hade ett ärende, så att han skulle komma
till rätta för Konungen, den kallade Absalom till sig,
och sade: Utaf hvad stad äst du? Då nu någor sade:
Din tjenare är utaf ene af Israels slägter, 3 Så sade
Absalom till honom: Si, din sak är god och rätt: men
du hafver ingen, som dig förhörer af Konungenom. 4
Och Absalom sade: Ack! ho sätter mig till domare i
landena, att hvar man måtte komma till mig, den någon
sak och klagan hafver, att jag måtte hjelpa honom till
rätta? 5 Och när någon gick fram till honom, till att
tala med honom, så räckte han sina hand ut, och fick
honom fatt, och kysste honom. 6 Vid det sättet gjorde
Absalom allom Israel, när de kommo med några saker
till Konungen; och stal alltså bort männernas hjerta af
Israel. 7 Efter fyratio år sade Absalom till Konungen:
Jag vill gå bort och fullkomna mitt löfte i Hebron, som
jag Herranom lofvat hafver. 8 Förty din tjenare gjorde
ett löfte, då jag bodde i Gesur i Syrien, och sade: När
Herren låter mig återkomma till Jerusalem, så vill jag
göra Herranom en Gudstjenst. 9 Konungen sade till
honom: Gack i frid. Och han stod upp, och gick till
Hebron. 10 Men Absalom hade utsändt spejare uti
alla Israels slägter, och lät säga: När I fån höra ljudet
af basunen, så säger: Absalom är Konung vorden i
Hebron. 11 Och med Absalom gingo tuhundrad män
af Jerusalem kallade; men de gingo i enfaldighet, och
visste intet af sakene. 12 Sände ock desslikes Absalom
efter Achitophel den Giloniten, Davids rådgifvare, utaf
hans stad Gilo; och som han nu hade offrat, vardt
förbundet starkt, och folket lopp till, och förökades med
Absalom. 13 Så kom en och bidade David, och sade:
Hvars mans hjerta i Israel följer Absalom efter. 14 Men
David sade till alla sina tjenare, som när honom voro i
Jerusalem: Upp, låt oss fly; ty här blifver ingen undflykt
för Absalom; skynder eder, låt oss gå, att han icke är
snarare än vi, och får oss fatt, och drifver inuppå oss

det ondt är, och slår staden med svärdsegg. 15 Då
sade Konungens tjenare till honom: Hvad min herre
Konungen täckes, si, här äro dine tjenare. 16 Och
Konungen gick ut till fot, med allt sitt hus; men han
lät blifva qvara tio frillor, till att bevara huset. 17 Och
då Konungen och allt folket till fot utkommo, gingo
de bortåt långt ifrå huset. 18 Och alle hans tjenare
gingo när honom; dertill alle Crethi och Plethi, och
alle de Gitthiter; sexhundrad män, som af Gath till
fot komne voro, gingo framför Konungenom. 19 Och
Konungen sade till Itthai den Gitthiten: Hvi går du
ock med oss? Vänd om, och blif när Konungenom; ty
du äst främmande; far ock igen till ditt rum. 20 I går
komst du, och i dag vågar du dig till att gå med oss?
Jag går hvart jag gå kan, vänd om, och dina bröder
med; dig vederfare barmhertighet och trohet. 21 Itthai
svarade, och sade: Så sant som Herren lefver, och
så sant som min herre Konungen lefver, hvar som
helst min herre Konungen blifver, antingen i lifvet eller i
döden, der skall din tjenare ock blifva. 22 David sade
till Itthai: Så kom, och gack med. Alltså gick Itthai den
Gitthiten, och alle hans män, och hela barnahopen,
som med honom var. 23 Och hela landet greto med
höga röst, och allt folket gick med; och Konungen gick
öfver den bäcken Kidron, och allt folket gick före, på
den vägen som löper åt öknena. 24 Och si, Zadok var
ock der, och alle Leviterna, som med honom voro, och
båro Gudsförbunds ark, och der satte de honom; och
AbJathar steg upp, tilldess allt folket kom utu stadenom.
25 Men Konungen sade till Zadok: Bär Guds ark åter
in i staden; om jag finner nåd för Herranom, så låter
han mig väl komma igen, och låter mig få se honom,
och sitt hus. 26 Men om han säger: Jag hafver intet
behag till dig; si, här är jag; han göre med mig såsom
honom täckes. 27 Och Konungen sade till Presten
Zadok: O Siare, vänd om igen i staden med frid; och
med eder Ahimaaz din son, och Jonathan, AbJathars
son. 28 Si, jag vill draga fram på slättmarkena i öknene,
tilldess bådskap kommer ifrån eder, och gifver mig all
ting tillkänna. 29 Så båro då Zadok och AbJathar Guds
ark in i Jerusalem igen, och blefvo der. 30 Men David
gick uppfor oljoberget, och gret, och hans hufvud var
skyldt, och han gick barfött; dertill allt folket, som med
honom var, hade hvar och en förskylt sitt hufvud, och
gingo uppåt gråtandes. 31 Och då David vardt sagdt,
att Achitohel var i förbundet med Absalom, sade han:
Herre, gör Achitophels rådslag till galenskap. 32 Och då
David kom öfverst på berget, der man plägar tillbedja
Gud; si, der mötte honom Husai, den Architen, med
sönderrifven kjortel, och jord på hans hufvud. 33 Och
David sade till honom: Om du går med mig, äst du mig
till tunga. 34 Men går du åter i staden, och säger till
Absalom: Jag är din tjenare, jag vill höra Konungenom
till; jag, som tillförene var dins faders tjenare, vill nu
vara din tjenare; så kan du göra Achitophels rådslag
om intet. 35 Och äro der Zadok och AbJathar Presterna
med dig; allt det du hörer utu Konungens hus, må du
undervisa Presterna Zadok och AbJathar. 36 Och si,
när dem äro två deras söner, Ahimaaz, Zadoks, och
Jonathan, AbJathars son, genom dem kan du bjuda
mig till hvad du förnimmer. 37 Så kom då Husai, Davids
vän, i staden, och Absalom kom till Jerusalem.

16 Och som David något litet var nedergången af
berget, si, då mötte honom Ziba, MephiBoseths
tjenare, med ett par sadlade åsnar; deruppå voro
tuhundrad bröd, och hundrade stycke russin, och
hundrade stycke fikon, och en lägel vin. 2 Då sade
Konungen till Ziba: Hvad vill du göra härmed? Ziba
sade: Åsnorna skola vara för Konungens husfolk, att de
derpå rida; och bröden och fikonen för tjenarena, att de
måga äta, och vinet till att dricka, när de varda trötte i
öknene. 3 Konungen sade: Hvar är dins herras son?
Ziba sade till Konungen: Si, han blef i Jerusalem; ty
han sade: I dag varder Israels hus mig igengifvandes
mins faders rike. 4 Konungen sade till Ziba: Si, allt
det MephiBoseth hafver, skall vara ditt. Ziba sade
med tillbedjande: Låt mig finna nåd för dig, min herre
Konung. 5 Då nu Konung David kom till Bahurim, si, då
gick der en man utaf Sauls hus slägt, han het Simei,
Gera son; han gick ut och bannades; 6 Och kastade
stenar åt David, och åt alla Konung Davids tjenare;
ty allt folk och alle de väldige voro vid hans högra,
och vid hans venstra sido. 7 Och sade Simei, då han
bannades: Härut, härut, du blodhund, du Belials man! 8
Herren hafver vedergullit dig allt Sauls hus blod, att du
äst vorden Konung i hans stad; nu hafver Herren gifvit
riket i din sons Absaloms hand; och si, nu tränger dig
din olycka; ty du äst en blodhund. 9 Men Abisai, ZeruJa
son, sade till Konungen: Skall denne döde hunden
banna min herra Konungen? Jag vill gå bort, och hugga
hufvudet af honom. 10 Konungen sade: I ZeruJa barn,
hvad hafver jag skaffa med eder? Låt honom banna, ty
Herren hafver budit honom banna David. Ho kan nu
säga, hvi gör du så? 11 Och David sade till Abisai, och
till alla sina tjenare: Si, min son, som af mitt lif kommen
är, går mig efter mitt lif; hvi ock icke nu Jemini son?
Låt honom betämma, att han bannar; ty Herren hafver
så budit honom. 12 Må hända, att Herren ser till mina
bedröfvelse, och Herren löner mig med godo dessa
bannor, som jag lider i dag. 13 Alltså gick David med sitt
folk framåt vägen; men Simei gick ut med bergssidone
jemte vid honom, och bannades, och kastade stenar till
honom, och hof jord. 14 Och Konungen kom derin, och
allt folket, som med honom var, trötte; och vederqvickte
sig der. 15 Men Absalom och allt folket, Israels män,

kommo till Jerusalem, och Achitophel med honom.
16 Då nu Husai den Architen, Davids vän, kom in
till Absalom, sade han till Absalom: Till lycko, herre
Konung, till lycko, herre Konung. 17 Absalom sade till
Husai: Är detta din barmhertighet emot din vän? Hvi
hafver du icke farit ut med dinom vän? 18 Husai sade
till Absalom: Icke så, utan den som Herren utväljer,
och detta folk, och hvar man i Israel, honom vill jag
tillhöra, och när honom blifva. 19 Och sedan, hvem
skulle jag tjena? Skulle jag icke tjena hans son? Såsom
jag hafver tjent dinom fader, så vill jag ock tjena dig.
20 Och Absalom sade till Achitophel: Gifver råd, hvad
skole vi göra? 21 Achitophel sade till Absalom: Lägg
dig när dins faders frillor, som han hafver låtit qvara
blifva till att bevara huset, så får hele Israel höra, att
du hafver gjort din fader illa luktande, och alles deras
hand, som när dig äro, blifver styrkt. 22 Då gjorde de till
Absalom ett tjäll uppå taket; och Absalom belåg sins
faders frillor för all Israels ögon. 23 På den tiden, då
Achitophel gaf ett råd, var det såsom man hade frågat
Gud om någon ting; alltså var all Achitophels rådslag,
både när David, och så när Absalom.

17 Och Achitophel sade till Absalom: Jag vill utvälja
mig tolftusend män, och stå upp till att fara efter
David i denna nattene; 2 Och vill öfverfalla honom,
medan han trött och mödd är. När jag nu förskräcker
honom, så att allt folket, som när honom är, flyr, vill jag
slå Konungen allena; 3 Och draga allt folket till dig igen.
När då hvar man till dig dragen är, såsom du begärar,
så blifver allt folket i frid. 4 Detta tycktes Absalom
vara godt, och allom äldstom i Israel. 5 Men Absalom
sade: Käre, låt oss ock kalla Husai den Architen, och
höra hvad han säger derom. 6 Och då Husai kom in
till Absalom, sade Absalom till honom: Sådant hafver
Achitophel sagt; säg du, skole vi göra så, eller ej? 7
Då sade Husai till Absalom: Det är intet godt råd, som
Achitophel i denna gången gifvit hafver. 8 Och Husai
sade ytterligare: Du känner väl din fader, och hans
män, att de äro starke och illsinnade såsom en björn,
hvilkom ungarna äro ifråtagne i markene. Dertill är din
fader en stridsman, och varder sig intet försummandes
med folkena. 9 Si, han hafver tilläfventyrs nu förvarat
sig någorstäds i en kulo, eller annorstäds. Om det
nu skedde, att det ginge icke väl i första gången,
och uppkomme ett rykte, och sades: Det är skedt en
slagtning på det folk, som Absalom efterföljer, 10 Så
varder hvar och en förtviflad, den dock eljest dugelig
är, och hafver ett hjerta såsom ett lejon; ty hela Israel
vet, att din fader är stark, och dugelige män de som
när honom äro. 11 Men det råder jag, att du församlar
dig hela Israel, ifrå Dan intill BerSeba, många såsom
sanden i hafvet; och din person drage ibland dem; 12
Så vilje vi öfverfalla honom på hvad rum vi finne honom,
och vilje komma öfver honom, såsom daggen faller på
jordena, att vi icke låte blifva en qvar, af honom och
alla hans män. 13 Om han församlar sig in uti någon
stad, så skall hela Israel kasta linor kringom samma
stad, och rycka honom i strömmen, att der skall icke
finnas en sten igen af. 14 Då sade Absalom, och hvar
och en i Israel: Husai den Architens råd är bättre, än
Achitophels råd. Men Herren skickade det så, att det
goda Achitophels råd skulle varda förhindradt, på det
att Herren skulle låta komma en olycko på Absalom.
15 Och Husai sade till Zadok och AbJathar Presterna:
Så och så hafver Achitophel rådt Absalom och dem
äldstom i Israel; men jag hafver så och så rådt. 16
Så sänder nu med hast åstad, och båder David, och
säger: Blif icke öfver nattena på slättmarkene i öknene;
utan drag deröfver snarliga, att Konungen icke varder
uppsluken, och allt folket, som med honom är. 17 Men
Jonathan och Ahimaaz stodo vid den brunnen Rogel;
och en tjenstepiga gick bort, och sade dem det; och
de gingo åstad, och sade det Konung David; förty de
torde icke låta sig se, så att de kommo in i staden. 18
Men en dräng fick se dem, och sade det för Absalom.
Då gingo de både med hast sin väg, och kommo uti
ens mans hus i Bahurim; han hade en brunn i sinom
gård, der stego de in. 19 Och qvinnan tog och bredde
ett öfvertäckelse öfver brunnshålet, och slog der gryn
uppå, så att man kunde det intet märka. 20 Då nu
Absaloms tjenare kommo till qvinnona i huset, sade
de: Hvar är Ahimaaz och Jonathan? Qvinnan sade till
dem: De gingo öfver vattubäcken. Och då de sökte,
och funno intet, gingo de tillbaka igen till Jerusalem. 21
Och då de voro bortgångne, stego de upp utu brunnen,
och gingo sina färde; och underviste det Konung David,
och sade till David: Står upp, och går med hast öfver
älfvena; ty så och så hafver Achitophel gifvit råd emot
eder. 22 Då stod David upp, och allt folket, som när
honom var, och gingo öfver Jordan, tilldess morgon
ljust vardt; och icke en fattades, som icke var kommen
öfver Jordan. 23 Då Achitophel såg, att hans råd icke
hade framgång, sadlade han sin åsna, och stod upp,
och for hem i sin stad, och skickade om sitt hus, och
hängde sig, och blef död, och vardt begrafven i sins
faders graf. 24 Och David kom till Mahanaim; och
Absalom drog öfver Jordan, och alle Israels män med
honom. 25 Och Absalom hade satt Amasa i Joabs
stad öfver hären; och Amasa var ens mans son, som
het Jithra, en Israelit, hvilken låg när Abigail, Nahas
dotter, ZeruJa syster, Joabs moder. 26 Men Israel
och Absalom lägrade sig i Gilead. 27 Då David var
kommen till Mahanaim, kommo der Sobi, Nahas son, af
Rabba Ammons barnas, och Machir, Ammiels son af
Lodebar, och Barsillai, en Gileadit af Rogelim; 28 Och

förde sängkläder, bäcken, lerkäril, hvete, bjugg, mjöl,
torkad ax, bönor, linse, gryn, 29 Hannog, smör, får, och
nötaostar till David, och till folket, som med honom var,
till spisning; ty de tänkte, folket varder hungrigt, trött
och törstigt i öknene.

18 Och David skickade folket, som när honom var,
och satte höfvitsmän öfver dem, öfver tusend,
och öfver hundrad; 2 Och sände ut folket, en tredjepart
under Joab, och en tredjepart under Abisai, ZeruJa
son, Joabs broder, och en tredjepart under Itthai den
Gitthiten. Och Konungen sade till folket: Jag vill ock
draga ut med eder. 3 Men folket sade: Du skall icke
draga ut; förty om vi än flydde, eller hälften af oss
blefve döde, der skola de intet om sköta; men du äst så
mycket som tiotusend af oss; så är det nu bättre, att
du må vara oss till hjelp utu stadenom. 4 Konungen
sade till dem: Såsom eder täckes, så vill jag göra. Och
Konungen blef ståndandes i portenom, och allt folket
drog ut, vid hundrad, och vid tusend. 5 Och Konungen
böd Joab och Abisai, och Itthai, och sade: Farer mig
sakta med pilten Absalom. Och allt folket hörde, att
Konungen böd alla höfvitsmännerna om Absalom. 6
Och då folket kom ut i markena emot Israel, vardt stridt
i Ephraims skog. 7 Och Israels folk vardt der slaget
för Davids tjenare, så att i den dagen skedde en stor
slagtning, till tjugutusend män. 8 Och striden vardt
der förströdd uppå allt landet; och skogen uppfrätte
flera på den dagen än svärdet. 9 Och Absalom mötte
Davids tjenare, och red på en mula; och då mulen
kom under en stor tjock ek, fastnade hans hufvud vid
ekena, och han blef hängandes emellan himmel och
jord; men mulen lopp sin väg undan honom. 10 Då
en man fick det se, bådade han det Joab och sade:
Si, jag såg Absalom hänga vid en ek. 11 Och Joab
sade till mannen, som det bådade: Si, sågst du det, hvi
slog du honom icke der till jordena? Så ville jag gifvit
dig på mina vägnar tio silfpenningar, och ett bälte. 12
Mannen sade till Joab: Om du hade vägit mig tusende
silfpenningar i mina hand, så ville jag ändå icke låtit
komma min hand på Konungens son; ty Konungen
böd dig, och Abisai, och Itthai, i våro åhöro, och sade:
Förvarer mig pilten Absalom. 13 Eller om jag än något
ondt gjort hade på min själs fara, efter för Konungenom
intet fördoldt varder, skulle du väl sjelfver fallit mig
emot. 14 Joab sade: Icke så; jag vill till honom för din
ögon. Då tog Joab tre spetsar i sin hand, och stötte
dem Absalom i hjertat, medan han ännu lefde i ekene.
15 Och tio unge karlar, Joabs vapnedragare, gåfvo sig
omkring honom, och slogo honom ihjäl. 16 Då blåste
Joab i basunen, och kallade folket igen, att de icke mer
skulle jaga efter Israel; ty Joab ville skona folket. 17
Och de togo Absalom och kastade honom i skogen
uti en stor grop, och lade en stor hop med stenar på
honom; och hele Israel flydde, hvar och en i sina hyddo.
18 Men Absalom hade sig upprest en stod, medan han
ännu lefde, den står i Konungsdalenom; ty han sade:
Jag hafver ingen son; derföre skall detta vara mins
namns åminnelse; och kallade den stodena efter sitt
namn, och heter ännu på denna dag Absaloms rum. 19
Ahimaaz, Zadoks son, sade: Käre, låt mig löpa, och
förkunna Konungenom, att Herren hafver skaffat honom
rätt af hans fiendars händer. 20 Joab sade till honom:
Du bär ingen god tidende i denna dagen; på en annan
dag må du bära tidende, och icke i dag; ty Konungens
son är död. 21 Men till Cusi sade Joab: Gack åstad, och
båda Konungen hvad du sett hafver. Och Cusi tillbad
Joab, och lopp. 22 Men Ahimaaz, Zadoks son, sade
åter till Joab: Huru, om jag ock löper efter Cusi? Joab
sade: Hvad vill du löpa, min son? Kom hit, du bär ingen
god tidende. 23 Han svarade: Huru, om jag lopp? Han
sade till honom: Så löp. Så lopp då Ahimaaz på den
genesta vägen, och kom förr än Cusi. 24 Men David
satt emellan två portar; och väktaren gick uppå taket
åt porten om på muren, och lyfte sin ögon upp, och
fick se en man löpandes allena; 25 Och han ropade,
och sade det Konungenom. Konungen sade: Är han
allena, så är det god tidende i hans mun. Som han
ännu lopp, och kom närmer, 26 Fick väktaren se en
annan man löpandes, och han ropade af murenom, och
sade: Si, en man löper allena. Åter sade Konungen:
Den är ock ett godt bådskap. 27 Väktaren sade: Mig
synes den förstas löpande, såsom det vore Ahimaaz
löpande, Zadoks sons. Och Konungen sade: Det är en
god man, och han bär god tidende. 28 Ahimaaz ropade,
och sade till Konungen: Frid; och tillbad för Konungen
på sitt anlete ned till jordena, och sade: Lofvad vare
Herren din Gud, som de menniskor beslutit hafver, som
upphofvo sina hand emot min herra Konungen. 29
Konungen sade: Mår ock pilten Absalom väl? Ahimaaz
sade: Jag såg ett stort sorl, då Konungens tjenare Joab
sände mig, din tjenare, och jag vet icke hvad det var.
30 Konungen sade: Gack afsides, och statt der; och
han gick afsides, och stod der. 31 Si, då kom Cusi,
och sade: Jag bär god tidende, min herre Konung:
Herren hafver i dag skaffat dig rätt af allas deras hand,
som sig hafva uppsatt emot dig. 32 Konungen sade till
Cusi: Mår ock pilten Absalom väl? Cusi sade: Gånge
så med alla mins herras Konungens fiendar såsom
med piltenom går, och med alla dem som sätta sig upp
emot dig, till att göra dig ondt. 33 Då vardt Konungen
sorgse, och gick upp i salen i portenom, och gret; och
vid han gick, sade han: Min son Absalom, min son, min
son Absalom! Gifve Gud, att jag måtte dö för dig. O
Absalom! min son, min son!

19 Och det vardt bådadt Joab: Si, Konungen gråter,
och beklagar sig om Absalom. **2** Och vardt i den
dagen en sorg af segren i hela folkena; förty folket
hade i den dagen hört, att Konungen var bedröfvad om
sin son. **3** Och folket drog sig bort i den dagen, så att
det icke kom i staden, lika som ett folk drager sig bort,
som till blygd kommet är, när det i strid flytt hafver. **4**
Men Konungen förskylde sitt ansigte, och ropade högt:
Ack! min son Absalom! Absalom, min son, min son!
5 Så gick Joab in uti huset till Konungen, och sade:
Du hafver i dag till blygd gjort alla dina tjenare, som
i dag undsatt hafva dina, dina söners, dina döttrars,
dina hustrurs och dina frillors själar; **6** Så att du hafver
dem kär som dig hata, och hatar dem som dig kär
hafva; ty du låter dig märka i dag, att dig ligger ingen
magt uppå höfvitsmännerna och tjenarena; utan jag
märker i dag väl, att om allenast Absalom lefde dig,
och vi alle i dag döde vore, det skulle dig tycka så
godt vara. **7** Så statt nu upp, och gack ut, och tala
vänliga med dina tjenare; ty jag svär dig vid Herran:
Om du icke går ut, blifver icke en man qvar när dig
öfver denna nattena; det skall vara dig värre, än allt
det onda som öfver dig kommet är, ifrå din ungdom
allt intill nu. **8** Då stod Konungen upp, och satte sig
i porten, och allo folkena vardt sagdt: Si, Konungen
sitter i portenom. Så kom allt folket för Konungen; men
Israel var flydd, hvar och en i sin hyddo. **9** Och allt
folket kifvade tillhopa i alla Israels slägter, och sade:
Konungen hafver hulpit oss utu våra fiendars hand, och
förlossat oss utu de Philisteers hand, och hafver måst
fly utaf landena för Absalom. **10** Så är Absalom död
blifven i stridene, den vi öfver oss smort hade; hvi ären
I nu så stilla, att I icke hemten Konungen igen? **11** Och
Konungen sände till Zadok och AbJathar Presterna,
och lät säga dem: Taler med de äldsta i Juda, och
säger: Hvi viljen I vara de siste, till att hemta Konungen
hem i sitt hus igen? Ty hela Israels tal var kommet
för Konungen i hans hus. **12** I ären mine bröder, mitt
ben, och mitt kött; hvi viljen I då vara de siste, till att
hemta Konungen igen? **13** Och till Amasa säger: Äst
du icke mitt ben, och mitt kött? Gud göre mig det och
det, om du icke skall blifva härhöfvitsman för mig, så
länge du lefver, i Joabs stad. **14** Och han bevekte alla
Juda mäns hjerta, såsom ens mans; och de sände till
Konungen: Kom igen, du och alle dine tjenare. **15** Så
kom då Konungen igen. Och som han kom till Jordan,
voro Juda män komne till Gilgal, till att draga neder
emot Konungen, att de skulle föra Konungen öfver
Jordan. **16** Och Simei, Gera son, Jemini sons, som i
Bahurim bodde, hastade sig, och drog neder med Juda
män emot Konung David. **17** Och med honom voro
tusende män af BenJamin; desslikes ock Ziba, den
tjenaren af Sauls hus, med hans femton söner, och
tjugu tjenare, och de skyndade sig öfver Jordan; **18**
Och beredde färjona för Konungenom, att de skulle föra
Konungens tjenare öfver, och göra det honom till vilja
var. Och Simei, Gera son, föll neder för Konungen, då
han for öfver Jordan; **19** Och sade till Konungen: Min
Herre, tillräkna mig icke den missgerning, och kom icke
ihåg, att din tjenare förtörnade dig den dagen, då min
herre Konungen gick utu Jerusalem, och Konungen
lägge ett icke på hjertat; **20** Ty din tjenare känner,
att jag syndat hafver. Och si, jag är i dag den förste
kommen utaf Josephs hus, att jag skulle draga neder
emot min herra Konungen. **21** Men Abisai, ZeruJa son,
svarade, och sade: Och skulle icke Simei derföre dö,
som bannade Herrans smorda? **22** David sade: Hvad
hafver jag beställa med eder, I ZeruJa barn, att I viljen
i dag varda mig till Satan? Skulle i dag någor dö i
Israel? Menar du att jag icke vet, att jag i dag är vorden
Konung öfver Israel? **23** Och Konungen sade till Simei:
Du skall icke dö; och Konungen svor honom. **24** Kom
också MephiBoseth, Sauls son, neder emot Konungen,
och hade intet ryktat sina fötter, eller sitt skägg, eller
tvagit sin kläder, ifrå den dagen Konungen bortgången
var, intill den dagen då han kom med frid. **25** Då
han nu till Jerusalem kom, till att möta Konungenom,
sade Konungen till honom: Hvi for du icke med mig,
MephiBoseth? **26** Och han sade: Min herre Konung,
min tjenare gjorde orätt emot mig; ty din tjenare tänkte:
Jag vill sadla en åsna, och stiga deruppå, och rida till
min herra Konungen; förty din tjenare är ofärdig. **27**
Dertill hafver han ock beklagat din tjenare för min herra
Konungenom; men min herre Konungen är såsom en
Guds Ängel, och må göra hvad honom täckes. **28** Ty
allt mins faders hus hafver icke varit utan till döden
skyldigt för minom herra Konungenom; så hafver du
dock satt din tjenare ibland dem, som äta öfver ditt
bord; hvad rätt hafver jag mer, eller hvad kan jag mer
ropa till Konungen? **29** Konungen sade till honom:
Hvad talar du mer härom? Jag hafver sagt det, du och
Ziba skifter åkren med hvarannan. **30** MephiBoseth
sade till Konungen: Han må tagan allsamman, efter
min herre Konungen med frid hemkommen är. **31** Och
Barsillai, den Gileaditen, kom neder ifrå Roglim, och for
öfver Jordan för Konungen, på det han skulle ledsaga
honom öfver Jordan. **32** Och Barsillai var fast gammal,
väl åttatio år; han hade försörjt Konungen, medan han
var i Mahanaim; ty han var en ganska väldig man. **33**
Och Konungen sade till Barsillai: Du skall draga fram
med mig; jag vill försörja dig med mig i Jerusalem. **34**
Men Barsillai sade till Konungen: Hvad är det jag ännu
hafver till att lefva, att jag ännu skulle draga upp med
Konungenom till Jerusalem? **35** Jag är i dag åttatio år
gammal; huru skulle jag känna hvad godt eller ondt
är? Eller smaka hvad jag äter eller dricker? Eller höra

hvad de sångare eller sångerskor sjunga? Hvi skulle
din tjenare ytterligare besvära min herra Konungen?
36 Din tjenare skall något litet fara med Konungenom
öfver Jordan; hvi skulle Konungen göra mig en sådana
vedergällning? 37 Låt din tjenare vända om igen, att jag
må dö i minom stad, och varda begrafven i mins faders
och mine moders grift. Si, der är din tjenare Chimham,
den låt draga öfver med min herra Konungen; och gör
honom hvad dig täckes. 38 Konungen sade: Chimham
skall draga öfver med mig, och jag vill göra honom
hvad dig är till vilja; och allt det du bedes af mig, det vill
jag göra dig. 39 Och då allt folket var kommet öfver
Jordan, och Konungen desslikes, kysste Konungen
Barsillai, och välsignade honom; och han vände om
igen till sitt rum. 40 Och Konungen drog öfver till Gilgal,
och Chimham for med honom; och allt Juda folk hade
fört Konungen öfver; men Israels folk var icke utan
hälften der. 41 Och si, då kommo alle Israels män till
Konungen, och sade till honom: Hvi hafva våre bröder,
Juda män, stulit dig, och hafva fört Konungen och hans
hus öfver Jordan, och alla Davids män med honom? 42
Då svarade de af Juda dem af Israel: Konungen är oss
när åkommen; hvi ären I der vrede före? Menen I, att vi
af Konungenom kost och skänker fått hafve? 43 Så
svarade då de af Israel dem af Juda, och sade: Vi hafve
tio sinom mer, med Konungenom, med David också, än
I; hvi hafver du då så ringa aktat mig, att vi icke måtte
hafva varit de förste, till att hemta vår Konung? Men de
af Juda talade hårdare, än de män af Israel.

20 Och dit var kommen en Belials man, som het
Seba, Bichri son, ens mans af Jemini, han blåste
i basunen, och sade: Vi hafve ingen del i David, eller
något arf i Isai son; hvar och en fare i sina hyddo,
o Israel! 2 Då föll ifrå David hvar man i Israel, och
följde Seba, Bichri son; men Juda män blefvo vid sin
Konung, ifrå Jordan intill Jerusalem. 3 Då Konung
David kom hem till Jerusalem, tog han de tio frillor, som
han återleft hade till att bevara huset, och satte dem i
förvaring, och försörjde dem; men han belåg dem intet
mer; och de voro så innelyckta intill deras död, och
lefde i enkodom. 4 Och Konungen sade till Amasa:
Kalla mig tillhopa alla Juda män, på tredje dagen; och
du skall också vara vid handena. 5 Och Amasa gick
bort till att kalla tillhopa Juda; och han fördröjde öfver
den tiden, som han honom förelagt hade. 6 Och David
sade till Abisai: Nu varder oss Seba, Bichri son, mer
vedermödo görandes än Absalom; tag du dins herras
tjenare, och jaga efter honom, att han tilläfventyrs icke
finner fasta städer för sig, och undslipper utu vår ögon.
7 Då drogo ut med honom Joabs män, dertill Crethi och
Plethi, och alle starke; men de drogo ut af Jerusalem,
till att jaga efter Seba, Bichri son. 8 Som de nu komne
voro till den stora stenen i Gibeon, kom Amasa der
emot dem; och Joab var begjordad öfver sin kläder,
som han uppå hade, och hade bundit derutanöfver ett
svärd, det hängde vid hans länd i skidone; och det gick
väl ut och in. 9 Och Joab sade till Amasa: Frid vare
med dig, min broder; och Joab fattade Amasa i skägget
med högra handene, såsom han ville kyssa honom. 10
Och Amasa gaf icke akt på svärdet i Joabs hand. Och
han stack honom dermed i buken, så att hans inelfver
utgingo på jordena, och gaf honom intet styng mer; och
han blef död. Men Joab och hans broder Abisai jagade
efter Seba, Bichri son. 11 Och en af Joabs tjenare blef
ståndandes när honom, och sade: Hvilken dristar sig
emot Joab, och hvilken går efter Joab när David? 12
Men Amasa låg sölad i blodet midt uppå vägenom.
Då nu en såg, att allt folket blef der ståndandes, drog
han Amasa af vägen bort på markena, och kastade
kläder på honom; efter han såg att, hvilken till honom
kom, han blef der ståndandes. 13 Då han nu var utaf
vägenom tagen, följde hvar man efter Joab, till att jaga
efter Seba, Bichri son. 14 Och han drog genom alla
Israels slägter, till Abel och BethMaacha, och hela
Haberim; och de församlade sig, och följde honom
efter; 15 Och kommo, och belade honom i Abel och
BethMaacha, och de gjorde en skam om staden, och
trädde intill muren; och allt folket, som med Joab var,
stormade och ville kasta muren omkull. 16 Då ropade
en vis qvinna utu stadenom: Hörer, hörer; säger till
Joab, att han kommer hit, jag vill tala med honom.
17 Och då han kom till henne, sade qvinnan: Äst du
Joab? Han sade: Ja. Hon sade till honom: Hör dine
tjenarinnos tal. Han sade: Jag hörer. 18 Hon sade: I
förtiden sade man: Den som fråga vill, han fråge i Abel;
och så gick det väl till. 19 Detta är den redelige och
trogne staden i Israel, och du vill dräpa staden och
modrena i Israel? Hvi vill du uppsluka Herrans arfvedel?
20 Joab svarade, och sade: Bort det, bort det ifrå mig,
att jag uppsluka eller förderfva skulle. 21 Det hafver
sig icke så; utan en man af Ephraims berg, benämnd
Seba, Bichri son, hafver upphäfvit sig emot Konung
David: Får honom hitut allena, så vill jag draga af ifrå
stadenom. Qvinnan sade till Joab: Si, hans hufvud skall
varda kastadt ut till dig öfver muren. 22 Och qvinnan
kom in till allt folket med sine vishet; och de höggo
Seba, Bichri son, hufvudet af, och kastade det ut till
Joab. Då blåste han i basunen, och de åtskiljde sig ifrå
stadenom, hvar och en uti sin hyddo; och Joab kom
igen till Konungen i Jerusalem. 23 Och Joab var öfver
all Israels här; Benaja, Jojada son, var öfver Crethi och
Plethi; 24 Adoram var räntomästare; Josaphat, Ahiluds
son, var canceller; 25 Seja var skrifvare; Zadok och
AbJathar voro Prester; 26 Dertill var Ira, den Jairiten,
Davids Prest.

21 Så vardt en hård tid i Davids dagar i tre år efter
hvartannat; och David sökte Herrans ansigte;
och Herren sade: För Sauls skull, och för det blodhus
skull, derföre att han drap de Gibeoniter. **2** Då lät
Konungen kalla de Gibeoniter, och talade med dem;
men de Gibeoniter voro icke utaf Israels barn, utan
voro igenblefne utaf de Amoreer; men Israels barn
hade svorit dem; och Saul sökte efter att slå dem
i sitt nit för Israels barn och Juda. **3** Så sade nu
David till de Gibeoniter: Hvad skall jag göra eder?
Och hvarmed skall jag försonat, att I mågen välsigna
Herrans arfvedel? **4** De Gibeoniter svarade honom:
Oss är intet om guld eller silfver af Saul eller hans
hus; och är oss intet om, att någor skall dräpas af
Israel. Han sade: Hvad sägen I då, det jag eder göra
skall? **5** De sade till Konungen: Den mannen, som
oss förderfvat och tillintetgjort hafver, honom skole
vi förderfva, så att intet blifver qvart af honom i alla
Israels gränsor. **6** Gif oss sju män utaf hans hus, att
vi upphänge dem Herranom i Gibea Sauls, Herrans
utvaldas. Konungen sade: Jag vill få eder dem. **7**
Men Konungen skonade MephiBoseth, Jonathans son,
Sauls sons, för Herrans eds skull, som emellan dem
var, nämliga, emellan David och Jonathan, Sauls son.
8 Men de två Rizpa söner, Aja dotters, hvilka hon Saul
födt hade, Armoni och MephiBoseth; dertill de fem
Michals söner Sauls dotters, hvilka hon Adriel, Barsillai
den Meholathitens son, födt hade, tog Konungen; **9**
Och fick dem uti de Gibeoniters hand; dem upphängde
de på bergena för Herranom. Och så föllo desse sju
på eno reso; och blefvo döde i första andene, när
bjugganden uppågick. **10** Då tog Rizpa, Aja dotter,
en säck och bredde honom på ena håll i andenes
begynnelse, intilldess vattnet af himmelen dröp uppå
dem; och lät i den dagen inga himmelens foglar sätta
sig på dem; ej heller markenes djur om nattena. **11** Och
det vardt sagdt David, hvad Rizpa, Aja dotter, Sauls
frilla, gjort hade. **12** Och David gick bort, och tog Sauls
ben, och Jonathans hans sons ben ifrå de borgare i
Jabes i Gilead, hvilken de utaf Bethsans gato stulit
hade; der de Philisteer dem hängt hade, på den tiden
då de Philisteer slogo Saul på Gilboa berg; **13** Och
förde dem dädan ditupp, och samkade dem tillhopa
med de hängdas ben; **14** Och begrofvo Sauls och hans
sons Jonathans ben i BenJamins land i Zela, i hans
faders Kis graf; och gjorde allt såsom Konungen budit
hade. Alltså vardt då Gud sedan landena försonad.
15 Så hof sig åter ett örlig upp utaf de Philisteer emot
Israel. Och David drog neder, och hans tjenare med
honom, och stridde emot de Philisteer. Och David vardt
trött. **16** Och Jesbi af Nob, hvilken en af Rapha barn var,
och hans glafvens vigt var trehundrad kopparsvigter,
och han hade ett nytt harnesk uppå, han for efter att
slå David. **17** Men Abisai, ZeruJa son, halp honom,
och slog den Philisteen ihjäl. Då svoro honom Davids
män, och sade: Du skall icke mer draga ut med oss i
strid, att icke utsläckes lyktan i Israel. **18** Sedan hof
sig åter ett örlig upp i Gob med de Philisteer; då slog
Sibbechai, den Husathiten, Saph, den ock en var utaf
de Rapha barn. **19** Och sig hof ännu upp ett örlig i Gob
med de Philisteer; då slog ElhananJaere, Orgims son,
en BethLehemit, Goliath, den Gitthiten, hvilken hade en
spets, hvilkens stång var såsom ett väfträ. **20** Och sig
upphof ännu ett örlig i Gath. Der var en lång man, han
hade sex finger på sina händer, och sex tår på sina
fötter, så att de voro fyra och tjugu på talet; och han var
också födder af Rapha. **21** Och då han talade hädelse
till Israel, slog honom Jonathan, Simea son, Davids
broders. **22** Desse fyra voro Rapha födde i Gath; och
föllo igenom Davids och hans tjenares hand.

22 Och David talade för Herranom denna visones
ord, den tid då Herren hade hulpit honom ifrån
alla hans fiendars hand, och ifrå Sauls hand; **2** Och
sade: Herren är min klippa, och min borg, och min
Frälsare. **3** Gud är min tröst, på honom vill jag trösta;
min sköld och mine helsos horn; mitt beskärm, och min
tillflykt, min Frälsare, du som mig hjelper ifrån orätt.
4 Jag vill lofva och åkalla Herran, så blifver jag ifrå
mina fiendar förlossad. **5** Ty dödsens förderf hade
omhvärft mig; och Belials bäcker hade förskräckt mig.
6 Helvetes band omhvärfde mig; och dödsens snaror
öfverföllo mig. **(Sheol h7585)** **7** När jag bedröfvad är,
vill jag åkalla Herran, och ropa till min Gud, så hörer
han mina röst utaf sitt tempel; och mitt rop kommer
för honom i hans öron. **8** Jorden bäfvade och skalf;
himmelens grundvalar hafva sig rört, och gifvit sig, då
han var vred. **9** Rök gick upp utaf hans näso, och
förtärande eld utaf hans mun; så att det ljungade deraf.
10 Himmelen böjde han, och steg neder; och mörker
var under hans fötter. **11** Och han steg på Cherub,
och flög, och syntes på vädrens vingar. **12** Hans tjäll
kringom honom var mörker, och svart tjockt moln. **13**
Af skenet för honom brann det med ljungande. **14**
Herren dundrade af himmelen; och den Högste lät
utgå sitt dunder. **15** Han sköt sina pilar, och förströdde
dem; han lät ljunga, och förskräckte dem. **16** Då såg
man vattnet uppvälla; och jordenes grund vardt blottad
genom Herrans straff, och genom hans näsos anda
och blåst. **17** Han sände utaf höjdene, och hemtade
mig, och drog mig utu stor vatten. **18** Han frälste mig
ifrå mina starka fiendar; ifrå mina hatare, som mig för
mägtige voro; **19** De mig öfverföllo i mine olyckos tid;
och Herren är min tröst vorden. **20** Han hafver utfört
mig på rymdena. Han tog mig ut; förty han hade lust till
mig. **21** Herren gör väl vid mig efter mina rättfärdighet;

han betalar mig efter mina händers renhet. 22 Ty jag
håller Herrans vägar, och är icke ogudaktig vorden
emot min Gud. 23 Förty alla hans rätter hafver jag
för ögon; och hans bud kastar jag icke ifrå mig. 24
Men jag är utan vank för honom, och bevarar mig
för synd. 25 Derföre vedergäller mig Herren efter min
rättfärdighet; efter min renhet för hans ögon. 26 Med de
heliga äst du helig; med de fromma äst du from. 27
Med de rena äst du ren; och vid de afvoga ställer du
dig afvog. 28 Ty du hjelper det elända folk; och med
din ögon förnedrar du de höga. 29 Ty du, Herre, äst
min lykta; Herren upplyser mitt mörker. 30 Förty med
dig kan jag nederslå krigsfolk; och genom min Gud
springa öfver muren. 31 Guds vägar äro utan brist;
Herrans tal är genomluttradt; han är en sköld allom
dem som hoppas till honom. 32 Ty hvilken är en Gud,
utan Herren? Och hvilken är en tröst, utan vår Gud?
33 Gud styrker mig med kraft, och visar mig en väg
utan brist. 34 Han gör mina fötter lika som hjortars; och
sätter mig uppå mina höjder. 35 Han lärer mina händer
strida, och drifver mina armars kopparbåga. 36 Och du
gifver mig dine helsos sköld; och när du förnedrar mig,
gör du mig storan. 37 Du gör rum för mig till att gå,
att mina fötter icke slinta. 38 Jag vill jaga efter mina
fiendar, och förgöra dem; och vill icke omvända, tilldess
jag gör en ända med dem. 39 Jag vill förgöra dem,
och nederslå dem, och de skola icke stå mig emot;
de måste falla under mina fötter. 40 Du kan omgjorda
mig med kraft till strid; du kan kasta dem under mig,
som sätta sig upp emot mig. 41 Du gifver mig mina
fiendar på flyktena, att jag må förstöra dem som mig
hata. 42 De ropa, men der är ingen hjelpare; till Herran,
men han svarar dem intet. 43 Jag skall sönderstöta
dem såsom stoft på jordene; såsom träck uppå gatone
skall jag göra dem till mull, och förströ dem. 44 Du
hjelper mig ifrå det trätosamma folket; och bevarar mig
till ett hufvud öfver Hedningarna. Det folk, som jag intet
kände, skall tjena mig. 45 De främmande barn försaka
mig; men desse lyda mig med hörsam öron. 46 De
främmande barn äro försmäktade, och brytas i sina
bojor. 47 Herren lefver, och lofvad vare min tröst; och
varde upphöjd Gud, mine helsos tröst. 48 Gud, som
gifver mig hämnden, och kastar folk under mig; 49
Han förer mig ut ifrå mina fiendar, och ifrå dem, som
sätta sig emot mig, upphöjer du mig; och ifrå vrångvisa
män frälsar du mig. 50 Derföre vill jag tacka dig, Herre,
ibland Hedningarna, och dino Namne lofsjunga; 51 Den
der stor salighet bevisar sinom Konung; och gör väl
med David sinom smorda, och med hans säd i evig tid.

23 Dessa äro de sista Davids ord; David, Isai son,
sade: Den mannen sadet, som för en Jacobs
Guds smord uppsätter är, och en lustig Israels diktare.
2 Herrans Ande hafver talat genom mig, och hans ord är
skedt genom mina tungo. 3 Israels Gud hafver talat till
mig; Israels tröst hafver mig tillsagt, den der råder öfver
menniskorna, den rättvise rådanden i Guds fruktan; 4
Såsom ljuset är om morgonen, då solen uppgår bittida,
utan moln; och af skenet efter regn växer gräs upp af
jordene. 5 Ty ingen ting är för Gudi såsom mitt hus; ty
han hafver gjort ett evigt förbund med mig, i alla måtto
visst och fast; ty det är all min salighet, och all lust, att
intet så växa skall. 6 Men den ogudaktige Belial skall
varda alldeles utrotad såsom törne, så att man intet
behåller deraf. 7 Och om någor antastar dem, skola
de med jern och spets platt förderfva dem; och man
skall uppbränna dem med eld i deras rum. 8 Desse
äro namnen af Davids hjeltar: Jasabeam, Hachmoni
son, den ypperste ibland tre; hvilken upphof sin spets,
och slog ihjäl åttahundrad i ena reso. 9 Näst honom
var Eleazar, Dodi son, Ahohi sons, ibland de tre hjeltar
med David, då de förhädde de Philisteer, och voro der
församlade till strid, och Israels män drogo upp. 10
Då stod han, och slog de Philisteer, tilldess hans hand
dofnade, trött af svärdena. Och Herren gaf en stor
salighet på den tiden, så att folket vände om igen efter
honom till att röfva. 11 Efter honom var Samma, Age
son, den Hararitens. Då de Philisteer församlade sig i
en rota, och der var en åker full med linse, och folket
flydde för de Philisteer; 12 Då trädde han midt uppå den
åkren, och undsatte honom, och slog de Philisteer; och
Herren gaf en stor salighet. 13 Och desse tre ypperste
ibland tretio kommo neder i andene, till David uti kulona
Adullam; och de Philisteers rote låg i Rephaims dal.
14 Men David var på den tiden på borgene; och de
Philisteers folk låg i BethLehem. 15 Och David vardt
lysten och sade: Ho vill hemta mig dricka af det vatten i
BethLehems brunn, under portenom? 16 Då föllo de tre
hjeltar in uti de Philisteers lägre, och hemtade vatten
utu brunnenom i BethLehem, under porten, och båro till
David; men han ville intet dricka det, utan utgöt det
Herranom; 17 Och sade: Det låte Herren vara långt
ifrå mig, att jag detta göra skulle; är det icke de mäns
blod, som sitt lif vågade, och gingo dit? Och han ville
icke drickat. Det gjorde nu de tre hjeltar. 18 Abisai,
Joabs broder, ZeruJa son, var ock en ypperst ibland
tre. Han hof sin spets upp, och slog trehundrad, och
var också prisad ibland tre; 19 Och den härligaste
ibland tre och var deras öfverste; men han kom icke
intill de tre. 20 Och Benaja, Jojada son, IsHails sons af
storom gerningom, af Kabzeel, han slog tu de Moabiters
lejon, och gick ned, och slog ett lejon i brunnenom i
snötiden; 21 Och slog desslikes en grufvelig Egyptisk
man; den hade en spets i sine hand; men han gick
neder till honom med en staf, och tog den Egyptien
spetsen utu handene, och slog honom ihjäl med sin

egen spets. 22 Detta gjorde Benaja, Jojada son, och
var beprisad ibland de tre hjeltar; 23 Och härligare än
de tretio; men han kom icke till de tre. Och David gjorde
honom till sitt hemliga Råd. 24 Asahel, Joabs broder,
är ibland de tretio; Elhanan, Dodo son, i BethLehem;
25 Samma den Haroditen; Elika den Haroditen; 26
Helez den Palthiten; Ira, Ikkes son, den Thekoitens; 27
Abieser den Annethothiten; Mebunnai den Husathiten;
28 Zalmon den Achothiten; Maharai den Netophathiten;
29 Heleb, Baena son, den Netophathiten; Itthai, Ribai
son, af Gibea BenJamins barnas; 30 Benaja, den
Pirgathoniten; Hiddai, af de bäcker Gaas; 31 AbiAlbon
den Arbathiten; Asmaveth den Barhumiten; 32 Eliaheba
den Saalboniten, Jasens och Jonathans barn; 33
Samma den Harariten; Ahiam, Sarars son, dens
Araritens; 34 Eliphelet, Ahasbai son, Maachathi sons;
Eliam, Achitophels son, dens Gilonitens; 35 Hezrai den
Carmeliten; Paarai den Arbiten; 36 Jigeal, Nathans son,
af Zoba; Bani den Gaditen; 37 Zelek den Ammoniten;
Naharai den Beerothiten, Joabs vapnedragare, ZeruJa
sons; 38 Ira den Jithriten; Gareb den Jithriten; 39 Uria
den Hetheen. De äro alle tillhopa sju och tretio.

24 Och Herrans vrede förgrymmade sig åter emot
Israel, och gaf David ibland dem in, att han sade:
Gack bort, räkna Israel och Juda. 2 Och Konungen
sade till Joab sin härhöfvitsman: Far omkring i alla
Israels slägter, ifrå Dan intill BerSeba, och räkna folket,
att jag må veta huru mycket det är. 3 Joab sade
till Konungen: Herren din Gud föröke till detta folket,
såsom det nu är, ännu hundrade resor så mycket, att
min herre Konungen må se lust deruppå. Men hvad
hafver min herre Konungen lust till detta ärendet? 4
Men Konungens ord måste gå före, emot Joab och
höfvitsmännerna öfver hären. Alltså drog Joab ut, och
höfvitsmännerna öfver hären ifrå Konungenom, att
de skulle tälja Israels folk; 5 Och foro öfver Jordan,
och lägrade sig i Aroer, på högra sidone vid den
staden, som ligger i Guds bäck, och i Jaeser; 6 Och
kommo till Gilead, och i nederlandet Hadsi; och kommo
till DanJaan, och omkring Zidon; 7 Och kommo till
den fasta staden Tyrus, och till alla de Heveers och
Cananeers städer; och kommo ut söder på Juda till
BerSeba; 8 Och drogo kringom hela landet. Och efter
nio månader och tjugu dagar kommo de till Jerusalem
igen. 9 Och Joab fick Konungenom summan af folket,
som taldt var; och det var i Israel åttahundrade sinom
tusende starke män, som svärd utdrogo; och i Juda
femhundrade sinom tusende män. 10 Och Davids
hjerta slog honom, sedan folket taldt var. Och David
sade till Herran: Jag hafver svårliga syndat, att jag
detta gjort hafver; och nu, Herre, tag bort dins tjenares
missgerning; ty jag hafver gjort mycket dårliga. 11 Och
då David stod upp om morgonen, kom Herrans ord till
Propheten Gad, Davids Siare, och sade: 12 Gack bort
och tala till David: Så säger Herren: Treggehanda ting
sätter jag dig före; utvälj der ett af, det jag dig göra skall.
13 Gad kom till David, och bådade honom, och sade till
honom: Vill du, att hård tid kommer i sju år i ditt land?
Eller att du i tre månader måste fly för dina fiendar, och
de förfölja dig? Eller att pestilentie blifver i tre dagar i
ditt land? Så märk nu, och se till hvad jag skall säga
honom igen, som mig sändt hafver. 14 David sade till
Gad: Mig är stor ångest; men låt mig falla i Herrans
hand; ty hans barmhertighet är stor; jag vill icke falla i
menniskohand. 15 Alltså lät Herren komma pestilentie i
Israel, ifrå morgonen intill bestämdan tid, så att folket
blef dödt, ifrå Dan intill BerSeba, sjutiotusend män. 16
Och då Ängelen utsträckte sina hand öfver Jerusalem,
att han det förderfva skulle, ångrade Herranom det
onda, och sade till Ängelen, som folket förderfvade: Det
är nog; håll nu din hand tillbaka. Och Herrans Ängel
var vid Arauna lado, den Jebuseens. 17 Då David såg
Ängelen, som folket slog, sade han till Herran: Si, jag
hafver syndat; jag hafver gjort den missgerningena;
hvad hafva desse fåren gjort? Låt dina hand vara
emot mig och mins faders hus. 18 Och Gad kom till
David i samma tiden, och sade till honom: Gack upp,
och res upp Herranom ett altare uti Arauna lado, den
Jebuseens. 19 Alltså gick David upp, såsom Gad sagt
och Herren budit hade. 20 Och då Arauna vände sig
om, såg han Konungen med sina tjenare gå till sig;
och tillbad på sitt ansigte ned till jordena; 21 Och sade:
Hvi kommer min herre Konungen till sin tjenare? David
sade: Till att köpa ladona af dig, och bygga Herranom
ett altare, att plågan må återvända i folkena. 22 Arauna
sade till David: Min herre Konungen tage och offre
såsom honom täckes; si, der äro oxarna till bränneoffer,
och slädar, och redskapen till oxarna till ved. 23 Allt gaf
Arauna Konungenom; och Arauna sade till Konungen:
Herren din Gud låte dig vara sig behagelig. 24 Men
Konungen sade till Arauna: Icke så, utan jag vill köpa
dig det af för penningar; ty jag vill icke göra Herranom
minom Gud bränneoffer, det jag till gifvins hafver. Alltså
köpte David ladona, och oxarna, för femtio siklar silfver;
25 Och byggde dersammastäds Herranom ett altare;
och offrade bränneoffer, och tackoffer. Och Herren vardt
landena försonad, och plågan vände åter på Israel.

1 Kungaboken

1 Och då Konung David var gammal, och väl till ålders
kommen, kunde han icke varda varm, ändå man
höljde honom med kläder. **2** Då sade hans tjenare
till honom: Låt dem söka minom herra Konungenom
en pigo, en jungfru som står för Konungenom, och
sköter honom, och sofver i hans famn, och värmer min
herra Konungen. **3** Och de sökte upp en dägelig pigo i
alla Israels gränsor, och funno Abisag af Sunem, och
hade henne till Konungen. **4** Och hon var en ganska
dägelig piga, och hon skötte Konungen, och tjente
honom; men Konungen kände henne intet. **5** Men
Adonia, Haggiths son, hof sig upp, och sade: Jag vill
vara Konung; och gjorde sig vagnar och resenärar,
och femtio män till drabanter för sig. **6** Och hans fader
bekymrade honom intet i sinom tid, så att han sade:
Hvi gör du så? Och han var ock en dägelig man; och
han hade födt honom näst efter Absalom. **7** Och han
hade sitt råd med Joab, ZeruJa son, och med AbJathar
Presten; de hulpo Adonia. **8** Men Presten Zadok, och
Benaja, Jojada son, och Nathan Propheten, och Simei,
och Rei, och de Davids hjeltar, voro icke med Adonia. **9**
Och då Adonia offrade får, och oxar, och gödd boskap,
vid den stenen Soheleth, som låg vid den brunnen
Rogel, böd han alla sina bröder Konungens söner,
och alla Juda män Konungens tjenare; **10** Men den
Propheten Nathan, och Benaja, och de hjeltar, och
Salomo, sin broder, böd han intet. **11** Då sade Nathan
till BathSeba, Salomos moder: Hafver du icke hört, att
Adonia, Haggiths son, är Konung vorden, och vår herre
David vet intet deraf? **12** Så kom nu, jag vill gifva dig
ett råd, att du må undsätta dina och dins sons Salomos
själ. **13** Bort, och gack in till Konungen David, och säg
till honom: Hafver du icke, min herre Konung, svorit,
och sagt dina tjenarinno: Din son Salomo skall vara
Konung efter mig, och han skall sitta på minom stol; hvi
är då Adonia Konung vorden? **14** Si, medan du ännu
der är, och talar med Konungenom, vill jag komma in
efter dig, och fullkomna ditt tal. **15** Och BathSeba gick
in till Konungen i kammaren; och Konungen var ganska
gammal; och Abisag af Sunem tjente Konungenom.
16 Och BathSeba böjde sig, och tillbad Konungen.
Konungen sade: Hvad vill du? **17** Hon sade till honom:
Min Herre, du hafver svorit dine tjenarinno vid Herran
din Gud: Din son Salomo skall vara Konung efter mig,
och sitta på minom stol. **18** Men nu, si, Adonia är
Konung vorden; och min herre Konungen vet intet
deraf. **19** Han hafver offrat oxar, och gödd boskap, och
mång får, och hafver budit alla Konungens söner; dertill
AbJathar Presten, och Joab härhöfvitsmannen; men din
tjenare Salomo hafver han intet budit. **20** Men du äst
min herre Konung; hela Israels ögon se på dig, att du
skall gifva dem före, ho som skall sitta på mins herras
Konungens stol efter honom. **21** När nu min herre
Konungen med sina fader afsomnad är, så måste jag
och min son Salomo syndare vara. **22** Medan hon ännu
talade med Konungenom, kom Propheten Nathan. **23**
Och de sade Konungenom till: Si, Propheten Nathan är
der. Och som han kom in för Konungen, tillbad han
Konungen på sitt ansigte neder till jordena; **24** Och
sade: Min herre Konung, hafver du sagt: Adonia skall
vara Konung efter mig, och sitta på minom stol? **25**
Ty han är i dag nedergången, och hafver offrat oxar,
och gödd boskap, och mång får, och hafver budit alla
Konungens söner, och höfvitsmännerna, dertill Presten
AbJathar; och si, de äta och dricka för honom, och
säga: Lycka ske Konungenom Adonia! **26** Men mig
din tjenare, och Zadok Presten, och Benaja, Jojada
son, och din tjenare Salomo, hafver han intet budit. **27**
Är det så af minom herra Konungenom befaldt, och
du hafver det din tjenare icke veta låtit, hvilken uppå
mins herras Konungens stol efter honom sitta skall? **28**
Konung David svarade, och sade: Kaller mig BathSeba.
Och hon kom in för Konungen; och då hon stod för
Konungenom, **29** Svor Konungen, och sade: Så sant
som Herren lefver, som min själ förlossat hafver utur
alla nöd; **30** Jag vill i dag göra, såsom jag dig vid Herran
Israels Gud svorit hafver, och sagt: Salomo din son skall
vara Konung efter mig, och han skall sitta på minom stol
för mig. **31** Då böjde sig BathSeba med sitt anlete neder
till jordena, och tillbad Konungen, och sade: Lycka
minom herra Konung David i evig tid. **32** Och Konung
David sade: Kaller mig Presten Zadok, och Propheten
Nathan, och Benaja, Jojada son. Och då de kommo in
för Konungen, **33** Sade Konungen till dem: Tager med
eder edars herras tjenare, och sätter min son Salomo
uppå mina mulo, och förer honom ned till Gihon; **34**
Och Presten Zadok, samt med Propheten Nathan,
smörje honom der till Konung öfver Israel; och blåser
med basuner, och säger: Lycka ske Konung Salomo!
35 Och drager med honom upp, och kommer, så skall
han sitta på minom stol, och vara Konung för mig;
och jag vill bjuda honom, att han skall vara en Förste
öfver Israel och Juda. **36** Då svarade Benaja, Jojada
son, Konungenom, och sade: Amen; det säge också
Herren, mins herras Konungens Gud. **37** Såsom Herren
hafver varit med min herra Konungenom, så vare han
ock med Salomo, att hans stol må större varda än
mins herras Konung Davids stol. **38** Då gingo Presten
Zadok och Propheten Nathan, och Benaja, Jojada son,
och Crethi och Plethi, neder, och satte Salomo på
Konung Davids mulo, och förde honom till Gihon. **39**
Och Presten Zadok tog oljohornet utu tabernaklet, och
smorde Salomo; och de blåste med basuner, och allt

folket sade: Lycka ske Konung Salomo! **40** Och allt
folket drog upp efter honom, och folket pipade med
pipor, och var ganska gladt, så att det skall i markene
utaf deras skri. **41** Och Adonia hörde det, och alle de
budne som med honom voro, och de hade allaredo ätit;
och då Joab hörde basunens ljud, sade han: Hvart vill
det skriet och bullret i stadenom? **42** Som han ännu
talade, si, då kom Jonathan, AbJathars Prestens son;
och Adonia sade: Kom härin; ty du äst en dugelig man,
och bär god tidende. **43** Jonathan svarade, och sade
till Adonia: Ja, vår herre Konung David hafver gjort
Salomo till Konung; **44** Och hafver sändt med honom
Presten Zadok, och Propheten Nathan, och Benaja,
Jojada son, och Crethi och Plethi; och de hafva satt
honom på Konungens mulo. **45** Och Presten Zadok,
med Propheten Nathan hafver smort honom till Konung
i Gihon; och de äro uppdragne dädan med fröjd, så
att staden sorlar; det är det skri, som I hört hafven.
46 Dertill sitter Salomo på Konungastolen. **47** Och
Konungens tjenare hafva ingångit till att välsigna vår
herra Konung David, och hafva sagt: Din Gud göre
Salomo ett bättre namn än ditt namn är, och göre hans
stol större än din stol; och Konungen hafver tillbedit,
der han låg på sängene. **48** Och Konungen hafver så
sagt: Lofvad vare Herren Israels Gud, som i dag hafver
låtit en sitta på minom stol, så att min ögon det sett
hafva. **49** Då vordo förskräckte och stodo upp alle de
som när Adonia budne vore, och gingo bort, hvar och
en sin väg. **50** Men Adonia fruktade sig för Salomo,
och stod upp, och gick bort, och fattade hornen af
altaret. **51** Och Salomo vardt sagdt: Si, Adonia fruktar
för Konung Salomo; och si, han fattar altarets horn,
och säger: Konung Salomo svärje mig i dag, att han
icke dräper sin tjenare med svärd. **52** Salomo sade: Vill
han vara redelig, så skall icke ett hår af honom falla på
jordena; men varder något ondt befunnet med honom,
så skall han dö. **53** Och Konung Salomo sände bort,
och låt hemta honom neder ifrån altaret; och då han
kom, tillbad han Konung Salomo; men Salomo sade till
honom: Gack i ditt hus.

2 Som nu tiden led, att David skulle dö, böd han sinom
son Salomo, och sade: **2** Jag går alla verldenes
väg; så var nu tröst, och var en man. **3** Och akta på
Herrans dins Guds vakt, så att du vandrar i hans vägar,
och håller hans seder, bud, rätter, vittnesbörd, såsom
skrifvet är i Mose lag; på det du skall vara klok i allt det
du gör, och ehvart du dig vänder; **4** På det Herren skall
uppväcka sitt ord, som han öfver mig talat hafver och
sagt: Om din barn bevara sina vägar, så att de vandra
troliga, och af allt hjerta och af allo själ, för mig, så
skall aldrig fattas af dig en man på Israels stol. **5** Och
vetst du väl hvad Joab, ZeruJa son, hafver gjort mig,
hvad han gjorde de två härhöfvitsmän i Israel, Abner,
Ners son, och Amasa, Jethers son, hvilka han drap,
och utgöt krigsblod i fridenom, och lät komma krigsblod
uppå sitt bälte, det omkring hans länder var, och uppå
sina skor, som på hans fötter voro. **6** Gör efter dina
vishet, så att du icke förer hans grå hår med frid ned
till helvete. **(Sheol h7585)** **7** Och Barsillai barnom, den
Gileaditens, skall du bevisa barmhertighet, så att de
äta vid ditt bord; förty de gåfvo sig till mig, då jag flydde
för dinom broder Absalom. **8** Och si, du hafver Simei
när dig, Gora son, Jemini sons af Bahurim, den mig
skamliga bannade, på den tid jag gick till Mahanaim;
men han kom neder emot mig vid Jordan; då svor jag
honom vid Herran, och sade: Jag vill icke dräpa dig
med svärd. **9** Men låt icke du blifva honom oskyldig; ty
du äst en vis man, och vetst väl hvad du honom göra
skall, att du låter hans grå hår med blod komma neder
till helvete. **(Sheol h7585)** **10** Så afsomnade då David
med sina fäder, och vardt begrafven uti Davids stad. **11**
Men tiden, som David hade varit Konung öfver Israel,
var fyratio år. I sju år var han Konung i Hebron, och tre
och tretio år i Jerusalem. **12** Och Salomo satt på sins
faders Davids stol, och hans rike vardt storliga befäst.
13 Men Adonia, Haggiths son, kom in till BathSeba,
Salomos moder; och hon sade: Kommer du ock med
frid? Han sade: Ja. **14** Och han sade: Jag hafver något
tala med dig. Hon sade: Säg. **15** Han sade: Du vetst,
att riket var mitt; och hela Israel hade vändt sitt ansigte
till mig, att jag skulle vordit Konung; men nu är riket
förvändt, och vordet mins broders; af Herranom är det
hans vordet. **16** Nu beder jag en bön af dig låt icke mitt
ansigte komma till blygd. Hon sade till honom: Säg. **17**
Han sade: Tala med Konungen Salomo, ty han låter
icke ditt ansigte komma till blygd, att han gifver mig
Abisag af Sunem till hustru. **18** BathSeba sade: Väl; jag
vill på dina vägnar tala till Konungen. **19** Och BathSeba
kom in till Konung Salomo, till att tala med honom, på
Adonia vägnar. Och Konungen stod upp, och gick emot
henne, och tillbad henne, och satte sig på sin stol; och
för Konungens moder vardt ock satt en stol, så att hon
satte sig på hans högra sido. **20** Och hon sade: Jag
beder en liten bön af dig; låt icke mitt ansigte komma
till blygd. Konungen sade till henne: Bed, min moder;
jag vill icke låta ditt ansigte komma till blygd. **21** Hon
sade: Låt gifva Abisag af Sunem dinom broder Adonia
till hustru. **22** Då svarade Konung Salomo, och sade
till sina moder: Hvi beder du om Abisag af Sunem till
Adonia? Bed honom ock riket med; förty han är min
äldste broder, och han hafver Presten AbJathar och
Joab, ZeruJa son. **23** Och Konung Salomo svor vid
Herran och sade: Gud göre mig det och det, Adonia
skall detta hafva talat emot sitt lif. **24** Och nu, så visst
som Herren lefver, den mig stadfäst hafver, och låtit

sitta på mins faders Davids stol och den mig ett hus
gjort hafver, såsom han sagt hafver; i dag skall Adonia
dö. 25 Och Konung Salomo sände bort Benaja, Jojada
son; han slog honom, så att han blef död. 26 Och
till Presten AbJathar sade Konungen: Gack bort till
Anathoth till din åker, ty du hörer döden till; men jag
vill icke dräpa dig i dag; förty du hafver burit Herrans
Herrans ark för minom fader David, och hafver med lidit,
hvad som helst min fader lidit hafver. 27 Alltså fördref
Salomo AbJathar, att han icke måtte blifva Herrans
Prest; på det Herrans ord fullbordas skulle, som han
öfver Eli hus talat hade i Silo. 28 Och detta ryktet kom
för Joab; ty Joab höll sig intill Adonia, ehuruväl han
icke hade hållit sig till Absalom. Då flydde Joab in uti
Herrans tabernakel, och fattade hornen af altaret. 29
Och det vardt bådadt Konung Salomo, att Joab var
flydd uti Herrans tabernakel, och si, han står vid altaret.
Då sände Salomo Benaja, Jojada son, och sade: Gack,
och slå honom. 30 Och då Benaja kom till Herrans
tabernakel, sade han till honom: Så säger Konungen:
Gack härut. Han sade: Nej, här vill jag dö. Och Benaja
sade detta Konungenom igen, och sade: Så hafver
Joab sagt, och så hafver han svarat mig. 31 Konungen
sade till honom: Gör såsom han sagt hafver, och slå
honom, och begraf honom, att du ifrå mig och mins
faders hus tager det blod, som Joab oförskyldt utgjutit
hafver. 32 Och Herren betale honom hans blod uppå
hans hufvud, att han hafver slagit två män, de der
redeligare och bättre voro än han; och hafver dräpit
dem med svärd, så att min fader David deraf intet
visste, nämliga Abner, Ners son, den härhöfvitsmannen
öfver Israel, och Amasa, Jethers son, härhöfvitsman
öfver Juda; 33 Så att deras blod må betaldt varda på
Joabs hufvud, och hans säds, i evig tid. Men David
och hans säd, hans hus och hans stol, hafve frid af
Herranom i evig tid. 34 Och Benaja, Jojada son, gick
upp, och slog honom, och drap honom; och han vardt
begrafven i sitt hus i öknene. 35 Och Konungen satte
Benaja, Jojada son, i hans stad öfver hären; och Zadok
Presten satte Konungen i AbJathars stad. 36 Och
Konungen sände bort, och lät kalla Simei, och sade till
honom: Bygg dig ett hus i Jerusalem, och bo der, och
gack intet ut dädan, antingen hit eller dit. 37 På hvilken
dag du der utgår, och går öfver den bäcken Kidron, så
vet att du skall döden dö; ditt blod vare på ditt hufvud.
38 Simei sade till Konungen: Det är en god mening;
såsom min herre Konungen sagt hafver, så skall din
tjenare göra. Så bodde Simei i Jerusalem i långan tid.
39 Men det begaf sig efter tre år, att två tjenare lupo
ifrå Simei till Achis, Maacha son, Konungen i Gath.
Och Simei vardt sagdt: Si, dine tjenare äro i Gath. 40
Då stod Simei upp, och sadlade sin åsna, och drog
åstad till Gath till Achis, att han skulle söka sina tjenare;
och då han ditkom, förde han sina tjenare ifrå Gath.
41 Och det vardt sagdt Salomo, att Simei var faren af
Jerusalem till Gath, och igen kommen. 42 Då sände
Konungen bort, och lät kalla Simei, och sade till honom:
Hafver jag icke svorit dig vid Herran, och betygat dig,
och sagt: På hvilken dag du fore ut, antingen hit eller
dit, att du då veta skulle att du skulle döden dö? Och
du sade till mig: Jag: hafver hört en god mening. 43
Hvi hafver du då icke hållit dig efter Herrans ed, och
det bud som jag dig budit hafver? 44 Och Konungen
sade till Simei: Du vetst allt det onda, som ditt hjerta
med sig vet, som du minom fader David gjort hafver;
Herren hafver betalat dina ondsko på ditt hufvud; 45
Och Konung Salomo är välsignad, och Davids stol
varder befäst för Herranom i evig tid. 46 Och Konungen
böd Benaja, Jojada son. Han gick ut, och slog honom,
att han blef död. Och riket vardt befäst i Salomos hand.

3 Och Salomo befryndade sig med Pharao,
Konungenom i Egypten, och tog Pharaos dotter,
och förde henne uti Davids stad, tilldess han skulle
fullbygga sitt hus, och Herrans hus, och muren omkring
Jerusalem. 2 Men folket offrade ännu på höjdomen; ty
det var ändå intet hus bygdt Herrans Namne, intill den
tiden. 3 Men Salomo hade Herran kär, och vandrade
efter sins faders Davids seder; undantagno att han
offrade, och rökte uppå höjdomen. 4 Och Konungen
gick bort till Gibeon, till att offra der; ty der var en härlig
höjd; och Salomo offrade tusende bränneoffer på det
samma altaret. 5 Och Herren syntes Salomo i Gibeon,
uti en dröm om nattene. Och Gud sade: Bed hvad jag
skall gifva dig. 6 Salomo sade: Du hafver gjort med min
fader David din tjenare stora barmhertighet, såsom han
vandrade för dig i sanning och rättfärdighet, och med
ett rättsinnigt hjerta när dig; och du hafver hållit honom
denna stora barmhertigheten, och gifvit honom en son,
som på hans stol sitta skulle, såsom nu tillgår. 7 Nu,
Herre min Gud, du hafver gjort din tjenare till Konung i
mins faders Davids stad; så är jag en ung dräng, och
vet icke min utgång eller ingång. 8 Och din tjenare är
ibland ditt folk, som du utvalt hafver, det så mycket är,
att det ingen räkna eller beskrifva kan, för myckenhets
skull. 9 Så gif nu dinom tjenare ett lydaktigt hjerta, att
han må döma ditt folk, och förstå hvad godt och ondt
är; ty ho förmår döma detta ditt mägtiga folk? 10 Då
täcktes det Herranom väl, att Salomo bad om sådant.
11 Och Gud sade till honom: Efter du detta beddes,
och bad icke om långt lif eller rikedomar, eller om dina
fiendars själar, utan om förstånd till att döma, 12 Si,
så hafver jag gjort efter din ord; si, jag hafver gifvit
dig ett vist och förståndigt hjerta, så att din like hafver
icke varit för dig, och icke heller efter dig uppkomma
skall. 13 Dertill det du icke bedit hafver, det hafver

jag också gifvit dig, nämliga rikedomar och härlighet;
så att ingen skall vara din like ibland Konungarna i
dina dagar. 14 Och om du vandrar i mina vägar, så att
du håller mina seder och bud, såsom din fader David
vandrat hafver, så vill jag gifva dig långt lif. 15 Och då
Salomo vaknade, si, då var det en dröm; och han kom
till Jerusalem, och gick fram för Herrans förbunds ark,
och offrade bränneoffer och tackoffer; och gjorde ett
stort gästabåd allom sinom tjenarom. 16 På den tiden
kommo två skökor för Konungen, och gingo fram för
honom. 17 Och den ena qvinnan sade: Ack! min Herre,
jag och denna qvinnan bodde uti ett hus, och jag födde
när henne i huset. 18 Och efter tre dagar, sedan jag
födt hade, födde hon och; och vi voro tillhopa, så att
ingen främmande var med oss i huset, utan vi båda.
19 Och denna qvinnones son blef död om nattena; ty
hon förkramade honom i sömnen. 20 Och hon stod
upp om nattena, och tog min son ifrå mine sido, vid
din tjenarinna sof, och lade honom på sin arm; och
sin döda son lade hon på min arm. 21 Och då jag
om morgonen uppstod, till att gifva min son dia, si, då
var han död; men om morgonen såg jag granneliga
på honom, och si, det var icke min son, den jag födt
hade. 22 Den andra qvinnan sade: Det är icke så; min
son lefver, och din son är död. Men denna sade: Det
är icke så; din son är död, och min son lefver; och
talade alltså för Konungenom. 23 Och Konungen sade:
Denna säger: Min son lefver, och din son är död; den
andra säger: Icke så; din son är död, och min son
lefver. 24 Och Konungen sade: Tager mig hit ett svärd.
Och då svärdet var buret fram till Konungen, 25 Sade
Konungen: Hugger det lefvande barnet i tu stycker, och
gifver desso hälftena; och den andro ock hälftena. 26
Då sade qvinnan, hvilkens barn lefde, till Konungen (ty
hennes moderliga hjerta gaf sig öfver sin son): Ack! min
Herre, gifver henne barnet lefvandes, och dräper det
icke. Men den andra sade: Det vare hvarken mitt eller
ditt, låt skiftat. 27 Då svarade Konungen, och sade:
Gifver desso barnet lefvandes, och dräper det icke; hon
är dess moder. 28 Och den domen, som Konungen
afsagt hade, spordes för hela Israel, och de fruktade
Konungen; förty de sågo, att Guds vishet var i honom
till att döma.

4 Alltså vardt Salomo Konung öfver hela Israel. 2
Och desse voro hans Förstar: AsarJa, Zadoks
son, Prestens, 3 Elihoreph och AhiJa, Sisa söner,
voro skrifvare; Josaphat, Ahiluds son, var canceller.
4 Benaja, Jojada son, var härhöfvitsman; Zadok och
AbJathar voro Prester. 5 AsarJa, Nathans son, var öfver
ämbetsmännerna; Sabud, Nathans son, Prestens, var
Konungens vän. 6 Ahisar var hofmästare; Adoniram,
Abda son, var räntomästare. 7 Och Salomo hade
tolf befallningsmän öfver hela Israel, som försörjde
Konungen och hans hus; hvar hade en månad om
året till att försörja. 8 Och de heto alltså: Hurs son på
Ephraims berg; 9 Dekers son i Makaz, och i Saalbim,
och i BethSemes, och i Elon BethHanan; 10 Heseds
son i Aruboth, och hade dertill Socho, och hela landet
Hepher; 11 AbiNadabs son hela landet Dor; och hade
Taphath, Salomos dotter, till hustru; 12 Baana, Ahiluds
son, i Taanach, och i Megiddo, och öfver hela BethSean,
hvilket ligger vid Zarthana under Jisreel, ifrå BethSean
intill den planen Mehola, intill hinsidon Jokmeam; 13
Gibers son i Ramoth i Gilead; och hade de städer Jairs,
Manasse sons, i Gilead; och hade den ängden Argob,
som i Basan ligger, sextio stora städer murade, och med
kopparbommar; 14 Ahinadab, Iddo son, i Mahanaim;
15 Ahimaaz i Naphthali; och han tog också Basmath,
Salomos dotter, till hustru; 16 Baana, Husai son, i Asser
och i Aloth; 17 Jasaphat, Paruahs son, i Isaschar; 18
Simei, Ela son, i BenJamin; 19 Geber, Uri son, i Gileads
land, i Sihons, de Amoreers Konungs land; och Ogs,
Konungens i Basan; en befallningsman var i de samma
landena. 20 Men Juda och Israel voro månge, såsom
sanden i hafvet, och de åto och drucko, och voro glade.
21 Alltså var Salomo en herre öfver all rike, ifrån älfvene
intill de Philisteers land, och allt intill de Egyptiers
gränso; hvilke honom förde skänker, och tjente honom
i hans lifstid. 22 Och Salomo måste dagliga hafva
till spisning tretio corer semlomjöl, sextio corer annat
mjöl, 23 Tio gödda oxar, och tjugu oxar af betene,
och hundrade får; förutan hjort och rå, stengetter, och
hvad man på stall höll. 24 Ty han var rådandes i hela
landena, på denna sidon älfven, ifrå Tiphsah allt intill
Gasa, öfver alla de Konungar på denna sidon älfven;
och hade frid med alla sina grannar allt omkring; 25 Så
att Juda och Israel bodde trygge, hvar och en under
sitt vinträ, och under sitt fikonaträ, ifrå Dan allt intill
BerSeba, så länge Salomo lefde. 26 Och Salomo hade
fyratiotusend vagnhästar, och tolftusend resenärar. 27
Och befallningsmännerna försörjde Konung Salomo,
och allt det som till Konungens bord hörde, hvar och en
i sin månad; och läto intet fattas. 28 Sammalunda ock
korn, och halm för hästar och mular, förde de dit som
han var, hvar och en efter som honom befaldt var. 29
Och Gud gaf Salomo ganska stor visdom och förstånd,
och ett fritt mod, såsom sanden som ligger på hafsens
strand; 30 Så att Salomos visdom var större, än alla
österländningabarnas, och alla Egyptiers visdom; 31
Och var visare än alla menniskor, och visare än Ethan
den Esrahiten, Heman, Chalchol och Darda, Mahols
söner; och var namnkunnig ibland alla Hedningar allt
omkring. 32 Och han talade tretusend ordspråk; och
hans visor voro tusende och fem. 33 Och han talade
om trä, ifrå ceder, som är i Libanon, allt intill isop, som

växer utu väggene; desslikes talade han om djur, om
foglar, om matkar, om fiskar. 34 Och utaf all folk kommo
till att höra Salomos visdom, ifrån alla Konungar på
jordene, som af hans visdom hört hade.

5 Och Hiram, Konungen i Tyro, sände sina tjenare till
Salomo; ty han hade hört, att de hade smort honom
till Konung i hans faders stad; ty Hiram älskade David
så länge han lefde. 2 Och Salomo sände till Hiram,
och lät säga honom: 3 Du vetst, att min fader David
icke kunde bygga Herrans sins Guds Namne ett hus,
för örligs skull, som allt omkring honom var, intilldess
Herren gaf dem under hans fotbjelle; 4 Men nu hafver
Herren min Gud gifvit mig rolighet allt omkring, så att
ingen motståndare, eller ondt hinder mer på färde är. 5
Si, så hafver jag tänkt bygga ett hus, Herrans mins
Guds Namne, såsom Herren talat hafver till min fader
David, och sagt: Din son, som jag i din stad sätta skall
på din stol, han skall bygga mino Namne hus. 6 Så
befall nu, att man hugger mig ceder utu Libanon, och att
dine tjenare äro med mina tjenare, och dina tjenares lön
vill jag gifva dig, allt såsom du säger; ty du vetst, att när
oss är ingen som kan hugga trä, såsom de Zidonier. 7
Då Hiram hörde Salomos ord, fröjdade han sig storliga,
och sade: Lofvad vare Herren i denna dag, som hafver
gifvit David en visan son öfver detta myckna folket. 8
Och Hiram sände till Salomo, och lät säga honom: Jag
hafver hört det du till mig sändt hafver; jag vill göra efter
allt ditt begär med ceder och furoträ. 9 Mine tjenare
skola föra dem neder af Libanon ut till hafvet; och jag vill
låta lägga dem i flottor på hafvet, intill det rum som du
mig föresägandes varder, och vill lossa dem der, och du
skall låta hemta dem; men du skall ock göra mitt begär,
och gifva mino folke kost. 10 Alltså gaf Hiram Salomo
ceder och furoträ, efter allt hans begär. 11 Och Salomo
gaf Hiram tjugutusend corer hvete till kost för hans folk,
och tjugu corer stött oljo; detta gaf Salomo Hiram årliga.
12 Och Herren gaf Salomo visdom, såsom han honom
sagt hade; och var frid emellan Hiram och Salomo, och
de gjorde både ett förbund med hvarannan. 13 Och
Salomo böd uppå en utgärd öfver hela Israel; och i
utgärdene voro tretiotusend män; 14 Och sände uppå
Libanon, ju i hvarje månad tiotusend; så att de voro
en månad på Libanon, och två månader hemma; och
Adoniram var öfver den utgärden. 15 Och Salomo hade
sjutiotusend, de som båro bördor, och åttatiotusend,
de som höggo på bergena; 16 Förutan de öfversta
Salomos befallningsmän, som öfver verket satte voro;
nämliga tretusend och trehundrad, hvilke rådde öfver
folket som arbetade på verket. 17 Och Konungen; böd,
att de skulle bryta ut stora och kosteliga stenar; nämliga
huggna stenar, till husets grundval. 18 Och Salomos
byggningsmän, och Hirams byggningsmän, och de
som vid gränsona voro, höggo ut, och tillredde trä och
stenar till husets byggning.

6 Uti fjerde hundrade och åttationde årena, sedan
Israels barn drogo utur Egypti land, i fjerde årena,
sedan Salomo vardt rådandes öfver Israel, uti den
månaden Sif, det är den andra månaden, vardt huset
bygdt Herranom. 2 Och huset, som Konung Salomo
byggde Herranom, var sextio alnar långt, tjugu alnar
bredt, och tretio alnar högt. 3 Och byggde ett förhus för
templet, tjugu alnar långt, efter husets bredd, och tio
alnar bredt, frammanför huset; 4 Och gjorde fenster på
huset, de man upp och åter låta kunde. 5 Och han
byggde en omgång på väggene af huset allt omkring,
så att han gick både omkring templet och choren,
och gjorde hans yttra vägg omkring. 6 Den nederste
gången var fem alnar bred, och den medlersta sex
alnar bred, och den tredje sju alnar bred; ty han lade
bjelkar utan omkring huset, så att de icke skulle gå in
i väggena på huset. 7 Och då huset byggdes, vardt
det bygdt af helom stenom, såsom de framförde voro;
så att man intet hörde någon hammar, eller yxe, eller
någon jernredskap. 8 Och en dörr var på högra sidone
midt på husena, så att man uppgick genom en vindsten
upp i den medelgången; och ifrå medelgången upp till
den tredje. 9 Alltså byggde han huset, och fullkomnade
det, och bedrog huset med ceder, både ofvan och
på väggarna. 10 Han byggde ock en gång ofvanpå
hela huset omkring, fem alnar hög, och täckte huset
med cedreträ. 11 Och Herrans ord kom till Salomo,
och sade: 12 Det vare det hus, som du bygger; om du
vandrar i min bud, och gör efter mina rätter, och håller
all min bud, till att vandra deruti, så vill jag stadfästa
min ord med dig, såsom jag dinom fader David sagt
hafver; 13 Och vill bo ibland Israels barn, och skall icke
öfvergifva mitt folk Israel. 14 Alltså byggde Salomo
huset, och fullkomnade det; 15 Och byggde väggarna
af huset innantill på sidomen af ceder, ifrå husets golf
allt upp till taket; och bedrog med trä innantill, och
telde golfvet på huset med furobräder. 16 Och han
byggde bak i husena en cedervägg, tjugu alnar lång, ifrå
golfvet allt inunder taket, och byggde derinne choren
och det aldrahelgasta. 17 Men templets hus utanför
chorenom var fyratio alnar långt. 18 Innantill var hela
huset alltsamman af ceder, med svarfvade knappar och
blomverk, så att man ingen sten såg. 19 Men choren
gjorde han innantill i husena, att man skulle derinne
sätta Herrans förbunds ark. 20 Och för chorenom, den
tjugu alnar lång, tjugu alnar bred, och tjugu alnar hög,
och med klart guld bedragen var, bedrog han altaret
med ceder. 21 Och Salomo bedrog huset innantill med
klart guld, och satte gyldene bommar för choren, som
han med guld bedragit hade; 22 Så att hela huset

alltsammans med guld bedraget var. Dertill bedrog han
ock hela altaret för choren allt öfver med guld. 23 I Han
gjorde ock i chorenom två Cherubim, tio alnar höga, utaf
olivoträ. 24 Fem alnar höll hvar vingen af hvar Cherub,
så att tio alnar voro ifrån andanom af den ena vingan,
intill ändan på hans andra vinga. 25 Alltså höll den
andre Cherub ock tio alnar; och var lika mått och lika
rum åt båda Cherubim; 26 Så att hvar Cherub var tio
alnar hög. 27 Och han satte de Cherubim innan i huset;
och Cherubim räckte ut vingarna, så att ensderas vinge
kom intill denna väggena; och dens andras Cherubs
vinge kom intill den andra väggena; med midt i huset
kom den enes vinge intill den andras. 28 Och han
bedrog de Cherubim med guld. 29 Och på alla husets
väggar allt omkring lät han göra snidverk med utskorna
Cherubim, palmar och blomverk, innan och utan. 30
Och bedrog han golfvet af huset med gyldene skifvor,
innan och utan. 31 Och i chorens ingång gjorde han
två dörrar af olivoträ, med femhörnad dörrträ; 32 Och
lät göra snidverk deruppå af Cherubim, palmar och
blomverk, och öfverdrog dem med gyldene skifvor.
33 Alltså gjorde han ock i templets ingång fyrahörnad
dörrträ af olivoträ; 34 Och två dörrar af furoträ, så att
hvar dörren var i två delar, som tillhopahängde på
deras hängsler. 35 Och han gjorde deruppå snidverk af
Cherubim, palmar och blomverk, och öfverdrog dem
med guld, allt såsom det befaldt var. 36 Och han
byggde desslikes en gård derinne af tre radar huggen
sten, och af en rad höflad ceder. 37 Uti fjerde årena
i den månaden Sif vardt grundvalen lagd till Herrans
hus. 38 Och i ellofte årena i den månaden Bul, det är
den åttonde månaden, vardt huset redo, som det vara
skulle, så att de byggde der i sju år uppå.

7 Men uppå sitt hus byggde Salomo i tretton år, förr än
det allt fullbygdt var, nämliga: 2 Han byggde ett hus
af Libanons skog, hundrade alnar långt, femtio alnar
bredt, och tretio alnar högt. På det samma fyrhörnada
lade han bottnen af cedrebräde, på cedrestodar å rad;
3 Och der ofvanuppå en sal af ceder på samma stodar,
hvilka voro fem och fyratio, ju femton i hvar rad. 4 Och
voro fenster efter de tre radarna, tvärtemot hvartannat,
tre emot tre; 5 Och voro i deras bågar fyrahörnad. 6
Han byggde ock ett förhus med stodar, femtio alnar
långt, och tretio alnar bredt; och ändå ett förhus för
desso, med stodar och tjocka, bjelkar, 7 Och byggde
desslikes ett förhus till domstolen, der man rättgång uti
hålla skulle, och telde båda bottnarna med cedreträ; 8
Dertill sitt hus, der han uti bodde, i bakgårdenom bak vid
förhuset, gjordt såsom de andra. Och gjorde han också
ett hus såsom förhuset till Pharaos dotter, den Salomo
till hustru tagit hade. 9 Allt detta voro kostelige stenar
huggne efter mått, och med såg skorne på alla sidor,
ifrå grundvalen allt upp till taket; dertill ock utantill den
store gården. 10 Grundvalarne voro af kosteliga och
stora stenar, tio och åtta alnar stora; 11 Och deruppå
kostelige huggne stenar efter mått, och ceder. 12 Men
den store gården omkring hade tre radar huggen sten,
och en rad af cedrebräde. Sammalunda ock gården till
Herrans hus innantill, och förhuset till huset. 13 Och
Konung Salomo sände bort, och lät hemta Hiram af
Tyro, 14 Ene enkos son af Naphthali slägte, och hans
fader hade varit en man af Tyro; han var en mästare
på koppar, full med visdom, förstånd och konst, till att
arbeta allahanda kopparverk. Då han kom till Konung
Salomo, gjorde han allt hans verk; 15 Och gjorde två
kopparstodar, hvardera aderton alnar hög; och en tråd,
tolf alnar lång, var måttet omkring hvarjo stodena; 16
Och gjorde två knappar, gjutna af koppar, till att sätta
ofvanpå stoderna; och hvar knappen var fem alnar
hög: 17 Och på hvar knappen ofvanpå stoderna sju
flätade gjordar såsom kedjor; 18 Och gjorde till hvar
knappen två radar granatäple omkring, till ena gjord, der
knappen med öfvertäckt vardt. 19 Och knapparna voro
såsom roser för förhusena, fyra alnar store. 20 Och de
granatäplen i radarna omkring voro tuhundrad, ofvan
och under på gjorden, som gick midt om knappen, om
hvar knapp på båda stoderna. 21 Och han uppreste de
stoderna inför förhusena af templet, och den som han
satte på högra sidon, kallade han Jachin; och den som
han satte på venstra sidon, kallade han Boas. 22 Och
det stod ofvanpå stoderna såsom roser. Alltså vardt
fullkomnadt de stoders verk. 23 Och han gjorde ett haf
gjutet, tio alnar bredt, ifrå den ena bräddene till den
andra, rundt omkring; och fem alnar högt, och måttet
rätt omkring var tretio alnar. 24 Och om det samma
hafvet, det tio alnar bredt var, gick en krusering utmed
dess brädd, allt omkring hafvet; den kruseringen var
gjuten i två radar. 25 Och det stod på tolf oxar; tre af
dem vände sig norrut, tre vesterut, tre söderut, och tre
österut; och hafvet der ofvanuppå; så att all bakdelen af
dem var inunder. 26 Tjockheten af thy var en tvärhand;
och brädden deruppå var såsom brädden på en bägare,
såsom en utsprungen ros; och tutusende bath gick
deruti. 27 Han gjorde ock tio kopparstolar; hvardera
fyra alnar lång och bred, och tre alnar hög. 28 Och
var stolen så gjord, att han hade sidor emellan listor.
29 Och på sidomen emellan listorna voro lejon, oxar
och Cherubim, och sidorna, der lejonen, oxarna och
Cherubim voro uppå, hade listor ofvan och nedan, och
fötter deruppå. 30 Och hvar stolen hade fyra kopparhjul
med kopparaxlar. Och uppå fyra hörnen voro gjutna
styltor, hvar emot den andra stödjandes under kettilen.
31 Men halsen midt på stolen var en aln hög och trind;
half annan aln bred, och på halsenom voro bulor i
planarna, hvilke fyrkant voro, och icke runde. 32 Men

de fyra hjul stodo nedan under sidorna, och axlarna åt
hjulen voro vid stolen; hvart hjulet var halfannor aln
högt; 33 Och voro hjul såsom vagnshjul; och deras
axlar, naf, ekrar och löter, voro allt gjutne. 34 Och de
fyra styltor, på de fyra hörnen af hvar stolen, voro ock
alla fasta vid stolen. 35 Och på halsenom, ofvanuppå
stolen en half aln högt allt omkring, voro listor och sidor
på stolenom. 36 Och han lät grafva på det slätt var, på
samma sidor och listor, Cherubim, lejon och palmträ,
det ena efter det andra allt omkring. 37 Vid det sättet
gjorde han de tio gjutna stolar; enahanda mått och rum
var på dem allom. 38 Och han gjorde tio kopparkettlar,
så att fyratio bath gingo uti hvar kettilen; och den var
fyra alnar stor, och på hvar stol var en kettil. 39 Och
han satte fem stolar på högra sidone i huset, och
de andre fem på venstra; men hafvet satte han rätt
framföre på högra sidone, söderut. 40 Och Hiram gjorde
desslikes grytor, skoflar, bäcken; och fullkomnade så
all verk, som Konung Salomo göra lät i Herrans hus;
41 Nämliga de två stoder, och de två runda knappar
ofvanuppå de två stodar, och de två vridna gjordar, till
att betäcka de två runda knappar på stoderna; 42 Och
de fyrahundrad granatäple på de två vridna gjordar, ju
två rader granatäple på en gjord, till att betäcka de två
runda knapparna på stoderna; 43 Dertill de tio stolar,
och de tio kettlar der ofvanuppå; 44 Och hafvet, och de
tolf oxar under hafvet; 45 Och de grytor, skoflar och
bäcken; och all denna kärilen, som Hiram gjorde åt
Konung Salomo till Herrans hus, voro utaf klar koppar.
46 I den ängden vid Jordan lät Konungen gjuta dem, i
den lermarkene emellan Succoth och Zarthan. 47 Och
Salomo lät all dessa kärilen ovägne blifva; derföre att
kopparen var så mycken. 48 Och gjorde Salomo all
tyg, som Herrans hus tillhörde; nämliga ett gyldene
altar, ett gyldene bord, der skådobröd på ligga skulle;
49 Fem ljusastakar på högra, och fem ljusastakar på
den venstra sidone, framför choren, af klart guld, med
gyldene blommor, lampor och ljusanäpor; 50 Dertill
skålar, fat, bäcken, skedar och pannor, af klart guld. Och
voro dörrahängslorna på dörrarna åt innersta huset,
som var det aldrahelgasta, och åt templets husdörr, af
guld. 51 Alltså vardt fullkomnadt allt verk, som Konung
Salomo gjorde till Herrans hus. Och Salomo bar ditin
det som hans fader David helgat hade, af silfver och
guld, och käril, och lade det in uti Herrans hus skatt.

8 Då församlade Konung Salomo till sig de äldsta
af Israel, alla öfverstar i slägterna, och Förstar för
fäderna ibland Israels barn, till Jerusalem, till att föra
Herrans förbunds ark upp utu Davids stad, det är
Zion. 2 Och sig församlade till Konung Salomo alle
män i Israel, uti den månaden Ethanim på högtidene,
det är sjunde månaden. 3 Och då alle äldste i Israel
kommo, lyfte Presterna arken upp; 4 Och båro Herrans
ark ditupp; dertill vittnesbördsens tabernakel, och all
helgedomens tyg, som i tabernaklet var; det gjorde
Presterna och Leviterna. 5 Och Konung Salomo och
hela Israels menighet, som sig till honom församlat
hade, gingo med honom fram för arken, och offrade
får, och fä, så mycket att man dem hvarken tälja eller
räkna kunde. 6 Alltså båro Presterna Herrans förbunds
ark uti sitt rum i husets chor, i det aldrahelgasta, under
Cherubims vingar. 7 Ty Cherubim räckte vingarna ut
till det rum der arken stod, och öfverskylde arken och
hans stänger. 8 Och så långa voro stängerna, att deras
ändar syntes i helgedomenom för choren; men utantill
vordo de intet sedde; och de blefvo der intill denna
dag. 9 Och i arkenom var intet, utan allenast de två
Mose stentaflor, som han lät deruti i Horeb, då Herren
gjorde ett förbund med Israels barnom, då de utur
Egypti land dragne voro. 10 Då nu Presterna gingo utu
helgedomenom, uppfyllde en molnsky Herrans hus,
11 Så att Presterna icke kunde stå och sköta ämbetet
för molnskyn; ty Herrans härlighet uppfyllde Herrans
hus. 12 Då sade Salomo: Herren hafver sagt, att han
ville bo i mörkrena. 13 Jag hafver byggt ett hus dig
till boning; ett säte, att du skall bo der till evig tid. 14
Och Konungen vände sitt ansigte, och välsignade hela
menighetena Israel, och hela menigheten Israel stod;
15 Och han sade: Lofvad vare Herren Israels Gud, som
med sin mun med minom fader David talat, och med
sine hand fullbordat hafver, och sagt: 16 Ifrå den dag,
då jag förde mitt folk Israel utur Egypten, hafver jag
ingen stad utvalt i några af Israels slägter, att mig skulle
varda ett hus bygdt, så att mitt Namn skulle vara der;
men David hafver jag utvalt, att han skall vara öfver mitt
folk Israel. 17 Och min fader David hade väl i sinnet, att
han skulle bygga Herrans Israels. Guds Namne ett hus.
18 Men Herren sade till min fader David: Att du hafver i
sinnet bygga mino Namne ett hus, hafver du gjort väl,
att du hade det i sinnet; 19 Dock skall icke du bygga
det huset, utan din son, som utaf dina länder komma
skall, han skall bygga mino Namne ett hus. 20 Och
Herren hafver gjort sitt ord fast, som han talat hafver; ty
jag är uppkommen i mins faders Davids stad, och sitter
på Israels stol, såsom Herren sagt, och hafver byggt
Herrans Israels Guds Namne ett hus; 21 Och hafver
derutinnan tillpyntat ett rum till arken, som Herrans
förbund uti är, det han gjort hafver med våra fäder,
då han dem utur Egypti land förde. 22 Och Salomo
stod för Herrans altare emot hela Israels menighet, och
räckte ut sina händer upp till himmelen; 23 Och sade:
Herre Israels Gud, det är ingen Gud, antingen ofvantill
i himmelen, eller nedre på jordene, din like; du som
håller förbund och barmhertighet dinom tjenarom, som
vandra för dig af allo hjerta; 24 Du som hafver hållit

dinom tjenare David, minom fader, allt det du honom
sagt hafver; med dinom mun hafver du talat det, och
med dine hand hafver du fullkomnat det, såsom det
nu i denna dag tillgår. **25** Nu, Herre Israels Gud, håll
dinom tjenare David, minom fader, det du med honom
talat hafver, och sagt: Dig skall icke fattas en man för
mig, som sitta skall på Israels stol; såframt din barn
förvara sina vägar, att de vandra såsom du för mig
vandrat hafver. **26** Nu, Israels Gud, låt din ord blifva
sann, som du till din tjenare David, min fader, talat
hafver. **27** Ty menar du ock, att Gud bor på jordene? Si,
himmelen och alla himlars himlar kunna icke begripa
dig; huru skulle då detta huset göra det, som jag nu
byggt hafver? **28** Så vänd dig till dins tjenares bon, och
till hans begär, Herre min Gud, så att du hörer det lof,
och den bön, som din tjenare gör för dig i dag; **29** Att
din ögon måga stå öppne öfver detta hus, natt och dag;
öfver det rum, der du om sagt hafver: Mitt Namn skall
vara der; att du ville höra den bön, som din tjenare gör
på detta rum; **30** Och ville höra dins tjenares, och dins
folks Israels bön, den de här görande varda i detta rum;
och höra det der du bor i himmelen; och när du det
hörer, vara nådelig. **31** När nu någor syndar emot sin
nästa, och tager dess en ed uppå sig, der han sig med
förpligtar, och eden kommer inför ditt altare i desso
huse; **32** Att du ville då höra i himmelen, och skaffa dina
tjenare rätt, att du fördömer den ogudaktiga, och låter
hans väg komma öfver hans hufvud; och rättfärdigar
den rätta, att du honom gör efter hans rättfärdighet. **33**
Om ditt folk Israel vorde slaget för sina fiendar, efter
de emot dig syndat hafva; och vända sig till dig, och
bekänna ditt Namn, och bedja, och begära af dig i
desso huse; **34** Att du ville då hörat i himmelen, och
dins folks Israels syndom nådelig vara; och föra dem
åter i det land, som du deras fäder gifvit hafver. **35** Om
himmelen igenlyckt varder, så att intet regnar, efter de
emot dig syndat hafva; och varda bedjande på detta
rum, och bekänna ditt Namn, och vända sig ifrå sina
synder, efter du plågar dem; **36** Att du ville i himmelen
höra dem, och vara dina tjenares, och dins folks Israels
synder nådelig; att du visar dem den goda vägen, der
de uti vandra skola, och låter regna på landet, som du
dino folke till arfs gifvit hafver. **37** Om en hård tid, eller
pestilentie, eller torka, eller brand, eller gräshoppor,
eller matkar på landet kommande varda; eller deras
fiende belägger deras portar i landena, eller någor
plåga eller krankhet; **38** Den då beder eller begärar,
ehvad de äro andra menniskor, eller ditt folk Israel, som
förnimma sina plågo, hvar och en i sitt hjerta, och räcka
sina händer ut till detta huset; **39** Att du ville då höra
i himmelen, i det säte der du bor, och vara nådelig;
och fly det så, att du gifver hvarjom och enom såsom
han vandrat hafver, såsom du hans hjerta känner; ty
du allena känner alla menniskors barnas hjerta; **40** På
det att de skola frukta dig alltid, så länge de lefva i
landena, det du våra fäder gifvit hafver. **41** Om ock
en främmande, som icke är af ditt folk Israel, kommer
af fjerran land för ditt Namns skull; **42** Ty de varda
hörande om ditt stora Namn, och om dina mägtiga
hand, och om din uträckta arm; och kommer till att
bedja i desso huse; **43** Att du då ville höra i himmelen, i
det säte der du bor, och göra allt det den främmande
dig om åkallar; på det all folk på jordene måga känna
ditt Namn, att de ock frukta dig lika som ditt folk Israel,
och förnimma, att detta huset efter ditt Namn nämndt
är, det jag byggt hafver. **44** Om ditt folk utdrager i strid
emot sina fiendar, den vägen som du dem sändandes
varder, och de varda bedjande till Herran, emot vägen
till den staden som du utvalt hafver, och emot huset
som jag dino Namne byggt hafver; **45** Att du då ville
höra deras bön och begär i himmelen, och skaffa dem
rätt. **46** Om de varda syndande emot dig; ty det är ingen
menniska, som icke syndar; och du varder vred, och
gifver dem för deras fiendar, så att de föra dem fångna i
fiendaland, fjerran eller när; **47** Och de besinna sig i sitt
hjerta, uti landena der de fångne äro, och omvända sig,
och bedja dig uti deras fängelses land, och säga: Vi
hafve syndat, och gjort illa, och varit ogudaktige; **48** Och
vända sig så till dig af allt hjerta, af allo själ, uti deras
fiendars land, som dem bortfört hafva, och bedja till dig
emot vägen till deras land, som du deras fäder gifvit
hafver, emot den staden som du utvalt hafver, och emot
det huset som jag dino Namne byggt hafver; **49** Att du
då ville höra deras bön och begär i himmelen, af det
säte der du bor, och skaffa dem rätt, **50** Och vara dino
folke nådelig, som emot dig syndat hafver, och all deras
öfverträdelse, der de med hafva förbrutit sig emot dig;
och gifva dem barmhertighet för dem som dem fångna
hålla, att de förbarma sig öfver dem; **51** Förty de äro ditt
folk, och ditt arf, som du utur Egypten, utu jernugnenom
fört hafver; **52** Att din ögon måga öppne vara till dins
tjenares och dins folks Israels bön; att du ville höra dem
i allt det, der de om åkalla dig; **53** Ty du hafver dem
dig af skiljt till ett arf utur all folk på jordene, såsom du
sagt hafver genom din tjenare Mose, då du våra fäder
utur Egypten förde, Herre, Herre. **54** Och då Salomo
hade all denna bön och begäran utbedit för Herranom,
stod han upp ifrå Herrans altare, och höll upp att böja
sin knä, och uträcka sina händer till himmelen; **55**
Och stod, och välsignade alla menighetena Israel, med
höga, röst, och sade: **56** Lofvad vare Herren, som sino
folke Israel ro gifvit hafver, såsom han sagt hafver;
icke ett är förfallet af hans goda ord, som han genom
sin tjenare Mose talat hafver. **57** Herren vår Gud vare
med oss, såsom han varit hafver med våra fäder. Han
öfvergifve oss icke, och tage icke handena bort ifrån

oss; 58 Till att böja vårt hjerta till sig, att vi måge vandra
i alla hans vägar, och hålla hans bud, seder och rätter,
som han våra fäder budit hafver; 59 Och att desse
orden, som jag för Herranom bedit hafver, måtte nalkas
Herranom vårom Gud dag och natt, att han må skaffa
sinom tjenare rätt, och sino folke Israel, hvarjom och
enom i sinom tid; 60 På det att all folk på jordene måga
känna, att Herren är Gud, och ingen annar. 61 Och edor
hjerta vare rättsinnig med Herranom vårom Gud, till att
vandra i hans seder, och till att hålla hans bud, såsom
det tillgår i denna dag. 62 Och Konungen, samt med
hela Israel, offrade offer för Herranom. 63 Och Salomo
offrade tackoffer, som han Herranom offrade, tu och
tjugu tusend oxar, och hundradetusend och tjugutusend
får. Alltså vigde de Herrans hus, Konungen och all
Israels barn. 64 På samma dagen vigde Konungen
medelgården, som var för Herrans hus, dermed att
han der uträttade bränneoffer, spisoffer, och det feta af
tackoffret; förty kopparaltaret, som för Herranom stod,
var för litet till bränneoffer, spisoffer, och till det feta af
tackoffer. 65 Och Salomo gjorde på den tiden en högtid,
och all Israel med honom en stor församling, ifrå den
gränson Hamath, allt intill Egypti bäck, för Herranom
vårom Gud i sju dagar, och åter i sju dagar; det voro
fjorton dagar. 66 Och på åttonde dagen lät han folket
gå; och de välsignade Konungen, och gingo sina färde
i sina hyddor, glädjandes och fröjdandes sig öfver allt
det goda, som Herren med sinom tjenare David, och
med sitt folk Israel, gjort hade.

9 Och då Salomo hade fullbyggt Herrans hus, och
Konungshuset, och allt det hans hjerta begärade,
och lust hade till att göra, 2 Syntes honom Herren
annan gång, såsom han honom synts hade i Gibeon. 3
Och Herren sade till honom: Jag hafver hört dina bön
och begär, som du för mig bedit hafver, och helgat
detta huset, som du byggt hafver; så att jag skall sätta
der mitt Namn till evig tid, och skola min ögon och mitt
hjerta vara der alltid. 4 Och du, om du vandrar för mig,
såsom din fader David vandrat hafver, med rättsinnigt
hjerta, och rättfärdighet, så att du gör allt det som jag
dig budit hafver, och håller min bud och mina rätter, 5
Så vill jag befästa dins rikes stol öfver Israel i evig tid,
såsom jag med din fader David talat hafver, och sagt:
Dig skall icke fattas en man på Israels stol. 6 Hvar I ock
vänden eder tillbaka ifrå mig, I och edor barn, och icke
hållen min bud och rätter, som jag eder föresatt hafver;
och gången bort och tjenen andra gudar, och tillbedjen
dem; 7 Så skall jag utrota Israel ut af det land, som jag
dem gifvit hafver; och det huset, som jag mino Namne
helgat hafver, skall jag bortkasta ifrå mitt ansigte; och
Israel skall vara till ett ordspråk och fabel ibland allt folk.
8 Och detta huset skall förfalla, så att alle de som gå der
framom skola förundra sig, och hvissla, och säga: Hvi
hafver Herren desso lande och desso huse så gjort? 9
Då skall blifva svaradt: Derföre, att de Herran sin Gud
öfvergifvit hade, som deras fäder utur Egypti land förde,
och tagit sig andra gudar, och tillbedit dem och tjent
dem; derföre hafver Herren allt detta onda låtit komma
öfver dem. 10 Då nu de tjugu år framlidne voro, i hvilko
Salomo de tu husen byggde, som var Herrans hus, och
Konungshuset; 11 Till hvilket Hiram, Konungen i Tyro,
Salomo cedreträ, och furoträ, och guld, efter allt hans
begär skickade; då gaf Konung Salomo Hiram tjugu
städer i Galilea land. 12 Och Hiram drog utaf Tyro, till att
bese de städer, som Salomo honom gifvit hade; och de
behagade honom intet; 13 Och sade: Hvad är detta för
städer, min broder, som du mig gifvit hafver? Och han
kallade dem Cabuls land allt intill denna dag. 14 Och
Hiram hade sändt Konungenom hundrade och tjugu
centener guld. 15 Och det är summan af skattenom,
som Konung Salomo uppbar, till att bygga Herrans
hus, och sitt hus, och Millo, och Jerusalems murar,
och Hazor, och Megiddo, och Gaser. 16 Ty Pharao,
Konungen i Egypten, var uppkommen, och hade vunnit
Gaser, och uppbränt det med eld, och slagit ihjäl de
Cananeer, som i staden bodde, och hade gifvit honom
sine dotter, Salomos hustru, till en skänk. 17 Alltså
byggde Salomo Gaser, och det nedra BethHoron, 18
Och Baalath, och Thadmor uti öknene, i landet, 19
Och alla kornhusstäder, som Salomo hade, och alla
vagnsstäder, och resenärsstäder, och hvad som helst
han lust hade till att bygga i Jerusalem, i Libanon, och
hela landet, som under hans välde var. 20 Och allt det
folket, som igenblef af de Amoreer, Hetheer, Phereseer,
Heveer och Jebuseer, som icke voro af Israels barnom;
21 Deras barn, som de läto igenblifva efter sig i landena,
hvilka Israels barn icke kunde tillspillogifva, dem gjorde
Salomo skattskyldiga allt intill denna dag. 22 Men
af Israels barnom gjorde han ingen till träl; utan lät
dem vara krigsmän och sina tjenare, och Förstar, och
riddare, och öfver hans vagnar och resenärar. 23 Och
de ämbetsmän, som voro öfver Salomos sysslor, voro
femhundrad och femtio, som öfver folket rådde, och
alla sysslor uträttade. 24 Och Pharaos dotter drog upp
ifrå Davids stad, uti sitt hus, som Salomo för henne
byggt hade; då byggde han ock Millo. 25 Och Salomo
offrade tre resor om året bränneoffer, och tackoffer,
på altaret, som han Herranom byggt hade, och rökte
derpå för Herranom; och alltså vardt huset redo. 26
Och Salomo gjorde desslikes skepp i EzionGeber, som
vid Eloth ligger, på strandene vid det röda hafvet, uti de
Edomeers land. 27 Och Hiram sände sina tjenare till
skepps, som förstodo sig på skepp, och till sjös förfarne
voro, med Salomos tjenare. 28 Och de kommo till

Ophir, och hemtade der fyrahundrad och tjugu centener
guld, och förde till Konung Salomo.

10 Och då Salomos rykte af Herrans Namn kom
för Drottningen af rika Arabien, kom hon till att
försöka honom med gåtor. **2** Och hon kom till Jerusalem
med en ganska stor skara, med cameler, som speceri
båro, och med mycket guld och ädla stenar. Och då
hon kom in till Konung Salomo, talade hon med honom
allt det hon sig föresatt hade. **3** Och Salomo sade
henne det allt; och Konungenom var intet fördold, det
han henne icke säga kunde. **4** Då nu Drottningen af
rika Arabien såg all Salomos visdom, och det hus, som
han byggt hade, **5** Och rätterna på hans bord, och
hans tjenares boningar, och hans tjenares ämbeten,
och deras kläder, och hans skänkesvänner, och hans
bränneoffer som han i Herrans hus offrade, kunde hon
icke längre hålla sig; **6** Och sade till Konungen: Allt det
jag i mitt land utaf ditt väsende, och af din visdom, hört
hafver, det är sant. **7** Och jag hafver icke velat trott det,
tilldess jag är kommen, och hafver det med min ögon
sett; och si, mig är icke hälften sagdt. Du hafver mer
visdom och rikedomar, än ryktet är, som jag hört hafver.
8 Salige äro dine män, och dine tjenare, som alltid för
dig stå, och höra din visdom. **9** Lofvad vare Herren
din Gud, som till dig lust haft hafver, så att han dig på
Israels stol satt hafver; derföre, att Herren älskar Israel
i evig tid, och hafver satt dig till Konung, att du rätt och
redelighet göra skall. **10** Och hon gaf Konungenom
hundrade och tjugu centener guld, och ganska mycket
speceri, och ädla stenar. Der kom icke sedan så mycket
speceri, såsom Drottningen af rika Arabien Konung
Salomo gaf. **11** Dertill de Hirams skepp, som guld förde
af Ophir, förde också ganska mycket hebenträ, och ädla
stenar. **12** Och Konungen lät göra af hebenträ pelare
i Herrans hus, och i Konungshuset, och harpor och
psaltare för sångare. Der kom icke sedan så mycket
hebenträ, vardt ej heller sedt, allt intill denna dag. **13**
Och Konung Salomo gaf Drottningene af rika Arabien
allt det hon begärade och beddes, förutan det han
gaf henne af sig sjelf. Och hon vände om, och drog
med sina tjenare i sitt land igen. **14** Men det guld, som
Salomo inkom årliga, var till vigt sexhundrad sex och
sextio centener; **15** Förutan det af krämare och köpmän,
och af apothekare, och ifrå de nästa Konungar, och
ifrå de yppersta i landet kom. **16** Och Konung Salomo
lät göra tuhundrad spetsar af bästa guld; sexhundrad
stycke guld lät han till hvar spets; **17** Och trehundrad
sköldar, af bästa guld; ju tre pund guld till hvar sköld.
Och Konungen lade dem uti det huset af Libanons skog.
18 Och Konungen gjorde en stor stol af elphenben, och
bedrog honom med ädlasta guld. **19** Och stolen hade
sex trappor; och hufvudet af stolen var rundt baktill,
och voro stolpar på båda sidor vid sätet, och tu lejon
stodo vid stolparna. **20** Och tolf lejon stodo på de sex
trappor på båda sidor. Sådant är icke gjordt i något
Konungarike. **21** All Konung Salomos dryckekar voro af
guld; och käril uti huset af Libanons skog voro också af
klart guld; förty silfver aktade man intet i Salomos tid.
22 Ty Konungens skepp, som till hafs foro med Hirams
skepp, kommo en gång i hvar tre år, och förde guld,
silfver, elphenben, apor och påfoglar. **23** Alltså vardt
Konung Salomo större med rikedomar och visdom, än
alle Konungar på jordene. **24** Och all verlden begärade
se Salomo, att de måtte höra den vishet, som Gud
honom i hans hjerta gifvit hade. **25** Och alle båro honom
skänker, silfver och gyldene tyg, kläder och harnesk,
örter, hästar, mulor, hvart år. **26** Och Salomo drog
tillhopa vagnar och resenärar, så att han hade tusende
och fyrahundrad vagnar, och tolftusend resenärar; och
han lät dem uti vagnsstäderna, och när Konungenom
i Jerusalem. **27** Och Konungen gjorde, att silfver i
Jerusalem var så mycket som stenar, och cederträ så
mycket som mulbärträ i dalarna. **28** Och man förde
hästar utur Egypten till Salomo, och allahanda varor,
och Konungens köpmän köpte samma varor; **29** Och
förde dem utur Egypten; hvar vagn för sexhundrad
silfpenningar, och hvar häst för hundrade och femtio.
Alltså förde man dem ock till alla de Hetheers Konungar,
och till de Konungar i Syrien, genom deras hand.

11 Men Konung Salomo älskade många utländska
qvinnor, Pharaos dotter, och Moabitiskor,
Ammonitiskor, Edoinitiskor, Zidonitiskor och
Hetheerskor; **2** Af sådant folk, der Herren Israels
barnom om sagt hade: Går icke till dem, och låter dem
icke komma till eder; de varda förvisso bevekande edor
hjerta efter sina gudar. Till dessa gaf sig Salomo, till
att älska dem. **3** Och han hade sjuhundrad hustrur,
Förstinnor, och trehundrad frillor; och hans hustrur
bevekte hans hjerta. **4** Och då han nu gammal var,
bevekte hans hustrur hans hjerta efter främmande
gudar, så att hans hjerta icke var fulleliga med
Herranom hans Gud, såsom hans faders Davids hjerta.
5 Alltså vandrade Salomo efter Astoreth, deras gud
af Zidon, och Milcom, de Ammoniters styggelse. **6**
Och Salomo gjorde det ondt var för Herranom, och
följde icke Herran alldeles, såsom hans fader David. **7**
Då byggde Salomo en höjd till Chemos, de Moabiters
styggelse, på berget som för Jerusalem ligger; och
till Molech, de Ammoniters styggelse. **8** Alltså gjorde
Salomo allom sinom utländskom hustrum, de der för
sina gudar rökte och offrade. **9** Och Herren vardt vred
på Salomo, att hans hjerta ifrå Herranom Israels Gud
afvändt var, den honom två gånger synts hade; **10**
Och honom härom budit hade, att han icke skulle

vandra efter andra gudar; och hade dock icke hållit det
honom Herren budit hade. 11 Derföre sade Herren till
Salomo: Efter sådant är skedt med dig, och du hafver
mitt förbund och min bud icke hållit, som jag dig budit
hafver, så vill jag ock, rifva riket ifrå dig, och gifva det
dinom tjenare. 12 Dock i din tid vill jag icke göra det,
för dins faders Davids skull; utan af dins sons hand
vill jag rifva det. 13 Dock vill jag icke allt riket afrifva;
ena slägt vill jag gifva dinom son, för min tjenares
Davids skull, och för Jerusalems skull, det jag utvalt
hafver. 14 Och Herren uppväckte Salomo en fienda,
Hadad den Edomeen, af Konungsligo säd, hvilken var
i Edom. 15 Ty då David var i Edom, och Joab den
härhöfvitsmannen drog upp till att begrafva de slagna,
slog han allt det mankön var i Edom. 16 Förty Joab blef
der sex månader, och hele Israel, intilldess han utrotade
allt det mankön var i Edom. 17 Då flydde Hadad,
och med honom några män Edomeer af hans faders
tjenare, så att de kommo uti Egypten; men Hadad
var en ung dräng. 18 Och de stodo upp ifrån Midian,
och kommo till Paran, och togo män med sig utaf
Paran, och kommo uti Egypten titt Pharao, Konungen
i Egypten. Han gaf honom ett hus, och förenämnd
spis, och fick honom ett land in. 19 Och Hadad fann
stora nåd för Pharao, så att han ock gaf honom sina
hustrus, Drottningenes Tahpenes syster, till hustru. 20
Och Tahpenes syster födde honom Genubath sin son;
Och Tahpenes födde honom upp i Pharaos hus; så att
Genubath var i Pharaos huse ibland Pharaos barn. 21
Då nu Hadad hörde uti Egypten, att David afsomnad
var med sina fäder, och att Joab härhöfvitsmannen var
död, sade han till Pharao: Låt mig draga i mitt land. 22
Pharao sade till honom: Hvad fattas dig när mig, att du
vill draga till ditt land? Han sade: Intet; utan låt mig fara.
23 Än uppväckte honom Gud en fienda, Reson, ElJada
son, hvilken ifrå sin herra HadadEser, Konungen i
Zoba, flydd var; 24 Och församlade emot honom män,
och vardt en höfvitsman för krigsknektar, den tid David
slog dem ihjäl; och drogo till Damascon, och bodde der,
och voro rådande i Damascon. 25 Och han var Israels
fiende, så länge Salomo lefde. Det är den skadan,
som Hadad led; derföre hade han en vämjelse emot
Israel, och blef rådandes i Syrien. 26 Dertill Jerobeam,
Nebats son, en Ephrateer af Zareda, Salomos tjenare;
och hans moder het Zeruga, en enka; hof också
handena upp emot Konungen. 27 Och detta är saken,
hvarföre han upphof handena emot Konungen: då
Salomo byggde Millo, slöt han igen ett gap på sins
faders Davids stad. 28 Och Jerobeam var en stridsam
man; och då Salomo såg att mannen var snäll, satte
han honom öfver alla Josephs hus utskylder. 29 Men
det begaf sig på den tiden, att Jerobeam gick utaf
Jerusalem, och Propheten Ahia af Silo fann honom på
vägenom; och han hade en ny mantel uppå; och de
voro både allena på markene. 30 Och Ahia fattade
den nya mantelen, som han på hade, och ref honom
sönder i tolf stycker; 31 Och sade till Jerobeam: Tag tio
stycker till dig; förty så säger Herren Israels Gud: Si,
jag skall rifva riket utu Salomos hand, och gifva dig tio
slägter. 32 En slägt skall han hafva för min tjenares
Davids skull, och för staden Jerusalems skull, den jag
utvalt hafver utur alla Israels slägter; 33 Derföre att de
hafva öfvergifvit mig, och tillbedit Astoreth, de Zidoniers
gud, Chemos, de Moabiters gud, och Milcom, Ammons
barnas gud, och icke vandrat i mina vägar, så att de
måtte gjort hvad mig behagade, min bud och rätter,
såsom David hans fader. 34 Jag vill ock icke taga hela
riket utu hans hand; utan jag vill göra honom till en
Första i hans lifstid, för Davids min tjenares skull, den
jag utvalt hafver, den min bud och rätter hållit hafver.
35 Utu hans sons hand vill jag taga riket, och vill gifva
dig tio slägter; 36 Och hans son ena slägt, på det min
tjenare David ju allstädes hafver ena lykto för mig uti
den staden Jerusalem, den jag mig utvalt hafver, att jag
mitt Namn der sätta skulle. 37 Så vill jag nu taga dig, att
du skall råda öfver allt det ditt hjerta begärar; och skall
vara Konung öfver Israel. 38 Om du nu vill höra allt det
jag dig bjudandes varder, och vandra i mina vägar, och
göra hvad mig behagar, så att du håller mina rätter
och bud, såsom min tjenare David gjort hafver, så vill
jag vara med dig, och bygga dig ett beständigt hus,
såsom jag David byggt hafver, och vill gifva dig Israel;
39 Och vill dermed förnedra Davids säd; dock icke till
evig tid. 40 Men Salomo for efter att dräpa Jerobeam.
Då stod Jerobeam upp, och flydde uti Egypten till
Sisak, Konungen i Egypten, och blef i Egypten, tilldess
Salomo blef död. 41 Hvad mer af Salomo sägandes är,
och allt det han gjort hafver, och hans visdom, det är
skrifvet i Chrönicon om Salomo. 42 Men tiden, som
Salomo var Konung i Jerusalem, öfver hela Israel, var
fyratio år. 43 Och Salomo afsomnade med sina fäder,
och vardt begrafven uti sins faders Davids stad; och
hans son Rehabeam vardt Konung i hans stad.

12 Och Rehabeam drog till Sichem; förty hela Israel
var kommen till Sichem, till att göra honom till
Konung. 2 Och då Jerobeam, Nebats son, det hörde,
der han ännu i Egypten var, dit han för Konung Salomo
flydd var, kom han igen utur Egypten. 3 Och de
sände bort, och läto kalla honom. Och Jerobeam samt
med hela Israels menighet kommo, och talade med
Rehabeam, och sade: 4 Din fader hafver gjort vårt ok
för svårt; så gör nu du den hårda tjensten, och det
svåra oket lättare, det han oss pålagt hafver, så vilje
vi vara dig underdånige. 5 Men han sade till dem:
Går edra färde intill tredje dagen, och kommer så till

mig igen. Och folket gick sina färde. 6 Och Konung
Rehabeam höll råd med de äldsta, som för hans fader
Salomo stodo, då han lefde, och sade: Huru råden I,
att vi måge gifva desso folkena svar? 7 De sade till
honom: Om du i denna dag gör desso folkena en tjenst,
och är dem till vilja, och hörer dem, och gifver dem god
ord, så blifva de dig underdånige så länge du lefver.
8 Men han öfvergaf de äldstas råd, som de honom
gifvit hade; och höll ett råd med de unga, som med
honom uppväxte voro, och för honom stodo. 9 Och han
sade till dem: Hvad råden I, det vi desso folkena svara
skole, som till mig sagt hafva: Gör det oket lättare, som
din fader uppå oss lagt hafver? 10 Och de unge, som
med honom uppväxte voro, sade till honom: Till folket,
som till dig säger: Din fader hafver gjort vårt ok för
svart, gör du oss det lättare; skall du säga: Mitt minsta
finger skall tjockare vara än mins faders länder. 11 Min
fader hafver lagt på eder ett svårt ok; men jag skall
ännu föröka det öfver eder. Min fader hafver tuktat eder
med gisslar; jag skall tukta eder med scorpioner. 12
Alltså kom Jerobeam med allo folkena till Rehabeam
på tredje dagen, såsom Konungen talat hade, och
sagt: Kommer igen till mig på tredje dagen. 13 Och
Konungen gaf folkena ett hårdt svar, och öfvergaf det
råd, som de äldste honom gifvit hade; 14 Och talade
med dem efter de ungas råd, och sade: Min fader
hafver gjort edart ok svårt; men jag vill ännu mer föröka
det öfver eder. Min fader hafver tuktat eder med gisslar;
men jag skall tukta eder med scorpioner. 15 Alltså
hörde Konungen intet folket; ty Herren vände det så, på
det han skulle stadfästa sitt ord, som Herren genom
Ahia af Silo sagt hade till Jerobeam, Nebats son. 16
Då nu hele Israel såg, att Konungen intet ville höra
dem, gaf folket Konungenom ett svar, och sade: Hvad
del hafve vi i David, eller arf i Isai son? Israel, gack
i dina hyddor; så se nu du till ditt hus, David. Alltså
gick Israel i sina hyddor; 17 Så att Rehabeam rådde
allenast öfver de Israels barn, som bodde i Juda städer.
18 Och då Konung Rehabeam sände åstad Adoram
räntomästaren, kastade hele Israel honom ihjäl med
stenar; men Konungen Rehabeam steg med hast på
en vagn, och flydde till Jerusalem. 19 Alltså föll Israel
ifrå Davids hus, allt intill denna dag. 20 Då nu hele
Israel hörde, att Jerobeam var igenkommen, sände de
bort, och läto kalla honom till alla menighetena, och
gjorde honom till Konung öfver hela Israel; och ingen
följde Davids hus, utan Juda slägt allena. 21 Och då
Rehabeam kom till Jerusalem, församlade han hela
Juda hus, och BenJamins slägt, hundrade och åttatio
tusend unga stridsamma män, till att strida emot Israels
hus, och draga riket igen till Rehabeam, Salomos son.
22 Men Guds ord kom till den Guds mannen Semaja,
och sade: 23 Tala till Rehabeam, Salomos son, Juda
Konung, och till hela Juda hus, och BenJamin, och till
det andra folket, och säg: 24 Detta säger Herren: I
skolen icke draga upp, och strida emot edra bröder
Israels barn; hvar och en gånge åter hem; ty detta är
skedt af mig. Och de lydde Herrans ord, och vände
om, och gingo sin väg, såsom Herren sagt hade. 25
Men Jerobeam byggde Sichem på Ephraims berg, och
bodde deruti, och drog dädan ut, och byggde Pnuel.
26 Men Jerobeam tänkte i sitt hjerta: Nu varder riket
fallandes till Davids hus igen; 27 Om detta folk skall
gå ditupp, till att offra i Herrans hus i Jerusalem, och
detta folkets hjerta varder sig vändandes till deras herra
Rehabeam, Juda Konung, och slå mig ihjäl, och falla
igen till Rehabeam, Juda Konung. 28 Och Konungen
höll ett råd, och gjorde två gyldene kalfvar, och sade till
dem: Det är eder för tungt gå upp till Jerusalem; si, der
är din gud, Israel, som dig utur Egypti land fört hafver;
29 Och satte endera i BethEl, och den andra i Dan.
30 Och det vardt till synd; ty folket gick bort för dem
ena, allt intill Dan. 31 Han gjorde också ett höjdars hus,
och gjorde Prester utaf de ringesta i folket, de icke af
Levi barnom voro. 32 Och han gjorde en högtid, på
femtonde dagen i åttonde månadenom, såsom den
högtiden i Juda, och offrade på altarena. Så gjorde
han i BethEl, att man offrade kalfvomen, som han
gjort hade; och skickade i BethEl Prester till höjderna,
som han gjort hade; 33 Och offrade på altaret, som
han gjort hade i BethEl, på femtonde dagen i åttonde
månadenom, hvilken han utu sitt hjerta upptänkt hade;
och gjorde Israels barnom högtider, och offrade på
altaret, det man röka skulle.

13 Och si, en Guds man kom af Juda, genom
Herrans ord, till BethEl. Och Jerobeam stod vid
altaret till att röka. 2 Och han ropade emot altaret genom
Herrans ord, och sade: Altare, altare, så säger Herren:
Si, Davids huse skall varda född en son, benämnd
Josia, han skall på dig offra höjdernas Prester, som på
dig röka, och uppbränna menniskoben på dig. 3 Och
han gaf på den dagen ett tecken, och sade: Detta är
tecknet, att Herren detta talat hafver: si, altaret skall
remna, och askan, som derpå är, skall förspillas. 4
Då nu Konung Jerobeam hörde ordet af den Guds
mannen, som emot altaret i BethEl ropade, räckte han
ut sin hand vid altaret, och sade: Tager fatt på honom.
Och hans hand förtorkades, som han emot honom
uträckt hade; och han kunde icke draga henne igen till
sig. 5 Och altaret remnade, och askan vardt förspilld
af altaret, efter tecknet, som Guds mannen genom
Herrans ord gifvit hade. 6 Och Konungen svarade och
sade till den Guds mannen: Bed Herrans dins Guds
ansigte, och bed för mig, att min hand kommer till
mig igen. Då bad Guds mannen Herrans ansigte, och

Konungens hand kom till honom igen, och vardt såsom
hon tillförene var. 7 Och Konungen talade med Guds
mannenom: Kom hem med mig, och vederqvick dig;
jag vill gifva dig en skänk. 8 Men Guds mannen sade
till Konungen: Om du än gåfve mig halft ditt hus, så
ginge jag dock icke med dig; ty jag vill i detta rum intet
bröd äta, eller vatten dricka; 9 Ty så är mig genom
Herrans ord budet och sagdt: Du skall intet bröd äta,
och intet vatten dricka, och icke komma den samma
vägen tillbaka igen, som du gångit hafver. 10 Och han
gick sina färde en annan väg, och kom icke den vägen
tillbaka igen, som han till BethEl kommen var. 11 Men i
BethEl bodde en gammal Prophet; till honom kommo
hans söner, och förtäljde honom all verk, som Guds
mannen på den dagen gjort hade i BethEl, och de
ord, som han till Konungen sagt hade. 12 Och deras
fader sade till dem: Hvilken vägen hafver han farit? Och
hans söner viste honom vägen, som Guds mannen farit
hade, den af Juda kommen var. 13 Men han sade till
sina söner: Sadler mig åsnan. Och då de hade sadlat
honom åsnan, red han deruppå; 14 Och drog efter
Guds mannen, och fann honom sittandes under en ek,
och sade till honom: Äst du den Guds mannen, som
af Juda kommen äst? Han sade: Ja. 15 Han sade till
honom: Kom med mig hem, och ät bröd. 16 Han sade:
Jag kan icke vända om med dig, och komma med dig;
jag vill ej heller bröd äta, eller vatten dricka med dig,
på detta rum. 17 Ty med mig är taladt vordet genom
Herrans ord: Du skall der hvarken bröd äta, eller vatten
dricka; du skall icke gå den vägen tillbaka igen, som
du ditgången äst. 18 Han sade till honom: Jag är ock
en Prophet såsom du, och en Ängel hafver talat med
mig genom Herrans ord, och sagt: Haf honom hem
med dig igen, att han må bröd äta, och vatten dricka.
Men han lög för honom. 19 Och han förde honom
tillbaka igen, så att han åt bröd, och drack vatten i hans
hus. 20 Och vid de såto till bords, kom Herrans ord till
Propheten, som honom hade tillbaka haft; 21 Och han
ropade till den Gudsmannen, som af Juda kommen var,
och sade: Detta säger Herren: Derföre, att du hafver
Herrans mun ohörig varit, och hafver icke hållit det bud,
som Herren din Gud dig budit hafver; 22 Och hafver
omvändt, ätit bröd, och vatten druckit, på det rum der
han dig om sade: Du skall der hvarken bröd äta, eller
vatten dricka; skall din lekamen icke komma uti dina
faders graf. 23 Och sedan han bröd ätit, och druckit
hade, sadlade man åsnan åt den Propheten, som han
igen haft hade. 24 Och då han bort drog, fann honom
ett lejon på vägenom, och drap honom; och hans kropp
låg kastad på vägen; och åsnan stod jemte honom, och
lejonet stod när kroppenom. 25 Och då der gick folk
framom, sågo de kroppen på vägen kastad, och lejonet
ståndandes när kroppen; och de kommo och sade det
i stadenom, der den gamle Propheten uti bodde. 26
Då Propheten det hörde, som honom igenhaft hade,
sade han: Det är den Guds mannen, som Herrans
mun ohörig var; derföre hafver Herren gifvit honom
lejonena; det hafver sönderkrossat honom och dräpit,
efter det ord som Herren honom sagt hade. 27 Och
sade till sina söner: Sadler mig åsnan. Och de sadlade.
28 Då drog han dit, och fann hans kropp kastad på
vägen, och åsnan och lejonet ståndande der jemte
kroppen; lejonet hade intet ätit af kroppen, och ej heller
rifvit åsnan. 29 Då tog Propheten den Guds mansens
kropp upp, och lade honom på åsnan, och förde honom
tillbaka igen; och kom uti den gamla Prophetens stad,
att de måtte begråta honom, och begrafvan. 30 Och
han lade kroppen uti sina graf, och de begreto honom:
Ack! min broder. 31 Och då de hade begrafvit honom,
sade han till sina söner: När jag dör, så begrafver mig i
de grafvene, som den Guds mannen uti begrafven är,
och lägger min ben jemte vid hans ben; 32 Förty det
varder skeendes, som han emot altaret i BethEl genom
Herrans ord ropat hafver, och emot alla höjders hus,
som i Samarie städer äro. 33 Men sedan detta skedt
var, vände Jerobeam sig intet ifrå sin onda väg; utan
förvände sig, och gjorde Prester till höjderna, utaf de
ringesta i folket; hvilken honom täcktes, honom fyllde
han handena, och han vardt Prest till höjderna. 34 Och
detta vardt Jerobeams huse till synd, att han skulle
förderfvas, och förgöras af jordene.

14 På den tiden var Abia, Jerobeams son, krank.
2 Och Jerobeam sade till sina hustru: Statt upp,
och förkläd dig, så att ingen kan märka, att du äst
Jerobeams hustru, och gack bort till Silo; si, der är den
Propheten Ahia, den mig sade, att jag skulle varda
Konung öfver detta folk. 3 Och tag med dig tio bröd,
och kakor, och ett käril med hannog, och gack till
honom, att han må säga dig, huru med piltenom gå
skall. 4 Och Jerobeams hustru gjorde så, och stod
upp, och gick bort till Silo, och kom i Ahia hus; men
Ahia kunde intet se; ty hans ögon voro mörk vorden för
ålders skull. 5 Men Herren sade till Ahia: Si, Jerobeams
hustru kommer, att hon skall fråga ett ärende af dig om
sin son, ty han är krank: så tala nu du med henne så
och så. Då hon nu inkom, höll hon sig främmande. 6
Som nu Ahia hörde dönen af hennes fötter, vid hon
ingick, sade han: Kom hitin, du Jerobeams hustru; hvi
håller du dig så främmande? Jag är sänder till dig ett
hårdt bådskap. 7 Gack bort, och säg Jerobeam: Så
säger Herren Israels Gud: Jag hafver upphöjt dig utu
folkena, och satt dig till en Första öfver mitt folk Israel;
8 Och hafver rifvit riket ifrå Davids hus, och gifvit det
dig; men du hafver intet varit såsom min tjenare David,
den min bud höll, och vandrade efter mig med allo

hjerta, så att han gjorde hvad mig ljuft var; 9 Och du
hafver illa gjort, öfver alla de som för dig varit hafva; du
hafver gångit bort, och gjort dig andra gudar, och gjuten
beläte, att du skulle reta mig till vrede; och hafver kastat
mig bakom din rygg; 10 Och si, jag skall låta komma
olycko öfver Jerobeams hus, och förgöra af Jerobeam
ock den uppå väggena pissar; den innelyckta, och
den igenlefda i Israel; och skall utsopa Jerobeams hus
efterkomman de, såsom man träck utsopar, tilldess det
blifver allt ute med honom. 11 Den som af Jerobeam
dör i stadenom, honom skola hundarna äta; men den
som dör på markene, honom skola himmelens foglar
äta; ty Herren hafver det sagt. 12 Så statt nu upp, och
gack hem; och då din fot träder in i staden, skall pilten
blifva död. 13 Och hela Israel skall begråta honom,
och skola begrafvan; ty denne allena af Jerobeam
skall till grafva komma; förty något godt är funnet i
honom för Herranom Israels Gud, i Jerobeams hus. 14
Och Herren skall uppväcka en Konung öfver Israel,
han skall utrota Jerobeams hus på den dagen; och
hvad är det nu allaredo sker? 15 Och Herren skall slå
Israel, såsom rören böjas i vattnena; och skall utrycka
Israel utu desso goda landena, som han deras fader
gifvit hafver, och skall förströ dem bort öfver älfvena;
derföre att de hafva gjort sig lundar till att förtörna
Herran; 16 Och skall öfvergifva Israel, för Jerobeams
synds skull, hvilken syndat hafver och kommit Israel till
att synda. 17 Och Jerobeams hustru stod upp, gick,
och kom till Thirza; och då hon kom till tröskelen åt
huset, blef pilten död. 18 Och de begrofvo honom,
och hele Israel begreto honom, efter Herrans ord, som
han genom sin tjenare Propheten Ahia talat hade. 19
Hvad mer om Jerobeam sägandes är, huru han stridde
och regerade, si, det är skrifvet i Israels Konungars
Chrönico. 20 Tiden, som Jerobeam regerade, var tu
och tjugu år; och han af somnade med sina fäder.
Och hans son Nadab vardt Konung i hans stad. 21 Så
var nu Rehabeam, Salomos son, Konung i Juda; ett
och fyratio år gammal var Rehabeam, då han vardt
Konung; och regerade i sjutton år i Jerusalem, i dem
stadenom, som Herren utvalt hade utur alla Israels
slägter, att han skulle sätta der sitt Namn uti. Hans
moder het Naama, en Ammonitiska. 22 Och Juda
gjorde det ondt var för Herranom, och rette honom
mera, än allt det deras fäder gjort hade, med deras
synder som de gjorde. 23 Ty de byggde sig också
höjder, stodar och lundar, på alla höga backar, och
under all grön trä. 24 Och voro desslikes roffare i
landena; och de gjorde all Hedningarnas styggelse,
som Herren för Israels barn fördrifvit hade. 25 Men i
femte Konung Rehabeams åre drog Sisak, Konungen i
Egypten, uppemot Jerusalem; 26 Och tog ut de håfvor
utu Herrans hus, och utu Konungshuset, och allt det
som der tagas kunde; och tog alla gyldene sköldar,
som Salomo hade göra låtit; 27 I hvilkas stad Konung
Rehabeam lät göra kopparsköldar, och befallde dem
under de öfversta drabanternas hand, som dörrena
vaktade för Konungshuset. 28 Och så ofta Konungen
gick in uti Herrans hus, båro drabanterna dem; och
hade dem åter uti drabantakammaren igen. 29 Hvad nu
mer af Rehabeam sägandes är, och allt det han gjort
hafver, si, det är skrifvet i Juda Konungars Chrönico.
30 Men emellan Rehabeam och Jerobeam var örlig, så
länge de lefde. 31 Och Rehabeam afsomnade med sina
fäder, och vardt begrafven med sina fäder uti Davids
stad; och hans moder het Naama, en Ammonitiska.
Och hans son Abiam vardt Konung i hans stad.

15 På adertonde årena Konung Jerobeams, Nebats
sons, vardt Abiam Konung i Juda; 2 Och regerade
tre år i Jerusalem. Hans moder het Maacha, Abisaloms
dotter. 3 Och han vandrade i alla sins faders synder,
som han för honom gjort hade; och hans hjerta var
icke rättsinnigt till Herran hans Gud, såsom hans faders
Davids hjerta. 4 Men för Davids skull gaf Herren hans
Gud honom ena lykto i Jerusalem, så att han uppväckte
hans son efter honom, och behöll honom i Jerusalem;
5 Derföre att David gjort hade det Herranom ljuft var,
och var icke viken ifrån allt det han honom böd, så
länge han lefde; förutan i den handelen med Uria den
Hetheen. 6 Men emellan Rehabeam och Jerobeam
var örlig, så länge han lefde. 7 Hvad nu mer af Abiam
sägandes är, och allt det han gjort hafver; si, det är
skrifvet uti Juda Konungars Chrönico. Och det var
örlig emellan Abiam och Jerobeam. 8 Och Abiam
afsomnade med sina fäder; och de begrofvo honom uti
Davids stad. Och Asa hans son vardt Konung uti hans
stad. 9 Uti tjugonde årena Konungs Jerobeams öfver
Israel, vardt Asa Konung i Juda; 10 Och regerade ett
och fyratio år i Jerusalem. Hans moder het Maacha,
Abisaloms dotter. 11 Och Asa gjorde det Herranom
behageligit var, såsom hans fader David; 12 Och dref
de roffare utu landet, och borttog alla de afgudar, som
hans fäder gjort hade. 13 Dertill satte han sina moder
Maacha af ämbetet, för det hon Miplezeth gjort hade i
lundenom; och Asa utrotade hennes Miplezeth, och
uppbrände honom vid den bäcken Kidron. 14 Men de
höjder lade de icke bort; dock var Asa hjerta rättsinnigt
till Herran, så länge han lefde. 15 Och det silfver och
guld, och tyg, som hans fader helgat hade, och hvad
som helgadt var till Herrans hus, lät han komma derin.
16 Och emellan Asa och Baesa, Israels Konung, var
örlig, så länge de lefde. 17 Men Baesa, Israels Konung,
drog upp emot Juda, och byggde Rama, att ingen skulle
draga ut och in af Asa part, Konungens i Juda. 18 Då
tog Asa allt silfver och guld, som qvart var i Herrans

hus skatt, och i Konungshusets skatt, och fick det i
sina tjenares händer; och sände dem till Benhadad,
Tabrimmons son, Hesions sons, Konungen i Syrien,
som bodde i Damascon, och lät säga honom: 19 Ett
förbund är emellan, mig och dig, och emellan min fader
och din, fader; derföre skickar jag dig en, skänk, silfver
och guld, att du ville låta det förbundet fara, som du
hafver med Baesa, Israels Konung, att han må draga
ifrå mig. 20 Benhadad hörde Konung Asa, och sände
sina höfvitsmän emot Israels städer, och slog Ijon och
Dan, och AbelBethMaacha, hela Cinneroth med hela
Naphthali land. 21 Då Baesa det hörde, vände han
igen bygga Rama, och drog till Thirza igen. 22 Men
Konung Asa lät båda öfver hela Juda: Ingen ursake sig;
och de togo bort sten och trä af Rama, der Baesa med
byggt hade. Och Konung Asa byggde dermed Geba
BenJamin, och Mizpa. 23 Hvad nu mer af Asa sägandes
är, och all hans magt, och allt det han gjorde, och de
städer som han byggde, si, det är skrifvet uti Juda
Konungars Chrönico; undantagno, att han på sinom
ålder var krank i sina fötter. 24 Och Asa afsomnade
med sina fader, och vardt begrafven med sina fader uti
Davids sins faders stad. Och Josaphat hans son vardt
Konung i hans stad. 25 Men Nadab, Jerobeams son,
vardt Konung öfver Israel, uti de andra årena Asa, Juda
Konungs; och rådde öfver Israel i tu år; 26 Och gjorde
det för Herranom ondt var, och vandrade i sins faders
vägar, och i hans synder, der han med kom Israel till
att synda. 27 Men Baesa, Ahia son, utaf Isaschars
hus, gjorde ett förbund emot honom, och slog honom i
Gibbethon, som var de Philisteers; ty Nadab och hele
Israel belade Gibbethon. 28 Så drap Baesa honom, uti
tredje årena Asa, Juda Konungs; och vardt Konung
i hans stad. 29 Som han nu Konung var, slog han
hela Jerobeams hus, och lät intet qvart blifva, det anda
hade, af Jerobeam, tilldess han utrotade honom, efter
Herrans ord, som han talat hade genom sin tjenare
Ahia af Silo; 30 För Jerobeams synds skull, som han
gjorde, och dermed han kom Israel till att synda; och
med det retandet, dermed han rette Herran Israels Gud
till vrede. 31 Hvad nu mer af Nadab sägandes är, och
allt det han gjort hafver, si, det är skrifvet uti Israels
Konungars Chrönico. 32 Och emellan Asa och Baesa,
Israels Konung, var örlig, så länge de lefde. 33 Uti
tredje årena Asa, Juda Konungs, vardt Baesa, Ahia
son, Konung öfver hela Israel i Thirza, fyra och tjugu år;
34 Och gjorde det ondt var för Herranom, och vandrade
i Jerobeams väg, och i hans synd, dermed han hade
kommit Israel till att synda.

16 Så kom Herrans ord till Jehu, Hanani son, emot
Baesa, och sade: 2 Derföre, att jag dig utu stoftet
upphäfvit hafver, och gjort dig till en Första öfver mitt folk
Israel, och du vandrar i Jerobeams väg, och kommer
mitt folk Israel till att synda, så att du mig förtörnar
genom deras synder; 3 Si, så vill jag borttaga Baesa
efterkommande, och hans hus efterkommande, och vill
sätta ditt hus såsom Jerobeams hus, Nebats sons. 4
Den af Baesa dör i staden, honom skola hundar uppäta;
och den af honom dör på markene, honom skola
himmelens foglar uppäta. 5 Hvad nu mer om Baesa
sägandes är, och hvad han gjort hafver, och hans magt,
si, det är skrifvet uti Israels Konungars Chrönico. 6 Och
Baesa afsomnade med sina fäder, och vardt begrafven
i Thirza; och hans son Ela vardt Konung i hans stad. 7
Och Herrans ord kom genom Propheten Jehu, Hanani
son, öfver Baesa, och öfver hans hus, och emot allt
det onda, som han för Herranom gjort hade, till att
förtörna honom genom sina händers verk, att det skulle
varda såsom Jerobeams hus, och derföre, att han
denna slagit hade. 8 Uti sjette och tjugonde årena Asa,
Juda Konungs, vardt Ela, Baesa son, Konung öfver
Israel i Thirza, i tu år. 9 Men hans tjenare Simri, en
öfverste öfver hälften af vagnarna, gjorde ett förbund
emot honom; men han var i Thirza, drack och var
drucken i Arza hus, fogdans i Thirza. 10 Och Simri kom
derin, och slog honom ihjäl, uti sjunde och tjugonde
årena Asa, Juda Konungs; och blef Konung i hans
stad. 11 Och då han var Konung, och satt på sin stol,
slog han hela Baesa hus, och lät intet qvart blifva, icke
den som på väggena pissar; dertill hans fränder och
vänner. 12 Alltså förgjorde Simri hela Baesa hus, efter
Herrans ord, som han om Baesa talat hade, genom
den Propheten Jehu; 13 För alla Baesa och hans sons
Ela synders skull, som de gjort hade, och kommo Israel
till att synda, och förtörnade Herran Israels Gud i deras
afguderi. 14 Hvad nu mer af Ela sägandes är, och allt
det han gjorde, si, det är skrifvet uti Israels Konungars
Chrönico. 15 Uti sjunde och tjugonde årena Asa, Juda
Konungs, vardt Simri Konung i sju dagar i Thirza; ty
folket låg för Gibbethon de Philisteers. 16 Då nu folket i
lägret hörde sägas, att Simri hade gjort ett förbund,
och slagit Konungen ihjäl, gjorde hele Israel på samma
dagen Amri, härhöfvitsmannen, till Konung öfver Israel i
lägrena. 17 Och Amri drog upp, och hele Israel med
honom, ifrå Gibbethon, och belade Thirza. 18 Då nu
Simri såg, att staden skulle varda vunnen, gick han uti
palatset i Konungshusena, och brände sig upp med
Konungshusena, och blef död; 19 För sina synders
skull, som han gjort hade, så att han hade gjort det
ondt var för Herranom, och vandrade uti Jerobeams
väg, och i hans synd, som han gjorde, och kom Israel
till att synda. 20 Hvad nu mer af Simri sägandes är, och
huru han gjorde ett förbund, si, det är skrifvet i Israels
Konungars Chrönico. 21 På den tiden söndrade sig
folket Israel i två delar: en hälften höll sig intill Thibni,

Ginaths son, och gjorde honom till Konung; den andra
hälften höll sig intill Amri. 22 Men det folk, som höll
sig intill Amri, vardt starkare än det folk, som höll sig
intill Thibni, Ginaths son. Och Thibni blef död, och så
blef Amri Konung. 23 Uti första och tretionde årena
Asa, Juda Konungs, vardt Amri Konung öfver Israel i
tolf år; och regerade i Thirza i sex år. 24 Han köpte
Samarie berg af Semer, för två centener silfver; och
byggde uppå bergena, och kallade staden, som han
byggde, efter Semers namn, som herre var på Samarie
berg. 25 Och Amri gjorde det ondt var för Herranom,
och var argare än alla de för honom varit hade; 26 Och
vandrade i alla Jerobeams vägar, Nebats sons, och i
hans synder, dermed han kom Israel till att synda, så
att de förtörnade Herran Israels Gud uti deras afguderi.
27 Hvad nu mer af Amri sägandes är, och allt det han
gjort hafver, och om hans magt som han bedref, si,
det är skrifvet uti Israels Konungars Chrönico. 28 Och
Amri afsomnade med sina fäder, och vardt begrafven i
Samarien; och Achab hans son vardt Konung i hans
stad. 29 Uti åttonde och tretionde årena Asa, Juda
Konungs, vardt Achab, Amri son, Konung öfver Israel;
och regerade öfver Israel i Samarien tu och tjugu år; 30
Och gjorde det ondt var för Herranom, öfver alla dem
som för honom varit hade. 31 Och var honom icke nog,
att han vandrade i Jerobeams, Nebats sons, synder;
utan tog dertill Isebel, EthBaals dotter, Konungens i
Zidon, till hustru, och gick bort, och tjente Baal, och
tillbad honom; 32 Och uppsatte Baal ett altare uti Baals
hus, det han honom byggde i Samarien; 33 Och gjorde
en lund; så att Achab mer gjorde till att förtörna Herran
Israels Gud, än alle Israels Konungar, som för honom
varit hade. 34 På samma tid byggde Hiel af BethEl
Jericho. Det kostade honom hans första son Abiram,
då han grundvalen lade; och hans yngsta son Segub,
då han satte portarna derföre, efter Herrans ord, som
han sagt hade genom Josua, Nuns son.

17 Och Elia den Thisbiten, utaf de Gileads inbyggare,
sade till Achab: Så sant som Herren Israels Gud
lefver, för hvilkom jag står, det skall i dessa år hvarken
dagg eller regn komma, utan jag säger det. 2 Och
Herrans ord kom till honom, och sade: 3 Gack bort
hädan, och vänd dig österut, och fördölj dig vid den
bäcken Cherith, som löper för Jordan. 4 Och du skall
dricka af bäckenom; och jag hafver budit korpom, att
de skola der föda dig. 5 Han gick dit, och gjorde efter
Herrans ord, och gick bort, och satte sig vid bäcken
Cherith, som löper för Jordan. 6 Och korpar förde
honom bröd och kött, om morgon och om afton; och han
drack utaf bäcken. 7 Och det skedde efter några dagar,
att bäcken förtorkades; ty intet regn vardt i landet. 8 Då
kom Herrans ord till honom, och sade: 9 Statt upp, och
gack till Zarpath, som vid Zidon ligger, och blif der; ty
jag hafver der befallt ene enko, att hon skall föda dig,
10 Och han stod upp och gick till Zarpath. Och då han
kom till stadsporten, si, då var enkan der, och hemtade
ved. Och han talade till henne, och sade: Hemta mig
litet vatten i kärilet, att jag må dricka. 11 Då hon nu
åstad gick till att hemtat, ropade han efter henne, och
sade: Bär mig ock en beta bröd med. 12 Hon sade:
Så sant som Herren din Gud lefver, jag hafver intet
bröd, utan en hand full af mjöl uti skäppone, och litet
oljo i krukone; och si, jag hafver hemtat ett trä eller tu;
och går bort att reda det till, mig och minom son, att vi
måge äta och dö; 13 Elia sade till henne: Frukta dig
intet; gack åstad, och gör såsom du sagt hafver; dock
gör mig först ett litet bröd deraf, och bär mig det hitut;
men dig och dinom son skall du ock så sedan göra. 14
Ty så säger Herren Israels Gud, att mjölet i skäppone
skall icke varda uttärdt, och oljan i krukone skall icke
förminskas, intill den dag Herren låter regna på jordena.
15 Hon gick åstad, och gjorde såsom Elia sagt hade.
Och han åt; och hon desslikes, och hennes hus, en tid
lång. 16 Och vardt mjölet icke uttärdt i skäppone; och
icke heller förminskades oljan i krukone, efter Herrans
ord, som han genom Elia sagt hade. 17 Sedan detta
skedt var, vardt qvinnones, hans värdinnos, son krank;
och hans krankhet vardt så stark, att ingen ande var
mer uti honom. 18 Och hon sade till Elia: Hvad hafver
jag med dig göra, du Guds man? Du äst ingången till
mig, att mina missgerningar skulle ihågkommas, och
min son dräpas. 19 Han sade till henne: Få mig din son
hit. Och han tog honom utu hennes sköte, och gick
upp i salen, der han vistades, och lade honom på sina
säng; 20 Och ropade till Herran, och sade: Herre, min
Gud, hafver du ock så illa gjort emot denna enkona,
som jag gäster när, att du dräper hennes, son? 21 Och
han räckte sig ut öfver pilten i tre gånger, och ropade
till Herran, och sade: Herre min Gud, låt denna piltens
själ åter komma i honom. 22 Och Herren hörde Elia
röst; och piltens själ kom igen till honom, och han fick
lif. 23 Och Elia tog pilten, och bar honom neder utaf
salen i huset, och fick honom hans moder, och sade: Si
der, din son, lefver. 24 Och qvinnan sade till Elia: Nu
förnimmer jag, att du äst en Guds man, och Herrans
ord i dinom mun är visst.

18 Efter en lång tid kom Herrans ord till Elia, i tredje
årena, och sade: Gack bort, och te dig för Achab,
att jag må låta regna på jordena. 2 Och Elia gick
åstad, och tedde sig för Achab; men en ganska hård
tid var i Samarien. 3 Och Achab kallade Obadja sin
hofmästare. Och Obadja fruktade Herran storliga; 4
Förty då Isebel utrotade Herrans Propheter, tog Obadja
hundrade Propheter, och gömde dem i kulor, femtio

här, och femtio der; och försörjde dem med bröd och
vatten. 5 Så sade nu Achab till Obadja: Drag igenom
landet till alla vattubrunnar och bäcker, att vi måtte finna
gräs, och behålla hästar och mular, så att boskapen
icke all förgås. 6 Och de delade sig i landet, så att
de drogo det igenom. Achab drog allena på en väg,
och Obadja desslikes allena på den andra vägen. 7
Då nu Obadja var på vägenom, si, då mötte honom
Elia. Och som han kände honom, föll han uppå sitt
anlete, och sade: Äst du icke min herre Elia? 8 Han
sade: Ja; gack och säg dinom herra: Si, Elia är här. 9
Han sade: Hvad hafver jag syndat, att du vill gifva din
tjenare i Achabs händer, att han skall dräpa mig? 10 Så
sant som Herren din Gud lefver, det är intet folk eller
Konungarike, dit min herre icke sändt hafver till att söka
dig, och när de hafva sagt: Han är icke här, hafver han
tagit en ed af det riket och folket, att man icke hade
funnit dig. 11 Och du säger nu: Gack och säg dinom
herra: Si, Elia är här. 12 När jag nu ginge ifrå dig, så
toge Herrans Ande dig bort, jag vet icke hvart; och jag
komme då och underviste det Achab, och funne dig
icke, så sloge han mig ihjäl; men jag din tjenare fruktar
Herran af minom ungdom. 13 Är minom herra icke
undervist, hvad jag gjort hafver, då Isebel drap Herrans
Propheter? att jag gömde hundrade Herrans Propheter,
femtio här, och femtio der, uti kulor; och försörjde dem
med bröd och vatten? 14 Och nu säger du: Gack bort,
och säg dinom herra: Elia är här; att han må dräpa mig.
15 Elia sade: Så sant som Herren Zebaoth lefver, för
hvilkom jag står, i dag skall jag te mig för honom. 16
Då gick Obadja emot Achab, och sade honom detta.
Och Achab gick emot Elia. 17 Och då Achab såg Elia,
sade Achab till honom: Äst du den som förvillar Israel?
18 Han sade: Jag förvillar icke Israel, utan du och
dins faders hus, dermed att I Herrans bud öfvergifvit
hafven, och vandren efter Baalim. 19 Nu väl, så sänd
nu bort, och församla mig hela Israel på Carmels berg;
och fyrahundrad och femtio Baals Propheter, och de
fyrahundrad lundarnas Propheter, som äta vid Isebels
bord. 20 Alltså sände Achab bort ibland all Israels
barn, och församlade Propheterna på Carmels berg. 21
Då gick Elia fram för allt folket, och sade: Huru länge
halten I på båda sidor? Är Herren Gud, så vandrer efter
honom; men är Baal det, så vandrer efter honom. Och
folket svarade honom intet. 22 Då sade Elia till folket:
Jag allena är qvar blifven, en Herrans Prophet; men
Baals Propheter äro fyrahundrade och femtio män, 23
Så får oss nu två stutar, och låter dem utvälja en stuten
och stycka honom, och lägga honom på ved; men låte
ingen eld komma dertill; så vill jag taga den andra
stuten, och lägga honom på ved, och ej heller låta der
någon eld till. 24 Så åkaller I edars guds namn, och jag
vill åkalla Herrans Namn; hvilken Gud, som nu svarar
med elden, han vare Gud. Och hela folket svarade och
sade: Det är rätt. 25 Och Elia sade till Baals Propheter:
Utväljer eder en stuten, och görer I först; förty I ären
månge; och åkaller edars guds namn, och låter ingen
eld dertill. 26 Och de togo stuten, som han fick dem,
och redde till, och åkallade Baals namn, ifrå morgonen
allt intill middag, och sade: Baal, hör oss. Men der var
ingen röst eller svar. Och de sprungo om altaret, såsom
deras seder var. 27 Då nu middag var, bespottade
dem Elia, och sade: Roper högt; ty han är en gud;
han begrundar, eller hafver något beställa, eller är ute
på markene, eller sofver tilläfventyrs, att han måtte
vaka upp. 28 Och de ropade högt, och riste sig med
knifvar, och med prener, efter deras sed, så att blodet
gick der ut efter. 29 Då nu middagen förgången var,
propheterade de, intilldess man skulle göra spisoffer;
och der var dock ingen röst, eller svar, eller tillhörare.
30 Då sade Elia till allt folket: Kommer hit till mig. Och
då allt folket gick fram till honom, botade han Herrans
altare, som nederslaget var; 31 Och tog tolf stenar,
efter talet på Jacobs barnas slägter, till hvilken Herrans
ord talade, och sade: Du skall heta Israel; 32 Och
byggde af de stenar ett altare i Herrans Namn, och
gjorde ena graf kringom altaret, tu kornmått vid; 33
Och redde till veden, och styckade stuten, och lade
honom på veden; 34 Och sade: Hemter fyra sår fulla
med vatten, och gjuter det på bränneoffret och uppå
veden; och sade: Görer det än en tid. Och de gjorde
det än en tid. Och han sade: Görer det än tredje reson.
Och de gjorde det i tredje reson. 35 Och vattnet lopp
om altaret, och grafven vardt också full med vatten. 36
Och som tid var till att offra spisoffer, gick Propheten
Elia fram, och sade: Herre, Abrahams Gud, Isaacs, och
Israels, låt i denna dag kunnigt varda, att du äst Gud i
Israel, och jag din tjenare, och att jag allt detta efter ditt
ord gjort hafver. 37 Hör mig, Herre, hör mig, att detta
folket må veta att du, Herre, äst Gud; att du sedan må
omvända deras hjerta. 38 Då föll Herrans eld neder,
och uppbrände bränneoffret, veden, stenar och jord,
och uppslekte vattnet i grafvene. 39 Då allt folket såg
det; föll det på sitt ansigte, och sade: Herren är Gud,
Herren är Gud. 40 Men Elia sade till dem: Tager fatt på
Baals Propheter, att icke en af dem undslipper. Och
de togo fatt på dem; och Elia förde dem neder till den
bäcken Kison, och drap dem der. 41 Och Elia sade till
Achab: Drag upp, ät och drick; förty det dånar, såsom
det ville komma ett stort regn. 42 Och då Achab drog
upp till att äta och dricka, gick Elia upp på kullen af
Carmel, och böjde sig neder till jordena, och satte sitt
hufvud emellan sin knä; 43 Och talade till sin dräng:
Gack ditupp, och se ut till hafvet. Han gick upp, och
såg ut, och sade: Der är intet. Han sade: Gack åter
ditupp sju resor. 44 Och i sjunde resone sade han: Si,

der går ett litet moln upp utu hafvet såsom en mans
hand. Han sade: Gack upp, och säg Achab: Spänn
före din vagn, och far ned, att regnet icke hinner dig.
45 Och förr än man såg till, vardt himmelen svart af
moln och väder; och ett stort regn kom. Men Achab for,
och kom till Jisreel. 46 Och Herrans hand kom öfver
Elia, och han gjordade sina länder, och lopp för Achab,
tilldess han kom till Jisreel.

19 Och Achab sade till Isebel allt det Elia gjort hade;
och huru han hade dräpit alla Baals Propheter
med svärd. 2 Då sände Isebel ett båd till Elia, och lät
säga honom: Gudarne göre mig det och det, om jag
icke, i morgon vid denna tiden, gör dine själ såsom
ene af dessas själar. 3 Då han det såg, stod han upp,
och gick hvart han ville, och kom till BerSeba i Juda,
och lät der sin dräng. 4 Men han gick bort uti öknena
ena dagsreso, och kom derin, och satte sig under ett
enebärsträ, och bad att hans själ måtte dö, och sade:
Det är nog. Så tag nu, Herre, mina själ; jag är icke
bättre än mine fäder. 5 Och han lade sig, och sof
under enebärsträt. Och si, Ängelen tog uppå honom,
och sade till honom: Statt upp, och ät. 6 Och han
såg sig om; och si, vid hans hufvud låg ett glödbakadt
bröd, och en kanna med vatten. Och då han ätit och
druckit hade, lade han sig åter till att sofva. 7 Och
Herrans Ängel kom till honom annan gången igen,
och tog på honom, och sade: Statt upp, och ät; ty
du hafver en stor väg för dig. 8 Och han stod upp,
och åt, och drack, och gick af den matens kraft fyratio
dagar och fyratio nätter intill Guds berg Horeb; 9 Och
kom der uti ena kulo, och blef der öfver nattena. Och
si, Herrans ord kom till honom, och sade till honom:
Hvad gör du här, Elia? 10 Han sade: Jag hafver haft
nit om Herran Gud Zebaoth; förty Israels barn hafva
öfvergifvit ditt förbund, och nederbrutit din altare, och
dräpit dina Propheter med svärd; och jag är allena
igenblifven, och de fara efter att de måga taga mig lifvet
af. 11 Han sade: Gack härut, och stig upp på berget
inför Herran. Och si, Herren gick der framom, och ett
stort starkt väder, som bröt berg, och sönderbråkade
hällar inför Herranom; men icke var Herren i vädrena.
Efter vädret kom en jordbäfning; men icke var Herren i
jordbäfningen. 12 Och efter jordbäfningen kom en eld;
men icke var Herren i eldenom. Och efter elden kom
ett ljud af ett sakta väder. 13 Då Elia det hörde, skylde
han sitt ansigte med sin mantel, och gick ut, och steg i
dörrena af kulone; och si, då kom en röst till honom,
och sade: Hvad hafver du här göra, Elia? 14 Han
sade: Jag hafver haft nit om Herran Gud Zebaoth; förty
Israels barn hafva öfvergifvit ditt förbund, nederbrutit
din altare, dräpit dina Propheter med svärd; och jag
är allena igenblifven, och de stå derefter, att de måga
taga mig lifvet af. 15 Men Herren sade till honom: Gack
din väg igen, genom öknena in i Damascon; och gack
derin, och smörj Hasael till Konung öfver Syrien; 16
Och Jehu, Nimsi son, till Konung öfver Israel; och Elisa,
Saphats son, af AbelMehola, till en Prophet i din stad.
17 Och skall ske, att den som undslipper Hasaels svärd,
honom skall Jehu dräpa; och den som undslipper Jehu
svärd, honom skall Elisa dräpa. 18 Och jag skall låta
igenblifva sjutusend i Israel, nämliga all knä som sig
icke hafva böjt för Baal, och hvar och en mun som
honom icke kysst hafver. 19 Och han gick dädan, och
fann Elisa, Saphats son, der han plöjde med tolf par
oxar, och han var sjelf ibland de tolf; och Elia gick till
honom, och kastade sin mantel öfver honom. 20 Men
han öfvergaf oxarna, och lopp efter Elia, och sade: Låt
mig kyssa min fader, och mina moder, så vill jag följa
dig efter. Han sade till honom: Gack, och kom igen; ty
jag hafver något beställa med dig. 21 Och han lopp
åter ifrå honom, och tog ett par oxar, och offrade dem,
och kokade köttet med träredskapen till oxarna, och gaf
folket, att de åto; och stod upp, och följde Elia efter och
tjente honom.

20 Och Benhadad, Konungen i Syrien, församlade
alla sina magt, och voro två och tretio Konungar
med honom, och hästar och vagnar; och drog upp,
och belade Samarien, och stridde deremot; 2 Och
sände båd till Achab, Israels Konung, in uti staden; 3
Och lät säga honom: Så säger Benhadad: Ditt silfver
och ditt guld är mitt; och dina hustrur, och din bästa
barn äro också min. 4 Israels Konung svarade, och
sade: Min herre Konung, såsom du sagt hafver, jag
är din, och allt det jag hafver. 5 Och båden kommo
igen, och sade: Så säger Benhadad: Efter jag hafver
sändt till dig, och låtit säga: Ditt silfver och ditt guld,
dina hustrur och din barn skall du få mig; 6 Så vill jag i
morgon på denna tiden sända mina tjenare till dig, att
de ransaka ditt hus, och dina underdånares hus; och
hvad dig kärt är, skola de taga i deras händer, och bära
bort. 7 Då kallade Israels Konung alla landsens äldsta,
och sade: Märker och ser, hvilket ondt han företager;
han sände till mig om mina hustrur och barn, silfver
och guld, och jag hafver det intet nekat honom. 8 Då
sade till honom alle de gamle, och allt folket: Du skall
intet höra honom, eller samtyckat. 9 Och han sade
till Benhadads båd: Säger minom herra Konungenom:
Allt det du böd dinom tjenare i förstone, vill jag göra;
men detta kan jag icke göra. Och båden gingo sina
färde, och sade sådant igen. 10 Då sände Benhadad
till honom, och lät säga honom: Gudarna göre mig
det och det, om stoftet i Samarien skall räcka till att
allt folket under mig må taga der en hand full af. 11
Men Konungen i Israel svarade och sade: Säger: Den

som lägger harnesket uppå, skall icke så berömma
sig, såsom den det aflagt hafver. 12 Då Benhadad det
hörde, och drack med Konungarna i tjällen, sade han
till sina tjenare: Gör er redo; och de gjorde redo emot
staden. 13 Och si, en Prophet gick fram till Achab,
Israels Konung, och sade: Så säger Herren: Du hafver
ju sett allan den stora hopen; si, jag vill i dag gifva
honom i dina hand, att du veta skall att jag är Herren.
14 Achab sade: Genom hvem? Han sade: Så säger
Herren: Genom landsfogdarnas tjenare. Han sade: Ho
skall begynna striden? Han sade: Du. 15 Då räknade
han landsfogdarnas tjenare, och de voro tuhundrad
och två och tretio; och räknade efter dem hela folket
af all Israels barn, sjutusend män; 16 Och drogo ut
om middag. Men Benhadad drack, och var drucken i
tjällen, med de två och tretio Konungar, som honom till
hjelp komne voro. 17 Och landsfogdarnas tjenare drogo
först ut. Då sände Benhadad ut; och de bådade honom,
och sade: Det draga män utu Samarien. 18 Han sade:
Griper dem lefvande, ehvad de äro utdragne till frid
eller strid. 19 Då landsfogdarnas tjenare voro utdragne,
och hären efter dem, 20 Slog hvar och en den han
öfverkom. Och de Syrer flydde, och Israel jagade efter
dem; och Benhadad, Konungen i Syrien, undslapp med
hästar och resenärar. 21 Och Israels Konung drog ut,
och slog hästar och vagnar, så att han gjorde en stor
slagtning på de Syrer. 22 Då gick en Prophet till Israels
Konung, och sade till honom: Gack bort, och förstärk
dig, och märk och se hvad du göra skall; ty Konungen
i Syrien varder igenkommandes emot dig, när året
är ute. 23 Förty Konungens tjenare i Syrien sade till
honom: Deras gudar äro bergsgudar, derföre hafva de
vunnit oss. O! att vi måtte strida med dem på slättene;
hvad gäller, vi skulle vinna dem? 24 Gör alltså: Tag bort
Konungarna, hvar af sitt rum, och sätt öfverstar i deras
stad; 25 Och skicka dig en här, sådana som hären var,
som du mist hafver, och hästar och vagnar, såsom hine
voro, och låt oss strida emot dem på slättene; hvad
gäller, vi öfvervinne dem? Han hörde deras röst, och
gjorde så. 26 Som nu året omgånget var, skickade
Benhadad de Syrer, och drog upp till Aphek, till att
strida emot Israel. 27 Och Israels barn skickade sig
ock, och bespisade sig, och drogo dit emot dem, och
lägrade sig emot dem, såsom två små getahjordar; men
landet var fullt med Syrer. 28 Och en Guds man gick
fram, och sade till Israels Konung: Så säger Herren:
Derföre, att de Syrer hafva sagt: Herren är en Gud på
bergom, och icke en Gud i dalar; så hafver jag gifvit
allan denna stora hopen uti dina hand, att I skolen veta
att jag är Herren. 29 Och de lägrade sig tvärtemot hina
i sju dagar; på sjunde dagen drogo de tillhopa i strid.
Och Israels barn slogo de Syrer hundradetusend fotfolk
af, på en dag. 30 Och de som öfverblefvo, flydde till
Aphek in i staden. Och murarna föllo uppå de sju och
tjugu tusend män, som qvare blefvo. Och Benhadad
flydde också in i staden, uti en liten kammar. 31 Då
sade hans tjenare till honom: Si, nu hafve vi hört, att
Israels hus Konungar äro barmhertige Konungar; så låt
oss taga säcker kringom våra länder, och rep kringom
vår hufvud, och gå ut till Israels Konung; tilläfventyrs
han låter dina själ lefva. 32 Och de bundo säcker öfver
sina länder, och rep om sin hufvud, och kommo till
Israels Konung, och sade: Benhadad din tjenare låter
dig säga: Käre, låt mina själ lefva. Han sade: Lefver
han ännu, så är han min broder. 33 Och männerna
togo med hast ordet af honom, och tydde det ut för
sig, och sade: Ja, din broder Benhadad. Han sade:
Kommer, och hafver honom hit. Då gick Benhadad ut
till honom, och han lät honom sitta på sinom vagn. 34
Och han sade till honom: De städer, som min fader
dinom fader aftagit hafver, vill jag få dig igen; och gör
dig gator i Damascon, såsom min fader gjort hafver i
Samarien; så vill jag fara ifrå dig med ett förbund. Och
han gjorde ett förbund med honom, och lät honom fara.
35 Då sade en man utaf de Propheters söner till sin
nästa, igenom Herrans ord: Käre, slå mig; men han
nekade sig vilja slå honom. 36 Då sade han till honom:
Derföre, att du icke hafver hört Herrans röst, si, så skall
ett lejon slå dig, när du går ifrå mig. Och då han gick
ifrå honom, fann honom ett lejon, och slog honom. 37
Och han fann en annan man, och sade: Käre, slå mig.
Och mannen slog honom, och gjorde honom sår. 38 Då
gick den Propheten bort, och trädde fram för Konungen
på vägenom, och förvandlade sitt ansigte med asko.
39 Och när Konungen for der framom, ropade han till
Konungen, och sade: Din tjenare var utdragen midt i
striden; och si, en man var afviken, och hade en man
till mig, och sade: Förvara denna mannen; om han
kommer bort, så skall din själ vara i hans själs stad,
eller du skall gifva en centener silfver. 40 Och då din
tjenare der och der beställa hade, kom han sin väg.
Konungen sade till honom: Det är din dom, som du
sjelfver afsagt hafver. 41 Så strök han med hast askona
af ansigtet; och Israels Konung kände honom, att han
var en af Propheterna. 42 Och han sade till honom: Så
säger Herren: Derföre, att du hafver släppt den man
utu dina händer, som tillspillogifven var, skall din själ
vara för hans själ, och ditt folk för hans folk. 43 Men
Israels Konung for sina färde, illa tillfrids och vred, i sitt
hus, och kom till Samarien.

21 Sedan detta skedt var, begaf sig, att Naboth, en
Jisreelit, hade en vingård i Jisreel, vid Achabs
palats, Konungens i Samaria. 2 Och Achab talade med
Naboth, och sade: Låt mig få din vingård; jag vill göra
mig der en kålgård af, efter han ligger så när mitt hus;

jag vill gifva dig en bättre vingård igen; eller, om dig
så täckes, vill jag gifva dig der silfver före, så mycket
han är värd. 3 Men Naboth sade till Achab: Det låte
Herren vara långt ifrå mig, att jag skulle låta dig få
mina fäders arf. 4 Då kom Achab hem, illa tillfrids och
vred, för det ordets skull, som Naboth den Jisreeliten till
honom talat hade, och sagt: Jag vill icke låta dig få
mina fäders arf. Och han lade sig uppå sin säng, och
vände sitt anlete, och åt intet bröd. 5 Då kom Isebel
hans hustru in till honom, och sade till honom: Hvad är
det, att din ande är så illa tillfrids, och du intet bröd
äter? 6 Han sade till henne: Jag hafver talat till Naboth
den Jisreeliten, och sagt: Låt mig få din vingård för
penningar; eller, om du hafver der lust till, vill jag gifva
dig en annan igen; men han sade: Jag vill icke låta
dig få min vingård. 7 Då sade Isebel hans hustru till
honom: Hvad vore för ett rike i Israel, om du gjordet?
Statt upp, och ät bröd, och var vid godt mod; jag vill
skaffa dig Naboths den Jisreelitens vingård. 8 Och
hon skref bref under Achabs namn, och beseglade det
med hans signet, och sände till de äldsta och öfversta i
hans stad, de som bodde med Naboth; 9 Och skref
brefvet alltså: Låter utropa en fasto, och sätter Naboth
främst ibland folket; 10 Och låter komma två Belials
män fram för honom, som vittna, och säga: Du hafver
välsignat Gud och Konungen; och förer honom ut,
och stener honom till döds. 11 De äldste och hans
stads öfverstar, som i hans stad bodde, gjorde såsom
Isebel dem budit hade, såsom i brefvet skrifvet var,
det hon till dem sändt hade; 12 Och läto utropa en
fasto, och läto Naboth sitta öfverst ibland folket. 13
Då kommo de två Belials män, och ställde sig framför
honom, och vittnade emot Naboth inför folket, och
sade: Naboth hafver välsignat Gud och Konungen. Då
förde de honom ut för staden, och stenade honom ihjäl.
14 Och de bådade Isebel, och sade: Naboth är stenad,
och död. 15 Då nu Isebel hörde, att Naboth var stenad,
och död, sade hon till Achab: Statt upp, och tag in
Naboths vingård den Jisreelitens, den han dig nekat
hafver för penningar; förty Naboth lefver icke, utan är
död. 16 Då Achab hörde, att Naboth var död, stod han
upp, att han skulle gå ned till Naboths den Jisreelitens
vingård, och taga honom in. 17 Men Herrans ord kom
till Elia den Thisbiten, och sade: 18 Statt upp, och gack
ned emot Israels Konung, som är i Samarien; si, han är
i Naboths vingård, dit han nedergången är, till att taga
honom in. 19 Och tala med honom, och säg: Så säger
Herren: Du hafver dräpit, dertill ock intagit. Och du skall
tala med honom, och säga: Detta säger Herren: På
den staden, der hundar hafva slekt Naboths blod, skola
ock hundar sleka ditt blod. 20 Och Achab sade till Elia:
Hafver du ju funnit mig för din fienda? Han sade: Ja,
hafver jag så funnit dig; derföre, att du såld äst till att
intet annat göra, än det ondt är för Herranom. 21 Si,
jag skall låta komma ondt öfver dig, och borttaga dina
efterkommande, och skall utrota utaf Achab ock den
som på väggena pissar, och den som innelyckt och
igenlefd är i Israel; 22 Och skall göra ditt hus såsom
Jerobeams hus, Nebats sons, och såsom Baesa hus,
Ahia sons, för det retandets skull, der du mig med
förtörnat hafver, och kommit Israel till att synda. 23 Och
om Isebel talade Herren desslikes, och sade: Hundar
skola uppäta Isebel vid murarna i Jisreel. 24 Hvilken
af Achab dör i stadenom, den skola hundar äta; och
hvilken som dör på markene, den skola foglar under
himmelen äta. 25 Alltså var ingen, den, så alldeles
såld var till att göra det ondt var för Herranom, såsom
Achab; ty hans hustru Isebel eggade honom dertill. 26
Och han gjorde sig till en stor styggelse, så att han
vandrade efter afgudar, såsom de Amoreer gjort hade,
hvilka Herren för Israels barn fördrifvit hade. 27 Då
Achab dessa orden hörde, ref han sönder sin kläder,
och drog en säck på sin kropp, och fastade, och sof i
säckenom, och gick luto. 28 Och Herrans ord kom till
Elia den Thisbiten, och sade: 29 Hafver du icke sett,
huru Achab bugar sig för mig? Efter han nu bugar sig
för mig, vill jag icke låta komma det onda i hans dagar;
men i hans sons tid skall jag låta komma det onda öfver
hans hus.

22 Och gingo tre år om, att intet örlig var emellan de
Syrer och Israel. 2 I tredje årena drog Josaphat,
Juda Konung, ned till Israels Konung. 3 Och Israels
Konung sade till sina tjenare: Veten I icke, att Ramoth i
Gilead är vårt, och vi sitte stilla, och tage det icke igen
utu Konungens hand i Syrien? 4 Och sade till Josaphat:
Vill du draga med mig i strid emot Ramoth i Gilead?
Josaphat sade till Israels Konung: Jag vill vara såsom
du, och mitt folk såsom ditt folk, och mina hästar såsom
dina hästar. 5 Och Josaphat sade till Israels Konung:
Fråga dock i dag om Herrans ord. 6 Då församlade
Israels Konung Propheter vid fyrahundrad män, och
sade till dem: Skall jag draga till Ramoth i Gilead till
strid, eller skall jag låta bestå det? De sade: Drag
ditupp; Herren varder det gifvandes i Konungens hand.
7 Men Josaphat sade: Är här nu ingen Herrans Prophet
mer, att vi måge, fråga af honom? 8 Israels Konung
sade till Josaphat: Der är ännu en man, Micha, Jimla
son, af hvilkom vi måge fråga Herran; men jag är vred
på honom, ty han spår mig intet godt, utan allt ondt.
Josaphat sade: Konungen tale icke så. 9 Då kallade
Israels Konung en kamererare, och sade: Haf med
hast Micha, Jimla son, hit. 10 Och Israels Konung, och
Josaphat, Juda Konung, såto hvardera på sinom stol,
klädde i Konungslig kläder, på platsen för portenom af
Samarien; och alle Propheterna spådde för dem. 11

Och Zedekia, Chenaana son, hade gjort sig jernhorn,
och sade: Detta säger Herren: Härmed skall du stöta
de Syrer, tilldess du gör ända på dem. 12 Och alle
Propheterna spådde sammalunda, och sade: Drag upp
till Ramoth i Gilead, och far lyckosamliga; Herren varder
det gifvandes i Konungens hand. 13 Och bådet, som
bortgånget var till att kalla Micha, sade till honom: Si,
Propheternas tal är endrägteliga godt för Konungenom;
så låt nu ditt tal ock vara såsom deras tal, och tala det
godt är. 14 Micha sade: Så sant som Herren lefver, jag
skall tala det som Herren mig sägandes varder. 15 Och
då han kom till Konungen, sade Konungen till honom:
Micha, skole vi draga till Ramoth i Gilead till att strida,
eller skole vi låta det bestå? Han sade till honom: Ja,
drag ditupp, och far lyckosamliga. Herren varder det
gifvandes i Konungens hand. 16 Konungen sade åter
till honom: Jag besvär dig, att du icke annat säger mig
än sanningen, i Herrans Namn. 17 Han sade: Jag såg
hela Israel förströdd på bergen såsom får, de ingen
herdan hafva; och Herren sade: Hafva desse ingen
herra? Hvar och en vände om hem igen med frid. 18
Då sade Israels Konung till Josaphat: Hafver jag icke
sagt dig, att han intet godt spår mig, utan allt ondt? 19
Han sade: Derföre hör nu Herrans ord: Jag såg Herran
sitta på sinom stol; och allan himmelska hären stå der
när honom, på hans högra sido, och hans venstra. 20
Och Herren sade: Ho vill komma Achab i det sinnet, att
han drager upp, och faller i Ramoth i Gilead? Och en
sade det, och den andre det. 21 Då gick en ande ut,
och steg fram för Herran, och sade: Jag vill komma
honom i det sinnet. Herren sade till honom: Hvarmed?
22 Han sade: Jag vill utgå, och vill vara en falsk ande uti
alla hans Propheters mun. Han sade: Du skall komma
honom i det sinnet, och få framgång; gack åstad, och
gör alltså. 23 Nu se, Herren hafver gifvit en falsk anda
uti alla dessa dina Propheters mun; och Herren hafver
talat ondt öfver dig. 24 Då gick Zedekia fram, Chenaana
son, och slog Micha vid kindbenet, och sade: Huru?
Hafver då Herrans Ande öfvergifvit mig, och talat med
dig? 25 Micha sade: Du skall få set på den dagen,
då du går utu den ena kammaren uti den andra, att
du må förgömma dig. 26 Israels Konung sade: Tag
Micha, och låt honom blifva när Amon borgamästaren,
och när Joas, Konungens son; 27 Och säg: Detta
säger Konungen: Sätter denna i fängsle, och spiser
honom med bedröfvelses bröd och vatten, tilldess jag
kommer igen med frid. 28 Micha sade: Kommer du med
frid igen, så hafver icke Herren talat genom mig. Och
sade: Hörer häruppå, allt folk. 29 Alltså drog Israels
Konung och Josaphat, Juda Konung, upp till Ramoth
i Gilead. 30 Och Israels Konung sade till Josaphat:
Jag vill förkläda mig, och komma i stridena; men du
klädd i din egna kläder. Israels Konung förklädde sig,
och drog i stridena. 31 Men Konungen i Syrien böd
sina öfverstar öfver hans vagnar, som voro två och
tretio, och sade: I skolen icke strida antingen emot
små eller stora, utan emot Israels Konung allena. 32
Och då de öfverste sågo Josaphats vagnar, mente de
att det hade varit Israels Konung, och föllo till honom
med stridene; men Josaphat ropade. 33 Då nu då
öfverste för vagnarna sågo, att det var icke Israels
Konung, vände de tillbaka igen ifrå honom. 34 Och en
man bände sin båga hårdt, och sköt Israels Konung
emellan magan och lungorna. Och han sade till sin
foroman: Vänd dina hand, och för mig utu hären; ty
jag är sår. 35 Och striden vardt svår i den dagen. Och
Konungen stod uppå vagnen emot de Syrer, och om
aftonen blef han död; och blodet flöt utaf såret midt i
vagnen. 36 Och man lät utropa i hären, då solen gick
neder, och säga: Hvar och en gånge i sin stad, och i
sitt land. 37 Alltså blef Konungen död, och vardt förd
till Samarien; och de begrofvo honom i Samarien. 38
Och då de tvådde vagnen vid dammen för Samarien,
slekte hundar hans blod; och skökor tvådde honom,
efter Herrans ord, det han talat hade. 39 Hvad mer af
Achab sägandes är, och hvad allt han gjort hafver, och
om det elphenbenshus som han byggde, och om alla
de städer som han byggde, si, det är skrifvet i Israels
Konungars Chrönico. 40 Alltså afsomnade Achab med
sina fäder; och hans son Ahasia vardt Konung i hans
stad. 41 Och Josaphat, Asa son, vardt Konung öfver
Juda, i fjerde årena Achabs, Israels Konungs; 42 Och
var fem och tretio år gammal, då han vardt Konung,
och regerade fem och tjugu år i Jerusalem; hans moder
het Asuba, Silhi dotter; 43 Och vandrade uti allom sins
faders Asa väg, och gick icke derifrå, och gjorde det
Herranom behagade. Dock kastade han icke bort de
höjder; och folket offrade och rökte ännu på höjderna.
44 Och han hade frid med Israels Konung. 45 Hvad nu
mer af Josaphat sägandes är, och hans magt, hvad han
gjort, och huru han stridt hafver, si, det är skrifvet i Juda
Konungars Chrönico. 46 Och fördref han desslikes utu
landena hvad ännu qvart var af de roffare, som i hans
faders Asa tid igenblefne voro. 47 Och ingen Konung
var i Edom; men en höfvitsman var regent. 48 Och
Josaphat hade låtit göra skepp i hafvet, som skulle till
Ophir att hemta guld; men de foro intet åstad; förty de
vordo sönderslagne i EzionGeber. 49 På den tiden sade
Ahasia, Achabs son, till Josaphat: Låt mina tjenare
fara med dina tjenare i skeppen; men Josaphat ville
icke. 50 Och Josaphat afsomnade med sina fäder, och
vardt begrafven med sina fäder uti Davids hans faders
stad; och Joram hans son vardt Konung i hans stad.
51 Ahasia, Achabs son, vardt Konung öfver Israel i
Samarien, i sjuttonde årena i Josaphats, Juda Konungs,
och regerade öfver Israel i tu år; 52 Och gjorde det

ondt var för Herranom, och vandrade i sins faders och
sine moders väg, och i Jerobeams, Nebats sons, väg,
hvilken Israel kom till att synda. **53** Och han tjente Baal,
och tillbad honom, och förtörnade Herran Israels Gud,
såsom hans fader gjorde.

2 Kungaboken

1 Och de Moabiter föllo af ifrån Israel, då Achab död
var. **2** Och Ahasia föll genom gallren i sinom sal
i Samarien, och vardt krank; och sände ut bådskap,
och sade till dem: Går bort, och fråger BaalSebub,
den guden i Ekron, om jag skall vederfås af denna
krankheten. **3** Men Herrans Ängel sade till Elia den
Thisbiten: Statt upp, och gack emot Konungens bådskap
i Samarien, och säg till dem: Är nu ingen Gud i Israel,
att I behöfven gå bort, och fråga BaalSebub, Ekrons
gud? **4** Derföre, så säger Herren: Du skall icke komma
utaf sängene, der du dig på lagt hafver; utan skall
döden dö. Och Elia gick sin väg. **5** Och då båden
igenkommo till honom, sade han till dem: Hvi kommen I
igen? **6** De sade till honom: En man kom upp emot
oss, och sade till oss: Går tillbaka igen till Konungen,
som eder utsändt hafver, och säger till honom: Detta
säger Herren: Är nu ingen Gud i Israel, att du skall
sända bort, och fråga BaalSebub, Ekrons gud? Derföre
skall du icke komma af sängene, der du hafver lagt
dig uppå; utan skall döden dö. **7** Han sade till dem:
Hurudana var den mannen, som eder mötte, och sade
detta till eder? **8** De sade till honom: Mannen var luden,
och en lädergjord om hans länder. Han sade: Det är
Elia den Thisbiten. **9** Och han sände bort till honom
en höfvitsman öfver femtio, med de samma femtio.
Och då han kom upp till honom, si, då satt han uppe
på bergena; och han sade till honom: Du Guds man,
Konungen säger: Du skall komma ned: **10** Elia svarade
höfvitsmannen öfver femtio, och sade till honom: Är jag
en Guds man, så falle eld af himmelen, och upptäre dig
och dina femtio. Då föll eld af himmelen, och upptärde
honom och hans femtio. **11** Och han sände åter en:
annan höfvitsman öfver femtio till honom, med hans
femtio: Han sade till honom: Du Guds man, detta säger
Konungen: Kom snarliga ned. **12** Elia svarade, och
sade: Är jag en Guds man, så falle eld af himmelen,
och upptäre dig och dina femtio. Då föll Guds eld af
himmelen, och upptärde honom och hans femtio. **13**
Då sände han ännu den tredje höfvitsmannen öfver
femtio, med hans femtio. Då han kom upp till honom,
böjde han sin knä för Elia, och bad honom, och sade till
honom: Du Guds man, låt mina själ, och dina tjenares,
dessa femtios själar, något aktade varda för dig. **14**
Si, elden är fallen af himmelen, och hafver upptärt de
första två höfvitsmän öfver femtio, med deras femtio;
men nu låt mina själ något aktad varda för dig. **15** Då
sade Herrans Ängel till Elia: Gack ned med honom, och
frukta dig intet för honom. Han stod upp, och gick ned
med honom till Konungen. **16** Och han sade till honom:
Så säger Herren: Derföre, att du sände bådskap bort,
och lät fråga BaalSebub, Ekrons gud, likasom ingen
Gud vore i Israel, hvilkens ord man fråga kunde, så
skall du icke komma af sängene, der du hafver lagt
dig uppå; utan skall döden dö. **17** Alltså blef han död,
efter Herrans ord, det Elia talat hade. Och Joram vardt
Konung i hans stad, i andra årena Jorams, Josaphats
sons, Juda Konungs; ty han hade ingen son. **18** Hvad
nu mer af Ahasia sägandes är, hvad han gjort hafver,
si, det är skrifvet i Israels Konungars Chrönico.

2 Då nu Herren ville upptaga Elia i vädret till himmelen,
gick Elia och Elisa från Gilgal. **2** Och Elia sade
till Elisa: Käre, blif här; ty Herren hafver sändt mig till
BethEl; men Elisa sade: Så sant som Herren lefver,
och din själ, jag öfvergifver dig icke. Och de kommo
ned till BethEl. **3** Då gingo de Propheters söner, som i
BethEl voro, ut till Elisa, och sade till honom: Vetst du
ock, att Herren varder i denna dag tagandes din herra
ifrå ditt hufvud? Han sade: Jag vet det ock väl; tiger
man stilla. **4** Och Elia sade till honom: Elisa, käre, blif
här; ty Herren hafver sändt mig till Jericho. Han sade:
Så sant som Herren lefver, och din själ, jag öfvergifver
dig icke. Och de kommo till Jericho. **5** Då gingo de
Propheters söner, som i Jericho voro, till Elisa, och
sade till honom: Vetst du ock, att Herren varder i denna
dag tagandes din herra ifrå ditt hufvud? Han sade: Jag
vet det ock väl; tiger man stilla. **6** Och Elia sade till
honom: Käre, blif här; förty Herren hafver sändt mig
till Jordan. Han sade: Så sant som Herren lefver, och
din själ, jag öfvergifver dig icke. Och de gingo både
tillsamman. **7** Men femtio män af Propheternas söner
gingo bort, och blefvo ståndande tvärt öfver, långt ifrå
dem; men de både stodo vid Jordan. **8** Då tog Elia sin
mantel, och svepte honom ihop, och slog i vattnet, och
det delade sig på båda sidor; så att de både gingo torre
derigenom. **9** Och då de öfver kommo, sade Elia till
Elisa: Bed hvad jag dig göra skall, förr än jag varder
ifrå dig tagen. Elisa sade: Att din ande varder öfver
mig, till att tala dubbelt så mycket. **10** Han sade: Du
hafver bedit en svår ting; dock, om du ser mig, när jag
varder ifrå dig tagen, så sker det; hvar ock icke, så sker
det intet. **11** Och vid de gingo tillsamman och talade, si,
då kom en brinnande vagn med brinnande hästar, och
skiljde dem båda ifrå hvarannan; och Elia for så upp i
vädret till himmelen. **12** Men Elisa såg det, och ropade:
Min fader, min fader, Israels vagn, och hans resenärar;
och såg honom intet mer. Och han fattade sin kläder,
och ref dem i tu stycker; **13** Och tog upp Elia mantel,
som ifrå honom fallen var, och vände om, och gick till
Jordans strand; **14** Och tog den samma Elia mantel,
som ifrå honom fallen var, och slog i vattnet, och sade:
Hvar är nu Herren, Elia Gud? och slog i vattnet; så
delade det sig på båda sidor, och Elisa gick derigenom.

15 Och då Propheternas söner, som i Jericho tvärsöfver
voro, sågo honom, sade de: Elia ande blifver på Elisa;
och gingo emot honom, och tillbådo på jordena; 16
Och sade till honom: Si, ibland dina tjenare äro femtio
starke män; låt dem gå och söka din herra; tilläfventyrs
Herrans Ande hafver tagit honom, och kastat honom
någorstäds uppå ett berg, eller någorstäds uti en dal.
Han sade: Låter intet gå. 17 Men de nödgade honom,
tilldess han skämdes, och sade: Låter gå dem. Och
de sände åstad femtio män; och de sökte honom i tre
dagar, och funno honom intet; 18 Och kommo åter till
honom; och han blef i Jericho, och sade till dem: Sade
jag icke eder, att I icke skullen gå? 19 Och männerna i
stadenom sade till Elisa: Si, det är godt att bo i denna
staden, såsom min herre ser; men här är ondt vatten,
och landet ofruktsamt. 20 Han sade: Tager mig hit ett
nytt kärile, och lägger salt deruti. Och de gjorde så.
21 Då gick han ut till vattukällona, och kastade saltet
deruti, och sade: Så säger Herren: Jag hafver gjort
detta vattnet helbregda; ingen död eller ofruktsamhet
skall härefter komma deraf. 22 Alltså vardt vattnet
helbregda allt intill denna dag, efter Elisa ord, som han
talade. 23 Och han gick upp till BethEl; och vid han
var på vägen ditåt, kommo små piltar utaf staden, och
begabbade honom, och sade till honom: Du skallote,
kom upp; du skallote, kom upp. 24 Och han vände sig
om; och då han såg dem, bannade han dem i Herrans
Namn. Då kommo två björnar utu skogenom, och refvo
två och fyratio piltar ihjäl. 25 Dädan gick han upp på
Carmels berg, och vände sedan om dädan till Samarien
igen.

3 Joram, Achabs son, vardt Konung öfver Israel i
Samarien, uti adertonde årena Josaphats, Juda
Konungs; och regerade i tolf år; 2 Och gjorde det
ondt varför Herranom, dock icke såsom hans fader
och hans moder; ty han kastade bort Baals stöder,
som hans fader hade göra låtit. 3 Men han blef vid
Jerobeams, Nebats sons, synder, hvilken kom Israel till
att synda; och trädde intet derifrå. 4 Men Mesa, de
Moabiters Konung, hade mång får, och han skattade
Israels Konunge ull af hundradetusend lamb, och af
hundradetusend vädrar. 5 Då nu Achab var död, föll de
Moabiters Konung af ifrån Israels Konung. 6 Då drog ut
på den tiden Konung Joram af Samarien, och skickade
hela Israel; 7 Och sände bort till Josaphat, Juda
Konung, och lät säga honom: De Moabiters Konung är
affallen ifrå mig. Kom med mig till att strida emot de
Moabiter. Han sade: Jag vill uppkomma; jag är såsom
du, och mitt folk såsom ditt folk, och mine hästar såsom
dine hästar; 8 Och sade: Hvilken vägen vilje vi draga
ditupp? Han sade: Den vägen igenom Edoms öken. 9
Alltså drogo åstad Israels Konung, Juda Konung, och
Edoms Konung. Och som de omkringdragit hade sju
dagsresor, hade hären, och de öker, som med dem
voro, intet vatten. 10 Då sade Israels Konung: Ack,
ve! Herren hafver dessa tre Konungar församlat, på
det han skall gifva dem uti de Moabiters händer. 11
Men Josaphat sade: Är här ingen Herrans Prophet, att
vi måge genom honom fråga Herran? Då svarade en
ibland Israels Konungs tjenare, och sade: Här är Elisa,
Saphats son, hvilken göt vatten på Elia händer. 12
Josaphat sade: Herrans ord är när honom. Alltså drogo
neder till honom Israels Konung, och Josaphat, och
Edoms Konung. 13 Då sade Elisa till Israels Konung:
Hvad hafver du med mig skaffa? Gack bort till dins
faders Propheter, och till dine moders Propheter. Israels
Konung sade till honom: Nej; ty Herren hafver församlat
dessa tre Konungar, på det han skall gifva dem uti de
Moabiters händer. 14 Elisa sade: Så sant som Herren
Zebaoth lefver, för hvilkom jag står, om jag icke ansåge
Josaphat, Juda Konung, jag ville icke anse dig eller
akta dig. 15 Så låter nu en spelman komma hit. Och då
spelmannen spelade på strängerna, kom Herrans hand
öfver honom; 16 Och han sade: Detta säger Herren:
Görer grafver vid denna bäcken här och der. 17 Förty
så säger Herren: I skolen intet väder eller regn se;
likväl skall bäcken varda full med vatten, så att I, och
edart folk, och edra öker skola få dricka. 18 Dertill är
detta en ringa ting för Herranom; han skall ock gifva de
Moabiter i edra händer; 19 Så att I skolen slå alla fasta
städer, och alla utvalda städer, och skolen omkullhugga
all god trä, och skolen förstoppa alla vattubrunnar, och
skolen förderfva alla goda åkrar med stenar. 20 Om
morgonen, då man spisoffer offrade, si, då kom ett
vatten på den vägen ifrån Edom, och fyllde landet med
vatten. 21 Då nu de Moabiter hörde, att Konungarna
drogo upp till att strida emot dem, kallade de tillhopa
alla, som vuxne voro att bära vapen, och derutöfver,
och drogo intill gränson. 22 Och som de om morgonen
bittida uppstode, och solen uppgick öfver vattnet, tyckte
de Moabiter, att vattnet emot dem var rödt såsom blod;
23 Och de sade: Det är blod; Konungarna hafva slagits
inbördes med svärd, och den ene hafver slagit den
andra. Nu Moab, statt upp, och tag byte. 24 Men då de
kommo till Israels lägre, reste Israel upp, och slog de
Moabiter, och de flydde för dem; men de kommo in, och
slogo Moab; 25 Bröto städerna neder, och hvar och en
kastade sin sten på alla goda åkrar, och uppfyllde dem,
och förstoppade alla vattubrunnar, och fällde all god trä,
tilldess att allenast stenarna i tegelmuren qvare blefvo;
och de kringhvärfde staden med slungor, och slogo
honom. 26 Då de Moabiters Konung såg att striden
vardt honom för stark, tog han sjuhundrade män till sig,
som svärd utdrogo, till att slå ut emot Edoms Konung;
men de kunde icke. 27 Då tog han sin första son, som i

hans stad skulle Konung vordit, och offrade honom till
ett bränneoffer på muren. Då kom en stor vrede öfver
Israel; så att de drogo ifrå honom, och vände till landet
igen.

4 Och en qvinna utaf de Propheters söners hustrur
ropade till Elisa, och sade: Din tjenare, min man, är
död blefven; så vetst du, att han din tjenare fruktade
Herran; nu kommer den han skyldig var, och vill taga
båda mina söner till trälar. **2** Elisa sade till henne: Hvad
skall jag göra dig? Säg mig, hvad hafver du i huset?
Hon sade: Din tjenarinna hafver intet i huset, utan ena
kruko med oljo. **3** Han sade: Gack bort, och beds af
alla dina grannhustrur tom käril, väl mång; **4** Och gack
in, och slut dörrena igen efter dig, med dina söner, och
gjut i all kärilen; och när du hafver fyllt dem, så tag bort
dem. **5** Hon gick bort, och slöt dörrena igen efter sig,
samt med sina söner; de båro kärilen fram till henne,
och hon göt uti. **6** Och då kärilen voro full, sade hon
till sin son: Hemta mig ännu ett kärile. Han sade till
henne: Här är intet kärile mer. Så stadnade oljan. **7**
Och hon gick bort, och sade det Guds mannenom. Han
sade: Gack bort, sälj oljona, och betala dem du skyldig
äst; men du och dine söner, lefver utaf det andra, som
öfver är. **8** Och det begaf sig på en tid, att Elisa gick
till Sunem. Der var en rik qvinna, och hon höll honom
uppe, så att han fick sig der mat. Och som han ofta
färdades derigenom, gick han ju in till henne, och åt när
henne. **9** Och hon sade till sin man: Si, jag förmärker,
att denne Guds mannen är helig, som alltid går här
fram. **10** Låt oss göra en liten brädesal, och sätta derin
en säng, bord, stol, och ljusastaka; på det att, när han
till oss kommer, må han der blifva. **11** Så hände det sig
på en tid, att han kom ditin, och lade sig i salen, och sof
derinne; **12** Och sade till sin tjenare Gehasi: Kalla den
Sunamitiskona. Och då han hade kallat henne, gick hon
fram för honom. **13** Han sade till honom; Säg henne: Si,
du hafver gjort oss alla denna tjenstena; hvad skall jag
göra dig? Hafver du något värf till Konungen, eller till
härhöfvitsmannen? Hon sade: Jag bor ibland mitt folk.
14 Han sade: Hvad skall man då göra henne? Gehasi
sade: Ack! hon hafver ingen son, och hennes man är
gammal. **15** Han sade: Kalla henne. Och då han hade
kallat henne, kom hon i dörrena. **16** Och han sade:
På denna tiden, när frukten kan lefva, skall du hafva
en son i famnen. Hon sade: Ack! nej, min Herre, du
Guds man, ljug icke för dine tjenarinno. **17** Och qvinnan
vardt hafvandes, och födde en son, på samma tiden då
frukten lefva kunde, såsom Elisa hade sagt henne. **18**
Då pilten vardt stor, hände sig, att han gick ut till sin
fader, till skördemännerna; **19** Och sade till sin fader:
Ack! mitt hufvud, mitt hufvud. Han sade till sin tjenare:
Haf honom bort till sina moder. **20** Och han tog honom,
och hade honom till hans moder. Och hon satte honom
i sitt sköte allt intill middagen; då blef han död. **21**
Och hon gick upp, och lade honom på Guds mansens
säng, slöt till, och gick ut; **22** Och kallade sin man, och
sade: Sänd mig en af tjenarena, och ena åsninno; jag
vill till Guds mannen, och komma igen. **23** Han sade:
Hvi vill du till honom? Är dock i dag icke nymånad
eller Sabbath. Hon sade: Väl. **24** Och hon sadlade
åsninnona, och sade till tjenaren: Drif uppå, och låt oss
icke töfva med ridandet, såsom jag säger dig. **25** Alltså
drog hon åstad, och kom till Guds mannen på Carmels
berg. Som nu Guds mannen såg henne komma, sade
han till sin tjenare Gehasi: Si, den Sunamitiskan är der;
26 Så löp nu emot henne, och fråga henne, om henne,
och hennes man, och son väl går. Hon sade: Väl. **27**
Men då hon uppkom till Guds mannen på berget, fick
hon honom om hans fötter. Och Gehasi gick fram, och
ville drifva henne bort; men Guds mannen sade: Låt
blifva henne; förty hennes själ är bedröfvad; och Herren
hafver mig det fördolt, och icke låtit mig det förstå. **28**
Hon sade: När hafver jag bedts en son af min herra?
Sade jag icke, att du icke skulle bespotta mig? **29** Han
sade till Gehasi: Begjorda dina länder, och tag min staf
i dina hand, och gack åstad; om någor möter dig, så
helsa honom intet; och om någor helsar dig, så svara
honom intet; och lägg min staf på piltens anlete. **30**
Men piltens moder sade: Så sant som Herren lefver,
och din själ, jag släpper dig icke. Då stod han upp,
och följde henne. **31** Men Gehasi var allaredo gången
framför dem, och lade stafven på piltens anlete; men
der var hvarken röst eller sinne. Och han gick tillbaka
igen emot honom, och bådade honom, och sade: Pilten
är icke uppväckt. **32** Och då Elisa kom i huset, si, då
låg pilten död på hans säng. **33** Och han gick in, och
slöt igen dörrena om sig båda, och bad till Herran; **34**
Och steg upp, och lade sig öfver pilten, och lade sin
mun på piltens mun, och sin ögon på hans ögon, och
sina händer på hans händer, och räckte sig så ut öfver
honom, så att piltens kropp vardt varm. **35** Men han
stod åter upp, och gick en gång hit och dit i huset, och
steg upp, och räckte sig ut öfver honom. Då prustade
pilten sju resor; sedan lät pilten ögonen upp. **36** Och
han kallade Gehasi, och sade: Kalla Sunamitiskona.
Och då han hade kallat henne, kom hon in till honom.
Han sade: Tag här din son. **37** Då kom hon, och föll till
hans fötter, och tillbad på jordena; och tog sin son, och
gick ut. **38** Då Elisa kom igen till Gilgal, vardt dyr tid i
landena, och de Propheters söner bodde för honom.
Och han sade till sin tjenare: Sätt fram en stor gryto,
och koka ett mos för Propheternas söner. **39** Så gick
en ut på markena till att hemta krydde; och han fann
en kurbitsstjelk, och hemte deraf vildkurbits sitt kläde
fullt. Och då han kom, skar han det i grytona till moset;

förty de kände det icke. 40 Och då de gåfvo det upp
för männerna till att äta, och de åto af moset, ropade
de, och sade: O! Guds man, döden i grytone; ty de
kunde icke ätat. 41 Han sade: Hafver hit mjöl; och han
kastade det i grytona, och sade: Gif upp för folket, att
de måga äta. Så var det intet bittert i grytone. 42 Och
en man kom ifrå BaalSalisa, och bar Guds mannenom
förstlingsbröd, nämliga tjugu bjuggbröd, och ny säd i
sin kjortel. Men han sade: Gif det folkena, att de äta. 43
Hans tjenare sade: Hvad kan det slå framför hundrade
män? Han sade: Gif det folkena, att de måga äta;
förty så säger Herren: De skola äta, och skall ändå
öfverblifva. 44 Och han lade det fram för dem, så att de
åto; och blef ändå öfver, efter Herrans ord.

5 Naaman, Konungens härhöfvitsman af Syrien, var
en härlig man för sin herra, och mycket aktad; förty
genom honom hade Herren gifvit salighet i Syrien;
och han var en mägtig man, dock spitelsk. 2 Och
krigsmännerna i Syrien voro utfallne, och hade bortfört
en liten pigo utur Israels land; och hon var i tjenst
när Naamans hustru. 3 Hon sade till sina fru: Ack! att
min herre vore när den Propheten i Samarien, den
skulle väl göra honom fri ifrå hans spitelsko. 4 Då
gick hon in till sin herra, och gaf honom det tillkänna,
och sade: Så och så hafver den pigan af Israels land
sagt. 5 Konungen i Syrien sade: Så far dit, och jag
vill skrifva Israels Konung ett bref till. Och han drog
dit, och tog med sig tio centener silfver, och sextusend
gylden, och tio högtidskläder; 6 Och förde brefvet till
Israels Konung, och det lydde alltså: När detta bref
kommer till dig, si, så vet att jag hafver sändt min
tjenare Naaman till dig, att du gör honom fri ifrån hans
spitelsko. 7 När Israels Konung las brefvet, ref han sin
kläder sönder, och sade: Är jag då Gud, att jag skulle
kunna döda och lif gifva, efter han sänder till mig, att jag
skall göra den mannen fri ifrå hans spitelsko? Märker
och ser, huru han söker tillfälle emot mig. 8 Då Elisa
den Guds mannen det hörde, att Israels Konung hade
rifvit sin kläder sönder, sände han till honom, och lät
säga honom: Hvi hafver du rifvit din kläder? Låt honom
komma till mig, att han må förnimma att en Prophet är i
Israel. 9 Alltså kom Naaman med hästar och vagnar,
och höll för Elisa husdörr. 10 Då sände Elisa ett båd till
honom, och lät säga honom: Gack bort, och två dig sju
resor i Jordan; och ditt kött skall komma sig till igen,
och varda rent. 11 Då vardt Naaman vred, och drog
sina färde, och sade: Jag mente han skulle komma
hitut till mig, och gå fram, och åkalla Herrans sins Guds
Namn, och med sine hand taga på rummet, och så
bota spitelskona. 12 Äro icke Abana och Pharphars
vatten i Damascon bättre än all vatten i Israel, att jag
må två mig deruti, och varda ren? Och vände sig, och
for sin väg med vrede. 13 Då gingo hans tjenare till
honom, och talade till honom, och sade: Min fader, om
Propheten hade sagt dig något dråpeligit före, skulle
du icke hafva gjort det? Huru mycket mer, medan han
säger till dig: Två dig, så varder du ren? 14 Då steg han
af, och doppade sig i Jordan sju resor, såsom Guds
mannen sagt hade; och hans kött kom till sig igen,
såsom en ung drängs kött, och vardt ren. 15 Och han
vände om igen till Guds mannen, med all sin skara. Och
då han kom in, gick han fram för honom, och sade: Si,
jag vet, att ingen Gud är i all land, utan i Israel; så tag
nu välsignelse af dinom tjenare. 16 Men han sade: Så
sant som Herren lefver, för hvilkom jag står, jag tager
det icke. Och han nödgade honom, att han skulle tågat;
men han ville icke. 17 Då sade Naaman: Må då icke
dinom tjenare varda gifvet en börda af denna jordene,
så mycket som två mular orka bära? ty din tjenare vill
icke mer androm gudom offra, och bränneoffer göra,
utan Herranom; 18 Att Herren ville derutinnan vara
dinom tjenare nådelig, när jag tillbeder i Rimmons hus,
när min herre går uti Rimmons hus till att tillbedja der,
och han stödjer sig vid mina hand. 19 Han sade till
honom: Far i frid. Och han for ifrå honom ett litet stycke
vägs på markene. 20 Då tänkte Gehasi, Gudsmannens
Elisa tjenare: Si, min herre hafver spart denna Syren
Naaman, så att han intet hafver tagit af honom, det han
hit hade; så sant som Herren lefver, jag vill löpa efter
honom, och taga något af honom. 21 Alltså jagade
Gehasi efter Naaman; och då Naaman såg, att han
lopp efter honom, steg han af vagnen emot honom, och
sade: Går det väl till? 22 Han sade: Ja; men min herre
hafver sändt mig, och låter dig säga: Si, nu på stundene
äro till mig komne ifrå Ephraims berg två unga män
utaf de Propheters söner. Gif dem en centener silfver,
och tu högtidskläder. 23 Naaman sade: Gerna; tag
två centener. Och han nödgade honom, och band två
centener silfver i två säcker, och tu högtidskläder, och
fick det två sina tjenare; och de båro det med honom.
24 Och då han kom till mörkt rum, tog han det utaf
deras händer, och lade det öfver en sido i huset, och
lät männerna gå; och de gingo bort. 25 Då gick han
fram för sin herra. Och Elisa sade till honom: Hvadan
kommer du, Gehasi? Han sade: Din tjenare hafver
hvarken hit eller dit gångit. 26 Han sade till honom:
Månde icke mitt hjerta vandra med dig, då mannen
vände om igen ifrå sin vagn emot dig? Nu, du hafver
tagit silfver och kläder, oljogårdar, vingårdar, får, oxar,
tjenare och tjenarinnor. 27 Men Naamans spitelska
skall låda vid dig, och dina säd, till evig tid. Så gick han
ut ifrå honom spitelsker såsom en snö.

6 De Propheters söner sade till Elisa: Si, rummet,
der vi för dig bo, är oss för trångt. 2 Låt oss gå till

Jordan; och hvar och en hemte der timber, att vi måge
bygga oss der ett rum till att bo uti. Han sade: Går
åstad. 3 Och en sade: Kom ock du, och gack med dina
tjenare. Han sade: Jag vill gå med. 4 Och han gick
med dem. Och då de kommo till Jordan, höggo de trä
neder. 5 Och som en af dem fällde ett trä, föll yxen i
vattnet; och han ropade, och sade: Ack! ve, min herre;
och hon är mig lånt. 6 Men Guds mannen sade: Hvar
är hon fallen? Och då han viste honom rummet, skar
han ett trä af, och kastade det dit; och yxen flöt uppe.
7 Och han sade: Tag henne upp. Han räckte ut sina
hand, och tog henne. 8 Och Konungen i Syrien förde
örlig emot Israel. Och han rådfrågade med sina tjenare,
och sade: Vi vilje lägra oss der och der. 9 Men Guds
mannen sände till Israels Konung, och lät säga honom:
Tag dig till vara, att du icke drager till det rummet; förty
de Syrer ligga der. 10 Så sände då Israels Konung bort
till det rummet, som Guds mannen om sade, förvarade
det, och höll der vakt; och gjorde det icke en gång
eller två gångor allena. 11 Då vardt Konungens hjerta i
Syrien illa tillfreds deröfver, och kallade sina tjenare,
och sade till dem: Viljen I då icke säga mig, hvilken af
våra är flydd till Israels Konung? 12 Då sade en af hans
tjenare: Icke så, min herre Konung; utan Elisa, den
Propheten i Israel, säger Konungenom i Israel allt det
du talar i kammaren, der din säng är. 13 Han sade: Så
går bort, och ser till hvar han är, att jag må sända bort
och låta hemta honom. Och de underviste honom, och
sade: Si, i Dothan är han. 14 Då sände han dit hästar
och vagnar, och en stor magt. Och som de ditkommo
om nattena, belade de staden. 15 Och Guds mansens
tjenare stod bittida upp, att han skulle gå ut; och si,
då låg en här om staden, med hästar och vagnar. Då
sade hans tjenare till honom: Ack! ve, min Herre, hvad
vilje vi nu göra? 16 Han sade: Frukta dig intet; förty
de äro flere som med oss äro, än de som med dem
äro. 17 Och Elisa bad, och sade: Herre, öppna honom
ögonen, att han må se. Då öppnade Herren tjenarenom
hans ögon, att han fick se. Och si, då var berget fullt
med brinnande hästar och vagnar omkring Elisa. 18
Och då de kommo ditneder till honom, bad Elisa, och
sade: Herre, slå detta folket med blindhet Och han slog
dem med blindhet, efter Elisa ord. 19 Och Elisa sade till
dem: Detta är icke den vägen, eller den staden; följer
mig efter, jag vill föra eder till den man, som I söken;
och förde dem till Samarien. 20 Som de kommo till
Samarien, sade Elisa: Herre, öppna dessom ögonen,
att de måga se. Och Herren öppnade dem ögonen, att
de sågo. Och si, då voro de midt i Samarien. 21 Och
Israels Konung, då han såg dem, sade han till Elisa:
Min fader, skall jag slå dem? 22 Han sade: Du skall icke
slå dem; de som du får med ditt svärd och båga, dem
slå. Sätt dem vatten och bröd före, att de måga äta
och dricka; och lät dem fara till sin herra. 23 Så vardt
dem tillredd en stor måltid. Och när de hade ätit och
druckit, lät han dem gå, så att de drogo till sin herra.
Och sedan kom icke mer krigsfolk af Syrien i Israels
land. 24 Derefter begaf sig, att Benhadad, Konungen i
Syrien, församlade all sin här, och drog upp, och belade
Samarien. 25 Och en hård tid var i Samarien; men
de belade staden, intilldess ett åsnahufvud galt åttatio
silfpenningar; och en fjerdedel af ett kab dufvoträck
fem silfpenningar. 26 Och då Israels Konung gick på
murenom, ropade en qvinna till honom, och sade: Hjelp
mig, min herre Konung. 27 Han sade: Hjelper icke
Herren dig, hvadan skulle jag hjelpa dig? Af loganom,
eller af pressenom? 28 Och Konungen sade till henne:
Hvad är dig? Hon sade: Denna qvinnan sade till mig:
Få hit din son, att vi måge äta honom, i dag; i morgon
vilje vi äta min son. 29 Så hafve vi kokat min son, och
ätit. Och jag sade till henne den andra dagen: Få hit
din son, och låt oss äta; men hon undstack sin son. 30
Då Konungen hörde qvinnones ord, ref han sin kläder
sönder, vid han gick på murenom. Då såg allt folket,
att han hade en säck på kroppenom, innan under. 31
Och han sade: Gud göre mig det och det, om Elisa,
Saphats sons, hufvud skall i dag blifva ståndandes på
honom. 32 Och Elisa satt i sitt hus. Och de äldste såto
när honom. Och han sände en man framför sig. Men
förr än bådet kom till honom sade han till de äldsta:
Hafven I sett, huru denne mördaren hafver hitsändt, att
taga mitt hufvud af? Ser till, när bådet kommer, att I
lycken dörrena igen, och klämmer honom med dörrene;
si, dönen af hans herras fötter följer efter honom. 33
Vid han ännu med dem talade, si, då kom bådet ned till
honom, och sade: Si, detta onda kommer af Herranom;
hvad skall jag mer vänta af Herranom?

7 Men Elisa sade: Hörer Herrans ord; så säger Herren:
I morgon på denna tiden skall en skäppa semlomjöl
gälla en sikel, och två skeppor bjugg en sikel, i Samarie
port. 2 Då svarade en riddare, vid hvilkens hand
Konungen sig stödde, Guds mannenom, och sade: Om
Herren än gjorde fenster på himmelen, huru kunde
detta ske? Han sade: Si, du skall få se det med din
ögon; men intet skall du äta deraf. 3 Och fyra spitelske
män voro utan porten, och den ene sade till den andra:
Hvad vilje vi blifva här tilldess vi dö? 4 Det vi än ville gå
in i staden, så är hård tid i stadenom, att vi måste dock
der dö; blifve vi ock här, så måste vi ock dö. Så låt
oss nu gå bort, och gifva oss till de Syrers här; låta de
oss lefva, så lefve vi; dräpa de oss, så äre vi döde.
5 Och de voro bittida uppe om morgonen, på det de
skulle gå till de Syrers här. Och som de kommo till det
främsta på lägret, si, då var der ingen. 6 Ty Herren
hade låtit de Syrer höra en gny af hästar och vagnar,

och af en mägtig här, så att de sade till hvarannan: Si,
Israels Konung hafver besoldat emot oss de Hetheers
Konungar, och de Egyptiers Konungar, att de skola
komma öfver oss; 7 Och stodo upp, och flydde bittida
om morgonen, och läto blifva sina hyddor, hästar, åsnar
och lägret, såsom det stod, och flydde med deras lif
derifrå. 8 Som nu de spitelske kommo till det främsta
af lägret, gingo de in uti ena hyddo; åto och drucko,
och togo silfver och guld, och kläder, och gingo bort,
och förgömde det; och kommo igen, och gingo in uti
en annor hyddo, och togo derut, och gingo bort, och
förgömde det. 9 Men de sade till hvarannan: Låt oss
icke så göra; denne dagen är ett godt bådskaps dag;
om vi detta förtige, och bide intill ljus morgon, så varder
vår missgerning funnen. Så låt oss nu gå bort och
bebåda det i Konungshuset; 10 Och då de kommo,
ropade de vid stadsporten, och underviste dem och
sade: Vi kommo uti de Syrers lägre, och si, der är
ingen, ej heller någor menniskos röst; utan hästar och
åsnar bundne, och hyddorna såsom de stå. 11 Då
ropade man till porthållarena, att de skulle det derinne
säga i Konungshuset. 12 Och Konungen stod upp om
nattena, och sade till sina tjenare: Jag vill säga eder,
huru de Syrer bära sig åt med oss; de veta att vi lide
hunger, och äro utu lägret gångne, och hafva fördolt sig
i markene, och tänka: När de gå utu staden, vilje vi
gripa dem lefvande, och komma så i staden. 13 Då
svarade en af hans tjenare, och sade: Man må taga de
fem hästar, som ännu igenblefne äro härinne; si, de äro
härinne igenblefne af hela hopen i Israel, de andre äro
åtgångne; låt oss dem sända och beset. 14 Då togo
de två vagnhästar; och Konungen sände dem till i de
Syrers lägre, och sade: Farer, och ser till. 15 Och de
drogo efter dem allt intill Jordan, si, då låg vägen full
med kläder och tyg, som de Syrer hade ifrå sig kastat,
då de hastade sig. Båden kommo igen, och underviste
det Konungenom, 16 Då gick folket ut, och skinnade de
Syrers lägre. Och så galt en skäppa semlomjöl en sikel,
och desslikes två skäppor bjugg ock en sikel, efter
Herrans ord. 17 Men Konungen skickade den riddaren,
vid hvilkens hand han stödde sig, i porten; och folket
förtrampade honom i portenom, så att han blef död,
såsom Guds mannen sagt hade, då Konungen hade
gångit ned till honom. 18 Och skedde såsom Guds
mannen med Konungenom talat hade, då han sade: I
morgon på denna tiden skola två skäppor bjugg gälla
en sikel, och en skäppa semlomjöl en sikel, i Samarie
port. 19 Och riddaren svarade Guds mannenom, och
sade: Si, om Herren än gjorde fenster på himmelen,
huru kunde detta ske? Men han sade: Si, med din ögon
skall du se det, och intet äta deraf. 20 Och det gick
honom ock så; ty folket förtrampade honom i portenom,
så att han blef död.

8 Elisa talade med den qvinnone, hvilkens son han
hade lefvande gjort, och sade: Statt upp och gack
dina färde med ditt hus, och var främmande hvar du
kan; ty Herren varder kallandes en hunger, och han
skall komma öfver landet i sju år. 2 Qvinnan stod upp,
och gjorde såsom Guds mannen sade: och drog åstad
med sitt hus, och var främmande uti de Philisteers land
i sju år. 3 Då de sju åren förlidne voro, kom qvinnan
åter utu de Philisteers land; och hon gick ut till att
ropa till Konungen om sitt hus och åker. 4 Då talade
Konungen med Gehasi, den Guds mansens tjenare,
och sade: Förtälj mig all de stora ting, som Elisa gjort
hafver. 5 Och som han förtäljde Konungenom, huru
han hade gjort en dödan lefvande, si, i det samma kom
qvinnan dertill, hvilkens son han hade lefvande gjort,
och ropade till Konungen om sitt hus och åker. Då sade
Gehasi: Min herre Konung, detta är qvinnan, och detta
är hennes son, som Elisa hafver lefvande gjort. 6 Och
Konungen frågade qvinnona, och hon förtäljde honom
det. Då fick Konungen henne en kamererare, och sade:
Fly henne igen allt det hennes är; dertill allt afgället af
åkrenom, ifrå den tid hon öfvergaf landet intill nu. 7 Och
Elisa kom till Damascon; då låg Benhadad, Konungen i
Syrien, krank; och honom vardt bådadt och sagdt: Den
Guds mannen är kommen här. 8 Då sade Konungen till
Hasael: Tag skänker med dig, och gack emot den Guds
mannen, och fråga genom honom Herran, och säg:
Månn jag vederfås af denna krankheten? 9 Hasael gick
emot honom, och tog skänker med sig, och allahanda
ägodelar i Damascon, fyratio camelers bördor. Och
då han kom, gick han fram för honom, och sade: Din
son Benhadad, Konungen i Syrien, hafver sändt mig
till dig, och låter säga dig: Kan jag ock vederfås af
denna krankheten? 10 Elisa sade till honom: Gack bort,
och säg honom: Du skall vederfås; men Herren hafver
undervist mig, att han skall döden dö. 11 Och Guds
mannen begynte se skarpt ut, och hade sig ömkeliga,
och gret. 12 Då sade Hasael: Hvi gråter min herre? Han
sade: Jag vet hvad ondt du skall göra Israels barnom;
du skall uppbränna deras fasta städer med eld, och
deras unga män dräpa med svärd, och döda deras
unga barn, och deras hafvande qvinnor sönderrifva. 13
Hasael sade: Hvad är din tjenare, den hunden, att han
sådana stor ting göra skall? Elisa sade: Herren hafver
tett mig, att, du skall varda Konung i Syrien. 14 Och
han gick sin väg ifrån Elisa, och kom till sin herra. Han
sade till honom: Hvad sade dig Elisa? Han svarade:
Han sade mig: Du skall vederfås. 15 Men på den andra
dagen tog han täckenet, och stack det i vatten, och
bredde öfver sig; då blef han död. Och Hasael vardt
Konung i hans stad. 16 Uti femte årena Jorams, Achabs
sons, Israels Konungs, i Josaphats, Juda Konungs, tid,
vardt Joram, Josaphats son, regerande i Juda. 17 Tu

och tretio år gammal var han, då han vardt Konung,
och regerade åtta år i Jerusalem; 18 Och vandrade på
Israels Konungars väg, såsom Achabs hus gjorde; ty
Achabs dotter var hans hustru; och han gjorde det ondt
var för Herranom. 19 Men Herren ville icke förderfva
Juda, för sin tjenare Davids skull, såsom han honom
sagt hade, att gifva honom en lykto ibland hans barn i
evig tid. 20 Uti hans tid föllo de Edomeer af ifrå Juda,
och gjorde en Konung öfver sig. 21 Förty Joram var
dragen genom Zair, och alla vagnarna med honom, och
hade ståndit upp om nattena, och slagit de Edomeer,
som omkring honom voro; dertill ock de öfversta öfver
vagnarna, så att folket flydde i sina hyddor. 22 Derföre
föllo de Edomeer af ifrå Juda, allt intill denna dag.
Föll ock desslikes Libna af på samma tid. 23 Hvad
nu mer af Joram sägandes är, och allt det han gjort
hafver, si, det är skrifvet i Juda Konungars Chrönico.
24 Och Joram afsomnade med sina fäder, och vardt
begrafven med sina fäder uti Davids stad; och Ahasia
hans son vardt Konung i hans stad. 25 Uti tolfte årena
Jorams, Achabs sons, Israels Konungs, vardt Ahasia,
Jorams son, Konung i Juda. 26 Tu och tjugu år gammal
var Ahasia, då han Konung vardt, och regerade ett
år i Jerusalem; hans moder het Athalja, Amri dotter,
Israels Konungs. 27 Och han vandrade på Achabs
hus väg, och gjorde det ondt var för Herranom, såsom
Achabs hus; ty han var Achabs hus svåger. 28 Och
han drog med Joram, Achabs son, i strid emot Hasael,
Konungen i Syrien, till Ramoth i Gilead; men de Syrer
slogo Joram. 29 Då vände Konung Joram tillbaka, att
låta läka sig i Jisreel, för de sårs skull, som de Syrer
honom slagit hade i Rama, då han stridde med Hasael,
Konungenom i Syrien. Och Ahasia, Jorams son, Juda
Konung, kom neder till att bese Joram, Achabs son i
Jisreel; ty han låg krank.

9 Elisa kallade en af de Propheters söner, och sade
till honom: Gjorda dina länder, och tag denna
oljokrukona med dig, och gack till Ramoth i Gilead. 2
Och då du kommer dit, får du der se Jehu, Josaphats
son, Nimsi sons, och gack in, och bed honom stå upp
ibland sina bröder, och haf honom in uti den innersta
kammaren; 3 Och tag oljokrukona, och gjut den ut
på hans hufvud, och säg: Detta säger Herren: Jag
hafver smort dig till Konung öfver Israel. Och du skall
låta upp dörrena, och fly, och icke förtöfva. 4 Och
Prophet ens tjenare, den unge mannen, gick åstad till
Ramoth i Gilead. 5 Och då han inkom, si, då såto der
höfvitsmännerna för hären. Och han sade: Höfvitsman,
jag hafver något säga dig. Jehu sade: Hvilkom af oss
alla? Han sade: Dig, höfvitsman. 6 Då stod han upp,
och gick in; men han göt oljona på hans hufvud, och
sade till honom: Detta säger Herren Israels Gud: Jag
hafver smort dig till Konung öfver Herrans folk Israel; 7
Och du skall slå dins herras Achabs hus, att jag skall
hämnas mina tjenares Propheternas blod, och alla
Herrans tjenares lod, utur Isebels hand; 8 Så att hela
Achabs hus skall förgås; och jag skall af Achab utrota
den som på väggena pissar, och den innelyckta, och
den igenlefda i Israel; 9 Och skall göra Achabs hus,
såsom Jerobeams hus, Nebats sons, och såsom Baesa
hus, Ahia sons; 10 Och hundar skola uppäta Isebel på
åkren i Jisreel; och ingen skall begrafva henne. Och
han lät upp dörrena, och flydde. 11 Och då Jehu gick
ut till sins herras tjenare, sade de till honom: Går det
allt väl till? Hvar efter är denne rasaren kommen till
dig? Han sade till dem: I kännen dock mannen väl,
och hvad han säger. 12 De sade: Det är icke sant,
säg du oss det. Han sade: Så och så hafver han talat
med mig, och sagt: Detta säger Herren, jag hafver
smort dig till. Konung öfver Israel. 13 Då hastade de
sig, och hvar och en tog sin kläder, och lade under
honom invid säjaren, och blåste med basuner, och
sade: Jehu är Konung vorden. 14 Alltså gjorde Jehu,
Josaphats son, Nimsi sons, ett förbund emot Joram;
men Joram låg för Ramoth i Gilead med hela Israel,
emot Hasael, Konungen i Syrien. 15 Men Konung
Joram var igenkommen, till att låta sig läka i Jisreel, af
de sår som de Syrer honom slagit hade, då han stridde
med Hasael, Konungenom i Syrien. Och Jehu sade: Är
det så eder i sinnet, så skall ingen slippa utaf staden,
att han går bort, och bådar det i Jisreel. 16 Och han for
upp, och drog till Jisreel; förty Joram låg der. Så var
Ahasia, Juda Konung, nederdragen till att bese Joram.
17 Men väktaren, som på tornet i Jisreel stod, fick se
Jehu hop komma, och sade: Jag ser en hop. Då sade
Joram: Tag en vagn, och sänd emot dem, och säg: Är
allt fridsamt? 18 Och foromannen for emot honom, och
sade: Detta säger Konungen: Är allt fridsamt? Jehu
sade: Hvad kommer friden dig vid? Far här bakefter
mig. Väktaren förkunnade, och sade: Bådet är kommet
till dem, och kommer intet igen. 19 Då sände han en
annan foroman. Då han kom till dem, sade han: Detta
säger Konungen: Är allt fridsamt? Jehu sade: Hvad
kommer friden dig vid? Far här bakefter mig. 20 Det
förkunnade väktaren, och sade: Han är kommen till
dem, och kommer intet igen; och det är ett körande,
såsom Jehu körande, Nimsi sons; ty han körer lika
som han vore rasande. 21 Då sade Joram: Sätter före.
Och de satte före hans vagn. Och de drogo ut, Joram,
Israels Konung, och Ahasia, Juda Konung, hvardera
på sin vagn, att de skulle komma emot honom. Och
de råkade honom på Naboths åker, den Jisreelitens.
22 Och då Joram såg Jehu, sade han: Jehu, är allt
fridsamt? Han sade: Hvad, frid? Dine moders Isebels
horeri och trolldom hafver icke ännu ända. 23 Då vände

Joram sina hand om, och flydde, och sade till Ahasia:
Här är förräderi, Ahasia. 24 Men Jehu fattade bågan,
och sköt Joram emellan härderna, så att pilen gick
ut igenom hjertat, och han föll uti sin vagn. 25 Och
Jehu sade till höfvitsmannen Bidkar: Tag och kasta
honom uppå åkrastycket, Naboths den Jisreelitens;
förty jag kommer ihåg, att du med mig forom efter hans
fader på enom vagn, att Herren lade denna tungan
uppå honom. 26 Hvad gäller, sade Herren, jag skall
vedergälla dig på denna åkren Naboths blod, och hans
söners blod, det jag i går såg. Så tag honom nu, och
kasta honom på åkren, efter Herrans ord. 27 Då Ahasia,
Juda Konung, det såg, flydde han på den vägen till
örtagårdshuset; men Jehu jagade efter honom, och
böd desslikes slå honom på vagnenom in mot Gur,
som ligger vid Jibleam; och han flydde till Megiddo,
och blef der död. 28 Och hans tjenare läto föra honom
till Jerusalem; och begrofvo honom i hans graf med
sina fäder uti Davids, stad. 29 Men Ahasia regerade
öfver Juda i ellofte årena Jorams, Achabs sons. 30
Och då Jehu kom till Jisreel, och Isebel det fick veta,
färgade hon sitt ansigte, och beprydde sitt hufvud, och
såg ut genom fenstret. 31 Och då Jehu kom in igenom
porten, sade hon: Är det Simri väl afgånget, som drap
sin herra? 32 Och han hof sitt ansigte upp till fenstret,
och sade: Ho är här när mig? Då vände sig två eller
tre kamererare till honom. 33 Han sade: Störter henne
utföre. Och de störte henne utföre, så att väggen och
hästarna vordo stänkte med hennes blod; och hon vardt
förtrampad. 34 Och då han var inkommen, och hade
ätit och druckit, sade han: Beser dock den förbannada,
och begrafver henne; ty hon är en Konungs dotter. 35
Då de nu gingo bort till att begrafva henne, funno de
intet af henne, utan hufvudskallen och fötterna och
flata händerna; 36 Och kommo igen, och sade honom
det. Han sade: Detta är nu det, som Herren genom
sin tjenare Elia, den Thisbiten, talade, och sade: På
Jisreels åker skola hundar äta Isebels kött. 37 Alltså
vardt Isebels as såsom en träck på markene uppå
Jisreels åker, så att man intet säga kunde: Detta är
Isebel.

10 Och Achab hade sjutio söner i Samarien; och
Jehu skref bref, och sände till Samarien till de
öfversta i Israels stad, till de äldsta, och Achabs
förmyndare, hvilket så lydde: 2 När detta bref kommer
till eder, när hvilkom edars herras söner äro, hans
vagnar, hästar, faste städer och rustning; 3 Så ser till,
hvilken bäst och likast är ibland edars herras söner,
och sätter honom på hans faders stol, och strider
för edars herras hus. 4 Men de fruktade sig ganska
fast, och sade: Si, två Konungar hafva icke blifvit
ståndande för honom; huru skulle vi då stå? 5 Och
de som voro öfver huset, och öfver staden, och de
äldste, och förmyndarena, sände bort till Jehu, och
läto säga honom: Vi äre dine tjenare, vi vilje göra allt
det du säger oss; vi vilje ingen göra till Konung; gör
hvad dig täckes. 6 Då skref han ett annat bref till
dem; det lydde alltså: Ären I mine, och lyden mine
röst, så tager hufvuden af de män edars herras söner,
och förer dem i morgon bittida till mig i Jisreel. Och
Konungssönerna voro sjutio män, och de ypperste i
staden uppfödde dem. 7 Då nu brefvet kom till dem,
togo de Konungssönerna, och dråpo sjutio män, och
lade deras hufvud i korgar, och sände dem till honom i
Jisreel. 8 Och då bådet kom, och bådade honom det,
och sade: De hafva fört hit Konungssönernas hufvud;
sade han: Lägger dem i två hopar för stadsporten,
intill morgons. 9 Och om morgonen, när han utgick,
trädde han dit, och sade till allt folket: Ären I rättvise?
Si, hafver jag gjort ett förbund emot min herra, och
dräpit honom; ho hafver då slagit alla dessa? 10 Så
må I ju se, att intet Herrans ord är på jordena fallet,
som Herren talat hafver emot Achabs hus; och Herren
hafver gjort såsom han talat hafver genom sin tjenare
Elia. 11 Alltså slog Jehu alla dem som qvare voro af
Achabs hus i Jisreel, alla hans yppersta, hans vänner,
och hans Prester, tilldess icke en var qvar; 12 Och
stod upp, och drog bort till Samarien. Men i vägen var
ett herdahus. 13 Der råkade Jehu vid Ahasia, Juda
Konungs, bröder, och sade: Ho ären I? De sade: Vi äre
Ahasia bröder, och drage ned till att helsa Konungens
barn, och Drottningenes barn. 14 Han sade: Griper dem
lefvande. Och de grepo dem lefvande, och dråpo dem
vid brunnen när herdahuset, två och fyratio män; och lät
icke en af dem slippa. 15 Och då han drog dädan, fann
han Jonadab, Rechabs son, den honom mötte, och
helsade honom, och sade till honom: Är ditt hjerta rätt,
såsom mitt hjerta med dino hjerta? Jonadab sade: Ja.
Är det så, sade han, så räck mig dina hand. Och han
räckte honom sina hand; och han lät honom sitta uppe
när sig på vagnen; 16 Och sade: Kom med mig, och se
mitt nit om Herran. Och de förde honom med honom
på hans vagn. 17 Då han kom till Samarien, slog han
allt det som qvart var af Achab i Samarien, tilldess han
förgjorde honom, efter Herrans ord, som han till Elia
talat hade. 18 Och Jehu församlade allt folket, och
lät säga till dem: Achab hafver fögo tjent Baal; Jehu
vill bättre tjena honom. 19 Så låt nu kalla alla Baals
Propheter, alla hans tjenare, och alla hans Prester, till
mig, så att ingen är borto; förty jag hafver ett stort offer
till att göra Baal; hvilken borto är, den skall icke lefva.
Men Jehu gjorde detta med listighet, att han måtte
förgöra Baals tjenare. 20 Och Jehu sade: Helger Baal
ena högtid, och låter den utropa. 21 Och sände Jehu i
hela Israel, och lät komma alla Baals tjenare, så att

ingen qvar var, som icke kom. Och de kommo i Baals
hus; så att Baals hus vardt fullt i all rum. 22 Då sade
han till dem, som voro öfver klädehuset: Bärer ut kläder
för alla Baals tjenare. Och de båro kläder ut. 23 Och
Jehu gick in uti Baals hus med Jonadab, Rechabs son,
och sade till Baals tjenare: Ransaker, och ser till, att
ingen Herrans tjenare är ibland eder, utan Baals tjenare
allena. 24 Och som de kommo in till att göra offer och
bränneoffer, beställde Jehu sig åttatio män utanföre,
och sade: Ho som släpper någon af männerna, som
jag får under edra händer, hans själ skall vara för
hans själ. 25 När nu bränneoffret fullkomnadt var, sade
Jehu till drabanterna och höfvitsmännerna: Går in,
och slår dem allasamman; låter ingen komma derut.
Och de slogo dem med svärdsegg, och drabanterna
och höfvitsmännerna hofvo dem bort. Och de gingo
till Baals hus stad; 26 Och togo ut de stodar i Baals
hus, och brände dem upp; 27 Och slogo sönder Baals
stodar, samt med Baals hus; och gjorde der ett hemligt
hus af, allt intill denna dag. 28 Alltså förgjorde Jehu
Baal utur Israel. 29 Men ifrå Jerobeams, Nebats sons,
synder, den Israel kom till att synda, gick Jehu icke,
och öfvergaf icke de guldkalfvar i BethEl och i Dan.
30 Och Herren sade till Jehu: Derföre, att du hafver
viljog varit till att göra min vilja, och hafver gjort på
Achabs hus allt det i mino hjerta var, skola dina söner
sitta dig på Israel stol intill fjerde led. 31 Dock höll icke
Jehu, att han i Herrans Israels Guds lag vandrade af
allo hjerta; ty han trädde icke ifrå Jerobeams synder,
som kom Israel till att synda. 32 På den tiden begynte
Herren ledas vid Israel; ty Hasael slog dem i alla Israels
gränsor; 33 Ifrå Jordan österut, och hela Gilead, de
Gaditers, Rubeniters, och Manassiters land, ifrån Aroer,
som ligger när den bäcken vid Arnon; och Gilead, och
Basan. 34 Hvad nu mer af Jehu sägande är, och allt det
han gjort hafver, och all hans magt, si, det är skrifvet uti
Israels Konungars Chrönico. 35 Och Jehu afsomnade
med sina fäder; och de begrofvo honom i Samarien;
och Joahas hans son vardt Konung i hans stad. 36
Men tiden, som Jehu öfver Israel regerade i Samarien,
är åtta och tjugu år.

11 Men Athalja, Ahasia moder, då hon såg, att
hennes son var död, stod hon upp, och förgjorde
all Konungslig säd. 2 Men Joseba, Konung Jorams
dotter, Ahasia syster, tog Joas, Ahasia son, och stal
honom ifrå Konungsbarnen, som dräpne vordo, med
hans ammo i sängkammarenom, och hon förgömde
honom för Athalja, så att han icke vardt dräpen. 3 Och
han vardt undstungen med henne i Herrans hus i sex år;
och Athalja var rådandes i landena. 4 Uti sjunde årena
sände Presten Jojada bort, och tog till sig de öfversta
öfver hundrade, med höfvitsmännerna och drabanterna,
och lät komma dem till sig i Herrans hus, och gjorde ett
förbund med dem, och tog en ed af dem i Herrans hus,
och viste dem Konungens son; 5 Och böd dem, och
sade: Detta är det I göra skolen; tredjeparten af eder,
hvilkens skifte om Sabbathsdagen uppå går, skolen
hålla vakt i Konungshusena; 6 Och en tredjepart skall
vara vid den porten Sur; och en tredjepart skall vara vid
den porten, som är bak drabanterna; och skolen hålla
vakt för Massa hus. 7 Men två parter af eder allom, I
som om Sabbathsdagen afgån, skolen vakta i Herrans
hus när Konungen; 8 Och skolen ställa eder rundt
omkring Konungen, och hvar och en med sine värjo i
handene; och ho som kommer in emellan väggarna,
han skall dö; så att I ären när Konungen, då han ut och
in går. 9 Och de öfverste öfver hundrade gjorde allt det
Presten Jojada dem budit hade; och togo sina män till
sig, som på Sabbathsdagen uppå gingo, med de som
på Sabbathsdagen af gingo, och kommo till Presten
Jojada. 10 Och Presten fick höfvitsmännerna spetsar,
och sköldar, som hade varit Konung Davids, och voro
i Herrans hus. 11 Och drabanterna stodo omkring
Konungen, hvar och en med sine värjo i handene; ifrå
husens hörn på högra sidone, allt intill det hörnet på
den venstra, intill altaret, och till huset. 12 Och han
lät Konungens son komma fram, och satte ena krono
på honom, och tog vittnesbördet, och gjorde honom
till Konung, och voro glade, och klappade händerna
tillhopa, och sade: Lycka ske Konungenom! 13 Och
då Athalja fick höra ropet af folket, som lopp dertill,
kom hon ut till folket i Herrans hus; 14 Och såg till, si,
då stod Konungen invid stodena, såsom sedvänja var,
och sångare och trummetare när Konungenom; och allt
folket i landena var gladt, och blåste med trummeter. Då
ref Athalja sin kläder, och sade: Uppror, uppror. 15 Men
Presten Jojada böd de öfversta öfver hundrade, som
voro satte öfver hären, och sade till dem: Hafver henne
utu huset i gården; och om någor följer henne, han
dräpes med svärd; ty Presten hade sagt, att hon icke
skulle dö i Herrans hus. 16 Och de båro händerna på
henne, och hon gick in på den vägen, som hästarna till
Konungshuset gå, och vardt der dräpen. 17 Så gjorde
Jojada ett förbund emellan Herran, och Konungen, och
folket, att de skulle vara Herrans folk; desslikes ock
emellan Konungen och folket. 18 Då gick allt folket i
landena in uti Baals hus, och bröto hans altare ned; och
sönderslogo hans beläte allt grant, och Matthan, Baals
Prest, slogo de ihjäl inför altaret; och Presten beställde
ämbeten uti Herrans hus; 19 Och tog de öfversta öfver
hundrade, och de höfvitsmän och de drabanter, och allt
folket i landena, och förde Konungen ned ifrå Herrans
hus, och kommo den vägen ifrå drabantaporten intill
Konungshuset; och han satte sig på Konungsstolen. 20
Och allt folket i landet var gladt, och staden vardt stilla.

Men Athalja dråpo de med svärd i Konungshuset. 21
Och Joas var sju år gammal, då han vardt Konung.

12 Uti sjunde årena Jehu vardt Joas Konung, och
regerade i fyratio år i Jerusalem; hans moder het
Zibja, af BerSeba. 2 Och Joas gjorde det rätt var, och
det Herranom väl behagade, så länge Presten Jojada
lärde honom; 3 Undantagno, att han icke bortlade
höjderna; ty folket offrade och rökte ännu på höjderna.
4 Och Joas sade till Presterna: Alla de penningar, som
dertill helgade varda, att de skola läggas till Herrans
hus, nämliga de penningar, som hvar och en gifver i
skatt, och de penningar, som hvar och en löser sina själ
med, och alla de penningar, som hvar och en offrar af
fritt hjerta, dertill att det skall läggas till Herrans hus; 5
Det låter Presterna taga till sig, hvardera sin del; dermed
skola de bota hvad som förfaller på (Herrans) hus,
ehvar de finna att det förfallet är. 6 Då nu Presterna, allt
intill tredje och tjugonde året Konungs Joas, icke botade
hvad som förfallet var i husena, 7 Kallade Konung
Joas Presten Jojada, samt med Presterna, och sade
till dem: Hvi boten I icke hvad som förfaller i husena?
Så skolen I nu icke taga de penningar till eder, hvar
och en sin del; utan skolen låta kommat till det, som
förfallet är i husena. 8 Och Presterna samtyckte inga
penningar vilja taga af folkena, till att bota det förfallet
var af huset. 9 Då tog Presten Jojada ena kisto, och
gjorde der ett hål ofvanuppå, och satte henne på högra
sidon vid altaret, der man ingår i Herrans hus. Och
Presterna, som vakt höllo för dörrene, läto komma alla
penningar deruti, som till Herrans hus fördes. 10 När
de nu sågo, att många penningar voro i kistone, så
kom Konungens skrifvare upp, och öfverste Presten,
och bundo penningarna tillhopa, och räknade hvad till
Herrans hus funnet vardt. 11 Och man gaf penningarna
redo i handena dem som arbetade, och skickade voro
till Herrans hus; och de gåfvo dem ut timbermannom,
som byggde och arbetade på Herrans huse; 12 Nämliga
murmästarom, och stenhuggarom, och dem som trä
och huggna stenar köpte: på det att det förfallna på
Herrans hus måtte botadt varda, och hvad som helst
de funno af nödene vara att botas skulle på huset.
13 Dock lät man icke göra silfskålar, bägare, bäcken,
trummeter, eller något gyldene eller silfvertyg i Herrans
hus, af de penningar, som till Herrans hus förde voro;
14 Utan man gaf dem arbetarena, att de dermed botade
det förfallna på Herrans hus. 15 Och behöfde de män
ingen räkenskap göra, som man fick penningarna, till att
utgifva dem arbetarena; utan de handlade på sina tro.
16 Men de penningar af skuldoffer och syndoffer vordo
icke förde uti Herrans hus; förty de voro Presternas. 17
På den tiden drog Hasael, Konungen i Syrien, upp, och
stridde emot Gath, och vann det. Och då Hasael ställde
sitt ansigte till att draga upp till Jerusalem, 18 Tog
Joas, Juda Konung, allt det helgada, som hans fader;
Josaphat, Joram och Ahasia, Juda Konungar, helgat
hade, och det han helgat hade; dertill allt det guld, som
man fann i Herrans hus skatt, och i Konungshusena,
och sände det till Hasael, Konungen i Syrien. Sedan
drog han sina färde ifrå Jerusalem. 19 Hvad nu mer af
Joas sägandes är, och allt det han gjort hafver, si, det
är skrifvet i Juda Konungars Chrönico. 20 Och hans
tjenare hofvo sig upp, och gjorde ett förbund, och slogo
honom i Millo hus, der man nedergår till Silla. 21 Ty
Josachar, Simeaths son, och Josabad, Somers son,
hans tjenare, slogo honom ihjäl; och man begrof honom
med hans fäder uti Davids stad. Och Amazia hans son
vardt Konung i hans stad.

13 Uti tredje och tjugonde årena Joas, Ahasia
sons, Juda Konungs, vardt Joahas, Jehu son,
Konung öfver Israel i Samarien, sjutton år. 2 Och han
gjorde det ondt var för Herranom, och vandrade efter
Jerobeams synder, Nebats sons, hvilken Israel kom
till att synda; och öfvergaf det icke. 3 Och Herrans
vrede förgrymmade sig öfver Israel, och gaf dem under
Hasaels hand, Konungens i Syrien, och i Benhadads,
Hasaels sons, hand, i deras lifsdagar. 4 Men Joahas
bad Herrans ansigte, och Herren hörde honom; ty han
såg på Israels jämmer, som Konungen i Syrien dem
gjorde. 5 Och Herren gaf Israel en frälsare, som dem
förde utu de Syrers våld; så att Israels barn bodde uti
sina hyddor, såsom tillförene. 6 Dock öfvergåfvo de
icke Jerobeams hus synder, hvilken Israel kom till att
synda, utan vandrade derutinnan; och den lunden i
Samarien blef ståndandes. 7 Förty af Joahas folk var
icke mer qvart blifvet, än femtio resenärer, tio vagnar,
och tiotusend fotfolk; ty Konungen i Syrien hade slagit
dem ihjäl, och gjort dem såsom tröskestoft. 8 Hvad nu
mer af Joahas sägandes är, och allt det han gjort hafver,
och hans magt, si, det är skrifvet i Israels Konungars
Chrönico. 9 Och Joahas afsomnade med sina fäder,
och man begrof honom i Samarien; och hans son Joas
vardt Konung i hans stad. 10 Uti sjunde och tretionde
årena Joas, Juda Konungs, vardt Joas, Joahas son,
Konung öfver Israel i Samarien, sexton år; 11 Och
gjorde det ondt var för Herranom, och öfvergaf icke alla
Jerobeams, Nebats sons, synder, den Israel kom till
att synda; utan vandrade derutinnan. 12 Hvad nu mer
af Joas sägandes är, och hvad han gjort hafver, och
hans magt, huru han med Amazia, Juda Konung, stridt
hafver, si, det är skrifvet uti Israels Konungars Chrönico.
13 Och Joas afsomnade med sina fader; och Jerobeam
satt på hans stol. Men Joas vardt begrafven i Samarien
när de Israels Konungar. 14 Då vardt Elisa krank, der
han ock af död blef; och Joas, Israels Konung, kom ned

till honom, och gret för honom, och sade: Min fader,
min fader, Israels vagn, och hans resenärer. 15 Elisa
sade till honom: Tag bågan och pilarna. Och då han tog
bågan och pilarna, 16 Sade han till Israels Konung:
Bänd bågan med dine hand. Och han bände med sine
hand. Och Elisa lade sina hand på Konungens hand;
17 Och sade: Låt upp fenstret österut; och han lät det
upp. Och Elisa sade: Skjut; och han sköt. Han sade: En
salighetspil af Herranom, en salighetspil emot de Syrer;
och du skall slå de Syrer i Aphek, tilldess de blifva
ändade. 18 Och han sade: Tag pilarna. Och då han tog
dem, sade han till Israels Konung: Slå på jordena. Och
han slog tre gånger, och höll upp. 19 Då vardt Guds
mannen vred på honom, och sade: Hade du slagit fem
eller sex gånger, så skulle du hafva slagit de Syrer,
tilldess du hade gjort en ända på dem; men nu skall du
slå dem tre gånger. 20 Då nu Elisa var död, och man
hade begrafvit honom, föllo de Moabiters krigsfolk in
uti landet på samma året. 21 Och det begaf sig, att
de begrofvo en man; och som de fingo se krigsfolket,
kastade de mannen uti Elisa graf; och då han kom vid
Elisa ben, vardt han lefvandes, och stod upp på sina
fötter. 22 Alltså tvingade nu Hasael, Konungen i Syrien,
Israel, så länge Joahas lefde. 23 Men Herren gjorde
nåd med dem, och förbarmade sig öfver dem, och
vände sig till dem för sitt förbunds skull med Abraham,
Isaac och Jacob, och ville, icke förderfva dem; och
förkastade dem icke heller ifrå sitt ansigte allt härtill. 24
Och Hasael, Konungen i Syrien, blef död; och hans
son Benhadad vardt Konung i hans stad. 25 Men Joas
vände om, och tog de städer igen utu Benhadads,
Hasaels sons, hand, som han utu hans faders Joahas
hand med strid tagit hade. Tre gånger slog Joas honom,
och fick Israels städer igen.

14 Uti andro årena Joas, Joahas sons, Israels
Konungs, vardt Amazia Konung, Joas, Juda.
Konungs, son. 2 Fem och tjugu åra gammal var han,
då han vardt Konung; och regerade nio och tjugu år
i Jerusalem; hans moder het Joaddan af Jerusalem.
3 Och han gjorde det Herranom väl behagade; dock
icke såsom hans fader David, utan såsom hans fader
Joas gjort hade, så gjorde han ock. 4 Ty höjderna
vordo icke aflagda; utan folket offrade och rökte ännu
på höjderna. 5 Då han nu var mägtig vorden i riket,
slog han sina tjenare, som Konungen hans fader dräpit
hade. 6 Men dråparenas barn drap han icke; såsom
ock skrifvet är i Mose lagbok, der Herren budit hade,
och sagt: Fäderna skola icke dö för barnens skull,
och barnen skola icke dö för fädernas skull; utan hvar
och en skall dö för sina synd. 7 Han slog desslikes
de Edomeer i saltdalenom, tiotusend, och vann den
staden Sela med strid; och kallade honom Joktheel,
allt intill denna dag. 8 Då sände Amazia båd till Joas,
Joahas son, Jehu sons, Israels Konung, och lät säga
honom: Kom hit, och låt oss se hvarannan. 9 Men
Joas, Israels Konung, sände till Amazia, Juda Konung,
och lät säga honom: Törnebusken, som i Libanon
är, sände till cedreträt i Libanon, och sade: Gif dina
dotter minom son till hustru; men vilddjuret på markene
i Libanon lopp öfver törnebuskan, och förtrampade
honom, 10 Du hafver slagit de Edomeer, deraf förhäfver
sig ditt hjerta; behåll den prisen, och blif hemma; hvi
söker du efter olycko, att du må falla, och Juda med
dig? 11 Men Amazia hörde honom intet. Så drog
Joas, Israels Konung, upp; och de besågo hvarannan,
han och Amazia, Juda Konung, i BethSemes, som i
Juda ligger. 12 Men Juda vardt slagen för Israel, så
att hvar och en flydde i sina hyddo. 13 Och Joas,
Israels Konung, grep Amazia, Juda Konung, Joas son,
Ahasia sons, i BethSemes; och kom till Jerusalem,
och ref omkull, murarna i, Jerusalem, ifrån Ephraims
port, allt intill hörnporten, fyrahundrad alnar långt. 14
Och tog allt det guld och silfver, och tyg, som funnet
vardt i Herrans hus, och i Konungshusens fatebur,
dertill barnen, till pant; och drog åter till Samarien.
15 Hvad nu mer af Joas sägande är, det han gjort
hafver, och hans magt, och huru han med Amazia,
Juda Konung, stridde, si, det är skrifvet uti Israels
Konungars Chrönico. 16 Och Joas afsomnade med sina
fader, och vardt begrafven i Samarien ibland Israels
Konungar; och hans son Jerobeam vardt Konung i
hans stad. 17 Men Amazia. Joas son, Juda Konungs,
lefde efter Joas död, Joahas sons, Israels Konungs, i
femton år. 18 Hvad nu mer af Amazia sägandes är, det
är skrifvet uti Juda Konungars Chrönico. 19 Och de
gjorde ett förbund emot honom i Jerusalem; men han
flydde till Lachis. Och de sände efter honom till Lachis,
och dråpo honom der. 20 Och de förde honom dädan
på hästar; och han vardt begrafven i Jerusalem, när
sina fäder uti Davids stad. 21 Och hela Juda folk togo
Asaria, uti lians sextonde äre, och gjorde honom till
Konung i hans faders Amazia stad. 22 Han byggde
Elath, och fick det igen under Juda, sedan Konungen
med hans fäder afsomnad var. 23 Uti femtonde årena
Amazia, Joas sons, Juda Konungs, vardt Jerobeam,
Joas son, Konung öfver Israel i Samarien, ett och
fyratio år, 24 Och gjorde det ondt varför Herranom, och
öfvergaf icke alla Jerobeams, Nebats sons, synder,
den Israel kom till att synda. 25 Men han tog igen
Israels gränsor, ifrå Hamath allt intill hafvet, som ligger
i hedmarkene, efter Herrans Israels Guds ord, som
han sagt hade genom, sin tjenare Propheten Jona,
Amitthai son, som var af GathHepher. 26 Ty Herren
såg till Israels svåra jämmer, så att ock de innelyckte
och igenlefde förgingos; och ingen hjelpare var i Israel.

27 Och Herren hade icke sagt, att han ville utskrapa
Israels namn under himmelen; utan halp dem genom
Jerobeam, Joas son. 28 Hvad nu mer af Jerobeam
sägandes är, och allt det han gjort hafver, och hans
magt, huru han stridt hafver, och huru han igenfick
Damascon och Hamath till Juda i Israel, si, det är
skrifvet i Israels Konungars Chrönico. 29 Och Jerobeam
afsomnade med sina fäder, Israels Konungar; och hans
son Zacharia vardt Konung i hans stad.

15 Uti sjunde och tjugonde årena Jerobeams, Israels
Konungs, vardt Asaria Konung, Amazia son, Juda
Konungs; 2 Och var sexton åra gammal, då han Konung
vardt, och regerade tu och femtio år i Jerusalem; hans
moder het Jecholia af Jerusalem. 3 Och han gjorde det
Herranom väl behagade, alldeles såsom hans fader
Amazia; 4 Undantagno, att de icke bortlade höjderna;
ty folket offrade och rökte ännu på höjderna. 5 Men
Herren plågade Konungen, så att han var spitelsk allt
intill döden, och bodde uti ett fritt hus; men Jotham,
Konungens son, regerade huset, och dömde folket i
landena. 6 Hvad nu mer af Asaria sägandes är, och allt
det han gjort hafver, si, det är skrifvet i Juda Konungars
Chrönico. 7 Och Asaria afsomnade med sina fäder,
och man begrof honom när sina fäder uti Davids stad;
och hans son Jotham vardt Konung i hans stad. 8 Uti
åttonde och tretionde årena Asaria, Juda Konungs,
vardt Zacharia, Jerobeams son, Konung öfver Israel i
Samarien, i sex månader; 9 Och gjorde det ondt var för
Herranom, såsom hans fäder gjort hade. Han vände
icke igen ifrå Jerobeams synder, Nebats sons, den
Israel kom till att synda. 10 Och Sallum, Jabes son,
gjorde ett förbund emot honom, och slog honom för
folkena, och drap honom; och vardt Konung i hans stad.
11 Hvad mer af Zacharia sägandes är, si, det är skrifvet
uti Israels Konungars Chrönico. 12 Och det är det som
Herren till Jehu talat hade, sägandes: Din barn skola
sitta på Israels stol, allt intill fjerde led. Och det skedde
så. 13 Sallum, Jabes son, vardt Konung uti nionde
och tretionde årena Usia, Juda Konungs, och regerade
en månad i Samarien. 14 Ty Menahem, Gadi son,
drog upp ifrå Thirza, och kom till Samarien, och slog
Sallum, Jabes son, i Samarien, och drap honom; och
vardt Konung i hans stad. 15 Hvad nu mer af Sallum
sägandes är, och om hans förbund, som han gjorde, si,
det är skrifvet uti Israels Konungars Chrönico. 16 På
den tiden slog Menahem Thiphsah, med alla de som
derinne voro, och dess gränsor, allt ifrå Thirza; derföre
att de icke ville låta honom in; och slog alla deras
hafvande qvinnor, och sönderref dem. 17 Uti nionde och
tretionde årena Asaria, Juda Konungs, vardt Menahem,
Gadi son, Konung öfver Israel i tio år, i Samarien; 18
Och gjorde det ondt var för Herranom, och öfvergaf
icke i sin lifstid Jerobeams synder, Nebats sons, den
Israel kom till att synda. 19 Och Phul, Konungen i
Assyrien, kom i landet; och Menahem gaf Phul tusende
centener silfver, på det han skulle hålla med honom,
och befästa honom i rikena. 20 Och Menahem lade
en skatt i Israel uppå de rikesta, femtio siklar silfver
på hvar man, att han skulle gifva det Konungenom i
Assyrien. Alltså drog Konungen af Assyrien hem igen,
och blef icke i landena. 21 Hvad nu mer af Menahem
sägandes är, och allt det han gjort hafver, si, det är
skrifvet i Israels Konungars Chrönico. 22 Och Menahem
afsomnade med sina fader; och Pekahia hans son vardt
Konung i hans stad. 23 Uti femtionde årena Asaria,
Juda Konungs, vardt Pekahia, Menahems son, Konung
öfver Israel i Samarien, i tu år; 24 Och gjorde det ondt
var för Herranom; ty han vände icke åter af Jerobeams,
Nebats sons, synder, den Israel kom till att synda.
25 Och Pekah, Remalia son, hans riddare, gjorde ett
förbund emot honom, och slog honom i Samarien,
uti Konungshusets palats, med Argob, och Arie, och
femtio män med honom af Gileads barn; och drap
honom, och vardt Konung i hans stad. 26 Hvad mer af
Pekahia; sägandes är, och allt det han gjort hafver, si,
det är skrifvet uti Israels Konungars Chrönico. 27 Uti
andra och femtionde årena Asaria, Juda Konungs, vardt
Pekah, Remalia son, Konung öfver Israel i Samarien
i tjugu år; 28 Och gjorde det ondt var för Herranom;
ty han vände icke åter af Jerobeams synder, Nebats
sons, den Israel kom till att synda. 29 Uti Pekah,
Israels Konungs, tid kom ThiglathPileser, Konungen
i Assyrien, och tog Ijon, AbelBethMaacha, Janoha,
Kedes, Hazor, Gilead, Galilea och hela Naphthali land,
och förde dem bort i Assyrien. 30 Och Hosea, Ela son,
gjorde ett förbund emot Pekah, Remalia son, och slog
honom ihjäl, och vardt Konung i hans stad, uti tjugonde
årena Jothams, Usia sons. 31 Hvad nu mer af Pekah
sägandes är, och allt det han gjort hafver, si, det är
skrifvet uti Israels Konungars Chrönico. 32 Uti andra
årena Pekah, Remalia sons, Israels Konungs, vardt
Jotham Konung, Usia son, Juda Konungs; 33 Och
var fem och tjugu åra gammal, då han Konung vardt,
och regerade i sexton år i Jerusalem; hans moder het
Jerusa, Zadoks dotter; 34 Och gjorde det Herranom
väl behagade, alldeles såsom hans fader Usia gjort
hade; 35 Undantagno, att han icke bortlade höjderna; ty
folket offrade och rökte ännu på höjderna. Han byggde
den höga porten på Herrans hus. 36 Hvad nu mer af
Jotham sägandes är, och allt det han gjort hafver, si,
det är skrifvet i Juda Konungars Chrönico. 37 I den
tiden begynte Herren sända till Juda Rezin, Konungen
i Syrien, och Pekah, Remalia son. 38 Och Jotham
afsomnade med sina fäder, och vardt begrafven när

sina fäder, uti sins faders Davids stad; och Ahas hans
son vardt Konung i hans stad.

16 Uti sjuttonde årena Pekah, Remalia sons, vardt
Ahas Konung, Jothams, Juda Konungs, son. **2**
Tjugu åra gammal var Ahas, då han vardt Konung,
och regerade sexton år i Jerusalem, och gjorde intet
det Herranom hans Gud behagade, såsom hans fader
David. **3** Ty han vandrade på Israels Konungars väg;
dertill lät han sin son gå igenom eld, efter de Hedningars
styggelse, hvilka Herren för Israels barn fördrifvit hade.
4 Och han gjorde offer, och rökte på höjderna, och på
alla backar, och under all grön trä. **5** På den tiden
drog Rezin, Konungen i Syrien, och Pekah, Remalia
son, Israels Konung, upp till Jerusalem till att strida,
och belade Ahas; men de kunde icke vinna det. **6**
På samma tiden fick Rezin, Konungen i Syrien, Elath
igen till Syrien, och dref Judarna utur Elath. Och de
Syrier kommo, och bodde deruti, allt intill denna dag. **7**
Men Ahas sände båd till Thiglath Pileser, Konungen i
Assyrien, och lät säga honom: Jag är din tjenare, och
din son. Kom hitupp, och hjelp mig utu Konungens
hand i Syrien, och Israels Konungs, hvilka sig emot mig
upprest hafva. **8** Och Ahas tog det silfver och guld, som
i Herrans huse och uti Konungshusens fatebur funnet
vardt, och sände Konungenom i Assyrien skänker. **9**
Och Konungen i Assyrien hörde honom; och drog upp
till Damascon, och vann det; och förde dem bort till
Kir, och drap Rezin. **10** Och Konung Ahas drog emot
ThiglathPileser, Konungen i Assyrien, till Damascon.
Och då han såg ett altare, som i Damascon var,
sände Konung Ahas ett mönster och en efterliknelse
till Presten Uria, såsom det gjordt var. **11** Och Uria
Presten byggde ett altare, och gjorde det efter det,
som Konung Ahas honom sändt hade ifrå Damascon,
tilldess Konung Ahas kom ifrå Damascon. **12** Och då
Konungen kom ifrå Damascon och såg altaret, offrade
han deruppå; **13** Och upptände deruppå sitt bränneoffer,
och spisoffer, och göt deruppå sitt drickoffer; och blodet
af tackoffrena, som han offrade, lät han stänka på
altaret. **14** Men det kopparaltaret, som för Herranom
stod, tog han bort, så att det icke skulle stå emellan
altaret och Herrans hus; utan satte det utmed sidona
vid altaret norrut. **15** Och Konung Ahas böd Prestenom
Uria, och sade: På det stora altaret skall du upptända
bränneoffer om morgonen, och spisoffer om aftonen,
och Konungens bränneoffer, och hans spisoffer, och
allt folkens bränneoffer i landena, samt med deras
spisoffer, och drickoffer; och allt blodet af bränneoffret,
och af allo andro offer skall du stänka deruppå; men
om kopparaltaret vill jag vara förtänkt hvad jag göra
skall. **16** Presten Uria gjorde allt det Konung Ahas
befallde honom. **17** Och Konung Ahas bröt bort sidorna
af stolarna, och hof bort kettlarna deraf, och hafvet hof
han utaf de kopparoxar, som voro derunder, och satte
det uppå stengolfvet; **18** Dertill Sabbathspredikostolen,
den de i husena byggt hade. Och Konungsgången
utantill vände han i Herrans hus, för Konungens skull i
Assyrien. **19** Hvad nu mer af Ahas sägandes är? hvad
han gjort hafver, si, det är skrifvet i Juda Konungars
Chrönico. **20** Och Ahas afsomnade med sina fäder,
och vardt begrafven när sina fäder uti Davids stad; och
Hiskia hans son vardt Konung i hans stad.

17 Uti tolfte årena Ahas, Juda Konungs, vardt Hosea,
Ela son, Konung öfver Israel i Samarien, i nio år; **2**
Och gjorde det ondt var för Herranom, dock icke såsom
de Israels Konungar, som för honom voro. **3** Emot
honom drog upp Salmanasser, Konungen i Assyrien
och Hosea vardt honom undergifven, så att han gaf
honom skänker. **4** Då Konungen i Assyrien fick veta, att
Hosea hade ett förbund för händer, och hade sändt båd
till So, Konungen i Egypten, och icke utgifva ville årliga
skänkerna Konungenom i Assyrien; belade han honom,
och kastade honom i fängelse. **5** Och Konungen i
Assyrien drog in i hela landet, och till Samarien, och
belade det i tre år. **6** Och uti nionde årena Hosea vann
Konungen i Assyrien Samarien, och förde Israel bort i
Assyrien, och satte dem i Halah, och i Habor vid den
älfven Gosan, och uti de Meders städer. **7** Ty då Israels
barn syndade emot Herran deras Gud, den dem utur
Egypti land fört hade, utu Pharaos hand, Konungens i
Egypten, och fruktade andra gudar; **8** Och vandrade
efter Hedningarnas seder, hvilka Herren för Israels barn
fördrifvit hade, och såsom Israels Konungar gjort hade;
9 Och skickade sig icke tillbörliga för Herranom sinom
Gud; och byggde sig höjder i alla städer, både på slott
och i fasta städer; **10** Och uppreste stodar och lundar på
alla backar, och under all grön trä; **11** Och rökte der på
alla höjder, lika såsom Hedningarna, hvilka Herren för
dem fördrifvit hade; och bedrefvo slem stycke, dermed
de förtörnade Herran; **12** Och tjente afgudar, om hvilka
Herren dem sagt hade: Detta skolen I icke göra. **13**
Och då Herren betygade i Israel och Juda, genom alla
Propheter och Siare, och lät säga dem: Vänder om
utaf edra onda vägar, och håller min bud och rätter,
efter all de lag som jag edra fäder budit hafver, och jag
genom mina tjenare Propheterna till eder sändt hafver.
14 Men de lydde intet, utan gjorde sig hårdnackade,
såsom ock deras fäder gjort hade, hvilke icke trodde
på Herran deras Gud. **15** Dertill föraktade de hans
bud, och hans förbund som han med deras fäder gjort
hade, och hans vittnesbörd som han ibland dem gjort
hade, och vandrade efter deras fåfängelighet, och
vordo fåfängelige såsom Hedningarna, som omkring
dem voro, om hvilka Herren dem budit hade, att de

icke skulle göra såsom de. 16 Men de öfvergåfvo all
Herrans deras Guds bud, och gjorde sig två gjutna
kalfvar, och lundar; och tillbådo allan himmelens här,
och tjente Baal; 17 Och läto sina söner och döttrar gå
igenom eld, och foro med spådom och trolldom; och
gåfvo sig till att göra det ondt var för Herranom, till att
förtörna honom. 18 Så vardt Herren ganska vred på
Israel, och kastade dem bort ifrå sitt ansigte; så att intet
blef qvart, utan Juda slägt allena. 19 Dertill höll icke
heller Juda Herrans sins Guds bud, utan vandrade efter
Israels seder, som de gjort hade. 20 Derföre förkastade
Herren all Israels säd, och plågade dem; och gaf
dem i röfvarehänder, tilldess han kastade dem ifrå sitt
ansigte. 21 Förty Israel vardt söndrad ifrå Davids hus,
och hade gjort sig Jerobeam, Nebats son, till Konung.
Han vände Israel ifrå Herranom, och gjorde det så, att
de svårliga syndade. 22 Alltså vandrade Israels barn uti
alla Jerobeams synder, som han hade åstadkommit,
och icke återvände deraf; 23 Intilldess Herren kastade
Israel ifrå sitt ansigte, såsom han igenom alla sina
tjenare Propheterna sagt hade. Så vardt då Israel
bortförd utu sitt land in uti Assyrien, allt intill denna
dag. 24 Och Konungen af Assyrien lät komma folk af
Babel, af Cutha, af Ava, af Hamath och Sepharvaim,
och besatte de städer i Samarien uti Israels barnas
stad; och de togo Samarien in, och bodde uti dess
städer. 25 Men som de då begynte att bo der, och
fruktade intet Herran, sände Herren lejon ibland dem,
som slogo dem ihjäl. 26 Och de läto säga Konungenom
i Assyrien: De Hedningar, som du hafver låtit komma
hit, och besatt med de städer i Samarien, veta intet af
landsens Guds seder; derföre hafver han sändt lejon
ibland dem, och si, de dräpa dem, efter de icke veta
utaf landsens Guds seder. 27 Konungen i Assyrien
böd, och sade: Förer dit en af Presterna, som dädan
bortförde äro; han fare dit, och bo der; och han läre
dem landsens Guds seder. 28 Så kom en af Presterna,
som af Samarien bortförde voro, och satte sig i BethEl,
och lärde dem, huru de skulle frukta Herran. 29 Men
hvart och ett folk gjorde sig sin gud, och satte dem uti
de höjders hus, som de Samariter gjorde, hvart och
ett folk uti sina städer, der de bodde. 30 De af Babel
gjorde SuccothBenoth; de af Cuth gjorde Nergal; de
af Hamath gjorde Asima; 31 De af Ava gjorde Nibhas
och Thartak; de af Sepharvaim brände upp sina söner
Adrammelech och Anammelech, Sepharvaims gudom.
32 Och efter de ock fruktade Herran, gjorde de honom
Prester på höjderna utaf de ringesta ibland dem, och
satte dem i höjdernas hus. 33 Alltså fruktade de Herran,
och tjente likväl af gudomen, efter hvars folkens sed,
dädan de förde voro. 34 Och intill denna dag göra de
efter det gamla sättet, att de hvarken frukta Herran,
eller göra hans seder och rätter, efter de lag och bud,
som Herren Jacobs barn budit hafver, hvilkom han det
namnet Israel gaf. 35 Och gjorde Herren ett förbund
med dem, och böd dem, och sade: Frukter inga andra
gudar, och tillbeder dem icke, och tjener dem icke,
och offrer dem icke; 36 Utan Herranom, som eder utur
Egypti land fört hafver, med stora magt och uträcktom
arm, honom frukter, honom tillbeder, och offrer honom;
37 Och håller de seder, rätter, lag och bud, som han
eder hafver skrifva låtit; att I alltid gören derefter, och
icke frukten andra gudar; 38 Och förgäter icke det
förbund, som han med eder gjort hafver, att I icke
frukten andra gudar; 39 Utan frukter Herran edar Gud;
han varder eder hjelpandes ifrån alla edra fiendar. 40
Men desse lydde icke, utan gjorde efter sin förra sed.
41 Alltså fruktade desse Hedningarna Herran, och tjente
likväl sina gudar. Sammalunda gjorde ock deras barn
och barnabarn, såsom deras fäder gjort hade, allt intill
denna dag.

18 Uti tredje årena Hosea, Ela sons, Israels Konungs,
vardt Hiskia Konung, Ahas son, Juda Konungs;
2 Och var fem och tjugu åra gammal, då han vardt
Konung, och regerade nio och tjugu år i Jerusalem;
hans moder het Abi, Zacharia dotter. 3 Och han gjorde
det godt var för Herranom, såsom hans fader David. 4
Han lade bort de höjder, och bröt omkull stodarna, och
utrotade lundarna, och slog sönder den kopparormen,
som Mose gjort hade; ty allt intill den tiden hade
Israels barn rökt för honom, och han kallade honom
Nehusthan. 5 Han förtröste på Herran Israels Gud,
så att ingen hans like var efter honom, ej heller för
honom, ibland alla Juda Konungar. 6 Han höll sig intill
Herran, och trädde icke ifrå honom, och höll hans bud,
som Herren hade budit Mose. 7 Och Herren var med
honom, och hvart han utdrog, handlade han visliga.
Dertill föll han af ifrå Konungen i Assyrien, och var
honom icke underdånig. 8 Han slog ock de Philisteer,
allt intill Gasa, och deras gränsor, både slott och fasta
städer. 9 Uti fjerde årena Hiskia, Juda Konungs, det
var sjunde året Hosea, Ela sons, Israels Konungs, då
drog Salmanasser, Konungen i Assyrien, upp emot
Samarien, och belade det; 10 Och vann det efter tre år,
uti sjette Hiskia åre, det är, uti nionde årena Hosea,
Israels Konungs, så vardt Samarien vunnet. 11 Och
Konungen af Assyrien förde Israel bort till Assyrien, och
satte dem i Halah och Habor, vid den älfven Gosan,
och uti de Meders städer; 12 Derföre, att de icke lydt
hade Herrans sins Guds röst, och hade öfverträdt hans
förbund; och allt det Mose Herrans tjenare budit hade,
det hade de intet lydt, eller gjort. 13 Men uti fjortonde
årena Konungs Hiskia, drog upp Sanherib, Konungen i
Assyrien, emot alla fasta städer i Juda, och tog dem
in. 14 Då sände Hiskia, Juda Konung, till Konungen

af Assyrien i Lachis, och lät säga honom: Jag hafver
syndat, vänd om ifrå mig; hvad du lägger mig uppå,
det vill jag draga. Så lade Konungen af Assyrien på
Hiskia, Juda Konung, trehundrad centener silfver, och
tretio centener guld. 15 Alltså gaf Hiskia ut allt det
silfver, som i Herrans hus, och i Konungshusets drätsel
funnet vardt. 16 På den samma tiden slog Hiskia,
Juda Konung, sönder dörrarna af Herrans tempel,
och de skifvor, som han sjelf hade låtit bedraga dem
med, och fick dem Konungenom af Assyrien. 17 Och
Konungen af Assyrien sände Tharthan, och öfversta
kamereraren, och RabSake ifrå Lachis, till Konung
Hiskia med stora magt till Jerusalem, och de drogo
upp; och då de kommo, höllo de vid vattugrafvena
af öfversta dammen, som ligger vid den vägen på
valkareåkrenom; 18 Och de kallade Konungen. Då kom
ut till dem Eliakim, Hilkia son, hofmästaren, och Sebna
skrifvaren, och Joah, Asaphs son, cancelleren. 19 Och
RabSake sade till dem: Käre, säger Konung Hiskia:
Så säger den store Konungen, Konungen af Assyrien:
Hvad är detta för en tröst, der du förlåter dig uppå? 20
Menar du, att du hafver ännu råd och magt till att strida?
Hvaruppå förlåter då du dig nu, att du äst affallen ifrå
mig? 21 Si, förlåter du dig uppå den sönderbråkade
rörstafven Egypten? Hvilken som stöder sig vid honom,
honom varder han gångandes upp i handena, och
genomstinger henne; alltså är Pharao, Konungen i
Egypten, allom dem som förlåta sig på honom. 22 Om I
ock viljen säga till mig: Vi förlåte oss på Herran vår
Gud; är icke han den, hvilkens höjder och altare Hiskia
hafver aflagt, och sagt till Juda och Jerusalem: För
detta altaret, som i Jerusalem är, skolen I tillbedja? 23
Så gör nu samman en hop minom herra, Konungenom
af Assyrien, så vill jag få dig tutusend hästar; lät se, om
du kan åstadkomma dem, som deruppå rida måga. 24
Huru vill du då blifva ståndandes för en den minsta
höfdingan, mins herras underdåna, om du förlåter dig
uppå Egypten, för vagnars och resenärars skull? 25
Menar du, att jag utan Herrans vilja är hit uppdragen,
till att förderfva denna staden? Herren hafver mig det
befallt: Drag upp i detta landet, och förderfva det. 26
Då sade Eliakim, Hilkia son, och Sebna, och Joah,
till RabSake: Tala med dina tjenare på Syrisko, ty vi
förstå det, och tala icke med oss på Judisko, för folkens
öron, som på muren är. 27 Men RabSake sade till dem:
Hafver nu min herre sändt mig till din herra, eller till
dig, att jag dessa orden säga skulle? Ja, till de män
som sitta på muren, att de skulle äta sin egen träck
med eder, och dricka sitt piss. 28 Alltså stod RabSake,
och ropade med höga röst på Judisko, talade, och
sade: Hörer den stora Konungens röst, Konungens af
Assyrien. 29 Detta säger Konungen: Låter icke Hiskia
bedraga eder; ty han förmår icke fria eder utu mine
hand; 30 Och låter icke Hiskia förtrösta eder på Herran,
så att han säger: Herren skall fria oss, och denne stad
skall icke gifven varda i Konungens händer af Assyrien.
31 Hörer icke Hiskia; ty så säger Konungen af Assyrien:
Görer mig till vilja, och kommer ut till mig, så skall hvar
och en äta af sitt vinträ, och af sitt fikonaträ, och dricka
af sin brunn: 32 Intilldess jag kommer, och hemtar eder
uti ett land, det edro lande likt är, der korn, must, bröd,
vingårdar, oljoträ, olja och hannog uti är, så fån I lefva,
och icke dö; hörer intet Hiskia, ty han förförer eder, då
han säger: Herren varder oss hjelpandes. 33 Hafva ock
Hedningarnas gudar hvar och en hulpit sitt land ifrå
Konungens hand i Assyrien? 34 Hvar äro de gudar i
Hamath och Arphad? Hvar äro de gudar i Sepharvaim,
Hena och Iva? Hafva de ock hulpit Samarien utu mine
hand? 35 Hvar är en gud ibland alla lands gudar, som
sitt land friat hafver utu mina hand, att Herren nu skall
fria Jerusalem utu mina hand? 36 Då tigde folket, och
svarade honom intet; ty Konungen hade budit, och
sagt: Svarer honom intet. 37 Så kom då Eliakim, Hilkia
son, hofmästaren, och Sebna skrifvaren, och Joah,
Asaphs son, cancelleren, till Hiskia med rifven kläder,
och gåfvo honom tillkänna RabSake ord.

19 Då Konung Hiskia det hörde, ref han sin kläder,
och drog en säck uppå sig, och gick in uti Herrans
hus; 2 Och sände Eliakim hofmästaren, och Sebna
skrifvaren, samt med de äldsta Presterna, klädda i
säcker, till Propheten Esaia, Amos son. 3 Och de
sade till honom: Så säger Hiskia: Denne dagen är en
bedröfvelses, bannors och förhädelses dag; barnen äro
komne till födslon; men ingen magt är till att föda. 4
Om tilläfventyrs Herren din Gud ville höra all RabSake
ord, hvilken hans Herre, Konungen i Assyrien, utsändt
hafver, till att tala förhädelse emot lefvandes Gud;
och till att bannas med de ord, som Herren din Gud
hört hafver; så upphäf nu din bön för dem som ännu
igenlefde äro. 5 Och Konungens Hiskia tjenare kommo
till Esaia. 6 Då sade Esaia till dem: Så säger edrom
herra: Detta säger Herren: Frukta dig intet för de ord,
som du hört hafver, der Konungens tjenare af Assyrien
mig med förhädt hafva. 7 Si, jag vill gifva honom en
anda, att han skall få höra ett rykte, och draga tillbaka
igen i sitt land; och jag vill fälla honom med svärd i
hans land. 8 Och då RabSake kom igen, fann han
Konungen af Assyrien stridandes emot Libna; förty han
hade hört, att han var dragen ifrå Lachis. 9 Och han
fick höra om Thirhaka, Konungen i Ethiopien: Si, han är
utdragen till att strida emot dig. Då vände han om, och
sände båd till Hiskia, och lät säga honom: 10 Detta
säger Hiskia, Juda Konung: Låt icke din Gud bedraga
dig, på hvilken du dig förlåter, och säger: Jerusalem
varder icke gifvet uti Konungens hand i Assyrien. 11 Si,

du hafver hört, hvad Konungarna i Assyrien gjort hafva
allom landom, och gifvit dem tillspillo; och du skulle
nu friad varda? 12 Hafva ock Hedningarnas gudar
friat dem, hvilka mine fäder förderfvat hafva; Gosan,
Haran, Reseph, och Edens barn, som i Thelassar voro?
13 Hvar är Konungen i Hamath, Konungen i Arphad,
Konungen i den staden Sepharvaim, Hena och Iva?
14 Då Hiskia hade anammat brefvet af båden, och
läsit det, gick han upp i Herrans hus, och upplät det
för Herranom; 15 Och bad inför Herranom, och sade:
Herre Israels Gud, som sitter öfver Cherubim, du äst
allena Gud i all rike på jorden; du hafver gjort himmel
och jord. 16 Herre, böj din öron, och hör; Herre, upplåt
din ögon och se; och hör Sanheribs ord, den hitsändt
hafver, till att tala hädelse emot lefvandes Gud. 17
Det är sant, Herre, Konungarna i Assyrien hafva med
svärd förlagt Hedningarna, och deras land; 18 Och
hafva kastat deras gudar i elden; ty de voro icke gudar,
utan menniskors handaverk, stock och sten; derföre
hafva de förlagt dem. 19 Men nu, Herre vår Gud, hjelp
oss utu hans hand, på det all rike på jordene skola
förstå, att du, Herre, allena äst Gud. 20 Så sände
Esaia, Amos son, till Hiskia, och lät säga honom: Detta
säger Herren Israels Gud: Hvad du af mig bedit hafver
om Sanherib, Konungen i Assyrien, det hafver jag
hört. 21 Detta är det Herren emot honom talat hafver:
Jungfrun, dottren Zion, föraktar dig, och bespottar dig;
dottren Jerusalem rister hufvudet efter dig. 22 Hvem
hafver du försmädat och förhädt? Öfver hvem hafver
du upphöjt dina röst? Du hafver upphäfvit dina ögon
emot den Heliga i Israel. 23 Du hafver genom din
sändningabåd försmädat Herran, och sagt: Jag hafver
genom mina många vagnar stigit upp på bergshöjderna,
uppå Libanons sido; jag hafver afhuggit dess höga
ceder, och utvalda furor, och är kommen intill yttersta
herberget, i hans Carmels skog. 24 Jag hafver grafvit,
och utdruckit de främmande vatten, och hafver med mitt
fotabjelle uttorkat all förvarad vatten. 25 Men hafver du
icke hört, att jag detta långt tillförene gjort hafver, och
af begynnelsen hafver jag beredt det? Men nu hafver
jag det komma låtit, att faste städer skulle förfalla till
en öde stenhop. 26 Och de som deruti bodde, skulle
varda vanmägtige, och rädas och skämmas, och varda
såsom örter på markene, och som gröna gräset till hö
på taken, hvilket förtorkas förr än det moget varder.
27 Jag vet din boning, din utgång och ingång; och att
du rasar emot mig. 28 Så efter du rasar emot mig,
och ditt högmod är uppkommet för min öron, så skall
jag sätta en ring i dina näso, och ett bett i din mun,
och skall föra dig den vägen hem igen, som du hit
kommen äst. 29 Och detta skall vara dig ett tecken: Uti
detta år ät hvad som förtrampadt är; uti de andro årena
hvad sjelft växer; uti tredje årena sår och uppskärer,
och planterer vingårdar, och äter deras frukt. 30 Och
Juda hus, som frälst och igenblifvet är, skall ännu
rota sig nedantill, och bära frukt ofvantill. 31 Ty utaf
Jerusalem varda utgångande de som igenblefne äro;
och utaf Zions berg de som undsluppne äro; Herrans
Zebaoths nit varder detta görandes. 32 Derföre säger
Herren om Konungen i Assyrien alltså: Han skall icke
komma i denna staden, och ingen pil skjuta der in, och
ingen sköld föra der före, och ingen vall uppkasta der
omkring; 33 Utan han skall draga den vägen tillbaka
igen, som han kommen är, och skall intet komma i
denna staden; Herren hafver det sagt. 34 Och jag skall
beskärma denna staden, så att jag honom hjelpa vill för
mina skull, och för Davids min tjenares skull. 35 På
den samma nattena for Herrans Ängel ut, och slog i de
Assyriers lägre hundradetusend, och fem och åttatio
tusend män; och då de om morgonen bittida uppstodo,
si, då låg allt fullt med döda kroppar. 36 Alltså bröt
Sanherib, Konungen af Assyrien, upp, drog sina färde,
och vände om, och blef i Nineve. 37 Och då han tillbad
i Nisrochs sins guds hus, slogo honom hans söner med
svärd, Adrammelech och SarEzer, och undflydde in
uti det landet Ararat; och hans son EsarHaddon vardt
Konung i hans stad.

20 På den tiden vardt Hiskia dödsjuk; och Propheten
Esaia, Amos son, kom till honom, och sade till
honom: Så säger Herren: Skicka om ditt hus; ty du
måste dö, och icke blifva lefvandes. 2 Men han vände
sitt ansigte till väggena, och bad till Herran, och sade: 3
Ack Herre! Kom dock ihåg, att jag hafver troliga vandrat
för dig, och med rättsinnigt hjerta, och gjort det dig
hafver ljuft varit. Och Hiskia gret svårliga. 4 Men som
Esaia icke ännu halfväges igenom staden utkommen
var, kom Herrans ord till honom, och sade: 5 Vänd om,
och säg Hiskia mins folks Första: Detta säger Herren
dins faders Davids Gud: Jag hafver hört dina bön, och
sett dina tårar; si, jag vill göra dig helbregda; tredje
dagen härefter skall du uppgå i Herrans hus. 6 Och
jag skall förlänga ditt lif till femton år, och fria dig och
denna staden utu Konungens hand i Assyrien, och
beskärma denna staden för mina skull, och för min
tjenares Davids skull. 7 Och Esaia sade: Får mig hit ett
stycke fikon. Och när de hade det fått honom, lade han
det på böldena, och han vardt helbregda, 8 Hiskia sade
till Esaia: Hvad tecken är dertill, att Herren vill göra mig
helbregda, och jag uppgå skall i Herrans hus tredje
dagen härefter? 9 Esaia sade: Detta tecknet skall du
hafva af Herranom, att Herren skall så göra med dig,
som han sagt hafver; vill du att skuggen skall gå tio
streck framåt, eller tio streck tillbaka? 10 Hiskia sade:
Det är lätt, att skuggen går framåt tio streck, det vill jag
icke; utan att han går tio streck tillbaka. 11 Då åkallade

Propheten Esaia Herran, och skuggen gick tillbaka tio
streck, som han framåt gångit hade på Ahas säjare.
12 På den tiden sände Berodach Baladan, Baladans
son, Konungen i Babel, bref och gåfvor till Hiskia; förty
han hade hört, att Hiskia hade varit krank. 13 Och
Hiskia gjorde sig glad med dem, och viste dem hela
örtahuset, silfver, guld, speceri, och den bästa oljon, och
harneskhuset, och allt det i hans fatebur för handene
var; och var intet i hans hus, och i allt hans våld, det
Hiskia dem icke viste. 14 Så kom Propheten Esaia till
Konung Hiskia, och sade till honom: Hvad hafva desse
männerna sagt? Och hvadan äro de komme till dig?
Hiskia sade: De äro utaf fjerran land komne till mig,
ifrå Babel. 15 Han sade: Hvad hafva de sett i dino
huse? Hiskia sade: De hafva sett allt det i mino huse
är; och i mina håfvor är intet, som jag dem icke vist
hafver. 16 Då sade Esaia till Hiskia: Hör Herrans ord:
17 Si, den tid skall komma, att allt skall bortfördt varda
utu ditt hus till; Babel, och allt det dine fäder församlat
hafva intill denna dag; och skall intet igenlefdt varda,
säger Herren. 18 Dertill de barn, som af dig komma,
som du födandes varder, skola varda tagne till att vara
kamererare i Konungens palats i Babel. 19 Hiskia sade
till Esaia: Det är så godt, som Herren sagt hafver. Och
sade ytterligare: Vare dock frid och sanning i min tid.
20 Hvad nu mer af Hiskia sägandes är, och all hans
magt, och hvad han gjort hafver, och om dammen och
vatturännorna, dermed han ledde vatten in i staden, si,
det är skrifvet uti Juda Konungars Chrönico. 21 Och
Hiskia afsomnade med sina fäder; och Manasse hans
son vardt Konung i hans stad.

21 Manasse var tolf åra gammal, då han vardt
Konung, och regerade fem och femtio år i
Jerusalem; hans moder het Hephziba. 2 Och han
gjorde det ondt var för Herranom, efter Hedningarnas
styggelse, som Herren för Israels barn fördrifvit hade.
3 Och han afvände sig, och uppbyggde de höjder,
som hans fader Hiskia nederbrutit hade, och uppsatte
Baals altare, och gjorde lundar, såsom Achab, Israels
Konung, gjort hade; och tillbad all himmelens här, och
tjente dem; 4 Och byggde altare i Herrans hus, der
Herren om sagt hade: Jag skall sätta mitt Namn i
Jerusalem. 5 Och han byggde allom himmelens här
altare, uti båda gårdarna till Herrans hus; 6 Och lät
sin son gå igenom eld, och aktade på foglarop och
tecken, och höll spåmän och tecknatydare, och gjorde
mycket det ondt var för Herranom, der han honom med
förtörnade. 7 Han satte ock en lundagud, den han gjort
hade, i huset, om hvilket Herren till David och hans son
Salomo sagt hade: Uti detta hus, och i Jerusalem, det
jag utvalt hafver utur alla Israels slägter, vill jag sätta
mitt Namn i evig tid. 8 Och skall icke låta Israels fot
mer röra sig ifrå det land, som jag deras fader gifvit
hafver dock så, om de hålla och göra efter allt det jag
budit hafver, och efter all de lag, som min tjenare Mose
dem budit hafver. 9 Men de lydde intet; utan Manasse
förförde dem, så att de gjorde värre än Hedningarna,
som Herren för Israels barn fördrifvit hade. 10 Då talade
Herren genom sina tjenare Propheterna, och sade:
11 Derföre, att Manasse, Juda Konung, hafver denna
styggelsen gjort, som värre är än all den styggelse
som de Amoreer gjort hafva, som för honom voro; och
hafver desslikes kommit Juda till att synda med sina
afgudar; 12 Derföre säger Herren Israels Gud alltså:
Si, jag skall låta komma olycka öfver Jerusalem och
Juda, så att hvilken som helst det får höra, honom skall
det gälla i båda hans Öron. 13 Och jag skall utsträcka
öfver Jerusalem Samarie snöre, och Achabs hus vigt;
och skall utskölja Jerusalem, såsom man utsköljer
diskar, och skall omstörta det. 14 Och jag skall låta
några af minom arfvedel blifva qvara, och gifva dem
uti deras fiendars händer, att de skola varda till ett rof
och sköfvel allom deras fiendom; 15 Derföre, att de
gjort hafva det mig illa behagar, och hafva förtörnat
mig, ifrå den dag, då deras fäder foro utur Egypten, allt
intill denna dag. 16 Och utgöt Manasse ganska mycket
oskyldigt blod, in tilldess Jerusalem på alla sidor fullt
vardt; förutan de synder, der han med kom Juda till
att synda, att de gjorde det ondt var för Herranom. 17
Hvad nu mer af Manasse sägandes är, och allt det han
gjort hafver, och om hans synder, som han bedref,
si, det är skrifvet uti Juda Konungars Chrönico. 18
Och Manasse afsomnade med sina fäder, och vardt
begrafven i trägårdenom vid lians hus, nämliga i Ussa
trägård; och hans son Amon vardt Konung i hans stad.
19 Tu och tjugu åra gammal var Amon, då han vardt
Konung, och han regerade i tu år i Jerusalem; hans
moder het Mesullemeth, Haruz dotter, af Jotba. 20 Och
han gjorde det Herranom illa behagade, såsom hans
fader Manasse gjort hade; 21 Och vandrade i allan
den väg, som hans fader vandrat hade, och tjente de
afgudar, som hans fader tjent hade, och tillbad dem; 22
Och öfvergaf Herran sina fäders Gud, och vandrade
icke på Herrans väg. 23 Och hans tjenare gjorde ett
förbund emot Amon, och dråpo Konungen i hans hus.
24 Men folket i landena slog alla dem, som förbundet
emot Konung Amon gjort hade. Och folket i landena
gjorde Josia, hans son, till Konung i hans stad. 25 Hvad
Amon nu mer gjort hafver, si, det är skrifvet i Juda
Konungars Chrönico. 26 Och man begrof honom i hans
graf, i Ussa trägärd; och hans son Josia vardt Konung i
hans stad.

22 Josia var åtta åra gammal, då han vardt Konung,
och regerade ett och tretio år i Jerusalem; hans

moder het Jedida, Adaja dotter, af Bozkath. 2 Han
gjorde det godt var för Herranom, och vandrade i
allom sins faders Davids väg, och böjde hvarken på
högra sidona, eller på den venstra. 3 Uti adertonde
årena Konungs Josia, sände Konungen Saphan, Azalia
son, Mesullams sons, skrifvaren, bort uti Herrans hus,
och sade: 4 Gack upp till öfversta Presten Hilkia,
att man må få honom de penningar, som till Herrans
hus införde äro, och dörravaktarena församlat hafva
af folkena; 5 Att de måga gifva dem arbetarena,
som beställde äro i Herrans hus, och gifva dem som
arbeta på Herrans hus, och bota det som förfallet är i
husena; 6 Nämliga timbermannom, byggningsmannom,
murmästarom, och dem som trä och huggen sten köpa
skola, till husets förbättring; 7 Dock så, att man ingen
räkenskap skulle taga af dem för de penningar, som
under deras hand antvardade vordo; utan de skulle
handla dermed på sina tro. 8 Och öfverste Presten
Hilkia sade till skrifvaren Saphan: Jag hafver funnit
lagbokena uti Herrans hus; och Hilkia fick Saphan
bokena, att han skulle den läsa. 9 Och skrifvaren
Saphan bar henne till Konungen, och bådade honom
igen, och sade: Dine tjenare hafva tillhopahemtat de
penningar, som i husena funne voro, och hafva utgifvit
dem arbetarena, som beställde äro i Herrans hus. 10
Och förtäljde skrifvaren Saphan Konungenom, och
sade: Hilkia Presten fick mig ena bok; och Saphan las
henne för Konungenom. 11 Då Konungen hörde orden i
lagbokene, ref han sin kläder sönder. 12 Och Konungen
böd Hilkia Prestenom, och Ahikam, Saphans sone, och
Achbor, Michaja sone, och Saphan skrifvarenom, och
Asaja, Konungens tjenare, och sade: 13 Går bort, och
fråger Herran, för mig, för folket, och för hela Juda,
om denna bokenes ord, som funnen är; ty det är en
stor Herrans vrede, som är upptänd öfver oss; derföre,
att våre fäder icke lydt hafva denna bokenes ord, att
de måtte gjort allt det derutinnan skrifvet är. 14 Då
gingo åstad Hilkia Presten, Ahikam, Achbor, Saphan
och Asaja, till den Prophetissan Hulda, Sallums hustru,
Thikva sons, Harhas sons, klädavaktarens; och hon
bodde i Jerusalem i dem andra delenom, och de talade
med henne. 15 Men hon sade till dem: Detta säger
Herren Israels Gud: Säger dem månne, som eder till
mig sändt hafver: 16 Så säger Herren: Si, jag skall låta
komma olycko öfver detta rum, och dess inbyggare,
efter all lagsens ord, som Juda Konung hafver läsa
låtit. 17 Derföre, att de hafva öfvergifvit mig, och rökt
andra gudar, förtörnande mig med allt deras handaverk;
derföre skall min vrede upptändas emot detta rum,
och skall icke utsläckt varda. 18 Men Juda Konunge,
som eder utsändt hafver till att fråga Herran, skolen
I så säga: Så säger Herren Israels Gud: 19 Derföre,
att ditt hjerta hafver bevekt sig, af de ord, som, du
hört hafver, och hafver ödmjukat dig för Herranom,
då du hörde hvad jag sagt hade emot detta rum, och
dess inbyggare, att de skulle varda till en förödelse och
förbannelse, och hafver rifvit din kläder sönder, och
hafver gråtit för mig, så hafver jag ock hört det, säger
Herren. 20 Derföre vill jag samka dig till dina fäder, att
du skall samkas i grafvena med frid, och din ögon icke
se skola alla denna olyckona, som jag öfver detta rum
föra skall. Och de sade Konungenom det igen.

23 Och Konungen sände bort, och till honom
församlades alle de äldste i Juda och Jerusalem.
2 Och Konungen gick upp i Herrans hus, och hvar man
af Juda, och alle Jerusalems inbyggare med honom,
Prester och Propheter, och allt folket, både små och
store; och man las för deras öron all förbundsens
boks ord, hvilken i Herrans hus funnen var. 3 Och
Konungen gick in till en stod, och gjorde ett förbund för
Herranom, att de skulle vandra efter Herranom, och
hålla hans bud, vittnesbörd och rätter, af allt hjerta,
och af allo själ, att de skulle upprätta detta förbunds
ord, som skrifne stodo uti desso bok; och allt folket
trädde uti förbundet. 4 Och Konungen böd öfversta
Prestenom Hilkia, och Prestenom af det andra skiftet,
och dörravaktaromen, att de skulle utkasta af Herrans
tempel allahanda tyg, som till Baal och lunden, och
all himmelens här gjordt var; och de brände det upp
utanför Jerusalem i Kidrons dal, och stoftet deraf vardt
buret till BethEl. 5 Och han afsatte de Camarim, hvilka
Juda Konungar stiktat hade, till att röka på höjderna
uti Juda städer, och omkring Jerusalem; desslikes
Baals, solenes, månans, planeternas och all himmelens
härs rökare; 6 Och lät föra lunden utu Herrans hus,
ut för Jerusalem, i Kidrons bäck; och brände honom
upp i Kidrons bäck, och gjorde honom till stoft, och
kastade stoftet uppå det meniga folks grifter. 7 Och
han bröt bort de roffarehus, som voro vid Herrans
hus, der qvinnor uti vofvo tapeter till lunden. 8 Och
han lät församla alla Presterna utu Juda städer, och
orenade de höjder, der Presterna rökte, ifrå Geba allt
intill BerSeba; och han bröt bort portaltaren, som voro
uti ingångenom i Josua stadsfogdans port, hvilken voro
på venstra sidone, der man går till stadsporten. 9 Dock
offrade icke höjdernas Prester någon tid på Herrans
altare i Jerusalem, utan åto af de osyrade brödena,
ibland sina bröder. 10 Han orenade ock Tophet, uti
Hinnoms barnas dal, att ingen skulle låta gå sin son
eller sina dotter genom eld för Molech; 11 Och tog
bort de hästar, hvilka Juda Konungar solene uppsatt
hade, i ingångenom åt Herrans hus, till NethanMelechs
åminnelse, kamererarens, som i Parvarim var; och
solenes vagnar brände han upp i eld; 12 Så ock altaren
på taken i Ahas sal, den Juda Konungar gjort hade; och

de altare, som Manasse gjort hade uti de två gårdar
åt Herrans hus, bröt Konungen bort, och lopp dädan,
och kastade deras stoft i Kidrons bäck. 13 Och de
höjder, som för Jerusalem voro, på högra sidone, vid
berget Mashith, som Salomo Israels Konung byggt hade
till Astoreth, Zidons styggelse, och Chemos, Moabs
styggelse, och Milcom, Ammons barnas styggelse,
orenade Konungen; 14 Och slog sönder stoderna,
och utrotade lundarna, och uppfyllde deras rum med
menniskoben; 15 Sammalunda ock det altaret i BethEl,
höjden, som Jerobeam, Nebats son, gjort hade, den
Israel hade kommit till att synda; det samma altaret
bröt han neder, och höjdena, och brände upp höjdena,
och gjorde henne till stoft, och brände upp lunden. 16
Och Josia vände sig om, och fick se de grifter, som
voro på bergena, och sände bort, och lät hemta benen
utu grifterna, och uppbrände dem på altarena, och
orenade det, efter Herrans ord, som Guds mannen
utropat hade, den detta så föresagt hade, 17 Och han
sade: Hvad är detta för en vård, som jag här ser? Och
folket i stadenom sade till honom: Det är den Guds
mansens grift, som af Juda kom, och detta utropade,
som du gjort hafver med altarena i BethEl. 18 Och han
sade: Låt honom ligga; ingen röre hans ben. Alltså
vordo hans ben friade, med den Prophetens ben, som
utaf Samarien kommen var. 19 Han kastade ock bort all
höjders hus uti Samarie städer, som Israels Konungar
gjort hade, till att förtörna (Herran), och gjorde med
dem alldeles såsom han i BethEl gjort hade. 20 Och han
offrade alla höjdernas Prester, som der voro, på altaren,
och brände så menniskoben deruppå, och kom igen till
Jerusalem. 21 Och Konungen böd folkena, och sade:
Håller Herranom edrom Gud Passah, såsom skrifvet
är i denna förbunds bok. 22 Ty intet Passah var så
hållet som detta, ifrå de domares tid, som Israel dömde,
och i alla Israels Konungars och Juda Konungars tid;
23 Utan i adertonde årena Konungs Josia vardt detta
Passah hållet Herranom i Jerusalem. 24 Desslikes
rensade Josia ut alla spåmän, tecknatydare, beläte
och afgudar, och all styggelse, som i Juda land och
i Jerusalem sedde vordo; på det han skulle upprätta
lagsens ord, som skrifne stodo i bokene, som Presten
Hilkia fann i Herrans hus. 25 Hans like hade ingen
Konung varit för honom, den så af allt hjerta, af allo
själ, och alla krafter sig till Herran vände, efter all Mose
lag; och efter honom kom ej heller hans like upp. 26
Dock vände icke Herren sig ifrå sine stora vredes
grymhet, der han med öfver Juda förtörnad var, för all
de retelses skull, dermed Manasse honom rett hade.
27 Och Herren sade: Jag vill ock kasta Juda ifrå mitt
ansigte, såsom jag Israel bortkastat hafver; och skall
förkasta denna staden, som jag utvalt hafver, nämliga
Jerusalem, och det hus, der jag om sagt hafver: Mitt
Namn skall vara der. 28 Hvad nu mer af Josia sägandes
är, och allt det han gjort hafver, si, det är skrifvet uti
Juda Konungars Chrönico. 29 Uti hans tid drog Pharao
Necho, Konungen i Egypten, upp emot Konungen af
Assyrien, vid den älfvena Phrat; men Konung Josia
drog emot honom, och blef död i Megiddo, då han
hade sett honom. 30 Och hans tjenare förde honom
dödan ifrå Megiddo, och hade honom till Jerusalem,
och begrofvo honom i hans graf; och folket i landena
togo Joahas, Josia son, och smorde honom, och gjorde
honom till Konung i hans faders stad. 31 Tre och tjugu
åra gammal var Joahas, då han vardt Konung, och
regerade tre månader i Jerusalem; hans moder het
Hamutal, Jeremia dotter af Libna. 32 Och han gjorde
det ondt var för Herranom, såsom hans fäder gjort
hade. 33 Men PharaoNecho grep honom i Riblath i
Hamaths land, att han icke regera skulle i Jerusalem;
och lade en beskattning på landet, hundrade centener
silfver, och en centener guld. 34 Och PharaoNecho
gjorde Eliakim, Josia son, till Konung uti hans faders
Josia stad, och vände hans namn Jojakim. Men Joahas
tog han, och förde in uti Egypten; der blef han död.
35 Och Jojakim gaf Pharao silfret och guldet; dock
beskattade han landet, att han sådant silfver gifva
kunde efter Pharaos befallning; hvar och en, efter sina
förmågo, beskattade han till silfver och guld ibland
folket i landena, att han det PharaoNecho gifva skulle.
36 Fem och tjugu åra gammal var Jojakim, då han vardt
Konung, och regerade ellofva år i Jerusalem; hans
moder het Zebuda, Pedaja dotter af Ruma. 37 Och han
gjorde det ondt var för Herranom, såsom hans fäder
gjort hade.

24 Uti hans tid drog NebucadNezar upp, Konungen
i Babel, och Jojakim vardt honom underdånig
i tre år. Och han vände sig om, och föll ifrå honom.
2 Och Herren lät komma öfver honom krigsfolk, utu
Chaldeen, utu Syrien, utu Moab, och ifrån Ammons
barn; och lät komma dem i Juda, att de skulle förderfva
honom, efter Herrans ord, det han talat hade genom
sina tjenare Propheterna. 3 Men det skedde Juda alltså,
efter Herrans ord, på det han skulle kasta dem ifrå sitt
ansigte för Manasse synds skull, som han gjort hade; 4
Och för det oskyldiga blods skull, som han utgöt, och
gjorde Jerusalem fullt med oskyldigt blod; och derföre
ville Herren icke förlåtat. 5 Hvad nu mer af Jojakim
sägandes är, och allt det han gjort hafver, si, det är
skrifvet uti Juda Konungars Chrönico. 6 Och Jojakim
afsomnade med sina fäder, och hans son Jojachin
vardt Konung i hans stad. 7 Och Konungen i Egypten
drog icke mer utu sitt land; förty Konungen i Babel hade
honom borttagit allt det som Konungens i Egypten var,
ifrån Egypti bäck allt intill den älfven Phrath. 8 Aderton

åra gammal var Jojachin, då han Konung vardt, och
regerade tre månader i Jerusalem; hans moder het
Nehustha, Elnathans dotter af Jerusalem. 9 Och han
gjorde det ondt var för Herranom, såsom hans fader
gjort hade. 10 På den tiden drogo NebucadNezars
Konungens tjenare i Babel upp till Jerusalem, och
kringlade staden med bålverk. 11 Och då NebucadNezar
kom till staden med sina tjenare, belade han honom.
12 Men Jojachin, Juda Konung, gick ut till Konungen
af Babel med sine moder, med sina tjenare, med
sina öfverstar och kamererare. Och Konungen af
Babel anammade honom i lians rikes åttonde åre; 13
Och tog ut dädan alla håfvor uti Herrans hus, och
i Konungshuset; och slog sönder all gyldene kärile,
som Salomo, Israels Konung, gjort hade uti Herrans
tempel, såsom Herren sagt hade; 14 Och förde bort
hela Jerusalem, alla öfverstar, alla väldiga, tiotusend
fångar, och alla timbermän, och alla smeder, och lät
intet qvart blifva, utan det ringesta folket i landena; 15
Och förde bort Jojachin till Babel, Konungens moder,
Konungens hustrur, och hans kamererare; desslikes
de myndiga i landena förde han ock fångna bort ifrå
Jerusalem till Babel; 16 Och hvad bästa folket var,
sjutusend, och de timbermän och smeder, tusende, alle
starke krigsmän. Och Konungen af Babel förde dem till
Babel. 17 Och Konungen af Babel gjorde Matthania,
hans faderbroder, till Konung i hans stad, och förvände
hans namn Zedekia. 18 Ett och tjugu år gammal var
Zedekia, då han vardt Konung, och regerade ellofva år
i Jerusalem; hans moder het Hamital, Jeremia dotter af
Libna. 19 Och han gjorde det ondt var för Herranom,
såsom Jojakim gjort hade. 20 Ty det skedde alltså med
Jerusalem och Juda utaf Herrans vrede, tilldess han
kastade dem bort ifrå sitt ansigte. Och Zedekia vardt
affällig ifrå Konungenom i Babel.

25 Och det begaf sig i nionde årena af hans rike,
på tionde dagen i tionde månadenom, kom
NebucadNezar, Konungen i Babel, med all sin magt för
Jerusalem, och de lägrade sig der före, och byggde
skansar allt omkring. 2 Alltså vardt staden belagd,
allt intill ellofte året af Konung Zedekia rike. 3 Men i
nionde månadenom vardt hungren stark i stadenom,
så att folket i landena hade intet äta. 4 Då föll man
in i staden, och alle krigsmän flydde om nattena, den
vägen ifrå porten, som går emellan de två murar åt
Konungsträgården. Och de Chaldeer lågo omkring
staden. Och han flydde den vägen åt hedmarkena.
5 Men de Chaldeers magt jagade efter Konungen,
och grepo honom på hedmarkene vid Jericho. Och
alle krigsmännerna, som när honom voro, vordo
förskingrade ifrå honom. 6 Men Konungen grepo de,
och förde honom upp till Konungen af Babel till Riblath;
och de sade en dom öfver honom. 7 Och de slogo
Zedekia barn ihjäl för hans ögon, och stungo Zedekia
hans ögon ut, och bundo honom med kedjor, och
förde honom till Babel. 8 På sjunde dagen i femte
månadenom, det är nittonde året NebucadNezars,
Konungens i Babel, kom NebusarAdan hofmästaren,
Konungens tjenare i Babel, till Jerusalem; 9 Och
uppbrände Herrans hus, och Konungshuset, och all
hus i Jerusalem, och all stor hus brände han upp
med eld. 10 Och hela de Chaldeers magt, som med
hofmästarenom var, bröt omkull murarna, som omkring
Jerusalem voro. 11 Men det andra folket, som qvart var
i stadenom, och de som till Konungen af Babel fallne
voro, och det andra meniga folket, förde NebusarAdan
hofmästaren bort. 12 Och af de ringesta i landena lät
hofmästaren blifva till vingårdsmän, och åkermän. 13
Men de kopparstodar i Herrans hus, och stolarna, och
kopparhafvet, som i Herrans hus var, slogo de Chaldeer
sönder, och förde kopparen till Babel. 14 Och grytor,
skoflar, knifvar, skedar, och all kopparkärile, dermed
man tjente, togo de bort. 15 Dertill tog hofmästaren
pannor och bäcken, hvad af guld och silfver var; 16 Två
stodar, ett haf, och de stolar, som Salomo hade göra
låtit till Herrans hus; kopparen af all denna tygen stod
icke till vägandes. 17 Aderton alnar hög var en stoden,
och knappen derpå var ock af koppar, och tre alnar hög;
och gjordarne, och granatäplen allt omkring knappen,
var ock allt af koppar; vid samma sättet var ock den
andre stoden med gjordar. 18 Och hofmästaren tog
Presten Seraja af första skiftet, och Presten Zephania
af det andra skiftet, och tre dörravaktare, 19 Och
en kamerer utu stadenom, som öfver krigsmännerna
satt var, och fem män, som allstädes hade ståndit för
Konungenom, och i stadenom funne voro, och Sopher,
härhöfvitsmannen, som folket i landena strida lärde,
och sextio män af landsfolkena, som i stadenom funne
voro. 20 Dessa tog NebusarAdan hofmästaren, och
förde dem till Konungen af Babel till Riblath. 21 Och
Konungen i Babel slog dem ihjäl i Riblath, i de landena
Hamath. Alltså vardt Juda bortförd utu sitt land. 22
Men öfver det folk, som qvart blef i Juda land, som
NebucadNezar, Konungen i Babel, qvart blifva lät, satte
han Gedalja, Ahikams son, Saphans sons. 23 Då nu
allt krigsfolkets höfvitsmän och männerna hörde, att
Konungen af Babel hade uppsatt Gedalja, kommo de
till Gedalja i Mizpa, nämliga Ismael, Nethania son, och
Johanan, Kareahs son, och Seraja, Thanhumeths son,
den Netophathiten, och Jaesania, Maachati son, samt
med deras män. 24 Och Gedalja svor dem, och deras
män, och sade till dem: Frukter eder intet att vara de
Chaldeers underdånar; blifver i landena, och varer
Konungenom af Babel underdånige, så går eder väl. 25
Men i sjunde månadenom kom Ismael, Nethania son,

Elisama sons, utaf Konungsliga slägt, och tio män med
honom, och slogo Gedalja ihjäl; dertill de Judar och
Chaldeer, som med honom voro i Mizpa. **26** Då reste sig
upp allt folket, både små och store, och krigsöverstarna,
och kommo in uti Egypten; förty de fruktade sig för de
Chaldeer. **27** Uti sjunde och tretionde årena, sedan
Jojachin, Juda Konung, bortförd var, på sjunde och
tjugonde dagen i tolfte månadenom, hof EvilMerodach,
Konungen i Babel, uti första årena af sitt rike, Jojachins,
Juda Konungs, hufvud upp utu fängslehuset; **28** Och
talade vänliga med honom, och satte hans stol utöfver
de Konungars stolar, som när honom voro i Babel; **29**
Och förvandlade hans fängelsekläder; och han åt alltid
inför honom i alla sina lifsdagar; **30** Och satte honom
före hans del, den man honom alltid gifva skulle af
Konungenom, hvar dag, så länge han lefde.

1 Krönikeboken

1 Adam, Seth, Enos, **2** Kenan, Mahalaleel, Jared, **3** Henoch, Methusalah, Lamech, **4** Noah, Sena, Ham, Japhet. **5** Japhets barn äro desse: Gomer, Magog, Madai, Javan, Thubal, Mesech, Thiras. **6** Men Gomers barn äro: Ascenas, Riphath, Thogarma. **7** Javans barn äro: Elisa, Tharsisa, Chittim, Dodam, Dodanim. **8** Hams barn äro: Chus, Mizraim, Phut, Canaan. **9** Men Chus barn äro desse: Seda, Havila, Sabtha, Raema, Sabtecha, Raema barn äro: Seba och Dedan. **10** Men Chus födde Nimrod. Han begynte vara väldig på jordene. **11** Mizraim födde Ludim, Anamim, Lehabim, Naphthuhim, **12** Patrusim, Casluhim; af hvilkom utkomne äro de Philistim och Caphthorim. **13** Men Canaan födde Zidon, sin första son, och Heth, **14** Jebusi, Emori, Girgasi, **15** Hivi, Arki, Sini, **16** Arvadi, Zemari och Hamathi. **17** Sems barn äro desse: Elam, Assur, Arphachsad, Lud, Aram, Uz, Hul, Gether och Maseeh. **18** Men Arphachsad födde Salah; Salah födde Eber. **19** Men Eber vordo födde två söner; den ene het Peleg, derföre, att i hans tid vardt landet deladt; och hans broder het Jaketan. **20** Jaketan födde Almodad, Saleph, Hazarmaveth, Jarah, **21** Hadoram, Usal, Dikela, **22** Ebal, Abimael, Seba, **23** Ophir, Havila och Jobab. Desse äro alle Jaketans barn. **24** Sem, Arphachsad, Salah, **25** Eber, Peleg, Regu, **26** Serug, Nahor, Tharah, **27** Abram, det är Abraham. **28** Men Abrahams barn äro: Isaac och Ismael. **29** Detta är deras ätter: den förste Ismaels son Nebajoth; Kedar, Adbeel, Mibsam, **30** Misma, Duma, Massa, Hadad, Thema, **31** Jethur, Naphis, Kedma. Desse äro Ismaels barn. **32** Men Keturas barn, Abrahams frillos: hon födde Simran, Jaksan, Medan, Midian, Jisbak, Suah. Och Jaksans barn äro: Seba och Dedan. **33** Och Midians barn äro: Epha, Epher, Hanoch, Abida, Eldaa. Desse äro alle Keturas barn. **34** Abraham födde Isaac. Isaacs barn äro: Esau och Israel. **35** Esau barn äro: Eliphas, Reguel, Jeus, Jaelam, Korah. **36** Eliphas barn äro: Teman, Omar, Zephi, Gatham, Kenas, Thimna, Amalek. **37** Reguels barn äro: Nahath, Serah, Samma och Missa. **38** Seirs barn äro: Lotan, Sobal, Zibeon, Ana, Dison, Ezer, Disan. **39** Lotans barn äro: Hori, Homam; och Thimna var Lotans syster. **40** Sobals barn äro: Aljan, Manahat, Ebal, Zephi, Onam. Zibeons barn: Aja och Ana. **41** Ana barn äro: Dison. Disons barn äro: Hamran, Esban, Jithran, Cheran. **42** Ezers barn äro: Bilhan, Saavan, Jaachan. Disans barn äro: Uz och Aran. **43** Desse äro de Konungar, som regerade uti Edoms land, förra än någor Konung regerade ibland Israels barn: Bela, Geors son; och hans stad het Dinhaba. **44** Och då Bela blef död, vardt Konung i hans stad Jobab, Serahs son af Bozra. **45** Då Jobab blef död, vardt Konung i hans stad Husam, utaf de Themaniters land. **46** Då Husam blef död, vardt Konung i hans stad Hadad, Badads son, hvilken slog de Midianiter på de Moabiters mark; och hans stad het Avith. **47** Då Hadad blef död, vardt Konung i hans stad Samla af Masreka. **48** Då Samla blef död, vardt Konung i hans stad Saul af Rehoboth vid älfvena. **49** Då Saul blef död, vardt Konung i hans stad Baalhanan, Achbors son. **50** Då Baalhanan blef död, vardt Konung i hans stad Hadad; och hans stad het Pagi; och hans hustru het Mehetabeel, Matreds dotter, och Mesahabs dotter. **51** Då Hadad blef död, vordo Förstar i Edom: den Försten Thimna, den Försten Alja, den Försten Jetheth, **52** Den Försten Aholibama, den Försten Ela, den Försten Pinon, **53** Den Försten Kenas, den Försten Theman, den Försten Mibzar, **54** Den Försten Magdiel, den Försten Iram. Desse äro de Förstar i Edom.

2 Desse äro Israels barn: Ruben, Simeon, Levi, Juda, Isaschar, Sebulon, **2** Dan, Joseph, BenJamin, Naphthali, Gad, Asser. **3** Juda barn äro: Er, Onan, Sela; de tre vordo honom födde af Sua dotter den Cananeiskon. Men Er, den förste Juda son, var arg för Herranom, derföre drap han honom. **4** Men Thamar hans sonahustru födde honom Perez och Serah, så att all Juda barn voro fem. **5** Perez barn äro: Hezron och Hamul. **6** Men Serah barn äro: Simri, Ethan, Heman, Chalcol, Dara. Desse tillhopa äro fem. **7** Charmi barn äro: Achar, hvilken bedröfvade Israel, då han förtog sig på det tillspillogifvet var. **8** Ethans barn äro: Asaria. **9** Hezrons barn, som honom födde äro: Jerahmeel, Ram, Chelubai. **10** Ram födde Amminadab; Amminadab födde Nahesson, den Förstan för Juda barn. **11** Nahesson födde Salma; Salma födde Boas. **12** Boas födde Obed; Obed födde Isai; **13** Isai födde sin första son Eliab, AbiNadab den andre, Simea den tredje, **14** Nethaneel den fjerde, Raddai den femte, **15** Ozem den sjette, David den sjunde. **16** Och deras systrar voro: ZeruJa och Abigail. ZeruJa barn äro: Abisai, Joab, Asahel, de tre. **17** Men Abigail födde Amasa; och Amasa fader var Jether, en Ismaelit. **18** Caleb, Nezrons son, födde med den qvinnone Asuba och med Jerigoth; och desse äro hennes barn; Jeser, Sobab och Ardon. **19** Då Asuba blef död, tog Caleb Ephrath; hon födde honom Hur. **20** Hur födde Uri; Uri födde Bezaleel. **21** Derefter besof Hezron Machirs dotter, Gileads faders; och han tog henne, då han var sextio åra gammal; och hon födde honom Segub. **22** Segub födde Jair; han hade tre och tjugu städer i Gileads land. **23** Och han tog utaf de samma Gesur och Aram, Jairs byar; dertill Kenath med dess döttrar, sextio städer. Desse äro alle Machirs barn, Gileads

faders. **24** Efter Hezrons död i CalebEphrata lefde
Hezron sina hustru Abia; hon födde honom Ashur,
Thekoa fader. **25** Jerahmeel, Hezrons förste son, hade
barn; den förste Ram, Buna, Oren och Ozem, och
Ahia. **26** Och Jerahmeel hade ännu ena andra hustru,
som het Atarah; hon är Onams moder. **27** Rams barn,
Jerahmeels första sons, äro: Maaz, Jamin och Eker.
28 Men Onam hade barn: Sammai och Jada. Sammai
barn äro: Nadab och Abisur. **29** Men Abisurs hustru
het Abihail; hon födde honom Ahban och Molid. **30**
Nadabs barn äro: Seled och Appaim; och Seled blef
död barnlös. **31** Appaims barn äro: Jisei. Jisei barn äro:
Sesan. Sesans barn äro: Ahlai. **32** Jada barn, Sammai
broders, äro: Jether och Jonathan; men Jether blef
död barnlös. **33** Men Jonathans barn äro: Peleth och
Sasa. Det äro Jerahmeels barn. **34** Men Sesan hade
inga söner, utan döttrar. Och Sesan hade en Egyptisk
tjenare, han het Jarha. **35** Och Sesan gaf Jarha,
sinom tjenare, sina dotter till hustru; hon födde honom
Attai. **36** Attai födde Nathan; Nathan födde Sabad.
37 Sabad födde Ephlal; Ephlal födde Obed; **38** Obed
födde Jehu; Jehu födde Asaria; **39** Asaria födde Helez;
Helez födde Elasa; **40** Elasa födde Sismai; Sismai
födde Sallum; **41** Sallum födde Jekamia; Jekamia födde
Elisama. **42** Calebs barn, Jerahmeels broders, äro:
Mesa, hans förste son; han är Siphs fader, och Maresa
barn, Hebrons faders. **43** Hebrons barn äro: Korah,
Thappuah, Rekem och Serna. **44** Men Serna födde
Raham, Jorkeams fader; Rekem födde Sammai. **45**
Sammai son het Maon; och Maon var Bethzurs fader.
46 Men Epha, Calebs frilla, födde Haran, Moza och
Gases. Haran födde Gases. **47** Men Jahdai barn äro:
Regem, Jotham, Gesan, Pelet, Epha och Saaph. **48**
Men Maacha, Calebs frilla, födde Seber och Thirhana;
49 Och födde desslikes Saaph, Madmanna foder, och
Seva, Machbena fader, och Gibea fader. Achsa var
Calebs dotter. **50** Desse voro Calebs barn, Hurs den
förste sonens af Ephrata: Sobal, KiriathJearims fader, **51**
Salma, BethLehems fader, Hareph, BethGaders fader.
52 Och Sobal, KiriathJearims fader, hade söner; han
såg halfva Manuhoth. **53** Men de slägter i KiriathJearim
voro: de Jithriter, Puthiter, Sumathiter och Misraiter. Utaf
dessom äro utkomne de Zorgathiter och Esthaoliter.
54 Salma barn äro: BethLehem och de Netophathiter,
kronorna till Joabs hus, och hälften af de Manathiter af
den Zorgiten. **55** Och de skrifvares slägter, som i Jabez
bodde, äro: de Thirathiter, Simathiter, Suchathiter. Det
äro de Kiniter, som komne äro af Hamath, BethRechabs
fader.

3 Desse äro Davids barn, som honom födde äro
i Hebron: den förste, Ammon, af Ahinoam den
Jisreelitiskone; den andre, Daniel, af Abigail den
Carmelitiskone; **2** Den tredje, Absalom, Maachas son,
Thalmai dotters, Konungens i Gesur; den fjerde, Adonia,
Haggiths son; **3** Den femte, SephathJa, af Abital; den
sjette, Jithream, af hans hustru Egla. **4** Desse sex äro
honom födde i Hebron; förty han regerade der i sju
år och sex månader; men i Jerusalem regerade han
i tre och tretio år. **5** Och desse äro honom födde i
Jerusalem: Simea, Sobab, Nathan, Salomo, de fyra, af
BathSua, Ammiels dotter; **6** Dertill Jibehar, Elisama,
Eliphelet, **7** Noga, Nepheg, Japhia, **8** Elisama, Eljada,
Eliphelet, de nio. **9** Desse äro alle Davids barn, förutan
de som frillobarn voro. Och Thamar var deras syster.
10 Salomos son var Rehabeam. Hansson var Abia.
Hans son var Asa. Hans son var Josaphat. **11** Hans
son var Joram. Hans son var Ahasia. Hans son var
Joas. **12** Hans son var Amazia. Hans son var Asaria.
Hans son var Jotham. **13** Hans son var Ahas. Hans son
var Hiskia. Hans son var Manasse. **14** Hans son var
Amon. Hans son var Josia. **15** Men Josia söner voro:
Den förste, Johanan; den andre, Jojakim; den tredje,
Zedekia; den fjerde, Sallum. **16** Men Jojakims barn
voro: Jechonia. Hans son var Zedekia. **17** Jechonia
barn, den fången vardt, voro: Sealthiel, **18** Malkiram,
Phedaja, Seneazar, Jekamia, Hosama, Nedabia. **19**
Phedaja barn voro: Serubbabel och Simei. Serubbabels
barn voro: Mesullam och Hanania, och deras syster
Selomith; **20** Dertill Hasuba, Ohel, Berechia, Hasadia,
JusabHesed, de fem. **21** Hanania barn voro: Pelatia och
Jesaia. Hans son var Rephaja. Hans son var Arnan.
Hans son var Obadja. Hans son var Sechania. **22** Men
Sechania barn voro: Semaja, Semaja barn voro: Hattus,
Jigeal, Bariah, Nearia, Saphat, de sex. **23** Nearia barn
voro: Eljoenai, Hiskia, Asrikam, de tre. **24** Eljoenai barn
voro: Hodaja, Eljasib, Phelaja, Akkub, Johanan, Delaja,
Anani, de sju.

4 Juda barn voro: Perez, Hezron, Charmi, Hur och
Sobal. **2** Men Reaja, Sobals son, födde Jahath.
Jahath födde Ahumai och Lahad. Det äro de Zorgathiters
slägter. **3** Detta är den fadrens Ethams slägte: Jisreel,
Jisma, Jidbas; och deras syster het Hazelelponi. **4**
Och Pnuel, Gedors fader, och Eser, Husa fader. Det
äro Hurs barn, den första Ephrata sons, BethLehems
faders. **5** Men Ashur, Thekoa fader, hade två hustrur:
Helea och Naara. **6** Och Naara födde honom Ahusam,
Hepher, Themeni, Ahastari. Det äro Naara barn. **7**
Men Helea barn voro: Zereth, Jesohar och Ethnan. **8**
Men Coz födde Anub, och Hazobeba, och de Aharhels
slägter, Harums sons. **9** Men Jabez var härligare än
hans bröder; och hans moder kallade honom Jabez;
ty hon sade: Jag hafver födt honom med bekymmer.
10 Och Jabez åkallade Israels Gud, och sade: Om
du välsignar mig, och förvidgar mina gränsor, och din

hand blifver med mig, och så skaffar med det onda,
att det mig intet bekymrar. Och Gud lät ske som han
bad. 11 Men Chelub, Suahs broder, födde Mehir, det
är Esthons fader. 12 Men Esthon födde Bethrapha,
Paseah och Thehinna, fadren till den staden Nahas. Det
äro de män af Recha. 13 Kenas barn voro: Athniel och
Seraja. Athniels barn voro: Hathath. 14 Och Meonothai
födde Ophra. Och Seraja födde Joab, en fader åt de
timbermän i dalenom; ty de voro timbermän. 15 Calebs
barn, Jephunne sons, voro: Iru, Ela och Naam. Ela
barn voro: Kenas. 16 Jehaleleels barn voro: Siph,
Sipha, Thiria och Asareel. 17 Esra barn voro: Jether,
Mered, Epher och Jalon, och Thahar med MirJam,
Sammai, Jisbah Esthemoa fader. 18 Och hans hustru
Judija födde Jered, Gedors fader, Heber, Socho fader,
Jekuthiel, Sanoahs fader. Desse äro Bithias barn,
Pharaos dotters, hvilka Mared tog. 19 Den hustrunes
Hodijas barn, Nahams systers, Kegila faders, voro:
Hagarmi, och Esthemoa den Maachathiten. 20 Simeons
barn voro: Amnon, Rinnah, och Benhanan, Thilon. Jisei
barn voro: Soheth och Bensoheth. 21 Sela barn, Juda
sons, voro: Er, Lecha fader, Laeda, Maresa fader, och
de linväfvares slägter i Asbea hus; 22 Dertill Jokim, och
de män af: Coseba, Joas, Saraph, hvilke husherrar
voro i Moab, och bodde i Lahem; som de gamle säga.
23 De voro pottomakare, och bodde ibland planteringar
och gårdar, när Konungenom i hans arbete, och kommo
och blefvo der. 24 Simeons barn voro: Nemuel, Jamin,
Jarib, Serah, Saul. 25 Hans son var Sallum. Hans son
var Mibsam. Hans son var Misma. 26 Misma barn
voro: Hamuel. Hans son var Saccur. Hans son var
Simei. 27 Simei hade sexton söner, och sex döttrar;
och hans bröder hade icke mång barn; och all deras
slägt förökade sig icke så mycket, som Juda barn.
28 Men de bodde i BerSeba, Molada, HazarSual, 29
Bilha, Ezem, Tholad, 30 Bethuel, Horma, Ziklag, 31
BethMarchaboth, HazarSusim, BethBirei, Saarim. Det
voro deras städer, allt intill Konung David. 32 Dertill
deras byar, Etham, Ain, Rimmon, Thochen, Asan, de
fem städerna; 33 Och alle de byar, som voro omkring
dessa städerna, allt intill Baal. Det är deras boning, och
deras ätt ibland dem. 34 Och Mesobab, Jamlech, Josa,
Amazia son, 35 Joel, Jehu Josibia son, Seraja sons,
Asiels sons, 36 Eljoenai, Jaacoba, Jesohaja, Asaja,
Adiel, Jisimiel, och Benaja, 37 Sisa, Siphei son, Allons
sons, Jedaja sons, Simri sons, Semaja sons. 38 Desse
voro namnkunnige Förstar uti deras ätter, och i deras
fäders hus; och delade sig ut, efter det de voro månge.
39 Och de drogo bort till att fara till Gedor, intill öster
på dalen, på det de skulle söka bet för deras får. 40
Och de funno feta och goda bet, och ett vidt land, stilla
och rikt; ty i förtiden bodde der de af Ham. 41 Och de
som nu vid namn beskrifne äro, kommo i Hiskia tid,
Juda Konungs, och slogo deras hyddor och boningar,
som der funne vordo, och gjorde dem tillspillo, allt intill
denna dag; och bodde i deras stad; ty der var bet
för får. 42 Och gingo ut af dem af Simeons barnom,
femhundrad män, intill Seirs berg, med deras öfverstar;
Pelatia, Nearia, Rephaja, och Ussiel, Jisei barn; 43 Och
slogo de återlefde af de Amalekiter, som undsluppne
voro; och bodde der allt intill denna dag.

5 Rubens barn, första Israels sons, ty han var förste
sonen; men derföre, att han sins fäders säng
besmittade, vardt hans förstfödslorätt gifven Josephs
barnom, Israels sons; och han vardt icke räknad till
förstfödslona. 2 Ty Juda, som mägtig var ibland sina
bröder, honom vardt Förstadömet för honom gifvet,
och Joseph förstfödslorätten. 3 Så äro nu Rubens,
första Israels sons, barn: Hanoch, Pallu, Hezron och
Charmi. 4 Joels barn voro: Semaja. Hans son var
Gog. Hans son var Simei. 5 Hans son var Micha.
Hans son var Reaja. Hans son var Baal. 6 Hans
son var Beera, hvilken ThiglathPilneser, Konungen i
Assyrien, bortförde fången; han är en Förste ibland de
Rubeniter. 7 Men hans bröder i deras ätter, då de i
deras börd räknade vordo, hade Jegiel och Zacharia
för höfvitsmän. 8 Och Bela, Asas son, Serna sons,
Joels sons, han bodde i Aroer, och intill Nebo och
BaalMeon; 9 Och bodde emot öster intill man kommer
till öknena vid den älfvena Phrath; förty deras boskap
var mycken i Gileads land. 10 Och i Sauls tid förde de
örlig emot de Hagariter, så att de föllo genom desses
hand, och bodde i deras hyddor, in mot alla den östra
ängden Gilead. 11 Gads barn bodde tvärtöfver ifrå
dem, uti de landena Basan, allt intill Salcha: 12 Joel
den främste, Sapham den andre, Jaenai och Saphat i
Basan. 13 Och deras bröder i deras fäders hus voro:
Michael, Mesullam, Seba, Jorai, Jaecan, Sia och Eber,
de sju. 14 Desse äro Abihails barn, Huri sons, Jaroahs
sons, Gileads sons, Michaels sons, Jesisai sons, Jahdo
sons, Bus sons. 15 Ahi, Abdiels son, Guni sons, var
en öfverste uti deras fäders hus; 16 Och bodde uti
Gilead i Basan, och i dess döttrar, och i alla Sarons
förstäder, allt intill dess ändar. 17 Desse vordo alle
räknade i Jothams, Juda Konungs, och Jerobeams,
Israels Konungs tid. 18 Rubens barn, de Gaditers, och
de halfva slägtenes Manasse, voro stridsamme män,
som sköld och svärd föra och båga spänna kunde,
och förfarne till att strida; de voro fyra och fyratio
tusend, och sjuhundrad och sextio, som i här drogo.
19 Och då de stridde med de Hagariter, hulpo dem
Jetur, Naphis och Nodab; 20 Och gåfvo de Hagariter i
deras händer, och allt det som med dem var; förty de
ropade till Gud i stridene, och han bönhörde dem; ty de
trodde till honom. 21 Och de förde bort deras boskap,

femtiotusend camelar, tuhundrad och femtio tusend
får, tutusend åsnar, och hundradtusend menniskors
själar. 22 Och der föllo månge såre; ty striden var af
Gudi. Och de bodde i deras stad allt intill den tiden de
fångne vordo. 23 De halfva slägtenes Manasse barn
bodde i de landena, ifrå Basan allt intill BaalHermon
och Senir, och det berget Hermon, och de voro månge.
24 Och desse voro höfvitsmän till deras fäders hus:
Epher, Jisei, Eliel, Asriel, Jeremia, Hodavia, Jahdiel;
väldige, mägtige män, och namnkunnige höfvitsmän uti
deras fäders husom. 25 Och då de förtogo sig emot
deras fäders Gud, och i horeri gingo efter de folks
gudar der i landena, som Gud för dem förgjort hade,
26 Uppväckte Israels Gud Phuls anda, Konungens i
Assyrien, och ThiglathPilnesers anda, Konungens i
Assyrien, och förde bort de Rubeniter, Gaditer och den
halfva slägtena Manasse, och lät komma dem till Halah
och Hober och Hara, och till den älfvena Gosan, allt
intill denna dag.

6 Levi barn voro: Gersom, Kehath och Merari. 2
Kehaths barn voro: Amram, Jizear, Hebron och
Ussiel. 3 Amrams barn voro: Aaron, Mose och MirJam.
Aarons barn voro: Nadab, Abihu, Eleazar och Ithamar.
4 Eleazar födde Pinehas; Pinehas födde Abisua; 5
Abisua födde Bukki; Bukki födde Ussi; 6 Ussi födde
Serahia; Serahia födde Merajoth; 7 Merajoth födde
Amaria; Amaria födde Ahitob; 8 Ahitob födde Zadok;
Zadok födde Ahimaaz; 9 Ahimaaz födde Asaria; Asaria
födde Johanan; 10 Johanan födde Asaria, hvilken Prest
var i husena, som Salomo byggde i Jerusalem. 11
Asaria födde Amaria; Amaria födde Ahitob; 12 Ahitob
födde Zadok; Zadok födde Sallum; 13 Sallum födde
Hilkia; Hilkia födde Asaria; 14 Asaria födde Seraja;
Seraja födde Jozadak; 15 Men Jozadak vardt med
bortförd, då Herren lät bortföra Juda och Jerusalem
fångna af NebucadNezar. 16 Så äro nu Levi barn
desse: Gersom, Kehath, Merari. 17 Gersoms barn
heta alltså: Libni och Simei. 18 Kehaths barn heta:
Amram, Jizear, Hebron och Ussiel. 19 Merari barn
heta: Maheli och Musi. Det äro de Leviters ätter efter
deras fäder. 20 Gersoms son var Libni; hans son var
Jahath; hans son var Simma; 21 Hans son var Joah;
hans son var Iddo; hans son var Serah; hans son var
Jeathrai. 22 Men Kehaths son var Amminadab; hans
son var Korah; hans son var As sir; 23 Hans son var
Elkana; hans son var Ebjasaph; hans son var Assir; 24
Hans son var Tahath; hans son var Uriel; hans son var
Ussia; hans son var Saul. 25 Elkana barn voro: Amasai
och Ahimoth. 26 Hans son var Elkana; hans son var
ElkanaSophai; hans son var Nahath; 27 Hans son var
Eliab; hans son var Jeroham; hans son var Elkana; 28
Hans son var Samuel; hans förstfödde var Vasni och
Abija. 29 Merari son var Maheli; hans son var Libni;
hans son var Simei; hans son var Ussa: 30 Hans son
var Simea; hans son var Haggija; hans son var Asaja.
31 Desse äro de som David satte till att sjunga i Herrans
hus, då arken hvilade; 32 Och tjente för boningene och
vittnesbördsens tabernakel med sjungande, allt intill
Salomo byggde Herrans hus i Jerusalem; och stodo
efter deras sätt i deras ämbete. 33 Och desse äro de
som stodo, och deras barn: Utaf Kehaths barnom var
Heman sångaren, Joels son, Samuels sons, 34 Elkana
sons, Jerohams sons, Eliels sons, Thoahs sons, 35
Zuphs sons, Elkana sons, Mahaths sons, Amasai sons,
36 Elkana sons, Joels sons, Asaria sons, Zephania
sons, 37 Thahaths sons, Assirs sons, Ebjasaphs sons,
Korahs sons; 38 Jizears sons, Kehaths sons, Levi sons,
Israels sons. 39 Och hans broder Assaph stod på hans
högra sido. Och Assaph var Berechia son, Simea sons,
40 Michaels sons, Baaseja sons, Malchija sons, 41
Ethni sons, Serahs sons, Adaja sons, 42 Ethans sons,
Simma sons, Simei sons, 43 Jahaths sons, Gersoms
sons, Levi sons. 44 Men deras bröder, Merari barn,
stodo på venstra sidone, nämliga Ethan, Kisi son,
Abdi sons, Malluchs sons, 45 Hasabia sons, Amazia
sons, Hilkia sons, 46 Amzi sons, Bani sons, Sam ers
sons, 47 Maheli sons, Musi sons, Merari sons, Levi
sons. 48 Men deras bröder, Leviterna, voro skickade till
allehanda ämbete uti Guds hus boning. 49 Men Aaron
och hans söner voro i det ämbetet, som var, upptända
på bränneoffrets altare, och på rökaltarena, och till alla
sysslor uti det aldrahelgaste, och till att försona Israel,
såsom Mose Guds tjenare budit hade. 50 Aarons barn
äro desse: Eleazar hans son; hans son var Pinehas;
hans son var Abisua; 51 Hans son var Bukki; hans
son var Ussi; hans son var Serahia; 52 Hans son var
Merajoth; hans son var Amaria; hans son var Ahitob;
53 Hans son var Zadok; hans son var Ahimaaz. 54
Och detta är deras boning och säte uti deras gränsor,
nämliga Aarons barnas af de Kehathiters ätt; ty lotten
föll till dem. 55 Och de gåfvo dem Hebron i Juda land,
och dess förstäder allt omkring. 56 Men stadsens mark
och dess byar gåfvo de Caleb, Jephunne son. 57 Så
gåfvo de nu Aarons barnom de fristäder, Hebron och
Libna, och dess förstäder, Jattir och Esthemoa, och
dess förstäder; 58 Hilen och dess förstäder, Debir och
dess förstäder; 59 Asan och dess förstäder, BethSemes
och dess förstäder; 60 Och af BenJamins slägte,
Geba och dess förstäder, Alemeth och dess förstäder,
Anathoth och dess förstäder; så att all städer i deras
ätter voro tretton. 61 Men dem androm Kehaths barnom
deras ätter vordo, af den halfva Manasse slägte, genom
lott gifne tio städer. 62 Gersoms barnom i deras ätter
vordo i Isaschars slägte, och af Assers slägte, och
af Naphthali slägte, och af Manasse slägt i Basan,

tretton städer gifne. 63 Merari barnom i deras ätter
vordo genom lott gifne, af Rubens slägte, och af Gads
slägte, och af Sebulons slägte, tolf städer; 64 Och
Israels barn gåfvo också Leviterna städer, med deras
förstäder; 65 Nämliga genom lott, af Juda barns slägte,
och af Simeons barnas slägte, och BenJamins barnas
slägte, de städer, som de vid namn före sade. 66 Men
Kehaths barnas ätt kommo städer till, af Ephraims
slägtes gränsor. 67 Så gåfvo de nu de andra Kehaths
barnas ätt de fristäder, Sechem på Ephraims berg och
dess förstäder, Geser och dess förstäder, 68 Jokmeam
och dess förstäder, BethHoron och dess förstäder;
69 Ajalon och dess förstäder, GathRimmon och dess
förstäder; 70 Dertill, af den halfva slägtene Manasse,
Aner och dess förstäder, Bileam och dess förstäder. 71
Men Gersoms barnom gåfvo de, af de halfva Manasse
slägtes ätt, Golan i Basa och dess förstäder, Astaroth
och dess förstäder; 72 Af Isaschars slägte, Kades och
dess förstäder, Daberath och dess förstäder; 73 Ramoth
och dess förstäder, Anem och dess förstäder; 74 Af
Assers slägte, Masal och dess förstäder, Abdon och
dess förstäder; 75 Hukok och dess förstäder, Rehob
och dess förstäder; 76 Af Naphthali slägte, Kedes i
Galilea och dess förstäder, Hammon och dess förstäder,
Kiriathaim och dess förstäder; 77 Dem androm Merari
barnom gåfvo de, af Sebulons slägte, Rimmono och
dess förstäder, Thabor och dess förstäder; 78 Och på
hinsidon Jordan tvärsöfver Jericho österut vid Jordan:
Af Ruben slägte, Bezer i öknene och dess förstäder
Jahzah och dess förstäder, 79 Kedemoth och dess
förstäder, Mephaath och dess förstäder; 80 Af Gads
slägte, Ramoth i Gilead och dess förstäder, Mahanaim
och dess förstäder, 81 Hesbon och dess förstäder,
Jaeser och dess förstäder.

7 Isaschars barn voro: Thola, Phua, Jasub och
Simrom, de fyra. 2 Thola barn voro: Ussi, Rephaja,
Jeriel, Jahmai, Jibsam och Samuel, hufvud uti deras
fäders hus af Thola, och väldige män i deras ätter,
vid det talet i Davids tid tu och tjugu tusend och
sexhundrad. 3 Ussi barn voro: Jisraja. Jisraja barn
voro: Michael, Obadja, Joel och Jissija, de fem; och
voro alle höfvitsmän. 4 Och med dem i deras ätter uti
deras fäders hus voro väpnade härfolk till strid, sex och
tretio tusend; ty de hade många hustrur och barn. 5
Och deras bröder i alla Isaschars ätter, väldige män,
voro sju och åttatio tusend, och vordo alle räknade. 6
BenJamins barn voro: Bela, Becher och Jediael, de tre.
7 Bela barn voro: Ezbon, Ussi, Ussiel, Jeremoth och
Iri, de fem, höfvitsmän i fädernas hus, väldige män,
och vordo räknade tu och tjugu tusend, och fyra och
tretio. 8 Bechers barn voro: Semira, Joas, Elieser,
Eljoenai, Omri, Jeremoth, Abia, Anathot och Alameth,
de voro alle Bechers barn; 9 Och vordo räknade i
deras ätter efter höfvitsmännerna i deras fäders hus,
väldige män, tjugutusend och tuhundrad. 10 Jediaels
barn voro: Bilhan. Bilhans barn voro: Jeus, BenJamin,
Ehud, Chenaana, Sethan, Tharsis och Ahisahar. 11 De
voro alle Jediaels barn, fädernas höfvitsmän, väldige
män, sjuttontusend tuhundrad, som i här utdrogo till
att strida. 12 Och Suppim och Huppim voro Irs barn;
men Husim voro Achers barn. 13 Naphthali barn voro:
Jahziel, Guni, Jezer och Sallum af Bilha barn. 14
Manasse barn äro desse: Esriel, hvilken hans frilla
Aramia födde; men han födde Machir, Gileads fader. 15
Och Machir gaf Huppim och Suppim hustrur, och hans
syster het Maacha; hans andre son het Zelaphehad;
och Zelaphehad hade döttrar. 16 Och Maacha, Machirs
hustru, födde en son, den kallade hon Peres: och hans
broder het Seres; och hans söner voro: Ulam och
Rakem. 17 Men Ulams son var Bedan. Detta är Gileads
barn, Machirs sons, Manasse sons. 18 Och hans syster
Molecheth födde Ishod, Abieser och Mahela. 19 Och
Semida hade dessa barnen: Ahjan, Sechem, Likhi och
Aniam. 20 Ephraims barn voro desse: Suthelah. Hans
son var Bered; hans son var Thahath; hans son var
Elada; hans son var Thahath; 21 Hans son var Sabad;
hans son var Suthelah, Eser och Elad. Och de män
i Gath, infödde i landena, dråpo dem, derföre att de
nederdragne voro till att taga bort deras boskap. 22 Och
deras fader Ephraim sörjde i långan tid, och hans bröder
kommo till att hugsvala honom. 23 Och han besof sina
hustru; hon vardt hafvandes, och födde en son, och
han kallade hans namn Beria, derföre att illa tillgick i
hans hus. 24 Hans dotter var Seera. Hon byggde nedra
och öfra BethHoron och UssenSeera. 25 Hans son var
Repha; hans son var Reseph och Thelah; hans son
var Thahan; 26 Hans son var Laedan; hans son var
Ammihud; hans son var Elisama; 27 Hans son var Nun;
hans son var Josua. 28 Och deras ägor och boning var
BethEl och dess döttrar, och österut af Naaran, och
vesterut ifrå Geser och dess döttrar; Sechem och dess
döttrar, allt intill Assa och dess döttrar; 29 Och intill
Manasse barn, BethSean och dess döttrar; Thaanach
och dess döttrar; Megiddo och dess döttrar; Dor och
dess döttrar. Deruti bodde Josephs barn, Israels sons.
30 Assers barn voro desse: Jimna, Jisva, Jisvi, Beria,
och Serah deras syster. 31 Beria barn voro: Heber
och Malchiel, det är Birsaviths fader. 32 Heber födde
Japhlet, Somer, Hotham, och Suah deras syster. 33
Japhlets barn voro: Pasach, Bimhal och Asvath; desse
voro Japhlets barn. 34 Somers barn voro: Ahi, Rohgah,
Jehubba och Aram. 35 Och hans broders Helems barn
voro: Sopha, Jimna, Seles och Amal. 36 Sopha barn
voro: Suah, Harnepher, Sual, Beri, Jimra, 37 Bszer,
Hod, Samma, Silsa, Jithran och Beera. 38 Jethers barn

voro: Jephunne, Phispah och Ara. **39** Ulla barn voro:
Arah, Haniel och Rizia. **40** Desse voro alle Assers barn,
höfvitsmän, i deras fäders hus utvalde, väldige män,
och hufvud öfver Förstar, och vordo räknade i här till
strids vid deras tal, sex och tjugu tusend män.

8 BenJamin födde Bela sin första son, Asbel den
andra, Ahrah den tredje, **2** Nohah den fjerde, Rapha
den femte. **3** Och Bela hade barn: Addar, Gera, Abihud;
4 Abisua, Naaman, Ahoah, **5** Gera, Sephuphan och
Huram. **6** Desse äro Ehuds barn, som hufvud voro
för de fäder, som bodde i Geba, och drogo bort till
Manahath; **7** Nämliga Naaman, Ahia och Gera, den
samme förde dem bort; och han födde Ussa och
Ahihud. **8** Och Saharaim födde i Moabs land, (då han
hade låtit dem ifrå sig) af Husim och Baara sinom
hustrum. **9** Och han födde af Hodes sine hustru Jobab,
Zibia, Mesa, Malcham, **10** Jeuz, Sachia och Mirma.
Desse äro hans barn, hufvud för fäderna. **11** Af Husim
födde han Abitob och Elpaal. **12** Elpaals barn voro:
Eber, Misam och Samed; den samme byggde Ono och
Lod, och dess döttrar. **13** Och Beria och Serna voro
hufvud för fäderna ibland dem som bodde i Ajalon; de
förjagade dem som bodde i Gath. **14** Men hans broder,
Sasak, Jeremoth, **15** Sebadia, Arad, Ader, **16** Michael,
Jispa och Joha. Desse äro Beria barn. **17** Sebadia,
Mesullam, Hiski, Heber, **18** Jismerai, Jislia, Jobab.
Desse äro Elpaals barn. **19** Jakim, Sichri, Sabdi, **20**
Elienai, Zillethai, Eliel, **21** Adaja, Beraja och Simrath.
Desse äro Simri barn. **22** Jispan, Eber, Eliel, **23** Abdon,
Sichri, Hanan, **24** Hanania, Elam, Anthothia, **25** Jiphdeja
och Pnuel. Desse äro Sasaks barn. **26** Samserai,
Seharia, Athalia, **27** Jaresia, Elia och Sichri. Desse
äro Jerohams barn. **28** Desse äro hufvud för fäderna i
deras ätter; de bodde i Jerusalem. **29** Men i Gibeon
bodde fadren Gibeon; och hans hustru het Maacha.
30 Och hans förste son var Abdon, Zur, Kis, Baal,
Nadab, **31** Gedor, Ahio och Secher. **32** Men Mikloth
födde Simea; och de bodde tvärsemot deras bröder i
Jerusalem med sinom brödrom. **33** Ner födde Kis, Kis
födde Saul, Saul födde Jonathan, MalchiSua, AbiNadab
och Esbaal. **34** Jonathans son var MeriBaal. MeriBaal
födde Micha. **35** Micha barn voro: Pithon, Melech,
Thaerea och Ahas. **36** Ahas födde Joadda. Joadda
födde Alemeth, Asmaveth och Simri. Simri födde Moza.
37 Moza födde Binea; hans son var Rapha; hans son
var Eleasa; hans son var Azel. **38** Men Azel hade
sex söner. De heto: Asrikam, Bochru, Ismael, Searia,
Obadja, Hanan. De äro alle Azels söner. **39** Eseks barn,
hans broders, voro: Ullam hans förste son, Jeus den
andre, Eliphelet den tredje. **40** Men Ullams barn voro
väldige män, och välbehändige med bågar och hade
många söner och sonasöner, hundrade och femtio. De
äro alle af BenJamins barnom.

9 Och hele Israel vardt räknad, och si, de äro
uppskrifne i Israels och Juda Konungars bok, och
nu bortförde till Babel för sina missgerningars skull;
2 De som tillförene bodde på sina ägor och städer,
nämliga Israel, Prester, Leviter och de Nethinim. **3**
Men i Jerusalem bodde några af Juda barn, några
af BenJamins barn, några af Ephraims och Manasse
barn; **4** Nämliga utaf Perez barn, Juda sons, var Athai,
Ammihuds son, Omri sons, Imri sons, Bani sons; **5**
Men af Siloni, Asaja förste sonen, och hans andre
söner. **6** Af Serahs barn, Jeguel och deras bröder,
sexhundrad och niotio. **7** Af BenJamins barn, Sallu,
Mesullams son, Hodavia sons, Hassenua sons, **8**
Och Jibneja, Jerohams son. Och Ela, Ussi son, Michri
sons, och Mesullam, Sephatia son, Reguels sons,
Jibneja sons; **9** Dertill deras bröder uti deras ätter,
niohundrad och sex och femtio. Alle desse männerna
voro höfvitsmän för fäderna uti deras fäders hus. **10**
Af Presterna, Jedaja, Jojarib, Jachin; **11** Och Asaria,
Hilkia son, Mesullams sons, Zadoks sons, Merajoths
sons, Ahitobs sons, en Förste i Guds hus; **12** Och
Adaja, Jerohams son, Pashurs sons, Malchia sons;
och Masai, Adiels son, Jahsera sons, Mesullams sons,
Mesillemiths sons, Immers sons; **13** Dertill deras bröder
höfvitsmän i deras fäders huse, tusende sjuhundrad
och sextio starke män, till att beställa hvad ämbetet
tillhörde i Guds hus. **14** Men af Leviterna, af Merari
barnom, Semaja, Hasubs son, Asrikams sons, Hasabia
sons, **15** Och Bakbakkar, den timbermannen, och Galal;
och Matthania, Micha son, Sichri sons, Assaphs sons,
16 Och Obadja, Semaja son, Galals sons, Jeduthuns
sons, och Berechia, Asa son, Elkana sons, den som uti
de Netophathiters byar bodde. **17** Dörravaktarena voro:
Sallum, Akkub, Talmon, Ahiman, med deras bröder;
och Sallum, öfversten. **18** Ty härtill hade vaktat för
Konungsporten östantill Levi barn, i lägre, **19** Sallum,
Kore son, Ebiasaphs sons, Korahs sons, och hans
bröder utu hans faders hus, de Korhiter, vid ämbetets
sysslo, att de vaktade vid tabernaklets dörrar, och
deras fader i Herrans lägre, att de skulle vakta på
ingången. **20** Men Pinehas, Eleazars son, var Försten
öfver dem, derföre att Herren hade tillförene varit med
honom. **21** Zacharia, Meselemia son, var väktare vid
vittnesbördsens tabernakels dörr. **22** Alle desse voro
utvalde till väktare vid dörrarna, tuhundrad och tolf.
De voro räknade i deras byar. Och David och Samuel
Siaren stiktade dem genom deras tro; **23** Att de och
deras barn skulle taga vara på Herrans hus, nämliga på
tabernaklets hus, att de det vakta skulle. **24** De samme
dörravaktare voro ställde på fyra sidor, östan, vestan,

norr, söder. 25 Men deras bröder voro i sina byar, så
att de ju inkommo på sjunde dagen, till att alltid vara
när dem. 26 Förty Leviterna voro dessom fyra öfversta
dörravaktaromen betrodde, och de voro öfver kistorna
och skatten i Guds hus; 27 Och blefvo de öfver nattena
omkring Guds hus; ty dem hörde vakten till, att de skulle
upplåta hvar morgon. 28 Och somlige af dem voro
öfver ämbetstygen; förty de båro dem tald ut och in. 29
Och somlige af dem voro beställde öfver kärilen, och
öfver all helig redskap; öfver semlomjöl, öfver vin, öfver
oljo, öfver rökelse, öfver rökverk. 30 Men Presternas
barn gjorde somlige rökverk. 31 Mattithia utaf Leviterna,
dem första Sallums sone, den Korhitens, voro betrodda
pannorna. 32 Utaf de Kehathiter deras bröder, voro till
att bereda skådobröden, så att de tillredde dem på hvar
Sabbathsdag. 33 Desse äro de sångare, höfvitsmän
ibland Leviternas fäder, öfver kistorna skickade; förty
dag och natt voro de der öfver i sysslomen. 34 Desse
äro höfvitsmän förfäderna ibland Leviterna uti deras
ätter; och bodde i Jerusalem. 35 I Gibeon bodde Jegiel,
Gibeons fader; hans hustru het Maacha; 36 Och hans
förste son Abdon, Zur, Kis, Baal, Ner, Nadab, 37 Gedor,
Ahio, Zacharia, Mikloth. 38 Men Mikloth födde Simeam;
de bodde också omkring deras bröder i Jerusalem,
ibland sina bröder. 39 Ner födde Kis. Kis födde Saul.
Saul födde Jonathan, MalchiSua, AbiNadab, Esbaal.
40 Jonathans son var Meribaal; Meribaal födde Micha.
41 Micha barn voro: Pithon, Melech och Thahrea. 42
Ahas födde Jaera. Jaera födde Alemeth, Asmaveth
och Simri. Simri födde Moza. 43 Moza födde Binea.
Hans son var Rephaja, Hans son var Eleasa. Hans son
var Azel. 44 Azel hade sex söner; de heto: Asrikam,
Bochru, Ismael, Searia, Obadja, Hanan. Desse äro
Azels barn.

10 De Philisteer stridde emot Israel, och de af Israel
flydde för de Philisteer, och de slagne föllo på
Gilboa berg. 2 Och de Philisteer gåfvo sig hardt in på
Saul och hans söner, och slogo Jonathan, AbiNadab
och MalchiSua, Sauls söner. 3 Och striden vardt skarp
emot Saul; och de bågaskyttar kommo inpå honom, så
att han blef sår af skyttorna. 4 Då sade Saul till sin
vapnedragare: Drag ditt svärd ut, och stick mig igenom
dermed, att desse oomskorne icke komma och fara
skamliga med mig. Men hans vapnedragare ville icke;
ty han fruktade sig svårliga. Då tog Saul sitt svärd, och
föll deruppå. 5 Som nu hans vapnedragare såg, att
Saul var död, föll han ock på svärdet, och blef död. 6
Alltså blef Saul död, och hans tre söner, och hans hela
hus tillika. 7 Då nu de män af Israel, som i dalenom
voro, sågo att de voro flydde, och att Saul och hans
söner voro döde, öfvergåfvo de sina städer, och flydde;
och de Philisteer kommo, och bodde deruti. 8 Den
andra morgonen kommo de Philisteer till att afkläda de
slagna, och funno Saul och hans söner liggande på
Gilboa berg; 9 Och klädde honom af, och togo hans
hufvud och hans vapen, och sände uti de Philisteers
land allt omkring, och läto förkunnat för deras afgudar
och folkena; 10 Och lade hans vapen i deras guds hus;
och hans hufvud slogo de på Dagons hus. 11 Då nu
alle de i Jabes i Gilead hörde allt det de Philisteer Saul
gjort hade, 12 Reste de upp alle stridsamme män, och
togo Sauls lekamen, och hans söners, och förde dem
till Jabes, och begrofvo deras ben under den eken i
Jabes; och fastade i sju dagar. 13 Alltså blef Saul död i
sine missgerning, som han emot Herran gjort hade,
emot Herrans ord, det han icke höll; också derföre, att
han frågade spåqvinnona, 14 Och icke frågade Herran;
derföre drap han honom, och vände riket till David, Isai
son.

11 Och hele Israel samlade sig: till David i Hebron,
och sade: Si, vi äre ditt ben och ditt kött. 2 Och
tillförene, medan Saul var Konung, förde du Israel ut
och in; så hafver ock Herren din Gud sagt till dig:
Du skall föda mitt folk Israel, och du skall vara en
Förste öfver mitt folk Israel. 3 Kommo också alle Israels
äldste till Konungen i Hebron. Och David gjorde ett
förbund med dem i Hebron för Herranom. Och de
smorde David till Konung öfver Israel, efter Herrans
ord, genom Samuel. 4 Och David drog åstad, och hele
Israel, till Jerusalem, det är Jebus; ty de Jebuseer
bodde i landena. 5 Och de borgare i Jebus sade till
David: Du skall icke komma härin. Men David vann den
borgen Zion, det är Davids stad. 6 Och David sade:
Den som de Jebuseer först slår, han skall vara hufvud
och öfverste. Då steg Joab, ZeruJa son, först upp,
och vardt höfvitsmän. 7 Och David bodde på borgene;
deraf kallar man henne Davids stad. 8 Och han byggde
staden omkring, ifrå Millo och sedan allt omkring; och
Joab lät lefva dem som qvare voro i stadenom. 9 Och
David hade framgång, och kom sig före; och Herren
Zebaoth var med honom. 10 Desse äro de öfverste
ibland Davids väldiga, de der manliga höllo med honom
i hans rike, när hela Israel, så att man gjorde honom till
Konung, efter Herrans ord, öfver Israel. 11 Och detta
är talet på Davids väldiga män: Jasabeam, Hachmoni
son, den ypperste ibland tretio; han hof sin spets upp,
och slog trehundrad i en gång. 12 Näst honom var
Eleazar, Dodo son, den Ahohiten, och han var ibland
de tre väldiga. 13 Denne var med David, då de talade
hädelse, och de Philisteer sig der församlat hade till
strid; och var ett stycke åker fullt med bjugg, och folket
flydde för de Philisteer. 14 Och de trädde midt uppå
åkerstycket, och undsatte det, och slogo de Philisteer;
och Herren gaf en stor salighet. 15 Och de tre utaf de

yppersta tretio drogo neder till bergshällen till David,
i den kulona Adullam; men de Philisteers lägre var i
Rephaims dal. 16 Och David var i borgene; och de
Philisteers folk var på den tid i BethLehem. 17 Och
David fick lusta, och sade: Ho vill gifva mig dricka af det
vattnet i den brunnen i BethLehem, under portenom?
18 Då slogo desse tre genom de Philisteers lägre,
och hemtade vatten utu brunnen i BethLehem, under
portenom, och båro till David. Men han ville icke drickat,
utan utgöt det Herranom; 19 Och sade: Det låte Gud
vara långt ifrå mig, att jag detta göra skulle, och dricka
dessa mäns blod i deras lifsfara; förty de hafva det
hemtat med sins lifs fara; derföre ville han icke drickat.
Det gjorde de tre hjeltar. 20 Abisai, Joabs broder, han
var den ypperste ibland tre, och han hof sin spets upp,
och slog trehundrad, och han var beprisad ibland tre.
21 Och han den tredje härligare än de två, och var
deras öfverste; men till de tre kom han icke. 22 Benaja,
Jojada son, IsHails sons, den mycket bedrifvit hade,
af Kabzeel, han slog tu de Moabiters lejon; och gick
neder, och slog ett lejon midt i brunnenom i snötiden. 23
Han slog ock en Egyptisk man; han var fem alnar lång,
och hade en spets i handene såsom ett väfträ; men
han gick ned till honom med en staf, och tog honom
spetsen utu handene, och drap honom med hans egen
spets. 24 Det gjorde Benaja, Jojada son, och vardt
beprisad ibland tre hjeltar; 25 Och var den härligaste
ibland tretio; men till de tre kom han icke; honom gjorde
David till sitt hemliga råd. 26 De stridsamme hjeltar äro
desse: Asahel, Joabs broder, Elhanan, Dodo son af
BethLehem, 27 Sammoth den Haroriten, Helez den
Peloniten, 28 Ira, Ikkes son, den Thekoiten, Abieser
den Anthothiten, 29 Sibbechai den Husathiten, Ilai
den Ahohiten, 30 Maharai den Netophathiten, Heled,
Baana son, den Netophathiten, 31 Ithai, Ribai son, af
Gibea, BenJamins barnas, Benaja den Pirgathoniten,
32 Hurai af de bäcker Gaas, Abiel den Arbathiten, 33
Asmaveth den Baharumiten, Eliahba den Saalboniten,
34 Hasems barn den Gisonitens, Jonathan, Sage son,
den Hararitens, 35 Ahiam, Sachars son, den Hararitens,
Eliphal, Urs son, 36 Hepher den Mecherathiten, Ahija
den Peloniten, 37 Hezro den Carin eliten, Naarai, Esbai
son, 38 Joel, Nathans broder, Mibhar, Hagri son, 39
Zelek den Ammoniten, Naharai den Berothiten, Joabs
vapnedragare, ZeruJa sons, 40 Ira den Jithriten, Gareb
den Jithriten, 41 Uria den Hetheen, Sabad, Ahelai son,
42 Adina, Sisa son, den Rubeniten, en höfvitsmän för
de Rubeniter, och tretio voro under honom, 43 Hanan,
Maacha son, Josaphat den Mithniten, 44 Ussija den
Asthrathiten, Sama och Jegiel, Hothams söner, den
Aroeritens, 45 Jediael, Simri son, Joha hans broder, den
Thiziten, 46 Eliel den Mahaviten, Jeribai och Josavja,
Elnaams söner, Jithma den Moabiten, 47 Eliel, Obed,
och Jasiel af Mezobaja.

12 Och kommo desse till David i Ziklag, då han
ännu flyktig var för Saul, Kis son; och de voro
också ibland de hjeltar, som hulpo till strid; 2 Och voro
skickeliga med bågar, på båda händer, till stenar, pilar
och bågar, af Sauls bröder, de af BenJamin voro. 3
Den ypperste Ahieser, och Joas, Semaa barn, den
Gibeathitens, Jesiel, och Paleth, Asmaveths barn,
Beracha, och Jehu den Anthothiten, 4 Jismaja den
Gibeoniten, väldig ibland tretio, och öfver tretio, Jeremia,
Jahasiel, Johanan, Josabad den Gederathiten, 5 Elusai,
Jerimoth, Bealia, Semaria, Sephatia den Hariphiten, 6
Elkana, Jissija, Asareel, Joeser, Jasabeam, de Korhiter,
7 Joela, och Sebadia, Jerohams barn af Gedor. 8 Af de
Gaditer söndrade sig ut till David, på borgene i öknene,
starke hjeltar och krigsmän, som sköld och spjut förde,
och deras ansigte såsom lejons, och raske såsom rår
uppå bergen: 9 Den förste, Eser; den andre, Obadja;
den tredje, Eliab; 10 Den fjerde, Mismanna; den femte,
Jeremia; 11 Den sjette, Atthai; den sjunde, Eliel; 12 Den
åttonde, Johanan; den nionde, Elsabad; 13 Den tionde,
Jeremia; den ellofte, Machbannai. 14 Desse voro af
Gads barnom, höfvitsmän i härenom, den ringaste öfver
hundrade, och den ypperste öfver tusende. 15 Desse
äro de, som öfver Jordan gingo i första månadenom,
då han full var till båda bräddar, så att alle dalar jemne
voro både östan och vestan. 16 Kommo ock desslikes
af BenJamins barn och Juda till Davids borg. 17 Och
David gick ut till dem, och svarade, och sade till dem:
Om I kommen med frid till mig, och till att hjelpa mig, så
skall mitt hjerta vara med eder; kommen I ock på arga
list att vara mig emot, der dock ingen missgerning i mig
är, så se våra fäders Gud dertill, och straffe det. 18 Så
iklädde Guds Ande Amasai höfvitsmannen öfver tretio,
och han sade: Dine äre vi, David, och med dig hålle vi,
du Isai son; frid, frid vare med dig; frid vare med dina
hjelpare; förty din Gud hjelper dig. Då tog David dem till
sig, och satte dem till höfvitsmän öfver krigsfolket. 19
Och af Manasse föllo till David, då han kom med de
Philisteer emot Saul till strid, och halp dem dock intet;
ty de Philisteers Förstar gingo till råds, och viste honom
bort ifrå sig, och sade: Om han fölle till sin herra Saul,
så måtte det gälla vår hals. 20 Då han nu igen drog till
Ziklag, föllo till honom af Manasse, Adna, Josabad,
Jediael, Michael, Josabad, Elihu, Zillethai, höfvitsmän
öfver tusende i Manasse. 21 Och de hulpo David emot
krigsfolket; ty de voro alle mägtige hjeltar, och vordo
höfvitsmän öfver hären. 22 Och kommo hvar dag några
till David, honom till hjelp, tilldess det vardt en stor
här, såsom en Guds här. 23 Och detta är talet på de
höfvitsmän, som utrustade kommo till David i Hebron,

till att vända Sauls rike till honom efter Herrans ord. 24
Juda barn, som sköld och spjut båro, voro sextusend
och åttahundrad, väl utredde till strid. 25 Simeons barn,
mägtige hjeltar till strid, sjutusend och hundrade. 26
Levi barn, fyratusend och sexhundrad. 27 Och Jojada,
den Försten ibland dem af Aaron, med tretusend och
sjuhundrad. 28 Zadok den unge mannen, en mägtig
hjelte, med sins faders hus, två och tjugu öfverste.
29 BenJamins barn, Sauls bröder, tretusend; ty allt
intill den tiden höllo ännu månge med Sauls hus. 30
Ephraims barn, tjugutusend och åttahundrad, mägtige
hjeltar och namnkunnige män uti deras faders hus.
31 Utaf den halfva slägt ene Manasse adertontusend,
som vid namn nämnde vordo, att de skulle komma
och göra David till Konung. 32 Utaf Isaschars barn,
de förståndige voro, då tiden så krafde, att man visste
hvad Israel göra skulle, tuhundrad höfvitsmän; och
alle deras bröder följde deras ord. 33 Utaf Sebulon,
de som i här drogo till strid, väpnade med allahanda
vapen till strid, femtiotusend, endrägtige till att skicka
sig i ordan. 34 Utaf Naphthali tusend höfvitsmän, och
med dem de som sköld och spjut förde, sju och tretio
tusend. 35 Utaf Dan väpnade till strid, åtta och tjugu
tusend sexhundrad. 36 Utaf Asser, de som i här drogo
väpnade till strid, fyratiotusend. 37 Ifrå hinsidon Jordan
utaf de Rubeniter, Gaditer och den halfva Manasse
slägten, med allahanda vapen till strid, hundrade och
tjugu tusend. 38 Alle desse krigsmän, väl skickade till
strid, kommo af allo hjerta till Hebron, att göra David
till Konung öfver hela Israel; och var alla de andras af
Israel ett hjerta, att man skulle göra David till Konung;
39 Och voro der när David i tre dagar, åto och drucko;
förty deras bröder hade tillredt för dem. 40 Och de som
näst omkring dem voro, allt intill Isaschar, Sebulon och
Naphthali, de förde bröd på åsnar, camelar, mular och
oxar, till att äta; mjöl, fikon, russin, vin, oljo, oxar och
får, allt fullt; ty en fröjd var i Israel.

13 Och David höll ett råd med de höfvitsmän öfver
tusende, och öfver hundrade, och med alla
Förstar; 2 Och sade till hela Israels menighet: Täckes
eder, och är det af Herranom vårom Gud, så låt oss
allestäds utsända till de andra våra bröder i all Israels
land, och till Presterna och Leviterna i städerna, der
de förstäder hafva, att de varda till oss församlade.
3 Och låt oss hem ta till oss igen vår Guds ark; ty i
Sauls tid frågade vi intet efter honom. 4 Då sade hela
menigheten, att man skulle så göra; ty detta täcktes
allo folkena väl. 5 Alltså församlade David hela Israel
allt ifrå Sihor vid Egypten, intilldess man kommer till
Hamath, till att hemta Guds ark ifrå KiriathJearim. 6
Och David drog upp med hela Israel till Baalath, det är
KiriathJearim, som i Juda ligger, att han skulle dädan
uppföra Herrans Guds ark, den på Cherubim sitter,
der Namnet åkalladt varder. 7 Och de läto föra Guds
ark uppå en ny vagn, utur AbiNadabs hus. Men Ussa
och Ahio drefvo vagnen. 8 Och David med hela Israel
spelade framför Gudi med all magt, med sånger, med
harpor, med psaltare, med trummor, med cymbaler, och
med basuner. 9 Som de nu kommo uppå den platsen
Chidon, räckte Ussa ut sina hand, till att hålla arken;
förty oxarne gingo afsides. 10 Då förgrymmade sig
Herrans vrede öfver Ussa, och slog honom, derföre
att han hade räckt sina hand ut på arken, så att han
der död blef för Gudi. 11 Då vardt David bedröfvad, att
Herren hade sönderrifvit Ussa, och kallade det rummet
PerezUssa, allt intill denna dag. 12 Och David fruktade
sig för Gud den dagen, och sade: Huru skall jag hafva
Guds ark in till mig? 13 Derföre lät han icke föra in till
sig Guds ark uti Davids stad, utan förde honom in uti
ObedEdoms hus, den Gitthitens. 14 Alltså blef Guds ark
när ObedEdom i hans huse i tre månader. Och Herren
välsignade ObedEdoms hus, och all det han hade.

14 Och Hiram, Konungen i Tyro, sände båd till David,
och cedreträ, murmästare och timbermän, att de
skulle bygga honom ett hus. 2 Och David förmärkte, att
Herren hade stadfäst honom till Konung öfver Israel;
ty hans rike steg upp för hans folks Israels skull. 3
Och David tog ännu flera hustrur i Jerusalem, och
födde ännu flera söner och döttrar. 4 Och de honom
födde vordo i Jerusalem, heto alltså: Sammua, Sobab,
Nathan, Salomo, 5 Jibhar, Elisua, Elephelet, 6 Noga,
Nepheg, Japhia, 7 Elisama, BelJada, Eliphelet. 8 Och
då de Philisteer hörde, att David var smord till Konung
öfver hela Israel, drogo de alle upp till att söka David.
Då David det hörde, drog han ut emot dem. 9 Och de
Philisteer kommo, och lade sig neder i Rephaims dal.
10 Men David frågade Gud, och sade: Skall jag draga
upp emot de Philisteer, och vill du gifva dem i mina
hand? Herren sade till honom: Drag upp, jag hafver
gifvit dem i dina händer. 11 Och då de drogo upp till
BaalPerazim, slog David dem der. Och David sade:
Gud hafver förskingrat mina fiendar genom mina hand,
såsom vattnet förskingras. Deraf kallade de det rummet
BaalPerazim. 12 Och de läto der deras gudar, hvilka
David böd uppbränna i eld. 13 Men de Philisteer gjorde
åter redo, och lade sig neder i dalenom. 14 Och David
frågade åter Gud. Och Gud sade till honom: Du skall
icke draga upp efter dem; utan böj ifrå dem, att du må
komma emot dem in mot päronaträn. 15 När du då
hörer ett ruskande ofvan i päronaträn gångandes, så
far ut till stridena; ty Gud är der utdragen för dig, till att
slå de Philisteers här. 16 Och David gjorde såsom Gud
honom budit hade. Och de slogo de Philisteers här, allt
ifrå Gibeon intill Gaser. 17 Och Davids namn gick ut i

all land. Och Herren lät hans räddhåga komma öfver
alla Hedningar.

15 Och han byggde sig hus uti Davids stad, och
tillredde ett rum till Guds ark, och gjorde ett
tabernakel öfver honom. **2** På den tiden sade David:
Guds ark bör icke bäras, utan af de Leviter; ty dem
hafver Herren utvalt, att de skola bära Guds ark, och
tjena honom evinnerliga. **3** Derföre församlade David
hela Israel till Jerusalem, att de skulle bära Herrans
ark upp i det rum, som han dertill beredt hade. **4** Och
David lät komma tillhopa Aarons barn, och Leviterna:
5 Utaf Kehats barn, Uriel, den öfversten, med hans
bröder, tjugu och hundrade; **6** Utaf Merari barn, Asaja,
den öfversten, med hans bröder, tjugu och tuhundrade;
7 Utaf Gersoms barn, Joel, den öfversten, med hans
bröder, tretio och hundrade; **8** Utaf Elisaphans barn,
Semaja, den öfversten, med hans bröder, tuhundrade;
9 Utaf Hebrons barn, Eliel, den öfversten, med hans
bröder, åttatio; **10** Utaf Ussiels barn, Amminadab, den
öfversten, med hans bröder, tolf och hundrade. **11**
Och David kallade Zadok och AbJathar, Presterna och
Leviterna, nämliga Uriel, Asaja, Joel, Semaja, Eliel,
Amminadab; **12** Och sade till dem: I ären hufvuden för
fäderna ibland de Leviter; så helger eder nu och edra
bröder, att I mågen uppbära Herrans Israels Guds ark
dit, der jag honom tillredt hafver: **13** Ty tillförene, när I
icke voren tillstädes, gjorde Herren vår Gud en refvo
ibland oss, derföre att vi icke sökte honom, såsom
det borde sig. **14** Alltså helgade Presterna sig och
Leviterna, att de skulle uppbära Herrans Israels Guds
ark. **15** Och Levi barn båro Guds ark på sina axlar,
med stängerna dervid, såsom Mose budit hade efter
Herrans ord. **16** Och David sade till de öfverstar för
de Leviter, att de skulle sätta sina bröder till sångare,
med strängaspel, med psaltare, harpor och klingande
cymbaler, så att de högt söngo och med fröjd. **17** Då
beställde de Leviter Hem an, Joels son, och utaf hans
bröder Assaph, Berechia son, och utaf Merari barn
deras bröder, Ethan, Kusaja son; **18** Och med dem
deras bröder af det andra skiftet, nämliga Zacharia,
Ben, Jaesiel, Semiramoth, Jehiel, Unni, Eliab, Benaja,
Maaseja, Mattithia, Elipheleja, Mikneja, ObedEdom,
Jegiel, dörravaktarena. **19** Ty Heman, Assaph och
Ethan voro sångare med kopparcymbaler, att klinga
högt. **20** Men Zacharia, Asiel, Semiramoth, Jehiel, Unni,
Eliab, Maaseja och Benaja, med psaltare, till att sjunga
efter. **21** Men Mattithia, Elipheleja, Mikneja, ObedEdom,
Jegiel och Asasia, med harpor af åtta stränger, till
att sjunga för dem. **22** Men Chenanja, Leviternas
öfverste sångmästare, att han skulle undervisa dem
om sången, ty han var förståndig. **23** Och Berechia
och Elkana voro dörravaktare om arken. **24** Men
Sechania, Josaphat, Nethaneel, Amasai, Zacharia,
Benaja, Elieser, Presterna, blåste med trummeter för
Guds ark. Och ObedEdom och Jehia voro dörravaktare
om arken. **25** Alltså gingo David och de äldste i Israel,
och de öfverste öfver tusende upp, till att hem ta
Herrans förbunds ark utur ObedEdoms hus med fröjd.
26 Och medan Gud halp Leviterna, som båro Herrans
förbunds ark, offrade man sju stutar och sju vädrar.
27 Och David hade en linnan kjortel uppå; så ock alle
Leviter, som arken båro, och sångarena och Chenanja
sångmästaren, med sångarena; hade också David en
linnan lifkjortel uppå. **28** Alltså båro hele Israel Herrans
förbunds ark upp med fröjd, basuner, trummeter och
klingande cymbaler, med psaltare och harpor. **29** Då nu
Herrans förbunds ark kom uti Davids stad, såg Michal,
Sauls dotter, ut genom fenstret; och då hon fick se
Konung David springa och spela, föraktade hon honom
i sitt hjerta.

16 Då de båro Guds ark in, satte de honom uti
tabernaklet, som David honom beredt hade; och
offrade bränneoffer och tackoffer för Gudi. **2** Och då
David hade fullkomnat bränneoffren och tackoffren,
välsignade han folket i Herrans Namn; **3** Och utskifte
hvarjom och enom i Israel, både man och qvinno, ett
stycke bröd, och kött, och ett mätt vin. **4** Och han
satte inför Herrans ark några Leviter till tjenare, att
de skulle prisa, tacka och lofva Herran Israels Gud;
5 Nämliga Assaph den första, Zacharia den andra,
Jegiel, Semiramoth, Jehiel, Mattithia, Eliab, Benaja,
ObedEdom; och Jegiel med psaltare och harpor; men
Assaph med klingande cymbaler; **6** Och Benaja och
Jahasiel, Presterna, med trummeter, alltid för Guds
förbunds ark. **7** På den tiden beställde David i förstone
att tacka Herranom, genom Assaph och hans bröder:
8 Tacker Herranom, prediker hans Namn; förkunner
ibland folken hans verk. **9** Sjunger honom, speler, och
taler om all hans under. **10** Lofver hans helga Namn;
deras hjerta fröjde sig, som söka Herran. **11** Söker efter
Herran, och efter hans magt; söker hans ansigte alltid.
12 Tänker på hans under, som han gjort hafver; på hans
under, och hans ord; **13** I Israels hans tjenares säd, I
Jacobs hans utkorades barn. **14** Han är Herren vår
Gud, han dömer i allo verldene. **15** Kommer ihåg hans
förbund evinnerliga; hvad han utlofvat hafver i tusende
slägter; **16** Hvilket han gjort hafver med Abraham, och
hans ed med Isaac. **17** Och han satte det Jacob till en
rätt, och Israel till ett evigt förbund, **18** Och sade: Jag
skall gifva dig Canaans land, edar arfvedels lott. **19**
Då de få och ringa voro, och främlingar derinne; **20**
Och de drogo ifrå det ena folket till det andra, och utur
ett rike bort till ett annat folk; **21** Han lät ingen göra
dem skada; och för deras skull straffade han Konungar;

22 Kommer icke vid mina smorda; och görer intet
ondt mina Propheter. 23 Sjunger Herranom all land;
förkunner dageliga hans salighet. 24 Förtäljer ibland
Hedningarna hans härlighet; och hans under ibland
folken. 25 Ty Herren är stor, och fast loflig; och underlig
öfver alla gudar. 26 Förty alle Hedningars gudar äro
afgudar; men Herren hafver gjort himmelen. 27 Det står
härliga och kosteliga till för honom, och går krafteliga
och gladeliga till i hans rum. 28 Bärer fram Herranom, I
folk; bärer fram Herranom äro och magt. 29 Bärer fram
Herrans Namne äro; bärer fram skänker, och kommer
för honom, och tillbeder Herran i heligo prydelse. 30 All
verlden frukte för honom; han hafver befäst jordena, så
att hon intet röres. 31 Fröjde sig himmelen, och jorden
vare glad; och man må säga ibland Hedningarna, att
Herren är rådandes. 32 Hafvet dåne, och hvad deruti
är; och marken vare glad, och hvad deruppå är. 33
Fröjde sig all trä i skogen för Herranom: ty han kommer
till att döma jordena. 34 Tacker Herranom, ty han är
god, och hans barmhertighet varar evinnerliga. 35 Och
säger: Hjelp oss, Gud vår Frälsare, och församla oss,
och hjelp oss ifrå Hedningarna, att vi måge tacka dino
helgo Namne, och lofsäga dig. 36 Lofvad vare Herren
Israels Gud, ifrån evighet till evighet; och allt folket
säge Amen, och lofve Herran. 37 Alltså lät han der för
Herrans förbunds ark Assaph och hans bröder, till att
tjena inför arken alltid, och hvar dag i sitt dagsverk; 38
Men ObedEdom och hans bröder, åtta och sextio; och
ObedEdom, Jeduthuns son, och Hosa till dörravaktare;
39 Och Zadok Presten, och hans bröder Presterna, lät
han inför Herrans tabernakel, på höjdene i Gibeon; 40
Att de dageliga skulle göra Herranom bränneoffer, uppå
bränneoffrens altare, om morgon och afton, såsom
skrifvet står uti Herrans lag, som han Israel budit hade;
41 Och med dem Heman och Jeduthun, och de andra
utvalda, som vid namn benämnde voro, till att tacka
Herranom, att hans barmhertighet varar evinnerliga; 42
Och med dem Heman och Jeduthun, med trummeter
och cymbaler, till att klinga, och med Guds strängaspel.
Men Jeduthuns söner gjorde han till dörravaktare. 43
Alltså drog allt folket sin väg, hvar och en i sitt hus.
Drog också David bort till att välsigna sitt hus.

17 Det begaf sig, då David bodde i sitt hus, sade han
till Propheten Nathan: Si, jag bor uti cedrehus;
och Herrans förbunds ark under tapeter. 2 Nathan
sade till David: Allt det i ditt hjerta är, det gör; ty Gud
är med dig. 3 Men i samma natt ene kom Guds ord
till Nathan, och sade: 4 Gack och säg minom tjenare
David: Detta säger Herren: Du skall icke bygga mig ett
hus till boning. 5 Förty jag hafver icke bott uti något hus,
ifrå den dag, då jag Israels barn utförde, allt intill denna
dagen; utan jag hafver varit der tabernaklet varit hafver,
och boningen. 6 Ehvar jag vandrade i hela Israel, hafver
jag ock någor tid talat till någon domare i Israel, den jag
budit hafver, att föda mitt folk, och sagt: Hvi byggen
I icke mig ett cedrehus? 7 Så säg nu alltså till min
tjenare David: Detta säger Herren Zebaoth: Jag hafver
tagit dig utaf markene, der du följde fåren, att du skulle
vara en Förste öfver mitt folk Israel; 8 Och hafver varit
med dig, ehvart du for, och hafver utrotat dina fiendar
för dig; och hafver gjort dig ett namn, såsom de store
på jordene namn hafva. 9 Men jag skall sätta mino
folke Israel ett rum, och skall plantera det, så att det
skall der bo, och icke mer rördt varda; och arghetens
barn skola icke mer qvälja det, såsom tillförene, 10
Och på den tiden, då jag böd domarena öfver mitt folk
Israel. Och jag skall undertrycka alla dina fiendar; och
förkunnar dig, att Herren vill bygga dig ett hus. 11 När
nu dine dagar ute äro, att du går till dina fäder, så skall
jag uppväcka dina säd efter dig, den en af dina söner
vara skall, honom vill jag bereda ett rike. 12 Han skall
bygga mig ett hus, och jag vill stadfästa hans stol till
evig tid. 13 Jag skall vara hans fader, och han skall vara
min son; och jag skall icke vända mina barmhertighet
ifrå honom, såsom jag vände henne ifrå honom, som
för dig var; 14 Utan jag skall sätta honom i mitt hus,
och uti mitt rike evinnerliga, så att hans stol skall blifva
beständig i evig tid. 15 Och då Nathan efter all desso
ord och syn talat hade med David, 16 Kom Konung
David, och blef inför Herranom, och sade: Ho är jag,
Herre Gud? Och hvad är mitt hus, att du hafver låtit mig
komma härtill? 17 Och dig hafver ändå icke tyckt det
nog vara, Gud; utan du hafver ock öfver dins tjenares
hus ännu talat om tillkommande ting i framtiden, och
hafver sett till mig, Herre Gud, ofvanefter, såsom en
menniska den andra. 18 Hvad skall David mer säga till
dig, att du skulle ära din tjenare? Du känner din tjenare.
19 Herre, för din tjenares skull, efter ditt hjerta hafver
du all sådana stor ting gjort, att du skulle all storhet
kunnoga göra. 20 Herre, ingen är din like, och ingen
Gud är utan du, af hvilkom vi med vår öron hört hafve.
21 Och hvar är något folk på jordene, såsom ditt folk
Israel, dit en Gud gången är, till att förlossa sig ett folk,
och göra sig sjelfvom ett Namn af stor och förskräckelig
ting, till att utdrifva Hedningar för dino folke, som du
utur Egypten förlossat hafver? 22 Och hafver gjort ditt
folk Israel dig till folk evinnerliga, och du, Herre, äst
deras Gud vorden. 23 Nu, Herre, det ord, som du talat
hafver öfver din tjenare, och öfver hans hus, varde
sant i evig tid, och gör såsom du sagt hafver. 24 Och
ditt Namn varde sant och stort i evig tid, att man säga
må: Herren Zebaoth Israels Gud är Gud i Israel; och
dins tjenares Davids hus vare beständigt för dig. 25
Ty du, min Gud, hafver öppnat din tjenares öra, att du
vill bygga honom ett hus; derföre hafver din tjenare

funnit, att han inför dig beder. 26 Nu, Herre, du äst Gud,
och du hafver sådana god ting sagt till din tjenare. 27
Tag nu till att välsigna dins tjenares hus, att det blifver
evinnerliga för dig; ty hvad du, Herre, välsignar, det är
välsignadt evinnerliga.

18 Derefter slog David de Philisteer, och undertryckte
dem, och tog Gath och dess döttrar utu de
Philisteers hand. 2 Slog han ock de Moabiter, så att de
Moabiter vordo David underdånige, och förde honom
skänker. 3 Han slog ock HadarEser, Konungen i Zoba,
uti Hamath, då han dit drog, till att uppresa sitt tecken
vid den älfvena Phrath. 4 Och David vann af honom
tusende vagnar, sjutusend resenärar, och tjugutusend
män till fots och David hasade alla vagnhästarna, och
behöll hundrade vagnar qvara. 5 Och de Syrer af
Damasco kommo HadarEser, Konungenom i Zoba, till
hjelp; men David slog de samma Syrer, tu och tjugu
tusend män; 6 Och lade folk till Damascon i Syrien, så
att de Syrer vordo David underdånige, och förde honom
skänker; ty Herren halp David, ehvart han for. 7 Och
David tog de gyldene sköldar, som HadarEsers tjenare
hade, och förde dem till Jerusalem. 8 Tog också David
utu HadarEsers städer, Tibhath och Chun, ganska
mycken koppar, af hvilkom Salomo kopparhafvet, och
stoderna och kopparkärilen gjorde. 9 Och då Thou,
Konungen i Hamath, hörde, att David hade slagit alla
HadarEsers magt, Konungens i Zoba; 10 Sände han
sin son Hadoram till Konung David, och lät helsa och
välsigna honom, att han med HadarEser stridt, och
honom slagit hade; ty Thou hade örlig med HadarEser.
Och all gyldene, silfver, och kopparkärile, 11 Dem
helgade Konung David Herranom, med det silfver och
guld, som han tagit hade ifrå Hedningarna, nämliga
ifrå de Edomeer, Moabiter, Ammoniter, Philisteer och
Amalekiter. 12 Och Abisai, ZeruJa son, slog de Edomeer
i saltdalenom, adertontusend; 13 Och lade folk i
Edomeen; så att alle Edomeer voro David underdånige;
ty Herren halp David, ehvart han drog. 14 Alltså
regerade David öfver hela Israel, och höll rätt och
rättvisa allo sino folke. 15 Joab, ZeruJa son, var öfver
hären; Jojaphat, Ahiluds son, var canceller. 16 Zadok,
Ahitobs son, och AbiMelech, AbJathars son, voro
Prester; Sausa var skrifvare. 17 Benaja, Jojada son,
var öfver Crethi och Plethi; och de förste Davids söner
voro Konungenom vid handen.

19 Så begaf sig derefter, att Nahas, Ammons barnas
Konung, blef död, och hans son vardt Konung i
hans stad, 2 Då tänkte David: Jag vill göra barmhertighet
på Hanun, Nahas son; ty hans fader hafver gjort
barmhertighet med mig. Och han sände dit båd, till
att hugsvala honom efter hans fader. Och då Davids
tjenare kommo uti Ammons barnas land, till Hanun,
att hugsvala honom, 3 Sade de Förstar för Ammons
barn till Hanun: Menar du, att David ärar din fader för
din ögon, att han sänder hugsvalare till dig? Ja, hans
tjenare äro komne till dig, till att utfråga, bespana och
bespeja landet. 4 Då tog Hanun Davids tjenare, och
rakade dem, och skar deras kläder half bort allt intill
länderna, och lät gå dem. 5 Och de gingo sin väg,
och bådade det David med några män. Han sände
emot dem; förty männerna voro svårliga beskämde,
och Konungen sade: Blifver i Jericho, tilldess edart
skägg växer, sedan kommer då igen. 6 Då Ammons
barn sågo, att de illa luktade för David, sände de bort,
både Hanun och Ammons barn, tusende centener
silfver, till att besolda sig vagnar och resenärar utu
Mesopotamien, utu Syrien Maacha, och utu Zoba;
7 Och besoldade tu och tretio tusend vagnar, och
Konungen i Maacha med hans folk. De kommo och
lägrade sig för Medba. Och Ammons barn församlade
sig desslikes utu sina städer, och kommo till strids. 8
Då David det hörde, sände han Joab dit, med hela de
hjeltars här. 9 Och Ammons barn voro utdragne, och
skickade sig till strid för stadsporten; men Konungarna,
som komne voro, höllo besynnerliga i markene. 10
Då nu Joab såg, att både för honom och bak honom
var strid emot honom, utvalde han af alla unga män i
Israel, och skickade sig emot de Syrer. 11 Det andra
folket fick han under Abisai sin broders hand, att de
skulle draga emot Ammons barn; 12 Och sade: Om de
Syrer varda mig för starke, så kom mig till hjelp; om
Ammons barn varda dig för starke, så vill jag komma
dig till hjelp. 13 Var tröst, och låt oss trösteliga handla
för vårt folk, och för vår Guds städer. Herren göre hvad
honom täckes. 14 Och Joab drog fram med det folk,
som med honom var, till att strida emot de Syrer; och
de flydde för honom. 15 Då nu Ammons barn sågo, att
de Syrer flydde, flydde de ock för Abisai hans broder,
och drogo in i staden; men Joab drog till Jerusalem. 16
Som de Syrer sågo, att de för Israel slagne voro, sände
de ut båd, och läto utkomma de Syrer på hinsidon
älfven; och Sophach, HadarEsers härhöfvitsman, drog
för dem. 17 Då det blef sagdt David, församlade han
hela Israel, och drog öfver Jordan; och då han kom till
dem, skickade han sig emot dem. Och David skickade
sig emot de Syrer till strid, och de stridde med honom.
18 Men de Syrer flydde för Israel; och David slog af
de Syrer sjutusend vagnar, och fyratiotusend män till
fot; dertill drap han Sophach härhöfvitsmannen. 19 Då
HadarEsers tjenare sågo, att de voro slagne för Israel,
gjorde de frid med David och hans tjenare. Och de
Syrer ville icke mer hjelpa Ammons barn.

20 Och då året omgånget var, på den tid som
Konungar utdraga, utförde Joab hären, och
förderfvade Ammons barnas land; kom och belade
Rabba; men David blef i Jerusalem. Och Joab slog
Rabba, och bröt det neder. **2** Och David tog deras
Konungs krono af hans hufvud, och fann deruti en
centener gulds vigt och ädla stenar; och hon vardt satt
på Davids hufvud; förde han ock ganska mycket rof
utu staden. **3** Men folket derinne förde han ut, och lät
sönderdela dem med sågar och jernhackor och kilar;
alltså gjorde David alla Ammons barnas städer. Och
David drog med folkena till Jerusalem igen. **4** Derefter
hof sig en strid upp i Gaser med de Philisteer. På den
tiden slog Sibbechai, den Husathiten, Sippai, den utaf
Rephaims barnom var, och undertryckte honom. **5** Och
det hof sig ännu en strid upp med de Philisteer. Då
slog Elhanan, Jairs son, Lahmi, Goliaths broder den
Gitthiten, hvilkens spjutskaft var såsom ett väfträ. **6**
Åter vardt en strid i Gath. Der var en stor man, han
hade sex finger och sex tår, det gör fyra och tjugu.
Han var också födder af Rapha. **7** Han bespottade
Israel; men Jonathan, Simea son, Davids broders, slog
honom. **8** Desse voro födde af Rapha i Gath, och föllo
genom Davids och hans tjenares hand.

21 Och Satan hof sig upp emot Israel, och gaf David
in, att han lät räkna Israel. **2** Och David sade till
Joab, och till folkens öfverstar: Går bort, och räkner
Israel, allt ifrå BerSeba intill Dan; och bärer till mig,
att jag må veta talet. **3** Joab sade: Herren föröke till
sitt folk hundrade sinom så mycket som det nu är: Min
herre Konung, äro de icke alle mins herras tjenare?
Hvi frågar då min herre derefter? Hvi skulle en skuld
komma på Israel? **4** Men Konungens ord gick fram
emot Joab; och Joab drog ut, och for omkring all Israel,
och kom till Jerusalem; **5** Och fick David talet på det
räknade folket; och det var af hela Israel ellofva sinom
hundrade tusend män, som svärd utdrogo; och Juda
fyrahundrade sinom tusend, och sjutiotusend män, som
svärd utdrogo. **6** Men Levi och BenJamin räknade han
intet ibland dessa; förty Konungens ord var Joab en
styggelse. **7** Men Gudi misshagade detta; och han slog
Israel. **8** Och David sade till Gud: Jag hafver svårliga
syndat, att jag detta gjort hafver; men nu tag dins
tjenares missgerning bort; förty jag hafver fast dårliga
gjort. **9** Och Herren talade med Gad, Davids Siare,
och sade: **10** Gack, tala med David, och säg: Detta
säger Herren: Treggehanda sätter jag dig före; utvälj
dig der ett af, det jag dig göra skall. **11** Då Gad kom till
David, sade han till honom: Detta säger Herren: **12**
Utvälj dig, antingen tre hård år, eller tre månaders flykt
för dina ovänner, och för dina fiendars svärd, det du
icke undkomma kan; eller tre dagar Herrans svärd och
pestilentie i landena, så att Herrans Ängel förderfvar i
alla Israels gränsor; så se nu till, hvad jag skall svara
honom, som mig utsändt hafver. **13** David sade till Gad:
Mig är fast ångest; dock vill jag falla i Herrans hand;
ty hans barmhertighet är ganska stor; och icke falla i
menniskohand. **14** Då lät Herren komma pestilentie i
Israel, så att sjutiotusend män föllo af Israel. **15** Och
Gud sände Ängelen till Jerusalem till att slå det; och
när han förderfvade, såg Herren dertill, och ångrade
det onda, och sade till Ängelen, som förderfvade: Det
är nog, håll dina hand tillbaka. Men Herrans Ängel stod
vid Arnans, den Jebuseens lado. **16** Och David hof
upp sin ögon, och fick se Herrans Ängel stå emellan
himmelen och jordena, och ett draget svärd i hans
hand, uträckt öfver Jerusalem. Då föll David och de
äldste på sin ansigte, klädde i säcker. **17** Och David
sade till Gud: Är icke jag den som lät räkna folket?
Jag är den som syndade och det onda gjort hafver;
dessa far, hvad hafva de gjort? Herre, min Gud, låt
dina hand vara emot mig och mins faders hus, och
icke emot ditt folk, till plågo. **18** Och Herrans Ängel
sade till Gad, att han skulle säga David, att David
skulle gå upp, och resa Herranom ett altare i Arnans,
den Jebuseens, lado. **19** Alltså gick David upp efter
Gads ord, som han i Herrans Namn talat hade. **20** Men
då Arnan vände sig, och såg Ängelen, han och hans
fyra söner med honom, gömde de sig bort; ty Arnan
tröskade vete. **21** Som nu David gick till Arnan, såg
Arnan och vardt varse David, och gick utaf ladone, och
tillbad David på sitt ansigte till jordena. **22** Och David
sade till Arnan: Gif mig ladones rum, att jag må bygga
Herranom ett altare deruppå; för fulla penningar skall
du få mig det, att plågan på folket må återvända. **23**
Arnan sade till David: Tag dig det, och gör, min herre
Konung, såsom dig täckes. Si, jag gifver också oxarna
till bränneoffret, och redskapen till ved, och hvete till
spisoffer; alltsamman gifver jag det. **24** Men Konung
David sade till Arnan: Icke så, utan för fulla penningar
vill jag köpat; ty jag vill icke taga det ditt är för Herranom,
och göra bränneoffer till gifvins. **25** Alltså gaf David
Arnan, för rummet, gyldene siktar till vigt sexhundrad.
26 Och David byggde dersammastäds Herranom ett
altare, och offrade bränneoffer och tackoffer; och då
han åkallade Herran, hörde han honom genom eld af
himmelen uppå bränneoffrets altare. **27** Och Herren
sade till Ängelen, att han skulle sticka sitt svärd i
skidona. **28** På samma tiden, då David såg, att Herren
hade hört honom uppå Arnans den Jebuseens plats,
offrade han der. **29** Ty Herrans tabernakel, som Mose i
öknene gjort hade, och bränneoffrets altare, var i den
tiden på höjdene i Gibeon. **30** Men David kunde icke gå
ditin för det, till att söka Gud; så var han förskräckt för
Herrans Ängels svärd.

22 Och David sade: Här skall Herrans Guds hus
vara, och detta altaret till Israels bränneoffer. **2**
Och David lät församla de främlingar, som i Israels land
voro, och beställde stenhuggare, till att hugga sten till
Guds hus byggning. **3** Och David tillredde mycket jern
till naglar åt dörrena i portomen, och hvad tillhopanaglas
skulle; och så mycken koppar, att han icke stod till
vägandes; **4** Och cedreträ utan tal; förty de af Zidon och
Tyro förde mycket cedreträ till David. **5** Ty David tänkte:
Min son Salomo är en ung pilt och späd; men huset,
som Herranom byggas skall, måste vara stort, att dess
namn och lof utgå må i all land derföre vill jag skaffa
honom virke. Alltså skaffade David mycket virke, förr än
han dödde. **6** Och han kallade sin son Salomo, och böd
honom bygga Herrans Israels Guds hus; **7** Och sade
till honom: Min son, jag hade i sinnet att bygga Herrans
mins Guds Namne ett hus. **8** Men Herrans ord kom till
mig, och sade: Du hafver mycket blod utgjutit, och fört
stort örlig: derföre skall du icke bygga mino Namne
hus, efter du så mycket blod utgjutit hafver för mig på
jordena. **9** Si, din son, som dig skall född varda, han
skall vara en rolig man; förty jag vill låta honom få ro för
alla hans fiendar allt omkring. Han skall heta Salomo;
ty jag skall gifva frid och rolighet öfver Israel uti hans
lifsdagar. **10** Han skall bygga mino Namne ett hus;
han skall vara min son, och jag skall vara hans fader,
och jag skall stadfästa hans Konungsliga stol öfver
Israel till evig tid. **11** Så varder nu, min son, Herren
med dig blifvandes, och du skall blifva lyckosam, att du
må bygga Herranom dinom Gud ett hus, såsom han
om dig sagt hafver. **12** Och Herren varder dig gifvandes
klokhet och förstånd, och skall befalla dig Israel, att du
skall hålla Herrans dins Guds lag. **13** Men då varder du
lyckosam, när du håller dig, att du gör efter de seder
och rätter, som Herren Mose budit hafver till Israel. Var
tröst och vid godt mod, frukta dig intet, och gif dig intet.
14 Si, jag hafver i minom fattigdom förskaffat till Herrans
hus hundradetusend centener guld och tusende resor
tusende centener silfver; dertill koppar och jern utan tal,
ty det är fast mycket. Hafver jag också beställt timber
och stenar, det kan du ännu föröka. **15** Så hafver du
många arbetare, stenhuggare och timbermän till sten
och trä, och allahanda kloka på allahanda verk; **16** På
guld, silfver, koppar och jern utan tal. Så statt nu upp,
och beställ det; Herren skall vara med dig. **17** Och
David böd allom öfverstom i Israel, att de skulle hjelpa
hans son Salomo: **18** Är icke Herren edar Gud med
eder, och hafver gifvit eder rolighet allt omkring? Ty
han hafver gifvit landsens inbyggare uti edra händer,
och landet är undergifvet vordet för Herranom, och för
hans folk. **19** Så gifver nu edor hjerta och edra själar,
till att söka Herran edar Gud; och står upp, och bygger
Herranom Gudi en helgedom, att man må bära Herrans
förbunds ark och de heliga Guds kärilen in uti huset,
som Herrans Namne skall bygdt varda.

23 Alltså gjorde David Salomo, sin son, till Konung
öfver Israel, då han gammal, och af lefvande
mätt var. **2** Och David församlade alla öfverstar i
Israel, och Presterna och Leviterna, **3** Att man skulle
räkna Leviterna, ifrå tretio år och derutöfver; och deras
tal var, ifrå hufvud till hufvud, det starke män voro,
åtta och tretio tusend; **4** Af hvilkom voro fyra och
tjugu tusend, som drefvo arbetet på Herrans hus; och
sextusend ämbetsmän och domare; **5** Och fyratusend
dörravaktare; och fyratusend lofsångare Herranom med
strängaspel, som jag till lofsång gjort hade. **6** Och
David gjorde en ordning ibland Levi barn, nämliga
ibland Gerson, Kehath och Merari. **7** Då Gersoniter
voro: Laedan och Simei. **8** Laedans barn: Den förste
Jehiel, Setam och Joel, de tre. **9** Men Simei barn voro:
Selomith, Hasiel och Haran, de tre. Desse voro de
ypperste ibland fäderna af Laedan. **10** Voro också
desse Simei barn: Jahath, Sina, Jeus och Beria. Desse
fyra voro ock Simei barn. **11** Jahath var den förste,
Sisa den andre. Men Jeus och Beria hade icke mång
barn; derföre vordo de räknade för ens faders hus.
12 Kehaths barn voro: Amram, Jizear, Hebron och
Ussiel, de fyra. **13** Amrams barn voro: Aaron och Mose.
Men Aaron vardt afskild, så att han vardt helgad till
det aldrahelgasta, han och hans söner, till evig tid, till
att röka för Herranom, och till att tjena och välsigna
i Herrans Namn i evig tid; **14** Och Mose, den Guds
mansens, barn vordo nämnde ibland de Leviters slägte.
15 Mose barn voro: Gersom och Elieser. **16** Gersoms
barn: Den förste var Sebuel. **17** Eliesers barn: Den
förste var Rehabia. Och Elieser hade inga annor barn;
men Rehabia barn voro mycket flere. **18** Jizears barn
voro: Selomith den förste. **19** Hebrons barn voro: Jeria
den förste, Amaria den andre, Jahasiel den tredje, och
Jekameam den fjerde. **20** Ussiels barn voro: Micha
den förste, och Jissija den andre. **21** Merari barn voro:
Maheli och Musi. Maheli barn voro: Eleazar och Kis.
22 Men Eleazar blef död, och hade inga söner, utan
döttrar; och Kis barn, deras bröder, togo dem. **23** Musi
barn voro: Maheli, Eder och Jeremoth, de tre. **24** Detta
äro Levi barn i deras faders hus, och de ypperste af
fäderna, som räknade vordo, efter namnens tal efter
hufvuden, hvilke gjorde de sysslor i ämbeten i Herrans
hus, ifrå tjugu år, och derutöfver. **25** Ty David sade:
Herren Israels Gud hafver gifvit sino folke ro, och skall
bo i Jerusalem till evig tid. **26** Leviterna behöfde ock
icke bära tabernaklet, med all dess redskap, efter
deras ämbete; **27** Utan, efter Davids yttersta ord, vordo
Levi barn räknade ifrå tjugu år, och derutöfver; **28**
Att de skulle stå under Aarons barnas händer, till att

tjena i Herrans hus, i gårdenom, och till kistorna, och
till reningen, och till allahanda helgedom, och till alla
ämbetens sysslor i Guds hus; 29 Och till skådobröd, till
semlomjöl, till spisoffer, till osyrade kakor, till pannor,
till halster, och till all vigt och mått; 30 Och till att stå
om morgonen, och tacka och lofva Herran; om aftonen
desslikes; 31 Och till att offra Herranom all bränneoffer
på Sabbatherna, nymånadom och högtidom, efter talet
och sättet, alltid för Herranom; 32 Att de skulle taga
vara på vaktena vid vittnesbördsens tabernakel, och
helgedomens; och Aarons barnas, deras bröders, till att
tjena i Herrans hus.

24 Men Aarons barnas ordning var denna: Aarons
barn voro Nadab, Abihu, Eleazar och Ithamar. 2
Men Nadab och Abihu blefvo döde inför deras fader,
och hade inga barn; och Eleazar och Ithamar vordo
Prester. 3 Och David skickade dem alltså, Zadok af
Eleazars barn, och Ahimelech af Ithamars barn, efter
deras tal och ämbete. 4 Och vordo Eleazars barn flere
funne till yppersta starka män än Ithamars barn. Och
han skickade dem alltså; nämliga sexton utaf Eleazars
barn, till öfverstar ibland deras fäders hus; och åtta
af Ithamars barn ibland deras fäders hus. 5 Och han
skifte dem efter lott, derföre, att både af Eleazars och
Ithamars barn voro öfverstar i helgedomenom, och
öfverstar för Gud. 6 Och skrifvaren Semaja, Nethaneels
son, utaf Leviterna, beskref dem för Konungenom,
och för öfverstarna, och för Zadok Prestenom, och för
Ahimelech, AbJathars son, och för öfversta fäderna
ibland Presterna och Leviterna; nämliga ett fadershus
för Eleazar, och det andra för Ithamar. 7 Och förste
lotten föll uppå Jojarib, den andre uppå Jedaja; 8 Den
tredje på Harim, den fjerde på Seorim; 9 Den femte
på Malchija, den sjette på Mijamin; 10 Den sjunde på
Hakkoz, den åttonde på Abia; 11 Den nionde på Jesua,
den tionde på Sechania; 12 Den ellofte på EljaSib,
den tolfte på Jakim; 13 Den trettonde på Huppa, den
fjortonde på Jesebeab; 14 Den femtonde på Bilga, den
sextonde på Immer; 15 Den sjuttonde på Hesir, den
adertonde på Happizez; 16 Den nittonde på Petahja,
den tjugonde på Jeheskel; 17 Den förste och tjugonde
på Jachin, den andre och tjugonde på Gamul; 18
Den tredje och tjugonde på Delaja, den fjerde och
tjugonde på Mahasia. 19 Detta är ordningen efter deras
ämbeten, till att gå i Herrans hus efter deras sätt,
under deras fader Aaron, såsom Herren Israels Gud
dem budit hade. 20 Men utaf de andra Levi barn, af
Amrams barn var Subael. Af Subaels barn var Jehdeja.
21 Af Rehabia barn var den förste Jissija. 22 Men af
de Jizeariter var Selomoth. Af Selomoths barn var
Jahath. 23 (Hebrons) barn voro: Jeria den förste,
Amaria den andre, Jahasiel den tredje, Jekameam den
fjerde. 24 Ussiels barn voro: Micha. Utaf Micha barn var
Samir. 25 Micha broder var Jissija. Utaf Jissija barn var
Zacharia. 26 Merari barn voro: Maheli och Musi; hans
son var Jaasia. 27 Merari barn, af Jaasia, hans son,
voro: Soham, Saccur och Ibri. 28 Men Maheli hade
Eleazar, och Eleazar hade inga söner. 29 Af Kis: Kis
barn voro: Jerahmeel. 30 Musi barn voro: Maheli, Eder
och Jerimoth. Detta äro de Leviters barn, i deras faders
hus. 31 Och man kastade också för dem lott, bredovid
deras bröder Aarons barn, inför Konung David och
Zadok, och Ahimelech, och inför de öfversta fäderna af
Prestomen och Levitomen, dem minsta brodrenom så
väl som dem öfversta af fäderna.

25 Och David, samt med härhöfvitsmännerna,
afskiljde till ämbete af Assaphs barn, Heman
och Jeduthun, de Propheterna med harpor, psaltare
och cymbaler; och de vordo talde till verket, efter
sitt ämbete: 2 Utaf Assaphs barn: Saccur, Joseph,
Nethania, Asarela, Assaphs barn, under Assaph, som
propheterade när Konungen. 3 Af Jeduthun: Jeduthuns
barn voro: Gedalia, Zeri, Jesaja, Hasabia, Mattithia,
de sex, under deras fader Jeduthun, med harpor,
hvilke propheterade till att tacka och lofva Herran. 4
Af Heman: Hemans barn voro: Bukkija, Matthania,
Ussiel, Sebuel, Jerimoth, Hanania, Hanani, Eliatha,
Giddalthi, RomamthiEser, Josbekasa, Mallothi, Hothir
och Mahasioth. 5 Desse voro alle Hemans barn,
Konungens Siares i Guds ordom, till att upphöja hornet;
ty Gud hade gifvit Heman fjorton söner och tre döttrar.
6 Desse voro alle under deras fäder Assaph, Jeduthun
och Heman, till att sjunga i Herrans hus med cymbaler,
psaltare och harpor, efter ämbetet i Guds hus när
Konungen; 7 Och talet på dem, med deras bröder,
som i Herrans sång lärde voro, allesammans mästare,
tuhundrad åtta och åttatio. 8 Och de kastade lott
öfver deras ämbete, dem minsta såsom dem största;
mästarenom såsom lärjunganom. 9 Och den förste
lotten föll på Joseph under Assaph; den andre på
Gedalia, med hans bröder och söner, de voro tolf; 10
Den tredje på Saccur, med hans söner och bröder, de
voro tolf; 11 Den fjerde på Jizri, med hans söner och
bröder, de voro tolf; 12 Den femte på Nethania, med
hans söner och bröder, de voro tolf; 13 Den sjette på
Bukkija, med hans söner och bröder, de voro tolf; 14
Den sjunde på Jesarela, med hans söner och bröder,
de voro tolf; 15 Den åttonde på Jesaja, med hans söner
och bröder, de voro tolf; 16 Den nionde på Matthania,
med hans söner och bröder, de voro tolf; 17 Den tionde
på Simei, med hans söner och bröder, de voro tolf; 18
Den ellofte på Asareel, med hans söner och bröder, de
voro tolf; 19 Den tolfte på Hasabia, med hans söner och
bröder, de voro tolf; 20 Den trettonde på Subael, med

hans söner och bröder, de voro tolf; 21 Den fjortonde
på Mattithia, med hans söner och bröder, de voro tolf;
22 Den femtonde på Jeremoth, med hans söner och
bröder, de voro tolf; 23 Den sextonde på Hanania, med
hans söner och bröder, de voro tolf; 24 Den sjuttonde
på Josbekasa, med hans söner och bröder, de voro
tolf; 25 Den adertonde på Hanani, med hans söner och
bröder, de voro tolf; 26 Den nittonde på Mallothi, med
hans söner och bröder, de voro tolf; 27 Den tjugonde
på Elijatha, med hans söner och bröder, de voro tolf;
28 Den förste och tjugonde på Hothir, med hans söner
och bröder, de voro tolf; 29 Den andre och tjugonde på
Giddalthi, med hans söner och bröder, de voro tolf; 30
Den tredje och tjugonde på Mahasioth, med hans söner
och bröder, de voro tolf; 31 Den fjerde och tjugonde på
RomamthiEser, med hans söner och bröder, de voro
tolf.

26 Om dörravaktarenas ordning: Utaf de Korhiter
var Meselemia, Kore son, af Assaphs barnom. 2
Meselemia barn voro desse: Den förstfödde Zacharia,
den andre Jediael, den tredje Sebadja, den fjerde
Jathniel, 3 Den femte Elam, den sjette Johanan,
den sjunde Eljoenai. 4 Men ObedEdoms barn voro
desse: Den förstfödde Semaja, den andre Josabad, den
tredje Joah, den fjerde Sacar, den femte Nethaneel, 5
Den sjette Ammiel, den sjunde Isaschar, den åttonde
Peulthai; ty Gud hade välsignat honom. 6 Och hans
sone Semaja vordo ock söner födde, som i deras fäders
hus regerade; ty de voro starke hjeltar. 7 Så voro nu
Semaja barn: Othni, Rephael, Obed, och Elsabad,
hvilkens bröder mägtige män voro, Elihu och Semachia.
8 Desse voro alle utaf ObedEdoms barn; de med deras
barn och bröder, mägtige män, skicklige till ämbete,
två och sextio af ObedEdom. 9 Meselemia hade barn
och bröder, mägtige män, aderton. 10 Men Hosa utaf
Merari barnom hade barn: Den ypperste Simri; ty den
förstfödde var icke till, derföre satte hans fader honom
främst; 11 Den andre Hilkia, den tredje Tebalia, den
fjerde Zacharia. All Hosa barn och bröder voro tretton.
12 Detta är dörravaktarenas ordning, bland höfdingarna
i ämbetet med deras bröder, till att tjena i Herrans
hus. 13 Och lotten vardt kastad dem litsla såväl som
dem stora, i deras fäders hus till hvarjo dörrena. 14
Den lotten österut föll på Selemia; men hans sone
Zacharia, hvilken en klok och rådig man var, kastade
man lotten, och honom föll norrut; 15 Men ObedEdom
söderut, och hans sönom vid huset Asuppim; 16 Och
Suppim och Hosa, vesterut vid dörrena Sallecheth, på
bränneoffers vägenom, der vakterna vid hvarandra stå.
17 Österut voro sex af Leviterna, norrut fyra om dagen,
söderut fyra om dagen; men vid Asuppim ju två och
två; 18 Vid Parbar, vesterut, fyra på vägenom, och
två vid Parbar. 19 Detta är dörravaktarenas ordning,
ibland de Korhiters barn, och Merari barn. 20 Utaf
Leviterna var Ahija öfver halvorna i Guds hus; och öfver
de håfvor, som helgada vordo. 21 Af Laedans barn,
de Gersoniters barn; af Laedan voro höfdingar ibland
fäderna, nämliga de Jehieliter. 22 De Jehieliters barn
voro: Setham och hans broder Joel, öfver Herrans hus
håfvor. 23 Utaf de Amramiter, Jizeariter, Hebroniter och
Asieliter, 24 Var Sebuel, Gersoms son, Mose sons, en
Förste öfver håfvorna. 25 Men hans broder Elieser
hade en son Rehabia. Hans son var Jesaja; hans son
var Joram; hans son var Sichri; hans son var Selomith.
26 Den samme Selomith och hans bröder voro öfver
alla de helgada tings håfvor, hvilka Konung David
helgade, och de öfverste fäderna ibland de öfversta
öfver tusende och öfver hundrade, och de öfverste i
härenom. 27 Utaf strid och rof hade de helgat det, till
att förbättra Herrans hus. 28 Desslikes allt det Samuel
Siaren, och Saul Kis son, och Abner, Ners son, och
Joab, ZeruJa son, helgat hade; allt det helgada var
under Selomiths hand, och hans bröders. 29 Utaf de
Jizeariter var Chenanja med sina söner, till de verk
utantill, öfver Israel befallningsmän och domare. 30 Utaf
de Hebroniter var Hasabia och hans bröder, mägtige
män, tusende och sjuhundrade, öfver Israels ämbete,
på desso sidone Jordan vesterut, till allahanda Herrans
sysslo, och till att tjena Konungenom. 31 Var ock ibland
de Hebroniter Jeria, den ypperste ibland de Hebroniter,
af fäderna i hans ätt. Det vordo ock af dem sökte och
funne, uti fyrationde årena af Davids rike, mägtige män,
i Jaeser i Gilead; 32 Och deras bröder, mägtige män,
tutusend och sjuhundrad öfverste fäder. Och David
satte dem öfver de Rubeniter, Gaditer, och öfver den
halfva slägtena Manasse, till all Guds och Konungens
ärende.

27 Men Israels barn efter sitt tal voro höfdingar öfver
fäderna, och öfver tusende, och öfver hundrade;
och ämbetsmän, som på Konungen vaktade, efter
deras ordning, till att draga till och frå, hvar i sin månad,
i hvar månad om året. Hvart skiftet hade fyra och tjugu
tusend. 2 Öfver första skiftet i första månadenom var
Jasabeam, Sabdiels son; och i hans skifte voro fyra
och tjugu tusend. 3 Men af Perez barnom var den
öfverste öfver alla höfvitsmännerna i härarna i första
månadenom. 4 Öfver det skiftet i den andra månaden
var Dodai den Ahohiten; och Mikloth var Förste öfver
hans skifte; och i hans skifte voro fyra och tjugu tusend.
5 Den tredje härhöfvitsmannen i tredje månadenom, den
öfverste, var Benaja, Jojada Prestens son; och i hans
skifte voro fyra och tjugu tusend. 6 Denne är Benaja,
den hjelten ibland tretio, och öfver tretio; och hans
skifte var under hans son Ammisabad. 7 Den fjerde i

fjerde månadenom var Asahel, Joabs broder, och efter
honom Sebadia, hans son; och i hans skifte voro fyra
och tjugu tusend. 8 Den femte i femte månadenom var
Samhuth den Jisrahiten; och i hans skifte voro fyra och
tjugu tusend. 9 Den sjette i sjette månadenom var Ira,
Ikkes den Thekoitens son; och i hans skifte voro fyra
och tjugu tusend. 10 Den sjunde i sjunde månadenom
var Helez den Peloniten, af Ephraims barn; och i hans
skifte voro fyra och tjugu tusend. 11 Den åttonde i
åttonde månadenom var Sibbechai den Husathiten, af
de Sarhiter; och i hans skifte voro fyra och tjugu tusend.
12 Den nionde i nionde månadenom var Abieser den
Anthothiten, af Jemini barn; och i hans skifte voro fyra
och tjugu tusend. 13 Den tionde i tionde månadenom
var Maharai den Netophathiten, af de Serahiter; och i
hans skifte voro fyra och tjugu tusend. 14 Den ellofte i
ellofte månadenom var Benaja den Pirgathoniten, af
Ephraims barn; och i hans skifte voro fyra och tjugu
tusend. 15 Den tolfte i tolfte månadenom var Heldai
den Netophathiten, af Athniel; och i hans skifte voro
fyra och tjugu tusend. 16 Öfver Israels slägter voro
desse: För de Rubeniter var Förste Elieser, Sichri son;
för de Simeoniter var Sephatia, Maacha son; 17 För
de Leviter var Hasabia, Kemuels son; för de Aaroniter
var Zadok; 18 För Juda var Elihu af Davids bröder;
för Isaschar var Omri, Michaels son; 19 För Sebulon
var Jismaja, Obadja son; för Naphthali var Jerimoth,
Asriels son; 20 För Ephraims barn var Hosea, Asasia
son; för den halfva slägtene Manasse var Joel, Phedaja
son; 21 För den halfva slägtene Manasse i Gilead var
Jiddo, Zacharia son; för BenJamin var Jaasiel, Abners
son; 22 För Dan var Asarel, Jerohams son Detta äro de
Förstar för Israels slägter. 23 Men David tog intet tal af
dem som voro tjugu åra, och der för nedan; ty Herren
hade sagt, att han skulle föröka Israel såsom stjernorna
på himmelen. 24 Men Joab, ZeruJa son, hade begynt
räkna, och lyktade det icke; ty en vredo kom fördenskull
öfver Israel, derföre kom det talet icke uti Konung
Davids Chrönico. 25 Öfver Konungens håfvor var
Asmaveth, Adiels son; och öfver de håfvor på landena,
i städer, byar och slott, var Jonathan, Ussija son. 26
Öfver åkermännerna till landsbruket var Esri, Chelubs
son. 27 Öfver vingårdarna var Simei den Ramathiten;
öfver vinkällarena och vinet var Sabdi den Siphmiten.
28 Öfver oljogårdarna, och mulbärträ i markene var
BaalHanan den Gederiten; öfver oljona var Joas. 29
Öfver den boskap, som i bet var i Saron, var Sithrai den
Saroniten; men öfver den boskap i dalomen var Saphat,
Adlai son. 30 Öfver camelarna var Obil den Ismaeliten;
öfver åsnarna var Jehdeja den Meronothiten. 31 Öfver
fåren var Jasis den Hagariten, Desse voro alle öfverstar
öfver Konung Davids ägodelar. 32 Men Jonathan,
Davids faderbroder, var rådgifvare, hofmästare och
canceller; Jehiel, Hachmoni son, var när Konungens
barnom. 33 Achitophel var ock Konungens rådgifvare;
Husai den Arachiten var Konungens vän. 34 Efter
Achitophel var Jojada, Benaja son, och AbJathar; men
Joab var Konungens härhöfvitsman.

28 Och David församlade till Jerusalem alla Israels
öfverstar, nämliga Förstarna för slägterna,
Förstarna för skiften, som på Konungen vaktade;
Förstarna öfver tusende, och öfver hundrade; Förstarna
öfver Konungens och hans söners ägodelar och boskap;
med kamererare, krigsmän och alla mägtiga män. 2
Och Konung David stod upp på sina fötter, och sade:
Hörer härtill, mine bröder, och mitt folk: Jag hafver tagit
mig före att bygga ett hus, der Herrans förbunds ark uti
hvilas skulle, och en fotapall till vår Guds fötter, och
hade redt mig till att bygga; 3 Men Gud lät säga mig:
Du skall icke bygga mino Namne hus; förty du äst en
krigsman, och hafver blod utgjutit. 4 Nu hafver Herren
Israels Gud utvalt mig utu hela mins faders hus, att jag
skulle vara Konung öfver Israel till evig tid; ty han hafver
utvalt Juda till ett Förstadöme; och i Juda huse, mins
faders hus, och ibland mins faders barn hafver han haft
ynnest till mig, så att han gjorde mig till Konung öfver
hela Israel; 5 Och ibland alla, mina söner (ty Herren
hafver gifvit mig många söner) hafver han utvalt min
son Salomo, att han sitta skall på Herrans rikes stol
öfver Israel; 6 Och hafver sagt till mig: Din son Salomo
skall bygga mitt hus och gårdar; ty jag hafver utvalt
mig honom till son, och jag skall vara hans fäder; 7
Och skall stadfästa hans rike i evig tid, om han håller
uppå att göra efter min bud och rätter, såsom i denna
dag tillgår. 8 Nu inför hela Israel Herrans menighet,
och för vår Guds öron, så håller och söker all Herrans
edars Guds bud; på det I mågen besitta detta goda
landet, och ärfva det till edor barn efter eder, till evig
tid. 9 Och du, min son Salomo, känn dins faders Gud,
och tjena honom af allt hjerta, och af en välviljog själ;
ty Herren ransakar all hjerta, och förstår alla tankars
uppsåt. Om du söker honom, så finner du honom; om
du öfvergifver honom, så förkastar han dig till evig tid.
10 Så se nu till, ty Herren hafver utvalt dig, att du skall
bygga honom ett hus till helgedom. Var tröst, och gör
så. 11 Och David gaf sinom son Salomo en eftersyn till
förhuset, och till sitt hus, och till maken, och till salen,
och till kamrar innantill, och till nådastolens hus; 12
Dertill en eftersyn till allt det i hans sinne var, nämliga
till gården åt Herrans hus, och till all maken omkring, till
håfvorna i Guds hus, och de, helgada tings håfvor; 13
Till Presternas och Leviternas skifte, och till alla sysslor
i ämbeten uti Herrans hus, och till alla tjenstenes käril
i Herrans hus. 14 Guld efter gulds vigt, till allahanda
tyg i hvart ämbetet, och allahanda silftyg, efter vigt,

till allahanda redskap i hvart ämbetet; 15 Och vigt
till gyldene ljusastakar och gyldene lampor, hvarjom
ljusastaka och hans lampor sina vigt; sammalunda ock
till silfljusastakar gaf han vigt, till ljusastaka och hans
lampor, efter hvars ljusastakans ämbete. 16 Gaf han
desslikes guld till skådobrödsborden, till hvart bordet
sina vigt; sammalunda ock silfver till silfborden; 17
Och klart guld till gafflar, backen och kannor; och till
gyldene skålar, hvar skål sina vigt; och till silfskålar,
hvar skål sina vigt; 18 Och till rökaltaret sina vigt,
det aldraklaresta guld; och en eftersyn till vagnen
för de gyldene Cherubim, så att de uträckte sig, och
öfvertäckte Herrans förbunds ark. 19 Alltsammans,
sade han, är mig gifvet, beskrifvet af Herrans hand,
som mig underviste all eftersynenes verk. 20 Och David
sade till sin son Salomo: Var tröst och frimodig, och
gör så; frukta dig intet, och var icke förskräckt; Herren
Gud, min Gud, skall vara med dig, och skall icke draga
sina hand ifrå dig, eller förlåta dig, allt intill du all verk
till ämbeten i Herrans hus fullkomnat hafver. 21 Si,
Presternas och Leviternas ordning till all ämbeten i
Guds hus, äro med dig i all ärende, och äro viljoge och
förståndige till all ämbeten; dertill Förstarna och allt
folket i alla dina handlingar.

29 Och Konung David sade till hela menigheten:
Gud hafver utvalt Salomo, en af mina söner, den
ännu ung och späd är; men verket är stort, ty det är icke
ens menniskos boning, utan Herrans Guds. 2 Men jag
hafver utaf alla mina krafter beredt till Guds hus, guld
till gyldene, silfver till silfvers, koppar till koppars, jern till
jerns, trä till träs redskap; onichstenar, infattada rubiner
och spräcklota stenar, och allahanda ädla stenar, och
marmorsten ganska mycket. 3 Derutöfver, af ynnest
till mins Guds hus, hafver jag det mitt eget är, guld
och silfver; 4 Tretusend centener guld af Ophir, och
sjutusend centener klart silfver, det gifver jag till Guds
helga hus, utöfver allt det jag förskickat hafver till att
öfverdraga väggarna i husen; 5 Så att af guld blifver det
af guld vara skall, och af silfver det af silfver vara skall,
och till allahanda verk igenom mästarenas hand. Och
ho är nu i dag friviljog till att fylla sina hand Herranom?
6 Då voro Förstarna för fäderna, Förstarna för Israels
slägter, Förstarna öfver tusend och öfver hundrad,
och Förstarna öfver Konungsärenden, friviljoge; 7 Och
gåfvo till ämbeten i Guds hus femtusend centener guld,
och tiotusend gylden, och tiotusend centener koppar,
och hundradetusend centener jern. 8 Och när hvilkom
stenar funne vordo, dem gåfvo de till håfvor uti Herrans
hus, under Jehiels hand, den Gersonitens. 9 Och folket
var gladt, att de så friviljoge voro; ty de gåfvo Herranom
af allo hjerta friviljoge. Och Konung David fröjdade sig
desslikes högeliga; 10 Och lofvade Herran, och sade
inför hela menighetene: Lofvad vare du, Herre, Israels
vår foders Gud, ifrån evighet till evighet. 11 Dig, Herre,
tillhörer majestät och magt, härlighet, seger och tack;
ty allt det i himmelen och på jordene är, det är ditt;
ditt, Herre, är riket, och du äst upphöjd öfver all ting till
en öfversta. 12 Dine äro rikedomar och härlighet för
dig, du råder öfver all ting; i dine hand står kraft och
magt, i dine hand står det att göra hvar och en stor
och stark. 13 Nu, vår Gud, vi tacke dig, och prise dins
härlighets Namn. 14 Ty hvad är jag, hvad är mitt folk,
att vi skulle åstadkomma kraft till att gifva friviljeliga,
såsom nu tillgår? Ty af dig är det allt kommet, och
af dine hand hafve vi det gifvit dig. 15 Förty vi äre
främlingar och utländningar för dig, såsom alle våre
fäder; vårt lefvande på jordene är såsom en skugge,
och dväljs intet. 16 Herre vår Gud, all denna hopen,
som vi tillskickat hafve till att bygga dino helgo Namne
ett hus, är kommen ifrå dine hand; och ditt är det allt. 17
Jag vet, min Gud, att du pröfvar hjertat, och enfaldighet
är dig täck; derföre hafver jag allt detta utaf enfaldigo
hjerta friviljeliga gifvit; och hafver nu sett med glädje ditt
folk, som här för handene är, att det hafver friviljeliga
gifvit dig. 18 Herre, våra fäders Abrahams, Isaacs och
Israels Gud, bevara evinnerliga sådana håg och sinne
i dins folks hjerta, och skicka deras hjerta till dig. 19
Och minom son Salomo gif ett rättsinnigt hjerta, att han
håller din bud, vittnesbörd och rätter, att han det allt
gör, och bygger denna boning, som jag skickat hafver.
20 Och David sade till hela menighetena: Lofver Herran
edar Gud. Och hela menigheten lofvade Herran deras
fäders Gud, och bugade sig, och tillbådo Herran och
Konungen. 21 Och de offrade Herranom offer; och
den andra morgonen offrade de Herranom bränneoffer,
tusende stutar, tusende vädrar, tusende lamb, med
deras drickoffer; och offrade all hopen i hela Israel; 22
Och åto och drucko den samma dagen för Herranom
med stora glädje, och gjorde annan gången Salomo,
Davids son, till Konung, och smorde honom Herranom
till en Första, och Zadok till Prest. 23 Alltså satt Salomo
på Herrans stol, en Konung i sins faders Davids stad,
och vardt lyckosam, och all Israel var honom hörsam.
24 Och alle öfverstar och väldige, desslikes all Konung
Davids barn, gåfvo sig under Konung Salomo. 25 Och
Herren gjorde Salomo ju större och större för hela
Israel, och gaf honom ett härligit rike, att ingen för
honom sådant öfver Israel haft hade. 26 Så var nu
David, Isai son, Konung öfver hela Israel. 27 Men tiden,
som han öfver Israel Konung var, var fyratio år. I Hebron
regerade han sju år, och i Jerusalem tre och tretio år; 28
Och blef död i godom ålder, mätt af lefvande, rikedomar
och äro; och hans son Salomo vardt Konung i hans
stad. 29 Men Konung Davids gerningar, både de första
och de sista, si, de äro skrifna ibland Samuels den

Siarens gerningar, och ibland den Prophetens Nathans
gerningar, och ibland Gads den Siarens gerningar; **30**
Med allt hans rike, välde och tid, som under honom
förlupen är, både öfver Israel och all rike i landen.

2 Krönikeboken

1 Och Salomo, Davids son, vardt i sitt rike förstärkt,
och Herren hans Gud var med honom, och gjorde
honom ju större och större. **2** Och Salomo talade
med hela Israel, med de öfverstar öfver tusend och
hundrade, med domare och alla Förstar i Israel, med
de öfversta fäder; **3** Att de skulle gå, Salomo och hela
menigheten med honom, bort till den höjden, som i
Gibeon var; ty der var Guds vittnesbörds tabernakel,
som Mose Herrans tjenare gjort hade i öknene. **4** Ty
Guds ark hade David uppfört ifrå KiriathJearim, dit han
för honom tillredt hade; förty han hade honom uppslagit
ett tabernakel i Jerusalem. **5** Men det kopparaltaret
som Bezaleel, Uri son, Hurs sons, gjort hade, var der
för Herrans tabernakel; och Salomo och menigheten
plägade söka det. **6** Och Salomo offrade för Herranom
på kopparaltaret, som der för dörrene af vittnesbördsens
tabernakel stod, tusende bränneoffer. **7** I samma
nattene syntes Gud Salomo, och sade till honom: Bed,
hvad skall jag gifva dig? **8** Och Salomo sade till Gud:
Du hafver gjort stora barmhertighet med minom fader
David, och hafver gjort mig till Konung i hans stad. **9**
Så låt nu, Herre Gud, din ord varda sann till min fader
David; ty du hafver gjort mig till Konung öfver ett folk,
det så mycket är som stoftet på jordene. **10** Så gif mig
nu vishet och förstånd, att jag för detta folket må gå ut
och in; ty ho förmår döma detta ditt myckna folk? **11** Då
sade Gud till Salomo: Efter du hafver detta i sinnet, och
hafver icke bedit om rikedomar, eller ägodelar, eller om
härlighet, eller om dina fiendars själar, eller om långt lif;
utan hafver bedit om visdom och förstånd, att du må
döma mitt folk, der jag dig en Konung öfver gjort hafver;
12 Så vare dig visdom och förstånd gifvet; dertill vill
jag ock gifva dig rikedomar, ägodelar och härlighet, så
att din like ibland Konungarna för dig icke varit hafver,
ej heller varda skall efter dig. **13** Alltså kom Salomo
ifrå höjdene, som i Gibeon var, till Jerusalem, ifrå
vittnesbördsens tabernakel, och regerade öfver Israel.
14 Och Salomo församlade sig vagnar och resenärar,
så att han åstadkom tusende och fyrahundrade vagnar,
och tolftusend resenärar, och lät dem uti vagnsstäderna,
och när Konungenom i Jerusalem. **15** Och Konungen
gjorde, att silfver och guld var i Jerusalem så mycket
som stenar; och cedreträ så mycket som mulbärsträ i
dalarna. **16** Och man förde Salomo hästar utur Egypten,
och allahanda varor. Och Konungens köpmän köpte
samma varor; **17** Och förde dem utur Egypten, hvar
vagn för sexhundrad silfpenningar, och hvar häst för
hundrade och femtio; alltså förde man dem ock till alla
de Hetheers Konungar, och till de Konungar i Syrien,
genom deras hand.

2 Och Salomo satte sig före att bygga Herrans
namne ett hus, och ett sins rikes hus; **2** Och
afräknade sjutiotusend män till bördor, och åttatiotusend
timbermän uppå berget, och tretusend och sexhundrad
befallningsmän öfver dem. **3** Och Salomo sände till
Hyram, Konungen i Tyro, och lät säga honom: Såsom
du med minom fader David gjorde, och sände honom
cedreträ, att han skulle bygga sig ett hus, der han uti bo
skulle; **4** Si, jag vill bygga Herrans mins Guds Namne
ett hus, att honom må helgadt varda, till att röka god
rökverk för honom, och till alltid bereda skådobröd,
och bränneoffer om morgon och afton, på Sabbather
och nymånader, och på Herrans vår Guds högtider;
till evig tid för Israel. **5** Och det hus, som jag bygga
vill, skall vara stort; förty vår Gud är större än alle
gudar. **6** Men ho är dess mägtig, att han bygger honom
hus? Ty himmelen och alla himlars himlar kunna icke
begripa honom. Ho skulle då jag vara, att jag skulle
bygga honom hus? Utan att man må röka för honom.
7 Så sänd mig nu en vis man, till att arbeta på guld,
silfver, koppar, jern, skarlakan, rosenrödt, gult silke, och
den som kan utgrafva med de visa, som när mig äro i
Juda och Jerusalem, hvilka min fader David beställt
hafver. **8** Och sänd mig cedreträ, furoträ och hebenträ
af Libanon; förty jag vet, att dine tjenare kunna hugga
trä på Libanon; och si, mine tjenare skola vara med
dina tjenare; **9** Att man tillreder mig mycket trä; ty huset,
som jag bygga vill, skall vara stort och härligit. **10** Och
si, jag vill gifva dina tjenare timbermannomen, som trä
hugga, tjugutusend corar stött hvete, och tjugutusend
corar bjugg, och tjugutusend bath vin, och tjugutusend
bath oljo. **11** Då sade Hyram, Konungen i Tyro, genom
skrifvelse, och sände till Salomo: Derföre, att Herren
hafver sitt folk kärt, hafver han gjort dig till Konung
öfver dem. **12** Och Hyram sade ytterligare: Lofvad vare
Herren Israels Gud, som himmel och jord gjort hafver,
att han gifvit hafver Konung David en visan, klokan
och förståndigan son, som Herranom ett hus, och ett
sins rikes hus bygga må. **13** Så sänder jag nu en visan
man, som förstånd hafver, nämliga Hyram Abiv; **14** Ene
qvinnos son utaf Dans döttrar, och hans fader hade
varit en Tyrer; han kan arbeta på guld, silfver, koppar,
jern, sten, trä, skarlakan, gult silke, linnet, rosenrödt:
och allahanda utgrafva, och göra allahanda konsteliga,
det man honom föregifver, med dina visa, och med
mins herras Konung Davids dins faders visa. **15** Så
sände nu min herre hvete, bjugg, oljo och vin, till sina
tjenare, såsom han sagt hafver; **16** Så vilje vi hugga trä
på Libanon, så mycket som behöfves, och vilje låta det
lägga i flottar i hafvet, in åt Japho; dädan må du låta
föra det upp till Jerusalem. **17** Och räknade Salomo
alla främlingar i Israels land, efter det tal då David hans
fader dem räknade; och vordo funne hundrade och

femtio tusend, tretusend och sexhundrad. 18 Och han
gjorde af dem sjutiotusend dragare, och åttatiotusend
huggare på bergena, och tretusend och sexhundrad
befallningsmän, som folket vid arbetet höllo.

3 Och Salomo begynte till att bygga Herrans hus i
Jerusalem, på Moria berg, det David hans fader
utvist var, hvilket David tillredt hade för rum, på Arnans
plats den Jebuseens; 2 Och tog till att bygga i dem
andra månadenom, den andra dagen i fjerde årena
af sitt rike. 3 Och alltså lade Salomo grundvalen, till
att bygga Guds hus: i förstone, längden sextio alnar,
bredden tjugu alnar. 4 Och förhuset, för breddene af
huset, var tjugu alnar långt, höjden var hundrade och
tjugu alnar; och bedrog det innantill med klart guld.
5 Men det stora huset bedrog han med furoträ, och
bedrog det med bästa guld, och gjorde deruppå palmar
och kedjoverk. 6 Och bedrog huset med ädla stenar
till prydelse; och guldet var Parvaims guld. 7 Och
han bedrog huset, bjelkarna, dörrträn, väggarna och
dörrarna med guld, och lät skära Cherubim på väggarna.
8 Han gjorde desslikes huset till det aldrahelgasta; dess
längd var tjugu alnar efter husets bredd, och dess
bredd var ock tjugu alnar; och bedrog det med bästa
guld, vid sexhundrade centener. 9 Gaf han också till
naglar femtio siklar guld i vigt; och bedrog salarna med
guld. 10 Han gjorde ock uti dess aldrahelgastas huse
två Cherubim, efter snickarekonst, och bedrog dem
med guld. 11 Och längden af Cherubims vingar var
tjugu alnar; så att en vingen hade fem alnar, och kom
intill väggena af huset; den andre vingen hade ock
fem alnar, och kom intill vingan af den andra Cherub.
12 Alltså hade ock en vingen af den andra Cherub
fem alnar, och kom intill väggena af huset; och hans
andre vinge ock fem alnar, och kom intill vingan af den
andra Cherub; 13 Så att desse Cherubims vingar voro
utsträckte tjugu alnar; och de stodo på sina fötter, och
deras ansigte voro vänd åt huset. 14 Han gjorde ock
en förlåt af gult verk, skarlakan, rosenrödt och linverk,
och gjorde Cherubim deruppå. 15 Och han gjorde
framför huset två stodar, fem och tretio alnar höga,
och knappen der ofvanuppå fem alnar; 16 Och gjorde
kedjoverk till choren, och satte ofvanuppå stoderna,
och gjorde hundrade granatäple, och satte dem i det
kedjoverket; 17 Och reste de stoderna uppför templet,
ena på den högra, och den andra på den venstra
sidone; och kallade den på högra sidone Jachin, och
den på venstra Boas.

4 Han gjorde ock ett kopparaltare, tjugu alnar långt och
bredt, och tio alnar högt. 2 Och han gjorde ett gjutet
haf, tio alnar bredt, ifrå den ena bräddene till den andra,
rundt omkring, och fem alnar högt, och måttet omkring
var tretio alnar. 3 Och oxabeläte voro der nedan under,
allt omkring; och voro två radar krusering omkring
hafvet, det tio alnar bredt var, hvilke vidgjutne voro. 4
Och det stod så på de tolf oxar, att tre vändes norrut,
tre vesterut, tre söderut, och tre österut, och hafvet der
ofvanuppå; och bakdelen af dem allom var inunder. 5
Tjockheten deraf var en tvärhand, och dess brädd var
såsom ens bägares brädd, och en utsprungen ros; och
det höll tretusend bath. 6 Och han gjorde tio kettlar, af
dem satte han fem på högra sidone, och fem på den
venstra, till att två derutinnan hvad som bränneoffer
tillhörde, att de skulle kasta det deruti; men hafvet var
till att Presterna skulle två sig deruti. 7 Han gjorde
ock tio gyldene ljusastakar, såsom de vara skulle, och
satte dem i templet, fem på den högra, och fem på
den venstra sidone. 8 Ock gjorde han tio bord, och
satte dem i templet, fem på högra, och fem på venstra
sidone; och han gjorde hundrade gyldene bäcken. 9
Han gjorde ock en gård för Presterna, och en stor gård,
och dörrar i gårdenom; och öfverdrog dörrarna med
koppar; 10 Och satte hafvet på högra sidone österut,
sunnantill. 11 Och Hyram gjorde grytor, skoflar, och
bäcken. Alltså lyktade Hyram arbetet, som Konung
Salomo hade fått honom, på Guds hus; 12 Nämliga
de två stodar, med bukar, och knappar ofvanpå båda
stoderna, och de båda vridna gjordar, till att betäcka
båda bukarna åt knapparna, ofvanpå stoderna; 13 Och
de fyrahundrade granatäplen på de båda vridna gjordar,
två radar granatäple på hvarjo gjordene, till att betäcka
båda knapparnas bukar, som ofvanpå stoderna voro.
14 Ock gjorde han stolar, och kettlar uppå stolarna; 15
Och ett haf, och tolf oxar derunder. 16 Dertill grytor,
skonar, gafflar och all deras tyg, gjorde Hyram Abiv åt
Konung Salomo, till Herrans hus, utaf klar koppar. 17 I
den ängden vid Jordan lät Konungen gjuta dem i lerjord,
emellan Succoth och Zeredatha. 18 Och Salomo gjorde
all denna tygen ganska mång; så att vigten af den
koppar icke utfrågas kunde. 19 Och Salomo gjorde
all tyg till Guds hus, nämliga gyldene altaret, bord till
skådobröd; 20 Ljusastakarna med deras lampor, af
klart guld, att de skulle brinna för chorenom, såsom det
borde; 21 Och de blommor vid lamporna, och de näpor
voro af guld; allt var af rent guld. 22 Dertill knifvar,
bäcken, slefvar och släcketyg, voro af klart guld; och
ingången, och hans dörr innantill, åt det aldrahelgasta,
och dörrarna till tempelshuset, voro af guld.

5 Alltså vardt allt arbetet fullkomnadt, som Salomo
gjorde på Herrans hus. Och Salomo lät komma
derin allt det hans fader David helgat hade, nämliga
silfver och guld, och allahanda tyg; och lade det in uti
fataburen i Guds hus. 2 Då församlade Salomo alla
äldsta i Israel, alla höfdingar i slägterna, Förstar för
fäderna i Israels barn, till Jerusalem, att de skulle låta

uppkomma Herrans förbunds ark utu Davids stad, det
är Zion. 3 Och församlade sig till Konungen alle Israels
män på högtidene, det är i sjunde månadenom; 4 Och
kommo alle äldste i Israel; och de Leviter togo arken;
5 Och båro honom upp, samt med vittnesbördsens
tabernakel, och all helig tyg, som i tabernaklet voro;
och Presterna Leviterna båro det allt med upp. 6 Men
Konung Salomo och hela Israels menighet med honom,
församlad inför arken, offrade får och fä, så mycket,
att det ingen tälja eller räkna kunde. 7 Alltså båro
Presterna Herrans förbunds ark uti sitt rum, i husets
chor, uti det aldrahelgasta, under Cherubims vingar; 8
Så att Cherubim utsträckte sina vingar öfver arkens
rum; och Cherubim öfvertäckte arken och hans stänger,
ofvantill. 9 Men stängerna voro så långa, att man såg
ändarna på dem för choren ifrån arkenom; men utantill
såg man dem icke; och blef han der allt intill denna
dag. 10 Och i arken var intet utan de två taflor, som
Mose hade lagt deruti i Horeb, då Herren ett förbund
gjorde med Israels barn, den tid de utur Egypten drogo.
11 Och då Presterna gingo utu det helga; ty alle de
Prester, som för handene voro, helgade sig, så att ock
skiften icke hållne vordo, 12 Och de Leviter, med alla
dem som under Assaph, Heman, Jeduthun, och deras
barn och bröder, voro, klädde med linnen kläder, sjöngo
med cymbaler, psaltare och harpor, och stodo österut
ifrån altaret, och när dem tjugu och hundrade Prester,
som blåste med trummeter; 13 Och det var, såsom det
hade varit allt en som trummetade, och sjöng, såsom
man hörde ena röst, till att lofva och tacka Herranom;
och då rösten upphof sig af trummeterna, cymbaler
och annor strängaspel, och af Herrans lof, att han mild
är, och hans barmhertighet varar till evig tid; då vardt
Herrans hus uppfyldt med ett moln; 14 Så att Presterna
icke stå kunde, till att tjena, för molnets skull; ty Herrans
härlighet uppfyllde Guds hus.

6 Då sade Salomo: Herren hafver sagt, att han vill
bo i mörkrena. 2 Och jag hafver byggt ett hus dig
till boning, och ett säte, der du bo skall till evig tid. 3
Och Konungen vände sitt ansigte, och välsignade hela
Israels menighet; ty hela Israels menighet stod; 4 Och
han sade: Lofvad vare Herren Israels Gud, som genom
sin mun till min fader David talat, och med sine hand
fullkomnat hafver, då han sade: 5 Efter den tiden, att
jag mitt folk utur Egypti land förde, hafver jag ingen
stad utvalt i alla Israels slägter, der ett hus att bygga,
så att mitt Namn der vara skulle; hafver ej heller någon
man utvalt, att han skulle vara en Förste öfver mitt folk
Israel; 6 Men Jerusalem hafver jag utvalt, att mitt Namn
der vara skall; och David hafver jag utvalt, att han skall
vara öfver mitt folk Israel. 7 Och då min fader David i
sinnet hade att bygga Herrans Israels Guds Namne ett
hus, 8 Sade Herren till min fader David: Du hafver gjort
väl, att du hafver i sinnet att bygga mino Namne ett
hus; 9 Dock skall du icke bygga det huset, utan din
son, som utaf dina länder komma skall, han skall bygga
mino Namne hus. 10 Så hafver nu Herren stadfäst
sitt ord, som han talat hafver; ty jag är uppkommen
uti mins faders Davids stad, och sitter på Israels stol,
såsom Herren sagt hafver; och hafver byggt ett hus
Herrans Namne Israels Guds; 11 Och hafver satt deruti
arken, der Herrans förbund uti är, det han med Israels
barn gjort hafver. 12 Och han gick fram för Herrans
altare, i hela Israels menighets närvaro, och uträckte
sina händer; 13 Ty Salomo hade gjort en kopparkettil,
och satt honom midt i gården, fem alnar lång och
bred, och tre alnar hög: till den samma gick han, och
föll neder på sin knä inför hela Israels menighet, och
uträckte sina händer upp åt himmelen; 14 Och sade:
Herre Israels Gud, det är ingen Gud dig liker, antingen
i himmelen eller på jordene; du som håller förbund
och barmhertighet dinom tjenarom, som vandra för
dig af allt hjerta. 15 Du hafver hållit din om tjenare
David, minom fader, hvad du honom sagt hafver; med
dinom mun hafver du sagt det, och med dine hand
hafver du fullkomnat det, såsom det nu i denna dag
tillgår. 16 Nu, Herre Israels Gud, håll dinom tjenare
David, minom fader, hvad du till honom talat hafver,
och sagt: Dig skall icke fattas en man för mig, som sitta
skall på Israels stol; dock, såframt din barn förvara
sina vägar, att de vandra i min lag, såsom du för mig
vandrat hafver. 17 Nu, Herre Israels Gud, låt din ord
sann varda, som du dinom tjenare David sagt hafver.
18 Ty menar du ock, att Gud bor när menniskomen på
jordene? Si, himmelen och alla himlars himlar kunna
icke begripa dig; huru skulle då detta huset göra det,
som jag byggt hafver? 19 Men vänd dig, Herre, min
Gud, till dins tjenares bön, och till hans begär, att du
ville höra den bön och bedjande, som din tjenare för
dig gör; 20 Att din ögon måga blifva öppne öfver detta
hus dag och natt; öfver det rum, som du lofvat hafver,
att ditt Namn der vara skall; att du ville höra den bön,
som din tjenare på detta rum görandes varder. 21 Så
hör nu dins tjenares, och dins folks Israels bön, som de
bedjande varda i detta rum; och hör dertill ifrå det rum,
der du bor i himmelen; och när du hörer, att du ville ock
nådelig vara. 22 Om någor syndar emot sin nästa, och
honom varder en ed pålagd, som han svärja skall; och
den eden kommer för ditt altare i desso huse; 23 Att du
ville då höra af himmelen, och skaffa dinom tjenare rätt;
att du ville vedergälla dem ogudaktiga, och gifva honom
hans väg på hans hufvud, och gifva dem rättfärdiga
rätt; och att du gifver honom efter hans rättfärdighet. 24
Om ditt folk Israel för sina fiendar slaget varder, efter
de emot dig syndat hafva; och de omvända sig, och

bekänna ditt Namn, bedja och begära för dig i desso
huse; 25 Att du ville då höra dertill af himmelen, och
vara dins folks Israels synder nådelig, och låta dem
komma uti det land, som du dem och deras fäder gifvit
hafver; 26 Om himmelen tillyckt varder, så att intet
regnar, efter de emot dig syndat hafva; och de bedja i
detta rum, och bekänna ditt Namn, och omvända sig
ifrå sina synder, sedan du dem ödmjukat hafver; 27
Att du då ville höra dem i himmelen, och vara dina
tjenares och dins folks Israels synder nådelig, att du
lärer dem en god väg, der de uti vandra måga; och
låter regna på ditt land, som du dino folke gifvit hafver
till besittning. 28 Om en hunger varder i landena, eller
pestilentie, eller torka, brand, gräshoppor, gräsmatkar;
eller om deras fiendar i landet belägga deras portar;
eller eljest någor plåga eller krankhet; 29 Den då beder,
eller begärar ibland allahanda menniskor, och ibland
allt ditt folk Israel, då någor sina plågo och vedermödo
känner, och uträcker sina händer till detta huset; 30 Att
du då ville höra dertill af himmelen, af dins bonings
säte, och vara nådelig, och gifva hvarjom och enom
efter alla hans vägar, efter som du känner hans hjerta;
ty du allena känner menniskors barnas hjerta; 31 På
det att de skola frukta dig, och vandra på dina vägar
alla dagar, så länge som de lefva i landet, som du våra
fäder gifvit hafver. 32 Om ock en främmande, som icke
är utaf ditt folk Israel, kommer af fjerran land, för ditt
stora Namn och mägtiga hand och uträckta arms skull,
och beder i desso huse; 33 Att du ville höra dertill af
himmelen, af dins bonings säte, och göra allt det, der
han dig om åkallar; på det att all folk på jordene måga
känna ditt Namn och frukta dig såsom ditt folk Israel,
och förnimma att detta hus, som jag byggt hafver, efter
ditt Namn nämndt är. 34 Om ditt folk utdrager i strid
emot sina fiendar, den vägen som du dem sändandes
varder, och de bedja till dig på den vägen emot denna
staden, som du utvalt hafver, och till det hus, som jag
dino Namne byggt hafver; 35 Att du då ville höra deras
bön och begär af himmelen, och hjelpa dem till deras
rätt. 36 Om de varda syndande emot dig, efter ingen
menniska är som icke syndar; och du varder vred på
dem, och gifver dem för deras fiendar, att de föra dem
bort fångna uti något land, fjerran eller när; 37 Och
de omvända sig i sino hjerta, uti de lande der de uti
fångne äro, och omvända sig, och bedja dig uti sins
fängelses land, och säga: Vi hafve syndat, illa gjort
och varit ogudaktige; 38 Och vända sig så till dig af allt
hjerta, och af allo själ, uti sins fängelses land, der man
dem fångna håller, och de bedja på den väg emot sitt
land, som du deras fäder gifvit hafver, och emot den
stad, som du utvalt hafver, och emot huset, som jag
dino Namne byggt hafver; 39 Att du då ville höra deras
bön och begär af himmelen, af dins bonings säte, och
hjelpa dem till deras rätt, och vara dino folke nådelig,
som emot dig syndat hafva, 40 Så låt nu, min Gud, din
ögon öppna vara, och din öron gifva akt på bönen i
detta rum. 41 Så statt nu upp, Herre Gud, till dina ro, du
och dins magts ark; låt dina Prester, Herre Gud, varda
iklädde med salighet, och dina heliga glädja sig öfver
det goda. 42 Herre Gud, vänd icke bort din Smordas
ansigte; tänk uppå den barmhertighet, som din tjenare
David lofvad är.

7 Och då Salomo utbedit hade, föll en eld af himmelen,
och förtärde bränneoffret och annat offer; och
Herrans härlighet uppfyllde huset; 2 Så att Presterna
icke kunde ingå uti Herrans hus, så länge Herrans
härlighet uppfyllde Herrans hus. 3 Och sågo all Israels
barn elden falla neder, och Herrans härlighet öfver
huset, och föllo ned med ansigtet till jordena på golfvet,
och tillbådo, och tackade Herranom, att han är god, och
hans barmhertighet varar till evig tid. 4 Men Konungen
och allt folket offrade för Herranom. 5 Ty Konung
Salomo offrade tu och tjugu tusend nöt, och hundrade
och tjugu tusend får; och vigde så Guds hus, både
Konungen och allt folket. 6 Men Presterna stodo i sine
vakt, ock Leviterna med Herrans strängaspel, som
Konung David hade låtit göra till att tacka Herranom,
att hans barmhertighet varar till evig tid, med Davids
psalmer, genom deras hand; och Presterna blåste i
trummeterna emot dem, och hele Israel stod. 7 Och
Salomo helgade medelgården, som för Herrans hus
var; ty han hade der offrat bränneoffer, och det feta af
tackoffrena; förty kopparaltaret, som Salomo hade göra
låtit, kunde icke räcka till allt bränneoffret, spisoffret,
och till det feta. 8 Och Salomo höll på den samma tiden
ena högtid i sju dagar, och hele Israel med honom,
en ganska stor menighet, allt ifrå Hamath, intill Egypti
bäck; 9 Och höll på åttonde dagen ena församling;
ty altarets vigning höllo de i sju dagar, och högtiden
sammalunda i sju dagar. 10 Men på tredje och tjugonde
dagen i sjunde månadenom lät han gå folket i deras
hyddor, glädjandes och fröjdandes sig öfver allt det
goda, som Herren med David, Salomo och sino folke
Israel gjort hade. 11 Allt så lyktade Salomo Herrans hus,
och Konungshuset, och allt det i hans hjerta kommet
var, till att göra i Herrans huse, och i sino huse, i goda
måtto. 12 Och Herren syntes Salomo om nattena,
och sade till honom: Jag hafver hört dina bön, och
utvalt mig detta rummet till ett offerhus. 13 Si, om jag
igenlycker himmelen, så att intet regnar, eller jag bjuder
gräshoppor uppfräta landet, eller låter en pestilentie
komma ibland mitt folk; 14 Att de mitt folk ödmjuka,
det efter mitt namn nämndt är; och de bedja och söka
mitt ansigte, och omvända sig ifrå sina onda vägar; så
vill jag af himmelen höra dertill, och förlåta dem deras

synder, och bota deras land. 15 Så skola nu min ögon
öppna vara, och min öron gifva akt på bönerna i desso
rumme. 16 Och hafver jag nu utvalt och helgat detta
hus, att mitt Namn skall vara der till evig tid, och min
ögon och mitt hjerta skall vara der allstädes. 17 Och om
du varder vandrandes för mig, såsom din fader David
vandrat hafver, så att du gör allt det jag befaller dig,
och håller min bud och rätter; 18 Så skall jag befästa
dins rikes stol, såsom jag mig förbundit hafver med
dinom fader David, sägandes: Dig skall icke fattas en
man, som öfver Israel en herre vara skall. 19 Men om I
afvänden eder, och öfvergifven mina rätter och bud,
som jag eder förelagt hafver, och gången bort, och
tjenen andra gudar, och tillbedjen dem; 20 Så skall jag
utrota dem utu mitt land, som jag dem gifvit hafver; och
detta hus, som jag mino Namne helgat hafver, skall
jag bortkasta ifrå mitt ansigte, och skall gifva det till ett
ordspråk och en fabel ibland all folk. 21 Och för desso
huse, det aldrahögst vordet är, skola sig förskräcka alle
de som der framom gå, och säga: Hvi hafver Herren
så farit med desso lande, och med desso huse? 22
Då skall man säga: Derföre, att de öfvergåfvo Herran
deras fäders Gud, den dem utur Egypti land fört hade,
och togo sig andra gudar, och tillbådo dem, och tjente
dem; derföre hafver han låtit allt detta onda komma
öfver dem.

8 Och efter tjugu år, i hvilkom Salomo Herrans hus,
och sitt hus byggde; 2 Byggde han ock de städer,
som Hyram gaf Salomo, och lät Israels barn bo deruti.
3 Och Salomo drog till HamathZoba, och gjorde det fast;
4 Och byggde Thadmor i öknene, och alla kornstäder,
som han byggde i Hamath. 5 Han byggde ock öfra och
nedra BethHoron, hvilka faste städer voro med murar,
portar och bommar; 6 Desslikes Baalath, och alla
kornstäder som Salomo hade, och alla vagnsstäder,
och resenärars städer, och allt det Salomo lyste att
bygga, både i Jerusalem och på Libanon, och i allo hans
väldes lande. 7 Allt det folk, som qvart blifvet var, af de
Hetheer, Amoreer, Phereseer, Heveer och Jebuseer,
som icke voro af Israels barn; 8 Och deras barn, som
de efter sig left hade i landena, hvilka Israels barn
icke förlagt hade, gjorde Salomo skattpligtiga, allt intill
denna dag. 9 Men af Israels barn gjorde Salomo inga
trälar, till sitt arbete; utan de voro krigsmän, och öfver
hans riddare, och öfver hans vagnar och resenärar.
10 Och de öfverste Konung Salomos befallningsmän
voro tuhundrad och femtio, som öfver folket rådde.
11 Och Pharaos dotter lät Salomo hemta af Davids
stad, uti det hus, som han för henne byggt hade; ty
han sade: Min hustru skall icke bo uti Davids Israels
Konungs huse; förty det är helgadt, efter Herrans ark
der inkommen är. 12 Sedan offrade Salomo Herranom
bränneoffer på Herrans altare, som han byggt hade för
förhuset; 13 Till att offra hvart på sin dag, efter Mose
bud; på Sabbather, nymånader, och på bestämda tider,
tre resor om året; nämliga på osyrade bröds högtidene,
på veckohögtidene, och på löfhyddohögtidene. 14 Och
han satte Presterna i deras skifte till deras ämbete,
såsom David hans fader det lagat hade; och Leviterna
på deras vakt till att lofva och tjena för Presterna, hvar
sin dag; och de dörravaktare i deras skifte, hvar vid
sina dörr; ty så hade David den Guds mannen befallt.
15 Och man vek icke ifrå Konungens bud, om Presterna
och Leviterna, i någrahanda ärende och håfvor. 16
Alltså vardt redo hvad Salomo för händer haft hade,
ifrå den dag, då Herrans hus grundadt vardt, intilldess
han fullkomnade det; så att Herrans hus allt redo vardt.
17 Så drog Salomo till EzionGeber, och till Eloth, vid
hafsstrandena i Edoms land. 18 Och Hyram sände
honom skepp med sina tjenare, som sjöfarne voro; och
de foro med Salomos tjenare till Ophir, och hemtade
dädan fyrahundrad och femtio centener guld, och förde
till Konung Salomo.

9 Och då Drottningen af rika Arabien hörde Salomos
rykte, kom hon med ganska stor skara till Jerusalem
med cameler, som örter och guld båro, väl mycket, och
ädla stenar, till att försöka Salomo med gåtor. Och då
hon kom till Salomo, talade hon med honom allt det
hon sig i sitt hjerta föresatt hade. 2 Och Salomo sade
henne allt det hon frågade; och Salomo var ingen ting
fördold, det han icke sade henne. 3 Och då Drottningen
af rika Arabien såg Salomos vishet, och huset, som
han byggt hade; 4 Maten på hans bord, boningarna
för hans tjenare, hans tjenares ämbete, och deras
kläder, hans skänkesvänner, med deras kläder, och
hans sal, der man uppgick uti Herrans hus, kunde hon
icke längre hålla sig; 5 Och hon sade till Konungen:
Det är sant, hvad jag hört hafver uti mitt land, af ditt
väsende, och af dinom visdom; 6 Men jag ville icke tro
deras ord, till dess jag kommen är, och hafver det sett
med min ögon; och si, mig är icke hälften sagt af dinom
stora visdom; det är mer med dig än ryktet, som jag
hört hafver. 7 Salige äro dine män, och salige desse
dine tjenare, som alltid stå för dig, och höra din visdom.
8 Herren din Gud vare lofvad, som dig kär hafver, att
han dig till en Konung på din stol satt hafver, Herranom
dinom Gud; det gör, att din Gud hafver Israel kär, så att
han vill dem vid magt hålla till evig tid; derföre hafver
han satt dig öfver dem till en Konung, att du skall
hålla rätt och redelighet. 9 Och hon gaf Konungenom
hundrade och tjugu centener guld, och ganska mycket
örter, och ädla stenar: inga örter voro sådana som
dessa, som Drottningen af rika Arabien Konung Salomo
gaf. 10 Dertill Hyrams tjenare och Salomos tjenare,

som guld förde ifrån Ophir, de förde ock hebenträ,
och ädla stenar. 11 Och Salomo lät göra trappor utaf
hebenträ i Herrans hus, och i Konungshusena, och
harpor och psaltare för sångare; ingen sådana trä voro
tillförene sedd i Juda land. 12 Men Konung Salomo
gaf Drottningene af rika Arabien allt det hon begärade
och beddes, utan det hon hade fört till Konungen. Och
hon vände om, och drog i sitt land igen med sina
tjenare. 13 Men det guld, som Salomo årliga tillfördt
vardt, var sexhundrad sex och sextio centener; 14
Förutan det som krämare och köpmän förde; och alle
Arabers Konungar, och herrarna i landen förde guld
och silfver till Salomo. 15 Och gjorde Konung Salomo
tuhundrad spetsar af bästa guld; så att sexhundrad
stycke guld kommo till hvar spets. 16 Och trehundrad
sköldar af bästa guld, så att trehundrad stycke guld
kommo till hvar sköld; och Konungen lät dem i huset
af Libanons skog. 17 Och Konungen gjorde en stor
elphenbensstol, och öfverdrog honom med klart guld.
18 Och stolen hade sex trappor och en gyldene fotapall
till stolen, och två stolpar, på båda sidor om sätet; och
tu lejon stodo vid stolparna; 19 Och tolf lejon stodo
på de sex trappor, på båda sidor. En sådan är icke
gjord i all Konungarike. 20 Och all Konung Salomos
drickekar voro af guld, och all käril i Libanons skogs
huse voro af klart guld; förty silfver vardt intet aktadt i
Salomos tid. 21 Ty Konungens skepp foro till sjös med
Hyrams tjenare, och kommo en gång i hvar tre år, och
förde guld, silfver, elphenben, apor och påfoglar. 22
Alltså vardt Konung Salomo större, än alle Konungar
på jordene, med rikedomar och vishet. 23 Och alle
Konungar på jordene begärade Salomos ansigte, att
höra hans visdom, som Gud honom i hjertat gifvit
hade. 24 Och de förde honom årliga hvar och en sina
skänkningar, silfkar och guldkar, kläder, harnesk, örter,
hästar och mular. 25 Och Salomo hade fyratusend
vagnshästar, och tolftusend resenärar, och man lät dem
uti vagnsstäderna, och när Konungenom i Jerusalem.
26 Och han var en herre öfver alla Konungar, allt ifrån
älfvene intill de Philisteers land, och allt intill Egypti
gränso. 27 Och Konungen lät silfver i Jerusalem varda
så mycket som stenar, och cederträ så mycket som
mulbärsträ i dalarna. 28 Och man förde honom hästar
utur Egypten, och utur all land. 29 Hvad nu mer af
Salomo sägande är, både om hans första och om hans
sista, si, det är skrifvet uti den Prophetens Nathans
Chrönico, och uti Ahias Prophetia af Silo, och uti de
syner Jeddo den Siarens, emot Jerobeam, Nebats son.
30 Och Salomo regerade i Jerusalem öfver hela Israel i
fyratio år. 31 Och Salomo afsomnade med sina fäder,
och man begrof honom uti Davids hans faders stad.
Och Rehabeam, hans son, vardt Konung i hans stad.

10 Rehabeam drog till Sechem; ty hele Israel var
kommen till Sechem, att göra honom till Konung.
2 Och då Jerobeam, Nebats son, som i Egypten var, dit
han för Konung Salomo flydd var, det hörde, kom han
igen utur Egypten. 3 Och de sände bort, och läto kalla
honom. Och Jerobeam kom med hela Israel; och de
talade med Rehabeam, och sade: 4 Din fader hafver
gjort vårt ok allt för hårdt; så lätta du ini dins faders
hårda tjenst, och det svåra ok som han på oss lagt
hafver, så vilje vi vara dig underdånige. 5 Han sade till
dem: Efter tre dagar kommer igen till mig. Och folket
gick sin väg. 6 Och Konung Rehabeam rådfrågade med
de äldsta, som för hans fader Salomo ståndit hade,
medan han lefde, och sade: Hvad råden I, det jag skall
svara desso folkena? 7 De talade med honom, och
sade: Om du ställer dig vänliga till detta folk, och far
väl åt dem, och gifver dem god ord, så blifva de dig
underdånige i alla sina dagar. 8 Men han lät blifva de
äldstas råd, som de honom gifvit hade, och rådfrågade
med de unga, som med honom uppväxte voro, och
för honom stodo; 9 Och sade till dem: Hvad råden I,
det vi desso folkena svara skole, som med mig talat
hafva, och sagt: Lätta oss det ok, som din fader på
oss lagt hafver. 10 Men de unge, som med honom
uppväxte voro, talade med honom, och sade: Så skall
du säga till folket, som till dig talat hafver, och säger:
Din fader hafver gjort vårt ok allt för tungt, gör du vårt
ok lättare; och säg till dem: Mitt minsta finger skall vara
tjockare än mins faders länder. 11 Hafver nu min fader
för tungt ok lagt uppå eder, så skall jag ännu göra edart
ok tyngre; min fader hafver tuktat eder med gisslar,
men jag med scorpioner. 12 Som nu Jerobeam och
allt folket kom till Rehabeam på tredje dagen, såsom
Konungen sagt hade: Kommer igen till mig på tredje
dagen; 13 Svarade Konungen dem hårdeliga; och
Konung Rehabeam öfvergaf de äldstas råd; 14 Och
talade med dem efter de ungas råd, och sade: Hafver
min fader gjort edart ok för svårt, så skall jag ännu göra
det svårare; min fader hafver tuktat eder med gisslar,
men jag med scorpioner. 15 Alltså hörde Konungen
folket intet; ty det vardt alltså vändt af Gudi, på det
Herren skulle göra sitt ord fast, som han talat hade
genom Ahia af Silo till Jerobeam, Nebats son. 16 Då nu
hele Israel såg, att Konungen intet hörde dem, svarade
folket Konungenom, och sade: Hvad del hafve vi med
David, eller arf med Isai son? Hvar och en af Israel
drage till sina hyddor: Så se du nu till ditt hus, David.
Och hele Israel gick i sina hyddor; 17 Så att Rehabeam
regerade allenast öfver de Israels barn, som bodde i
Juda städer. 18 Då sände Konung Rehabeam Hadoram
räntomästaren; men Israels barn stenade honom ihjäl.
Och Konung Rehabeam steg med hast på sin vagn,

och flydde till Jerusalem. 19 Alltså föll Israel af ifrå
Davids hus, allt intill denna dag.

11 Då Rehabeam kom till Jerusalem, församlade
han Juda hus och BenJamin, hundradetusend,
och åttatiotusend unga män, som stridsamme voro, till
att strida emot Israel, att de måtte komma åter riket
under Rehabeam. 2 Men Herrans ord kom till Semaja,
den Guds mannen, och sade: 3 Tala till Rehabeam,
Salomos son, Juda Konung, och till hela Israel, som
under Juda och BenJamin är, och säg: 4 Detta säger
Herren: I skolen icke draga upp, ej heller strida emot
edra bröder; hvar och en gånge åter hem, förty det
är skedt af mig. De lydde Herrans ord, och vände
igen att draga emot Jerobeam. 5 Men Rehabeam
bodde i Jerusalem, och byggde de städer fasta i Juda;
6 Nämliga BethLehem, Etham, Thekoa, 7 Bethzur,
Socho, Adullam, 8 Gath, Maresa, Siph, 9 Adoraim,
Lachis, Aseka, 10 Zorga, Ajalon och Hebron; hvilke
voro de fastaste städer i Juda och BenJamin. 11 Och
han gjorde dem fasta, och satte der öfverstar in, och
besörjde dem med spisning, oljo och vin. 12 Och i
alla städer skaffade han sköldar och spjut, och gjorde
dem ganska fasta. Och Juda och BenJamin voro under
honom. 13 Och gåfvo sig till honom Presterna och
Leviterna utaf hela Israel, och alla deras gränsor. 14
Och de öfvergåfvo alla deras förstäder och håfvor, och
kommo till Juda i Jerusalem; förty Jerobeam och hans
söner fördrefvo dem, att de icke kunde bruka Herranom
Presterskapet. 15 Men han stiktade sig Prester till
höjderna, och till djeflar, och kalfvar, som han göra lät.
16 Och efter dem kommo, utaf all Israels slägter, de som
sitt hjerta gåfvo till att fråga efter Herran Israels Gud, till
Jerusalem, att de måtte offra Herranom sina fäders
Gud; 17 Och förstärkte alltså Juda rike, och styrkte
Rehabeam, Salomos son, i tre år; ty de vandrade på
Davids och Salomos väg i tre år. 18 Och Rehabeam tog
Mahalath, Jerimoths dotter, Davids sons, till hustru, och
Abihail, Eliabs dotter, Isai sons. 19 Hon födde honom
dessa söner: Jehus, Semaria och Saham. 20 Derefter
tog han Maacha, Absaloms dotter. Hon födde honom
Abia, Attai, Sisa och Selomith. 21 Men Rehabeam hade
Maacha, Absaloms dotter, kärare, än alla sina hustrur
och frillor; ty han hade aderton hustrur, och sextio frillor,
och födde åtta och tjugu söner, och sextio döttrar. 22
Och Rehabeam satte Abia, Maachas son, till ett hufvud
och Första öfver hans bröder; ty han hade i sinnet göra
honom till Konung. 23 Och han växte till, och yppade
sig för alla hans söner i Juda och BenJamins land, i
alla fasta städer. Och han gaf dem spisning en stor
hop; och han tog många hustrur.

12 Då Rehabeams rike vardt stadfäst och förstärkt,
öfvergaf han Herrans lag, och hele Israel med
honom. 2 Men i femte årena Konungs Rehabeams
drog upp Sisak, Konungen i Egypten, emot Jerusalem;
förty de hade syndat emot Herran; 3 Med tusende och
tuhundrad vagnar, och med sextiotusend resenärar,
och det folk var icke till räknande, som med honom
kom utur Egypten, Lybia, Suchim och Ethiopien. 4
Och han vann de fasta städer, som i Juda voro, och
kom intill Jerusalem. 5 Så kom Semaja den Propheten
till Rehabeam, och till de öfversta i Juda, som sig
till Jerusalem församlat hade för Sisak, och sade till
dem: Detta säger Herren: I hafven öfvergifvit mig,
derföre hafver jag öfvergifvit eder i Sisaks hand. 6 Då
ödmjukade sig de öfverste i Israel, med Konungenom,
och sade: Herren är rättvis. 7 Då Herren nu såg,
att de ödmjukade sig, kom Herrans ord till Semaja,
och sade: De hafva ödmjukat sig, derföre vill jag
icke förderfva dem, utan jag vill gifva dem en liten
undsättning, så att min vrede icke skall drypa på
Jerusalem genom Sisak. 8 Dock skola de varda honom
underdånige, att de måga lära hvad det är att tjena mig,
och tjena Konungariken i landomen. 9 Alltså drog Sisak,
Konungen i Egypten, upp till Jerusalem, och tog ut de
håfvor i Herrans hus, och de håfvor i Konungshusena,
och förde alltsammans bort. Desslikes tog han ock de
gyldene sköldar, som Salomo göra lät; 10 I hvilkas stad
Konung Rehabeam lät göra kopparsköldar, och befallde
dem de öfversta för drabanterna, som vakt höllo för
portenom af Konungshusena. 11 Och så ofta som
Konungen gick uti Herrans hus, kommo drabanterna,
och båro dem, och lade dem åter i drabantakammaren.
12 Och efter han ödmjukade sig, vände sig Herrans
vrede ifrå honom, så att icke allt förderfvadt vardt; ty
det var ännu något godt i Juda. 13 Alltså kom Konung
Rehabeam sig före i Jerusalem, och regerade. Ett och
fyratio år gammal var Rehabeam, då han vardt Konung,
och regerade i sjutton år i Jerusalem, uti den stad som
Herren utvalt hade utur all Israels slägter, att han der
sitt Namn sätta skulle; hans moder het Naama, en
Ammonitiska. 14 Och han handlade illa, och skickade
icke sitt hjerta till att söka Herran. 15 Men Rehabeams
gerningar, både de första och de sista, äro beskrifna
uti den Prophetens Semaja, och i Iddo den Siarens
gerningar, och upptecknade. Och örligade Rehabeam
och Jerobeam så länge de lefde. 16 Och Rehabeam
afsomnade med sina fäder, och vardt begrafven uti
Davids stad; och hans son Abia vardt Konung i hans
stad.

13 Uti adertonde årena Konungs Jerobeams vardt
Abia Konung i Juda; 2 Och regerade tre år i
Jerusalem; hans moder het Michaja, Uriels dotter,
af Gibea. Och en strid hof sig upp emellan Abia
och Jerobeam. 3 Och Abia gjorde redo till strid med

fyrahundradtusend unga män, starka till strid; men
Jerobeam gjorde redo till att strida emot dem med
åttahundradtusend starka unga män. 4 Och Abia steg
upp på Zemaraims berg, som ligger på Ephraims berg,
och sade: Hörer härtill, Jerobeam, och hele Israel!
5 Veten I icke, att Herren Israels Gud hafver gifvit
David Israels Konungarike till evig tid; honom och hans
söner ett saltförbund? 6 Men Jerobeam, Nebats son,
Salomos tjenare, Davids sons, kastade sig upp, och
satte sig emot sin herra; 7 Och till honom hafva gifvit
sig lösaktige män och Belials barn, och hafva förstärkt
sig emot Rehabeam, Salomos son; förty Rehabeam
var ung, och af blödigt hjerta, så att han icke varde sig
för honom. 8 Nu menen I vilja sätta eder emot Herrans
rike, ibland Davids söner; efter I ären en stor hop, och
hafven gyldene kalfvar, som Jerobeam eder för gudar
gjort hafver. 9 Hafven I icke fördrifvit Herrans Prester,
Aarons söner, och Leviterna; och hafven gjort eder
egna Prester, såsom folken i landen? Den som kommer
till att fylla sina hand med en ung stut och sju vädrar,
den varder Prest till dem som icke äro gudar. 10 Men
med oss är Herren vår Gud, den vi icke öfvergifve,
och Presterna, som Herranom tjena, Aarons barn, och
Leviterna i deras sysslor; 11 Och upptända Herranom
bränneoffer, hvar morgon och hvar afton, dertill det goda
rökverket, och tillreda bröden på det rena bordet, och
den gyldene stakan med sina lampor, så att de varda
upptände hvar afton; ty vi behålle Herrans vår Guds
vakt; men I hafven öfvergifvit honom. 12 Si, med oss är
Gud i spetsen, och hans Prester och trummeterna till
att trummeta; så att man skall trummeta emot eder;
I Israels barn, strider icke emot Herran edra fäders
Gud; ty det varder eder icke väl bekommandes. 13
Men Jerobeam gjorde en bakhär, att han måtte komma
bakuppå dem; så att desse voro frammanför Juda, och
bakhären efter dem. 14 Då nu Juda vände sig om,
si, då var strid både för och efter. Då ropade de till
Herran, och Presterna trummetade med trummeter;
15 Och hvar man i Juda skriade. Och då hvar man i
Juda skriade, plågade Gud Jerobeam och hela Israel
för Abia och Juda. 16 Och Israels barn flydde för Juda;
och Gud gaf dem i deras händer. 17 Och Abia med sitt
folk gjorde en stor slagtning på dem; och föllo af Israel
slagne femhundradtusend unge män. 18 Alltså vordo
Israels barn nedertryckte i den tiden; och Juda barn
vordo tröste; förty de förläto sig på Herran deras fäders
Gud. 19 Och Abia jagade efter Jerobeam, och vann
honom städer af, BethEl med dess döttrar, Jesana med
dess döttrar, och Ephron med dess döttrar; 20 Så att
Jerobeam kom intet mer till magt, så länge Abia lefde.
Och Herren plågade honom, så att han blef död. 21
Då nu Abia vardt förstärkt, tog han fjorton hustrur, och
födde två och tjugu söner och sexton döttrar. 22 Hvad
nu mer af Abia sägande är, och om hans vägar, och
hans gerningar, det är skrifvet uti den Prophetens Iddo
Historia.

14 Och Abia afsomnade med sina fader, och de
begrofvo honom uti Davids stad; och Asa hans
son vardt Konung i hans stad; uti den tiden var landet
stilla i tio år. 2 Och Asa gjorde det rätt var, och det
Herranom hans Gud väl behagade; 3 Och kastade bort
de främmande altare, och höjderna, och slog sönder
stoderna, och högg af lundarna; 4 Och lät säga Juda,
att de skulle söka Herran deras fäders Gud, och göra
efter lagen och budorden. 5 Och han kastade bort utur
alla Juda städer höjderna och afgudarna; ty riket var
stilla för honom. 6 Och han byggde fasta städer i Juda,
medan landet stilla, och intet örlig emot honom var uti
de årena; ty Herren gaf honom ro. 7 Och han sade till
Juda: Låt oss bygga dessa städerna, och låta gå murar
deromkring, och torn, portar och bommar, efter vi hafve
rolighet i landena; ty vi hafve sökt Herran vår Gud, ja,
vi hafve sökt honom, och han hafver gifvit oss ro allt
omkring. Alltså byggde de, och det gick väl fram. 8
Och Asa hade en här, som spjut och sköld båro: utaf
Juda trehundradtusend, och utaf BenJamin de som
sköld båro, och med båga kunde, tuhundradtusend,
och åttatiotusend; och desse voro alle starke hjeltar.
9 Så drog emot dem Serah den Ethiopen, med en
mägtig här, tusende resor tusende, dertill trehundrade
vagnar, och kommo intill Maresa. 10 Och Asa drog ut
emot honom; och de redde sig till strid uti den dalen
Zephatha vid Maresa. 11 Och Asa åkallade Herran
sin Gud, och sade: Herre, när dig är ingen skilfång
hjelpa, ibland många, eller der ingen magt är. Hjelp
oss. Herre vår Gud; ty vi förlåte oss på dig, och i ditt
Namn äro vi komne emot denna hopen; Herre vår Gud,
för dig förmår ingen menniska något. 12 Och Herren
plågade de Ethioper för Asa, och för Juda, så att de
flydde. 13 Och Asa med folkena, som med honom
var, jagade efter dem allt intill Gerar. Och de Ethioper
föllo, så att ingen af dem blef lefvandes, utan de vordo
nederlagde för Herranom, och för hans här; och de togo
ganska mycket rof deraf. 14 Och han slog alla städer
omkring Gerar; ty Herrans fruktan kom öfver dem, och
de skinnade alla städer; ty der var mycket rof inne. 15
Slogo de också boskapens hyddor, och togo får ganska
mycken, och camelar; och kommo igen till Jerusalem.

15 Och uppå Asaria, Obeds son, kom Guds Ande. 2
Han gick ut emot Asa, och sade till honom: Hörer
härtill, Asa, och hele Juda och BenJamin; Herren är
med eder, efter I ären med honom; och när I söken
honom, låter han sig af eder finna; om I ock öfvergifven
honom, så öfvergifver han ock eder. 3 Men det skall

vara många dagar i Israel, att der skall ingen rätter
Gud vara; ingen Prest, som lärer; ingen lag. 4 Och
när de omvända sig i sine nöd till Herran Israels Gud,
och söka honom, så skall han låta sig finna. 5 På den
tiden varder icke väl gångandes dem som ut och in
gå; förty det varder ett stort buller öfver alla de som
bo på jordene. 6 Ty det ena folket skall slå det andra,
och en stad den andra; förty Gud skall förskräcka
dem med allahanda ångest. 7 Men I varer tröste, och
drager icke edra händer ifrå; ty edart verk hafver sin
lön. 8 Då Asa hörde dessa orden, och Obeds den
Prophetens Prophetia, vardt han tröst, och kastade bort
de styggelser utu hela Juda land och BenJamin, och
utu städerna, som han vunnit hade på Ephraims berg,
och förnyade Herrans altare, som för Herrans förhus
stod; 9 Och församlade hela Juda och BenJamin,
och främlingarna när dem utaf Ephraim, Manasse och
Simeon; förty till honom föllo månge af Israel, som de
sågo att Herren hans Gud med honom var. 10 Och
de församlade sig till Jerusalem i tredje månadenom,
i femtonde årena Asa rikes; 11 Och offrade på den
dagen Herranom utaf rofvet, som de hemtat hade,
sjuhundrad nöt, och sjutusend får. 12 Och de trädde uti
förbundet, att de skulle söka Herran deras fäders Gud,
af allt hjerta, och af allo själ; 13 Och hvilken som icke
sökte Herran Israels Gud, han skulle dö, både liten och
stor, både man och qvinna. 14 Och de svoro Herranom
med höga röst, med rop, med trummeter och basuner.
15 Och hele Juda fröjdade sig öfver eden; ty de hade
svorit af allt hjerta, och de sökte honom af allom vilja,
och han lät sig af dem finna; och Herren gaf dem ro allt
omkring. 16 Ock satte Konung Asa sina moder Maacha
af ämbetet, för det hon stiktat hade uti Miplezeths lund;
och Asa utrotade hennes Miplezeth, och sönderslog
honom, och uppbrände honom vid Kidrons bäck. 17
Men höjderna vordo icke bortlagda utur Israel; dock
var Asa hjerta rättsinnigt, så länge han lefde. 18 Och
han lät komma in uti Guds hus hvad hans fader helgat
hade, och hvad han helgat hade, silfver, guld och käril.
19 Och intet örlig var allt intill femte och tretionde året
Asa rikes.

16 Uti sjette och tretionde årena Asa rikes drog
Baesa upp, Israels Konung, emot Juda, och
byggde Rama, på det han skulle förmena Asa Juda
Konung ut och in fara. 2 Men Asa tog af håfvorna
uti Herrans hus, och i Konungshusena, silfver och
guld, och sände till Benhadad, Konungen i Syrien, som
bodde i Damascon, och lät säga honom: 3 Emellan
dig och mig är ett förbund, emellan min och din fader;
derföre hafver jag sändt dig silfver och guld, att du det
förbund med Baesa, Konungenom i Israel, öfvergifva
skall, att han må draga bort ifrå mig. 4 Benhadad lydde
Konung Asa, och sände sina härförstar emot Israels
städer; de slogo Ijon, Dan och AbelMajim, och alla
Naphthali kornstäder. 5 Då Baesa det hörde, vände
han igen att bygga Rama, och höll upp af sitt verk. 6
Men Konung Asa tog till sig hela Juda, och de togo
bort sten och trä ifrå Rama, der Baesa med byggde,
och han byggde dermed Geba och Mizpa. 7 På den
tiden kom Hanani, Siaren, till Asa, Juda Konung, och
sade till honom: Efter du förlätst dig på Konungen i
Syrien, och hafver icke förlåtit dig på Herran din Gud;
derföre är Konungens magt af Syrien undsluppen dina
hand. 8 Voro icke de Ethioper och Lybier en mägta
stor hop, med ganska många vagnar och resenärar?
Likväl gaf Herren dem i dina hand, då du förlätst dig
på honom. 9 Förty Herrans ögon skåda all land, att
han skall styrka dem, som af allt hjerta hålla sig intill
honom. Du hafver gjort dårliga; derföre skall du ock
härefter få örlig. 10 Men Asa vardt vred på Siaren, och
lade honom i fängelse; ty han knorrade emot honom
om detta stycket. Och Asa undertryckte några af folket
i den tiden. 11 Men Asa gerningar, både de första
och de sista, si, de äro skrifna uti Juda och Israels
Konungars bok. 12 Och Asa vardt krank i sina fötter,
uti nionde och tretionde årena sins rikes; och hans
krankhet fick öfvermagten, och han sökte intet Herran i
sine krankhet, utan läkare. 13 Alltså afsomnade Asa
med sina fäder, och blef död i första och fyrationde
årena sins rikes. 14 Och man begrof honom uti hans
graf, som han sig hade grafva låtit uti Davids stad;
och de lade honom på sin säng, hvilka man uppfyllt
hade med godt rökverk, och allahanda speceri, efter
apothekares konst gjordt; och gjorde ett ganska stort
brännande.

17 Och hans son Josaphat vardt Konung i hans stad,
och vardt mägtig emot Israel; 2 Och lade krigsfolk
uti alla Juda fasta städer, och satte befallningsmän
i Juda land, och i Ephraims städer, som hans fader
Asa vunnit hade. 3 Och Herren var med Josaphat;
ty han vandrade i de förra Davids sins faders vägar,
och sökte icke Baalim; 4 Utan sins faders Gud, och
vandrade i hans bud, och icke efter Israels gerningar. 5
Derföre stadfäste Herren honom riket; och hele Juda
gaf Josaphat skänker; och han hade rikedomar och
härlighet ganska mycket. 6 Och då hans hjerta dristigt
vardt i Herrans vägar, hof han också bort höjderna och
lundarna utu Juda. 7 Uti tredje årena sins rikes sände
han sina Förstar, Benhail, Obadia, Zacharia, Nethaneel
och Michaja, att de skulle lära i Juda städer; 8 Och med
dem de Leviter, Semaja, Nethania, Sebadja, Asahel,
Semiramoth, Jonathan, Adonia, Tobia och TobAdonia;
och med dem Presterna, Elisama och Joram. 9 Och
de lärde i Juda, och hade Herrans lagbok med sig,

och foro omkring i alla Juda städer, och lärde folket.
10 Och Herrans fruktan kom öfver all rike i de land,
som lågo omkring Juda, så att de intet stridde emot
Josaphat. 11 Och de Philisteer förde Josaphat skänker,
en hop silfver; och de Araber förde honom sjutusend
och sjuhundrad vädrar, och sjutusend och sjuhundrad
bockar. 12 Alltså växte Josaphat till, och vardt ju större
och större; och han byggde i Juda slott och kornstäder.
13 Och hade mycket till skaffa i Juda städer; och voro
stridsamme och väldige män i Jerusalem. 14 Och detta
var ordningen ibland deras fäders hus, som i Juda
Öfverstar voro öfver tusende: Adna den öfversten,
och med honom voro trehundradetusend väldige män.
15 Näst honom var Johanan den öfversten, och med
honom voro tuhundrade och åttatio tusend. 16 Dernäst
Amasia, Sichri son, den Herrans friviljoge, och med
honom voro tuhundradetusend väldige män. 17 Af
BenJamins barn var Eljada en väldig man, och med
honom voro tuhundradetusend, som med bågar och
sköld färdige voro. 18 Efter honom var Josabad, och
med honom voro hundrade och åttatio tusend färdige
män till strid. 19 Desse vaktade alle på Konungen,
förutan de som Konungen lagt hade uti de fasta städer
i hela Juda.

18 Och Josaphat hade stora rikedomar och härlighet,
och befryndade sig med Achab. 2 Och efter tu år
drog han ned till Achab till Samarien; och Achab lät
slagta för honom, och för det folk som när honom var,
mycken får och fä; och han kom honom dertill, att han
skulle draga med honom upp till Ramoth i Gilead. 3
Och Achab, Israels Konung, sade till Josaphat, Juda
Konung: Drag med mig till Ramoth i Gilead. Han sade
till honom: Jag är såsom du, och mitt folk såsom ditt
folk, vi vilje med dig i stridena, 4 Men Josaphat sade
till Israels Konung: Käre, fråga i denna dag Herrans
ord. 5 Och Israels Konung församlade af Propheterna
fyrahundrade män, och sade till dem: Skole vi, draga till
Ramoth i Gilead i strid, eller skall jag låta det bestå? De
sade: Drag upp, Gud varder det gifvandes i Konungens
hand. 6 Men Josaphat sade: Är här icke ännu någor
Herrans Prophet, att vi måge fråga af honom? 7 Israels
Konung sade till Josaphat: Här är ännu en man, att
vi måge fråga Herran af honom; men jag är vred
på honom, förty han spår intet godt öfver mig, utan
alltid ondt, nämliga Micha, Jimla son. Josaphat sade:
Konungen säge icke så. 8 Och Israels Konung kallade
en sin kamererare, och sade: Hemta med hast hit
Micha, Jimla son. 9 Och Israels Konung och Josaphat,
Juda Konung, såto, hvardera på sin stol, beklädde;
och de såto på platsen för ingångenom till porten i
Samarien, och alle Propheterna spådde för dem. 10
Och Zedekia, Chenaana son, gjorde sig jernhorn, och
sade: Detta säger Herren: Härmed skall du stöta de
Syrer, tilldess du gör ända med dem. 11 Och alle
Propheterna spådde detsamma, och sade: Drag upp till
Ramoth i Gilead, och var lyckosam; Herren skall gifva
det i Konungens hand. 12 Och bådet, som åstad gånget
var till att kalla Micha, talade med honom, och sade: Si,
Propheternas tal är endrägteliga godt för Konungenom;
käre, låt ock din ord vara såsom ensderas, och tala det
godt är. 13 Micha sade: Så sant som Herren lefver,
hvad min Gud sägandes varder, det vill jag tala. 14 Och
då han kom till Konungen, sade Konungen till honom:
Micha, skole vi draga till Ramoth i Gilead till strid, eller
skall jag låta det blifva? Han sade: Drager upp, och
eder ske lycka; det skall eder i edra händer gifvet varda.
15 Men Konungen sade till honom: Jag besvär dig ännu
en gång, att du säger mig icke annat än sanningen, i
Herrans Namn. 16 Då sade han: Jag såg hela Israel
förströdd på bergen, såsom får, de ingen herdan hafva.
Och Herren sade: Hafva desse ingen herra? Fare hvar
och en hem igen med frid. 17 Då sade Israels Konung
till Josaphat: Sade icke jag dig, han spår intet godt
öfver mig, utan ondt? 18 Men han sade: Derföre hörer
Herrans ord: Jag såg Herran sitta på sinom stol, och all
den himmelska hären stod vid hans högra sido, och vid
hans venstra. 19 Och Herren sade: Ho vill tälja Achab,
Israels Konung i det sinnet, att han drager upp, och
faller i Ramoth i Gilead? Och då den ene sade så,
och den andre så, 20 Kom fram en ande, och stod för
Herranom, och sade: Jag vill tälja honom i det sinnet.
Herren sade till honom: Hvarmed? 21 Han sade: Jag vill
fara ut, och vara en falsk ande uti alla hans Propheters
mun. Och han sade: Du skall tälja honom i det sinnet,
och uträttat; far åstad, och gör alltså. 22 Nu si, Herren
hafver gifvit en falsk anda uti dessa dina Propheters
mun, och Herren hafver talat ondt öfver dig. 23 Då
trädde fram Zedekia, Chenaana son, och slog Micha
vid kindbenet, och sade: Hvilken vägen är Herrans
Ande gången ifrå mig, till att tala med dig? 24 Micha
sade: Si, du skall få set, då du kommer uti innersta
kammaren, till att undstinga dig; 25 Men Israels Konung
sade: Tager Micha, och låter honom blifva när Amon
stadsfogdanom, och när Joas, Konungens son; 26 Och
säger: Så säger Konungen: Lägger denna i fängelse,
och spiser honom med bedröfvelsens bröd och vatten,
tilldess jag kommer igen med frid. 27 Micha sade: Om
du kommer igen med frid, så hafver icke Herren talat
genom mig. Och han sade: Hörer härtill, allt folk. 28
Alltså drog Israels Konung upp, och Josaphat, Juda
Konung, till Ramoth i Gilead. 29 Och Israels Konung
sade till Josaphat: Jag vill förkläda mig, och komma
i stridena; men du haf din kläder uppå. Och Israels
Konung förklädde sig; och de kommo i stridena. 30 Men
Konungen i Syrien hade budit sina öfversta resenärar,

att de skulle strida emot ingen, antingen liten eller
stor, utan emot Israels Konung allena. 31 Då nu de
öfverste resenärerna fingo se Josaphat, tänkte de, det
är Israels Konung: och drogo omkring till att strida
uppå honom; men Josaphat ropade, och Herren halp
honom, och Gud vände dem ifrå honom. 32 Ty då
de öfverste resenärerna sågo, att det icke var Israels
Konung, vände de sig bort ifrå honom. 33 Men en man
bände sin båga hårdt, och sköt Israels Konung emellan
magan och lungorna. Då sade han till sin foroman:
Vänd dina hand, och för mig utu hären; förty jag är
sår. 34 Och striden växte till i den dagen. Och Israels
Konung stod på sinom vagn emot de Syrer, allt intill
aftonen; och blef död, när solen nedergick.

19 Men Josaphat, Juda Konung, kom hem igen
med frid till Jerusalem. 2 Och gick ut emot
honom. Jehu, Hanani son, Siaren, och sade till Konung
Josaphat: Skulle du så hjelpa den ogudaktiga, och
älska dem som Herran hata? Och fördenskull är öfver
dig Herrans vrede. 3 Så är dock likväl något godt funnet
i dig, att du hafver borthäfvit de lundar utu landena,
och hafver skickat ditt hjerta till att söka Gud. 4 Alltså
blef Josaphat i Jerusalem. Och han drog åter ut ibland
folket, allt ifrå BerSeba, och in uppå Ephraims berg,
och igenkallade dem till Herran deras fäders Gud.
5 Och han beställde domare i landena uti alla Juda
fasta städer, ju några uti hvar stad; 6 Och sade till
domarena: Ser till hvad I gören; förty I hållen icke
menniskodom, utan Herrans, och han är med eder i
domen. 7 Derföre, låter Herrans fruktan vara när eder.
Tager eder vara, och görer så; ty när Herranom vårom
Gud är ingen orätt, eller anseende till personer, ej heller
tager han gåfvor. 8 Ock satte Josaphat i Jerusalem utaf
Leviterna och Presterna, och utaf de öfversta fäderna i
Israel, öfver Herrans dom och saker, och lät dem bo i
Jerusalem; 9 Och böd dem och sade: Görer alltså uti
Herrans fruktan, med tro och rätto hjerta. 10 Uti alla
de saker, som komma till eder ifrån edra bröder, som
bo i sina städer, emellan blod och blod, emellan lag
och bud, emellan seder och rätter, skolen I undervisa
dem, att de icke förbryta sig emot Herran, och en vrede
må komma öfver eder, och edra bröder; görer alltså,
så varden I icke brottslige. 11 Si, Amaria Presten är
öfverste öfver eder i alla Herrans saker; så är Sebadia,
Ismaels son, Förste i Juda hus, i alla Konungssaker; så
hafven I ämbetsmän Leviterna för eder. Varer tröste,
och görer så, och Herren varder blifvandes med dem
goda.

20 Derefter kommo Moabs barn, Ammons barn,
och med dem de af Ammonim, till att strida
emot Josaphat. 2 Och man kom, och bådade det
Josaphat, och sade: Emot dig kommer ett mägta stort
tal ifrå hinsidon hafvet, af Syrien, och si, de äro i
HazezonThamar, det är EnGedi. 3 Men Josaphat
fruktade sig, och ställde sitt ansigte till att söka Herran,
och lät utropa en fasto i hela Juda. 4 Och Juda kom
tillhopa, till att söka Herran; kommo ock utaf alla Juda
städer till att söka Herran. 5 Och Josaphat trädde
in i menigheten af Juda och Jerusalem, uti Herrans
hus inför nya gården; 6 Och sade: Herre, våra fäders
Gud, äst icke du Gud i himmelen, och råder öfver all
Hedningarnas rike? Och i dine hand är kraft och magt,
och ingen är, som emot dig stå kan. 7 Hafver du, vår
Gud, icke fördrifvit detta lands inbyggare för dino folke
Israel, och hafver gifvit det Abrahams dins väns säd till
evig tid; 8 Så att de hafva bott deruti, och byggt dig
derinne till ditt Namn en helgedom, och sagt: 9 Om
något ondt, svärd, straff, pestilentie, eller hård tid öfver
oss komme, skulle vi stå för detta hus inför dig; förty
ditt Namn är i desso huse; och ropa till dig i våra nöd,
så ville du höra dertill och hjelpa? 10 Nu si, Ammons
barn, Moab, och de af Seirs berg, öfver hvilka du icke
lät Israels barn draga, då de foro utur Egypti land, utan
de måste vika af ifrå dem, och icke förderfva dem;
11 Och si, de låta oss det umgälla, och komma till att
utdrifva oss utu ditt arf, som du oss gifvit hafver. 12 Vår
Gud, vill du icke döma dem? Ty i oss är ingen magt
emot denna stora hopen, som emot oss kommer; vi
vete icke hvad vi göra skole, utan vår ögon se till dig.
13 Och hele Juda stod för Herranom med sin barn,
hustrur och söner. 14 Men öfver Jahasiel, Sacharia
son, Benaja sons, Jehiels sons, Matthania sons, den
Leviten utaf Assaphs barn, kom Herrans Ande midt i
menighetene; 15 Och sade: Akter härtill, hele Juda,
och I Jerusalems inbyggare, och Konung Josaphat; så
säger Herren till eder: I skolen icke frukta eder, eller
gifva eder för denna stora hopenom; ty det striden icke
I, utan Gud. 16 I morgon skolen I draga ned till dem;
och si, de draga upp till Ziz, och I skolen råka dem
vid bäcken, för öknene Jeruel. 17 Förty I skolen intet
strida i denna sakene; allenast träder fram, och står,
och ser Herrans salighet, den med eder är; Juda och
Jerusalem, frukter eder intet, och gifver eder icke; i
morgon drager ut emot dem. Herren är med eder. 18
Då böjde sig Josaphat med sitt ansigte till jordena, och
hela Juda och Jerusalems inbyggare föllo neder för
Herranom, och tillbådo Herran. 19 Och Leviterna utaf
de Kehathiters barn, och utaf de Korinters barn, stodo
upp till att lofva Herran Israels Gud med höga röst åt
himmelen. 20 Och de voro bittida uppe om morgonen,
och drogo ut till den öknen Thekoa. Och då de utdrogo,
stod Josaphat och sade: Hörer härtill, Juda, och I
Jerusalems inbyggare: Tror uppå Herran edar Gud, så
varden I trygge; och tror hans Propheter, så sker eder
lycka. 21 Och han underviste folket, och satte sångare

för Herranom, och dem som lofva skulle i heligom
skrud, och gå för väpnade hären, och säga: Tacker
Herranom, ty hans barmhertighet varar evinnerliga. 22
Och då de begynte till att tacka och lofva, lät Herren
bakhären, som emot Juda kommen var, komma in på
Ammons barn, Moab, och dem af Seirs berg; och de
slogo dem. 23 Då stodo Ammons barn och Moab emot
dem af Seirs berg, till att förspilla och nederlägga dem;
och då de hade gjort ända på dem af Seirs berg, halp
den ene dem andra, att de ock förderfvade sig. 24 Men
då Juda kom till Mizpe vid öknen, vände de sig emot
hopen; och si, då lågo de döde kroppar på jordene, så
att ingen undsluppen var. 25 Och Josaphat kom med sitt
folk till att byta deras rof, och funno ibland dem myckna
ägodelar och kläder, och kostelig tyg; och skinnade
dem, så att de icke mer kunde föra, och utbytte rofvet
i tre dagar; ty det var ganska mycket. 26 På fjerde
dagenom kommo de tillhopa uti lofsdalenom; förty der
lofvade de Herran; deraf heter det rummet lofsdal, allt
intill denna dag. 27 Alltså vände hvar och en af Juda
och Jerusalem tillbaka igen, och Josaphat för dem, så
att de drogo till Jerusalem med fröjd; ty Herren hade
gifvit dem en glädje öfver deras fiendar; 28 Och drogo
in uti Jerusalem med psaltare, harpor och trummeter,
till Herrans hus. 29 Och Guds fruktan kom öfver all
rike i landen, då de hörde, att Herren hade stridt emot
Israels fiendar. 30 Alltså vardt Josaphats rike stilla;
och Gud gaf honom ro allt omkring. 31 Och Josaphat
regerade öfver Juda; och var fem och tretio år gammal,
då han Konung vardt, och regerade fem och tjugu år
i Jerusalem. Hans moder het Asuba, Silhi dotter. 32
Och han vandrade uti sins faders Asa väg, och gick
intet derifrå, att han ju gjorde det Herranom väl täcktes;
33 Undantagno, att de höjder icke borttagne vordo;
förty folket hade ännu icke skickat sitt hjerta till deras
fäders Gud. 34 Hvad nu mer af Josaphat sägande är,
både det första och det sista, si, det är skrifvet i Jehu
gerningar, Hanani sons, hvilka han upptecknat hafver
uti Israels Konungars bok. 35 Derefter förenade sig
Josaphat, Juda Konung, med Ahasia, Israels Konung,
hvilken ogudaktig var med sitt väsende. 36 Och han
samfällde sig med honom till att göra skepp, att de
skulle fara till sjös; och skeppen gjorde de i EzionGeber.
37 Men Elieser, Dodava son af Maresa, spådde emot
Josaphat, och sade: Derföre, att du hafver förenat dig
med Ahasia, hafver Herren omintetgjort din verk. Och
skeppen vordo sönderslagne, och kunde intet till sjös
fara.

21 Och Josaphat af somnade med sina fäder, och
vardt begrafven när sina fader uti Davids stad;
och hans son Joram vardt Konung i hans stad. 2
Och han hade bröder, Josaphats söner, Asaria, Jehiel,
Zacharia, Asaria, Michael, och SephatJa; desse voro
alle Josaphats, Juda Konungs, barn. 3 Och deras fader
gaf dem myckna gåfvor i silfver, guld och klenodier, med
fasta städer i Juda; men riket gaf han Joram; ty han
var den förstfödde. 4 Då nu Joram uppkom öfver sins
faders rike, och vardt dess mägtig, drap han alla sina
bröder med svärd, dertill ock somliga af de öfverstar i
Israel. 5 Tu och tretio år gammal var Joram, då han
vardt Konung; och regerade åtta år i Jerusalem. 6 Och
vandrade uti Israels Konungars väg, såsom Achabs
hus gjort hade; förty Achabs dotter var hans hustru;
och han gjorde hvad Herranom illa behagade. 7 Men
Herren ville icke förderfva Davids hus, för det förbunds
skull, som han med David gjort hade, såsom han sagt
hade, att gifva honom ena lykto, och hans barnom i
alla dagar. 8 I hans tid föllo de Edomeer af ifrå Juda,
och gjorde öfver sig en Konung. 9 Förty Joram var
ditöfver dragen med sina öfverstar, och alla vagnarna
med honom; och hade varit uppe om nattena, och
slagit de Edomeer allt omkring sig, och öfverstarna för
vagnarna. 10 Derföre föllo de Edomeer af ifrå Juda,
allt intill denna dag. På samma tiden föll ock Libna
ifrå honom; ty han öfvergaf Herran sina fäders Gud.
11 Gjorde han ock höjder på bergen i Juda, och kom
dem i Jerusalem till horeri, och förförde Juda. 12 Men
en skrifvelse kom till honom ifrå den Propheten Elia,
så lydandes: Detta säger Herren dins faders Davids
Gud: Derföre, att du icke vandrat hafver uti dins faders
Josaphats vägar, icke heller i Asa, Juda Konungs,
vägar; 13 Utan du vandrar uti Israels Konungars väg,
och kommer Juda och dem i Jerusalem till horeri, efter
Achabs hus horeri; och hafver dertill dräpit dina bröder
af dins faders hus, som bättre voro än du; 14 Si, Herren
skall slå dig med en stor plågo på ditt folk, på din
barn, på dina hustrur, och uppå alla dina ägodelar.
15 Och du skall få mycken sjukdom uti dina inelfver,
tilldess att dina inelfver skola för sjukdoms skull utgå
dag frå dag. 16 Alltså uppväckte Herren emot Joram
de Philisteers anda, och de Arabers, som ligga vid
Ethiopien. 17 Och de drogo upp till Juda, och förstörde
det, och förde bort alla håfvor, som för handene voro i
Konungshusena; dertill hans söner och hans hustrur,
så att honom blef ingen son qvar, förutan Joahas, hans
yngste son. 18 Och efter allt detta plågade Herren
honom i hans inelfver med en sådana sjukdom, som
icke stod till botandes. 19 Och som det nu varade dag
frå dag, och då tu års tid förgången var, gingo hans
inelfver ut af honom med hans sjukdom; och han blef
död af ondom sjukdom; och de gjorde intet brännande
öfver honom, såsom de hans fäder gjort hade. 20 Tu
och tretio år gammal var han, då han vardt Konung,
och regerade i åtta år i Jerusalem, och vandrade så,

att det icke mycket dogde; och de begrofvo honom i
Davids stad; dock icke ibland Konungsgrifterna.

22 Och de i Jerusalem gjorde till Konung Ahasia
hans yngsta son, i hans stad; förty krigsfolket,
som utaf de Araber med här kommo, hade de första alla
ihjälslagit; derföre vardt Ahasia Konung, Jorams son,
Juda Konungs. **2** Tu och fyratio år gammal var Ahasia,
då han Konung vardt, och regerade ett år i Jerusalem.
Hans moder het Athalja, Amri dotter. **3** Han vandrade
ock uti Achabs hus vägar; ty hans moder höll honom
dertill, att han skulle göra det ondt var. **4** Derföre gjorde
han det Herranom icke behagade, såsom Achabs hus;
ty de voro hans rådgifvare efter hans faders död, så att
de förderfvade honom. **5** Och han vandrade efter deras
råd, och han drog bort med Joram, Achabs son, Israels
Konung, i strid, till Ramoth i Gilead, emot Hasael,
Konungen i Syrien. Men de i Rama slogo Joram; **6** Så
att han omvände, till att låta läka sig i Jisreel; förty han
hade sår, som han fått hade i Rama, då han stridde
med Hasael, Konungen i Syrien. Och Asaria, Jorams
son, Juda Konungs, for ned till att bese Joram, Achabs
son, i Jisreel, som krank låg. **7** Ty den ofärden var så af
Gudi Ahasia tillfogad, att han skulle komma till Joram,
och så med Joram utdraga emot Jehu, Nimsi son,
hvilken Herren smort hade, till att utrota Achabs hus. **8**
Då nu Jehu höll uppå att straffa Achabs hus, fann han
några öfverstar af Juda, och Ahasia bröders barn, som
tjente, och drap dem. **9** Och han sökte Ahasia, och fick
honom fatt, der han sig undstungit hade i Samarien;
och han vardt hafder fram för Jehu. Han drap honom,
och man begrof honom; ty de sade: Han är Josaphats
son, hvilken efter Herran sökte af allt hjerta. Och var
sedan ingen qvar utaf Ahasia huse, som Konung kunde
varda. **10** Då nu Athalja, Ahasia moder, såg att hennes
son död var, stod hon upp, och förgjorde all Konungslig
säd i Juda hus. **11** Men Josabeath, Konungens dotter,
tog Johas, Ahasia son, och stal honom undan ibland
Konungsbarnen, som dräpne vordo, och lät honom
med hans ammo uti en sängakammar. Alltså fördolde
honom för Athalja Josabeath, Konung Jorams dotter,
Prestens Jojada hustru; ty hon var Ahasia syster; att
han icke dräpen vardt. **12** Och han var med dem i Guds
hus fördold i sex år, medan Athalja regerade i landena.

23 Uti sjunde årena tog Jojada dristighet till sig, och
tog med sig i förbund de öfversta öfver hundrade,
nämliga Asaria, Jerohams son, Ismael, Johanans son,
Asaria, Obeds son, Maaseja, Adaja son, och Elisaphat,
Sichri son. **2** De foro omkring Juda, och hade de
Leviter tillhopa utur alla Juda städer, och de öfversta
fäderna i Israel; och de kommo till Jerusalem. **3** Och
hela menigheten gjorde ett förbund i Guds hus med
Konungenom; och han sade till dem: Si, Konungens
son skall Konung vara, såsom Herren sagt hafver, öfver
Davids barn. **4** Så skolen I nu alltså göra: tredjedelen
af eder, som på Sabbathsdagenom uppå gå, skola
vara ibland de Prester och Leviter, som dörravaktare
äro vid dörrarna; **5** Tredjedelen i Konungshuset, och
tredjedelen vid grundvalsdörrena; men allt folket skall
vara i gårdenom till Herrans hus. **6** Och att ingen går
uti Herrans hus, utan Presterna och Leviterna, som
tjena, de skola gå derin; förty de äro helige; och allt
folket vakte Herrans vakt. **7** Och Leviterna skola gifva
sig omkring Konungen, hvar och en med sine värjo i
handene; och hvilken som går in i huset, han dräpes;
och de skola vara när Konungenom, då han går ut
och in. **8** Och Leviterna, med hela Juda, gjorde såsom
Presten Jojada budit hade. Och hvar och en tog sina
män, som på Sabbathen uppå gingo, med dem som
på Sabbathen af gingo: ty Presten Jojada lät icke
komma de två hoparna ifrå hvarannan. **9** Och Presten
Jojada fick öfverstarna öfver hundrade spetsar och
sköldar, och Konung Davids vapen, som i Guds hus
voro: **10** Och ställde allt folket, hvar och en med sine
värjo i handene, ifrå det högra hörnet i husena allt intill
det venstra hörnet, till altaret, och till huset omkring
Konungen. **11** Och de hade fram Konungens son,
och satte krono uppå honom, och vittnesbördet, och
gjorde honom till Konung. Och Jojada med hans söner
smorde honom, och sade: Lycka ske Konungenom. **12**
Då Athalia hörde ropet af folket, som tillopp och lofvade
Konungen, gick hon till folket i Herrans hus; **13** Och hon
fick se, och si, Konungen stod i sitt rum i ingångenom,
och öfverstarna och trummeterna omkring Konungen;
och allt landsfolket var gladt, och blåste med trummeter,
och sångarena med allahanda strängaspel skickade
till att lofva. Då ref hon sin kläder, och sade: Uppror,
uppror. **14** Men Presten Jojada drog sig ut med de
öfversta öfver hundrade, som öfver hären voro, och
sade till dem: Hafver henne utu huset i gården; och
hvilken henne efterföljer, honom skall man dräpa med
svärd. Förty Presten hade befallt, att man icke skulle
dräpa henne i Herrans hus. **15** Och de togo fatt på
henne. Och då hon kom till hästaportens ingång, vid
Konungshuset, dråpo de henne der. **16** Och Jojada
gjorde ett förbund emellan sig, och allt folket, och
Konungen, att de skulle vara Herrans folk. **17** Då gick
allt folket uti Baals hus, och bröto det neder, och slogo
sönder hans altare och beläte, och slogo ihjäl Matthan,
Baals Prest, inför altaret. **18** Och Jojada beställde
ämbeten i Herrans hus, under Presterna, Leviterna,
som David förskickat hade till Herrans hus, till att göra
bränneoffer Herranom, såsom skrifvet står i Mose lag,
med fröjd och sånger, som David diktat hade; **19** Och
ställde dörravaktare vid dörrarna åt Herrans hus, att
der skulle intet orent inkomma i någon måtto. **20** Och

han tog de öfversta öfver hundrade, och de mägtiga,
och herrarna i folkena, och allt landsfolket, och hade
Konungen neder ifrå Herrans hus; och förde honom
in genom den höga porten af Konungshuset, och läto
Konungen sätta sig på Konungsstolen. 21 Och allt
landsfolket, var gladt, och staden var stilla; men Athalja
varat dråpen med svärd.

24 Joas var sju år gammal, då han Konung vardt,
och regerade fyratio år i Jerusalem. Hans moder
het Zibja af BerSeba. 2 Och Joas gjorde det Herranom
väl behagade, så länge Presten Jojada lefde. 3 Och
Jojada tog honom två hustrur, och han födde söner
och döttrar. 4 Derefter tog Joas till att förnya Herrans
hus; 5 Och församlade Prester och Leviter, och sade
till dem: Farer ut till alla Juda städer, och församler
penningar utaf hela Israel, till att förbättra edars Guds
hus årliga, och skynder eder till att göra så; men
Leviterna fördröjde dermed. 6 Då kallade Konungen
Jojada den yppersta, och sade till honom: Hvi hafver
du icke akt på Leviterna, att de låta införa af Juda
och Jerusalem den hjelpeskatten, som Mose Herrans
tjenare påbudit hade, att samkas skulle i Israel, till
vittnesbördsens tabernakel? 7 Förty den ogudaktiga
Athalia och hennes söner hafva förderfvat Guds hus;
och allt det som till Herrans hus helgadt var, hafva de
lagt till Baalim. 8 Så befallde Konungen, att man skulle
göra ena kisto; och de satte henne utantill vid dörrena
af Herrans hus; 9 Och lät utropa i Juda och Jerusalem,
att man skulle införa Herranom den hjelpeskatten, som
Guds tjenare Mose på Israel lagt hade i öknene. 10 Då
fröjdade sig alle öfverstar, och allt folket, och gjorde
tillhopa, och lade i kistona, intilldess hon full vardt. 11
Och då tid var att kistan skulle hafvas fram af Leviterna,
efter Konungens befallning, då de sågo, att der många
penningar uti voro, så kom Konungens skrifvare, och
den som af öfversta Prestenom befallning hade, och
tömde kistona, och båro henne i sitt rum igen. Så
gjorde de hvar dag, tilldess de samkade en ganska stor
hop penningar. 12 Och Konungen och Jojada fingo
det arbetarena, som skaffare voro på Herrans hus; de
samme lejde stenhuggare och timbermän, till att förnya
Herrans hus, desslikes de mästare på jern och koppar,
till att bättra Herrans hus. 13 Och arbetsmännerna
arbetade, så att förbättringen på verket gick fram genom
deras hand, och läto Guds hus komma sig till igen,
och gjorde det fast. 14 Och då de hade det lyktat,
båro de penningarna, som öfver voro, in för Konungen
och Jojada; deraf gjordes käril till Herrans hus, käril
till tjensten, och till bränneoffer, skedar, och gyldene
silfvertyg. Och de offrade bränneoffer vid Herrans
hus framgent, så länge Jojada lefde. 15 Och Jojada
vardt gammal och mätt af ålder, och blef död, och var
hundrade och tretio år gammal, då han blef död. 16 Och
de begrofvo honom uti Davids stad, ibland Konungarna,
derföre att han hade gjort väl med Israel, och med Gud
och hans hus. 17 Efter Jojada död kommo de öfverste
i Juda, och tillbådo Konungen; då hörde Konungen
dem. 18 Och de öfvergåfvo Herrans deras fäders Guds
hus, och tjente lundom och afgudom; så kom vrede
öfver Juda och Jerusalem för dessa deras brotts skull.
19 Och han sände Propheter till dem, att de skulle
omvända sig till Herran. Och de betygade dem; men
de hörde dem intet. 20 Och Guds Ande utiklädde
Sacharia, Jojada Prestens son. Han steg fram för folket,
och sade till dem: Detta säger Gud: Hvi öfverträden I
Herrans bud, det eder icke väl bekommandes varder?
Efter I hafven öfvergifvit Herran, så varder han ock
öfvergifvandes eder. 21 Men de gjorde ett förbund emot
honom, och stenade honom, efter Konungens bud, i
gårdenom för Herrans hus. 22 Och Konung Joas tänkte
intet på den barmhertighet, som Jojada hans fader
med honom gjort hade, utan drap hans son; men då
han blef död, sade han: Herren varder detta seendes
och sökandes. 23 Och då året var omgånget, drog
upp de Syrers här, och kommo i Juda och Jerusalem,
och förgjorde alla öfverstar i folkena; och allt deras rof
sände de till Konungen i Damascon. 24 Ty de Syrers
magt kom med fögo folk, likväl gaf Herren i deras
hand en ganska stor magt, derföre att de Herran deras
fäders Gud öfvergifvit hade; desslikes lade de ock
straff på Joas. 25 Och då de drogo ifrå honom, läto de
honom qvar i stora krankhet. Och hans tjenare gjorde
ett förbund emot honom, för Prestens Jojada söners
blods skull, och dråpo honom på hans säng, och han
blef död; och man begrof honom uti Davids stad, dock
icke ibland Konungagrifterna. 26 De som förbundet
gjorde emot honom voro desse: Sabad, Simeaths son,
den Ammonitiskones, och Josabad, Simriths son, den
Moabitiskones. 27 Men hans söner, och summan som
under honom församlad var, och Guds hus byggning,
si, de äro beskrifne uti Historien i Konungabokene. Och
hans son Amazia vardt Konung i hans stad.

25 Fem och tjugu åra gammal var Amazia, då han
Konung vardt, och regerade nio och tjugu år i
Jerusalem; hans moder het Joaddan af Jerusalem.
2 Och han gjorde det Herranom väl behagade, dock
icke af allt hjerta. 3 Då nu hans rike stadfäst var, drap
han sina tjenare, som hans fader Konungen slagit
hade; 4 Men deras barn drap han intet; förty det står
så skrifvet i lagen i Mose bok, der Herren bjuder och
säger: Fäderna skola icke dö för barnen, och icke
barnen för fäderna; utan hvar och en skall för sina
synd dö. 5 Och Amazia församlade Juda, och satte
dem efter fädershusen, efter öfverstarna öfver tusende

och öfver hundrade, i hela Juda och BenJamin; och
talde dem allt ifrå tjugu år, och derutöfver, och fann
dem trehundradtusend utvalda, som i här draga kunde,
som spjut och sköld föra kunde. 6 Dertill besoldade
han utaf Israel hundradtusend starka krigsmän, för
hundrade centener silfver. 7 Men en Guds man kom till
honom, och sade: Konung, låt icke Israels här komma
med dig; förty Herren är icke med Israel, eller med
all Ephraims barn. 8 Ty om du kommer till att bevisa
dina dristighet i stridene, så låter Gud dig falla för dina
fiendar; förty när Gudi står magten till att hjelpa, och
till att stjelpa. 9 Amazia sade till Guds mannen: Hvad
skall man då göra med de hundrade centener, som
jag hafver gifvit de krigsmän af Israel? Guds mannen
sade: Herren hafver väl mer än det är, som han dig
gifva kan. 10 Då skiljde Amazia de krigsmän ifrå, som
till honom af Ephraim komne voro, så att de gingo
till deras rum igen. Då förgrymmade deras vrede sig
svårliga emot Juda, och drogo hem igen illa tillfrids.
11 Men Amazia var tröst, och förde sitt folk ut, och
drog ut i saltdalen, och slog af Seirs barn tiotusend.
12 Och Juda barn fångade af dem tiotusend lefvande;
dem förde de uppå en bergsklint, och störte dem utför
bergsklinten, att de alle sönderkrossades. 13 Men de
krigsmän, som Amazia hade ifrå sig sändt, så att de
icke drogo med hans folk till stridena, lade sig neder
i Juda städer, allt ifrå Samarien intill BethHoron, och
slogo af dem tretusend, och togo mycket rof. 14 Och
då Amazia igenkom af de Edomeers slagtning, hade
han med sig Seirs barnas afgudar, och satte dem sig
till gudar, och tillbad dem, och rökte för dem. 15 Då
förgrymmade sig Herrans vrede öfver Amazia, och
sände en Prophet till honom. Han sade till honom: Hvi
söker du dess folks gudar, som sitt folk intet undsätta
kunde ifrå dine hand? 16 Och då han talade med
honom, sade han till honom: Hafver man gjort dig till
Konungens råd? Vänd igen; hvi vill du varda slagen?
Då vände Propheten igen, och sade: Jag förmärker väl,
att Gud hafver i sinnet förderfva dig, efter du detta gjort
hafver, och hörer intet mitt råd. 17 Och Amazia, Juda
Konung, var till råds, och sände bort till Joas, Joahas
son, Jehu sons, Israels Konung, och lät säga honom:
Kom, låt oss bese hvarannan. 18 Men Joas, Israels
Konung, sände till Amazia, Juda Konung, och lät säga
honom: Törnebusken i Libanon sände till cedreträt i
Libanon, och lät säga honom: Gif dina dotter minom
son till hustru; men vilddjuren i Libanon lupo öfver
törnebuskan, och trampade honom neder. 19 Du menar:
Si, jag hafver slagit de Edomeer, der förhäfver sig ditt
hjerta utaf, och berömmer sig. Nu sitt hemma; hvi söker
du efter olycko, att du må falla, och Juda med dig? 20
Men Amazia hörde det intet; förty det skedde af Gudi,
på det att de skulle varda gifne i fiendahand; derföre,
att de de Edomeers gudar sökt hade. 21 Då drog
Joas, Israels Konung, upp, och de besågo hvarannan,
han och Amazia, Juda Konung, i BethSemes, som i
Juda ligger. 22 Men Juda vardt slagen för Israel, och
flydde, hvar och en i sina hyddor. 23 Och Joas, Israels
Konung, grep Amazia, Joas son, Joahas sons, Juda
Konung, i BethSemes, och förde honom till Jerusalem,
och bröt muren neder i Jerusalem, allt ifrån Ephraims
port intill hörnporten, fyrahundrade alnar långt. 24 Och
allt det guld och silfver, och all käril, som för handene
voro i Guds hus när ObedEdom, och i fataburenom i
Konungshusena, och barnen, tog han till pant med sig
till Samarien. 25 Och Amazia, Joas son, Juda Konung,
lefde efter Joas, Joahas sons, Israels Konungs, död
i femton år. 26 Hvad nu mer af Amazia sägande är,
både det första och det sista, si, det är skrifvet uti Juda
och Israels Konungars bok. 27 Och ifrå den tiden, att
Amazia trädde ifrå Herranom, gjorde de ett förbund
emot honom i Jerusalem; men han flydde till Lachis. Då
sände de efter honom till Lachis, och dråpo honom der;
28 Och förde honom med hästar, och begrofvo honom
när sina fäder uti Juda stad.

26 Då tog hele Juda folk Ussia, som var sexton åra
gammal, och gjorde honom till Konung i hans
faders Amazia stad. 2 Han byggde Eloth, och lät det
igenkomma till Juda, sedan Konungen afsomnad var
med sina fäder. 3 Sexton åra gammal var Ussia, då
han Konung vardt, och regerade tu och femtio år i
Jerusalem; hans moder het Jecholia af Jerusalem. 4
Och han gjorde det Herranom väl behagade, såsom
hans fader Amazia gjort hade. 5 Och han sökte Gud,
så länge Zacharia lefde, den läraren i Guds syner; och
så länge han sökte Herren, lät honom Gud väl gå. 6
Ty han drog ut, och stridde emot de Philisteer, och
bröt neder murarna i Gath, och murarna i Jabne, och
murarna i Asdod, och ibland de Philisteer. 7 Ty Gud
halp honom emot de Philisteer, emot de Araber, dem i
Gurbaal, och emot de Menniter. 8 Och de Ammoniter
gåfvo Ussia skänker, och han vardt namnkunnig allt intill
der man kommer in i Egypten; ty han vardt ju starkare
och starkare. 9 Och Ussia byggde torn i Jerusalem på
hörnportenom, och på dalportenom, och på annor hörn,
och befäste dem. 10 Han byggde ock slott i öknene,
och grof många brunnar; ty han hade mycken boskap,
både i dalar och slättmark, desslikes åkermän och
vingårdsmän på bergen, och på Carmel; förty han hade
lust till åkerverk. 11 Och Ussia hade en magt till strid, af
krigsmän som i här drogo, i tal räknade under Jegiels
skrifvarens hand, och Maaseja befallningsmansens,
under Hanania hand, den af Konungens öfverstar var.
12 Och talet på de yppersta fäder af de starka örligsmän
var tutusend och sexhundrad. 13 Och under deras

hand härsmagten trehundradtusend, och sjutusend och
femhundrad, skickelige till strid i härskraft, till att hjelpa
Konungenom emot fienderna. 14 Och Ussia fick dem
till hela hären sköldar, spjut, hjelmar, pansar, bågar,
och slungor till att kasta sten med; 15 Och gjorde i
Jerusalem bröstvärn konsteliga, som skulle vara på
tornen och hörnen, till att der utskjuta med pil och stora
stenar. Och hans rykte kom vidt ut, derföre, att honom
besynnerliga hulpet vardt, tilldess han mägtig blef. 16
Och då han var mägtig vorden, hof hans hjerta sig
upp till hans förderf; ty han förtog sig på Herranom
sinom Gud, och gick in i Herrans tempel, till att röka på
rökaltaret. 17 Men Asaria Presten gick efter honom,
och åttatio Herrans Prester med honom, starke män;
18 Och stodo emot Konung Ussia, och sade till honom:
Det hörer icke dig till, Ussia, att röka för Herranom; utan
Prestomen, Aarons barnom, som till att röka helgade
äro. Gack härutu helgedomenom; ty du förtager dig, och
det kommer dig till ingen äro för Herranom Gud. 19 Men
Ussia vardt vred, och hade ett rökelsekar i handene;
och som han trätte med Presterna, gick spitelska ut i
hans änne, för Presterna i Herrans hus, inför rökaltaret.
20 Och Asaria öfverste Presten vände sig till honom,
och alle Presterna; och si, då var han spitelsk i hans
änne; och de drefvo honom dädan. Skyndade han sig
ock sjelf ut; ty hans plåga var af Herranom. 21 Alltså
var Konung Ussia spitelsk allt intill sin död, och bodde
uti ett fritt hus spitelsk; ty han vardt utdrifven af Herrans
hus. Men Jotham hans son stod Konungshuset före,
och dömde folket i landena. 22 Hvad nu mer af Ussia
sägande är, både det första och det sista, hafver den
Propheten Esaia, Amos son, skrifvit. 23 Och Ussia
afsomnade med sina fäder, och de begrofvo honom
med sina fäder i åkrenom när Konungagrafvarna; ty
de sade: Han är spitelsk. Och Jotham hans son vardt
Konung i hans stad.

27 Jotham var fem och tjugu åra gammal, då
han Konung vardt, och regerade i sexton år i
Jerusalem; hans moder het Jerusa, Zadoks dotter. 2
Och han gjorde det Herranom väl behagade, såsom
hans fader Ussia gjort hade; undantagno, att han icke
gick i Herrans tempel. Och folket bar sig ännu illa åt. 3
Han byggde den höga porten i Herrans hus, och uppå
muren Ophel byggde han mycket; 4 Och byggde städer
på Juda berg, och i skogomen byggde han slott och
torn. 5 Och han stridde med Ammons barnas Konung;
och han vardt dem öfvermägtig; så att Ammons barn
gåfvo honom i de samma årena hundrade centen
er silfver, tio tusend corar hvete, och tiotusend corar
bjugg; så mycket gåfvo ock Ammons barn honom i de
andra och tredje årena. 6 Alltså vardt Jotham mägtig;
ty han skickade sina vägar för Herranom sinom Gud.
7 Hvad nu mer af Jotham sägande är, och alla hans
strider, och hans vägar, si, det är skrifvet i Israels och
Juda Konungars bok. 8 Fem och tjugu åra gammal var
han, då han Konung vardt; och regerade i sexton år i
Jerusalem. 9 Och Jotham afsomnade med sina fader;
och de begrofvo honom i Davids stad. Och hans son
Ahas vardt Konung i hans stad.

28 Ahas var tjugu åra gammal, då han Konung vardt,
och regerade i sexton år i Jerusalem; och gjorde
icke det Herranom väl behagade, såsom hans fader
David; 2 Utan han vandrade i Israels Konungars vägar,
dertill gjorde han gjuten beläte till Baalim; 3 Och rökte i
Hinnoms barnas dal, och brände sina söner upp med
eld, efter Hedningarnas styggelse, hvilka Herren för
Israels barn fördrifvit hade; 4 Och offrade, och rökte på
höjder, på backar, och under all grön trä. 5 Derföre
gaf Herren hans Gud honom i Konungens hand af
Syrien, så att de slogo honom, och förde bort en stor
hop af hans fångna, och läto komma till Damascon.
Vardt han ock gifven under Israels Konungs hand, så
att han gjorde en stor slagtning på honom. 6 Ty Pekah,
Remalia son, slog af Juda hundrade och tjugu tusend
på en dag, som alle dugelige män voro; derföre, att
de öfvergåfvo Herran deras fäders Gud. 7 Och Sichri,
en väldig af Ephraim, drap Maaseja, Konungens son,
Asrikam husförstan, och Elkana den yppersta näst
Konungenom. 8 Och Israels barn förde bort fångna
af deras bröder tuhundradtusend qvinnor, söner och
döttrar; och togo dertill stort rof af dem, och förde
rofvet till Samarien. 9 Och var sammastäds en Herrans
Prophet, som het Obed. Han gick ut emot hären, som
till Samarien kom, och sade till dem: Si, efter Herren
edra fäders Gud är vred på Juda, hafver han gifvit dem
i edra händer; men I hafven så grufveliga slagit dem
ihjäl, att det räcker upp till himmelen. 10 Nu menen I
undertrycka eder Juda barn, och Jerusalem till trälar
och trälinnor; är det nu icke skuld när eder emot Herran
edar Gud? 11 Så hörer mig nu och förer fångarna dit
igen, dem I bortfört hafven af edra bröder; ty Herrans
vrede förgrymmar sig öfver eder. 12 Då hofvo sig
upp några de myndigaste af Ephraims barn, Asaria,
Johanans son, Berisha, Mesillemoths son, Jehiskia,
Sallums son, och Amasa, Handlat son, emot dem
som utu hären kommo; 13 Och sade till dem: I skolen
icke hafva dessa fångar hitin; ty I kommen intet annat
än skuld på oss för Herranom, på det I skolen desto
flera göra våra synder och skulder; här är skuld nog
tillförene, och vrede förgrymmar sig öfver Israel. 14 Då
läto de väpnade fångarna och rofvet, inför öfverstarna,
och inför hela menighetena. 15 Då stodo de män upp,
som nu vid namn nämnde voro, och togo fångarna,
och alle de, som ibland dem nakne voro, klädde de, af

det röfvadt var. Och då de hade klädt dem, drogo de
skor uppå dem, och gåfvo dem mat och dryck, och
smorde dem, och förde på åsnar alla dem, som svage
voro, och läto komma dem till Jericho palmstaden, till
deras bröder; och kommo igen till Samarien. **16** På
samma tiden sände Konung Ahas till Konungarna af
Assur, att de skulle hjelpa honom. **17** Och de Edomeer
kommo åter pånytt, och slogo Juda, och förde somliga
bort. **18** Och de Philisteer lade sig neder i de städer på
hedene, och sunnan på Juda, och vunno BethSemes,
Ajalon, Gederoth och Socho, med dess döttrar, Thimna
med dess döttrar, och Gimso med dess döttrar; och
bodde deruti. **19** Ty Herren plågade Juda för Ahas
skull, Israels Konungs, derföre, att han hade blottat
Juda, och förtog sig emot Herran. **20** Och emot honom
kom ThiglathPilneser, Konungen af Assur; han belade
honom; men han kunde icke vinna honom. **21** Och
Ahas tog en del i Herrans hus, och i Konungshusena,
och i de öfverstas, det han gaf Konungenom i Assur;
men det halp honom intet. **22** Yttermera, i hans nöd
förtog Konung Ahas sig ännu mer emot Herran; **23**
Och offrade gudomen i Damasco, som honom slagit
hade, och sade: Konungens gudar af Syrien hjelpa
honom; derföre vill jag offra dem, att de måga ock
hjelpa mig; ändock de voro honom och helo Israel till
fall. **24** Och Ahas lade tillhopa de tyg i Guds hus, och
slog dem sönder, och lyckte igen dörrarna af Herrans
hus, och gjorde sig altare i hvarjo vrå i Jerusalem.
25 Och i Juda städer, både här och der, gjorde han
höjder till att röka androm gudom, och rette Herran sina
fäders Gud. **26** Hvad nu mer af honom sägande är,
och alla hans vägar, både första och sista, si, det är
skrifvet i Juda och Israels Konungars bok. **27** Och Ahas
afsomnade med sina fäder, och de begrofvo honom i
stadenom i Jerusalem; ty de lade honom icke ibland
Israels Konungars grifter. Och hans son Jehiskia vardt
Konung i hans stad.

29 Jehiskia var fem och tjugu åra gammal, då han
Konung vardt, och regerade nio och tjugu år i
Jerusalem; hans moder het Abija, Zacharia dotter. **2**
Och han gjorde det Herranom väl behagade, såsom
hans fader David. **3** Han lät upp dörrarna på Herrans
hus, i första månadenom af första årena sins rikes,
och gjorde dem färdiga; **4** Och lät komma derin
Presterna och Leviterna, och församlade dem på breda
gatone östantill; **5** Och sade till dem: Hörer härtill, I
Leviter: Helger eder nu, på det I mågen helga Herrans
edra fäders Guds hus; och hafver ut orenligheten af
helgedomenom. **6** Ty våre fäder hafva förtagit sig, och
gjort det ondt var för Herranom vårom Gud, och hafva
öfvergifvit honom; förty de hafva vändt sitt ansigte ifrå
Herrans boning, och vändt ryggen till, **7** Och hafva
igenlyckt dörrarna till förhuset, och utsläckt lamporna,
och intet rökverk röka låtit, och intet bränneoffer gjort
Israels Gudi i helgedomenom. **8** Deraf är Herrans vrede
kommen öfver Juda och Jerusalem, och han hafver
gifvit dem till att förskingras och förödas, så att man
hvisslar åt dem, såsom I med edor ögon sen. **9** Ty si,
fördenskull äro våre fäder fallne genom svärd; våre
söner, döttrar och hustrur äro bortförde. **10** Nu hafver
jag i sinnet att göra med Herranom Israels Gud ett
förbund, att hans vrede och grymhet må vända sig ifrån
oss. **11** Nu, mine söner, varer icke försummelige; ty
eder hafver Herren utkorat, att I skolen stå för honom,
och att I skolen vara hans tjenare och rökare. **12**
Då stodo Leviterna upp, Mahath, Amasai son, och
Joel, Asaria son af de Kehathiters barn; men af Merari
barn, Kis, Abdi son, och Asaria, Jehaleleels son; af de
Gersoniters barn, Joah, Simma son, och Eden, Joahs
son; **13** Och af Elizaphans barn, Simri och Jegiel; af
Assaphs barn, Sacharia och Matthania; **14** Af Hemans
barn, Jehiel och Simei; af Jeduthuns barn, Semaja och
Usiel. **15** Och de församlade sina bröder, och helgade
sig, och gingo in, efter Konungens bud, af Herrans
ord, till att rena Herrans hus. **16** Och Presterna gingo
in uti Herrans hus, till att rena det, och lade all den
orenhet, som i Herrans tempel funnen vardt, uppå
gården åt Herrans hus; och Leviterna togo henne upp,
och båro ut i Kidrons bäck. **17** På första dagen af första
månadenom begynte de till att helga sig, och på åttonde
dagen i den månaden gingo de uti Herrans förhus,
och helgade Herrans hus åtta dagar, och fullkomnade
det på sextonde dagen i första månadenom. **18** Och
de gingo in till Konung Hiskia, och sade: Vi hafve
renat hela Herrans hus, bränneoffrets altare, och all
dess tyg; skådobrödens bord, och all dess tyg; **19**
Och all de kärile, som Konung Ahas, då han Konung
var, bortkastat hade, då han syndade; dem hafve vi
tillredt och helgat, si, de äro för Herrans altare. **20** Då
var Konung Jehiskia bittida uppe, och församlade de
öfversta i stadenom, och gick upp till Herrans hus; **21**
Och hade fram sju stutar, sju vädrar, sju lamb och sju
getabockar, till syndoffer, för riket, för helgedomen, och
för Juda. Och han sade till Presterna Aarons barn, att
de skulle offra på Herrans altare. **22** Då slagtade de
stutarna, och Presterna togo blodet, och stänkte det på
altaret; och slagtade vädrarna, och stänkte blodet på
altaret; och slagtade lamben, och stänkte blodet på
altaret; **23** Och hade bockarna fram till syndoffer inför
Konungen och menighetena, och lade sina händer på
dem; **24** Och Presterna slagtade dem, och stänkte deras
blod på altaret, till att försona hela Israel; ty Konungen
hade befallt offra bränneoffer och syndoffer för hela
Israel. **25** Och han satte Leviterna i Herrans hus med
cymbaler, psaltare och harpor, såsom David det befallt

hade, och Gad, Konungens Siare, och den Propheten
Nathan; ty det var Herrans bud igenom hans Propheter.
26 Och Leviterna stodo med Davids strängaspel, och
Presterna med trummeter. 27 Och Hiskia bad dem
göra bränneoffer på altarena; och som man begynte
bränneoffret, begyntes ock på Herrans sång och
trummeterna, och med mångahanda Davids, Israels
Konungs, strängaspel. 28 Och hela menigheten tillbad;
Och sångarenas sång och trummeternas trummetning
varade allt intilldess bränneoffret öfverfaret var. 29
Då nu bränneoffret gjordt var, bugade sig Konungen,
och alle de som när honom vid handen voro, och
tillbådo. 30 Och Konung Jehiskia, med öfverstarna, bad
Leviterna lofva Herran, med Davids och den Siarens
Assaphs dikt. Och de lofvade honom med glädje; och
de böjde sig, och tillbådo. 31 Och Jehiskia svarade,
och sade: Nu hafven I fyllt edra händer Herranom; går
fram och bärer fram offer och lofoffer till Herrans hus.
Och menigheten bar fram offer och lofoffer; och hvar
och en af friviljogt hjerta bränneoffer. 32 Och talet på
bränneoffret, som menigheten frambar, var sjutio oxar,
hundrade vädrar, och tuhundrad lamb; och allt detta till
bränneoffer Herranom. 33 Och de helgade sexhundrad
oxar, och tretusend får. 34 Men Presterna voro för få,
och förmådde icke draga hudena af allo bränneoffrena;
derföre togo de sina bröder Leviterna, tilldess det verk
öfverståndet vardt, och så länge Presterna helgade sig;
förty de Leviter stå lätteligare till att helga, än Presterna.
35 Var också bränneoffret mycket, med det feta af
tackoffren, och drickoffret till bränneoffret. Alltså vardt
ämbetet i Herrans hus redo. 36 Och Jehiskia fröjdade
sig med allo folkena, att man var så redo vorden med
Gudi; ty det skedde med hastighet.

30 Och Jehiskia sände ut till hela Israel och Juda, och
skref bref till Ephraim och Manasse, att de skulle
komma till Herrans hus i Jerusalem, och hålla Passah
Herranom Israels Gud. 2 Och Konungen höll ett råd med
sina öfversta, och med hela menighetene i Jerusalem,
till att hålla Passah i dem andra månadenom. 3 Förty
de kunde icke hålla det på den samma tiden, derföre att
Presterna icke nog helgade voro, och folket icke ännu
tillhopakommet var till Jerusalem. 4 Och det täcktes
Konungenom väl, och hela menighetene. 5 Och de
beställde, att det så utropadt vardt i hela Israel, ifrå
BerSeba allt intill Dan, att de skulle komma och hålla
Passah Herranom Israels Gud i Jerusalem; ty de hade
i långan tid icke hållit det, såsom det skrifvet står. 6
Och båden gingo åstad med brefven ifrå Konungens
och hans öfverstars hand, igenom hela Israel och
Juda, efter Konungens befallning, och sade: I Israels
barn, vänder eder om till Herran, Abrahams, Isaacs
och Israels Gud, så varder han sig vändandes till de
undsluppna, som ännu återlefde äro ifrå Konungens
hand i Assur; 7 Och varer icke såsom edre fäder och
bröder, som sig emot Herran deras fäders Gud förtagit
hafva; och han gaf dem till en förödelse, såsom I sjelfve
sen. 8 Så varer nu icke halsstyfve, såsom edra fäder;
utan räcker Herranom edra hand, och kommer till hans
helgedom, den han helgat hafver till evig tid; och tjener
Herranom edrom Gud, så vänder sig hans vredes
grymhet ifrån eder. 9 Förty, om I omvänden eder till
Herran, så skola edra bröder och barn få barmhertighet
för dem som dem fångna hålla, så att de skola komma
åter i detta land igen; ty Herren edar Gud är nådelig och
barmhertig, och varder icke vändandes sitt ansigte ifrån
eder, om I omvänden eder till honom. 10 Och båden
gingo ifrå den ena staden till den andra, i Ephraims och
Manasse land, och allt intill Sebulon; men de gjorde
gabb utaf dem, och bespottade dem. 11 Dock några
af Asser, och Manasse, och Sebulon, ödmjukade sig,
och kommo till Jerusalem. 12 Kom också Guds hand
i Juda, så att han gaf dem endrägtigt hjerta, till att
göra efter Konungens och de öfverstars bud, efter
Herrans ord. 13 Och kom samman i Jerusalem en
stor hop folk, till att hålla osyrade bröds högtidena
i dem andra månadenom, en mägta stor menighet.
14 Och de stodo upp, och kastade bort de altare,
som i Jerusalem voro, och allt rökverk hofvo de bort
och kastade uti den bäcken Kidron; 15 Och slagtade
Passah på fjortonde dagen af den andra månaden;
och Presterna och Leviterna blygdes, och helgade sig,
och båro bränneoffer till Herrans hus; 16 Och stodo i
deras ordning, såsom det sig borde, efter Mose den
Guds mansens lag; och Presterna stänkte blodet af
Leviternas hand. 17 Ty der voro månge i menighetene,
som sig icke helgat hade; derföre slagtade Leviterna
Passah för alla dem som icke rene voro, så att de
Herranom helgade vordo. 18 Var ock desslikes mycket
folk af Ephraim, Manasse, Isaschar och Sebulon, som
icke rene voro; utan åto Passahlambet, icke såsom
skrifvet står; ty Jehiskia bad för dem, och sade: Herren,
som milder är, varder dem allom nådelig, 19 Som ställa
sitt hjerta till att söka Herran Gud, deras fäders Gud,
och icke för den helga renselsens skull. 20 Och Herren
hörde Jehiskia, och helade folket. 21 Alltså höllo Israels
barn, som i Jerusalem funne vordo, osyrade bröds
högtidena i sju dagar, med stora fröjd. Och Leviterna
och Presterna lofvade Herran hvar dag, med Herrans
mägtiga strängaspel. 22 Och Jehiskia talade hjerteliga
med alla Leviterna, som ett godt förstånd hade om
Herran; och de åto öfver hela högtidena i sju dagar, och
offrade, och tackade Herranom deras fäders Gud. 23
Och hela menigheten vardt till råds, att hålla det ännu i
andra sju dagar, och höllo också de sju dagarna med
glädje. 24 Ty Hiskia, Juda Konung, gaf till häfoffer för

menighetena tusende stutar, och sjutusend får; men
de öfverste gåfvo till häfoffer för menighetene tusende
stutar och tiotusend får; alltså helgade sig då månge
Presterna. 25 Och gladdes hela menigheten Juda,
Presterna och Leviterna, och hela menigheten, som af
Israel kommen var, och främlingarna, som af Israels
land komne voro, och de som i Juda bodde. 26 Och
var en stor glädje i Jerusalem; ty ifrå Salomos, Davids
sons, Israels Konungs tid, hade sådana icke varit i
Jerusalem. 27 Och Presterna och Leviterna stodo upp,
och välsignade folket; och deras röst vardt hörd, och
deras bön kom inför hans helga boning i himmelen.

31 Då detta alltså uträttadt var, drogo ut alle de
Israeliter, som i Juda städer funne voro, och bröto
ned stoderna, och höggo bort lundarna, och bröto ned
höjderna och altaren, i hela Juda, BenJamin, Ephraim
och Manasse, tilldess de gjorde en ända på dem. Och
Israels barn drogo alle till sina ägor i sina städer igen. 2
Men Jehiskia ställde Presterna och Leviterna uti deras
ordning, hvar och en efter sitt ämbete, både Prester
och Leviter, till bränneoffer och tackoffer, att de skulle
tjena, tacka och lofva, i portarna åt Herrans lägre. 3
Och Konungen gaf sin del af sina håfvor till bränneoffer,
om morgon och om afton, och till bränneoffer om
Sabbatherna, och nymånadom, och högtidom, efter
som skrifvet står i Herrans lag. 4 Och han sade till
folket, som i Jerusalem bodde, att de skulle gifva
Presterna och Leviterna delar, att de måtte desto bättre
akta på Herrans lag. 5 Och då det talet kom ut, gåfvo
Israels barn mycken förstling af säd, vin, oljo, hannog
och allahanda årsväxt på markene; och allahanda tiond
förde de in, ganska mycket. 6 Förde också Israels barn
och Juda, som i Juda städer bodde, tiond fram af fä
och får, och tiond af det helgada som de Herranom
sinom Gud helgat hade, och lade en hop här, och en
hop der. 7 Uti tredje månadenom begynte de att lägga
hoparna, och i sjunde månadenom lyktade de det. 8
Och då Jehiskia med de öfversta ingingo, och sågo
hoparna, lofvade de Herran, och hans folk Israel; 9 Och
Jehiskia frågade Presterna och Leviterna om hoparna.
10 Och Asaria Presten, den ypperste i Zadoks hus,
sade till honom: Ifrå den tid man begynte införa häfoffret
i Herrans hus, hafve vi ätit och äre mätte vordne, och
här är ännu mycket qvart; förty Herren hafver välsignat
sitt folk; derföre är denne hopen öfverblefven. 11 Då
befallde Konungen, att de skulle reda till kistor i Herrans
hus; och de tillredde dem; 12 Och lade derin häfoffret,
tionden, och det helgada, på sina tro. Och öfver det
samma var skickad Chanania den Leviten, och Simei
hans broder den andre; 13 Och Jehiel, Asasia, Nahath,
Asahel, Jerimoth, Josabad, Eliel, Jismacha, Mahath
och Benaja, förskickade af Chanania och Simei hans
broders hand, efter Konungens Jehiskia befallning.
Men Asaria var öfverste i Guds hus. 14 Och Kore,
Jimna son, den Leviten, den dörravaktaren östantill,
var öfver de friviljoga Guds gåfvor, som Herranom till
häfoffer gifna vordo, och öfver det aldrahelgasta. 15
Och under hans hand voro Eden, Minjamin, Jesua,
Semaja, Amaria och Sechania, uti Presternas städer,
på sina tro; att de skulle gifva sina bröder efter deras
ordning, dem minsta såsom dem största; 16 Desslikes
dem som för manspersoner räknade vordo, tre åra
gamle, och derutöfver, ibland alla dem som uti Herrans
hus gingo, hvar på sin dag till sitt ämbete, och i sine vakt
efter sitt skifte; 17 Sammalunda dem som för Prester
räknade vordo, i deras fäders hus, och Leviterna, ifrå
tjugu år och derutöfver, i deras vakt efter deras skifte;
18 Dertill dem som räknade vordo ibland deras barn,
hustrur, söner och döttrar, i hela menighetene; förty de
helgade på sina tro det helgada. 19 Voro också män
vid namn nämnde ibland Aarons barn, Presterna uppå
förstädernes mark, i alla städer, att de skulle del gifva
alla manspersoner ibland Presterna, och allom dem
som ibland Leviterna räknade vordo. 20 Alltså gjorde
Jehiskia i hela Juda, och gjorde det godt, rätt och sant
var för Herranom sinom Gud. 21 Och i all handel, som
han tog sig före med Guds hus tjenste, efter lagen och
buden, till att söka sin Gud, det gjorde han af allt hjerta;
derföre gick han det ock väl igenom.

32 Efter denna handel och trohet kom Sanherib,
Konungen i Assur, och drog in i Juda, och lägrade
sig för de fasta städer, och hade i sinnet, att han ville
taga det in. 2 Då Jehiskia såg, att Sanherib kom, och
hans ansigte stod till att strida emot Jerusalem, 3 Vardt
han till råds med sina öfversta och väldiga, att de skulle
öfvertäcka vattnen af källorna, som utanför staden voro;
och de hulpo honom. 4 Och sig församlade mycket folk,
och öfvertäckte alla källor och bäcker midt i landena,
och sade, att de Konungar af Assur icke skola mycket
vatten finna, när de komma. 5 Och han tog styrko till
sig, och byggde igen alla murar, som förfallne voro, och
gjorde torn deruppå; och byggde ändå derutanföre en
annan mur. Och Millo gjorde han fast i Davids stad,
och lät göra många värjor och sköldar; 6 Och skickade
höfvitsmän till strids med folket; och han församlade
dem till sig på den breda gatona vid stadsporten, och
talade hjerteliga till dem, och sade: 7 Varer tröste och
vid godt mod; frukter eder intet, och gifver eder intet för
Konungenom af Assur, eller för all den hop, som när
honom är; ty med oss är en större än med honom. 8
Med honom är en köttslig arm; men med oss är Herren
vår Gud, att han skall hjelpa oss, och föra våra strid.
Och folket förlät sig på Jehiskia, Juda Konungs, ord.
9 Derefter sände Sanherib, Konungen i Assur, sina

tjenare till Jerusalem, ty han låg för Lachis, och all
hans magt med honom, till Jehiskia, Juda Konung,
och till hela Juda, som i Jerusalem var, och lät säga
honom: 10 Detta säger Sanherib, Konungen i Assur:
Hvar förtrösten I eder uppå, I som bon uti det belagda
Jerusalem? 11 Jehiskia förförer eder, att han må komma
eder i döden, hunger och törst, och säger: Herren
vår Gud skall undsätta oss utu Konungens hand af
Assyrien. 12 Är icke han den Jehiskia, som hans höjder
och altare bortkastat hafver, och sagt till Juda och
Jerusalem: För ett altare skolen I tillbedja, och deruppå
röka. 13 Veten I icke, hvad jag och mine fäder gjort
hafva allom folkom i landen? Hafva ock Hedningarnas
gudar i landen kunnat hjelpa deras land ifrå mine
hand? 14 Hvilken är den af alla dessa Hedningarnas
gudar, som mina fäder nederlagdt hafva, som hafver
kunnat hjelpa sitt folk utu mine hand; att edar Gud
skulle förmå hjelpa eder utu mine hand? 15 Så låter
icke nu Hiskia bedraga eder, och låter icke tälja eder i
sådant sinne, och tror honom intet; förty, medan ingen
alla Hedningars och Konungarikens gud hafver kunnat
hjelpa sitt folk ifrå mine och mina fäders hand, så varda
icke heller edre gudar eder hjelpande ifrå mine hand.
16 Dertill talade hans tjenare ännu mer emot Herran
Gud, och emot hans tjenare Jehiskia. 17 Skref han
ock bref ut, deruti han hädde Herran Israels Gud, och
talade om honom, och sade: Såsom Hedningarnas
gudar i landen icke hafva hulpit deras folk ifrå mine
hand, så varder ock icke Jehiskia Gud hjelpandes hans
folk ifrå mine hand. 18 Och de ropade med höga röst,
på Judiskt mål, till folket i Jerusalem, som på muren
voro, till att göra dem rädda och förskräckta, att de så
måtte få staden. 19 Och talade de så emot Jerusalems
Gud, såsom emot folkens gudar på jordene, hvilke
menniskos handaverk voro. 20 Men Konung Jehiskia
med Prophetenom Esaia, Amos son, bådo deremot, och
ropade till himmelen. 21 Och Herren sände en Ängel,
som förgjorde alla de väldiga i hären, och Förstarna
och öfverstarna i Konungens lägre af Assyrien; så att
han med skam drog åter till sitt land igen. Och då han
gick uti sins guds hus, dråpo honom der med svärd, de
som af hans eget lif komne voro. 22 Alltså halp Herren
Jehiskia, och dem i Jerusalem, utu Sanheribs hand,
Konungens i Assyrien, och alla andras; och bevarade
dem för allom omkring; 23 Så att månge båro skänker
Herranom till Jerusalem, och klenodier Jehiskia, Juda
Konung. Och han vardt sedan högt räknad för alla
Hedningar. 24 På den tiden vardt Jehiskia dödsjuk, och
han bad Herran; han hörde honom, och gaf honom
ett tecken. 25 Dock vedergalt icke Jehiskia, efter som
honom gifvet var; ty hans hjerta upphof sig; derföre kom
vrede öfver honom, och öfver Juda, och Jerusalem.
26 Men Jehiskia ödmjukade sig, att hans hjerta hade
upphäfvit sig, samt med dem i Jerusalem; derföre
kom Herrans vrede icke öfver dem, så länge Jehiskia
lefde. 27 Och Jehiskia hade ganska stora rikedomar
och härlighet; och han gjorde sig en skatt af silfver,
guld, ädla stenar, örter, sköldar och allahanda kostelig
tyg; 28 Och hus till inkommandes årsväxt, vin och oljo;
och stall för allahanda boskap, och hus för får. 29 Och
han byggde sig städer, och hade boskap, får och fä
till en stor hop; förty Gud gaf honom ganska många
ägodelar. 30 Han är den Jehiskia, som igentäppte
den öfra vattukällona i Gihon, och ledde henne nedåt,
vester om Davids stad. Och var Jehiskia lyckosam i alla
sina gerningar. 31 Men då de öfverstars sändningabåd
af Babel till honom sände voro, att fråga efter det
undertecken, som i landena skedt var, öfvergaf Gud
honom, så att han försökte honom; på det att kunnigt
skulle varda allt det i hans hjerta var. 32 Hvad nu mer
af Jehiskia sägande är, och om hans barmhertighet, si,
det är skrifvet i den Propheten Esaia, Amos sons, syn,
uti Juda och Israels Konungars bok. 33 Och Jehiskia
afsomnade med sina fäder, och de begrofvo honom
öfver Davids barnas grifter; och hele Juda och de i
Jerusalem gjorde honom äro i hans död. Och hans son
Manasse vardt Konung i hans stad.

33 Manasse var tolf åra gammal, då han Konung
vardt, och regerade fem och femtio år i Jerusalem;
2 Och gjorde det ondt var för Herranom, efter
Hedningarnas styggelse, som Herren för Israels barn
fördrifvit hade. 3 Och han afvände sig, och uppbyggde
höjder, som hans fader Jehiskia nederslagit hade, och
stiktade altare till Baalim, och gjorde lundar, och tillbad
allan himmelens är, och tjente dem. 4 Han byggde ock
altare i Herrans hus, om hvilket Herren sagt hade: I
Jerusalem skall mitt Namn vara i evig tid. 5 Och han
byggde altare till allan himmelens här, i båda gårdarna
åt Herrans hus. 6 Och han lät sina söner gå genom eld
uti Hinnoms sons dal, och utvalde dagar, och aktade på
foglarop, och brukade trolldom, och stiktade spåmän
och tecknatydare, och gjorde mycket det Herranom illa
behagade, till att reta honom. 7 Han satte desslikes
beläte och afgudar, som han i Guds hus göra lät, der
Gud om sagt hade till David, och hans son Salomo:
Uti detta hus, i Jerusalem, som jag utvalt hafver för
alla Israels slägter, vill jag sätta mitt Namn i evig tid; 8
Och skall icke mer låta Israels fot vika ifrå landena,
som jag deras fäder beställt hafver; så framt de hålla
sig, så att de göra allt det jag dem budit hafver, i all
lag, bud och rätter, igenom Mose. 9 Men Manasse
förförde Juda och dem i Jerusalem, så att de gjorde
värre än Hedningarna, som Herren för Israels barn
förgjort hade. 10 Och när Herren lät tala till Manasse
och hans folk, aktade de det intet. 11 Derföre lät Herren

komma öfver dem de öfverstar öfver Konungens här i
Assur; de togo Manasse fången i fjettrar, och bundo
honom med kedjor, och förde honom till Babel. 12
Och som han var i ångest, bad han Herran sin Gud,
och ödmjukade sig storliga för sina fäders Gud; 13
Och bad honom innerliga. Då hörde han hans bön,
och lät honom komma till Jerusalem igen till sitt rike.
Och besinnade då Manasse, att Herren är Gud. 14
Derefter byggde han de yttersta murarna till Davids
stad, vestantill vid Gihon i bäckenom, och der man ingår
genom fiskaporten, och allt omkring intill Ophel, och
gjorde dem ganska höga; och satte höfvitsmän uti Juda
fasta städer; 15 Och kastade bort de främmande gudar
och afgudar utu Herrans hus, och all altare, som han
byggt hade på Herrans hus berg, och i Jerusalem, och
kastade dem ut för staden; 16 Och uppfärdade Herrans
altare, och offrade deruppå tackoffer och lofoffer, och
befallde Juda, att de skulle tjena Herranom Israels
Gud. 17 Likväl offrade folket ännu på höjderna; dock
Herranom deras Gud. 18 Hvad nu mera af Manasse
sägande är, och om hans bön till sin Gud, och om
de ord, som Siarena med honom talade i Herrans
Israels Guds Namn, si, det är ibland Israels Konungars
gerningar; 19 Och om hans bön, och huru han bönhörd
vardt, och alla hans synder och missgerningar, och
rummet, der han höjder uppå byggde, och lundar och
afgudar stiktade, förr än han ödmjukad vardt, si, det är
allt skrifvet ibland Siarenas gerningar. 20 Och Manasse
afsomnade med sina fäder, och de begrofvo honom i
hans hus; och hans son Amon vardt Konung i hans
stad. 21 Tu och tjugu år gammal var Amon, då han
Konung vardt, och regerade tu år i Jerusalem; 22 Och
gjorde det ondt var för Herranom, såsom hans fader
Manasse gjort hade; och Amon offrade allom afgudom,
som hans fader Manasse gjort hade, och tjente dem.
23 Men han ödmjukade sig intet för Herranom, såsom
hans fader Manasse sig ödmjukat hade; ty denne Amon
förökade skuldena. 24 Och hans tjenare gjorde ett
förbund emot honom, och dråpo honom i hans hus. 25
Då slog folket i landena alla dem som förbundet emot
Konung Amon gjort hade; och folket i landena gjorde
hans son Josia till Konung i hans stad.

34 Åtta åra gammal var Josia, då han Konung varat,
och regerade ett och tretio år i Jerusalem; 2 Och
gjorde det godt var för Herranom, och vandrade uti sins
faders Davids vägom, och vek hvarken på den högra
eller venstra sidona. 3 Ty i åttonde årena af sitt rike,
medan han ännu en dräng var, begynte han att söka
sins faders Davids Gud. Och i tolfte årena begynte
han till att rensa Juda och Jerusalem af höjder, och
lundar, och afgudar, och gjuten beläte; 4 Och lät afbryta
för sig Baalims altare; och beläten deruppå högg han
neder; och de lundar, och afgudar, och beläte, slog han
sönder, och gjorde dem till stoft, och strödde dem på
deras grifter, som för dem offrat hade; 5 Och brände
upp Presternas ben på altaren, och rensade alltså
Juda och Jerusalem. 6 Sammalunda i Manasse städer,
Ephraim, Simeon, och allt intill Naphthali, uti deras
ökner, allt omkring. 7 Och då han hade afbrutit altaren
och lundarna, och afgudarna sönderkrossat, och all
beläte sönderslagit i hela Israels land, drog han åter till
Jerusalem. 8 Uti adertonde årena sins rikes, då han
landet och huset renat hade, sände han Saphan, Azalia
son, och Maaseja stadsfogdan, och Joah. Joahas
son, cancelleren, till att förbättra Herrans sins Guds
hus. 9 Och de kommo till den öfversta Presten Hilkia,
och man fick dem de penningar, som till Guds hus
införde voro, hvilka Leviterna, som dörrarna vaktade,
församlat hade, af Manasse, Ephraim, och af allom
igenlefdom i Israel, och af hela Juda och BenJamin,
och af dem som i Jerusalem bodde. 10 Och de gåfvo
dem uti arbetarenas händer, som beställde voro till
Herrans hus; och de gåfvo dem som arbetade på
Herrans hus, der det förfallet var, att de skulle förbättra
huset. 11 De samme gåfvo dem sedan timbermannom
och byggningsmannom, till att köpa huggen sten, och
höfladt trä till bjelkar, på de hus, som Juda Konungar
förderfvat hade. 12 Och männerna arbetade på verket
på sina tro; och öfver dem voro skickade Jahath,
och Obadja, Leviter, utaf Merari barn; Sacharia och
Mesullam, utaf de Kehathiters barn, till att drifva arbetet;
och voro alle Leviter, som på strängaspel kunde. 13
Men öfver dragare, och dem som drefvo till allahanda
arbete i all ämbeten, voro utaf Leviterna, skrifvare,
ämbetsmän och dörravaktare. 14 Och då de togo ut
penningarna, som i Herrans hus inlagde voro, fann
Hilkia Presten lagbokena, som Herren genom Mose
gifvit hade. 15 Och Hilkia svarade, och sade till Saphan
skrifvaren: Jag hafver funnit lagbokena i Herrans hus.
Och Hilkia fick Saphan bokena. 16 Och Saphan bar
henne till Konungen, och gaf Konungenom svar igen,
och sade: Allt det i dina tjenares händer befaldt är, det
göra de. 17 Och de penningar, som i Herrans hus funne
äro, hafva de lagt ihop, och fått dem föreståndarenom
och arbetaromen. 18 Och Saphan skrifvaren underviste
Konungen, och sade: Hilkia Presten hafver fått mig ena
bok. Och Saphan las deruti för Konungenom. 19 Och
då Konungen hörde lagsens ord, ref han sin kläder
sönder. 20 Och Konungen böd Hilkia, och Ahikam,
Saphans son, och Abdon, Micha son, och Saphan
skrifvarenom, och Asaja, Konungens tjenare, och sade:
21 Går bort, och fråger Herran för mig, och för dem
som qvare äro i Israel, och för Juda, om bokens ord,
som funnen är; förty Herrans grymhet är stor, som
öfver oss upptänd är, att våre fäder icke hållit hafva

Herrans ord, att de måtte gjort såsom i desso bok
skrifvet står. 22 Då gick Hilkia, samt med de andra, som
af Konungenom sände voro, bort till den Prophetissan
Hulda, Sallums hustru, Thakehaths sons, Hasra sons,
klädevaktarens, som i Jerusalem bodde, uti den andra
delenom, och talade detta med henne. 23 Och hon
sade till dem: Detta säger Herren Israels Gud: Säger
dem mannenom, som eder till mig sändt hafver: 24
Detta säger Herren: Si jag skall låta komma olycko
öfver detta rum, och dess inbyggare, nämliga all de
förbannelse, som i bokene skrifven stå, som för Juda
Konung läsen är; 25 Derföre, att de hafva öfvergifvit
mig, och rökt androm gudom, så att de hafva rett mig
med allt deras händers verk; och min grymhet skall
upptänd varda öfver detta rum, och icke utsläckt varda.
26 Och Juda Konunge, som eder utsändt hafver till att
fråga Herran, skolen I så säga: Detta säger Herren
Israels Gud, om de ord, som du hörde: 27 Derföre, att
ditt hjerta hafver bevekt sig, och du hafver ödmjukat dig
för Gudi, då du hans ord hörde emot detta rum, och
emot dess inbyggare, och hafver ödmjukat dig för mig,
och rifvit din kläder, och gråtit för mig; så hafver jag
ock hört dig, säger Herren. 28 Si, jag vill samka dig till
dina fader, att du uti dina graf med frid samkad varder,
att din ögon icke skola se all denna olyckon, som jag
öfver detta rum och dess inbyggare skall komma låta.
Och de sade Konungenom detta igen. 29 Då sände
Konungen bort, och lät tillhopakomma alla de äldsta
i Juda och Jerusalem. 30 Och Konungen gick upp i
Herrans hus, och hvar man i Juda, och inbyggarena i
Jerusalem, Presterna, Leviterna, och allt folket, både
små och store; och vordo för deras öron läsen all ord i
förbundsens bok, som i Herrans hus funnen var. 31
Och Konungen gick i sitt rum, och gjorde ett förbund för
Herranom, att man skulle vandra efter Herranom, till att
hålla hans bud, vittnesbörd och rätter, af allt hjerta, och
af allo själ, till att göra efter all förbundsens ord, som
skrifne stodo i desso bok. 32 Och stodo der alle de,
som i Jerusalem och i BenJamin för handene voro. Och
Jerusalems inbyggare gjorde efter Guds förbund, deras
fäders Guds. 33 Och Josia hof bort all styggelse utur all
land, som Israels barnas voro, och skaffade att alle de,
som i Israel funne vordo, tjente Herranom deras Gud.
Så länge Josia lefde, veko de intet ifrå Herranom deras
fäders Gud.

35 Och Josia höll Herranom Passah i Jerusalem;
och slagtade Passah på fjortonde dagenom i
första månaden. 2 Och han ställde Presterna uti deras
vakt, och styrkte dem till deras ämbete i Herrans hus;
3 Och sade till Leviterna, som hela Israel lärde, och
Herranom helgade voro: Låter den helga arken uti
huset, som Salomo, Davids son, Israels Konung, byggt
hafver; I skolen icke bära honom på axlarna; så tjener
nu Herranom edrom Gud, och hans folke Israel; 4
Och skicker edra fäders hus, i edor skifte, såsom de
beskrifne äro af David, Israels Konung, och hans son
Salomo. 5 Och står i helgedomenom efter fädernas
hus skifte ibland edra bröder af folket, och desslikes
fädernas hus skifte ibland Leviterna. 6 Och slagter
Passah, och helger eder, och skicker edra bröder, att de
göra efter Herrans ord genom Mose. 7 Och Josia gaf till
häfoffer för den meniga man lamb och kid, alltsammans
till Passah, för alla dem som vid handena voro, på
talet tretiotusend, och tretusend nöt; alltsammans
af Konungens ägodelar. 8 Hans Förstar gåfvo till
häfoffer friviljoge för folket, och för Presterna och
Leviterna; nämliga Hilkia, Sacharia och Jehiel, Förstarna
i Guds hus, ibland Presterna till Passah, tutusend och
sexhundrad (lamb och kid), dertill trehundrad nöt. 9
Men Chanania, Semaja, Nethaneel, och hans bröder,
Hasabia, Jejel och Josabad öfverstar för Leviterna,
gåfvo Levitomen häfoffer till Passah, femtusend (lamb
och kid), och dertill femhundrad nöt. 10 Alltså vardt
Gudstjenst beskickad, och Presterna stodo i sitt rum,
och Leviterna i sin ordning, efter Konungens bud. 11
Och de slagtade Passah, och Presterna togo af deras
händer och stänkte, och Leviterna drogo thy hudena af;
12 Och gjorde bränneoffer deraf, att de skulle dela det
ut ibland fädershusen uti deras meniga hop, till att offrat
Herranom, såsom skrifvet står i Mose bok; sammaledes
gjorde de ock med oxarna. 13 Och de kokade Passah
vid eld, såsom det sig borde; men hvad som helgadt
var, kokade de i grytor, kettlar och pannor, och de gjorde
det med hast för meniga hopen. 14 Derefter redde de
ock för sig, och för Presterna; förty Presterna, Aarons
söner, hade att skaffa med bränneoffret, och med det
feta, allt intill nattena; derföre måste Leviterna tillreda för
sig och för Presterna, Aarons söner. 15 Och sångarena,
Assaphs barn, stodo i sitt rum, efter Davids bud, och
Assaphs, och Hemans, och Jeduthuns, Konungens
Siares; och dörravaktarena vid alla dörrarna, och de
veko intet ifrå sitt ämbete; ty Leviterna, deras bröder,
redde till för dem. 16 Alltså vardt beskickad all Herrans
tjenst på den dagen, så att man höll Passah, och
bränneoffer gjorde på Herrans altare, efter Konung
Josia bud. 17 Alltså höllo Israels barn, som vid handen
voro, Passah i den tiden, och osyrade bröds högtid i
sju dagar. 18 Intet Passah var i Israel hållet, såsom
detta, allt ifrå den Propheten Samuels tid; och ingen
Israels Konung hade sådant Passah hållit, såsom Josia
Passah höll, och Presterna, Leviterna, hela Juda och
det af Israel för handen var, och Jerusalems inbyggare.
19 Uti adertonde årena af Josia rike vardt detta Passah
hållet. 20 Derefter, när Josia huset tillredt hade, drog
Necho, Konungen i Egypten, upp, till att strida emot

Carchemis vid Phrath; och Josia drog ut emot honom.
21 Men han sände båd till honom, och lät säga honom:
Hvad hafver jag med dig göra, Juda Konung? Jag
kommer icke nu emot dig, utan jag strider emot ett (
annat) hus; och Gud hafver sagt, att jag skulle skynda
mig; håll upp att göra emot Gud, som med mig är,
att han icke förderfvar dig. 22 Men Josia vände icke
sitt ansigte ifrå honom, utan ställde sig till att strida
emot honom; och lydde intet Necho ord utaf Guds mun,
och kom till att strida med honom på den slättene vid
Megiddo. 23 Och skyttorna sköto Konung Josia. Och
Konungen sade till sina tjenare: Förer mig hädan; ty jag
är illa sår. 24 Och hans tjenare togo honom af vagnen,
och lade honom på hans andra vagn, och förde honom
till Jerusalem. Och han blef död, och vardt begrafven
ibland sina fäders grifter; och hele Juda och Jerusalem
sörjde för Josia skull. 25 Och Jeremia jämrade sig
öfver Josia; och alle sångare och sångerskor höllo
deras klagovisor öfver Josia, allt intill denna dag, och
gjorde en sedvänjo deraf i Israel; si, det är skrifvet uti
de klagovisor. 26 Hvad nu mer af Josia sägande är, och
om hans barmhertighet, efter skriftene i Herrans lag, 27
Och hans gerningar, både de första och de sista, si, det
är skrifvet uti Israels och Juda Konungars bok.

36 Och folket i landena tog Joahas, Josia son, och
gjorde honom till Konung i hans faders stad i
Jerusalem. 2 Tre och tjugu åra gammal var Joahas,
då han Konung vardt och regerade i tre månader i
Jerusalem. 3 Ty Konungen i Egypten satte honom
af i Jerusalem, och beskattade landet till hundrade
centener silfver, och en centener guld. 4 Och Konungen
i Egypten gjorde Eliakim, hans broder, till Konung
öfver Juda och Jerusalem, och förvände hans namn
Jojakim; men Necho tog hans broder Joahas, och förde
honom uti Egypten. 5 Fem och tjugu åra gammal var
Jojakim, då han Konung vardt; och regerade ellofva
år i Jerusalem, och gjorde det ondt var för Herranom
sinom Gud. 6 Och NebucadNezar, Konungen i Babel,
drog upp emot honom, och band honom med kedjor,
att han skulle föra honom till Babel. 7 Och förde
NebucadNezar någor Herrans hus kärile till Babel, och
satte dem uti sitt tempel i Babel. 8 Hvad nu mer af
Jojakim sägande är, och hans styggelse, som han
gjorde, och med honom funnen vordo, si, de äro skrifne
uti Israels och Juda Konungars bok: och hans son
Jojachin vardt Konung i hans stad. 9 Åtta åra gammal
var Jojachin, då han Konung vardt, och regerade i tre
månader och tio dagar i Jerusalem, och gjorde det
Herranom illa behagade. 10 Då nu året omgick, sände
NebucadNezar, och lät hemta honom till Babel, med de
kosteliga tygen i Herrans hus; och man gjorde Zedekia
hans broder till Konung öfver Juda och Jerusalem. 11
Ett och tjugu åra gammal var Zedekia, då han Konung
vardt; och regerade ellofva år i Jerusalem; 12 Och
gjorde det ondt var för Herranom sinom Gud, och
ödmjukade sig intet för den Propheten Jeremia, som
talade utaf Herrans mun. 13 Dertill vardt han affällig
ifrå NebucadNezar, Konungenom i Babel, hvilken af
honom en ed vid Gud tagit hade; och vardt halsstyf,
och förstockade sitt hjerta, så att han intet omvände sig
till Herran Israels Gud. 14 Sammalunda alle öfverstarna
ibland Presterna, samt med folket, syndade svårliga,
och förtogo sig med allahanda Hedningastyggelse, och
orenade Herrans hus, det han helgat hade i Jerusalem.
15 Och Herren deras fäders Gud sände till dem med
sin bådskap bittida; ty han skonade sitt folk och sina
boning. 16 Men de begabbade Guds bådskap, och
föraktade hans ord, och bespottade hans Propheter,
intilldess Herrans grymhet växte öfver hans folk, att
dem nu intet mer stod till botande. 17 Ty han förde
öfver dem de Chaldeers Konung, och lät dräpa deras
unga män med svärd, uti deras helgedoms huse, och
skonade hvarken piltar eller pigor, hvarken åldrigom
eller utgamlom; alla gaf han dem i hans hand. 18 Och
all tyg i Guds hus, stor och små, håfvorna i Herrans
hus, och Konungens och hans Förstars håfvor; allt lät
han föra till Babel. 19 Och de brände upp Guds hus,
och bröto ned murarna i Jerusalem; och all deras palats
brände de upp med eld, så att all deras kosteliga ting
blefvo förfaren. 20 Och de som för svärdet undsluppo,
fördes till Babel, och vordo hans och hans söners
trälar, tilldess riket kom till de Perser; 21 På det att
fullkomnas skulle Herrans ord genom Jeremia mun,
tilldess att landet hade fyllest i sina Sabbather; förty
hele tiden af förderfvelsen var Sabbath, intilldess sjutio
år fullkomnade vordo. 22 Men i första årena Cores,
Konungens i Persien, på det fullkomnadt skulle varda
Herrans ord, taladt genom Jeremia mun, uppväckte
Herren Cores anda, Konungens i Persien, att han lät
utropa öfver allt sitt rike, ja ock med bref, och säga: 23
Detta säger Cores, Konungen i Persien: Herren Gud af
himmelen hafver gifvit mig all rike i landen, och hafver
befallt mig bygga sig ett hus i Jerusalem i Juda; hvilken
som nu ibland eder är af hans folk, med honom vare
Herren hans Gud, och drage ditupp.

Esra

1 Uti första årena Cores, Konungens i Persien, på det
fullkomnas skulle Herrans ord, taladt igenom Jeremia
mun, uppväckte Herren Cores anda, Konungens i
Persien, att han lät utropa i all sitt rike, och igenom
skrifvelse, och säga: **2** Detta säger Cores, Konungen
i Persien: Herren Gud i himmelen hafver gifvit mig
all rike i landen, och hafver befallt mig bygga sig ett
hus i Jerusalem, i Juda. **3** Hvilken som nu ibland
eder är af hans folk, med honom vare hans Gud, och
han drage upp till Jerusalem i Juda, och uppbygge
Herrans Israels Guds hus; han är den Gud, som i
Jerusalem är. **4** Och hvilken som ännu igenlefd är,
ehvar som helst han en främling är, honom hjelpe
folket i det rum med silfver och guld, med gods och
boskap, af en fri vilja, till Guds hus i Jerusalem. **5** Då
stodo upp de öfverste fäder af Juda och BenJamin,
och Presterna och Leviterna, alle, hvilkas anda Gud
uppväckte till att draga upp, och bygga Herrans hus
i Jerusalem. **6** Och alle de som voro omkring dem,
styrkte deras hand med silfver och gyldene tyg, med
gods och boskap, och klenodier; förutan det de friviljoge
gåfvo. **7** Och Konung Cores fick ut Herrans hus kärile,
som NebucadNezar utu Jerusalem tagit hade, och
låtit lägga uti sins guds hus. **8** Och Konung Cores i
Persien fick dem ut igenom Mithredath räntomästaren,
och uträknade dem Sesbazar, Förstanom i Juda. **9**
Och detta är talet: tretio gyldene bäcken, och tusende
silfverbäcken, nio och tjugu knifvar; **10** Tretio gyldene
skålar, och de andra silfskålar, fyrahundrad och tio,
och annor kärile tusende; **11** Så att all kärilen både af
guld och silfver voro femtusend och fyrahundrad. All
dem förde Sesbazar upp, med dem som utu fängelset
uppdrogo ifrå Babel till Jerusalem.

2 Desse äro de barn utu landen, som uppdrogo utu
fängelset, hvilka NebucadNezar, Konungen i Babel,
hade fört till Babel, och igenkommo till Jerusalem
och Juda, hvar och en uti sin stad; **2** Och kommo
med Serubbabel: Jesua, Nehemia, Seraja, Reelaja,
Mardechai, Bilsan, Mispar, Bigvai, Rehum, och Baana.
Detta är nu talet af männerna i Israels folk. **3** Paros
barn, tutusend hundrade två och sjutio. **4** Sephatja barn,
trehundrad två och sjutio. **5** Arahs barn, sjuhundrad
fem och sjutio. **6** PahathMoabs barn, utaf Jesua Joabs
barnom, tutusend åttahundrad och tolf. **7** Elams barn,
tusende tuhundrad fyra och femtio. **8** Sattu barn,
niohundrad fem och fyratio. **9** Saccai barn, sjuhundrad
och sextio. **10** Bani barn, sexhundrad två och fyratio. **11**
Bebai barn, sexhundrad tre och tjugu. **12** Asgads barn,
tusende tuhundrad två och tjugu. **13** Adonikams barn,
sexhundrad sex och sextio. **14** Bigvai barn, tutusend
sex och femtio. **15** Adins barn, fyrahundrad fyra och
femtio. **16** Aters barn af Jehiskia, åtta och niotio. **17**
Bezai barn, trehundrad tre och tjugu. **18** Jorahs barn,
hundrade och tolf. **19** Hasums barn, tuhundrad tre och
tjugu. **20** Gibbars barn, fem och niotio. **21** BethLehems
barn, hundrade tre och tjugu. **22** Netopha män, sex
och femtio. **23** De män af Anathoth, hundrade åtta och
tjugu. **24** Asmaveths barn, två och fyratio. **25** De barn
af KiriathArim, Chephira, och Beeroth, sjuhundrad tre
och fyratio. **26** De barn af Rama och Gaba, sexhundrad
en och tjugu. **27** De män af Michmas, hundrade två
och tjugu. **28** De män af BethEl och Aj, tuhundrad tre
och tjugu. **29** Nebo barn, två och femtio. **30** De män af
Magbis, hundrade sex och femtio. **31** De andra Elams
barn, tusende tuhundrad fyra och femtio. **32** Harims
barn, trehundrad och tjugu. **33** Lod, Hadid och Ono barn,
sjuhundrad fem och tjugu. **34** Jereho barn, trehundrad
fem och fyratio. **35** Senaa barn, tretusend sexhundrad
och tretio. **36** Presterna: Jedaja barn, af Jesua huse,
niohundrad tre och sjutio. **37** Immers barn, tusende
två och femtio. **38** Pashurs barn, tusende tuhundrad
sju och fyratio. **39** Horims barn, tusende och sjutton.
40 Leviterna: Jesua barn, och Kadmiel, af Hodavia
barnom, fyra och sjutio. **41** Sångarena: Assaphs barn,
hundrade åtta och tjugu. **42** Dörravaktarenas barn:
Sallums barn, Aters barn, Talmons barn, Akkubs barn,
Hatita barn, och Sobai barn; alle tillhopa hundrade nio
och tretio. **43** De Nethinim: Ziha barn, Hasupha barn,
Thabaoths barn, **44** Keros barn, Siaha barn, Padons
barn, **45** Lebana barn, Hagaba barn, Akkubs barn, **46**
Hagabs barn, Samlai barn, Hanans barn, **47** Giddels
barn, Gahars barn, Reaja barn, **48** Rezins barn, Nekoda
barn, Gassams barn, **49** Ussa barn, Paseahs barn,
Besai barn, **50** Asna barn, Mennims barn, Nephusims
barn, **51** Bakbuks barn, Hakupha barn, Harhurs barn,
52 Bazluts barn, Mehida barn, Harsa barn, **53** Barkos
barn, Sisera barn, Thamahs barn, **54** Neziahs barn,
Hatipha barn. **55** Salomos tjenares barn: Sotai barn,
Sopherets barn, Peruda barn, **56** Jaala barn, Darkons
barn, Giddels barn, **57** Sephatja barn, Hattils barn,
Pochereths barn af Zebaim, Ami barn. **58** Alle Nethinim,
och Salomos tjenares barn, voro tillhopa trehundrad
två och niotio. **59** Och desse drogo också med upp
af ThelMelah, ThelHarsa, Cherub, Addan och Immer;
men de kunde icke utvisa sina fäders hus, eller ock
sina säd, om de voro af Israel; **60** Delaja barn, Tobia
barn, Nekoda barn, sexhundrad två och femtio. **61**
Och af Prestabarnen: Habaja barn, Koz barn, Barsillai
barn, den en hustru tog utaf Barsillai den Gileaditens
döttrar, och vardt nämnd under deras namn. **62** De
samme sökte efter deras börds skrifter, och funno dem
intet; derföre vordo de Presterskapet qvitte. **63** Och
Thirsatha sade till dem, att de icke skulle äta utaf det

aldrahelgasta, tilldess en Prest uppstode med Ljus och
Fullkomlighet. 64 Hela menigheten, såsom en man,
var tu och fyratio tusend, trehundrad och sextio; 65
Förutan deras tjenare och tjenarinnor, de voro sjutusend
trehundrad sju och tretio; och hade tuhundrad sångare,
och sångerskor; 66 Sjuhundrad sex och tretio hästar,
tuhundrad fem och fyratio mular; 67 Fyrahundrad fem
och tretio camelar, och sextusend sjuhundrad och tjugu
åsnar. 68 Och somlige utaf öfversta fäderna, när de
kommo till Herrans hus i Jerusalem, vordo de friviljoge
till Guds hus, att man skulle det sätta uppå sitt rum; 69
Och gåfvo, efter sina förmågo, till drätselen åt verket,
ett och sextio tusend gylden, och fem tusend pund
silfver, och hundrade Prestakjortlar. 70 Alltså satte sig
Presterna och Leviterna, och somlige af folket, och
sångarena och dörravaktarena, och de Nethinim, uti
sina städer; och hele Israel i sina städer.

3 Och då sjunde månaden kom, och Israels barn nu
voro i sina städer, kom folket tillhopa, såsom en
man, till Jerusalem. 2 Och Jesua, Jozadaks son, och
hans bröder Presterna, och Serubbabel, Sealthiels
son, och hans bröder stodo upp, och byggde Israels
Guds altare, till att offra bränneoffer deruppå, såsom
skrifvet står i Mose dens Guds mansens lag. 3 Och
de satte altaret uppå sin fot; ty en förskräckelse var
ibland dem, för folket i landen; och offrade Herranom
bränneoffer deruppå om morgon och afton. 4 Och
de höllo löfhyddohögtid, såsom det skrifvet står, och
gjorde bränneoffer hvar dag, efter det tal som det
sig borde, hvar dagen sitt offer; 5 Derefter ock de
dageliga bränneoffer, och nymånadas, och alla Herrans
högtidsdagars, som helgade voro, och all friviljog offer,
som de Herranom friviljeliga gjorde. 6 På första dagen
i sjunde månadenom begynte de att göra Herranom
bränneoffer; men grundvalen till Herrans tempel var
ännu icke lagd. 7 Men de gåfvo stenhuggarom och
timbermannom penningar, och spis, och dryck, och oljo,
dem i Zidon och Tyro, att de skulle låta komma cedreträ
af Libanon till sjös intill Japho; efter Cores, Konungens
af Persien, befallning till dem. 8 Uti andro årena, sedan
de kommo till Guds hus i Jerusalem, uti dem andra
månadenom, begynte Serubbabel, Sealthiels son, och
Jesua, Jozadaks son, och de andre af deras bröder,
Prester och Leviter, och alle de som af fängelset komne
voro till Jerusalem; och skickade Leviterna, allt ifrå
tjugu år och derutöfver, att de skulle drifva verket på
Herrans hus. 9 Och Jesua stod, med sina söner och
bröder, och Kadmiel, med sina söner, och Juda barn,
såsom en man, till att drifva arbetarena på Guds hus;
nämliga Henadads barn, med deras barn, och deras
bröder Leviterna. 10 Och då byggningsmännerna lade
grundvalen på Herrans tempel, stodo Presterna klädde,
med trummeter, och Leviterna, Assaphs barn, med
cymbaler, till att lofva Herran, med Davids dikt, Israels
Konungs; 11 Och söngo emot hvarannan, med lof
och tacksägelse Herranom, att han god är, och hans
barmhertighet varar i evighet öfver Israel. Och allt folket
upphof sin röst till Herrans lof, att grunden på Herrans
hus lagd var. 12 Men månge af de gamla Prester och
Leviter, och öfverste fäder, som det förra huset sett
hade i dess grundval, och detta hus var för deras ögon,
greto med höga röst; dock upphöjde månge sina röst till
glädje; 13 Så att folket icke kunde känna det glädjerop,
för gråtropet i folkena; ty folket ropade högt, så att man
hörde ropet långt ifrå.

4 Då nu Juda och BenJamins motståndare hörde,
att fängelsens barn byggde Herranom Israels Gud
templet, 2 Kommo de till Serubbabel, och till öfversta
fäderna, och sade till dem: Vi vilje bygga med eder;
förty vi söke edar Gud lika som I; och vi hafve offrat allt
ifrå den tid EsarHaddon, Konungen i Assur, förde oss
hitupp. 3 Men Serubbabel och Jesua, och de andre
öfverste fäder i Israel, svarade dem: Det betämmer
sig icke, att vi och I bygge vår Guds hus; utan vi vilje
allena bygga Herranom Israels Gud, såsom Cores,
Konungen i Persien, budit hafver. 4 Då hindrade folket
i landena Juda folks hand, och afskräckte dem af
byggningene; 5 Och lejde rådgifvare emot dem, och
förhindrade deras råd, så länge Cores, Konungen i
Persien, lefde, intill Darios regemente, Konungens i
Persien. 6 Men då Ahasveros vardt Konung, uti hans
rikes begynnelse, skrefvo de ett klagomål emot dem af
Juda och Jerusalem. 7 Och uti Arthahsasta tid skref
Bislam, Mithredath, Tabeel, och de andre af deras
Råd, till Arthahsasta, Konungen i Persien; och skriften i
brefvet var på Syrisk skrifven, och vardt på Syrisk uttydd.
8 Rehum cancelleren och Simsai skrifvaren skrefvo
detta bref emot Jerusalem till Konung Arthahsasta: 9
Vi Rehum canceller, och Simsai skrifvare, och andre
i det Rådet; af Dina, af Apharsach, af Tharpelath,
af Persien, af Arach, af Babel, af Susan, af Deha,
och af Elam; 10 Och de andre folk, hvilken den store
och högprisade Asnappar försändt hade, och satt uti
Samarie städer, och andre på desso sidon älfven, och i
Canaan. 11 Och detta är brefvets lydelse, som de till
Konung Arthahsasta sände: Dine tjenare, de män på
desso sidona älfven, och Cheeneth. 12 Kunnigt vare
Konungenom, att de Judar, som ifrå dig hitupp till oss
komne äro till Jerusalem, i den upproriska och onda
staden, bygga honom upp, och göra hans murar, och
låta uppgå dem af grunden. 13 Så må nu Konungen
veta, om denne stad uppbyggd varder, och murarna
igen uppsatte, så varda de icke gifvande skatt, tull och
årliga utskylder, och deras anslag varder kommandes

Konungarna till skada. 14 Så, efter vi alle hafve varit
med, och nederlagt templet, hafve vi icke länger kunnat
se på Konungens föraktelse; derföre sände vi nu, och
låtom det kungöra Konungenom, 15 Att man låte söka
i dina fäders Chrönicor; så skall du finna i samma
Chrönicor, och förfara, att denne staden är upprorisk,
och Konungom och landom skadelig, och kommer
desslikes andra till affall af ålder; derföre staden ock
förstörd är. 16 Ty gifve vi Konungenom till förstå, att, om
denne stad uppbyggd varder, och dess murar uppsatte,
så behåller du intet för dem på desso sidon älfven. 17
Då sände Konungen ett svar till Rehum cancelleren,
och Simsai skrifvaren, och de andra i deras Råd, som i
Samarien bodde, och de andra på hinsidon älfvena:
Frid och helso. 18 Brefvet, som I till oss sändt hafven,
är uppenbarliga läsit för mig. 19 Och är af mig befaldt,
att man söka skulle, och är funnet, att denne stad af
ålder hafver kastat sig upp emot Konungar; och uppror
och affall sker deruti. 20 Hafva också mägtige Konungar
varit i Jerusalem, som rådit hafva öfver allt det som
hinsidon älfven är; så att dem hafver tull, skatt och
årliga utskylder gifven varit. 21 Så görer nu efter denna
befallning: Förtager de samma män, att staden icke
byggd varder, intilldess befallning af mig gifven varder.
22 Så ser nu till, att I härutinnan icke försummelige
ären, att Konungenom ingen skada häraf sker. 23 Då
nu Konungens Arthahsasta bref läset vardt för Rehum
och Simsai skrifvarenom, och deras Råd, drogo de
straxt upp till Jerusalem till Judarna, och förhindrade
dem med arm och välde. 24 Då höll upp arbetet på
Guds hus i Jerusalem, och blef tillbaka, allt intill det
andra året Darios, Konungens i Persien.

5 Och de Propheter Haggai och Zacharia, Iddo son,
propheterade till Judarna, som i Juda och Jerusalem
bodde, i Israels Guds Namn. 2 Då stodo Serubbabel
upp, Sealthiels son, och Jesua, Jozadaks son, och
begynte till att bygga Guds hus i Jerusalem; och med
dem Guds Propheter, som dem styrkte. 3 På den tiden
kom till dem Thathnai, landshöfdingen på denna sidon
älfven, och SetharBosnai, och deras Råd, och sade
alltså till dem: Ho hafver befallt eder att bygga detta
huset, och uppsätta dess murar? 4 Då sade vi dem,
huru männerna heto, som desso byggning för händer
hade. 5 Men deras Guds öga kom uppå Judarnas
äldsta, så att dem icke förtaget vardt, tilldess man måtte
låta komma sakena till Darios, och en skrifvelse derom
igenkomme. 6 Och detta är brefvets innehållelse, som
Thathnai, landshöfdingen på desso sidon älfven, och
SetharBosnai, och deras Råd af Apharsach, som på
desso sidona älfven voro, sände till Konung Darios.
7 Och de ord, som de till honom sände, lydde alltså:
Konungenom Darios allan frid. 8 Konungenom vare
vetterligit, att vi komme uti Judiska landet, till den stora
Gudens hus, hvilket man bygger med allahanda stenar,
och bjelkar lägger man i väggarna, och arbetet går fast
fram i deras händer. 9 Men vi hafve frågat de äldsta,
och sagt till dem alltså: Ho hafver befallt eder bygga
detta hus, och uppsätta dess murar? 10 Ock frågade
vi, huru de heto, på det vi skulle det låta dig förstå, och
vi hafve de mäns namn beskrifna, som deras öfverstar
äro. 11 Men de gåfvo oss dessa ord för svar, och
sade: Vi äre himmelens och jordenes Guds tjenare, och
bygge det hus upp, som för mång år bygdt var, hvilket
en stor Israels Konung byggt och uppsatt hade. 12 Men
då våre fäder förtörnade Gud af himmelen, gaf han
dem uti NebucadNezars hand, Konungens i Babel, den
Chaldeens; han slog detta hus ned, och förde bort folket
till Babel. 13 Men i första årena Cores, Konungens i
Babel, befallde samme Konung Cores att bygga detta
Guds hus. 14 Ty ock de gyldene och silfverkärile i Guds
hus, som NebucadNezar utu templet i Jerusalem tagit
hade, och fört uti det templet i Babel, dem tog Konung
Cores utu templet i Babel, ock fick dem Sesbazar vid
namn, den han för en landshöfdinga satte; 15 Och
sade till honom: Tag dessa kärilen; far bort, och för
dem uti templet i Jerusalem, och låt uppbygga Guds
hus i sitt rum. 16 Då kom samme Sesbazar, och lade
grundvalen till Guds hus i Jerusalem. Ifrå den tiden
hafver man byggt, och är ännu icke fullkomnadt. 17
Om nu Konungenom täckes, så låte söka i Konungens
skatthuse, som i Babel är, om det så befaldt är af
Konung Cores, att bygga Guds hus i Jerusalem, och
sände till oss Konungens mening härom.

6 Då befallde Konung Darios, att man söka skulle i
cancelliet, uti Konungens skatthus, som i Babel låg.
2 Då fann man i Ahmeta, på det slottet som i Meden
ligger, ena bok, och derutinnan var ett sådana ärende
beskrifvet: 3 Uti första årena Konungs Cores befallde
Konung Cores uppbygga Guds hus i Jerusalem, på det
rum der man offrar, och grundval lägga, till sextio alnars
höjd, till bredden ock sextio alnar; 4 Och tre väggar
af allahanda stenar, och en vägg af trä; och kosten
skall gifven varda utaf Konungshuset. 5 Dertill de
Guds hus gyldene och silfvertyg, som NebucadNezar
uti templet i Jerusalem tagit, och till Babel fört hade,
skall man igengifva, så att de skola igenförde varda
uti templet i Jerusalem, i sitt rum, i Guds hus. 6 Så
farer nu långt ifrå dem, du Thathnai, landshöfdinge
hinsidon vid älfven, och SetharBosnai, och deras Råd
af Apharsach, som hinsidon älfven ären. 7 Låter dem
arbeta på Guds hus, så att Judarnas höfvitsman och
deras äldsta måga bygga Guds hus på sitt rum. 8 Är
också af mig befaldt, hvad man de äldsta i Juda utfå
skall, till att bygga Guds hus, nämliga att man skall

fliteliga taga utaf Konungens drätsel, det är, af den ränto
hinsidon älfven, och gifva männerna, och att man icke
förhindrar dem. 9 Och om de behöfva kalfvar, lamb,
eller bockar, till bränneoffer till himmelens Gud, hvete,
salt, vin och oljo, efter Presternas sed i Jerusalem, skall
man dem gifva dagliga hvad de behöfva; och att detta
sker oförsummeliga; 10 Att de måga offra till en söt
lukt Gudi i himmelen, och bedja för Konungens lif, och
hans barnas. 11 Af mig är denna befallning gifven; och
hvilken menniska denna orden förvänder, utaf hans hus
skall man taga en bjelka, och resa honom upp, och
hängan deruti, och hans hus skall skamliga förstördt
varda för den gernings skull. 12 Och Gud, som hafver
låtit sitt namn bo der, förstöre alla Konungar, och folk,
som sina hand uträcka, till att förstöra och nederslå
Guds hus i Jerusalem; jag Darios hafver detta befallt,
att detta skall ock så alldeles fullföljdt varda. 13 Då
gjorde det Thathnai landshöfdingen hinsidon älfven,
och SetharBosnai med deras Råd, till hvilka Konung
Darios sändt hade, fliteliga. 14 Och Judarnas äldste
byggde, och det gick för handena, efter den Prophetens
Haggai och Zacharia, Iddo sons, Prophetia. Och de
byggde, och uppsatte, efter Israels Guds befallning,
och efter Cores, Darios och Arthahsasta, Konungarnas
i Persien, befallning; 15 Och fullkomnade huset, intill
tredje dagen i dem månadenom Adar, det var sjette året
af Konung Darios rike. 16 Och Israels barn, Presterna,
Leviterna, och de andre fängelsens barnen, höllo Guds
hus vigning med glädje; 17 Och offrade i Guds hus
vigning hundrade kalfvar, tuhundrad lamb, fyrahundrad
bockar; och till syndoffer för hela Israel, tolf getabockar,
efter slägternas tal i Israel. 18 Och de satte Presterna
i deras ordning, och Leviterna i deras vakt, till att
tjena Gudi, som i Jerusalem är; såsom skrifvet står
i Mose bok. 19 Och fängelsens barn höllo Passah
på fjortonde dagen i dem första månadenom. 20 Ty
Presterna och Leviterna hade renat sig, så att de alle
rene voro, såsom en man; och de slagtade Passah för
all fängelsens barn, och för deras bröder Presterna,
och för sig. 21 Och Israels barn, som af fängelsen voro
igenkomne, och alle de som sig till dem afskiljt hade
ifrå Hedningarnas orenhet i landena, till att söka Herran
Israels Gud, åto; 22 Och höllo osyrade bröds högtid
i sju dagar med glädje; förty Herren hade gjort dem
glada, och vändt Konungens hjerta af Assur till dem, så
att deras händer styrkta vordo i verket på Guds hus,
den Israels Gud är.

7 Sedan detta skedt var i Arthahsasta rike, Konungens
i Persien, kom ned af Babel Esra, Seraja son,
Asaria sons, Hilkia sons, 2 Sallums sons, Zadoks
sons, Ahitobs sons, 3 Amaria sons, Asaria sons,
Merajoths sons, 4 Serahja sons, Ussi sons, Bukki sons,
5 Abisua sons, Pinehas sons, Eleazars sons, Aarons
den öfversta Prestens sons, 6 Hvilken en skickelig
Skriftlärder var i Mose lag, som Herren Israels Gud gifvit
hade; och Konungen gaf honom allt det han begärade,
efter Herrans Guds hand öfver honom. 7 Och drogo
några upp af Israels barn, Prester, Leviter, sångare,
dörravaktare, och Nethinim, till Jerusalem, i sjunde
årena Konungens Arthahsasta. 8 Och de kommo till
Jerusalem i femte månadenom, det är sjunde året
Konungens. 9 Förty på första dagen i första månadenom
vardt han till råds att uppdraga ifrå Babel; och på första
dagen i femte månadenom kom han till Jerusalem, efter
Guds goda hand öfver honom. 10 Ty Esra skickade sitt
hjerta till att söka Herrans lag, och till att göra och lära i
Israel bud och rätter. 11 Och detta är brefvets innehåll,
som Konung Arthahsasta gaf Esra Prestenom, dem
Skriftlärda, hvilken en lärare var i Herrans ord, och
hans bud öfver Israel: 12 Arthahsasta, Konung öfver
alla Konungar, Esra Prestenom, dem Skriftlärda i Guds
lag af himmelen, frid och helso. 13 Af mig är befaldt, att
alle de af Israels folk, som friviljoge äro i mitt rike, och
Presterna, och Leviterna, till att fara till Jerusalem, att
de måga fara med dig; 14 Utsände af Konungenom, och
af de sju rådherrar, till att besöka Juda och Jerusalem,
efter dins Guds lag, hvilken i dine hand är; 15 Och
att du medtager silfver och guld, som Konungen och
hans rådherrar friviljoge gifva Israels Gudi, hvilkens
boning i Jerusalem är; 16 Och allahanda silfver och
guld, som du finna kan i hela Babels landskap, med det
som folket och Presterna friviljoge gifva till Guds hus i
Jerusalem. 17 Allt detta tag, och köp fliteliga för de
samma penningar kalfvar, lamb, bockar och spisoffer,
och drickoffer, att man må offra uppå altaret vid edars
Guds hus i Jerusalem. 18 Dertill hvad dig och dina
bröder täckes att göra af de penningar, som öfverblifva,
det görer efter edars Guds vilja. 19 Och de tyg, som dig
antvardas, till ämbetet i dins Guds huse, öfverantvarda
dem inför Gud i Jerusalem. 20 Hvad sedan mer af
nödene är till dins Guds hus, det du behöfver utgifva,
det låt utgifva utu Konungens kammar. 21 Jag, Konung
Arthahsasta, hafver detta befallt räntomästaromen
på hinsidon älfven, så att hvad Esra Presten, den
Skriftlärde i Guds lag af himmelen, af eder äskar, att I
det fliteliga gören; 22 Allt intill hundrade centener silfver,
och intill hundrade corer hvete, och till hundrade bath
vin, och till hundrade bath oljo, och salt utan mått; 23
Allt det der hörer till Guds lag af himmelen, att man
det fliteliga låter komma till Guds hus af himmelen; att
en vrede icke må komma öfver Konungens rike, och
hans barn. 24 Och eder skall vetterligit vara, att I icke
magt hafven att lägga någon utskuld, tull eller årliga
ränto på någon Prest, Levit, sångare, dörravaktare,
Nethinim, och tjenare i denna Guds huse. 25 Men

du, Esra, efter dins Guds visdom, som i dine hand
är, uppsätt domare och lagmän, som allt folket döma
måga, som på hinsidon älfven är, alla de som veta
dins Guds lag, alla de som icke veta dem, dem lär.
26 Och alle de som icke med flit göra dins Guds lag,
och Konungens lag, de skola straxt hafva sin dom för
sina gernings skull, antingen till döds eller till landsflykt,
eller till penningaplikt, eller till fängelse. 27 Lofvad vare
Herren våra fäders Gud, som sådant Konungenom
ingifvit hafver, att han skulle bepryda Herrans hus i
Jerusalem; 28 Och tillböjt sina barmhertighet till mig, för
Konungenom, och hans rådherrar, och alla Konungens
väldiga. Och jag vardt styrkt efter Herrans mins Guds
hand öfver mig, och församlade de yppersta i Israels
hus, att de med mig ditupp drogo.

8 Desse äro hufvuden för deras fäder, som räknade
vordo, och med mig uppdrogo ifrå Babel, i den tiden,
då Konung Arthahsasta regerade. 2 Af Pinehas barn:
Gersom. Af Ithamars barn: Daniel. Af Davids barn:
Hattus. 3 Af Sechania barn, Paros barn: Zacharia,
och med honom räknade hundrade och femtio män. 4
Af PahathMoabs barn: Eljoenai, Seraja son, och med
honom tuhundrad män. 5 Af Sechania barn: Jahasiels
son, och med honom trehundrad män. 6 Af Adins barn:
Ebed, Jonathans son, och med honom femtio män. 7
Af Elams barn: Jesaia, Athalia son, och med honom
sjutio män. 8 Af Sephatja barn: Sebadja, Michaels
son, och med honom åttatio män. 9 Af Joabs barn:
Obadja, Jehiels son, och med honom tuhundrad och
aderton män. 10 Af Selomiths barn: Josiphia son, och
med honom hundrade och sextio män. 11 Af Bebai
barn: Zacharia, Bebai son, och med honom åtta och
tjugu män. 12 Af Asgads barn: Johanan, Katans son,
och med honom hundrade och tio män. 13 Af de sista
Adonikams barn; och heto alltså: Eliphelet, Jehiel och
Semaja, och med dem sextio män. 14 Af Bigvai barn:
Uthai och Sabbud, och med dem sjutio män. 15 Och
jag församlade dem till älfvena, som kommer till Ahava;
och blefvom der i tre dagar. Och då jag gaf akt uppå
folket och Presterna, fann jag der inga Leviter. 16 Då
sände jag till Elieser, Ariel, Semaja, Elnathan, Jarib,
Elnathan, Nathan, Zacharia och Mesullam, öfverstar;
och Jojarib och Elnathan, lärare; 17 Och sände dem ut
till Iddo öfverstan, till Casiphja, att de skulle hemta oss
tjenare uti vår Guds hus. Och jag gaf dem in hvad de
tala skulle med Iddo och hans bröder, de Nethinim i
Casiphja. 18 Och de hade till oss, efter Guds goda hand
öfver oss, en klok man utaf Maheli barn, Levi sons,
Israels sons, Serebia, med hans söner och bröder,
aderton; 19 Och Hasabia, och med honom Jesaia af
Merari barn, med hans bröder och deras söner, tjugu;
20 Och af de Nethinim, hvilka David och Förstarna
gåfvo till att tjena Leviterna, tuhundrad och tjugu, alle
nämnde vid namn. 21 Och jag lät der vid älfvena, vid
Ahava, utropa ena fasto, att vi skulle ödmjuka oss för
vårom Gud, till att söka af honom en rättan väg för oss,
och vår barn, och alla våra håfvor. 22 Ty jag skämdes
bedas ledsagare och resenärar af Konungenom, att
de skulle hjelpa oss för fienderna på vägenom; förty
vi hade sagt Konungenom: Vår Guds hand är till det
bästa öfver alla de honom söka; och hans starkhet
och vrede öfver alla dem, som honom öfvergifva. 23
Alltså fastade vi, och sökte detta af vårom Gud, och
han hörde oss. 24 Och jag afskiljde tolf af de öfversta
Presterna, Serebia och Hasabia, och med dem tio
deras bröder; 25 Och vog dem till silfver, och guld, och
tyg till häfoffer i vår Guds hus, hvilka Konungen, och
hans rådherrar, och Förstar, och hele Israel, som för
handene var, till häfoffer gifvit hade; 26 Och vog dem
till i deras hand sexhundrad och femtio centener silfver,
och i silfvertyg hundrade centener, och i guld hundrade
centener; 27 Tjugu gyldene skålar, de höllo tusende
gylden, och tu god kostelig kopparkäril, klar såsom
guld; 28 Och sade till dem: I ären helige Herranom; så
äro ock kärilen helig; dertill det frigifna silfver och guld
Herranom edra fäders Gud. 29 Så vaker, och bevarer
det, tilldess I vägen det inför öfversta Presterna, och
Leviterna, och öfversta fäderna i Israel i Jerusalem, uti
Herrans hus kistor. 30 Då togo Presterna och Leviterna
det vägna silfret, och guldet, och kärilen, att de skulle
föra det till Jerusalem, till vår Guds hus. 31 Alltså
fore vi ifrån älfvene Ahava, på tolfte dagen i första
månadenom, att vi skulle draga till Jerusalem; och
vår Guds hand var öfver oss, och bevarade oss ifrå
fiendernas hand och försåt på vägenom. 32 Och vi
komme till Jerusalem, och blefvom der i tre dagar. 33
På fjerde dagenom vardt väget silfret och guldet, och
kärilen uti vår Guds hus, under Meremoths hand, Uria
sons Prestens, och med honom var Eleazar, Pinehas
son; och med dem Josabath, Jesua son, och Noadja,
Binnui son, de Leviter; 34 Efter hvars tal och vigt;
och vigten vardt på den tiden all beskrifven. 35 Och
fängelsens barn, som utu fängelset komne voro, offrade
bränneoffer Israels Gudi, tolf stutar för hela Israel, sex
och niotio vädrar, sju och sjutio lamb, tolf bockar till
syndoffer; alltsammans till bränneoffer Herranom. 36
Och de antvardade Konungens befallning Konungens
ämbetsmän och landshöfdingom på denne sidon älfven;
och de upphöjde folket, och Guds hus.

9 Då nu allt detta beställdt var, gingo till mig de öfverste,
och sade: Israels folk, och Presterna, och Leviterna,
äro icke afskilde ifrå folken i landen, efter deras
styggelse, som är de Cananeers, Hetheers, Phereseers,
Jebuseers, Ammoniters, Moabiters, Egyptiers och

Amoreers. 2 Förty de hafva tagit deras döttrar, och
deras söner, och gjort den helga sädena menliga med
folken i landen; och öfverstarnas och rådherrarnas
hand var den första i denna missgerning. 3 Då jag
detta hörde, ref jag min kläder och min kjortel sönder,
och utryckte mitt hufvudhår och skägg, och satt ensam.
4 Och sig församlade till mig alle de som Israels Guds
ord fruktade, för deras öfverträdelse, som i fängelset
varit hade; och jag satt ensam allt intill aftonoffret. 5
Och vid aftonoffret stod jag upp af min jämmer, och ref
min kläder och min kjortel sönder, och föll uppå min
knä, och uträckte mina händer till Herran min Gud;
6 Och sade: Min Gud, jag skämmes och blyges att
upphäfva min ögon till dig, min Gud; ty vår missgerning
är vuxen öfver vårt hufvud, och vår skuld är stor upp till
himmelen. 7 Allt ifrå våra fäders tid hafve vi varit i stora
skuld, allt intill denna dag; och för våra missgerningars
skull äre vi, och våre Konungar och Prester, gifne i
Konungarnas hand i landen, uti svärd, i fängelse, i rof,
och i ansigtes blygd, såsom det går i denna dag. 8
Så är oss dock nu någon liten tid nåde af Herranom
vårom Gud vederfaren, att ännu något af oss är qvart
blifvet, att han skulle gifva oss en nagla i sitt helga rum,
och att vår Gud skulle upplysa vår ögon, och gifva oss
ännu ett litet lif i vår träldom; 9 Förty vi äre trälar, och
vår Gud hafver icke förlåtit oss, ändock vi trälar äre;
och hafver böjt till oss barmhertighet för Konungarna i
Persien, att de läto oss lefva, och upphöja vår Guds
hus, och upprätta dess förstöring, och gifva oss en gård
i Juda och Jerusalem. 10 Nu, hvad skole vi säga, vår
Gud, efter detta? Att vi din bud öfvergifvit hafve, 11
Som du genom dina tjenare Propheterna budit hafver,
och sagt: Det land, som I uti kommen till att besitta det,
är ett orent land, igenom folkens orenhet i landen, uti
deras styggelse, med hvilken de hafva uppfyllt det med
orenhet allt omkring. 12 Så skolen I nu icke gifva edra
döttrar deras söner, och deras döttrar skolen I icke taga
edrom sönom, och söker icke deras frid eller välfärd
i evig tid; på det I skolen blifva mägtige, och äta det
goda i landena, och lefva det edrom barnom till arfs i
evig tid. 13 Och efter allt det som öfver oss kommet
är för våra onda gerningars och stora synders skull,
hafver du vår Gud öfversett med oss det vi illa gjort
hafve, och hafver gifvit oss en förlossning, såsom det
nu är för ögonen. 14 Men vi hafve vändt oss om, och
låtit din bud fara, så att vi hafve befryndat oss med
desso styggelsens folke; vill du då vred vara öfver oss,
tilldess det allt ute är, så att intet qvart blifver, eller
ingen förlossning mer är? 15 Herre, Israels Gud, du äst
rättfärdig, ty vi äre igenblefne och behållne, såsom det i
denna dag för ögon är; si, vi äre för dig uti vår skuld; ty
fördenskull kan man intet blifva ståndandes för dig.

10 Då Esra så bad, bekände och gret, och låg inför
Guds hus, församlade sig till honom utaf Israel
en ganska stor menighet af män, qvinnor och barn;
förty folket gret svårliga. 2 Och Sechania, Jehiels
son, af Elams barn, svarade, och sade till Esra: Si, vi
hafve förtagit oss emot vår Gud, att vi hafve tagit oss
främmande hustrur utaf landsens folk; men här är ännu
hopp derom i Israel. 3 Så låt oss nu göra ett förbund
med vårom Gud, så att vi utdrifve alla hustrur, och dem
som af dem födde äro, efter Herrans råd, och deras
som frukta vår Guds bud, att man må göra efter lagen.
4 Så statt nu upp; ty det hörer dig till: Vi vilje vara
med dig; var vid en god tröst, och gör så. 5 Då stod
Esra upp, och tog en ed af de öfversta Presterna, och
Leviterna, och hela Israel, att de skulle göra efter detta
talet. Och de svoro det. 6 Och Esra stod upp inför Guds
hus, och gick in uti Johanans, Eljasibs sons, kammar.
Och då han ditkom, åt han intet bröd, och drack intet
vatten; förty han sörjde öfver deras öfverträdelse, som i
fängelset varit hade. 7 Och de läto utropa i Juda och
Jerusalem, till all fängelsens barn, att de skulle församla
sig till Jerusalem. 8 Och hvilken som icke komme innan
tre dagar, efter öfverstarnas och de äldstas råd, hans
ägodelar skulle alla tillspillogifvas, och han afskiljas ifrå
fångarnas menighet. 9 Då församlade sig alle Juda
män och BenJamin till Jerusalem, innan tre dagar; det
är, på tjugonde dagen i den nionde månadenom. Och
allt folket satt uppå gatone inför Guds hus, och bäfvade
för detta ärendes skull, och för regnet. 10 Och Esra
Presten stod upp, och sade till dem: I hafven förtagit
eder, i det att I hafven tagit främmande hustrur, på det
I skullen ännu föröka Israels skuld. 11 Så bekänner
nu Herran edra fäders Gud, och görer det honom
ljuft är, och skiljer eder ifrå landsens folk, och ifrå de
främmande hustrur. 12 Då svarade hela menigheten,
och sade med höga röst: Ske såsom du oss sagt
hafver. 13 Men folket är mycket, och regnväder, och kan
icke stå ute; så är det icke heller ens eller två dagars
gerning; ty vi hafve sådana öfverträdelse mycken gjort.
14 Låt oss beställa våra öfverstar i hela menighetene,
att alle de i våra städer, som främmande hustrur tagit
hafva, komma på bestämd tid; och de äldste i hvar
staden, och deras domare med, tilldess vår Guds vrede
må ifrån oss vänd varda i denna sakene. 15 Då vordo
beställde Jonathan, Asahels son, och Jahesia, Thikva
son, öfver denna saken; och Mesullam, och Sabbethai
Leviterna hulpo dem. 16 Och fängelsens barn gjorde
alltså. Och Presten Esra, och de ypperste fäderne i
deras fäders hus, och alle de nu nämnde äro, afskiljde
sig, och satte sig på första dagen i tionde månadenom
till att ransaka om detta ärendet. 17 Och de uträttade
det på alla de män, som främmande hustrur hade,
på första dagen i första månadenom. 18 Och vordo

funne ibland Presternas barn, som främmande hustrur
tagit hade, nämliga ibland Jesua barn, Jozadaks sons,
och hans bröder: Maaseja, Elieser, Jarib och Gedalia.
19 Och de gåfvo deras hand deruppå, att de ville
utdrifva hustrurna; och till deras skuldoffer offra en
vädur för sina skuld. **20** Ibland Immers barn: Hanani
och Sebadia. **21** Ibland Harims barn: Maaseja, Elia,
Semaja, Jehiel och Ussia. **22** Ibland Pashurs barn:
Eljoenai, Maaseja, Ismael, Nethaneel, Josabad och
Eleasa. **23** Ibland Leviterna: Josabad, Simei och Kelaja,
den är Kelita; Pethabja, Juda och Elieser. **24** Ibland
sångarena: Eljasib. Ibland dörravaktarena: Sallum,
Telem och Uri. **25** Utaf Israel: Ibland Paros barn: Ramia,
Jissija, Malchija, Mijamin, Eleazar, Malchija och Benaja.
26 Ibland Elams barn: Mattania, Zacharia, Jehiel, Abdi,
Jeremoth och Elia. **27** Ibland Sattu barn: Eljoenai,
Eljasib, Mattania, Jeremoth, Sabad och Asisa. **28** Ibland
Bebai barn: Johanan, Hanania, Sabbai och Athlai. **29**
Ibland Bani barn: Mesullam, Malluch, Adaja, Jasub,
Seal och Jeramoth. **30** Ibland PahathMoabs barn: Adna,
Chelal, Benaja, Maaseja, Mattania, Bezaleel, Binnui
och Manasse. **31** Ibland Harims barn: Elieser, Jissija,
Malchija, Semaja, Simeon, **32** BenJamin, Malluch och
Semaria. **33** Ibland Hasums barn: Mattenai, Mattatta,
Sabad, Elipheleth, Jeremai, Manasse och Simi. **34**
Ibland Bani barn: Maadai, Amram, Uel, **35** Benaja,
Bedja, Cheluhu, **36** Banja, Meremoth, Eljasib, **37**
Mattania, Mattenai, Jaasav, **38** Bani, Binnui, Simi, **39**
Selemia, Nathan, Adaja, **40** Machnadbai, Sasai, Sarai,
41 Asareel, Selemia, Semaria, **42** Sallum, Amaria och
Joseph. **43** Ibland Nebo barn: Jegiel, Mattithia, Sabad,
Sebina, Jaddai, Joel och Benaja. **44** Desse hade alle
tagit främmande hustrur; och voro somlige ibland de
samma hustrur, som barn födt hade.

Nehemja

1 Dessa äro Nehemia, Hachalja sons, ord. Det begaf
sig uti dem månadenom Chislev, i tjugonde årena,
att jag var i Susan på slottet. **2** Då kom Hanani, en
af mina bröder, med några män utaf Juda; och jag
frågade dem, huru det gick med Judarna, som behållne
och igenlefde voro af fängelset; och huru det tillgick
i Jerusalem. **3** Och de sade till mig: De igenlefde af
fängelset äro der i landena uti stor vedermödo och
försmädelse; murarna i Jerusalem äro nederbrutne,
och dess portar uppbrände med eld. **4** Då jag nu
sådana ord hörde, satt jag och gret, och jämrade
mig i några dagar, och fastade, och bad inför Gud af
himmelen; **5** Och sade: Ack! Herre Gud af himmelen,
du store och förskräckelige Gud, som håller förbund
och barmhertighet dem som dig älska och hålla din
bud; **6** Låt dock din öron höra härtill, och din ögon
öppne vara, så att du hörer dins tjenares bön, som jag
nu beder inför dig, både dag och natt, för dina tjenare
Israels barn, och bekänner Israels barnas synd, som
vi emot dig gjort hafve; och jag med mins faders hus
hafvom också syndat. **7** Vi äre vordne förderfvade,
att vi icke hafve hållit din bud, befallningar och rätter,
som du dinom tjenare Mose budit hafver. **8** Men tänk
dock uppå det ord, som du dinom tjenare Mose böd,
och sade: Om I förtagen eder, så vill jag förströ eder
ibland folk; **9** Men om I omvänden eder till mig, och
hållen min bud, och gören dem; och om I än bortdrefne
voren allt intill himmelens ända, så vill jag dock dädan
församla eder, och skall låta eder komma till det rum,
som jag utvalt hafver, till att mitt Namn der bo skall.
10 De äro dock dine tjenare, och ditt folk, som du förlossat
hafver, igenom dina stora kraft och mägtiga hand.
11 Ack! Herre, låt din öron höra till din tjenares bön, och till
dina tjenares bön, som begära frukta ditt Namn; och låt
lyckosamliga tillgå i dag med dinom tjenare, och gif
honom barmhertighet för denna mannenom. Ty jag var
Konungens skänk.

2 Uti den månaden Nisan, i tjugonde årena Konungs
Arthahsasta, då vin stod för honom, tog jag vinet
upp, och fick Konungenom; och jag var icke lustig för
honom. **2** Då sade Konungen till mig: Hvi ser du så
illa ut? Du är ju icke krank? Det äret icke, utan du
äst bedröfvad. Men jag fruktade mig svårliga. **3** Då
sade jag till Konungen: Konungen lefve evinnerliga!
Skulle jag icke se illa ut? Den staden, der mina fäders
begrafningshus är, ligger öde, och dess portar äro med
eld uppbrände. **4** Då sade Konungen till mig: Hvad är
då ditt begär? Då bad jag Gud af himmelen; **5** Och
sade till Konungen: Om Konungenom så godt tyckte,
och din tjenare funne nåd för dig, att du ville sända mig
till Juda, till den staden, der mina fäder begrafne äro,
att jag måtte uppbygga honom. **6** Och Konungen sade
till mig, och Drottningen, som jemte honom satt: Huru
lång kan din resa varda? Och när kan du komma igen?
Och Konungenom föll i sinnet, att han skulle sända mig
åstad. Och jag satte honom en bestämd tid före; **7** Och
sade till Konungen: Om Konungenom så godt tycker,
så gifve han mig bref till landshöfdingarna på hinsidon
älfvena, att de ledsaga mig derigenom, tilldess jag
kommer in i Juda; **8** Och bref till Assaph, Konungens
skogshöfvitsman, att han låter mig få trä till bjelkar åt
portarna i palatset i husena, och till stadsmurarna, och
till huset, der jag infara skall. Och Konungen gaf mig
det, efter mins Guds goda hand öfver mig. **9** Och då
jag kom till landshöfdingarna på hinsidon älfvena, fick
jag dem Konungens bref. Och Konungen sände med
mig höfvitsmän och resenärar. **10** Då nu Saneballat
den Horoniten, och Tobia tjenaren, den Ammoniten,
det hörde, förtröt det dem svårliga, att någor menniska
kommen var, som något godt sökte för Israels barn.
11 Och då jag kom till Jerusalem, och hade varit der
i tre dagar, **12** Stod jag om nattena upp, och några
få män med mig; ty jag sade det ingen menniska,
hvad mig min Gud ingifvit hade till att göra med
Jerusalem; och intet djur var med mig, utan det jag red
uppå. **13** Och jag red ut genom dalporten om nattena,
och framom drakabrunnen, och åt dyngoportenom,
och besåg Jerusalems murar, som sönder voro, och
portarna, som med eld uppbrände voro; **14** Och gick
öfver till brunnporten, och till Konungsdammen; och
var intet rum, der djuret, som under mig var, uppå gå
kunde. **15** Så drog jag om nattena bort åt bäcken,
och besåg murarna, och vände om, och kom igenom
dalporten hem igen. **16** Och öfverstarna visste icke
hvart jag gick, eller hvad jag gjorde; förty jag hade
ändå intet sagt Judarna, och Presterna, rådherrarna
och öfverstarna, och dem androm, som uppå verket
arbetade. **17** Så sade jag dem nu: I sen den uselhet,
som vi uti äre, att Jerusalem ligger öde, och dess
portar äro med eld uppbrände; kommer, låter oss bygga
murarna till Jerusalem, att vi icke länger skola vara till
en försmädelse. **18** Och jag lät dem förstå min Guds
hand, den öfver mig god var; dertill Konungens ord,
som han med mig talat hade. Och de sade: Så låt oss
nu vara uppe. Och vi byggde, och deras händer voro
tröste till godt. **19** Då nu Saneballat den Horoniten,
och Tobia tjenaren, den Ammoniten, och Gesem den
Araben, hörde det, begabbade de oss, och föraktade
oss, och sade: Hvad är det I gören? Viljen I åter falla af
ifrå Konungenom? **20** Då svarade jag dem, och sade:
Gud af himmelen gifver oss lycko; ty vi hans tjenare
hafve uppe varit, och byggom; men I hafven ingen del
eller rätt, eller åminnelse i Jerusalem.

3 Och Eljasib, öfverste Presten, stod upp med sina
bröder Presterna, och byggde fåraporten; honom
helgade de, och satte in hans dörrar; men de helgade
honom allt intill det tornet Mea, nämliga allt intill det
tornet Hananeel. **2** Bredevid dem byggde de män af
Jericho; och näst dem byggde Saccur, Imri son. **3**
Men fiskaporten byggde Senaa barn; honom täckte
de, och satte in hans dörrar, lås och bommar. **4** Näst
dem byggde Meremoth, Uria son, Hakkoz sons; näst
dem byggde Mesullam, Berechia son, Mesesabeels
sons; näst dem byggde Zadok, Baana son. **5** Näst dem
byggde de af Thekoa; men deras väldige böjde icke sin
hals till sins herras tjenst. **6** Den gamla porten byggde
Jojada, Paseahs son, och Mesullam, Besodeja son;
honom täckte de, och satte in hans dörrar, och lås
och bommar. **7** Näst dem byggde Melatia af Gibeon,
och Jadon af Merono, män af Gibeon och Mizpa, på
landshöfdingans säte, på denna sidon älfven. **8** Näst
efter honom byggde Ussiel, Harhaja son, guldsmeden;
näst honom byggde Hanania, apothekarens son, och
de förstärkte Jerusalem allt intill de breda murar. **9**
Näst honom byggde Rephaja, Hurs son, öfversten
öfver en half fjerding af Jerusalem. **10** Näst honom
byggde Jedaja, Harumaphs son, tvärtöfver sitt hus;
näst honom byggde Hattus, Hasabenja son. **11** Men
Malchija, Harims son, och Hasub, Pahath Moabs son,
byggde ett annat stycke, och tornet med ugnarna. **12**
Näst honom byggde Sallum, Halohes son, öfversten för
en half fjerding i Jerusalem, han och hans döttrar. **13**
Dalporten byggde Hanun och borgarena af Sanoah;
de byggde honom, och satte in hans dörrar, och lås
och bommar, och tusende alnar på murenom allt intill
dyngoporten. **14** Men dyngoporten byggde Malchija,
Rechabs son, öfversten i vingårdsmännernas fjerding;
han byggde honom, och satte in hans dörrar, lås och
bommar. **15** Brunnporten byggde Sallum, CholHose
son, en öfverste för en fjerding i Mizpa; han byggde
honom, och täckten, och satte in hans dörrar, lås och
bommar; dertill ock murarna vid dammen Selah, vid
Konungsörtagården, allt intill trapporna, som gå nederåt
ifrå Davids stad. **16** Näst honom byggde Nehemia,
Asbuks son, öfversten för den halfva fjerdingen i
BethZur, allt intill gentemot Davids grafvar, och allt
intill den dammen Asuja, och allt intill de väldigas hus.
17 Efter honom byggde de Leviter, Rehum, Bani son;
bredevid honom byggde Hasabia, öfversten för halfva
fjerdingen i Kegila, i hans fjerding. **18** Efter honom
byggde deras bröder Bavai, Henadads son, öfversten
för en half fjerding i Kegila. **19** Efter honom byggde
Eser, Jesua son, öfversten i Mizpa, ett annat stycke,
inåt harneskhushörnet. **20** Efter honom, uppå berget,
byggde Baruch, Sabbi son, ett annat stycke, ifrå hörnet
allt intill Eljasibs öfversta Prestens husdörr. **21** Efter
honom byggde Meremoth, Uria son, Hakkoz sons, ett
annat stycke, ifrån Eljasibs husdörr, allt intill ändan af
Eljasibs hus. **22** Efter honom byggde Presterna, de
män af landsbygdene. **23** Efter dem byggde BenJamin
och Hasub, tvärsöfver deras hus; efter dem byggde
Asaria, Maaseja son, Anania sons, jemte sitt hus. **24**
Efter honom byggde Binnui, Henadads son, ett annat
stycke, ifrån Asaria hus intill båget, och allt intill hörnet;
25 Palal, Usai son, emot båget, och det höga tornet,
som synes utaf Konungshuset, vid fångahusens gård;
efter honom Pedaja, Paros son. **26** Men de Nethinim
bodde uti Ophel, allt intill vattuporten österut, der tornet
ut synes. **27** Efter dem byggde de af Thekoa ett annat
stycke, tvärtemot det stora tornet, som ut synes, allt
intill murarna Ophel. **28** Men ifrå hästaporten byggde
Presterna, hvardera emot sitt hus. **29** Efter dem byggde
Zadok, Immers son, emot sitt hus; efter honom byggde
Semaja, Sechania son, den dörravaktaren, östantill. **30**
Efter honom byggde Hanania, Selemia son, och Hanun,
Zalaphs son, den sjette, ett annat stycke; efter honom
byggde Mesullam, Berechia son, emot sin fatabur. **31**
Efter honom byggde Malchija guldsmedssonen, allt
intill de Nethinims och krämares hus, emot rådsporten,
och intill hörnsalen. **32** Och emellan hörnsalen allt intill
fåraporten byggde guldsmederna och krämarena.

4 Då nu Saneballat hörde, att vi byggde murarna,
vardt han vred, och förgrymmade sig svårliga; och
han bespottade Judarna; **2** Och sade för sina bröder,
och för de väldiga i Samarien: Hvad göra de vanmägtige
Judar? Månn man så skola låta betämma dem? Månn
de skola offra? Månn de skola en dag fullkomna det?
Månn de göra stenarna lefvande af stofthopar, som
förbrände äro? **3** Men Tobia den Ammoniten, som
när honom var, sade: Låt bygga dem; när räfvarna
löpa ditupp, skola de väl sönderrifva deras stenmurar.
4 Hör, vår Gud, huru föraktade äre vi; vänd deras
försmädelse in uppå deras hufvud, så att du gifver dem
uti föraktelse i deras fängelses lande. **5** Öfverskyl icke
deras missgerning, och bortskrapa icke deras synd för
dig; förty de hafva rett byggningsmännerna. **6** Men
vi byggde murarna, och fogde dem alla tillhopa intill
halfva höjd; och folket fick hjerta till att arbeta. **7** Då nu
Saneballat och Tobia, och de Araber och Ammoniter,
och Asdoditer hörde, att murarna i Jerusalem voro
igenbyggde, och de hade begynt igentäppa det öppet
var, vordo de ganska vrede; **8** Och gjorde alla ett
förbund tillhopa, att de skulle komma och strida emot
Jerusalem, och göra en villo derinne. **9** Men vi bådom
vår Gud, och satte vakt uppå dem dag och natt, emot
dem. **10** Och Juda sade: Dragarenas magt är allt för
svag, och gruset är för mycket; vi kunne icke bygga
uppå murenom. **11** Men våre fiender tänkte: De skola

icke få vetat, eller set, förr än vi komme midt i hopen
uppå dem, och slå dem ihjäl, och förhindre arbetet. 12
Då nu Judarna, som när dem bodde, kommo, och sade
oss det väl tio gånger, af all rum, der de omkring oss
bodde; 13 Då satte jag nedre utmed muren i grafvene
folket, efter deras slägter, med deras svärd, spetsar
och bågar. 14 Och besåg det, och stod upp, och sade
till rådherrarna, och öfverstarna, och till det andra
folket: Frukter eder intet för dem; tänker uppå den stora
förskräckeliga Herran, och strider för edra bröder, söner,
döttrar, hustrur och hus. 15 Då nu våre fiender hörde, att
vi hade fått vetat, gjorde Gud deras råd omintet; och vi
vände oss åter alle till muren, hvar och en till sitt arbete.
16 Och det skedde sedan, att hälften af de unga män
gjorde arbetet; den andre hälften höllo spetsar, sköldar,
bågar, och pansar; och öfverstarne stodo bakför hela
Juda hus. 17 De som byggde på muren, och de som
båro bördor ifrå dem som uppå ladde; med den ena
handene gjorde de arbetet, och med den andra höllo
de värjona. 18 Och hvar och en af dem, som byggde,
hade sitt svärd bundet vid sidona, och byggde så;
och den som blåste med basunen, var när mig. 19
Och jag sade till rådherrarna, och öfverstarna, och till
det andra folket: Arbetet är stort och vidt, och vi äre
förströdde på murenom, långt ifrå hvarannan. 20 På
hvilket rum I nu hören blåsa i basunen, dit kommer till
oss. Vår Gud varder för oss stridandes; 21 Och vi vilje
arbeta på verket; och hälften af dem höll spetsar, allt
ifrå morgonrodnan intill stjernorna uppgingo. 22 Ock
sade jag på den tiden till folket: Hvar och en blifve med
sinom dräng öfver natten i Jerusalem, att vi om nattena
tage vara på vaktena, och om dagen på arbetet. 23
Men jag och mine bröder, och mine tjenare, och de
män i vaktene efter mig, drogo intet vår kläder af, när
någor i vattnet gick.

5 Och sig upphof ett stort rop af folket, och deras
hustrur, emot sina bröder Judarna. 2 Och voro
somlige, som sade: Våre söner och döttrar äro allt för
mänge; låt oss taga säd, och äta, att vi måge lefva. 3
Och somlige sade: Låt oss utsätta våra åkrar, vingårdar
och hus, och taga säd i denna hårda tiden. 4 Somlige
sade: Låt oss låna penningar på ränto till Konungen,
på våra åkrar och vingårdar. 5 Ty våra bröders kropp
är såsom vår kropp, och deras barn såsom vår barn;
eljest gifve vi våra söner och döttrar i träldom, och äre
allaredo våra döttrar somliga undergifna, och ingen
magt är i våra händer; komma också våra åkrar och
vingårdar androm tillhanda. 6 Då jag nu deras rop och
dessa orden hörde, vardt jag ganska vred. 7 Och mitt
hjerta fick till råds, att jag straffade rådherrarna och
öfverstarna, och sade till dem: Viljen I drifva ocker,
den ene på den andra? Och jag hade tillhopa emot
dem en stor församling; 8 Och sade till dem: Vi hafve
igenköpt våra bröder Judarna, som Hedningomen sålde
voro, efter våra förmågo; och I viljen också sälja edra
bröder, de vi till oss köpt hafve? Då tego de, och funno
intet till att svara. 9 Och jag sade: Det är icke godt,
som I gören. Skullen I icke vandra i Gudsfruktan, för
Hedningarnas försmädelses skull, våra fiendars? 10
Jag och mine bröder, och mine tjenare, hafvom ock fått
dem penningar och säd; men ockret vilje vi låta blifva
tillbaka. 11 Så får dem nu i denna dag igen sina åkrar,
vingårdar, oljogårdar och hus, och hundradedelen af
penningomen för säd, vin och oljo, som I på dem ockrat
hafven. 12 Då sade de: Vi vilje få dem det igen, och vilje
intet äska af dem; och vilje göra såsom du sagt hafver.
Och jag kallade Presterna, och tog en ed af dem, att de
så göra skulle. 13 Och jag skuddade mitt sköte ut, och
sade: Så skudde Gud hvar och en af sitt hus, och ifrå
hans arbete, den icke blifver vid detta ord, så att han
blifve utskuddad och blottad. Och hela församlingen
sade Amen; och lofvade Herran. Och folket gjorde så.
14 Desslikes, ifrå den tiden, då mig vardt befaldt att vara
landshöfding i Juda land, nämliga ifrå tjugonde årena,
allt intill annat och tretionde året Konungs Arthahsasta,
det är i tolf år, höll jag mig och mina bröder intet af
höfdingakoste. 15 Förty de förre landshöfdingar, som
för mig varit hade, hade besvärat folket, och hade tagit
af dem bröd och vin, och dertill fyratio siklar silfver, och
deras tjenare hade haft sig väldeliga med folket; men
jag gjorde icke så, för Gudsfruktans skull. 16 Arbetade
jag ock på murarbetet, och köpte ingen åker; och alle
mine tjenare måste der komma samman till arbetes. 17
Dertill voro ock af Judarna och Förstarna hundrade
och femtio vid mitt bord, som till mig komne voro ifrå
Hedningarna, som kringom oss äro. 18 Och man måste
beställa mig om dagen en oxa, och sex utvald får, och
foglar, och ju i tio dagar allahanda vin tillfyllest. Likväl
äskade jag intet höfdingakosten; förty tungen var svår
på folkena. 19 Min Gud, betänk mig till godo allt det jag
desso folkena gjorde.

6 Då Saneballat, Tobia och Gesem den Araben, och
andre våre fiender förnummo, att jag murarna byggt
hade, och intet gap var mer deruppå; ändock jag ändå
på den tiden icke upphängt hade dörrarna i portomen,
2 Sände Saneballat och Gesem till mig, och läto säga
mig: Kom, och låt oss komma tillsammans på bygdene,
på slättene vid den staden Ono. Och de aktade göra
mig ondt. 3 Men jag sände båd till dem, och lät säga
dem; Jag hafver ett stort verk till att uträtta, jag kan icke
komma neder; det måtte försummadt blifva, om jag
tager handena af, och far neder till eder. 4 De sände väl
fyra gånger till mig vid samma sinnet; och jag svarade
dem allt vid samma sätt. 5 Då sände Saneballat femte

gången sin tjenare till mig, med ett öppet bref i hans
hand. 6 Derutinnan var skrifvet: Det är kommet för
Hedningarna, och Gesem hafver det sagt, att du och
Judarna viljen affalla; derföre uppbygger du murarna,
och du vill vara deras Konung i denna sakene. 7 Och du
hafver beställt dig Propheter, som om dig skola utropa i
Jerusalem, och säga: Han är Juda Konung. Sådant
kommer för Konungen. Så kom nu, låt oss rådslå med
hvarannan. 8 Men jag sände till honom, och lät säga
honom: Detta är icke skedt, som du säger, du hafver
diktat det af ditt hjerta. 9 Ty de ville alle rädda oss, och
mente: De varda aflåtande af arbetet, och varda stille.
Men jag förstärkte mina hand desto mer. 10 Och jag
kom uti Semaja hus, Delaja sons, Mehetabeels sons,
och han hade innelyckt sig; och sade: Låt oss komma
tillhopa i Guds hus, midt i templet, och sluta dörrarna
till af templet; förty de varda kommande till att dräpa
dig, och komma om nattena, att de skola slå dig ihjäl.
11 Men jag sade: Skulle en sådana man fly? Skulle en
sådana man, som jag är, gå uti templet, på det han
skall blifva lefvandes? Jag vill icke gå derin. 12 Ty jag
förmärkte, att Gud hade intet sändt honom. Han spådde
väl sådant om mig; men Tobia och Saneballat hade
gifvit honom penningar. 13 Derföre tog han penningar,
på det jag skulle taga en fruktan till mig, och göra så,
och synda; och de skulle hafva ett ondt rop uppå mig,
dermed de måtte förlasta mig. 14 Tänk, min Gud, på
Tobia och Saneballat, efter dessa deras gerningar, och
på Propheten Noadja, och de andra Propheterna, som
mig afskräcka ville. 15 Och muren vardt redo på femte
och tjugonde dagen af den månaden Elul, i två och
femtio dagar. 16 Och då alle våre fiender det hörde,
fruktade sig alle Hedningar, som omkring oss voro,
och deras mod förföll dem; förty de märkte, att detta
verk var af Gudi. 17 Voro ock på den tiden månge af
Juda öfverstar, hvilkas bref gingo till Tobia; och ifrå
Tobia till dem. 18 Ty de voro månge i Juda, som honom
besvorne voro; förty han var Sechania svåger, Arahs
sons; och hans son Johanan hade Mesullams dotter,
Berechia sons. 19 Och de talade godt om honom för
mig, och förde mitt tal ut för honom. Så sände nu Tobia
bref till att afskräcka mig.

7 Då vi nu hade byggt murarna, hängde jag portarna
före, och vordo beställde porthållare, sångare och
Leviter. 2 Och jag böd min broder Hanani, och Hanania
palatsfogdanom i Jerusalem; ty han var en trofast man,
och gudfruktig för många andra; 3 Och sade till dem:
Man skall icke upplåta portarna i Jerusalem, tilldess
solen varder varm; och medan man ännu arbetar, skall
man slå portarna till, och bommen före. Och vaktare
vordo beställde utaf borgarena i Jerusalem, hvar och
en på sine vakt, och om sitt hus. 4 Och staden var
vid till rum, och stor; men folket litet derinne, och
husen voro icke uppbyggd. 5 Och min Gud gaf mig i
hjertat, att jag församlade rådherrarna och öfverstarna,
och folket, till att räkna dem; och jag fann ett register
på mantalet, deras som tillförene uppkomne voro,
och fann deruti så skrifvet: 6 Desse äro landsens
barn, som uppkomne voro utaf fängelset, af dem som
NebucadNezar, Konungen i Babel, hade bortfört, och
i Jerusalem bodde, och i Juda, hvar och en i sin
stad; 7 Och voro komne med Serubbabel: Jesua,
Nehemia, Asaria, Raamja, Nahamani, Mordechai,
Bilsan, Misperet, Bigvai, Nehum och Baana. Detta är
talet af männerna af Israels folk: 8 Paros barn voro
tutusend hundrade två och sjutio. 9 Sephatja barn,
trehundrad två och sjutio. 10 Arahs barn, sexhundrad
två och femtio. 11 PahathMoabs barn, ibland Jesua
och Joabs barn, tutusend åttahundrad och aderton. 12
Elams barn, tusende tuhundrad fyra och femtio. 13
Sattu barn, åttahundrad fem och fyratio. 14 Saccai barn,
sjuhundrad och sextio. 15 Binnui barn, sexhundrad
åtta och fyratio. 16 Bebai barn, sexhundrad åtta och
tjugu. 17 Asgads barn, tutusend trehundrad två och
tjugu. 18 Adonikams barn, sexhundrad sju och sextio.
19 Bigvai barn, tutusend sju och sextio. 20 Adins barn,
sexhundrad fem och femtio. 21 Aters barn af Hiskia,
åtta och niotio. 22 Hasums barn, trehundrad åtta och
tjugu. 23 Bezai barn, trehundrad fyra och tjugu. 24
Hariphs barn, hundrade och tolf. 25 Gibeons barn, fem
och niotio. 26 De män af BethLehem och Nethopha,
hundrade åtta och åttatio. 27 De män af Anathot,
hundrade åtta och tjugu. 28 De män af BethAsmaveth,
två och fyratio. 29 De män af KiriathJearim, Chephira
och Beeroth, sjuhundrad tre och fyratio. 30 De män af
Rama och Gaba, sexhundrad en och tjugu. 31 De män af
Michmas, hundrade två och tjugu. 32 De män af BethEl
och Aj, hundrade tre och tjugu. 33 De män af Nebo dess
andras, två och femtio. 34 Dens andras Elams barn,
tusende tuhundrad fyra och femtio. 35 Harims barn,
trehundrad och tjugu. 36 Jerecho barn, trehundrad fem
och fyratio. 37 Lod, Hadid, och Ono barn, sjuhundrad
en och tjugu. 38 Senaa barn, tretusend niohundrad
och tretio. 39 Presterna: Jedaja barn, af Jesua hus,
niohundrad tre och sjutio. 40 Immers barn, tusende
två och femtio. 41 Pashurs barn, tusende tuhundrad
sju och fyratio. 42 Harims barn, tusende och sjutton.
43 Leviterna: Jesua barn, af Kadmiel, ibland Hodeva
barn, fyra och sjutio. 44 Sångarena: Assaphs barn,
hundrade åtta och fyratio. 45 Dörravaktarena: Sallums
barn, Aters barn, Talmons barn, Akkubs barn, Hatita
barn, Sobai barn; alle tillhopa hundrade åtta och tretio.
46 De Nethinim: Ziha barn, Hasupha barn, Tabaoths
barn, 47 Keros barn, Sia barn, Padons barn, 48 Lebana
barn, Hagaba barn, Salmai barn, 49 Hanans barn,

Giddels barn, Gahars barn, 50 Reaja barn, Rezins barn,
Nekoda barn, 51 Gassams barn, Ussa barn, Paseahs
barn, 52 Besai barn, Meunims barn, Nephisesims barn,
53 Bakbuks barn, Hakupha barn, Harhurs barn, 54
Bazliths barn, Mehida barn, Harsa barn, 55 Barkos
barn, Sisera barn, Thamahs barn, 56 Neziahs barn,
Hathipha barn. 57 Salomos tjenares barn: Sotai barn,
Sophereths barn, Perida barn, 58 Jaala barn, Darkons
barn, Giddels barn, 59 Sephatja barn, Hattils barn,
Pocherets barn af Zebaim, Amons barn. 60 Alle de
Nethinim, och Salomos tjenares barn, voro trehundrad
två och niotio. 61 Desse drogo också med upp, af
ThelMelah, ThelHarsa, Cherub, Addon och Immer; men
de kunde icke bevisa deras fäders hus, eller deras
säd, om de voro af Israel. 62 Delaja barn, Tobia barn,
Nekoda barn, voro sexhundrad två och fyratio. 63 Och
af Presterna: Habaja barn, Hakkoz barn, Barsillai barn,
hvilken hustru tog af Barsillai den Gileaditens döttrar,
och vardt efter deras namn nämnd. 64 Desse sökte
deras börds register; och då de icke funno det, vordo de
qvitte vid Presterskapet. 65 Och Thirsatha sade till dem,
att de icke skulle äta utaf det aldrahelgaste, intilldess en
Prest uppkomme med Ljus och Fullkomlighet. 66 Hela
menigheten, såsom en man, var tu och fyratio tusend
trehundrad och sextio; 67 Undantagne deras tjenare
och tjenarinnor, de voro sjutusend trehundrad sju och
tretio; och de hade tuhundrad fem och fyratio sångare
och sångerskor; 68 Sjuhundrad sex och tretio hästar;
tuhundrad fem och fyratio mular; 69 Fyrahundrad fem
och tretio camelar; sextusend sjuhundrad och tjugu
åsnar. 70 Och somlige af öfversta fäderna gåfvo till
verket: Thirsatha gaf till drätselen tusende gylden, och
femtio bäcken, femhundrad och tretio Prestakjortlar.
71 Och somlige af de öfversta fäder gåfvo i drätselen
till verket tjugutusend gylden, tutusend och tuhundrad
pund silfver. 72 Och det andra folket gaf tjugutusend
gylden, och tutusend pund silfver, och sju och sextio
Prestakjortlar. 73 Och Presterna, och Leviterna, och
dörravaktarena, sångare, och somlige af folket, och de
Nethinim, och hele Israel, satte sig uti sina städer.

8 Då nu sjunde månaden kom, och Israels barn voro
i sina städer, församlade sig allt folket, såsom en
man, på breda gatone inför vattuporten, och sade till
Esra den skriftlärda, att han skulle hemta fram Mose
lagbok, som Herren Israel budit hade. 2 Och Esra
Presten hemtade fram lagen inför menighetena, både
män och qvinnor, och för alla dem som det förstå
kunde, på första dagen i sjunde månadenom; 3 Och
las deruti, på breda gatone, som för vattuporten är,
allt ifrå morgonlysningen intill middag, för män och
qvinnor, och för dem som det förstå kunde; och hela
folkens öron voro vänd till lagbokena. 4 Och Esra den
Skriftlärde stod uppå en hög trästol, den de till predikan
gjort hade; och när honom stodo Mattithia, Sema,
Anaja, Uria, Hilkia och Maaseja, på hans högra sido;
och på hans venstra Pedaja, Misael, Malchija, Hasum,
Hasbadana, Zacharia och Mesullam. 5 Och Esra lät
upp bokena för hela folket; förty han stod högt öfver allt
folket; och då han upplät henne, stod allt folket. 6 Och
Esra lofvade Herran den stora Guden; och allt folket
svarade: Amen, Amen, med uppräckta händer; och
bugade sig, och tillbådo Herran med ansigtet ned på
jordena. 7 Och Jesua, Bani, Serebia, Jamin, Akkub,
Sabbethai, Hodija, Maaseja, Kelita, Asaria, Josabad,
Hanan, Pelaja, och Leviterna, beställde att folket gaf
akt uppå lagen; och folket stod uppå sitt rum. 8 Och
de läste uti Guds lagbok klarliga och förståndeliga,
så att man förstod, då läset vardt. 9 Och Nehemia,
hvilken är Thirsatha, och Esra Presten, den Skriftlärde,
och Leviterna, som folket höllo till att akta på, sade
till allt folket: Denne dagen är helig Herranom edrom
Gud; derföre sörjer intet, och gråter icke; ty allt folket
gret, då de hörde lagsens ord. 10 Derföre sade han
till dem: Går bort, och äter det feta, och dricker det
söta, och sänder dem ock delar, som intet för sig
tillredt hafva; förty denne dagen är helig vårom Herra.
Derföre bekymrer eder icke; ty fröjd i Herranom är
edor starkhet. 11 Och Leviterna stillade allt folket, och
sade: Varer tyste, ty dagen är helig; bekymrens intet.
12 Och allt folket gick bort till att äta, dricka och del
sända, och gjorde sig en stor glädje; förty de hade
förståndit orden, som man dem förkunnat hade. 13 På
annan dagen församlade sig öfversta fäderna ibland
allt folket, och Presterna, och Leviterna, till Esra den
Skriftlärda, att han skulle undervisa dem i lagsens
ordom. 14 Och de funno beskrifvet i lagen, att Herren
genom Mose budit hade, att Israels barn skulle bo i
löfhyddor, på den högtidene i sjunde månadenom. 15
Och de läto det varda kunnigt, och utropadt i alla deras
städer, och i Jerusalem, och sade: Går ut uppå berget,
och hemter oljoqvistar, balsamqvistar, myrthenqvistar,
palmqvistar och qvistar af tjockqvistadt trä, att man
må göra löfhyddor, såsom skrifvet står. 16 Och folket
gick ut, och hemtade, och gjorde sig löfhyddor, hvar
uppå sitt tak, och i sina gårdar, och i Guds hus gårdar;
och uppå den breda gatone vid vattuporten, och uppå
den breda gatone vid Ephraims port. 17 Och hela
menigheten af dem, som af fängelset igenkomne voro,
gjorde löfhyddor, och bodde deruti; ty Israels barn hade
ifrå Josua, Nuns sons, tid, allt intill denna dag, intet så
gjort; och var en ganska stor glädje. 18 Och vardt hvar
dag läset i Guds lagbok, ifrå första dagen allt intill den
yttersta; och de höllo den högtiden i sju dagar; och på
åttonde dagen församlingenes dag, såsom det borde
sig.

9 På fjerde och tjugonde dagen i denna månadenom
kommo Israels barn tillsammans med fasto, och
säcker, och mull uppå dem; **2** Och afskiljde Israels
säd ifrån all främmande barn, och gingo fram, och
bekände sina synder och sina fäders missgerning; **3**
Och stodo upp i sin rum; och man las i Herrans deras
Guds lagbok, fyra gånger om dagen; och de bekände
och tillbådo Herran sin Gud, fyra gånger om dagen.
4 Och Leviterna stodo upp i höjdene; nämliga Jesua,
Bani, Kadmiel, Sebanja, Bunni, Serebia, Bani och
Chenani, och ropade högt till Herran deras Gud. **5** Och
Leviterna, Jesua, Kadmiel, Bani, Hasabnia, Serebia,
Hodija, Sebanja, Pethahja, sade: Står upp, och lofver
Herran edar Gud ifrån evighet till evighet; och man
lofve dins härlighets Namn, hvilken upphöjd är med all
välsignelse och lof. **6** Herre, du äret allena; du hafver
gjort himmelen och alla himlars himlar, med all deras
här, jordena och allt det deruppå är, hafvet och allt det
derinne är; du gör allt lefvande, och den himmelske
hären tillbeder dig. **7** Du äst Herren Gud, som Abram
utvalde, och förde honom ut ifrån Ur i Chaldeen, och
nämnde honom Abraham. **8** Och du fann hans hjerta
trofast för dig, och gjorde ett förbund med honom, till
att gifva hans säd de Cananeers, Hetheers, Amoreers,
Phereseers, Jebuseers och Girgaseers land; och du
hafver hållit din ord; ty du äst rättfärdig. **9** Och du
hafver sett till våra fäders jämmer i Egypten, och hört
deras rop vid röda hafvet; **10** Och gjort tecken och
under på Pharao, och alla hans tjenare, och på allt
folket i hans land; ty du förnam, att de voro stolte
emot dem; och hafver gjort dig ett Namn, såsom det i
denna dag för ögon är; **11** Och hafver åtskiljt hafvet
för dem, så att de gingo torre midt igenom hafvet; och
kastat deras förföljare i djupet, såsom stenar i mägtig
vatten; **12** Och fört dem om dagen uti en molnstod, och
om nattena uti en eldstod, till att lysa dem på vägen,
den de drogo; **13** Och hafver nederstigit uppå berget
Sinai, och talat med dem af himmelen, och gifvit dem
rättvisa rätter, och trofast lag, god bud och seder; **14**
Och kungjort dem din helga Sabbath; och budit dem
bud, seder och lag, genom din tjenare Mose; **15** Och
gifvit dem bröd af himmelen, då de hungrade, och låtit
gå vatten utaf bergklippone, då dem törste; och sagt
dem, att de skulle gå in, och taga in landet, der du
dina hand öfver upplyft hade, att du skulle det gifva
dem. **16** Men våre fäder vordo stolte och halsstyfve,
så att de icke lydde din bud; **17** Och ville icke höra
dem, och tänkte intet uppå din under, som du med dem
gjort hade; utan vordo halsstyfve, och uppkastade en
höfvitsman, att de skulle vända sig till sin träldom i sine
olydno; men du, (min) Gud, gaf dem till, och var dem
nådelig, barmhertig, tålig, och af en stor barmhertighet,
och öfvergaf dem icke. **18** Och ändock de gjorde en
gjuten kalf, och sade: Det är din Gud, som dig utur
Egypti land fört hafver; och gjorde stor försmädelse; **19**
Likväl öfvergaf du dem icke i öknene, efter din stora
barmhertighet; och molnstoden vek icke ifrå dem om
dagen, att ledsaga dem på vägen; ej heller eldstoden
om nattena, till att lysa dem på vägen, den de drogo.
20 Och du gafst din goda Anda, till att undervisa dem;
och ditt Man vände du icke ifrå deras mun, och gaf
dem vatten, när dem törste. **21** I fyratio år besörjde du
dem i öknene, så att dem intet fattades; deras kläder
föråldrades intet, och deras fötter svullnade intet; **22**
Och gaf dem rike och folk, och fördelade dem här och
der, så att de intogo Sihons land, Konungens i Hesbon,
och Ogs land, Konungens i Basan. **23** Ock förökade
du deras barn, såsom stjernorna på himmelen, och lät
komma dem i landet, det du deras fäder tillsagt hade,
att de skulle draga derin, och intaga det. **24** Och barnen
kommo derin, och togo landet in; och du undertryckte
för dem landsens inbyggare, de Cananeer, och gafst
dem uti deras händer, och deras Konungar, och folken i
landena, så att de gjorde med dem efter sin vilja. **25**
Och de vunno fasta städer, och ett fett land, och intogo
hus full med allahanda ägodelar, uthuggna brunnar,
vingårdar, oljogårdar och trä, der man af äter, väl mång.
Och de åto och vordo mätte och fete, och lefde i vällust
af dine stora godhet. **26** Men de vordo olydige, och
vordo dig genstörtige, och kastade din lag tillrygga
bakom sig, och slogo ihjäl dina Propheter, som dem
betygade att de skulle omvända sig till dig; och gjorde
stor försmädelse. **27** Derföre gafst du dem uti deras
fiendars hand, hvilke dem betvingade; och uti deras
ångests tid ropade de till dig; och du hörde dem af
himmelen, och genom dina stora barmhertighet gafst
du dem frälsare, som dem hulpo utu deras fiendars
hand. **28** När de nu till rolighet kommo, vände de om
igen, till att göra det ondt var för dig; så öfvergaf du
dem uti deras fiendars hand, att de skulle råda öfver
dem. Så omvände de sig då, och ropade till dig; och
du hörde dem af himmelen, och halp dem efter dina
stora barmhertighet i flera resor. **29** Och du lät betyga
dem, att de skulle omvända sig till din lag; men de
voro stolte, och lydde intet din bud, och syndade emot
dina rätter; hvilka om en menniska gör, lefver hon
derutinnan; och vände sina skuldror bort, och vordo
halsstyfve, och lydde intet. **30** Och du fördröjde i mång
år med dem, och lät betyga dem genom din Anda i
dina Propheter; men de skötte der intet om, derföre
hafver du gifvit dem i folks hand i landena. **31** Dock,
af dine stora barmhertighet, hafver du icke platt gjort
ända på dem, eller öfvergifvit dem; förty du äst en
nådelig och barmhertig Gud. **32** Nu, vår Gud, du store
Gud, mägtige och förskräckelige, du som håller förbund
och barmhertighet; akta icke ringa all den vedermöda,

som på oss drabbat hafver, och på våra Konungar,
Förstar, Prester, Propheter, fäder, och allt ditt folk, ifrå
Konungarnas tid i Assur, allt intill denna dag. 33 Du
äst rättvis i allt det du hafver låtit komma öfver oss;
ty du hafver gjort rätt, men vi hafve varit ogudaktige;
34 Och våre Konungar, Förstar, Prester och fäder,
hafva icke gjort efter din lag, och intet aktat på din bud
och vittnesbörd, som du hafver låtit betyga dem. 35
Och de hafva icke tjent dig i sitt rike, och i dina stora
ägodelar, som du dem gifvit hafver, och uti det vida och
feta landet, som du dem infått hafver, och hafva icke
omvändt sig ifrå sitt onda väsende. 36 Si, vi äre i denna
dag trälar, och i de lande, som du våra fäder gafst, till
att äta dess frukt och goda, si, der äre vi trälar uti. 37
Och dess årsväxt förökar sig Konungomen, som du
öfver oss satt hafver för våra synders skull; och de råda
öfver våra kroppar och vår boskap, efter sin vilja; och vi
äre i stor nöd. 38 Och i allt detta göre vi nu ett fast
förbund, och skrifvom, och låte våra Förstar, Leviter
och Prester besegla det.

10 Men de som beseglade det, voro desse: Nehemia
Thirsatha, Hachalia son, och Zedekia, 2 Seraja,
Asaria, Jeremia, 3 Pashur, Amaria, Malchija, 4 Hattus,
Sebanja, Malluch, 5 Harim, Meremoth, Obadja, 6
Daniel, Ginnethon, Baruch, 7 Mesullam, Abia, Mijamin,
8 Maasia, Bilgai, och Semaja: De voro Presterna. 9
Men Leviterna voro: Jesua, Asanja son, Binnui af
Henadads barnom, Kadmiel; 10 Och deras bröder,
Sebanja, Hodija, Kelita, Pelaja, Hanan, 11 Micha,
Rehop, Hasabia, 12 Saccur, Serebia, Sebanja, 13
Hodija, Bani och Beninu. 14 Hufvuden i folken voro:
Paros, PahathMoab, Elam, Sattu, Bani, 15 Bunni,
Asgad, Bebai, 16 Adonia, Bigvai, Adin, 17 Ater, Hiskia,
Assur, 18 Hodija, Hasum, Bezai, 19 Hariph, Anathoth,
Nebai, 20 Magpias, Mesullam, Hesir, 21 Mesesabeel,
Zadok, Jaddua, 22 Pelatja, Hanan, Anaja, 23 Hosea,
Hanania, Hasub, 24 Hallohes, Pilha, Sobek, 25 Rehum,
Hasabna, Maaseja, 26 Ahija, Hanan, Anan, 27 Malluch,
Harim och Baana. 28 Och det andra folket, Presterna,
Leviterna, dörravaktarena, sångarena, Nethinim, och
alle de som hade söndrat sig ifrå folken i landen,
intill Guds lag, med sina hustrur, söner och döttrar,
alle de som det kunde förstå; 29 Och deras mägtige,
togo sig det till för sina bröder, och de kommo till att
svärja och förpligta sig med ed, till att vandra i Guds
lag, som igenom Guds tjenare Mose gifven är, att de
hålla och göra ville efter all Herrans vår Guds bud,
rätter och seder; 30 Och att vi icke skulle gifva folken
i landena våra döttrar; ej heller vårom sönom taga
deras döttrar. 31 Desslikes, när folket i landet förer om
Sabbathsdagen någon varo och allahanda spisning, till
att sälja, att vi icke ville taga det af dem om Sabbathen
och helgedagar; och att vi i sjunde årena ville göra
förlösning på allahanda tunga; 32 Och lägga ett bud
uppå oss, att vi årliga gifva skulle en tridiung af en
sikel silfver, till tjensten i vår Guds hus; 33 Nämliga till
skådobröd, till dagligit spisoffer, till dagligit bränneoffer,
på Sabbaths, nymånads och högtidsdagom, och till
det helgada, och till syndoffer, der Israel skulle med
försonad varda, och till all verk i vår Guds hus. 34 Och
vi kastade lott emellan Presterna, Leviterna och folket,
om vedoffer, det man till vår Guds hus årliga framföra
skulle, efter våra fäders hus, på bestämd tid, att bränna
på Herrans vår Guds altare, såsom det i lagen skrifvet
är; 35 Och till att årliga frambära förstlingen af vårt land,
och förstlingen af allo frukt, af all trä till Herrans hus; 36
Och förstlingen af våra söner, och af vår boskap, såsom
det i lagen skrifvet står; och förstlingen af vårt fä, och af
vår får, att vi allt detta skulle hafva in uti vår Guds hus
till Presterna, som i vår Guds hus tjena; 37 Och att vi
ville frambära förstlingen af vår deg, och vårt häfoffer,
och frukt af allahanda trä, vin och oljo, till Presterna,
i kistorna vid vår Guds hus; och vårt lands tiond till
Leviterna, så att Leviterna skulle hafva tionden i alla
städer, der vårt åkerverk är. 38 Och Presten Aarons son
skall ock del hafva af Leviternas tiond, med Leviterna;
så att Leviterna skola bära tionden af sine tiond upp till
vår Guds hus, i kistorna, uti skatthuset. 39 Ty Israels
barn, och Levi barn, skola bära häfoffret af säd, vin och
oljo, upp i kistorna. Dersammastäds äro helgedomens
kärile, och Presterna, som der tjena, och dörravaktare,
och sångare; att vi vår Guds hus icke öfvergifve.

11 Och öfverstarna för folket bodde i Jerusalem;
men det andra folket kastade lott derom, att af tio
skulle en del draga till Jerusalem, den helga staden,
till att bo der, och nio delar i städerna. 2 Och folket
välsignade alla de män, som friviljoge voro till att bo i
Jerusalem. 3 Desse äro hufvuden i landskapen, de som
i Jerusalem bodde; men i Juda städer bodde hvar och
en på sina ägor, som i deras städer voro; nämliga Israel,
Presterna, Leviterna, Nethinim och Salomos tjenares
barn. 4 Och i Jerusalem bodde några af Juda barn, och
BenJamin. Af Juda barn: Athaja, Ussia son, Zacharia
sons, Amaria sons, Sephatja sons, Mahalaleels sons,
af Parez barn; 5 Och Maaseja, Baruchs son. CholHose
sons, Hasaja sons, Adaja sons, Jojaribs sons, Zacharia
sons, Siloni sons. 6 All Parez barn, som i Jerusalem
bodde, voro fyrahundrad åtta och sextio dugelige män.
7 Desse äro BenJamins barn: Sallu, Mesullams son,
Joeds sons, Pedaja sons, Kolaja sons, Maasesa sons,
Ithiels sons, Jesaja sons. 8 Och efter honom Gabbai,
Sallia, niohundrad åtta och tjugu. 9 Och Joel, Sichri
son, var deras föreståndare; och Juda, Hasuna son,
öfver den andra delen i stadenom. 10 Af Presterna

bodde: Jedaja, Jojaribs son, Jachin. 11 Seraja, Hilkia
son, Mesullams sons, Zadoks sons, Merajoths sons,
Ahitobs sons, var Förste i Guds hus. 12 Och deras
bröder, som i husena skaffa hade, voro åttahundrad
två och tjugu. Och Adaja, Jerohams son, Pelalja sons,
Amzi sons, Zacharia sons, Pashurs sons, Malchija
sons, 13 Och hans bröder öfverstar ibland fäderna,
voro tuhundrad två och fyratio; och Amassai, Asareels
son, Ahsai sons, Mesillemoths sons, Immers sons, 14
Och deras bröder, väldige män, voro hundrade åtta och
tjugu; och deras föreståndare var Sabdiel, Gedolims
son. 15 Af Leviterna: Semaja, Hasubs son, Asrikams
sons, Hasabia sons, Bunni sons; 16 Och Sabbethai,
och Josabad af Leviternas öfverstar, uti de ärende, som
utantill voro vid Guds hus; 17 Och Matthania, Micha
son, Sabdi sons, Assaphs sons, den hufvudet var till
att begynna tacksägelse i bönene; och Bakbukia den
andre ibland sina bröder; och Abda, Sammua son,
Galals sons, Jeduthuns sons. 18 Alle Leviterna i dem
helga stadenom voro tuhundrad fyra och åttatio. 19 Och
dörravaktarena, Akkub och Talmon, och deras bröder,
som vid dörrarna vaktade, voro hundrade två och sjutio.
20 Men de andre Israel, Prester och Leviter, voro uti
alla Juda städer, hvar och en i sinom arfvedel. 21 Och
de Nethinim bodde i Ophel; och Ziha, och Gispa hörde
till de Nethinim. 22 Föreståndaren öfver de Leviter i
Jerusalem var Ussi, Bani son, Hasabia sons, Mattania
sons, Micha sons. Utaf Assaphs barn voro sångare
vid tjensten i Guds hus; 23 Förty Konungens bud var
öfver dem, att sångarena skulle handla troliga, hvar och
en på den dag, som honom borde. 24 Och Petahja,
Mesesabeels son, af Serahs barn, Juda sons, var i
Konungens stad i all ärende till folket. 25 Och Juda barn,
som ute voro på bygdene i sin land, bodde somlige i
KiriathArba, och i dess döttrom, och i Dibon, och i dess
döttrom, och i Kabzeel, och dess döttrom. 26 Och i
Jesua, Molada, BethPhalet, 27 HazarSual, BerSeba,
och dess döttrom, 28 Och i Ziklag, och Mechona, och
dess döttrom, 29 Och i EnRimmon, Sarega, Jarmuth,
30 Sanoah, Adullam, och dess döttrom; i Lachis, och
på dess mark; i Aseka, och i dess döttrom. Och de
lägrade sig, allt ifrå BerSeba intill Hinnoms dal. 31 Men
BenJamins barn af Geba bodde i Michmas, Aija, BethEl
och dess döttrar, 32 Och i Anathoth, Nob, Anania, 33
Hazor, Rama, Gittaim, 34 Hadid, Zeboim, Neballat, 35
Lod, Ono, i timberdalenom. 36 Och somlige Leviterna,
som del hade i Juda, bodde ibland BenJamin.

12 Desse äro de Prester och Leviter, som uppdrogo
med Serubbabel, Sealthiels son, och Jesua:
Seraja, Jeremia, Esra, 2 Amaria, Malluch, Hattus, 3
Sechania, Rehum, Meremoth, 4 Iddo, Ginnethoi, Abia,
5 Mijamin, Maadia, Bilga, 6 Semaja, Jojarib, Jedaja, 7
Sallu, Amok, Hilkia och Jedaja. Desse voro hufvuden
ibland Presterna, och deras bröder i Jesua tid. 8
Men Leviterna voro desse: Jesua, Binnui, Kadmiel,
Serebia, Juda och Mattania, öfver tackämbetet, han och
hans bröder. 9 Bakbukia och Unni, deras bröder, voro
omkring dem i vakt. 10 Jesua födde Jojakim. Jojakim
födde Eljasib. Eljasib födde Jojada. 11 Jojada födde
Jonathan. Jonathan födde Jaddua. 12 Och i Jojakims tid
voro desse öfverste fäder ibland Presterna, nämliga af
Seraja var Meraja; af Jeremia var Hanania; 13 Af Esra
var Mesullam; af Amaria var Johanan; 14 Af Malluch
var Jonathan; af Sebania var Joseph; 15 Af Harim var
Adna; af Merajoth var Helkai; 16 Af Iddo var Zacharia;
af Ginnethon var Mesullam; 17 Af Abia var Sichri; af
MinjaminMoadia var Piltai; 18 Af Bilga var Sammua; af
Semaja var Jonathan; 19 Af Jojarib var Mattenai; af
Jedaja var Ussi; 20 Af Sallai var Kallai; af Amok var
Eber; 21 Af Hilkia var Hasabia; af Jedaja var Nethaneel.
22 Och i Eljasibs tid, Jojada, Johanan och Jaddua,
vordo öfverste fäderna ibland Leviterna och Presterna
beskrifne, under Darios, den Persens rike. 23 Men Levi
barn, öfverste fäderna vordo beskrifne i Chrönicon, allt
intill Johanans tid, Eljasibs sons. 24 Och desse voro
öfverstarne i Leviterna: Hasabia, Serebia och Jesua,
Kadmiels son; och deras bröder jemte dem, till att lofva
och tacka, såsom den Guds mannen David det budit
hade, den ena vakten vid den andra. 25 Mattania,
Bakbukia, Obadja, Mesullam, Talmon och Akkub, voro
dörravaktare i vaktene vid dörrena i portomen. 26 Desse
voro i Jojakims tid, Jesua sons, Jozadaks sons; och i
Nehemia den landshöfdingans, och Prestens Esra den
Skriftlärdas tid. 27 Och uti murens vigning i Jerusalem
sökte man Leviterna utur all deras rum, att man skulle
hafva dem till Jerusalem, till att hålla vigning med
glädje, med tacksägelse, med sång, med cymbaler,
psaltare och harpor. 28 Och sig församlade sångarenas
barn, och af den ängden omkring Jerusalem, och af
Netophati byar, 29 Och af Gilgals hus, och af den
mark i Geba, och Asmaveth; förty sångarena hade
byggt sig byar omkring Jerusalem. 30 Och Presterna
och Leviterna renade sig, och renade folket, portarna
och muren. 31 Och jag lät Juda Förstar stiga upp på
muren, och beställde två stora tackchorar; de gingo
åstad, den ene på högra sidone ofvan uppå murenom,
åt dyngoporten; 32 Och efter dem gick Hosaja, och
hälften af Juda Förstar, 33 Och Asaria, Esra, Mesullam,
34 Juda, BenJamin, Semaja och Jeremia; 35 Och några
af Prestabarnen med trummeter, nämliga Zacharia,
Jonathans son, Semaja sons, Mattania sons, Michaja
sons, Saccurs sons, Assaphs sons; 36 Och hans bröder,
Semaja, Asareel, Milalai, Gilalai, Maai, Nethaneel
och Juda, Hanani med den Guds mansens Davids
strängaspel; men Esra den Skriftlärde för dem. 37 Och

vid brunnporten, gentöfver dem, gingo de på trappomen
åt Davids stad, uppåt muren om Davids hus, allt intill
vattuporten östantill. 38 Den andre tackchoren gick
tvärsifrå dem, och jag efter honom, och hälften af
folket, utåt murenom uppåt ugnatornet, allt intill den
breda muren; 39 Och uppåt Ephraims port, och till
gamla porten, och till fiskaporten, och till Hananeels
torn, och till Mea torn, allt intill fåraporten; och blefvo
ståndande i fängelseportenom. 40 Och stodo alltså
de två tackchorer uti Guds huse, och jag, och hälften
af öfverstarna med mig; 41 Och Presterna, nämliga
Eljakim, Maaseja, Minjamin, Michaja, Eljoenai, Zacharia,
Hanania, med trummeter; 42 Och Maaseja, Semaja,
Eleasar, Ussi, Johanan, Malchija, Elam och Eser; och
sångarena söngo högt; och Jisrahja var föreståndaren.
43 Och stor offer vordo offrad på den samma dagen,
och de voro glade; ty Gud hade gjort dem en stor
glädje, så att både qvinnor och barn fröjdade sig;
och Jerusalems glädje hördes långan väg. 44 På den
tiden vordo män förskickade öfver skattkistona, der
häfoffer, förstling och tiond uti var, att de skulle samka
tillhopa af åkromen omkring städerna, till att utdela
efter lagen för Prester och Leviter; ty Juda hade en
glädje af Presterna och Leviterna, att de stodo. 45
Och de höllo sins Guds vakt, och reningenes vakt; och
sångarena och dörravaktarena stodo efter Davids och
hans sons Salomos bud. 46 Förty i Davids och Assaphs
tid vordo stiktade öfverste sångare, och lofsånger,
och tacksägningar till Gud. 47 Men hele Israel gaf
sångarena och dörravaktarena delar uti Serubbabels
och Nehemia tid, hvar dagen sin del. Och de gåfvo af
det helgada Levitomen; och Leviterna gåfvo Aarons
barnom af det helgada.

13 Och på den tid vardt Mose bok läsen för folkens
öron; och vardt funnet deruti skrifvet, att de
Ammoniter och de Moabiter skulle aldrig komma uti
Guds församling; 2 Derföre, att de icke mötte Israels
barnom med bröd och vatten, utan lejde Bileam emot
dem, att han skulle förbanna dem; ändock vår Gud
vände den förbannelsen uti välsignelse. 3 Då de nu
hörde denna lagen, afskiljde de allt blandningsfolk ifrån
Israel. 4 Och tillförene hade Presten Eljasib lagt Tobia
håfvor uti offerkammaren, i vår Guds hus. 5 Förty han
hade gjort honom en stor kammar, der de hade tillförene
lagt spisoffer, rökelse, redskap och tiond af säd, vin och
oljo, efter Leviternas, sångarenas och dörravaktarenas
bud; dertill Presternas häfoffer. 6 Men i allt detta var
jag icke i Jerusalem; ty uti andra och tretionde årena
Arthahsasta, Konungens i Babel, kom jag till Konungen;
och efter några dagar förvärfde jag lof af Konungenom.
7 Och jag drog åter till Jerusalem; och jag förmärkte, att
det icke godt var, som Eljasib med Tobia gjort hade, i
det han gjorde honom en kammar i gårdenom till Guds
hus. 8 Och mig förtröt det svårliga; och jag kastade
all Tobia hus tyg ut för kammaren, 9 Och bad, att de
skulle rena kamrarna; och jag lät komma dit i samma
staden Guds hus tyg, spisoffer och rökelse. 10 Och jag
förnam, att Leviternas delar vordo dem icke gifne; för
hvilka sak Leviterna och sångarena voro bortflydde,
hvar till sin åker, till att arbeta. 11 Då straffade jag
öfverstarna, och sade: Hvi öfvergifve vi Guds hus? Men
jag församlade dem, och satte dem i sitt rum. 12 Och
hele Juda lät komma fram tiond af säd, vin och oljo, i
drätselen. 13 Och jag satte öfver drätselen Selemia
Presten, och Zadok den Skriftlärda, och af Leviterna,
Pedaja; och under deras hand Hanan, Saccurs son,
Mattania sons; förty de voro hållne för trogna män,
och dem vardt befaldt utskifta sinom brödrom. 14 Tänk
uppå mig, min Gud, derföre, och bortkasta icke mina
barmhertighet, som jag med mins Guds huse, och i
hans vakt, gjorde. 15 På samma tiden såg jag i Juda
trampas i presserna om Sabbathen, och införas kärfvar,
och åsnar ladda med vin, drufvor, fikon och allahanda
bördor, till Jerusalem, på Sabbathsdagen; och jag
betygade dem på den dagen, då de sålde spisningen.
16 Bodde desslikes Tyrer derinne; de förde fisk och
allahanda varor, och sålde det på Sabbatherna, Juda
barnom och Jerusalem. 17 Då straffade jag de öfversta
i Juda, och sade till dem: Hvad är det för en ond ting,
som I gören, och bryten Sabbathsdagen? 18 Gjorde
icke våre fäder så, och vår Gud lät komma alla denna
olyckon öfver oss, och öfver denna staden? Och I gören
ännu vredena öfver Israel större, brytande Sabbathen.
19 Och då portarna i Jerusalem uppdragne voro för
Sabbathen, böd jag tillsluta portarna, och befallde, att
man icke skulle upplåta dem intill efter Sabbathen; och
jag satte några af mina tjenare vid portarna, att ingen
börda skulle föras derin om Sabbathsdagen. 20 Så
blefvo de krämare och köpmän, med allahanda varor,
om nattena, utanför porten af Jerusalem, en gång och
annan. 21 Då betygade jag dem, och sade till dem: Hvi
blifven I om nattene utanför muren? Om I gören så
mer, skall min hand komma uppå eder. Ifrå den tiden
kommo de intet om Sabbathen. 22 Och jag sade till
Leviterna, som rene voro, att de skulle komma och
vakta portarna, till att helga Sabbathsdagen. Min Gud,
tänk ock på mig för detta här, och skona mig efter dina
stora barmhertighet. 23 Jag såg ock på den tiden, att
Judarna togo sig hustrur af Asdod, Ammon och Moab;
24 Och deras barn talade half Asdodisko, och kunde
icke tala Judisko, utan efter hvars folkens mål. 25 Och
jag straffade dem, och bannade dem, och slog några
män, och hårdrog dem, och tog en ed af dem vid Gud:
I skolen icke gifva edra döttrar deras söner, icke heller
taga deras döttrar till edra söner, eller till eder sjelf. 26

Hafver icke Salomo, Israels Konung, syndat dermed?
Och var dock ibland många Hedningar ingen Konung
honom lik. Och han var sinom Gud kär; och Gud satte
honom till Konung öfver hela Israel. Likväl kommo de
utländska qvinnor honom till att synda. **27** Hafven I
det icke hört, medan I sådant stort ondt gören, och
förtagen eder emot vår Gud med främmande qvinnors
giftermål? **28** Och en af Jojada barn, Eljasibs sons,
öfversta Prestens, hade befryndat sig med Saneballat
den Horoniten; men jag dref honom ifrå mig. **29** Tänk
uppå dem, min Gud, som besmitta Presterskapet,
och Presterskapens förbund, och Leviternas. **30** Alltså
renade jag dem ifrån alla utländska; och beställde
Presternas och Leviternas vakt, hvar och en till sitt
ämbete; **31** Och till att offra ved, på bestämd tid, och
förstling. Tänk uppå mig, Gud, till det bästa.

Ester

1 Uti Ahasveros tid, hvilken rådandes var, allt ifrån
Indien intill Ethiopien, öfver hundrade sju och tjugu
land; **2** Då han satt på sinom Konungsliga stol, i den
staden Susan; **3** I tredje årena hans rikes, gjorde
han ett gästabåd när sig, åt alla sina Förstar och
tjenare; nämliga dem väldigom i Persien och Meden,
landshöfdingom och öfverstom i sin land; **4** På det
han skulle låta se sins rikes härliga rikedomar och det
kosteliga prål af sitt majestät, i många dagar, nämliga i
hundrade och åttatio dagar. **5** Då de dagar ute voro,
gjorde Konungen ett gästabåd allo folkena, som i
stadenom Susan var, både stora och små, i sju dagar,
uti en sal i trägårdenom invid Konungshuset. **6** Der
voro upphängd hvit, röd och gul tapeter, fattad med
linnen och skarlakanståg, uti silfringar på marmorstodar.
Bänkerna voro af guld och silfver, på golfvena, som
lagdt var med grön, hvit, gul och svart marmorsten.
7 Och dryckerna bar man in uti gyldene kar, och ju
annor och annor kar, och Konungsligit vin tillfyllest,
såsom Konungen det väl förmådde. **8** Och man lade
ingom före hvad han dricka skulle; ty Konungen hade
befallt alla föreståndarena i sitt hus, att hvar och en
skulle göra såsom honom lyste. **9** Och Drottningen
Vasthi gjorde också ett gästabåd för qvinnorna uti
Konungshusena, der Konung Ahasveros plägade vistas.
10 Och på sjunde dagen, då Konungen vardt lustig af
vinet, sade han till Mehuman, Bistha, Harbona, Bigtha,
Abagtha, Sethar och Charcas, de sju kamererare, som
för Konung Ahasveros tjente, **11** Att de skulle hafva
Drottning Vasthi in för Konungen, med Drottningakrono,
på det han skulle låta folket och Förstarna se hennes
dägelighet; ty hon var dägelig. **12** Men Drottning Vasthi
ville icke komma efter Konungens ord, genom hans
kamererare. Då vardt Konungen ganska vred, och
upptänd i grymhet. **13** Och Konungen sade till de visa,
som i landsseder förfarne voro; ty Konungens ärende
måste hafvas inför alla förståndiga i lag och rätt; **14** Men
de näste, som när honom voro, voro Charsena, Sethar,
Admatha, Tharsis, Meres, Marsena och Memuchan,
de sju Förstar af Persien och Meden, som sågo på
Konungens ansigte, och såto främst i rikena; **15** Hvad
man göra skulle Drottning Vasthi för en rätt, derföre, att
hon icke gjort hade efter Konungens ord, genom hans
kamererare. **16** Då sade Memuchan inför Konungenom
och Förstarna: Drottning Vasthi hafver icke allenast
illa gjort emot Konungen, utan ock emot alla Förstar,
och allt folk uti Konung Ahasveros landom. **17** Förty
detta stycket af Drottningen kommer väl ut till alla
qvinnor, så att de skola förakta sina män för sin ögon,
och skola säga: Konung Ahasveros böd Drottningene
Vasthi komma inför sig, men hon ville icke. **18** Så varda
nu de Förstinnor i Persien och Meden sammalunda
sägande till alla Konungens Förstar, när de få detta
Drottningenes stycke höra; så skall föraktelse och vrede
nog upphäfva sig. **19** Om Konungenom så täckes, så
låte han ett Konungsligit bud af sig utgå, och skrifva
efter de Persers och Meders lag, hvilken man icke
öfverträda tör, att Vasthi icke mer skall komma inför
Konung Ahasveros; och Konungen gifve hennes rike
hennes nästo, den bättre är än hon. **20** Och att detta
Konungens bref, som göras skall, må förkunnadt varda
i hela rikena, det väl stort är, att alla qvinnor måga hålla
sina män för ögon, ibland både små och stora. **21** Detta
täcktes Konungenom och Förstarna; och Konungen
gjorde efter Memuchans ord. **22** Då vordo bref utsänd i
all Konungens land, i hvart landet efter dess skrift, och
till hvart folk efter dess tungomål, att hvar och en man
skulle vara husbonde i sitt hus; och lät tala efter sins
folks tungomål.

2 Sedan detta skedt var, när Konungens Ahasveros
vrede hade saktat sig, kom han Vasthi ihåg, hvad
hon gjort hade, och hvad om henne beslutet var.
2 Då sade Konungens svenner, som honom tjente:
Man söke Konungenom upp dägeliga unga jungfrur;
3 Och Konungen beställe skådare i all land i sitt
rike, att de låta komma tillhopa alla dägeliga unga
jungfrur, intill den staden Susan i fruhuset, under Hegai
hand, Konungens kamererares, hvilken qvinnorna vakta
skulle, och få dem deras skrud; **4** Och hvilken pigan
Konungenom täckes, den blifve Drottning i Vasthis stad.
Det behagade Konungenom, och han gjorde så. **5** Då
var en Judisk man i Susans stad, han het Mardechai,
Jairs son, Simei sons, Kis sons, Jemini sons; **6** Den med
bortförd var ifrå Jerusalem, då Jechonia, Juda Konung,
bortförd var, hvilken NebucadNezar, Konungen i Babel,
bortförde. **7** Och han var förmyndare till Hadassa,
denna är Esther, sins faderbroders dotter; förty hon
hade hvarken fader eller moder, och hon var en fager
och dägelig piga; och då hennes fader och moder
blefvo döde, tog Mardechai henne för sin dotter. **8** Då
Konungens bud och beslut vardt kunnigt, och många
pigor voro tillhopahemtade till staden Susan, under
Hegai hand, vardt Esther ock tagen uti Konungshuset,
under Hegai hand, qvinnovaktarens. **9** Och pigan
täcktes honom, och hon fann barmhertighet för honom;
och han skyndade sig med hennes skrud, att han
skulle få henne hennes del, och sju dägeliga pigor
utaf Konungshuset dertill; och han satte henne med
hennes pigor uti bästa rummet i fruhuset. **10** Och Esther
sade honom intet utaf sitt folk, eller sitt slägte; förty
Mardechai hade budit henne, att hon skulle icke sägat.
11 Och Mardechai spatserade hvar dag i gårdenom

åt fruhuset, att han måtte förnimma, om väl ginge
med Esther, och hvad med henne ske kunde. 12 Då
nu hvarjo pigones bestämda tid kom, att hon skulle
komma till Konungen Ahasveros, sedan hon hade
varit i tolf månader i fruprydning; förty deras prydelse
måste så mycken tid hafva, nämliga sex månader
med balsam och myrrham, och sex månader med
godt speceri, så voro då qvinnorna tillprydda; 13 Och
så gick då en piga in till Konungen; och hvilka hon
ville, måste man få henne, som med henne gå skulle
ifrå fruhuset till Konungshuset. 14 Och när en om
aftonen inkom, gick hon om morgonen ifrå honom in uti
det andra fruhuset, under Saasgas hand, Konungens
kamererares, frillovaktarens; och hon måste icke komma
igen till Konungen, utan Konungenom täcktes, och
han lät kalla henne vid namn. 15 Då nu Esthers tid
kom, Abihails dotters, Mardechai faderbroders, den
henne för dotter tagit hade, att hon skulle komma till
Konungen, begärade hon intet annat, än det Hegai,
Konungens kamererare, qvinnovaktaren, sade henne
före. Och Esther fann nåd för alla dem, som sågo
uppå henne. 16 Men Esther vardt tagen till Konungen
Ahasveros, uti Konungshuset, i tionde månadenom,
den Thebeth kallas; i sjunde årena hans rikes. 17 Och
Konungen fick Esther kär öfver alla qvinnor, och hon
fann nåd och barmhertighet för honom, för alla jungfrur;
och han satte Drottningakrono uppå hennes hufvud,
och gjorde henne till Drottning i Vasthis stad. 18 Och
Konungen gjorde ett stort gästabåd, till alla sina Förstar
och tjenare; det gästabådet var för Esthers skull; och lät
landen hafva rolighet, och gaf ut Konungsliga skänker.
19 Och då man annan gång församlade jungfrur, satt
Mardechai vid Konungens dörr. 20 Och Esther hade
ännu icke sagt sitt slägte, eller folk, såsom Mardechai
henne budit hade; ty Esther gjorde efter Mardechai
ord, lika som då han hennes förmyndare var. 21 På
samma tiden, då Mardechai vid Konungens dörr satt,
vordo två Konungens kamererare vrede, Bigthan och
Theres, som dörrena vaktade, och hade i sinnet, att
de ville slå uppå Konungen Ahasveros. 22 Det förnam
Mardechai, och lät Drottningena Esther få veta det;
och Esther sade det för Konungenom, på Mardechai
vägnar. 23 Och då man ransakade derefter, vardt det
så funnet; och de vordo både hängde i trän; och det
vardt beskrifvet i Chrönicon för Konungenom.

3 Sedan detta skedt var, uppsatte Konungen Haman,
Medatha son, den Agagiten, och upphöjde honom;
och satte hans stol öfver alla Förstar, som när honom
voro. 2 Och alle Konungens tjenare, som för Konungens
dörr vistades, böjde knän och tillbådo Haman; ty Konung
Ahasveros hade så budit. Men Mardechai böjde icke
knän, och tillbad honom intet. 3 Då sade Konungens
tjenare, som för Konungens dörr voro, till Mardechai:
Hvi öfverträder du Konungens bud? 4 Och som de
hvar dag sade honom sådant, och han skötte intet
derom, sade de det för Haman, att de skulle få se,
om Mardechai ville blifva ståndandes vid sin ord; ty
han hade sagt dem, att han var en Jude. 5 Och då
Haman såg, att Mardechai icke böjde honom knän,
ej heller tillbad honom, vardt han full med grymhet; 6
Och räknade för litet, att han skulle bära sina hand på
Mardechai allena; ty de hade sagt honom om Mardechai
folk; utan han for efter att förgöra Mardechai folk, alla
de Judar som i hela Ahasveros rike voro. 7 Uti första
månadenom, det är i den månaden Nisan, i tolfte årena
Konungs Ahasveros, vardt lotten kastad för Haman, ifrå
den ena dagen till den andra, och ifrå månad, allt intill
den tolfte månaden, det är den månaden Adar. 8 Och
Haman sade till Konung Ahasveros: Ett folk är förströdt,
och hafver delat sig ibland all folk i all dins rikes land,
och deras lag äro annor än all folks, och de göra icke
efter Konungens lag; och Konungenom står icke till
görande att låta dem så blifva. 9 Om Konungenom
så täckes, så skrifve att man förgör dem; så vill jag
uppväga tiotusend centener silfver i arbetares hand,
till att låta inkomma uti Konungens kammar. 10 Då
tog Konungen sin ring af handene, och fick Haman,
Medatha son, dem Agagitenom, Judarnas fienda. 11
Och Konungen sade till Haman: Silfret vare dig skänkt,
och folket dertill, att du må dermed göra hvad dig
täckes. 12 Då kallade man Konungens skrifvare, på
trettonde dagen i första månadenom; och vardt skrifvet,
såsom Haman befallde, till Konungens Förstar och till
landshöfdingarna, både här och der i landen, och till
höfvitsmännerna för hvart folket i landen här och der,
efter hvars och ens folks skrift, och efter deras mål,
under Konung Ahasveros namn, och med Konungens
insegel förseglad. 13 Och brefven vordo försänd med
båd, uti all Konungens land, till att förgöra, dräpa och
förlägga alla Judar, både unga och gamla, barn och
qvinnor, allt på en dag, nämliga på trettonde dagen i
tolfte månadenom, det är den månaden Adar; och till
att sköfla deras gods. 14 Alltså höll brefvet inne, att
ett båd utgånget var i all land, till att förkunna all folk,
att de på den samma dagen skulle redo vara. 15 Och
båden gingo ut med hast, efter Konungens befallning,
och i staden Susan vardt uppslaget ett påbud; och
Konungen och Haman såto och drucko; och staden
Susan vardt bekymrad.

4 Då Mardechai förnam hvad skedt var, ref han sin
kläder sönder, och drog en säck uppå, och strödde
asko uppå sig; och gick ut midt i staden, ropandes
högeliga och klageliga; 2 Och kom inför Konungens
dörr; ty ingen måtte komma in genom Konungens dörr,

som en säck hade på sig. 3 Och i all land, dit som
Konungens ord och bud räckte, var en stor jämmer
ibland Judarna; och månge fastade och greto, sörjde,
och lågo i säcker och i asko. 4 Då kommo Esthers
tjenstepigor, och hennes kamererare, och sade henne
det. Då vardt Drottningen svårliga förfärad; och hon
sände kläder till Mardechai, att han skulle draga dem
uppå, och lägga säcken af sig; men han tog dem
intet. 5 Då kallade Esther Hatach, en af Konungens
kamererare, som för henne stod, och gaf honom
befallning till Mardechai, att hon måtte få veta hvad det
vore, och hvi han gjorde så. 6 Då gick Hatach ut till
Mardechai, der han stod på gatone i stadenom, utanför
Konungens port. 7 Och Mardechai sade honom allt det
honom händt var, och summon af silfret, som Haman
tillredt hade, till att väga in uti Konungens kammar, för
Judarnas skull, att han måtte förgöra dem; 8 Och fick
honom afskriftena af budet, som i Susan uppslaget var
på deras förderf, att han skulle det låta se Esther; och
böd henne att hon skulle ingå till Konungen, och bedas
en bön af honom, och få veta af honom om sitt folk. 9
När Hatach kom in, och sade Esther Mardechai ord, 10
Sade Esther till Hatach, och lät säga Mardechai: 11 Det
veta alle Konungens tjenare och folken i Konungens
land, att hvilken som ingår till Konungen i den inra
gården, vare sig man eller qvinna, den icke kallad är,
den skall efter lagen straxt dö, utan så är, att Konungen
räcker ut emot honom den gyldene spiron, att han
dermed må lefvandes blifva; men jag är nu intet kallad i
tretio dagar, till att komma in till Konungen. 12 Då denna
Esthers ord vordo sagd Mardechai, 13 Bad Mardechai
säga henne igen: Tänk icke det, att du undsätter ditt lif,
efter du äst i Konungens hus, för alla Judar. 14 Förty
om du i denna gången tiger stilla, så kommer Judomen
en hjelp och undsättning af en annan väg, och du och
dins faders hus varder förgåendes; och ho vet, om du
icke för denna tidens skull äst kommen till riket? 15
Esther lät svara Mardechai: 16 Så gack nu bort, och
församla alla Judar, som i Susan för handene äro; och
faster för mig, så att I icke äten eller dricken i tre dygn,
hvarken dag eller natt; jag och mina tjenarinnor vilje
också fasta; och så vill jag gå in för Konungen, emot
budet; blifver jag borto, så är jag borto. 17 Mardechai
gick bort, och gjorde alltså, som Esther honom budit
hade.

5 På tredje dagen klädde Esther sig i
Drottningaklädning, och gick in i gården för
Konungshuset, innerst emot Konungsmaket; och
Konungen satt på sinom Konungsliga stol i
Konungshusena, tvärt emot dörrena i huset. 2 Och då
Konungen såg Esther Drottningena stå i gårdenom,
fann hon nåde för hans ögon; och Konungen räckte ut
den gyldene spiron i sine hand emot Esther. Så gick
Esther fram, och tog på ändan af spirone. 3 Då sade
Konungen till henne: Hvad vill du, Drottning Esther,
och hvad begärar du? Ja, ock hälften af riket skall dig
gifvet varda. 4 Esther sade: Om Konungenom täckes,
så komme Konungen och Haman i dag till en måltid,
som jag tillredt hafver. 5 Konungen sade: Skynder
eder, att Haman må göra, som Esther sagt hafver.
Och Konungen och Haman kommo till måltiden, som
Esther tillredt hade. 6 Då sade Konungen till Esther,
när han vin druckit hade: Hvad bedes du? Det skall dig
gifvet varda; och hvad begärar du? Ja, ock hälften
af mitt rike, det skall dig ske. 7 Esther svarade, och
sade: Min bön och begär är: 8 Hafver jag funnit nåd för
Konungenom, och Konungenom täckes gifva mig min
bön, och göra mitt begär, så komme Konungen och
Haman till måltid, som jag för dem tillreda vill, så vill
jag i morgon göra som Konungen sagt hafver. 9 Så
gick Haman den dagen glad derut, och lustig; och då
han såg Mardechai vid Konungens dörr, att han icke
uppstod, och icke en tid rörde sig för honom, vardt han
full med vrede öfver Mardechai. 10 Men Haman lät
det intet bekomma sig; och då han hemkom, sände
han, och lät kalla sina vänner, och sina hustru Seres;
11 Och förtäljde för dem sina rikedomars härlighet,
och sina barnas myckenhet, och huru Konungen hade
gjort honom väldigan, och att han upphöjd var öfver
Konungens Förstar och tjenare. 12 Och sade Haman
ytterligare: Ock hafver Drottningen Esther ingen låtit
komma med Konungenom till den måltid, som hon
tillredt hade, utan mig; och är jag desslikes i morgon
buden till henne, med Konungenom. 13 Men med detta
allt kan jag intet vara tillfrids, så länge jag ser den
Judan Mardechai sitta för Konungens dörr. 14 Då sade
till honom hans hustru Seres, och alle hans vänner: Låt
uppresa en galga, femtio alnar hög, och säg i morgon
Konungenom, att man låter hänga der Mardechai uti;
så kommer du med Konungenom glad till måltid. Det
täcktes Haman väl, och han lät uppresa en galga.

6 Uti den samma nattene kunde Konungen intet sofva,
och lät hemta Chrönicor och Historier; och de vordo
läsna för Konungenom. 2 Då råkade man der uppå, der
skrifvet var, huru Mardechai hade gjort förvaring, att de
två Konungens kamererare, Bigthan och Theres, som
vaktade vid dörrena, hade i sinnet slå uppå Konungen
Ahasveros. 3 Och Konungen sade: Hvad hafve vi gjort
Mardechai till äro och lön derföre? Då sade Konungens
svenner, som honom tjente; Honom är intet skedt. 4
Och Konungen sade: Ho är der i gårdenom? Ty Haman
var kommen i gården, utanför Konungshuset, att han
skulle säga Konungenom om Mardechai, att han måtte
hänga i galganom, som han honom tillredt hade. 5 Och

Konungens svenner sade till honom: Si, Haman står
ute på gårdenom. Konungen sade: Låt honom komma
in. 6 Då Haman kom in, sade Konungen till honom:
Hvad skall man göra dem manne, som Konungen
gerna ära vill? Men Haman tänkte i sitt hjerta: Hvem
skulle Konungen gerna vilja göra äro, utan mig? 7 Och
Haman sade till Konungen: Den man, som Konungen
gerna vill ära, 8 Honom skall man hafva fram, och
kläda uppå honom Konungslig kläder, de Konungen
plägar draga, och den häst, som Konungen plägar uppå
rida, och att man sätter en Konungslig krono på hans
hufvud; 9 Och man må få den klädningen och hästen
uti en Konungens Förstas hand, att han ikläder den
man, som Konungen gerna ära vill, och förer honom på
hästenom öfver stadsgatorna, och låter ropa framför
honom: Så skall man göra dem, som Konungen gerna
ära vill. 10 Konungen sade till Haman: Skynda dig,
och tag klädningen och hästen, såsom du sagt hafver,
och gör alltså med dem Judanom Mardechai, som
för Konungens dörr sitter; och låt intet fattas af allt
det du sagt hafver. 11 Så tog Haman klädningen och
hästen, och klädde på Mardechai, och förde honom
på stadsgatone, och ropade framför honom: Så skall
man göra dem manne, som Konungen gerna ära vill.
12 Och Mardechai kom igen inför Konungens dörr;
men Haman skyndade sig hem, och sörjde med skyldt
hufvud; 13 Och förtäljde sine hustru Seres, och allom
sinom vännom, allt det honom händt hade. Då sade till
honom hans vise, och hans hustru Seres: Är Mardechai
af Juda säd, för hvilkom du hafver begynt att falla, så
hafver du ingen magt med honom, utan du måste falla
för honom. 14 Vid de ännu med honom talade, kommo
Konungens kamererare dertill, och hastade på Haman,
till att komma till måltidena, som Esther tillredt hade.

7 Då Konungen kom neder med Haman till måltiden,
som Drottningen Esther tillredt hade, 2 Sade
Konungen till Esther, på den andra dagen, då han vin
druckit hade: Hvad bedes du, Drottning Esther, det man
dig gifva må? Och hvad begärar du? Ja, ock halfva
riket, det skall ske dig. 3 Drottningen Esther svarade,
och sade: Hafver jag funnit nåd för dig, o Konung, och
om Konungenom så täckes, så gif mig mitt lif för mina
böns skull, och mitt folk för mitt begärs skull. 4 Ty vi
äro sålde, jag och mitt folk, till att vi skole förgöras,
slås ihjäl och förläggas; Gud gifve, att vi dock hade
till trälar och trälinnor sålde varit, så ville jag hafva
tegat; och hade då fienden icke gjort Konungenom
skada. 5 Konungen Ahasveros talade, och sade till
Drottningen Esther: Hvilken är den? Eller ho är den
som sådant tör sätta sig i sinnet att göra? 6 Esther
sade: Den fienden och hataren är denne onde Haman.
Men Haman vardt förskräckt för Konungenom och
Drottningene. 7 Och Konungen stod upp ifrå måltidene,
och ifrå vinet, i sine grymhet, och gick in uti trägården
vid huset; och Haman stod upp, och bad Drottningena
Esther om sitt lif; ty han såg, att honom var ondt beredt
af Konungenom. 8 Och då Konungen kom åter igen af
trägårdenom vid huset, in uti salen, der man ätit hade,
lutade Haman inpå bänken, der Esther på satt. Då
sade Konungen: Vill han ock öfverfalla Drottningena
här i husena när mig? Då det ordet gick utu Konungens
mun, förskylde de Hamans ansigte. 9 Och Harbona,
en af kamererarena inför Konungenom, sade: Si, uti
Hamans hus står en galge femtio alnar hög, som han
till Mardechai gjort hafver, hvilken för Konungenom godt
talat hafver. Konungen sade: Låt hänga honom deruti.
10 Alltså hängde man Haman i galgan, som han till
Mardechai gjort hade. Sedan saktade sig Konungens
vrede.

8 På den dagen gaf Konungen Ahasveros Drottningene
Esther Hamans, Judarnas fiendas, hus; och
Mardechai kom för Konungen; förty Esther lät förstå,
huru han var henne åkommen. 2 Och Konungen tog
sin ring af, som han af Haman tagit hade, och fick
Mardechai. Och Esther satte Mardechai öfver Hamans
hus. 3 Och Esther talade ytterligare för Konungenom,
och föll honom till fota, gret och bad honom, att han
skulle tillintetgöra Hamans den Agagitens ondsko, och
hans uppsåt, som han emot Judarna för händer hade.
4 Och Konungen räckte den gyldene spiron till Esther.
Då stod Esther upp, och trädde fram för Konungen; 5
Och sade: Om Konungenom täckes, och jag hafver
funnit nåd för honom, och det så vore Konungenom
beläget, och om jag täckes honom; så skrifve man, att
Hamans uppsåts bref, Medatha sons, den Agagitens,
måga varda igenkallade, de han utskrifvit hafver till att
förgöra Judarna i all Konungens land. 6 Ty huru kan jag
lida det onda, som mitt folk uppå gäller? Och huru kan
jag se uppå min slägts förderf? 7 Då sade Konungen
Ahasveros till Drottningen Esther, och till Mardechai
den Judan: Si, jag hafver gifvet Esther Hamans hus,
och honom hafver man hängt i en galga, derföre att
han bar sina hand på Judarna. 8 Så skrifver I nu ut
för Judarna, såsom eder täckes, under Konungens
namn, och besegler med Konungens ring; förty de
skrifvelse, som under Konungens namn skrifvas, och
med Konungens ring beseglade varda, dem måtte ingen
igenkalla. 9 Så vordo Konungens skrifvare kallade, på
den tiden i tredje månadenom, det är den månaden
Sivan, på tredje och tjugonde dagen; och vardt skrifvet
såsom Mardechai böd, till Judarna, och till Förstarna,
landshöfdingarna och höfvitsmännerna i landen, allt
ifrån Indien intill Ethiopien, nämliga i hundrade sju
och tjugu land; hvarjo lande efter sina skrift, hvarjo

folke efter sitt mål, och Judomen efter deras skrift
och mål. 10 Och det skrefs under Konung Ahasveros
namn, och med Konungens ring beseglades; och han
sände brefven med ridande båd på unga mular. 11 Och
befallde Judomen, der som de voro i städerna, att de
skulle församla sig, och stå för deras lif, och förgöra,
dräpa och förlägga, all lands och folks magt, som dem
bedröfvade, med deras barn och qvinnor, och taga
deras gods: 12 På en dag i all Konungens Ahasveros
land, nämliga på trettonde dagen i tolfte månadenom,
det är den månaden Adar. 13 Och brefvets innehållelse
var, att ett bud utgifvet var i all land, till att kungöra
all folk, att Judarna skulle på den dagen redo vara till
att hämnas öfver deras fiendar. 14 Och de ridande
båden på mular redo ut snarliga och med hast, efter
Konungens ord; och påbudet vardt uppslaget i Susans
stad. 15 Men Mardechai gick ut ifrå Konungenom,
i Konungsligom klädom, gult och hvitt, och med en
stor guldkrono, klädd uti en linnen och purpurmantel;
och staden Susan fröjdade sig och var glad. 16 Men
Judomen var uppgånget ljus och fröjd, glädje och ära.
17 Och i all land och städer, dit Konungens ord och
bud räckte, der vardt ibland Judarna fröjd, glädje, lust
och goda dagar; så att månge af folken i landen vordo
Judar; ty Judarnas fruktan kom öfver dem.

9 Uti tolfte månadenom, det är den månaden Adar,
på trettonde dagen, hvilken Konungens ord och bud
förelagt hade, att man det göra skulle; rätt uppå samma
dagen, då fienderna skulle öfverfallit Judarna, vände
det sig så, att Judarna skulle öfverfalla sina fiendar.
2 Så församlade Judarne sig i deras städer, i allom
Konungs Ahasveros landom, att de skulle göra anfall
på dem som dem ondt ämnade; och ingen kunde stå
emot dem; förty deras fruktan var kommen öfver all
folk. 3 Och alle öfverstarna i landen, och Förstarna, och
landshöfdingarna, och Konungens ämbetsmän höllo
Judarna i äro; ty Mardechai fruktan kom öfver dem.
4 Förty Mardechai var myndig i Konungens hus, och
hans rykte hördes i all land, huru han växte till, och
vardt väldig. 5 Alltså slogo Judarna alla sina fiendar
med svärd, dråpo och nederlade dem; och gjorde efter
sin vilja på dem som dem fiender voro. 6 Och i Susans
stad slogo Judarna och dråpo femhundrad män. 7
Dertill slogo de Parsandatha, Dalphon, Aspatha, 8
Poratha, Adalja, Aridatha, 9 Parmastha, Arisai, Aridai,
Vajesatha, 10 De tio Hamans söner, Medatha sons,
Judarnas fiendas; men vid deras ägodelar kommo de
intet. 11 På samma tiden kom talet på de slagna i
Susans stad inför Konungen. 12 Och Konungen sade till
Drottningen Esther: Judarna hafva i Susans stad slagit
och nederlagt femhundrad män, och de tio Hamans
söner; hvad skola de göra i de andra Konungens land?
Hvad bedes du, att man dig gifva skall? Och hvad
begärar du mer, att man göra skall? 13 Esther sade:
Om Konungenom täcktes, så låte han ock i morgon
Judarna göra i Susan efter det bud, som i dag varit
hafver, att de måga hänga de tio Hamans söner i
galga. 14 Och Konungen befallde att göra så; och
budet vardt i Susan uppslaget, och de tio Hamans
söner vordo hängde. 15 Och Judarna församlade sig i
Susan på fjortonde dagen i den månaden Adar, och
slogo ihjäl i Susan trehundrad män; men vid deras
ägodelar kommo de intet. 16 Men de andre Judar i
Konungens landom kommo tillsamman, och stodo för
sitt lif, att de måtte göra sig rolighet för sina fiendar,
och slogo sina fiendar fem och sjutio tusend; men vid
deras ägodelar kommo de intet. 17 Detta skedde på
trettonde dagen i den månaden Adar; och på fjortonde
dagen i samma månadenom höllo de hvilo; den gjorde
de sig till en vällusts och fröjds dag. 18 Men de Judar i
Susan voro tillsammankomne, både på trettonde och
fjortonde dagen, och höllo hvilo på femtonde dagen;
och den dagen gjorde man till en vällusts och glädjes
dag. 19 Derföre gjorde de Judar, som på bygdene
och i småstäderna bodde, den fjortonde dagen i den
månaden Adar till en vällusts och glädjes dag, och
sände den ene dem andra skänker. 20 Och Mardechai
skref allt detta som skedt var, och sände brefven till alla
Judar, som voro uti all Konung Ahasveros land, både
när och fjerran; 21 Att de skulle vedertaga och hålla
den fjortonde och femtonde dagen i den månadenom
Adar, hvart år; 22 Efter de dagar, i hvilka Judarna till ro
komne voro för sina fiendar, och efter den månaden, i
hvilkom deras sorg och glädje, och deras gråt i vällust
vänd vardt; att de skulle dem hålla för vällusts och
glädjes dagar, och sända den ene dem andra skänker,
och dela med de fattiga. 23 Och Judarna togo dervid,
och gjorde som de begynt hade, och det Mardechai till
dem skref; 24 Huruledes Haman, Medatha son, den
Agagiten, alla Judars fiende, hade i sinnet att förgöra
alla Judar, och låta kasta lott, till att förskräcka och
förgöra dem; 25 Och huru Esther hade ingångit till
Konungen och beställt, att hans onda uppsåt, som han
emot Judarna tänkte, måtte genom bref vändas inpå
hans hufvud; och huru man honom och hans söner
hade hängt i galga; 26 Af hvilko desse dagar kallades
Purim, efter lottsnamnet, efter all detta brefs ord, och
hvad de sjelfve sett hade, och hvad till dem räckt hade.
27 Och Judarna togo det uppå sig och sina säd, och
uppå alla dem som gåfvo sig till dem, att de icke ville
gå härifrå; 28 Att de ju ville hålla dessa två dagarna
hvart år, såsom de föreskrefne och förelagde voro, så
att desse dagar icke skulle förgätne, utan hållne varda,
barn efter barn i alla slägter, i all land och städer; det
äro de dagar Purim, hvilke icke skola brutne varda

ibland Judarna, och deras åminnelse icke förgås när
deras säd. **29** Och Drottningen Esther, Abihails dotter,
och Mardechai den Juden, skrefvo med alla magt, till
att fast göra detta andra brefvet om Purim; **30** Och
sände brefven till alla Judar, uti de hundrade sju och
tjugu land i Konungs Ahasveros rike, med vänlig och
trofast ord; **31** Att de skulle hålla dessa dagar Purim
på deras bestämda tid, såsom Mardechai den Juden,
och Drottningen Esther dem förelagt hade; såsom de
uppå sina själar och uppå sina säd anammat hade det
ärendet om fastone och ropet. **32** Och Esther befallde
stadfästa detta ärendet om Purim, och skrifva uti en
bok.

10 Och Konung Ahasveros lade en skatt uppå landet,
och uppå öarna i hafvet. **2** Men allt det under
hans våld och magt skedde, och om den stora härlighet,
som Konungen gaf Mardechai, si, det är skrifvet uti
de Konungars Chrönico i Meden och Persien. **3** Ty
Mardechai den Juden var den andre näst Konungenom
Ahasveros, och stor ibland Judarna, och täck för alla
sina bröder; den der sökte det godt var för sitt folk, och
talade det bästa för allo sino säd.

Job

1 En man var uti det landet Uz, som het Job; han var
from och rättfärdig, gudfruktig, och flydde det onda.
2 Och honom vordo födde sju söner och tre döttrar.
3 Och han ägde sjutusend får, tretusend camelar,
femhundrade par oxar, och femhundrade åsninnor, och
ganska mycket tjenstefolk; och han var mägtigare än
alle de i österlanden bodde. **4** Och hans söner gingo
bort, och gjorde gästabåd, hvar sin dag i sitt hus; och
sände bort, och läto bjuda sina tre systrar, till att äta och
dricka med sig. **5** Och när en gästabådsdagen ute var,
sände Job bort och helgade dem; och stod bittida upp
om morgonen, och offrade bränneoffer, efter allas deras
tal. Förty Job tänkte: Mine söner kunna hafva syndat,
och välsignat Gud i sin hjerta. Så gjorde Job hvar dag.
6 Men det hände på en dag, då Guds barn kommo, och
trädde fram för Herran, kom Satan ock med dem. **7**
Men Herren sade till Satan: Hvadan kommer du? Satan
svarade Herranom, och sade: Jag hafver farit genom
landet allt omkring. **8** Då sade Herren till Satan: Hafver
du icke gifvit akt uppå min tjenare Job? Ty hans like
är icke i landena, from och rättfärdig, gudfruktig, och
flyr det onda. **9** Satan svarade Herranom, och sade:
Menar du, att Job fruktar Gud förgäfves? **10** Hafver du
dock förvarat honom, hans hus, och allt det han hafver
allt omkring. Du hafver välsignat hans handaverk, och
hans gods hafver utspridt sig i landena. **11** Men räck ut
dina hand, och kom vid allt det han äger; det gäller,
han skall välsigna dig i ansigtet. **12** Herren sade till
Satan: Si, allt det han äger vare i dine hand, allena
vid honom sjelfvan kom icke dina hand. Då gick Satan
ut ifrå Herranom. **13** Men den dagen, då hans söner
och döttrar åto och drucko vin i deras äldsta broders
hus, **14** Kom ett båd till Job, och sade: Man plöjde
med oxarna, och åsninnorna gingo der när i bet; **15** Då
föllo de af rika Arabien till, och togo dem, och slogo
drängerna med svärdsegg; och jag undslapp allena, att
jag skulle säga dig det. **16** Medan han ännu talade,
kom en annar, och sade: Guds eld föll af himmelen,
och brände upp fåren och drängerna, och förtärde dem;
och jag slapp allena undan, att jag skulle säga dig
det. **17** Medan han ännu talade, kom en och sade: De
Chaldeer gjorde tre spetsar, föllo till camelarna, och
togo dem, och slogo drängerna med svärdsegg; och
jag slapp allena undan, att jag skulle säga dig det.
18 Medan han ännu talade, kom en och sade: Dine
söner och döttrar åto och drucko i deras äldsta broders
hus; **19** Och si, der kom ett stort väder utaf öknene,
och stötte på husens fyra hörn, och kastade det på
piltarna, att de blefvo döde; och jag slapp allena undan,
att jag skulle säga dig det. **20** Då stod Job upp, och
ref sönder sin kläder, och ref sig i hufvudet, och föll
ned på jordena, och tillbad; **21** Och sade: Jag är naken
kommen af mine moders lif; naken skall jag åter fara
dit; Herren gaf, och Herren tog; välsignadt vare Herrans
Namn. **22** I allt detta syndade Job intet, och gjorde intet
dårligit emot Gud.

2 Det begaf sig på en dag, då Guds barn kommo,
och trädde fram för Herran, att Satan ock kom med
dem, och trädde fram för Herran. **2** Då sade Herren till
Satan: Hvadan kommer du? Satan svarade Herranom,
och sade: Jag hafver farit genom landet allt omkring. **3**
Herren sade till Satan: Hafver du icke gifvit akt på min
tjenare Job? Ty hans like är icke i landena, from och
rättfärdig, gudfruktig, och flyr det onda, och står ännu
i sine fromhet; och du eggade mig, att jag utan sak
hafver förderfvat honom. **4** Satan svarade Herranom,
och sade: Hud för hud, och allt det en man hafver,
låter han för sitt lif. **5** Men räck ut dina hand, och kom
vid hans ben och kött; det gäller, han skall välsigna
dig i ansigtet. **6** Herren sade till, Satan: Si, han vare
i dine hand; dock skona hans lif. **7** Då for Satan ut
ifrå Herrans ansigte, och slog Job med ond sår, ifrå
hans fotablad upp till hans hjessa. **8** Och han tog ett
stycke af en potto, och skrapade af sig dermed, och
satt i asko. **9** Och hans hustru sade till honom: Står
du ännu i dine fromhet? Välsigna Gud, och dö. **10**
Men han sade till henne: Du talar såsom de dåraktiga
qvinnor tala. Hafve vi fått godt af Gudi, skole vi ock
icke anamma det onda? Uti allt detta syndade Job icke
med sina läppar. **11** Då nu tre Jobs vänner hörde all
den olycka, som öfver honom kommen var, kommo de
hvar af sin stad: Eliphas af Thema, Bildad af Suah, och
Zophar af Naema; ty de vordo öfverens, att de skulle
komma och ömka sig öfver honom, och trösta honom.
12 Och då de upphofvo sin ögon långt ifrå, kände de
honom intet; och upphofvo sina röst, och greto, och
hvardera ref sin kläder sönder, och kastade jord på sin
hufvud upp åt himmelen; **13** Och såto med honom på
jordene i sju dagar och sju nätter, och talade intet med
honom; ty de sågo, att hans sveda var ganska stor.

3 Derefter upplät Job sin mun, och förbannade sin dag;
2 Utbrast, och sade: **3** Den dagen vare förtappad, på
hvilkom jag född är; och den natten, då man sade: En
man är aflad. **4** Den samme dagen vare mörk, och Gud
fråge intet efter honom ofvanefter; ingen klarhet skine
öfver honom. **5** Mörkret behålle honom, och töcken
blifve öfver honom med tjockt moln; och dimba om
dagen göre honom gräselig. **6** Den samma nattena
begripe mörker; och glädje sig icke ibland årsens dagar,
och komme icke i månadetalet. **7** Si, vare den natten
ensam, och ingen glädje komme deruti. **8** De der dagen
förbanna, de förbanne henne; och de som redo äro

till att uppväcka Leviathan. 9 Hennes stjernor varde
mörka; förvänte ljus, och det komme intet; och se intet
morgonrodnans ögnabryn; 10 Att hon icke igenlyckte
mins lifs dörr, och icke bortgömde olyckona för min
ögon. 11 Hvi blef jag icke straxt död i moderlifvet? Hvi
vardt jag icke förgjord, då jag utu moderlifvet kommen
var? 12 Hvi hafva de tagit mig upp i skötet? Hvi hafver
jag ditt spenar? 13 Så låge jag nu, och vore stilla;
sofve och hade ro; 14 Med Konungar och rådherrar på
jordene, som bygga det öde är; 15 Eller med Förstar,
som guld hafva, och sin hus full med silfver; 16 Eller
som den der otida född är fördold, och vore icke till;
såsom de unga barn, som aldrig hafva sett ljuset. 17
Der måste ju de ogudaktige låta af sitt öfvervåld; der
hvilas dock de som mycket omak haft hafva. 18 Der
hafva fångar frid med androm, och höra icke trugarens
röst. 19 Der äro både små och store; tjenaren och den
som ifrå sin herra fri är. 20 Hvi är ljus gifvet dem arma,
och lif de bedröfvade hjerta; 21 (De der vänta efter
döden, och han kommer icke; och uppgrofvo honom
väl utu fördold rum; 22 De der fröjda sig mycket, och
äro glade, att de kunna få grafvena;) 23 Och dem
månne, hvilkens väg fördold är, och för honom af Gudi
skyld varder? 24 Förty min suckan är min dagliga spis;
mine tårar äro min dryck. 25 Ty det jag fruktade, det är
kommet öfver mig; och det jag räddes, hafver råkat
på mig. 26 Var jag icke lyckosam? Var jag icke stilla?
Hade jag icke goda ro? Och sådana oro kommer.

4 Då svarade Eliphas af Thema, och sade: 2 Du
lider tilläfventyrs icke gerna, om man försöker att
tala med dig? Men ho kan låtat? 3 Si, du hafver
undervisat många, och styrkt trötta händer. 4 Ditt tal
hafver upprest dem, som fallne voro; och bäfvande knä
hafver du förstärkt. 5 Men nu, medan det kommer på
dig, varder du förtvinad; och nu, medan det drabbar
på dig, förskräckes du. 6 Ja, der är nu din (Guds)
fruktan, din tröst, ditt hopp, och din fromhet. 7 Käre,
tänk uppå, hvar är någor oskyldiger förgången? Eller
hvar äro de rättfärdige någon tid utrotade? 8 Såsom
jag väl sett hafver, de som vedermödo plöjde, och
olycko sådde, de skåro det ock upp; 9 Att de äro
genom Guds anda förgångne, och af hans vredes anda
förgjorde. 10 Lejonens rytande, och lejinnones röst, och
de unga lejons tänder äro sönderbrutna. 11 Lejonet är
förgånget, att det icke mera röfvar; och de unga lejon
äro förskingrade. 12 Och till mig är kommet ett hemligit
ord, och mitt öra hafver deraf fått något märkeligit. 13
Då jag begrundade nattenes syner, då sömnen faller
på menniskorna; 14 Då kom fruktan och bäfvande mig
uppå, och all min ben förskräcktes. 15 Och då anden
gick framom mig, reste mig håret på minom kropp. 16
Då stod en för min ögon, och dess skapnad kände jag
intet; han var stilla, och jag hörde ena röst: 17 Huru kan
en menniska vara rättfärdigare än Gud; eller en man
vara renare än han, som honom gjort hafver? 18 Si,
ibland sina tjenare finner han icke trohet, och i sinom
Änglom finner han dårhet. 19 Huru mycket mer de
som bo i lerhus; och de der grundade äro på jordene,
skola förtäras af matk. 20 Det varar ifrå morgonen intill
aftonen, så varda de upphuggne; och förr än de varda
det varse, äro de platt borto; 21 Och deras käraste
förgås; och dö ock oförvarandes.

5 Nämn mig en, hvad gäller, om du någon finner;
och se dig om någorstäds efter en helig. 2 Men
en dåra dräper väl vreden, och en ovisan dödar nitet.
3 Jag såg en dåra väl rotad, och jag bannade straxt
hans huse: 4 Hans barn skola vara fjerran ifrå helsone,
och skola varda sönderkrossade i porten, der ingen
hjelpare är. 5 Hans säd skall den hungrige uppäta, och
de väpnade skola taga henne; och hans gods skola de
törstige utsupa. 6 Förty vedermödan går icke upp af
jordene, och olyckan växer icke upp af åkrenom; 7 Utan
menniskan varder född till olycko, såsom foglarna till att
flyga. 8 Dock vill jag nu tala om Gud, och handla om
honom; 9 Som gör mägtig ting, de der icke ransakas
kunna; och under, som icke räknas kunna; 10 Den
der regn gifver på jordena, och låter vatten komma
på markena; 11 Den der upphöjer de nedriga, och
upphjelper de förtryckta. 12 Han gör deras anslag, som
listige äro till intet, att deras hand intet kan uträtta.
13 Han begriper de visa i deras listighet, och gör de
klokas råd till galenskap; 14 Att de om dagen löpa i
mörkrena, och famla om middagen såsom om nattena.
15 Och han hjelper den fattiga ifrå svärdet, och ifrå
deras mun; och utu dens väldigas hand; 16 Och är
dens fattigas tröst, att orättfärdigheten måste hålla sin
mun till. 17 Si, salig är den menniska, den Gud straffar;
derföre förkasta icke dens Allsmägtigas tuktan. 18 Ty
han sargar, och läker; han slår, och hans hand helar. 19
Utaf sex bedröfvelser frälsar han dig, och i den sjunde
kommer intet ondt vid dig. 20 I dyr tid frälsar han dig ifrå
döden, och i stridene ifrå svärdsens hand. 21 Han skall
skyla dig för tungones gissel, att du icke skall frukta
för förderf, då det kommer. 22 Uti förderf och hunger
skall du le, och icke frukta för vilddjuren i landena; 23
Utan ditt förbund skall vara med stenom på markene;
och vilddjuren i landena skola hålla frid med dig. 24
Och du skall förnimma, att din hydda hafver frid, och
skall försörja dina boning, och icke synda; 25 Och skall
förnimma, att din säd skall varda mycken, och dine
efterkommande såsom gräs på jordene; 26 Och skall i
ålderdomen komma till grafva, såsom en hvetekärfve
införd varder, i rättom tid. 27 Si, det hafve vi ransakat,
och det är så; hör dertill, och rätta dig derefter.

6 Job svarade, och sade: **2** När man voge min
jämmer, och lade allt mitt lidande på ena våg, **3** Så
skulle det vara svårare, än sanden i hafvet; derföre är
förgäfves hvad jag säger. **4** Förty dens Allsmägtigas
pilar stå i mig, hvilkens grymhet utsuper allan min anda;
och Guds förskräckelse äro ställd uppå mig. **5** Icke
ropar vildåsnen, när han hafver gräs; ej heller oxen,
då han hafver foder. **6** Kan man ock äta det som
osaltadt är? Eller månn någor vilja smaka det hvita om
äggeblomman? **7** Der min själ tillförene vämjade vid,
det är nu min mat för värks skull. **8** O! att min bön
måtte ske, och Gud gåfve mig det jag förhoppas; **9**
Att Gud toge till att sönderslå mig, och låte sina hand
sönderkrossa mig; **10** Så hade jag ändå tröst, och ville
bedja i minom sjukdom, att han icke skonade mig; jag
hafver dock icke nekat dens Heligas tal. **11** Hvad är
min kraft, att jag skulle kunna härda ut? Och hvad är
min ändalykt, att min själ skulle vara tålig? **12** Min kraft
är dock icke af sten, ej är heller mitt kött af koppar.
13 Hafver jag dock ingenstäds hjelp; och ingen ting
vill gå fram med mig. **14** Den der icke bevisar sinom
nästa barmhertighet, han öfvergifver dens Allsmägtigas
fruktan. **15** Mine bröder gå förakteliga framom mig,
såsom en bäck; såsom en ström framom flyter. **16** Dock
de som rädas för rimfrostet, öfver dem varder fallandes
snö. **17** Den tid hetten tvingar dem, skola de försmäkta;
och när det hett blifver, skola de förgås utaf sitt rum. **18**
Deras väg går afsides bort; de vandra der intet vägadt
är, och förgås. **19** De se uppå Thema vägar; på rika
Arabiens stigar akta de. **20** Men de skola komma på
skam, då det är aldrasäkrast; och skola skämma sig,
då de deruppå komne äro. **21** Ty I ären nu komne
till mig; och medan I sen jämmer, frukten I eder. **22**
Hafver jag ock sagt: Bärer hit, och skänker mig af edro
förmågo? **23** Och hjelper mig utu fiendans hand? Och
förlosser mig utu tyranners händer? **24** Lärer mig, jag
vill tiga; och det jag icke vet, det underviser mig. **25** Hvi
straffen I rättfärdigt tal? Hvilken är ibland eder, som det
straffa kan? **26** I sätten samman ord, allenast till att
straffa, och gören med ordom ett förtvifladt mod. **27**
I öfverfallen en fattigan faderlösan, och rycken edar
nästa upp med rötter. **28** Dock, medan I hafven begynt,
ser uppå mig, om jag varder beslagen med någon lögn
för eder. **29** Svarer hvad som rätt är; min svar skola väl
blifva rätt. **30** Hvad gäller, min tunga hafver icke orätt,
och min mun föregifver icke ondt.

7 Måste icke menniskan alltid vara i strid på jordene;
och hennes dagar äro såsom en dagakarls? **2**
Såsom en dräng åstundar skuggan, och en dagakarl,
att hans arbete må vara ute; **3** Så hafver jag väl
arbetat hela månaden fåfängt, och bedröfvada nätter
äro mig många vordna. **4** När jag lägger mig, säger
jag: När månn jag skola uppstå? Och sedan räknar
jag, när afton skall varda; ty jag var hvarjom manne en
styggelse intill mörkret. **5** Mitt kött är fullt med matk och
mull allt omkring; min hud är sammanskrynkt och till
intet vorden. **6** Mine dagar äro snarare bortflogne än
en väfspole; och äro förledne utan all förtöfvan. **7** Tänk
uppå, att mitt lif är ett väder, och min ögon komma
icke igen till att se det goda; **8** Och intet lefvandes
öga varder mig mera seendes; din ögon se på mig,
deröfver förgås jag. **9** Molnet varder allt, och går bort;
så ock den som far neder i helvetet, han kommer icke
upp igen; **(Sheol h7585)** **10** Och besitter icke sitt hus
igen, och hans rum blifver öde. **11** Derföre vill jag ock
icke förmena minom mun; jag vill tala i mins hjertas
ångest, och vill utsäga min själs bedröfvelse. **12** Är jag
ett haf, eller en hvalfisk, att du så förvarar mig? **13** Ty
jag tänkte: Min säng skall trösta mig; mitt lägre skall
lisa mig. **14** När jag talar med mig sjelf, så förskräcker
du mig med drömmar, och gör mig förfärelse; **15** Att
min själ önskar sig vara hängd, och min ben döden. **16**
Jag begärar intet mer lefva; håll upp af mig; ty mine
dagar äro fåfängelige. **17** Hvad är en menniska, att
du aktar henne högt, och bekymrar dig med henne?
18 Du hemsöker henne dagliga, och försöker henne
alltid. **19** Hvi går du icke ifrå mig, och släpper mig, så
länge jag uppsvälger min spott? **20** Hafver jag syndat,
hvad skall jag göra dig, o du menniskors gömmare? Hvi
gjorde du mig, att jag uppå dig stöta skulle, och är mig
sjelfvom till tunga? **21** Och hvi förlåter du mig icke mina
missgerning, och tager icke bort mina synd? Ty nu skall
jag lägga mig i mull; och när man om morgonen söker
mig, är jag då intet till.

8 Då svarade Bildad af Suah, och sade: **2** Huru länge
vill du sådana tala, och låta dins muns tal hafva ett
sådant högmod? **3** Menar du, att Gud dömmer orätt;
eller den Allsmägtige skall vrida rätten? **4** Om dine
söner hafva syndat för honom, så hafver han förkastat
dem för deras missgernings skull. **5** Men om du i tid
gifver dig in till Gud, och beder den Allsmägtiga; **6** Och
om du äst ren och from, så varder han uppvakandes till
dig, och varder åter upprättandes boningen för dina
rättfärdighets skull; **7** Och der du tillförene hafver haft
litet, skall det härefter ganska mycket förökas. **8** Ty
fråga de slägter, som i förtiden varit hafva, och tag
dig före att fråga deras fäder; **9** Ty vi äre såsom i går
komne, och vete intet; vårt lif är en skugge på jordene.
10 De skola lära dig, och säga dig det, och gifva sitt
tal före utaf sitt hjerta. **11** Icke kan säfvet växa, utan
det står i vätsko; eller gräs växa utan vatten. **12** Eljest,
medan det än står i blomster, förr än det afhugget
varder, förtorkas det, förr än man hö bergar. **13** Så går
allom dem som förgäta Gud, och de skrymtares hopp

varder förtappadt; 14 Ty hans tröst blifver omintet, och
hans hopp såsom ett dvergsnät. 15 Han förlåter sig på
sitt hus, och skall dock icke, bestå; han skall hålla sig
derintill, och dock icke beständig blifva. 16 Det grönskas
väl förr än solen kommer, och qvistar växa uti dess
örtagård; 17 Dess säd står tjock vid källor, och dess
hus på stenar. 18 Men när han uppsluker honom af sitt
rum, ställer han sig emot honom, såsom han kände
honom intet. 19 Si, detta är fröjden i dess väsende; och
annor växa upp igen af stoftet. 20 Derföre, si, att Gud
icke förkastar de goda, och icke uppehåller de ondas
hand; 21 Tilldess din mun varder full med löje, och dine
läppar fulle med fröjd. 22 Men de, som dig hata, skola
komma på skam, och de ogudaktigas boning skall icke
blifva beståndandes.

9 Job svarade och sade: 2 Ja, jag vet det fullväl,
att så är, att en menniska icke kan bestå rättfärdig
för Gud. 3 Täckes honom träta med honom, så kan
han icke svara honom ett emot tusende. 4 Han är
vis och mägtig; hvem hafver det dock gått väl af,
som sig hafver satt emot honom? 5 Han försätter
bergen, förr än de det förnimma; hvilka han i sine
vrede omkastar. 6 Han rörer jordena af sitt rum, så att
hennes pelare bäfva. 7 Han talar till solena, så går
hon intet upp, och han förseglar stjernorna. 8 Han
allena utsträcker himmelen, och går på hafsens vägar.
9 Han gör Karlavagnen (på himmelen) och Orion;
sjustjernorna, och de stjernor söderut. 10 Han gör
mägtig ting, som man icke utransaka kan, och under,
deruppå intet tal är. 11 Si, han går framom mig, förr än
jag varder det varse; och han förvandlar sig, förr än jag
det märker. 12 Si, om han går hasteliga bort, ho vill
hemta honom igen? Ho vill säga till honom: Hvad gör
du? 13 Han är Gud, hans vrede kan ingen stilla; under
honom måste buga sig de stolta herrar. 14 Huru skulle
jag då svara honom, och finna några ord emot honom?
15 Om jag än rätt hafver, så kan jag dock likväl intet
svara honom; utan måste i rättenom bedjas före. 16
Och om jag än åkallade honom, och han hörde mig; så
tror jag dock icke, att han hörer mina röst. 17 Ty han far
öfver mig med storm, och gör mig såren mång utan
sak. 18 Han låter icke min anda vederqvickas, utan gör
mig full med bedröfvelse. 19 Vill man magt, så är han
för mägtig; vill man rätten, ho vill vittna med mig? 20
Om jag säger att jag är rättfärdig, så fördömer han mig
dock; är jag from, så för han mig dock till ondan. 21 Är
jag än from, så tör min själ dock intet hålla sig dervid;
jag begärer intet mer lefva. 22 Det är det som jag sagt
hafver; han förgör både den goda, och den ogudaktiga.
23 När han begynner till att slå, så dräper han straxt,
och begabbar de oskyldigas frestelse. 24 Men landet
varder gifvet under dens ogudaktigas hand, att han
undertrycker dess domare; är det icke så, huru skulle
det annars vara. 25 Mine dagar hafva varit snarare än
en löpare; de hafva flytt, och hafva intet godt sett. 26
De äro förgångne såsom stark skepp; såsom en örn
flyger till maten. 27 När jag tänker: Jag vill glömma
bort min klagan; jag vill förvandla mitt ansigte, och
vederqvicka mig; 28 Så fruktar jag mig för all min sveda,
vetandes, att du icke låter mig vara oskyldig. 29 Är
jag nu ogudaktig, hvi hafver jag då sådana onyttiga
vedermödo? 30 Om jag än tvådde mig i snö, och gjorde
mina händer rena i källo; 31 Så doppar du mig dock
i träck, och min kläder varda mig illa ståndande. 32
Ty han är icke min like, dem jag svara kunde, att vi
måtte både komma för rätten. 33 Det är ingen, som
oss åtskiljer; som sätter sina hand emellan oss båda.
34 Han tage sitt ris ifrå mig, och låte sin förskräckelse
komma ifrå mig; 35 Att jag må tala, och icke mer torf
frukta för honom; ty jag vet mig oskyldig.

10 Min själ grufvar sig för mitt lif; min klagan vill jag
låta fara fort, och tala i mine själs bedröfvelse; 2
Och säga till Gud: Fördöm mig icke; låt mig få veta,
hvarföre du träter med mig. 3 Hafver du der lust till, att
du brukar öfvervåld; och förkastar mig, hvilken dina
händer gjort hafva; och låter de ogudaktigas anslag
komma till äro? 4 Hafver du ock då köttslig ögon? Eller
ser du såsom en menniska ser? 5 Eller är din tid såsom
ens menniskos tid; eller din år såsom ens mans år; 6
Att du frågar efter mina orättfärdighet, och uppsöker
mina synd; 7 Ändå du vetst, att jag icke är ogudaktig;
ändå det är ingen, som kan fria ifrå dine hand? 8
Dina händer hafva fliteliga gjort mig, och allansamman
beredt mig; och du nedsänker mig så alldeles. 9 Tänk
dock uppå, att du hafver gjort mig af ler, och skall åter
låta mig komma till jord igen. 10 Hafver du icke molkat
mig såsom mjölk, och låtit mig ystas såsom ost? 11 Du
hafver klädt mig uti hud och kött; med ben och senor
hafver du sammanfogat mig. 12 Lif och välgerning
hafver du gjort mig, och ditt uppseende bevarar min
anda. 13 Och ändå att du fördöljer sådana i ditt hjerta,
så vet jag dock likväl, att du kommer det ihåg. 14 Om
jag syndar, så märker du det straxt, och låter mina
missgerning icke vara ostraffad. 15 Är jag ogudaktig, så
är mig ve; är jag rättfärdig, så tör jag likväl icke upplyfta
mitt hufvud, som den der full är med föraktelse, och ser
mina eländhet; 16 Och såsom ett upprest lejon jagar
du mig, och handlar åter grufveliga med mig. 17 Du
förnyar din vittne emot mig, och gör dina vrede mycken
öfver mig; mig plågar det ena öfver det andra. 18 Hvi
hafver du låtit mig komma utaf moderlifvet? Ack! att jag
dock hade varit förgjord, att intet öga hade sett mig; 19
Så vore jag, såsom den der intet hafver varit till, buren
ifrå moderlifvet till grafvena. 20 Vill då icke mitt korta lif

hafva en ända? Vill du icke låta af mig, att jag något
litet måtte vederqvickas; 21 Förr än jag går bort, och
kommer intet igen, nämliga i mörkrens och töcknones
land? 22 Det ett land är, hvilkets ljus är tjocka mörkret,
och der som ingen skickelighet är; der skenet är såsom
en töckna.

11 Då svarade Zophar af Naema, och sade: 2 När en
hafver länge talat, måste han ock icke höra? Eller
skall en sqvallrare alltid hafva rätt? 3 Måste man tiga för
dig allena, att du försmäder, och ingen skall genhöfta
dig? 4 Du säger: Min lärdom är ren, och klar är jag för
din ögon. 5 Ack! att Gud talade med dig, och uppläte
sina läppar; 6 Och tedde dig hvad han ännu hemliga
vet; ty han hade ännu väl mer med dig; på det att du
måtte veta, att han icke tänker på alla dina synder. 7
Menar du, att du vetst så mycket som Gud vet; och vill
alltså fullkomliga råkat, såsom den Allsmägtige? 8 Han
är högre än himmelen, hvad vill du göra? djupare än
helvetet, huru kan du kännan? (Sheol h7585) 9 Längre
än jorden, och bredare än hafvet. 10 Om han all ting
omvände eller fördolde, eller kastade dem i en hop, ho
vill förmena honom det? 11 Han känner de fåfängeliga
män, och ser odygdena, och skulle han icke förståt? 12
En fåfängelig man högmodas, och en född menniska
vill vara såsom en ung vildåsne. 13 Hade du ställt ditt
hjerta (till Gud), och uppräckt dina händer till honom;
14 Hade du långt ifrå dig bortkastat missgerningena,
som är i din hand, att ingen orätt hade bott i dine
hyddo; 15 Så måtte du upplyft ditt ansigte utan last,
och vorde fast ståndandes, och intet fruktandes. 16 Så
vorde du ock förgätandes uselhetena, och såsom det
vattnet, som framlupet är, komme du det icke ihåg; 17
Och din lifstid vorde uppgångandes såsom en middag,
och vorde skinandes såsom en morgon. 18 Och du
måtte förtrösta dig, att hopp vore på färde; och vorde
med rolighet kommandes i grafvena. 19 Och du skulle
lägga dig, och ingen skulle rädda dig; och månge
skulle knekta dig. 20 Men de ogudaktigas ögon skola
försmäkta, och skola icke undkomma kunna; ty deras
hopp skall fela deras själ.

12 Då svarade Job, och sade: 2 Ja, I ären rätte
männerna; med eder blifver visheten död. 3 Jag
hafver så väl ett hjerta som I, och är icke ringare än I;
och ho är den som sådana icke vet? 4 Den som af
sin nästa begabbad varder, han må åkalla Gud, han
varder honom hörandes: Den rättfärdige och fromme
måste varda begabbad; 5 Och är dem rikom såsom en
lampa, föraktad i deras hjerta, dock tillredd, att de skola
deruppå stöta fötterna. 6 Röfvarenas hyddor hafva nog,
och de rasa dristeliga emot Gud; ändå att Gud hafver
gifvit dem det i deras händer. 7 Fråga dock djuren,
de skola lärat dig, och foglarna under himmelen, de
skola sägat dig; 8 Eller tala med jordene, och hon skall
lärat dig, och fiskarna i hafvet skola förkunnat dig. 9
Ho är den som allt sådant icke vet, att Herrans hand
hafver det gjort; 10 Att i hans hand är alles dess själ,
som lefvandes är, och alla menniskors kötts ande? 11
Profvar icke örat talet, och munnen smakar maten? 12
Ja, när fäderna är vishet, och förstånd när de gamla.
13 När honom är vishet och magt, råd och förstånd. 14
Si, när han bryter neder, så hjelper intet bygga; när han
någon innelycker, så kan ingen utsläppa. 15 Si, när han
förhåller vattnet, så torkas allt, och när han släpper det
löst, så omstörter det landet. 16 Han är stark, och går
det igenom; hans är den som villo far; så ock den som
förförer. 17 Han förer de kloka såsom ett rof, och gör
domarena galna. 18 Han förlossar utu Konungars tvång,
och binder med ett bälte deras länder. 19 Presterna
förer han såsom ett rof, och de fasta låter han fela. 20
Han bortvänder de sannfärdigas läppar, och de gamlas
seder tager han bort. 21 Han utgjuter föraktelse på
Förstarna, och gör de mägtigas förbund löst. 22 Han
öppnar de mörka grund, och förer mörkret ut i ljuset. 23
Han gör somliga till stort folk, och gör dem åter till intet;
han utsprider ett folk, och fördrifver det åter. 24 Han
förvänder hjertat i öfverstarna för folket i landena, och
låter dem fara ville i vildmarkene, der ingen väg är;
25 Att de famla i mörkret utan ljus, och förvillar dem
såsom de druckna.

13 Si, allt detta hafver mitt öga sett, och mitt öra
hört, och hafver det förstått. 2 Det I veten, det
vet jag ock, och är intet ringare än I; 3 Dock vill jag
tala om den Allsmägtiga, och hafver vilja till att träta
med Gud. 4 Ty I uttyden det falskeliga, och ären alle
onyttige läkare. 5 Ack! att I kunden tiga, så vorden I
vise. 6 Hörer dock mitt straff, och akter på sakena, der
jag talar om. 7 Viljen I försvara Gud med orätt; och
för honom bruka svek? 8 Viljen I anse hans person?
Viljen I gifva eder i försvar för Gud? 9 Skall det ock
blifva eder väl gångandes, då han skall döma eder?
Menen I, att I skolen gäcka honom, såsom man gäckar
ena mennisko? 10 Han varder eder straffandes, om I
hemliga ansen personen. 11 Månn han icke förskräcka
eder, när han kommer fram? Och hans fruktan varder
fallandes öfver eder. 12 Edor åminnelse varder liknad
vid asko, och edra rygger skola vara såsom en lerhop.
13 Tiger för mig, att jag må tala; det skall icke fela för
mig. 14 Hvi skall jag bita mitt kött med mina tänder, och
sätta mina själ i mina händer? 15 Si, han varder mig
dock dräpandes, och jag kan icke afbidat; dock vill jag
straffa mina vägar för honom. 16 Han blifver ju min
helsa; ty ingen skrymtare kommer för honom. 17 Hörer
mitt tal, och min uttydelse för edor öron. 18 Si, jag
hafver allaredo sagt domen af; jag vet, att jag varder

rättfärdig. 19 Ho är den som vill gå till rätta med mig?
Men nu måste jag tiga, och förgås. 20 Tveggehanda
gör mig icke; så vill jag icke gömma mig bort för dig. 21
Låt dina hand vara långt ifrå mig, och din förskräckelse
förskräcke mig icke. 22 Kalla mig, och jag vill svara dig;
eller jag vill tala, och svara du mig. 23 Huru många
äro mina missgerningar och synder? Låt mig få veta
min öfverträdelse och synder. 24 Hvi fördöljer du ditt
ansigte, och håller mig för din fienda? 25 Vill du så
hård vara emot ett flygande löf; och förfölja ett torrt
halmstrå? 26 Ty du tillskrifver mig bedröfvelse, och vill
förderfva mig för mins ungdoms synders skull. 27 Du
hafver satt min fot i en stock, och gifver akt på alla mina
stigar, och ser på all min fotspår; 28 Jag, som dock
förgås som ett ruttet as, och som ett kläde, det ätet
varder af mal.

14 Menniskan, af qvinno född, lefver en liten tid,
och är full med orolighet; 2 Växer upp som ett
blomster, och faller af; flyr bort som en skugge, och
blifver icke. 3 Och öfver en sådana upplåter du din ögon,
och drager mig för dig i rätten. 4 Ho vill finna en renan
när dem, der ingen ren är? 5 Han hafver sin förelagda
tid; hans månaders tal är när dig; du hafver satt honom
ett mål före, derutöfver varder han icke gångandes. 6
Gack ifrå honom, att han må hvilas, så länge hans tid
kommer, den han såsom en dagakarl bidar efter. 7 Ett
trä hafver hopp, om det än är afhugget, att det skall
åter förvandla sig, och dess telningar vända icke igen.
8 Ändock dess rot föråldras i jordene, och stubben dör
i mullene; 9 Så grönskas han dock åter af vattnets
lukt, och växer lika som han plantad vore. 10 Men
hvar är en menniska, då hon död, förgången och borto
är? 11 Såsom ett vatten löper utur en sjö, och såsom
en bäck utlöper och förtorkas; 12 Så är en menniska,
då hon lägges ned, och varder intet uppståndandes,
och varder intet uppvaknandes, så länge himmelen
varar, och varder icke uppväckt af sinom sömn. 13
Ack! att du fördolde mig i helvete, och fördolde mig,
så länge din vrede afgår, och satte mig ett mål, att du
ville tänka uppå mig. **(Sheol h7585)** 14 Menar du, att
en död menniska skall åter lefva igen? Jag förbidar
dagliga, medan jag strider, tilldess min förvandling
kommer; 15 Att du ville kalla mig, och jag måtte svara
dig; och du ville icke förkasta ditt handaverk: 16 Ty du
hafver allaredo talt min tren; men akta dock icke uppå
mina synd. 17 Min öfverträdelse hafver du förseglat uti
ett knippe, och sammanfattat mina missgerning. 18
Förfaller dock ett berg, och förgås, och en klippa går af
sitt rum; 19 Vattnet sköljer stenarna bort, och floden
förer jordena bort; men menniskones hopp är förloradt.
20 Ty du stöter henne platt omkull, så att hon förgås; du
förvandlar hennes väsende, och låter henne fara. 21
Äro hennes barn i äro, det vet hon icke; eller om de äro
föraktelige, det förnimmer hon intet. 22 Medan hon är i
köttena, måste hon hafva sveda; och medan hennes
själ är än när henne, måste hon lida vedermödo.

15 Då svarade Eliphas af Thema, och sade: 2 Skall
en vis man tala så i vädret, och uppfylla sin buk
med väder? 3 Du straffar med onyttigom ordom, och
ditt tal kommer intet till gagns. 4 Du hafver bortkastat
räddhågan, och talar förakteliga för Gudi; 5 Ty så
lärer din ondska din mun, och du hafver utvalt ena
skalkatungo. 6 Din mun skall fördöma dig, och icke
jag; dina läppar skola svara dig. 7 Äst du den första
menniska, som född är? Äst du för all berg aflader?
8 Hafver du hört Guds hemliga råd? Och är sjelfva
visdomen ringare än du? 9 Hvad vetst du, det vi icke
vete? Hvad förstår du, det som icke är när oss? 10
Gråhårote och gamle äro när oss, som länger hafva
lefvat än dine fäder. 11 Skulle Guds hugsvalelse så
ringa aktas för dig? Men du hafver något hemligit stycke
när dig. 12 Hvad tager ditt hjerta före? Hvi ser du så
stolt ut? 13 Hvi sätter ditt sinne sig emot Gud, att du
låter sådana ord gå af dinom mun? 14 Hvad är en
menniska, att hon skulle vara ren; och att han skulle
vara rättfärdig, som af qvinno född är? 15 Si, ibland
hans helga är ingen ostraffelig, och himlarna äro icke
rene för honom. 16 Huru mycket mer menniskan, som
är stygg och ond; den der orättfärdighetena dricker
såsom vatten? 17 Jag vill visa dig det, hör mig; jag
vill förtälja dig, hvad jag sett hafver; 18 Hvad de vise
sagt hafva, och för deras fader icke hafver fördoldt
varit; 19 Hvilkom allena landet gifvet är, så att ingen
främmande må gå ibland dem. 20 En ogudaktig bäfvar
i alla sina lifsdagar, och enom tyrann är hans åratal
fördoldt. 21 Hvad han hörer, det förskräcker honom; och
ändå att frid är, så hafver han dock den sorg, att han
skall förderfvas. 22 Han tror icke, att han skall kunna
undfly olyckona, och förmodar sig alltid svärdet. 23 När
han far ut hit och dit efter sin näring, så tycker honom
att hans olyckos tid är för handene. 24 Ångest och
nöd förskräcka honom, och slå honom ned, såsom en
Konung med enom här; 25 Ty han hafver utsträckt sina
hand emot Gud, och emot den Allsmägtiga förstärkt
sig. 26 Han löper med hufvudet emot honom, och står
halsstyf emot honom. 27 Han hafver upphäfvit sig emot
honom, och satt sig hårdt emot honom. 28 Men han
skall bo i nederslagna städer, der inga hus äro; utan
ligga i enom hop. 29 Han skall icke varda rik, och
hans gods skall icke förökas; och skall icke utspridas i
landena. 30 Han skall icke undfly olycko; eldslågen
skall förtorka hans grenar; och skall varda borttagen af
hans muns anda. 31 Han är så bedragen, att han icke
tror att det skall varda värre med honom. 32 Han får en

ända, när honom obeqvämt är; och hans gren skall icke
grönskas. 33 Han varder afhemtad såsom en omogen
drufva af vinträt, och såsom ett oljoträ bortfaller sitt
blomster. 34 Ty de skrymtares församling skall blifva
ensam, och elden skall förtära hans hus, som gåfvor
tager. 35 Han anar olycko, och föder vedermödo; och
deras buk bär list fram.

16 Job svarade, och sade: 2 Jag hafver sådana ofta
hört; I ären alle arme hugsvalare. 3 När vilja dock
dessa lösa ord hafva en ända? Eller hvad fattas dig,
att du så svarar? 4 Jag kunde ock väl tala såsom I;
jag ville att edor själ vore i mine själs stad; jag ville
ock finna ord emot eder, och så rista mitt hufvud öfver
eder. 5 Jag ville styrka eder med munnen, och tala
af sinnet med mina läppar. 6 Men om jag än talar, så
skonar min svede mig dock intet; låter jag ock blifvat,
så går han dock intet ifrå mig. 7 Men nu gör han mig
vedermödo, och förstörer all min ledamot. 8 Han hafver
mig gjort skrynkotan, och vittnar emot mig; och min
motståndare hafver sig upp emot mig, och svarar emot
mig. 9 Hans vrede sliter mig, och den som är mig vred,
biter samman tänderna öfver mig; min motståndare
ser hvasst med sin ögon på mig. 10 De gapa med sin
mun emot mig, och hafva hånliga slagit mig vid mitt
kindben; de hafva tillhopa släckt sin harm på mig. 11
Gud hafver öfvergifvit mig dem orättfärdiga, och låtit
mig komma i de ogudaktigas händer. 12 Jag var rik,
men han hafver mig gjort till intet; han hafver tagit mig
vid halsen, och sönderslitit mig, och uppsatt mig sig
till ett mål. 13 Han hafver kringhvärft mig med sina
skyttor; han hafver sargat mina njurar, och intet skonat;
han hafver utgjutit min galla på jordena. 14 Han hafver
gjort mig ett sår öfver det andra; han hafver öfverfallit
mig såsom en kämpe. 15 Jag hafver sömmat en säck
på mina hud, och hafver lagt mitt horn i mull. 16 Mitt
ansigte är svullet af gråt, och min ögonlock äro vorden
mörk; 17 Ändock att ingen orättfärdighet är i mine hand,
och min bön är ren. 18 Ack jord! öfvertäck icke mitt
blod, och mitt rop hafve intet rum. 19 Och si nu, mitt
vittne är i himmelen, och den mig känner är i höjdene.
20 Mine vänner äro mine begabbare; mitt öga fäller
tårar till Gud. 21 Om en man kunde gå till rätta med
Gud, såsom menniskors barn med sin nästa. 22 Men
de förelagda år äro komne; och jag går den vägen bort,
den jag aldrig igen kommer.

17 Min ande är svag, och mine dagar äro afkortade,
och grafven är för handene. 2 Ingen är bedragen
af mig; likväl måste mitt öga derföre blifva i bedröfvelse.
3 Om du än ville hafva borgen af mig; ho ville lofva
för mig? 4 Förstånd hafver du för deras hjerta fördolt;
derföre skall du icke upphöja dem. 5 Han rosar fast
bytet för sinom vännom; men hans barnas ögon skola
försmäkta. 6 Han hafver satt mig till ett ordspråk ibland
folk, och jag måste vara ett under ibland dem. 7 Mitt
ansigte är mörkt vordet för sorgs skull, och all min
ledamot äro såsom en skugge. 8 Öfver detta varda de
rättfärdige häpne, och de oskyldige varda sättande sig
emot skrymtarena. 9 Den rättfärdige varder behållandes
sin väg, och den som rena händer hafver, varder stark
blifvandes. 10 Nu väl, vänder eder alle hit, och kommer;
jag varder dock icke finnandes någon visan ibland
eder. 11 Mine dagar äro förgångne; min anslag äro
förskingrade, som mitt hjerta besatt hafva; 12 Och
hafva gjort dag af nattene, och af dagenom natt. 13 Om
än jag fast länge bidde, så är dock helvetet mitt hus,
och min säng är i mörkrena uppgjord. **(Sheol h7585)** 14
Förgängelsen kallade jag min fader, och matkarna mina
moder, och mina syster. 15 Efter hvad skall jag bida?
Och ho aktar mitt hopp? 16 Neder i helvetet varder
det farandes, och varder med mig liggandes i mullene.
(Sheol h7585)

18 Då svarade Bildad af Suah, och sade: 2 När
viljen I göra en ända på att tala? Akter dock till;
sedan vilje vi tala. 3 Hvi varde vi aktade (för dig)
såsom oskälig djur, och äre så orene för edor ögon? 4
Vill du brista för hätskhets skull? Menar du, att för dina
skull skall jorden öfvergifven varda, och hälleberget utaf
sitt rum försatt varda? 5 Och skall dens ogudaktigas
ljus utslockna, och gnistan af hans eld skall intet lysa.
6 Ljuset i hans hyddo skall varda till mörker, och hans
lykta öfver honom skall utsläckt varda. 7 Hans håfvors
tillgångar skola varda trånga, och hans anslag skall
fela honom; 8 Ty han är med sina fötter förd i snarona,
och vandrar i nätet. 9 En snara skall hålla hans häl,
och de törstige skola få fatt på honom. 10 Hans snara
är lagd på jordene, och hans gildre på hans stig. 11
På alla sidor skola hastig förfärelse förskräcka honom,
så att han icke skall veta hvartut han skall. 12 Hunger
skall blifva hans håfvor, och uselhet skall blifva honom
tillredd, och hänga vid honom. 13 Hans huds starkhet
skall förtärd varda, och hans starkhet skall dödsens
Förste förtära. 14 Hans tröst skall utrotas utu hans
hyddo, och de skola drifva honom till förskräckelsens
Konung. 15 Uti hans hyddo skall intet blifva; öfver hans
palats skall svafvel strödt varda. 16 Nedantill skola hans
rötter förtorkas, och ofvanuppå afskäras hans säd. 17
Hans åminnelse skall förgås i landena, och skall intet
namn hafva på gatone. 18 Han skall fördrifven varda
ifrå ljusena i mörkret, och af jordene bortkastad varda.
19 Han skall ingen barn hafva, och ingen barnabarn
i sin folk; honom skall ingen qvar blifva i hans slägt.
20 De som efter honom komma, skola gifva sig öfver
hans dag; och dem, som för honom äro, skall fruktan

uppå komma. 21 Detta är dens orättfärdigas boning;
och detta är rummet till honom, som intet vet af Gudi.

19 Job svarade, och sade: 2 Hvi plågen I dock
mina själ, och döfven mig neder med ordom? 3
I hafven nu i tio gångor hädat mig, och I skämmen
eder intet, att I så omdrifven mig. 4 Far jag vill, så far
jag mig vill. 5 Men I upphäfven eder sannerliga emot
mig, och straffen mig till min smälek. 6 Märker dock en
gång, att Gud gör mig orätt, och hafver invefvat mig
uti sin garn. 7 Si, om jag än ropar öfver öfvervåld, så
varder jag dock intet hörd; jag ropar, och här är ingen
rätt. 8 Han hafver igentäppt min väg, att jag icke kan
gå der fram; och hafver satt mörker uppå min stig. 9
Han hafver utuklädt mig mina äro, och tagit kronona
utaf mitt hufvud. 10 Han hafver sönderbråkat mig allt
omkring, och låter mig gå; och hafver uppryckt mitt
hopp såsom ett trä. 11 Hans vrede hafver förgrymmat
sig öfver mig, och han håller mig för sin fienda. 12 Hans
krigsmän äro tillika komne, och hafva lagt sin väg öfver
mig; och hafva lägrat sig allt omkring mina hyddo. 13
Han hafver låtit komma mina bröder långt ifrå mig, och
mine kände vänner äro mig främmande vordne. 14
Mine näste hafva unddragit sig, och mine vänner hafva
förgätit mig. 15 Mitt husfolk och mina tjensteqvinnor
hålla mig för främmande; jag är vorden okänd för deras
ögon. 16 Jag ropade min tjenare, och han svarade mig
intet; jag måste bedja honom med min egen mun. 17
Min hustru stygges vid min anda; jag måste knekta
mins lifs barn. 18 Förakta också mig de unga barn;
om jag uppreser mig, så tala de emot mig. 19 Alle
mine trogne vänner hafva styggelse vid mig, och de jag
kär hade, hafva vändt sig emot mig. 20 Min ben låda
vid min hud och kött; jag kan med hudene icke skyla
mina tänder. 21 Förbarmer eder öfver mig; förbarmer
eder öfver mig, ju I mine vänner; ty Guds hand hafver
kommit vid mig. 22 Hvi förföljen I mig såväl som Gud,
och kunnen af mitt kött icke mätte varda? 23 Ack! att
mitt tal måtte skrifvet varda; ack! att det måtte uti en
bok satt varda; 24 Med en jernstyl ingrafvet uti bly; och
till en evig åminnelse hugget i sten: 25 Jag vet att min
Förlossare lefver; och han skall på sistone uppväcka
mig af jordene; 26 Och jag skall sedan med desso mine
hud omklädd varda, och skall i mitt kött få se Gud. 27
Honom skall jag mig se, och min ögon skola skåda
honom, och ingen annan. Mine njurar äro upptärde uti
mino sköte; 28 Ty I sägen: Huru skole vi förfölja honom,
och finna en sak emot honom? 29 Frukter eder för
svärdet; förty svärdet är en hämnd öfver missgerningar;
på det I veta mågen, att näpst är till.

20 Då svarade Zophar af Naema, och sade: 2
Deruppå måste jag svara, och kan icke bida;
3 Och vill gerna höra, ho mig det straffa och lasta
skall; ty mins förstånds ande skall svara för mig. 4
Vetst du icke, att alltid så tillgånget är, ifrå den tiden
menniskorna på jordene varit hafva; 5 Att de ogudaktigas
berömmelse står icke länge, och skrymtares glädje
varar ett ögnablick? 6 Om hans höjd än räckte upp i
himmelen, och hans hufvud komme intill skyn, 7 Så
måste han dock på sistone förgås såsom träck; så att
de, som se uppå honom, skola säga: Hvar är han? 8
Såsom en dröm förgår, så skall han ej heller funnen
varda; och såsom en syn, den om nattena försvinner. 9
Det öga, som honom sett hafver, det ser honom intet
mer; och hans rum skall icke mer se honom. 10 Hans
barn skola tigga gå, och hans hand skall gifva honom
vedermödo till löna. 11 Hans ben skola umgälla hans
ungdoms synder; och skola lägga sig i jordene med
honom. 12 Om än ondskan smakar honom väl uti hans
mun, skall hon dock fela honom på hans tungo. 13
Hon skall varda förhållen, och icke tillåten; och skall
varda honom förtagen i hans hals. 14 Hans mat skall
förvända sig i hans buk uti ormagalla. 15 De ägodelar,
som han uppsvulgit hafver, måste han åter utspy; och
Gud skall drifva dem utu hans buk. 16 Han skall suga
huggormagalla, och ormatunga skall dräpa honom. 17
Han skall icke få se de strömmar eller vattubäckar, som
med hannog och smör flyta. 18 Han skall arbeta, och
intet nyttjat; och hans ägodelar skola varda annars
mans, så att han icke skall hafva hugnad utaf dem. 19
Förty han hafver undertryckt och förlåtit den fattiga; han
hafver rifvit till sig hus, de han intet byggt hafver; 20 Ty
hans buk kunde icke full varda; och skall icke igenom
sina kosteliga ägodelar undkomma. 21 Af hans mat
skall intet qvart vara; derföre skola hans goda dagar
intet varaktige blifva. 22 Om han än öfverflödar, och
hafver nog, skall honom dock likväl ångest ske; alla
händers möda skall öfver honom komma. 23 Hans
buk skall honom en gång full varda; och han skall
sända sina vredes grymhet öfver honom; han skall
öfver honom regna låta sina strid. 24 Han skall fly för
jernharnesk, och kopparbågen skall förjaga honom. 25
Ett draget svärd skall gå igenom honom, och svärds
blänkande, som honom skall bittert varda, skall med
förskräckelse gå öfver honom. 26 Intet mörker är, som
honom skyla må; en eld skall förtära honom, den intet
uppblåst är; och den som qvar blifver i hans hyddo,
honom skall illa gå. 27 Himmelen skall uppenbara hans
ondsko, och jorden skall sätta sig upp emot honom. 28
Hans säd i hans huse skall bortförd varda, förspilld uti
hans vredes dag. 29 Detta är en ogudaktigs menniskos
lön när Gudi, och hans ords arf när Gudi.

21 Job svarade och sade: 2 Hörer dock till min ord,
och låter säga eder; 3 Hafver tålamod med mig,
att jag ock må tala; och görer sedan spott af mig. 4

Månn jag handla med en mennisko, att min ande icke
skulle härutinnan ångse varda? 5 Vänder eder hit till
mig; I skolen förundra eder, och måsten lägga handena
på munnen. 6 När jag tänker deruppå, så förskräckes
jag; och ett bäfvande kommer uppå mitt kött. 7 Hvi lefva
då de ogudaktige, varda gamle, och växa till i ägodelar?
8 Deras säd är säker omkring dem, och deras afföda
är när dem. 9 Deras hus hafver frid för räddhåga,
och Guds ris är icke öfver dem. 10 Deras oxa släpper
man till, ock missgår icke; deras ko kalfvar, och är icke
ofruktsam. 11 Deras unga barn gå ut såsom en hjord,
och deras barn springa. 12 De fröjda sig med trummor
och harpor, och äro glade med pipande; 13 De varda
gamle med göda dagar, och förskräckas som nogast ett
ögnablick för helvetet; (Sheol h7585) 14 De dock säga till
Gud: Gack bort ifrån oss; vi vilje intet veta af dina vägar;
15 Ho är den Allsmägtige, att vi honom tjena skole?
Eller hvad kan det båta oss, om vi löpe emot honom?
16 Men si, deras ägodelar stå icke uti deras händer;
derföre skall de ogudaktigas sinne vara långt ifrå mig.
17 Huru varder de ogudaktigas lykta utsläckt; och deras
förderf kommer öfver dem? Han skall utskifta jämmer i
sine vrede. 18 De skola varda såsom strå för vädret,
och såsom agnar, hvilka stormen bortförer. 19 Gud
förvarar hans barnom bedröfvelse; när han skall löna
honom, då skall man förnimmat, 20 Hans ögon skola se
hans förderf, och af dens Allsmägtigas vrede skall han
dricka. 21 Ty ho skall hafva behag till hans hus efter
honom? Och hans månaders tal skall näppliga halft
blifva. 22 Ho vill lära Gud, den ock dömer de höga? 23
Denne dör frisk och helbregda, rik och säll. 24 Hans
mjölkekar äro full med mjölk, och hans ben varda full
med märg. 25 Men en annan dör med bedröfvada själ,
och hafver aldrig ätit i glädje. 26 Och de ligga tillhopa
med hvarannan i jordene, och matkar öfvertäcka dem.
27 Si, jag känner väl edra tankar, och edor vrånga
anslag emot mig. 28 Ty I sägen: Hvar är Förstans hus?
Och hvar äro hyddorna, der de ogudaktige bodde? 29
Talen I dock derom såsom meniga folket; och veten
icke hvad de andras väsende betyder? 30 Ty den
onde varder behållen intill förderfvelsens dag, och intill
vredenes dag blifver han. 31 Ho vill säga hvad han
förtjenar, när man det utvärtes anser? Ho vill vedergälla
honom hvad han gör? 32 Men han varder bortdragen
till grafvena, och man vaktar efter honom i högomen.
33 Bäckaslem behagar honom väl, och alla menniskor
varda dragna efter honom; och uppå dem, som för
honom varit hafva, är intet tal. 34 Huru trösten I mig så
fåfängt, och edor svar finnas dock orätt?

22 Då svarade Eliphas af Thema, och sade: 2 Menar
du att en man kan liknas vid Gud; eller någor är
så klok, att han kan likna sig vid honom? 3 Menar
du att dem Allsmägtiga behagar, att du räknar dig så
from? Eller hvad hjelper det honom, om än dine vägar
utan brist voro? 4 Menar du han fruktar att straffa
dig, och gå till rätta med dig? 5 Ja, din ondska är
fast stor, och uppå din orättfärdighet är ingen ände.
6 Du hafver tagit af dinom broder pant utan sak; du
hafver dragit kläden af dem nakna. 7 Du hafver icke
gifvit dem trötta vatten dricka; du hafver nekat dem
hungroga ditt bröd. 8 Du hafver brukat våld i landena,
och bott deruti med stort prål. 9 Enkor hafver du låtit
gå ohulpna, och sönderbrutit de faderlösas armar.
10 Derföre äst du omvefvad med snaro, och fruktan
hafver dig hasteliga förskräckt. 11 Skulle du då icke
se mörkret, och vattufloden icke öfvertäcka dig? 12
Si, Gud är hög i himmelen, och ser stjernorna uppe
i höjdene; 13 Och du säger: Hvad vet Gud? Skulle
han kunna döma det i mörkret är? 14 Skyn skyler för
honom, och han ser intet; han vandrar i himmelens
omgång. 15 Vill du akta på verldenes lopp, der de
orättfärdige uti gångne äro? 16 Hvilke förgångne äro,
förr än tid var, och vattnet hafver bortsköljt deras grund;
17 De som till Gud sade: Far ifrån oss; hvad skulle den
Allsmägtige kunna göra dem? 18 Ändock han uppfyllde
deras hus med ägodelar; men de ogudaktigas råd vare
långt ifrå mig. 19 De rättfärdige skola få det se, och
glädja sig; och den oskyldige skall bespotta dem. 20
Deras väsende skall försvinna, och det qvart är af dem,
skall elden förtära. 21 Så förlika dig nu med honom,
och haf frid; derutaf skall du hafva mycket godt. 22 Hör
lagen utaf hans mun, och fatta hans tal uti ditt hjerta.
23 Om du omvänder dig till den Allsmägtiga, så skall du
uppbyggd varda; och kasta det orätt är långt ifrå dine
hyddo; 24 Så skall han gifva guld igen för stoft, och för
sten gyldene bäcker. 25 Och du skall hafva guld nog,
och silfver skall dig med hopom tillfalla. 26 Då skall du
hafva din lust i dem Allsmägtiga, och upplyfta ditt anlete
till Gud. 27 Du skall bedja honom, och han skall höra
dig; och ditt löfte skall du betala. 28 Ehvad du tager
dig före, det skall han låta dig väl af gå; och ljus skall
skina på dina vägar. 29 Förty de som sig ödmjuka, dem
upphöjer han; och den som sin ögon nederslår, han
skall blifva frälst; 30 Och den oskyldige skall hulpen
varda; för sina händers renhets skull skall han hulpen
varda.

23 Job svarade, och sade: 2 Mitt tal blifver ännu
bedröfvadt; min magt är svag för mitt suckandes
skull. 3 Ack! det jag visste, huru jag skulle finna honom,
och komma till hans stol; 4 Och sätta min rätt fram för
honom, och uppfylla min mun med straff; 5 Och förfara
hvad ord han mig svara ville, och förnimma hvad han
mig sägandes vorde! 6 Vill han med stora magt träta
med mig? Han ställe sig icke så emot mig; 7 Utan

lägge mig före hvad likt är, så vill jag väl vinna min rätt.
8 Men går jag rätt framåt, så är han der intet; går jag
tillbaka, så varder jag honom intet varse. 9 Är han på
venstra sidone, så fattar jag honom intet; förgömmer
han sig på högra sidone, så ser jag honom intet. 10
Men han känner väl min väg; han försöke mig, så skall
jag funnen varda såsom guld; 11 Ty jag sätter min fot
uppå hans fjät, och håller hans väg, och viker intet
deraf; 12 Och träder intet ifrå hans läppars bud, och
bevarar hans muns ord, mer än jag skyldig är. 13 Han
är enig; ho vill svara honom? Och han gör allt som
han vill. 14 Och om han mig än vedergäller hvad jag
förtjent hafver, så står ändå för honom mycket tillbaka.
15 Derföre är jag förskräckt för honom, och när jag det
märker, så fruktar jag mig för honom. 16 Gud hafver
gjort mitt hjerta blödigt, och den Allsmägtige hafver mig
förskräckt; 17 Ty mörkret vänder icke åter med mig,
och mörker vill för mig intet bortgömdt varda.

24 Hvi skulle tiderna dem Allsmägtiga icke fördolda
vara? Och de honom känna, se intet hans dagar?
2 De flytta råmärken, de röfva bort hjorden, och föda
honom. 3 De drifva bort de faderlösas åsna, och taga
enkones oxa till pant. 4 De fattige måste vika för dem,
och de torftige i landena måste förgömma sig. 5 Si,
vilddjuren i öknene gå ut, såsom de pläga, bittida
till rofs, att de skola bereda mat för ungarna. 6 De
uppskära af den åker, som dem intet tillhörer; och berga
den vingård, som de med orätt hafva. 7 De nakna låta
de ligga, och låta dem intet öfvertäckelse i frostena,
hvilkom de deras kläder borttagit hafva; 8 Så att de
måste hålla sig i bergskrefvom, när en regnskur af
bergen faller neder uppå dem; efter de eljest ingen
råd hafva. 9 De slita barnet ifrå bröstet, och göra det
faderlöst; och göra menniskorna fattiga med pantande.
10 Den nakna låta de gå utan kläder, och dem hungroga
borttaga de axen. 11 De tvinga dem till att göra oljo
uppå deras qvarn, och trampa deras pressar, och låta
dem likväl törsta. 12 De göra folket i staden suckande,
och dess slagnas själar ropande; och Gud straffar dem
intet. 13 Derföre äro de affallne ifrå ljusena, och känna
icke dess väg, och vända icke om till dess stigar igen.
14 I lysningene står mördaren upp, och dräper den
fattiga och torftiga; och om nattena är han som en tjuf.
15 Horkarlens öga hafver akt på skymningena, och
säger: Mig ser intet öga; och han förtäcker sitt anlete.
16 I mörkrena bryter han sig in i husen; om dagen
gömma de sig med hvarannan, och vilja intet veta af
ljusena. 17 Ty om än morgonen kommer dem, är det
dem såsom ett mörker; förty han förnimmer mörkrens
förskräckelse. 18 Han far lätteliga åstad såsom uppå
ett vatten; hans håfvor varda icke stora i landena, och
han brukar intet sin vingård. 19 Helvetet tager bort dem
som synda, såsom hette och torka förtärer snövattnet
bort. **(Sheol h7585)** 20 De barmhertige skola förgäta
honom; hans lust varder full med matk; man skall
icke mer tänka uppå honom; han skall sönderbruten
varda såsom ett ruttet trä. 21 Han hafver bedröfvat den
ensamma, som intet föder; och enkone hafver han intet
godt gjort; 22 Och hafver dragit de mägtiga under sig
med sine kraft. När han står, skall han icke viss vara
uppå sitt lif. 23 Han gör sig sjelf en trygghet, der han sig
uppå förlåter; dock se hans ögon uppå deras handel.
24 De äro en liten tid upphäfne; men de varda omintet,
och undertryckte, och taga en ända såsom all ting; och
såsom agnar på axen skola de afslagne varda. 25 Är
det icke så? Nu väl, ho vill straffa mig för lögn, och
göra min ord om intet?

25 Då svarade Bildad af Suah, och sade: 2 Är icke
herrskap och fruktan när honom, hvilken frid gör
ibland sina högsta? 3 Ho kan räkna hans krigsmän?
Och öfver hvem uppgår icke hans ljus? 4 Och huru
kan en menniska rättfärdig varda för Gudi? Eller huru
kan ene qvinnos barn rent vara? 5 Si månen skin icke
ännu, och stjernorna äro ännu icke rena för hans ögon;
6 Huru mycket mindre en menniska, den malen, och
ens menniskos barn, den matken?

26 Job svarade, och sade: 2 Hvem äst du biståndig?
Dem som ingen magt hafver? Hjelper du honom,
som ingen starkhet hafver i armenom? 3 Hvem gifver
du råd? Dem som intet vet? Och du bär fram dina stora
gerningar? 4 För hvem talar du? Och inför hvem går
anden ifrå dig? 5 De Reser ängslas under vattnen, och
de som när dem bo. 6 Helvetet är bart för honom, och
förderfvet hafver intet öfvertäckelse. **(Sheol h7585)** 7 Han
sträcker ut nordet på ingo, och hänger jordena uppå
intet. 8 Vattnet samkar han i sina skyar, och skyarna
remna icke derunder. 9 Han håller sin stol, och utbreder
sin sky derföre. 10 Han hafver satt ett mål om vattnet,
intilldess ljus och mörker blifver ändadt. 11 Himmelens
stodar skälfva, och gifva sig för hans näpst. 12 För
hans kraft varder hafvet hasteliga stormande, och för
hans klokhet stillar sig hafsens höghet. 13 På himmelen
varder det klart igenom hans väder, och hans hand
drifver bort hvalfisken. 14 Si, alltså går det till med hans
gerningar; men hvad besynnerligit hafve vi derutinnan
hört? Ho kan förstå hans magts dunder?

27 Och Job höll talet fram; hof upp sitt ordspråk,
och sade: 2 Så sant som Gud lefver, den mig
min rätt förvägrar, och den Allsmägtige, som mina
själ bedröfvar; 3 Så länge min ande i mig är, och
andedrägten af Gudi i mino näso är; 4 Mine läppar
skola intet orätt tala, och min tunga skall intet bedrägeri
för händer hafva. 5 Bort det ifrå mig, att jag skulle gifva

eder rätt; intilldess min ände kommer, skall jag icke
vika ifrå mine fromhet. 6 Ifrå mine rättfärdighet, som
jag håller vill jag icke gå; mitt samvet gnager mig intet
för alla mina lifsdagar. 7 Men min fiende varder funnen
ogudaktig, och min motståndare orättvis. 8 Ty hvad
är ens skrymtares hopp, att han så girig är; och Gud
rycker dock hans själ bort? 9 Menar du, att Gud skall
höra hans röst, när ångest kommer honom uppå? 10
Huru kan han hafva lust till den Allsmägtiga, och något
åkalla honom? 11 Jag vill lära eder om Guds hand,
och hvad för dem Allsmäktiga gäller, vill jag icke dölja.
12 Si, I hållen eder alle, att I ären vise; hvi gifven I då
sådana onyttig ting före? 13 Detta är en ogudaktig
menniskos lön när Gudi, och de tyranners arf, som
de af dem Allsmägtiga få skola. 14 Om han får mång
barn, så skola de höra svärdet till; och hans afföda
skall icke af bröd mätt varda. 15 Hans återlefde skola i
dödenom begrafne varda, och hans enkor skola intet
gråta. 16 Om han samkar penningar tillhopa såsom
stoft, och tillreder sig kläder såsom ler, 17 Så skall
han väl tillredat; men den rättfärdige skall kläda sig
deruti, och den oskyldige skall utskifta penningarna.
18 Han bygger sitt hus såsom en spindel, såsom en
väktare gör sig ett skjul. 19 När den rike nedläggs,
skall han intet få med sig; han skall upplåta sin ögon,
och finna intet. 20 Honom skall öfverfalla förskräckelse
såsom vatten; om nattena skall stormväder taga honom
bort; 21 Östanväder skall föra honom bort, att han skall
förgås; och oväder skall drifva honom af hans rum.
22 Detta skall han låta komma öfver honom, och skall
intet skona honom; allt skall det gå honom ifrå hända.
23 Man skall klappa händer tillhopa öfver honom, och
hvissla öfver honom, der han varit hafver.

28 Silfret hafver sin gång, och guldet sitt rum, der
det verkas. 2 Jern tager man utaf jordene, och
utaf stenar smälter man koppar. 3 På mörkret varder ju
en tid ände, och finner ju någor på sistone det fördolda.
4 Det springer ut en sådana bäck, att de, som bo
deromkring, icke kunna gå deröfver till fots; han varder
menniskomen allt för djup, och flyter sin kos. 5 Man får
ock eld nedan utu jordene; der dock ofvantill bröd växer.
6 Man finner saphir på somlig rum, och jordklimpar, der
guld är uti. 7 Den stigen hafver ingen fogel kunnat,
och intet gamsöga sett; 8 De stolta barn hafva icke
trampat honom, och intet lejon gångit deruppå. 9 Bär
man också handena på stenen, och grafver bergen
omkull. 10 Man grafver bäcker utu hällebergen, och allt
det kosteligit är, ser ögat. 11 Man förtager strömmom
vattnet, och hafver fram i ljuset det derutinnan fördoldt
är. 12 Huru vill man nu vishet finna, och hvar är rummet
till förståndighet? 13 Ingen vet hvar hon ligger; och
varder icke funnen i de lefvandes lande. 14 Afgrundet
säger: Hon är icke i mig; och hafvet säger: När mig är
hon icke. 15 Man kan icke gifva der penningar före,
ej heller silfver uppväga, till att betala henne med. 16
Hon räknas icke vid Ophiriskt guld, eller vid kostelig
onich och saphir; 17 Guld och diamant kan icke liknas
dervid, ej heller kan hon tillbytas för gyldene klenodier.
18 Ramoth och Gabis aktar man intet; hon är högre
aktad än perlor. 19 Topats af Ethiopien varder icke
lika skattad emot henne, och det renaste guld gäller
icke deremot. 20 Hvadan kommer då visheten? Och
hvar är rummet till förståndigheten? 21 Hon är fördold
för allas lefvandes ögon, och öfverskyld för foglarna
under himmelen. 22 Fördömelsen och döden säga:
Vi hafve med vår öron hört hennes rykte. 23 Gud vet
vägen dertill, och känner hennes rum. 24 Förty han ser
jordenes ända, och skådar allt det under himmelen är;
25 Så att han gifver vädrena sina vigt, och vattnena
sitt matt. 26 Då han satte regnena ett mål före, och
tordönenom och ljungeldenom sin väg, 27 Då såg han
henne, och räknade henne; tillredde henne, och fann
henne; 28 Och sade till menniskona: Si, Herrans fruktan
är vishet; och fly det onda är förståndighet.

29 Och Job hof åter upp sitt ordspråk, och sade:
2 Ack! att jag vore såsom uti de förra månader,
uti de dagar då Gud bevarade mig. 3 Då hans lykta
sken öfver mitt hufvud, och jag i mörkrena gick vid
hans ljus; 4 Såsom jag var i min ungdoms tid, då Guds
hemlighet var öfver mina hyddo; 5 Då den Allsmägtige
ännu med mig var, och mine tjenare allt omkring mig; 6
Då jag tvådde min väg uti smör, och hälleberget utgöt
mig oljoflodar; 7 Då jag utgick till stadsporten, och lät
bereda mig mitt säte på gatone; 8 Då mig ynglingar
sågo, och undstungo sig, och de gamle uppstodo för
mig; 9 Då de öfverste igen vände att tala, och lade sina
hand på sin mun; 10 Då Förstarnas röst gömde sig
undan, och deras tunga lådde vid deras gom. 11 Ty
hvilkens öra mig hörde, den prisade mig saligan; och
hvilkens öga mig såg, den vittnade om mig. 12 Förty jag
halp den fattiga, som ropade, och den faderlösa, som
ingen hjelpare hade. 13 Dens välsignelse, som förgås
skulle, kom öfver mig; och jag tröstade enkones hjerta.
14 Rättfärdighet var min klädebonad, den iklädde jag
såsom en kjortel; och min dom var min skrud. 15 Jag
var dens blindas öga, och dens haltas fot. 16 Jag var
de fattigas fader, och hvilken sak jag icke visste, den
utfrågade jag. 17 Jag sönderslog dens orättfärdigas
oxlatänder, och tog rofvet utu hans tänder. 18 Jag
tänkte: Jag vill dö uti mitt näste, och göra mina dagar
många såsom sand. 19 Min säd gick upp af vätsko, och
dagg blef öfver min årsväxt. 20 Min härlighet förnyade
sig för mig, och min båge förvandlade sig i mine hand.
21 De hörde mig, och tigde; och vaktade uppå mitt råd.

22 Efter min ord talade ingen mer, och mitt tal dröp
på dem. 23 De vaktade på mig såsom på regn, och
uppgapade med munnen såsom efter aftonregn. 24
Om jag log till dem, förläto de sig intet deruppå; och
torde intet bedröfva mig. 25 När jag ville komma till
deras handlingar, så måste jag sitta främst; och bodde
såsom en Konung ibland krigsfolk, då jag hugsvalade
dem som sorgfulle voro.

30 Nu le de att mig, som yngre äro än jag; hvilkas
fäder jag icke ville vårdat sätta ibland mins hjords
hundar; 2 Hvilkas förmågo jag för intet höll; de icke
till ålders komma kunde; 3 De som för hungers skull
och bekymmer ensamme flydde in i öknena, nyliga
förderfvade och elände vordne; 4 De som nesslo
uppryckte omkring buskarna, och enerötter var deras
mat; 5 Och då de dem uppryckte, fröjdades de deröfver
såsom en tjuf. 6 Vid de stygga bäcker bodde de, uti
jordkulor och bergskrefvor; 7 Emellan buskar ropade
de, och ibland tistlar församlade de sig; 8 De lösa
och föraktada menniskors barn, de som ringast voro i
landena. 9 Nu är jag deras strängaspel vorden, och
måste vara deras nymäre. 10 De styggas vid mig, och
draga sig långt ifrå mig; och spara icke att spotta för mitt
ansigte. 11 Ty han hafver spänt mina seno, och hafver
ödmjukat mig; och lagt ett betsel i munnen uppå mig.
12 På högra sidone, der jag grönskades, satte de sig
upp emot mig; och stötte mina fötter bort, och gjorde en
väg öfver mig, till att förderfva mig. 13 De hafva förspillt
mina stigar; det var dem så lätt att göra mig skada,
att de ingen hjelp behöfde dertill. 14 De äro inkomne
såsom genom stora refvor, och äro utan ordan infallne;
15 Förskräckelse hafver vändt sig emot mig, och såsom
ett väder förföljt mina frihet, och såsom en löpande sky
mina helso. 16 Men nu utgjuter sig min själ öfver mig,
och mine sorgedagar hafva fattat mig. 17 Om nattena
varda min ben allestäds igenomborrad; och de, som
mig jaga, läggar sig intet till att sofva. 18 Genom stora
kraft varder jag margalunda klädd; och de begjorda mig
dermed, såsom igenom min kjortels hufvudsmog. 19
Man hafver trampat mig i träck, och aktat mig lika emot
stoft och asko. 20 Ropar jag till dig, så svarar du mig
intet; går jag fram, så aktar du mig intet. 21 Du äst mig
förvänd till en grufveligan, och drager ditt hat till mig
med dine hands starkhet. 22 Du lyfter mig upp, och låter
mig fara uppå vädrena, och försmälter mig krafteliga;
23 Ty jag vet, du öfverantvardar mig dödenom; der är
det hus, som allom lefvandom förelagdt är. 24 Dock
räcker han icke sina hand ut in i benhuset, och de varda
ej ropande öfver sitt förderf. 25 Jag gret ju uti den hårda
tiden, och min själ varkunnade sig öfver den fattiga.
26 Jag vänte det goda, och det onda kom; jag vänte
ljuset, och mörkret kom. 27 Mina inelfvor sjuda, och
hålla intet upp; mig är uppåkommen sorgetid. 28 Jag
går bedröfvad, ändock jag på ingen vredgas; jag står
upp i menighetene och ropar. 29 Jag är drakars broder,
och strutsfoglars stallbroder. 30 Min hud öfver mig är
svart vorden, och min ben är förtorkad af hetta. 31 Min
harpa är vorden en klagan, och min pipa en gråt.

31 Jag hafver gjort ett förbund med min ögon, att
jag intet skall sköta efter någon jungfru. 2 Men
hvad gifver mig Gud till löna ofvan efter, och hvad
arfvedel den Allsmägtige af höjdene? 3 Skulle icke
heldre den orättfärdige hafva den vedermödona, och
en ogerningsman sådana jämmer lida? 4 Ser han icke
mina vägar, och räknar alla mina gånger? 5 Hafver
jag vandrat i fåfängelighet, eller min fot skyndat sig till
bedrägeri? 6 Man väge mig på en rätt våg, så skall
Gud förnimma min fromhet. 7 Hafver min gång vikit utaf
vägen, och mitt hjerta efterföljt min ögon, och något
lådat vid mina händer, 8 Så låt mig så, och en annar
äte det; och min ätt varde utrotad. 9 Hafver mitt hjerta
låtit sig draga till qvinno, och hafver vaktat vid mins
nästas dörr, 10 Så varde min hustru af enom androm
skämd, och andre besofve henne; 11 Ty det är en
last och en missgerning för domarena. 12 Ty det vore
en eld, som förtärer intill förderf, och all min tilldrägt
utrotade. 13 Hafver jag föraktat, mins tjenares eller
mine tjenarinnos rätt, då de med mig trätte? 14 Hvad
ville jag göra, när Gud reser sig upp? Och hvad ville
jag svara, när han hemsöker? 15 Hafver ock icke han
gjort honom, den mig i moderlifvet gjorde; och hafver
ju så väl tillredt honom i lifvena? 16 Hafver jag dem
torftigom förnekat hvad de begärde, och låtit enkones
ögon försmäkta? 17 Hafver jag ätit min beta allena, att
den faderlöse icke också hafver ätit deraf? 18 Ty ifrå
minom ungdom hafver jag hållit mig såsom en fader,
och allt ifrå mitt moderlif hafver jag gerna hugsvalat.
19 Hafver jag någon sett förgås, derföre att han icke
hade kläder; och låtit den fattiga gå oskyldan? 20 Hafva
icke hans sidor välsignat mig, då han af min lambs
skinn värmad vardt? 21 Hafver jag låtit komma mina
hand vid den faderlösa, ändock jag såg mig i portenom
magt hafva, 22 Så falle mina skuldror ifrå mina axlar,
och min arm gånge sönder ifrå läggenom. 23 Ty jag
fruktade Gud såsom en olycko öfver mig, och kunde
hans tunga icke bära. 24 Hafver jag satt guld till min
tröst, och sagt till guldklimpen: Du äst mitt hopp? 25
Hafver jag gladt mig, att jag myckna ägodelar hade,
och min hand allahanda förvärfvat hade? 26 Hafver jag
sett på ljuset, då det klarliga sken, och på månan, då
han i fyllo gick? 27 Hafver mitt hjerta hemliga låtit sig
tälja i det sinnet, att min mun skulle kyssa mina hand?
28 Hvilket ock en missgerning är för domarena; förty
dermed hade jag nekat Gud i höjdene. 29 Hafver jag

gladt mig, när minom fiende gick illa, och upphäfvit mig,
att olycka råkade uppå honom? 30 Ty jag lät min mun
icke synda, så att han önskade hans själ ena banno.
31 Hafva icke de män i mine hyddo måst säga: Ack! att
vi icke måtte af hans kött mättade varda. 32 Ute måste
den främmande icke blifva; utan dem vägfarande lät
jag mina dörr upp. 33 Hafver jag såsom en menniska
skylt mina skalkhet, att jag skulle hemliga fördölja min
missgerning? 34 Hafver jag grufvat mig för stora hopen;
eller hafver frändernas föraktelse mig förskräckt? Jag
blef stilla, och gick icke ut genom dörrena. 35 Ho gifver
mig en förhörare, att den Allsmägtige må höra mitt
begär? Att någor måtte skrifva en bok om mine sak; 36
Så ville jag taga henne uppå mine axlar, och ombinda
mig henne såsom en krono. 37 Jag ville förkunna talet
på mina gånger, och såsom en Förste ville jag det
frambära. 38 Om min jord ropar emot mig, och dess
fårar alle tillika gråta; 39 Hafver jag dess frukt obetalad
ätit, och gjort åkermännernas lefverne tungt; 40 Så
växe mig tistel för hvete, och törne för bjugg. En ända
hafva Jobs ord.

32 Då vände de tre män åter att svara Job; efter
han höll sig rättfärdigan. 2 Men Elihu, Baracheels
son, af Bus af Kams slägte, vardt vreder uppå Job, att
han höll sina själ rättfärdigare än Gud. 3 Ock vardt
han vred uppå de tre hans vänner, att de intet svar
funno, och dock fördömde Job. 4 Ty Elihu hade bidt, så
länge de hade talat med Job, efter de voro äldre än
han. 5 Derföre, då, han såg, att intet svar var i de tre
mäns mun, vardt han vred. 6 Och så svarade Elihu,
Baracheels son, af Bus, och sade: Jag är ung, och I
ären gamle, derföre hafver jag skytt, och fruktat bevisa
min konst på eder. 7 Jag tänkte: Låt åren tala, och
åldren bevisa vishet. 8 Men anden är i menniskone,
och dens Allsmägtigas Ande gör henne förståndiga. 9
Mästarena äro icke de visaste, och de gamle förstå
icke hvad rätt är. 10 Derföre vill jag ock tala; hör härtill,
jag vill ock bevisa mina konst. 11 Si, jag hafver bidt,
medan I talat hafven; jag hafver gifvit akt på edart
förstånd, tilldess I hafven gjort en ända på edart tal.
12 Och jag hafver haft akt uppå eder, och si, ingen är
ibland eder, som Job straffa, eller till hans ord svara
kan. 13 I mågen tilläfventyrs säga: Vi hafve drabbat
på vishetena, att Gud hafver bortkastat honom, och
ingen annar. 14 Det talet gör mig icke fyllest; jag vill
intet svara honom, efter som I taladen. 15 Ack! de
uppgifvas, och kunna intet mer svara; de kunna intet
mer tala. 16 Efter jag nu bidt hafver, och de kunna intet
tala; förty de stå tyste, och svara intet mer; 17 Vill jag
dock svara min part, och bevisa mina konst; 18 Ty jag
är så full med ordom, att min ande ängslas i minom
buk. 19 Si, min buk är såsom must, dem tilltäppt är,
hvilken ny fat sönderslår. 20 Jag måste tala, att jag må
få andas; jag måste upplycka mina läppar och svara.
21 Jag vill på ingens person se, och ingo mennisko till
vilja tala; 22 Förty jag vet icke, om jag så gjorde, om
min skapare innan en kort tid mig borttagandes vorde.

33 Hör dock, Job, mitt tal, och gif akt på all min ord.
2 Si, jag låter min mun upp, och min tunga skall
tala i minom mun; 3 Mitt hjerta skall tala rätt, och mine
läppar skola säga ett rent förstånd. 4 Guds Ande hafver
gjort mig, och dens Allsmägtigas Ande hafver gifvit mig
lif. 5 Kan du, så svara mig; kom fram jemte mig. 6 Si,
jag hörer Gudi till, såsom du säger, och utaf jord är jag
också gjord. 7 Dock du torf icke förfäras för mig, och
min hand skall icke vara dig för svår. 8 Du hafver talat
för min öron; dins ords röst måste jag höra. 9 Jag är
ren och utan all last, oskyldig, och hafver ingen synd.
10 Si, han hafver funnit en sak emot mig, derföre håller
han mig för sin fienda; 11 Han hafver satt min fot i
stocken, och förvarat alla mina vägar. 12 Si, rätt derutaf
besluter jag emot dig, att du icke äst rättfärdig; ty Gud
är mer än en menniska. 13 Hvi vill du träta med honom,
att han icke gör dig räkenskap på allt det han gör? 14
Om Gud en gång något befaller, skall man då icke
först se derefter, om det rätt är. 15 Uti synenes dröm
om nattene, när sömnen faller uppå menniskorna, när
de sofva på sängene; 16 Då öppnar han menniskors
öra; och förskräcker dem, och näpser dem; 17 På det
han skall vända menniskona ifrån olycko, och förvara
henne för öfvermod. 18 Han skonar hennes själ för
förderf, och hans lif, att det icke skall falla i svärdet; 19
Och näpser honom med sveda uppå hans säng, och all
hans ben mägteliga; 20 Och far så med honom, att
honom vämjes vid maten, och hans sjal icke hafver lust
till att äta. 21 Hans kött försvinner, så att man intet ser
det, och hans ben förkrossas, så att man icke gerna
ser dem; 22 Att hans själ nalkas till förderf, och hans lif
till de döda. 23 Om nu en Ängel, en af tusende, trädde
fram för honom, till att förkunna menniskone Guds
rättfärdighet; 24 Då skall han förbarma sig öfver honom,
och säga: Han skall förlossad varda, att han icke skall
fara neder i förderfvet; ty jag hafver funnit en försoning.
25 Hans kött komme sig till igen, såsom i ungdomen,
och låt honom åter varda ung igen. 26 Han skall bedja
Gud, den skall bevisa honom nåder; han skall se sitt
ansigte med glädje, och skall vedergälla menniskone
hennes rättfärdighet. 27 Han skall för menniskomen
bekänna, och säga: Jag hafver syndat och illa gjort,
och mig är ännu för litet skedt. 28 Han hafver förlossat
mina själ, att hon icke skulle komma i förderf; utan
mitt lif skulle få se ljuset. 29 Si, allt detta gör Gud två
eller tre gångor med hvarjom och enom; 30 På det han
skall hemta hans själ igen utu förderfvet; och upplyser

honom med de lefvandes ljuse. 31 Gif akt häruppå,
Job, och hör härtill, och tig, att jag må tala. 32 Men
hafver du något att tala, så svara mig. Säg, äst du
rättfärdig; jag vill gerna hörat. 33 Hafver du ock intet, så
hör mig, och tig; jag vill lära dig visdom.

34 Och Elihu svarade, och sade: 2 Hörer, I vise,
mitt tal, och I förståndige, akter på mig; 3 Ty örat
pröfvar talet, och munnen smakar maten. 4 Låt oss
utvälja en dom, att vi måge emellan oss känna hvad
godt är. 5 Ty Job hafver sagt: Jag är rättfärdig, och
Gud hafver förvägrat mig min rätt. 6 Jag måste ljuga,
om jag än rätt hade; jag varder plågad af min skott, om
jag än det intet förskyllat hade. 7 Ho är en sådana,
som Job; som gabberi dricker såsom vatten, 8 Och går
på vägenom med illgerningsmän, så att han vandrar
med ogudaktiga män? 9 Ty han hafver sagt: Om än
någor rätt färdig vore, så gäller han dock intet när Gudi.
10 Hörer mig, I vise män: Bort det, att Gud skulle vara
ogudaktig, och den Allsmägtige orättvis; 11 Utan han
lönar menniskone, efter som hon hafver förtjent; och
drabbar uppå hvar och en efter hans gerningar. 12
Utan tvifvel, Gud fördömer ingen med orätt, och den
Allsmägtige böjer icke rätten. 13 Ho hafver skickat
det uppå jordene är, och ho hafver satt hela jordenes
krets? 14 Om han det toge sig före, kunde han allas
anda och lif till sig samla; 15 Allt kött vorde tillhopa
förgåendes, och menniskan vorde åter till asko igen. 16
Hafver du förstånd, så hör detta, och gif akt på mins
tals röst. 17 Skulle någon fördenskull tvinga rätten,
att han hatar honom? Och derföre att du stolt äst,
skulle du fördenskull fördöma den rättfärdiga? 18 Skulle
någor säga till Konungen: Du Belial? och till Förstarna:
I ogudaktige? 19 Den dock icke ser på Förstarnas
person, och känner icke mer den härliga än den fattiga;
förty de äro alle hans handaverk. 20 Med hast måste
menniskorna dö, och om midnattstid förskräckas och
förgås; de mägtige varda kraftlöse borttagne. 21 Ty
hans ögon se uppå hvars och ens vägar, och han
skådar alla deras gånger. 22 Intet mörker eller skygd
är, att ogerningsmän måga sig der fördölja; 23 Ty det
varder ingom tillstadt, att han kommer med Gud till
rätta. 24 Han förgör många stolta, som icke stå till att
räkna; och sätter andra i deras stad; 25 Derföre, att
han känner deras gerningar; och omstörter dem om
nattena, att de skola sönderkrossade varda. 26 Han
kastar de ogudaktiga uti en hop, der man gerna ser
det; 27 Derföre, att de icke hafva följt honom efter, och
förstodo ingen af hans vägar; 28 Att de fattigas rop
skulle komma inför honom, och han dens eländas rop
höra måtte. 29 Om han frid gifver, ho vill fördöma?
Och om han förskyler anletet, ho vill se uppå honom
ibland folken och menniskorna? 30 Så låter han nu en
skrymtare regera, till att plåga folket. 31 För Guds skull
vill jag lida talet, och icke förmenat. 32 Hafver jag icke
drabbat rätt, lär du mig bättre; hafver jag orätt handlat,
vill jag icke göra så mer. 33 Man vänter nu svar af dig;
ty du förkastar all ting, och du hafver begynt det, och
icke jag. Vetst du nu något, så tala. 34 Visa män låter
jag väl tala, och en vis man hörer mig. 35 Men Job
talar ovisliga, och hans ord äro icke vis. 36 Min Fader,
låt Job försökt varda allt intill ändan, derföre att han
vänder sig till orättfärdiga menniskor. 37 Han hafver
utöfver sina synd ännu dertill hädat; derföre låt honom
inför oss slagen varda; och träte sedan med sinom
ordom inför Gud.

35 Och Elihu svarade, och sade: 2 Håller du det för
rätt, att du säger: Jag är rättvisare än Gud? 3 Ty
du säger: Ho blifver något räknad för dig? Hvad hjelper
det, om jag håller mig ifrå synd? 4 Jag vill svara dig
med ordom, och dinom vännom med dig. 5 Se upp
till himmelen, och skåda; och se uppå skyarna, att de
äro dig för höge. 6 Om du syndar, hvad kan du skaffa
emot honom? Och om din ondska är stor, hvad kan du
göra honom? 7 Och om du äst rättfärdig, hvad kan du
gifva honom, eller hvad kan han taga af dina händer?
8 Ene mennisko, såsom du äst, må din ondska något
göra, och ene menniskos barne din rättfärdighet. 9 De
samme måga ropa, när dem mycket öfvervåld sker,
och ropa öfver de väldigas arm; 10 De der intet säga:
Hvar är Gud, min skapare, som sånger gör om nattena;
11 Den oss gör lärdare än djuren på jordene, och visare
än foglarna under himmelen? 12 Men de skola der ock
ropa öfver de ondas högmod, och han skall intet höra
dem; 13 Ty Gud hörer icke fåfängelighetena, och den
Allsmägtige ser der intet till. 14 Nu säger du; Du ser
honom intet; men en dom är för honom, allenast förbida
honom. 15 Om hans vrede icke så hastigt hemsöker,
och intet sköter, att der så många laster äro, 16 Derföre
hafver Job fåfängt öppnat sin mun; och gifver onyttig
ord före med oförnuft.

36 Elihu talade ytterligare, och sade: 2 Töfva ännu
litet, jag vill visa dig det; ty jag hafver ännu på
Guds vägnar något säga. 3 Jag vill hemta mitt förstånd
fjerranefter, och bevisa, att min skapare är rättvis. 4
Mitt tal skall utan tvifvel intet falskt vara; mitt förstånd
skall utan fel vara för dig. 5 Si, Gud förkastar icke
de mägtiga; ty han är ock mägtig af hjertans kraft. 6
Den ogudaktiga bevarar han icke; utan hjelper den
arma till rätta. 7 Han vänder icke sin ögon ifrå den
rättfärdiga; och Konungarna låter han sitta på stolenom
i evig tid, att de höge blifva. 8 Och om fångar ligga i
bojor, och bundne med tåg jämmerliga, 9 Så gifver han
dem tillkänna hvad de gjort hafva; och deras odygd,
att de hafva brukat våld; 10 Och öppnar dem örat till

tuktan, och säger dem, att de skola omvända sig ifrå det orätt är. 11 Om de höra och tjena honom, så skola de i godom dagom gamle varda, och lefva med lust. 12 Höra de icke, så skola de falla för svärd, och förgås förr än de varda det varse. 13 De skrymtare, när vreden kommer uppå dem, ropa de intet, när de fångne ligga; 14 Så skall deras själ dö med qval, och deras lif ibland bolare. 15 Men den arma skall han, hjelpa utu hans armod, och öppnar dem arma örat i bedröfvelsen. 16 Han skall taga dig utur ångestens vida mun, den ingen botten hafver, och ditt bord skall hafva ro, uppfyldt med allt godt. 17 Men du gör de ogudaktigas sak godan, så att deras sak och rätt blifver behållen. 18 Se till, om icke otålighet hafver rört dig i qvalena; eller stora gåfvor icke hafva böjt dig. 19 Menar du, att din väldighet skall bestå kunna utan bedröfvelse; eller eljest någon starkhet eller förmåga? 20 Du torf icke begära nattena till att öfverfalla menniskorna i deras rum. 21 Vakta dig, och vänd dig icke till det orätt är, såsom du för jämmers skull dig företagit hafver. 22 Si, Gud är för hög i sine kraft; ho är en lagförare såsom han är? 23 Ho vill hemsöka öfver honom hans väg? Och ho vill säga till honom: Du gör orätt? 24 Tänk uppå, att du intet vetst hans verk, såsom menniskorna sjunga. 25 Ty alla menniskor se det, menniskorna se det fjerran. 26 Si, Gud är stor och okänd; hans åratal kan ingen utfråga. 27 Han gör vattnet till små droppar, och drifver sina skyar samman till regn; 28 Så att skyarna flyta, och drypa fast uppå menniskorna. 29 Då han tager sig före att skingra sina skyar, och tager sitt täckelse bort; 30 Si, så utbreder han sitt ljus öfver dem, och öfvertäcker hafvet, dädan de komma. 31 Ty dermed dömer han folket, och gifver dem mat tillfyllest. 32 Han håller händerna före, och betäcker ljuset, och bjuder thy, att det skall igenkomma. 33 Om det samma förkunnar hans herde, och hans boskap om skyn.

37 Deraf förskräcker sig mitt hjerta, och bäfvar. 2 Hörer hans rösts skall, och det ljud som utaf hans mun går. 3 Han ser under alla himlar, och hans ljus skin uppå jordenes ändar. 4 Efter honom bullrar dundret, han dundrar med ett stort skall; och när hans dundrande hördt varder, kan man intet förhålla det. 5 Gud dundrar med sitt dunder grufveliga, och gör stor ting, och varder dock intet känd. 6 Han talar till snön, så är han straxt här på jordene, och till regnskuren, så är regnskuren der med magt. 7 Man förgömmer sig ibland alla menniskor, att folket skall känna hans verk. 8 Vilddjuret kryper uti skjul, och blifver i sitt rum. 9 Sunnanefter kommer väder, och nordanefter köld. 10 Af Guds anda kommer frost, och stort vatten, då han utgjuter. 11 De tjocke skyar skilja sig, att klart skall varda, och igenom molnet utbrister hans ljus. 12 Han vänder skyarna hvart han vill, att de skola göra allt det han bjuder dem på jordenes krets; 13 Ehvad det är öfver en slägt, eller öfver ett land, då man finner honom barmhertigan. 14 Akta deruppå, Job; statt och förnim Guds under. 15 Vetst du, när Gud låter detta komma öfver dem; och när han låter sina skyars ljus utgå? 16 Vetst du, huru skyarna utsprida sig; hvilka under de fullkomlige veta; 17 Att din kläder varm äro, då landet är stilla af sunnanväder? 18 Ja, du utbreder icke skyarna med honom, hvilke starke äro, och anseende såsom en grund. 19 Låt oss höra hvad vi skole säga honom; förty vi räcke icke intill honom för mörker. 20 Ho skall förtälja honom hvad jag talar? Om någor talar, han varder uppsluken. 21 Nu ser man icke ljuset, som inom skyn lyser; men när vädret blås, göres det klart. 22 Ifrå nordan kommer guld, den förskräckelige Gudi till lof; 23 Men den Allsmägtiga kunna de intet finna, den så stor är i magtene; ty han måste ingen räkenskap göra af sinom rätt och rättfärdigom sakom. 24 Derföre måste menniskorna frukta honom, och han fruktar inga visa.

38 Och Herren svarade Job uti ett väder, och sade: 2 Hvilken är den som i sina tankar så fela vill, och talar så med oförnuft? 3 Gjorda dina länder såsom en man; jag vill fråga dig: Säg, äst du så klok? 4 Hvar vast du, då jag grundade jordena? Säg mig: 5 Vetst du, ho henne hafver satt sitt mått; eller ho hafver dragit något snöre öfver henne? 6 Eller hvaruppå står hennes fotafäste; eller ho hafver henne en hörnsten lagt; 7 Då morgonstjernorna tillsammans lofvade mig, och all Guds barn fröjdade sig? 8 Ho hafver tillslutit hafvet med sina dörrar, då det utbrast såsom utu moderlifve; 9 Då jag klädde det med skyar, och invefvade det i töckno, såsom i lindakläde; 10 Då jag förtog thy dess flod med minom dam, och satte thy bom och dörrar före; 11 Och sade: Allt härintill skall du komma, och icke vidare; här skola dina stolta böljor sätta sig? 12 Hafver du i dinom tid budit morgonen, och vist morgonrodnanom sitt rum; 13 Att jordenes ändar måga fattade varda, och de ogudaktige der utskuddade blifva? 14 Inseglet skall sig förvandla såsom ler, så att de skola blifva såsom ett kläde; 15 Och dem ogudaktigom skall deras ljus förtaget varda, och de högfärdigas arm skall sönderbruten varda. 16 Hafver du kommit uti hafsens grund, och vandrat uti djupsens fjät? 17 Hafva dödsens dörrar någon tid upplåtit sig för dig; eller hafver du sett dörrarna åt mörkret? 18 Hafver du förnummit huru bred jorden är? Låt höra, vetst du allt detta? 19 Hvilken är vägen dit, der ljuset bor, och hvilket är mörkrens rum; 20 Att du måtte aftaga dess gränso, och märka stigen till dess hus? 21 Visste du, att du skulle på den tiden född varda, och huru många dina dagar blifva skulle? 22 Hafver du der varit, dädan snön kommer; eller hafver du sett,

hvadan haglet kommer; 23 Hvilka jag bevarat hafver
intill bedröfvelsens dag, intill stridenes och örligets
dag? 24 Genom hvilken vägen delar sig ljuset, och
östanväder uppkommer på jordena? 25 Ho hafver utskift
regnskurene sitt lopp, och ljungeldenom och dundrena
vägen; 26 Så att det regnar uppå jordena, der ingen
är, i öknene, der ingen menniska är; 27 Att det skall
uppfylla ödemarken och öknen, och kommer gräset
till att växa? 28 Ho är regnets fader? Ho hafver födt
daggenes droppar? 29 Utu hvars lif är isen utgången;
och ho hafver födt rimfrostet under himmelen; 30
Att vattnet skulle fördoldt varda såsom under stenar,
och djupet blifver ofvanuppå ståndandes? 31 Kan du
binda tillsammans sjustjärnornas band, eller upplösa
Orions band? 32 Kan du hemta morgonstjernorna
fram i sin tid, eller föra vagnen på himmelen öfver sin
barn? 33 Vetst du, huru himmelen skall regeras; eller
kan du sätta ett herradöme öfver honom på jordene?
34 Kan du föra dina dunder högt uppe i skynom,
att vattnens myckenhet dig öfvertäcker? 35 Kan du
utsläppa ljungeldar, att de fara åstad, och säga: Här
äre vi? 36 Ho hafver satt visdomen uti det fördolda? Ho
hafver gifvit tankomen förstånd? 37 Ho är så vis, att
han skyarna räkna kan? Ho kan förstoppa vattuläglarna
i himmelen, 38 När stoftet är vått vordet, så att det
tillhopalöper, och klimparne låda tillsammans? 39 Kan
du gifva lejinnone hennes rof i jagtene; och mätta de
unga lejonen; 40 Så att de lägga sig uti sitt rum, och
stilla ligga i kulone på vakt? 41 Ho reder korpenom
mat, när hans ungar ropa till Gud, och veta icke hvar
deras mat är?

39 Kan du sätta tiden, när stengetterna skola kidla
på bergen? Eller hafver du märkt, när hindarna
gå hafvande? 2 Hafver du räknat deras månader, när
de fulle varda; eller vetst du tiden, när de skola föda?
3 De böja sig, när de föda, och rifva sig, och låta ut
sina ungar. 4 Deras ungar varda fete, och växa ute;
de gå ut, och komma intet till dem igen. 5 Ho hafver
låtit vildåsnan så fri gå? Ho hafver vildåsnans band
upplöst; 6 Hvilkom jag markena till hus gifvit hafver,
och öknena till boning? 7 Han gör lek af stadsbullret;
plågarenas trug hörer han intet. 8 Han ser efter bergen,
der hans bet är, och söker hvar grönt är. 9 Menar du,
att enhörningen skall tjena dig, och skall blifva vid dina
krubbo? 10 Kan du binda honom oket uppå i dina fårar,
så att han efter dig plog drager i dalomen? 11 Kan du
förlåta dig på honom, deraf att han mycket förmår, och
låta honom för dig arbeta? 12 Kan du betro honom,
att han drager dig dina säd hem igen, och församlar
henne i dina lado? 13 Påfoglens vingar äro skönare än
storkens, eller strutsfoglens vingar; 14 Som sin ägg
lägger i jordena, och låter heta jordena utkläcka dem.
15 Han förgäter, att de måga varda trampade, och något
vilddjur sönderslår dem. 16 Han är så hård emot sina
ungar, likasom de icke voro hans; han aktar icke, att
han arbetar fåfängt; 17 Ty Gud hafver förtagit honom
visdom, och hafver intet förstånd gifvit honom. 18 På
den tiden han reser sig, upphöjer han sig, och bespottar
både häst och man. 19 Kan du gifva hästenom kraft;
eller kan du pryda hans hals med hans gnäggande?
20 Kan du förfara honom såsom gräshoppor? Hvad
förfärligit är, det är hans nos pris. 21 Han rifver jordena,
och är frimodig i sin starkhet; och drager ut emot den
väpnada. 22 Han bespottar räddhågan, och förfäras
intet; och flyr icke för svärd; 23 Det ännu kogret emot
honom skallrade, och glimmade både glafven och
sköld. 24 Han skälfver och rasar, och trampar jordena;
och tror intet, att trummeten lyder. 25 När trummeten
fast klingar, säger han huj; och känner lukten af stridene
lång väg, Förstarnas rop och fröjd. 26 Flyger höken
genom ditt förstånd, och utbreder sina vingar söderut?
27 Flyger örnen så högt af din befallning, att han gör sitt
näste i höjdene? 28 I bergklippon bor han, och blifver i
bergskrefvom, och i fast rum. 29 Dädan af skådar han
efter mat, och hans ögon se långt bort. 30 Hans ungar
supa blod, och hvar en åtel är, der är han.

40 Och Herren svarade Job, och sade: 2 Den som
vill träta med den Allsmägtiga, skulle han draga
sig undan? Och den som vill straffa Gud, måste han
icke svara? 3 Job svarade Herranom, och sade: 4 Si,
jag hafver bannats, hvad skall jag svara? Jag vill lägga
mina hand uppå min mun. 5 Jag hafver en gång talat,
derföre vill jag icke mer svara; på en annan tid vill jag
icke göra det mer. 6 Och Herren svarade Job utur ett
väder, och sade: 7 Gjorda dina länder som en man.
Jag vill fråga dig, och säg du mig: 8 Skulle du göra
min dom omintet, och fördöma mig, på det du skall
vara rättfärdig? 9 Och hafver du en arm såsom Gud,
och kan du med lika röst dundra, såsom han gör? 10
Bepryd dig med härlighet, och upphäf dig; kläd dig
med lof och äro. 11 Strö ut dins grymhets vrede; se
uppå alla högmodiga, och böj dem; 12 Och förtryck de
ogudaktiga, der de äro; 13 Begraf dem tillsammans i
jordene, och försänk deras prål uti det fördolda; 14 Så
vill jag ock bekänna dig, att din högra hand dig hjelpa
kan. 15 Si, Behemoth, den jag bredovid dig gjort hafver,
han skall äta hö såsom en oxe. 16 Si, hans kraft är
uti hans länder, och hans förmåga i hans buks nafla.
17 Hans stjert sträcker sig ut såsom ett ceder; hans
hemlig tings senor äro förvecklada. 18 Hans ben äro
såsom kopparrör; hans benlägger såsom jernstafrar.
19 Han är begynnelsen af Guds vägar, den honom
gjort hafver, han öfverfaller honom med sitt svärd. 20
Bergen bära honom gräs, och all vilddjur spela der.

21 Han ligger i skuggan fördold, i rör och i träck. 22
Busken öfvertäcker honom med sin skugga, och pilträ
vid bäcker öfvertäcka honom. 23 Si, han uppsluker
strömmen, och grufvar sig intet; han låter sig tycka,
att han vill uttömma Jordanen med sin mun. 24 Likväl
griper man honom med sin egen ögon, och med snöre
igenomborrar man honom hans näso.

41 Kan du draga Leviathan med en krok, och fatta
hans tungo med ett snöre? 2 Kan du sätta honom
en ring i näsona, och borra honom hans kindben
igenom med en syl? 3 Menar du, att han skall mycket
bedjas före, eller smeka dig? 4 Menar du, att du kan
göra ett förbund med honom, att du må hafva honom
till en träl evinnerliga? 5 Kan du spela med honom
såsom med en fogel; eller binda honom dinom pigom?
6 Menar du, att sällskapet skola skära honom sönder,
att han blifver utdelad ibland köpmännerna? 7 Kan du
fylla ena not med hans hud, och någon fiskaryssjo med
hans hufvud? 8 När du kommer dina hand vid honom,
så kom ihåg, att det en strid är, den du icke uthålla
kan. 9 Si, hans hopp skall fela honom, och han skall
uppenbarligen fördrifven varda. 10 Ingen är så dristig,
att han honom uppväcka tör. Ho är då den, som för mig
bestå kan? 11 Ho hafver något gifvit mig tillförene, att
jag må honom det vedergälla? Mitt är allt det under
hela himmelen är. 12 Jag vill icke förtiga hans kraft; ej
heller hans magt, eller huru välskapad han är. 13 Ho
kan upptäcka honom hans kläde? Eller ho tör vågat, att
fatta honom i tänderna? 14 Ho kan öppna hans anletes
kindben? Förskräckeliga stå hans tänder allt omkring.
15 Hans fjäll äro lika som sköldar, sammanfäste hvar i
annan. 16 Det ena hänger in i det andra, så att vädret
icke går deremellan; 17 Det hänger hvar i annan, och
hålla sig tillsammans, så att de icke kunna skiljas åt. 18
Hans njusande är såsom ett glimmande ljus; hans ögon
äro såsom morgonrodnans ögnahvarf. 19 Utaf hans
mun fara bloss och eldbrandar. 20 Utaf hans näso går
rök, såsom utaf heta grytor och kettlar. 21 Hans ande är
glödande kol, och utu hans mun går låge. 22 Han hafver
en starkan hals, och det är honom lust, då han något
förderfvar. 23 Hans kötts ledamot hänga vid hvartannat;
de äro faste i honom, att han icke rörd varder. 24 Hans
hjerta är hårdt såsom sten, och så fast som ett stycke
af understenen i qvarnene. 25 När han reser sig, förfära
sig de starke; och när han får dem fatt, är der ingen
nåde. 26 Om man vill till honom med svärd, så rörer han
sig intet; eller med spets, skott och harnesk. 27 Han
aktar jern såsom strå, och koppar såsom ruttet trä. 28
Ingen skytte förjagar honom; slungostenar äro honom
såsom agnar. 29 Hammaren aktar han såsom strå; han
bespottar de bäfvande spetsar. 30 Han kan ligga på
skarpt grus; han lägger sig uppå det skarpt är, såsom
på dyngo. 31 Han gör, att djupa hafvet sjuder såsom
en gryta, och rörer det ihop, såsom man blandar ena
salvo. 32 Efter honom är vägen ljus; djupet aktar han
såsom en gamlan gråhårotan. 33 På jordene kan ingen
liknas honom; han är gjord till att vara utan fruktan. 34
Han föraktar allt det högt är; han är Konung öfver alla
högmodiga.

42 Och Job svarade Herranom, och sade: 2 Jag vet,
att du all ting förmår; och ingen tanke är för dig
fördold. 3 Det är en fåvitsk man, som menar fördölja
sitt råd; derföre hafver jag ovisliga talat det mig för
högt är, och det jag icke förstår. 4 Så hör nu, låt mig
tala; jag vill fråga dig, lär mig. 5 Jag hafver hört dig
med öronen, och min ögon se dig ock nu. 6 Derföre
gifver jag mig skuld, och gör bot i stoft och asko. 7
Då nu Herren dessa orden med Job talat hade, sade
Herren till Eliphas af Thema: Min vrede är förgrymmad
öfver dig, och öfver dina två vänner; förty I hafven icke
rätteliga talat om mig, såsom min tjenare Job. 8 Så
tager nu sju stutar, och sju vädrar, och går bort till min
tjenare Job, och offrer bränneoffer för eder, och låter
min tjenare Job bedja för eder; förty honom vill jag
anse, så att jag icke skall låta eder se, huru I hafven
bedrifvit ena dårhet; förty I hafven icke rätt talat, såsom
min tjenare Job. 9 Då gingo bort Eliphas af Thema,
Bildad af Suah, och Sophar af Naema, och gjorde
såsom Herren dem sagt hade; och Herren såg till Jobs
person; 10 Och Herren vände Jobs fängelse, då han
bad för sina vänner; och Herren gaf Job dubbelt så
mycket, som han tillförene haft hade. 11 Och till honom
kommo alle hans bröder, och alla hans systrar, och alle
de honom tillförene kände, och åto med honom i hans
hus, och vände sig till honom, och hugsvalade honom
öfver allt det onda, som Herren hade låtit komma öfver
honom; och hvardera gaf honom ett stycke penningar,
och ett gyldene klenodium. 12 Och Herren välsignade
Job mer än tillförene; så att han fick fjortontusend får,
och sextusend camelar, och tusende par oxar, och
tusende åsnar; 13 Och fick sju söner och tre döttrar; 14
Och kallade den första Jemima, den andra Kezia, och
den tredje KerenHappuch. 15 Och vordo icke funna så
dägeliga qvinnor i all land, såsom Jobs döttrar; och
deras fader gaf dem arfvedel med deras bröder. 16
Och Job lefde derefter hundrade och fyratio år, så att
han fick se sin barn och barnabarn, allt intill fjerde led.
17 Och Job blef död, gammal och mätt af lefvande.

Psaltaren

1 Säll är den, som icke vandrar uti de ogudaktigas
råd, och icke träder in uppå de syndares väg; ej
heller sitter der de bespottare sitta; **2** Utan hafver lust till
Herrans lag, och talar om hans lag både dag och natt. **3**
Han är såsom ett trä, planteradt vid vattubäcker, hvilket
sina frukt bär i sinom tid, och dess löf förfalna intet;
och hvad han gör, det lyckas väl. **4** Men de ogudaktige
äro icke så; utan såsom agnar, som vädret bortförer.
5 Derföre blifva icke de ogudaktige i domenom, eller
syndarena i de rättfärdigas församling. **6** Ty Herren
känner de rättfärdigas väg; men de ogudaktigas väg
förgås.

2 Hvarföre vredgas Hedningarna, och folken tala så
fåfängt? **2** Konungarna på jordene resa sig upp,
och herrarna rådslå med hvarannan emot Herran och
hans Smorda: **3** Låt oss sönderslita deras bojor, och
kasta deras band bort ifrån oss. **4** Men den i himmelen
bor, begabbar dem, och Herren bespottar dem. **5** Han
skall en gång tala med dem i sine vrede, och med
sine grymhet skall han förskräcka dem. **6** Men jag
hafver insatt min Konung på mitt helga berg Zion. **7**
Jag vill om ett sådant sätt predika, som Herren till mig
sagt hafver: Du äst min Son, i dag hafver jag födt dig.
8 Äska, af mig, så vill jag gifva dig Hedningarna till
arfs, och verldenes ändar till egendom. **9** Du skall
sönderslå dem med jernspiro; såsom lerpottor skall du
sönderkrossa dem. **10** Så låter nu undervisa eder, I
Konungar; och låter tukta eder, I domare på jordene. **11**
Tjener Herranom med fruktan, och fröjder eder med
bäfvande. **12** Hyller Sonen, att han icke förtörnas,
och I förgås på, vägenom; ty hans vrede skall snart
begynna att bränna; men salige äro alle de som trösta
på honom.

3 En Psalm Davids, då han flydde för sin son Absalom.
Ack! Herre, huru många äro mine fiender! Och så
många sätta sig upp emot mig. **2** Många säga om
mina själ: Hon hafver ingen hjelp när Gudi. (Sela) **3**
Men du, Herre, äst skölden för mig, och den mig till
äro sätter, och mitt hufvud upprätter. **4** Jag ropar till
Herran med mine röst, så hörer han mig af sitt helga
berg. (Sela) **5** Jag ligger och sofver, och vaknar upp;
ty Herren uppehåller mig. **6** Jag fruktar mig intet för
mång hundrad tusend, de som lägga sig emot mig allt
omkring. **7** Upp, Herre, och hjelp mig, min Gud; ty du
slår alla mina fiendar på kindbenet, och sönderbryter
de ogudaktigas tänder. **8** När Herranom finner man
hjelp; och din välsignelse öfver ditt folk. (Sela)

4 En Psalm Davids, till att föresjunga på strängaspel.
Hör mig, när jag ropar, mine rättfärdighets Gud;
du som tröstar mig i ångest; var mig nådelig, och hör
mina bön. **2** I herrar, huru länge skall min ära skämd
varda? Hvi hafven I fåfängeligheten så kär, och älsken
lögnen? (Sela) **3** Besinner dock, att Herren förer sina
heliga underliga; Herren hörer, när jag åkallar honom.
4 Varden I vrede, så synder icke; taler med edor hjerta
på edra sänger, och bider. (Sela) **5** Offrer rättfärdighet,
och tröster uppå Herran. **6** Många säga: Huru skulle
den visa oss hvad godt är? Men upplyft, Herre, öfver
oss dins ansigtes ljus. **7** Du fröjdar mitt hjerta, ändock
de andre mycket vin och korn hafva. **8** Jag ligger och
sofver allstinges i frid; ty allena du, Herre, hjelper mig,
att jag må säker bo.

5 En Psalm Davids, till att föresjunga för arfvet. Herre,
hör min ord; gif akt uppå mitt tal. **2** Gif akt uppå,
mitt rop, min Konung, och min Gud; ty jag vill bedja
inför dig. **3** Herre, bittida hör mina röst; bittida vill jag
skicka mig till dig, och taga der vara, uppå. **4** Ty du äst
icke den Gud, hvilkom ett ogudaktigt väsende behagar;
den der ond är, han blifver icke för dig. **5** De storordige
bestå intet för din ögon; alla ogerningsmän hatar du. **6**
Du förgör de lögnaktiga; Herren hafver en styggelse
vid de blodgiruga och falska. **7** Men jag vill gå in i ditt
hus på, dina stora barmhertighet, och tillbedja emot
ditt helga tempel i dine fruktan. **8** Herre, led mig i dine
rättfärdighet, för mina fiendars skull; gör din väg rättan
för mig. **9** Ty uti deras mun är intet visst: deras innersta
är vedermöda; deras strupe är en öppen graf; med
deras tungor skrymta de. **10** Döm dem, Gud, att de
måga falla af sitt uppsåt; drif dem ut för deras stora
öfverträdelses skull; ty de äre dig gensträfvige. **11** Låt
glädja sig alla dem som trösta uppå dig, evinnerliga
låt dem fröjda sig; ty du beskärmar dem; låt dem i
dig glade vara, som ditt Namn kärt hafva. **12** Ty du,
Herre, välsignar de rättfärdiga; du kröner dem med
nåde, såsom med en sköld.

6 En Psalm Davids, till att föresjunga på åtta stränger.
Ack! Herre, straffa mig icke i dina vrede, och näps
mig icke i dine grymhet. **2** Herre, var mig nådelig, ty jag
är svag; hela mig, Herre, ty mine ben äro förskräckte; **3**
Och min själ är svårliga förskräckt; ack! Herre, huru
länge? **4** Vänd dig, Herre, och undsätt mina själ; hjelp
mig för dina mildhets skull. **5** Ty i döden tänker man
intet på dig; ho vill tacka dig i helvete? **(Sheol h7585)** **6**
Jag är så trött af suckande; jag gör mina säng flytande
i hela nattene, och väter mitt lägre med mina tårar. **7**
Mitt ansigte är förfallet af sorg, och är gammalt vordet;
ty jag varder trängd på alla sidor. **8** Viker ifrå mig,
alle ogerningsmän; ty Herren hörer min gråt. **9** Herren

hörer mina bön; mina bön anammar Herren. 10 Alle
mine fiender komme på skam, och förskräckes svårliga;
vände sig tillbaka, och komme på skam hasteliga.

7 Davids oskyldighet, der han om söng Herranom, för
Chus ords skull, den Jeminitens. Uppå dig, Herre,
tröstar jag, min Gud; hjelp mig ifrån alla mina förföljare,
och undsätt mig; 2 Att de icke få mina själ fatt såsom
lejon, och sönderslita henne efter ingen hjelpare är. 3
Herre min Gud, hafver jag sådant gjort, och är orätt i
mina händer; 4 Hafver jag vedergullit dem ondt, som
mig med frid läto, eller gjort dem skada, som mine
fiender voro utan sak; 5 Så förfölje min fiende mina själ,
och få henne fatt, och nedtrampe mitt lif på markena,
och lägge mina äro uti stoft. (Sela) 6 Statt upp, Herre, i
dine vrede; upphäf dig öfver mina fiendars grymhet; och
hjelp mig åter in i det ämbete, som du mig befallt hafver;
7 Att folket må åter församla sig till dig; och för deras
skull kom upp igen. 8 Herren är domare öfver folken;
döm mig, Herre, efter mina rättfärdighet och fromhet.
9 Låt på de ogudaktigas ondsko en ände varda, och
fordra de rättfärdiga; ty du, rättfärdige Gud, pröfvar
hjerta och njurar. 10 Min sköld är när Gudi, hvilken de
rätthjertade hjelper. 11 Gud är en rätt domare, och en
Gud, som dageliga hotas. 12 Vill man icke omvända
sig, så hafver han hvässt sitt svärd, och spänt sin båga
och måttar till; 13 Och hafver lagt der dödelig skott
uppå; sina pilar hafver han tillredt, till att förderfva.
14 Si, denne hafver ondt i sinnet, med olycko är han
hafvandes; men ett fel skall han föda. 15 Han hafver
grafvit ena grop, och kastat der grant ut, och är i den
gropena fallen, som han gjort hade. 16 Hans olycka
skall uppå hans hufvud komma, och hans arghet uppå
hans hjessa falla. 17 Jag tackar Herranom för hans
rättfärdighets skull, och vill lofva Herrans Namn, dens
Aldrahögstas.

8 En Psalm Davids, till att föresjunga på Gittith. Herre,
vår Herre, huru härligit är ditt Namn i all land, der
man tackar dig i himmelen. 2 Utaf unga barnas och
spenabarnas mun hafver du ena magt upprättat, för
dina ovänners skull; att du skall nederlägga ovännen,
och den hämndgiruga. 3 Ty jag skall se himlarna, dins
fingers verk; månan och stjernorna, som du beredt
hafver. 4 Hvad är menniskan, att du tänker på henne;
eller menniskones son, att du låter dig vårda om
honom? 5 Du skall låta honom en liten tid af Gudi
öfvergifven varda; men med äro och härlighet skall du
kröna honom. 6 Du skall göra honom till en herra öfver
dina händers verk; all ting hafver du under hans fötter
lagt: 7 Får och fä alltsamman; vilddjuren också dertill;
8 Foglarna under himmelen, och fiskarna i hafvet, och
hvad i hafvena går. 9 Herre, vår Herre, huru härligit är
ditt Namn i all land.

9 En Psalm Davids, om den sköna, ungdomen, till
att föresjunga. Jag tackar Herranom af allt hjerta,
och förtäljer all din under. 2 Jag fröjdar mig, och är
glad i dig; och lofvar ditt Namn, du Aldrahögste; 3 Att
du mina ovänner tillbakadrifvit hafver; de äro fallne
och förgångne för dig. 4 Ty du drifver min rätt och min
sak; du sitter på stolen en rätt domare. 5 Du straffar
Hedningarna, och förgör de ogudaktiga; deras namn
utskrapar du till evig tid. 6 Fiendernas svärd hafva en
ända; städerna hafver du omstört; deras åminnelse är
förgången med dem. 7 Men Herren blifver evinnerliga;
sin stol hafver han beredt till doms. 8 Och han skall
döma jordenes krets rätt, och regera folket rättsinneliga.
9 Och Herren är dens fattigas beskärm; ett beskärm i
nödene. 10 Derföre hoppas till dig de som ditt Namn
känna; ty du förlåter icke dem som söka dig, Herre. 11
Lofver Herran, den i Zion bor; förkunner ibland folken
hans verk. 12 Ty han kommer ihåg, och frågar efter
deras blod; han förgäter icke de fattigas rop. 13 Herre,
var mig nådelig; se till mitt elände ibland ovänner, du
som upphäfver mig utu dödsens portom; 14 På det
jag skall förtälja all din pris uti dottrenes Zions portom;
att jag öfver dina hjelp glad vara må. 15 Hedningarna
äro försänkte uti den grop, som de tillredt hade; deras
fot är fången i nätet, som de uppställt hade. 16 Så
förnimmer man, att Herren skaffar rätt; den ogudaktige
är besnärd uti sina händers verk, genom ordet. (Sela)
17 Ack! att de ogudaktiga till helvetet vände vorde, och
alle Hedningar, som Gud förgäta. **(Sheol h7585)** 18 Ty
han skall icke så allstinges förgäta den fattiga; och de
eländas hopp skall icke förtappadt varda evinnerliga. 19
Herre, statt upp, att menniskorna icke få öfverhandena;
låt alla Hedningar för dig dömda varda. 20 Gif dem,
Herre, en mästare, att Hedningarna måga förnimma att
de menniskor äro. (Sela)

10 Herre, hvi träder du så långt ifrå fördöljer dig
i nödenes tid? 2 Så länge den ogudaktige
öfverhandena hafver, måste den elände lida; de hålla
med hvarannan, och upptänka arga list. 3 Ty den
ogudaktige berömmer sig af sitt sjelfsvåld; och den
giruge välsignar sig, och lastar Herran. 4 Den ogudaktige
är så stolt och vred, att han frågar efter ingen; uti alla
sina tankar håller han Gud för intet. 5 Han håller fram
med det han förehafver; dine domar äro fjerran ifrå
honom; han handlar högmodeliga med alla sina fiendar.
6 Han säger i sitt hjerta: Jag varder aldrig omstött;
det skall ingen nöd hafva i evig tid. 7 Hans mun är
full med bannor, falskhet och bedrägeri; hans tunga
kommer mödo och arbete åstad. 8 Han sitter i försåt
i gårdomen; han dräper de oskyldiga hemliga; hans

ögon vakta efter de fattiga. 9 Han vaktar i hemlig rum,
såsom ett lejon i kulone; han vaktar efter, att han må
gripa den elända; och han griper honom, då han drager
honom i sitt nät. 10 Han förkrossar och nedertrycker,
och till jordena slår den fattiga med våld. 11 Han säger
i sitt hjerta: Gud hafver förgätit det; han hafver bortdolt
sitt ansigte, han ser det aldrig. 12 Statt upp, Herre
Gud; upphäf dina hand; förgät icke den elända. 13 Hvi
skall den ogudaktige försmäda Gud, och i sitt hjerta
säga: Du sköter der intet om? 14 Du ser det ju; förty du
skådar vedermödo och jämmer, det står i dina händer;
de fattige befalla det dig; du äst de faderlösas hjelpare.
15 Bryt sönder dens ogudaktigas arm, och besök det
onda; så skall man hans ogudaktiga väsende intet
mer finna. 16 Herren är Konung alltid och evinnerliga;
Hedningarna måste förgås utu hans land. 17 De fattigas
trängtan hörer du, Herre; deras hjerta är visst, att ditt
öra aktar deruppå; 18 Att du skaffar dem faderlösa och
fattiga rätt; att menniskan icke mer skall högmodas på
jordene.

11 En Psalm Davids, till att föresjunga. Jag förtröstar
på Herran; huru sägen I då till mina själ, att
hon skall flyga, såsom en fogel på edro berge? 2
Ty si, de ogudaktige spänna bågan, och lägga sina
pilar på strängen, till att dermed hemliga skjuta de
fromma. 3 Ty de sönderrifva grunden; hvad skulle den
rättfärdige uträtta? 4 Herren är i sitt helga tempel;
Herrans stol är i himmelen; hans ögon se deruppå;
hans ögnahvarf pröfva menniskors barn. 5 Herren
pröfvar den rättfärdiga; hans själ hatar den ogudaktiga,
och dem der gerna orätt bruka. 6 Han skall låta regna
öfver de ogudaktiga ljungande, eld och svafvel; och
skall gifva dem oväder till löna. 7 Herren är rättfärdig,
och hafver rätthetena kär; derföre, att deras ansigte
skådar uppå det rätt är.

12 En Psalm Davids, till att föresjunga på åtta
stränger. Hjelp, Herre; de helige äro förminskade;
och de trogne äro få ibland menniskors barn. 2 Den
ene talar med den andra onyttig ting; och skrymta,
och lära utaf oens hjerta. 3 Herren utrote allt skrymteri
och de tungo, som stor ord talar; 4 De der säga: Vår
tunga skall hafva öfverhandena; oss bör tala; ho är vår
herre? 5 Efter nu de elände förtryckte varda, och de
fattige sucka, vill jag upp, säger Herren; jag vill skaffa
en hjelp, att man frimodeliga lära skall. 6 Herrans tal
är klart, såsom genomluttradt silfver i enom lerdegel,
bepröfvadt sju resor. 7 Du Herre, bevara dem, och
förvara oss för detta slägtet, till evig tid. 8 Ty det varder
allestäds fullt med ogudaktiga, der sådana löst folk
ibland menniskorna rådande är.

13 En Psalm Davids, till att föresjunga. Herre, huru
länge vill du så platt förgäta mig? Huru länge
fördöljer du ditt ansigte för mig? 2 Huru länge skall
jag sörja i mine själ, och ängslas i mitt hjerta dagliga?
Huru länge skall min ovän förhäfva sig öfver mig? 3
Skåda dock, och hör mig, Herre min Gud; upplys min
ögon, att jag icke bortsomnar i dödenom: 4 Att min
ovän icke skall berömma sig att han är mig öfvermägtig
vorden, och mine motståndare glädja sig att jag nedre
ligger. 5 Men jag tröstar deruppå, att du så nådelig äst;
mitt hjerta gläder sig, att du så gerna hjelper. 6 Jag vill
sjunga Herranom, att han så väl emot mig gör.

14 En Psalm Davids, till att föresjunga. De dårar
säga i sitt hjerta: Det är ingen Gud till; de doga
intet, och äro en styggelse med sitt väsende; det är
ingen, som väl gör. 2 Herren såg af himmelen uppå
menniskors barn, att han se skulle om der någor
förståndig vore, och efter Gud frågade. 3 Men de
äro alle afvekne, och allesammans odogse; det är
ingen, som väl gör, ja icke en. 4 Vill då ingen af de
ogerningsmän det märka? de som mitt folk uppfräta,
på det de måga föda sig; men Herran åkalla de intet.
5 Der frukta de sig; men Gud är när de rättfärdigas
slägte. 6 I skämmen den fattigas råd; men Gud är hans
tröst. 7 Ack! att hjelpen af Zion öfver Israel komme, och
Herren sitt fångna folk förlossade; så skulle Jacob glad
vara, och Israel fröjda sig.

15 En Psalm Davids. Herre, ho skall bo i dine hyddo?
Ho skall blifva på ditt helga berg? 2 Den som
vandrar utan vank, och gör rätt, och talar sanningen af
hjertat; 3 Den med sine tungo icke förtalar, och icke gör
sin nästa ondt, och sin nästa icke skämmer. 4 Den som
de ogudaktiga för intet aktar; men dem som Herran
frukta, ärar han, den som sinom nästa svär, och håller
det; 5 Den som icke gifver sina penningar på ocker,
och tager icke skänker öfver den oskyldiga. Den det
gör, han skall blifva vid sig evinnerliga.

16 Ett gyldene klenodium Davids. Bevara mig, Gud;
förty jag tröstar uppå dig. 2 Jag hafver sagt till
Herran: Du äst ju Herren; jag måste för dina skull lida.
3 För de heliga, som på jordene äro, och för de härliga,
till dem hafver jag allt mitt behag. 4 Men de som efter
en annan löpa, skola stor bedröfvelse hafva; jag vill
icke offra deras drickoffer med blod, eller föra deras
namn i minom mun. 5 Men Herren är mitt gods och min
del; du uppehåller min arfvedel. 6 Lotten är mig fallen
i det lustiga; mig är en skön arfvedel tillfallen. 7 Jag
lofvar Herran, den mig råd gifvit hafver; tukta mig också
mine njurar om nattena. 8 Jag hafver Herran för ögon
alltid: ty han är mig på högra handene; derföre skall
jag väl blifva vid mig. 9 Derföre gläder sig mitt hjerta,

och min ära är glad, och mitt kött skall säkert ligga.
10 Ty du skall icke låta mina själ uti helvete; och icke
tillstädja, att din Helige ser förgängelse. (Sheol h7585) 11
Du kungör mig vägen till lifvet; för dig är glädje tillfyllest,
och lustigt väsende på dine högra hand evinnerliga.

17 En bön Davids. Herre, hör rätthetena; gif akt uppå
mitt rop, förnim mina bön, den icke utaf en falsk
mun går. 2 Tala du i mine sak, och se du uppå hvad rätt
är. 3 Du pröfvar mitt hjerta, och besöker det om nattena,
och ransakar mig, och finner intet; jag hafver satt mig
före, att min mun icke öfverträda skall. 4 Jag förvarar
mig i dina läppars orde, för menniskors gerningar, på
mördarens väg. 5 Behåll min gång på dinom stigom, att
min steg icke slinta. 6 Jag ropar till dig, att du Gud ville
höra, mig; böj din öron till mig, hör mitt tal. 7 Bevisa,
dina underliga godhet, du, deras Frälsare, som trösta
uppå dig, emot dem som sig emot dina högra hand
sätta. 8 Bevara mig såsom en ögnasten; beskärma mig
under dina vingars skugga; 9 För de ogudaktiga, som
mig förhärja; för mina ovänner, som efter mina själ stå
allt omkring. 10 Deras fete hålla tillsamman; de tala
med sin mun stor ord. 11 Hvar vi gå, så äro de kringom
oss; sina ögon ställa de derefter, att de måga slå oss
till jordena; 12 Såsom ett lejon, som rof begärar; såsom
ett ungt lejon, som i kulone sitter. 13 Herre, statt upp,
öfverfall honom, och nederslå honom; undsätt mina själ
ifrå de ogudaktiga, med ditt svärd; 14 Ifrå dine hands
menniskom, Herre, ifrå denne verldenes menniskom,
hvilka sin del hafva medan de lefva; dem du buken
fyller med dina håfvor; de der barn nog hafva, och låta
sina återlefvor sinom barnom. 15 Men jag vill skåda
ditt ansigte i rättfärdighet; jag vill mätt varda, när jag
uppvakar efter ditt beläte.

18 En Psalm, till att föresjunga, Davids, Herrans
tjenares; hvilken denna visos ord talade till Herran,
på den tid Herren honom hulpit hade ifrå hans fiendars
hand, och ifrå Sauls hand; Och sade: Hjerteliga, kär
hafver jag dig, Herre, min starkhet; 2 Herre, min klippa,
min borg, min förlossare; min Gud, min tröst, den jag
mig vid håller; min sköld, och min salighets horn, och
mitt beskydd. 3 Jag vill lofva och åkalla Herren; så
blifver jag ifrå mina ovänner förlöst. 4 Ty dödsens
band hafva, omfattat mig, och Belials bäcker förskräckt
mig. 5 Helvetes band hafva omfattat mig, och dödsens
snaror öfverfallit mig. (Sheol h7585) 6 När jag är i ångest,
så åkallar jag Herran, och ropar till min Gud; så hörer
han mina röst af sitt tempel, och mitt rop kommer för
honom till hans öron. 7 Jorden bäfvade och gaf sig, och
bergens grundvalar rördes och bäfvade, då han vred
var. 8 Damb gick upp af hans näso, och förtärande
eld af hans mun; så att det ljungade deraf. 9 Han
böjde himmelen, och for neder, och mörker var under
hans fötter. 10 Och han för uppå Cherub, och flög; han
sväfde på vädrens vingar. 11 Hans tjäll omkring honom
var mörker, och svart tjockt moln, der han inne fördold
var. 12 Af skenet för honom delte sig skyn, med hagel
och ljungande. 13 Och Herren dundrade i himmelen;
och den Högste lät sitt dunder ut, med hagel och
ljungande. 14 Han sköt sina skott, och förströdde dem;
han lät fast ljunga, och förskräckte dem. 15 Der såg
man vattuådrorna; och jordenes grund vardt blottad,
Herre, af ditt straff, af dine näsos anda och blåst. 16
Han sände utaf höjdene, och hemtade mig; och drog
mig utu stor vatten. 17 Han halp mig ifrå mina starka
fiendar; ifrå mina hatare, som mig för mägtige voro; 18
De mig öfverföllo i mins motgångs tid; och Herren vardt
min tröst. 19 Och han förde mig ut på rymdena; han tog
mig derut; ty han hade lust till mig. 20 Herren gör väl
emot mig, efter mina rättfärdighet; han vedergäller mig
efter mina händers renhet. 21 Ty jag håller Herrans
vägar, och är icke ogudaktig emot min Gud. 22 Ty alla
hans rätter hafver jag för ögon, och hans bud kastar
jag icke ifrå mig. 23 Men jag; är utan vank för honom,
och bevarar mig för min synd. 24 Derföre vedergäller
mig Herren, efter mina rättfärdighet; efter mina händers
renhet för hans ögon. 25 Med de heliga äst du helig;
och med de fromma, äst du from; 26 Och med de
rena äst du ren; och vid de afvoga ställer du dig afvog.
27 Ty du hjelper det elända folket, och de höga ögon
förnedrar du. 28 Ty du upplyser mina lykto; Herren,
min Gud, gör mitt mörker ljust. 29 Ty med dig kan jag
nederlägga krigsfolk, och med minom Gud öfver muren
springa. 30 Guds vägar äro utan vank; Herrans tal äro
genomluttrad; han är en sköld allom dem som trösta
uppå honom. 31 Ty ho är en Gud, utan Herren; eller
en starker, utan vår Gud? 32 Gud omgjordar mig med
kraft, och gör mina vägar utan vank. 33 Han gör mina
fötter lika som hjortars, och sätter mig på mina höjder.
34 Han lärer mina hand strida, och min arm spänna
kopparbågan. 35 Och du gifver mig dins salighets
sköld, och din högra hand stärker mig; och när du
förnedrar mig, gör du mig storan. 36 Du gör under mig
rum till att gå, att mina fötter icke skola slinta. 37 Jag
vill jaga efter mina fiendar, och gripa dem; och intet
omvända, tilldess jag hafver nederlagt dem. 38 Jag
skall slå dem, och de skola icke kunna mig emotstå;
de måste falla under mina fötter. 39 Du kan rusta mig
med starkhet till strid; du kan kasta dem under mig,
som sig emot mig sätta. 40 Du gifver mig mina fiendar
på flyktena, att jag må förstöra mina hatare. 41 De
ropa, men der är ingen hjelpare: till Herran, men han
svarar dem intet. 42 Jag skall sönderstöta dem som
stoft för vädret; jag skall bortkasta dem såsom träck på
gatomen. 43 Du hjelper mig ifrå det trätosamma folket,

och gör mig till ett hufvud ibland Hedningarna; ett folk,
som jag intet kände, tjenar mig. 44 Det hörer mig med
hörsam öron; men de främmande barn förneka mig.
45 De främmande barn försmäkta, och brytas i sina
bojor. 46 Herren lefver, och lofvad vare min tröst; och
mins salighets Gud varde upphöjd. 47 Gud, som mig
hämnd gifver, och tvingar folken under mig; 48 Den mig
hjelper ifrå mina fiendar, och upphöjer mig ifrå dem,
som sätta sig emot mig; du hjelper mig ifrå de vrånga.
49 Derföre vill jag tacka dig, Herre, ibland Hedningarna,
och lofsjunga dino Namne; 50 Den sinom Konung stor
salighet bevisar, och gör sinom smorda godt; David,
och hans säd evinnerliga.

19 En Psalm Davids, till att föresjunga. Himlarna
förtälja Guds äro, och fästet förkunnar hans
händers verk. 2 En dag säger det dem andra, och en
natt kungör det de andro. 3 Intet mål eller tal är, der
man deras röst icke hörer. 4 Deras snöre går ut i all
land, och deras tal intill verldenes ändar; han hafver
gjort solene ena hyddo i dem; 5 Och hon går ut såsom
en brudgumme utu sinom kammar, och fröjdar sig
såsom en hjelte till att löpa vägen. 6 Hon går upp vid
himmelens ända, och löper omkring åter till samma
ändan; och intet blifver för hennes hetta förskyldt. 7
Herrans lag är utan vank, och vederqvicker själarna;
Herrans vittnesbörd är visst, och gör de enfaldiga visa.
8 Herrans befallningar äro rätta, och fröjda hjertat;
Herrans bud äro klar, och upplysa ögonen. 9 Herrans
fruktan är ren, och blifver evinnerliga; Herrans rätter äro
sanne, allesamman rättfärdige. 10 De äro kosteligare
än guld, och mycket fint guld; de äro sötare än hannog,
och hannogskaka. 11 Ock varder din tjenare igenom
dem förmanad; och den dem håller, han hafver stor lön.
12 Ho kan märka huru ofta han bryter? Förlåt mig mina
hemliga brister. 13 Bevara ock din tjenare för de stolta,
att de icke få råda öfver mig; så blifver jag utan vank,
och oskyldig för stor missgerning. 14 Låt dig täckas
mins muns tal, och mins hjertans tankar för dig, Herre,
min tröst och min förlossare.

20 En Psalm Davids, till att föresjunga. Herren höre
dig i nödene; Jacobs Guds Namn beskydde dig.
2 Han sände dig hjelp af helgedomenom, och styrke dig
utaf Zion. 3 Han tänke uppå all din spisoffer; och din
bränneoffer vare fet. (Sela) 4 Han gifve dig hvad ditt
hjerta begärar, och fullborde all din anslag. 5 Vi fröjde
oss, att du oss hjelper; och i vår Guds Namn rese vi
baneret upp; Herren fullborde alla dina böner. 6 Nu
märker jag, att Herren hjelper sin smorda, och hörer
honom i sinom helga himmel; hans högra hand hjelper
väldeliga. 7 De andre förlåta sig på vagnar och hästar;
men vi tänke på Herrans vår Guds Namn. 8 De äro
nederstötte och fallne; men vi stå upprätte. 9 Hjelp,
Herre; Konungen höre oss, när vi rope.

21 En Psalm Davids, till att föresjunga. Herre,
Konungen fröjdar sig i dine kraft; och huru ganska
glad är han af dine hjelp! 2 Du gifver honom hans
hjertas önskan, och förvägrar intet hvad hans mun
beder. (Sela) 3 Ty du öfverskuddar honom med god
välsignelse; du sätter ena gyldene krono uppå hans
hufvud. 4 Han beder dig om lif; så gifver du honom ett
långt lif, alltid och evinnerliga. 5 Han hafver stora äro af
dine hjelp; du lägger lof och prydelse uppå honom. 6
Ty du sätter honom till en välsignelse evinnerliga; du
fröjdar honom med dins anletes fröjd. 7 Ty Konungen
hoppas uppå Herran, och skall igenom dens Högstas
godhet fast blifva. 8 Din hand skall finna alla dina
fiendar; din högra hand skall finna dem som dig hata. 9
Du skall göra dem såsom en glödande ugn, när du
dertill ser; Herren skall uppsluka dem i sine vrede;
elden skall uppfräta dem. 10 Deras frukt skall du förgöra
utaf jordene, och deras säd ifrå menniskors barn. 11
Ty de tänkte att göra dig ondt, och togo de råd före,
som de icke fullborda kunde. 12 Ty du skall göra dem
till skuldror; med dina strängar skall du emot deras
anlete skjuta. 13 Herre, upphöj dig i dine kraft; så vilje
vi sjunga och lofva dina magt.

22 En Psalm Davids, till att föresjunga, om hindena
som bittida jagad varder. Min Gud, min Gud, hvi
hafver du öfvergifvit mig? Jag ryter; men min hjelp är
fjerran. 2 Min Gud, om dagen ropar jag, så svarar
du intet; och om nattena tiger jag ock intet. 3 Men
du äst helig, du som bor ibland Israels lof. 4 Våre
fäder hoppades uppå dig; och då de hoppades, halp
du dem ut. 5 Till dig ropade de, och vordo hulpne; de
hoppades på dig, och vordo icke till skam. 6 Men jag
är en matk, och icke menniska; menniskors gabberi,
och folks föraktelse. 7 Alle de som mig se, bespotta
mig, gapa upp med munnen, och rista hufvudet: 8 Han
klage det Herranom; han hjelpe honom ut, och undsätte
honom, om han hafver lust till honom. 9 Ty du hafver
dragit mig utu mitt moderlif; och vast min tröst, då jag
än vid mine moders bröst låg. 10 På dig är jag kastad
utaf moderlifvet; du äst min Gud, allt ifrå mine moders
lif. 11 Var icke långt ifrå mig; ty ångest är hardt när; ty
här är ingen hjelpare. 12 Store stutar hafva belagt mig;
fete oxar hafva omhvärft mig. 13 De uppgapa med sin
mun emot mig, såsom ett glupande och rytande lejon.
14 Jag är utgjuten såsom vatten; all min ben hafva
skiljts åt; mitt hjerta i mitt lif är såsom ett smält vax. 15
Mina krafter äro borttorkade, såsom ett stycke af en
potto; och min tunga lådar vid min gom, och du lägger
mig uti dödsens stoft. 16 Ty hundar hafva kringhvärft

mig, och de ondas rote hafver ställt sig omkring mig;
mina händer och fötter hafva de genomborrat. 17 Jag
måtte tälja all min ben; men de skåda och se sin lust på
mig. 18 De byta min kläder emellan sig, och kasta lott
om min klädnad. 19 Men du, Herre, var icke fjerran; min
starkhet, skynda dig till att hjelpa mig. 20 Fria mina själ
ifrå svärdet, mina ensamma ifrå hundarna. 21 Hjelp mig
utu lejonens mun, och fria mig ifrån enhörningarna. 22
Jag vill predika ditt Namn minom brödrom; jag vill prisa
dig i församlingene. 23 Lofver Herran, I som frukten
honom; honom äre all Jacobs säd, och honom vörde all
Israels säd. 24 Ty han hafver icke föraktat eller försmått
dens fattiga eländhet; och icke förskylt sitt ansigte för
honom; och då han ropade till honom, hörde han det.
25 Dig vill jag prisa, uti den stora församlingene; jag vill
betala mitt löfte inför dem som frukta honom. 26 De
elände skola äta, att de mätte varda; och de som efter
Herran fråga, skola prisa honom; edart hjerta skall lefva
evinnerliga. 27 Tänke derpå alla verldenes ändar, och
omvände sig till Herran; och alla Hedningars slägter
tillbedje för honom. 28 Herren hafver ett rike, och han
råder ibland Hedningarna. 29 Alle fete på jordene skola
äta, och tillbedja; för honom skola knäböja alle de som
i stoft ligga, och de der med bekymmer lefva. 30 Han
skall få ena säd, den honom tjenar; om Herran skall
man förkunna intill barnabarn. 31 De skola, komma och
predika hans rättfärdighet de folke, som födas skall, att
han det gör.

23 En Psalm Davids. Herren är min herde, mig skall
intet fattas. 2 Han föder mig på en grön äng, och
förer mig till friskt vatten. 3 Han vederqvicker mina själ;
han förer mig in på rätta vägen, för sitt Namns skull. 4
Och om jag än vandrade i enom mörkom dal, fruktade
jag intet ondt; ty du äst när mig; din käpp och staf trösta
mig. 5 Du bereder till mig ett bord emot mins fiendar;
du smörjer mitt hufvud med oljo, och inskänker fullt
för mig. 6 Godhet och barmhertighet skola följa mig i
alla mina lifsdagar; och jag skall blifva i Herrans hus
evinnerliga.

24 En Psalm Davids. Jorden är Herrans, och hvad
deruti är; jordenes krets, och hvad derpå bor.
2 Ty han hafver grundat henne på hafvena, och på
floderna beredt henne. 3 Ho skall gå uppå Herrans
berg? Och ho kan stå uti hans helga rum? 4 Den
oskyldiga händer hafver, och renhjertad är; den ej lust
hafver till lösaktiga läro, och svär icke falskeliga; 5 Han
skall undfå välsignelse af Herranom, och rättfärdighet
af sins helsos Gud. 6 Detta är den slägt, som efter
honom frågar, den ditt ansigte, Jacob, söker. (Sela)
7 Görer portarna vida, och dörrarna i verldene höga,
att ärones Konung må draga derin. 8 Hvilken är den
samme ärones Konung? Det är Herren, stark och
mägtig, Herren mägtig i strid. 9 Görer portarna vida,
och dörrarna i verldene höga, att ärones Konung må
draga derin. 10 Hvilken är den samme ärones Konung?
Det är Herren Zebaoth; han är ärones Konung. (Sela)

25 En Psalm Davids. Efter dig, Herre, längtar jag.
2 Min Gud, Jag hoppas uppå dig; låt mig icke
komma på skam, att mine ovänner icke skola glädja
sig öfver mig. 3 Ty ingen kommer på skam, den dig
förbidar; men de löse föraktare komma på skam. 4
Herre, visa mig dina vägar, och lär mig dina stigar.
5 Led mig i dine sanning, och lär mig; ty du äst den
Gud, som mig hjelper; dagliga förbidar jag dig. 6 Tänk
Herre, på dina barmhertighet, och uppå dina godhet,
den af verldenes begynnelse varit hafver. 7 Tänk icke
uppå mins ungdoms synder, och min öfverträdelse;
men tänk uppå mig, efter dina barmhertighet, för dina
godhets skull, Herre. 8 Herren är god och from; derföre
undervisar han syndarena på vägenom. 9 Han leder
de elända rätt, och lärer de elända sin väg. 10 Alle
Herrans vägar äro godhet och sanning, dem som hans
förbund och vittnesbörd hålla. 11 För ditt Namns skull,
Herre, var mine missgerning nådelig, den stor är. 12
Hvilken är den der fruktar Herran, han skall lära honom
den bästa vägen. 13 Hans själ skall bo i det goda, och
hans säd skall besitta landet. 14 Herrans hemlighet är
ibland dem som frukta honom; och sitt förbund låter
han dem få veta. 15 Mine ögon se alltid till Herran; ty
han skall taga min fot utu nätet. 16 Vänd dig till mig,
och var mig nådelig; ty jag är ensam och elände. 17
Mins hjertans ångest är stor; för mig utu mine nöd. 18
Se uppå min jämmer och eländhet, och förlåt mig alla
mina synder. 19 Se deruppå, att mine fiender så månge
äro, och hata mig med orätt. 20 Bevara min själ, och
fräls mig; låt mig icke komma på skam, ty jag förtröstar
uppå dig. 21 Fromhet och rätthet, bevare mig; ty jag
förbidar dig. 22 Gud löse Israel utaf allo sine nöd.

26 En Psalm Davids. Herre, skaffa mig rätt; ty jag
är oskyldig. Jag hoppas på Herran; derföre skall
jag icke falla. 2 Pröfva mig, Herre, och försök mig;
ransaka mina njurar och mitt hjerta. 3 Ty din godhet
är för min ögon, och jag vandrar i dine sanning. 4
Jag sitter icke när de fåfänga, menniskor, och hafver
icke omgängelse med de falska. 5 Jag hatar de ondas
församling, och sitter icke när de ogudaktiga. 6 Jag tvår
mina händer med oskyldighet, och håller mig, Herre,
intill ditt altare; 7 Der man hörer tacksägelses röst, och
der man predikar all din under. 8 Herre, jag hafver
dins hus boning kär, och det rum der din ära bor. 9
Ryck icke mina själ bort med syndarena, eller mitt lif
med de blodgiruga; 10 Hvilke omgå med arga list, och
taga gerna gåfvor. 11 Men jag vandrar oskyldeliga;

förlös mig, och var mig nådelig. 12 Min fot går rätt; i
församlingene vill jag lofva dig, Herre.

27 En Psalm Davids. Herren är mitt ljus och min
helsa; för hvem skall jag frukta mig? Herren
är mins lifs kraft; för hvem skulle jag grufva mig? 2
Derföre, om de onde mine motståndare och fiender till
mig vilja, till att fräta mitt kött, måste de stöta sig och
falla. 3 Om än en här lade sig emot mig, så fruktade
sig ändå mitt hjerta intet; om en strid hofve sig upp
emot mig, så förlåter jag mig uppå honom. 4 Ett beder
jag af Herranom, det hade jag gerna; att jag i Herrans
hus blifva må i alla mina lifsdagar, till att skåda den
sköna Herrans Gudstjenst, och besöka hans tempel. 5
Ty han öfvertäcker mig i sine hyddo i ondom tid; han
förgömmer mig hemliga i sitt tjäll, och upphöjer mig på
ene klippo; 6 Och skall nu upphöja mitt hufvud öfver
mina fiendar, som omkring mig äro; så vill jag i hans
hyddo lof offra; jag vill sjunga och lofsäga Herranom. 7
Herre, hör mina röst, när jag ropar; var mig nådelig, och
hör mig. 8 Mitt hjerta håller dig ditt ord före: I skolen
söka mitt ansigte; derföre söker jag ock, Herre, ditt
ansigte. 9 Fördölj icke ditt ansigte för mig, och bortdrif
icke din tjenare i vredene; ty du äst min hjelp; öfvergif
mig icke, och drag icke handena ifrå mig, Gud, min
salighet. 10 Ty min fader och min moder öfvergifva mig;
men Herren upptager mig. 11 Herre, visa mig din väg,
och led mig på den rätta stigen, för mina fiendars skull.
12 Gif mig icke uti mina fiendars vilja; ty falsk vittne stå
emot mig, och göra mig orätt skamlöst. 13 Men jag tror
dock, att jag se skall Herrans goda, uti de lefvandes
lande. 14 Förbida Herran; var tröst och oförfärad, och
förbida Herran.

28 En Psalm Davids. När jag ropar till dig, Herre,
min tröst, så tig mig icke; på det, när du tiger,
jag icke varder dem lik, som i kulona fara. 2 Hör mine
böns röst, när jag ropar till dig; när jag upplyfter mina
händer till din helga chor. 3 Drag mig icke bort ibland de
ogudaktiga, och ibland de ogerningsmän, som vänliga
tala med sin nästa, och hafva ondt i hjertat. 4 Gif
dem efter sina gerningar, och efter sitt onda väsende;
gif dem efter sina händers verk; betala dem det de
förtjent hafva. 5 Ty de vilja icke akta uppå Herrans
gerningar, eller uppå hans händers verk; derföre skall
han nederslå, och icke uppbygga dem. 6 Lofvad vare
Herran; ty han hafver hört mine böns röst. 7 Herren är
min starkhet, och min sköld; uppå honom hoppades
mitt hjerta, och mig är hulpet; och mitt hjerta är gladt,
och jag vill tacka honom med mine viso. 8 Herren är
deras starkhet; han är den starke, som sin smorda
hjelper. 9 Hjelp ditt folk, och välsigna ditt arf, och föd
dem, och upphöj dem till evig tid.

29 En Psalm Davids. Bärer fram Herranom, I väldige;
bärer fram Herranom äro och starkhet. 2 Bärer
fram Herranom hans Namns äro; tillbedjer Herran i
heligo prydning. 3 Herrans röst går på vattnen; ärones
Gud dundrar; Herren på stor vatten. 4 Herrans röst
går med magt; Herrans röst går härliga. 5 Herrans
röst sönderbryter cedrer; Herren sönderbryter cedrer
i Libanon; 6 Och låter dem springa såsom en kalf;
Libanon och Sirion, såsom en ung enhörning. 7 Herrans
röst afhugger såsom en eldslåge. 8 Herrans röst berörer
öknena; Herrans röst berörer öknena Kades. 9 Herrans
röst berörer hinderna, och blottar skogarna; och i hans
tempel skall hvar och en säga honom äro. 10 Herren
sitter till att göra ena flod, och Herren blifver en Konung
i evighet. 11 Herren skall gifva sino folke kraft; Herren
skall välsigna sitt folk med frid.

30 En Psalm, till att sjunga om Davids hus vigning.
Jag prisar dig, Herre: ty du hafver upphöjt mig,
och låter icke mina fiendar glädja sig öfver mig. 2 Herre
min Gud, då jag ropade till dig, gjorde du mig helbregda.
3 Herre, du hafver fört mina själ utu helvetet; du hafver
behållit mig lefvande, der de i helvetet foro. **(Sheol h7585)**
4 I Helige, lofsjunger Herranom, och tacker i hans helga
högtid. 5 Ty hans vrede varar ett ögnablick, och han
hafver lust till lif; om aftonen varar gråten, men om
morgonen glädjen. 6 Men jag sade, då mig väl gick:
Jag skall aldrig omkull ligga. 7 Ty du, Herre, hafver
igenom din goda vilja gjort mitt berg starkt; men då
du bortdolde ditt ansigte, förskräcktes jag. 8 Jag vill,
Herre, ropa till dig; Herran vill jag bedja. 9 Hvad nytta
är i mitt blod, när jag död är? Månn ock stoftet tacka
dig, och förkunna dina trohet? 10 Hör, Herre, och var
mig nådelig; Herre, var min hjelpare. 11 Du hafver
förvandlat mig min klagan uti fröjd; du hafver afklädt
mig min säck, och omgjordat mig med glädje; 12 På det
min ära skall lofsjunga dig, och icke tyst varda. Herre,
min Gud, jag vill dig tacka i evighet.

31 En Psalm Davids, till att föresjunga. Herre, uppå
dig förtröstar jag, låt mig aldrig på skam komma;
fräls mig genom dina rättfärdighet. 2 Böj din öron till
mig, hasteliga hjelp mig; var mig en stark klippa och en
borg, att du hjelper mig. 3 Ty du äst min klippa och
min borg; att du dock för ditt Namns skull mig leda och
föra ville; 4 Att du ville draga mig utu nätet, som de
för mig ställt hafva; ty du äst min starkhet. 5 Uti dina
händer befaller jag min anda; du hafver mig förlöst,
Herre, du trofaste Gud. 6 Jag hatar dem som hålla
uppå lösaktiga läro; men jag hoppas till Herran. 7 Jag
fröjdar mig, och är glad öfver dina godhet; att du anser
mitt elände, och känner mina själ i nödene. 8 Och du
öfvergifver mig icke uti fiendans händer; du sätter mina
fötter uppå vidt rum. 9 Herre, var mig nådelig, ty mig är

ångest; mitt ansigte är förfallet för sorgs skull, dertill
min själ och min buk. 10 Ty mitt lefvande är förtärdt
vordet af bedröfvelse, och mine år af suckande; min
kraft är igenom mina missgerning förfallen, och min
ben äro försmäktade. 11 Det går mig så illa, att jag är
en stor försmädelse vorden minom grannom, och en
styggelse minom kändom; de som mig se på gatone,
de fly för mig. 12 Jag är förgäten af hjertat, såsom en
döder; jag är vorden såsom ett sönderslaget kärile. 13
Ty månge försmäda mig illa, så att hvar man skyr vid
mig; de rådslå med hvarannan om mig, och akta taga
mig lifvet bort. 14 Men jag, Herre, hoppas uppå dig, och
säger: Du äst min Gud. 15 Min tid står i dina händer;
hjelp mig utu mina fiendars hand, och ifrå dem som
mig förfölja. 16 Låt ditt ansigte lysa öfver din tjenare;
hjelp mig genom dina godhet. 17 Herre, låt mig icke till
skam varda, ty jag åkallar dig; de ogudaktige varde till
skam, och tystade i helvete. (Sheol h7585) 18 Tystne de
falske munnar, som tala emot den rättfärdiga hårdeliga,
högmodiga och hånliga. 19 Huru stor är din godhet, den
du dem, som dig frukta, bevarat hafver; och bevisar
dem, som trösta uppå dig, inför menniskors barn! 20
Du förgömmer dem hemliga när dig för hvars mans
trug; du förskyler dem i hyddone för de trätosamma
tungor. 21 Lofvad vare Herren, att han mig en underlig
godhet bevisat hafver, i enom fastom stad. 22 Ty jag
sade i mine häpenhet: Jag är bortdrifven ifrå dine ögon;
likväl hörde du mine böns röst, då jag till dig ropade.
23 Älsker Herran, alle hans helige. Herren bevarar de
trogna, och vedergäller dem rikeliga, som högmod
öfva. 24 Varer tröste och oförfärade, alle I, som Herran
förbiden.

32 En undervisning Davids. Säll är den, hvilkom
öfverträdelsen förlåten är, dem synden öfverskyld
är. 2 Säll är den menniska, som Herren icke tillräknar
missgerning; i hvilkens anda ingen falskhet är. 3 Ty
då jag ville förtigat, försmäktade min ben, genom min
dagliga gråt. 4 Ty din hand var dag och natt svår på
mig, så att min vätska borttorkades, såsom det om
sommaren torrt varder. (Sela) 5 Derföre bekänner jag
dig mina synd, och förskyler intet mina missgerning. Jag
sade: Jag vill bekänna för Herranom min öfverträdelse;
då förlätst du mig mine synds missgerning. (Sela) 6 För
detta skola alle helige bedja dig i rättom tid; derföre, när
store vattufloder komma, skola de intet räcka intill dem.
7 Du äst mitt beskärm, bevara mig dock för ångest;
att jag förlossad må ganska gladeliga fröjdas. (Sela)
8 Jag vill undervisa dig, och lära dig vägen, den du
vandra skall; jag skall leda dig med mine ögon. 9 Varer
icke såsom hästar och mular, som intet förstånd hafva;
hvilkom man måste lägga bett och betsel i munnen, om
de icke till dig vilja. 10 Den ogudaktige hafver många
plågor; men den som hoppas uppå Herran, honom skall
barmhertighet omfatta. 11 Fröjder eder af Herranom,
och varer glade, I rättfärdige; och berömmer eder, alle I
fromme.

33 Fröjder eder af Herranom, I rättfärdige; de fromme
skola prise honom härliga. 2 Tacker Herranom
med harpor; och lofsjunger honom på psaltare af tio
stränger. 3 Sjunger honom en ny viso; sjunger väl
på strängaspel med klingande ljud. 4 Ty Herrans ord
är sannfärdigt; och hvad han lofvar, det håller han
visserliga. 5 Han älskar rättfärdighet och dom; jorden
är full af Herrans godhet. 6 Himmelen är gjord genom
Herrans ord, och all hans här genom hans muns anda.
7 Han håller vattnet i hafvet tillsammans, såsom uti en
lägel; och lägger djupen i det fördolda. 8 All verlden
frukte Herran; honom rädes allt det som på jordene bor.
9 Ty om han säger, så sker det; om han bjuder, så är
det gjordt. 10 Herren gör Hedningarnas råd omintet,
och vänder folks tankar. 11 Men Herrans råd blifver
evinnerliga; hans hjertas tankar i evighet. 12 Saligt
är det folk, hvilkets Gud Herren är; det folk, som han
till ett arf utkorat hafver. 13 Herren skådar neder af
himmelen, och ser all menniskors barn. 14 Utaf sinom
fasta stol ser han uppå alla de som på jordene bo. 15
Han böjer allas deras hjerta; han aktar uppå alla deras
gerningar. 16 Enom Konung hjelper intet hans stora
magt; enom kämpa varder icke hulpet genom hans
stora kraft. 17 Hästar hjelpa ock intet, och deras stora
starkhet frälsar intet. 18 Si, Herrans öga ser uppå dem
som frukta honom; de som uppå hans godhet trösta;
19 Att han skall fria deras själ ifrå dödenom, och föda
dem i hårdom tid. 20 Vår själ väntar efter Herranom;
han är vår hjelp och sköld. 21 Ty vårt hjerta gläder sig
af honom, och vi hoppes på hans helga Namn. 22
Din godhet, Herre, vare öfver oss, såsom vi på dig
förtröste.

34 En Psalm Davids, då han förvandlade sitt ansigte
för Abimelech, den honom ifrå sig dref, och han
gick sin väg. Jag vill lofva Herran i allom tid; hans lof
skall alltid vara i minom mun. 2 Min själ skall berömma
sig af Herranom, att de elände skola höra det, och
glädja sig. 3 Priser med mig Herran, och låter oss
med hvarannan upphöja hans Namn. 4 Då jag sökte
Herran, svarade han mig, och frälste mig utur all min
fruktan. 5 De som uppå honom se, de varda upplyste,
och deras ansigte varder icke till skam. 6 De denne
elände ropade, hörde honom Herren; och halp honom
utur all hans nöd. 7 Herrans Ängel lägrar sig omkring
dem som frukta honom, och hjelper dem ut. 8 Smaker
och ser, huru ljuflig Herren är; säll är den som tröster
uppå honom. 9 Frukter Herran, I hans helige; ty de som

frukta honom, de hafva ingen brist. 10 De rike skola
törstige vara och hungra; men de som Herran söka,
hafva ingen brist på något godt. 11 Kommer hit, barn,
hörer mig; jag vill lära eder Herrans fruktan. 12 Hvilken
är den som ett godt lefvande begärar, och gerna goda
dagar hade? 13 Bevara dina tungo för det ondt är,
och dina läppar, att de intet bedägeri tala. 14 Låt af
det onda, och gör det goda; sök friden, och far efter
honom. 15 Herrans ögon se uppå de rättfärdiga, och
hans öron på deras ropande. 16 Men Herrans ansigte
står öfver dem som ondt göra, så att han utskrapar
deras åminnelse af jordene. 17 Då de rättfärdige ropa,
så hörer Herren; och hjelper dem utur alla deras nöd.
18 Herren är hardt när dem som ett förbråkadt hjerta
hafva; och hjelper dem som ett bedröfvadt mod hafva.
19 Den rättfärdige måste mycket lida; men Herren
hjelper honom utu thy allo. 20 Han bevarar honom
all hans ben, att icke ett sönderbrutet varder. 21 Den
ogudaktiga skall det onda dräpa; och de som hata den
rättfärdiga, de skola brottslige varda. 22 Herren förlöser
sina tjenares själar; och alle de som trösta på honom,
skola icke varda brottslige.

35 En Psalm Davids. Herre, trät med dem som med
mig träta; strid emot dem som på mig strida. 2
Tag sköld och spjut, och statt upp till att hjelpa mig.
3 Drag fram glafven, och beskydda mig emot mina
förföljare. Säg till mina själ: Jag är din hjelp. 4 Skämme
sig, och varde bespottade, alle de som efter mina själ
stå; vände tillrygga, och varde till skam, de som mig
ondt vilja; 5 Varde såsom agnar för väder, och Herrans
Ängel bortdrifve dem. 6 Deras väg varde mörk och
slipper; och Herrans Ängel förfölje dem. 7 Ty de hafva
utan sak ställt mig sin nät till förderf, och hafva utan
skuld grafvit mine själ en grop. 8 Han varde oförsedt
öfverfallen, och hans nät, som han ställt hafver, fånge
honom; och han varde deruti öfverfallen. 9 Men min själ
fröjde sig af Herranom, och vare glad af hans hjelp. 10
All min ben säge: Herre, ho är din like? du som hjelper
den elända ifrå den honom för stark är, och den elända
och fattiga ifrå sina röfvare. 11 Der träda vrång vittne
fram, och de vittna öfver mig, dess jag intet skyldig
är. 12 De göra mig ondt för godt, att min själ måste
vara, såsom hon intet godt gjort hade. 13 Men jag, när
de kranke voro, drog en säck uppå; plågade mig med
fastande, och bad träget af hjertat. 14 Jag höll mig,
såsom det hade varit min vän och broder. Jag gick
sorgse, såsom den der sörjer om sine moder. 15 Men
de glädja sig öfver min skada, och församla sig; de
halte församla sig emot mig oförsedt; de rifva, och hålla
intet upp. 16 Med dem, som skrymta och begabba
för bukens skull, bita de sina tänder tillsamman öfver
mig. 17 Herre, huru länge vill du se häruppå? Fräls
dock mina själ ifrå deras buller, och mina ensamma
ifrå de unga lejon. 18 Jag vill tacka dig uti den stora
församlingene, och ibland mycket folk vill jag prisa dig.
19 Låt dem icke glädja sig öfver mig, som mig utan skäl
fiender äro; eller begabba med ögonen, som utan skuld
hata mig. 20 Ty de akta göra skada, och söka falska
saker emot de stilla i landena; 21 Och gapa med sin
mun vidt upp emot mig, och säga: Så, så, det se vi
gerna. 22 Herre, du ser det, tig icke. Herre, var icke
långt borto ifrå mig. 23 Uppväck dig, och vaka upp
till min rätt, och till mina sak, min Gud och Herre. 24
Herre, min Gud, döm mig efter dina rättfärdighet, att de
icke skola glädja sig öfver mig. 25 Låt dem icke säga i
sin hjerta: Så, så, det ville vi. Låt dem icke säga: Vi
hafve uppsvulgit honom. 26 Skämme sig, och till blygd
varde, alle de som glädja sig öfver min ofärd. Varde
med blygd och skam iklädde de som berömma sig emot
mig. 27 Berömme och glädje sig de som mig unna, att
jag behåller rätt; och alltid säge: Lofvad vare Herren
högeliga, den sinom tjenare godt vill. 28 Och min tunga
skall tala om dine rättfärdighet, och prisa dig dagliga.

36 En Psalm Davids, Herrans tjenares, till att
föresjunga. Jag säger i sanningene, att de
ogudaktige arge skalkar äro; ty när dem är ingen
Gudsfruktan. 2 De rosa hvarannan inbördes, att de
måga främja sina onda saker, och skämma andra. 3
All deras lära är skadelig och lögn; de låta ock intet
undervisa sig, att de måtte något godt göra; 4 Utan de
tänka till skada på deras säng; och stå faste på den
onda vägen, och sky för intet ondt. 5 Herre, din godhet
räcker så vidt som himmelen är, och din sanning så
vidt som skyarna gå. 6 Din rättfärdighet står såsom
Guds berg, och dine rätter såsom stor djup. Herre, du
hjelper både menniskom och fänad. 7 Huru dyr är din
godhet, Gud, att menniskors barn tröst hafva under
dina vingars skugga! 8 De varda druckne utaf dins hus
rika håfvor, och du skänker dem med vällust, såsom
med enom ström. 9 Ty när dig är en lefvandes källa,
och i dino ljuse se vi ljus. 10 Utbred dina godhet öfver
dem som känna dig, och dina rättfärdighet öfver de
fromma. 11 Låt mig icke undertrampad varda af de
stolta, och de ogudaktigas hand omstörte mig icke;
12 Utan låt de ogerningsmän der falla, att de måga
bortdrifne varda, och icke bestå kunna.

37 En Psalm Davids. Harmas icke öfver de onda; var
icke nitisk öfver de ogerningsmän. 2 Ty såsom
gräs varda de snart afhuggne, och såsom gröna örter
skola de förvissna. 3 Haf hopp till Herran, och gör
det godt är; blif i landet, och föd dig redeliga. 4 Haf
dina lust i Herranom; han skall gifva dig hvad ditt
hjerta önskar. 5 Befalla Herranom din väg, och hoppas

uppå honom; han skall väl görat; 6 Och skall frambära
dina rättfärdighet såsom ett ljus, och din rätt såsom
en middag. 7 Förbida Herran, och vänt efter honom.
Harmas icke öfver den, hvilkom all ting, efter hans
vilja, lyckosamliga framgå. 8 Håll tillbaka af vrede, och
öfvergif grymhet; blif icke vred, så att du ock illa gör. 9
Ty de onda skola utrotade varda; men de, som vänta
efter Herran, skola ärfva landet. 10 Det är ännu en liten
tid, så är den ogudaktige intet mer; och när du efter
hans rum ser, skall han borto vara. 11 Men de elände
skola ärfva landet, och lust hafva i storom frid. 12 Den
ogudaktige trugar den rättfärdiga, och biter sina tänder
tillsamman öfver honom. 13 Men Herren ler åt honom;
ty han ser att hans dag kommer. 14 De ogudaktige
draga ut svärdet, och bända sin båga, att de skola
fälla den elända och fattiga, och slagta de fromma. 15
Men deras svärd skall gå in i deras hjerta, och deras
båge skall sönderbrista. 16 Det litsla, som en rättfärdig
hafver, är bättre än många ogudaktigas stora håfvor. 17
Ty de ogudaktigas arm skall sönderbrytas; men Herren
håller de rättfärdiga vid magt. 18 Herren känner de
frommas dagar, och deras gods skall blifva evinnerliga.
19 De skola icke på skam komma i den onda tiden,
och i hårdom årom skola de nog hafva. 20 Ty de
ogudaktige skola förgås; och Herrans fiender, om de än
vore såsom en kostelig äng, skola de likväl försvinna,
såsom en rök försvinner. 21 Den ogudaktige borgar,
och betalar intet; men den rättfärdige är barmhertig
och mild. 22 Ty hans välsignade ärfva landet; men
hans förbannade varda utrotade. 23 Af Herranom
varder sådana mans gång främjad, och han hafver
lust till hans väg. 24 Om han faller, varder han ej
bortkastad; ty Herren håller honom vid handen. 25 Jag
hafver ung varit, och är gammal vorden, och hafver
ännu aldrig sett den rättfärdiga förlåten, eller hans säd
efter bröd gå. 26 Han är alltid barmhertig, och lånar
gerna; och hans säd skall välsignad varda. 27 Låt af
det onda, och gör det goda, och blif i evig tid. 28 Ty
Herren älskar rätten, och öfvergifver icke sina heliga;
evinnerliga varda de bevarade; men de ogudaktigas
säd skall utrotad varda. 29 De rättfärdige ärfva landet,
och blifva derinne evinnerliga. 30 Dens rättfärdigas
mun talar vishet, och hans tunga lärer rätten. 31 Hans
Guds lag är i hans hjerta; hans steg slinta icke. 32
Den ogudaktige vaktar uppå den rättfärdiga, och aktar
dräpa honom. 33 Men Herren låter honom icke uti
hans händer, och fördömer honom icke, då han dömd
varder. 34 Förbida Herran, och håll hans väg, så skall
han upphöja dig, så att du skall ärfva landet. Du skall
se, att de ogudaktige utrotade varda. 35 Jag hafver
sett en ogudaktig, den var fast väldig, och utbredde
sig, och grönskades såsom ett laurbärsträ. 36 Då man
gick der framom, si, så var han borto; jag frågade efter
honom, då vardt han ingenstäds funnen. 37 Blif from,
och håll dig rätt; ty slikom skall det på sistone väl gå. 38
Men de öfverträdare skola tillsammans förgås, och de
ogudaktige på sistone utrotade varda. 39 Men Herren
hjelper de rättfärdiga; han är deras starkhet i nöd; 40
Och Herren skall vara dem biståndig, och hjelpa dem;
han skall undsätta dem ifrå de ogudaktiga, och frälsa
dem; ty de trösta uppå honom.

38 En Psalm Davids, till åminnelse. Herre, straffa
mig icke i dine vrede, och näps mig icke i dine
grymhet. 2 Ty din skott äro fastnad i mig, och din hand
trycker mig. 3 Det är intet helbregda på min kropp, för
ditt hots skull; och ingen frid är i minom benom, för
mina synders skull. 4 Ty mina synder gå öfver mitt
hufvud; såsom en tung börda äro de mig för svåra
vordna. 5 Min sår lukta och ruttna, för min galenskaps
skull. 6 Jag går krokot och mycket luto; hela dagen går
jag sorgse. 7 Ty mina länder borttorkas med allo, och
intet helbregda är på minom kropp. 8 Jag är allt för
mycket förkrossad och sönderslagen; jag ryter för mins
hjertas oros skull. 9 Herre, för dig är allt mitt begär; och
min suckan är dig intet fördold. 10 Mitt hjerta bäfvar;
min kraft hafver mig förlåtit, och mins ögons ljus är icke
när mig. 11 Mine vänner och fränder stå gent mot mig,
och se mina plågo, och mine näste träda fast fjerran.
12 Och de der efter mina själ stå, de gildra för mig;
och de som mig ondt vilja, rådslå huru de skada göra
måga, och gå om med all list. 13 Men jag måste vara
såsom en döfver, och höra intet; och såsom en dumbe,
den sin mun intet upplåter; 14 Och måste vara såsom
en den der intet hörer, och den der ingen gensvar i
sinom mun hafver. 15 Men jag bidar, Herre, efter dig;
du, Herre min Gud, varder mig hörandes. 16 Ty jag
tänker, att de ju icke skola glädjas öfver mig; om min
fot stapplade, skulle de högeligen berömma sig öfver
mig. 17 Ty jag är gjord till att lida, och min värk är alltid
för mig. 18 Ty jag gör mina missgerning kunnoga, och
sörjer för mina synd. 19 Men mine fiender lefva, och
äro mägtige; de mig utan skuld hata, äro store. 20 Och
de mig ondt göra för godt, sätta sig emot mig; derföre,
att jag far efter det godt är. 21 Förlåt mig icke, Herre;
min Gud, var icke långt ifrå mig. 22 Skynda dig till att
göra mig bistånd, Herre, min hjelp.

39 En Psalm Davids, till att föresjunga för Jeduthun.
Jag hafver satt mig före, jag vill taga mig vara,
att jag icke syndar med mine tungo; jag vill hålla min
mun tillbaka såsom med bett; efter jag så måste se
den ogudaktiga för mig. 2 Jag är tystnad och stilla
vorden, och tiger om glädjena; och måste fräta mina
sorg i mig. 3 Mitt hjerta är brinnande i mig, och när jag
tänker deruppå, varder jag upptänd; jag talar med mine
tungo. 4 Men, Herre, lär mig dock, att det måste få en

ända med mig, och mitt lif ett mål hafva, och jag hädan
måste. 5 Si, mine dagar äro en tvärhand för dig, och
mitt lif är såsom intet för dig. Huru platt intet äro alla
menniskor, de dock så säkre lefva. (Sela) 6 De gå bort
såsom en skugge, och göra sig mycken onyttig oro;
de samka tillhopa, och veta icke ho det få skall. 7 Nu,
Herre, vid hvad skall jag trösta mig? Uppå dig hoppas
jag. 8 Fräls mig ifrån alla mina synder, och låt mig icke
dem galnom till spott varda. 9 Jag vill tiga, och icke
upplåta min mun; du skall väl görat. 10 Vänd dina plågo
ifrå mig; ty jag är försmäktad för dine hands straff. 11
När du en tuktar för syndenes skull, så varder hans
fägring förtärd såsom af mal. Ack! huru platt intet äro
dock alla menniskor. (Sela) 12 Hör mina bön, Herre,
och förnim mitt ropande, och tig icke öfver mina tårar;
ty jag är en främling för dig, och en gäst såsom alle
mine fäder. 13 Håll upp af mig, att jag vederqvicker
mig, förr än jag bortfar, och är icke mer här.

40 En Psalm Davids, till att föresjunga. Jag förbidde
Herran; och han böjde sig till mig, och hörde mitt
rop; 2 Och drog mig utu den grufveliga kulone, och utu
träcken; och satte mina fötter uppå ett hälleberg, så att
jag visst gå kan; 3 Och hafver gifvit mig en ny viso i
munnen till att lofva vår Gud. Det skola månge se, och
frukta Herran, och hoppas uppå honom. 4 Säll är den
som sitt hopp sätter till Herran, och icke vänder sig till
de högfärdiga, och de der med lögn umgå. 5 Herre,
min Gud, stor äro din under, och dine tankar som du
på oss bevisar; dig är ingen ting lik. Jag vill förkunna
dem, och deraf säga, ändock de stå icke till att räkna.
6 Offer och spisoffer behaga dig intet; men öronen
hafver du öppnat mig. Du vill hvarken bränneoffer eller
syndoffer. 7 Då sade jag: Si, jag kommer; i bokene är
skrifvet om mig. 8 Din vilja, min Gud, gör jag gerna;
och din lag hafver jag i mitt hjerta. 9 Jag vill predika
rättfärdigheten uti den stora församlingen. Si, jag vill
icke låta stoppa mig munnen till; Herre, du vetst det. 10
Dina rättfärdighet fördöljer jag icke i mitt hjerta; om dina
sanning och om dina salighet talar jag. Jag fördöljer
icke dina godhet och trohet, uti den stora församlingen.
11 Men, Herre, vänd dock icke dina barmhertighet ifrå
mig; låt dina godhet och trohet bevara mig alltid. 12
Ty mig är ondt uppåkommet, der intet tal på är; mina
synder hafva tagit mig fatt, så att jag icke se kan; de
äro flera än håren på mitt hufvud, och mitt hjerta hafver
öfvergifvit mig. 13 Låt det täckas, dig, Herre, att du
undsätter mig; skynda dig, Herre, till att hjelpa mig. 14
Skämme sig, och på skam komme, alle de som efter
mina själ stå, att de skola förgöra henne; falle tillrygga,
och komme på skam de mig ondt unna. 15 Förskräcke
sig uti sine skam de som öfver mig ropa: Så, så. 16
Fröjde sig och vare glade i dig, alle de som fråga efter
dig; och de som dina salighet älska, säga alltid: Herren
vare högeliga lofvad. 17 Ty jag är fattig och elände,
men Herren sörjer för mig. Du äst min hjelpare och
förlossare; min Gud, förtöfva icke.

41 En Psalm Davids, till att föresjunga. Säll är den,
som låter sig vårda; om den fattiga; honom skall
Herren hjelpa i den onda tiden. 2 Herren skall bevara
honom, och hålla honom i lifve, och låta honom gå väl
på jordene, och icke gifva honom uti hans fiendars vilja.
3 Herren skall vederqvicka honom på hans sotesäng;
du hjelper honom ifrån alla hans krankhet. 4 Jag sade:
Herre, var mig nådelig; hela mina själ, ty jag hafver
syndat emot dig. 5 Mine ovänner talade ondt emot mig:
När kan han dö, och hans namn förgås? 6 De komma
till att skåda, och menat dock intet af hjertat; utan söka
något, det de lasta måga, gå bort och förat ut. 7 Alle
de som mig hata, tassla tillhopa emot mig, och tänka
ondt öfver mig. 8 De hafva beslutit ett skalkastycke
öfver mig: När han ligger, skall han intet uppstå igen. 9
Och min vän, den jag mig betrodde, den mitt bröd åt,
trampade mig under fötterna. 10 Men du, Herre, var mig
nådelig, och hjelp mig upp, så vill jag vedergälla dem.
11 Derpå märker jag, att du ett behag till mig hafver, att
min fiende icke skall glädja sig öfver mig. 12 Men mig
uppehåller du för mina fromhets skull, och ställer mig
inför ditt ansigte evinnerliga. 13 Lofvad vare Herren,
Israels Gud, ifrån nu, allt intill evighet. Amen, Amen.

42 En undervisning, Korah barnas, till att föresjunga.
Såsom hjorten ropar efter friskt vatten, så ropar
min själ, Gud, till dig. 2 Min själ törster efter Gud, efter
den lefvande Gud. När skall jag dertill komma, att jag
måtte se Guds ansigte? 3 Mine tårar äro min spis
dag och natt, då man dagliga till mig säger: Hvar är
nu din Gud? 4 När jag nu derpå tänker, så utgjuter
jag mitt hjerta vid mig sjelfvan; ty jag ville gerna gå
med hopenom, och med dem vandra till Guds hus;
med glädje och tacksägelse ibland hopen som högtid
hålla. 5 Hvad bedröfvar du dig, min själ, och äst så
orolig i mig? Hoppas uppå Gud; ty jag skall ännu tacka
honom, att han hjelper mig med sitt ansigte. 6 Min
Gud, bedröfvad är min själ i mig; derföre tänker jag på
dig, i det land vid Jordan, och Hermonim, på de litsla
bergena. 7 Dine floder fräsa fast, så att ett djup brusar
här, och ett djup der; alle dine vattuvågor och böljor
utöfver mig. 8 Om dagen hafver Herren utlofvat sina
godhet, och om nattene sjunger jag honom, och beder
till mins lifs Gud. 9 Jag säger till Gud, min klippa: Hvi
hafver du förgätit mig? Hvi måste jag gå så sorgse, när
min fiende mig tränger? 10 Det är såsom ett mord i
mina ben, att mine fiender skämma mig; då de dagliga
till mig säga: Hvar är nu din Gud? 11 Hvad bedröfvar du

dig, min själ, och äst så orolig i mig? Hoppas uppå Gud;
ty jag skall ännu tacka honom, att han mitt ansigtes
hjelp och min Gud är.

43 Döm mig, Gud, och uträtta min sak emot det
oheliga folk; och fräls mig ifrå de falska och
onda menniskor. **2** Ty du äst, Gud, min starkhet; hvi
bortdrifver du mig? Hvi låter du mig gå så sorgse,
då min fiende tränger mig? **3** Sänd ditt ljus och dina
sanning, att de leda mig, och föra mig till ditt helga
berg, och till dina boning; **4** Att jag ingår till Guds altare,
till Gud, som min glädje och fröjd är, och tackar dig,
Gud, på harpo, min Gud. **5** Hvad bedröfvar du dig, min
själ, och äst så orolig i mig? Hoppas uppå Gud; ty jag
skall ännu tacka honom, att han mitt ansigtes hjelp och
min Gud är.

44 En undervisning Korah barnas, till att föresjunga.
Gud, vi hafve med våra öron hört, våre fäder
hafva det förtäljt oss, hvad du i deras dagar gjort
hafver fordom. **2** Du hafver med dine hand fördrifvit
Hedningarna; men dem hafver du insatt. Du hafver
förderfvat folken; men dem hafver du utvidgat. **3** Ty de
hafva icke intagit landet genom sitt svärd, och deras
arm halp dem intet; utan din högra hand, din arm och
ditt ansigtes ljus; ty du hade ett behag till dem. **4**
Gud, du äst den samme min Konung, som Jacob hjelp
tillsäger. **5** Igenom dig skole vi nederslå våra fiendar. I
ditt Namn vilje vi undertrampa dem som sig emot oss
sätta. **6** Ty Jag förlåter mig icke uppå min båga, och
mitt svärd kan intet hjelpa mig; **7** Utan du hjelper oss
ifrå våra fiendar, och gör dem till skam, som hata oss.
8 Vi vilje dagliga berömma oss af Gudi, och tacka dino
Namne evinnerliga. (Sela) **9** Hvi bortdrifver du då nu
oss, och låter oss till skam varda; och drager icke ut i
vårom här? **10** Du låter oss fly för våra fiendar, att de,
som oss hata, skola beröfva oss. **11** Du låter uppäta
oss såsom får, och förströr oss ibland Hedningarna. **12**
Du säljer ditt folk förgäfves, och tager der intet före.
13 Du gör oss till smälek vårom grannom; till spott
och hån dem som omkring oss äro. **14** Du gör oss till
ett ordspråk ibland Hedningarna, och att folken rista
hufvudet öfver oss. **15** Dagliga är min smälek för mig,
och mitt ansigte är fullt med skam; **16** Att jag måste
de försmädare och lastare höra, och fienderna och de
hämndgiruga se. **17** Allt detta är öfver oss kommet,
och vi hafve dock intet förgätit dig, eller otroliga i ditt
förbund handlat. **18** Vårt hjerta är icke affallet, eller
vår gång viken ifrå din väg; **19** Att du så sönderslår
oss ibland drakar, och öfvertäcker oss med mörker. **20**
Om vi vår Guds Namn förgätit hade, och våra händer
upplyft till en främmande Gud; **21** Det kunde Gud väl
finna. Nu känner han ju vår hjertans grund. **22** Ty vi
varde ju dagliga för dina skull dräpne, och äro räknade
såsom slagtefår. **23** Uppväck dig, Herre; hvi sofver
du? Vaka upp, och bortdrif oss icke med allo. **24** Hvi
fördöljer du ditt ansigte; och förgäter vårt elände och
tvång? **25** Ty vår själ är nederböjd till jordena; vår buk
låder vid jordena. **26** Statt upp, hjelp oss, och förlös
oss, för dina godhets skull.

45 En brudvisa och undervisning, Korah barnas, om
rosena, till att föresjunga. Mitt hjerta diktar en
skön viso, jag vill sjunga om en Konung; min tunga
är en god skrifvares penne. **2** Du äst den dägeligaste
ibland menniskors barn. Täckelige äro dine läppar;
derföre välsignar dig Gud evinnerliga. **3** Bind ditt
svärd vid din sido, du hjelte; och pryd dig härliga. **4**
Lyckosamliga gånge dig i dinom skrud; drag fram för
sanningenes skull, och till att behålla de elända vid
rätt; så skall din högra hand bevisa under. **5** Skarp äro
din skott; så att folken för dig skola nederfalla, midt
ibland Konungens fiendar. **6** Gud, din stol blifver alltid
och i evighet; dins rikes spira är en rättvis spira. **7** Du
älskar rättfärdigheten, och hatar ogudaktigt väsende;
derföre hafver Gud, din Gud, smort dig med glädjenes
oljo, mer än dina medbröder. **8** Dina kläder äro klart
myrrham, aloe och kezia; när du i dine sköna härlighet
utu de elphenbenspalats utgår. **9** Uti dinom skrud gå
Konungadöttrar. Bruden står på dine högra hand, uti
klart kosteligit guld. **10** Hör dotter, se uppå, och böj
dina öron; förgät ditt folk, och dins faders hus; **11** Så
skall Konungen få lust till dina dägelighet; ty han är din
Herre, och du skall tillbedja honom. **12** Dottren Tyrus
skall vara der med skänker; de rike i folkena skola
bedja inför dig. **13** Konungens dotter är ganska härlig
invärtes; hon är klädd i gyldene stycke. **14** Man förer
henne uti stickad kläder in till Konungen; och hennes
leksystrar, jungfrurna, som efter henne gå, förer man till
dig. **15** Man förer dem med glädje och gamman, och
de gå in i Konungens palats. **16** Uti dina fäders stad
skall du söner få; dem skall du sätta till Förstar i hela
verldene. **17** Jag skall tänka uppå ditt Namn, barn efter
barn; derföre skola folken tacka dig alltid och i evighet.

46 En visa, Korah barnas, om ungdomen, till att
föresjunga. Gud är vår tillflykt och starkhet; en
hjelp uti de stora bedröfvelser, som oss uppåkomne äro.
2 Derföre frukte vi oss intet, om än verlden förginges,
och bergen midt i hafvet sönko; **3** Om än hafvet
rasade och svallade, så att för dess bullers skull bergen
omkullföllo. (Sela) **4** Likväl skall Guds stad lustig blifva
med sina brunnar, der dens Högstas helga boningar
äro. **5** Gud är när dem derinne; derföre skall han väl
blifva. Gud hjelper honom bittida. **6** Hedningarna måste
förtvifla, och Konungariken falla; jorden måste förgås,
då han sig höra låter. **7** Herren Zebaoth är med oss.

Jacobs Gud är vårt beskydd. (Sela) **8** Kommer, och ser
Herrans verk, den på jordene sådana förstöring gör. **9**
Den örlig stillar i hela verldene, sönderbryter bågan,
sönderbråkar spetsen, och uppbränner vagnarna med
eld. **10** Varer stilla, och besinner att jag är Gud. Jag
skall vinna pris ibland Hedningarna; jag skall vinna pris
på jordene. **11** Herren Zebaoth är med oss. Jacobs
Gud är vårt beskydd. (Sela)

47 En Psalm, till att föresjunga, Korah barnas.
Klapper med händerna, all folk, och fröjdens Gudi
med gladsamma röst. **2** Ty Herren, den Aldrahögste,
är förskräckelig, en stor Konung på hela jordene. **3**
Han skall tvinga folk under oss, och Hedningar under
våra fötter. **4** Han utväljer oss till en arfvedel, Jacobs
härlighet, den han älskar. (Sela) **5** Gud är uppfaren
med fröjd, och Herren med klar basun. **6** Lofsjunger,
lofsjunger Gudi; lofsjunger, lofsjunger vårom Konung. **7**
Ty Gud är Konung på hela jordene. Lofsjunger honom
förnufteliga. **8** Gud är Konung öfver Hedningarna. Gud
sitter på sinom helga stol. **9** Förstarne ibland folken äro
församlada till ett folk Abrahams Gudi; ty Gud är fast
upphöjd, när herrarna på jordene.

48 En Psalmvisa, Korah barnas. Stor är Herren, och
högt berömd, uti vår Guds stad, på hans helga
berg. **2** Det berget Zion är såsom en skön telning,
på hvilko hela landet tröster; på den sidone norrut
ligger den stora Konungens stad. **3** Gud är känd i hans
palats, att han beskärmaren är. **4** Ty si, Konungar äro
församlade, och med hvarannan framdragne. **5** De
hafva förundrat sig, då de detta sågo; vordo häpne
och omstörta. **6** Bäfvande är dem der påkommet,
ångest såsom ene födande qvinno. **7** Du sönderbråkar
skeppen i hafvet, igenom östanväder. **8** Såsom vi hört
hafve, så se vi det på Herrans Zebaoths stad, vår Guds
stad. Gud håller honom vid magt evinnerliga. (Sela) **9**
Gud, vi förbide dina godhet i ditt tempel. **10** Gud, såsom
ditt Namn, så är ock ditt lof, allt intill verldenes ändar;
din högra hand är full med rättfärdighet. **11** Berget Zion
fröjde sig, och Juda döttrar vare glada, för dina rätters
skull. **12** Går omkring Zion och beskåder det; täljer
dess torn; **13** Gifver granna akt uppå dess murar, och
upphöjer dess palats; på det man derom må förkunna
för efterkommanderna. **14** Ty denne Guden är vår Gud,
alltid och evinnerliga; han förer oss såsom ungdomen.

49 En Psalm, till att föresjunga, Korah barnas. Hörer
till, all folk; akter häruppå, alle I, som på denna
tid lefven; **2** Både den menige man och herrar, både
rike och fattige; den ene med den andra. **3** Min mun
skall tala vishet, och mitt hjerta förstånd. **4** Vi vilje ett
godt ordspråk höra, och en skön dikt på harpo spela.
5 Hvi skulle jag frukta mig i de onda dagar, när mina
förtryckares ondska omfattar mig? **6** Hvilke sig förlåta
uppå sitt gods, och trotsa uppå sina stora rikedomar. **7**
Kan dock en broder ingen förlösa, eller Gudi någon
försona; **8** Ty det kostar för mycket att förlösa deras
själ; så att han måste låta det bestå evinnerliga; **9**
Om han ock än länge lefver, och grafvena icke ser. **10**
Ty man skall se, att sådana vise dock dö, så väl som
de dårar och galne förgås, och måste låta sitt gods
androm. **11** Med deras tankar står det alltså: Deras hus
vara förutan ända, deras boningar blifva ifrå slägte till
slägte, och de hafva stora äro på jordene. **12** Likväl
kunna de icke blifva i sådana värdighet; utan måste
hädan såsom fä. **13** Denna deras handel är allsamman
galenskap; likväl lofva det deras efterkommande med
sin mun. (Sela) **14** De ligga i helvete såsom får, döden
gnager dem; men de fromme skola hasteliga få råda
öfver dem, och deras trotsan måste förgås; uti helvete
måste de blifva. **(Sheol h7585)** **15** Men Gud skall förlösa
mina själ utu helvetes våld; ty han hafver upptagit mig.
(Sela) **(Sheol h7585)** **16** Sköt der intet om, när en rik
varder, om hans huses härlighet stor varder; **17** Ty han
skall i sin dödstid intet med sig taga, och hans härlighet
far intet efter honom; **18** Utan han tröstar på detta goda
lefvandet, och prisar det, när en gör sig goda dagar. **19**
Så fara de efter sina fäder, och få aldrig se ljuset. **20**
Korteliga: När en menniska är i värdighet, och hafver
icke förstånd, så far hon hädan såsom fä.

50 En Psalm Assaphs. Herren Gud den mägtige
talar, och kallar verldena, ifrå solenes uppgång,
allt intill nedergången. **2** Af Zion går upp Guds härliga
sken. **3** Vår Gud kommer, och tiger intet. Förtärande eld
går för honom, och omkring honom en mägtig storm.
4 Han kallar himmel och jord, att han skall döma sitt
folk. **5** Församler mig mina heliga, som förbundet mer
akta än offer. **6** Och himlarna skola förkunna hans
rättfärdighet; ty Gud är domaren. (Sela) **7** Hör, mitt
folk, låt mig tala; Israel, låt mig ibland dig betyga: Jag
Gud är din Gud. **8** För ditt offers skull straffar jag dig
intet; äro dock dine bränneoffer alltid för mig. **9** Jag vill
icke taga oxar utu ditt hus, eller bockar utu dine stall;
10 Ty all djur i skogenom äro mine, och boskapen på
bergen, der de vid tusendetal gå. **11** Jag känner alla
foglar på bergen, och allahanda djur på markene äro
för mig. **12** Om mig hungrade, ville jag intet säga dig
deraf; ty jordenes krets är min, och allt det deruti är.
13 Menar du, att jag oxakött äta vill, eller bockablod
dricka? **14** Offra Gudi tackoffer, och betala dem Högsta
ditt löfte. **15** Och åkalla mig i nödene; så vill jag hjelpa
dig, så skall du prisa mig. **16** Men till den ogudaktige
säger Gud: Hvi förkunnar du mina rätter, och tager
mitt förbund i din mun; **17** Efter du dock hatar tuktan,
och kastar min ord bakom dig? **18** När du ser en

tjuf, så löper du med honom, och hafver din del med
horkarlar. 19 Din mun låter du tala det ondt är, och din
tunga bedrifver falskhet. 20 Du sitter och talar emot din
broder; dine moders son förtalar du. 21 Detta gör du,
och jag tiger. Det menar du, att jag skulle vara lika som
du; men jag skall straffa dig, och sätta dig det under
ögonen. 22 Märker dock det, I som Gud förgäten, att
jag icke en gång bortrycker, och är så ingen förlösare
mer. 23 Den der tack offrar, han prisar mig; och der är
vägen, att jag visar honom Guds salighet.

51 En Psalm Davids, till att föresjunga; Då den
Propheten Nathan till honom kom, när han till
BathSeba ingången var. Gud, var mig nådelig, efter
dina godhet, och afplana mina synd, efter dina stora
barmhertighet. 2 Två mig väl af mine missgerning, och
rensa mig ifrå mine synd. 3 Förty jag känner mina
missgerning, och min synd är alltid för mig. 4 Mot dig
allena hafver jag syndat, och illa gjort för dig; på det du
må rätt blifva i din ord, och icke straffad blifva, då du
dömd varder. 5 Si, jag är af syndelig säd född, och min
moder hafver mig i synd aflat. 6 Si, du hafver lust till
sanningen, den i det fördolda ligger; du låter mig veta
den hemliga visheten. 7 Skära mig med isop, att jag
må ren varda; två mig, att jag må snöhvit varda. 8 Låt
mig höra glädje och fröjd, att de ben, som du förkrossat
hafver, måga fröjda sig. 9 Vänd bort ditt ansigte ifrå
mina synder, och afplana alla mina missgerningar. 10
Skapa i mig, Gud, ett rent hjerta, och gif i mig en ny
viss anda. 11 Förkasta mig icke ifrå ditt ansigte, och tag
icke din Helga Anda ifrå mig. 12 Tröst mig igen med
dine hjelp, och den frimodige anden uppehålle mig. 13
Ty jag vill lära öfverträdarena dina vägar, att syndarena
måga vända sig till dig. 14 Fräls mig ifrå blodskulder,
Gud, som min Gud och Frälsare är; att min tunga må
lofva dina rättfärdighet. 15 Herre, upplåt mina läppar, att
min mun må förkunna din pris. 16 Ty du hafver icke lust
till offer, eljest ville jag väl gifva dig det; och bränneoffer
behaga dig intet. 17 De offer, som Gudi behaga, äro en
bedröfvad ande. Ett bedröfvadt och förkrossadt hjerta
varder du, Gud, icke föraktandes. 18 Gör väl vid Zion,
efter dina nåde; uppbygg murarna i Jerusalem. 19 Då
skola dig behaga rättfärdighetenes offer, bränneoffer
och heloffer; då skall man oxar uppå ditt altare offra.

52 En undervisning Davids, till att föresjunga; Då
Doeg den Edomeen kom, och bebådade Saul,
och sade: David är uti Ahimelechs hus kommen. Hvad
högmodas du, tyrann, att du kan skada göra? efter
dock Guds godhet ännu dagliga varar. 2 Din tunga
far efter skada, och skär med lögn, såsom en skarp
rakoknif. 3 Du talar heldre ondt än godt, och heldre
falskt än rätt. (Sela) 4 Du talar gerna allt det som till
förderf tjenar, med falska tungo. 5 Derföre skall ock
Gud med allo förderfva dig, och sönderkrossa dig, och
utu hyddone rycka dig, och utu de lefvandes lande
utrota dig. (Sela) 6 Och de rättfärdige skola det se, och
frukta sig, och skola le åt honom. 7 Si, det är den man,
som icke höll Gud för sina tröst; utan förlät sig uppå
sin stora rikedom, och var mägtig till att göra skada. 8
Men jag skall blifva såsom ett grönt; oliveträ i Guds
hus; jag förlåter mig på Guds godhet alltid och förutan
ända. 9 Jag tackar dig evinnerliga, ty du kan väl görat,
och vill förbida ditt Namn, ty dine helige hafva der fröjd
utinnan.

53 En undervisning Davids, i chorenom ymsom till
att föresjunga. De galne säga i sitt hjerta: Det
är ingen Gud till; de doga intet, och äro en styggelse
vordne uti deras onda väsende; ingen är som godt gör.
2 Gud såg af himmelen uppå menniskors barn, att han
måtte se, om der någor förståndig vore, den efter Gud
frågade. 3 Men de äro alle affallne, och allesammans
odugelige; der är ingen, som godt gör, ja, icke en. 4
Vilja då de ogerningsmän icke låta säga sig, de der mitt
folk fräta, på det de skola föda sig? Gud åkalla de intet.
5 Men der frukta de sig, der intet fruktande är; ty Gud
förskingrar de plågares ben. Du gör dem till skam, ty
Gud förmår dem. 6 Ack, att den hjelp utaf Zion öfver
Israel komma måtte, och Gud sitt fångna folk förlöste;
så skulle Jacob fröjda sig, och Israel glad vara.

54 En undervisning Davids, till att föresjunga på
strängaspel; Då de af Siph kommo, och sade till
Saul: David hafver fördolt sig när oss. Hjelp mig, Gud,
genom ditt Namn, och skaffa mig rätt genom dina magt.
2 Gud, hör min bön; förnim mins muns tal. 3 Ty stolte
sätta sig emot mig, och våldsverkare stå efter mina
själ; och hafva intet Gud för ögon. (Sela) 4 Si, Gud
står med mig; Herren uppehåller mina själ. 5 Han skall
betala minom fiendom det onda; förstör dem genom
dina trohet; 6 Så vill jag göra dig ett glädjeoffer, och
tacka, Herre, dino Namne, att det så trösteligit är. 7 Ty
du hjelper mig utur all min nöd, att mina ögon måga på
mina fiendar lust se.

55 En undervisning Davids, till att föresjunga på
strängaspel. Gud, hör mina bön, och fördölj dig
icke för mitt bedjande. 2 Akta uppå mig, och hör mig,
huru jämmerliga jag klagar och gråter; 3 Att fienden så
ropar, och den ogudaktige tränger; ty de vilja komma
mig på skada, och äro mig svårliga vrede. 4 Mitt hjerta
ängslas i mitt lif, och dödsens fruktan är fallen uppå
mig. 5 Fruktan och bäfvande är mig uppåkommet,
och grufvelse hafver öfverfallit mig. 6 Jag sade: O!
hade jag vingar såsom dufvor, att jag måtte flyga, och
någorstäds blifva; 7 Si, så ville jag draga mig långt
bort, och blifva i öknene. (Sela) 8 Jag ville skynda mig,

att jag måtte undkomma för storm och oväder. 9 Gör,
Herre, deras tungor oens, och låt dem förgås; ty jag
ser orätt och trätor i stadenom. 10 Sådant går dag
och natt allt omkring, innan hans murar; möda och
arbete är derinne. 11 Orätten regerar derinne; lögn och
bedrägeri vänder intet igen uppå hans gator. 12 Om
min fiende skämde mig, ville jag det lida; och om min
hatare trugade mig, ville jag gömma mig bort för honom.
13 Men du äst min stallbroder, min skaffare, och min
kände vän. 14 Vi, som vänliga omginges inbördes med
hvarannan, vi vandrade i Guds hus tillhopa. 15 Döden
öfverfalle dem, och fare sig lefvande uti helvetet; ty all
skalkhet är uti deras hop. **(Sheol h7585)** 16 Men jag vill
ropa till Gud, och Herren skall hjelpa mig. 17 Om afton,
morgon och middag vill jag klaga och gråta; så skall
han höra mina röst. 18 Han förlöser mina själ ifrå dem
som vilja till verka med mig, och skaffar henne ro; ty de
äro många emot mig. 19 Gud skall hörat, och späka
dem, den alltid blifver. (Sela) Ty de vända sig icke, och
frukta Gud intet; 20 Ty de lägga sina händer uppå hans
fridsamma, och ohelga hans förbund. 21 Deras mun är
halare än smör, och hafva dock örlig i sinnet; deras ord
äro lenare än olja, och äro dock bar svärd. 22 Kasta
dina omsorg uppå Herran, han skall försörja dig; och
skall icke låta den rättfärdiga i oro blifva till evig tid.
23 Men Gud, du skall nederstörta dem uti den djupa
kulona; de blodgiruge och falske skola icke komma till
sin halfva ålder; men jag hoppas uppå dig.

56 Ett gyldene klenodium Davids, till att föresjunga,
om den dumba dufvona ibland de främmanda,
då de Philisteer grepo honom i Gath. Gud, var mig
nådelig, ty menniskor vilja nedersänka mig; dagliga
strida de, och tränga mig. 2 Mine fiender nedersänka
mig dagliga ty månge strida emot mig högmodeliga.
3 När jag fruktar mig, så hoppas jag uppå dig. 4 Jag
vill prisa Guds ord; på Gud vill jag hoppas, och intet
frukta mig. Hvad skulle något kött göra mig? 5 Dagliga
strida de emot min ord; alle deras tankar äro, att de må
göra mig ondt. 6 De hålla tillhopa, och vakta, och taga
vara uppå mina hälar, huru de mina själ gripa måga.
7 Hvad de ondt göra, det är allaredo tillgifvet (säga
de). Gud störte sådana menniskor neder utan alla
nåde. 8 Räkna min flykt; fatta mina tårar uti din lägel;
utan tvifvel räknar du dem. 9 Då måste mina fiender
tillbakavända. När jag ropar, förmärker jag, att du min
Gud äst. 10 Jag vill prisa Guds ord; Herrans ord vill jag
prisa. 11 Uppå Gud hoppas jag, och fruktar mig intet;
hvad kunna menniskor göra mig? 12 Jag hafver gjort
dig löfte, Gud, att jag dig tacka vill. 13 Ty du hafver
frälst mina själ ifrå döden, mina fötter ifrå fall; att jag
må vandra för Gudi uti de lefvandes ljuse.

57 Ett gyldene klenodium Davids, till att föresjunga,
att han icke borto blef, då han för Saul flydde in i
kulona. Gud, var mig nådelig, var mig nådelig; ty uppå
dig tröstar min själ, och under dina vingars skugga
hafver jag tillflykt, tilldess att det onda går öfver. 2
Jag ropar till Gud, den Aldrahögsta; till Gud, den på
min jämmer en ända gör. 3 Han sänder af himmelen,
och hjelper mig ifrå mina förtryckares försmädelse.
(Sela) Gud sänder sina godhet och trohet. 4 Jag ligger
med mine själ ibland lejon. Menniskors barn äro lågar;
deras tänder äro spjut och pilar, och deras tungor skarp
svärd. 5 Upphöj dig, Gud, öfver himmelen, och dina
äro öfver alla verldena. 6 De ställa för min gång nät,
och nedertrycka mina själ; de grafva för mig ena grop,
och falla sjelfve deruti. (Sela) 7 Mitt hjerta är redo,
Gud, mitt hjerta är redo, att jag skall sjunga och lofva.
8 Vaka upp, min ära, vaka upp, psaltare och harpor;
bittida vill jag uppvaka. 9 Herre, jag vill tacka dig ibland
folken; jag vill lofsjunga dig ibland Hedningarna. 10
Ty din godhet är så vidt som himmelen är, och din
sannfärdighet så vidt som skyarna gå. 11 Upphöj dig,
Gud, öfver himmelen, och din ära öfver alla verldena.

58 Ett gyldene klenodium Davids, till att föresjunga,
att han icke förgicks. Ären I då dumbar, att I
icke tala viljen hvad rätt är; och döma hvad likt är, I
menniskors barn? 2 Ja, af blotta ondsko gören I orätt i
landena; och följen efter med edra händer, och gören
öfvervåld. 3 De ogudaktige äro afvoge af moderlifvet;
de ljugare fara ville allt ifrå moderlifvet. 4 De rasa
såsom en orm rasar; såsom en döf huggorm, den sitt
öra tillstoppar; 5 Att han icke skall höra kjusarens
röst; besvärjarens, den väl besvärja kan. 6 Gud,
sönderbryt deras tänder i deras mun. Sönderslå, Herre,
oxlatänderna af de unga lejon. 7 De skola förgås såsom
vatten, det bortflyter. De skjuta med sina pilar, men de
gå sönder. 8 De förgås, såsom en snigel försmäktas;
såsom ene qvinnos otidig börd, se de intet solena. 9
Förr än edor törne på buskanom mogne varda, skall
vreden i växtenom bortrycka dem. 10 Den rättfärdige
skall glädja sig, när han en sådana hämnd ser; och
skall två sina fötter uti dens ogudaktigas blod; 11 Att
man skall säga: Den rättfärdige måste det ju njuta; Gud
är ju ännu domare på jordene.

59 Ett gyldene klenodium Davids, till att föresjunga,
att han icke borto blef, då Saul sände bort, och
lät bevara hans hus, på det att han måtte dräpa honom.
Fräls mig, min Gud, ifrå mina fiendar, och beskydda
mig för dem som sig emot mig sätta. 2 Fräls mig ifrå de
ogerningsmän, och hjelp mig ifrå de blodgiriga. 3 Ty
si, Herre, de vakta efter mina själ; de starke församla
sig emot mig, utan min skuld och missgerning. 4 De
löpa, utan min skuld, och bereda sig. Vaka upp, och

möt mig, och se dertill. **5** Du, Herre Gud Zebaoth,
Israels Gud, vaka upp, och hemsök alla Hedningar.
Var ingom nådelig af dem, som sådane förstockade
ogerningsmän äro. (Sela) **6** Om aftonen låt dem ock
tjuta igen, såsom hundar, och löpa omkring i stadenom.
7 Si, de tala med hvarannan; svärd äro i deras läppar.
Ho skulle det höra? **8** Men, Herre, du skall le åt dem,
och bespotta alla Hedningar. **9** För deras magt håller
jag mig intill dig; ty Gud är mitt beskärm. **10** Gud bevisar
mig rikeliga sina godhet; Gud låter mig lust se på mina
fiendar. **11** Dräp dem icke, att mitt folk icke förgäter det;
men förströ dem med dine magt, Herre, vår sköld, och
nedslå dem. **12** Deras lära är allsamman synd, och
blifva fast i sine högfärd; och predika intet annat än
bannor och motsägelse. **13** Förgör dem utan alla nåd;
förgör dem, så att de intet mer äro, och besinna måga,
att Gud är rådandes i Jacob, öfver alla verldena. (Sela)
14 Om aftonen låt dem ock tjuta igen, såsom hundar,
och löpa omkring i stadenom. **15** Låt dem löpa hit och
dit efter mat, och tjuta om de icke mätte varda. **16** Men
jag vill sjunga om dina magt, och lofva om morgonen
dina godhet; ty du äst mitt beskärm och tillflykt i mine
nöd. **17** Jag vill lofsjunga dig, min tröst; ty du, Gud, äst
mitt beskärm, och min gunstige Gud.

60 Ett gyldene klenodium Davids, till att föresjunga,
om ett gyldene rosenspann, till att lära; Då han
stridt hade med de Syrer i Mesopotamien, och med de
Syrer af Zoba; då Joab omvände, och slog de Edomeer
i saltdalenom, tolftusend. Gud, du som oss bortdrifvit
och förstrött hafver, och vast vred, trösta oss igen. **2**
Du, som jordena hafver berört och remna låtit, hela
hennes refvor, den så förfallen är. **3** Ty du hafver bevist
dino folke ett hårdt ting; du hafver gifvit oss en dryck
vin, att vi omkullfalla måste. **4** Men du hafver dock gifvit
ett tecken dem som dig frukta; hvilket de uppreste, att
de skulle säkre vara. (Sela) **5** På det dine vänner skola
förlöste varda; så hjelp nu med dine högra hand, och
hör oss. **6** Gud talar i sinom helgedom, dess gläder
jag mig; och vill dela Sichem, och afmäta Succoths
dal. **7** Gilead är min, min är Manasse; Ephraim är
mins hufvuds magt; Juda är min Förste. **8** Moab är
mitt tvättekar; mina skor sträcker jag utöfver Edom;
Philistea fägnar mig. **9** Ho vill föra mig uti en fast stad?
Ho leder mig intill Edom? **10** Skall icke du göra det,
Gud, som oss bortdrifver; och icke utdrager, Gud, med
vår här? **11** Skaffa oss bistånd i nödene; ty menniskors
hjelp är fåfäng. **12** Med Gudi vilje vi mägtig ting göra;
han skall underträda våra fiendar.

61 En Psalm Davids, till att föresjunga på strängaspel.
Hör, Gud, mitt rop, och akta uppå mina bön. **2**
Härnedre på jordene ropar jag till dig, när mitt hjerta i
ångest är: För mig dock uppå en hög klippo. **3** Ty du
äst min tillflykt; ett starkt torn för mina fiendar. **4** Jag vill
bo uti dine hyddo till evig tid, och min tröst hafva under
dina vingar. (Sela) **5** Ty du, Gud, hörer mina löften;
du lönar dem väl, som ditt Namn frukta. **6** Du gifver
Konungenom långt lif, att hans år vara ifrå slägte till
slägte; **7** Att han må evigliga för Gudi sittandes blifva.
Bevisa honom godhet och trohet, att de bevara honom;
8 Så vill jag lofsjunga dino Namne evinnerliga, att jag
må betala mina löften dageliga.

62 En Psalm Davids, för Jeduthun, till att föresjunga.
Min själ väntar allenast i stillhet efter Gud, den
mig hjelper. **2** Ty han är min tröst, min hjelp, mitt
beskärm; att intet ondt skall omstörta mig, ehuru stort
det ock är. **3** Huru länge gån I så alle enom efter;
att I mågen dräpa honom, såsom en lutande vägg,
och en remnad mur? **4** De tänka allenast, huru de
måga förtrycka honom; vinnlägga sig om lögn, gifva
god ord; men i hjertana banna de. (Sela) **5** Men min
själ väntar allenast efter Gud; ty han är mitt hopp. **6**
Han är min tröst, min hjelp, och mitt beskärm, att jag
icke faller. **7** När Gudi är min salighet, min ära, mins
starkhets klippa; mitt hopp är till Gud. **8** Hoppens uppå
honom alltid; I folk, utgjuter edor hjerta för honom. Gud
är vårt hopp. (Sela) **9** Men menniskorna äro dock ju
intet; de myndige fela ock. De väga mindre än intet, så
månge som de äro. **10** Förlåter eder icke uppå orätt och
öfvervåld; håller eder icke till sådant, det intet värdt är.
Faller eder rikedom till, så lägger icke hjertat deruppå.
11 Gud hafver ett ord talat; det hafver jag ofta hört, att
Gud allena mägtig är. **12** Och du, Herre, äst nådelig;
och lönar hvarjom och enom såsom han förtjenar.

63 En Psalm Davids, då han var i Juda öken. Gud,
du äst min Gud, bittida vakar jag upp till dig. Min
själ törstar efter dig, mitt kött längtar efter dig, uti ett
torrt och törstigt land, der intet vatten är. **2** Der ser
jag efter dig i dinom helgedom, att jag måtte skåda
dina magt och äro. **3** Ty din godhet är bättre än lif.
Mine läppar prisa dig. **4** Der ville jag gerna lofva dig i
mina lifsdagar, och upplyfta mina händer, i ditt Namn. **5**
Det vore mins hjertas fröjd och lust, då jag dig med
gladom mun lofva skulle. **6** När jag mig i säng lägger,
så tänker jag uppå dig; när jag uppvaknar, så talar
jag om dig. **7** Ty du äst min hjelpare, och under dina
vingars skugga vill jag fröjda mig. **8** Min själ håller
sig intill dig; din högra hand uppehåller mig. **9** Men
de stå efter mina själ, till att öfverfalla mig; de måste
under jordena nederfara. **10** De måste falla i svärd, och
räfvomen till lott blifva. **11** Men Konungen fröjdar sig i
Gudi; den vid honom svär, han skall prisad varda; ty de
lögnmunnar skola tillstoppade varda.

64 En Psalm Davids, till att föresjunga. Hör, Gud,
mina röst, i mine klagan. Bevara mitt lif för
den grufveliga fiendan. **2** Förskyl mig för de ondas
församling; för deras hop, som illa göra; **3** De der
skärpa sina tungor, såsom ett svärd, och skjuta med
sina förgiftiga ord, såsom med pilar; **4** Att de måga
lönliga skjuta den fromma; med hast skjuta de uppå
honom, utan all fruktan. **5** De äro djerfve med sin onda
anslag, och talas vid, huru de snaror lägga vilja, och
säga: Ho kan se dem? **6** De dikta skalkhet, och hållat
hemliga; de äro illfundige, och hafva listig skalkastycke
före. **7** Men Gud skall hasteliga skjuta dem, så att dem
skall svida efter. **8** Deras egen tunga skall fälla dem;
så att dem bespotta skall hvar och en, som dem ser.
9 Och alla menniskor, som det se, skola frukta sig,
och säga: Det hafver Gud gjort; och förmärka, att det
är hans gerning. **10** De rättfärdige skola fröjda sig af
Herranom, och förtrösta uppå honom, och alla fromma
hjertan skola deraf berömma sig.

65 En Psalm Davids, för en viso till att föresjunga.
Gud, man lofvar dig i stillhet i Zion, och dig betalar
man löfte. **2** Du hörer bön, derföre kommer allt kött till
dig. **3** Vår missgerning trycker oss hardeliga. Förlåt oss
våra synder. **4** Säll är den du utväljer, och hafver honom
till dig, att han skall bo i dina gårdar; han hafver en rik
tröst af ditt hus, det helga templet. **5** Hör oss, efter den
underliga rättfärdigheten, Gud vår salighet; du, som äst
allas hopp, på jordene, och fjerran på hafvet. **6** Du,
som bergen stadig gör i sine kraft, och begjordad äst
med magt; **7** Du, som stillar hafsens fräsande, dess
böljors fräsande, och folks buller; **8** Att de, som vid de
landsändar bo, skola förskräcka sig för din tecken; du
gläder allt det som röres, både om morgon och om
afton. **9** Du besöker landet, och vattnar det, och gör det
mycket rikt; Guds källa hafver vatten tillfyllest; du låter
dess korn väl trifvas; ty alltså brukar du landet. **10** Du
vattnar dess fårar, och fuktar det upplöjdt är; med regn
gör du det blött, och välsignar dess växt. **11** Du kröner
året med ditt goda, och din fotspår drypa af fetma. **12**
De boningar i öknena äro ock feta, så att de drypa; och
högarna äro allt omkring lustige. **13** Hjordmarken är full
med får, och dalarna stå tjockt med säd; så att man
glädes dervid, och sjunger.

66 En Psalmvisa, till att föresjunga. Fröjdens Gudi,
all land. **2** Lofsjunger, till att ära hans Namn;
priser honom härliga. **3** Säger till Gud: Huru underliga
äro dina gerningar! Dinom fiendom skall fela för dine
stora magt. **4** All land tillbedje dig, och lofsjunge dig;
lofsjunge dino Namne. (Sela) **5** Kommer och ser uppå
Guds verk; den så underlig är i sina gerningar, ibland
menniskors barn. **6** Han förvandlar hafvet uti det torra,
så att man till fot öfver vattnet går. Dess fröjde vi oss i
honom. **7** Han är rådandes med sine kraft evinnerliga;
hans ögon skåda på folken. De affällige skola icke
kunna upphäfva sig. (Sela) **8** Lofver, I folk, vår Gud;
låter hans lof vidt hördt varda; **9** Den våra själ vid lif
behåller, och låter våra fötter icke slinta. **10** Ty, Gud,
du hafver försökt oss, och pröfvat oss, såsom silfver
pröfvadt varder. **11** Du hafver fört oss uti häktelse; du
hafver lagt en tunga på våra länder. **12** Du hafver låtit
komma menniskor öfver vårt hufvud. Vi äre komne i eld
och i vatten; men du hafver utfört oss, och vederqvickt
oss. **13** Derföre vill jag med bränneoffer gå in uti ditt
hus, och betala dig mina löften; **14** Såsom jag mina
läppar upplåtit hafver, och min mun talat hafver, i mine
nöd. **15** Jag vill göra dig fet bränneoffer af brändom
vädrom; jag vill offra oxar och bockar. (Sela) **16** Kommer
hit, hörer till, alle I som Gud frukten; jag vill förtälja,
hvad han mine själ gjort hafver. **17** Till honom ropade
jag med min mun, och prisade honom med mine tungo.
18 Om jag något orätt förehade i mitt hjerta, så, vorde
Herren mig ej hörandes. **19** Derföre hörer mig Gud, och
aktar uppå min bön. **20** Lofvad vare Gud, den mina bön
icke förkastar, eller vänder sina godhet ifrå mig.

67 En Psalmvisa, till att föresjunga på strängaspel.
Gud vare oss nådelig, och välsigne oss; han låte
sitt ansigte lysa oss; (Sela) **2** Att vi på jordene måge
känna hans väg, ibland alla Hedningar hans salighet. **3**
Gud, dig tacke folk; all folk tacke dig. **4** Folken fröjde sig
och glädjes, att du dömer folken rätt, och regerar folken
på jordene. (Sela) **5** Gud, dig tacke folk; all folk tacke
dig. **6** Landet gifver sina frukt. Gud, vår Gud välsigna
oss. **7** Gud välsigne oss, och all verlden frukte honom.

68 En Psalmvisa Davids, till att föresjunga. Gud
stånde upp, att hans fiender måga förströdde
varda, och de honom hata, fly för honom. **2** Fördrif dem,
såsom en rök fördrifven varder; såsom vax försmälter
för eld, så förgånge de ogudaktige för Gudi. **3** Men
de rättfärdige fröjde sig, och vare glade för Gudi, och
fröjde sig af hjertat. **4** Sjunger Gudi, lofsjunger hans
Namne; görer honom väg, som sakta framfar; han heter
Herren; och glädjens för honom. **5** Den en fader är åt
faderlösa, och en domare för enkom; han är Gud i sin
helga boning; **6** En Gud, som dem ensammom gifver
huset fullt med barn; den der fångar utförer i rättom
tid, och låter de affälliga blifva i det torra. **7** Gud, då
du utdrogst för ditt folk, då du gick i öknene; (Sela)
8 Då bäfvade jorden, och himlarna dröpo för denna
Guden i Sinai; för Gudi, som Israels Gud är. **9** Men nu
gifver du, Gud, ett nådeligit regn; och ditt arf, det torrt
är, vederqvicker du; **10** Att din djur måga bo deruti.
Gud, du vederqvicker de elända med dine godhet. **11**
Herren gifver ordet, med en stor Evangelisters skara.
12 Konungarna för härarna äro med hvarannan vänner,

och husäran utskifter rofvet. 13 När I liggen i markene,
så glimmar det såsom dufvovingar, hvilke såsom silfver
och guld glittra. 14 När den Allsmägtige allestäds ibland
dem Konungar sätter, så varder klart, der mörkt är. 15
Guds berg är ett fruktsamt berg, ett stort och fruktsamt
berg. 16 Hvi springen I, stor berg? Gud hafver lust
till att bo på detta berget, och Herren blifver der ock
evinnerliga. 17 Guds vagn är mång tusende tusend.
Herren är ibland dem på det helga Sinai. 18 Du hafver
farit upp i höjdena, och hafver fångat fängelset; du
hafver undfått gåfvor för menniskorna; de affällige ock,
att Herren Gud skall ändå likväl blifva der. 19 Lofvad
vare Herren dagliga. Gud lägger oss ena bördo uppå;
men han hjelper oss ock. (Sela) 20 Vi hafve en Gud,
en Gud, den der hjelper, och Herran, Herran, den ifrå
döden frälsar. 21 Men Gud skall sönderslå hufvudet
på sina fiendar, samt med deras hjessa, som blifva i
deras synder. 22 Dock säger Herren: Jag vill hemta
somliga ibland de feta; utu hafsens djup vill jag somliga
hemta. 23 Derföre skall din fot uti fiendernas blod
färgad varda, och dine hundar skola det slicka. 24 Man
ser, Gud, huru du går; huru du, min Gud och Konung, i
helgedomenom går. 25 De sångare gå framföre, der
näst de spelmän, ibland pigor som slå på trummor. 26
Lofver Herran Gud i församlingomen, för Israels brunn.
27 Der är rådandes ibland dem den litsle BenJamin,
Juda Förstar, med deras hopar, Sebulons Förstar,
Naphthali Förstar. 28 Din Gud hafver upprättat ditt rike,
det stärk, Gud, i oss; ty det är ditt verk. 29 För ditt
tempels skull i Jerusalem, skola Konungar föra dig
skänker. 30 Straffa djuret i rören, oxahoparna ibland
deras kalfvar, de der drifva för penningars skull. Han
förströr de folk, som gerna örliga. 31 De Förstar utur
Egypten skola komma; Ethiopien skall utsträcka sina
händer till Gud. 32 I Konungariken på jordene, sjunger
Gudi; lofsjunger Herranom. (Sela) 33 Den der vistas
i himmelen, allestädes af begynnelsen; si, han skall
gifva sino dundre kraft. 34 Gifver Gudi magten; hans
härlighet är i Israel, och hans magt i skyn. 35 Gud är
underlig i sinom helgedom; han är Israels Gud, han
skall gifva folkena magt och kraft. Lofvad vare Gud.

69 En Psalm Davids, om roserna, till att föresjunga.
Gud, hjelp mig, ty vatten går allt intill mina själ.
2 Jag sjunker ned i djup dy, der ingen botten uti är;
jag är kommen i djup vatten, och floden vill fördränka
mig. 3 Jag hafver ropat mig tröttan, min hals är hes,
synen förgås mig; att jag så länge måste bida efter
min Gud. 4 De som mig utan skuld hata, äro flere än
jag håren på hufvudet hafver; de som mig med oskäl
förfölja och förderfva, äro mägtige; jag måste betala det
jag intet röfvat hade. 5 Gud, du vetst min galenskap,
och mina skulder äro dig intet förskylda. 6 Låt dem
icke på mig till skam komma, som dig förbida, Herre,
Herre Zebaoth; låt dem icke till blygd komma, som
dig söka, Israels Gud. 7 Ty för dina skuld lider jag
försmädelse; mitt ansigte är fullt med blygd. 8 Jag är
minom brödrom främmande vorden, och okänd mins
moders barnom. 9 Ty dins hus nitälskan uppfräter
mig, och deras försmädelser, som dig häda, falla uppå
mig. 10 Och jag gret, och fastade bitterliga; och man
begabbade mig dertill. 11 Jag drog en säck uppå; men
de gjorde der lek af. 12 De som i porten sitta, tassla om
mig, och i dryckenskap qväder man om mig. 13 Men
jag beder, Herre, till dig, i behagelig tid; Gud, efter dina
stora godhet, hör mig med dine trofasta hjelp. 14 Upptag
mig utu träcken, att jag icke nedersjunker; att jag må
frälst varda ifrå mina hatare, och utu de djupa vatten;
15 Att vattufloden icke fördränker mig, och djupet icke
uppsluker mig, och gapet på gropene icke igentäppes
öfver mig. 16 Hör mig, Herre, ty din godhet är tröstelig.
Vänd dig till mig efter dina stora barmhertighet; 17 Och
bortgöm icke ditt ansigte för dinom tjenare; ty mig är
ångest. Hör mig snarliga. 18 Nalka dig till mina själ, och
förlossa henne; förlossa mig för mina fiendars skull. 19
Du vetst min försmädelse, skam och blygd; alle mine
fiender äro för dig. 20 Försmädelse bråkar mig hjertat
sönder, och kränker mig; jag vänter, att någor ville
varkunna sig, men der är ingen; och efter hugsvalare,
men jag finner ingen. 21 Och de gåfvo mig galla äta,
och ättiko dricka uti minom stora törst. 22 Deras bord
varde för dem en snara, till vedergällning, och till ena
fällo. 23 Deras ögon varde mörk, så att de intet se; och
deras länder låt städse ostadiga vara. 24 Utgjut dina
ogunst uppå dem, och din grymma vrede gripe dem. 25
Deras boning varde öde, och ingen vare som uti deras
hyddom bor. 26 Ty de förfölja den du slagit hafver, och
berömma att du slår dina illa. 27 Låt dem falla uti den
ena synden efter den andra, att de icke komma till dina
rättfärdighet. 28 Utskrapa dem utu de lefvandes bok;
att de med de rättfärdiga icke uppskrefne varda. 29
Men jag är elände, och hafver ondt; Gud, din hjelp
beskydde mig. 30 Jag vill lofva Guds Namn med en
viso, och vill högeliga ära honom med tacksägelse. 31
Det skall bättre täckas Herranom, än en stut, den horn
och klöfvar hafver. 32 De elände se det, och glädja sig;
och de som Gud söka, dem skall hjertat lefva. 33 Ty
Herren hörer de fattiga, och föraktar icke sina fångna.
34 Honom lofve himmelen, jorden och hafvet, och allt
det deruti röres. 35 Ty Gud skall hjelpa Zion, och bygga
Juda städer; att man der bo skall, och besitta dem. 36
Och hans tjenares säd skall ärfva dem; och de som
hans Namn älska, skola blifva derinne.

70 En Psalm Davids, till att föresjunga, till åminnelse.
Skynda dig, Gud, till att frälsa mig; Herre, till att

hjelpa mig. 2 Skämme sig, och komme på skam, de
som efter mine själ stå; vände tillrygga, och komme
på skam, de mig ondt önska; 3 Att de måtte på skam
komma igen, som öfver mig ropa: Så, så. 4 Fröjde, och
glädje sig i dig, de som efter dig fråga; och de som dina
salighet älska, säga alltid: Gud vare högeliga lofvad. 5
Men jag är eländig och fattig; Gud, var snar till mig; ty
du äst min hjelpare och förlossare; min Herre, fördröj
icke.

71 Herre, jag förtröstar uppå dig, låt mig aldrig
på skam komma. 2 Fräls mig genom dina
rättfärdighet, och hjelp mig ut; böj din öron till mig,
och hjelp mig. 3 Var mig en stark tröst, dit jag alltid
fly må, du som lofvat hafver att hjelpa mig; ty du äst
min klippa och min borg. 4 Min Gud, hjelp mig utu
dens ogudaktigas hand, utu dens orättfärdigas och
tyrannens hand. 5 Ty du äst min tillflykt, Herre, Herre;
mitt hopp allt ifrå minom ungdom. 6 Uppå dig hafver
jag förlåtit mig, allt ifrå moderlifvet; du hafver dragit
mig utu mine moders lif; min berömmelse är alltid af
dig. 7 Jag är för mångom ett vidunder; men du äst
min starka tröst. 8 Låt min mun full vara af ditt lof
och pris dagliga dags. 9 Förkasta mig icke uti min
ålderdom; öfvergif mig icke, när jag svag varder. 10
Ty mine fiender tala emot mig, och de som efter mina
själ vakta, de rådslå tillhopa; 11 Och säga: Gud hafver
öfvergifvit honom; jager efter, och griper honom; ty der
är ingen hjelpare. 12 Gud, var icke långt borto ifrå mig;
min Gud, skynda dig till att hjelpa mig. 13 Skämme
sig och förgås, de som emot mine själ äro; varde med
skam och hån öfvertäckte, de som mitt värsta söka. 14
Men jag vill alltid bida, och vill alltid föröka ditt lof. 15
Min mun skall förkunna dina rättfärdighet, dagliga dags
dina salighet, den jag icke alla räkna kan. 16 Jag går i
Herrans, Herrans kraft; jag prisar dina rättfärdighet, ja,
din allena. 17 Gud, du hafver lärt mig af min ungdom;
derföre förkunnar jag ännu din under. 18 Ock förlåt mig
icke, Gud, i ålderdomen, när jag grå varder; tilldess jag
förkunnar din arm barnabarnom, och dina magt allom
dem som komma skola. 19 Gud, din rättfärdighet är
hög, du som stor ting gör. Gud, ho är dig lik? 20 Ty du
låter mig förfara mycken och stor ångest, och gör mig
åter lefvande; och hemtar mig åter upp utu jordenes
djup. 21 Du gör mig ganska storan, och styrker mig
igen. 22 Så tackar jag ock dig med psaltarespel, för
dina trofasthet, min Gud. Jag lofsjunger dig på harpor,
du Helige i Israel. 23 Mine läppar och min själ, som
du förlöst hafver, äro glade, och lofsjunga dig. 24 Ock
talar min tunga dagliga dags om dina rättfärdighet; ty
skämma måga sig, och på skam komma, de som mitt
värsta söka.

72 Salomos. Gud, gif Konungenom din dom, och
dina rättfärdighet Konungens son; 2 Att han må
föra ditt folk till rättfärdighet, och hjelpa dina elända.
3 Låt bergen frambära frid ibland folket, och högarna
rättfärdighet. 4 Han skall behålla det elända folk vid
rätt, och hjelpa de fattiga, och förtrycka de försmädare.
5 Man skall frukta dig, så länge sol och måne varar,
ifrå barn och intill barnabarn. 6 Han skall nederkomma
såsom regn uppå ullskinn; såsom droppar, de der
markena fukta. 7 I hans tid skall den rättfärdiga
blomstras, och stor frid, tilldess att månen intet mer är.
8 Han skall varda rådandes ifrå det ena hafvet till det
andra, och ifrån älfvene allt intill verldenes ändar. 9
För honom skola buga de som i öknene äro, och hans
fiender skola sleka stoftet. 10 De Konungar vid hafvet
och på öarna skola bära fram skänker; de Konungar
utaf rika Arabien och Seba skola tillföra gåfvor. 11 Alle
Konungar skola tillbedja honom; alle Hedningar skola
tjena honom. 12 Ty han skall frälsa den fattiga som
ropar, och den elända som ingen hjelpare hafver. 13
Han skall vara dem usla och fattiga nådelig, och de
fattigas själar skall han hjelpa. 14 Han skall förlösa
deras själar utu bedrägeri och öfvervåld, och deras blod
skall dyrt aktadt varda för honom. 15 Han skall lefva,
och man skall gifva honom af guld utu rika Arabien,
och man skall alltid bedja inför honom, dagliga skall
man lofva honom. 16 På jordene ofvanpå bergen skall
korn stå tjockt; hans frukt skall bäfva såsom Libanon,
och skall grönskas i städerna, såsom gräs på jordene.
17 Hans Namn skall blifva evinnerliga; så länge solen
varar, skall hans Namn räcka intill efterkommanderna;
och genom honom skola de välsignade varda; alle
Hedningar skola prisa honom. 18 Lofvad vare Herren
Gud, Israels Gud, den allena under gör. 19 Och lofvadt
vare hans härliga Namn evinnerliga; och all land varde
full med hans äro. Amen, Amen. 20 En ända hafva
Davids böner, Isai sons.

73 En Psalm Assaphs. Visserliga hafver Israel Gud
till tröst, der man rent hjerta hafver. 2 Men jag
hade sånär stapplat med mina fötter; mine steg hade
fulltnär sluntit. 3 Ty mig förtröt om de stortaliga, då jag
såg, att dem ogudaktigom väl gick. 4 Ty de äro i ingen
dödsfara, utan stå faste såsom ett palats. 5 De äro
icke i olycko, såsom andra menniskor, och varda icke,
såsom andra menniskor, plågade. 6 Derföre måste
deras stolthet vara en kostelig ting, och deras öfvervåld
måste heta allt väl gjordt. 7 De svälla i ansigtet som en
fet buk; de göra hvad dem lyster. 8 De förakta all ting,
och tala illa derom; och tala och lasta högmodeliga. 9
Hvad de tala, det måste vara taladt neder af himmelen;
hvad de säga, det måste gälla på jordene. 10 Derföre
faller dem den menige man till; förty de nyttja deras

vatten tillfyllest; **11** Och säga: Hvad skulle Gud fråga
efter dem? Hvad skulle den Högste sköta om dem?
12 Si, det äro de ogudaktige, de äro lyckosamme i
verldene, och varda rike. **13** Skall det då fåfängt vara,
att mitt hjerta ostraffeliga lefver, och jag mina händer i
oskyldighet tvår; **14** Och varder plågad dagliga, och min
näpst är hvar morgon för handene? **15** Jag hade fulltnär
så sagt som de; men si, dermed hade jag fördömt all
din barn, som någon tid varit hafva. **16** Jag tänkte till
att jag det begripa måtte; men det var mig för svårt;
17 Tilldess jag gick in uti Guds helgedom, och märkte
uppå deras ända. **18** Men du satte dem på det hala,
och förstörte dem i grund. **19** Huru snart varda de till
intet! De förgås, och få en ända med förskräckelse. **20**
Såsom en dröm, när en uppvaknar; så gör du, Herre,
deras beläte i stadenom försmädt. **21** Men det gör mig
ondt i hjertat, och stinger mig i mina njurar; **22** Att jag
måste vara en dåre, och intet veta; och måste vara
som ett vilddjur för dig. **23** Likväl blifver jag städse vid
dig; ty du håller mig vid mina högra hand. **24** Du leder
mig efter ditt råd, och upptager mig på ändalyktone
med äro. **25** När jag hafver dig, så frågar jag efter
himmel och jord intet. **26** Om mig än kropp och själ
försmäktade, så äst du dock, Gud, alltid mins hjertas
tröst, och min del. **27** Ty si, de som ifrå dig vika, de
skola förgås. Du förgör alla dem som emot dig hor
bedrifva. **28** Men det är min glädje, att jag håller mig
intill Gud, och sätter mitt hopp till Herran, Herran, att
jag må förkunna, huru du det gör.

74 En undervisning Assaphs. Gud, hvi förkastar du
oss så alldeles; och äst så grymmeliga vred öfver
dina fosterfår? **2** Tänk uppå dina menighet, den du af
ålder förvärfvat, och dig till arfvedel förlöst hafver; uppå
Zions berg, der du bor. **3** Trampa dem på fötterna, och
stöt dem platt neder i grund. Fienden hafver all ting
förderfvat i helgedomenom. **4** Dina ovänner ryta uti
dinom husom, och sätta sina afgudar der in. **5** Man ser
yxerna ofvantill blänka, såsom man i en skog högge;
6 Och sönderhugga all dess tafvelverk med yxer och
bilor. **7** De uppbränna din helgedom; de oskära dins
Namns boning i grund. **8** De tala i sitt hjerta: Låter oss
skinna dem; de uppbränna all Guds hus i landena.
9 Vår tecken se vi intet, och ingen Prophet predikar
mer, och ingen, lärare lärer oss mer. **10** Ack! Gud,
huru länge skall ovännen försmäda; och fienden så
alldeles förlasta ditt Namn? **11** Hvi vänder du dina
hand ifrå, och dina högra hand så platt ifrå ditt sköt?
12 Men Gud är min Konung af ålder; den all hjelp
gör, som på jordene sker. **13** Du sönderdelar hafvet
genom dina kraft, och sönderslår drakarnas hufvud i
vattnet. **14** Du sönderkrossar hufvuden af hvalfiskarna,
och gifver dem folkena i öknene till spis. **15** Du låter
uppvälla källor och bäcker; du låter borttorkas starka
strömmar. **16** Dag och natt äro dine; du gör, att både sol
och stjernor sitt vissa lopp hafva. **17** Du sätter hvarjo
lande sina gränsor; sommar och vinter gör du. **18** Så
betänk dock det, att fienden försmäder Herran, och
ett galet folk lastar ditt Namn. **19** Gif dock icke dins
turturdufvos själ vilddjurena, och förgät icke så platt
dina fattiga kreatur. **20** Tänk uppå förbundet; ty landet
är allt omkring jämmerliga förhärjadt, och husen äro
nederrifne. **21** Låt icke de ringa afgå med skam; ty de
fattige och elände lofva ditt Namn. **22** Upp, o Gud,
och uträtta dina sak; tänk uppå den försmädelse, som
dig dagliga af de galna vederfars. **23** Förgät icke dina
fiendars skri; dina ovänners rasande varder ju längre ju
större.

75 En Psalm och visa Assaphs, att han icke förgicks,
till att föresjunga. Vi tacke dig, Gud, vi tacke dig,
och förkunne din under, att ditt Namn så när är. **2** Ty i
sinom tid skall jag rätt döma. **3** Jorden bäfvar, och alle
de derpå bo; men jag håller hennes pelare stadiga.
(Sela) **4** Jag sade till de stortaliga: Berömmer eder icke
så; och till de ogudaktiga: Trugens icke uppå välde; **5**
Trugens icke så fast uppå edart välde; taler icke så
halsstyft. **6** Det hafver ingen nöd hvarken af östan eller
vestan, eller af de berg i öknene. **7** Ty Gud är domare;
denna förnedrar han, och den andra upphöjer han. **8**
Ty Herren hafver en skål i handene, och med starkt vin
fullt inskänkt, och skänker derutaf; men de ogudaktige
måste alle dricka, och utsupa dräggena. **9** Men jag vill
förkunna evinnerliga, och lofsjunga Jacobs Gudi; **10**
Och vill sönderbryta allt de ogudaktigas våld; att de
rättfärdigas välde skall upphöjdt varda.

76 En Psalm och visa Assaphs, på strängaspel, till
att föresjunga. Gud är känd i Juda; i Israel är hans
Namn härligit. **2** I Salem är hans tjäll, och hans boning i
Zion. **3** Der sönderbryter han bågans pilar, sköld, svärd
och strid. (Sela) **4** Du äst härligare och mägtigare, än
de röfvareberg. **5** De stolte måste beröfvade varda, och
afsomna; och alle krigare måste låta händerna falla.
6 För ditt näpsande, Jacobs Gud, faller i sömn både
vagn och häst. **7** Du äst förskräckelig; ho kan för dig
stå, då du vred äst? **8** När du låter höra domen af
himmelen, så förskräckes jorden, och varder stilla; **9**
När Gud uppstår till att döma, på det han skall hjelpa
alla elända på jordene. (Sela) **10** När du ena mennisko
straffar, så måste man bekänna dig, att du redo äst
till att straffa andra flera. **11** Lofver, och håller det
Herranom edrom Gud, alle I som omkring honom ären.
Bärer fram skänker dem förskräckeliga; **12** Den der
Förstomen borttager modet, och förskräckelig är ibland
Konungarna på jordene.

77 En Psalm Assaphs, för Jeduthun, till att föresjunga.
Jag ropar med mine röst till Gud; till Gud ropar
jag, och han hörer mig. **2** Uti mine nöds tid söker jag
Herran; min hand är om nattena uträckt, och håller
intet upp; ty min själ vill sig icke trösta låta. **3** När jag
bedröfvad är, så tänker jag uppå Gud; när mitt hjerta i
ångest är, så talar jag. (Sela) **4** Min ögon håller du, att
de vaka. Jag är så vanmägtig, att jag icke tala kan. **5**
Jag tänker uppå den gamla tiden, på de förra år. **6** Jag
tänker om nattena på mitt strängaspel, och talar med
mino hjerta; min ande ransakar. **7** Månn då Herren
förkasta evinnerliga; och ingen nåd mer bevisa? **8**
Är det så alldeles ute med hans godhet; och hafver
tillsägelsen en ända? **9** Hafver då Gud förgätit att vara
nådelig; och tillyckt sina barmhertighet för vredes skull?
(Sela) **10** Men dock sade jag: Dermed qväl jag mig
sjelf; den Högstas högra hand kan all ting förvandla.
11 Derföre tänker jag uppå Herrans gerningar; ja, jag
tänker uppå din förra under; **12** Och talar om all din
verk, och säger om din anslag: **13** Gud, din väg är
helig; hvar är en så mägtig Gud, såsom du, Gud, äst?
14 Du äst den Gud, som under gör; du hafver bevisat
dina magt ibland folken. **15** Du hafver förlossat ditt folk
väldeliga, Jacobs barn och Josephs. (Sela) **16** Vattnen
sågo dig, Gud, vattnen sågo dig, och ängslades; och
djupen stormade. **17** De tjocke skyar utgöto vatten;
skyarna dundrade, och skotten foro deribland. **18** Det
dundrade i himmelen, ditt ljungande lyste på jordene;
jorden rördes och bäfvade deraf. **19** Din väg var i hafvet,
och din stig i stort vatten; och man fann dock intet
din fotspår. **20** Du förde ditt folk, såsom en fårahjord,
genom Mose och Aaron.

78 En undervisning Assaphs. Hör, mitt folk, min lag;
böjer edor öron till mins muns tal. **2** Jag vill öppna
min mun till ordspråk, och vill förtälja gamla hemligheter;
3 De vi hört hafve och vetom, och våra fäder oss förtäljt
hafva; **4** Att vi det icke fördölja skulle deras barnom,
som efter komma skulle; utan förkunna Herrans lof,
och hans magt och under, som han gjort hafver. **5** Han
upprättade ett vittnesbörd i Jacob, och gaf en lag i
Israel, den han våra fäder böd, till att lära deras barn; **6**
På det att efterkommanderna måtte det lära, och de
barn, som ännu skulle födde varda; då de uppkommo,
att de ock förkunnade det sinom barnom; **7** Att de skulle
sätta sitt hopp till Gud, och icke förgäta Guds verk, och
hålla hans bud; **8** Och icke varda, såsom deras fäder,
en affällig och ohörsam art; hvilkom deras hjerta icke
fast var, och deras ande höll sig icke troliga till Gud; **9**
Såsom Ephraims barn, som väpnade voro och förde
bågan, föllo af i stridstidenom. **10** De höllo icke Guds
förbund, och ville icke vandra i hans lag; **11** Och förgåto
hans verk, och hans under, som han dem bevist hade.
12 För deras fäder gjorde han under, i Egypti land, på
den markene Zoan. **13** Han åtskiljde hafvet, och lät
dem gå derigenom, och satte vattnet såsom en mur.
14 Han ledde dem om dagen med en molnsky, och
om nattena med en klar eld. **15** Han lät bergsklippona
remna i öknene, och gaf dem dricka vatten tillfyllest;
16 Och lät bäcker flyta utu bergsklippone, att de flöto
derut, såsom vattuströmmar. **17** Likväl syndade de ännu
emot honom, och förtörnade den Högsta i öknene; **18**
Och försökte Gud, i deras hjerta, att de spis beddes
till deras själar; **19** Och talade emot Gud, och sade:
Ja, skulle väl Gud kunna bereda ett bord i öknene?
20 Si, han hafver väl slagit bergsklippona, att vatten
utflöt, och bäcker sig utgåfvo; men huru kan han gifva
bröd, och skaffa sino folke kött? **21** Då nu Herren det
hörde, vardt han upptänd; och eld gick upp i Jacob,
och vrede kom öfver Israel; **22** Att de icke trodde uppå
Gud, och hoppades icke uppå hans hjelp. **23** Och han
böd skyarna ofvantill, och upplät himmelens dörrar;
24 Och lät regna Man till dem till mats, och gaf dem
himmelsbröd. **25** De åto änglabröd; han sände dem mat
tillfyllest. **26** Han lät blåsa östanväder under himmelen,
och genom sina starkhet upprörde sunnanväder; **27**
Och lät kött regna uppå dem såsom stoft, och foglar
såsom sanden i hafvet; **28** Och lät dem falla i deras
lägre, allestäds der de bodde. **29** Då åto de, och vordo
för mätte; han lät dem släcka sin lusta. **30** Då de ännu
sin lusta icke släckt hade, och de ännu åto deraf, **31**
Så kom Guds vrede öfver dem; och drap de yppersta
ibland dem, och nederslog de bästa i Israel. **32** Men
öfver allt detta syndade de ännu mer, och trodde intet
uppå hans under. **33** Derföre lät han dem dö bort, så
att de intet fingo, och måste i deras lifsdagar plågade
varda. **34** När han drap dem, sökte de honom, och
vände sig bittida till Gud; **35** Och tänkte, att Gud är
deras tröst, och Gud den Högste deras förlösare; **36**
Och skrymtade för honom med deras mun, och lögo
för honom med deras tungo. **37** Men deras hjerta var
icke fast intill honom, och höllo sig icke troliga intill
hans förbund. **38** Men han var barmhertig, och förlät
missgerningarna, och förgjorde dem icke; och afvände
ofta sina vrede, och lät icke alla sina vrede gå. **39** Ty
han tänkte att de äro kött; ett väder, som bortfar, och
kommer intet igen. **40** De förtörnade honom ganska
ofta i öknene, och bekymrade honom i ödemarkene. **41**
De försökte Gud framgent, och rette den Heliga i Israel.
42 De tänkte intet uppå hans hand, den dagen då han
förlöste dem ifrå fienderna; **43** Såsom han sina tecken
gjort hade uti Egypten, och sina under i det landet
Zoan. **44** Då han deras vatten i blod vände; så att de
af deras bäcker icke dricka kunde. **45** Då han ohyro
ibland dem sände, som dem åto, och paddor, som
dem förderfvade; **46** Och gaf deras frukt gräsmatkom,

och deras säd gräshoppom. 47 Då han deras vinträ
med hagel förderfvade, och deras mulbärsträ med stort
hagel. 48 Då han deras boskap slog med hagel, och
deras hjordar med ljungande. 49 Då han i sina grymma
vrede sände ibland dem onda änglar, och lät dem härja
och förderfva, och skada göra. 50 Då han lät sina
vrede gå, och icke skonade deras själom för dödenom,
och lät deras boskap dö af pestilentie. 51 Då han i
Egypten allt förstfödt slog, de första arfvingar i Hams
hyddom; 52 Och lät sitt folk utdraga såsom får, och
förde dem såsom en hjord i öknene. 53 Och han ledde
dem säkra, så att de intet fruktade sig; men deras
fiendar öfvertäckte hafvet; 54 Och lät dem komma i
sina helga gränsor, till detta berg, hvilket hans högra
hand förvärfvat hafver; 55 Och fördref för dem folk,
och lät dem utskifta arfvet, och lät Israels slägter bo i
deras hyddom. 56 Men de försökte och förtörnade Gud,
den Högsta, och höllo intet hans vittnesbörd; 57 Och
föllo tillbaka, och föraktade all ting, såsom deras fäder;
och höllo intet, såsom en lös båge; 58 Och förtörnade
honom med sina höjder, och rette honom med sina
afgudar; 59 Och då Gud det hörde, vardt han upptänd,
och förkastade Israel svårliga; 60 Så att han lät fara
sina boning i Silo, den hyddo, der han ibland menniskor
bodde; 61 Och gaf deras magt uti fängelse, och deras
härlighet uti fiendans händer; 62 Och öfvergaf sitt folk
för svärd, och var upptänd emot sitt arf. 63 Deras unga
män förtärde elden, och deras jungfrur måste ogifta
blifva. 64 Deras Prester föllo genom svärd, och inga
enkor voro, de der gråta skulle. 65 Och Herren vaknade
upp, såsom en sofvande, och såsom en stark glad är,
den ifrå vin kommer; 66 Och slog sina fiendar baktill,
och hängde en evig skam uppå dem; 67 Och förkastade
Josephs hyddo, och utvalde icke Ephraims slägte; 68
Utan utvalde Juda slägte, det berget Zion, som han
älskade; 69 Och byggde sin helgedom högt, såsom ett
land det evinnerliga fast stå skall; 70 Och utvalde sin
tjenare David, och tog honom utu fårahusen. 71 Ifrå
de däggande får hemtade han honom, att han hans
folk Jacob föda skulle, och hans arf Israel. 72 Och han
födde dem också med all trohet, och regerade dem
med all flit.

79 En Psalm Assaphs. Gud, Hedningarna äro in i
ditt arf fallne; de hafva orenat ditt helga tempel,
och af Jerusalem stenhopar gjort. 2 De hafva gifvit
dina tjenares lekamen foglomen under himmelen till att
äta, och dina heligas kött djuromen på markene. 3 De
hafva utgjutit deras blod omkring Jerusalem, såsom
vatten; och der var ingen, som begrof. 4 Vi äre vårom
grannom till en försmädelse vordne; till spott och hån
dem som omkring oss äro. 5 Herre, huru länge vill
du så allstings vred vara; och ditt nit, såsom en eld,
brinna låta? 6 Utgjut dina grymhet öfver Hedningarna,
de dig intet känna, och uppå de Konungariken, som
ditt Namn intet åkalla. 7 Ty de hafva uppätit Jacob,
och hans hus förödt. 8 Tänk icke uppå våra förra
missgerningar. Förbarma dig öfver oss snarliga, ty vi
äre fast eländige vordne. 9 Hjelp du oss, Gud vår
hjelpare, för dins Namns äros skull; fräls oss, och
förlåt oss våra synder, för ditt Namns skull. 10 Hvi
låter du Hedningarna säga: Hvar är nu deras Gud?
Låt hämnden öfver dina tjenares blod, som utgjutet är,
kunnig varda, ibland Hedningarna, för vår ögon. 11 Låt
för dig komma de fångars suckande; efter din stora arm
behåll dödsens barn. 12 Och vedergäll vårom grannom
sjufaldt uti deras sköte deras försmädelse, der de dig,
Herre, med försmädt hafva. 13 Men vi, ditt folk och din
fosterfår, tackom dig evinnerliga, och förkunnom ditt lof
förutan ända.

80 En Psalm Assaphs, om gyldene rosena, till att
föresjunga. Hör, Israels Herde, du som leder
Joseph såsom får; bete dig, du som sitter på Cherubim.
2 Uppväck dina magt, du som för Ephraim, BenJamin
och Manasse äst, och kom oss till hjelp. 3 Gud, tröst
oss, och låt ditt ansigte lysa, så varde vi hulpne. 4
Herre Gud Zebaoth, huru länge vill du vred vara öfver
dins folks bön? 5 Du spisar dem med tårars bröd,
och skänker dem ett stort mått, fullt med tårar. 6 Du
lätst alla våra grannar banna oss, och våra fiendar
bespotta oss. 7 Gud Zebaoth, tröst oss; låt ditt ansigte
lysa, så varde vi hulpne. 8 Du hafver hemtat ditt vinträ
utur Egypten, och hafver fördrifvit Hedningarna, och
planterat det. 9 Du hafver röjt vägen för thy, och låtit
det väl rota sig, så att det hafver uppfyllt landet. 10
Bergen äro med dess skugga öfvertäckte, och med
dess qvistar Guds cedreträ. 11 Du hafver utsträckt dess
qvistar intill hafvet, och dess telningar allt intill älfvena.
12 Hvi hafver du så sönderbrutit dess gård, att deraf
rifver allt det som der framom går? 13 De vildsvin hafva
uppgräfvit det, och de vilddjur hafva afbitit det. 14 Gud
Zebaoth, vänd dig dock; skåda neder af himmelen, och
se härtill, och besök detta vinträt; 15 Och håll det vid
magt, som din högra hand planterat hafver, och det du
dig stadeliga utvalt hafver. 16 Se dertill, och straffat;
att på det brännande och rifvande må en ände varda.
17 Din hand beskydde dins högra hands folk, och de
menniskor, som du dig stadeliga utvalt hafver; 18 Så
vilje vi intet ifrå dig vika. Låt oss lefva, så vilje vi åkalla
ditt Namn. 19 Herre Gud Zebaoth, tröst oss. Låt ditt
ansigte lysa, så varde vi hulpne.

81 På Gittith, till att föresjunga, Assaphs. Sjunger
Gudi gladeliga, den vår starkhet är; fröjdens
Jacobs Gudi. 2 Tager Psalmer, och för hit trummor,
lusteliga harpor med psaltare. 3 Blåser med basuner i

nymånaden, i våra löfhyddohögtid. 4 Ty detta är en sed
i Israel, och en Jacobs Guds rätt. 5 Det hafver han till
ett vittnesbörd satt i Joseph, då de utur Egypti land
drogo, och främmande tungomål hört hade; 6 Och jag
deras axlar ifrån bördone friade, och deras händer vid
krukorna qvitta vordo. 7 Då du åkallade mig i nödene,
halp jag dig ut, och bönhörde dig, då tordönen öfverföll
dig; och försökte dig vid trätovattnet. (Sela) 8 Hör, mitt
folk, jag vill betyga ibland dig; Israel, du skall höra
mig; 9 Att ibland dig ingen annar Gud är, och du ingen
främmande Gud tillbeder. 10 Jag är Herren din Gud,
som dig utur Egypti land fört hafver. Låt din mun vidt
upp, låt mig uppfylla honom. 11 Men mitt folk hörde
intet mina röst, och Israel är intet om mig. 12 Så hafver
jag låtit dem uti deras hjertas sinne, att de måga vandra
efter sitt råd. 13 Om mitt folk ville mig hörsamt vara,
och Israel på minom vägom gå, 14 Så ville jag snart
nederlägga deras fiendar, och vända mina hand emot
deras motståndare. 15 Och de som Herran hata, skulle
fela uppå honom; men deras tid skulle evinnerliga vara,
16 Och jag skulle spisa dem med bästa hvete, och
mätta dem med hannog utu hälleberget.

82 En Psalm Assaphs. Gud står uti Guds församling,
och är domare ibland gudarna. 2 Huru länge viljen
I döma orätt, och föresätta de ogudaktigas person?
(Sela) 3 Skaffer dem fattiga och faderlösa rätt, och
hjelper dem elända och torftiga till rätta. 4 Hjelper
den föraktada och fattiga, och förlöser honom utu de
ogudaktigas våld. 5 Men de låta intet säga sig, och
aktat intet; de gå allt i mörkret; derföre måste alla
landsens grundvalar falla. 6 Jag hafver väl sagt: I ären
gudar, och allesammans dens Högstas barn; 7 Men I
måsten dö såsom menniskor, och såsom en tyrann
förgås. 8 Statt upp, Gud, och döm jordena; ty du äst en
Herre öfver alla Hedningar.

83 En Psalmvisa Assaphs. Gud, tig dock icke så, och
var dock icke så stilla; Gud, lid det dock icke så. 2
Ty si, dine fiender rasa, och de som dig hata, sätta upp
hufvudet. 3 De hafva listig anslag emot ditt folk, och
rådslå emot dina fördolda. 4 Kommer, säga de, låter
oss utrota dem, så att de intet folk äro; att på Israels
namn icke skall mer tänkt varda. 5 Ty de hafva förenat
sig med hvarannan, och ett förbund emot dig gjort: 6
De Edomeers hyddor, och de Ismaeliters, de Moabiters,
och Hagariters, 7 De Gebaliters, Ammoniters, och
Amalekiters, de Philisteers, samt med dem i Tyro. 8
Assur hafver ock gifvit sig till dem, och hjelpa Lots
barnom. (Sela) 9 Gör dem såsom de Midianiter, såsom
Sisera, såsom Jabin vid den bäcken Kison; 10 Hvilke
förderfvade vordo vid Endor, och vordo till träck på
jordene. 11 Gör deras Förstar såsom Oreb och Seeb;
alle deras öfverstar, såsom Seba och Zalmunna; 12
De der säga: Vi vilje intaga Guds hus. 13 Min Gud,
gör dem såsom en hvärfvel, och såsom strå för väder,
14 Såsom en eld, den skog förbränner, och såsom en
låga, den berg upptänder. 15 Alltså förfölj dem med
ditt väder, och förskräck dem med ditt oväder. 16 Gör
deras ansigten fulla med blygd, att de efter ditt Namn.
Herre, söka måste; 17 Skämme sig, och förskräckes
alltid ju mer och mer, och till skam komme, och förgås.
18 Så skola de förnimma, att du med ditt Namn heter
Herre allena, och den Högste i allo verldene.

84 En Psalm Korah barnas, på Gittith, till att
föresjunga. Huru lustige äro dina boningar, Herre
Zebaoth! 2 Min själ längtar och trängtar efter Herrans
gårdar. Min kropp och själ fröjda sig uti lefvandes Gudi.
3 Ty foglen hafver funnit ett hus, och svalan sitt bo, der
de sina ungar lägga; nämliga ditt altare, Herre Zebaoth,
min Konung och min Gud. 4 Salige äro de som i dino
huse bo, de lofva dig till evig tid. (Sela) 5 Salige äro de
menniskor, som dig för sin starkhet hålla, och af hjertat
efter dig vandra; 6 De der gå genom jämmerdalen,
och göra der källor; och lärarena varda med mycken
välsignelse prydde. 7 De vinna den ena segren efter
den andra, att man se må, att den rätte Guden är i Zion.
8 Herre Gud Zebaoth, hör min bön; akta härtill, Jacobs
Gud. (Sela) 9 Gud, vår sköld, skåda dock; se uppå din
smordas rike. 10 Ty en dag uti dina gårdar är bättre, än
eljest tusende. Jag vill heldre vakta dörrena uti mins
Guds huse, än länge bo uti de ogudaktigas hyddom.
11 Ty Herren Gud är sol och sköld. Herren gifver nåd
och äro; dem frommom skall intet godt fattas. 12 Herre
Zebaoth, säll är den menniska, som sig förlåter uppå
dig.

85 En Psalm Korah barnas, till att föresjunga. Herre,
du som fordom vast dino lande nådelig, och
förlossade de fångar af Jacob; 2 Du som tillförene dino
folke missgerning förlåtit hafver, och alla deras synder
öfvertäckt; (Sela) 3 Du som tillförene alla dina vrede
borttagit hafver, och vändt dig ifrå dine vredes grymhet;
4 Tröst oss, Gud vår Frälsare, och låt af dine ogunst
till oss. 5 Vill du då till evig tid uppå oss vred vara;
och låt dina vrede gå evinnerliga? 6 Vill du då icke
åter vederqvicka oss; att ditt folk må glädja sig öfver
dig? 7 Herre, bete oss dina nåde, och hjelp oss. 8 Ack!
att jag höra måtte, det Herren Gud talar, att han sino
folke och sinom heligom frid tillsade; på det de icke
skola på någon galenskap komma. 9 Dock är ju hans
hjelp när dem som frukta honom, att i vårt land skall
ära bo; 10 Att godhet och trohet mötas tillsamman,
rättfärdighet och frid kyssas; 11 Att trohet må växa på
jordene, och rättfärdighet skåda neder af himmelen;
12 Att ock Herren oss godt gör; på det vårt land må

sina frukt gifva; 13 Att rättfärdighet må ändå för honom
blifva, och sin rätta gång hafva.

86 En bön Davids. Herre, böj neder dina öron, och
hör mig; ty jag är elände och fattig. 2 Bevara mina
själ, ty jag är helig; hjelp du, min Gud, dinom tjenare,
som sig uppå dig förlåter. 3 Herre, var mig nådelig; ty
jag ropar dagliga till dig. 4 Fröjda dins tjenares själ; förty
efter dig, Herre, trängtar jag. 5 Ty du, Herre, äst god
och nådelig, af stor godhet allom dem som åkalla dig.
6 Förnim, Herre, mina bön, och akta uppå mina böns
röst. 7 Uti mine nöd åkallar jag dig, att du dock ville
höra mig. 8 Herre, dig är ingen lik ibland gudarna, och
ingen är, som så göra kan som du. 9 Alle Hedningar,
de du gjort hafver, skola komma och tillbedja för dig,
Herre, och ära ditt Namn; 10 Att du så stor äst, och gör
under, och allena Gud äst. 11 Visa mig, Herre, din väg,
att jag må vandra i dine sanning; behåll mitt hjerta vid
det ena, att jag ditt Namn fruktar. 12 Jag tackar dig,
Herre, min Gud, af allt mitt hjerta, och ärar ditt Namn
evinnerliga. 13 Ty din godhet är stor öfver mig, och
du hafver frälst mina själ utu det djupa helvetet. **(Sheol h7585)** 14 Gud, de stolte sätta sig emot mig, och de
tyranners hop står mig efter mina själ, och hafva dig
intet för ögon. 15 Men du, Herre Gud, äst barmhertig
och nådelig, tålig, och af stora mildhet och trohet. 16
Vänd dig till mig, var mig nådelig; stärk din tjenare med
dine magt, och hjelp dine tjenarinnos son. 17 Gör ett
tecken med mig, att mig väl går, att de set, som mig
hata, och skämma sig, att du med mig står, Herre, och
tröstar mig.

87 En Psalmvisa Korah barnas. Han är fast grundad
på de helga bergen. 2 Herren älskar Zions portar,
öfver alla Jacobs boningar. 3 Härlig ting varda i dig
predikade, du Guds stad. (Sela) 4 Jag vill predika
låta för Rahab och Babel, att de mig känna skola.
Si, de Philisteer och Tyrer, samt med de Ethioper,
varda der födde. 5 Man skall i Zion säga, att allahanda
folk derinne födt varder, och att han, den Högste,
bygger honom. 6 Herren skall predika låta i allahanda
tungomål, att ock några af dem skola der födde varda.
(Sela) 7 Och de sångare skola alle i dig sjunga till
skiftes, såsom i en dans.

88 En Psalmvisa Korah barnas, till att föresjunga, om
de eländas svaghet; en undervisning Hemans,
dens Esrahitens. Herre Gud, min Frälsare, jag ropar
dag och natt inför dig. 2 Låt mina bön komma inför
dig; böj din öron till mitt ropande. 3 Ty min själ är full
med jämmer, och mitt lif är hardt när helvetet. **(Sheol h7585)** 4 Jag är aktad lik vid dem som i kulona fara;
jag är såsom en man, den ingen hjelp hafver. 5 Jag
ligger ibland de döda öfvergifven, såsom de slagne,
de i grafvene ligga; på hvilka du intet mer tänker, och
de ifrå dine hand afskilde äro. 6 Du hafver lagt mig i
gropena neder, uti mörkret och i djupet. 7 Din grymhet
trycker mig, och tränger mig med allom dinom böljom.
(Sela) 8 Mina vänner hafver du låtit komma långt ifrå
mig; du hafver gjort mig dem till en styggelse; jag
ligger fången, och kan icke utkomma. 9 Mitt ansigte är
jämmerligit för vedermödos skull. Herre, jag åkallar dig
dagliga; jag uträcker mina händer till dig. 10 Månn du
då göra under ibland de döda? Eller månn de döda
uppstå och tacka dig? (Sela) 11 Månn man uti grafvena
förtälja dina godhet; och dina trohet uti förderfvet? 12
Kunna då dina under uti mörkret kända varda; eller din
rättfärdighet i de lande, der all ting förgätas? 13 Men
jag ropar till dig, Herre, och min bön kommer bittida för
dig. 14 Hvi förkastar du, Herre, mina själ; och förskyler
ditt ansigte för mig? 15 Jag är elände och vanmägtig,
att jag så bortkastad är. Jag lider ditt förskräckande,
så att jag fulltnär förtviflar. 16 Din grymhet går öfver
mig, ditt förskräckande trycker mig. 17 De omlägga mig
dagliga såsom vatten, och omhvärfva mig tillsammans.
18 Du gör, att mina vänner och näste, och mine kände
draga sig långt ifrå mig, för sådana jämmers skull.

89 En undervisning Ethans, dens Esrahitens. Jag vill
sjunga om Herrans nåde evinnerliga, och hans
sanning förkunna med minom mun, ifrå slägte till slägte;
2 Och säger alltså, att en evig nåd skall uppgå; och du
varder dina sanning i himmelen troliga hållandes. 3 Jag
hafver gjort ett förbund med minom utkorade; minom
tjenare David hafver jag svorit: 4 Jag skall förskaffa dig
en evig säd, och bygga din stol ifrå slägte till slägte.
(Sela) 5 Och himlarna, Herre, skola prisa din under,
och dina sanning, uti de heligas församling. 6 Ty ho
kan i skyn liknas vid Herran; och ibland gudarnas barn
Herranom lik vara? 7 Gud är fast mägtig uti de heligas
församling, och underlig öfver alla de som omkring
honom äro. 8 Herre Gud Zebaoth, ho är såsom du, en
mägtig Herre? Och din sanning är allt omkring dig. 9
Du råder öfver det stormande hafvet; du styrer dess
böljor, när de upphäfva sig. 10 Du slår Rahab till döds;
du förströr dina fiendar, med dinom starka arm. 11
Himmel och jord äro din; du hafver grundat jordenes
krets, och hvad deruti är. 12 Norr och söder hafver du
skapat; Thabor och Hermon fröjdar sig i ditt Namn. 13
Du hafver en väldig arm; stark är din hand, och hög är
din högra hand. 14 Rättfärdighet och dom är dins stols
stadfästelse; nåd och sanning äro för ditt ansigte. 15
Väl är de folke, som fröjdas kan; Herre, de skola vandra
i dins ansigtes ljus. 16 De skola dagliga öfver ditt Namn
glade vara, och i dine rättfärdighet härlige vara. 17 Ty
du äst deras starkhets berömmelse, och genom dina
nåde skall du upphöja vårt horn. 18 Ty Herren är vår

sköld, och den Helige i Israel är vår Konung. 19 På den
tiden talade du i en syn till dina heliga, och sade: Jag
hafver uppväckt en hjelta, den hjelpa skall; jag hafver
upphöjt en utkoradan utu folket. 20 Jag hafver funnit
min tjenare David; jag hafver smort honom med mina
helga oljo. 21 Min hand uppehåller honom, och min
arm skall styrka honom. 22 Fienderna skola icke vara
honom öfvermägtige, och de orättfärdige skola icke
förtrycka honom; 23 Utan jag skall slå hans ovänner
för honom, och de honom hata, vill jag plåga. 24 Men
min sanning och nåd skall när honom vara; och hans
horn skall i mitt Namn upphöjdt varda. 25 Jag skall
sätta hans hand uti hafvet, och hans högra hand uti
älfverna. 26 Han skall kalla mig alltså: Du äst min fader,
min Gud och tröst, den mig hjelper. 27 Och jag skall
göra honom till första sonen, den aldrahögsta ibland
Konungarna på jordene. 28 Jag vill behålla honom
mina nåd evinnerliga, och mitt förbund skall honom
fast blifva. 29 Jag skall gifva honom en evig säd, och
hans stol uppehålla, så länge himmelen varar. 30 Men
om hans barn min lag öfvergifva, och i minom rättom
icke vandra; 31 Om de mina stadgar ohelga, och min
bud icke hålla; 32 Så vill jag hemsöka deras synd med
ris, och deras missgerningar med plågor. 33 Men mina
nåd vill jag icke vända ifrå honom, och icke låta mina
sanning fela. 34 Jag vill icke ohelga mitt förbund, och
icke ogildt göra hvad af minom mun utgånget är. 35
Jag hafver en gång svorit vid mina helighet: Jag vill
icke ljuga for David; 36 Hans säd skall evig vara, och
hans stol för mig såsom solen. 37 Såsom månen skall
han evinnerliga vid magt hållen varda, och såsom de
vittne i skyn viss vara. (Sela) 38 Men nu bortdrifver du
och förkastar, och vredgas med dinom smorda. 39 Du
bryter dins tjenares förbund, och trampar hans krono
neder på jordena. 40 Du nederrifver alla hans murar,
och låter hans fäste afbrytas. 41 Honom beröfva alle
de der framom gå; han är sinom grannom ett gabberi
vorden. 42 Du upphöjer hans ovänners högra hand,
och gläder alla hans fiendar. 43 Ock hafver du hans
svärds kraft borttagit, och låter honom ingen seger
vinna i stridene. 44 Du förstörer hans renhet, och kastar
hans stol till jordena. 45 Du förkortar hans ungdoms
tid, och betäcker honom med blygd. (Sela) 46 Herre,
huru länge vill du dig så allstinges fördölja; och låta
dina grymhet brinna såsom en eld? 47 Tänk huru
stackot mitt lif är; hvi vill du alla menniskor fåfängt
skapat hafva? 48 Hvilken är den der lefver, och intet
ser döden; den sina själ friar utu helvetes hand? (Sela)
(Sheol h7585) 49 Herre, hvar är den förra din nåd, den du
David i dine sanning svorit hafver? 50 Tänk, Herre,
på dina tjenares försmädelse, den jag bär i mitt sköt,
af allom så mångom folkom; 51 Dermed, Herre, dine
fiender dig försmäda; der de med försmäda, och med
fötterna trampa på din smorda. 52 Lofvad vare Herren
evinnerliga. Amen, Amen.

90 En bön Mose dens Guds mansens. Herre, du äst
vår tillflykt, ifrå slägte till slägte. 2 Förr än bergen
vordo, och jorden och verlden skapade blefvo, äst du
Gud, af evighet till evighet; 3 Du som låter menniskorna
dö, och säger: Kommer igen, I menniskors barn. 4 Ty
tusende år äro för dig såsom den dag i går framgick,
och såsom en nattväkt. 5 Du låter dem gå sin kos
såsom en ström; och äro såsom en sömn; likasom gräs,
det dock snarliga förvissnar; 6 Det der bittida blomstras,
och snart vissnar; och på aftonen afhugget varder, och
förtorkas. 7 Det gör din vrede, att vi så förgås, och din
grymhet, att vi så hasteliga hädan måste. 8 Ty våra
missgerningar sätter du för dig, våra okända synder i
ljuset för ditt ansigte. 9 Derföre gå alle våre dagar sin
kos genom dina vrede; vi lykte vår år såsom ett tal. 10
Vårt lif varar sjutio år, åt högsta åttatio år; och då det
bäst varit; hafver, så hafver det möda och arbete varit;
ty det går snart sin kos, lika som vi flöge bort. 11 Men
ho tror det, att du så svårliga vredgas? Och ho fruktar
sig för sådana dine grymhet? 12 Lär oss betänka, att vi
dö måste, på det vi måge förståndige varda. 13 Herre,
vänd dig dock till oss igen, och var dinom tjenarom
nådelig. 14 Uppfyll oss bittida med dine nåd; så vilje vi
fröjdas, och glade vara i våra lifsdagar. 15 Gläd oss
igen, efter det du oss så länge plågat hafver, efter det
vi så länge olycko lidit hafve. 16 Bete dinom tjenarom
dina gerningar, och dina äro deras barnom. 17 Och
Herren, vår Gud, vare oss blid, och främje våra händers
verk med oss; ja våra händers verk främje han.

91 Den der under dens Högstas bekärm sitter, och
under dens Allsmägtigas skugga blifver, 2 Han
säger till Herran: Mitt hopp och min borg; min Gud,
den jag hoppas uppå. 3 Ty han frälsar dig ifrå jägarens
snaro, och ifrå den skadeliga pestilentie. 4 Han skall
betäcka dig med sina fjädrar, och ditt hopp skall vara
under hans vingar; hans sanning är spjut och sköld; 5
Att du icke torf förskräckas för nattenes stygghet; för de
skott, som om dagen flyga; 6 För pestilentie, som i
mörkrena vankar; för den sjuko, som om middagen
förderfvar. 7 Om tusende falla vid dina sido, och
tiotusende vid dina högra sido, så skall det dock intet
drabba uppå dig. 8 Ja, du skall med din ögon se lust,
och skåda huru dem ogudaktigom vedergullet varder. 9
Ty Herren är ditt hopp; den Högste är din tillflykt. 10
Dig varder intet ondt vederfarandes, och ingen plåga
skall nalkas dine hyddo. 11 Ty han hafver befallt sinom
Änglom om dig, att de skola bevara dig på allom dinom
vägom. 12 De skola bära dig på händerna, att du icke
stöter din fot på stenen. 13 På lejon och huggormar
skall du gå, och trampa uppå det unga lejonet och

drakan. 14 Han begärar mig, ty vill jag uthjelpa honom;
han känner mitt Namn, derföre vill jag beskydda honom.
15 Han åkallar mig, ty vill jag höra honom; jag är när
honom i nödene; jag skall taga honom derut, och låta
honom till äro komma. 16 Jag skall mätta honom med
långt lit, och skall bete honom mina salighet.

92 En Psalm till att sjunga på Sabbathsdagen. Det är
en kostelig ting att tacka Herranom, och lofsjunga
dino Namne, du Aldrahögste; 2 Om morgonen förkunna
dina nåde. och om aftonen dina sanning; 3 På tio
stränger, och psaltare; med spelande på harpo. 4 Ty,
Herre, du låter mig gladeligen sjunga om dine verk,
och jag berömmer dina händers verk. 5 Herre, huru
äro dine verk så store! dine tankar äro så svåra djupe.
6 En galen tror det intet, och en dåre aktar sådant
intet. 7 De ogudaktige grönskas såsom gräs, och de
ogerningsmän blomstras alle; tilldess de förderfvade
varda till evig tid. 8 Men du, Herre, äst den Högste,
och blifver evinnerliga. 9 Ty si, dine fiender, Herre,
si, dine fiender skola förgås, och alle ogerningsmän
måste förströdde varda. 10 Men mitt horn skall upphöjdt
varda, såsom ens enhörnings, och jag varda smord
med färska oljo. 11 Och mitt öga skall lust se på mina
fiendar, och mitt öra skall lust höra på de arga, som
sig emot mig sätta. 12 Den rättfärdige skall grönskas,
såsom ett palmträ; han skall växa, såsom ett cedreträ
på Libanon. 13 De der planterade äro uti Herrans hus,
de skola i vår Guds gårdom grönskas. 14 Och om de
än gamle varda, skola de likväl blomstras, fruktsamme
och färske vara; 15 Att de förkunna skola, att Herren så
from är; min tröst, och intet orätt är i honom.

93 Herren är Konung och härliga beprydd; Herren
är beprydd, och hafver begynt ett rike, så vidt
som verlden är, och tillredt det, att det blifva skall.
2 Ifrå den tiden står din stol fast; du äst evig. 3
Herre, vattuströmmarna upphäfva sig, vattuströmmarna
upphäfva sitt fräsande; vattuströmmarna upphäfva
sina böljor. 4 De vågar i hafvet äro stora, och fräsa
grufveliga; men Herren är ännu större i höjdene. 5
Din ord äro en rätt lära; helighet, Herre, är dins hus
prydning evinnerliga.

94 Herre Gud, hvilkom hämnden tillhörer; Gud,
hvilkom hämnden tillhörer, bete dig. 2 Upphöj dig,
du verldenes domare; vedergäll dem högfärdigom det
de förtjena. 3 Herre, huru länge skola de ogudaktige,
huru länge skola de ogudaktige pråla; 4 Och så
högmodeliga tala; och alle ogerningsmän så berömma
sig? 5 Herre, de förtrycka ditt folk, och plåga ditt arf. 6
Enkor och främlingar dräpa de, och faderlösa döda de;
7 Och säga: Herren ser det intet; och Jacobs Gud aktar
det intet. 8 Märker dock, I galne ibland folket; och I
dårar, när viljen I vise varda? 9 Den der örat planterat
hafver, skulle han icke höra? Den der ögat gjort hafver,
skulle han icke se? 10 Den der Hedningarna näpser,
skulle han icke straffa? den der menniskorna lärer hvad
de veta. 11 Men Herren vet menniskornas tankar, att de
fåfängelige äro. 12 Säll är den som du, Herre, tuktar,
och lärer honom genom din lag; 13 Att han tålamod
hafva må, då illa går; tilldess dem ogudaktiga grafven
beredd varder. 14 Ty Herren skall icke förkasta sitt folk,
eller öfvergifva sitt arf. 15 Ty rätt måste dock blifva
rätt; och thy måste all from hjerta tillfalla. 16 Ho står
med mig emot de onda? Ho träder till mig emot de
ogerningsmän? 17 Om Herren icke hulpe mig, så låge
min själ fulltnär uti det stilla. 18 Jag sade: Min fot hafver
stapplat; men din nåd, Herre, uppehöll mig. 19 Jag
hade mycket bekymmer i mitt hjerta; men din tröst
gladde mina själ. 20 Du kommer ju aldrig öfverens med
dem skadeliga stolenom, som lagen illa uttyder. 21
De rusta sig emot dens rättfärdigas själ, och fördöma
oskyldigt blod. 22 Men Herren är mitt beskärm, min Gud
är mitt hopps tröst. 23 Och han skall vedergälla dem
deras orätt, och skall förgöra dem för deras ondskos
skull; Herren, vår Gud, skall förgöra dem.

95 Kommer, låter oss glädjas Herranom, och fröjdas
för vår salighets tröst. 2 Låt oss med tack komma
inför hans ansigte, och fröjdas för honom med Psalmer.
3 Ty Herren är en stor Gud, och en stor Konung öfver
alla gudar. 4 Ty i hans hand är hvad som jorden bär, och
bergshöjderna äro också hans. 5 Ty hans är hafvet, och
hans händer hafva det torra beredt. 6 Kommer, låter
oss tillbedja, och knäböja, och nederfalla för Herranom,
den oss gjort hafver. 7 Ty han är vår Gud, och vi hans
fosterfolk, och hans händers får. 8 I dag om I hans röst
hören, så förstocker icke edor hjerta, såsom i Meriba
skedde, såsom i Massa i öknene; 9 Der edre fäder
försökte mig, förnummo och sågo min verk; 10 Att jag i
fyratio år mödo hade med detta folk, och sade: Det är
sådant folk, att deras hjerta alltid vill den orätta vägen,
och de mina vägar icke lära vilja; 11 Så att jag svor i
mine vrede: De skola icke komma till mina rolighet.

96 Sjunger Herranom en ny viso; sjunger Herranom
all verlden. 2 Sjunger Herranom, och lofver hans
Namn; prediker den ena dagen efter den andra hans
salighet. 3 Förtäljer ibland Hedningarna hans äro,
ibland all folk hans under. 4 Ty Herren är stor, och högt
prisandes; underlig öfver alla gudar. 5 Ty alle folkens
gudar äro afgudar; men Herren hafver gjort himmelen.
6 Det står härliga och kosteliga till för honom, och går
väldeliga och lofliga till i hans helgedom. 7 I folk, bärer
fram Herranom; bärer fram Herranom äro och magt. 8
Bärer fram Herranom hans Namns äro; bärer skänker,

och kommer i hans gårdar. 9 Tillbedjer Herran i heligo
prydning; hela verlden frukte honom. 10 Säger ibland
Hedningarna, att Herren är Konung, och hafver sitt rike,
så vidt som verlden är, beredt, att det blifva skall; och
dömer folken rätt. 11 Himmelen fröjde sig, och jorden
vare glad. hafvet fräse, och hvad deruti är. 12 Marken
vare glad, och allt det derpå är, och låter all trä i skogen
fröjda sig, 13 För Herranom; ty han kommer; ty han
kommer till att döma jordena; han skall döma jordenes
krets med rättfärdighet, och folken med sine sanning.

97 Herren är Konung, dess fröjde sig jorden, och
öarna fröjde sig, så månge som de äro. 2
Moln och mörker är omkring honom; rättfärdighet och
dom är hans stols stadfästelse. 3 Eld går framför
honom, och uppbränner hans ovänner allt omkring.
4 Hans ljungande lyser på jordenes krets; jorden ser
det, och förskräckes. 5 Bergen försmälta såsom vax
för Herranom; för hela jorderikes Herra. 6 Himlarna
förkunna hans rättfärdighet; och all folk se hans äro. 7
Skämme sig alle de som belätom tjena, och berömma
sig af afgudar; tillbedjer honom alle gudar. 8 Zion hörer
det, och är glad; och Juda döttrar fröjda sig, Herre,
öfver ditt regemente. 9 Ty du, Herre, äst den Högste i
all land; du är fast upphöjd öfver alla gudar. 10 I som
älsken Herran, hater det onda; (Herren) bevarar sina
heligas själar; ifrå de ogudaktigas hand skall han frälsa
dem. 11 Dem rättfärdiga skall alltid ljus uppgå igen, och
frommom hjertom glädje. 12 I rättfärdige, fröjder eder af
Herranom, och tacker honom, och priser hans helighet.

98 En Psalm. Sjunger Herranom en ny viso, ty han
gör underlig ting; han vinner seger med sine
högra hand, och med sinom helga arm. 2 Herren låter
förkunna sina salighet; för folken låter han uppenbara
sina rättfärdighet. 3 Han tänker uppå sina nåde och
sanning Israels huse; alle verldenes ändar se vår Guds
salighet. 4 Glädjens Herranom, all verlden; sjunger,
priser och lofver. 5 Lofver Herran med harpor, med
harpor och psalmer; 6 Med trummeter och basuner;
fröjdens för Herranom, Konungenom. 7 Hafvet fräse,
och hvad deruti är; jordenes krets, och de deruppå bo.
8 Vattuströmmarna fröjde sig, och all berg vare glad, 9
För Herranom; ty han kommer till att döma jordena;
han skall döma jordenes krets med rättfärdighet, och
folken med rätt.

99 Herren är Konung, derföre vredgas folken; han
sitter på Cherubim, derföre upprörer sig verlden.
2 Herren är stor i Zion, och hög öfver all folk. 3 Man
tacke ditt stora och underliga Namn, det heligt är. 4 Uti
denna Konungens rike älskar man det rätt är; du gifver
fromhet, du skaffar dom och rättfärdighet i Jacob. 5
Upphöjer Herran vår Gud; tillbedjer vid hans fotapall; ty
han är helig. 6 Mose och Aaron ibland hans Prester,
och Samuel ibland dem som hans Namn åkalla; de
åkallade Herran, och han bönhörde dem. 7 Han talade
med dem genom en molnstod; de höllo hans vittnesbörd
och bud, som han dem gaf. 8 Herre, du äst vår Gud;
du bönhörde dem; du, Gud, gaf dem till, och straffade
deras verk. 9 Upphöjer Herran vår Gud, och tillbedjer
på hans helga berg; tv Herren vår Gud är helig.

100 En Tackpsalm. Fröjdens Herranom, all verlden.
2 Tjener Herranom med fröjd; kommer för hans
ansigte med glädskap. 3 Förnimmer, att Herren är Gud;
han hafver gjort oss, och icke vi sjelfve, till sitt folk, och
till sin fosterfår. 4 Går in i hans portar med tackande;
uti hans gårdar med lofvande; tacker honom, lofver
hans Namn. 5 Ty Herren är god, och hans nåd varar
evinnerliga, och hans sanning ifrå slägte till slägte.

101 En Psalm Davids. Om nåd och rätt vill jag
sjunga; och dig, Herre, lofsäga. 2 Jag handlar
försigteliga och redeliga med dem som mig tillhöra,
och vandrar troliga i mitt hus. 3 Jag tager mig ingen
ond sak före; jag hatar öfverträdaren, och låter honom
icke när mig blifva. 4 Ett vrångt hjerta måste vika ifrå
mig; den onda lider jag icke. 5 Den sin nästa hemliga
baktalar, honom förgör jag; den der storlåtig är och
högt sinne hafver, honom lider jag icke. 6 Mine ögon se
efter de trogna i landena, att de måga när mig bo; och
hafver gerna fromma tjenare. 7 Falskt folk håller jag
icke i mitt hus; ljugare trifvas icke när mig. 8 Bittida
förgör jag alla ogudaktiga i landena, att jag må utrota
alla ogerningsmän utu Herrans stad.

102 En Bön dens eländas, när han bedröfvad är,
och sin klagan för Herranom utgjuter. Herre,
hör mina bön, och låt mitt ropande till dig komma. 2
Fördölj icke ditt ansigte för mig; i nödene böj dina öron
till mig; när jag åkallar, så bönhör mig snarliga. 3 Ty
mine dagar äro bortgångne såsom en rök, och mine
ben äro förbrände såsom en brand. 4 Mitt hjerta är
slaget, och förtorkadt såsom hö; så att jag ock förgäter
äta mitt bröd. 5 Mine ben låda vid mitt kött, af gråtande
och suckande. 6 Jag är lika som en pelikan i öknene;
jag är lika som en stenuggla uti de förstörda städer. 7
Jag vakar, och är såsom en ensam fogel på taket. 8
Dagliga försmäda mig mine fiender, och de som mig
bespotta, svärja vid mig. 9 Ty jag äter asko såsom
bröd, och blandar min dryck med gråt; 10 För ditt hots
och vredes skull; att du hafver upphöjt mig, och i grund
nederslagit mig. 11 Mine dagar äro framgångne såsom
en skugge, och jag borttorkas såsom gräs. 12 Men du,
Herre, blifver evinnerliga, och din åminnelse ifrå slägte
till slägte. 13 Statt upp, och förbarma dig öfver Zion; ty
det är tid, att du äst nådelig, och stunden är kommen.

14 Ty dine tjenare ville gerna, att det skulle bygdt varda,
och sågo gerna, att dess sten och kalk tillredd vorde; 15
Att Hedningarna måtte frukta ditt Namn, Herre, och alle
Konungar på jordene dina äro; 16 Att Herren bygger
Zion, och låter se sig i sin äro. 17 Han vänder sig till
de öfvergifnas bön, och försmår icke deras bön. 18
Det varde beskrifvet för de efterkommande; och det
folk, som skall skapadt varda, skall lofva Herran. 19
Ty han skådar af sine helga högd, och Herren ser
af himmelen på jordena; 20 Att han skall höra dens
fångnas suckande, och förlossa dödsens barn; 21 På
det de skola i Zion predika Herrans Namn, och hans
lof i Jerusalem; 22 När folken sammankomma, och
Konungariken, till att tjena Herranom. 23 Han tvingar på
vägenom mina kraft; han förkortar mina dagar. 24 Jag
säger: Min Gud, tag mig icke bort i mina halfva dagar;
dina år vara evinnerliga. 25 Du hafver tillförene grundat
jordena, och himlarna äro dina händers verk. 26 De
måste förgås, men du blifver; de skola alle föråldras
såsom ett kläde; de skola förvandlade varda såsom
en klädnad, när du förvandlar dem. 27 Men du blifver
såsom du äst, och dine år taga ingen ända. 28 Dina
tjenares barn varda blifvande, och deras säd skall
trifvas för dig.

103 En Psalm Davids. Lofva Herran, min själ, och
allt det uti mig är, hans helga Namn. 2 Lofva
Herran, min själ, och förgät icke, hvad godt han dig
gjort hafver; 3 Den dig alla dina synder förlåter, och
helar alla dina brister; 4 Den ditt lif förlöser ifrå förderf,
och kröner dig med nåd och barmhertighet; 5 Den
dig uppfyller med tröst, att du dägelig varder, och gör
dig ung och frisk såsom en örn. 6 Herren skaffar
rättfärdighet och dom, allom dem som orätt lida. 7
Han hafver låtit Mose veta sina vägar; Israels barn
sin verk. 8 Barmhertig och nådelig är Herren, tålig
och af stora mildhet. 9 Han träter icke till evig tid, och
vredgas icke evinnerliga. 10 Han handlar icke med
oss efter våra synder, och vedergäller oss icke efter
våra missgerningar. 11 Ty så hög som himmelen öfver
jordena är, låter han sina nåd väldig vara öfver dem
som frukta honom. 12 Så långt som öster är ifrå vester,
låter han vår öfverträdelse vara ifrån oss. 13 Såsom
en fader förbarmar sig öfver barnen, så förbarmar sig
Herren öfver dem som frukta honom. 14 Ty han vet
hvad vi för ett verk äre; han tänker derpå, att vi stoft
äre. 15 En menniska är i sitt lefvande såsom gräs;
hon blomstras såsom ett blomster på markene. 16
När vädret deröfver går, så är det intet mer der, och
dess rum känner det intet mer. 17 Men Herrans nåd
varar ifrån evighet till evighet, öfver dem som frukta
honom; och hans rättfärdighet intill barnabarn, 18 När
dem som hans förbund hålla, och tänka uppå hans
bud, att de derefter göra. 19 Herren hafver beredt sin
stol i himmelen, och hans rike skall råda öfver allt. 20
Lofver Herran, I hans Änglar, I starke hjeltar, som hans
befallning uträtten, att man hans ords röst höra skall.
21 Lofver Herran, alle hans härar; I hans tjenare, som
hans vilja gören. 22 Lofver Herran, all hans verk uti all
hans herradömes rum; min själ lofve Herran.

104 Lofva Herran, min själ; Herre, min Gud, du äst
ganska härlig, du äst dägelig och allstinges väl
beprydd. 2 Ljus är din klädnad, som du uppå hafver; du
utsträcker himmelen såsom ett tapet. 3 Du hvälfver
honom ofvan med vatten; du far i skyn såsom i en
vagn, och går på vädrens vingar; 4 Du, som gör dina
Änglar till väder, och dina tjenare till eldslåga; 5 Du,
som grundar jordena på hennes botten, så att hon
blifver i evig tid. 6 Med djupet betäcker du henne,
såsom med ett kläde, och vatten stå öfver bergen. 7
Men för ditt näpsande fly de; för ditt dundrande fara
de bort. 8 Bergen resa högt upp, och dalarna sätta
sig ned i det rum, som du dem skickat hafver. 9 Du
hafver satt ett mål, der komma de intet öfver; och måga
icke åter betäcka jordena. 10 Du låter källor uppbrista i
dalomen, så att vatten emellan bergen flyta; 11 Att all
djur på markene måga dricka, och vildåsnarna sin törst
släcka. 12 När dem sitta himmelens foglar, och sjunga
på qvistarna. 13 Du fuktar bergen ofvanefter; du gör
landet fullt med frukt, den du förskaffar. 14 Du låter gräs
växa för boskapen, och säd menniskomen till nytto; att
du skall låta komma bröd utaf jordene; 15 Och att vin
skall fröjda menniskones hjerta, och hennes ansigte
dägeligit varda af oljo, och bröd styrka menniskones
hjerta; 16 Att Herrans trä skola full med must stå; de
cedreträ på Libanon, som han planterat hafver. 17
Der hafva foglarna sitt näste, och hägrar bo uppe i
furoträn. 18 De höga berg äro de stengetters tillflykt,
och stenklyfterna de kunilers. 19 Du gör månan, till att
derefter skifta året; solen vet sin nedergång. 20 Du gör
mörker, att natt varder; då draga sig all vilddjur ut; 21 De
unga lejon, som ryta efter rof, och sin mat söka af Gudi;
22 Men när solen uppgår, draga de bort, och lägga sig
uti sina kulor. 23 Så går då menniskan ut till sitt arbete,
och till sitt åkerverk intill aftonen. 24 Herre, huru äro din
verk så stor och mång! Du hafver visliga skickat dem
all, och jorden är full af dina ägodelar. 25 Hafvet, det
så stort och vidt är, der kräla uti, utan tal, både stor
och liten djur. 26 Der gå skepp; der äro hvalfiskar, som
du gjort hafver, att de deruti leka skola. 27 Allt vänter
efter dig, att du skall gifva dem mat i sin tid. 28 Då du
gifver dem, så samla de; när du upplåter dina hand, så
varda de med god ting mättade. 29 Om du fördöljer ditt
ansigte, så varda de förskräckte; du tager deras anda
bort, så förgås de, och varda åter till stoft igen. 30 Du

låter ut din anda, så varda de skapade, och du förnyar
jordenes ansigte. 31 Herrans ära är evig; Herren hafver
behag till sin verk. 32 Han ser uppå jordena, så bäfvar
hon; han kommer vid bergen, så ryka de. 33 Jag vill
sjunga Herranom i mina lifsdagar, och lofva min Gud,
så länge jag är till. 34 Mitt tal behage honom väl; jag
gläder mig af Herranom. 35 Syndarena hafve en ända
på jordene, och de ogudaktige vare icke mer till; lofva,
min själ, Herran. Halleluja.

105 Tacker Herranom, och prediker hans Namn;
förkunner hans verk ibland folken. 2 Sjunger
om honom, och lofver honom; taler om all hans under.
3 Lofver hans helga Namn; deras hjerta, som Herran
söka, glädje sig. 4 Fråger efter Herranom, och efter
hans magt; söker hans ansigte alltid. 5 Tänker uppå
hans underliga verk, som han gjort hafver; uppå hans
under, och uppå hans ord; 6 I Abrahams hans tjenares
säd, I Jacobs hans utkorades barn. 7 Han är Herren
vår Gud; han dömer i hela verldene. 8 Han tänker
evinnerliga uppå sitt förbund; på det ord han lofvat
hafver till mång tusend, slägte ifrå slägte; 9 Det han
gjort hafver med Abraham; och på eden med Isaac;
10 Och satte det Jacob till en rätt, och Israel till ett
evigt förbund; 11 Och sade: Dig vill jag gifva det landet
Canaan, edars arfs lott; 12 Då de få och ringa voro, och
främlingar derinne. 13 Och de foro ifrå folk till folk; ifrå
det ena riket till annat folk. 14 Han lät ingen menniska
göra dem skada, och näpste Konungar för deras skull:
15 Kommer intet vid mina smorda, och görer intet ondt
minom Prophetom. 16 Och han lät en dyr tid komma i
landet, och förtog dem allt bröds uppehälle. 17 Han
sände en man framför dem; Joseph vardt såld till en
träl. 18 De tvingade hans fötter i fjettrar; hans kropp
måste jern ligga; 19 Tilldess hans ord kom, och Herrans
tal pröfvade honom. 20 Då sände Konungen bort,
och lät gifva honom lös; herren öfver folken böd låta
honom ut. 21 Han satte honom till en herra öfver sitt
hus; till en föreståndare öfver alla sina ägodelar; 22
Att han skulle undervisa hans Förstar, efter sitt sätt,
och lära hans äldsta vishet. 23 Och Israel for in uti
Egypten, och Jacob vardt en främling i Hams land.
24 Och han lät sitt folk svåliga växa, och gjorde dem
mägtigare än deras fiender. 25 Han förvände deras
hjerta, så att de hans folk hätske vordo, och tänkte
till att förtrycka hans tjenare med list. 26 Han sände
sin tjenare Mose; Aaron, den han utvalt hade. 27 De
samme gjorde hans tecken ibland dem, och hans under
i Hams land. 28 Han lät mörker komma, och gjordet
mörkt; och de voro icke hans ordom ohörsamme. 29
Han förvände deras vatten i blod, och dräp deras fiskar.
30 Deras land gaf myckna paddor ifrå sig; ja, uti deras
Konungars kamrar. 31 Han sade, då kom ohyra; löss uti
alla deras landsändar. 32 Han gaf dem hagel till regn;
eldslåga uti deras land; 33 Och slog deras vinträ och
fikonaträ, och förderfvade trän i deras landsändar. 34
Han sade, då kommo gräshoppor, gräsmatkar otalige;
35 Och de uppåto allt gräset i deras land, och uppfrätte
frukten på deras mark; 36 Och slog allt förstfödt uti
deras land, alla deras första arfvingar. 37 Och han
förde dem ut med silfver och guld, och ibland deras
slägter var ingen krank. 38 Egypten var glad, att de
utdrogo; ty deras fruktan var uppå dem fallen. 39 Han
utsträckte en molnsky till skjul, och eld om nattena till
att lysa. 40 De bådo, och han lät komma åkerhöns; och
han mättade dem med himmelsbröd. 41 Han öppnade
bergsklippona, och vatten flöt derut, så att bäcker flöto i
torra öknene. 42 Ty han tänkte på sitt helga ord, det
han till Abraham sin tjenare talat hade. 43 Alltså förde
han sitt folk ut med fröjd, och sina utkorade med glädje;
44 Och gaf dem Hedningarnas land, så att de folks
gods intogo; 45 På det de skulle hålla hans rätter, och
bevara hans lag. Halleluja.

106 Halleluja. Tacker Herranom, ty han är mild,
och hans godhet varar i evighet. 2 Ho kan
uttala Herrans dråpeliga gerningar? och prisa all hans
lofliga verk? 3 Salige äro de som budet hålla, och göra
alltid rätt. 4 Herre, tänk på mig efter den nåd, som
du dino folke lofvat hafver; bevisa oss dina hjelp; 5
Att vi måge se dina utkorades välfärd, och glädja oss
att dino folke väl går, och berömma oss med dinom
arfvedel. 6 Vi hafve syndat med våra fäder; vi hafve
misshandlat, och hafve ogudaktige varit. 7 Våre fäder
uti Egypten ville icke förstå din under; de tänkte icke på
dina stora godhet, och voro ohörige vid hafvet, nämliga
röda hafvet. 8 Men han halp dem för sitt Namns
skull, så att han sina magt beviste. 9 Och han näpste
röda hafvet, och det vardt torrt; och förde dem genom
djupen, såsom genom ena öken; 10 Och halp dem ifrå
deras hand, som dem hatade, och förlossade dem ifrå
fiendans hand. 11 Och vattnet fördränkte deras fiendar,
så att icke en qvar blef. 12 Då trodde de uppå hans ord,
och söngo hans lof. 13 Men de förgåto snarliga hans
gerningar, och bidde intet efter hans råd. 14 Och de
fingo lusta i öknene, och försökte Gud uti ödemarkene.
15 Men han gaf dem deras bön, och sände dem nog,
tilldess dem vämjade dervid. 16 Och de satte sig upp
emot Mose i lägrena; emot Aaron, Herrans heliga.
17 Jorden öppnade sig, och uppsvalg Dathan, och
öfvertäckte Abirams rota. 18 Och eld vardt ibland deras
rota upptänd; lågen uppbrände de ogudaktiga. 19 De
gjorde en kalf i Horeb, och tillbådo det gjutna belätet;
20 Och förvandlade sina äro uti ens oxas liknelse, den
gräs äter. 21 De förgåto Gud sin Frälsare, som så stor
ting uti Egypten gjort hade; 22 Vidunder i Hams land,

och förskräckeliga gerningar i röda hafvet. 23 Och
han sade, att han ville förgöra dem, om Mose hans
utkorade den plågan icke förtagit hade, och afvändt
hans grymhet, att han icke platt skulle förderfva dem.
24 Och de föraktade det lustiga landet; de trodde icke
hans ordom; 25 Och knorrade i deras hyddom; de lydde
intet Herrans röst. 26 Och han hof upp sina hand emot
dem, att han skulle nederslå dem i öknene; 27 Och
kasta deras säd ibland Hedningarna, och förströ dem i
landen. 28 Och de gåfvo sig till BaalPeor, och åto af de
döda afgudars offer; 29 Och förtörnade honom med sin
verk; då kom ock en plåga ibland dem. 30 Då trädde
Pinehas fram, och förlikte sakena, och plågan vände
åter. 31 Och det vardt honom räknadt till rättfärdighet,
ifrå slägte till slägte, i evig tid. 32 Och de förtörnade
honom vid trätovattnet; och de plågade Mose illa. 33 Ty
de bedröfvade honom hans hjerta, så att någor ord
undföllo honom. 34 De förgjorde ock icke de folk, som
dock Herren dem budit hade; 35 Utan de blandade
sig ibland Hedningarna, och lärde deras verk; 36 Och
tjente deras afgudom; de kommo dem på förargelse.
37 Och de offrade sina söner, och sina döttrar djeflom;
38 Och utgöto oskyldigt blod, sina söners och döttrars
blod, som de offrade Canaans afgudom; så att landet
med blodskulder besmittadt vardt; 39 Och orenade sig
med sinom gerningom, och hor bedrefvo med sin verk.
40 Då förgrymmade sig Herrans vrede öfver sitt folk,
och han fick en styggelse till sitt arf; 41 Och gaf dem uti
Hedningars händer; så att öfver dem rådde de som
dem hätske voro. 42 Och deras fiender plågade dem,
och de vordo kufvade under deras händer. 43 Han
förlossade dem ofta; men de förtörnade honom med sin
verk, och vordo få för deras missgerningars skull. 44
Och han såg till deras nöd, då han deras klagan hörde;
45 Och tänkte på sitt förbund, som han med dem gjort
hade; och det ångrade honom efter hans stora godhet;
46 Och lät dem komma till barmhertighet, för allom dem
som dem fångat hade. 47 Hjelp oss, Herre vår Gud,
och för oss tillhopa ut ifrå Hedningarna; att vi måge
tacka ditt helga Namn, och begå ditt lof. 48 Lofvad vare
Herren, Israels Gud, ifrån evighet i evighet; och allt folk
säga: Amen. Halleluja.

107 Tacker Herranom, ty han är mild, och hans
godhet varar i evighet: 2 Säger I, som af
Herranom förlöste ären, de han utu nöd förlöst hafver;
3 Och de han utu landen tillsammanhemtat hafver, ifrån
östan, ifrå vestan, ifrå nordan, och ifrå hafvet; 4 De
der vilse gingo i öknene, der ingen väg var, och funno
ingen stad, der de bo kunde; 5 Hungroge och törstige,
och deras själ försmäktade. 6 Och de ropade till Herran
i deras nöd, och han frälste dem utu deras ångest;
7 Och förde dem en rättan väg, att de gingo till den
stad, der de bo kunde. 8 De skola tacka Herranom
för hans godhet, och för hans under, som han med
menniskors barn gör; 9 Att han mättar den törstiga
själen, och fyller den hungroga själen med god ting;
10 De der sitta måste i mörker och dödsens skugga,
fångne i tvång och i jern. 11 Derföre, att de Guds
bud ohörsamme varit hade, och dens Högstas lag
försmädat hade; 12 Derföre måste deras hjerta med
olycka plågadt varda; så att de omkull lågo, och ingen
halp dem. 13 Och de ropade till Herran i deras nöd,
och han halp dem utu deras ångest; 14 Och förde
dem utu mörkret och dödsens skugga, och slet deras
band sönder. 15 De skola tacka Herranom för hans
godhet, och för hans under, som han med menniskors
barn gör; 16 Att han sönderbryter kopparportar, och
sönderslår jernbommar. 17 De galne vordo plågade för
deras öfverträdelses skull, och för deras synders skull.
18 De vämjade vid all mat, och vordo dödsjuke. 19 Och
de ropade till Herran i deras nöd, och han halp dem utu
deras ångest. 20 Han sände sitt ord, och gjorde dem
helbregda, och frälste dem, att de icke blefvo döde. 21
De skola tacka Herranom för hans godhet, och för hans
under, som han med menniskors barn gör; 22 Och offra
tacksägelse, och förtälja hans verk med glädje. 23 De
som med skepp på hafvet fara, och drifva sin handel till
sjös; 24 De hafva förnummit Herrans verk, och hans
under i hafvet; 25 När han sade, att ett stormväder
uppkastade sig, som böljorna upplyfte. 26 Och de foro
upp åt himmelen, och foro neder i afgrunden, att deras
själ förtviflade för ångest; 27 Så att de raglade och
stapplade, såsom en drucken, och visste ingen råd
mer. 28 Och de ropade till Herran i sine nöd, och han
förde dem utu deras ångest; 29 Och stillte stormen,
att böljorna saktade sig. 30 Och de vordo glade, att
det stilla vardt; och han förde dem till lands efter deras
önska. 31 De skola tacka Herranom för hans godhet,
och för hans under, som han med menniskors barn gör;
32 Och prisa honom i församlingene, och inför de äldsta
lofva honom; 33 De, hvilkas bäcker förtorkades, och
vattukällor vände igen flyta; 34 Så att ett fruktsamt land
intet bar, för deras ondskos skull, som deruti bodde. 35
Och det som torrt var gjorde han vatturikt, och på torra
landena vattukällor; 36 Och satte dit de hungroga, att
de beredde en stad, der de bo kunde; 37 Och så åkrar,
och vingårdar plantera måtte, och årliga frukt få. 38 Och
han dem välsignade, så att de sig svårliga förökade,
och dem mycken boskap gaf; 39 De der nedertryckte
och försvagade voro af de onda, som dem tvungit och
trängt hade. 40 Då föraktelse uppå Förstarna utgjuten
var, så att i hela landena stod bistert och ödeliga till. 41
Och han den fattiga beskyddade för uselhet, och hans
slägte förmerade, såsom en fårahjord. 42 Detta skola
de fromme se, och glädja sig; och alla ondsko skall

munnen tillstoppad varda. 43 Hvilken är vis och behåller
detta? Så skola de märka, huru många välgerningar
Herren beviser.

108 En Psalmvisa Davids. Gud, det är mitt rätta
allvar, jag vill sjunga. och lofva; min ära också.
2 Vaka upp, psaltare och harpa, jag vill bittida uppe
vara. 3 Jag vill tacka dig, Herre, ibland folken; jag vill
lofsjunga dig ibland menniskorna; 4 Ty din nåd räcker
så vidt som himmelen är; och din sanning så vidt som
skyarna gå. 5 Upphöj dig, Gud, öfver himmelen, och
din äro öfver all land; 6 På det dine älskelige vänner
måga förlossade varda; hjelp med dina högra hand,
och bönhör mig. 7 Gud talar i sinom helgedom, dess
gläder jag mig; och vill skifta Sichem, och afmäta den
dalen Succoth. 8 Gilead är min, Manasse är ock min,
och Ephraim är mins hufvuds magt. Juda är min Förste.
9 Moab är mitt tvättekar; jag vill sträcka mina skor öfver
Edom; öfver de Philisteer vill jag fröjdas. 10 Ho vill föra
mig uti en fast stad? Ho vill leda mig intill Edom? 11
Skall icke du göra det, Gud, som oss förkastat hafver,
och drager icke ut, Gud, med vårom här? 12 Skaffa oss
bistånd i nödene; ty menniskos hjelp är fåfängelig. 13 I
Gudi vilje vi bevisa manlig verk; han skall underträda
våra fiendar.

109 En Psalm Davids, till att föresjunga. Gud,
mitt lof, tig icke; 2 Ty de hafva upplåtit sin
ogudaktiga och falska mun emot mig, och tala emot
mig med falska tungor. 3 Och de tala hätskeliga emot
mig allestäds, och strida emot mig utan sak. 4 Derföre,
att jag älskar dem, äro de emot mig; men jag beder. 5
De bevisa mig ondt för godt, och hat för min kärlek. 6
Sätt ogudaktiga öfver honom, och Satan stånde på
hans högra hand. 7 Den som sig af honom lära låter,
hans lefverne vare ogudaktigt, och hans bön vare synd.
8 Varde hans dagar få, och hans ämbete tage en annar.
9 Varde hans barn faderlös, och hans hustru enka. 10
Hans barn gånge husvill och tigge, och söke, såsom
de der förderfvade äro. 11 De ockrare utsuge allt det
han hafver, och de främmande bortröfve hans gods. 12
Och ingen bevise honom godt, och ingen förbarme sig
öfver hans faderlösa. 13 Hans efterkommande varde
utrotade; deras namn varde i androm led utplånad. 14
På hans fäders missgerning varde tänkt för Herranom,
och hans moders synd varde intet utplånad. 15 Herren
låte dem aldrig komma utu sin ögnasyn, och deras
åminnelse varde utrotad på jordene; 16 Derföre att
han så platt ingen barmhertighet hade; utan förföljde
den elända och fattiga, och den bedröfvada, till att
dräpa honom. 17 Och han ville hafva förbannelse, den
skall ock komma honom; han ville icke välsignelse, så
skall hon ock vara långt ifrå honom. 18 Och han drog
förbannelse uppå sig, såsom sina skjorto; och hon är
ingången i hans inelfver, såsom vatten, och såsom olja
uti hans ben. 19 Hon varde honom såsom en klädnad,
den han uppå sig hafver, och såsom ett bälte, der han
allestädes omgjordar sig med. 20 Alltså ske dem af
Herranom, som mig emot äro, och tala ondt emot mina
själ. 21 Men du, Herre, Herre, var du med mig för ditt
Namns skull; ty din nåd är min tröst, fräls mig. 22 Ty jag
är fattig och elände; mitt hjerta är bedröfvadt i mig. 23
Jag går bort såsom en skugge, den fördrifven varder,
och varder förjagad såsom gräshoppor. 24 Min knä
äro svage af fasto, och mitt kött är magert, och hafver
ingen fetma. 25 Och jag måste vara deras begabberi;
när de se mig, rista de sitt hufvud. 26 Gör mig bistånd,
Herre, min Gud; hjelp mig efter dina nåd; 27 Att de
måga förnimma, att det är din hand; att du, Herre, detta
gör. 28 Förbanna de, så välsigna du; sätta de sig emot
mig, så varde de till skam; men din tjenare glädje sig.
29 Mine motståndare varde med försmädelse beklädde,
och varde med sine skam öfvertäckte, såsom med en
kjortel. 30 Jag vill mycket tacka Herranom med min
mun, och lofva honom ibland många. 31 Ty han står
dem fattiga på högra handene, att han skall hjelpa
honom ifrå dem som hans lif fördöma.

110 En Psalm Davids. Herren sade till min Herra:
Sätt dig på mina högra hand, tilldess jag lägger
dina fiendar till din fotapall. 2 Herren skall sända dins
rikes spiro utaf Zion; var rådandes ibland dina fiendar. 3
Efter din seger skall ditt folk välviljeliga offra dig i heligo
prydning; dine barn varda dig födde såsom daggen af
morgonrodnaden. 4 Herren hafver svorit, och honom
skall det intet ångra: Du äst en Prest evinnerliga, efter
Melchisedeks sätt. 5 Herren på dine högra hand skall
slå Konunga i sine vredes tid. 6 Han skall döma ibland
Hedningarna; han skall göra stora slagtningar. Han
skall sönderkrossa hufvudet öfver stor land. 7 Han
skall dricka af bäcken på vägenom, derföre skall han
upphäfva hufvudet.

111 Halleluja. Jag tackar Herranom af allo hjerta, uti
de frommas råd, och i församlingene. 2 Store
äro Herrans verk; den som uppå dem aktar, hafver lust
deraf. 3 Hvad han skickar, det är lofligit och härligit,
och hans rättfärdighet blifver evinnerliga. 4 Han hafver
gjort en åminnelse till sina under, den nådelige och
barmhertige Herren. 5 Han gifver mat dem som frukta
honom; han tänker evinnerliga uppå sitt förbund. 6 Han
låter förkunna små väldiga gerningar sino folke, att han
skall gifva dem Hedningarnas arf. 7 Hans händers verk
äro sanning och rätt; all hans bud äro rättsinnige. 8 De
blifva vid magt alltid och evinnerliga, och ske troliga
och redeliga. 9 Han sänder sino folke förlossning; han

lofvar, att hans förbund skall evinnerliga blifva; heligt
och förskräckeligit är hans Namn. 10 Herrans fruktan är
vishetenes begynnelse; det är ett godt förstånd, den
derefter gör; hans lof blifver evinnerliga.

112 Halleluja. Säll är den som Herran fruktar, den
som stor lust hafver till hans bud. 2 Hans
säd skall väldig vara på jordene; de frommas slägte
skall välsignadt varda. 3 Rikedom och ymnoghet
skall vara i hans hus, och hans rättfärdighet blifver
evinnerliga. 4 Dem fromma går ljus upp i mörkret, af
den nådeliga, barmhertiga och rättfärdiga. 5 Säll är
den som barmhertig är, och gerna lånar; och lagar så
sina saker, att han ingom orätt gör. 6 Ty han skall
blifva evinnerliga; den rättfärdige skall aldrig förgäten
varda. 7 När en plåga kommer, fruktar han sig intet;
hans hjerta hoppas stadeliga uppå Herran. 8 Hans
hjerta är tröst, och fruktar sig intet, tilldess han på sina
fiendar lust ser. 9 Han utströr, och gifver dem fattigom;
hans rättfärdighet blifver evinnerliga; hans horn skall
upphöjdt varda med äro. 10 Den ogudaktige skall det
se, och honom skall förtrytat; sina tänder skall han bita
tillsamman, och förgås; ty hvad de ogudaktige gerna
vilja, det blifver omintet.

113 Halleluja. Lofver, I Herrans tjenare, lofver
Herrans Namn. 2 Lofvadt vare Herrans Namn,
ifrå nu och i evighet. 3 Ifrå solenes uppgång, allt intill
nedergången, vare Herrans Namn lofvadt. 4 Herren är
hög öfver alla Hedningar; hans ära går så vidt som
himmelen är. 5 Hvilken är såsom Herren vår Gud,
den sig så högt satt hafver? 6 Och ser uppå det
nedriga, i himmelen och på jordene; 7 Den som den
ringa upprättar utu stoftet, och upplyfter den fattiga
utu träcken; 8 Att han skall sätta honom bredovid
Förstar, vid hans folks Förstar; 9 Den der låter den
ofruktsamma bo i huset, att hon en glad barnamoder
varder! Halleluja.

114 Då Israel ut ur Egypten drog, Jacobs hus
ifrå främmande folk. 2 Då vardt Juda hans
helgedom, Israel hans välde. 3 Hafvet såg det, och
flydde; Jordanen vände tillbaka. 4 Bergen sprungo
såsom lamb; högarna såsom ung får. 5 Hvad var dig, du
haf, att du flydde; och du Jordan, att du tillbakavände?
6 I berg, att I sprungen såsom lamb; I högar, såsom
ung får? 7 För Herranom bäfvade jorden, för Jacobs
Gud; 8 Den bergsklipporna förvandlar uti vattusjöar,
och stenen i vattukällor.

115 Icke oss, Herre, icke oss, utan dino Namne, gif
ärona, för dina nåde och sannings skull. 2 Hvi
skulle Hedningarna säga: Hvar är nu deras Gud? 3
Men vår Gud är i himmelen; han kan göra hvad han
vill. 4 Men deras afgudar äro silfver och guld, med
menniskors händer gjorde. 5 De hafva mun, och tala
intet; de hafva ögon, och se intet. 6 De hafva öron, och
höra intet; de hafva näso, och lukta intet. 7 De hafva
händer, och taga intet; fötter hafva de, och gå intet; och
tala intet genom deras hals. 8 De som sådana göra,
äro likaså, alle de som hoppas uppå dem. 9 Men Israel
hoppes uppå Herran; han är deras hjelp och sköld. 10
Aarons hus hoppes uppå Herran; han är deras hjelp
och sköld. 11 De der Herran frukta, hoppes ock uppå
Herran; han är deras hjelp och sköld. 12 Herren tänker
uppå oss, och välsignar oss; han välsignar Israels
hus, han välsignar Aarons hus. 13 Han välsignar dem
som frukta Herran, både små och stora. 14 Herren
välsigne eder, ju mer och mer, eder och edor barn.
15 I ären Herrans välsignade, den himmel och jord
gjort hafver. 16 Himmelen allt omkring är Herrans; men
jordena hafver han gifvit menniskors barnom. 17 De
döde kunna dig, Herre, intet lofva; ej heller de som
nederfara i det stilla; 18 Utan vi lofve Herran, ifrå nu
och i evighet. Halleluja.

116 Det är mig ljuft, att Herren hörer mina röst och
mina bön; 2 Att han böjer sina öron till mig;
derföre vill jag åkalla honom i mina lifsdagar. 3 Dödsens
snaror hade omfattat mig, och helvetes ångest hade
råkat uppå mig; jag kom i jämmer och nöd. **(Sheol h7585)**
4 Men jag åkallade Herrans Namn: O! Herre, fräls mina
själ. 5 Herren är nådelig och rättfärdig, och vår Gud
är barmhertig. 6 Herren bevarar de enfaldiga; när jag
nederligger så hjelper han mig. 7 Var nu åter tillfrids,
min själ; ty Herren gör dig godt. 8 Ty du hafver uttagit
mina själ utu dödenom, mina ögon ifrå tårar, min fot ifrå
fall. 9 Jag vill vandra för Herranom uti de lefvandes
lande. 10 Jag tror, derföre talar jag; men jag varder
svårliga plågad. 11 Jag sade i min häpenhet: Alla
menniskor äro lögnaktige. 12 Huru skall jag vedergälla
Herranom alla hans välgerningar, som han mig gör?
13 Jag vill taga den helsosamma kalken, och predika
Herrans Namn. 14 Jag vill betala mina löften Herranom,
för allt folk. 15 Hans helgons död är dyr hållen för
Herranom. 16 O! Herre, jag är din tjenare; jag är din
tjenare, dine tjenarinnos son; du hafver sönderslitit
mina band. 17 Dig vill jag offra tacksägelse, och predika
Herrans Namn. 18 Jag vill betala mina löften Herranom,
för allt hans folk; 19 Uti gårdarna åt Herrans hus, uti
dig, Jerusalem. Halleluja.

117 Lofver Herran, alle Hedningar; priser honom,
all folk. 2 Ty hans nåd är väldig öfver oss, och
Herrans sanning (varar) i evighet. Halleluja.

118 Tacker Herranom, ty han är mild, och hans
godhet varar evinnerliga. 2 Nu säge Israel:

Hans godhet varar evinnerliga. 3 Nu säge Aarons hus:
Hans godhet varar evinnerliga. 4 Nu säge de som
Herran frukta: Hans godhet varar evinnerliga. 5 Uti
ångest åkallade jag Herran; och Herren bönhörde mig,
och tröste mig. 6 Herren är med mig, derföre fruktar jag
mig intet; hvad kunna menniskor göra mig? 7 Herren
är med mig, till att hjelpa mig; och jag vill lust se på
mina fiendar. 8 Det är godt att förtrösta på Herran,
och icke förlåta sig på menniskor. 9 Det är godt att
förtrösta uppå Herran, och icke förlåta sig på Förstar.
10 Alle Hedningar belägga mig; men i Herrans Namn
vill jag förgöra dem. 11 De kringhvärfva mig på alla
sidor; men i Herrans Namn vill jag nederlägga dem.
12 De omlägga mig såsom bi, de släcka såsom eld i
törne; men i Herrans Namn vill jag förgöra dem. 13
Man stöter mig, att jag falla skall; men Herren hjelper
mig. 14 Herren är min magt, och min psalm; och är
min salighet. 15 Man sjunger med glädje om seger uti
de rättfärdigas hyddom; Herrans högra hand behåller
segren. 16 Herrans högra hand är upphöjd; Herrans
högra hand behåller segren. 17 Jag skall icke dö,
utan lefva, och förkunna Herrans gerningar. 18 Herren
näpser mig väl; men han gifver mig icke dödenom. 19
Upplåter mig rättfärdighetenes portar, att jag må der
ingå, och tacka Herranom. 20 Det är Herrans port,
de rättfärdige skola der ingå. 21 Jag tackar dig, att
du näpste mig, och halp mig. 22 Den stenen, som
byggningsmännerna förkastade, är till en hörnsten
vorden. 23 Det är skedt af Herranom, och är ett under
för vår ögon. 24 Detta är den dagen, den Herren gör;
låt oss på honom fröjdas och glädjas. 25 O! Herre,
hjelp; o! Herre, låt väl gå. 26 Lofvad vare den som
kommer i Herrans Namn; vi välsigne eder, som af
Herrans hus ären. 27 Herren är Gud, den oss upplyser;
pryder högtidena med löf, allt intill hornen på altaret. 28
Du äst min Gud, och jag tackar dig; min Gud, jag vill
prisa dig. 29 Tacker Herranom, ty han är mild, och hans
godhet varar evinnerliga.

119 Salige äro de som utan vank lefva, de som i
Herrans lag vandra. 2 Salige äro de som hans
vittnesbörd hålla; de som af allo hjerta söka honom. 3
Ty de som på hans vägom vandra, de göra intet ondt.
4 Du hafver budit, att hålla dina befallningar fliteliga. 5
O! att mitt lif hölle dina rätter med fullt allvar. 6 När
jag skådar uppå all din bud, så kommer jag icke på
skam. 7 Jag tackar dig af rätt hjerta, att du lärer mig
dina rättfärdighets rätter. 8 Dina rätter vill jag hålla;
öfvergif mig dock aldrig. 9 Huru skall en yngling sin
väg ostraffeliga gå? När han håller sig efter din ord. 10
Jag söker dig af allo hjerta; Låt mig icke fela om din
bud. 11 Jag behåller din ord i mitt hjerta, på det jag icke
skall synda emot dig. 12 Lofvad vare du, Herre; lär mig
dina rätter. 13 Jag vill med mina läppar förtälja alla dins
muns rätter. 14 Jag fröjdar mig af dins vittnesbörds
väg, såsom af allahanda rikedomar. 15 Jag talar det du
befallt hafver, och ser på dina vägar. 16 Jag hafver lust
till dina rätter, och förgäter icke din ord. 17 Gör väl med
din tjenare, att jag må lefva och hålla din ord. 18 Öppna
mig ögonen, att jag må se under i din lag. 19 Jag är en
gäst på jordene; fördölj icke din bud för mig. 20 Min själ
är all sönderkrossad för trängtans skull, efter dina rätter
alltid. 21 Du näpser de stolta; förbannade äro de som
vika ifrå din bud. 22 Vänd ifrå mig försmädelse och
föraktelse; ty jag håller din vittnesbörd. 23 Sitta ock
Förstarna och tala emot mig; men din tjenare talar om
dina rätter. 24 Jag hafver lust till din vittnesbörd; de äro
mine rådgifvare. 25 Min själ ligger i stoft; vederqvick
mig efter ditt ord. 26 Jag förtäljer mina vägar, och du
bönhörer mig; lär mig dina rätter. 27 Undervisa mig
dina befallningars väg, så vill jag tala om din under. 28
Jag grämer mig så att hjertat mig försmäktas; styrk mig
efter ditt ord. 29 Vänd ifrå mig den falska vägen, och
unna mig din lag. 30 Jag hafver utvalt sanningenes
väg; dina rätter hafver jag mig föresatt. 31 Jag håller
mig intill din vittnesbörd; Herre, låt mig icke på skam
komma. 32 När du mitt hjerta tröstar, så löper jag dins
buds väg. 33 Lär mig, Herre, dina rätters väg, att jag må
bevara dem intill ändan. 34 Undervisa mig, att jag må
bevara din lag, och hålla dem af allo hjerta. 35 För mig
in på din buds stig, ty jag hafver der lust till. 36 Böj mitt
hjerta till din vittnesbörd, och icke till girighet. 37 Vänd
bort min ögon, att de icke se efter onyttig läro; utan
vederqvick mig på dinom väg. 38 Låt din tjenare hålla
din bud stadeliga för din ord, att jag må frukta dig. 39
Vänd ifrå mig den försmädelse, som jag fruktar; ty dine
rätter äro lustige. 40 Si, jag begärar dina befallningar;
vederqvick mig med dine rättfärdighet. 41 Herre, låt mig
vederfaras dina nåd; dina hjelp efter ditt ord; 42 Att jag
mina lastare svara må; ty jag förlåter mig uppå ditt ord.
43 Och tag ju icke ifrå minom mun sanningenes ord; ty
jag hoppas uppå dina rätter. 44 Jag vill hålla din lag
allstädes, alltid och evinnerliga. 45 Och jag vandrar i
glädje; ty jag söker dina befallningar. 46 Jag talar om
din vittnesbörd inför Konungar, och blyges intet; 47 Och
hafver lust till din bud, och de äro mig käre; 48 Och
lyfter mina händer upp till din bud, de mig kär äro; och
talar om dina rätter. 49 Tänk dinom tjenare uppå ditt
ord, på hvilket du låter mig hoppas. 50 Det är min tröst i
mitt elände; ty ditt ord vederqvicker mig. 51 De stolte
hafva deras gabberi af mig; likväl viker jag icke ifrå
din lag. 52 Herre, när jag tänker, huru du af verldenes
begynnelse dömt hafver, så varder jag tröstad. 53 Jag
brinner innan, för de ogudaktiges skull, som din lag
öfvergifva. 54 Dine rätter äro min visa i mino huse. 55
Herre, jag tänker om nattena på ditt Namn, och håller

din lag. **56** Det är min skatt, att jag dina befallningar
håller. **57** Jag hafver sagt, Herre: Det skall mitt arf vara,
att jag dina vägar håller. **58** Jag beder inför ditt ansigte
af allo hjerta; var mig nådelig efter ditt ord. **59** Jag
betraktar mina vägar, och vänder mina fötter till din
vittnesbörd. **60** Jag skyndar mig, och dröjer intet, till att
hålla din bud. **61** De ogudaktigas rote beröfvar mig; men
jag förgäter intet din lag. **62** Om midnatt står jag upp, till
att tacka dig för dina rättfärdighets rätter. **63** Jag håller
mig till alla dem som frukta dig, och dina befallningar
hålla. **64** Herre, jorden är full af dine godhet; lär mig
dina rätter. **65** Du gör dinom tjenare godt, Herre, efter
ditt ord. **66** Lär mig goda seder och förståndighet; ty jag
tror dinom budom. **67** Förr än jag späkt vardt, for jag
vill; men nu håller jag ditt ord. **68** Du äst mild och god;
lär mig dina rätter. **69** De stolte dikta lögn öfver mig;
men jag håller dina befallningar af allt hjerta. **70** Deras
hjerta är fett vordet, såsom flott; men jag hafver lust
till din lag. **71** Det är mig ljuft att du hafver späkt mig,
att jag må lära dina rätter. **72** Dins muns lag är mig
täckare, än mång tusend stycke guld och silfver. **73** Din
hand hafver gjort och beredt mig; undervisa mig, att jag
må lära din bud. **74** De som dig frukta, de se mig, och
glädja sig; ty jag hoppas uppå din ord. **75** Herre, jag vet
att dina domar äro rätte, och du hafver troliga späkt
mig. **76** Din nåd vare min tröst, såsom du dinom tjenare
lofvat hafver. **77** Låt mig vederfaras dina barmhertighet,
att jag må lefva; ty jag hafver lust till din lag. **78** Ack! att
de stolte måtte komma på skam, som mig med lögn
nedertrycka; men jag talar om dina befallningar. **79**
Ack! att de måtte hålla sig till mig, som dig frukta, och
känna din vittnesbörd. **80** Mitt hjerta blifve rättsinnigt i
dinom rättom, att jag icke på skam kommer. **81** Min själ
trängtar efter dina salighet; jag hoppas uppå ditt ord.
82 Min ögon trängta efter ditt ord, och säga: När vill
du trösta mig? **83** Ty jag är såsom en lägel i rök; dina
rätter förgäter jag icke. **84** Huru länge skall din tjenare
bida? När vill du dom hålla öfver mina förföljare? **85** De
stolte grafva mig gropar, hvilka intet äro efter din lag.
86 Dine bud äro alltsamman sanning; de förfölja mig
med lögn, hjelp mig. **87** De hade fulltnär förgjort mig på
jordene; men jag öfvergifver icke dina befallningar. **88**
Vederqvick mig genom dina nåd, att jag må hålla dins
muns vittnesbörd. **89** Herre, ditt ord blifver evinnerliga,
så vidt som himmelen är. **90** Din sanning varar i evighet;
du hafver tillredt jordena, och hon blifver ståndandes.
91 Det blifver dagliga efter ditt ord; ty all ting måste tjena
dig. **92** Om din lag icke hade min tröst varit, så vore jag
förgången i mitt elände. **93** Jag vill aldrig förgäta dina
befallningar; ty du vederqvicker mig med dem. **94** Jag
är din, hjelp mig; ty jag söker dina befallningar. **95** De
ogudaktige vakta uppå mig, att de måga förgöra mig;
men jag aktar uppå din vittnesbörd, **96** Jag hafver på
all ting en ända sett; men ditt bud är varaktigt. **97** Huru
hafver jag din lag så kär; dageliga talar jag derom.
98 Du gör mig med ditt bud visare, än mina fiender
äro; ty det är evinnerliga min skatt. **99** Jag är lärdare,
än alle mine lärare; ty din vittnesbörd äro mitt tal. **100**
Jag är förståndigare, än de gamle; ty jag håller dina
befallningar. **101** Jag förtager minom fotom alla onda
vägar, att jag må hålla din ord. **102** Jag viker icke ifrå
dina rätter; ty du lärer mig. **103** Din ord äro minom mun
sötare än hannog. **104** Ditt ord gör mig förståndigan;
derföre hatar jag alla falska vägar. **105** Ditt ord är mina
fötters lykta, och ett ljus på minom vägom. **106** Jag
svär, och vill hållat, att jag dina rättfärdighets rätter
hålla vill. **107** Jag är svårliga plågad; Herre, vederqvick
mig efter ditt ord. **108** Låt dig behaga, Herre, mins muns
välviljoga offer, och lär mig dina rätter. **109** Jag bär mina
själ i mina händer alltid, och jag förgäter icke din lag.
110 De ogudaktige sätta mig snaror; men jag far icke vill
ifrå dina befallningar. **111** Din vittnesbörd äro mitt eviga
arf; ty de äro mins hjertas fröjd. **112** Jag böjer mitt hjerta
till att göra efter dina rätter alltid och evinnerliga. **113**
Jag hatar de ostadiga andar, och älskar din lag. **114** Du
äst mitt beskärm och sköld; jag hoppas uppå ditt ord.
115 Viker ifrå mig, I onde; jag vill hålla min Guds bud.
116 Uppehåll mig igenom ditt ord, att jag må lefva; och
låt mig icke på skam komma med mitt hopp. **117** Stärk
mig, att jag må blifva salig; så vill jag alltid lust hafva till
dina rätter. **118** Du förtrampar alla dem som villa gå om
dina rätter; ty deras bedrägeri är alltsammans lögn. **119**
Du bortkastar alla ogudaktiga på jordene som slagg;
derföre älskar jag din vittnesbörd. **120** Jag fruktar mig
för dig, så att mitt kött skälfver; och förskräcker mig for
dina rätter. **121** Jag aktar uppå rätt och rättfärdighet;
öfvergif mig icke dem som mig öfvervåld göra vilja.
122 Beskärma du din tjenare, och tröst honom, att de
stolte icke göra mig öfvervåld. **123** Mina ögon trängta
efter dina salighet, och efter dine rättfärdighets ord.
124 Handla med dinom tjenare efter dina nåd; och lär
mig dina rätter. **125** Jag är din tjenare; undervisa mig,
att jag må känna din vittnesbörd. **126** Det är tid, att
Herren gör der något till; de hafva omintetgjort din lag.
127 Derföre älskar jag din bud, öfver guld och öfver
fint guld. **128** Derföre håller jag rätt fram i alla dina
befallningar; jag hatar allan falskan väg. **129** Underliga
äro din vittnesbörd, derföre håller dem min själ. **130** När
ditt ord uppenbaradt varder, så fröjdar det, och gör de
enfaldiga visa. **131** Jag öppnar min mun, och begärar
din bud; ty mig längtar efter dem. **132** Vänd dig till mig,
och var mig nådelig, såsom du plägar göra dem som
ditt Namn älska. **133** Låt min gång viss vara i dino orde,
och låt ingen orätt öfver mig råda. **134** Förlös mig ifrå
menniskors orätt; så vill jag hålla dina befallningar. **135**
Låt ditt ansigte lysa öfver din tjenare, och lär mig dina

rätter. **136** Mine ögon flyta med vatten, att man icke
håller din lag. **137** Herre, du äst rättfärdig, och rätt är ditt
ord. **138** Du hafver dina rättfärdighets vittnesbörd, och
sanningena hårdeliga budit. **139** Jag hafver när harmats
till döds, att mine ovänner hafva din ord förgätit. **140**
Ditt ord är väl beprövadt, och din tjenare hafver det
kärt. **141** Jag är ringa och föraktad; men jag förgäter
icke dina befallningar. **142** Din rättfärdighet är en evig
rättfärdighet, och din lag är sanning. **143** Ångest och
nöd hafva drabbat uppå mig; men jag hafver lust till
din bud. **144** Dins vittnesbörds rättfärdighet är evig;
undervisa mig, så lefver jag. **145** Jag ropar af allo hjerta,
bönhör mig, Herre, att jag må hålla dina rätter. **146** Jag
ropar till dig, hjelp mig, att jag må hålla din vittnesbörd.
147 Jag kommer bittida, och ropar; uppå ditt ord hoppas
jag. **148** Jag vakar bittida upp, att jag må handla om
din ord. **149** Hör mina röst efter dina nåde: Herre,
vederqvick mig efter dina rätter. **150** Mine arge förföljare
vilja till mig, och äro långt ifrå din lag. **151** Herre, du äst
hardt när, och din bud äro alltsamman sanning. **152**
Men jag vet det långt tillförene, att du din vittnesbörd
evinnerliga grundat hafver. **153** Se uppå mitt elände,
och fräls mig; hjelp mig ut; förty jag förgäter icke din
lag. **154** Uträtta min sak, och förlossa mig; vederqvick
mig igenom ditt ord. **155** Saligheten är långt ifrå de
ogudaktiga; ty de akta intet dina rätter. **156** Herre, din
barmhertighet är stor; vederqvick mig efter dina rätter.
157 Mine förföljare och ovänner äro månge; men jag
viker icke ifrå din vittnesbörd. **158** Jag ser de föraktare,
och det gör mig ondt, att de icke hålla din ord. **159**
Si, jag älskar dina befallningar; Herre, vederqvick mig
efter din nåd. **160** Ditt ord hafver af begynnelsen varit
sanning; alle dine rättfärdighets rätter vara evinnerliga.
161 Förstarna förfölja mig utan sak, och mitt hjerta
fruktar sig för din ord. **162** Jag gläder mig öfver din ord,
såsom en den stort byte får. **163** Lögnene är jag hätsk,
och stygges dervid, men din lag hafver jag kär. **164** Jag
lofvar dig sju resor om dagen, för dine rättfärdighets
rätters skull. **165** Stor frid hafva de som din lag älska,
och de skola icke stappla. **166** Herre, jag väntar efter
din salighet, och gör efter din bud. **167** Min själ håller
din vittnesbörd, och hafver dem mycket kär. **168** Jag
håller dina befallningar, och dina vittnesbörder; ty alle
mine vägar äro för dig. **169** Herre, låt min klagan för dig
komma; undervisa mig efter ditt ord. **170** Låt mina bön
komma för dig; fräls mig efter ditt ord. **171** Mine läppar
skola lofva, när du lärer mig dina rätter. **172** Min tunga
skall tala om ditt ord; ty all din bud äro rätt. **173** Låt dina
hand vara mig biståndiga; ty jag hafver utkorat dina
befallningar. **174** Herre, jag längtar efter din salighet,
och hafver lust till din lag. **175** Låt mina själ lefva, att
hon må lofva dig, och dine rätter hjelpa mig. **176** Jag
är såsom ett villfarande och borttappadt får; sök din
tjenare, ty jag förgäter icke din bud.

120 En visa i högre choren. Jag ropar till Herran i
mine nöd, och han bönhörer mig. **2** Herre, fräls
mina själ ifrå lögnaktiga munnar, och ifrå falska tungo.
3 Hvad kan den falska tungan göra dig? Och hvad kan
hon uträtta? **4** Hon är såsom ens väldigs skarpe pilar,
såsom eld i enebärsträ. **5** Ve mig, att jag en främling är
ibland Mesech; jag måste bo ibland Kedars hyddor. **6**
Det varder mine själ långt att bo när dem, som friden
hata. **7** Jag håller frid; men när jag talar, så taga de till
att örliga.

121 En visa i högre choren. Jag lyfter min ögon
upp till bergen, ifrå hvilkom mig hjelp kommer.
2 Min hjelp kommer ifrå Herranom, den himmel och
jord gjort hafver. **3** Han skall icke låta din fot slinta; och
den dig bevarar, han sofver icke. **4** Si, den som Israel
bevarar, han är icke sömnog eller sofver. **5** Herren
bevarar dig; Herren är din skygd öfver dina högra
hand; **6** Att solen icke skall skada dig om dagen, eller
månen om nattena. **7** Herren bevare dig för allt ondt;
han bevare dina själ. **8** Herren bevara din utgång och
ingång, ifrå nu och i evighet.

122 En visa Davids i högre choren. Jag glädes i
det mig sagdt är, att vi skole gå in uti Herrans
hus; **2** Och att våre fötter skola stå i dinom portom,
Jerusalem. **3** Jerusalem är bygdt, att det skall vara en
stad, der man tillsammankomma skall; **4** Dit slägterna
uppgå skola, nämliga Herrans slägter, till att predika
Israels folke, till att tacka Herrans Namne. **5** Ty der
äro satte stolar till doms, Davids hus stolar. **6** Önsker
Jerusalem lycko; dem gånge väl, som dig älska. **7** Frid
vare innan dina murar, och lycka i dina palats. **8** För
mina bröders och fränders skull vill jag dig frid önska. **9**
För Herrans vår Guds hus skull vill jag ditt bästa söka.

123 En visa i högre choren. Jag lyfter min ögon upp
till dig, du som i himmelen sitter. **2** Si, såsom
tjenarenas ögon uppå deras herrars händer se; såsom
tjenarinnones ögon uppå sine frues händer; alltså se
vår ögon uppå Herran vår Gud, tilldess han oss nådelig
varder. **3** Var oss nådelig, Herre, var oss nådelig; ty vi
äre fast fulle med föraktelse. **4** Fast full är vår själ af de
stoltas begabberi, och de högfärdigas föraktelse.

124 En visa Davids i högre choren. Om Herren icke
med oss vore; så säge Israel. **2** Om Herren
icke med oss vore, när menniskorna sig emot oss
sätta, **3** Så uppsvulge de oss lefvande, då deras vrede
sig öfver oss förgrymmar; **4** Så fördränkte oss vatten;
strömmar ginge öfver våra själar; **5** Vatten ginge allt för
högt öfver våra själar; **6** Lofvad vare Herren, att han

icke gifver oss till rofs uti deras tänder. 7 Vår själ är
undkommen, såsom en fogel ens foglafängares snaro;
snaran är söndergången, och vi äre löse. 8 Vår hjelp
står i Herrans Namn, den himmel och jord gjort hafver.

125 En visa i högre choren. De som hoppas uppå
Herran, de skola icke falla, utan evinnerliga
blifva, såsom det berget Zion. 2 Omkring Jerusalem
äro berg; och Herren är omkring sitt folk, ifrå nu och
i evighet. 3 Ty de ogudaktigas spira skall icke blifva
öfver de rättfärdigas hop; på det de rättfärdige icke
skola uträcka sina hand till orättfärdighet. 4 Herre, gör
väl vid dem som gode och fromhjertade äro. 5 Men de
som afvika uppå deras vrånga vägar, dem skall Herren
bortdrifva med de ogerningsmän. Men frid vare öfver
Israel.

126 En visa i högre choren. När Herren Zions
fångar lösandes varder, så skole vi varda
såsom drömmande. 2 Då skall vår mun full med löje
varda, och vår tunga full med fröjd: då skall man säga
ibland Hedningarna: Herren hafver gjort stor ting med
dem. 3 Herren hafver gjort stor ting med oss; dess äre
vi glade. 4 Herre, vänd vårt fängelse, såsom du de
strömmar söderut uttorkat hafver. 5 De som med tårar
så, skola med glädje uppskära. 6 De gå åstad och
gråta, och bära ut ädla säd; och komma med glädje,
och bära sina kärfvar.

127 En visa Salomos, i högre choren. Om Herren
icke bygger huset, så arbeta de fåfängt, som
derpå bygga; om Herren icke förvarar staden, så vaka
väktarena fåfängt. 2 Det är fåfängt, att I bittida uppstån,
och sent gån till hvilo, och äten edart bröd med sorg;
ty han gifver det sina vänner, vid de sofva. 3 Si, barn
äro en Herrans gåfva, och lifsfrukt är en skänk. 4 Lika
som skott uti en stark mans hand, så äro ock de unge
dränger. 5 Säll är den som sitt koger af dem full hafver;
de komma icke på skam, då de med sina fiendar handla
i portenom.

128 En visa i högre choren. Säll är den som fruktar
Herran, och på hans vägar går. 2 Du skall föda
dig af dina händers arbete; säll äst du, och väl är dig. 3
Din hustru skall vara såsom ett fruktsamt vinträ, allt
omkring i ditt hus; dine barn såsom oliveqvistar kringom
ditt bord. 4 Si, alltså varder välsignad den man, som
Herran fruktar. 5 Herren skall välsigna dig af Zion, att
du skall få se Jerusalems välfärd, i alla dina lifsdagar;
6 Och skall få se din barnabarn; frid öfver Israel!

129 En visa i högre choren. De hafva ofta trängt
mig, allt ifrå min ungdom; så säge Israel; 2
De hafva ofta trängt mig, allt ifrå min ungdom; men de
vordo mig icke öfvermägtige. 3 De plöjare hafva plöjt
på min rygg, och dragit sina fårar långa. 4 Herren, som
rättfärdig är, hafver de ogudaktigas rep afhuggit. 5 Ack!
att på skam komma måtte och tillbakavända, alle de
som Zion hätske äro. 6 Ack! att de måtte vara såsom
gräs på taken, hvilket förtorkas, förr än det uppskärs; 7
Af hvilkom skördemannen icke uppfyller sina hand, ej
heller han, som binder kärfvarna, sin famn; 8 Och de,
som framom gå icke säga: Herrans välsignelse vare
öfver eder; vi välsigne eder i Herrans Namn.

130 En visa i högre choren. Utu djupen ropar jag
till dig, Herre. 2 Herre, hör mina röst; låt din
öron akta uppå mins böns röst. 3 Om du, Herre, vill
tillräkna synderna, Herre, ho kan blifva beståndandes?
4 Ty när dig är förlåtelse, att man skall frukta dig. 5 Jag
vänter efter Herran; min själ vänter, och jag hoppas
uppå hans ord. 6 Min själ vänter efter Herran, ifrå
den ena morgonväkten till den andra. 7 Israel hoppes
uppå Herran; ty när Herranom är nåd, och mycken
förlossning när honom. 8 Och han skall förlossa Israel
ifrån alla hans synder.

131 En visa Davids i högre choren. Herre, mitt
hjerta. är icke högfärdigt, och mina ögon äro
icke stolta; och jag vandrar icke i stor ting, de mig för
höge äro. 2 När jag icke satte och stillte mina själ,
så vardt min själ afvand, såsom en ifrå sine moder
afvand varder. 3 Israel hoppes uppå Herran, ifrå nu
och i evighet.

132 En visa i högre choren. Tänk, Herre, uppå
David, och uppå allt hans lidande; 2 Hvilken
Herranom svor, och lofvade dem mägtiga i Jacob: 3
Jag vill icke gå i mins hus hyddo, eller lägga mig på
mine sängs lägre; 4 Jag vill icke låta mina ögon sofva,
eller mina ögnalock sömnoga vara; 5 Tilldess jag må
finna ett rum för Herranom, till en boning dem mägtiga i
Jacob. 6 Si, vi höre derom i Ephrata; vi hafve funnit det
på skogsmarkene. 7 Vi vilje gå in uti hans boningar,
och tillbedja inför hans fotapall. 8 Herre, statt upp till
dina ro, du och din magts ark. 9 Låt dina Prester kläda
sig med rättfärdighet, och dina heliga glädja sig. 10
Tag icke bort dins smordas regemente, for din tjenare
Davids skull. 11 Herren hafver svorit David en sannan
ed, der skall han intet ifrå träda: Jag skall sätta dig
dins lifs frukt uppå din stol. 12 Om dina barn hålla mitt
förbund, och min vittnesbörd, som jag dem lärandes
varder, så skola ock deras barn sitta på dinom stol
evinnerliga. 13 Ty Herren hafver utvalt Zion, och hafver
lust till att bo der. 14 Detta är min hvila evinnerliga, här
vill jag bo; ty här behagar mig väl. 15 Jag vill välsigna
dess spis, och gifva dess fattigom bröd nog. 16 Dess
Prester vill jag bekläda med salighet, och dess helige
skola glädja sig. 17 Dersammastäds skall uppgå Davids

horn; jag hafver tillredt minom smorda ena lykto. 18
Hans fiendar vill jag bekläda med skam; men öfver
honom skall hans krona blomstras.

133 En visa Davids i högre choren. Si, huru godt
och lustigt är det, att bröder bo endrägteliga
tillsammans; 2 Såsom kosteligit balsam är, det af
Aarons hufvud flyter neder i allt hans skägg, det
nederflyter uppå hans kläder; 3 Såsom Hermons dagg,
och den på Zions berg nederfaller; ty dersammastäds
lofvar Herren välsignelse och lif till evig tid.

134 En visa i högre choren. Si, lofver Herran,
alle Herrans tjenare; I som stån om nattena i
Herrans hus. 2 Lyfter edra händer upp i helgedomenom,
och lofver Herran. 3 Herren välsigne dig af Zion, den
himmel och jord gjort hafver.

135 Halleluja. Lofver Herrans Namn; lofver, I
Herrans tjenare; 2 I som stån i Herrans hus,
uti vår Guds gårdar. 3 Lofver Herran, ty Herren är
god; lofsjunger hans Namn, ty det är ljufligit. 4 Ty
Herren hafver utvalt sig Jacob; Israel till sin egendom.
5 Ty jag vet, att Herren är stor; och vår Herre för alla
gudar. 6 Allt det Herren vill, det gör han, i himmelen, på
jordene, i hafvet, och i all djup; 7 Den der låter skyarna
uppgå af jordenes ända; den der ljungelden gör, samt
med regnet; den der vädret utu hemlig rum komma
låter; 8 Den der förstfödingen slog uti Egypten, både af
menniskor och af boskap; 9 Och lät sina tecken och
under komma öfver dig, Egypti land, öfver Pharao och
alla hans tjenare; 10 Den mång folk slog, och drap
mägtiga Konungar: 11 Sihon, de Amoreers Konung, och
Og, Konungen i Basan, och all Konungarike i Canaan;
12 Och gaf deras land till arfs, till arfs sino folke Israel.
13 Herre, ditt Namn varar i evighet; din åminnelse,
Herre, varar förutan ända. 14 Ty Herren skall döma sitt
folk, och vara sina tjenare nådelig. 15 De Hedningars
gudar äro silfver och guld, med menniskors händer
gjorde. 16 De hafva mun, och tala intet; de hafva ögon,
och se intet. 17 De hafva öron, och höra intet, och
ingen ande är i deras mun. 18 De som sådana göra,
äro lika så; alle de som hoppas på dem. 19 Israels hus
lofve Herran; lofver Herran, I af Aarons hus. 20 I af Levi
hus, lofver Herran; I som frukten Herran, lofver Herran.
21 Lofvad vare Herren af Zion, den i Jerusalem bor.
Halleluja.

136 Tacker Herranom, ty han är god; ty hans godhet
varar evinnerliga. 2 Tacker alla gudars Gudi; ty
hans godhet varar evinnerliga. 3 Tacker alla herrars
Herra; ty hans godhet varar evinnerliga. 4 Den stor
under gör allena; ty hans godhet varar evinnerliga. 5
Den himlarna skickeliga gjort hafver; ty hans godhet
varar evinnerliga. 6 Den jordena på vatten utsträckt
hafver; ty hans godhet varar evinnerliga. 7 Den stor
ljus gjort hafver; ty hans godhet varar evinnerliga. 8
Solena till att förestå dagenom; ty hans godhet varar
evinnerliga. 9 Månan och stjernorna till att förestå
nattena; ty hans godhet varar evinnerliga. 10 Den
Egypten slog på deras förstfödingar; ty hans godhet
varar evinnerliga. 11 Och utförde Israel ifrå dem; ty
hans godhet varar evinnerliga. 12 Med väldiga hand
och uträcktom arm; ty hans godhet varar evinnerliga.
13 Den röda hafvet skifte i två delar; ty hans godhet
varar evinnerliga. 14 Och lät Israel derigenom gå; ty
hans godhet varar evinnerliga. 15 Den Pharao och
hans här i röda hafvet störte; ty hans godhet varar
evinnerliga. 16 Den sitt folk förde genom öknena; ty
hans godhet varar evinnerliga. 17 Den stora Konungar
slog; ty hans godhet varar evinnerliga; 18 Och drap
mägtiga Konungar; ty hans godhet varar evinnerliga:
19 Sihon, de Amoreers Konung; ty hans godhet varar
evinnerliga: 20 Och Og, Konungen i Basan; ty hans
godhet varar evinnerliga. 21 Och gaf deras land till arfs;
ty hans godhet varar evinnerliga. 22 Till arfs sinom
tjenare Israel; ty hans godhet varar evinnerliga. 23 Ty
han tänkte på oss, då vi undertryckte voro; ty hans
godhet varar evinnerliga. 24 Och förlossade oss ifrå
våra fiendar; ty hans godhet varar evinnerliga. 25 Den
allo kötte mat gifver; ty hans godhet varar evinnerliga.
26 Tacker Gudi af himmelen; ty hans godhet varar
evinnerliga.

137 Vid de älfver i Babel såte vi och grete, då vi på
Zion tänkte. 2 Våra harpor hängde vi på pilträ,
som der äro. 3 Ty der bådo de oss sjunga, som oss
fångna höllo, och i vår gråt glade vara: Sjunger oss ena
af Zions Visor. 4 Huru skulle vi sjunga Herrans viso i
främmande land? 5 Om jag förgäter dig, Jerusalem, så
varde min högra hand förgäten. 6 Min tunga låde vid
min gom, om jag icke tänker uppå dig; om jag icke låter
Jerusalem min högsta glädje vara. 7 Herre, mins uppå
Edoms barn, på Jerusalems dag; de der säga: Slår
ned, slår ned i grund. 8 Du förstörda dotter Babel, säll
är den dig vedergäller, såsom du oss gjort hafver. 9
Säll är den, som dina unga barn tager, och slår dem
emot stenen.

138 Davids. Jag tackar dig af allo hjerta; inför
gudarna vill jag lofsjunga dig. 2 Jag vill tillbedja
emot ditt helga tempel, och tacka dino Namne för dina
godhet och trohet; ty du hafver gjort ditt Namn härligit
öfver all ting, genom ditt ord. 3 När jag åkallar dig, så
bönhör mig, och gif mine själ stora kraft. 4 Herre, alle
Konungar på jordene tacka dig, att de höra dins muns
ord; 5 Och sjunga på Herrans vägom, att Herrans ära
stor är. 6 Ty Herren är hög, och ser uppå det nedriga,

och känner de högmodiga. fjerran. 7 Om jag midt i ångest vandrar, så vederqvicker du mig, och räcker
dina hand öfver mina fiendars vrede; och hjelper mig
med dine högra hand. 8 Herren skall göra der en ända
uppå för mina skuld; Herre, din godhet är evig; förlåt
dock icke dina händers verk.

139 En Psalm Davids, till att föresjunga. Herre, du
utransakar mig, och känner mig. 2 Ehvad jag
sitter eller uppstår, vetst du det; du förstår mina tankar
fjerran. 3 Ehvad jag går, eller ligger, så äst du omkring
mig, och ser alla mina vägar. 4 Ty si, det är intet ord på
mine tungo, det du, Herre, icke allt vetst. 5 Du skaffar
hvad jag både förr och efter gör, och håller dina hand
öfver mig. 6 Sådana kunskap är mig för underlig, och
för hög; jag kan icke begripat. 7 Hvart skall jag gå för
dinom anda? Och hvart skall jag fly för ditt ansigte? 8
Fore jag upp i himmelen, så äst du der. Bäddade jag åt
mig i helvete, si, så äst du ock der. **(Sheol h7585)** 9 Toge
jag morgonrodnans vingar, och blefve ytterst i hafvet,
10 Så skulle dock din hand der föra mig, och din högra
hand hålla mig. 11 Om jag sade: Mörker må betäcka
mig, så måste natten ock vara ljus omkring mig. 12
Ty ock mörkret är icke mörkt när dig, och natten lyser
såsom dagen; mörkret är såsom ljuset. 13 Du hafver
mina njurar i dine magt; du vast öfver mig i moderlifvet.
14 Jag tackar dig derföre, att jag underliga gjord är.
Underlig äro din verk, och det besinnar min själ väl. 15
Mine ben voro dig intet fördolde, då jag uti det hemliga
gjord var; då jag skapad vardt nedre i jordene. 16 Din
ögon sågo mig, då jag ännu oberedd var; och alla
dagar voro uti dine bok skrefne, de ännu varda skulle,
och ingen af dem kommen var. 17 Men huru kostelige
äro för mig, Gud, dina tankar! O! huru stort är deras tal!
18 Skulle jag räkna dem, så vorde de flere än sanden.
När jag uppvaknar, är jag ändå när dig. 19 Ack! Gud,
att du dråpe de ogudaktiga, och de blodgirige ifrå mig
vika måste. 20 Ty de tala om dig försmädeliga, och
dine ovänner upphäfva sig utan sak. 21 Jag hatar ju,
Herre, de som dig hata, och mig förtryter om dem, att
de sig emot dig sätta. 22 Jag hatar dem med rätt allvar;
derföre äro de mig hätske. 23 Utransaka mig, Gud, och
få veta mitt hjerta. Bepröfva mig, och förnim, huru jag
menar det; 24 Och se till, om jag på enom ondom väg
är, och led mig på den eviga vägen.

140 En Psalm Davids, till att föresjunga. Fräls mig,
Herre, ifrån onda menniskor; bevara mig för
vrångvisa män; 2 De der ondt tänka i sin hjerta, och
dagliga komma örlig åstad. 3 De hvässa sina tungo
såsom en orm; huggormaförgift är under deras läppar.
(Sela) 4 Bevara mig, Herre, för de ogudaktigas hand.
Bevara mig för vrångvisa menniskor, de der tänka till att
omstöta min gång. 5 De högfärdige sätta mig snaror,
och utsträcka mig rep till nät, och gildra för mig vid
vägen. (Sela) 6 Men jag säger till Herran: Du äst min
Gud; Herre, förnim mine böns röst. 7 Herre, Herre, min
starka hjelp; du beskärmar mitt hufvud i stridstidenom.
8 Herre, låt icke dem ogudaktiga sitt begär; styrk icke
hans onda vilja; de måtte högmodas deraf. (Sela) 9
Det onda, der mine fiender om rådslå, falle uppå deras
hufvud. 10 Han skall utskudda öfver dem ljungeld. Han
skall med eld slå dem djupt neder i jordena, så att de
aldrig mer uppstå skola. 11 En ond mun skall ingen
lycko hafva på jordene. En vrångvis ond menniska skall
förjagad och omstört varda. 12 Ty jag vet, att Herren
skall uträtta dens eländas sak, och dens fattigas rätt.
13 Och skola de rättfärdige tacka dino Namne, och de
fromme skola för ditt ansigte blifva.

141 En Psalm Davids. Herre, jag ropar till dig,
skynda dig till mig. Förnim mina röst, när jag
åkallar dig. 2 Min bön gälle inför dig såsom ett rökoffer;
mina händers upphäfvande, såsom ett aftonoffer. 3
Herre, bevara min mun, och bevara mina läppar. 4
Böj icke mitt hjerta till något det ondt är, till att föra ett
ogudaktigt väsende med de ogerningsmän; att jag icke
äter af det som dem lyster. 5 Den rättfärdige slå mig
vänliga, och straffe mig. Det skall göra mig så godt,
som balsam på mitt hufvud; ty jag beder städse, att de
icke skola göra mig skada. 6 Deras lärare störte öfver
en sten; så skall man då sedan höra mina läro, att
hon lustig är. 7 Vår ben äro förströdd allt intill helvetet,
såsom då en upprifver och uppkastar jordena. **(Sheol
h7585)** 8 Ty uppå dig, Herre, Herre, se min ögon. Jag
tröster uppå dig; bortkasta icke mina själ. 9 Bevara
mig för den snaro, som de mig satt hafva, och för de
ogerningsmäns gildre. 10 De ogudaktige falle med
hvarannan uti sina egna nät; men jag gånge alltid
framom.

142 En undervisning Davids, till att bedja, då han
uti kulone var. Jag ropar till Herran med mine
röst, och beder Herran med mine röst. 2 Jag utgjuter
mitt tal för honom, och gifver honom mina nöd före.
3 När min ande i ångest är, så låter du dig vårda om
mig. De sätta för mig snaror på vägen, der jag går. 4
Skåda på högra handena; och se, der vill ingen känna
mig. Jag kan icke undfly; ingen låter sig vårda om mine
själ. 5 Herre, till dig ropar jag, och säger: Du äst mitt
hopp, min del uti de lefvandes land. 6 Akta uppå min
klagan; ty jag varder svårliga plågad. Hjelp mig ifrå
mina förföljare; ty de äro mig för mägtige. 7 För mina
själ utu fångahuset, att jag må tacka ditt Namn. De
rättfärdige skola församla sig till mig, när du väl emot
mig gör.

143 En Psalm Davids. Herre, hör mina bön, förnim
mina bön, för dina sannings skull; bönhör mig,
för dina rättfärdighets skull. **2** Och gack icke till doms
med din tjenare; ty för dig är ingen lefvandes rättfärdig.
3 Ty fienden förföljer mina själ, och sönderslår mitt lif
till jordena. Han lägger mig i mörkret, såsom de döda
i verldene. **4** Och min ande är i mig bedröfvad; mitt
hjerta är mig i mitt lif förtärdt. **5** Jag tänker uppå de
förra tider; jag talar om alla dina gerningar, och säger af
dina händers verk. **6** Jag uträcker mina händer till dig;
min själ törster efter dig, såsom en torrjord. (Sela) **7**
Herre, bönhör mig snarliga, min ande förgås; göm icke
ditt ansigte bort ifrå mig, att jag dem icke lik varder,
som i kulona fara. **8** Låt mig bittida höra din nåd; ty
jag hoppas på dig. Kungör mig den väg, der jag uppå
gå skall; ty mig trängtar efter dig. **9** Hjelp mig, Herre,
ifrå mina fiendar; till dig hafver jag tillflykt. **10** Lär mig
göra efter ditt behag; ty du äst min Gud. Din gode Ande
före mig på en jemn väg. **11** Herre, vederqvick mig,
för ditt Namns skull; för mina själ utu nödene, för dina
rättfärdighets skull. **12** Och förgör mina fiendar, för
dina godhets skull, och förgör alla de som mina själ
bedröfva; ty jag är din tjenare.

144 En Psalm Davids. Lofvad vare Herren, min
tröst, den mina händer lärer strida, och mina
finger örliga; **2** Min barmhertighet och min borg, mitt
beskärm och min hjelpare, min sköld, på den jag
tröster; den mitt folk under mig tvingar; **3** Herre, hvad
är menniskan, att du så låter dig vårda om henne; och
menniskones son, att du så aktar uppå honom? **4** Är
dock menniskan lika som intet. Hennes tid går bort
såsom en skugge. **5** Herre, böj din himmel, och stig
härned; tag uppå bergen, att de ryka. **6** Låt ljunga,
och förströ dem; skjut dina skott, och förskräck dem.
7 Sänd dina hand af höjdene, och förlossa mig, och
fräls mig ifrå stor vatten, ifrå de främmande barnas
händer; **8** Hvilkas lära är onyttig, och deras gerningar
falska. **9** Gud, jag vill sjunga dig en ny viso; jag vill
spela dig på psaltare af tio stränger; **10** Du, som gifver
Konungomen seger, och förlöser din tjenare David ifrå
dens ondas mordsvärd. **11** Förlös mig ock, och hjelp
mig ifrå de främmande barnas hand; hvilkas lära är
onyttig, och deras gerningar falska; **12** Att våre söner
måga uppväxa i deras ungdom, såsom plantor; och
våra döttrar, såsom beprydde svalar, såsom palats;
13 Och våra visthus fulle vara, de der spisning utgifva
kunna, den ena efter den andra; att våra får måga bära
tusend och hundrade tusend, i våra afvelsgårdar; **14** Att
våre oxar måga mycket arbete göra; att ingen skade,
ingen olycka eller klagan på våra gator är. **15** Saligt är
det folk, hvilko alltså går; men saligt är det folk, hvilkets
Gud Herren är.

145 Ett lof Davids. Jag vill upphöja dig, min Gud, du
Konung, och ditt Namn lofva alltid och förutan
ända. **2** Jag vill dagliga lofva dig, och ditt Namn prisa
alltid och förutan ända. **3** Herren är stor, och mycket
loflig, och hans storhet är osägelig. **4** Barnabarn skola
prisa dina verk, och tala om ditt välde. **5** Jag vill tala
om dina härliga stora äro, och om dina under; **6** Att
man skall tala om dina härliga gerningar, och att man
förtäljer dina härlighet; **7** Att man skall prisa dina stora
godhet, och lofva dina rättfärdighet. **8** Nådelig och
barmhertig är Herren, tålig och af stor godhet. **9** Herren
är allom god, och förbarmar sig öfver all sin verk. **10** All
din verk, Herre, skola tacka dig, och dine helige lofva
dig; **11** Och prisa dins rikes äro, och tala om ditt välde;
12 Att ditt välde må menniskors barnom kunnogt varda,
och dins rikes härliga majestät. **13** Ditt rike är ett evigt
rike, och ditt herradöme varar förutan ända. **14** Herren
uppehåller alla de som falla, och uppreser alla de som
nederslagne äro. **15** Allas ögon vänta efter dig, och du
gifver dem sin spis i sinom tid. **16** Du upplåter dina
hand, och uppfyller allt det som lefver med behag. **17**
Herren är rättfärdig i alla sina vägar, och helig i alla
sina gerningar. **18** Herren är när allom dem som åkalla
honom, allom dem som med allvar åkalla honom. **19**
Han gör hvad de gudfruktige begära, och hörer deras
rop, och hjelper dem. **20** Herren bevarar alla de honom
älska, och skall förgöra alla ogudaktiga. **21** Min mun
skall säga Herrans lof; allt kött lofve hans helga Namn
alltid, och förutan ända!

146 Halleluja. Lofva Herran, min själ. **2** Jag vill
lofva Herran, så länge jag lefver, och lofsjunga
minom Gud, så länge jag här är. **3** Förlåter eder icke
uppå Förstar; de äro menniskor, de kunna intet hjelpa.
4 Ty menniskones ande måste sin väg, och hon måste
åter till jord varda; då äro förtappade alle hennes anslag.
5 Säll är den, hvilkens hjelp Jacobs Gud är; hvilkens
hopp på Herran hans Gud står; **6** Den himmelen,
jordena, hafvet och allt det derinne är, gjort hafver; den
tro håller evinnerliga; **7** Den rätt skaffar dem som våld
lida: den de hungroga spisar. Herren löser de fångna. **8**
Herren gör de blinda seende; Herren upprättar de som
nederslagne äro; Herren älskar de rättfärdiga. **9** Herren
bevarar de främlingar och faderlösa, och uppehåller
enkorna, och tillbakavänder de ogudaktigas väg. **10**
Herren är Konung evinnerliga, din Gud, Zion, förutan
ända. Halleluja.

147 Lofver Herran; ty att lofva vår Gud är en
kostelig ting; det lofvet är ljufligit och dägeligit.
2 Herren bygger Jerusalem, och sammanhemtar de
fördrefna i Israel. **3** Han helar dem som ett förkrossadt
hjerta hafva, och förbinder deras sveda. **4** Han räknar
stjernorna, och nämner dem alla vid namn. **5** Vår Herre

är stor, och stor är hans magt; och det är obegripeligit,
huru han regerar. 6 Herren upprättar de elända, och
slår de ogudaktiga till jordena. 7 Sjunger till skiftes
Herranom med tacksägelse, och lofver vår Gud med
harpo; 8 Den himmelen med skyar betäcker, och gifver
regn på jordena; den gräs på bergen växa låter; 9 Den
boskapenom sitt foder gifver; dem unga korpomen,
som ropa till honom. 10 Han hafver inga lust till hästars
starkhet; icke heller behag till någors mans ben. 11
Herren hafver behag till dem som frukta honom; dem
som uppå hans godhet hoppas. 12 Prisa, Jerusalem,
Herran; lofva, Zion, din Gud. 13 Ty han gör bommarna
fasta för dina portar, och välsignar din barn i dig. 14
Han skaffar dinom gränsom frid, och mättar dig med
bästa hvete. 15 Han sänder sitt tal uppå jordena; hans
ord löper snarliga. 16 Han gifver snö såsom ull; han
strör rimfrost såsom asko. 17 Han kastar sitt hagel
såsom betar. Ho kan blifva för hans frost? 18 Han
säger, så försmälter det; han låter sitt väder blåsa, så
töar det upp. 19 Han kungör Jacob sitt ord, Israel sina
seder och rätter. 20 Så gör han ingom Hedningom; ej
heller låter dem veta sina rätter. Halleluja.

148 Halleluja. Lofver, I himlar, Herran; lofver honom
i höjdene. 2 Lofver honom, alle hans Änglar;
lofver honom, all hans här. 3 Lofver honom, sol och
måne; lofver honom, alla skinande stjernor. 4 Lofver
honom, I himlar, allt omkring, och de vatten, som ofvan
himmelen äro. 5 De skola lofva Herrans Namn; ty
han bjuder, så varder det skapadt. 6 Han håller dem
alltid och evinnerliga; han skickar dem, att de icke
annorlunda gå måste. 7 Lofver Herran på jordene; I
hvalfiskar och all djup; 8 Eld, hagel, snö och dimba,
stormväder, de hans ord uträtta; 9 Berg, och alle högar;
fruktsam trä, och alle cedrer; 10 Djur och all fänad;
krypande djur, och foglar. 11 I Konungar på jordene,
och all folk; Förstar, och alle domare på jordene; 12
Ynglingar och jungfrur; de gamle med de unga; 13
Skolen lofva Herrans Namn; ty hans Namn allena är
högt; hans lof går så vidt som himmel och jord är. 14
Och han upphöjer sins folks horn; alle hans helige
skola lofva, Israels barn, det folk, som honom tjenar.
Halleluja.

149 Halleluja. Sjunger Herranom en ny viso; de
heligas församling skall lofva honom. 2 Israel
glädje sig af den honom gjort hafver; Zions barn vare
glade öfver sin Konung. 3 De skola lofva hans Namn i
dans; med trummor och harpor skola de spela honom.
4 Ty Herren hafver ett behag till sitt folk; han hjelper den
elända härliga. 5 De helige skola glade vara, och prisa,
och lofva i deras säng; 6 Deras mun skall upphöja Gud;
och skola hafva skarp svärd i sina händer; 7 Att de
skola hämnas ibland Hedningarna, och straffa ibland
folken; 8 Till att binda deras Konungar med kedjor, och
deras ädlingar med jernfjettrar; 9 Att de skola göra dem
den rätt, derom skrifvet står: Denna ärona skola alle
hans heliga hafva. Halleluja.

150 Halleluja. Lofver Gud i hans helgedom; lofver
honom uti hans magts fäste. 2 Lofver honom i
hans dråpeliga gerningar; lofver honom i hans stora
härlighet. 3 Lofver honom med basuner; lofver honom
med psaltare och harpor. 4 Lofver honom med trummor
och danser; lofver honom med stränger och pipor. 5
Lofver honom med klara cymbaler; lofver honom med
välklingande cymbaler. 6 Allt det anda hafver lofve
Herran. Halleluja.

Ordspråksboken

1 Detta är Salomos Ordspråk, Davids sons, Israels
Konungs; **2** Till att deraf lära vishet och tukt; **3**
Förstånd, klokhet, rättfärdighet, dom och fromhet; **4**
Att de fåkunnige måga varda vise, och de ynglingar
förnuftige och försigtige. **5** Den der vis är, han hörer
till, och förbättrar sig; och den der förståndig är, han
tager vid råd; **6** Att han skall förstå ordspråk, och deras
uttydelse; de visas läro, och deras gåtor. **7** Herrans
fruktan är begynnelsen till att lära; de galna förakta
vishet och tuktan. **8** Min son, hör dins faders tuktan,
och förlåt icke dine moders bud; **9** Ty detta är dino
hufvude en skön prydning, och en kedja om din hals.
10 Min son, om skalkar locka dig, så följ icke; **11** Om de
säga: Gack med oss, vi vilje vakta efter blod, och gildra
för den oskyldiga utan sak; **12** Vi vilje dem uppsluka
lefvande, såsom helvetet; och de fromma, såsom dem
der neder i grafvena fara; **(Sheol h7585)** **13** Vi vilje finna
stora ägodelar; vi vilje fylla vår hus med rof; **14** Vågat
med oss; en pung skall vara allas våras. **15** Min son,
vandra intet den vägen med dem; vakta din fot för
deras stig. **16** Ty deras fötter löpa till det ondt är, och
skynda sig till att utgjuta blod. **17** Ty det är fåfängt
utkasta nät för foglarnas ögon; **18** Och vakta de sjelfve
efter hvarsannars blod; och den ene står efter den
andras lif. **19** Alltså göra alle girige, att den ene tager
dem andra lifvet bort. **20** Visheten klagar ute, och låter
höra sig på gatomen. **21** Hon ropar i partomen ut för
folket; hon talar sin ord i stadenom: **22** Huru länge viljen
I, fåkunnige, fåkunnige vara; och de bespottare lust
hafva till gabberi, och de galne hata lärdom? **23** Vänder
eder till mitt straff; si, jag vill utsäga eder min anda,
och göra eder min ord kunnig. **24** Efter jag nu kallar,
och I neken det; jag räcker mina hand ut, och ingen
aktar dertill; **25** Och I låten fara all min råd, och viljen
icke mitt straff; **26** Så vill jag ock le åt edro ofärd, och
begabba eder, när det kommer som I frukten; **27** När
öfver eder kommer, såsom en storm, det I frukten, och
edor ofärd såsom ett väder; när öfver eder kommer
ångest och nöd. **28** Då skola de åkalla mig, men jag
skall intet svara; de skola bittida söka mig, och intet
finna; **29** Derföre, att de hatade lärdom, och ville icke
hafva Herrans fruktan; **30** Ville icke mitt råd, och lastade
all min straff. **31** Så skola de äta af sins väsendes frukt,
och af sin råd mätte varda; **32** Att de fåkunnigas luste
dräper dem, och de galnas lycka förgör dem. **33** Men
den mig hörer, han skall säker blifva, och nog hafva,
och för intet ondt frukta.

2 Min son, vill du anamma mitt tal, och min bud när
dig behålla, **2** Så låt din öron gifva akt på vishet,
och böj ditt hjerta dertill med flit. **3** Ty om du far derefter
med flit, och beder derom; **4** Om du söker efter henne,
såsom efter silfver, och letar efter henne, såsom efter
en skatt; **5** Så skall du förstå Herrans fruktan, och
Guds kunskap finna. **6** Ty Herren gifver vishet, och utaf
hans mun kommer vett och förstånd. **7** Han låter dem
redeligom väl gå, och beskärmar de fromma; **8** Och
bevarar dem som rätt göra, och bevarar sina heligas
väg. **9** Då skall du förstå rättfärdighet, och dom; och
fromhet, och allan godan väg. **10** Om vishet faller dig
på hjertat, så att du gerna lärer, **11** Så skall godt råd
bevara dig, och förstånd skall gömma dig; **12** Att du
icke råkar in uppå de ondas väg, eller ibland dem som
tala det vrångt är; **13** Och öfvergifva den rätta vägen,
och gå mörka stigar. **14** De der glädjas att göra illa, och
äro glade uti sitt onda och vrångvisa väsende; **15** Hvilke
sin väg förvända, och följa villstigar; **16** Att du icke råkar
in till ens annars hustru, och den icke din är, den slät
ord gjfver; **17** Och öfvergi! ver sins ungdoms herra, och
förgäter sins Guds förbund; **18** Ty hennes hus böjer sig
till döden och hennes gånger till de förtappade; **19** Alle
de som ingå till henne, de komma intet igen, och fatta
icke lifsens väg; **20** Att du må vandra på en god väg,
och blifva på rätta stråtene. **21** Ty de rättfärdige skola
bo i landena, och de fromme skola derinne blifva; **22**
Men de ogudaktige skola utu landena utrotade varda,
och de föraktare skola derut förgjorde varda.

3 Min son, förgät icke min lag, och ditt hjerta behålle
min bud; **2** Ty de skola skaffa dig långt lif, och god
år, och frid. **3** Nåd och trohet skola icke förlåta dig.
Häng dem på din hals, och skrif dem uti dins hjertas
taflo; **4** Så skall du finna ynnest och klokhet, den Gudi
och menniskom täck är. **5** Förlåt dig på Herran af allt
hjerta, och förlåt dig icke uppå ditt förstånd; **6** Utan
tänk uppå honom i allom dinom vägom, så skall han
föra dig rätt. **7** Låt dig icke tycka att du äst vis, utan
frukta Herran, och vik ifrå det ondt är. **8** Det skall vara
dinom nafla helsosamt, och vederqvicka din ben. **9**
Hedra Herran af dina ägodelar, och af all dins årsväxts
förstling; **10** Så skola dina lador fulla varda, och dine
presser med must öfverflyta. **11** Min son, förkasta icke
Herrans tuktan, och var icke otålig, då han straffar;
12 Ty hvilken Herren älskar, honom straffar han, och
hafver ett behag till honom, såsom en fader till sonen.
13 Säll är den menniska, som vishet finner, och den
menniska, hvilko förstånd tillflyter. **14** Ty det är bättre
hafva henne än silfver, och hennes frukt bättre än guld.
15 Hon är ädlare än perlor, och allt det du önska må, är
henne icke likt. **16** Långt lif är på hennes högra hand,
på hennes venstra är rikedom och ära. **17** Hennes
vägar äro lustige vägar, och alle hennes stigar äro
frid. **18** Hon är lifsens trä allom dem som fatta henne;
och salige äro de som hålla henne; **19** Ty Herren

hafver grundat jordena genom vishet, och genom sitt
råd tillredt himmelen. **20** Genom hans ord äro djupen
åtskild, och skyarna med dagg drypande vordne. **21**
Min son, låt henne icke ifrå din ögon vika, så skall du
lyckosam och klok varda. **22** Det skall vara dine själs lif,
och din mun skall täck vara. **23** Då skall du på dinom
väg säker vandra, att din fot icke stöter sig. **24** Lägger
du dig, så skall du intet frukta dig, utan sofva sötliga;
25 Att du icke betorf frukta dig för hastig förskräckelse,
eller för de ogudaktigas storm, då han kommer. **26** Ty
Herren är din tröst; han bevarar din fot, att han icke
fången varder. **27** Neka dig icke att göra dem torftiga
godt, om din hand af Gudi hafver magt sådant göra. **28**
Säg icke till din vän: Gack bort, och kom igen, i morgon
vill jag gifva dig; der du dock det nu hafver. **29** Far icke
efter att göra dinom vän ondt, den uppå god tro när dig
bor. **30** Kifva med ingom utan sak, om han dig intet
ondt gjort hafver. **31** Följ icke en vrång man efter, och
utvälj ingen af hans vägar; **32** Ty Herren stygges vid
den affälliga, och hans hemlighet är när de fromma. **33**
Uti dens ogudaktigas hus är Herrans förbannelse; men
dens rättfärdigas hus varder välsignadt. **34** Han skall
bespotta de bespottare; men dem eländom skall han
nåd gifva. **35** De vise skola ärfva äro; men om de galne
än högt uppkomma, varda de likväl till skam.

4 Hörer, min barn, edars faders tuktan, och akter
uppå, att I mågen lära och kloke varda; **2** Ty jag
gifver eder en god lärdom; öfvergifver icke min lag. **3**
Ty jag var mins faders son, späd, och den endaste for
mine moder. **4** Och han lärde mig, och sade: Låt ditt
hjerta anamma min ord; håll min bud, så får du lefva. **5**
Anamma vishet, anamma förstånd; förgät icke, och vik
icke ifrå mins muns tal. **6** Öfvergif henne icke, så skall
hon behålla dig; älska henne, så skall hon bevara dig;
7 Ty vishetenes begynnelse är, när man gerna hörer
henne, och hafver klokhetena kärare, än alla ägodelar.
8 Akta henne högt, så skall hon upphöja dig, och skall
komma dig till äro, om du hafver henne kär. **9** Hon skall
ditt hufvud härliga pryda, och hedra dig med en dägelig
krono. **10** Så hör, min son, och tag vid mitt tal, så skola
din år mång varda. **11** Jag vill föra dig på vishetenes
väg; jag vill leda dig på rätta stigen; **12** Så att, när du
går, skall din gång icke varda dig tung, och när du löper,
skall du icke stöta dig. **13** Anamma tuktan, öfvergif
henne icke; bevara henne, ty hon är ditt lif. **14** Kom icke
uppå de ogudaktigas stig, och träd icke uppå de ondas
väg. **15** Låt fara honom, och gack icke på honom; vik
ifrå honom, och gack framom. **16** Ty de sofva icke,
utan de hafva gjort illa, och gifva sig icke ro, utan de
hafva gjort skada. **17** Ty de föda sig af ogudaktigt bröd;
och dricka af vånghetenes vin. **18** Men de rättfärdigas
stig skin såsom ett ljus, hvilket framgår, och lyser allt
intill fullan dag. **19** Men de ogudaktigas väg är såsom
mörker, och de veta icke, hvar de fallande varda. **20**
Min son, akta uppå min ord, och böj din öron till mitt
tal. **21** Låt dem icke komma ifrå din ögon; behåll dem i
ditt hjerta. **22** Ty de äro lif dem som finna dem, och
helsosam deras hela kroppe. **23** Bevara ditt hjerta med
all flit; ty derutaf går lifvet. **24** Låt bort ifrå dig en ond
mun, och vrånga läppar låt långt vara ifrå dig. **25** Låt
din ögon se rätt fram för sig, och din ögnalock se rätt
fram för dig. **26** Låt din fot gå lika, så går du visst. **27**
Vik hvarken på högra eller på venstra sidona; vänd din
fot ifrå det ondt är.

5 Min son, gif akt uppå mina vishet, böj din öron till
mina läro; **2** Att du må behålla god råd, och din
mun veta beskedlighet. **3** Ty ene skökos läppar äro
en hannogskaka, och hennes hals är halare än olja;
4 Men framdeles bäsk som malört, och skarp såsom
ett tveeggadt svärd. **5** Hennes fötter löpa neder till
döden; hennes råd gånger få helvetet. **(Sheol h7585)**
6 Hon går icke rätt fram på lifsens väg; ostadig äro
hennes steg, så att hon icke vet hvart hon går. **7** Så
hörer mig nu, min barn, och viker icke ifrå mins muns
tal. **8** Låt dina vägar vara fjerran ifrå henne, och nalkas
intet intill hennes husdörr; **9** Att du icke skall gifva dina
äro dem främmandom, och din år dem grymma; **10** Att
främmande icke skola mätta sig af dine förmågo, och
ditt arbete icke vara uti ens annars hus; **11** Och du
måtte framdeles sucka, när du ditt lif och gods förtärt
hafver; **12** Och säga: Ack! huru hafver jag hatat tuktan,
och mitt hjerta straff försmått; **13** Och hafver icke lydt
mina lärares röst, och icke böjt min öron till dem som
mig lärde? **14** Jag är fulltnär i all olycko kommen, att
jag den meniga hopen och sällskapet följt hafver. **15**
Drick vatten utaf dina gropar, och hvad af dinom brunn
utflyter. **16** Låt dina källor utflyta, och vattubäckerna
uppå gatorna; **17** Men haf du dem allena, och ingen
främmande med dig. **18** Din brunn vare välsignad,
och gläd dig af dins ungdoms hustru. **19** Hon är ljuflig
såsom en hind, och täck såsom en rå; låt hennes kärlek
alltid mätta dig, och förlusta dig alltid uti hennes kärlek.
20 Min son, hvi vill du förlusta dig med en främmande,
och famntager ens annars? **21** Ty hvars och ens mans
vägar äro för Herranom, och han mäter alla deras
gångar. **22** Dens ogudaktigas misshandel skall gripa
honom, och med sina synders snaro skall han hållen
varda. **23** Han skall dö, derföre att han icke vill låta lära
sig, och för sin stora dårskaps skull vill fara.

6 Min son, varder du lofvetsman för din nästa, så
hafver du häktat dina hand intill en främmanda;
2 Du äst invefvad med dins muns tal, och gripen uti
dins muns ord. **3** Så gör dock, min son, alltså, och

undsätt dig; ty du äst kommen dinom nästa i händer;
löp, skynda dig, och drif din nästa. 4 Låt icke din ögon
sofva, eller din ögnahvarf sömnig vara. 5 Uthjelp dig,
såsom en rå utu handene, och såsom en fogel utu
foglafängarens hand. 6 Gack bort till myrona, du later;
se uppå hennes seder, och lär. 7 Ändock hon ingen
Första eller höfvitsman, eller herra hafver, 8 Tillreder
hon dock likväl sitt bröd om sommaren, och samkar sin
mat i andene. 9 Huru länge ligger du, later? När vill du
uppstå af dinom sömn? 10 Ja, sof ännu litet, tag der
ännu en sömn före; lägg ännu litet händerna tillhopa, att
du må sofva; 11 Så skall fattigdomen med hast komma
öfver dig, såsom en vandrare, och armod såsom en
väpnad man. 12 En bedrägelig menniska, en skadelig
man går med vrångom mun; 13 Vinkar med ögonen,
tecknar med foten, viser med fingren; 14 Tänker alltid
något ondt och argt i sitt hjerta, och kommer trätor
åstad. 15 Derföre skall honom hans ofärd hasteliga
komma; och skall med snarhet sönderbråkad varda, så
att der ingen hjelp vara skall. 16 Si, sex stycke hatar
Herren, och vid det sjunde hafver han en styggelse:
17 Högfärdig ögon, falsk tungo, händer som utgjuta
oskyldigt blod; 18 Hjerta som med arga list umgår,
fötter som snare äro till att göra skada; 19 Ett falskt
vittne som icke skämmes att tala lögn, och den der
träto emellan bröder åstadkommer. 20 Min son, bevara
dins faders bud, och låt icke fara dine moders lag. 21
Bind dem tillhopa på ditt hjerta dageliga, och häng dem
på din hals; 22 När du går, att de leda dig; när du ligger,
att de bevara dig; när du uppvaknar, att de äro ditt
tal. 23 Ty budet är en lykta, och lagen är ett ljus; och
tuktans straff är lifsens väg; 24 På det du må bevarad
blifva för en ond qvinno; för enes främmandes släta
tungo. 25 Låt hennes dägelighet icke göra dig lusta i
ditt hjerta, och förtag dig icke på hennes ögnahvarf.
26 Ty en sköka tager enom sitt bröd ifrå; men en gift
qvinna fångar ädla lifvet. 27 Kan ock någor behålla
eld i barmen, så att hans kläder icke brinna? 28 Huru
skulle någor gå på glöd, så att hans fötter icke brände
varda? 29 Alltså går det honom, som till sins nästas
hustru går; der blifver ingen ostraffad, den vid henne
kommer. 30 Det är enom tjuf icke så stor skam, om
han stjäl till att mätta sina själ, då honom hungrar; 31
Och om han gripen varder, gifver han det sjufaldt igen,
och lägger dertill alla ägodelarna i sitt hus. 32 Men den
som med ene qvinno hor bedrifver, han är en dåre,
och förer sitt lif uti förderf. 33 Dertill skall plåga och
skam komma uppå honom, och hans skam skall intet
utskrapad varda. 34 Ty mansens harm hafver nit, och
skonar intet på hämndenes tid; 35 Och ser icke till
någon person, den försona måtte; och tager intet vid,
om du än mycket skänka ville.

7 Min son, behåll min ord, och göm min bud när
dig. 2 Behåll min bud, så får du lefva, och min
lag såsom din ögnasten. 3 Bind dem på din finger,
skrif dem pådins hjertas taflo. 4 Säg till vishetena: Du
äst min syster, och kalla klokhetena dina fränko; 5
Att du bevarad varder för en främmande qvinno, för
ens annars, som slät ord gifver. 6 Ty i fenstret på mitt
hus såg jag ut genom gallret; 7 Och såg ibland de
fåkunniga, och vardt varse ibland barn en galen yngling.
8 Den gick på gatone utmed ett hörn, och trädde in
uppå vägen åt hennes hus; 9 I skymningene, om
aftonen af dagenom, då det natt vardt, och mörkt var;
10 Och si, der mötte honom en qvinna, i skökoklädnad,
listig; 11 Vildsinnad och ostyrig, så att hennes fötter
icke kunde blifva i sitt hus; 12 Nu är hon ute, nu på
gatone, och vaktar vid all hörn. 13 Hon tog honom fatt,
och kysste honom utan skam, och sade till honom: 14
Jag hafver i dag betalat tackoffer för mig, och mitt löfte.
15 Derföre är jag utgången till att möta dig, till att söka
ditt ansigte bittida, och hafver funnit dig. 16 Jag hafver
skönliga tillpyntat min säng, med brokot täcken utur
Egypten; 17 Jag hafver bestänkt min sängekammar
med myrrham, aloes och kanel. 18 Kom, låt oss bola
allt intill morgonen, och låt oss älskog sköta. 19 Ty
mannen är icke hemma; han är bortfaren långväga. 20
Han hafver tagit penningasäcken med sig; han skall
först hemkomma till högtidsdagen. 21 Hon talade för
honom med mång ord, och fick honom in med sin släta
mun. 22 Han går straxt in med henne, såsom en oxe
till att slagtas ledd varder, och såsom till en fjetter,
der man de dårar med näpser; 23 Tilldess hon med
enom pil skjuter honom igenom lefrena, och såsom en
fogel skyndar sig till snarona, och vet icke att det gäller
honom om lifvet. 24 Så hörer mig nu, min barn, och
märker uppå mins muns tal. 25 Låt ditt hjerta icke vika
in uppå hennes väg, och låt icke förföra dig in uppå
hennes stigar. 26 Ty hon hafver många sargat och
fällt, och allehanda mägtige äro dräpne af henne. 27
Hennes hus äro helvetes vägar, der man nederfar uti
dödsens kammar. **(Sheol h7585)**

8 Ropar icke visheten, och klokheten låter sig höra?
2 Uppenbara på vägen, och på stråtene står hon; 3
Vid stadsportarna, der man ingår, ropar hon; 4 O! I
män, jag ropar till eder; och ropar till folket. 5 Akter,
I oförnuftige, uppå vishet, och I dårar, lägger det på
hjertat. 6 Hörer, ty jag vill tala det märkeligit är, och lära
det rätt är. 7 Ty min mun skall tala sanningen, och mina
läppar skola hata det ogudaktigt är. 8 All mins muns tal
är rätt; der är intet vrångt eller falskt inne; 9 De äro
all klar dem som förstå dem, och rätt dem som vilja
anamma dem. 10 Tager vid min tuktan heldre än silfver,
och akter lärdom högre än kosteligit guld. 11 Ty vishet

är bättre än perlor, och allt det man önska må, kan
intet liknas henne. 12 Jag, vishet, bor när klokhetene,
och jag kan gifva god råd. 13 Herrans fruktan hatar
det arga, högfärd, högmod och ondan väg; och jag
kan icke lida en vrångan mun. 14 Mitt är både råd
och dåd; jag hafver förstånd och magt; 15 Genom mig
regera Konungarna, och rådherrarna stadga rätthet. 16
Genom mig råda Förstarna, regenter och alle domare
på jordene. 17 Jag älskar dem som mig älska; och
de som mig bittida söka, de finna mig. 18 Rikedom
och ära är när mig, varaktigt gods och rättfärdighet.
19 Min frukt är bättre än guld och fint guld, och min
tilldrägt bättre än utkoradt silfver. 20 Jag vandrar på
rätta vägen, på domsens stigar; 21 Att jag skall väl
besörja dem som mig älska, och uppfylla deras håfvor.
22 Herren hafver haft mig i sina vägars begynnelse;
förr hans gerningar var jag. 23 Jag är insatt af evighet,
af begynnelsen, förr jordena. 24 Då djupen ännu intet
voro, då var jag allaredo beredd; då källorna icke ännu
runno med vatten. 25 Förr än bergen grundad voro,
förr än högarna, var jag beredd. 26 Han hade icke
ännu gjort jordena, och hvad derpå är, eller jordenes
berg. 27 Då han beredde himmelen, var jag der; då
han fattade djupen med sitt mål; 28 Då han befäste
skyarna ofvantill; då han befäste djupsens källor; 29 Då
han satte hafvena sitt mål, och vattnena, att de icke
skulle gå öfver sina befallning; då han lade jordenes
grund; 30 Då var jag verkandes med honom, och hade
mina lust dagliga, och spelade för honom alltid; 31
Och spelade på hans jords krets, och min lust var med
menniskors barn. 32 Så hörer mig nu, min barn; salige
äro de som min väg behålla. 33 Hörer tuktan, och
varer vise, och låter icke fara henne. 34 Säll är den
menniska, som mig hörer, så att han vakar vid mina
dörr dagliga, att han vaktar vid min dörrträ. 35 Den mig
finner, han finner lifvet, och skall få behag af Herranom.
36 Men den som syndar emot mig, han skadar sina själ;
alle de mig hata, de älska döden.

9 Visheten byggde sitt hus, och högg sju pelare;
2 Och slagtade sin boskap, skänkte sitt vin, och
tillredde sitt bord; 3 Och sände sina tjenarinnor ut, till
att bjuda upp på stadsens palats: 4 Den fåkunnig är,
han komme hit; och till de dårar sade hon: 5 Kommer,
äter af mitt bröd, och dricker af vinet, som jag skänker;
6 Öfvergifver det galna väsendet, så fån I lefva; och går
på förståndsens väg. 7 Hvilken som tuktar bespottaren,
han får skam igen; och den som straffar en ogudaktigan,
han varder försmädad. 8 Straffa bespottaren intet, att
han icke hatar dig; straffa den visa, han skall älska dig.
9 Gif dem visa, så skall han ännu visare varda; lär den
rättfärdiga, så växer han till i lärdom. 10 Vishetenes
begynnelse är Herrans fruktan, och förstånd lärer hvad
heligt är; 11 Ty igenom mig skola dine dagar månge
varda, och dins lifs år dig flere varda. 12 Äst du vis,
så äst du dig vis; äst du en bespottare, så måste du
umgälla det allena. 13 Men en galen ostadig qvinna, full
med sqvaller, och fåvitsk; 14 Sitter i sins hus dörr, på en
stol, högt uppe i stadenom; 15 Till att bjuda alla de der
framom gå, och rättelliga vandra på sinom vägom: 16
Den der fåkunnig är, han komme hit. Och till de dårar
säger hon: 17 Stulet vatten är sött, och fördoldt bröd är
lustigt. 18 Men han vet icke, att der äro de döde, och
hennes gäster uti djupa helvetet. **(Sheol h7585)**

10 En vis son är sins faders glädje; men en galen
son är sine moders grämelse. 2 Orätt gods
hjelper intet; men rättfärdighet friar ifrå döden. 3
Herren låter icke de rättfärdigas själar hunger lida;
men han omstörter de ogudaktigas arghet. 4 En lat
hand gör fattigan; men en idog hand gör rikan. 5
Den som församlar om sommaren, han är klok; men
den som i andene sofver, han kommer på skam. 6
Välsignelse är öfver dens rättfärdigas hufvud; men de
ogudaktigas mun skall deras vrånghet öfverfalla. 7 De
rättfärdigas åminnelse blifver uti välsignelse; men de
ogudaktigas namn skall förgås. 8 Den af hjertat vis är,
han anammar buden; men den en galen mun hafver,
han varder slagen. 9 Den der ostraffeliga lefver, han
lefver säkert; men den der vrång är på sina vägar, han
skall uppenbar varda. 10 Den der vinkar med ögonen,
han kommer vedermödo åstad; och den en galen mun
hafver, han varder slagen. 11 Dens rättfärdigas mun
är en lefvandes källa; men de ogudaktigas mun skall
deras vrånghet öfverfalla. 12 Hat uppväcker träto;
men kärlek öfverskyler all öfverträdelse. 13 Uti de
förståndigas läppar finner man vishet; men till ens
dåras rygg hörer ris. 14 De vise bevara lärdom; men
de dårars mun är hardt när förskräckelse. 15 Dens
rikas gods är hans faste stad; men fattigdom gör de
fattiga blödiga. 16 Den rättfärdige arbetar till lifvet;
men den ogudaktige brukar sina tilldrägt till synd. 17
Hålla tuktan är vägen till lifvet; men den som bortkastar
straff, han far vill. 18 Falske munnar skyla hat, och den
der baktalar, han är en dåre. 19 Der mång ord äro,
der är icke synden borto; men den sina läppar håller,
han är klok. 20 Dens rättfärdigas tunga är kosteligt
silfver; men de ogudaktigas hjerta är intet. 21 Dens
rättfärdigas läppar föda många; men de galne skola
dö uti deras galenskap. 22 Herrans välsignelse gör
rikan utan mödo. 23 En dåre bedrifver det ondt är, och
gör sig der ett löje af; men den man är vis, som tager
der vara uppå. 24 Hvad den ogudaktige fruktar, det
vederfars honom; och hvad de rättfärdige begära, det
varder dem gifvet. 25 Den ogudaktige är såsom ett
väder, det framom går, och är icke mer till; men den

rättfärdige består evigliga. 26 Såsom ättika gör ondt
tandomen, och rök ögonen, så gör en försummelig dem
ondt, som sända honom. 27 Herrans fruktan förmerar
dagarna; men de ogudaktigas år varda förkortad. 28
Dens rättfardigas väntan skall fröjd varda; men de
ogudaktigas hopp skall förtappadt varda. 29 Herrans
väg är dens frommas tröst; men de ogerningsmän äro
blödige. 30 Den rättfärdige varder aldrig nederslagen;
men de ogudaktige skola icke blifva i landena. 31 Dens
rättfärdigas mun bär fram vishet; men de vrångas mun
skall utrotad blifva. 32 Dens rättfärdigas läppar lära
helsosam ting; men de ogudaktigas mun är vrång.

11 Falsk våg är Herranom en styggelse; men en full
vigt är honom behagelig. 2 Der stolthet är, der
är ock föraktelse; men vishet är när de ödmjuka. 3
Oskyldighet skall ledade fromma; men ondskan skall
förstöra de föraktare. 4 Gods hjelper intet på vredenes
dag; men rättfärdighet frälsar ifrå döden. 5 Dens
frommas rättfärdighet gör hans väg rättan; men den
ogudaktige skall falla genom sitt ogudaktiga väsende.
6 De frommas rättfärdighet skall fria dem; men de
föraktare varda fångne uti sine skalkhet. 7 När den
ogudaktiga menniskan dör, så är hoppet borto; och det
de orättfärdige vänta, blifver omintet. 8 Den rättfärdige
varder förlossad utu nöd, och den ogudaktige kommer i
hans stad. 9 Genom skrymtarens mun varder hans
näste förderfvad; men de rättfärdige märka det, och
varda förlossade. 10 En stad gläder sig, när dem
rättfärdigom väl går, och der de ogudaktige förgöras
varder man glad. 11 Genom de frommas välsignelse
varder en stad upphöjd; men genom dens ogudaktigas
mun varder han nederbruten. 12 Den som sin nästa
skämmer, han är en dåre; men en förståndig man stillar
det. 13 En baktalare röjer hvad han hemliga vet; men
den som ett trofast hjerta hafver, han döljer det. 14
Der intet råd är, der far folket illa; men der månge
rådgifvare äro, der går det väl till. 15 Den som för en
annan i borgan går, han får skada; men den sig för
borgan vaktar, han är säker. 16 Den qvinna hafver
ynnest, som ärona bevarar; men det äro de starke,
som rikedomar bevara. 17 En barmhertig man gör
sinom kropp godt; men en obarmhertig bedröfvar ock
sitt kött och blod. 18 De ogudaktigas verk skall fela;
men den som rättfärdighet sår, det är icke fåfängt.
19 Ty rättfärdighet fordrar till lifs; men fara efter ondt,
det fordrar till döden. 20 Herren hafver en styggelse
till vrång hjerta, och ett behag till de fromma. 21
Dem ondom hjelper intet, om de än alle lade händer
tillsamman; men de rättfärdigas säd skall hulpen varda.
22 En dägelig qvinna utan tukt är lika som en so med ett
gyldene spann på näsone. 23 De rätträrdigas önskan
måste dock väl gå, och det de ogudaktige vänta, är
olycka. 24 Den ene skiftar ut, och får alltid mer; men
den andre är nidsk, der han icke skall, och varder dock
fattigare. 25 Den själ, som rikeliga välsignar, varder
fet; och den som drucknan gör, han skall ock drucken
varda. 26 Den som korn innehåller, honom banna
menniskorna; men välsignelse kommer öfver honom,
som det säljer. 27 Den som något godt söker, honom
vederfars godt; men den som efter ondt far, det skall
hända honom. 28 Den sig uppå sina rikedomar förlåter,
han skall förgås; men de rättfärdige skola grönskas
såsom löf. 29 Den som sitt eget hus bedröfvar, han
skall få väder till arfvedel; och en dåre måste dens
visas tjenare vara. 30 Dens rättfärdigas frukt är lifsens
trä, och en vis man låter sig om menniskorna hjerteliga
vårda. 31 Efter den rättfärdige på jordene lida måste;
huru mycket mer den ogudaktige och syndaren?

12 Den sig gerna straffa låter, han varder klok;
men den der ostraffad vara vill, han blifver en
dåre. 2 Den der from är, honom vederfars tröst af
Herranom; men en ond man varder förkastad. 3 Ett
ogudaktigt väsende främjar menniskona intet; men dens
rättfärdigas rot skall blifva. 4 En idog qvinna är sins
mans krona; men en oidog är såsom var i hans ben. 5
De rättfärdigas tankar äro redelige; men de ogudaktigas
anslag äro bedrägeri. 6 De ogudaktigas anslag vakta
efter blod; men de frommas mun friar dem. 7 De
ogudaktige skola varda omstörte, och icke mer vara till;
men dens rättfärdigas hus blifver beståndandes. 8 Ett
godt råd varder (dock på ändalyktene) lofvadt; men arg
list kommer på skam. 9 Den som ringa är, och tager
vara uppå sitt, han är bättre än den der stor vill vara,
och honom fattas bröd. 10 Den rättfärdige förbarmar sig
öfver sin ök; men de ogudaktigas hjerta är obarmhertigt.
11 Den som sin åker brukar, han skall få bröd tillfyllest;
men den som går efter de ting, som intet af nödene
äro, han är en dåre. 12 Dens ogudaktigas lust är till att
göra skada; men dens rättfärdigas rot skall bära frukt.
13 Den onde varder gripen i sin egen falska ord; men
den rättfärdige undkommer ångest. 14 Mycket godt
kommer enom genom munsens frukt; och menniskone
varder vedergullet efter som hennes händer förtjent
hafva. 15 Enom dåra behagar hans sed väl; men den
der råde lyder, han är vis. 16 En dåre beviser sina
vrede snarliga; men den der smälek fördöljer, han är
vis. 17 Den som sannfärdig är, han säger hvad rätt
är; men ett falskt vittne bedrager. 18 Den der ovarliga
talar, han stinger såsom ett svärd; men de visas tunga
är helsosam. 19 En sannfärdig mun består evigliga;
men en falsk tunga består icke länge. 20 De som
något ondt råda, bedraga sig sjelfva; men de som tillfrid
råda, de skola glädja sig deraf. 21 Dem rättfärdiga
varder intet ondt vederfarandes; men de ogudaktige

skola med olycko fulla varda. 22 Falske munnar äro
Herranom en styggelse; men de som troliga handla, de
behaga honom väl. 23 En vis man gör icke mycket af
sin klokhet; men de dårars hjerta utropar sin dårskap.
24 En trifven hand skall varda väldig; men den som
som lat är, hon måste skatt gifva. 25 Sorg i hjertana
kränker; men ett vänligit ord fröjdar. 26 Den rättfärdige
hafver bättre än hans näste; men de ogudaktigas väg
förförer dem. 27 Enom latom lyckas icke hans handel;
men en trifven menniska varder rik. 28 På rättom väg
är lif, och på farnom stig är ingen död.

13 En vis son låter fadren tukta sig; men en
bespottare lyder icke straff. 2 Munsens frukt
nyttjar man; men de föraktare tänka icke annat än
vrånghet. 3 Den sin mun bevarar, han bevarar sitt
lif; men den som sin mun orådeliga upplåter, han
kommer i förskräckelse. 4 Den late begärar, och får
dock intet; men de trefne få nog. 5 Den rättfärdige
är lögnenes fiende; men den ogudaktiga skämmer,
och försmäder. 6 Rättfärdighet bevarar den oskyldiga;
men det ogudaktiga väsendet förer en till synd. 7
Mången är fattig i stor rikedom, och mången är rik i
sinom fattigdom. 8 Med rikedom kan en hjelpa sitt lif;
men en fattig man hörer icke straff. 9 De rättfärdigas
ljus gör gladsamma; men de ogudaktigas lykta skall
utslockna. 10 Ibland de högmodiga är alltid träta; men
vishet gör förnuftigt folk. 11 Rikedom varder liten, när
man förslöser honom; men det man tillsammanhåller,
det varder stort. 12 Det hopp, som fördröjes, gör ängslo
i hjertat; men när det kommer, som man begärar, det är
ett lifsträ. 13 Den som föraktar ordet, han förderfvar sig
sjelf; men den som fruktar budet, han skall få frid. 14
Dens visas lära är en lefvandes källa, till att undvika
dödsens snaro. 15 Ett godt råd bekommer väl; men
de föraktares väg gör ondt. 16 En kloker gör all ting
med förnuft men en dåre utsprider dårskap. 17 Ett
ogudaktigt bådskap bär ondt fram; men ett troget båd
är helsosamt. 18 Den som tuktan låter fara, han hafver
fattigdom och skam; den sig gerna straffa låter, han
skall till äro komma. 19 När det kommer, som man
begärar, det gör hjertana godt; men den som flyr det
onda, han är dem galnom en styggelse. 20 Den som
med visom omgår, han varder vis; men den som de
dårars stallbroder är, han får olycko. 21 Det onda följer
syndarena efter; men dem rättfärdigom varder godt
vedergullet. 22 Den gode skall hafva arfvingar intill
barnabarn, men syndarens gods skall varda spardt till
den rättfärdiga. 23 Mycken spis är uti de fattigas åker;
men somliga församla med orätt. 24 Den sitt ris spar,
han hatar sitt barn; men den som det kärt hafver, han
näpser det i tid. 25 Den rättfärdige äter, att hans själ må
mätt varda; men de ogudaktigas buk hafver aldrig nog.

14 Genom visa qvinnor varder huset bygdt; men en
galen bryter det neder med sina åthäfvor. 2 Den
som Herran fruktar, han går på rätta vägen; men den
honom föraktar, han viker af hans väg. 3 Dårar tala
tyranniskt; men de vise bevara sin mun. 4 Der icke
oxar äro, der är krubban ren; men der oxen hafver
nog skaffa, der är nog inkommande. 5 Ett troget vittne
ljuger icke; men ett falskt vittne talar dristeliga lögn. 6
Bespottaren söker vishet, och finner henne intet; men
dem förståndiga är vishet lätt. 7 Kommer du till en
dåra, der finner du icke ett förnumstigt ord. 8 Det är
dens klokas vishet, att han aktar uppå sin väg; men
det är ens dåras galenskap, att det är alltsammans
bedrägeri med honom. 9 De dårar drifva deras gabberi
med syndene; men de fromme hafva lust till de fromma.
10 När hjertat sörjandes är, så hjelper ingen utvärtes
glädje. 11 De ogudaktigas hus varder förgjordt; men de
frommas hydda skall grönskas. 12 Mångom behagar
en väg väl; men på ändalyktene leder han honom
till döden. 13 Efter löje kommer sorg, och änden på
glädjene är ångest. 14 Ene lösaktiga mennisko varder
gåendes såsom han handlar; men en from man skall
vara öfver honom. 15 En fåkunnig man tror hvart ord;
men en förståndig man aktar på sin gång. 16 En vis
man hafver fruktan, och flyr det arga; men en dåre
söker fram dristeliga. 17 En otålig menniska gör galen
ting; men en försigtig man hatar det. 18 De flåkote
handla ovarliga; men det är de förståndigas krona, att
de varliga handla. 19 De onde måste buga för de goda,
och de ogudaktige uti dens rättfärdigas portom. 20 En
fattigan hatar ock hans näste; men de rike hafva många
vänner. 21 Syndaren föraktar sin nästa; men säll är
den som förbarmar sig öfver den elända. 22 De som
med illfundighet umgå, dem skall det fela; men der som
godt tänka, dem skall trohet och godhet vederfaras.
23 Der man arbetar, der är nog; men der man umgår
med ordom, der är fattigdom. 24 Dem visom är deras
rikedom en krona; men de dårars galenskap blifver
galenskap. 25 Ett troget vittne friar lifvet; men ett falskt
vittne bedrager. 26 Den som Herran fruktar, han hafver
ett tryggt fäste, och hans barn varda också beskärmad.
27 Herrans fruktan är lifsens källa, att man må undfly
dödsens snaro. 28 Der en Konung mycket folk hafver,
det är hans härlighet; men der litet folk är, det gör en
herra blödig. 29 Den som tålig är, han är vis; men
den som otålig är, han uppenbarar sin galenskap. 30
Ett blidt hjerta är kroppsens lif; men afund är var i
benen. 31 Den som försmäder den fattiga, han lastar
hans skapare; men den som förbarmar sig öfver den
fattiga, han ärar Gud. 32 Den ogudaktige består icke
uti sine olycko; men den rättfärdige är ock i dödenom
frimodig. 33 Uti dens förståndigas hjerta hvilar visheten,
och varder uppenbar ibland dårar. 34 Rättfärdighet

upphöjer ett folk; men synd är folkets förderf. **35** En
klok tjenare behagar Konungenom väl; men en skamlig
tjenare lider han icke.

15 Ett mjukt svar stillar vrede; men ett hårdt ord
kommer harm åstad. **2** De visas tunga gör
lärdomen ljuflig; de dårars mun utsputar alltid galenskap.
3 Herrans ögon skåda i all rum, både onda och goda. **4**
En helsosam tunga är lifsens trä; men en lögnaktig
gör hjertans sorg. **5** En dåre lastar sins faders tuktan;
men den som tager vid straff, han varder klok. **6** Uti
dens rättfärdigas hus äro ägodelar nog; men uti dens
ogudaktigas tilldrägt är förderf. **7** De visas mun utströr
god råd; men de dårars hjerta är icke så. **8** Dens
ogudaktigas offer är Herranom en styggelse; men de
frommas bön är honom behagelig. **9** Dens ogudaktigas
väg är Herranom en styggelse; men den der far efter
rättfärdighet, han varder älskad. **10** Det är en ond
tuktan, öfvergifva vägen; och den der straff hatar, han
måste dö. **11** Helvete och förderf är för Herranom; huru
mycket mer menniskornas hjerta? **(Sheol h7585)** **12** En
bespottare älskar icke den honom straffar, och går icke
till den visa. **13** Ett gladt hjerta gör ett blidt ansigte; men
när hjertat bekymradt är, så faller ock modet. **14** Ett
klokt hjerta handlar visliga; men de öfverdådige dårar
regera dårliga. **15** En bedröfvad menniska hafver aldrig
en god dag; men ett godt mod är ett dageligit gästabåd.
16 Bättre är något lite med Herrans fruktan, än en stor
skatt med oro. **17** Bättre är en rätt kål med kärlek, än
en gödd oxe med hat. **18** En sticken man kommer träto
åstad; men en tålig man stillar kif. **19** Dens latas väg är
full med törne; men de frommas väg är väl slät. **20** En
vis son fröjdar fadren, och en galen menniska skämmer
sina moder. **21** Enom dåra är galenskapen en glädje;
men en förståndig man blifver på rätta vägenom. **22** De
anslag varda till intet, der icke råd är med; men der
månge rådgifvare äro, blifva de beståndande. **23** Det är
enom glädje, att man honom skäliga svarar, och ett ord
i sinom tid är ganska täckeligit. **24** Lifsens väg leder
den visa uppåt, på det han skall undvika helvetet, som
nedatill är. **(Sheol h7585)** **25** Herren skall nederslå de
högfärdigas hus, och stadfästa enkones gränso. **26**
De argas anslog äro Herranom en styggelse; men ett
skäligit tal är täckt. **27** Men girige förstörer sitt eget hus;
men den som mutor hatar, han skall lefva. **28** Dens
rättfärdigas hjerta betänker, hvad svaras skall; men de
ogudaktigas mun utöser ondt. **29** Herren är långt ifrå de
ogudaktiga; men de rättfärdigas bön hörer han. **30** Ett
blidt ansigte gläder hjertat; ett godt ryckte gör benen
fet. **31** Det öra, som hörer lifsens straff, det skall bo
ibland de visa. **32** Den som icke låter sig aga, han gör
sig sjelf till intet; men den som straff hörer han varder
klok. **33** Herrans fruktan är en tuktan till vishet, och förr
än man till äro kommer, måste man lida.

16 En menniska sätter sig väl före i hjertat; men
af Herranom kommer, hvad tungan tala skall. **2**
Hvarjom och enom tyckas hans vägar rene vara; men
Herren allena gör hjertat visst. **3** Befalla Herranom
din verk, så gå din anslag fram. **4** Herren gör all ting
för sin egen skull; desslikes ock den ogudaktiga till
en ondan dag. **5** All högmodig hjerta äro Herranom
en styggelse, och skola icke ostraffad blifva, om de
än alle tillhopa höllo. **6** Genom godhet och trohet
varder en missgerning försonad, och genom Herrans
fruktan undflyr man det onda. **7** Om någors mans
vägar behaga Herranom, så gör han ock hans ovänner
tillfrids med honom. **8** Bättre är litet med rättfärdighet,
än mycken tilldrägt med orätt. **9** Menniskones hjerta
sätter sig sina vägar före; men Herren allena gifver,
att de framgår. **10** Prophetia (är) i Konungens mun;
hans mun felar intet i domen. **11** Rätt våg och vigt är af
Herranom; och all pund i säckenom äro hans verk. **12**
Om Konungarna orätt göra, så äro de en styggelse;
ty genom rättfärdighet varder Konungssätet fast. **13**
Rätt råd behagar Konungenom, och den som rätt råder,
han varder älskad. **14** Konungens vrede är dödsens
bådskap, och en vis man försonar honom. **15** När
Konungens ansigte är ljufligit, det är lifvet, och hans
ynnest är såsom ett aftonregn. **16** Tag vishet till dig,
ty hon är bättre än guld; och hafva förstånd är ädlare
än silfver. **17** De frommas väg flyr det arga, och den
sin väg bevarar, han behåller sitt lif. **18** Den som ett
nederfall skall få, han varder tillförene högmodig, och
stort sinne går för fallet. **19** Bättre är ödmjuk vara med
de elända, än utskifta rof med de högfärdiga. **20** Den
ena sak visliga företager, han finner lycko, och säll
är den som sig förlåter på Herran. **21** En förståndig
varder berömd for en vis man, och ljuft tal lärer väl.
22 Klokhet är en lefvandes källa honom, som hafver
henne; men de dårars tuktan är galenskap. **23** Ett vist
hjerta talar klokliga, och lärer väl. **24** Ljuftig ord äro en
hannogskaka; de trösta själena, och uppfriska benen.
25 Mångom behagar en väg väl, men hans yttersta
drager till döden. **26** Mången man kommer i stor olycko
genom sin egen mun. **27** En lösaktig menniska gräfver
efter olycko, och i hennes mun brinner eld. **28** En
vrång menniska kommer träto åstad, och en lackare
gör Förstar oens. **29** En arg menniska lockar sin nästa,
och förer honom in på en ondan väg. **30** Den som
blinkar med ögonen, han tänker intet godt; och den
som biter läpparna, han fullkomnar ondt. **31** Gå hår äro
en hederskrona, den på rättfärdighetenes väg funnen
varder. **32** En tålig man är bättre än en stark; och den,
som råder sitt sinne, är bättre än en som städer vinner.

33 Lotten varder kastad i skötet; men han faller hvart
Herren vill.

17 En torr bete, der man låter sig med nöja, är
bättre än ett fullt visthus med träto. 2 En klok
tjenare skall råda öfver snöplig barn, och skall utskifta
arfvet emellan bröder. 3 Såsom elden pröfvar silfret,
och ugnen guld, alltså pröfvar Herren hjertan. 4 En
ond menniska aktar uppå onda munnar, och en falsk
menniska hörer gerna en skadelig tungo. 5 Den som
den fattiga bespottar, han försmäder hans skapare;
och den som gläder sig af annars ofärd, han skall icke
ostraffad blifva. 6 De gamlas krona äro barnabarn,
och barnas ära äro deras fäder. 7 Det står icke en
dåra väl att tala om hög ting, mycket mindre en Första,
att han gerna ljuger. 8 Gåfva är en ädelsten; hvart
man henne bär, så främjar hon väl. 9 Den som synd
skyler, han förskaffar vänskap; men den som sakena
röjer, han gör Förstar oens. 10 Ord förskräcka mer en
förståndigan, än hundrade hugg en dåra. 11 Ett bittert
hjerta söker efter att göra skada; men en grufvelig
ängel skall komma öfver honom. 12 Bättre är möta en
björn, den ungarna borttagne äro, än enom dåra i hans
galenskap. 13 Den som vedergäller godt med ondo, af
hans hus skall det onda icke återvända. 14 Begynnelse
till träto är såsom ett vatten, det sig utskär; haf alltså du
kif fördrag, förr än du der inmängd varder. 15 Den som
den ogudaktiga dömer godan, och den som fördömer
den rättfärdiga, de äro både Herranom en styggelse.
16 Hvad skall en dåre med penningar i handene, efter
han icke hafver hjerta till att köpa vishet? 17 En vän
älskar alltid, och en broder varder rönt i nödene. 18
Det är en dåre, som handena räcker, och går i borgan
för sin nästa. 19 Den som kif älskar, han älskar synd;
och den sina dörr höga gör, han far efter olycko. 20
Ett vrångt hjerta finner intet godt; och den som en ond
tungo hafver, han faller i olycko. 21 En dåre gör sig sjelf
sorg, och en dåras fader hafver ingen glädje. 22 Ett
gladt hjerta gör lifvet lustigt; men ett bedröfvadt sinne
uttorkar benen. 23 Den ogudaktige tager gerna hemliga
gåfvor, till att böja rättsens väg. 24 En förståndig man
bär sig visliga åt; en dåre kastar ögonen hit och dit. 25
En galen son är sins faders grämelse, och sine modets
bedröfvelse, den honom födt hafver. 26 Det är icke
godt att man oförrättar den rättfärdiga, eller att man slår
Förstan, som rätt regerar. 27 En förnumstig man hafver
hof med sitt tal, och en förståndig man håller sin anda.
28 Om en dåre tigde, vorde han ock vis räknad, och
förståndig, om han munnen tillhölle.

18 Den som lust hafver till att komma tvedrägt åstad,
han söker efter träto, ehvar han kan. 2 En dåre
hafver icke lust till förstånd, utan till hvad han hafver
i hjertat. 3 Der den ogudaktige råder, der kommer
föraktelse och försmädelse med hån. 4 Orden uti ens
mun äro såsom djup vatten, och vishetenes källa är en
full ström. 5 Det är icke godt att se till dens ogudaktigas
person, till att nedertrycka den rättfärdiga i domen. 6
Ens dåras läppar komma med kif, och hans mun far
efter hugg. 7 Ens dåras mun skämmer sig sjelf, och
hans läppar fånga hans egen själ. 8 Ens lackares ord
äro hugg, och de gå en genom hjertat. 9 Den som lat
är i sitt arbete, han är hans broder som skada gör. 10
Herrans Namn är ett fast slott; den rättfärdige löper dit,
och varder beskärmad. 11 Dens rikas gods är honom
en fast stad, och såsom en hög mur allt omkring. 12 Då
en skall ett nederfall få, så varder hans hjerta tillförene
stolt; och förr än man till äro kommer, måste man lida.
13 Den som svarar förr än han hörer, honom är det
en galenskap och skam. 14 Den som ett gladt hjerta
hafver, han vet hålla sig uti sitt lidande; men när anden
är bedröfvad, hvad kan en lida? 15 Ett förståndigt hjerta
vet hålla sig förnufteliga; och de vise höra gerna, att
man förnufteliga handlar. 16 Menniskones skänker göra
honom rum, och hafva honom fram för de stora herrar.
17 Hvar och en är i förstone i sine sak rätt; men kommer
hans nästa dertill, så finner det sig. 18 Lotten stillar
träto, och skiljer emellan de mägtiga. 19 En broder,
som fast står, han är såsom en fast stad; och de, som
för hvarann strida, såsom en bom för ett slott. 20 Enom
man varder lönt efter som hans mun talat hafver, och
han varder mättad af sina läppars frukt. 21 Döden och
lifvet står i tunganes våld; den henne älskar, han får äta
af hennes frukt. 22 Den som ena ägta hustru finner,
han finner godt, och får välsignelse af Herranom. 23
En fattig man talar med ödmjukhet; en rik man svarar
stolteliga. 24 En trofast vän älskar mer, och står fastare,
än en broder.

19 En fattig man, den i sine fromhet vandrar, är
bättre än en vrång man med sina läppar, den
dock en dåre är. 2 Der man icke med förnuft handlar,
der går det intet väl till; och den som snar är på fötterna,
han stöter sig. 3 Ens menniskos galenskap förförer
hans väg, att hans hjerta emot Herran vredgas. 4
Gods gör många vänner; men den fattige varder af
sinom vännom förlåten. 5 Ett falskt vittne blifver icke
ostraffadt; och den der lögn dristeliga talar, han skall
icke undslippa. 6 Månge vakta uppå Förstans person;
och alle äro dens vänner, som skänker gifver. 7 Den
fattiga hata alle hans bröder, ja, ock hans vänner draga
sig långt ifrå honom; och den som sig uppå ord förlåter,
han får intet. 8 Den der klok är, han älskar sitt lif; och
den förståndige finner godt. 9 Ett falskt vittne blifver
icke ostraffadt; och den der lögn dristeliga talar, han
skall förgås. 10 Dem galna höfves icke väl goda dagar,
mycket mindre enom tjenare att råda öfver Förstar. 11

Den der tålig är, han är en klok menniska; och det är
honom ärligit, att han odygd öfverse kan. 12 Konungens
ogunst är såsom ens ungs lejons rytande; men hans
gunst är såsom dagg på gräs. 13 En galen son är
sins faders sorg, och en trätosam qvinna ett stadigt
drypande. 14 Hus och ägodelar ärfvas af föräldrom;
men en förnuftig hustru kommer af Herranom. 15 Lathet
hafver sömn med sig, och en fåfäng själ skall hunger
lida. 16 Den som budet bevarar, han bevarar sitt lif;
men den sin väg föraktar, han skall dö. 17 Den som
förbarmar sig öfver den fattiga, han lånar Herranom;
han skall vedergälla honom godt igen. 18 Tukta din son,
medan något hopp är; men låt icke dina själ dragas
till att döda honom; 19 Ty stor harm kommer skada
åstad; derföre låt honom lös, så kan du mer tukta
honom. 20 Hör råd, och tag vid tuktan, att du sedan må
vis varda. 21 Mång anslag äro uti ens mans hjerta;
men Herrans råd blifver beståndandes. 22 Menniskona
pryder hennes välgerning; och en fattig man är bättre än
en ljugare. 23 Herrans fruktan fordrar till lifs; och skall
mätt varda, att intet ondt skall hemsöka henne. 24 Den
late gömmer sina hand i barmen, och förer henne icke
till munnen igen. 25 Slår man bespottaren, så blifver
den fåkunnige vis; straffar man en förståndigan, så
varder han förnuftig. 26 Den som fadren förlägger, och
modrena fördrifver, han är ett skamligit och förbannadt
barn. 27 Låt af, min son, att höra den tuktan, som förer
ifrå förnuftig läro. 28 Ett vrångt vittne bespottar domen;
och de ogudaktigas mun uppslukar orätthetena. 29
Bespottarom är straff beredt, och slag på de dårars
rygg.

20 Vin gör lösaktigt folk, och starka drycker göra
buller; den som dertill lust hafver, han varder
aldrig vis. 2 Konungens förskräckelse är såsom ens
ungs lejons rytande; den honom förtörnar, han syndar
emot sitt lif. 3 Det är enom man en ära, att han är utan
träto; men de som gerna träta, de äro allesamman dårar.
4 För kölds skull vill den late icke plöja; så måste han i
andene tigga och intet få. 5 Rådet uti ens mans hjerta
är såsom djup vatten; men en förståndig kan märka,
hvad han menar. 6 Månge menniskor varda fromme
kallade; men ho skall finna en, den rättsliga from är? 7
En rättfärdig, den i sine fromhet vandrar, hans barnom
varder väl gångandes efter honom. 8 En Konung, den
på stolenom sitter till att döma, han förskingrar allt
argt med sin ögon. 9 Ho kan säga: Jag är ren i mitt
hjerta, och klar ifrå mina synder? 10 Mångahanda vigt
och mått, både är Herranom en styggelse. 11 Man
känner ock en dräng på hans väsende, om han from
och redelig vara vill. 12 Ett hörande öra, och seende
öga, Herren gör dem båda. 13 Älska icke sömn, att du
icke skall fattig varda; låt din ögon vaken vara, så får
du bröd nog. 14 Ondt, ondt säger man, då man hafver
det; men då det borto är, så rosar man det. 15 Man
finner guld och många perlor; men en förnuftig mun
är ett ädla klenodium. 16 Tag honom sin kläde bort,
som för en annan i borgan går, och panta honom för
den okändas skull. 17 Stulet bröd smakar hvarjom och
enom väl; men derefter skall honom munnen full varda
med hvassa stenar. 18 Anslag bestå, då man förer dem
med råd; och krig skall man med förnuft föra. 19 Var
unbevarad med den som hemlighet uppenbarar, och
med baktalare, och med falskom mun. 20 Den sinom
fader och sine moder bannar, hans lykta skall utslockna
midt i mörkret. 21 Det arf, der man allt för mycket
hastar till det varder på sistone icke välsignadt. 22 Säg
icke: Jag vill vedergälla det onda. Förbida Herran, han
skall hjelpa dig. 23 Mångahanda vigt är Herranom en
styggelse; och en falsk våg är icke god. 24 Hvars och
ens gånger komma af Herranom; hvilken menniska
förstår sin väg? 25 Det är menniskone en snara, lasta
det helga, och sedan söka löfte. 26 En vis Konung
förskingrar de ogudaktiga, och låter gå hjulet öfver dem.
27 Herrans lykta är menniskones ande; han går igenom
hela hjertat. 28 Fromhet och sannfärdighet bevara
Konungen, och hans säte består genom fromhet. 29
Unga mäns starkhet är deras pris, och de gamlas grå
hår är deras prydning. 30 Sår fördrifver det onda, och
hela hjertans skada.

21 Konungens hjerta är uti Herrans hand, såsom
vattubäcker; och han böjer det hvart han vill. 2
Hvar och en tycker sin väg rättan vara; men Herren
allena gör hjertan viss. 3 Göra väl och rätt är Herranom
kärare än offer. 4 Högfärdig ögon, och ett stolt sinne,
och de ogudaktigas lykta, är synd. 5 En idogs mans
anslag draga in ymnoghet; men den som allt för hastig
är, han varder fattig. 6 Den som en skatt samkar med
lögn, honom skall fela; och han skall falla ibland dem
som döden söka. 7 De ogudaktigas röfvande skall
förskräcka dem; ty de ville icke göra hvad rätt var. 8
Den en främmande väg går, han är vrångvis; men den
som går i sine befallning, hans verk är rätt. 9 Bättre är
bo uti en vrå på taket, än med en trätosam qvinna uti
ett stort hus. 10 Dens ogudaktigas själ önskar ondt,
och unnar sinom nästa intet godt. 11 När bespottaren
straffad varder, varda de fåkunnige vise; och när man
underviser en visan, så varder han förnuftig. 12 En
rättfärdig håller sig visliga emot dens ogudaktigas hus;
men de ogudaktige tänka till att göra skada. 13 Den
som tillstoppar sin öron för dens fattigas rop, han skall
ock ropa, och intet hörd varda. 14 En hemlig gåfva stillar
vrede, och en skänk i skötet aldrastörsta ogunst. 15 Det
är dem rättfärdiga en glädje, att göra det rätt är; men
fruktan blifver dem som illa göra. 16 En menniska, som

ifrå klokhetenes väg, hon skall blifva uti de dödas hop.
17 Den som gerna lefver i vällust, han skall blifva fattig;
och den der vin och oljo älskar, han varder icke rik. 18
Den ogudaktige måste i dens rättfärdigas stad utgifven
varda, och föraktaren för de fromma. 19 Bättre är att bo
uti ett öde land, än när en trätosamma och ensinnada
qvinno. 20 Uti dens visas hus är en lustig skatt, och
olja; men en dåre förtärer det. 21 Den som far efter
barmhertighet och godhet, han finner lif, barmhertighet
och äro. 22 En vis man vinner de starkas stad, och
omstörter hans magt genom hans säkerhet. 23 Den
sin mun och tungo bevarar, han bevarar sina själ för
ångest. 24 Den som stolt och öfverdådig är, han kallas
en lösaktig menniska, den i vredene stolthet bevisar.
25 Den late dör öfver sine önsko; ty hans händer vilja
intet göra. 26 Han önskar dagliga; men den rättfärdige
gifver, och nekar intet. 27 De ogudaktigas offer är en
styggelse; ty det varder i synd offradt. 28 Ett lögnaktigt
vittne skall förgås; men den som höra gitter, honom låter
man ock tala igen. 29 Den ogudaktige löper igenom
med hufvudet; men den der from är, hans väg blifver
beståndandes. 30 Ingen vishet, intet förstånd, ingen
konst hjelper emot Herran. 31 Hästar varda tillredde till
stridsdagen; men segren kommer af Herranom.

22 Rykte är kosteligare än stor rikedom; och ynnest
bättre än silfver och guld. 2 Rike och fattige
måste vara ibland hvarannan; Herren hafver gjort dem
alla. 3 Den kloke ser det onda, och tager sig vara;
de oförnuftige löpa igenom, och få skada. 4 Der man
lider i Herrans fruktan, der är rikedom, ära och lif. 5
Spjut och snaror äro på dens vrångas väg; men den
som drager sig der långt ifrå, han bevarar sitt lif. 6
Såsom man vän ett barn, så låter det icke af, då det
gammalt varder. 7 Den rike råder öfver de fattiga, och
den som borgar, han är hans träl som lånar. 8 Den
som orätt sår, han skall uppskära vedermödo, och skall
igenom sins ondskos ris förgås. 9 Ett mildt öga varder
välsignadt; ty han gifver af sitt bröd dem fattiga. 10 Drif
ut bespottaren, så kommer kifvet bort; så vänder igen
träta och smälek. 11 Den som ett trofast hjerta hafver,
och täckeliga talar, hans vän är Konungen. 12 Herrans
ögon bevara godt råd; men föraktarens ord omstörter
han. 13 Den late säger: Ett lejon är ute; jag måtte varda
dräpen på gatone. 14 Ens skökos mun är en djup grop;
dem Herren ogunstig är, han faller deruti. 15 Galenskap
är i piltens hjerta; men tuktans ris drifver den långt ifrå
honom. 16 Den som den fattiga orätt gör, på det hans
gods må mycket varda, han skall ock gifva enom rikom,
och fattig varda. 17 Böj din öron, och hör de visas ord,
och lägg uppå hjertat mina läro. 18 Ty det skall väl
bekomma dig, om du dem när dig behåller; och de
skola tillsammans genom din mun väl lyckas. 19 Att ditt
hopp skall vara intill Herran, måste jag dig om sådant
dagliga förmana. 20 Hafver jag icke margfaldeliga
skrifvit dig före, med råd och läro; 21 På det jag skulle
visa dig en vissan grund till sanningena, att du måtte
kunna rätteliga svara dem som dig sända? 22 Beröfva
icke den fattiga, ändock han fattig är; och undertryck
icke den elända i portenom. 23 Ty Herren skall handla
deras sak, och skall förtrycka deras förtryckare. 24 Gif
dig icke i sällskap med en vredsam man, och håll dig
icke intill en grym man; 25 Att du tilläfventyrs icke lärer
hans väg, och får dine själs förargelse. 26 Var icke när
dem som sina hand förpligta, och för skuld i borgan gå.
27 Ty om du icke hafver till att betala, så tager man
dina säng bort under dig. 28 För icke tillbaka de förra
råmärke, som dine fäder gjort hafva. 29 Ser du en man
endigan i sin ärende, han skall stå för Konungenom;
och skall icke stå för de oädla.

23 När du sitter och äter med enom herra, så gif akt
uppå, hvad för dig handladt varder; 2 Och sätt
en knif på din hals, om du vill behålla lifvet. 3 Önska
dig icke af hans mat; ty det är falskt bröd. 4 Möd dig
icke till att varda rik, och vänd igen af dina funder. 5
Låt icke din ögon flyga efter det som du icke få kan; ty
detsamma gör sig vingar såsom en örn, och flyger upp
åt himmelen. 6 Ät icke bröd med en afundsfull, och
önska dig icke hans mat; 7 Ty såsom ett spökelse är
han innantill. Han säger: Ät och drick; och hans hjerta
är dock icke till dig. 8 Dine betar, som du ätit hafver,
måste du utspy; och måste din vänliga ord förtappat
hafva. 9 Tala icke för ens dåras öron; ty han föraktar
dins tals klokhet. 10 För icke tillbaka de förra råmärke,
och gack icke in uppå de faderlösas åker; 11 Ty deras
förlösare är mägtig; han skall uträtta deras sak emot
dig. 12 Gif ditt hjerta till tuktan, och din öron till förnuftigt
tal. 13 Låt icke af att tukta pilten; ty om du slår honom
med ris, så betorf man icke dräpa honom. 14 Du slår
honom med ris; men du friar hans själ ifrå helvetet.
(Sheol h7585) 15 Min son, om du vis är, så gläder sig
ock mitt hjerta; 16 Och mine njurar äro glade, när dina
läppar tala det rätt är. 17 Ditt hjerta följe icke syndarom;
utan var dagliga uti Herrans fruktan. 18 Ty det skall
vara dig framdeles godt, och ditt väntande skall icke
fela. 19 Hör, min son, och var vis; och styr ditt hjerta in
på vägen. 20 Var icke ibland drinkare och slösare; 21
Ty de drinkare och slösare varda fattige, och en sofvare
måste rifven kläder bära. 22 Hör din fader, den dig född
hafver, och förakta icke dina moder, då hon gammal
varder. 23 Köp sanningena, och sälj icke bort henne;
vishet, tuktan och förstånd. 24 Dens rättfärdigas fader
gläder sig; och den som en visan född hafver, han är
glad deröfver. 25 Låt din fader och dina moder glädja
sig, och glädje sig den dig född hafver. 26 Gif mig,

min son, ditt hjerta, och låt dinom ögom mina vägar
behaga. 27 Ty en sköka är en djup grop, och horkonan
är en trång grop. 28 Och vaktar hon såsom en röfvare,
och de oaktsamma ibland menniskorna samkar hon till
sig. 29 Hvar är ve? Hvar är sorg? Hvar är kif? Hvar är
klagan? Hvar äro sår utan sak? Hvar äro röd ögon? 30
Nämliga der man dryckenskap öfvar, och kommer till
att utdricka hvad inskänkt är. 31 Se icke till vinet, att
det så rödt är, och står så dägeligit i glasena, och går
lätteliga in; 32 Men på sistone biter det såsom en orm,
och stinger såsom en huggorm. 33 Så se din ögon
efter andra qvinnor; och ditt hjerta talar oskälig ting; 34
Och du blifver såsom en den der sofver midt i hafvet,
och såsom den der sofver ofvanpå en mast. 35 De slå
mig, och det gör mig intet ondt; de stöta mig, men jag
känner det intet. När skall jag uppvaka, att jag måtte
komma till drycks igen?

24 Följ icke onda menniskor, och begär icke att vara
när dem. 2 Ty deras hjerta står efter skada, och
deras läppar råda till ondt. 3 Genom vishet varder
ett hus bygdt, och genom förstånd vid magt hållet.
4 Genom skickelig hushållning varda husen full med
allahanda kosteliga och härliga rikedomar. 5 En vis
man är stark, och en förnuftig man är mägtig af krafter.
6 Ty med råd måste man örlig föra; och der månge
rådgifvare äro, der är segren. 7 Vishet är dem galna
allt för hög; han tör icke upplåta sin mun i portenom.
8 Den sig sjelfvom skada gör, honom kallar man väl
en hufvudskalk. 9 Ens dåras tanke är synd, och en
bespottare är en styggelse för menniskomen. 10 Den
är icke stark, som i nödene icke fast är. 11 Hjelp dem
som man döda vill, och drag dig icke undan för dem
som man dräpa vill. 12 Säger du: Si, vi förstå intet;
menar du, att den der hjertan vet, märker det icke; och
den der på själena akt hafver, känner det icke; och
lönar menniskone efter hennes gerningar? 13 Ät, min
son, hannog, ty det är godt; och hannogskaka är söt i
dinom hals. 14 Alltså lär vishetena för dina själ; när du
finner henne, så varder det framdeles väl gåendes, och
ditt hopp skall icke fåfängt vara. 15 Vakta icke, såsom
en ogudaktig, uppå dens rättfärdigas hus; förspill icke
hans hvilo. 16 Ty en rättfärdig faller sju resor, och står
åter upp; men de ogudaktige falla uti olycko. 17 Gläd
dig icke öfver dins oväns fall, och ditt hjerta fröjde
sig icke öfver hans olycka. 18 Herren måtte det se,
och honom det illa behaga, och vända sina vrede ifrå
honom. 19 Vredgas icke öfver den onda, och haf icke
nit öfver de ogudaktiga. 20 Ty den onde hafver intet till
hoppandes, och de ogudaktigas lykta skall utslockna.
21 Min son, frukta Herran och Konungen, och blanda dig
icke ibland de upproriska. 22 Ty deras förderf skall med
hast uppstiga; och ho vet, när begges olycka kommer?
23 Detta kommer ock ifrå de visa. Anse personen i
domenom är icke godt. 24 Den som till den ogudaktiga
säger: Du äst from; honom banna menniskorna, och
folket hatar honom. 25 Men de som straffa honom, de
behaga väl; och en rik välsignelse kommer öfver dem.
26 Ett redeligit svar är såsom ett ljuft kyssande. 27
Beställ din ärende ute, och bruka din åker; sedan bygg
ditt hus. 28 Var icke vittne utan sak emot din nästa, och
bedrag icke med dinom mun. 29 Säg icke: Såsom man
gör mig, så vill jag göra igen, och vedergälla hvarjom
och enom hans gerning. 30 Jag gick framom dens
latas åker, och om dens galnas vingård; 31 Och si,
der var icke annat än nässlor på, och stod full med
tistel, och muren var omkullfallen. 32 Då jag det såg,
lade jag det på hjertat, och skådade, och lärde deraf.
33 Du vill ännu något litet sofva, och ännu något litet
sömnig vara, och ännu litet sammanlägga händerna till
att hvila; 34 Men din armod skall komma dig, såsom en
vandrare, och din fattigdom, såsom en väpnad man.

25 Desse äro ock Salomos Ordspråk, hvilka här
tillsatt hafva Hiskia män, Juda Konungs. 2 Det
är Guds ära ena sak fördölja; men Konungars ära är
ena sak utransaka. 3 Himmelen är hög, och jorden
djup; men Konungars hjerta är oransakeligit. 4 Man
kastar bort slagget ifrå silfret, så varder der ett rent
käril utaf. 5 Man kastar ett ogudaktigt väsende bort ifrå
Konungenom, så varder hans säte med rättfärdighet
befäst. 6 Pråla icke för Konungenom, och träd icke
fram der de store stå. 7 Ty det är dig bättre, när man till
dig säger: Gack hitupp; än att du skulle för Förstanom
förnedrad varda, det din ögon se måste. 8 Var icke
hastig till att träta: ty hvad vill du sedan göra, när din
nästa dig skämt hafver? 9 Handla dina sak med din
nästa, och uppenbara icke ens annars hemlighet; 10 På
det att den det hörer icke skall tala dig illa till, och ditt
onda rykte icke återvänder. 11 Ett ord i sinom tid taladt
är såsom ett gyldene äple uti silfskålom. 12 Den som
en visan straffar, och han lyder honom, det är såsom
en gyldene örnaring, och ett gyldene halsband. 13
Lika som snököld i andstiden, så är ett troget bådskap
honom, som det sändt hafver, och vederqvicker sins
herras själ. 14 Den der mycket talar, och håller intet,
är såsom ett moln och väder utan regn. 15 Genom
tålamod varder en Förste blidkad, och en len tunga
stillar hårdhetena. 16 Finner du hannog, så ät så mycket
som behöfves af honom, att du icke för mätt varder,
och spyr det ut. 17 Drag din fot tillbaka ifrå dins nästas
hus; han måste ledas vid dig, och varda dig vred. 18
Den som emot sin nästa falskt vittnesbörd talar, han
är ett spjut, svärd och skarp pil. 19 Föraktarens hopp
i nödenes tid är såsom en rutten tand, och en oviss
fot. 20 Den för ett bedröfvadt hjerta visor qväder, det är

såsom en sönderrifven klädnad om vintren, och ättika
på krito. 21 Hungrar din ovän, så spisa honom med
bröd; törstar han, så gif honom vatten dricka; 22 Ty
du samkar kol tillhopa uppå hans hufvud, och Herren
vedergäller dig det. 23 Nordanväder gör storm, och en
hemlig tunga gör ett oblidt ansigte. 24 Det är bättre att
sitta uti en vrå på taket, än när en trätosamma qvinno i
ett stort nus. 25 Ett godt rykte utaf fjerran land är lika
som kallt vatten ene törstigo själ. 26 En rättfärdig, som
för enom ogudaktigom faller, är såsom en rörd brunn
och en förderfvad källa. 27 Den som för mycken hannog
äter, det är icke godt; och den svår ting utransakar, det
varder honom för svårt. 28 En man, som sin anda icke
hålla kan, han är såsom en öppen stad utan murar.

26 Lika som snö om sommaren, och regn i andene,
så höfves icke enom dåra ära. 2 Lika som en
fogel bortfar, och en svala flyger, alltså biter intet en
oförtjent banna. 3 Hästenom en gissel, och åsnanom
ett betsel, och dåranom ett ris på ryggen. 4 Svara icke
dåranom efter hans dårskap, att du honom icke lik
varder. 5 Men svara dåranom efter hans dårskap, att
han icke skall låta sig tycka, att han är vis. 6 Den ena
sak genom ett galet bådskap beställer, han är såsom
en halter på fötterna, och tager skada. 7 Såsom enom
krympling står att dansa, alltså står enom dåra tala om
vishet. 8 Den enom dåra äro tillägger, det är lika som
man kastade en ädla sten uppå en stenrösjo. 9 Ett
ordspråk uti ens dåras mun är såsom en törneqvist, den
uti ens druckens mans hand stinger. 10 En god mästare
gör ett ting rätt; men den som en klåpare lejer, honom
varder det förderfvadt. 11 Såsom en hund uppäter sina
spyor igen, alltså är en dåre som sin galenskap på nytt
bedrifver. 12 När du en ser, som sig tycker vis vara, det
är mera hopp uppå en dåra, än på honom. 13 Den late
säger: Det är ett ungt lejon på vägenom, och ett lejon
på gatone. 14 En later vänder sig i sängene, lika som
en dörr på dörrajernen. 15 Den late gömmer sina hand
i barmen, och det varder honom tungt, att han skall
bära henne åt munnen. 16 En later tycker sig visare
vara än sju, som seder lära. 17 Den som framgår, och
blandar sig uti annars kif, han är lika som en, den der
drager en hund med öronen. 18 Lika som en hemliga
med skott och pilar skjuter, och dräper; 19 Alltså gör en
falsk menniska med sin nästa, och säger sedan: Det
var mitt skämt. 20 Då intet mer ved är, slocknar elden;
och när klaffaren är borta, vänder trätan åter. 21 Såsom
kolen glöd, och veden eld, alltså kommer en trätosam
man kif åstad. 22 Klaffarens ord äro såsom hugg, och
de gå igenom hjertat. 23 En förgiftig mun, och ondt
hjerta, är såsom en lerpotta med silfslagg öfverdragen.
24 Fienden varder känd vid sitt tal, och när han nalkas,
far han med falskhet. 25 Då han smeker med sitt mjuka
tal, tro honom intet; ty sju styggelser äro uti hans hjerta.
26 Den som hat hemliga håller, till att göra skada, hans
ondska skall den meniga man uppenbar varda. 27 Den
ena grop gör, han skall falla deruti; och den en sten
välter, uppå honom skall han komma. 28 En falsk tunga
hatar den henne straffar, och en smeken mun kommer
förderf åstad.

27 Beröm dig icke af morgondagen; ty du vetst icke
hvad i dag hända kan. 2 Låt en annan lofva
dig, och icke din mun; en främmande, och icke dina
egna läppar. 3 Stenen är svår, och sanden är tung;
men ens dåras vrede är svårare än de både. 4 Vrede
är en grym ting, och harm är en storm; och ho kan
bestå för afund? 5 Uppenbara straff är bättre än hemlig
kärlek. 6 Älskarens slag äro trofast; men hatarens
kyssande bedrägeligit. 7 En mätt själ trampar väl på
hannogskakona; men ene hungrogo själ är allt bittert
sött. 8 Såsom en fogel, den ifrå sitt näste viker, alltså är
den som ifrå sitt rum viker. 9 Hjertat fröjdar sig af salvo
och rökverk; men en vän är behagelig för själenes råds
skull. 10 Din vän och dins faders vän förlåt icke, och
gack icke uti dins broders hus, när dig illa går; ty en
granne vid handena är bättre, än en broder långt borto.
11 Var vis, min son, så gläder sig mitt hjerta, så vill jag
svara honom, som mig försmäder. 12 En vis man ser
det onda, och gömmer sig undan; men de fåkunnige gå
derigenom, och få skada. 13 Tag honom sin klädnad
bort, som för en annan i borgan går, och panta honom
för dens främmandes skull. 14 Den sin nästa med
höga röst välsignar, och står bittida upp, det varder
honom för en banno räknadt. 15 En trätosam qvinna,
och ett stadigt drypande då fast regnar, varda väl vid
hvarannan liknad. 16 Den henne uppehåller, han håller
väder, och vill fatta oljona med handene. 17 En knif
hvetter den andra, och en man den andra. 18 Den sitt
fikonaträ bevarar, han äter frukten deraf; och den sin
herra bevarar, han varder ärad. 19 Lika som skuggen i
vattnet är emot ansigtet; alltså är ens menniskos hjerta
emot den andra. 20 Helvetet och förderfvet varda aldrig
full, och menniskornas ögon varda ock aldrig mätt.
(Sheol h7585) 21 En man varder igenom rosarens mun
bepröfvad, såsom silfret i degelen, och guldet i ugnen.
22 Om du stötte en dåra i mortare, med stötare, såsom
gryn, så går dock hans galenskap icke ifrå honom. 23
Tag vara uppå ditt får, och låt vårda dig om din hjord;
24 Ty gods varar icke evinnerliga, och kronan varar
icke till evig tid. 25 Gräset är uppgånget, och hö är för
handene, och på bergen varda örter församlade. 26
Lamben kläda dig, och bockarna gifva dig åkerhyrona.
27 Du hafver getamjölk nog till dins hus spis, och till
dina tjenarinnors födo.

28 Den ogudaktige flyr, och ingen jagar honom;
men den rättfardige är frimodig, såsom ett ungt
lejon. **2** För landsens synders skull varda många
förvandlingar i Förstadömen; men för deras skull, som
förståndige och förnuftige äro, blifva de länge. **3** En
armling, som de fattiga oförrättar, är såsom väta, den
fruktena förderfvar. **4** De som lagen öfvergifva, lofva
den ogudaktiga; men de som bevara lagen, äro dem
ogunstige. **5** Onde menniskor akta intet uppå rätt; men
de som efter Herran fråga, de akta uppå all ting. **6**
Bättre är en fattig, den i sine fromhet vandrar, än en
rik man, den i vrångom vägom går. **7** Den der lagen
bevarar, han är ett förståndigt barn; men den som
slösare uppehåller, han skämmer sin fader. **8** Den sitt
gods förmerar med ocker och vinning, han församlar
det dem fattigom till nytto. **9** Den sitt öra afvänder till att
höra lagen, hans bön är en styggelse. **10** Den som
de fromma förförer in uppå en ond väg, han varder i
sina grop fallandes; men de fromme skola det goda
ärfva. **11** En rik man tycker, att han är vis; men en
fattig förståndig märker honom. **12** När de rättfärdige
hafva öfverhandena, så går det ganska väl till; men
när ogudaktige uppkomma, så varder en omvändning i
folkena. **13** Den sina missgerning nekar, honom varder
icke väl gångandes; men den henne bekänner och
öfvergifver, han skall få barmhertighet. **14** Säll är den
som städse fruktar; men den som halsstyf är, han faller
i olycko. **15** En ogudaktig, som öfver ett fattigt folk
regerar, han är ett rytande lejon, och en girig björn.
16 När en Förste utan förstånd är, så sker mycken
orätt; men den der girighet hatar, han skall länge lefva.
17 En menniska, som uppå ens själs blod orätt gör,
han varder icke behållen, det han än i kulona fore. **18**
Den der i fromhet vandrar, han blifver vid sig; men
den en ond väg går, han måste engång falla. **19** Den
sin åker brukar, han skall få bröd nog; men den der
far efter att gå fåfäng, han skall få fattigdom nog. **20**
En trofast man varder mycket välsignad; men den
der fiker efter att varda rik, han skall icke oskyldig
blifva. **21** Anse personen är icke godt; ty han gjorde
väl illa för ett stycke bröd. **22** Den som hastar efter
rikedom, och är nidsk, han vet icke, att honom skall
nöd uppåkomma. **23** Den ena mennisko straffar, han
skall sedan ynnest finna, mer än den der smekrar. **24**
Den som tager ifrå fader eller moder, och säger: Det
är icke synd; han är förderfvarens stallbroder. **25** En
högmodig man uppväcker träto; men den som förlåter
sig uppå Herran, han varder fet. **26** Den sig uppå sitt
hjerta förlåter, han är en dåre; men den som går med
vishet, han skall friad varda. **27** Den som den fattiga
gifver, honom skall intet fattas; men den som sin ögon
afvänder, med honom skall det fast tillbakagå. **28** När
de ogudaktige uppkomma, så förgömmer sig folket;
men när de förgås, så varda de rättfärdige många.

29 Hvilken som emot straff genstörtig är, han skall
med hast förderfvad varda, utan all hjelp. **2** När
de rättfärdige många äro, så glädes folket; men när
den ogudaktige regerar, så suckar folket. **3** Den som
vishet älskar, han gläder sin fader; men den som skökor
uppehåller, han mister sina ägodelar. **4** En Konung
upprätter landet genom rätt; men en girig förderfvar
det. **5** Den som smekrar med sin nästa, han utbreder
ett nät för hans fötter. **6** När en ond syndar, besnärjer
han sig sjelf; men en rättfärdig fröjdar sig, och hafver
glädje. **7** Den rättfärdige känner den fattigas sak; den
ogudaktige aktar ingen förnuft. **8** De bespottare föra en
stad i olycko; men de vise stilla vrede. **9** När en vis med
en dåra till handel kommer, han vare vred eller glad, så
hafver han dock ingen ro. **10** De blodgirige hata den
fromma; men de rättfärdige vårda sig om hans själ. **11**
En dåre gjuter sin anda allan ut; men en vis man håller
tillbaka. **12** En herre, som till lögn lust hafver, hans
tjenare äro alle ogudaktige. **13** Fattige och ockrare bo
ibland hvarannan; begges deras ögon upplyser Herren.
14 En Konung, som de fattiga troliga dömer, hans säte
blifver evigliga beståndandes. **15** Ris och straff gifver
vishet; men ett barn, som hafver sjelfsvåld, skämmer
sina moder. **16** Der många ogudaktige äro, der äro
många synder; men de rättfärdige skola se deras fall.
17 Tukta din son, så skall han vederqvicka dig, och
göra dine själ vällust. **18** När Prophetien ute är, så
förskingras folket; men väl är honom, som lagen vid
magt håller. **19** En tjenare låter icke näpsa sig med
ordom; förty, om han än förstår det, så tager han sig
dock intet deraf. **20** Ser du en, som snar är till att tala,
det är mera hopp uppå en dåra, än uppå honom. **21**
Om en tjenare varder af ungdom kräseliga hållen, så vill
han sedan vara en herre. **22** En vredsam man kommer
träto åstad, och en harmse man gör många synder. **23**
Menniskones högfärd skall omstörta henne; men ära
skall upphöja den ödmjuka. **24** Den som med tjufvar
del hafver, hörer bannas; och säger icke till, han hatar
sitt lif. **25** Den som rädes för menniskom, han kommer
på fall; men den som sig förlåter uppå Herran, han
varder beskyddad. **26** Många söka ens Förstas ansigte;
men hvars och ens dom kommer af Herranom. **27** En
orättfärdig man är dem rättfärdigom en styggelse; och
den som på en rätt väg är, han är dens ogudaktigas
styggelse.

30 Detta är Agurs, Jake sons, ord, lära och tal; dens
mansens, till Ithiel, ja till Ithiel och Uchal. **2** Ty jag
är den aldragalnaste, och menniskors förstånd är icke
när mig. **3** Jag hafver icke lärt vishet; och hvad heligt är,
vet jag icke. **4** Hvilken far upp till himmelen, och neder?

Ho fattar vädret i sina händer? Ho binder vattnet uti ett
kläde? Ho hafver stadfäst alla verldenes ändar? Huru
heter han? Och huru heter hans Son? Vetst du det? **5**
All Guds ord äro genomluttrad, och äro en sköld dem
som tro uppå honom. **6** Lägg intet till hans ord, att han
icke skall straffa dig, och du varder lögnaktig funnen. **7**
Tu ting bedes jag af dig, att du dock icke ville neka mig
dem, förr än jag dör: **8** Afguderi och lögn låt vara långt
ifrå mig; fattigdom och rikedom gif mig icke, men låt
mig min afskilda del af spis få. **9** Jag måtte eljest, om
jag alltför mätt vorde, neka och säga: Ho är Herren?
eller, om jag alltför fattig vorde, måtte stjäla, och förtaga
mig på mins Guds Namn. **10** Förråd icke tjenaren för
hans herra, att han icke bannar dig, och du kommer
i skuld. **11** Det är ett slägte, som banna sin fader,
och icke välsigna sina moder; **12** Ett slägte, som sig
tycker rent vara, och äro dock icke ifrå sinom träck rene
tvagne; **13** Ett slägte, som sin ögon högt upphäfva, och
sin ögnahvarf högt upphålla; **14** Ett slägte, som hafver
svärd för tänder, hvilke med sina oxlatänder uppfräta
och förtära de elända i landena, och de fattiga ibland
menniskorna. **15** Iglen har två döttrar: Bär hit, Bär hit.
Tre ting stå icke till att mätta, och det fjerde säger icke:
Det är nog: **16** Helvetet, en ofruktsam qvinnos lif; jorden
varder icke af vattnet mätt; och elden säger icke: Det är
nog. **(Sheol h7585)** **17** Ett öga, som bespottar fadren,
och försmår att lyda modrene, det måste korparna vid
bäcken uthugga, och de unga örnar uppfräta. **18** Tre
ting äro mig förunderlige, och det fjerde vet jag icke:
19 Örnens väg i vädret; ormens väg på hälleberget;
skeppets väg midt i hafvet; och ens mans väg till ena
pigo. **20** Alltså är horkonones väg; hon uppsluker, och
stryker sig om munnen, och säger: Jag hafver intet
illa gjort. **21** Ett land varder igenom tre ting oroligit,
och det fjerde kan det icke fördiaga: **22** En tjenare, då
han Konung varder; en dåre, då han alltför mätt är; **23**
En vanartig, då hon gift varder; och en tjenarinna, då
hon sina frues artving varder. **24** Fyra äro små ting på
jordene, och klokare än de vise: **25** Myrorna, ett svagt
folk, likväl skaffa de om sommaren sin spis; **26** Kuniler,
ett svagt folk, likväl göra de sitt hus i bergsklippomen;
27 Gräshoppor hafva ingen Konung, likväl draga de ut
med hela hopar; **28** Spindelen virkar med sina händer,
och är i Konungapalats. **29** Tre ting hafva en skön
gång, och det fjerde går väl: **30** Lejonet mägtigt ibland
djuren, och vänder icke tillbaka för någrom; **31** En
vedehund med starka länder; och en vädur; och en
Konung, dem ingen sig emotsätta tör. **32** Hafver du
varit fåvitsk, och upphäfvit dig, och haft ondt för händer,
så lägg handena på munnen. **33** Då man mjölk kärnar,
gör man der smör utaf; och den der näsona trycker,
han tvingar der blod ut; och den der vrede uppväcker,
han tvingar der träto ut.

31 Detta är Konung Lemuels ord, den lära, som
honom hans moder lärde. **2** Ack! min utkorade;
ack! du mins lifs son; ack! min önskade son. **3** Låt
icke qvinnor få dina förmågo, och gack icke de vägar,
der Konungar förderfva sig på. **4** O! icke Konungom,
Lemuel; gif icke Konungom vin dricka, eller Förstom
starka drycker; **5** Att de icke dricka, och förgäta
rätthetena, och förvända de elända menniskors sak. **6**
Gif starka drycker dem som förgöras skola, och vin
bedröfvadom själom; **7** Att de måga dricka, och förgäta
sina vedermödo, och icke mer ihågkomma sin jämmer.
8 Låt din mun upp för de dumbar, och för allas deras
sak, som förlåtne äro. **9** Låt din mun upp, och döm
rätt, och hämnas den elända och fattiga. **10** Hvilkom
en dygdelig qvinna beskärd är, hon är mycket ädlare,
än aldrakosteligaste perlor. **11** Hennes mans hjerta
tör förlåta sig uppå henne, och bergning skall honom
icke fattas. **12** Hon gör honom ljuft, och icke ledt, i alla
sina lifsdagar. **13** Hon brukar sig på ull och lin, och
arbetar gerna med sina händer. **14** Hon är såsom ett
köpmanskepp, som sina bergning fjerranefter hemtar.
15 Hon står om nattene upp, och gifver sitt husfolk mat,
och sina tjenarinnor deras del. **16** Hon tänker på en
åker, och köper honom; och planterar en vingård af
sina händers frukt. **17** Hon gjordar sina länder fast,
och stärker sina armar. **18** Hon märker, hvar hennes
handel kan hafva förkofring; hennes lykta utsläckes
icke om nattena. **19** Hon räcker ut sina hand till rocken,
och hennes finger fatta tenen. **20** Hon utsträcker sina
händer till den fattiga, och räcker sina hand dem torftiga.
21 Hon fruktar icke sino huse för snö; ty hela hennes
hus hafver dubbel kläder. **22** Hon gör sig täcken; hvitt
silke, och purpur är hennes kläde. **23** Hennes man är
prisad i portomen, när han sitter när landsens äldsta.
24 Hon gör en kjortel, och säljer honom; ett bälte får
hon krämarenom. **25** Hennes prydning är, att hon renlig
och flitig är; och framdeles skall hon le. **26** Hon upplåter
sin mun med vishet, och på hennes tungo är täckelig
lära. **27** Hon ser till, huru det i hennes hus tillstår, och
äter icke sitt bröd i lättja. **28** Hennes söner komma
upp, och prisa henne saliga; hennes man lofvar henne.
29 Många döttrar samka rikedom; men du öfvergår
dem alla. **30** Täckeligt och dägelig vara är intet; en
qvinna, som Herran fruktar, den skall man lofva. **31** Hon
skall rosad varda af sina händers frukt, och hennes
gerningar skola lofva henne i portomen.

Predikaren

1 Detta är Predikarens ord, Davids sons, Konungs i
Jerusalem. **2** Allt är fåfängelighet, sade Predikaren;
allt är icke annat än fåfängelighet. **3** Hvad hafver
menniskan mer af alla sine mödo, som hon hafver
under solene? **4** En slägt förgås, den andra kommer
till; men jorden blifver evinnerliga. **5** Solen går upp,
och går neder, och löper till sitt rum, att hon der igen
uppgå skall. **6** Vädret går söder ut, och kommer norr
igen, och åter på det rum igen, der det begynte. **7**
Alla floder löpa i hafvet, dock varder icke hafvet dess
fullare; till det rum, der de utflyta, dit flyta de igen. **8** All
ting är mödosam, så att ingen kan uttalat. Ögat ser
sig aldrig mätt, och örat hörer sig aldrig mätt. **9** Hvad
är det, som skedt är? Detsamma, som härefter ske
skall. Hvad är det man gjort hafver? Detsamma, som
man härefter ännu göra skall; och sker intet nytt under
solene. **10** Sker ock något, der man af sägs kan: Si, det
är nytt? Ty det är ock förr skedt i de förra tider, som för
oss varit hafva. **11** Man kommer intet ihåg, huru det
tillförene gånget är, ej heller kommer man ihåg, hvad
härefter kommer, när dem som tillkommande äro. **12**
Jag, Predikare, var Konung öfver Israel i Jerusalem;
13 Och gaf mitt hjerta till att visliga söka och ransaka
allt det man gör under himmelen. Sådana usla mödo
hafver Gud gifvit menniskors barn, att de sig deruti
qvälja skola. **14** Jag såg på allt det under solene sker,
och si, det var allt fåfängelighet och jämmer. **15** Krokot
kan icke varda rätt; icke heller kunna bristerna varda
räknade. **16** Jag sade i mitt hjerta: Si, jag är härlig
vorden, och hafver mer vishet, än alla de som för mig
varit hafva i Jerusalem, och mitt hjerta hafver mycket
lärt och försökt. **17** Och gaf också mitt hjerta dertill, att
jag måtte lära vishet, och dårskap, och klokhet; men
jag förnam, att det är ock möda. **18** Ty der mycken
vishet är, der är mycken grämelse; och den mycket
försöker, han måste mycket lida.

2 Jag sade i mitt hjerta: Nu väl, jag vill lefva väl,
och göra mig goda dagar; men si, det var ock
fåfängelighet. **2** Jag sade till löjet: Du äst galet; och till
glädjena: Hvad gör du? **3** Då tänkte Jag i mitt hjerta att
hålla mitt kött ifrå vin, och hålla mitt hjerta till vishet,
att jag måtte klok varda, tilldess jag måtte lära, hvad
menniskomen nyttigt vore till att göra, så länge de lefva
under himmelen. **4** Jag gjorde stor ting; jag byggde
hus, planterade vingårdar; **5** Jag gjorde mig örtagårdar
och trägårdar, och planterade deruti allehanda fruktsam
trä; **6** Jag gjorde mig dammar, till att vattna skogen af
de gröna trä; **7** Jag hade tjenare och tjenarinnor, och
tjenstefolk; jag hade större ägodelar i fä och får, än alle
de som för mig voro i Jerusalem; **8** Jag församlade
mig ock silfver och guld, och en skatt af Konungom
och landom; jag beställde mig sångare och sångerskor,
och menniskors vällust, allahanda strängaspel; **9** Och
förkofrade mig öfver alla de som för mig varit hade i
Jerusalem; blef ock vishet när mig; **10** Och allt det min
ögon önskade, lät jag dem få, och förtog mino hjerta
ingen glädje, så att det gladdes af allt mitt arbete. Och
det höll jag för min del af allt mitt arbete. **11** Men då jag
såg på all min verk, som min hand gjort hade, och den
mödo, som jag haft hade; si, då var det allt fåfängelighet
och jämmer, och intet annat under solene. **12** Då vände
jag mig till att se vishet (och klokhet), galenskap och
dårskap; ty hvilken är den menniska, som det göra
kan efter Konungenom, den henne gjort hafver? **13** Då
såg jag, att visheten öfvergick dårskapen, såsom ljuset
mörkret; **14** Så att den vise hafver sin ögon i hufvudet,
men de dårar gå i mörkret; och märkte dock, att dem
ena går som dem andra. **15** Då tänkte jag i mitt hjerta:
Medan dem galnom går såsom mig, hvarföre hafver
jag då farit efter vishet? Då tänkte jag i mitt hjerta, att
sådant är ock fåfängelighet. **16** Ty man tänker icke på
den visa evinnerliga, såsom icke heller på den galna;
och de tillkommande dagar förgäta allt; och såsom
den vise dör, så ock den galne. **17** Derföre leddes mig
lefva; ty det behagade mig illa allt det under solene
sker, att det så allstings fåfängeligit och mödosamt är.
18 Och mig leddes vid allt mitt arbete som jag under
solene hade, att jag måste lefva det ene mennisko,
som efter mig komma skulle; **19** Ty ho vet, om han
skall varda vis eller galen; och skall dock råda öfver allt
mitt arbete, det jag hafver visliga gjort under solen. Det
är ock fåfängelighet. **20** Derföre vände jag mig, att mitt
hjerta skulle aflåta af allo arbete, som jag gjorde under
solene. **21** Ty en menniska, som sitt arbete med vishet,
förnuft och skickelighet gjort hafver, det måste hon låta
enom androm till arfs, den deruppå intet arbetat hafver;
det är ock fåfängelighet, och en stor olycka. **22** Ty hvad
får menniskan af allt sitt arbete, och hjertans bekymmer,
hon hafver under solene; **23** Utan sveda, grämelse och
sorg, i alla sina lifsdagar; så att ock hennes hjerta icke
kan hafva ro om nattena? Det är ock fåfängelighet. **24**
Är då nu menniskone icke bättre äta och dricka, och
göra sine själ goda dagar i sitt arbete? Men det såg jag
ock, att det kommer af Guds hand. **25** Ty ho hafver
gladare ätit, och kräseligare lefvat, än jag? **26** Ty den
menniska, som honom täck är, gifver han vishet, förnuft
och glädje; men syndarenom gifver han olycko, att han
församlar och lägger tillhopa, och det varder dock dem
gifvet, som Gudi täck är; ty är det ock icke annat än
jämmer.

3 All ting hafva sin tid, och allt det man företager under
himmelen hafver sina stund. **2** Födas hafver sin

tid, dö hafver sin tid; plantera hafver sin tid, upprycka
det som planteradt är hafver sin tid. 3 Dräpa hafver
sin tid, läka hafver sin tid; nederbryta hafver sin tid,
bygga hafver sin tid. 4 Gråta hafver sin tid, le hafver
sin tid; klaga hafver sin tid, dansa hafver sin tid. 5
Förkasta sten hafver sin tid, församia sten hafver sin
tid; famntaga hafver sin tid, hafva famntag fördrag
hafver sin tid. 6 Uppsöka hafver sin tid, borttappa
hafver sin tid; behålla hafver sin tid, bortkasta hafver
sin tid. 7 Sönderrifva hafver sin tid, sammansömma
hafver sin tid; tiga hafver sin tid, tala hafver sin tid. 8
Älska hafver sin tid, hata hafver sin tid; strid hafver sin
tid, frid hafver sin tid. 9 Man arbete huru man vill, så
kan man intet mer uträtta. 10 Deraf såg jag den mödo,
som Gud menniskomen gifvit hafver, att de deruti skola
plågade varda. 11 Men han gör all ting väl i sinom tid,
och låter deras hjerta ängslas derom, huru det gå skall
i verldene; ty menniskan kan dock icke finna uppå det
verk, som Gud gör, hvarken begynnelse eller ända.
12 Derföre märkte jag, att intet är bättre deruti, än att
vara glad, och fara väl med sig i sina dagar. 13 Ty hvar
och en menniska, som äter och dricker, och är vid ett
godt mod i allt sitt arbete, det är en Guds gåfva. 14 Jag
märker, att allt det som Gud gör, det består alltid; man
kan intet lägga dertill, eller taga derifrå; och sådant
gör Gud, på det att man skall frukta honom. 15 Hvad
Gud gör, det blitver så, och hvad han göra vill, det
måste ske; ty han tänker dertill, och fullföljer det. 16
Ytterligare såg jag under solene domaresäte, der var
ett ogudaktigt väsende; och rättvisones säte, der voro
ogudaktige. 17 Då tänkte jag i mitt hjerta: Gud måste
döma den rättfärdiga och den ogudaktiga; ty allt det
man företager, hafver sin tid, och all verk. 18 Jag sade i
mitt hjerla om menniskors väsende: Skulle Gud utvälja
dem, och låter det dock synas som de voro fä? 19 Ty
menniskone går såsom fä; såsom det dör, så dör ock
hon, och hafva alle enahanda anda; och menniskan
hafver intet mer än fä; ty allt är fåfängelighet. 20 Allt
far till ett rum; allt är gjordt af stoft, och varder till stoft
igen. 21 Ho vet, om menniskones ande far uppåt, och
fänadens ande nederåt, under jordena? 22 Derföre
säger jag, att intet är bättre, än att en menniska är
glad i sitt arbete; ty det är hennes del. Ty ho vill dertill
komma henne, att hon ser hvad efter henne ske skall?

4 Jag vände mig, och såg på alla dem som orätt lida
under solene; och si, der voro deras tårar, som orätt
lida, och hade ingen tröstare; och de, som orätt gjorde,
voro alltför mägtige, så att de ingen tröstaro få kunde.
2 Då prisade jag de döda, som allaredo afledne voro,
mer än de lefvande, som ännu lif hade; 3 Och den som
ännu icke är till, mer än dem båda, och icke försöker
det onda, som under solene sker. 4 Jag såg på arbete
och skickelighet i alla saker; der hatar hvar annan. Det
är ock intet annat, än fåfängelighet och bekymmer; 5 Ty
en dåre knäpper samman händerna, och fräter sitt kött.
6 Bättre är en hand full i rolighet, än båda händerna
fulla i mödo och jämmer. 7 Jag vände mig, och såg
fåfängelighet under solene. 8 En är ensam, och icke
sjelf annar, och hafver hvarken barn eller syskon; likväl
är ingen ände på hans arbete, och hans ögon varda
aldrig mätt af rikedomar. För hvem arbetar jag dock,
och gör icke mine själ godt? Det är ju ock fåfängelighet,
och ondt bekymmer. 9 Så är nu bättre två än en; ty
de hafva dock gagn af deras arbete. 10 Faller en af
dem, så hjelper hans stallbroder honom upp igen. Ve
honom, som är allena; faller han, så är ingen annar för
handene, som honom upphjelper. 11 Och när två ligga
tillhopa, värma de sig; huru kan en ensammer blifva
varm? 12 En kan varda öfvervunnen, men två kunna
stå emot; ty ett trefaldt rep går icke lätteliga sönder. 13
Ett fattigt barn och vist är bättre än en gammal Konung,
som en dåre är, och kan icke taga sig vara. 14 En
kommer utaf fängelse till Konungavälde, och en, som i
Konungavälde född är, varder fattig. 15 Och jag såg,
att alle lefvande under solene vandrade med ett annat
barn, som i dess andras stad uppkomma skulle. 16 Och
på folket, som för honom gick, var ingen ände; och de
som efter honom gingo, gladdes dock intet vid honom;
det är ju ock intet annat, än fåfängelighet och jämmer.

5 Bevara din fot, när du går till Guds hus, och kom till
att höra; det är bättre, än de dårars offer; ty de veta
icke hvad ondt de göra. 2 Var icke för hastig med dinom
mun, och låt ditt hjerta icke hasta till att något tala inför
Gud; ty Gud är i himmelen, och du på jordene; derföre
låt din ord vara få. 3 Ty der många omsorger äro, der
komma drömmer, och der mång ord äro, der hörer man
en dåra. 4 När du gör Gudi ett löfte, så fördröj icke
fullkomnat; ty han hafver intet behag till dårar. Hvad du
lofvar, det håll. 5 Det är bättre att du intet lofvar, än att
du icke håller det du lofvar. 6 Städ icke dinom mun,
att han förförer ditt kött, och säg icke för Ängelen: Jag
är oskyldig. Gud måtte vredgas öfver dina röst, och
fördöma all dina händers verk. 7 Der månge drömmer
äro, der är fåfängelighet, och många ord; men frukta du
Gud. 8 Ser du enom fattigom ske orätt, och rätt och
rättviso i landena borttagas, förundra dig icke deröfver;
ty det är ännu en högre väktare öfver de höga, och äro
ännu högre öfver de båda. 9 Deröfver är Konungen i
hela landet, att marken må varda brukad. 10 Den som
älskar penningen, han varder aldrig mätt af penningar,
och den der rikedom kär hafver, han skall ingen nytto få
deraf; det är ock fåfängelighet. 11 Ty der mycket gods
är, der äro månge som ätat; och hvad nytto hafver han
deraf, som det hafver, annat än att han ser deruppå

med ögonen? 12 Den der arbetar, honom är sömnen
söt, ehvad han hafver litet eller mycket ätit; men dens
rikas öfverflödighet städer honom icke sofva. 13 Det är
en ond plåga, som jag såg under solene, nämliga att
rikedomar varda förvarade honom till skada, som dem
äger. 14 Ty den rike förgås med stor jämmer; och om
han hafver födt en son, honom blifver intet i händerna.
15 Såsom han är naken kommen af sitt moderlif, så far
han bort igen, som han kommen är, och tager intet med
sig af allt sitt arbete i sine hand, när han bortfar. 16 Det
är en ond plåga, att han så hädanfar, som han kommen
är; hvad hjelper det honom då, att han i vädret arbetat
hafver? 17 Alla sina lifsdagar hafver han ätit i mörkret,
och i stor grämelse, och krankhet, och bedröfvelse. 18
Så håller jag det nu for det bästa, när man äter och
dricker, och är vid ett godt mod, i allt arbete, som en
gör under solene alla sina lifsdagar, som Gud honom
gifver; ty det är hans del. 19 Ty hvilko mennisko Gud
gifver rikedom, och ägodelar, och välde, att hon deraf
äter och dricker på sin del, och är glad i sitt arbete, det
är en Guds gåfva. 20 Ty han tänker icke mycket på
detta elända lifvet, efter Gud fröjdar hans hjerta.

6 Det är ett ondt ting, som jag såg under solene, och
är allmänneligit med menniskorna: 2 En, hvilkom
Gud hafver gifvit rikedom, ägodelar och äro, och honom
fattas intet, det hans hjerta begärar, och Gud gifver
honom dock icke magt till att nyttjat, utan en annar
förtärer det; det är fåfängelighet, och en ond plåga. 3
Födde han än hundrade barn, och hade så långt lif, att
han i mång år lefde, och hans själ kunde icke mätta sig
af ägodelar, och blefve utan graf; om honom säger jag,
att en otida född är bättre än han. 4 Ty han kommer i
fåfängelighet, och i mörker far han bort, och hans namn
blifver betäckt i mörker. 5 Han hafver ingen glädje af
solene, och hafver ingen ro, hvarken här eller der. 6
Om han än lefde i tutusend år, så är han aldrig väl
tillfrids. Kommer det icke allt uti ett rum? 7 Hvarjo och
ene mennisko är arbete pålagdt, efter hennes mått;
men hjertat kan icke blifva dervid. 8 Ty hvad uträttar en
vis mer än en dåre? Hvad tager sig den fattige före, att
han vill vara ibland de lefvande? 9 Det är bättre att
bruka de ägodelar, som för handene äro, än fara efter
andra; det är ock fåfängelighet och jämmer. 10 Hvad
året? Fastän en högt berömder är, så vet man dock, att
han är en menniska, och kan icke träta med det som
honom for mägtig är. 11 Ty fåfängeligheten är alltör
mycken. Hvad hafver en menniska mer deraf? 12 Ty ho
vet hvad menniskone nyttigt är i sin lifstid, medan hon
lefver i sine fåfängelighet, hvilken är som en skugge?
Eller ho vill säga menniskone, hvad efter henne komma
skall under solene?

7 Ett godt rykte är bättre än god salva, och dödsens
dag bättre än födelsedagen. 2 Bättre är gå i sorgahus
än i gästabådshus; uti det ena är alla menniskors
ändalykt, och den lefvande lägger det uppå hjertat.
3 Sörja är bättre än le; ty genom sorg varder hjertat
förbättradt. 4 De visas hjerta är i sorgahuset, och dårars
hjerta i glädjehuset. 5 Bättre är höra dens visas straff,
än att höra dårars sång. 6 Ty dårars löje är såsom
sprakande af törne under grytone; och det är ock
fåfängelighet. 7 En genvördig gör en visan oviljog, och
förderfvar ett mildt hjerta. 8 Änden på ett ting är bättre
än dess begynnelse; en tålig ande är bättre än en hög
ande. 9 Var icke hastig till vrede; ty vreden hvilar uti
ens dåras hjerta. 10 Säg icke: Hvad är det, att de förra
dagar voro bättre än denne? Ty du frågar sådant icke
visliga. 11 Vishet är god mild arfvedelen, och hjelper,
att en kan glädja sig af solene. 12 Ty vishet beskärmar;
penningar beskärma ock; men visheten gifver lif honom,
som henne hafver. 13 Se på Guds verk; ty ho kan rätta
det han gör krokot? 14 I goda dagar var glad, och den
onda dagen tag ock till godo; ty denna skapade Gud
jemte den andra, att menniskan icke skall veta hvad
tillkommande är. 15 Jag hafver allahanda sett i mine
fåfängelighets tid: Det är en rättfärdig, och förgås i sine
rättfärdighet; och det är en ogudaktig, som länge lefver
i sine ondsko. 16 Var icke allt för mycket rättfärdig, ej
heller för mycket vis, att du icke förderfvar dig. 17 Var
icke allt för mycket ogudaktig, och galnas icke, att du
icke dör i otid. 18 Det är godt att du detta fattar, och att
du ock icke släpper det andra utu dina hand; ty den der
Gud fruktar, han undkommer det allt. 19 Vishet stärker
den visa, mer än tio väldige, som i stadenom äro. 20
Ty det är ingen menniska på jordene, som godt gör,
och icke syndar. 21 Lägg ock icke på hjertat allt det
man säger; på det du icke skall höra din tjenare banna
dig. 22 Ty ditt hjerta vet, att du ock ofta androm bannat
hafver. 23 Sådant allt hafver jag försökt visliga. Jag
tänkte: Jag vill vara vis; men visheten kom långt ifrå
mig. 24 Det är fjerran, hvad skall det varda? Och det är
fast djupt, ho kan finnat? 25 Jag vände mitt hjerta till att
förfara, och uppspörja, och uppsöka vishet och konst,
till att förfara de ogudaktigas dårhet, och de galnas
villfarelse; 26 Och fann, att en sådana qvinna, hvilkens
hjerta är nät och snara, och hennes händer bojor äro,
är bittrare än döden. Den Gudi täck är, han undkommer
henne; men syndaren varder genom henne fången.
27 Si, det hafver jag funnit, säger Predikaren, hvart
efter det andra, att jag måtte finna konst. 28 Och min
själ söker ännu, och hafver intet funnit. Ibland tusende
hafver jag funnit en man; men ingen qvinno hafver jag
funnit ibland alla. 29 Allena skåda härtill: Jag hafver
funnit, att Gud hafver gjort menniskona rätta; men de
söka många konster.

8 Ho är som en vis? Och ho kan det uttyda?
Menniskones vishet upplyser hennes ansigte; men
den der oförvägen är, honom hatar man. **2** Jag håller
Konungens ord, och Guds ed. **3** Var icke för hastig
till att gå ifrå hans ansigte, och blif icke i en ond sak;
ty han gör hvad honom lyster. **4** I Konungens ord är
magt, och ho kan säga till honom: Hvad gör du? **5**
Den der budet håller, han skall intet ondt försöka; men
ens vis mans hjerta vet tid och sätt. **6** Ty hvart och ett
anslag hafver sin tid och sätt; ty menniskones olycka
är mycken med henne. **7** Ty hon vet icke hvad varit
hafver; och ho kan säga henne, hvad varda skall? **8** En
menniska hafver icke magt öfver andan, till att förmena
andan; och hafver icke magt i dödsens tid, och varder
icke lös gifven i stridene; och ett ogudaktigt väsende
hjelper den ogudaktiga intet. **9** Allt det hafver jag sett,
och gaf mitt hjerta till all verk, som ske under solene; en
menniska råder understundom öfver den andra, sig till
skada. **10** Och der såg jag ogudaktiga, som begrafne
voro; som gångit och vandrat hade i heligt rum, och
voro förgätne i staden, att de så gjort hade; det är
ock fåfängelighet. **11** Efter det icke straxt går domen
öfver onda gerningar, varder menniskones hjerta fullt till
att göra ondt. **12** Om en syndare hundrade resor illa
gör, och dock länge lefver, så vet jag likväl, att dem
varder väl gångande, som Gud frukta, de som hans
ansigte frukta. **13** Ty dem ogudaktiga varder icke väl
gångandes, och såsom en skugge skola de icke länge
lefva, som icke Gud frukta. **14** Det är en fåfängelighet,
som sker uppå jordene. Några äro rättfärdige, och dem
går, såsom de hade de ogudaktigas gerningar gjort;
och några äro ogudaktige, och dem går, såsom de
hade de rättfärdigas gerningar gjort. Jag sade: Det
är ock fåfängelighet. **15** Derföre prisade jag glädjena,
att menniskan intet bättre hafver under solene, än äta
och dricka, och vara glad; och sådant får hon af sitt
arbete i sine lifsdagar, som Gud henne gifver under
solene. **16** Jag gaf mitt hjerta till att veta vishet, och till
att skåda den vedermödo, som på jordene sker; att ock
en hvarken dag eller natt får sömn i sin ögon. **17** Och
jag såg all Guds verk; ty en menniska kan icke finna
det verk, som under solene sker; och ju mer menniskan
arbetar till att söka, ju mindre finner hon. Om hon än
säger: Jag är vis, och vet det, så kan hon dock icke
finnat.

9 Ty jag hafver allt sådant lagt på hjertat, till att
ransaka allt detta, att några rättfärdige och vise äro,
hvilkes underdåner i Guds hand äro. Dock vet ingen
menniska någors kärlek, eller hat, som han hafver för
sig. **2** Det vederfars så dem ena som dem andra, dem
rättfärdiga, såsom dem orättfärdiga; dem goda och
rena, såsom dem orena; dem som offrar, såsom honom
som intet offrar. Såsom det går dem goda, så går det
ock syndarenom; såsom menedarenom går, så går ock
honom, som eden fruktar. **3** Det är en ond ting ibland
allt det som under solene sker, att dem ena så går som
dem andra; deraf varder ock menniskones hjerta fullt
med arghet, och galenskap är i deras hjerta, så länge
de lefva; sedan måste de dö. **4** Hvad skall man då af
de båda utvälja? Så länge som man lefver, skall man
hoppas; ty en lefvande hund är bättre än ett dödt lejon.
5 Ty de lefvande veta, att de skola dö; men de döde
veta intet, de förtjena ock intet mer; ty deras åminnelse
är förgäten; **6** Så att man icke mer älskar dem, hatar
eller afundas vid dem; och hafva ingen del mer på
verldene i allo thy, som under solene sker. **7** Så gack
bort, och ät ditt bröd med fröjd, drick ditt vin med godt
mod; ty din verk täckas Gud. **8** Låt din kläder alltid vara
hvit, och låt icke fattas salvo på ditt hufvud. **9** Bruka
din tid med dine hustru, den du älskar, så länge du
behåller detta fåfängeliga lifvet, det (Gud) dig under
solene gifvit hafver, så länge ditt fåfängeliga lif varar; ty
det är din del i lifvena, och i ditt arbete, som dig under
solene gifvit är. **10** Allt det dig förekommer att göra, det
gör friliga; ty i grafvene, dit du far, är hvarken gerning,
konst, förnuft eller vishet. **(Sheol h7585)** **11** Jag vände
mig, och såg huru det tillgår under solene, att det icke
hjelper till att löpa, att man är snar; till strid hjelper icke,
att man är stark; till bergning hjelper icke, att en är
snäll; till rikedom hjelper icke vara klok; att en hafver
ynnest, hjelper icke att han sin tingest väl kan; utan det
står allt till tiden och lyckona. **12** Ock vet menniskan
icke sin tid; utan såsom fiskarna varda fångne med
en skadelig krok, och såsom foglarna varda fångne
med snarone, så varda ock menniskorna bortryckte i
ondom tid, när han hasteliga kommer öfver dem. **13**
Jag hafver ock sett denna vishetena under solene,
den mig stor syntes: **14** Att en liten stad var, och fögo
folk derinne, och kom en mägtig Konung, och belade
honom, och byggde stor bålverk der omkring; **15** Och
derinne vardt funnen en fattig vis man, den med sine
vishet kunde hjelpa staden, och ingen menniska tänkte
på den samma fattiga mannen. **16** Då sade jag: Vishet
är ju bättre än starkhet. Likväl vardt dens fattigas vishet
föraktad, och hans ord vordo intet hörd. **17** Detta våller,
de visas ord gälla mer när de stilla, än herrarnas rop
när de dårar. **18** Ty vishet är bättre än harnesk; men en
endaste skalk förderfvar mycket godt.

10 Onda flugor förderfva goda salvo; derföre är
dårskap stundom bättre än vishet och ära. **2** Ty
dens visas hjerta är på hans högra hand; men dens
galnas hjerta är på hans venstra. **3** Och ändå att
den galne sjelf galen är i sin anslag, håller han likväl
alla för galna. **4** Derföre, om ens väldigs mans trug

hafver framgång emot din vilja, så gif dig icke öfver; ty
unddraga stillar mycket ondt. 5 Det är ännu en usel
ting, som jag såg under solene, nämliga oförstånd, det
ibland de väldiga allmänneligit är; 6 Att en dåre sitter
i stora värdighet, och de rike sitta nedre. 7 Jag såg
tjenare på hästar, och Förstar gå till fots, såsom tjenare.
8 Men den ena grop grafver, han skall sjelf falla deruti;
och den en gård rifver, honom skall stinga en orm. 9
Den der stenar bortvältar, han skall hafva der mödo
med; den som ved klyfver, han varder sargad deraf.
10 Då ett jern slött varder, och mister skarphetena,
så måste man med mödo hvässat igen; alltså följer
ock visdom efter flit. 11 En lackare är icke bättre än
en orm, som obesvoren stinger. 12 De ord, som gå
af ens vis mans mun, äro täckelig; men ens dåras
läppar uppsvälja honom. 13 Begynnelsen på hans ord
är dårskap, och änden är skadelig galenskap. 14 En
dåre hafver mång ord; ty menniskan vet icke hvad
varit hafver; och ho vill säga henne, hvad efter henne
komma skall? 15 De dårars arbete varder dem svårt,
efter man icke vet gå in i staden. 16 Ve dig, land,
hvilkets Konung barn är, och hvilkets Förstar bittida
äta. 17 Väl är dig, land, hvilkets Konung ädla är, och
hvilkets Förstar äta i rättom tid, till styrko, och icke till
vällust. 18 Ty för lättjas skull förfalla bjelkarna, och för
försummeliga händers skull varder huset drypande.
19 Det våller, att de bereda bröd till vällust, och vinet
måste glädja de lefvande, och penningen måste dem
allt uträtta. 20 Banna icke Konungenom i ditt hjerta, och
banna icke dem rika i dinom sängakammar; ty foglarna
under himmelen föra dina röst, och de der vingar hafva,
säga det efter.

11 Låt ditt bröd fara öfver vatten, så varder du det
finnandes i längdene. 2 Skift ut emellan sju, ock
emellan åtta; ty du vetst icke, hvad olycka på jordene
komma kan. 3 När molnskyarna fulle äro, så gifva de
regn på jordena; och när trät faller, det falle söderut,
eller norrut, på hvilket rum det faller, der blifver det
liggandes. 4 Den som aktar på vädret, han sår intet,
och den som uppå skyarna skådar, han skär intet upp.
5 Såsom du icke vetst vädrens väg, och huru benen i
moderlifvet tillredd varda, så kan du ock icke veta Guds
verk, som han allt gör. 6 Så dina säd om morgonen,
och håll icke upp med dine hand om aftonen; ty du
vetst icke, hvilketdera bättre lyckas kan; och om både
lyckades, så vore det dess bättre. 7 Ljuset är sött,
och ögonen är ljuft att se solena. 8 Om en menniska i
lång tid lefver, och är glad i all ting, så tänker han dock
allenast på de onda dagar, att de så månge äro; ty allt
det honom vederfars, är fåfängelighet. 9 Så gläd dig
nu, du yngling, i dinom ungdom, och låt ditt hjerta vara
gladt i dinom ungdom; gör hvad dino hjerta lyster, och
dinom ögom behagar; och vet, att Gud skall, för allt
detta, hafva dig fram för domen. 10 Lägg bort sorg utaf
ditt hjerta, och kasta bort det onda ifrå dinom kropp; ty
barndom och ungdom är fåfängelighet.

12 Tänk uppå din Skapare i dinom ungdom, förr
än de onda dagar komma, och åran nalkas, då
du varder sägandes: De behaga mig intet; 2 Förr än
solen och ljuset, månen och stjernorna mörka varda,
och molnen igenkomma efter regn; 3 På den tid, då
väktarena i huset darra, och de starke kröka sig, och
mölnarena stå fåfänge, derföre att de så få vordne
äro; och synen varder mörk genom fenstren; 4 Och
dörrarna på gatone tillslutna varda, så att rösten af
qvarnene tystnar, och uppvaknar när foglen sjunger,
och sångsens döttrar varda nedertryckta; 5 Så att de
ock för höjderna frukta sig, och rädas på vägen; när
mandelträt blomstras, och gräshoppan förtynges, och
all lust förgås; ty menniskan far dit hon evinnerliga
blifva skall; och de som gråta, gå omkring på gatone; 6
Förrän silftåget bortkommer, och guldkällan utlöper,
och ämbaret gistnar vid brunnen, och hjulet söndergår
vid brunnen. 7 Ty stoftet måste åter komma till jord
igen, såsom det varit hafver, och anden till Gud
igen, den honom gifvit hafver. 8 Allt är fåfängelighet,
sade Predikaren; allt är fåfängelighet. 9 Den samme
Predikaren var icke allenast vis; utan han lärde ock
folket god lärdom, och märkte, och utransakade, och
sammansatte mång ordspråk. 10 Predikaren sökte,
att han måtte finna tacknämlig ord, och skref rätt
sanningenes ord. 11 Denna de visas ord äro spjut och
naglar, skrefne genom församlingenes mästare, och
gifne af enom herda. 12 Tag dig vara, min son, för
andra flere; ty ingen ände är uppå att dikta böcker, och
mycken predikan gör kroppen trött. 13 Låt oss höra
hufvudsummona till all lärdom: Frukta Gud, och håll
hans bud; ty det hörer allom menniskom till. 14 Ty Gud
skall hafva fram alla gerningar för domen; ja, ock de
der fördolda äro, ehvad de äro goda eller onda.

Höga Visan

1 Salomos Höga Visa. **2** Han kysse mig med sins
muns kyssande; ty din bröst äro ljufligare än vin;
3 Att man må lukta din goda salvo; ditt Namn är en
utgjuten salva; derföre hafva pigorna dig kär. **4** Drag
mig efter dig, så löpe vi; Konungen förde mig in uti sin
kammar: Vi fröjde oss, och äre glade öfver dig; vi tänke
uppå din bröst mer än uppå vin; de fromme älska dig.
5 Jag är svart, men ganska täck, I Jerusalems döttrar,
såsom Kedars hyddor, såsom Salomos tapeter. **6** Ser
icke derefter, att jag så svart är; ty solen hafver bränt
mig; mins moders barn vredgas emot mig. Man hafver
satt mig till vingårdsvaktersko; men min vingård, den
jag hade, bevarade jag icke. **7** Säg mig du, den min
själ älskar, hvar du beter, hvar du hvilar om middagen;
att jag icke skall gå hit och dit, till dina stallbröders
hjordar. **8** Känner du dig icke, du dägeligasta ibland
qvinnor, så gack uppå fårens fotspår, och bet din kid
vid herdahusen. **9** Jag liknar dig, min kära, vid mitt
resigtyg, vid Pharaos vagnar. **10** Dina kinder stå ljufliga
i spann, och din hals i kedjo. **11** Vi vilje göra dig gyldene
spann med silfdoppor. **12** Då Konungen vände sig hit,
gaf min nardus sina lukt. **13** Min vän är mig ett knippe
af myrrham, det emellan min bröst hänger. **14** Min vän
är mig en drufva Copher, uti de vingårdar i EnGedi. **15**
Si, min kära, du äst dägelig; dägelig äst du, din ögon
äro såsom dufvoögon. **16** Si, min vän, du äst dägelig
och ljuflig; vår säng grönskas. **17** Vår hus bjelkar äro
cedreträ; våre sparrar äro cypress.

2 Jag är ett blomster i Saron, och en lilja i dalenom.
2 Såsom en ros ibland törne, så är min kära ibland
döttrarna. **3** Såsom ett äpleträ ibland skogsträ, så är
min vän ibland sönerna; jag sitter under dens skugga,
som jag begärar, och hans frukt är minom hals söt.
4 Han hafver mig in uti vinkällaren, och kärleken är
hans baner öfver mig. **5** Han vederqvicker mig med
blomster, och uppfriskar mig med äple; ty jag är krank
af älskog. **6** Hans venstra hand ligger under mitt
hufvud, och hans högra hand omfamnar mig. **7** Jag
besvär eder, Jerusalems döttrar, vid rår, eller vid hinder
i markene, att I icke uppväcken eller omaken mina
käresto, tilldess henne sjelf lyster. **8** Detta är mins väns
röst; si, han kommer, och springer på bergen, och
springer på högarna. **9** Min vän är lik enom råbock,
eller ungom hjort; si, han står bak vår vägg, och ser
genom fenstret, och gluggar genom gallret. **10** Min
vän svarar, och säger till mig: Statt upp, min kära, min
dägeliga, och kom hit. **11** Ty si, vintren är förgången,
regnet är öfverståndet, och är sin väg; **12** Blomstren
äro utgångna på markene; vårtiden är kommen, och
turturdufvan låter sig höra i vårt land; **13** Fikonaträt är
knoppadt, vinträn blomstras, och gifva sina lukt; statt
upp, min kära, och kom, min dägeliga, kom hit. **14**
Min dufva uti stenklyftor, uti bergsrefvor, låt mig se ditt
ansigte, låt mig höra dina röst; ty din röst är söt, och
ditt ansigte ljufligit. **15** Tager oss räfvar, de små räfvar,
som förderfva vingårdar; ty våra vingårdar blomstras.
16 Min vän är min, och jag är hans, den der beter ibland
roser; **17** Intilldess att dagen sval varder, och skuggorna
afvika; vänd om, blif såsom en rå, min vän, eller såsom
en ung hjort på skiljebergen.

3 Jag sökte om nattena i mine säng den min själ kär
hade; jag sökte, men jag fann honom intet. **2** Jag vill
stå upp och gå omkring i staden, på gator och gränder,
och söka den min själ kär hafver; jag sökte, men jag
fann honom intet. **3** Mig funno väktarena, som kringom
i staden gå: Hafven I icke sett den min själ kär hafver?
4 Då jag kom litet framom dem, så fann jag den min själ
kär hafver; jag håller honom, och vill icke öfvergifva
honom, tilldess jag hafver honom in uti mins moders
hus, uti mins moders kammar. **5** Jag besvär eder, I
Jerusalems döttrar, vid rår och hinder på markene,
att I icke uppväcken mina käro, eller omaken henne,
tilldess henne sjelf lyster. **6** Ho är denna, som uppgår
utur öknene, såsom en rök af myrrham, rökelse och
allahanda apothekares pulver? **7** Si, omkring Salomos
säng stå sextio starke, utaf de starka i Israel; **8** Alle
hålla de svärd, och äro behändige till strids; hvardera
hafver sitt svärd vid sina sido, för fruktans skull, om
nattena. **9** Konung Salomo lät göra sig ett sängerum af
Libanons trä; **10** Dess stodar voro af silfver, täckelsen
af guld, sätet af purpur, bottnen deruti var lusteliga lagd
för Jerusalems döttrars skull. **11** Går ut, I Zions döttrar,
och skåder Konung Salomo, i den krono, der hans
moder honom med krönt hafver, på hans bröllopsdag,
och på hans hjertas fröjds dag.

4 Si, min kära, du äst dägelig, si, dägelig äst du; din
ögon äro såsom dufvoögon, emellan dina lockar;
ditt hår är såsom getahjordar, som klippte äro på det
berget Gilead. **2** Dina tänder äro såsom hjordar med
afklippta ull, som tvagne komma utu vattnet, hvilke
allesamman äro hafvande med tvillingar, och ingen
af dem är ofruktsam. **3** Dine läppar äro såsom ett
rosenfärgadt snöre, och ditt tal ljufligit; dine kinder
såsom skörden på granatäplet, emellan dina lockar. **4**
Din hals är såsom Davids torn, gjord med bröstvärn, der
tusende sköldar uppå hänga, och allahanda de starkas
vapen. **5** Din tu bröst äro såsom två unga råtvillingar,
hvilke ibland roser i bet gå; **6** Tilldess dagen sval varder,
och skuggorna afvika; jag vill gå till myrrhamsberget,
och rökelsehögen. **7** Du äst med allone dägelig, min
kära, och ingen fläck är på dig. **8** Kom, min brud,
ifrå Libanon, kom ifrå Libanon; gack in, träd hit ifrån

Amana kulle, ifrå Senir och Hermons kulle, ifrå lejonens
boning, ifrå de leoparders berg. 9 Du hafver tagit mig
hjertat bort, min syster, kära brud, med ett ditt öga, och
med ene dine halskedjo. 10 Huru dägelig äro din bröst,
min syster, kära brud; din bröst äro lustigare än vin,
och din salvos lukt öfvergår alla örter. 11 Dine läppar,
min brud, äro såsom drypande hannogskaka; hannog
och mjölk är under dine tungo, och din kläders lukt är
såsom lukt af Libanon. 12 Min syster, kära brud, du äst
en tillsluten örtagård; en tillsluten källa, en förseglad
brunn. 13 Din frukt är såsom en lustgård af granatäple
med ädla frukter, cyper med nardus; 14 Nardus med
saffran, calmus och canel, med allahanda Libanons trä;
myrrham och aloes med alla bästa örter; 15 Såsom en
örtegårds brunn, såsom en brunn af lefvande vatten,
det af Libanon flyter. 16 Statt upp, nordanväder, och
kom, sunnanväder, och blås igenom min örtegård, att
hans örter måga drypa. Min vän komme uti sin örtegård,
och äte sina ädla frukter.

5 Jag kom, min syster, kära brud, uti min örtegård;
jag hafver mitt myrrham, samt med mina örter,
uppskurit; jag hafver ätit mina hannogskako, samt med
minom hannog; jag hafver druckit mitt vin med mine
mjölk; äter, mine käre, och dricker, mine vänner, och
varder druckne. 2 Jag sofver, och mitt hjerta vakar;
der är mins väns röst, som klappar; låt mig upp, min
kära, min syster, min dufva, min fromma; ty mitt hufvud
är fullt med dagg, och mine lockar fulle med nattenes
droppar. 3 Jag hafver afklädt min kjortel; huru skulle
jag åter kläda honom uppå igen? Jag hafver tvagit
mina fötter; huru skulle jag besmitta dem igen? 4 Men
min vän stack sina hand in genom ett hål, och mitt
lif darrade dervid. 5 Då stod jag upp, att jag skulle
låta minom vän upp; mina händer drupo af myrrham,
och myrrham lopp öfver mina finger på stängelen åt
låset. 6 Och då jag minom vän upplåtit hade, var han
borto, och sin väg gången. Då gick min själ ut efter
hans ord; jag sökte honom, men jag fann honom intet;
jag ropade, men han svarade mig intet. 7 Väktarena,
som omkringgå i stadenom, funno mig, de slogo mig
till sårs; väktarena på murenom togo mig bort mitt
hufvudkläde. 8 Jag besvär eder, Jerusalems döttrar;
finnen I min vän, så säger honom, att jag för älskog
krank ligger. 9 Hvad är din vän för andra vänner, o du
aldradägeligasta ibland qvinnor? Hvad är din vän för
andra vänner, att du så hafver besvorit oss? 10 Min vän
är hvit och röd, utkorad ibland mång tusend. 11 Hans
hufvud är det bästa guld; hans hår är krusadt, svart
såsom en korp. 12 Hans ögon äro såsom dufvoögon
vid vattubäcker, tvagne med mjölk, och stå full. 13 Hans
kinder äro såsom apothekares växande örtesängar;
hans läppar äro såsom roser, de der drypa af flytande
myrrham. 14 Hans händer äro såsom guldringar, fulle
med turkoser; hans lif är såsom rent elphenben, besatt
med saphirer. 15 Hans ben äro såsom marmors pelare,
grundade uppå gyldene fötter; hans skapnad är såsom
Libanon, utkorad såsom cedreträ. 16 Hans hals är söt
och ganska lustig: En sådana är min vän; min vän är
sådana, I Jerusalems döttrar.

6 Hvart är då din vän gången, o du dägeligasta ibland
qvinnor? Hvart hafver din vän vändt sig, så vilje vi
honom söka med dig. 2 Min vän är nedergången uti
sin örtagård, till örtasängarna, att han sig der förlusta
skall i örtagårdarna, och hemta roser. 3 Min vän är
min, och jag är hans, den sig ibland roser förlustar. 4
Du äst dägelig, min kära, såsom Thirza; lustig såsom
Jerusalem, förskräckelig såsom en härordan. 5 Vänd
din ögon ifrå mig, förty de göra mig brinnande; ditt hår
är såsom en getahjord, de som på berget Gilead klippte
äro. 6 Dine tänder äro såsom en fårahjord, de der
tvagne komma utu vatten, hvilke allesammans äro med
tvillingar hafvande, och ingen ibland dem är ofruktsam.
7 Dine kinder äro såsom skörden på granatäplet,
emellan dina lockar. 8 Sextio äro Drottningarna, och
åttatio frillorna, och på jungfrurna är intet tal; 9 Men en
är min dufva, min fromma; en är sine moder kärast,
och sine moders utkorada. Då döttrarna sågo henne,
prisade de henne saliga; Drottningarna och frillorna
lofvade henne. 10 Ho är denna, som uppgår såsom en
morgonrodne, dägelig såsom månen, utkorad såsom
solen, förskräckelig såsom en härordan? 11 Jag är
nedergången i nöttagården, till att skåda telningarna
vid bäcken; till att skåda, om vinträt blomstrades, om
granatäplen grönskades. 12 Min själ visste icke, att han
mig intill AmmiNadibs vagnar satt hade. 13 Vänd om,
vänd om, o Sulamith; vänd om, vänd om, att vi måge
skåda dig; hvad sen I på Sulamith annat, än dans i
Mahanaim?

7 Huru dägelig är din gång i skorna, du Förstas dotter!
Dina länder stå lika vid hvarandra, såsom tu spann,
de ens mästares hand gjort hafver. 2 Din nafle är
såsom en rund skål, den aldrig dryck fattas; din buk
är såsom en hvetehop, omsatt med roser. 3 Din tu
bröst äro såsom två unge råtvillingar; 4 Din hals är
såsom ett elphenbenstorn, din ögon äro såsom de
dammar i Hesbon vid den porten Bathrabbim; din näsa
är såsom tornet af Libanon, hvilket sig vänder emot
Damascon; 5 Ditt hufvud står på dig såsom Carmel;
håret på ditt hufvud är såsom Konungens purpur i fållar
bunden. 6 Huru dägelig och huru ljuflig äst du, kära,
i vällust! 7 Din längd är lik vid ett palmträ; och din
bröst vid vindrufvor. 8 Jag sade: Jag måste stiga upp
i palmträt, och fatta dess qvistar; låt din bröst vara
såsom drufvor på vinträ, och lukten af dine näso såsom

äple; 9 Och din hals såsom godt vin, det minom vän
lätteliga ingår; och tala om gammal ärende. 10 Min vän
är min, och han håller sig ock till mig. 11 Kom, min vän,
låt oss gå ut på markena, och vistas i landsbyarna; 12
Att vi måge bittida uppstå till vingårdarna, och få se,
om vinträt blomstras, och hafver fått knoppar; om de
granatäple utgångne äro; der vill jag gifva dig min bröst.
13 Liljorna gifva sin lukt, och för våra dörr allahanda
ädla frukter; min vän, jag hafver bevarat åt dig både
nytt och gammalt.

8 O! att jag måtte finna dig ute, min broder, du, som
mins moders bröst suger, och måtte få kyssa dig;
att ock ingen föraktade mig. 2 Jag ville taga dig, och
hafva dig uti mine moders hus, der du mig lära skulle;
der ville jag skänka dig kryddadt vin, och must af min
granatäple. 3 Hans venstra hand ligger under mitt
hufvud, och hans högra hand omfamnar mig. 4 Jag
besvär eder, Jerusalems döttrar, att I icke uppväcken
mina käro, eller omaken henne, tilldess henne sjelf
lyster. 5 Ho är denna, som uppkommer ifrån öknene,
och stöder sig in uppå sin vän? Under äpleträt väcker
jag dig, der din moder dig födt hafver; der hon, som
dig födde, med dig legat hafver. 6 Sätt mig såsom ett
insegel på ditt hjerta, och såsom ett insegel uppå din
arm; ty kärleken är stark såsom döden, och nitälskan är
fast såsom helvetet; dess glöd är brinnande, och en
Herrans låge; (Sheol h7585) 7 Så att ock mycket vatten
icke förmå utsläcka kärleken, eller strömmar fördränka
honom; om en ville gifva alla ägodelar i sino huse för
kärleken, så gulle det alltsammans intet. 8 Vår syster
är liten, och hafver ingen bröst; hvad skole vi göra till
vår syster, när man nu skall tala henne till? 9 Är hon en
mur, så vilje vi göra silfverbålverk deruppå; är hon en
dörr, så vilje vi befästa henne med cedrebräde. 10 Jag
är en mur, och min bröst äro såsom torn, deraf är jag
vorden för hans ögon såsom den der frid finner. 11
Salomo hafver en vingård i BaalHamon; den vingården
fick han vaktarom, att hvardera skulle gifva, för hans
frukt, tusende silfpenningar. 12 Min vingård är för mig.
Dig Salomo bör tusende; men vaktaromen öfver hans
frukter, tuhundrad. 13 Du, som bor i örtagårdarna,
sällskapen akta deruppå; låt mig höra dina röst. 14 Fly,
min vän, och var lik ene rå, eller enom ungom hjort, in
på örtabergen.

Jesaja

1 Detta är Esaia syn, Amos sons, den han såg om
Judo och Jerusalem, uti Ussia, Jothams, Ahas och
Jehiskia, Juda Konungars, tid. 2 Hörer, I himlar, och
du jord, fattat med öronen; ty Herren talar: Jag hafver
uppfödt barn, och upphöjt, och de äro mig affällige
vordne. 3 En oxe känner sin herra, och en åsne sins
herras krubbo; men Israel känner det intet, och mitt
folk förstår det intet. 4 Ack! ve det syndiga folket; det
folket af stor misshandel, den arga säden, de skadeliga
barnen, som öfvergifva Herran, försmäda, den Heliga i
Israel, och vända tillbaka. 5 Hvad skall man mer slå
eder, medan I afviken ju desto mer? Hela hufvudet är
krankt, hela hjertat är försmäktadt. 6 Ifrå fotbjellet allt
upp till hufvudet är der intet helt uppå; utan sår, svullnad
och etterböld, de der intet plåstrade, eller förbundne,
eller med olja mökte äro. 7 Edart land är öde; edra
städer äro uppbrände med eld; främmande förtära eder
åker för edor ögon, och han är öde, såsom det de
främmande förhärjat hafva. 8 Men hvad ännu qvart är
af dottrene Zion, det är lika som en hydda uti enom
vingård, och såsom en vaktebod uti stubbåkren; såsom
en förhärjad stad. 9 Om Herren Zebaoth icke läte oss
något litet igenblifva, så vore vi lika som Sodom, och
lika som Gomorra. 10 Hörer Herrans ord, I Sodomitiske
Förstar; fatta med öronen vår Guds lag, du Gomorriska
folk. 11 Hvad skall jag med edart myckna offer? säger
Herren; jag är mätt af vädrars bränneoffer, och af de
göddas talg, och hafver ingen lust till oxars, lambars
och bockars blod. 12 Då I kommen in till att te eder för
mig; ho äskar sådant af edra händer, att I skullen träda
in uppå mina gårdar? 13 Hafver icke mer spisoffer
fram fåfängt; rökverk är mig styggeligit; nymånader och
Sabbather, då I sammankommen, må jag icke lida; ty I
bedrifven afguderi och våld i dem. 14 Min själ hatar edra
nymånadar och årstider; jag är ledse dervid, jag orkar
icke lida dem. 15 Och om I än uträcken edra händer, så
bortgömmer jag dock min ögon ifrån eder; och om I än
mycket bedjen, så hörer jag eder dock intet; ty edra
händer äro fulla med blod. 16 Tvår eder, görer eder
rena, lägger bort edart onda väsende ifrå min ögon;
vänder igen af det onda; 17 Lärer göra det godt är, farer
efter det som rätt är, hjelper dem förtryckta, skaffer
dem faderlösa rätt, och hjelper enkones sak. 18 Så
kommer då sedan, och låter oss gå med hvarannan till
rätta, säger Herren: Om edra synder än voro blodröda,
så skola de dock varda snöhvita; och om de än voro
såsom rosenfärga, så skola de dock varda såsom en
ull. 19 Viljen I höra mig, så skolen I nyttja landsens
goda. 20 Viljen I ock icke, utan ären ohörsamme, så
skolen I af svärd förtärde varda; ty Herrans mun säger
det. 21 Huru kommer det till, att den fromme staden är
vorden en sköka? Han var full med rätthet, rättvisan
bodde derinne; men nu mördare. 22 Ditt silfver är
vordet slagg, och ditt vin förmängdt med vatten. 23 Dine
Förstar äro affällige, och tjufvars stallbröder; de taga
alle gerna gåfvor, och fara efter skänker; dem faderlösa
skaffa de icke rätt, och enkones sak kommer intet inför
dem. 24 Derföre säger Herren, Herren Zebaoth, den
mäktige i Israel: Ack ve! Jag måste trösta mig igenom
mina fiendar, och hämna mig igenom mina ovänner; 25
Och måste vända mina hand emot dig, och utrensa
ditt slagg som aldrarenast, och borttaga allt ditt tenn;
26 Och gifva dig åter domare igen, såsom de voro
tillförene, och rådherrar, såsom i begynnelsen; då skall
du heta rättvisones stad, och en from stad. 27 Zion
måste igenom rätt förlossad varda, och hans fångar
igenom rättfärdighet; 28 Att de öfverträdare och syndare
skola tillsamman sönderkrossade varda, och de, som
öfvergifva Herran, förgås. 29 Ty de måste komma på
skam öfver de ekar, der I lust till hafven, och blygas
öfver de lustgårdar, som I utväljen; 30 När I varden
såsom en ek med torr löf, och såsom en lustgård utan
vatten; 31 När beskärmet varder såsom blår, och dess
verk såsom en gnista; och både tillhopa brinnen, så att
ingen utsläcker det.

2 Detta är det Esaia, Amos son, såg om Juda och
Jerusalem: 2 Uti yttersta tiden skall det berget,
der Herrans hus är, tillredt varda, högre än all berg,
och öfver all berg upphöjdt varda; och alle Hedningar
skola löpa dertill; 3 Och mycket folk gå dit, och säga:
Kommer, och låter oss gå upp på Herrans berg, till
Jacobs Guds hus, att han lärer oss sina vägar, och vi
vandrom på hans stigar; ty af Zion skall lagen utgå,
och Herrans ord af Jerusalem. 4 Och han skall döma
ibland Hedningarna, och straffa mång folk; då skola
de göra sin svärd till plogbillar, och sin spjut till liar;
ty intet folk skall upplyfta svärd emot det andra, och
skola nu intet lära mer att örliga. 5 Kommer, I af Jacobs
hus, låt oss vandra uti Herrans ljus. 6 Men du hafver
låtit fara ditt folk, Jacobs hus; ty de bedrifvat mer än
de österländningar, och äro dagaväljare såsom de
Philisteer; och låta de främmande barn varda mång. 7
Deras land är fullt med silfver och guld, och på deras
rikedom är ingen ände; deras land är fullt med hästar,
och på deras vagnar är ingen ände. 8 Deras land är
också fullt med afgudar, och de tillbedja sitt handaverk,
det deras finger gjort hafva. 9 Der bugar den menige
man, der ödmjuka sig de myndige; det varder du icke
förlåtandes dem. 10 Gack in uti bergen, och bortgöm
dig uti jordene, för Herrans fruktan, och för hans härliga
majestät. 11 Förty all hög ögon skola förnedrad varda,
och hvad högt är ibland menniskor, det måste bocka

sig; men Herren skall på den tid allena hög vara. 12 Ty
Herrans Zebaoths dag skall gå öfver allt högfärdigt och
högt, och öfver allt upphäfvet, att det skall förnedradt
varda; 13 Och öfver all hög och upphäfven cedreträ i
Libanon, och öfver alla ekar i Basan; 14 Öfver all hög
berg, och öfver alla upphöjda backar; 15 Öfver all hög
torn, och öfver alla fasta murar; 16 Öfver all skepp i
hafvet, och öfver all kostelig skepps baner; 17 Att sig
böja måste all höghet, och sig ödmjuka hvad högt är
ibland menniskorna; och Herren allena hög vara på
den tiden. 18 Och afgudarna skola platt förgås. 19 Så
skall man gå in uti bergskrefvor, och uti jordkulor, för
Herrans fruktan, och för hans härliga majestät, då han
tager till att förskräcka jordena. 20 På den tiden skall
hvar och en bortkasta sina silfverafgudar, och gyldene
afgudar, som han sig hafver göra låtit till att tillbedja,
och till att ära mullvärplar och flädermöss; 21 På det
han må krypa in uti stenklyftor, och i bergskrefvor, för
Herrans fruktan, och för hans härliga majestät, då han
tager till att förskräcka jordena. 22 Så befatter eder
intet med menniskone, som anda hafver i näsone; ty I
veten icke, huru högt han är aktad.

3 Ty si, Herren, Herren Zebaoth skall borttaga, af
Jerusalem och Juda, allt uppehälle, bröds uppehälle,
vattens uppehälle; 2 Starka och krigsmän; domare,
Propheter, spåmän och åldersmän; 3 Höfvitsmän öfver
femtio, och ärliga män; rådmän och visa ämbetsmän,
och vältalande män; 4 Och skall gifva dem ynglingar
till Förstar, och barnslige skola råda öfver dem. 5
Och plågare skola vara i folkena, den ene öfver den
andra, och hvar öfver sin nästa; och den, som yngre
är, skall vara stolt öfver den gamla, och en lösaktig
emot den ärliga. 6 Då skall en fatta sin broder utu
sins faders hus: Du hafver kläder, var vår Förste, hjelp
du detta ofallet. 7 Men han skall på den tiden svärja,
och säga: Jag är ingen läkare; i mino huse är hvarken
bröd eller kläder; sätter mig icke till en Första öfver
folket. 8 Ty Jerusalem faller, och Juda ligger omkull;
efter deras tunga och anslag är emot Herranom, så
att de hans majestäts ögon emot sträfva. 9 De skyla
intet sitt väsende, och berömma sig af sina synder, lika
som de i Sodom, och dölja dem intet; ve deras själar;
ty dermed föra de sig sjelfva på allt ondt. 10 Prediker
om de rättfärdiga, att de stå väl; ty de skola äta sina
gerningars frukt. 11 Men ve dem ogudaktigom; ty de äro
onde, och det skall varda dem betaladt, lika som de det
förtjena. 12 Barn äro mins folks plågare, och qvinnor
råda öfver dem. Mitt folk, dine ledare förföra dig, och
förderfva vägen den du gå skall. 13 Men Herren står
der, till att gå till rätta, och är framgången till att döma
folken. 14 Och Herren kommer till domen med sins
folks äldsta, och med sina Förstar; ty I hafven förderfvat
vingården; och rofvet ifrå de fattige är i edart hus. 15
Hvi förtrampen I mitt folk, och förkrossen dens fattigas
person, säger Herren, Herren Zebaoth? 16 Och Herren
säger: Derföre, att Zions döttrar äro stolta, och gå
med rakom hals, med färgadt ansigte; gå och svansa,
och hafva kosteliga skor på sina fötter; 17 Så skall
Herren göra Zions döttrars hufvud skallot; och Herren
skall bortrycka deras sköna hår. 18 På den tiden skall
Herren borttaga prydningen af de kosteliga skor, och
häkter, spänne, 19 Kedjor, armspänne, hufvor, 20 Flitter,
bräm, snöre, desmoknappar, öronspann, 21 Ringar,
ännespann, 22 Högtidskläder, kåpor, hvifvar, pungar,
23 Speglar, snöretröjor, bordor och sommarkläder. 24
Och der skall vara stank för goda lukt, och ett löst band
för bälte, och ett skallot hufvud för krusadt hår, och för
en vid mantel en trång säck; allt detta i staden för din
dägelighet. 25 Ditt meniga folk skall falla genom svärd,
och dine krigsmän i strid. 26 Och hans portar skola
sörja och gräma sig, och han skall sitta jämmerliga på
jordene.

4 Och på den tiden skola sju qvinnor fatta en man,
och säga: Vi vilje sjelfva föda och kläda oss, allenast
låt oss nämnas efter ditt namn, att vår försmädelse må
ifrån oss tagen varda. 2 Uti den tiden skall Herrans
Telning vara kär och kostelig, och jordenes Frukt härlig
och skön med dem som behållne blifva i Israel. 3 Och
hvilken i Zion återlefves, och igenblifver i Jerusalem,
han skall kallas helig, hvar och en som skrifven är
ibland de lefvande i Jerusalem. 4 Då varder Herren
aftvåendes Zions döttrars smitto, och fördrifvandes
Jerusalems blodskulder derut, genom Andan, som
döma och en eld upptända skall. 5 Och Herren skall
skapa öfver alla Zions bergs boningar, och hvar som
helst det församladt är, moln och rök om dagen, och
sken af eld, som brinner om nattena; ty en skärm skall
vara öfver allt det härligit är. 6 Och ett skjul skall varda
till en skygd om dagen för hettanom, och en tillflykt till
att gömma sig för storm och regn.

5 Nu väl, jag vill sjunga minom vän ens mins väns
viso om hans vingård. Min vän hafver en vingård, på
ett fett rum. 2 Och han gärde omkring honom, och med
stenhopar bevarade, och satte ädla vinträ deruti; han
byggde ock ett torn deruti, och grof der en press, och
vänte efter, att han skulle bära vindrufvor; men han bar
vilddrufvor. 3 Nu dömer, I Jerusalems inbyggare, och I
Juda män, emellan mig och min vingård. 4 Hvad skulle
man dock mer göra minom vingård, det jag honom
icke gjort hafver? Hvi hafver han burit vilddrufvor, då
jag vänte efter, att han skulle burit drufvor? 5 Nu väl,
jag vill kungöra eder, hvad jag minom vingård göra
vill: Hans gård skall borttagen varda, på det han skall
ödelagd blifva, och hans mur skall sönderrifven varda,

på det han skall förtrampad varda. 6 Jag skall låta
honom ligga öde, att ingen skall skäran eller grafvan,
utan tistel och törne derinne växa; och skall bjuda
skyarna, att de icke regna deruppå. 7 Så är nu Herrans
Zebaoths vingård Israels hus, och Juda män hans
lustiga plantering; han vänter efter rätt, si, så är här
icke annat än öfvervåld; efter rättviso, si, så är här
alltsammans klagomål. 8 Ve dem som draga det ena
huset intill det andra, och komma den ena åkren intill
den andra, tilldess att intet rum mer är, att de skola
besitta landet allena. 9 Det är för Herrans Zebaoths
öron; hvad gäller, om de många hus icke skola öde
varda, och de stora och sköna utan inbyggare? 10 Ty
tio vingårdsfjällar skola icke gifva mer än ett åm, och
en tunna säd skall icke gifva utan ena skäppo. 11 Ve
dem som om morgonen bittida uppe äro, till att beflita
sig om dryck, och sitta intill nattena, att de af vin hete
varda skola; 12 Och hafva harpor, psaltare, trummor,
pipor och vin, i deras collats; och se intet uppå Herrans
verk, och akta intet uppå hans händers gerningar. 13
Derföre måste mitt folk varda bortfördt oförvarandes,
och deras härlige hunger lida, och deras meniga folk
törst lida. 14 Derföre hafver helvetet utvidgat sina själ,
och uppgapat med sina käftar utan, måtto, att nederfara
skola både deras härlige och den menige man, både
deras rike och glade; **(Sheol h7585)** 15 Att hvar och en
skall bocka sig, och hvar och en ödmjukad varda, och
de högfärdigas ögon ödmjukad blifva; 16 Men Herren
Zebaoth uppböjd varda i domenom, och Gud, den
Helige, helgad varda i rättfärdighet. 17 Så skola då
lamb i bet gå i deras stad, och främlingar skola sig nära
uti de fetas öde. 18 Ve dem som kobbla sig tillhopa,
med fåfängelig band, till att göra orätt, och lika som
med vagnsrep, till att synda; 19 Och säga: Låt hans
verk skynda sig och snart komma, att vi måge set; låt
dens Heligas i Israel anslag nalkas och komma, att
vi måge vetat. 20 Ve dem som kalla det onda godt,
och det goda ondt; de der af mörkret ljus göra, och
af ljuset mörker; de der göra sött af sura, och surt af
söto. 21 Ve dem som för sig sjelfva vise äro, och hålla
sig sjelfva för kloka. 22 Ve dem som hjeltar äro till att
dricka vin, och kämpar till att dricka; 23 De der gifva
den ogudaktiga rätt för gåfvors skull, och vända de
rättfärdigas rätt ifrå dem. 24 Derföre, lika som eldslåge
förtärer halm, och borttager agnar, alltså skall deras
rot förruttna, och deras telningar bortflyga såsom stoft;
förty de förakta Herrans Zebaoths lag, och försmäda
dens Heligas ord i Israel. 25 Derföre förgrymmar sig
Herrans vrede öfver hans folk, och uträcker sina hand
öfver dem, och slår dem, så att bergen bäfva, och
deras kroppar äro lika som träck på gatone; och uti allt
detta vänder icke hans vrede åter, utan hans hand är
ännu uträckt. 26 Ty han skall uppresa ett baner fjerran
ibland Hedningarna, och locka dem ifrå jordenes ända;
och si, hastigt och snarliga komma de; 27 Och ingen
ibland dem är trött eller svag; ingen är sömnig eller
sofver; ingom lossas bältet af hans länder, och ingen
sliter en skorem sönder. 28 Deras pilar äro skarpe, och
alle deras bågar spände; deras hästahofvar äro såsom
stenar, och deras hjul såsom ett stormväder. 29 De ryta
som lejon, och ryta som ung lejon; de skola fräsa, och
taga rof, och behållat, så att ingen undsätter det. 30
Och skall på den tiden fräsa öfver dem lika som ett haf;
när man då ser uppå landet, så är det mörkt af ångest,
och ljuset skin intet mer för mörkrets skull.

6 Uti det året, då Konung Ussia blef död, såg jag
Herran sitta på en hög och härlig stol, och hans
klädefåll uppfyllde templet. 2 Seraphim stodo öfver
honom, hvardera hade sex vingar; med två betäckte de
sitt anlete; med två betäckte de sina fötter, och med två
flögo de. 3 Och den ene ropade till den andra, och
sade: Helig, Helig, Helig är Herren Zebaoth; hela jorden
är full med hans äro; 4 Så att öfre dörrstocken bäfvade
af deras rops röst, och huset vardt fullt med rök. 5 Då
sade jag: Ve mig, jag förgås; ty jag hafver orena läppar,
och bor ibland ett folk som orena läppar hafver; ty jag
hafver sett Konungen, Herran Zebaoth, med min ögon.
6 Då flög en af Seraphim till mig, och hade ett glödande
kol uti handene, det han med en tång tog af altaret; 7
Och kom vid min mun, och sade: Si, härmed hafver
jag kommit vid dina läppar, att din missgerning skall
varda ifrå dig tagen, och din synd försonad vara. 8
Och jag hörde Herrans röst, att han sade: Hvem skall
jag sända? Hvilken vill vara vårt bådskap? Men jag
sade: Här är jag, sänd mig. 9 Och han sade: Gack
åstad, och säg till detta folket: Hörer, och förstår det
icke; ser, och märker det intet. 10 Förstocka detta folks
hjerta, och låt deras öron lomhörd varda, och förblinda
deras ögon, att de intet se med sin ögon, eller höra
med sin öron, eller förstå med sitt hjerta, och omvända
sig, och varda salige. 11 Men jag sade: Herre, huru
länge? Han sade: Tilldess, att städerna öde varda utan
inbyggare, och husen utan folk, och marken ligger platt
öde. 12 Ty Herren skall låta folket komma, långt bort,
så att landet skall svårliga öfvergifvet varda. 13 Dock
skall ännu tiondedelen blifva derinne; ty det skall varda
bortfördt och förhärjadt, såsom en ek och lind, som
ännu hafva bålen, ändock deras löf afslagne, varda; en
helig säd skall sådana bål vara.

7 Det begaf sig uti Ahas, Jothams sons, Ussia sons,
Juda Konungs, tid, drog Rezin, Konungen i Syrien,
och Pekah, Remalia son, Israels Konung, upp till
Jerusalem, till att örliga deremot; men de kunde intet
öfvervinna det. 2 Då vardt Davids huse sagdt: De
Syror förlåta sig uppå Ephraim. Då bäfvade honom

hjertat, och hans folks hjerta, lika som trän i skogenom
bäfva för vädret. 3 Men Herren talade till Esaia: Gack
ut emot Ahas, du och din son SearJasub, till ändan
af vatturännone vid öfra dammen, på den vägen vid
färgarens åker; 4 Och säg till honom: Vara dig, och blir
stilla, frukta dig intet, och ditt hjerta vare oförskräckt för
dessa två rykande släckebrandar; nämliga för Rezins
och de Syrers, och Remalia sons vrede; 5 Att de
Syror hafva gjort ett ondt rådslag emot dig, samt med
Ephraim och Remalia son, och säga: 6 Vi vilje upp till
Juda, och förskräcka honom, och skifta oss emellan,
och göra Tabeels son till Konung derinne. 7 Ty så säger
Herren, Herren: Det skall intet så bestå eller så ske; 8
Utan lika som Damascus är hufvudet i Syrien, så skall
Rezin vara hufvudet i Damasco. Och efter fem och
sextio år skall det vara ute med Ephraim, att de icke
mer skola vara något folk. 9 Och lika som Samarien är
hufvudet i Ephraim, så skall Remalia son vara hufvudet
i Samarien. Tron I icke, så felar det med eder. 10 Och
Herren talade åter till Ahas, och sade: 11 Äska dig
ett tecken af Herranom, dinom Gud, antingen nedre i
helvetet, eller ofvantill i höjdene. **(Sheol h7585)** 12 Men
Ahas sade: Jag äskar intet, att jag icke skall försöka
Herran. 13 Då sade han: Nu väl, så hörer I af Davids
hus; är det eder litet, att I gören menniskom emot, utan
att I ock gören min Gud emot? 14 Derföre skall Herren
sjelf gifva eder ett tecken; si, en Jungfru är hafvandes,
och skall föda en son, den skall hon kalla ImmanuEl.
15 Smör och hannog skall han äta, att han skall veta
förkasta det onda, och utvälja det goda. 16 Ty förr än
pilten lärer förkasta det ondt är, och utvälja det godt
är, skall det land, der du grufvar dig före, öfvergifvet
varda af sina två Konungar. 17 Men öfver dig, öfver ditt
folk och öfver dins faders hus, skall Herren, genom
Konungen af Assyrien, komma låta dagar, de icke
komne äro, sedan Ephraim ifrå Juda skiljdes. 18 Ty på
den tiden skall Herren hvissla till flugorna vid ändan på
Egypti älfver, och till bin i Assurs land; 19 Att de skola
komma, och allesammans lägga sig vid bäcker och
stenklyftor, och all hål trä, och uti all hål. 20 På den
samma tiden skall Herren raka hufvudet, och håret af
fötterna, och taga bort skägget genom en lejd rakoknif;
nämliga genom dem som på hinsidon älfvena äro, det
är, genom Konungen af Assyrien. 21 På den samma
tiden skall en man föda en hop kor, och två hjordar; 22
Och skall hafva så mycket till att molka, att han smör
äta skall; ty den som i landens igenlefves, han skall äta
smör och hannog. 23 Ty det skall ske på den tiden, att
der nu tusende vinträd stå, tusende silfpenningar värd,
der skall vara törne och tistel; 24 Så att man måste gå
dit med pil och båga; ty uti hela landet skall törne och
tistel vara; 25 Så att man icke komma kan till alla de
berg, som man plägar uppgrafva med hacko, för tistlars
och törnes styggelses skull; utan man skall låta oxar gå
deruppå och får deröfver trampa.

8 Och Herren sade till mig: Tag dig ett stort bref, och
skrif deruti med en menniskos styl: Röfva snart;
hasta till byte. 2 Och jag tog till mig tu trogen vittne,
Presten Uria, och Zacharia, Jeberechia son; 3 Och gick
till ena Prophetisso; hon vardt hafvandes, och födde en
son; och Herren sade till mig: Kalla honom: Röfva snart;
hasta till byte. 4 Ty förr än pilten skall kunna säga: Käre
fader, kära moder; skall Damascos magt och Samarie
byte borttaget varda, genom Konungen af Assyrien. 5
Och Herren talade ytterligare med mig, och sade: 6
Efter detta folket föraktar det vattnet i Siloa, hvilket så
stilla löper, och tröster uppå Rezin och Remalia son; 7
Si, så skall Herren låta komma öfver dem starkt och
mycket strömvatten; nämliga Konungen af Assyrien,
och all hans härlighet, att de skola fara öfver alla deras
bäcker, och gå öfver alla deras stränder; 8 Och skola
infalla uti Juda, och flöda, och gå öfver, tilldess att de
räcka upp till halsen; och skola utsträcka sina vingar,
så att de uppfylla ditt land, o ImmanuEl, så vidt som det
är. 9 Varer vrede, I folk, och gifver likväl flyktena; hörer,
I alle som ären i fjerran land, ruster eder, och gifver
dock flyktena; ruster eder, och gifver dock flyktena. 10
Besluter ett råd, och der varde intet af, talens vid, och
det bestå intet; ty här är ImmanuEl. 11 Ty så säger
Herren till mig, lika som han fattade mig vid handena,
och underviste mig, att jag icke skulle vandra på detta
folks väg, och säger: 12 I skolen icke säga: Förbund.
Detta folk talar om intet annat, utan om förbund. Frukter
eder icke såsom de göra, och grufver eder icke; 13
Utan helger Herran Zebaoth; honom låter vara edor
fruktan och förskräckelse; 14 Så skall han varda en
helgelse; men en stötesten och en förargelseklippa dem
tvem Israels husom, Jerusalems inbyggarom till snaro
och fall; 15 Så att månge af dem skola derpå stöta
sig, falla och sönderkrossas, besnärjas och fångne
varda. 16 Bind samman vittnesbördet; försegla lagen
intill mina lärjungar. 17 Ty jag hoppas uppå Herran, den
sitt anlete för Jacobs hus bortgömt hafver; men jag
vänter efter honom. 18 Si, här är jag, och barnen som
Herren mig gifvit hafver, till ett tecken och under i Israel,
af Herranom Zebaoth, den der bor på bergena Zion. 19
Men då de säga till eder: I måsten fråga af spåmän
och tecknatydare, de der mycket tala och disputera, så
skolen I säga: Skall icke ett folk fråga sin Gud? Skall
man fråga de döda om de lefvande? 20 Ja, efter lag
och vittnesbörd; om de det icke säga, så skola de icke
få morgonrodnan; 21 Utan skola gå, omkring i landena
slagne och hungroge; men när de hunger lida, så skola
de vrede varda, och banna sinom Konung och sinom
Gud, och se upp. 22 De skola ock se neder på Jordena,

och intet finna annat än bedröfvelse och mörker; ty de
äro förmörkrade i ångest, och gå ville i mörkret.

9 Ty det varder väl ett annat mörker, det dem bekymrar,
än i förtiden var, då det lätteliga tillgick i Sebulons
land, och i Naphthalims land, och derefter svårare
vardt vid hafsvägen, på denna sidone Jordanen, vid
Hedningarnas Galilea. **2** Det folket, som i mörkret
vandrar, ser ett stort ljus; och öfver dem, som bo i mörko
lande, skin det klarliga. **3** Du gör folket mycket, dermed
gör du icke glädjena, myckna; men för dig varder man
sig glädjandes, såsom man glädes i skördandene,
såsom man glad är, när man utskifter byte. **4** Ty
du hafver sönderbrutit deras bördos ok, och deras
skuldrors ris, och deras plågares staf, lika som i Midians
tid. **5** Ty allt krig, med storm och blodig klädnad, skall
uppbrännas, och af eld förtärdt varda. **6** Ty oss är födt
ett barn, en Son är oss gifven, hvilkens herradöme är
uppå hans axlar; och han heter Underlig, Råd, Gud,
Hjelte, Evig Fader, Fridförste; **7** På det hans herradöme
skall stort varda, och på friden ingen ände, på Davids
säte och hans rike, att han det bereda, och stärka skall
med dom och rättfärdighet, ifrå nu allt intill evighet; detta
skall Herrans Zebaoths nitälskan göra. **8** Herren hafver
sändt ett ord i Jacob, och det är fallet i Israel; **9** Att allt
Ephraims folk och Samarie inbyggare skola det få veta,
hvilke i högmod och stolt sinne säga: **10** Tegelstenar
äro fallne; men vi vilje bygga det upp igen med huggen
sten; man hafver afhuggit mulbärsträ, så vilje vi sätta i
samma staden cedreträ. **11** Ty Herren skall uppresa
Rezins krigsfolk emot dem, och gadda deras fiendar
tillhopa; **12** De Syrer före, och de Philisteer efter, att
de skola uppfräta Israel med fullom mun. Uti allt detta
stillas icke ännu hans vrede; hans hand är ännu uträckt.
13 Så vänder sig ej heller folket till honom, som dem
slår, och fråga intet efter Herran Zebaoth. **14** Derföre
skall Herren afhugga af Israel både hufvud och stjert,
både qvist och stubbs, på en dag. **15** De gamle och
ärlige äro hufvudet; men Propheterna, som falskt lära,
äro stjerten; **16** Ty detta folks ledare äro förförare; och
de som sig leda låta, äro förtappade. **17** Derföre kan
Herren intet glädja sig öfver deras unga män, eller
förbarma, sig öfver deras faderlösa och enkor; ty de
äro allesammans skrymtare och onde, och hvar och en
mun talar galenskap. Uti allt detta stillas icke ännu hans
vrede; hans hand är ännu uträckt. **18** Ty det ogudaktiga
väsendet är upptändt såsom en eld, och förtärer törne
och tistlar, och brinner såsom uti en tjock skog, och
gifver högan rök. **19** Förty uti Herrans Zebaoths vrede
är landet förmörkradt, så att folket är lika, som en
eldsmat; ingen skonar den andra. **20** Röfva de på högra
sidone, så lida de hunger; äta de på venstra sidone, så
varda, de icke mätte; hvar och en äter sins arms kött;
21 Manasse Ephraim, Ephraim Manasse, och de båda,
tillsammans emot Juda. Uti allt detta stillas icke ännu
hans vrede; hans hand är ännu uträckt.

10 Ve dem Skriftlärdom, som orätt lag göra, och
vrångan dom skrifva; **2** På det de skola vränga
dens fattigas sak, och bruka våld uti de eländas rätt i mitt
folk; så att enkor måste vara deras rof, och de faderlöse
deras byte. **3** Hvad viljen I göra på hemsökningenes
och olyckones dag, den fjerran efter kommer? Till hvem
viljen I fly om hjelp? Och hvar viljen I låta edra äro; **4**
Att hon icke under de fångna böjd varder, och ibland
slagna faller? Uti allt detta är hans vrede icke stillad;
hans hand är ännu uträckt. **5** Ack! ve Assur, den mine
vredes ris, och deras hand mine grymhets staf är. **6**
Jag vill sända honom emot ett skrymtaktigt folk, och
gifva honom befallning emot mine vredes folk, att han
det skinna och utbyta skall, och förtrampa det såsom
träck på gatone; **7** Ändock han det så icke menar, och
hans hjerta så icke tänker; utan hans hjerta står till att
förderfva och utrota mång folk; **8** Ty han säger: Äro icke
mine Förstar allesammans Konungar? **9** Är icke Calno
såsom Charchemis? Är icke Hamath såsom Arphad?
Är icke Samarien såsom Damascus? **10** Såsom min
hand funnit hafver afgudarnas Konungarike; ändock
deras afgudar starkare voro, än de i Jerusalem och
Samarien äro; **11** Skulle jag icke göra Jerusalem och
dess afgudom, såsom jag Samarien och dess afgudom
gjort hafver? **12** Men när Herren hafver all sin verk
uträttat på Zions berg och i Jerusalem, så vill jag
hemsöka den högmodiga Konungens frukt af Assyrien,
och hans högfärdiga ögons prål; **13** Derföre, att han
säger: Jag hafver uträttat det med mina händers kraft
och igenom mina vishet; ty jag är klok. Jag hafver
annorlunda delat landen, och deras ägodelar röfvat,
och såsom en väldig slagit deras inbyggare till jordena;
14 Och min hand hafver funnit folken, lika som ett
hönonäste, så att jag hafver all land tillhopasamlat,
lika som man församlar ägg, som öfvergifne äro; der
ingen ena fjäder rörer, eller upplåter sitt näf, eller korrar.
15 Kan ock en yxe berömma sig emot honom, som
hugger med henne; eller en såg trugas emot honom,
som drager henne? Såsom den sig berömma kan, den
en käpp bär, och upplyfter och bär honom så lätteliga,
som han intet trä vore. **16** Derföre skall Herren, Herren
Zebaoth sända en magerhet ibland hans feta, och skall
upptända hans härlighet, att hon skall brinna såsom en
eld. **17** Och Israels ljus skall varda en eld, och hans
helige skall varda en låge; och skall upptända och
förtära hans törne och tistlar på en dag. **18** Och hans
skogs och marks härlighet skall till intet blifva både själ
och kropp, och skall förgås och försvinna; **19** Så att
hans skogs återlefda trä måga räknad varda, att ett

barn må uppskrifva dem. 20 På den tiden skola de
igenlefde i Israel, och de som af Jacobs hus behållne
blifva, icke mer förlåta sig uppå honom, som dem slår;
utan skola förlåta sig uppå Herran, den Heliga i Israel,
uti sanning. 21 De igenlefde skola omvända sig, ja de
igenlefde i Jacob, till Gud den starka. 22 Ty om ditt folk,
o Israel, är lika som sanden i hafvet, så skola dock
de igenlefde af dem omvände varda; ty då förderfvet
stilladt varder, så skall öfversvinnande stor rättfärdighet
komma. 23 Ty Herren, Herren Zebaoth skall låta gå
ett förderf; men han stillar det dock i hela landena.
24 Derföre säger Herren, Herren Zebaoth: Frukta dig
icke, mitt folk, som i Zion bor, för Assur; han skall slå
dig med ris, och upplyfta sin staf emot dig, såsom uti
Egypten. 25 Ty efter en ganska liten tid skall ogunsten
och min vrede öfver deras odygd få en ända. 26 Då
skall Herren Zebaoth uppväcka en gissel öfver dem,
lika som uti Midians slagtning på det hälleberget Oreb;
och skall upphäfva sin staf, den han på hafvet brukade,
lika som uti Egypten. 27 På den tiden skall hans börda
bortvika ifrå dina skuldror, och hans ok ifrå dinom hals;
ty oket skall förruttna af fetma. 28 Han kommer till
Ajath, han drager igenom Migron; han mönstrar sin här
i Michmas. 29 De draga framom vårt lägre Geba; Rama
förskräckes; Gibeath Sauls flyr. 30 Du dotter Gallim,
ropa högt; se till, du Laisa, du elända Anathoth. 31
Madmena viker undan; de borgare i Gebim löpa sin kos.
32 Man blifver tilläfventyrs en dag i Nob, så skall han
vända sina hand till dottrenes Zions berg, och emot den
högen Jerusalem. 33 Men si, Herren, Herren Zebaoth
skall afhugga qvistarna med magt, och afstäcka det
högt står, så att de höge skola förnedrade varda. 34
Och den tjocke skogen skall med jern omkullhuggen
varda, och Libanon skall falla genom den mägtiga.

11 Och ett Ris skall uppgå, utaf Isai slägte, och en
Telning utaf hans rot frukt bära; 2 På hvilkom skall
hvilas Herrans Ande, vishets och förstånds ande, råds
och starkhets ande, kunskaps och Herrans fruktans
ande. 3 Han skall inblåsa honom Herrans fruktan, att
han icke skall döma efter som ögonen se, eller straffa
efter som öronen höra; 4 Utan skall med rättviso döma
de fattiga, och med dom straffa de elända på jordene,
och skall slå jordena med sins muns staf, och med sina
läppars anda dräpa de ogudaktiga. 5 Rättvisa skall vara
hans länders bälte, och trohet hans njurars bälte. 6
Ulfvar skola bo tillsammans med lamb, och parder ligga
ibland kid; en liten dräng skall tillhopa drifva kalfvar, och
ung lejon, och gödeboskap. 7 Kor och björnar skola
gå i bet, och deras ungar tillhopa ligga, och lejonen
skola äta halm, såsom oxar; 8 Och ett spenabarn skall
lust hafva vid en huggorms hål, och ett afvandt barn
skall stinga sina hand uti ena basiliskes kulo. 9 Man
skall ingen sarga eller förderfva på mitt helga berg;
ty landet är fullt af Herrans kunskap, lika som med
hafsens vatten betäckt. 10 Och det skall ske på den
tiden, att Isai rot, som står till folks baner, der skola
Hedningarna fråga efter, och hans hvila skall vara ära.
11 Och Herren skall på den tiden än en gång uträcka
sina hand, att han skall få det återlefda af sitt folk,
det qvart blifvet är för de Assyrier, Egyptier, Pathros,
Ethioper, Elamiter, Sinear, Hamath, och för hafsens öar;
12 Och skall uppresa ett baner ibland Hedningarna, och
sammanhemta de fördrefna af Israel, och församla de
förskingrada af Juda, af fyra jordenes ändar. 13 Och
det nit emot Ephraim skall återvända, och Juda fiender
skola utrotade varda, så att Ephraim icke hatar Juda,
och Juda icke skall vara emot Ephraim. 14 Men de
skola vara de Philisteer på halsen vesterut, och beröfva
alla de som österut bo; Edom och Moab skola gå dem
tillhanda; Ammons barn skola hörsam vara. 15 Och
Herren skall tillspillogifva hafsens ström uti Egypten,
och skall låta gå sina hand öfver älfvena med starkt
väder, och slå de sju strömmar, så att man må gå
torrskodd deröfver; 16 Och skall vara dem qvarlefdom
af sitt folk, som igenblifvet är för de Assyrier, en väg;
såsom Israel skedde på den tiden, de utur Egypti land
drogo.

12 På den tiden skall du säga: Jag tackar dig, Herre,
att du hafver varit vred på mig; och din vrede
hafver sig vändt, och du tröster mig. 2 Si, Gud är min
helsa; jag är säker, och fruktar mig intet; ty Herren Gud
är min starkhet och min psalm, och är min helsa. 3 I
skolen ösa vatten med glädje utu helsobrunnomen;
4 Och skolen säga på den tiden: Tacker Herranom;
prediker hans Namn; görer hans anslag kunnig ibland
folken; förkunner, att hans Namn högt är. 5 Lofsjunger
Herranom; ty han hafver härliga bevist sig; detta vare
kunnigt i all land. 6 Fröjda dig och var glad, du
inbyggerska i Zion; ty Israels Helige är stor när dig.

13 Detta är tungen öfver Babel, som Esaia, Amos
son, såg: 2 Reser upp baner på högo berge;
ropar fast emot dem; slår upp handena; låter indraga
genom förstarnas portar. 3 Jag hafver budit minom
helgedom, och kallat mina starka till mina vrede, hvilke
glade äro uti mine härlighet. 4 Der är ett rop af en
stor hop på bergomen, såsom af ett stort folk; ett
rop lika som en gny af församladt Hedningars rike;
Herren Zebaoth rustar en här till strids; 5 Hvilke utaf
fjerran land komma ifrå himmelens ända; ja, Herren
sjelfver, samt med sins vredes här, till att förderfva hela
landet. 6 Jämrar eder; ty Herrans dag är hardt när; han
kommer såsom en förödelse af dem Allsmägtiga. 7
Derföre skola alla händer nederfalla, och all menniskors
hjerta gifva sig. 8 Förskräckelse, ångest och värk skall

komma dem uppå; de skola hafva vedermödo, såsom
en den der barn föder; den ena skall grufva sig vid
den andra; röd som en eld skola deras ansigte vara.
9 Ty si, Herrans dag kommer grufvelig, vred, grym,
till att förderfva landet, och till att förgöra syndarena
deraf. 10 Ty stjernorna på himmelen, och hans Orion
skina icke klart; solen går mörk upp, och månen skin
mörkt. 11 Jag skall hemsöka jordenes krets, för hennes
ondskas skull, och de ogudaktiga, för deras odygds
skull; och skall göra en ända, uppå de stoltas högmod,
och ödmjuka de väldigas högfärd; 12 Så att en man
skall dyrare varda än fint guld, och en menniska mer
värd än ett stycke guld af Ophir. 13 Derföre skall jag
röra himmelen, så att jorden skall bäfva utaf sitt rum,
igenom Herrans Zebaoths vrede, och igenom hans
vredes dag. 14 Och han skall vara såsom en förjagad
rå, och såsom en hjord utan herda; så att hvar och
en skall vända till sitt folk igen, och hvar och en fly
uti sitt land; 15 Derföre att hvilken sig derinne finna
låter, han skall igenomstungen varda, och den der när
är, skall igenom svärd falla. 16 Skola ock deras barn
för deras ögon dräpne varda, deras hus skinnad, och
deras hustrur skämda. 17 Ty si, jag skall uppväcka
de Meder öfver dem, hvilke intet silfver söka, eller
efter något guld fråga; 18 Utan att skjuta de unga män
ihjäl med bågar, och icke förbarma sig öfver frukten i
moderlifvet, eller barn skona. 19 Alltså skall Babel, det
aldraskönesta ibland riken, de Chaldeers härliga prål,
omstört varda af Gudi, lika som Sodom och Gomorra;
20 Så att man sedan der intet bo skall, eller någor der
blifva i evig tid; att ock de Araber der ingen hyddo göra
skola, och de herdar der inga bodar uppsätta; 21 Utan
stygge foglar skola der lägga sig, och deras hus full
med odjur vara, och strutser skola der bo, och gastar
skola der springa; 22 Och ugglor sjunga uti hans palats,
och drakar uti de lustiga borger. Och hans tid varder
snart kommandes, och hans dagar skola intet dröjas.

14 Ty Herren skall förbarma sig öfver Jacob, och
ännu utkora Israel, och sätta dem uti sitt land:
och främlingar skola gifva sig till dem, och hålla sig intill
Jacobs hus; 2 Och folk skola, dem till sig taga, och
hafva dem in till sitt rum, så att Israels hus skall äga dem
uti Herrans land till tjenare och tjenarinnor; och skola
hålla dem fångna, af hvilkom de fångne voro, och skola
råda öfver sina plågare. 3 Och på den tiden, då Herren
varder dig ro gifvandes ifrå din jämmer och vedermöda,
och ifrå den hårda träldom, der du uti varit hafver; 4 Så
skall du föra ett sådant ordspråk emot Konungen af
Babel, och säga: Huru är det nu ute med plågarenom,
och beskattningen hafver en ända? 5 Herren hafver
sönderbrutit de ogudaktigas ris, de väldigas ris; 6
Den som folk slog i grymhet utan återvändo, och med
stränghet rådandes var öfver Hedningarna, och förföljde
dem utan barmhertighet. 7 Nu hafver dock hela verlden
ro, och är stilla, och fröjdar sig i glädje. 8 Ock fröjda
sig furoträn öfver dig, och de cedreträ i Libanon (och
säga): Efter du ligger, så kommer ingen upp, som
oss afhugger. 9 Helvetet dernedre bäfvade för dig,
emot din tillkommelse; det uppväcker dig de döda, alla
verldenes bockar, och bad alla Hedningarnas Konungar
uppstå utaf sina stolar; **(Sheol h7585)** 10 Att de skulle,
en efter den andra, tala, och säga till dig: Du äst ock
slagen lika som vi, och dig går lika som oss. 11 Ditt
prål är neder till helvete faret, samt med dina harpors
klingande; mal skall vara din säng, och matkar ditt
öfvertäckelse. **(Sheol h7585)** 12 Huru äst du af himmelen
fallen, du sköna morgonstjerna? Huru äst du till jordena
fallen, du som försvagade Hedningarna? 13 Tänkte
du dock uti ditt hjerta: Jag vill stiga upp i himmelen,
och förhöja min stol upp öfver Guds stjernor. Jag vill
sätta mig på vittnesbördsens berg, på den sidon norrut.
14 Jag vill fara öfver de höga skyar, och vara den
Aldrahögsta lik. 15 Ja, till helvetes far du, vid kulones
sida. **(Sheol h7585)** 16 Den dig ser, han skall skåda
dig, och se uppå dig (och säga): Är det den man,
som verldena skälfvande gjorde, och Konungariken
bäfvande; 17 Den der jordenes krets ödelade, och
städerna derinne nederslog, och gaf icke sina fångar
lösa? 18 Allesamman Hedningarnas Konungar ligga
dock med äro, hvar och en i sitt hus; 19 Men du äst
förkastad utu dine graf, såsom en förderfvad gren,
såsom de slagnas klädnad, som med svärd ihjälstungne
äro, hvilke nederfara till helvetes stenar, såsom ett
förtrampadt as. **(questioned)** 20 Du skall icke såsom
de begrafven varda; ty du hafver förderfvat ditt land,
och slagit ditt folk; ty man skall aldrig tänka på den
ondskofulla sädena. 21 Reder till, att man må slagta
hans barn, för deras fäders missgerningars skull, att de
icke uppkomma eller ärfva landet, eller göra jordenes
krets fullan med fiendar. 22 Och jag skall öfver dem
komma säger Herren Zebaoth, och i Babel utrota hans
åminnelse, hans igenlefda, affödo och efterkommande,
säger Herren; 23 Och skall göra honom igelkottom till
arfs, och till en vattusjö, och skall sopa honom med
förderfvelsens qvast, säger Herren Zebaoth. 24 Herren
Zebaoth hafver svorit, och sagt: Hvad gäller, att det
skall så ske som jag tänker, och skall så blifva, som
jag i sinnet hafver; 25 Att Assur nederlagd varder i
mitt land, och jag förtrampar honom på min berg; på
det hans ok skall af dem taget varda, och hans börda
af deras hals komma. 26 Detta äro de anslag, som
han hafver öfver all land, och det är den uträckta hand
öfver alla Hedningar. 27 Ty Herren Zebaoth hafver det
beslutit; ho vill förmenat? Och hans hand är uträckt; ho
kan afvända henne? 28 I det året, då Konung Ahas blef

död, vardt denne tungen sedd. 29 Fröjda dig icke så
fast, du Philistea, att det ris, som dig slog, sönderbrutet
är; ty utaf ormsens rot skall komma en basilisk, och
hans frukt skall vara en brinnande flygande drake. 30 Ty
de torftigas förstfödingar skola berga sig, och de fattige
tryggeliga hvila sig; men dina rot vill jag dräpa med
hunger, och skall han förgöra dina igenlefda. 31 Jämra
dig, du port, ropa, du stad, hela Philistea är förtviflad;
ty nordanefter kommer en rök, och ingen ensam är
uti hans tjäll. 32 Och hvad varda Hedningarnas båd
sägande? Nämliga att Herren hafver grundat Zion, och
der skola hans folks elände hafva tillflykt.

15 Detta är tungen öfver Moab: Om nattena kommer
förstöring öfver Ar i Moab, det är sin kos; om
nattena, kommer förstöring öfver Kir i Moab, det är sin
kos. 2 De gå upp till Baith och Dibon till altaren, att
de skola gråta och jämra sig öfver Nebo och Medba i
Moab: All hufvud är rakad, allt skägg är afskuret. 3
På deras gator gå de omsvepte i säcker; på deras tak
och gatom jämra de sig alle, och gå neder gråtande.
4 Hesbon och Eleale ropa, så att man hörer det intill
Jahaz; derföre jämra sig de väpnade i Moab, ty deras
själ går illa. 5 Mitt hjerta ropar till Moab, deras flyktige
fly ifrå den treggaåra kon allt intill Zoar; ty de gå
upp till Luhith och gråta; och på den vägenom till
Horonaim upphäfver sig ett jämmerrop. 6 Ty de vatten i
Nimrim torkas bort, så att höet förtorkas der, och gräset
förvissnar, och växer ingen grön ört. 7 Ty de ägodelar,
som de församlat, och de folk, som de tillrustat hafva,
förer man öfver pilträbäcken. 8 Ropet går omkring uti
Moabs gränsor de gråta allt intill Eglaim, och gråta vid
den brunnen Elim; 9 Ty de vatten i Dimon äro full med
blod; dertill vill jag ännu låta mer komma öfver Dimon,
både öfver dem som behållne äro i Moab lejonens, och
öfver dem igenlefda i landena.

16 Sänder ut, I landsherrar, lamb ifrå Sela utur
öknene, till dottrenes Zions berg. 2 Men såsom en
fogel bortflyger, den utaf sitt näste drifven är, så skall det
ske med Moabs döttrar, då de draga framom Arnon. 3
Hafver råd tillhopa, håller dom; gör dig middagsskuggan
såsom en natt; fördölj de fördrefna, och utrödj icke
de flyktiga. 4 Låt mina fördrefna hafva herberge när
dig; Moab, var du deras skärm för förderfvarenom,
så får plågaren en ända, förstöraren vänder åter, och
förtramparen låter af i landena. 5 Men en stol varder
tillredd af nåde, att en skall deruppå sitta i sanning,
uti Davids hyddo, och döma, och söka efter rätt, och
främja rättvisona. 6 Men vi höre af Moabs högmod, att
han fast högmodig är, så att ock hans högmod, stolthet
och vrede är större, än hans magt. 7 Derföre skall
en Moabit gråta öfver den andra; allesamman skola
de gråta, öfver den stadsens KirHareseths grundvalar
skola de halte sucka. 8 Ty Hesbon är vorden en
ödemark; vinträt i Sibma är förderfvadt; herrarna ibland
Hedningarna hafva förtrampat hans ädla vinträ, och
äro komne allt intill Jaeser, och draga omkring uti
öknene; hans vinqvistar äro förskingrade, och öfver
hafvet förde. 9 Derföre gråter jag för Jaesers skull, och
för vinträt i Sibma, och utgjuter många tårar för Hesbon
och Eleale; ty en sång är fallen uti din sommar, och
uti dina and; 10 Så att fröjd och glädje återvänder på
markene, och i vingårdomen fröjdas eller ropar man
intet; man trampar intet vin i pressomen; jag hafver
gjort en ända, på sången. 11 Derföre lommar mitt hjerta
öfver Moab, såsom en harpa, och mina inelfver öfver
KirHares. 12 Då skall uppenbart varda, huru Moab är
ledse vid altaren, och huru han till sina kyrko gången är
till att bedja, och hafver dock intet kunnat skaffa. 13
Detta är det Herren på den tiden emot Moab talade.
14 Men nu talar Herren, och säger: Uti tre år, såsom
en legodrängs år äro, skall Moabs härlighet, som stor
och mycken är, klen varda, så att der skall ganska litet
qvart blifva, och icke mycket.

17 Detta är tungan öfver Damascon: Si, Damascus
skall ingen stad nu mer vara, utan en förfallen
stenhop. 2 Aroers städer skola, öfvergifne varda, så att
hjordar skola der i bet gå, och ingen skall drifva dem
ut. 3 Och det skall ute vara med Ephraims fäste, och
Konungariket i Damasco; och det öfverblefna i Syrien
skall vara såsom Israels barnas härlighet, säger Herren
Zebaoth. 4 På den tiden skall Jacobs härlighet tunn
varda, och hans feta kropp skall mager blifva; 5 Ty han
skall varda såsom när en insamlade säd i andene, och
såsom när en inbergade ax med sin arm, och såsom en
upphemte ax i Rephaims dal; 6 Och en efterhemtning
blefve, såsom när man rister ett oljoträ och der tu eller
tre bär qvarsitta uppe i skatanom; eller såsom fyra
eller fem bär hänga qvar på qvistarna, säger Herren
Israels Gud. 7 På den tiden skall menniskan hålla sig
intill honom, som henne gjort hafver, och hennes ögon
skola se på den Heliga i Israel; 8 Och skall icke hålla
sig till altaren, som hennes händer gjort hafva, och
icke se till det hennes finger gjort hafva, antingen till
lundar eller beläte. 9 På den tiden skola hans starkhets
städer varda såsom en öfvergifven telning och qvist,
som öfvergifven var för Israels barn, och skola öde
varda. 10 Ty du hafver förgätit Gud, den din helsa, är,
och icke tänkt uppå dina starkhets klippo; derföre skall
du sätta lustiga plantor, men du skall dermed satt hafva
vinqvisten åt främmandom. 11 I planterningenes tid
skall du väl taga vara uppå, att din säd må tideliga
växa; men åt höstenom, när du skall inberga kärfvarna,
skall du få ens bedröfvadas sorg derföre. 12 Ack! ve

det öfvermåtto myckna folket; såsom hafvet skall det
brusa, och folkens rumor varder stormandes, såsom
stor vatten storma. 13 Ja, såsom stor vatten storma, så
skola folken storma; men han skall näpsa dem, och de
skola fly lång väg bort; och skall förfölja dem, såsom
stoftena på bergen sker af vädret, och såsom enom
väderhvirfvel sker af stormenom. 14 Om aftonen, si, så
är förskräckelse på färde, och förr än morgonen varder,
så äro de intet till. Detta är deras lön, som oss röfva,
och deras arfvedel, som taga oss vårt ifrå.

18 Ve thy landena, som far i skugganom under segel,
på desso sidone Ethiopiens floder; 2 Hvilket
bådskap sänder till hafs, och i rörskepp far på vattnen.
Går åstad, I snare bådskap, till det folk, som rifvet
och skinnadt är, till det folk, som grufveligare är än
något annat; till det folk, som här och der utmätet och
förtrampadt är, hvilkets land vattuströmmar intaga. 3
Alle I, som bon på jordene, och I, som i landena sitten,
skolen se huru man skall uppresa baneret på bergen,
och höra huru man med trummeterna blåsa skall. 4 Ty
all säger Herren till mig: Jag vill vara stilla, och tillse i
mine hyddo; såsom en hette, den der uttorkar regn,
och såsom en dagg i skördandenes hetta. 5 Ty för
skördandena skall växten förminskas, och den omogna
frukten förtorkas, medan hon ännu står i blomma,
så att man måste afskära qvistarna med skäro, och
afhugga vinrän, och kasta dem bort; 6 Att man måste
låta ligga dem tillsammans foglomen på bergen, och
djuromen i landena, att foglarna bygga om sommaren
der sitt näste uti, och allahanda djur i landena ligga
deruti om vinteren. 7 På den tiden skall det refna och
skinnade folket, det grufveligare är än något annat, det
här och der afmätet och nedertrampadt är, hvilkets
land vattuströmmarna intaga föra Herranom Zebaoth
skänker, på det rum, der Herrans Zebaoths Namn är,
till Zions berg.

19 Detta är tungen öfver Egypti land: Si, Herren
skall fara uti enom snarom sky, och komma in uti
Egypten; då skola de afgudar uti Egypten bäfva för
honom, och de Egyptiers hjerta skall gifva sig i dem. 2
Och jag skall hetsa, de Egyptier på hvarannan, att en
broder skall strida emot den andra, en vän emot den
andra, en stad emot den andra, ett rike emot det andra.
3 Och de Egyptiers mod skall förgås i dem, och jag skall
göra deras anslag omintet; så skola de då fråga deras
afgudar och Prester, och spåmän och tecknatydare. 4
Men jag skall gifva de Egyptier uti grufveliga herrars
händer; och en hård Konung skall råda öfver dem,
säger den rådandes Herren Zebaoth. 5 Och vattnet
i hafvet skall uttorkas; dertill skola ock strömmarna,
bortsjunka och försvinna. 6 Älfverna skola utlöpa, så att
dammsjöarna skola förminskas och torre varda; rör och
säf förvissna. 7 Och gräset vid bäckerna, och all säd
vid vattnet skall förfalna, förderfvas och till intet varda.
8 Och fiskarena skola sörja, och alle de, som fiskakrok
kasta i vattnet, skola beklaga sig; och de, som nät
utkasta i vattnet, skola bedröfvade varda. 9 De skola
afgå med skam, som god garn göra, och nät binda.
10 Och de som fiskakistor hafva, med alla dem som
dammar för lön göra, skola ångse varda. 11 De Förstar
i Zoan äro dårar, Pharaos vise rådgifvare äro i deras
råd galne vordne. Hvi sägen I dock om Pharao: Jag är
visamannabarn, och är af gamla Konungar kommen?
12 Hvar äro då nu dine vise? Låt dem förkunna, och
undervisa dig, hvad Herren Zebaoth öfver Egypten
beslutit hafver. 13 Men de Förstar i Zoan äro vordne till
dårar; de Förstar i Noph äro bedragne; de förföra samt
med Egypten hörnstenen för slägten. 14 Ty Herren
hafver utgjutit en villoanda ibland dem, att de skola
förföra Egypten uti allt det de göra, såsom en drucken
ragar, då han spyr. 15 Och Egypten skall ingen hafva,
den der för hufvud eller stjert, bål eller gren är. 16 På
den tiden skall Egypten vara såsom qvinnor, och frukta
sig, och förskräckas, då Herren Zebaoth veftar handena
öfver dem. 17 Och Egypten skall frukta sig för Juda
lande, så att den der tänker uppå, han skall förskräckas
öfver Herrans Zebaoths råd, som han öfver det beslutit
hafver. 18 Uti den tiden skola fem städer uti Egypti land
tala efter Canaans mål, och svärja vid Herran Zebaoth;
en af dem skall heta Irheres. 19 På den samma tiden
skall Herrans Zebaoths altare vara midt uti Egypti land,
och en Herrans vårdsten i gränsone; 20 Den ett tecken
och vittne vara skall Herranom Zebaoth uti Egypti land;
ty de skola ropa till Herran, för sina plågares skull, och
han skall sända dem en Frälsare och mästare, som
dem hjelpa skall. 21 Ty Herren skall af, de Egyptier
känd varda; och de Egyptier skola känna Herran på den
tiden, och skola tjena honom med offer och spisoffer,
och skola göra Herranom löfte, och hålla det. 22 Och
Herren skall slå de Egyptier, och hela dem; ty de skola
omvända sig till Herran, och han skall låta bedja sig,
och hela dem. 23 På den tiden skall en väg vara ifrån
Egypten in uti Assyrien, så att de Assyrier skola komma
in uti Egypten, och de Egyptier in uti Assyrien, och
både Egyptier och Assyrier Gudi tjena. 24 På samma
tiden skall Israel vara sjelf tredje, med de Egyptier och
Assyrier, genom den välsignelse, som på jordene vara
skall. 25 Ty Herren Zebaoth skall välsigna dem, och
säga: Välsignad äst du Egypten, mitt folk, och du Assur,
mina händers verk, och du Israel, mitt arf.

20 Uti det året, då Tharthan kom till Asdod, hvilken
Sargon, Konungen i Assyrien, utsändt hade, och
stridde emot Asdod, och vann det; 2 På samma tid

talade Herren, genom Esaia, Amos son, och sade:
Gack bort, och drag säcken af dina länder, och drag
dina skor af dina fötter. Och han gjorde så, gick nakot
och barfött. 3 Då sade Herren: Lika som min tjenare
Esaia går nakot och barfött, till treåra tecken och under
öfver Egypten och Ethiopien; 4 Alltså skall Konungen
i Assyrien drifva den fångna Egypten, och förderfva
Ethiopien, både unga och gamla, nakota och barfötta,
med blottad skam, Egypten till blygd. 5 Och de skola
förskräckas, och med skam bestå öfver Ethiopien, der
de förläto sig uppå; och tvärtom Ethiopien, öfver de
Egyptier, af hvilkom de sig berömde. 6 Och dessa
öars inbyggare skola säga på den tiden: Är det vår
tillflykt, dit vi flytt hafve efter hjelp, att vi skulle hulpne
varda ifrå Konungenom i Assyrien? Ja, skönliga äre vi
undsluppne.

21 Detta är tungen öfver öknena vid hafvet: Såsom ett
väder kommer ifrå sunnan, det all ting omvänder,
så kommer det utur öknene, utur ett grufveligit land. 2
Ty mig är betedd en hård syn: En föraktare kommer
emot den andra; och en förstörare emot den andra;
drag upp, Elam, belägg dem, Madai; jag skall göra en
ända uppå allt hans suckande. 3 Derföre äro mina
länder fulla mes värk, och ångest hafver begripit mig,
såsom ena barnafödersko; jag kröker mig, när jag
hörer det, och förskräckes, när jag ser deruppå. 4 Mitt
hjerta bäfvar; grufvelse hafver mig förskräckt; jag hafver
derföre uti den ljufva nattene ingen ro haft. 5 Ja, tillred
ett bord, låt vaka på vaktene, äter, dricker; står upp, I
Förstar, smörjer skölden. 6 Ty Herren säger till mig
alltså: Gack bort och beställ en väktare, den som tillser
och tillsäger. 7 Men han ser resenärer rida och fara
med hästar, åsnar, och camelar, och hafver granneliga
akt deruppå. 8 Och ett lejon ropade: Herre, jag står på
vaktene alltjemt om dagen, och står i mine vakt alla
nätter. 9 Och si, der kommer en på enom vagn, han
svarar, och säger: Babel är fallet; det är fallet, och all
dess gudars beläte äro slagne ned till markena. 10
O! min loge, der jag på tröskar; hvad jag af Herranom
Zebaoth Israels Gudi hört hafver, det förkunnar jag
eder. 11 Detta är tungen öfver Duma: Man ropar till
mig utaf Seir: Väktare, hvad lider natten? Väktare,
hvad lider natten? 12 Väktaren sade: Då morgonen än
kommer, så skall det ändå vara natt; om I än frågen,
så skolen I likväl igenkomma och åter fråga. 13 Detta
är tungen öfver Arabien: I skolen bo uti skogenom i
Arabien, på den vägen åt Dedanim. 14 Bärer vatten
emot den törstiga, I som bon uti Thema land; bjuder
dem flyktigom bröd; 15 Förty de flyr för svärd, ja, för
draget svärd, för spändom båga, för storo strid. 16 Ty
alltså, säger Herren till mig: Ännu innan ett år, såsom
legodrängers år äro, skall all Kedars härlighet förgås;
17 Och de qvarblefne skyttar af hjeltarna i Kedar skola
mindre varda; ty Herren Israels Gud hafver det så sagt.

22 Detta är tungen öfver synedalen: Hvad är eder,
att I så alle löpen på taken? 2 Du vast full med
gny, en stad full med folk, en glad stad; dine slagne äro
icke med svärd slagne, och icke döde blefne i strid; 3
Utan alle dine höfvitsmän äro tillika bortvekne för båga,
och fångne; alle de, Som man uti dig funnit hafver, äro
fångne, och långt bortflydde. 4 Derföre säger jag: Går
ifrå mig, låter mig bitterliga gråta; farer icke efter att
hugsvala mig öfver mins folks dotters förstöring. 5 Ty
det är en bullers, förtryckelses och bekymmers dag
af Herranom Zebaoth, i synedalenom, för murarnas
undergrafnings skull, och för ropets skull på berget. 6 Ty
Elam drager med koger, vagnar, folk och resenärar, och
Kir glimmar af sköldar. 7 Och skall ske, att dina utkorade
dalar skola med vagnar fulle varda, och resenärer skola
lägga sig för portarna. 8 Då skall Juda förlåt öppnad
varda, att man skall kunna se, på den tiden, tygen uti
skogshuset. 9 Och I skolen se refvorna många vara på
Davids stad, och skolen församla vatten uti dem nedra
dammenom. 10 I skolen ock räkna, husen i Jerusalem,
ja, I skolen afbryta husen, till att befästa murarna. 11
Och I skolen göra ena vattugraf, emellan båda murarna
af den gamla dammens vatten; likväl sen I icke uppå
den som detta gör, och skåden icke på den som sådant
beställt hafver fjerranefter. 12 Derföre skall Herren,
Herren Zebaoth på den tiden låta utropa, att man skall
gråta och jämra sig, och kulla sig, och draga säck uppå;
13 Ändock nu, si; intet annat är än glädje, slagta oxar,
dräpa får, äta kött, dricka vin, och säga: Låt oss äta
och dricka, vi måste dock i morgon dö. 14 Detta är för
Herrans Zebaoths öron uppenbart. Hvad gäller, om
eder denna missgerningen förlåtas skall, tilldess I dön,
säger Herren, Herren Zebaoth. 15 Så säger Herren,
Herren Zebaoth: Gack in till räntomästaren Sebna,
hofmästaren, och säg till honom: 16 Hvad hafver du
här? Hvem hörer du till? att du låter dig hugga en graf,
såsom den der låter sig hugga en graf i höjdene, och
såsom den der låter sig göra en boning i bergklippone?
17 Si, Herren skall förkasta dig, såsom en stark man
någon bortkastar, och nederkrafsa dig; 18 Och skall
omdrifva dig, såsom ett klot på vida mark; der skall
du dö, der skola dina kosteliga vagnar blifva med dins
herras hus försmädelse. 19 Och jag skall störta dig
ifrå ditt stånd, och sätta dig af ditt ämbete. 20 Och på
den tiden vill jag kalla min tjenare Eliakim, Hilkia son;
21 Och draga din kjortel uppå honom, och omgjorda
honom med ditt bälte, och gifva ditt välde uti hans hand,
att han skall vara deras fader, som i Jerusalem och
Juda hus bo; 22 Och skall lägga Davids hus nyckel
uppå hans axlar, att han skall upplåta, och ingen skall

tillsluta; att han skall tillsluta, och ingen upplåta. 23
Och jag vill inslå honom för en nagla på ett fast rum,
och han skall hafva ärones stol uti sins faders hus;
24 Att man skall hänga uppå honom all hans faders
hus härlighet, barn och barnabarn, all små tyg, både
dryckekar och allahanda strängaspel. 25 På den tiden,
säger Herren Zebaoth, skall nagelen borttagen varda,
den på det fasta rummet står, så att han skall söndergå
och falla, och hans börda förgås; ty Herren säger det.

23 Detta är tungen öfver Tyro: Jämrer eder, I skepp
på hafvena; ty det är förstördt, så att der är intet
hus, ej heller far någor dit; utu det land Chittim skola de
varda dess var. 2 Öarnas inbyggare äro stilla vordne;
de köpmän af Zidon, som till sjös foro, uppfyllde dig.
3 Och allahanda frukt, som växer vid Zihor, och säd
vid älfvena, det förde man derin öfver stor vatten;
och du vast Hedningarnas stapol vorden. 4 Du må
väl förskräckas, Zidon; ty hafvet, ja, den fastesta vid
hafvet säger: Jag är intet hafvandes, jag föder intet, så
uppföder jag ock inga ynglingar, och uppfostrar inga
jungfrur. 5 Såsom man förskräcktes, då man hörde
om Egypten, så skall man ock förskräckas, då man
får höra om Tyro. 6 Farer till sjös, jämrer eder, I som
bon på öarna. 7 Är icke detta eder glädjestad, den sig
berömmer af sinom stora ålder? Hans fötter skola föra
honom långan väg bort till att vandra. 8 Ho hade det
betänkt, att thy krönta Tyro skulle så gå, efter dess
köpmän äro Förstar, och dess krämare de härligaste i
landena? 9 Herren Zebaoth hafver det så betänkt, på
det han skall försvaga allt prål i den lustiga staden, och
förakteliga göra alla de härliga i landena. 10 Far igenom
ditt land, såsom en ström, du hafsens dotter; der är intet
bälte mer. 11 Han uträcker sina hand öfver hafvet, och
förskräcker Konungarike; Herren bjuder öfver Canaan,
till att förgöra hans mägtiga; 12 Och säger: Du skall icke
mer glad vara, du beskämda Zidons dotter; o Chittim,
statt upp, och far din väg, ty du skall icke blifva der; 13
Utan i de Chaldeers land, det intet folk var; utan Assur
hafver det uppbyggt för skepp, och upprest der fast torn,
och uppbyggt palats; och är likväl förstörd. 14 Jämrer
eder, I skepp på hafvena; ty edor magt är omintet. 15
På den tiden skall Tyrus förgäten varda i sjutio år, så
länge en Konung lefva må; men efter sjutio år skall
man sjunga en skökoviso om Tyro: 16 Tag harpona,
gack omkring i staden, du förglömda, sköka, spela fast
på strängaspel, och sjung trösteliga, att man må åter
tänka uppå dig. 17 Ty efter sjutio år skall Herren besöka
Tyrum, att han skall åter komma till sin skökolön, och
bedrifva boleri med all Konungarike på jordene. 18 Men
hans köpmanshandel och skökolön skall varda helig
Herranom; man varder det icke församlande för en
skatt, ej heller fördöljande; utan de som för Herranom
bo, skola hafva hans köpmansgods, att de skola deraf
äta, och mätte varda, och väl klädde vara.

24 Si, Herren gör landet tomt och öde, och omstörtar
hvad deruti är, och förströr dess inbyggare. 2
Och Prestenom går såsom folkena; herranom såsom
tjenarenom, frune såsom tärnone; så honom som säljer,
som honom som köper, honom som lånar, såsom honom
som borgar; kräfvarenom, såsom gäldenärenom; 3 Ty
landet skall varda tomt och skinnadt; ty Herren hafver
detta sagt. 4 Landet står jämmerliga, och förderfvas;
jordenes krets förvanskas och förderfvas; de högste af
folket i landena förminskas. 5 Landet är oskärdt vordet
af sina inbyggare; förty att de öfverträda lagen, och
förvandla buden, och låta det eviga förbundet fara. 6
Derföre uppfräter förbannelse landet; ty de som deruti
bo, förskylla det; derföre borttorkas landsens inbyggare,
så att fögo folk qvart blifver. 7 Vinet försvinner, vinträt
förvissnar, och alle de, som af hjertat glade voro, sucka.
8 Fröjd af trummor håller upp, de gladas lust är ute;
harpors fröjd hafver en ända. 9 Man sjunger intet, der
man vin dricker, och god dryck är bitter dem som dricka
honom. 10 Den tomme staden är nederbruten; all hus
äro tillsluten, så att ingen går derin. 11 Man klagar
efter vin på gatone, all glädje är borto, all landsens
fröjd är sin väg. 12 Icke annat än förödelse är blifvet i
stadenom, och portarna stå öde. 13 Ty det går i landena
och med folkena, lika som när ett oljoträ afplockadt är;
såsom när man efterhämtar, då vinanden ute är. 14 De
samme upphäfva deras röst och lofva, och glädjas öfver
Herrans härlighet ifrå hafvet. 15 Så priser nu Herran i
dalomen; på hafsens öar Herrans Israels Guds Namn.
16 Vi höre lofsång ifrå jordenes ända, den Rättfärdiga till
äro; och jag måste säga: Hvi är jag dock så mager? Hvi
är jag dock så mager? Ve mig! ty föraktarena förakta,
ja, föraktarena förakta. 17 Derföre kommer öfver eder,
landsens inbyggare, förskräckelse, grop och snara. 18
Och om en undflydde för förskräckelsens rop, så faller
han dock likväl uti gropena. Kommer han utu gropene,
så varder han dock fången i snarone; ty fenstren i
höjdene äro upplåtna, och jordenes grundvalar bäfva.
19 Landena varder illa gångandes; det skall icke trifvas,
utan måste förfalla. 20 Landet skall raga hit och dit,
såsom en drucken, och bortfördt varda, lika som en
hydda; ty dess missgerningar trycka det, så att det
falla måste, och kan icke blifva. 21 På den tiden skall
Herren besöka det höga herrskapet, som i höjdene är,
och jorderikes Konungar, som på jordene äro; 22 Att
de skola tillhopasamkas såsom ett knippe till gropena,
och skola förslutne varda uti fångahuse, och efter lång
tid åter besökte varda. 23 Och månen skall skämma
sig, och solen blygas; då Herren Zebaoth skall Konung

varda på berget Zion, och i Jerusalem, och för sina
äldsta i härlighet.

25 Herre, du äst min Gud; dig prisar jag; jag lofvar
ditt Namn; ty du gör under, din gamla anslag
äro trofast och sannfärdig. 2 Ty du gör staden till en
stenhop, den fasta staden, att han uti en hop ligger;
de främmandes palats, så att det icke mer en stad är,
och aldrig mer uppbyggd varder. 3 Derföre ärar dig ett
mägtigt folk; de väldiga Hedningars städer frukta dig. 4
Ty du äst dens fattigas starkhet, dens armas starkhet i
bedröfvelsen, en tillflykt för oväder, en skygd för hetta,
då de tyranner rasa såsom en storm emot en vägg. 5
Du ödmjukar de främmandes storm, såsom en hette
i torrt rum, så att hetten skall förderfva de tyranners
vinqvistar; och skyarna gifva ändock skugga. 6 Och
Herren Zebaoth skall göra till all folk ett fett gästabåd
på desso bergena; ett gästabåd af klart vin, af feto, af
märg, af vin, der ingen drägg uti är. 7 Och han skall
på desso bergena bortlägga svepklädet, der all folk
med besvept äro, och täckeklädet, der alle Hedningar
men betäckte äro. 8 Ty döden skall platt uppsluken
varda; och Herren Herren skall aftvå tårarna af all
ansigte, och skall borttaga sins folks försmädelse i all
land; ty Herren hafver det sagt. 9 På den tiden skall
man säga: Si, det är vår Gud, den vi förbide, och han
skall hjelpa, oss; det är Herren; vi förbide honom, att vi
skole fröjda oss, och glade vara i hans salighet. 10 Ty
Herrans hand hvilas på desso bergena; och Moab skall
derunder förkrossad varda, såsom strå söndertröskadt
varder, och såsom träck. 11 Och han skall utsträcka
sina händer midt ibland dem, såsom en simmande dem
uträcker till att simma, och förnedra deras prål med
sina händers arm; 12 Och skall nederböja edra murars
höga fäste, förnedra, och kasta dem i stoft på jordena.

26 På den tiden skall man sjunga, en sådana viso
i Juda land: Vi hafve en fast stad, murar och värn
äro helsa. 2 Låter upp portarna, att det rättfärdiga folket,
som tro bevarar, må gå härin. 3 Du håller allstädes frid
vid magt, efter visst löfte; ty man förlåter sig uppå dig. 4
Derföre förlåter eder uppå Herran evinnerliga; ty Herren
Gud är en klippa evinnerliga. 5 Och han nederböjer
dem som i höjdene bo; den höga staden förnedrar han;
ja, han stöter honom neder till jordena, så att han ligger
i stoftet; 6 Att han med fötter trampad varder; ja, med
de fattigas fötter; de arme skola trampa deruppå. 7
Men de rättfärdigas väg är slät; de rättfärdigas stig
gör du rättan. 8 Ty vi vänte efter dig, Herre, uti dins
rätts väg; hjertans lust står till ditt Namn och ord. 9 Af
hjertat begärar jag dig om nattena; med minom anda i
mig vakar jag bittida upp till dig; ty der din rätt är på
jordene, der lära jorderikes inbyggare rättfärdighet. 10
Men om än dem ogudaktigom nåde tillbuden varder, så
lära de dock icke rättfärdighet; utan på jordene, der rätt
ske skulle, göra de det ondt är; ty de se intet Herrans
härlighet. 11 Herre, din hand är upphöjd, det se de intet;
men när de få se det, så skola de på skam komma, uti
nit öfver Hedningarna; dertill skall du förtära dem med
eld, der du dina fiendar med förtärer. 12 Men oss, Herre,
varder du frid skaffandes; ty allt det vi uträtte, det hafver
du gifvit oss. 13 Herre, vår Gud, det råda väl andre
herrar öfver oss utan dig; men vi tänke dock allena uppå
dig och ditt Namn. 14 De döde få icke lif, de afledne
stå icke upp; ty du hafver sökt dem, och förgjort dem,
och all deras åminnelse tillintetgjort. 15 Men, Herre, du
håller det fram ibland Hedningarna, du håller det alltså
fram ibland Hedningarna; du beviser dina härlighet, och
kommer långt bort, allt intill verldenes ända. 16 Herre,
när bedröfvelse på färde är, så söker man dig; när
du tuktar dem, så ropa de med ängslan. 17 Lika som
en hafvandes qvinna, då det lider till födslostundena,
så är henne ångest, ropar i sin värk; alltså går ock
oss, Herre, för ditt ansigte. 18 Vi äre också hafvande,
och hafvom ångest, att vi som nogast kunne andas;
dock kunne vi intet hjelpa jordene, och inbyggarena
på jordenes krets vilja icke falla. 19 Men dine döde
skola lefva, och med lekamenom uppstå igen. Vaker
upp och berömmer eder, I som liggen under jordene;
ty din dagg är en grön marks dagg, och jorden skall
gifva ifrå sig de döda. 20 Gack bort, mitt folk, uti en
kammar, och slut dörrena igen efter dig; fördölj dig ett
litet ögnablick, så länge vreden går öfver. 21 Ty si,
Herren varder utgångandes af sitt rum, till att besöka
jordenes inbyggares ondsko öfver dem, så att jorden
skall uppenbara deras blod, och icke mer öfverskyla
dem som på henne slagne äro.

27 På den tiden skall Herren, med sitt hårda, stora
och starka svärd, hemsöka Leviathan, som en
raker orm är, och Leviathan, som en krokot orm är, och
skall dräpa drakan i hafvena. 2 På den tiden skall man
sjunga om bästa vinsens vingård. 3 Jag Herren bevarar
honom, och vattnar honom i tid, att man icke skall mista
hans löf; jag skall bevara honom dag och natt. 4 Gud
är icke vred på mig. Ack! att jag strida måtte med tistel
och törne, så ville jag till dem, och uppbränna dem alla
tillsammans. 5 Han skall hålla mig vid magt, och skaffa
mig frid; frid skall han ändå skaffa mig. 6 Det varder
likväl ännu dertill kommandes, att Jacob skall rota sig,
och Israel skall grönskas och blomstras, så att de skola
uppfylla jordenes krets med frukt. 7 Varder han dock
icke slagen, såsom hans fiender slå honom, och varder
icke dräpen, såsom hans fiender honom dräpa; 8 Utan
med mått dömer du dem, och låter dem lös, sedan du
dem bedröfvat hafver, med ditt hårda väder, som är

med östanväder. 9 Derföre skall derigenom Jacobs
synd återvända; och det är nyttan deraf, att hans synd
borttagen varder; då han gör alla altarens stenar, såsom
sönderstötta stenar, till asko, att inga lundar eller beläte
nu mer blifva. 10 Ty den faste staden måste ensam
varda, de sköna hus bortkastad och öfvergifne blifva,
såsom en öken; så att kalfvar skola der gå i bet, och
vistas der, och afbita der qvistarna. 11 Hans qvistar
skola brista sönder för torrhet, så att qvinnor skola
komma och göra der eld med; ty det är ett oförståndigt
folk; derföre varder ej heller förbarmandes sig öfver
dem den dem gjort hafver, och den dem skapat hafver
skall icke vara dem nådelig. 12 På den tiden skall
Herren kasta ifrå stranden af älfvene, allt intill Egypti
älf; och I, Israels barn, skolen församlade varda, den
ene efter den andra. 13 På den tiden skall man blåsa
med en stor basun, så skola komma de förtappade uti
Assurs land, och de fördrefne uti Egypti land, och skola
tillbedja Herran, på det helga berget i Jerusalem.

28 Ve den stolta kronone, de drucknas af Ephraim,
det falnade blomstret, hans lustiga härlighets,
hvilket öfver den feta dalen står, deras som af vin raga.
2 Si! en starker och mägtiger af Herranom, såsom
en hagelstorm, såsom ett skadeligit väder, såsom
en vattustorm, den starkeliga infaller, skall uti landet
med våld insläppt varda; 3 Att den stolta kronan, och
drucknas af Ephraim, skall med fötter trampad varda;
4 Och det falnade blomstret, hans lustiga härlighets,
hvilket öfver den feta dalen står, skall varda såsom det
bittida på sommaren mognas, hvilket förgås, medan
man ännu ser det hänga på sina qvistar. 5 På den tiden
skall Herren Zebaoth vara dem igenlefdom af sitt folk
en lustig krona, och en härlig krans; 6 Och en doms
ande honom som för rätta sitter, och en starkhet dem
som igenkomma af stridene till porten. 7 Dertill äro ock
dessa galne vordne af vin, och raga af starkom dryck; ty
både Prester och Propheter äro galne af starkom dryck.
De äro drunknade uti vin, och raga af starkom dryck; de
äro galne i Prophetien, och drabba icke rätt i domen. 8
Ty all bord äro full med spyor, och slemhet allstädes.
9 Hvem skall han då lära vishet? Hvem skall han då
låta predikan förstå? Dem afvandom af mjölkene, dem
aftagnom ifrå bröstet. 10 Ty de säga: Bjud, bjud, bjud,
bjud; bida, bida, bida, bida, här litet, der litet. 11 Nu väl,
han skall en gång med spotskliga läppar och med ett
annat tungomål tala till detta folket; 12 Hvilko nu detta
predikadt varder: Så hafver man ro, så vederqvicker
man de trötta, så varder man stilla; och vilja dock
icke höra denna predikanen. 13 Derföre skall dem
ock Herrans ord alltså varda: Bjud, bjud, bjud, bjud;
bida, bida, bida, bida, här litet, der litet; att de skola
gå bort, och falla tillbaka, förkrossas, besnärde och
fångne varda. 14 Så hörer nu Herrans ord, I bespottare,
som rådande ären öfver detta folk som i Jerusalem är.
15 Ty I sägen: Vi hafve gjort ett förbund med döden,
och förvete oss med helvetet. När en flod kommer,
skall hon intet drabba på oss; ty vi hafve gjort oss en
falsk tillflykt, och gjort oss en bedrägelig skärm. **(Sheol h7585)** 16 Derföre säger Herren Herren alltså: Si, jag
lägger i Zion en grundsten, en pröfvosten, en kostelig
hörnsten, den väl grundad är. Den der tror, han skall
icke förskräckas. 17 Och jag skall göra domen till ett
rättesnöre, och rättfärdighetena, till en vigt. Så skall
haglet drifva den falska tillflykten bort, och vatten skall
föra skärmen bort; 18 Att edart förbund med döden
skall löst varda, och edart förvetande med helvetet
skall icke bestå, och när en flod går fram, skall hon
förtrampa eder. **(Sheol h7585)** 19 Så snart hon framgår,
skall hon taga eder bort. Kommer hon om morgonen,
så sker det om morgonen; sammalunda, ehvad hon
kommer dag eller natt; ty straffet allena lärer gifva akt
uppå orden. 20 Ty sängen är för trång, så att intet öfver
är, och täckenet så stackot, att man måste krympa sig
derunder. 21 Ty Herren skall uppstå lika som på de
bergena Perazim, och vredgas, såsom uti Gibeons dal;
på det han skall göra sitt verk vid ett annat sätt, och
att han sitt arbete göra skall vid ett annat sätt. 22 Så
lägger nu bort edart begabberi, på det edor band icke
skola hårdare varda; ty jag hafver hört en förderfvelse
och afkortelse, den af Herranom, Herranom Zebaoth
ske skall i allo verldene. 23 Fatter med öronen, och
hörer mina röst; märker åt, och hörer mitt tal. 24 Plöjer
eller träder, eller arbetar ock en åkerman sin åker alltid
till säd? 25 Är icke så? När han hafver gjort honom
jemn, så sår han deruti ärter, och kastar kummin, och
sår hvete och bjugg, hvart och ett dit som han det
hafva vill, och hafra på sitt rum; 26 Alltså, tuktar ock
dem deras Gud med straff, och lärer dem. 27 Ty man
tröskar icke ärter med slago, och låter man ej heller
vagnshjulet gå öfver kummin; utan ärter slår man ut
med en staf, och kummin med ett spö. 28 Man mal det
till bröds, och man tröskar det icke alldeles till intet,
när man med vagnshjul och hästar uttröskar det. 29
Detta sker ock af Herranom Zebaoth; ty hans råd är
underligit, och går det härliga igenom.

29 Ve Ariel, Ariel, du Davids lägres stad. I begån
årstider, och hållen helga dagar. 2 Men jag skall
tränga Ariel, så att han skall sörja och jämra sig, och
vara mig en sannskyldig Ariel. 3 Ty jag skall belägga
dig allt omkring, och skall tränga dig med bålverk, och
skall låta uppsätta vallar omkring dig. 4 Då skall du
förnedrad varda, och tala utu jordene, och mumla med
ditt tal utu stoftet, att din röst skall vara såsom en
spåkarls utu jordene, och ditt tal skall hviskande vara

utu stoftet. 5 Och de som dig förskingra, skola vara så
månge som ett grant stoft; och de tyranner så månge
såsom fjukande agnar; och det skall ganska hastigt
ske. 6 Ty du skall af Herranom Zebaoth hemsökt varda,
med väder, och med jordbäfning, och stor dunder; med
väderhvirfvel och storm, och med förtärande eldslåga. 7
Men såsom en natts syn i dröm, så skola alle de många
Hedningar vara, de der strida emot Ariel; samt med all
deras här och bålverke, och dem som tränga honom. 8
Ty såsom enom hungrogom drömmer, att han äter; men
då han uppvakar, så är hans själ ännu tom; och såsom
enom törstigom drömmer, att han dricker; men när han
uppvakar, är han magtlös och törstig; alltså skola ock
de månge Hedningar vara, som emot Zions berg strida.
9 Varder häpne och försoffade; förblindens och varder
druckne, dock icke af vin; rager, dock icke af starkom
dryck. 10 Ty Herren hafver eder inskänkt en svår
sömns anda, och tillyckt edor ögon; edra Propheter och
Förstar, samt med de Siare, hafver han förblindat; 11
Så att allas syner skola vara eder såsom ens beseglad
boks ord, hvilka som man får enom, som läsa, kan, och
säger: Käre, läs häruti; och han säger: Jag kan icke; ty
hon är beseglad; 12 Eller, lika som man finge enom,
som intet läsa kunde, och sade: Käre, läs häruti; och
han sade: Jag kan intet läsa. 13 Och Herren säger:
Derföre, att detta folket nalkas mig med sinom mun,
och hedrar mig med sina läppar, men deras hjerta är
långt ifrå mig, och frukta mig efter menniskors bud, som
de lära; 14 Si, så vill jag ock underliga handla med detta
folk, allt som underligast och sällsynligast; så att deras
visas vishet skall förgås, och deras klokas förstånd
skall förblindadt varda. 15 Ve dem som fördolde vilja
vara för Herranom, till att förskyla deras uppsåt, och
hålla deras gerningar i mörkret, och säga: Ho ser oss?
Och ho känner oss? 16 Hvi ären I så vrånge? lika som
en krukomakares ler tänkte, och ett verk sade om sin
mästare: Han hafver icke gjort mig; och en potta sade
till sin makare: Han känner mig intet. 17 Nu väl, innan
en ganska liten tid skall Libanon varda en åkermark,
och åkermarken skall en skog räknad varda. 18 Ty på
den samma tiden skola de döfve höra bokenes ord, och
de blindas ögon skola se utu mörkret och skummet. 19
Och de elände skola åter hafva glädje i Herranom, och
de fattige ibland menniskorna skola glädja sig uti Israels
Heliga; 20 När de tyranner en ända hafva, och det med
de begabbare ute blifver; och förgjorde varda alle de
som vaka efter att komma vedermödo åstad; 21 Hvilke
komma menniskorna till att synda genom predikan, och
gå dem efter som straffa dem i portenom, och vika ifrå
rätthetene genom lögn. 22 Derföre säger Herren, som
Abraham förlossat hafver, till Jacobs hus alltså: Jacob
skall icke mer på skam komma, och hans anlete skall
icke mer skämmas. 23 Ty när de få se deras barn, mina
händers verk ibland dem, skola de helga mitt Namn,
och skola helga den Heliga i Jacob, och frukta Israels
Gud. 24 Ty de, som en villoanda hafva, skola taga vid
förstånd, och de bladdrare skola sig lära låta.

30 Ve de affälliga barnen, säger Herren; de som
rådslå utan mig, och utan min Anda beskydd
söka, samla synd öfver synd; 2 De som draga neder
uti Egypten, och fråga intet min mun, att de skola
stärka sig med Pharaos magt, och beskärma sig under
Egypti skugga. 3 Ty Pharaos starkhet skall eder på
skam komma, och det beskydd under Egypti skugga till
försmädelse. 4 Deras Förstar hafva varit i Zoan, och
deras bådskap äro till Hanes komne. 5 Men de måste
likväl allesamman på skam komma, öfver det folk som
dem till intet bestånd vara kan, antingen med hjelp;
eller eljest till nytto; utan allenast till skam och hån. 6
Detta är tungen öfver de djur, som draga söderåt; der
lejon och lejinnor äro, ja, huggormar och brinnande
flygande drakar, uti bedröfvelses och jämmers lande.
De föra deras gods på fålars rygg, och deras skatt på
camelers rygg, till det folk som dem intet till nytto vara
kan. 7 Ty Egypten är intet, och dess hjelp är fåfäng;
derföre predikar jag eder deraf alltså: Rahab skall sitta
stilla dertill. 8 Så gack nu, och skrif detta för dem på
en taflo, och teckna det uti en bok, att det må blifva
evinnerliga och utan ända. 9 Ty det är ett ohörsamt
folk, och lögnaktig barn, som Herrans lag icke höra
vilja; 10 Utan säga till Siarena: I skolen intet se; och till
skådarena: I skolen intet skåda oss den rätta läron;
men prediker oss ljufliga, skåder oss bedrägeri. 11
Viker af vägen, öfvergifver denna stigen; låter Israels
Heliga återvända när oss. 12 Derföre säger Israels
Helige alltså: Efter thy I förkasten detta ordet, och
förtrösten uppå försmädare och förförare, och förlåten
eder deruppå; 13 Så skall denna missgerningen vara
eder såsom en refva på en hög mur, då han begynner
remna, hvilken hastigt omkullfaller och förkrossas;
14 Såsom ett lerkäril sönderkrossadt vorde, det man
sönderkrossar, och skonar thy intet, tilldess man deraf
icke finner ett stycke så stort, att man dermed kan eld
taga af en eldstad, eller vatten ösa utur en brunn. 15
Ty så säger Herren Herren, den Helige i Israel: Om I
stilla blifven, så vorde eder hulpet; genom stillhet och
hopp vorden I starke; men I villen icke; 16 Och saden:
Nej; utan vi vilje fly till hästar; derföre skolen I flyktige
varda; och uppå löpare vilje vi rida; derföre skola edra
förföljare varda eder för snare. 17 Ty tusende af eder
skola fly för ens mans rop allena; ja, för fem skolen
I fly allesammans, tilldess af eder skola igenblifva,
såsom ett mastträ, ofvanuppå ett berg, och såsom ett
baner ofvanuppå en hög. 18 Derföre bidar Herren,
att han skall vara eder nådelig, och är uppstånden,

att han skall förbarma sig öfver eder; ty Herren är en
Gud, som handlar med dom. Väl är allom dem som
förbida honom. 19 Ty Zions folk skall bo i Jerusalem;
du skall icke gråta. Han skall varda dig nådelig, när
du ropar; han varder dig svarandes, så snart han det
hörer. 20 Och Herren skall uti edor bedröfvelse gifva
eder bröd, och vatten uti edor ångest; ty han låter
icke dina lärare mer bortflyga; utan din ögon skola se
dina lärare; 21 Och din öron skola höra ordet efter
dig, så sägandes: Detta är vägen, går honom, och
eljest hvarken på högra handena, eller på den venstra.
22 Och I skolen ohelga edra besilfrada afgudar, och
edor belätes gyldene kläder, och skolen bortkasta dem
såsom träck, och säga till dem: Härut. 23 Så skall han
gifva dine säd, som du på åkrenom sått hafver, regn
och bröd af åkrens årsväxt, och det öfvernog, och din
boskap skall på den tiden gå i bet på en vid gräsmark.
24 Oxar och fålar, der åkren med brukas, skola blandadt
korn äta, det kastadt är med kastoskofvel och vanno.
25 Och på all stor berg, och på alla stora högar, skola
åtskilde vattuströmmar gå, på den stora slagtningenes
tid, när tornen falla. 26 Och månans sken skall varda
såsom solenes sken, och solenes sken skall varda
sju resor klarare än det nu är, på den tid då Herren
förbinda skall sins folks skada, och hela deras sår. 27
Si, Herrans Namn kommer fjerranefter; hans vrede
bränner, och är ganska svår; hans läppar äro fulle
med grymhet, och hans tunga såsom en förtärande
eld; 28 Och hans ande såsom en vattuflod, den upp
till halsen räcker, till att förströ Hedningarna, tilldess
de omintet varda, och drifva folken hit och dit med ett
betsel uti deras mun. 29 Då skolen I sjunga, såsom på
en helgedagsnatt, och fröjda eder af hjertat, lika som
så man går med en pipo till Herrans berg, till Israels
tröst. 30 Och Herren skall låta höra sina härliga röst, att
man må se hans uträckta arm, med vredsamt trug, och
med en förtärande eldslåga, med strålar, med starkt
regn, och med hagel. 31 Ty Assur skall förskräckt varda
för Herrans röst, den honom med ris slår. 32 Ty riset
skall väl drabba och bita igenom, då Herren det öfver
dom förer med trummor och harpor, och allestäds emot
dem strider. 33 Ty gropen är tillredd sedan i går; ja, hon
är ock Konungenom tillredd, djup och vid nog. Så är
boningen derinne, eld och mycken ved. Herrans ande
skall upptända henne såsom en svafvelström.

31 Ve dem som draga neder till Egypten efter hjelp,
och förlåta sig uppå hästar, och trösta uppå
vagnar, att de månge äro, och uppå resenärar, derföre
att de fast starke äro; och hålla sig icke intill den Heliga
i Israel, och fråga intet efter Herranom. 2 Men han
är vis, och låter komma olycko, och vänder icke sin
ord; utan varder sig uppresandes emot de ondas hus,
och emot de ogerningsmäns hjelp. 3 Ty Egypten är
menniska, och icke Gud; och deras hästar äro kött,
och icke ande; och Herren skall uträcka sina hand, så
att hjelparen skall raga, och den som hulpen varder,
han skall falla, och tillhopa, förgås, den ene med den
andra. 4 Ty så säger Herren till mig: Lika som ett
lejon och ett ungt lejon ryter öfver sitt rof, då en hop
med herdar ropa uppå det, så förskräckes det intet
för deras rop, och är intet rädt för det de äro månge;
alltså skall Herren Zebaoth fara ned, till att strida
på Zions berg, och uppå dess hög. 5 Och Herren
Zebaoth skall beskärma Jerusalem, såsom foglar göra
med vingarna; beskydda, hjelpa, derinne vistas, och
undsätta honom. 6 Vänder om, I Israels barn, I som
fast afvikit hafven. 7 Ty på den tiden skall hvar och en
förkasta sina silfvers och gyldene afgudar, hvilka eder
edra händer gjort hafva till synd. 8 Och Assur skall
falla, icke genom mans svärd, och skall förtärd varda,
icke genom menniskosvärd; och skall dock för svärd fly,
och hans unge män skola skattskyldige varda. 9 Och
deras klippa skall för fruktans skull bortdraga, och hans
Förstar skola för baneret flykten gifva, säger Herren,
den i Zion en eld hafver, och en ugn i Jerusalem.

32 Si, en Konung varder regerandes med rättviso;
och Förstarna, varda rådande till att hålla rätten
vid magt; 2 Att hvar man skall vara såsom en den
der för väder bevarad är, och såsom en den der för
skurregn förskyld är; såsom vattubäcker på en torr
plats, såsom skuggan af ett stort berg uti torro lande.
3 Och de seende ögon skola icke låta förblinda sig,
och de tillhörares öron skola grant påmärka. 4 Och
de galne skola lära klokhet, och den stumma tungan
skall färdig varda, och renliga tala. 5 En dåre skall
icke mer varda kallad en Förste, ej heller en giriger en
herre. 6 Ty en dåre talar om dårhet, och hans hjerta
umgår med det ondt är, att han skall åstadkomma
skrymteri, och predika om Herran villfarelse; att han
dermed de hungroga själar utsvälta skall, och förmena
dem törstiga drycken. 7 Ty dens girigas regerande är
icke utan skada; ty han finner listighet till att förderfva
de elända med falskom ordom, då han den fattigas rätt
tala skall. 8 Men Förstar skola hafva Förstliga tankar,
och blifva dervid. 9 Står upp, I stolta qvinnor, hörer
mina röst; I döttrar, som så säkra ären, fatter med
öronen mitt tal. 10 Det är på år och dag till görandes,
så skolen I, som säkra ären, bäfva; ty det varder
ingen vinand, så blifver ock ingen upphemtning. 11
Förskräcker eder, I stolta qvinnor; bäfver, I säkra. Det
skall ske, att I skolen varda afklädda, blottada, gjordada
om länderna. 12 Man skall beklaga om åkrar, ja, om de
lustiga åkrar, och om de fruktamma vinträ. 13 Ty på
mins folks åker skall växa törn och tistel; ja, ock öfver

all glädjehus uti den glada staden. 14 Ty palatsen skola
öfvergifven varda, och det stora mantalet i stadenom
skall förminskas, så att torn och fäste skola blifva
till eviga kulor, och vilddjurom till glädje, hjordom till
bet; 15 Tilldess att öfver oss utgjuten varder Anden af
höjdene. Så skall då öknen varda till en åkermark, och
åkermarken skall för en skog räknad blifva; 16 Och
rätten skall bo i öknene, och rättfärdigheten blifva på
åkermarkene; 17 Och rättfärdighetenes frukt skall vara
frid, och rättfärdighetenes nytta skall vara evig stillhet
och säkerhet; 18 Så att mitt folk skall bo uti fridshusom,
uti trygga boningar, och i skön rolighet. 19 Men hagel
skall vara nedre i skogenom, och staden skall ligga lågt
nedre. 20 Väl eder, som sån allestäds vid vattnet; ty
der mågen I låta oxars och åsnars fötter gå uppå.

33 Men ve dig, du förstörare, menar du, att du icke
skall förstörd varda; och du föraktare, menar du,
att man icke skall förakta, dig? När du hafver fullbordat
din förstöring, skall du ock förstörd varda; när du hafver
fullkomnat din föraktelse, så skall man förakta dig igen.
2 Herre, var oss nådelig; ty efter dig bide vi. Var deras
arm bittida, så ock vår helsa uti bedröfvelsens tid. 3
Låt folken fly för det stora bullret, och Hedningarna
förströdde varda, när du uppreser dig. 4 Då skall man
taga eder upp såsom ett rof; såsom man upptager
gräshoppor, och såsom man borträddar flogmatkar,
då han öfverfaller dem. 5 Herren är upphöjd; ty han
bor i höjdena. Han hafver gjort Zion full med dom
och rättfärdighet. 6 Och i din tid skall vara trohet
och magt; helsa, vishet, klokhet och Herrans fruktan
skola vara hans håfvor. 7 Si! deras bådskap ropa ute;
fridsens Änglar gråta bitterliga (och säga): 8 Stigarna
äro öde, ingen går på vägomen mer; han håller intet
förbund, han förkastar städerna, och aktar folket intet.
9 Landet står jämmerliga och ömkeliga; Libanon står
skamliga förhuggen; Saron är såsom en slät mark, och
Basan och Carmel äro förlagde. 10 Nu vill jag uppstå,
säger Herren; nu vill jag upphöja mig; nu vill jag högt
uppkomma. 11 Med halm gån I hafvande, och strå föden
I; eld skall uppäta eder med edart mod. 12 Ty folken
skola, till kalk uppbrände varda, såsom man afhugget
törne upptänder med eld. 13 Så hörer nu, I som fjerran
åren, hvad jag gjort hafver, och I som när ären, märker
mina starkhet. 14 De syndare i Zion äro förskräckte;
bäfvan är kommen de skrymtare uppå, och säga: Ho är
ibland oss; som vid en förtärande eld bo kan? Ho är
ibland oss, som vid en evig glöd bo kan? 15 Den som
vandrar uti rättfärdighet, och talar det rätt är; den som
orätt hatar och girighet, och drager sina händer ifrå, att
han icke tager mutor; den som stoppar sin öron till,
att han icke hörer blodskulder, och håller sin ögon till,
att han intet argt ser; 16 Han skall bo i höjdene, och
klipporna skola vara hans fäste och beskydd; hans bröd
skall varda honom gifvet; på sitt vatten skall han vara
viss. 17 Din ögon skola få se Konungen i hans härlighet;
du skall se landet förvidgadt; 18 Så att ditt hjerta skall
fast förundra sig, och säga: Hvar äro nu de Skriftlärde?
Hvar äro rådgifvarena? Hvar äro cancellererna? 19
Dertill skall du intet se det starka folket; det folk af djupt
mål, dem man intet förnimma kan, och af outtydeliga
tungo, den man icke förstå kan. 20 Se Zion, vår högtids
stad; din ögon skola få se Jerusalem, en härlig boning;
ett tabernakel, det icke bortfördt varder, hvilkets pålar
skola aldrig upptagne varda, och hvilkets tåg aldrig
skola sönderslitne varda. 21 Ty Herren skall vara der
mägtig när oss, och skola der vara vida vattugrafvar, så
att intet roderskepp kan fara deröfver, ej heller några
galejer dit skeppa. 22 Ty Herren är vår domare, Herren
är vår mästare, Herren är vår Konung; han hjelper oss.
23 Låt dem sätta på tågen, de skola likväl intet hålla.
Alltså skola de ej heller utslå deras fåneko på mastene.
Då skall mycket kosteligit byte utdeladt varda, så att de
halte ock röfva skola; 24 Och ingen inbyggare skall
säga: Jag är svag; (ty) folket, som deruti bor, skall
hafva syndernas förlåtelse.

34 Kommer, I Hedningar, och hörer; I folk, akter uppå;
jorden höre till, och hvad derinne är, verldenes
krets med sin växt. 2 Ty Herren är vred uppå alla
Hedningar; och förtörnad uppå alla deras härar. Han
skall gifva dem tillspillo, och öfverantvarda, dem till
slagning. 3 Deras slagne skola bortkastade varda, att
stanken af deras kroppar skall uppgå, och bergen flyta i
deras blod. 4 Och all himmelens här skall förruttna, och
himmelen skall varda sammanlagd såsom ett bref; och
all hans här skall förfalna, såsom ett löf förfalnar på
vinträ, och såsom ett torrt löf på fikonaträ. 5 Ty mitt
svärd är drucket i himmelen, och si, det skall fara neder
på Edom, och öfver det spillgifna folket till straff. 6
Herrans svärd är fullt med blod, och är fett af fetma,
af lambablod och bockablod, af vädrars njuratalg; ty
Herren håller ett offer i Bozra, och en stor slagtning i
Edoms land. 7 De enhörningar måste ock fara neder
med dem, och stutarna med de gödda oxar; ty deras
land måste drucket varda af blod, och deras jord fet
varda af fetma. 8 Ty det är Herrans hämndadagar, och
ett vedergälloår, till att hämnas Zion. 9 Då skola dess
bäck er varda till tjäro, och dess jord till svafvel; ja, dess
land skall varda till brinnande tjäro; 10 Den hvarken
dag eller natt utslockna skall; utan evinnerliga skall
rök uppgå deraf, och skall öde blifva utan ända, så att
ingen skall gå derigenom i evig tid; 11 Utan rördrommar
och ufvar skola hafva det inne; nattugglor och korpar
skola der bo; ty han skall draga ett snöre deröfver, att
det skall öde varda, och ett murlod, att det skall tomt

blifva; 12 Så att dess herrar skola heta herrar utan land,
och alle dess Förstar få en ända. 13 Och skola törne
växa uti dess palats, nässlor och tistlar uti dess borger;
och skola varda en drakaboning, och bet för strutsar.
14 Då skola der troll och spökelse löpa hvar om annan,
och en gast skall möta den andra; elfvor skola ock
hafva der herberge, och finna der ro. 15 Ufven skall
ock hafva der sitt näste, och värpa der, ligga der, och
utkläcka der, under dess skugga; och glador skola
komma der tillsammans. 16 Söker nu uti Herrans bok,
och läser: Icke ett af dessa stycken skall fela; man skall
ej sakna deraf antingen ett eller annat; ty han är den
der igenom min mun bjuder, och hans Ande är den det
tillhopahemtar. 17 Han kastar lott öfver dem, och hans
hand delar ut måttet ibland dem, att de skola hafva der
arfvedel inne evinnerliga, och blifva deruti utan ända.

35 Men öknen och ödemarken skall lustig varda, och
vildmarken skall glädjas och blomstras, såsom en
lilja. 2 Hon skall blomstras och fröjdas i all lust och
glädje; ty Libanons härlighet är henne gifven, Carmels
och Sarons skönhet. De se Herrans härlighet, vår Guds
majestät. 3 Stärker de trötta händer, och vederqvicker
de magtlösa knä. 4 Säger till de förtviflada hjerta:
Varer vid godt mod, frukter eder intet. Si, edar Gud,
som vedergäller, han kommer till att hämnas, och skall
hjelpa eder. 5 Då skola de blindas ögon upplåtne varda,
och de döfvas öron skola, öppnade varda. 6 Då skola
de halte springa såsom en hjort, och de dumbas tunga
skall lofsjunga; ty vatten skola flyta i öknene hit och dit,
och strömmar i vildmarkene. 7 Och der tillförene hafver
torrt varit, der skola dammar vara, och der vattulöst
hafver varit, der skola rinnande källor vara; der tillförene
ormar legat hafva, der skall gräs, rö och säf stå. 8
Och der, skall vara en stig och väg, hvilken den helige
vägen heta skall, så att ingen oren skall gå deruppå,
och den samme skall vara för dem, att man deruppå
gå skall; så att ock det fåvitske icke behöfva der ville
fara. 9 Der skall intet lejon vara, och intet rifvande djur
träda deruppå, eller der funnet varda; utan man skall
gå der fri och säker. 10 Och Herrans förlöste skola
igenkomma, och komma till Zion med glädje; evig fröjd
skall vara öfver deras hufvud; lust och glädje skola de
få, och värk och suckan måste bortgå.

36 Och det begaf sig, uti fjortonde årena Konungs
Hiskia, drog Konungen af Assyrien, Sanherib,
upp emot alla Juda, fasta städer och vann dem. 2 Och
Konungen af Assyrien sände RabSake, ifrå Lachis till
Jerusalem, till Konung Hiskia, med stora magt, och
han trädde fram till vatturännilen af öfra dammen, på
den vägen vid klädefärgarens åker. 3 Och gingo ut till
honom Eliakim, Hilkia son, hofmästaren, och Sebna
skrifvaren, och Joah, Assaphs son, cancelleren. 4
Och RabSake sade till dem: Säger dock Hiskia: Så
säger den store Konungen, Konungen i Assyrien: Hvad
är det för en tröst, der du förlåter dig uppå? 5 Jag
gissar väl, att du låter dig tycka, att du ännu råd och
kraft hafver till att strida. Uppå hvem förlåter du dig
då, att du äst mig affällig vorden? 6 Förlåter du dig
uppå den sönderbrutna rörstafven Egypten, hvilken,
då man stödjer sig vid honom, går han honom upp i
handena, och genomstinger henne? Alltså gör Pharao,
Konungen uti Egypten, allom dem som förlåta sig uppå
honom. 7 Om du vill säga mig: Vi förlåte oss uppå
Herran vår Gud; är nu icke han den, hvilkens höjder
och altare Hiskia bortkastat hafver, och sagt till Juda
och Jerusalem: För detta altaret skolen I tillbedja? 8
Nu väl, tag det före med minom herra, Konungenom
i Assyrien, jag vill få dig tutusend hästar; låt se, om
du kan när dig åstadkomma de som rida deruppå. 9
Huru vill du då blifva för enom höfvitsman, den en af
mins herras ringesta tjenare är? Och du förlåter dig
uppå Egypten, för vagnars och resenärars skull. 10
Dertill, menar du, att jag utan Herran hit uppdragen
är uti landet, till att förderfva det? Ja, Herren sade till
mig: Drag upp i detta land; och förderfva det. 11 Men
Eliakim, och Sebna, och Joah sade till RabSake: Käre,
tala med dina tjenare på Syrisko; ty vi förstå det väl;
och tala icke på Judisko med oss, för folksens öron,
som på muren är. 12 Då sade RabSake: Menar du,
att min herre hafver sändt mig till din herra, eller till
dig, att tala dessa orden; och icke mycket mer till de
män, som på muren sitta; att de med eder skola äta
sin egen träck, och dricka af sitt eget vatten? 13 Och
RabSake stod, och ropade högt på Judisko, och sade:
Hörer den stora Konungens ord, Konungens i Assyrien.
14 Så säger Konungen: Låter icke Hiskia bedraga eder;
ty han kan intet frälsa eder. 15 Och låter icke Hiskia,
förtrösta eder uppå Herran, att han säger: Herren skall
hjelpa oss, och denne staden skall icke gifven varda uti
Konungens hand af Assyrien. 16 Hörer Hiskia intet: ty
så säger Konungen af Assyrien: Görer mig till vilja, och
går till mig ut, så skolen I hvar och en äta af sitt vinträ,
och af sitt fikonaträ, och dricka af sin brunn; 17 Tilldess
jag kommer, och hemtar eder uti ett land, sådant som
edart land är; ett land, der korn och vin uti är; ett land,
der bröd och vingårdar uti äro. 18 Låter icke Hiskia
bedraga eder, att han säger: Herren skall förlossa oss.
Hafva ock Hedningarnas gudar hvar friat sitt land ifrå
Konungens hand af Assyrien? 19 Hvar äro de gudar i
Hamath och Arphad? Hvar äro de gudar i Sepharvaim?
Hafva de ock friat Samarien utu mine hand? 20 Hvilken
af alla dessa lands gudar hafver hulpit sitt land utu
mine hand, att Herren skulle frälsa Jerusalem för mine
hand? 21 Men de tigde stilla, och svarade honom intet;
ty Konungen hade budit, och sagt: Svarer honom intet.

22 Då kommo Eliakim, Hilkia son, hofmästaren, och
Sebna skrifvaren, och Joah, Assaphs son, cancelleren,
med sönderrifven kläder, och gåfvo honom tillkänna
RabSake ord.

37 Då nu Konung Hiskia detta hörde, ref han sin
kläder sönder, och svepte en säck omkring sig,
och gick in uti Herrans hus; 2 Och sände Eliakim,
hofmästaren, och Sebna skrifvaren, med de äldsta
Presterna, omsvepta med säcker, till Propheten Esaia,
Amos son; 3 Att de skulle säga till honom: Så
säger Hiskia: Detta är en bedröfvelses, straffs och
försmädelses dag, och går såsom när barnen äro
komne till födelsen, och ingen magt är till att föda. 4
O! att dock Herren din Gud ville höra RabSake ord,
hvilken hans herre, Konungen i Assyrien, utsände till
att försmäda lefvandes Gud, och till att förlasta med
sådana ordom, som Herren din Gud hört hafver; och
att du ville upphäfva ena bön för de igenlefda, som
ännu för handene äro. 5 Och Konungens Hiskia tjenare
kommo till Esaia. 6 Men Esaia sade till dem: Så säger
edrom herra: Herren säger alltså: Frukta dig intet för
de ord, som du hört hafver, med hvilkom Konungens
tjenare af Assyrien mig försmädat hafva. 7 Si, jag skall
göra honom ett annat mod, och han skall något få
höra, deraf han skall igen hemfara i sitt land, och jag
skall falla honom med svärd uti hans land. 8 Men då
RabSake igenkom, fann han Konungen af Assyrien
stridandes emot Libna; ty han hade hört, att han var
ifrå Lachis dragen. 9 Förty ett rykte kom ifrå Thirhaka,
de Ethiopers Konung, sägandes: Han är utdragen emot
dig till att strida. Då han nu detta hörde, sände han
båd till Hiskia, och lät säga honom: 10 Säger Hiskia,
Juda Konunge, alltså: Låt icke din Gud bedraga dig,
den du förlåter dig uppå, och säger: Jerusalem skall
icke gifvit varda uti Konungens hand af Assyrien. 11 Si,
du hafver hört, hvad de Konungar af Assyrien allom
landom gjort hafva, och förderfvat dem; och du skulle
friad varda? 12 Hafva ock Hedningarnas gudar undsatt
de land, som mine fäder förderfvat hafva; såsom är
Gosan, Haran, Rezeph, och Edens barn i Thelassar?
13 Hvar är Konungen i Hamath, och Konungen i Arphad,
och Konungen i den stadenom Sepharvaim, Heva
och Iva? 14 Och då Hiskia hade undfått brefvet af
båden, och läsit det, gick han upp till Herrans hus,
och höll det ut för Herranom. 15 Och Hiskia bad till
Herran, och sade: 16 Herre Zebaoth, du Israels Gud,
som öfver Cherubim sitter, du äst allena Gud öfver all
Konungarike på jordene; du hafver gjort himmel och
jord. 17 Herre, nederböj din öron, och hör; Herre, låt
upp din ögon, och se; hör dock all Sanheribs ord, som
han utsändt hafver, till att försmäda lefvandes Gud. 18
Sant är det, Herre, Konungarna i Assyrien hafva öde
gjort all Konungarike med deras land; 19 Och hafva
kastat deras gudar uti eld; ty de voro icke gudar, utan
menniskohänders verk, trä och sten; de äro förgjorde.
20 Men nu, Herre, vår Gud, hjelp oss ifrå hans hand,
på det att all Konungarike på jordene måga förnimma,
att du äst Herre allena. 21 Då sände Esaia, Amos
son, till Hiskia, och lät säga honom: Så säger Herren
Israels Gud, om det du mig bedit hafver om Konung
Sanherib af Assyrien; 22 Så är detta det Herren om
honom säger: Jungfrun, dottren Zion, föraktar dig, och
bespottar dig, och dottren Jerusalem rister hufvudet
efter dig. 23 Hvem hafver du förhädt och försmädt?
Öfver hvem hafver du upphäfvit röstena? Och du hafver
upphäfvit din ögon emot den Heliga i Israel. 24 Genom
dina tjenare hafver du försmädat Herran, och säger:
Genom mina många vagnar är jag uppdragen uppå
bergshöjderna vid Libanons sido, och hafver afhuggit
hans höga cedreträ, med de utkorade furoträ, och är
kommen öfver höjdena, intill ändan på denna skogen
på landena. 25 Jag hafver grafvit och druckit vattnet,
och mitt fotbjelle hafver uttorkat all förvarad vatten. 26
Men hafver du icke hört, att jag i förtiden alltså gjort,
och af ålder så handlat hafver, och gör desslikes så
ännu, att fasto städer förstöras uti stenhopar; 27 Och
deras inbyggare försvagade och förtviflade varda, och
på skam komma, och varda till gräs på markene, och
till grön ört, såsom hö på taken, hvilket borttorkas, förr
än det moget varder? 28 Men jag känner dina boning
väl, ditt uttåg och intåg, och ditt rasande emot mig. 29
Efter du nu rasar emot mig, och ditt högmod är kommet
upp för min öron, skall jag sätta dig en ring i dina näso,
och ett bett i din mun, och skall föra dig den vägen hem
igen, den du kommen äst. 30 Och detta skall vara dig
för ett tecken: Ät i detta året hvad förtrampadt är; uti de
andra årena hvad sjelft växer; uti tredje årena sår och
uppskärer, planterer vingårdar, och äter deras frukt. 31
Ty de frälste af Juda hus, och de öfverblefne, skola
åter rota sig nedantill, och ofvantill bära frukt. 32 Ty utaf
Jerusalem skola ännu utgå de som qvarblefne äro, och
de frälste utaf Zions berg. Detta skall Herrans Zebaoths
nitälskan göra. 33 Derföre säger Herren om Konungen
af Assyrien alltså: Hall skall icke komma in uti denna
staden, och skall ej heller skjuta der en pil in, och icke
en sköld komma der före, och skall han ingen skans
göra deromkring; 34 Utan skall vända den vägen om
igen, som han kommen är, så att han uti denna staden
intet kommer, säger Herren. 35 Ty jag vill beskydda
denna staden, så att jag skall uthjelpa honom för mina
skull, och för min tjenares Davids skull. 36 Då for ut
en Herrans Ängel, och slog uti det Assyriska lägret
hundrade fem och åttatio tusend män; och då de om
morgonen bittida uppstodo, si, då låg der allt fullt med
döda kroppar. 37 Och Konungen af Assyrien, Sanherib,

bröt upp, drog sina färde, och vände om hem igen, och
blef i Nineve. 38 Och det begaf sig, att då han tillbad
uti sins guds Nisrochs huse, slogo honom hans söner
Adrammelech och SarEzer med svärd, och flydde in
uti det landet Ararat; och hans son EsarHaddon vardt
Konung i hans stad.

38 På den tiden vardt Hiskia dödssjuk. Och Propheten
Esaia, Amos son, kom till honom, och sade till
honom: Så säger Herren: Beställ om ditt hus; ty du
måste dö, och icke vid lif blifva. 2 Då vände Hiskia sitt
ansigte till väggena, och bad till Herran; 3 Och sade:
Tänk dock, Herre, huru jag för dig vandrat hafver uti
sanning, med fullkommeligo hjerta, och hafver gjort
hvad dig hafver täckt varit. Och Hiskia gret svårliga. 4
Då kom Herrans ord till Esaia, och sade: 5 Gack bort,
och säg Hiskia: Så säger Herren dins faders Davids
Gud: Jag hafver hört dina bön, och sett dina tårar;
si, jag vill ännu föröka dina dagar femton år; 6 Och
skall fria dig med denna staden utu Konungens hand
af Assyrien; ty jag vill väl beskärma denna staden. 7
Och haf detta för ett tecken af Herranom, att Herren
detta göra skall, som han sagt hafver: 8 Si, jag vill
tillbakadraga skuggan på Ahas säjare; tio streck, de
han öfverlupit hafver; så att solen skall gå tillbaka tio
streck, de hon på säjaren öfverlupit hafver. 9 Detta är
Hiskia skrift, Juda Konungs, då han hade krank varit,
och var helbregda vorden af sine krankhet: 10 Jag
sade: Nu måste jag fara till helvetes portar, förr än jag
det mig förmodde, och tänkte ännu länger lefva. (Sheol
h7585) 11 Jag sade: Nu måste jag icke mer se Herran,
ja, Herran uti de lefvandes lande; nu måste jag icke mer
se menniskor, när dem som deras tid utlefva. 12 Min tid
är borto, och ifrå mig tagen, såsom ens herdas hydda;
och jag skär mitt lif tvärtaf såsom en väfvare; han sliter
mig sönder såsom en klen tråd; du lyktar dagen för
mig, förr än aftonen kommer. 13 Jag tänkte: Måtte jag
dock lefva till morgons; men han sönderbröt mig all min
ben, såsom ett lejon; ty du lyktar dagen för mig, förr än
aftonen kommer. 14 Jag lät såsom en trana och en
svala, och knurlade såsom en dufva; min ögon ville mig
brista. Herre, jag lider nöd, lisa mig. 15 O! huru vill jag (
gladeliga) tala, efter han mig tillsagt hafver, och gör det
ock; derföre vill jag i alla mina lifsdagar tacka för denna
min själs bedröfvelse. 16 Herre, deraf lefver man, och
mins andas lif står alltsammans derutinnan; ty du lätst
mig somna, och gjorde mig lefvande. 17 Si, om tröst
var mig stor ängslan; men du lätst dig vårda om mina
själ ganska hjerteliga, att hon icke förderfvas skulle; ty
du kastade alla mina synder bakom dig. 18 Ty helvetet
lofvar dig intet; så prisar dig icke heller döden, och de
som uti gropena fara, vänta intet efter dina sanning;
(Sheol h7585) 19 Utan allena de, som lefva, lofva dig,
såsom ock jag nu gör. Fadren skall lära barnen dina
sanning. 20 Herre, hjelp mig, så vilje vi sjunga mina
visor, så länge vi lefve, uti Herrans hus. 21 Och Esaia
bad, att man skulle taga ett plåster af fikon, och lägga
uppå hans böld, att han måtte helbregda varda. 22
Men Hiskia sade: Hvilket ett tecken är detta, att jag upp
till Herrans hus gå skall?

39 På den tiden sände MerodachBaladan, Baladans
son, Konungen i Babel, bref och skänker till
Hiskia; ty han hade hört, att han hade varit sjuk, och
var helbregda vorden igen. 2 Då fröjdade sig Hiskia,
och viste dem fataburen, silfver och guld, speceri,
kostelig salvo, och all sin tyghus, och all den skatt, som
han hade. Ingen ting var, som Hiskia dem icke viste, i
sino huse och i sitt våld. 3 Då kom Propheten Esaia
till Konungen Hiskia, och sade till honom: Hvad säga
dessa männerna, och hvadan komma de till dig? Hiskia
sade: De komma fjerranefter till mig, nämliga ifrå Babel.
4 Men han sade: Hvad hafva de sett uti dino huse?
Hiskia sade: Allt det i mino huse är, hafva de sett, och
intet är i mina håfvor, det jag dem icke vist hafver. 5
Och Esaia sade till Hiskia: Hör Herrans Zebaoths ord:
6 Si, den tid kommer, att allt det uti dino huse är, och
hvad dine fäder församlat hafva, intill denna dag, skall
till Babel bortfördt varda, så att intet skall qvart blifva,
säger Herren. 7 Dertill skola de taga din barn, som
af dig komma skola, och du födandes varder, och de
måste vara kamererare i Konungens gård i Babel. 8
Och Hiskia sade till Esaia: Herrans ord är godt, det du
talar; och sade: Vare dock frid och trohet i mina dagar.

40 Tröster, tröstar mitt folk, säger edar Gud; 2 Taler
ljufliga med Jerusalem, och prediker för thy, att
dess tid är fullbordad; ty dess missgerning är förlåten;
ty det hafver fångit dubbelt af Herrans hand för alla sina
synder. 3 Ens Predikares röst är i öknene: Bereder
Herranom väg, görer en jemnan stig på markene vårom
Gudi. 4 Alle dalar skola upphöjde varda, och all berg
och högar skola förnedrade varda, och det ojemnt
är skall jemnas, och det oslätt är skall slätt varda.
5 Ty Herrans härlighet skall uppenbarad varda; och
allt kött skall tillsammans se, att Herrans mun talar.
6 En röst säger: Predika. Och han sade: Hvad skall
jag predika? Allt kött är hö, och all dess godhet är
såsom ett blomster i markene. 7 Höet torkas bort,
blomstret förvissnar; ty Herrans ande blås derin; ja,
folket är höet. 8 Höet torkas bort, blomstret förvissnar;
men vår Guds ord blifver evinnerliga. 9 Zion, du som
predikar, stig upp på ett högt berg; Jerusalem, du som
predikar, häf upp dina röst med magt. Häf upp, och
frukta dig intet; säg Juda städer: Si, der är edar Gud.
10 Ty si, Herren, Herren kommer väldeliga, och hans
arm skall varda rådandes. Si, hans arbete och hans

gerning skall icke varda utan frukt. 11 Han skall föda
sin hjord såsom en herde; han skall församla lamben
i sin famn, och bära dem i sitt sköt, och fordra de
lambdigra. 12 Ho mäter vattnet med handene, och
fattar himmelen med sin spann, och begriper jordena
med tre fingers mått, och väger bergen med en vigt,
och högarna med en våg? 13 Ho undervisar Herrans
Anda; och hvad rådgifvare lärer honom? 14 Hvem
frågar han om råd, den honom förstånd gifver, och
lärer honom rättsens väg, och lärer honom klokhet, och
viser honom förståndsens väg? 15 Si, Hedningarna
äro aktade såsom en droppe den uti ämbaret blifver,
och såsom ett grand det i vågskålene blifver. Si, öarna
äro såsom ett litet stoft. 16 Libanon vore allt för litet
till eld, och dess djur allt för få till bränneoffer. 17 Alle
Hedningar äro intet för honom, och såsom platt intet
aktade. 18 Vid hvem viljen I då likna Gud? Eller hvad
viljen I göra honom för en liknelse? 19 En mästare
gjuter väl ett beläte, och guldsmeden förgyller det, och
gör silfkedjor deruppå. 20 Sammalunda, den ett armt
häfoffer förmår, han utväljer ett trä, som icke förruttnar,
och söker en klok mästare dertill, den ett beläte bereder,
som blifver beståndandes. 21 Veten I intet? Hören I
intet? Är detta icke kungjordt eder tillförene? Hafven I
icke förstått det af jordenes begynnelse? 22 Han sitter
öfver jordenes krets, och de som bo deruppå äro såsom
gräshoppor; den der himmelen uttänjer såsom ett tunnt
skinn, och utsträcker det såsom ett tjäll, der man bor
uti; 23 Den der Förstarna omintetgör, och domarena på
jordene förlägger; 24 Lika som deras slägte hvarken
hade plantering eller säd, eller rot i jordene; så att de
borttorkas, när ett väder blås på dem, och en väderflaga
förer dem bort, såsom agnar. 25 Vid hvem viljen I då
likna mig, den jag lik är? säger den Helige. 26 Upplyfter
edor ögon i höjdena, och ser; ho hafver de ting skapat,
och förer deras här fram efter tal? Den som kallar dem
alla vid namn. Hans förmåga och starka kraft är så stor,
att honom icke ett fela kan. 27 Hvi säger du då, Jacob,
och du, Israel, talar: Min väg är Herranom fördold, och
min rätt går framom min Gud? 28 Vetst du icke? Hafver
du icke hört? Herren, den evige Gud, som jordenes
ändar skapat hafver, varder hvarken trött eller mödd.
Hans förstånd är oransakeligit. 29 Han gifver dem trötta
kraft, och dem magtlösom starkhet nog. 30 De ynglingar
varda trötte, och uppgifvas, och de kanske män falla;
31 Men de som vänta efter Herran, de få en ny kraft, så
att de skola uppfara med vingar såsom örnar; de skola
löpa, och icke uppgifvas; de skola vandra, och icke
trötte varda.

41 Tige öarna för mig, och folken stärke sig, träde
fram, och tale; låt oss gå till rätta med hvarannan.
2 Ho hafver uppväckt den rättfärdiga östanefter? Ho
kallade honom att han gå skulle? Ho gaf Hedningarna
och Konungarna för honom, att han dem öfvermägtig
vardt, och gaf dem för hans svärd, såsom stoft, och
för hans båga, såsom förströdda agnar; 3 Och han
jagade efter dem, och gick det igenom med frid, och
vardt intet trött af vägen? 4 Ho verkar det, och gör det,
och kallar alla menniskor, den ena efter den andra,
allt ifrå begynnelsen? Jag Herren är både den förste
och den siste. 5 Då öarna sågo det, fruktade de sig,
och jordenes ändar förskräckte sig; de nalkades, och
kommo fram. 6 Den ene halp den andra, och sade till
sin nästa: Var tröst. 7 Timbermannen tog guldsmeden
till sig, och gjorde bleckskifvorna släta med hammaren
på städet, och sade: Det vill väl stå. Och de fäste det
med naglar, att det icke skulle stå ostadigt. 8 Men du
Israel, min tjenare, Jacob, den jag utvalt hafver, du
Abrahams mins väns säd; 9 Den jag styrkt hafver allt
ifrå verldenes ända, och hafver kallat dig, ifrå hennes
väldiga, och sade till dig: Du skall vara min tjenare;
ty jag utkorar dig, och bortkastar dig icke; 10 Frukta
dig intet, jag är med dig; vik icke af, ty jag är din Gud.
Jag styrker dig, jag hjelper dig ock, jag håller dig vid
magt, genom mina rättfärdighets högra hand. 11 Si,
alle de som dig hätske äro, skola till spott och skam
varda, och blifva såsom intet, och de män, som med
dig träta, skola förgås; 12 Så att du skall fråga efter
dem, och icke finna dem. De män, som med dig kifva,
skola, varda såsom intet, och de män, som emot dig
strida, skola få en ända; 13 Ty jag är Herren din Gud,
den dina högra hand stärker, och säger till dig: Frukta
dig intet; jag hjelper dig. 14 Så frukta dig nu intet, du
matker Jacob, I fattige hop Israel. Jag hjelper dig, säger
Herren, och din förlossare, den Helige i Israel. 15 Si,
jag hafver gjort dig till en ny skarp tröskovagn, den
taggar hafver, att du skall tröska berg och sönderstöta
dem, och göra högarna såsom stoft. 16 Du skall förströ
dem, att vädret skall föra dem bort, och väderflagor
förskingra dem; men du skall vara glad i Herranom, och
berömma dig af Israels Heliga. 17 De elände och fattige
söka vatten, och der är intet. Deras tunga borttorkas
för törst; men jag Herren vill höra dem. Jag Israels
Gud vill icke öfvergifva dem; 18 Utan jag vill öppna
vattufloder på höjderna, och källor midt på markene.
Jag vill göra öknena till vattusjöar, och torra landet
till vattukällor. 19 Jag vill gifva i öknene cedren, furo,
myrten och oljoträ. Jag vill gifva på markene gran,
bok och buxbom tillhopa; 20 På det man må se och
känna, och förmärka och förstå tillsammans, att Herrans
hand hafver detta gjort, och den Helige i Israel hafver
detta skapat. 21 Så låter edra sak komma fram, säger
Herren. Bärer fram der I uppå stån, säger Konungen i
Jacob. 22 Låt dem träda fram, och förkunna oss hvad
tillkommande är; förkunner oss och propheterer något

framföreåt; låt oss akta deruppå med vår hjerta, och
märka huru det härefter gå skall, eller låter oss dock
höra hvad tillkommande är. 23 Förkunner oss hvad
härefter komma skall, så vilje vi märka, att I ären gudar.
Görer antingen godt eller ondt, så vilje vi derom tala,
och skåda tillsammans. 24 Si, I ären af intet, och edart
verk är ock intet, och den eder utväljer, är en styggelse.
25 Men jag uppväcker en af nordan, och han kommer
östanefter. Han skall predika dem i mitt Namn, och
han skall gå öfver de väldiga, såsom öfver ler, och
skall trampa ler, såsom en krukomakare. 26 Ho kan
något förkunna af begynnelsen, att vi måge begripat;
eller prophetera framföreåt, att vi måge säga: Du talar
rätt? Men här är ingen förkunnare, ingen som något
höra låter, ingen som af eder ett ord höra må. 27 Jag
är den förste, som till Zion säger; Si, der är det, och
gifver Jerusalem Predikare. 28 Men jag skådar dit, men
der är ingen; och ser ibland dem, men der är ingen
rådgifvare. Jag frågar dem, men då svara de intet. 29
Si, det är alltsammans vedermöda, och intet med deras
väsende; deras afgudar äro icke utan ett väder och
fåfängelighet.

42 Si min Tjenare, jag uppehåller honom, och min
utkorade, i hvilkom min själ väl behagar. Jag
hafver gifvit honom min Anda; han skall låta komma rätt
ibland Hedningarna. 2 Han skall icke skria eller ropa,
och hans röst skall man icke höra på gatomen. 3 En
förbråkad rö skall han icke sönderbryta, och en rykande
veka skall han icke utsläcka. Han skall lära hålla rätten
i sanning. 4 Han skall icke vara knorrisk eller grufvelig,
på det han skall sätta rätt på jordene; och öarna skola
vänta efter hans lag. 5 Så säger Herren Gud, som
himmelen skapar och utsträcker, den som jordena gör
med det deruppå växer; den som folkena, som deruppå
är, gifver lif, och anda dem som gå deruppå: 6 Jag
Herren hafver kallat dig i rättfärdighet, och fattat dig vid
handena, och bevarat dig, och hafver gifvit dig till ett
förbund i folkena, Hedningomen till ett ljus; 7 Att du
skall öppna de blindas ögon, och föra fångarna utu
fängelse, och de som sitta i mörkret utu fångahuset. 8
Jag Herren, det är mitt Namn; och jag skall icke gifva
mina äro enom androm, ej heller mitt lof afgudomen. 9
Si, hvad komma skall förkunnar jag framföreåt, och
förkunnar ny ting; förr än det sker, låter jag eder det
höra. 10 Sjunger Herranom en ny viso, hans lof är
intill verldenes ändar; de som i hafvet fara, och hvad
deruti är; öarna, och de som der bo. 11 Roper högt, I
öken och städer deruti, samt med de byar der Kedar
bor; sig fröjde de som bo på klippomen, och rope utaf
bergshöjdene. 12 Låter dem gifva Herranom ärona,
och förkunna hans lof på öarna. 13 Herren varder
utdragandes såsom en rese; han skall uppväcka nit
såsom en krigsman; han skall fröjda sig, och ett gny
göra; han skall sinom fiendom öfverhändig blifva. 14
Jag tiger väl till en tid, och är stilla och håller mig;
men nu vill jag ropa såsom en barnföderska; jag skall
föröda och uppsvälja dem alla. 15 Jag skall föröda
berg och högar, och borttorka allt deras gräs; och skall
göra vattuströmmarna till öar, och uttorka sjöarna. 16
Men de blinda vill jag leda på den vägen, som de
icke veta; Jag vill föra dem på de stigar, som de icke
känna; jag vill sätta mörkret för dem till ett ljus, och
det oslätt är, till jemnhet; detta vill jag göra dem, och
icke öfvergifva dem. 17 Men de som förlåta sig på
afgudar, och säga till gjuten beläte: I ären våre gudar;
de skola tillbakavända, och till skam varda. 18 Hörer, I
döfve, och ser härtill, I blinde, att I mågen se. 19 Ho
är så blind som min tjenare? Och ho är så döf som
mitt bådskap, den jag sänder? Ho är så blind som
den fullkomlige, och så blind såsom Herrans tjenare?
20 Man predikar väl mycket, men de hållat intet; man
säger dem nog, men de vilja icke hörat. 21 Likväl
vill Herren dem godt, för sina rättfärdighets skull, och
att han skall göra sin lag härlig och stor. 22 Det är
ett bedröfvadt och skinnadt folk; de äro allesammans
besnärde uti kulor, och bortgömde i fångahus; de äro
vordne till rof, och ingen hjelpare är; beskinnade, och
ingen är, som säger: Få dem igen. 23 Hvilken är ibland
eder, som aktar härtill; märker, och hörer hvad härefter
kommer. 24 Ho hafver öfvergifvit Jacob till sköfvels,
och Israel röfvarom? Hafver icke Herren gjort det, emot
hvilkom vi syndat hafve? Och de ville icke vandra på
hans vägar, och lydde icke hans lag. 25 Derföre hafver
han utskuddat öfver dem sina vredes grymhet, och en
krigsmagt, och hafver upptändt dem allt omkring; men
de aktade det intet. Han fängde uppå dem, men de
lade det intet uppå hjertat.

43 Och nu, säger Herren, den dig skapat hafver,
Jacob, och den dig gjort hafver, Israel: Frukta dig
intet; ty jag hafver förlossat dig; jag hafver kallat dig vid
ditt namn, du äst min. 2 Ty om du går igenom vatten,
vill jag vara när dig, att strömmarna icke skola dränka
dig; och om du går uti elden, skall du intet bränna dig,
och lågen skall intet bita uppå dig. 3 Ty jag är Herren
din Gud, den Helige i Israel, din Frälsare. Jag hafver
gifvit Egypten, Ethiopien och Seba till försoning i din
stad. 4 Efter du så dyr för min ögon aktad äst, måste
du ock härlig vara, och jag hafver dig kär; derföre gifver
jag menniskor uti din stad, och folk för dina själ. 5 Så
frukta dig nu intet; ty jag är när dig. Jag vill låta komma
dina säd östanefter, och vill församla dig vestanefter;
6 Och skall säga till norr: Gif; och till söder: Förhåll
icke; haf mina söner hit från fjerran, och mina döttrar
ifrå verldenes ända; 7 Alle de som med mino Namne

nämnde äro, nämliga de jag skapat hafver till mina
härlighet, tillredt dem, och gjort dem. 8 Låt framträda det
blinda folket, som dock ögon hafver, och de döfva, som
dock öron hafva. 9 Låt alla Hedningar tillhopakomma,
och folken församla sig; hvilken är ibland dem som
detta förkunna kan, och låta oss höra framföreåt hvad
som ske skall? Låt dem hafva deras vittne fram, och
bevisat, så får man hörat, och säga: Det är sanningen.
10 Men I ären min vittne, säger Herren, och min tjenare,
den jag utvalt hafver; på det I skolen vetat, och tro mig,
och förstått, att jag äret. Förr mig är ingen Gud gjord, så
varder ock ingen efter mig. 11 Jag, Jag är Herren, och
utan mig är ingen Frälsare. 12 Jag hafver förkunnat
det, och hafver desslikes hulpit, och hafver eder det
säga låtit, och ingen främmande gud är ibland eder. I
ären min vittne, säger Herren, så är jag Gud. 13 Och
är jag förr än någor dag var, och ingen är den som
utu mine hand frälsa kan. Jag verkar, ho vill afvända
det? 14 Så säger Herren, edar förlossare, den Helige i
Israel: För edra skull hafver jag till Babel sändt, och
hafver nederslagit alla bommar, och jagat de sörjande
Chaldeer till skepps. 15 Jag är Herren, edar Helige, som
Israel skapat hafver, edar Konung. 16 Så säger Herren,
som en väg gör i hafvet, och en stig i stark vatten; 17
Den der utförer vagn och häst, här och magt, så att de
i enom hop ligga, och intet uppstå; att de utslockna,
såsom en veke utslocknar. 18 Tänker icke uppå det
gamla, och akter icke uppå det förra varit hafver; 19
Ty si, jag vill göra en ny ting; rätt nu skall det uppgå,
att I skolen förnimma, att jag gör en väg i öknene,
och vattuströmmar uti ödemarkene; 20 Att djuret på
markene skall prisa mig, drakar och strutser; ty jag vill
gifva vatten uti öknene, och strömmar uti ödemarkene,
till att gifva mino folke, minom utkoradom dricka. 21
Detta folket hafver jag tillredt mig, det skall förtälja min
pris. 22 Icke att du Jacob hafver kallat mig, eller att du
Israel hafver arbetat om mig; 23 Icke hafver du framburit
mig dins bränneoffers får, eller hedrat mig med ditt
offer. Jag hafver icke haft lust till dina tjenst i spisoffer;
jag hafver ej heller lust af ditt arbete uti rökelse. 24 Mig
hafver du icke köpt calmos för penningar; mig hafver du
icke fyllt med dins offers fetma; ja, mig hafver du arbete
gjort uti dinom syndom, och gjort mig mödo uti dinom
missgerningom. 25 Jag, Jag utstryker din öfverträdelse
för mina skull, och kommer dina synder intet ihåg. 26
Drag mig till minnes; låt oss gå med hvarannan till rätta;
säg, huru du vill rättfärdig varda? 27 Dine fäder hafva
syndat, och dine lärare hafva misshandlat emot mig. 28
Derföre hafver jag ohelgat helgedomens Förstar, och
gifvit Jacob tillspillo, och Israel till försmädelse.

44 Så hör nu, min tjenare Jacob, och Israel, den
jag utkorat hafver. 2 Så säger Herren, den dig
gjort och tillredt hafver, och den dig biståndig är allt
ifrå moderlifvet: Frukta dig intet, min tjenare Jacob,
och du fromme, den jag utkorat hafver. 3 Ty jag vill
utgjuta vatten uppå, den törstiga, och strömmar uppå
den torra; jag vill utgjuta min Anda uppå dina säd, och
min välsignelse uppå dina efterkommande; 4 Att de
växa skola såsom gräs, såsom pilträ vid vattubäcker. 5
Denne skall säga: Jag är Herrans, och den andre varder
nämnd med Jacobs namn; och denne skall tillskrifva
Herranom med sine hand, och skall med Israels namn
nämnd varda. 6 Så säger Herren Israels Konung, och
hans förlossare, Herren Zebaoth: Jag är den förste, och
jag är den siste, och utan mig är ingen Gud. 7 Och ho
är mig lik, den der kallar och förkunnar, och bereder mig
det, jag som folken sätter ifrå verldenes begynnelse?
Låt dem förkunna tecken, och hvad komma skall. 8
Frukter eder intet, och varer icke förskräckte. Hafver
jag icke på den tiden låtit det höra, och förkunnat dig
det? fy I ären min vittne: Är någor Gud utan mig?
Ingen tröst är, jag vet ju ingen. 9 De afgudamakare
äro allesammans fåfängelige, och der de mycket af
hålla är intet nyttigt; de äro deras vittne, och se intet,
märka ock intet; derföre måste de på skam komma. 10
Ho äro de som en gud göra, och gjuta en afgud, den
intet nyttig är? 11 Si, alle deras stallbröder komma på
skam; ty de äro mästare utaf menniskom. Om de alle
tillsammanträdde, så måste de likväl frukta sig, och på
skam komma. 12 Den ene smider jernet med tång,
arbetar det i glödene, och bereder det med hammaren,
och arbetar deruppå med alla sins arms magt; lider ock
hunger, tilldess han icke mer förmår; dricker ock icke
vatten, tilldess han vanmägtas. 13 Den andre timbrar
på trä, och mäter det med snöre, och utmärker det med
krito, och tillhugger det, och afcirklar det, och gör det
till ett mansbeläte, såsom en dägelig menniska, den i
huse bo skulle. 14 Han går ibland trän i skogenom, att
han skall hugga cedreträ, och taga bok och ek; ja, ett
cedreträ, det planteradt, och af regne växt är; 15 Och
doger menniskomen till att bränna; deraf man tager
till att värma sig med, och det man upptänder till att
baka der bröd med; af det samma gör han en gud, och
tillbeder det; han gör en afgud deraf, och faller der på
knä före. 16 Hälftena uppbränner han i eldenom, och
vid den andra hälftena äter han kött; han steker ena
stek, och mättar sig; värmer sig, och säger: Huj, jag är
varm vorden; jag hafver min lust af eldenom. 17 Men
det qvart är gör han till en gud, att det skall vara hans
afgud; der knäfaller han före, och böjer sig före, och
beder, och säger: Frälsa mig, ty du äst min gud. 18 De
veta intet, och förstå intet; ty de äro förblindade, så att
deras ögon se intet, och deras hjerta kunna intet märka.
19 Och de gå icke till sitt hjerta; der är intet förnuft eller
förstånd, att de dock tänka måtte: Jag hafver hälftena

uppbränt i eldenom, och hafver på kolen bröd bakat,
och stekt kött, och ätit, och skulle jag nu det som qvart
är göra till en styggelse? Och skulle jag knäfalla för
enom stock? 20 Det gifver asko, och kjuser hjertat, som
sig dertill böjer, och kan icke fria sina själ; likväl tänker
han icke: Månn icke något bedrägeri vara i mine högra
hand? 21 Tänk deruppå, Jacob och Israel; ty du äst
min tjenare; jag hafver beredt dig, att du skall vara min
tjenare. Israel, förgät mig icke. 22 Jag utstryker dina
missgerningar såsom ett moln, och dina, synder såsom
ena dimbo. Vänd dig till mig; ty jag förlossar dig. 23
Fröjder eder, I himlar; Herren hafver det gjort. Jubilera,
du jord, härnedre; I berg, glädjens med fröjd, skogen
och all trän deruti; ty Herren hafver förlossat Jacob, och
är härlig i Israel. 24 Så säger Herren, din förlossare,
den dig af moderlifvet beredt hafver: Jag är Herren,
som allt gör, den der utsträcker himmelen allena, och
utvidgar jordena utan hjelp; 25 Den de spåmans tecken
omintetgör, och gör de tecknatydare galna; den de visa
tillbakadrifver, och gör deras konst till dårskap. 26 Men
han stadfäster sins tjenares ord, och sins bådskaps
råd fullkomnar; den till Jerusalem säger: Var besutten;
och till Juda städer: Varer byggde; och jag upprättar
deras öde. 27 Jag, som talar till djupet: Försvinn; och till
strömmarna: Förtorkens; 28 Jag, som säger till Cores:
Han är min herde, och skall fullkomna all min vilja, så
att man skall säga till Jerusalem: Var byggd; och till
templet: Var grundadt.

45 Så säger Herren till Cores, sin smorda, den jag vid
hans högra hand fattar, att jag skall underkufva
Hedningarna för honom, och lösa Konungenom svärdet
ifrå; på det att portarna skola öppnade varda för honom,
och dörrarna icke igenlästa blifva; 2 Jag vill gå för dig,
och göra backarna till jemna mark; jag vill sönderslå
de koppardörrar, och sönderbryta de jernbommar; 3
Och skall gifva dig de fördolda rikedomar, och de
bortgömda klenodier, på det att du skall förnimma
att jag, Herren Israels Gud, dig vid ditt namn nämnt
hafver; 4 För Jacob min tjenares skull, och för Israel
mins utkorades skull; ja, jag kallade dig vid ditt namn,
och nämnde dig, då du ännu intet kände mig. 5 Jag
är Herren, och eljest ingen mer; ingen Gud är utan
jag. Jag tillrustade dig, då du ännu intet kände mig;
6 På det man skall förnimma, både ifrån östan och
vestan, att utan mig är intet; jag är Herren, och ingen
mer. 7 Jag, som gör ljuset, och skapar mörkret; jag,
som frid gifver, och skapar det onda; jag är Herren,
som allt detta gör. 8 Dryper, I himlar, ofvanefter, och
skyn regne rättfärdighet; jorden öppne sig, och bäre
salighet, och rättfärdighet växe till med, jag Herren
skapar honom. 9 Ve honom, som träter med sinom
skapare, nämliga krukan med krukomakaren. Månn
leret säga till krukomakaren: Hvad gör du? Du bevisar
icke dina händer på ditt verk. 10 Ve honom, som till
fadren säger: Hvi hafver du aflat mig? och till qvinnona:
Hvi födde du? 11 Så säger Herren, den Helige i Israel,
och hans mästare: Äsker tecken af mig, viser min
barn och mina händers verk till mig. 12 Jag hafver
gjort jordena, och skapat menniskona deruppå; jag är
den, hvilkens händer himmelen utsträckt hafva, och
budit allom hans här. 13 Jag hafver uppväckt honom
uti rättfärdighet, och jag skall göra alla hans vägar
släta; han skall bygga min stad, och låta mina fångar
lösa, icke för penningar eller gåfvor, säger Herren
Zebaoth. 14 Så säger Herren: De Egyptiers handel,
och de Ethiopers förvärfning, och det stora folket i
Seba, skola gifva sig under dig, och vara dine egne;
de skola följa dig, uti fjettrar skola de gå, och skola
nederfalla för dig, och bedja dig; ty när dig är Gud,
och är eljest ingen gud mer. 15 Sannerliga äst du en
fördold Gud, du Israels Gud, Frälsaren. 16 Men de
afgudamakare måste allesammans med skam och hån
bestå, och med hvarannan med blygd afgå. 17 Men
Israel varder förlossad genom Herran evinnerliga; och
skall icke till skam och spott varda någon tid i evighet.
18 Ty så säger Herren, som himmelen skapat hafver,
Gud, som jordena beredt hafver, och hafver gjort henne
och tillredt, och icke så gjort henne, att hon skulle
tom vara; utan hafver tillredt henne, att man skall bo
deruppå. Jag är Herren, och ingen mer. 19 Jag hafver
icke hemliga talat uti något mörkt rum på jordene; jag
hafver icke fåfängt sagt till Jacobs säd: Söker mig; ty
jag är Herren, som om rättfärdighet talar, och förkunnar
det rätt är. 20 Låt församla sig och tillhopa framkomma
Hedningarnas hjeltar, de der intet veta, och bära deras
afgudars stockar, och bedja den gud, som dem intet
hjelpa kan. 21 Förkunner och kommer hit, rådslår
tillsamman. Ho hafver detta låtit säga af ålder, och på
den tiden förkunnat det? Hafver icke jag Herren gjort
det? Och är eljest ingen Gud utan jag; en rätt Gud och
Frälsare, och ingen är utan jag. 22 Vänder eder till
mig, så varden I salige, alle verldenes ändar; ty jag
är Gud, och ingen mer. 23 Jag svär vid mig sjelf, och
ett rättfärdighets ord går utaf min mun, der skall det
blifva vid; nämliga, mig skola, all knä böjas, och alla
tungor svärja; 24 (Och säga:) Uti Herranom hafver jag
rättfärdighet och starkhet. Desse skola ock komma till
honom; men alle de, som honom emotstå, måste till
skam varda. 25 Ty uti Herranom varder all Israels säd
rättfärdigad, och skall berömma sig af honom.

46 Bel lutar fast, Nebo är fallen, deras afgudar äro
vordne djurom och ökom till tunga, att de skola
bära sig trötta af edra bördo. 2 Ja, de falla, och luta
allesamman, och kunna icke bortbära bördona; utan

deras själ måste gå i fängelse. 3 Hörer mig, I af Jacobs
hus, och alle återlefde af Israels hus; I som i lifve
bärens, och i qvede liggen. 4 Ja, jag skall bära eder
intill åldren, och intilldess I grå varden; jag skall görat;
jag skall upplyfta, och bära, och hjelpa. 5 Vid hvem
viljen I likna mig, och vid hvem mäten I mig, den jag
lik skulle vara? 6 De slå guld utu säcken, och väga
ut silfver med vigt, och leja guldsmeden, att han gör
der en gud af, för hvilkom de knäfalla och tillbedja. 7
De taga honom uppå axlarna, och bära honom, och
sätta honom på sitt rum; der står han, och kommer
intet utaf sitt rum; ropar någor till honom, då svarar han
intet, och hjelper honom intet af hans nöd. 8 På sådant
tänker dock, och varer faste; I öfverträdare, går till edart
hjerta. 9 Tänker uppå det i förtiden af ålder varit hafver;
ty jag är Gud, och ingen mer, i en Gud hvilkens like
ingenstäds är; 10 Jag, som förkunnar tillförene, hvad
härefter komma skall, och tillförene förrän det sker, och
säger: Mitt råd blifver ståndandes, och jag gör allt det
mig täckes. 11 Jag kallar en fogel östanefter, och en
man som min anslag fullkomnar af fjerran land. Hvad
jag säger, det låter jag ske; hvad jag tänker, det gör jag
ock. 12 Hörer mig, I stolthjertade, I som långt ären ifrå
rättfärdighetene. 13 Jag hafver låtit mina rättfärdighet
när komma; hon är icke långt borto, och min salighet
dröjer icke; ty jag vill gifva salighet I Zion, och mina
härlighet i Israel.

47 Stig neder, jungfru, du dotter Babel; sätt dig i
stoftet, sätt dig uppå jordena; ty de Chaldeers
dotter hafver ingen stol mer; man skall icke mer kalla
dig den sköna och lustiga. 2 Tag qvarnena, och mal
mjöl; lös upp dina lockar, drag af skorna, blotta benen,
vad öfver flodena; 3 Att din skam skall upptäckt, och
din blygd sedd varda. Jag skall hämnas, och ingen
menniska skall bedja mig det af. 4 (Detta gör) vår
förlossare, den der heter Herren Zebaoth, den Helige i
Israel. 5 Sätt dig uti det stilla; gack in uti mörkret, du
Chaldeers dotter; ty du skall icke mer heta fru öfver
Konungarike. 6 Ty då jag på mitt folk vred var, och
ohelgade min arfvedel, öfvergaf jag dem uti dina hand;
men du beviste dem ingen barmhertighet, och öfver de
gamla, gjorde du oket alltför svårt; 7 Och tänkte: Jag är
en Drottning evinnerliga; du hafver härtilldags ännu icke
fattat det i hjertat, eller tänkt deruppå, huru det skulle
gå med dem i framtiden. 8 Så hör nu detta, du som i
vällust lefver, och så säker sitter, och säger i ditt hjerta:
Jag äret, och ingen mer; jag blifver icke enka, eller
ofruktsam. 9 Båda, dessa stycken skola dig hasteliga
öfvergå på en dag, att du en barnlös och enka blifva
skall; ja, fullkommeliga skola de öfver dig komma, för
dina många trollkarlars skull, och för dina besvärjares
skull, af hvilkom en stor hop när dig är. 10 Ty du hafver
förlåtit dig uppå dins ondsko, då du tänkte: Man ser
mig intet. Din vishet och konst hafver förstört dig, att du
säger i ditt hjerta: Jag äret, och ingen mer. 11 Derföre
skall en olycka komma öfver dig, så att du icke skall
veta, när hon kommer; och ett ofall skall falla uppå dig,
det du icke skall försona kunna; ty med hast skall ett
skörl komma öfver dig, det du icke förser. 12 Så gack
nu fram med dina besvärjare, och med dina många
trollkarlar, ibland hvilka du dig ifrå din ungdom bemödt
hafver; om du kunde behjelpa dig, om du kunde stärka
dig. 13 Ty du äst trött för dina många anslags skull;
gånge fram och hjelpe dig de mästare i himmelens
lopp, och de stjernokikare, som efter månader räkna,
hvad öfver dig komma skall. 14 Si, de äro såsom strå,
hvilket elden uppbränner; de kunna icke fria deras lif för
låganom; ty ingen glöd skall blifva, der man må värma
sig vid, eller eld, der man vid sitta kan. 15 Alltså äro de,
under hvilka du dig bemödt hafver, dine köpmän af din
ungdom; hvar och en varder gångandes sin gång hit
och dit, och du hafver ingen hjelpare.

48 Hörer detta, I af Jacobs hus, I som nämnens af
Israel! namn, och af Juda vatten flutne ären; som
svärjen vid Herrans Namn, och ihågkommen Israels
Gud, dock icke i sanningene eller rättfärdighetene. 2 Ty
de nämna sig af dem heliga stadenom, och trösta uppå
Israels Gud; som kallas Herren Zebaoth. 3 Jag hafver
tillförene förkunnat detta tillkommande; utaf minom mun
är det gånget, och jag hafver låtit säga det; och gör det
också med hast, att det kommer. 4 Ty jag vet, att du äst
hård, och ditt halsband är en jernsena, och ditt änne är
af koppar. 5 Jag hafver förkunnat dig det tillförene, och
hafver låtit säga dig det, förr än det kom; på det att du
icke skulle säga: Min afgud gör det, och mitt beläte,
och min afgud hafver det befallt. 6 Allt detta hörde
och såg du, och hafver dock icke förkunnat det; ty jag
hafver tillförene låtit säga dig ny och fördold ting, de du
icke visste. 7 Men nu är det skapadt, och icke på den
tiden, och du hafver icke hört deraf en dag tillförene; på
det du icke skulle säga: Si, det visste jag väl. 8 Ty du
hörde det intet, och visste det ock intet, och ditt öra
var på den tiden icke öppnadt; men jag visste väl, att
du skulle föraktat, och äst en öfverträdare kallad allt
ifrå moderlifvet. 9 Derföre är jag för mitt Namns skull
långmodig, och för min pris skull vill jag, dig till nytto,
hålla tillbaka, att du icke skall utrotad varda. 10 Si, jag
vill beprröfva dig, men icke såsom silfver; utan jag vill
göra dig utkoradan uti bedröfvelsens ugn. 11 För mina
skull, ja, för mina skull vill jag görat; på det jag icke
skall försmädad varda; ty jag vill icke gifva mina äro
enom androm. 12 Hör mig, Jacob, och du Israel, min
kallade: Jag äret; jag är den förste, jag är den siste. 13
Min hand hafver grundat jordena, och min högra hand

hafver omspannat himmelen; hvad jag kallar, det står
straxt redo. 14 Församler eder alle, och hörer: Hvilken
är ibland dessa, som detta förkunna kan? Herren älskar
honom; derföre skall han bevisa sin vilja på Babel, och
sin arm på de Chaldeer. 15 Tag, ja, Jag hafver sagt det,
jag hafver kallat honom; jag vill ock låta honom komma,
och hans väg skall honom lyckas. 16 Går hit till mig,
och hörer detta: Jag hafver tillförene icke hemliga talat;
ifrå den tiden, då det taladt vardt, är jag der. Och nu
sänder mig Herren Herren, och hans Ande. 17 Så säger
Herren, din förlossare, den Helige i Israel: Jag är Herren
din Gud, den dig lärer hvad nyttigt är, och leder dig på
den vägen, som du går. 18 O! att du ville akta uppå,
min bud; så skulle din frid vara såsom en vattuström,
och din rättfärdighet såsom hafsens våg; 19 Och din
säd skulle varda såsom sand, och dins lifs frukt såsom
hans små stenar; hvilkens namn icke skulle utrotadt
varda, eller utstruket för mig. 20 Går ut af Babel, flyr
ifrå de Chaldeer med glada röst; förkunner, och låter
det höra, förer det ut allt intill verldenes ända; säger:
Herren hafver förlossat sin tjenare Jacob. 21 De hade
ingen törst, då han ledde dem i öknene; han lät dem
flyta vatten ut af bergklippone, han klöf bergklippona,
och der rann ut vatten. 22 Men de ogudaktige, säger
Herren, hafva ingen frid.

49 Hörer mig, I öar, och I folk, som fjerran ären,
gifver akt häruppå: Herren hafver kallat mig af
moderlifvet; han hafver tänkt uppå mitt namn, medan
jag ännu i moderlifvet var; 2 Och hafver gjort min mun
såsom ett skarpt svärd; han hafver öfverskylt mig med
sine hands skugga; han hafver gjort mig till en blankan
pil, och stungit mig uti sitt koger; 3 Och säger till mig:
Du äst min tjenare, Israel, genom hvilken jag vill prisad
varda. 4 Men jag tänkte: Jag arbetade fåfängt, jag
hafver fåfängt och onytteliga förtärt mina kraft häruppå;
ändock min sak är Herrans, och mitt ämbete hörer
minom Gud till. 5 Och nu, säger Herren, som mig af
moderlifvet till sin tjenare beredt hafver, af jag skulle
omvända Jacob till honom, på det Israel icke skulle
blifva borto; derföre är jag härlig för Herranom, och
min Gud är min starkhet; 6 Och säger: Det är en ringa
ting, att du äst min tjenare, till att upprätta Jacobs
slägter, och igenföra det förskingrada i Israel; utan jag
hafver ock gjort dig till Hedningarnas ljus, att du skall
vara min salighet intill verldenes ända. 7 Så säger
Herren Israels förlossare, hans Helige, till de föraktada
själar, till det folk der man styggelse vid hafver, till den
tjenaren som under tyranner är: Konungar skola se och
uppstå, och Förstar skola tillbedja för Herrans skull,
som trofast är; för den Heligas skull i Israel, den dig
utkorat hafver. 8 Detta säger Herren: Jag hafver bönhört
dig i behagelig tid, och hafver hulpit dig på salighetenes
dag, och hafver bevarat dig, och satt dig till ett förbund
i folkena, att du skall upprätta landet, och intaga de
förderfvada arf; 9 Till att säga till de fångar: Går ut; och
till dem i mörkret: Kommer fram; att de skola föda sig
på vägarna, och hafva deras födo på alla högar. 10 De
skola hvarken hungra eller törsta; dem skall ingen hette
eller solen stinga; ty deras förbarmare skall föra dem,
och leda dem till vattukällor. 11 Jag skall göra all mina
berg till vägar, och mine stigar skola trampade varda.
12 Si, desse skola komma fjerranefter, och si, de andre
ifrån nordan, och desse ifrån hafvet, och de andre ifrån
Sinims land. 13 Fröjder eder, I himlar, gläd dig, du jord,
lofsäger, I berg, med fröjd; ty Herren hafver hugsvalat
sitt folk, och förbarmat sig öfver sina elända. 14 Men
Zion säger: Herren hafver öfvergifvit mig, Herren hafver
förgätit mig. 15 Månn ock en qvinna kunna förgäta sitt
barn, så att hon icke förbarmar sig öfver sins lifs son?
Och om hon än förgäten, så vill jag dock icke förgäta
dig. 16 Si, uppå händerna hafver jag upptecknat dig.
Dina murar äro alltid för mig, 17 Dine uppbyggare skola
skynda sig; men dine nederbrytare och förstörare skola
draga sig derifrå. 18 Lyft din ögon upp allt omkring
och se: Alle desse komma församlade till dig; så sant
som jag lefver, säger Herren, du skall med allo desso,
såsom med en skrud, utiklädd varda, och skall dermed
omsvepa dig som en brud. 19 Ty ditt förödda, förstörda
och förderfvade land skall då varda dig allt för trångt till
att bo uti, när dine förderfvare långt ifrå dig komma;
20 Så att dins ofruktsamhets barn skola ännu säga
för din öron: Rummet är mig för trångt; sitt åt dig, att
jag må bo när dig. 21 Men du skall säga i ditt hjerta:
Ho hafver mig dessa födt? Jag är ofruktsam, ensam,
fördrifven och utskjuten; ho hafver mig dessa uppfödt?
Si, jag var ensam öfvergifven; hvar voro då desse? 22
Så säger Herren Herren: Si, jag vill upplyfta min hand
till Hedningarna, och uppresa mitt baner till folken, så
skola de bära dina söner fram på armarna, och draga
dina döttrar på axlarna. 23 Och Konungar skola vara
dine skaffare, och deras Förstinnor dina ammor. De
skola för dig nederfalla till jordena på ansigtet, och
sleka dina fötters stoft. Då skall du förnimma, att jag är
Herren, på hvilkom ingen till skam varder, som hoppas
uppå mig. 24 Kan man ock taga enom kämpa hans rof
bort, eller kan man lösgöra ens rättfärdigs fångar? 25
Ty så säger Herren: Nu skola de fångar kämpanom
borttagne varda, och dess starkas rof löst varda, och
jag skall träta med dina trätare, och hjelpa dina barn.
26 Och jag skall spisa dina plågare med deras eget kött,
och de skola druckne varda af sitt eget blod, såsom af
sött vin; och allt kött skall förnimma, att jag är Herren
din Frälsare, och din förlossare, den mägtige i Jacob.

50 Så säger Herren: Hvar är edors moders skiljobref,
med hvilko jag eder öfvergifvit hafver? Eller ho är
min ockrare, dem jag eder sålt hafver? Si, I ären för
edra synders skull sålde, och edor moder är, för edor
öfverträdelses skull, öfvergifven. **2** Hvi kom jag, och
der var ingen? Jag ropade, och ingen svarade. Är min
hand nu så kort vorden, att hon intet förlossa kan, eller
är med mig ingen kraft till att frälsa? Si, med mitt straff
gör jag hafvet torrt, och gör vattuströmmarna såsom en
öken, så att deras fiskar illa lukta för vattunöds skull,
och blifva döde af törst. **3** Jag kläder himmelen med
mörker, och gör hans öfvertäckelse såsom en säck. **4**
Herren Herren hafver gifvit mig en lärd tungo, att jag
vet tala med dem trötta i rättom tid; han väcker mig
hvar morgon; han väcker mig örat, att jag hörer såsom
en lärjunge. **5** Herren Herren hafver öppnat mig örat,
och jag är icke ohörsam, och går icke tillbaka. **6** Jag
höll min rygg till dem som mig slogo, och min kindben
dem som mig ryckte; mitt ansigte vände jag icke bort
för försmädelse och spott. **7** Ty Herren Herren hjelper
mig, derföre kommer jag icke på skam; derföre hafver
jag hållit mitt ansigte fram såsom en flintosten; ty jag
vet, att jag icke på skam kommer. **8** Den är när, som
mig rättfärdigar. Ho vill träta med mig? Låt oss tillhopa
gå; ho är den som rätt hafver emot mig? Han komme
hit till mig. **9** Si, Herren Herren hjelper mig. Ho är den
mig fördöma vill? Si, de skola allesammans föråldras,
såsom ett kläde; mal skall uppäta dem. **10** Ho är den
ibland eder, som fruktar Herran, den hans tjenares röst
lyder? Den i mörkret vandrar, och honom skin intet; han
hoppes uppå Herrans Namn, och förlåte sig uppå sin
Gud. **11** Si, I alle, som upptänden en eld, väpnade med
låga, vandrer uti edars elds ljus, och i låganom, som I
upptändt hafven; detta vederfars eder af mine hand; uti
värk skolen I ligga.

51 Hörer mig, I som efter rättfärdighet faren, I
som Herran söken; ser uppå klippona, dädan
I afhuggne ären, och uppå brunnsgropena, dädan I
utgrafne ären. **2** Ser uppå Abraham, edar fader, och
Sara, den eder födt hafver; ty jag kallade honom, då han
ännu ensam var, och välsignade honom, och förmerade
honom. **3** Ty Herren hugsvalar Zion, han tröster all dess
öde, och gör dess öde såsom lustgårdar, och dess
hedmark såsom en Herrans örtegård; glädje och fröjd
skall man finna derinne, tack och lofsång. **4** Gifver akt
uppå mig, mitt folk, och hörer mig, min allmoge; ty af
mig skall utgå en lag, och min rätt vill jag sätta folkom
till ljus. **5** Ty min rättfärdighet är när; min salighet drager
ut, och mina armar skola döma folken; öarna förbida
mig, och vakta uppå min arm. **6** Lyfter edor ögon upp till
himmelen, och skåder neder uppå jordena; ty himmelen
skall förgås såsom en rök, och jorden föråldras såsom
ett kläde, och de som bo deruppå skola dö bort, såsom
detta; men min salighet blifver evinnerliga, och min
rättfärdighet skall icke återvända. **7** Hörer mig, I som
känen rättfärdighetena, du folk i hvilkets hjerta min
lag är; frukter eder intet, när menniskorna försmäda
eder, och gifver eder icke, när de förhäda eder. **8** Ty
mal skall uppäta dem såsom ett kläde, och matkar
skola äta dem såsom ull; men min rättfärdighet blifver
evinnerliga, och min salighet förutan ända. **9** Upp,
upp, kläd dig i starkhet, du Herrans arm; upp, såsom i
förtiden af ålder. Äst icke du den som de högmodiga
slagit, och drakan sargat hafver? **10** Äst icke du den
som uttorkade hafvet, det djupa vattnet; den som gjorde
hafsbottnen till en väg, så att de förlossade gingo
derigenom? **11** Alltså; skola Herrans förlossade vända
om, och komma till Zion med fröjd, och evig glädje
skall vara på deras hufvud; glädje och fröjd skall fatta
dem, sorg och suckan skall ifrå dem fly. **12** Jag, Jag
är edar tröstare. Ho äst du då, att du fruktar dig för
menniskor, de dock dö, och för menniskobarn, hvilke
såsom hö förtärde varda; **13** Och förgäter Herran,
den dig gjort hafver, den der himmelen utsträcker, och
jordena grundar? Men du fruktar dig alltid hela dagen
för plågarens grymhet, då han tager till att förderfva.
Hvar blef plågarens grymhet, **14** Då han måste hasta
sig och löpa omkring, att han skulle lös gifva, och de
icke döde blefvo i förderfvelsen, ej heller någon brist
på bröd hade? **15** Ty jag är Herren din Gud, den der
hafvet rörer, så att dess böljor fräsa. Hans Namn heter
Herren Zebaoth. **16** Jag sätter min ord uti din mun, och
öfvertäcker dig under mina händers skugga, på det
jag skall plantera himmelen och grunda jordena, och
säga till Zion: Du äst mitt folk. **17** Vaka upp, vaka, upp,
statt upp, Jerusalem, du som af Herrans hand hans
grymhets kalk druckit hafver; dräggen af dvalakalken
hafver du utdruckit, och uppslekt dropparna. **18** Det var
ingen af all de barn, som hon födt hade, som henne
ledde; ingen af all de barn, de hon uppfödt hade, som
henne vid handena tog. **19** Desse tu stycke äro dig
påkomne; ho ömkade sig öfver dig? Förstöring, skade,
hunger och svärd var der; ho skulle hugsvala dig? **20**
Din barn voro försmäktade, de lågo på alla gator, såsom
en besnärd skogsoxe; fulle med vrede af Herranom,
och med straff af dinom Gud. **21** Derföre hör detta,
du elända, och druckna utan vin. **22** Så säger den
som råder öfver dig, Herren, och din Gud, den sitt folk
hämnas: Si, jag tager den dvalakalken utu dine hand,
samt med dräggene af mine vredes kalk, du skall icke
mer dricka honom; **23** Utan jag skall få honom dina
plågare i handena, de som till dina själ sade: Bocka dig,
att vi måge gå öfver dig, och lägg din rygg på jordena,
och som ena gato, att man må löpa deröfver.

52 Statt upp, statt upp, Zion, ikläd dig dina starkhet;
pryd dig härliga, du helige stad Jerusalem; ty
härefter skall ingen oomskoren eller oren regera i dig.
2 Statt upp utu stoftet, statt upp, du fångna Jerusalem;
gör dig lös af din halsband, du fångna dotter Zion. **3**
Ty alltså säger Herren: I ären sålde för intet; I skolen
ock utan penningar löste varda. **4** Ty så säger Herren
Herren: Mitt folk drog i förstone neder uti Egypten, på
det de skulle vara der gäster; och Assur hafver gjort
dem öfvervåld utan sak. **5** Men huru skall man här bära
sig åt med? säger Herren. Mitt folk varder förgäfves
förfördt. De som råda öfver dem, komma dem till att
gråta, säger Herren; och mitt Namn varder alltid dag
ifrån dag försmädadt. **6** Derföre skall mitt folk känna
mitt Namn på den tiden; ty si, jag vill sjelf tala. **7** O!
huru ljuflige äro på bergomen bådbärarenas fötter, de
som frid förkunna; predika godt, förkunna salighetena;
de som säga till Zion: Din Gud är Konung. **8** Dine
vaktare ropa högt med deras röst, och fröjdas tillhopa;
ty man skall se med ögonen, när Herren omvänder
Zion. **9** Fröjde och glädje sig tillsammans Jerusalems
öde; ty Herren hafver tröstat sitt folk, och förlossat
Jerusalem. **10** Herren hafver uppenbarat sin helga arm
för alla Hedningars ögon, så att alle verldenes ändar
skola se vår Guds salighet. **11** Viker, viker, drager ut
dädan, och kommer vid intet orent; går ut ifrå dem,
rener eder, I som Herrans tyg bären. **12** Ty I skolen icke
draga ut med hast, eller vandra med flykt; ty Herren
skall draga för eder, och Israels Gud skall församla
eder. **13** Si, min tjenare skall visliga regera, och skall
upphöjd och ganska högt uppsatt varda. **14** Så att
månge skola förarga sig öfver dig, efter hans skapnad
är ledare än andra menniskors, och hans anseende än
menniskors barnas. **15** Men alltså skall han bestänka
många Hedningar, att ock Konungar skola hålla sin
mun för honom; ty dem som intet deraf förkunnadt är,
de skola se det med lust, och de som intet deraf hört
hafva, de skola besinnat.

53 Men ho tror vår predikan, och hvem varder
Herrans arm uppenbarad? **2** Ty han rinner upp
för honom såsom en vidja, och såsom en rot utu torro
jord; han hafver ingen skapnad eller dägelighet. Vi
såge honom; men der var ingen den skapnad, som
oss kunde behaga. **3** Han var den aldraföraktadaste
och vanvördaste, full med värk och krankhet; han var
så föraktad, att man gömde bort ansigtet för honom;
derföre aktade vi honom intet. **4** Sannerliga han bar
våra krankhet, och lade uppå sig vår sveda; men vi
hölle honom för den som plågad och af Gudi slagen och
pinter var. **5** Men han är sargad för våra missgerningars
skull, och slagen för våra synders skull; näpsten ligger
uppå honom, på det att vi skulle frid hafva, och genom
hans sår äre vi helade. **6** Vi ginge alle uti villfarelse,
såsom får; hvar och en såg uppå sin väg; men Herren
kastade allas våra synder uppå honom. **7** Då han näpst
och plågad vardt, lät han icke upp sin mun; såsom ett
lamb, det till slagtning ledes, och såsom ett får, det stilla
tiger för sinom klippare, och låter icke upp sin mun. **8**
Men han är tagen utur ångest och dom. Ho kan uttala
hans lifslängd? Ty han är bortryckt utaf de lefvandes
land, då han för mins folks missgerningar plågad var. **9**
Och han är begrafven såsom de ogudaktige, och döder
såsom en rik; ändock han ingom orätt gjort hade, ej
heller något svek uti hans mun var. **10** Men Herren
ville alltså slå honom med krankhet. När han sitt lif till
skuldoffer gifvit hafver, så skall han få säd, och länge
lefva, och Herrans uppsåt skall uti hans hand framgång
hafva. **11** Derföre, att hans själ arbetat hafver, skall
han få se sina lust, och nog hafva, och genom sin
kunskap skall han, min tjenare, den rättfärdige, många
rättfärdiga göra; ty han bär deras synder. **12** Derföre
vill jag gifva honom ganska mycket till byte, och han
skall hafva de starka till rof; derföre att han gifvit sitt lif i
döden, och vardt ogerningsmannom lik räknad, och
mångas synder bar, och bad för öfverträdarena.

54 Fröjda dig, du ofruktsamma, du som intet föder;
gläd dig med fröjd och berömmelse, du som intet
hafvandes är; ty den ensamma hafver flera barn än den
som man hafver, säger Herren. **2** Förvidga din pauluns
rum, och utsträck tapeten åt din tjäll; spar icke, förläng
din tåg, och befäst dina pålar. **3** Ty du skall brista ut på
högra sidon och den venstra, och din säd skall ärfa
Hedningarna, och bo uti de förödda städer. **4** Frukta dig
intet; ty du skall icke till skam varda. Var icke blödig; ty
du skall icke varda till blygd, utan du skall förgäta dins
jungfrudoms blygd, och din enkodoms neso icke mer
ihågkomma. **5** Ty den dig gjort hafver, han är din man;
Herren Zebaoth är hans Namn; och din förlossare, den
Helige i Israel, den alla verldenes Gud kallad varder. **6**
Ty Herren hafver låtit dig vara uti det ryktet, att du äst
såsom en öfvergifven och af hjertat bedröfvad qvinna,
och såsom en ung hustru, den bortdrifven är, säger din
Gud. **7** Jag hafver uti ett litet ögnablick öfvergifvit dig;
men med stor barmhertighet vill jag församla dig. **8**
Jag hafver, uti vredenes ögnablick, som snarast gömt
bort mitt ansigte för dig; men med eviga nåd vill jag
förbarma mig öfver dig, säger Herren, din förlossare.
9 Ty detta skall vara mig såsom Noahs flod; då jag
svor, att Noahs flod icke mer skulle gå öfver jordena;
alltså hafver jag svorit, att jag icke skall vredgas öfver
dig, eller näpsa dig. **10** Ty bergen skola väl vika, och
högarna falla; men min nåd skall icke vika ifrå dig, och
mins frids förbund skall icke förfalla, säger Herren, din
förbarmare. **11** Du elända, öfver hvilka alle väder gå,

och du tröstlösa, si, jag vill lägga dina stenar såsom en
prydning, och lägga din grundval med saphirer; 12 Och
din fenster göra af christall, och dina portar af rubiner,
och alla dina gränsor af utkorada stenar; 13 Och all din
barn lärd af Herranom, och stor frid dinom barnom. 14
Du skall genom rättfärdighet beredd varda; du skall
vara långt ifrån öfvervåld och orätt, så att du icke skall
torfva frukta dig derföre; och ifrå förskräckelse, ty det
skall icke nalkas dig. 15 Si, ho vill församla sig emot
dig, och öfverfalla dig, då de församla sig utan mig?
16 Si, jag gör det, att smeden, som uppblås kolen i
elden, han gör der ett tyg af, till sitt verk; ty jag gör ock,
att förderfvaren förgås. 17 Ty hvart och ett tyg, som
emot dig tillredt varder, thy skall icke väl gå; och hvar
och en tunga, som sig uppsätter emot dig, den skall
du fördöma i dome. Detta är Herrans tjenares arf, och
deras rättfärdighet af mig, säger Herren.

55 Nu väl, alle I, som törstige ären, kommer hit
till vatten; och I som icke penningar hafven,
kommer hit, köper och äter; kommer hit, och köper
utan penningar och för intet, både vin och mjölk. 2
Hvi läggen I ut penningar, der intet bröd är; och edart
arbete, deraf I intet mätte varden? Hörer mig, och äter
det godt är, så skall edor själ fet varda, i vällust. 3
Böjer edor öron hit, och kommer till mig; hörer, så
får edor själ lefva; ty jag vill göra med eder ett evigt
förbund, nämliga Davids vissa nåder. 4 Si, jag hafver
satt honom till ett vittne i folkena, till en Första och
lärare för folken. 5 Si, du skall kalla Hedningar, de
du intet känner; och Hedningar, som intet känna dig,
skola löpa till dig, för Herrans dins Guds skull, dens
Heligas i Israel, den dig prisar. 6 Söker Herran, medan
man kan finna honom; åkaller honom, medan han när
är, 7 Den ogudaktige öfvergifve sin väg, och syndaren
sina tankar; och omvände sig till Herran, så förbarmar
han sig öfver honom; och till vår Gud, ty när honom
är mycken förlåtelse. 8 Ty mine tankar äro icke edre
tankar, och edre vägar äro icke mine vägar, säger
Herren; 9 Utan så mycket himmelen är högre än jorden,
så äro ock mine vägar högre än edre vägar, och mine
tankar är edre tankar. 10 Ty lika som regnet och snön
faller af himmelen, och kommer icke åter dit igen, utan
fuktar jordena, och gör henne fruktsamma och bärande,
så att hon gifver säd till att så, och bröd till att äta; 11
Alltså skall ock ordet vara, som utaf minom mun går.
Det skall icke återkomma till mig fåfängt; utan göra
det mig täckes, och det skall framgång hafva uti thy
jag utsänder det. 12 Ty I skolen utgå i glädje, och i
frid ledsagade varda; berg och högar skola fröjdas för
eder med glädje, och all trä på markene klappa med
händerna; 13 Furu skall uppväxa för törne, och myrten
för törnebuskar; och Herranom skall vara ett Namn och
ett evigt tecken, det icke skall utrotadt varda.

56 Så säger Herren: Håller rätt, och görer
rättfärdighet; ty min salighet är när, att hon
kommer, och min rättfärdighet, att hon uppenbar varder.
2 Väl är de mennisko, som detta gör, och menniskos
barne, som det fast håller; så att hon håller Sabbathen,
och icke ohelgar honom, och håller sina hand, att
hon intet argt gör. 3 Och den främmande, som sig
till Herran gifvit hafver, skall icke säga: Herren varder
mig afskiljandes ifrå sitt folk; och den snöpte skall icke
säga: Si jag är ett torrt trä. 4 Ty så säger Herren till de
snöpta, som hålla mina Sabbather, och utvälja det mig
behagar, och fatta mitt förbund fast: 5 Dem skall jag
gifva ett rum i mitt hus, och i mina murar, och ett bättre
namn än sönom och döttrom; ett evigt namn skall jag
gifva dem, det icke förgås skall. 6 Och de främmandes
barn, som sig till Herran gifvit hafva, att de skola honom
tjena och älska Herrans Namn, på det de skola vara
hans tjenare, hvar och en som Sabbathen håller, så att
han icke ohelgar honom, och håller mitt förbund fast;
7 De samma skall jag hafva till mitt helga berg, och
skall glädja dem uti mitt bönehus; och deras offer och
bränneoffer skola vara mig tacknämliga på mitt altare;
ty mitt hus kallas ett bönehus allom folkom. 8 Herren
Herren, som de fördrefna af Israel församlar, säger: Jag
vill ännu mer församla till den hopen, som församlad är.
9 All djur på markene kommer och äter; ja, all djur i
skogenom. 10 Alle deras vaktare äro blinde, de veta
allesamman intet; tyste hundar äro de, och kunna intet
straffa; äro late, ligga och sofva gerna. 11 Men de äro
starke hundar till kroppen, så att de aldrig kunna mätte
varda. Si, herdarna veta intet förstånd; hvar och en ser
uppå sin väg; hvar och en girigas för sig i sitt stånd: 12
Kommer, låter oss hemta vin, och dricka oss druckna,
och vara så i morgon som i dag, och ändå mycket mer.

57 Men den rättfärdige förgås, och ingen är som
lägger det uppå hjertat, och helgo män varda
bortryckte, och ingen aktar deruppå; ty de rättfärdige
varda borttagne för olyckone; 2 Och de som redeliga för
sig vandrat hafva, komma till frid, och hvilas uti deras
kamrar. 3 Kommer härfram, I trollkonobarn, I horkarlars
och horors säd. 4 Med hvem viljen I nu hafva edra lust?
Öfver hvem viljen I nu gapa med munnenom, och räcka
ut tungona? Ären I icke öfverträdelsens barn och en
falsk säd? 5 I som så hete ären till afgudar under all
grön trä, och slagten barn vid bäckerna under bergen.
6 Ditt väsende är med de släta stenar i bäckenom;
de äro din del, dem utgjuter du ditt dryckoffer, då du
spisoffer offrar. Skulle jag dertill lust hafva? 7 Du gör
dina säng på ett högt resigt berg, och går desslikes
sjelf ditupp till att offra. 8 Och bak dörrena och dörrträn

sätter du din åminnelse; ty du välter dig ifrå mig, och
går upp, och utvidgar dina säng, och förbinder dig med
dem; du älskar deras säng, ehvar du ser dem. 9 Du
far till Konungen med oljo, och hafver mångahanda
krydder, och sänder din bådskap långväga, och äst
förnedrad allt intill helvetet. (Sheol h7585) 10 Du mödde
dig uti dina många vägar, och sade icke: Hvila dig något
litet; utan efter du finner dine hands lefverne, varder
du intet trött. 11 För hvem äst du så bekymrad och
fruktar dig? Efter du dock far med lögn, och kommer
intet mig ihåg, och lägger det intet på hjertat; menar du,
att jag skall allstädes tiga, att du så platt intet fruktar
mig? 12 Men jag skall uppenbara dina rättfärdighet och
din verk, att de dig intet nyttig vara skola. 13 Då du
ropandes varder, så låt ditt sällskap hjelpa dig; men
vädret skall alla föra dem bort, och fåfängelighet skall
taga dem bort. Men den som tröster uppå mig, han
skall ärfva landet, och besitta mitt helga berg; 14 Och
skall säga: Görer väg, görer väg, rödjer vägen; hafver
bort det som hindrar af mins folks väg. 15 Ty alltså
säger den Höge och högt besittne, den evinnerliga bor,
hvilkens Namn är heligt: Jag, som bor i höjdene, och i
helgedomenom, och när dem som en förkrossad och
ödmjuk anda hafva, på det jag skall vederqvicka de
ödmjukades anda, och hela de förkrossades hjerta;
16 Jag vill icke träta evinnerliga, och icke vred vara i
evig tid; utan en Ande skall blåsa ifrå mitt ansigte, och
jag skall göra lif. 17 Jag var vred uppå deras girighets
odygd, och slog dem; fördöljde mig, och var vred. Då
gingo de hit och dit uti deras hjertas väg. 18 Men då jag
såg uppå deras väg, helade jag dem, och ledde dem,
och gaf dem åter tröst, och dem som sörjde öfver dem.
19 Jag skall skapa utvidgada läppar, de som predika
skola: Frid, frid, både dem som fjerran, och dem som
vid handen äro, säger Herren; och vill hela dem. 20
Men de ogudaktige äro såsom ett stormande haf, det
icke stilla vara kan, och dess vågar häfva upp träck och
orenlighet. 21 De ogudaktige hafva icke frid, säger min
Gud.

58 Ropa trösteliga, spar icke; upphäf dina röst
såsom en basun, och förkunna mino folke deras
öfverträdelse, och Jacobs hus deras synder. 2 De söka
mig dagliga, och vilja veta mine vägar, såsom ett folk
det allaredo rättfärdighet gjort hade, och sins Guds rätt
icke öfvergifvit hade; de äska mig i rätten, och vilja
med sinom Gud till rätta gå: 3 Hvarföre faste vi, och
du ser der intet uppå? Hvi tvinge vi vår kropp, och du
vill intet veta deraf? Si, när I fasten, så bruken I edar
vilja, och trugen alla edra gäldenärer. 4 Si, I fasten till
att träta och kifva, och slån med näfvanom oskäliga.
Faster icke såsom I nu gören, att ett rop skall af eder i
höjdene hördt varda. 5 Skulle det vara en fasta, den
jag utvälja skulle, att en menniska tvingar om dagen
sin kropp, eller hänger sitt hufvud såsom ett säf, eller
ligger i säck och asko? Viljen I det kalla fasto, och den
dag, som Herranom tacknämlig är? 6 Men detta är
den fasta, som jag utväljer: Gif lösa dem som du med
orätt bundit hafver, släpp dem som du betungar, gif
dem fri som du tvingar, haf bort allahanda tunga. 7
Bryt dem hungroga ditt bröd, och de som elände äro
haf uti hus; om du ser en nakot, så kläd honom, och
drag dig icke undan för ditt kött. 8 Allt då skall ditt ljus
utbrista såsom en morgonrodne, och din förbättring
skall snarliga växa till, och din rättfärdighet varder för
dig gångandes, och Herrans härlighet skall taga dig till
sig. 9 Då skall du åkalla, och Herren skall svara dig,
och du skall ropa, och han skall säga: Si, här är jag.
Om du ingen besvärar när dig, eller finger räcker, eller
illa talar; 10 Och utskuddar dina själ dem hungroga,
och mättar de elända själar; så skall ditt ljus uppgå uti
mörkret, och din skymning skall vara såsom middagen.
11 Och Herren skall föra dig alltid, och mätta dina själ
uti torkone, och styrka din ben; och du skall vara såsom
en vattnad örtegård, och såsom en vattukälla, hvilko
aldrig vatten fattas. 12 Och genom dig skall uppbygdt
varda det länge öde legat hafver, och du skall lägga en
grund, den i evig tid blifva skall; och skall kallas den
der refna gårdar bygger, och vägar bättrar, att man der
bo kan. 13 Om du vänder din fot ifrå Sabbathen, så att
du icke gör, på minom helgedag, hvad som dig tyckes,
så skall det kallas en lustig Sabbath, till att helga och
prisa Herran; ty så varder du honom prisandes, när du
icke gör dina vägar, eller varder funnen uti det som dig
täckes, eller hvad du talar. 14 Allt då skall du hafva lust
i Herranom, och jag skall föra dig öfver höjderna på
jordene, och skall spisa dig med dins faders Jacobs arf;
ty Herrans mun säger det.

59 Si, Herrans hand är icke för kort, så att han
icke hjelpa, kan; och hans öron äro icke lomhörd
vorden, att han intet hörer; 2 Utan edor ondska åtskiljer
eder och edar Gud ifrå hvarannan; och edra synder
gömma bort hans ansigte ifrån eder, att I icke hörde
varden. 3 Ty edra händer äro med blod besmittade,
och edor finger med odygd; edra läppar tala lögn;
edor tunga diktar orätt. 4 Det är ingen, som om
rättfärdighet predikar, eller troliga dömer; man tröster
uppå fåfängelighet, och talar intet det något doger;
med olycko äro de hafvande, och föda vedermödo. 5
De ligga på basiliskes äggom, och väfva dvergsnät.
Äter man af deras ägg, så måste man dö; trådar man
ock deruppå, så får man en huggorm derut. 6 Deras
dvergsnät doga intet till kläder, och deras verk doger
intet till öfvertäckelse; ty deras verk är möda, och uti
deras händer är orätt. 7 Deras fötter löpa till ondt, och

äro snare till att utgjuta oskyldigt blod; deras tankar
äro vedermöda; deras väg är skade och förderf. 8 De
känna icke fridsens väg, och ingen rätt är uti deras
gånger. De äro vrånge på deras vägom; den som der
går uppå, han hafver aldrig frid. 9 Derföre är rätten
långt ifrån oss, och vi få icke rättvisona; vi bide efter
ljus, si, så varder det mörker; efter sken, och si, vi
vandre i töckno. 10 Vi famle efter väggene såsom de
blinde, och trefve såsom de der inga ögon hafva; vi
stöte oss om middagen såsom i skymningene; vi äre i
mörkret såsom de döde; 11 Vi vråle alle såsom björnar,
och knurle såsom dufvor; ty vi bide efter rätten, och si,
der är ingen; efter salighet, och si, hon är fjerran ibland
oss. 12 Ty vår öfverträdelse för dig är alltför mycken,
och våra synder svara emot oss; ty vår öfverträdelse är
när oss, och vi synde vetande; 13 Med öfverträdelse
och lögn emot Herran; med fråvändning ifrå vår Gud,
till att tala orätt och olydighet, tänka och dikta falsk ord
utu hjertana. 14 Derföre är ock rätten tillbakaviken,
och rättvisan fjerran gången; ty sanningen faller uppå
gatone, och: redelighet kan icke komma fram; 15
Sanningen är borto, och den som viker ifrå det onda,
han måste hvars mans rof vara. Sådant ser Herren, och
det behagar honom illa, att ingen rätt är. 16 Och han
ser, att der är ingen, och förundrar sig, att ingen lägger
sig der ut före; derföre hjelper han honom sjelf med
sinom arm, och hans rättfärdighet uppehåller honom.
17 Ty han drager rättfärdighet uppå såsom ett pansar,
och sätter salighetenes hjelm uppå sitt hufvud; och
ikläder sig till att hämnas, och drager uppå sig nit såsom
en kjortel; 18 Såsom den der sinom motståndarom
vedergälla, och sina fiendar med grymhet betala vill; ja,
öomen vill han betala; 19 Att Herrans Namn må fruktadt
varda ifrån vestan, och hans härlighet ifrån östan, när
han kommandes varder såsom en förhållen ström, den
Herrans väder åstad drifver. 20 Ty dem i Zion skall
komma en förlossare, och dem som sig omvända ifrå
synderna i Jacob, säger Herren. 21 Och jag gör detta
förbund med dem, säger Herren: Min ande, som när
dig är, och min ord, de jag uti din mun satt hafver, skola
icke vika ifrå dinom mun, ej heller ifrå dine säds och
barnabarns mun, säger Herren, ifrå nu och i evighet.

60 Statt upp, var ljus; ty ditt ljus kommer, och Herrans
härlighet går upp öfver dig. 2 Ty si, mörker
öfvertäcker jordena, och mörkhet folken; men öfver dig
uppgår Herren, och hans härlighet skall synas öfver
dig. 3 Och Hedningarna skola vandra i dino ljuse, och
Konungar uti skenet, som uppgår öfver dig. 4 Lyft upp
din ögon, och se omkring dig; desse alle församlade
komma till dig; dine söner skola komma fjerranefter, och
dina döttrar vid sidona uppfödda varda. 5 Då skall du
se dina lust, och utbrista, och ditt hjerta skall förundra
och utvidga sig, när den stora hopen vid hafvet vänder
sig till dig, och Hedningarnas magt kommer till dig. 6
Ty de många cameler skola öfvertäcka dig, de löpare
af Midian och Epha. Af Saba skola de alle komma,
guld och rökelse föra, och Herrans lof förkunna. 7 Alle
hjordar i Kedar skola till dig församlade varda, och
Nebajoths bockar skola tjena dig; de skola uppå mitt
tacknämliga altare offrade varda; ty jag vill pryda mins
härlighets hus. 8 Hvilke äro de som flyga såsom skyar,
och såsom dufvor till deras fenster? 9 Öarna förbida
mig, och skeppen i hafvet för långan tid, att de skola
hafva din barn fram ifrå fjerran, samt med deras silfver
och guld, Herrans dins Guds Namne, och den Heliga i
Israel, den dig härligan gjort hafver. 10 Främmande
skola bygga dina murar, och deras Konungar skola
tjena dig; ty uti mine vrede hafver jag slagit dig, och
i mine nåd förbarmar jag mig öfver dig. 11 Och dine
portar skola städse öppne stå, hvarken dag eller natt
tillslutne varda, att Hedningarnas magt skall till dig
hafd varda, och deras Konungar tillförde varda. 12 Ty
hvilke Hedningar eller Konungarike icke vilja tjena dig,
de skola förgås, och Hedningarna förödde blifva. 13
Libanons härlighet skall till dig komma; furu, bok och
buxbom tillsammans, till att bepryda mins helgedoms
rum; ty jag vill mina fötters rum härligit göra. 14 Skola
ock de, som dig undertryckt hafva, bugande komma
till dig, och alle de, som dig försmädat hafva, skola
nederfalla till dina fötter, och skola kalla, dig en Herrans
stad, ett Zion dens Heligas i Israel. 15 Ty derföre, att du
hafver varit öfvergifven och förhatad, der ingen gick, vill
jag göra dig till härlighet evinnerliga, och till glädje utan
ända; 16 Så att du skall suga mjölk af Hedningomen,
och Konungabröst skola dig suga gifva; på det du
skall förnimma, att jag, Herren, är din Frälsare, och
jag, den mägtiga i Jacob, är din förlossare. 17 Jag vill
låta komma guld för koppar, och silfver för jern, och
koppar för trä, och jern för sten; och vill så görat, att
dine föreståndare skola, frid lära, och dine skaffare
predika rättfärdighet. 18 Man skall ingen orätt mer
höra uti ditt land, ej heller skada eller förderf uti dina
gränsor; utan dine murar skola heta salighet, och dine
portar lof. 19 Solen skall icke mer skina dig om dagen,
och månens sken skall icke mer lysa dig; utan Herren
varder ditt eviga ljus, och din Gud skall din pris vara. 20
Din sol skall icke mer nedergå, eller din måne tappa
sitt sken; ty Herren skall vara ditt eviga ljus, och dine
sorgedagar skola en ända hafva. 21 Och ditt folk skola
allesamman vara rättfärdige, och skola besitta jordena
evinnerliga; såsom de der mine planterings qvist, och
mina händers verk äro, till pris. 22 Utaf dem minsta
skola varda tusende, och utaf dem ringesta ett mägtigt
folk; Jag, Herren, vill detta i sinom tid snarliga uträtta.

61 Herrans, Herrans Ande är med mig, derföre
hafver Herren smort mig; han hafver sändt mig till
att predika dem eländom, till att förbinda de förkrossada
hjerta, till att predika de fångar förlossning, och dem
bundnom öppning; **2** Till att predika ett nådeligit Herrans
år, och en vår Guds hämndadag, till att hugsvala alla
sörjande. **3** Till att skaffa dem sörjandom i Zion, att
dem skall prydning för asko, glädjeolja för sorg, och
skön kläder för en bedröfvad anda gifven varda, att de
skola kallas rättfärdighetenes trä, Herrans plantering
till pris. **4** De skola uppbygga de gamla öden, och
låta uppkomma det i förtiden förstördt är; de skola
förnya de öde städer, som ifrå slägte till slägte hafva
förstörde legat. **5** Främmande skola stå och föda edra
hjordar, och utländningar skola vara edra åkermän och
vingårdsmän. **6** Men I skolen heta Herrans Prester, och
man skall kalla eder vår Guds tjenare; och skolen äta
Hedningarnes ägodelar, och berömma eder af deras
härlighet. **7** För edor försmädelse skall dubbelt komma,
och för skammena skola de på deras åker glade vara;
ty de skola dubbelt äga i deras land; eviga glädje skola
de hafva. **8** Ty jag är Herren, som rätten älskar, och
hatar rofs bränneoffer; och jag vill skaffa, att deras
arbete icke skall förtappadt vara, och ett evigt förbund
vill jag göra med dem. **9** Och man skall känna deras
säd ibland Hedningarna, och deras efterkommande
ibland folken; så att den der ser dem, skall känna dem,
att de en säd äro som välsignad är af Herranom. **10** Jag
fröjdar mig i Herranom, och min själ är glad i minom
Gud; ty han hafver mig utiklädt med salighetenes
kläder, och dragit uppå mig rättfärdighetenes kjortel,
såsom en brudgumme i sitt prål, såsom en Prest i sin
prydning, och såsom en brud hofverar uti sin skrud. **11**
Ty såsom frukten växer utu jordene, och fröet uppgår i
örtagårdenom; alltså skall rättfärdighet och lof uppgå
för alla Hedningar af Herranom Herranom.

62 För Zions skull vill jag icke tiga, och för Jerusalems
skull vill jag icke hållat inne; tilldess dess
rättfärdighet uppgår såsom ett sken, och dess salighet
brinner såsom ett bloss; **2** Att Hedningarna måga se
dina rättfärdighet, och alle Konungar dina härlighet,
och du skall med ett nytt namn nämnd varda, hvilket
Herrans mun nämna skall. **3** Och du skall vara en skön
krona uti Herrans hand; och en Konungslig hatt uti
dins Guds hand. **4** Man skall icke mer kalla dig den
öfvergifna, ej heller ditt land ett öde; utan du skall kallas:
Min lust i henne, och ditt land: Det hafver en Herra; ty
Herren hafver lust till dig, och ditt land hafver en Herra.
5 Ty såsom en ung man hafver ena jungfru kär, så
skola din barn hafva dig kär; och såsom en brudgumme
gläder sig öfver brudena, så skall ock din Gud fröjda sig
öfver dig. **6** O Jerusalem! jag vill beställa väktare uppå
dina murar, de som icke tiga skola hvarken dag eller
natt: och de som på Herran tänka skola, på det att när
eder intet tyst vara skall; **7** Och I icke skolen tiga om
honom, tilldess Jerusalem varder beredt, och satt till ett
lof uppå jordene. **8** Herren hafver svorit vid sina högra,
hand, och vid sins magts arm: Jag vill icke mer gifva
dina säd dinom fiendom till att äta, ej heller din must,
der du uppå arbetat hafver, de främmande dricka låta;
9 Utan de som insamla det, de skola ock ätat, och lofva
Herran; och de som införat, skola dricka det uti mins
helgedoms gårdar. **10** Går, går genom porten; bereder
folkena väg; görer väg, görer väg; rödjer bort stenarna,
reser ett baner upp emot folken. **11** Si, Herren låter
höra sig allt intill verldenes ända: Säger dottrene Zion:
Si, din salighet kommer; si, hans arbete och hans verk
skall icke vara utan frukt. **12** Man skall kalla dem det
heliga folket, Herrans förlossade; och dig skall man
kalla den besökta, och icke öfvergifna staden.

63 Ho är den som ifrån Edom kommer, med färgad
kläder ifrå Bozra; den så beprydd är i sin kläder,
och går i sine stora kraft? Jag är den som rättfärdighet
lärer, och är en mästare till att hjelpa. **2** Hvi är då din
klädnad så röd, och din kläder såsom en vintrampares?
3 Jag trampar vinpressen allena, och ingen af folken är
med mig; jag hafver trampat dem i mine vrede, och
nedertrådat dem i mine grymhet; deraf hafver deras
blod stänkt min kläder, och jag hafver besmittat all
min kläder. **4** Ty jag hafver tagit mig en hämndadag
före; året till att förlossa de mina är kommet. **5** Ty
jag såg mig om, och der var ingen hjelpare; och jag
var i förskräckelse, och ingen uppehöll mig; utan min
arm måste hjelpa mig, och min vrede uppehöll mig. **6**
Derföre hafver jag förtrampat folken uti mine vrede, och
gjort dem druckna uti mine grymhet, och stött deras
seger till markena. **7** Herrans barmhertighet vill jag
ihågkomma, och Herrans lof, i allt det Herren oss gjort
hafver, och det myckna goda med Israels hus, som han
dem gjort hafver, genom sina barmhertighet och stora
mildhet. **8** Ty han sade: De äro ju mitt folk, barn som
icke falsk äro; derföre var han deras Frälsare. **9** Den
som dem bedröfvade, han bedröfvade ock honom; och
Ängelen, som för honom är, halp dem; han förlossade
dem, derföre att han älskade dem, och skonade dem;
han tog dem upp, och bar dem alltid af ålder. **10** Men de
förbittrade och bedröfvade hans Helga Anda; derföre
blef han deras fiende, och stridde emot dem. **11** Och
han tänkte åter på de förledna tider, på Mose som i
hans folk var: Hvar är då nu den som förde dem utu
hafvet, samt med sins hjords herda? Hvar är den som
sin Helga Anda i dem gaf? **12** Den Mose ledde vid
högra handena, genom sin härliga arm; den der vattnet
skiljde för dem, på det han skulle göra sig ett evigt

namn; 13 Den der förde dem igenom djupen, såsom
hästar i öknene, de der intet snafva. 14 Såsom fä, det
der nedergår på markene, det Herrans Ande drifver;
alltså hafver du ock fört ditt folk, på det du skulle göra
dig ett härligit namn. 15 Så se nu af himmelen, och
skåda neder af dine helga och härliga boning; hvar är
nu ditt nit, din magt? Din stora hjerteliga barmhertighet
håller sig hårdeliga emot mig. 16 Äst du dock vår fader;
ty Abraham vet intet af oss, och Israel känner oss
intet; men du, Herre, äst vår fader, och vår förlossare,
af ålder är det ditt Namn. 17 Hvi låter du oss, Herre,
ville fara ifrå dina vägar, och vårt hjerta förstockas,
så att vi icke frukte dig? Vänd om för dina tjenares
skull, för ditt arfs slägtes skull. 18 De besitta ditt helga
folk snart alltsamman; våre motståndare nedertrampa
din helgedom. 19 Vi äre såsom tillförene, då du icke
rådde öfver oss, och då vi efter ditt Namn icke nämnde
vorom.

64 O! att du ville låta himmelen remna, och du
fore hitneder, att bergen för dig flyta måtte; 2
Såsom ett hett vatten för kraftigom eld försjuder, att
ditt Namn måtte kunnigt varda ibland dina fiendar, och
Hedningarna måste darra för dig. 3 Genom de under,
som du gör, de man sig intet förser, då du nederfor,
och bergen försmulto för dig; 4 Såsom af verldenes
begynnelse icke hördt är; det ock intet öra förnummit,
och intet öga sett hafver, utan du Gud, hvad dem
sker, som förbida honom. 5 Du mötte de glada, och
dem som rättfärdighet brukade, och på dinom vägom
tänkte uppå dig; si, du vast väl vred, då vi syndade,
och länge blefvo deruti; men oss vardt ändå hulpet.
6 Men nu äre vi allesammans såsom de orene, och
alla våra rättfärdigheter äro såsom ett orent kläde; vi
äre alle bortfalnade såsom löf, och våra synder föra
oss bort såsom ett väder. 7 Ingen åkallar ditt Namn,
eller uppstår till att hålla sig intill dig; ty du gömmer bort
ditt ansigte för oss, och låter oss försmäkta uti våra
synder. 8 Men nu, Herre, du äst vår Fader; vi äre ler.
Du äst vår mästare, och vi äre alle dina händers verk. 9
Herre, var icke för fast vred, och tänk icke på syndena
evinnerliga; se dock deruppå, att vi alle äre ditt folk. 10
Dins helgedoms städer äro öde vordne; Zion är öde
vordet; Jerusalem ligger förstördt. 11 Vår helighets
och härlighets hus, der våre fäder dig utinnan lofvat
hafva, är uppbrändt med eld, och allt det kosteliga, som
vi hadom, är till skam gjordt. 12 Vill du, Herre, vara
så hård härutinnan, och stilla sitta, och så svårliga,
nederslå oss?

65 Jag varder sökt af dem som intet efter mig
frågade; jag varder funnen af dem som intet
sökte mig; och till Hedningarna, som mitt Namn intet
åkallade, säger jag: Här är jag, här är jag. 2 Ty jag
uträcker mina händer hela dagen till ett ohörsamt folk,
som efter sina tankar vandrar på den väg, som intet
god är. 3 Ett folk, som mig förtörnar, är alltid för mitt
ansigte; offrar i örtagårdom, och röker på tegelstenar; 4
Bor ibland grifter, och håller sig uti kulor; äta svinakött,
och hafva förbudet såd uti deras grytor; 5 Och säga:
Blif hemma, och kom intet vid mig; ty jag skall helga
dig. Desse skola varda en rök i mine vrede, en eld,
som brinner hela dagen. 6 Si, det står skrifvet för mig:
Jag vill icke tiga, utan betala; ja, jag vill betala dem i
deras sköt; 7 Både deras missgerningar, och deras
fäders missgerningar tillsammans, säger Herren; de
som på bergen rökt, och mig på högarna försmädat
hafva; jag skall mäta dem deras förra väsende uti deras
sköt. 8 Så säger Herren: Likasom då man must finner
uti vindrufvone, och säger: Förderfva det icke, ty der
är en välsignelse uti; alltså vill jag för mina tjenares
skull göra, att jag icke förderfvar det allt; 9 Utan vill
låta växa utaf Jacob säd, och af Juda den som mitt
berg besitta skall; ty mine utkorade skola besitta det,
och mine tjenare skola der bo. 10 Och Saron skall
vara ett hus för hjordar, och Achors dal skall ett fälägre
varda, mino folke som mig söka. 11 Men I som Herran
förlåten, och mitt helga berg förgäten, och uppresen
till Gad ett bord, och skänken fullt in af drickoffer för
Meni; 12 Nu väl, jag vill uträkna eder till svärd, så att I
alla måsten bocka eder till slagtning; derföre, att jag
kallade, och I svaraden intet; jag talade, och I hörden
intet, utan gjorden det mig misstyckte, och utvalden det
mig intet täckt var. 13 Derföre säger Herren Herren
alltså: Si, mine tjenare skola äta; men I skolen hungra;
Si, mine tjenare skola dricka, men I skolen törsta; si,
mine tjenare skola glade vara, men I skolen till skam
varda; 14 Si, mine tjenare skola fröjda sig för godt
mods skull; men I skolen för hjertans sorgs skull ropa,
och för jämmer gråta; 15 Och skolen låta edor namn
minom utkoradom till ett svärjande: och Herren Herren
skall döda dig, och nämna sina tjenare med ett annat
namn; 16 Så att den som sig välsignar på jordene,
han skall välsigna sig uti den rätta Guden; och den
som svär på jordene, han skall svärja vid den rätta
Guden; ty de förra bedröfvelser äro förgätne, och äro
förskyld för min ögon. 17 Ty si, jag vill skapa en ny
himmel, och ena nya jord; så att man intet mer skall
komma den förra, ihåg, eller lägga dem på hjertat; 18
Utan de skola fröjda sig evinnerliga, och glade vara
öfver det som jag skapar; ty si, jag vill skapa Jerusalem
till fröjd, och dess folk till glädje. 19 Och jag vill glad
vara öfver Jerusalem, och fröjda mig öfver mitt folk;
och gråtoröst eller klagoröst skall icke mer derinne
hörd varda. 20 Der skola icke mer vara barn, som
icke räcka till deras dagar, eller gamle som deras år
icke uppfylla; utan hundradeåra barn skola dö, och

de hundradeåra syndare skola förbannade varda. **21** De skola bygga hus, och bo deruti; de skola plantera vingårdar, och äta fruktena af dem. **22** De skola icke bygga, att en annar bor deruti, och icke plantera, att en annar äter; ty mins folks dagar skola vara såsom ett träs dagar, och deras händers verk skall föråldras när mina utkorade. **23** De skola icke arbeta fåfängt, eller föda otidiga födslo; ty de äro Herrans välsignadas säd, och deras efterkommande med dem. **24** Och skall ske, att förr än de ropa, vill jag svara; medan de ännu tala, vill jag höra. **25** Ulfven och lambet skola gå i bet tillsamman; lejonet skall äta strå, såsom ett nöt, och ormen skall äta jord; de skola ingen skada eller förderf göra på hela mitt helga berg, säger Herren.

66 Så säger Herren: Himmelen är min stol, och jorden är min fotapall; hvad är det då för ett hus, som I mig bygga viljen? Eller hvar är det rummet, der jag hvila skall? **2** Min hand hafver gjort allt det som är, säger Herren; men jag ser till den elända, och till den som en förkrossad anda hafver, och till den som fruktar för mitt ord. **3** Ty den en oxa slagtar, är lika som han en man sloge; den ett får offrar, är såsom den der halsen sönderbröte af en hund; den spisoffer frambär, är såsom den der svinablod offrar; den som uppå rökelse tänker, han är såsom den det orätt är prisar; sådant utvälja de uti deras vägar, och deras själ hafver lust i deras styggelse. **4** Derföre vill jag ock utvälja det de tänka förvara sig före; det de frukta, vill jag låta kom öfver dem; derföre, att jag kallade, och ingen svarade; att jag talade, och de hörde intet, och gjorde det mig misshagade, och utvalde det mig icke täckt var. **5** Hörer Herrans ord, I som frukten för hans ord: Edre bröder, som eder hata, och afskilja eder för mitt Namns skull, säga: Låter se, huru härlig Herren är; låter se honom till edra glädje; de skola till skam varda. **6** Ty man skall få höra en rumors röst i stadenom, en röst af templet; en Herrans röst, som sinom fiendom vedergäller. **7** Hon föder förr än hon får någon värk; förr än hennes nöd kommer, föder hon en pilt. **8** Ho hafver någon tid nu sådant hört? Ho hafver någon tid sådant sett? Kan ock, förr än ett land värk får, ett folk tillika födt varda? Nu hafver ju Zion födt sin barn utan värk. **9** Skulle jag andra låta öppna moderlifvet, och sjelf ock icke föda? säger Herren. Skulle jag låta andra föda, och sjelf tillyckt vara? säger din Gud. **10** Fröjder eder med Jerusalem, och varer glade öfver thy, alle I som det kärt hafven; fröjder eder med thy, alle I som deröfver sörjt hafven. **11** Ty derföre skolen I suga, och mätte varda af dess hugsvalelses bröst; I skolen derföre suga, och lust hafva af dess härlighets fullhet. **12** Ty alltså säger Herren: Si, jag utbreder frid dervid såsom en ström, och Hedningarnas härlighet såsom en utsläppt bäck; då skolen I suga; I skolen i famna borne varda, och på knän skall man ljufliga hålla eder. **13** Jag vill hugsvala eder, såsom modren hugsvalar någon; ja, I skolen af Jerusalem lust hafva. **14** I skolen få set, och edart hjerta skall glädja sig, och edor ben skola grönskas såsom gräs; då skall man känna Herrans hand på hans tjenare, och hans vrede på hans fiendar. **15** Ty si, Herren skall komma med eld, och hans vagnar såsom ett stormväder; att han skall vedergälla uti sine vredes grymhet, och hans straff uti en eldslåga. **16** Ty Herren skall döma igenom eld, och genom sitt svärd, allt kött, och de dräpne af Herranom skola vara månge. **17** De som helga och rena sig i örtegårdar, den ene här, den andre der, och äta svinakött, styggelse och möss, skola tillsammans borttagne varda, säger Herren. **18** Ty jag vill komma och församla deras gerningar och tankar, samt med alla Hedningar och tungomål, att de skola komma och se mina härlighet. **19** Och jag vill gifva ett tecken ibland dem, och sända några af dem, som frälste äro, till Hedningarna vid hafvet; till Phul och Lud, till de bågaskyttar, till Thubal och Javan; och fjerran bort till de öar, der man intet af hört hafver, och de mina härlighet intet sett hafva; och skola förkunna mina härlighet ibland Hedningarna; **20** Och skola draga dertill alla edra bröder utaf allom Hedningom, Herranom till ett spisoffer, på hästar och på vagnar, på bårar, mular, på kärror, till Jerusalem, mitt helga berg, säger Herren, lika som Israels barn bära spisoffer i rena kärile, till Herrans hus. **21** Och jag vill utaf de samma taga Prester och Leviter, säger Herren. **22** Ty lika som den nye himmelen och den nya jorden, de jag skapar, stå för mig, säger Herren; alltså skall ock edor säd och namn stå. **23** Och allt kött skall komma, den ena månaden efter den andra, och den ena Sabbathen efter den andra, till att tillbedja för mig, säger Herren. **24** Och de skola gå ut, och se de menniskors kroppar; som emot mig misshandlat hafva; ty deras matk skall icke dö, och deras eld skall icke utslockna, och skola vara en styggelse för allt kött.

Jeremia

1 Detta är Jeremia ord, Hilkia sons, af de Prester i
Anathoth, i BenJamins land; **2** Till hvilken skedde
Herrans ord i Josia tid, Amons sons, Juda Konungs,
uti trettonde årena af hans rike; **3** Och sedan intill
Jojakims tid, Josia sons, Juda Konungs, allt intill ändan
på ellofte årena Zedekia, Josia sons, Juda Konungs,
intill Jerusalems fängelse, i femte månadenom. **4** Och
Herrans ord skedde till mig, och sade: **5** Jag kände
dig, förr än jag tillredde dig i moderlifvet, och utkorade
dig, förr än du af modrene född vardt, och satte dig till
en Prophet ibland mång folk. **6** Men jag sade: Ack!
Herre Herre, jag doger intet till att predika, ty jag är för
ung. **7** Då sade Herren till mig: Säg icke: Jag är för
ung; utan du skall gå dit jag sänder dig, och predika
hvad jag befaller dig. **8** Frukta dig intet för dem; ty
jag är när dig, och vill frälsa dig, säger Herren. **9** Och
Herren räckte ut sina hand, och tog uppå min mun;
och Herren sade till mig: Si, jag sätter min ord i din
mun. **10** Si, jag sätter dig i dag öfver folk och rike, att
du skall upprycka, nederbryta, förstöra och förderfva,
och bygga, och plantera. **11** Och Herrans ord skedde
till mig, och sade: Jeremia, hvad ser du? Jag sade: Jag
ser en vakande staf. **12** Och Herren sade till mig: Rätt
hafver du sett; ty jag vill vaka öfver mitt ord, att jag det
göra skall. **13** Och Herrans ord skedde annan gången
till mig, och sade: Hvad ser du? Jag sade: Jag ser en
het sjudande gryto nordanefter. **14** Och Herren sade till
mig: Nordanefter skall ondt komma öfver alla de som i
landena bo. **15** Ty si, jag vill kalla alla Förstar uti de rike
norrut, säger Herren, att de skola komma och sätta
sin säte inför portarna i Jerusalem, och allt omkring
murarna, och för alla Juda städer. **16** Och jag skall låta
rätten gå öfver dem, för alla deras ondskos skull, att de
öfvergifva mig, och röka androm gudom, och tillbedja
sina händers verk. **17** Så begjorda nu dina länder, och
statt upp, och predika dem allt det jag bjuder dig; frukta
dig intet för dem, lika som jag skulle afskräcka dig. **18**
Ty jag vill i denna dag göra dig till en fast stad, till en
jernpelare, och till en kopparmur i hela landena, emot
Juda Konungar, emot hans Förstar, emot hans Prester,
emot folket i landena; **19** Så att, om de än strida emot
dig, skola de likväl intet öfvervinna dig; ty jag är när dig,
säger Herren, att jag skall frälsa dig.

2 Och Herrans ord skedde till mig, och sade: **2** Gack
bort, och predika uppenbarliga i Jerusalem, och
säg: Så säger Herren: Jag tänker uppå den välgerning,
som dig skedde i dinom ungdom, och den kärlek,
som jag dig beviste, då du vast dägelig, då du följde
mig i öknene, uti det land der man intet sår; **3** Då
Israel Herrans egen var, och hans första, frukt; den
honom fräta ville, han måste få skuld, och olycka öfver
honom komma, säger Herren. **4** Hörer Herrans ord, I af
Jacobs hus, och all slägte af Israels hus. **5** Detta säger
Herren: Hvad hafver edra fäder fattats uppå mig, att
de trädde ifrå mig, och föllo intill de onyttiga afgudar,
der de dock intet förvärfde; **6** Och tänkte icke ens:
Hvar är Herren, den oss utur Egypti land förde, och
ledde oss i öknene, uti en öde vildmark, uti en torro och
mörko mark, uti de mark der ingen vistades, eller någor
menniska bodde? **7** Och jag hade eder in uti ett godt
land, att I dess frukt och dess goda äta skullen; och då
I der inkommen, orenaden I mitt land, och gjorden mitt
arf till en styggelse. **8** Presterna tänkte intet: Hvar är
Herren? Och de lärde aktade mig intet; och herdarna
förde folket ifrå mig, och Propheterna propheterade om
Baal, och föllo intill de onyttiga afgudar. **9** Jag måste ju
alltid träta med eder, och edrom barnabarnom, säger
Herren. **10** Går bort till Chittims öar, och ser till, och
sänder till Kedar, och märker granneliga, och skåder
till, om det går så der till; **11** Om Hedningarna omskifta
sina gudar, ändock de inga gudar äro, och mitt folk
hafver likväl omskift sina härlighet uti en onyttig afgud.
12 Måtte dock himmelen gifva sig dervid, förskräckas
och bäfva, säger Herren. **13** Ty mitt folk gör en dubbel
synd: Mig, som är en lefvande källa, öfvergifva de,
och göra sig brunnar, ja, usla brunnar; ty de gifva intet
vatten. **14** Är då Israel en träl eller lifegen, att han hvars
mans rof vara måste? **15** Ty lejonen ryta öfver honom,
och ropa, och föröda hans land, och förbränna hans
städer, så att der bor ingen uti. **16** De af Noph och
Thahpanhes förkrossa dig hufvudet. **17** Detta gör du
dig sjelf, i det att du öfvergifver Herran din Gud, så
ofta han dig den rätta vägen leda vill. **18** Hvad hjelper
dig det, att du far in uti Egypten, och vill dricka af det
vattnet Sihor? Och hvad hjelper dig det, att du far till
Assyrien, och vill dricka af älfvene (Phrath)? **19** Det är
dine ondskos skull, att du så plågad varder, och dine
olydnos, att du så näpst varder: Alltså, måste du få veta
och förfara, hvad jämmer och sorg det med sig hafver,
att du öfvergifver Herran din Gud, och icke fruktar mig,
säger Herren, Herren Zebaoth. **20** Ty du hafver af ålder
sönderbrutit ditt ok, och sönderslitit din band, och sagt:
Jag vill icke så undertryckt vara; utan uppå all hög
berg och under all grön trä lopp du efter horeri. **21**
Men jag hade planterat dig till ett sött vinträ, och till en
ganska rättsinnig säd; huru äst du då nu mig vorden
till ett bittert vildt vinträ? **22** Och om du än tvådde dig
med lut, och toge der mycken såpo till, så synes dock
din ondsko dessmer för mig, säger Herren Herren. **23**
Huru tör du då säga: Jag är intet oren: jag håller mig
icke intill Baalim? Se till, huru du hafver bedrifvit det
i dalenom, och betänk, huru du gjort hafver; du lopp
omkring såsom en camelinna uti sinom hetta; **24** Och

såsom vildåsnen plägar i öknene, då han af stor hetta
så oförvägen löper, att ingen kan stilla honom. Den som
det veta vill, han torf icke vida löpa; på vexledagomen
ser man det väl. 25 Käre, håll dock stilla, och löp icke
så oförvägen; men du sade: Der varder intet af; jag
måste bola med de främmande, och löpa efter dem.
26 Lika som en tjuf kommer till skam, då han gripen
varder; alltså skall Israels hus på skam komma, samt
med deras Konungar, Förstar, Prester och Propheter;
27 Hvilke till trät säga: Du äst min fader; och till stenen:
Du hafver födt mig; ty de vände ryggen till mig, och
icke ansigtet; men när nöd är på, så säga de: Upp, och
hjelp oss. 28 Hvar äro då dine gudar, som du dig gjort
hafver? Bed dem stå upp; låt se, om de kunna hjelpa
dig i dine nöd; ty så många städer, så många gudar
hafver du, Juda. 29 Hvad viljen I ännu gå till rätta med
mig? I ären alle ifrå mig fallne, säger Herren. 30 All
hugg äro förgäfves på edor barn, de låta dock intet
tukta sig; ty edart svärd uppfräter likväl edra Propheter,
såsom ett grymt lejon. 31 Du onda art, gif akt uppå
Herrans ord: Är jag nu vorden Israel till en öken eller
ödemark? Hvi säger då mitt folk: Vi äre herrar, och
vilje intet löpa efter dig? 32 En jungfru förgäter dock
icke sin krans, eller en brud sina hedersgåfvo; men
mitt folk förgäter mig evinnerliga. 33 Hvad bepryder
du mycket ditt väsende, att jag skall vara dig nådelig?
Under sådana sken bedrifver du ju mer och mer ondt.
34 Dertill finner man de fattigas och oskyldigas själars
blod när dig i all rum; och det är icke hemligit, utan
uppenbart uti de samma rum. 35 Och du säger ännu:
Jag är oskyldig; han vände sina vrede ifrå mig; si, jag
vill gå till rätta med dig om det du säger: Jag hafver
icke syndat. 36 Hvi hvekar du så mycket, och faller
nu hit och nu dit? Men du skall till skam varda med
Egypten, lika som du med Assyrien till skam vorden
äst. 37 Ty du måste ock dädan draga, och slå dina
händer tillhopa uppå hufvudet; ty Herren skall låta ditt
hopp fela, och intet skall lyckas dig när dem.

3 Man säger: När en man skiljer sina hustru ifrå sig,
och hon far ifrå honom och tager en annan man, tör
han ock taga henne till sig igen? Vorde icke då landet
orenadt? Men du hafver bolat med många bolar, dock
kom igen till mig, säger Herren. 2 Lyft din ögon upp i
höjdena, och se till, huru du allestäds horeri bedrifver;
på vägomen sitter du, och vaktar uppå dem, likasom en
röfvare i öknene, och orenar landet med ditt horeri och
din ondsko. 3 Derföre måste ock arlaregn borto blifva,
och intet serlaregn komma; du hafver ett skökoansigte;
du vill icke mer skämmas; 4 Och ropar likväl till mig:
Käre fader, du mins ungdoms mästare; 5 Vill du dock
vred vara evinnerliga, och icke aflåta af dine grymhet?
Si, du lärer och gör det ondt är, och låter intet styra
dig. 6 Och Herren sade till mig, i Konung Josia tid:
Hafver du ock sett hvad Israel, den affälliga, gjorde?
Hon gick bort uppå all hög berg, och under all grön trä,
och bedref der horeri. 7 Och jag sade, då hon detta
alltsammans gjort hade: Vänd dig om till mig; men hon
vände sig intet; och hennes syster Juda, den förhärda,
såg det. 8 Och jag såg, att ändock jag den affälliga
Israels horeri straffade, och öfvergaf henne, och gaf
henne ett skiljobref, likväl fruktar sig hennes syster, den
förhärda Juda, intet; utan går bort, och bedrifver också
horeri. 9 Och af hennes horeris rykte är landet orenadt;
förty hon bedrifver horeri med stock och sten. 10 Och
i allt detta omvänder sig den förhärda Juda, hennes
syster, intet till mig af allt hjerta; utan skrymtar, säger
Herren. 11 Och Herren sade till mig: Den affälliga Israel
är from räknandes emot den förhärda Juda. 12 Gack
bort, och predika norrut alltså, och säg: Vänd om du
affälliga Israel, säger Herren, så vill jag intet vända mitt
ansigte ifrån eder; ty jag är barmhertig, säger Herren,
och vill icke vredgas evinnerliga. 13 Allenast känn dina
missgerningar, att du emot Herran din Gud syndat
hafver, och hit och dit lupit till främmande gudar, under
all grön trä, och hafver icke lydt mine röst, säger Herren.
14 Omvänder eder, I affälliga barn, säger Herren; ty
jag vill trolofva eder mig, och vill hemta eder, så att
en skall föra en hel stad, och två ett helt land, och
jag skall låta eder komma till Zion; 15 Och skall gifva
eder herdar, efter mitt hjerta, de eder föda skola med
lärdom och vishet. 16 Och det skall ske, när I växen
till, och ären månge vordne i landena, så skall man,
säger Herren, på den tiden intet mer tala om Herrans
förbunds ark, och intet mer komma honom ihåg, eller
deraf predika, eller besöka honom, eller något mer offra
der; 17 Utan på den tiden skall man kalla Jerusalem
Herrans säte, och alle Hedningar skola församla sig
dit, för Herrans Namns skull i Jerusalem; och skola
icke mer vandra efter sins onda hjertas tankar. 18 På
den tiden skall Juda hus gå till Israels hus, och skola
tillsammans komma nordanefter, in uti det land som
jag edra fäder till arfs gifvit hafver. 19 Och jag säger
dig till: O! huru mång barn vill jag gifva dig, och det
goda landet, det sköna arfvet, nämliga Hedningarnas
kärna. Och jag säger dig till: Du skall på den tiden kalla
mig käre Fader, och intet vika ifrå mig. 20 Men Israels
hus aktar mig intet, likasom en qvinna nu icke mer
aktar sin bola, säger Herren. 21 Derföre skall man få
höra en klagelig gråt och jämmer af Israels barn på
högarna; derföre, att de illa gjort, och Herran sin Gud
förgätit hafva. 22 Så vänder nu om, I affällige barn,
så vill jag hela eder af edro olydno. Si, vi komme till
dig; ty du äst Herren vår Gud. 23 Sannerliga, det är
icke utan bedrägeri med de högar, och med all berg;
sannerliga, Israel hafver ingen hjelp, utan allena af

Herranom vårom Gud. 24 Och våra fäders stiktningar,
de vi af ungdom hållit hafva, måste afgå med skam;
samt med deras får, fä, söner och döttrar. 25 Ty der vi
förläte oss uppå, det är oss nu alltsammans till skam;
och der vi tröste uppå, der måste vi nu skämmas vid;
ty vi syndadom dermed emot Herran vår Gud, både
vi och våre fäder, allt ifrå vår ungdom och intill denna
dag, och lyddom icke Herrans vår Guds röst.

4 Vill du omvända dig, Israel, säger Herren, så vänd
dig till mig; och om du bortlägger din styggelse
ifrå mitt ansigte, så skall du icke bortdrifven varda.
2 Då skall du svärja, utan skrymteri, rätt och heligt:
Så visst som Herren lefver; och Hedningarna skola i
honom välsignade varda, och berömma sig af honom.
3 Ty så säger Herren till dem i Juda och i Jerusalem:
Plöjer på nytt, och sår icke ibland törne. 4 Omskärer
eder Herranom, och lägger bort edars hjertas förhud,
I Juda män, och Jerusalems inbyggare; på det min
grymhet icke skall utfara såsom en eld, och brinna så,
att henne ingen utsläcka, kan, för edra ondskos skull. 5
Ja, förkunner då i Juda, och roper högt i Jerusalem,
och säger: Blåser upp trummeter i landena. Roper med
höga röst, och säger: Församler eder, och låter oss
draga in uti fasta städer. 6 Uppreser ett baner i Zion,
skicker eder i rotar, och töfver icke; ty jag låter komma
hit en olycko ifrå nordan, och en stor jämmer. 7 Lejonet
kommer utdragandes utu sine kulo, och Hedningarnas
förderfvare drager ut ifrå sitt rum; på det han skall
föröda ditt land, och uppbränna dina städer, så att der
skall ingen bo uti. 8 Derföre drager säcker uppå; gråter,
och jämrer eder; ty Herrans grymma vrede vill icke ifrån
oss återvända. 9 På den tiden, säger Herren, skall
Konungens och Förstarnas hjerta förfalla; Presterna
skola varda förfärade, och Propheterna förskräckte.
10 Men jag sade: Ack! Herre Herre, du hafver det
desso folke och Jerusalem fast mycket fela låtit, då
de sade: Det skall vara frid när eder, ändock svärdet
räcker allt intill själena. 11 På den tiden skall man
säga till detta folket, och till Jerusalem: Ett torrt väder
kommer utöfver bergen, såsom utur öknene, på den
vägen till mins folks dotter, icke till att kasta eller rensa;
12 Ja, ett väder kommer, som dem alltför starkt vara
skall; så vill jag då ock gå till rätta med dem. 13 Si,
han far bortåt såsom en sky, och hans vagnar äro
såsom ett stormväder; hans hästar äro snarare än
örnar; ve oss, vi måste förderfvade varda. 14 Så två nu,
Jerusalem, ditt hjerta ifrå ondskone, på det att dig må
hulpet varda; huru länge skola de skadeliga läror när
dig blifva? 15 Ty af Dan kommer ett rop, och ett ondt
bådskap ifrån Ephraims berg. 16 Förkunner det ibland
Hedningarna; si, låter ryktet komma intill Jerusalem, att
vaktare komma af fjerran landom, och skola skria emot
Juda städer. 17 De skola belägga dem allt omkring,
såsom vaktare på markene; ty de hafva förtörnat mig,
säger Herren. 18 Det hafver du till lön för ditt väsende
och dina gerningar; då skall ditt hjerta känna, huru stor
din ondska är. 19 O! huru är mig så ondt i hjertat; mitt
hjerta bultar i kroppen, och hafver ingen ro; ty min själ
hörer basunaljud, och en slagtning; 20 Och ett mordskri
öfver det andra; ty hela landet varder förhärjadt; med
hast varda mina hyddor och min tjäll förstörd. 21 Huru
länge skall jag nu se baneren, och höra basunaljudet?
22 Men mitt folk är galet, och tror mig intet; galne äro
de, och aktat intet; vise nog äro de till att göra det
ondt är; men att göra det godt är, vilja de icke lära. 23
Jag såg uppå jordena, si, hon var tom och öde; och
uppå himmelen, och han var mörk. 24 Jag såg uppå
bergen, och si, de bäfvade, och alle högar darrade.
25 Jag såg, och si, der var ingen menniska; och alle
foglar under himmelen voro bortflogne. 26 Jag såg, och
si, åkermarken var öde, och alle städer derinne voro
nederbrutne af Herranom, och af hans grymma vrede.
27 Ty så säger Herren: Hela landet skall öde varda,
och jag skall platt intet skona. 28 Derföre skall jorden
vara bedröfvad, och himmelen ofvantill sörjande; ty jag
hafver det sagt; jag hafver beslutit det, och det skall
intet ångra mig; jag vill ock intet öfvergifvat. 29 Alle
städer skola fly för resenärers och skyttars rop, och
löpa uti tjocka skogar, och krypa in uti stenklyftor; alle
städer skola stå öde, så att der bor ingen uti. 30 Hvad
Till du göra, du förstörda? Om du än prydde dig med
purpurkläde, och med gyldene klenodier, och färgade
ditt ansigte, så pryder du dig dock fåfängt; ty de som nu
hofvera för dig, de skola förakta dig; de skola gå efter
ditt lif. 31 Förty jag hörer ett rop, såsom enes den der
föder; en ångest, såsom enes den der i första barnsnöd
är; ett dottrenes Zions rop, den der klagar och utslår
händerna: Ack! ve mig, jag måste nästan förgås för
dråps skull.

5 Går omkring gatorna i Jerusalem, och ser till, och
förfarer; och söker på dess gator, om I någon finnen,
som rätt gör, och efter trona, så vill jag vara honom
nådelig. 2 Och om de än sade: Så sant som Herren
lefver; så svärja de dock falskeliga. 3 Herre, din ögon
se efter trone. Du slår dem, och de kännat intet; du
plågar dem, men de bättra sig intet; de hafva ett ansigte
hårdare än sten, och vilja icke omvända sig. 4 Men
jag tänkte: Må ske, att den arme hopen är oförståndig;
vet intet af Herrans väg, och af sins Guds rätt. 5 Jag
vill gå till de väldiga, och tala med dem; de måste
ju veta af Herrans väg, och sins Guds rätt; men de
samme hade alle sönderbrutit oket, och sönderslitit
banden. 6 Derföre skall ock lejonet, som af skogen
kommer, sönderrifva dem, och ulfven af öknene skall

förderfva dem, och parden skall vakta på deras städer;
alla de som der utgå, skall han uppäta; ty deras synder
äro alltför många, och de äro vordne förhärde uti sine
olydno. 7 Huru skall jag då vara dig nådelig; efter din
barn öfvergifva mig, och svärja vid den som ingen gud
är? Och nu, medan jag dem mättat hafver, bedrifva de
hor, och löpa uti horohus. 8 Hvar och en vrenskas efter
sin nästas hustru, såsom välfodrade stodhästar. 9 Och
skulle jag icke för sådant hemsöka dem, säger Herren;
och skulle min själ icke hämnas öfver sådant folk, som
detta är? 10 Bestormer hans murar och kaster dem
omkull, och skoner intet; förer bort hans vinqvistar; ty
de äro icke Herrans. 11 Utan de förakta mig, både
Israels hus, och Juda hus, säger Herren. 12 De förneka
Herran, och säga: Det är icke han, och oss varder
icke så illa gåendes; svärd och hunger kommer intet
öfver oss; 13 Propheterna tala mycket i vädret, och
hafva intet Guds ord; det gånge dem så sjelfvom. 14
Derföre säger Herren Gud Zebaoth: Efter I sådana tal
hafven, si, så vill jag göra min ord i dinom mun till en
eld, och detta folk till trä, och han skall förtära dem. 15
Si, jag skall låta komma öfver eder af Israels hus, säger
Herren, ett folk fjerranefter; ett mägtigt folk, hvilket det
första folk varit hafver; ett folk, hvilkets tungomål du
intet förstår, och intet förnimma kan, hvad de säga. 16
Deras koger äro öppna grifter; ja, de äro allesamman
hjeltar. 17 De skola förtära din säd och ditt bröd; de
skola uppäta dina söner och döttrar; de skola uppsluka
din får och ditt fä; de skola förtära din vinträ, och
fikonaträ; dina fasta städer, der du förlåter dig uppå,
skola de förderfva med svärd. 18 Och jag skall på den
tid, säger Herren, intet skona eder. 19 Och om de varda
sägande: Hvi gör Herren vår Gud oss allt detta? så
skall du svara dem: Lika som I hafven öfvergifvit mig,
och tjenen främmande gudar, uti edart eget land; alltså
skolen I ock tjena främmandom uti ett land, det icke
edart är. 20 Detta skolen I förkunna i Jacobs hus, och
predika i Juda, och säga: 21 Hörer till, I galna folk, som
intet förstånd hafven; I som ögon hafven, och sen intet;
öron hafven, och hören intet. 22 Viljen I icke frukta
mig, säger Herren, och intet förskräckas för mig, som
sätter hafvena sina strand, derinnan det alltid blifva
måste, och der intet öfvergå? Och om det än svaller,
så förmår det dock intet; och om dess böljor än fast
bullra, så måste de dock icke der öfvergå. 23 Men
detta folket hafver ett affälligt och ohörsamt hjerta;
blifva affällige, och hållat så allt framåt; 24 Och säga
icke en tid i sitt hjerta: Låt oss dock frukta Herran vår
Gud, den oss arlaregn och serlaregn gifver i rättom tid;
och bevarar oss årsväxten troliga och årliga. 25 Men
edra missgerningar förhindra detta, och edra synder
vända detta goda ifrån eder. 26 Ty man finner ibland
mitt folk ogudaktiga, de der ställa snaror och gildre
för menniskorna, att de måga fånga dem, lika som
foglafångare göra med klofvar. 27 Och deras hus äro
full med bedrägeri, lika som en foglabur är full med
lockofoglar; deraf varda de väldige, rike och fete. 28
De omgå med ond stycker; de hålla ingen rätt; den
faderlösa främja de icke i hans sak, dock går dem väl,
och hjelpa icke den fattiga till rätta. 29 Skulle jag det
icke hemsöka, säger Herren; och skulle min själ icke
hämnas uppå sådant folk, som detta är? 30 Det står
grufveliga och styggeliga till i landena. 31 Propheterna
lära falskt, och Presterna äro herrar i deras ämbete,
och mitt folk vill gerna så hafvat; huru vill eder gå för
sådant på sistone?

6 Församler eder, I BenJamins barn utu Jerusalem,
och blåser i trummeter på Thekoa vakt, och reser
upp ett baner på BethCherems vakt; ty en olycka är
på färde ifrå nordan, och en stor jämmer. 2 Dottren
Zion är såsom en dägelig och lustig äng; 3 Men der
skola herdar komma öfver henne med deras hjord; de
skola uppslå sin tjäll allt omkring henne, och i bet ligga
hvar på sitt rum (och säga): 4 Ruster eder till strid
emot henne; upp, låter oss draga upp, medan det ännu
bittida dags är; ej! det kommer aftonen, och skuggen
varder stor. 5 Nu väl, låt oss nu vara uppe, det vi än
skulle draga ditupp om nattena, och förderfva hennes
palats. 6 Ty så säger Herren Zebaoth: Fäller trä, och
görer bålverk emot Jerusalem; ty det är en stad, som
hemsökt skall varda; är der dock alltsammans orätt
inne. 7 Och likasom en källa uppväller sitt vatten, så
uppväller ock hans ondska; hans orätt och öfvervåld
ropar upp i himmelen; sitt mord och slag bedrifva de
dagliga för mig. 8 Bättra dig, Jerusalem, förr än mitt
hjerta vänder sig ifrå dig, och jag gör dig till ett öde land,
der ingen uti bor. 9 Detta säger Herren Zebaoth: Hvad
qvart blifvet är af Israel, det måste ock efteråt afhemtadt
varda, lika som ett vinträ; vinhemtaren skall afhemta uti
korgen det ena efter det andra. 10 Ack! med hvem skall
jag dock tala och betyga, att dock någor ville hörat?
Men deras öron äro oomskorne; de kunna icke hörat;
si, de hålla Herrans ord för gäckeri, och vilja det intet.
11 Derföre är jag så full af Herrans trugande, att jag
icke kan låtat; gjut ut både öfver barnen på gatone, och
öfver de män i Rådet allt tillsammans; ty både man och
qvinna, både åldrig och utgammal skola fångne varda.
12 Deras hus skola komma främmande tillhanda, samt
med åkrar och hustrur; ty jag vill uträcka mina hand,
säger Herren, öfver landsens inbyggare. 13 Ty de fara
allesammans efter girighet, både små och store; och
både Propheter och Prester lära allesamman falska
Gudstjenst; 14 Och trösta mitt folk i deras olycko, att de
skola det ringa akta, och säga: Det står väl till, det står
väl till; och det står dock intet väl till. 15 Derföre skola

de komma på skam, att de sådana styggelse bedrifva;
ändock de vilja oskämde vara, och vilja intet skämma
sig; derföre måste de falla hvar öfver annan; och när
jag varder dem hemsökandes, skola de falla, säger
Herren. **16** Detta säger Herren: Går uppå vägarna, och
ser till, och fråger efter de förra vägar, hvilken den gode
vägen är, och vandrer deruppå, så skolen I finna ro
för edra själar; men de sade: Vi göre det intet. **17** Jag
hafver satt väktare öfver eder; akter uppå trummeternas
ljud; men de sade: Vi göret intet. **18** Derföre hörer, I
Hedningar, och akter häruppå, samt med edart folk. **19**
Du jord, hör till: Si, jag vill låta komma en olycko öfver
detta folk, nämliga deras förtjenta lön, att de icke akta
min ord, och förkasta min lag. **20** Hvad frågar jag efter
rökelse, som kommer af rika Arabien, och efter god
canel, som kommer utaf fjerran land? Edor bränneoffer
äro mig intet tacknämlig, och edor offer behaga mig
intet. **21** Derföre säger Herren alltså: Si, jag vill sätta
desso folkena en förargelse, der både fäder och barn
skola sig tillsammans uppå stöta, och skola förgås, den
ene grannen med den andra. **22** Detta säger Herren:
Si, ett folk varder kommandes nordanefter, och ett
stort folk skall uppresa sig hardt vid vårt land; **23** De
der båga och spets föra; det är grufveligit, och utan
barmhertighet; de fräsa såsom ett stormande haf, och
rida på hästar, rustade såsom krigsfolk, emot dig, du
dotter Zion. **24** När vi få höra af dem, så skola oss våra
händer nedfalla; oss varder ångest och ve, lika som ene
i barnsnöd. **25** Ingen gånge ut på markena, och ingen
ut uppå vägarna; ty det är allestäds osäkert för fiendans
svärd. **26** O! du mins folks dotter, drag en säck uppå,
och lägg dig i asko; haf sorg lika som för enda sonen,
och beklaga dig lika som de der högeliga bedröfvade
äro; ty förderfvaren kommer öfver oss hasteliga. **27** Jag
hafver satt dig till en smältare i mitt folk, det så hårdt är;
att du deras väsende förfara och beprö fva skall. **28** De
äro allesamman affällige, vandrande förrädeliga; de äro
allesamman förderfvad koppar och jern. **29** Blåsbälgen
är förbränd, blyet försvinner, smältningen är förgäfves;
ty det onda är icke ifråskildt. **30** Derföre heta de ock ett
förkastadt silfver; ty Herren hafver förkastat dem.

7 Detta är det ord, som skedde till Jeremia af
Herranom, som sade: **2** Gack och statt i portenom
åt Herrans hus, och predika der detta ordet, och
säg: Hörer Herrans ord, I alle af Juda, I som gån
genom denna porten, till att tillbedja Herran. **3** Så
säger Herren Zebaoth, Israels Gud: Bättrer edart
lefverne och väsende, så vill jag bo när eder i desso
rumme. **4** Förlåter eder icke uppå lögn, sägande: Här är
Herrans tempel, här är Herrans tempel, här är Herrans
tempel; **5** Utan bättrer edart lefverne och väsende, att
I gören hvarannan rätt; **6** Och görer främlingenom,
dem faderlösa och enkone intet öfvervåld; och utgjuter
intet oskyldigt blod i desso rumme, och följer icke
andra gudar efter, till edar egen skada; **7** Så vill jag
evinnerliga bo när eder i desso rumme, i landena som
jag edra fäder gifvit hafver. **8** Men nu förlåten I eder på
lögn, den intet nyttig är. **9** Dertill ären I tjufvar, mördare,
horkarlar, och menedare, och röken inför Baal, och
följen främmande gudar efter; de I intet kännen. **10**
Sedan kommen I då, och gån fram för mig i desso
huse, det efter mitt Namn nämndt är, och sägen: Det
hafver ingen nöd med oss, medan vi sådana styggelse
görom. **11** Hållen I då detta hus, som efter mitt Namn
nämndt är, för ena mördarekulo? Si, jag ser det väl,
säger Herren. **12** Går bort till mitt rum i Silo, der mitt
Namn tillförene bott hafver, och ser till, hvad jag der
gjort hafver, för mins folks Israels ondskos skull. **13**
Efter I nu alle sådana stycke bedrifven, säger Herren,
och jag eder tidt och ofta predika låter, och I viljen
icke hörat; jag ropar, och I viljen intet svara; **14** Så
vill jag sammalunda göra med de hus, som efter mitt
Namn nämndt är, der I eder uppå förlåten, och med det
rum, som jag edra fäder gifvit hafver, likasom jag med
Silo gjort hafver; **15** Och skall kasta eder bort ifrå mitt
ansigte, likasom jag bortkastat hafver alla edra bröder,
alla Ephrahims säd. **16** Och skall du intet bedja för
detta folk, ej heller någon klagan eller bön förebära,
eller lägga dig ut för dem inför mig; ty jag vill intet höra
dig. **17** Ty ser du icke hvad de göra i Juda städer, och
på gatomen i Jerusalem? **18** Barnen hemta veden, och
fäderna göra upp elden, och qvinnorna göra degen, att
de skola baka himmelens Drottning kakor, och gifva
främmande gudar drickoffer, på det de skola förtörna
mig; **19** Men de skola icke göra mig der ondt med,
säger Herren, utan sig sjelfvom, och skola till skam
varda. **20** Derföre säger Herren Herren: Si, min vrede
och min grymhet är utgjuten öfver detta rum, både öfver
folk och fä, öfver trän på markene, och öfver fruktena
på jordene; och skall brinna, så att ingen skall kunna
släckat. **21** Detta säger Herren Zebaoth, Israels Gud:
Görer edor bränneoffer och annor offer tillhopa, och
äter kött. **22** Ty på den dagen, då jag förde edra fäder
utur Egypti land, hafver jag intet sagt eller budit dem
om bränneoffer och annat offer; **23** Utan detta böd jag
dem, och sade: Lyder min ord, så vill jag vara edar
Gud, och I skolen vara mitt folk; och vandrer på alla de
vägar, som jag bjuder eder, på det eder skall väl gå. **24**
Men de ville intet höra, eller böja sin öron härtill, utan
vandrade efter sitt eget råd, och efter sin onda hjertas
tycko, och gingo tillbaka, och icke framåt. **25** Ja, ifrå
den dagen att jag edra fäder utu Egypti land förde, och
intill denna dag, hafver jag dagliga sändt till eder alla
mina tjenare Propheterna. **26** Men de ville intet höra,
eller böja sin öron, utan äro halsstyfve, och görat än

värre än deras fäder. 27 Och om du än allt detta säger
dem, så höra de dock intet; ropar du, så svara de dock
intet. 28 Derföre säg till dem: Detta är det folk, som
Herran sin Gud icke hörer, eller sig bättra vill; den rätta
läran är platt borto, och de predika der nu intet mer af.
29 Skär ditt hår af, och kasta det ifrå dig, och jämra dig
klageliga på högomen; ty Herren hafver förkastat och
bortdrifvit detta slägtet, der han öfver förtörnad är. 30
Förty Juda barn göra det ondt är för min ögon, säger
Herren; de sätta sina styggelser uti det hus, som efter
mitt Namn nämndt är, på det de skola orena det; 31
Och bygga de altare Thopheth uti Hinnoms sons dal,
att de skola uppbränna deras söner och döttrar i eld,
hvilket jag aldrig budit, eller någor tid i sinnet fått hafver.
32 Derföre, si, den tiden kommer, säger Herren, att man
intet mer skall kalla det Thopheth, och Hinnoms sons
dal, utan dråpodal; och Thopheth skall varda fullt med
dödas grifter, derföre, att der intet annat rum på färde
är. 33 Och detta folks kroppar skola himmelens foglom,
och djuromen på jordene, till spis varda, och ingen skall
drifva dem derifrå. 34 Och jag skall uti Juda städer, och
på gatorna i Jerusalem, borttaga glädjes och fröjds rop,
och brudgummes och bruds röst; ty landet skall öde
vara.

8 På den samma tiden, säger Herren, skall man kasta
Juda Konungars ben, Förstarnas ben, Presternas
ben, Propheternas ben, borgarenas ben i Jerusalem,
utu deras grifter; 2 Och man skall förskingra dem
under solene, månan, och alla himmelens här, hvilka
de älskat, och dem tjent, och dem efterföljt, och sökt,
och tillbedit hafva; de skola intet mer upphemtade
och begrafne varda, utan vara träck på jordene. 3
Och alle de qvarlefde af desso onde folke, på ehvad
rum de äro, dit jag dem bortdrifvit hafver, skola heldre
vilja vara döde än lefvande, säger Herren Zebaoth.
4 Derföre säg till dem: Detta säger Herren: Hvar är
någor, om han faller, den icke gerna står upp igen?
Hvar är någor, som villo går, den icke gerna kommer
uppå rätta vägen igen? 5 Likväl vill ju detta folket i
Jerusalem gå villo, utan återvändo; de stå så hårdt
på den falska Gudstjenstene, att de intet vilja låta sig
derifrån afvända. 6 Jag ser och hörer, att de lära icke
rätt; ingen är den som ångrar sina ondsko, och säger:
Hvad gör jag dock? De löpa alle sitt lopp, lika, som
en grym häst i stridene. 7 En stork under himmelen
vet sin tid; en turturdufva, trana och svala, märka sin
tid, när de igenkomma skola; men mitt folk vill icke
veta Herrans rätt. 8 Huru kunnen I dock säga: Vi
vete hvad rätt är, och hafvom Herrans lag för oss? Är
det dock icke utan lögn, hvad de Skriftlärde gifva oss
före. 9 Derföre måste sådane lärare komma på skam,
förskräckte och fångne varda; ty hvad godt kunna de
lära, då de Herrans ord förkasta? 10 Derföre skall
jag gifva deras hustrur främmandom, och deras åker
dem som dem förjaga skola; ty de fara efter girighet,
den ene med den andra, både små och store; och
både Prester och Propheter lära falska Gudstjenst;
11 Och trösta mitt folk uti deras olycko, att de skola
det ringa akta, och säga: Det står väl till, det står väl
till; och det står dock intet väl till. 12 Derföre skola de
komma på skam, att de sådana styggelse bedrifva;
ändock de vilja oskämde vara, och vilja intet skämma
sig; derföre måste de falla hvar öfver annan; och när
jag varder dem hemsökandes, skola de falla, säger
Herren. 13 Jag vill så afhemta dem, säger Herren, att
inga drufvor skola blifva qvara på vinträt, och ingen
fikon på fikonaträt; ja, löfven skola ock affalla, och det
jag dem gifvit hafver, det skall dem ifråtaget varda. 14
Hvar skole vi då bo? Ja, församler eder då, och låt oss
draga in uti de fasta städer, och vänta der efter hjelp; ty
Herren, vår Gud, varder oss hjelpandes med en bitter
dryck att vi så synde emot Herran. 15 Ja, förlåter eder
deruppå, att det skall ingen nöd hafva, ändock intet
godt för handene är; och att I skolen helade varda,
ändock icke annat än ond sår för handene är. 16 Man
hörer allaredo ifrå Dan gnyn af deras hästar, och deras
hingstar skria, så att hela landet bäfvar derföre; och de
komma, och skola uppfräta landet med allt det deruti
är, staden samt med alla de som deruti bo. 17 Ty si, jag
skall sända ormar och basilisker ibland eder, de intet
besvorne äro; de skola stinga eder, säger Herren. 18
Så skall jag hugsvala mig af mine ångest och hjertans
sorg. 19 Si, mins folks dotter skall ropa ifrå fjerran
land: Vill nu Herren icke mer vara (Gud) i Zion? Eller
skall det ingen Konung mer hafva? Ja, hvi hafva de så
förtörnat mig med sin beläte, och främmande fåfänga
Gudstjenst? 20 Skördetiden är framliden, sommaren är
sin väg; och oss är ingen hjelp kommen. 21 Mig ömkar
svårliga, att mitt folk så förderfvadt är; jag grämer mig,
och hafver ganska ondt. 22 Är då nu ingen salva, i
Gilead? Eller är der ingen läkare? Hvarföre är då mins
folks dotter icke helad?

9 Ack! det jag vatten nog hade i mitt hufvud, och min
ögon voro en tårekälla, att jag natt och dag begråta
måtte de slagna i mitt folk. 2 Ack! det jag ett herberge
hade i öknene, så ville jag öfvergifva mitt folk, och draga
ifrå dem; ty de äro allesammans horkarlar, och en arg
hop. 3 De skjuta med sina tungor allesammans lögn,
och ingen sanning, och fara allt med våld i landena,
och gå ifrå den ena ondskone till den andra, och akta
mig intet, säger Herren. 4 Hvar och en tage sig vara för
sinom nästa, och tro icke heller sinom broder; ty en
broder undertrycker den andra, och en vän förråder
den andra. 5 En vän gäckar den andra, och tala icke

ett sant ord; de vinnlägga sig derom, huru den ene
skall bedraga den andra, och dem tycker illa vara, att
de ännu icke kunna görat värre. 6 Der är allestäds
bedrägeri ibland dem, och för bedrägeris skull vilja de
icke känna mig, säger Herren. 7 Derföre säger Herren
Zebaoth alltså: Si, jag vill smälta och probera dem; ty
hvad skall jag annars göra, medan mitt folk så ställer
sig? 8 Deras falska tungor äro mordskott; med sin
mun tala de vänliga med sinom nästa; men i hjertat
vakta de efter honom. 9 Skulle jag nu icke sådant
hemsöka uppå dem, säger Herren, och skulle min själ
icke hämnas öfver sådant folk, som detta är. 10 Jag
måste gråta och jämra mig på bergen, och beklaga mig
vid de fäbodar i öknene; ty de äro så platt förhärjade,
att der bor ingen mer, och man hörer der nu intet färop
mer; både himmelens foglar och djuren äro alle borto.
11 Och jag skall göra Jerusalem till en stenhop, och
till en drakaboning; och skall ödelägga Juda städer,
att der ingen inne bo skall. 12 Ack! att nu någor vis
vore, och lade det uppå hjertat, och förkunnade hvad
Herrans mun till honom säger: Hvarföre dock landet så
förderfvadt och härjadt varder, likasom en ödemark,
der ingen vistas? 13 Och Herren sade: Derföre, att
de öfvergifva min lag, som jag dem föregifvit hafver,
och lyda intet min ord, och lefva der ej heller efter; 14
Utan följa sins hjertas tycko, och Baalim, såsom deras
fäder dem lärt hafva. 15 Derföre säger Herren Zebaoth,
Israels Gud: Si, jag skall spisa detta folket med malört,
och gifva dem galla dricka. 16 Jag skall förskingra dem
ibland Hedningarna, hvilka hvarken de eller deras fäder
känna, och skall sända svärd efter dem, tilldess det
blifver ute med dem. 17 Så säger Herren Zebaoth:
Skaffer och beställer gråterskor, att de komma; och
sänder efter de som det väl kunna; 18 Och begråta
oss med hast, att vår ögon måga rinna med tårar, och
var ögnahvarf flyta med vatten; 19 Att man må höra
en klagogråt i Zion, nämliga alltså: Ack! huru äre vi så
platt förstörde och till skam vordne? Vi måste rymma
landet; ty våra boningar äro nederslagna. 20 Så hörer
nu, I qvinnor, Herrans ord, och edor öron fatte hans
muns tal; lärer edra döttrar gråta, och den ena läre den
andra klagogråt, nämliga alltså: 21 Döden är igenom
vår fenster infallen, och uti vår palats kommen, till att
dräpa barnen på gatone, och ynglingarna i gränderna.
22 Säg: Så säger Herren: Menniskors kroppar skola
ligga såsom träck på markene, och såsom kärfvar efter
skördomannen, de ingen upptager. 23 Detta säger
Herren: En vis berömme sig intet af sine vishet; an
stark berömme sig intet af sin starkhet; en rik berömme
sig intet af sin rikedom; 24 Utan den som sig berömma
vill, han berömme sig deraf, att han vet och känner
mig, att jag är Herren, som gör barmhertighet, rätt och
rättfärdighet på jordene; ty sådant behagar mig, säger
Herren. 25 Si, den tid kommer, säger Herren, att jag
hemsöka skall alla de omskorna med de oomskorna;
26 Nämliga Egypten, Juda, Edom, Ammons barn,
Moab, och alla de som bo uti de rum i öknene; ty alle
Hedningar hafva oomskoren förhud; men hela Israels
hus hafver oomskoret hjerta.

10 Hörer hvad Herren säger till eder, I af Israels
hus. 2 Detta säger Herren: I skolen icke lära
Hedningarnas sätt, och skolen intet frukta eder för
himmelens tecken, såsom Hedningarna frukta. 3 Ty
Hedningarnas gudar äro icke utan fåfängelighet; de
hugga ett trä i skogenom, och mästaren gör det till med
en yxa; 4 Och pryder det med silf och guld, och fäster
det vid, med naglar och hamrar, att det icke omkullfalla
skall. 5 Sådant är nu intet annat, än öfverdragna stodar;
de kunna intet tala; så måste man ock bära dem; ty
de kunna intet gå. Derföre skolen I intet frukta eder
för dem; förty de kunna hvarken hjelpa eller stjelpa. 6
Men dig, Herre, är ingen lik; du äst stor, och ditt Namn
är stort, och du kan det bevisa med gerningarna. 7
Ho skulle icke frukta dig, du Hedningarnas Konung?
Dig skall man ju lyda; ty ibland alla Hedningarnas
visa, och i all Konungarike, är ingen din like. 8 De äro
allesamman dårar och galne; ty ett trä måste ju vara en
platt fåfäng Gudstjenst. 9 Silfskifvor förer man till på
hafvet; guld ifrån Uphas, af mästare och guldsmeder
beredt; gult silke och purpur kläder man uppå dem, och
äro alltsammans slöga, mäns verk. 10 Men Herren är
en rätt Gud, en lefvandes Gud, en evig Konung; för
hans vrede bäfvar jorden, och Hedningarna kunna icke
fördraga hans trug. 11 Så säger nu alltså till dem: De
gudar, som himmel och jord icke gjort hafva, förgånge
af jorden, och under himmelen. 12 Men han hafver gjort
jordena genom sina kraft, och verldenes krets beredt
genom sina vishet; och utsträckt himmelen genom sitt
förstånd. 13 Då han dundrar, så är mycket vatten under
himmelen, och drager upp dimbona ifrå jordenes anda;
han gör ljungelden i regnet, och låter vädret kommer
ifrå hemlig rum. 14 Alla menniskor äro dårar med sine
konst, och alle guldsmeder stå med skam med sin
beläte; ty deras beläte äro bedrägeri, och hafva intet
lif. 15 Det är alltsammans ett fåfängt och bedrägeligit
verk; de måste förgås, då de hemsökte varda. 16
Men sådan är icke han, som Jacobs lott är; utan han
är den som all ting skapat hafver, och Israel är hans
arfvedel; han heter Herren Zebaoth. 17 Tag din handel
bort utu landena, du som bor i den fasta (staden).
18 Ty så säger Herren: Si, jag skall i denna resone
bortslunga landsens inbyggare, och så plåga dem, att
de det känna skola. 19 Ack! min jämmer och hjertans
sorg; men jag tänker, att det är min plåga; jag måste
lida henne. 20 Mitt tjäll är förstördt, och all min tåg äro

sönder; min barn äro borto, och icke mer för handene;
ingen upprättar min hyddo igen, och mitt tjäll slår ingen
upp igen. 21 Ty herdarna äro till dårar vordne, och
fråga intet efter Herran; derföre kunna de ock intet rätt
lära, utan förskingra hjorden. 22 Si, ett rykte kommer,
och ett stort bäfvande af det landet norrut, att Juda
städer skola ödeläggas, och till drakaboningar varda.
23 Jag vet, Herre, att menniskones väg står icke till
henne; och det står i ingens mans magt, huru han
vandra eller sin gång styra skall. 24 Näps mig, Herre,
dock med måttelighet, och icke uti dine grymhet; på det
du icke skall platt göra mig till intet. 25 Men gjut dina
vrede ut öfver Hedningarna som intet känna dig, och
öfver de slägte som intet åkalla ditt Namn: ty de hafva
uppfrätit och uppsvulgit Jacob; de hafva gjort en ända
med honom, och hans boning förödt.

11 Detta är det ord som till Jeremia skedde af
Herranom, som sade: 2 Hörer detta förbunds
ord, att I mågen säga dem till Juda och Jerusalems
inbyggare; 3 Och säg till dem: Så säger Herren Israels
Gud: Förbannad vare den som icke lyder detta förbunds
ord, 4 Som jag edra fäder böd på den dag jag dem utur
Egypti land förde, utur jernugnen, och sade: Hörer mina
röst, och görer som jag eder budit hafver; så skolen I
vara mitt folk, och jag vill vara edar Gud; 5 På det jag
må hålla den ed, som jag edra fäder svorit hafver till
att gifva dem ett land, der mjölk och hannog uti flyter,
såsom det i denna dag för ögon är. Jag svarade, och
sade: Ja, Herre, det ske alltså. 6 Och Herren sade till
mig: Predika alla dessa orden uti Juda städer, och uppå
gatorna i Jerusalem, och säg: Hörer detta förbunds
ord, och görer derefter. 7 Ty jag hafver betygat edra
fäder, ifrå den dagen jag dem utur Egypti land förde,
intill denna dag, och betygade städse, och sade: Hörer
mina röst. 8 Men de hörde intet, och böjde ej heller
sin öron härtill, utan hvar och en gick efter sins onda
hjertas tycko; derföre vill jag ock öfver dem gå låta, all
detta förbunds ord, det jag dem böd att de göra skulle,
och de dock derefter icke gjort hafva. 9 Herren sade till
mig: Jag vet väl, huru de i Juda och Jerusalem gadda
sig tillhopa. 10 De vända sig till sina förfäders synder,
hvilke min ord ej heller höra ville, utan följde också
andra gudar efter, och tjente dem; alltså hafver Israel
hus och Juda hus nu (allstädes) brutit mitt förbund,
det jag med deras fäder gjort hafver. 11 Derföre, si,
säger Herren: Jag vill låta en olycko gå öfver dem, den
de icke undkomma skola; och när de ropa till mig, så
vill jag intet höra dem. 12 Så låt då Juda städer och
Jerusalems inbyggare gå bort, och ropa till de gudar,
hvilkom de rökt hafva; men de skola intet hjelpa dem i
deras nöd. 13 Ty så många städer, så många gudar
hafver du, Juda, och så många gator som i Jerusalem
äro, så mång blygdealtare hafven I uppsatt, till att röka
för Baal. 14 Så bed nu du intet för detta folk, och haf
ingen åkallan eller bön för dem; ty jag vill intet höra
dem, när de ropa till mig i sine nöd. 15 Hvad hafva
mine vänner till att skaffa i mitt hus? De bedrifva alla
falskhet, och mena det heliga köttet skall taga det bort
af dem; och när de illa göra, så äro de glade deröfver.
16 Herren kallade dig ett grönt, skönt, fruktsamt oljoträ;
men nu hafver han med ett stort mordskri, upptändt en
eld deromkring, så att dess qvistar måste förderfvade
varda. 17 Ty Herren Zebaoth, som dig planterat hafver,
hafver lofvat dig ondt, för Israels hus, och Juda hus
ondskos skull, den de bedrifva, så att de förtörna
mig, i det de röka för Baal. 18 Herren hafver mig det
uppenbarat, så att jag det vet; och viste mig hvad de
hafva för händer; 19 Nämliga att de vilja slagta mig,
likasom ett armt får; ty jag visste icke, att de emot mig
rådslagit hade, och sagt: Låt oss förderfva trät med
sine frukt, och utrota honom utu de lefvandes land, att
på hans namn skall aldrig mer tänkt varda. 20 Men du,
Herre Zebaoth, du rättvise domare, du som bepröfvar
njurar och hjerta, låt mig se dina hämnd öfver dem; ty
jag hafver befallt dig mina sak. 21 Derföre säger Herren
alltså emot dem i Anathoth, hvilke efter ditt lif stå, och
säga: Spå oss intet i Herrans Namn, om du annars icke
dö vill af våra händer. 22 Derföre säger Herren Zebaoth
alltså: Si, jag vill hemsöka dem; deras unge män skola
med svärd dräpne varda, och deras söner och döttrar
af hunger dö; 23 Så att intet af dem skall qvart blifva; ty
jag skall låta en olycko gå öfver dem i Anathoth, på det
året då de skola hemsökte varda.

12 Herre, om jag än med dig ville till rätta gå, så
behåller du dock rätten; likväl måste jag tala med
dig om rätten: Hvi går dem ogudaktigom så väl, och de
föraktare hafva allahanda nog? 2 Du planterar dem,
att de rota sig, och växa, och bära frukt; du låter dem
mycket tala om dig, och du näpser dem intet. 3 Men
mig, Herre, känner du, och ser mig, och pröfvar mitt
hjerta för dig; men dem låter du gå fri, likasom får, att
de skola slagtade varda; och skonar dem, på det de
skola dräpne varda. 4 Huru länge skall dock landet
stå så jämmerliga, och gräset på markene allestäds
borttorkas för inbyggarenas ondskos skull, att både djur
och foglar der intet mer äro? Ty de säga: Ja, han vet
mycket huru oss gå skall. 5 Om de göra dig plats, som
till fot gå, huru vill dig gå, då du med resenärer löpa
skall? Och om du söker efter säkerhet uti de lande der
frid är, hvad vill då med dig varda vid den högmodiga
Jordanen? 6 Ty dine bröder, och dins faders hus förakta
dig ock, och ropa Jadut öfver dig; derföre tro du dem
intet, om de än tala vänliga med dig. 7 Derföre hafver
jag måst öfvergifva mitt hus, och fly mitt arf, och gifva

mina älskeliga själ uti fiendahand. 8 Mitt arf är mig
vordet såsom ett lejon i skogenom, och ryter emot mig;
derföre är jag thy harmse vorden. 9 Mitt arf är såsom
en spräklot fogel, om hvilken foglarna församla sig;
upp, och församler eder, all djur på markene; kommer
och äter. 10 Månge herdar hafva förderfvat min vingård,
och förtrampat min åker; de hafva gjort min sköna
åker till en öken; de hafva gjort honom öde. 11 Jag
ser allaredo, huru jämmerliga han förödd är; ja, hela
landet är öde; men ingen vill läggat uppå hjertat. 12 Ty
de förderfvare komma öfver alla högar i öknene, och
Herrans frätande svärd ifrå den ena landsens ända
intill den andra; och intet kött skall frid hafva. 13 De så
hvete, men tistel skola de uppskära; de göra sig omak
nog, men de skola intet nyttjat; de skola icke glädjas af
sinom årsväxt, för Herrans grymma vredes skull. 14
Detta säger Herren emot alla mina onda grannar, som
antasta den arfvedel som jag mino folke Israel utskift
hafver; si, jag skall rycka dem utu deras land, och taga
Juda hus midt ut ifrå dem. 15 Och när jag hafver uttagit
dem, skall jag åter förbarma mig öfver dem, och skall
låta hvar och en komma till sin arfvedel, och till sitt land
igen. 16 Och det skall ske, om de lära af mitt folk, att
de svärja vid mitt Namn: Så visst som Herren lefver;
lika som de tillförene hafva lärt mitt folk svärja vid Baal,
så skola de uppbyggas ibland mitt folk. 17 Men om
de icke höra vilja, så skall jag det folket utrycka, och
förgöra det, säger Herren.

13 Detta, säger Herren till mig: Gack bort, och köp
dig en linnen gjording, och gjorda dina länder
dermed, och gör honom icke våtan. 2 Och jag köpte
en gjording, efter Herrans befallning, och band honom
kringom mina länder. 3 Så skedde Herrans ord annan
gången till mig, och sade: 4 Tag den gjordingen, som
du köpt, och om dina länder bundit hafver, och statt
upp, och gack bort till Phrath, och göm honom der uti
ena stenklyfto. 5 Jag gick åstad, och gömde honom
invid Phrath, som Herren mig budit hade. 6 Men en
lång tid derefter sade Herren till mig: Statt upp, och
gack bort till Phrath, och tag den gjordingen igen, som
jag bad dig der bortgömma. 7 Jag gick bort till Phrath,
och grof honom upp, och tog gjordingen af det rum, der
jag honom lagt hade; och si, gjordingen var förderfvad,
så att han intet mer dogde. 8 Då skedde Herrans ord till
mig, och sade: 9 Detta säger Herren: Lika så skall jag
förderfva den stora högfärden i Juda och Jerusalem.
10 Det onda folket, som min ord icke höra vilja, utan
gå efter sin hjertas tycko, och följa andra gudar, till
att tjena och tillbedja dem, de skola varda lika som
gjordingen, den intet mer doger. 11 Ty lika som en man
binder gjordingen om sina länder, alltså hafver jag,
säger Herren, omgjordat mig hela Israels hus, och hela
Juda hus, att de skulle vara mitt folk, till ett namn, lof
och äro; men de ville icke höra. 12 Så säg dem nu
detta ordet: Detta säger Herren Israels Gud: Alle läglar
skola med vin fyllde varda; så skola de säga till dig:
Ho vet det icke, att man skall fylla läglarna med vin?
13 Så säg till dem: Detta säger Herren: Si, jag skall
fylla alla de som i detta land bo; Konungarna, som på
Davids stol sitta, Presterna och Propheterna, och alla
Jerusalems inbyggare, så att de druckne varda; 14 Och
skall förströ dem, den ena med den andra, fäderna
samt med barnen, säger Herren; och skall hvarken
skona eller öfverse, eller barmhertig vara öfver deras
förderf. 15 Så hörer nu, och märker till, och trotser
icke; ty Herren hafver det sagt. 16 Gifver Herranom
edrom Gudi ärona, förr än det mörkt varder, och förr än
edre fötter stöta sig på de mörka berg; så att I vänten
efter ljuset, och han skall dock görat allt till mörker
och skugga; 17 Men viljen I detta icke höra, så måste
dock min själ hemliga gråta öfver sådana stolthet; mina
ögon måste med tårar flyta, att Herrans hjord fången
varder. 18 Säg Konungenom och Drottningene: Sätter
eder neder; ty härlighetenes krona är eder af hufvudet
fallen. 19 De städer söderut äro tillslutne, och ingen är
som dem upplåter; hela Juda är allsamman bortförd.
20 Upplyfter edor ögon, och ser huru de nordanefter
komma; hvar är nu hjorden, som dig befallen var, din
härliga hjord? 21 Hvad vill du säga, då han dig så
hemsökandes varder? du hafver så vant dem emot dig,
att de Förstar och höfdingar vara vilja; hvad gäller, dig
varder ångest uppåkommandes, lika som ene qvinno
i barnsnöd. 22 Och om du i dino hjerta säga ville:
Hvarföre vederfars mig dock sådant? för dina många
missgerningars skull är din blygd upptäckt, och din ben
blottad. 23 Kan ock en Ethioper förvandla sina hud,
eller en parde sina fläckar? Så kunnen I ock något
godt göra, efter I ondt vane ären. 24 Derföre vill jag;
förskingra dem likasom strå, det för vädrena uti öknene
drifvet varder. 25 Det skall vara din lön och din del, som
jag dig tillmätit hafver, säger Herren; derföre, att du
mig förgätit hafver, och förtröste uppå lögn. 26 Så vill
jag ock högt upptäcka dina blygd, att man dina skam
väl se skall. 27 Förty jag hafver sett ditt horeri, dina
kättjo, ditt oförskämda boleri: ja, din styggelse både på
högom och på åkrom; ve dig, Jerusalem; när vill du
dock någon tid renad varda?

14 Detta är det ord, som Herren till Jeremia sade,
om den dyra tiden: 2 Juda ligger jämmerliga,
hans portar stå i en ömkelig måtto; det står klageliga
till i landena, och i Jerusalem är ett stort rop. 3 De
store sända de små efter vatten; men då de komma
till brunnen, så finna de intet vatten, och bära sina
käril tom hem igen; de gå sorgse och bedröfvade, och

omsvepa sin hufvud; 4 Derföre, att jorden refnar, efter
intet regnar på jordena; åkermännerna, gå sorgse,
och omsvepa sin hufvud. 5 Ty ock hinderna, som på
markena kalfva, öfvergifva sina kalfvar, efter intet gräs
växer. 6 Vildåsnarna stå på bergen, och lukta efter
vädret, lika som drakar, och försmäkta, efter ingen ört
växer. 7 Ack! Herre, våra missgerningar hafva det ju
förtjent; men hjelp dock för ditt Namns skull; ty vår
ohörighet är stor, der vi emot dig med syndat hafve. 8
Du äst Israels tröst, och hans nödhjelpare; hvi skickar
du dig, lika som du vore främmande i landena, och
såsom en gäst, den icke mer än ena natt derinne
ligger? 9 Hvi hafver du dig såsom en hjelte, som
förtviflad är; och som en kämpe, den intet hjelpa kan?
Du äst ju dock ibland oss, Herre, och vi nämnes efter
ditt Namn; öfvergif oss icke. 10 Så säger Herren om
detta folket: De löpa gerna hit och dit, och blifva icke
gerna hemma; derföre hafver Herren ingen vilja till
dem; utan han tänker nu uppå deras missgerningar,
och vill hemsöka deras synder. 11 Och Herren sade till
mig: Du skall intet bedja för detta folk om nåde. 12 Ty
om de än fastade, så vill jag dock intet höra deras bön;
och om de än hade bränneoffer och spisoffer fram, så
behaga de mig dock intet; utan jag vill göra en ända
uppå dem med svärd, hunger och pestilentie. 13 Då
sade jag: Ack Herre Herre! Si, Propheterna säga dem: I
skolen intet svärd se, och ingen dyr tid få när eder;
men jag skall gifva eder en god frid i detta rummet.
14 Och Herren sade till mig: Propheterna, spå lögn i
mitt Namn; jag hafver intet sändt dem, och intet befallt
dem, och intet talat med dem; de predika eder falska
syner, spådom, afguderi, och sins hjertans bedrägeri.
15 Derföre säger Herren om de Propheter, som i mitt
Namn prophetera, ändock jag dem intet sändt hafver,
och de likväl predika, att intet svärd eller dyr tid skall
komma i detta land: Sådana Propheter skola dö genom
svärd och hunger. 16 Och folket, hvilko de prophetera,
skola af svärd och hunger ligga här och der på gatomen
i Jerusalem, att ingen skall begrafva dem; sammalunda
ock deras hustrur, söner och döttrar; och jag skall gjuta
deras ondsko uppå dem. 17 Och du skall säga till dem
detta ordet: Min ögon flyta med tårar dag och natt,
och vända intet åter; ty jungfrun, mins folks dotter, är
grufveliga plågad, och jämmerliga slagen. 18 Går jag
ut på markena, si, så ligga der de slagne med svärd;
kommer jag in uti staden, så ligga der de försmäktade
af hunger; ty ock Propheterna och Presterna måste
bortdraga uti ett land, det de intet känna. 19 Hafver du
då förkastat Juda? Eller hafver din själ en vämjelse till
Zion? Hvi hafver du så slagit oss, att oss ingen hela
kan? Vi hoppades, att det skulle frid varda, men här
kommer intet godt; vi hoppades, att vi skulle helade
varda, och si, här är nu mera vedermöda. 20 Herre,
vi kännom vårt ogudaktiga väsende, och våra fäders
missgerningar; ty vi hafve syndat emot dig. 21 Men,
för ditt Namns skull, låt oss icke skämde varda; låt
dine härlighets säte icke begabbadt varda; kom dock
ihåg, och låt icke ditt förbund med oss återvända. 22
Det är dock ingen ibland Hedningarnas afgudar, som
regn gifva kan; himmelen kan ock icke regna. Du äst
ju Herren vår Gud, uppå hvilken vi hoppas; ty du kan
alltsammans detta göra.

15 Och Herren sade till mig: Det än Mose och Samuel
före mig stode, så hafver jag dock intet hjerta till
detta folket, drif dem bort ifrå mig, och låt dem fara. 2
Och om de säga, till dig: Hvart skole vi? så säg nu till
dem: Detta säger Herren: Hvem döden drabbar, uppå
honom drabbe han; hvem svärdet drabbar, uppå honom
drabbe det; hvem hungren drabbar, uppå honom drabbe
han; hvem fängelse drabbar, uppå honom drabbe det.
3 Ty jag vill hemsöka dem med fyrahanda plågor, säger
Herren; med svärd, att de skola slagne varda; med
hundar, som dem bortsläpa skola; med himmelens
foglar, och med djuren på jordene, att de skola uppätne
varda, och förgås. 4 Och jag skall låta drifva dem hit
och dit, i all rike på jordene, för Manasse skull, Jehiskia
sons, Juda Konungs, för det han i Jerusalem bedrifvit
hafver. 5 Ho vill då förbarma sig öfver dig, Jerusalem?
Ho vill då medlidande med dig hafva? Ho skall då gå
bort och förvärfva dig frid? 6 Du hafver öfvergifvit mig,
säger Herren, och äst affällig vorden ifrå mig; derföre
hafver jag uträckt mina hand emot dig, att jag skall
förderfva dig; mig ledes vid att förbarma mig. 7 Jag
skall kasta dem med en kastoskofvel bort utu landet;
och mitt folk, som sig icke ifrå sitt väsende omvända
vilja, dem skall jag allasamman faderlösa göra och
förderfva. 8 Mig skola ibland dem flera enkor varda, än
sanden i hafvet är; jag skall låta komma öfver de unga
mäns moder en uppenbara förderfvare; och dermed
låta öfverfalla staden hasteliga och oförseendes; 9 Så
att den som sju barn hafver, hon skall elända varda, och
af hjertat sucka; ty deras sol skall bittida på dagenom
nedergå, att deras berömmelse och glädje skall en
ända hafva, och de som qvare blifva, skall jag gifva
uti svärd för deras fiendar, säger Herren. 10 Ack! min
moder, att du mig födt hafver, öfver hvilken hvar man
Jadut ropar i hela landena; hafver jag dock uppå ocker
hvarken lånt eller tagit, likväl bannar mig hvar man.
11 Herren sade: Nu väl, jag skall somliga af eder igen
behålla; ty det skall åter väl gå, och jag skall komma
eder till hjelp i nöd och ångest, ibland fienderna. 12
Menar du, att icke någorstäds något jern är, som kan
sönderslå det jern och koppar nordanefter? 13 Men
jag skall tillförene gifva edart gods och ägodelar till
sköfvels, så att I skolen få der intet före, och det för alla

edra synders skull, som I uti alla edra gränsor bedrifvit
hafven; 14 Och skall låta eder komma bort till edra
fiendar, uti ett land det I intet kännen; ty elden i mine
vrede är öfver eder uppågången. 15 Ack! Herre, du
vetst det, kom oss ihåg, och låt dig om oss vårda, och
hämnas oss uppå våra förföljare. Anamma oss, och
fördröj icke dina vrede öfver dem; ty du vetst, att vi
för dina skull försmädde varde. 16 Emedan håller oss
ditt ord uppe, då vi det få; och det samma ditt ord är
vår hjertas fröjd och tröst; ty vi äre ju nämnde efter
ditt Namn, Herre Gud Zebaoth. 17 Vi gifve oss icke i
sällskap till de begabbare, eller fröjdom oss med dem;
utan blifve ensamme, för dine hands fruktans skull;
tv du vredgas svårliga öfver oss. 18 Hvi varar då vår
vedermöda så länge, och vår sår äro så ganska ond,
att dem ingen hela kan? Du äst oss vorden lika som en
källa, den intet mer rinna vill. 19 Derföre säger Herren
alltså: Om du håller dig intill mig, så vill jag hålla mig
till dig, och du skall blifva min Predikare; och om du
lärer de fromma skilja sig ifrå de onda, så, skall du vara
min lärare, och förr än du skulle falla intill dem, skola
de falla till dig. 20 Ty jag hafver gjort dig till en fast
kopparmur emot detta folket; om de emot dig strida, så
skola de dock intet förmå emot dig; ty jag är när dig, till
att hjelpa dig och frälsa dig, säger Herren; 21 Och skall
frälsa dig utu de högmodigas hand, och förlossa dig utu
de tyranners hand.

16 Och Herrans ord skedde till mig, och sade: 2
Du skall ingen hustru taga dig, eller föda några
söner eller döttrar i desso rumme. 3 Ty så säger Herren
om de söner och döttrar, som i detta rummet födde
varda, och om mödrarna som dem föda, och om deras
fäder som dem föda i desso lande: 4 De skola dö af
krankheter, och hvarken begråtne eller begrafne varda;
utan skola till träck varda på markene; dertill skola de
ock genom svärd och hunger förgås, och deras kroppar
skola foglom under himmelen och djurom på markene
till spis varda. 5 Ty så säger Herren: Du skall icke gå
till begängelse, och skall ej heller någorstäds gå till
begråtning, eller medlidande öfver dem hafva; ty jag
hafver tagit min frid ifrå desso folke, säger Herren, samt
med mine nåd och barmhertighet; 6 Att både store och
små skola dö i desso lande, och intet begrafne, eller
begråtne varda; och ingen skall rifva sig, eller raka sitt
hår öfver dem. 7 Och man skall ej heller utskifta bröd i
den begråtning, till att hugsvala dem öfver liket; och
ej heller gifva dem dricka af tröstebägarenom öfver
fader och moder. 8 Derföre skall du intet gå in uti något
dryckohus, till att sitta när dem; eller till att äta, eller
till att dricka. 9 Ty så säger Herren Zebaoth, Israels
Gud: Si, jag skall borttaga af desso rummena för edor
ögon, och medan I än lefven, fröjds och glädjes röst,
brudgummes och bruds röst. 10 Och när du allt detta
desso folkena sagt hafver, och de säga till dig: Hvi talar
Herren öfver oss alla denna stora olyckona? Hvilken är
den missgerning eller synd, der vi med emot Herran vår
Gud syndat hafve? 11 Så skall du säga dem: Derföre
att edra fäder, säger Herren, hafva öfvergifvit mig, och
följt andra gudar, tjent dem, och tillbedit dem; men mig
hafva de förlåtit, och intet hållit min lag; 12 Och I ännu
värre gören, än edre fäder; ty si, hvar och en lefver efter
sins ondas hjertas tycko, på, det han icke skall lyda
mig. 13 Derföre skall jag drifva eder utu detta landet,
in uti ett land der hvarken I eller edre fäder af veten;
der skolen I tjena andra gudar, dag och natt; och der
skall jag ingen nåde bevisa eder. 14 Derföre, si, den
tiden kommer, säger Herren, att man intet mer skall
säga: Så sant som Herren lefver, som Israels barn utur
Egypti land fört hafver; 15 Utan, så sant som Herren
lefver, som Israels barn fört hafver utu nordlanden, och
utur all land, dit han dem utdrifvit hafver; ty jag skall
låta dem igen komma uti det land, som jag deras fäder
gifvit hafver. 16 Si, jag skall utsända många fiskare,
säger Herren, de skola fiska dem; och derefter skall jag
utsända många jägare, de skola fånga dem på all berg,
på alla högar, och i alla stenklyftor. 17 Ty min ögon se
uppå alla deras vägar, att de icke skola kunna gömma
sig för mig; och deras missgerning är för min ögon
fördold. 18 Men tillförene skall jag dubbelt betala deras
missgerning och synd; derföre, att de hafva orenat mitt
land med deras afguderis lik, och gjort mitt land fullt
med sin styggelse. 19 Herre, du äst min starkhet och
kraft, och min tillflykt uti nödene. Hedningarna skola
komma till dig af verldenes ändar, och säga: Våre fäder
hafva haft falska och fåfänga gudar, som intet hjelpa
kunna. 20 Huru kan en menniska göra dem till gudar,
som inge gudar äro? 21 Derföre si, nu vill jag lära dem,
och göra dem mina hand och mitt välde kunnigt, att de
skola förnimma att jag heter Herren.

17 Juda synd är med jernstyl och med skarp diamant
skrifven, och uti deras hjertas taflor grafven, och
uppå hornen af deras altare; 2 Att deras barn skola
ihågkomma de samma altare och lundar, vid de gröna
trä, på de höga berg. 3 Men jag skall gifva dina höjder
till sköfvels, både på berg och slätter, samt med dina
håfvor, och alla dina ägodelar, för syndernas skull, i alla
dina gränsor bedrefna. 4 Och du skall varda utdrifven
utu ditt arf, som jag dig gifvit hafver, och jag skall göra
dig till dina fiendars träl, uti ett land det du intet känner;
ty I hafven upptändt mine vredes eld, den evinnerliga
brinna skall. 5 Detta säger Herren: Förbannad är den
man som förlåter sig uppå mennisko, och sätter kött
sig till arm, och viker med sitt hjerta ifrå Herranom. 6
Han skall varda såsom ljung i öknene, och skall intet få

se den tillkommande tröstena; utan skall blifva uti det
torra i öknene, uti en ofruktsam och öde mark. 7 Men
välsignad är den man, som förlåter sig uppå Herran,
och Herren hans tröst är. 8 Han är lika som ett trä,
det vid vatten planteradt och vid en bäck berotadt är;
ty om än en hette kommer, så fruktar det sig dock
intet, utan dess löf blifva grön; och sörjer intet, när
ett torrt år kommer, men det bär frukt utan upphåll. 9
Ett argt, illfundigt ting öfver all ting är hjertat; ho kan
utransakat? 10 Jag Herren kan utransaka hjertat, och
pröfva njurarna, och gifver hvarjom och enom efter
hans vägar, och efter hans gerningars frukt. 11 Ty lika
som en fogel, som lägger sig uppå ägg, och utkläcker
dem icke, alltså är den som orätt gods församlar; ty
han måste derifrå, då han det aldraminst tänker; och
måste dock på sistone hafva spott dertill. 12 Men
vår helgedoms rum, nämliga Guds härlighets säte, är
alltid fast blifvet. 13 Ty, Herre, du äst Israels hopp;
alle de som dig förlåta, måste till skam varda, och
de affällige måste på jordene skrefne varda; ty de
öfvergifva Herran, som är en lefvandes vattens källa. 14
Hela du mig, Herre, så varder jag hel; hjelp du mig, så
är mig hulpet; ty du äst min berömmelse. 15 Si, de säga
till mig: Hvar är då Herrans ord? Käre, låt kommat. 16
Men jag hafver fördenskull icke flytt ifrå dig, min herde;
så hafver jag ock intet begärat menniskors ros, det vetst
du; hvad jag predikat hafver, det är rätt inför dig. 17 Var
icke du mig förskräckelig, min tröst i nödene. 18 Låt
dem till skam komma, som mig förfölja, och icke mig;
låt dem förskräckas, och icke mig; låt olyckones dag
öfver dem gå, och sönderslå dem dubbelt. 19 Så säger
Herren till mig: Gack, och statt i folkens port, der Juda
Konungar ut och in gå, och i alla portar i Jerusalem; 20
Och säg till dem: Hörer Herrans ord, I Juda Konungar,
och hele Juda, och alle Jerusalems inbyggare, som
igenom denna porten ingån. 21 Detta säger Herren:
Vakter eder, och bärer ingen bördo om Sabbathsdagen,
genom portarna, in i Jerusalem; 22 Och förer ingen
klef på Sabbathsdagen utur edor hus, och görer intet
arbete; utan helger Sabbathsdagen, såsom jag edra
fäder budit hafver. 23 Men de höra intet, och böja intet
sin öron, utan blifva halsstyfve, på det de ju icke skola
höra, eller ock låta säga sig. 24 Om I hören mig, säger
Herren, så att I ingen bördo bären om Sabbathsdagen
genom denna stadsporten, utan helgen honom, och
gören intet arbete på dem dagenom; 25 Så skola ock
igenom denna stadsporten ut och in gå Konungar och
Förstar, som på Davids stol sitta, och rida, och fara
både med vagn och hästar, de och deras Förstar, samt
med alla de som i Juda och Jerusalem bo; och denna
staden skall evinnerliga besutten varda; 26 Och skola
komma utaf Juda städer, och de omkring Jerusalem
ligga, och utaf BenJamins land, af dalom och bergom,
och sunnanefter, de der framföra skola bränneoffer,
offer, spisoffer, och tackoffer, till Herrans hus. 27 Men
om I icke hören mig, så att I helgen Sabbathsdagen,
och ingen bördo bären in genom de portar i Jerusalem
på Sabbathsdagenom, skall jag upptända en eld i dess
portar, den husen i Jerusalem förtära skall, och intet
utsläckt varda.

18 Detta är det ord, som skedde af Herranom till
Jeremia, och sade: 2 Statt upp, och gack ned
uti krukomakarens hus; der vill jag låta dig höra min
ord. 3 Och jag gick ned i krukomakarens hus, och si,
han arbetade på skifvone. 4 Och krukan, som han utaf
lerena gjorde, gick honom sönder i händerna; då gjorde
han åter ena andra kruko, såsom honom täcktes. 5
Då skedde Herrans ord till mig, och sade: 6 Kan jag
ock icke skicka mig, såsom denne krukomakaren, med
eder af Israels huse, säger Herren? Si, såsom leret är
i krukomakarens hand, så ären ock I af Israels hus i
mine hand. 7 Hasteliga talar jag emot ett folk och rike,
att jag det utrota, förhärja, och förderfva vill; 8 Men
om det omvänder sig ifrå sine ondsko, den jag emot
talar, så skall jag ock låta mig ångra det onda, som jag
tänkte göra dem. 9 Och hasteliga talar jag om ett folk
och rike, att jag det uppbygga och plantera vill; 10 Men
gör det illa för min ögon, så att det icke hörer mina röst,
så skall jag ock låta mig ångra det goda, som jag dem
lofvat hafver, att jag dem göra skulle. 11 Så säg nu till
dem i Juda, och till Jerusalems inbyggare: Detta säger
Herren: Si, jag bereder eder ena olycko, och tänker
något emot eder; derföre vände sig hvar och en ifrå sitt
onda väsende, och bättrer edart väsende och anslag.
12 Men de sade: Der varder intet utaf; vi vilje vandra
efter våra tankar, och göra hvar och en efter sins onda
hjertas tycko. 13 Derföre säger Herren: Fråger dock
ibland Hedningarna: Ho hafver någon tid sådant hört,
att jungfrun Israel så ganska grufveliga ting gör? 14
Blifver dock snön längre på stenomen i markene, då
det snögar ned af Libanon; och regnvattnet förlöper
icke så snart, 15 Som mitt folk mig förgäter. De röka
gudom, och komma förargelse åstad, utan återvändo,
på sinom stigom, och gånga på otrampadom vägom;
16 På det deras land skall till öde varda, dem till evig
skam, så att den der framom går, skall sig förundra, och
rista hufvudet. 17 Ty jag skall, genom ett östanväder,
förskingra dem för deras fiendar; jag skall visa dem
ryggen, och icke anletet, då de förderfvas. 18 Men de
sade: Kommer, och låter oss gå till råds emot Jeremia;
ty Presterna kunna icke fara ville i lagen, och de gamlas
råd icke fela, och Propheterna kunna icke lära orätt.
Kommer, och låter oss slå honom ihjäl med tungone,
och passa intet uppå hvad han säger. 19 Herre, akta
uppå mig, och hör mina motståndares röst. 20 Är det

rätt, att man vedergäller ondt för godt? Ty de hafva
grafvit mine själ ena grop. Kom dock ihåg, huru jag
för dig stått hafver, så att jag talade deras bästa, och
vände dina grymhet ifrå dem. 21 Så straffa nu deras
barn med hunger, och låt dem i svärd falla, att deras
hustrur och enkor utan barn blifva, och deras män
ihjälslagne, och deras unga män i strid genom svärd
dräpne varda; 22 Att ett rop utaf deras husom må hördt
varda, huru du med hast hafver låtit krigsfolk komma
öfver dem; ty de hafva grafvit ena grop till att fånga
mig, och lagt ena snaro för mina fötter. 23 Och efter
du, Herre, vetst all deras anslag emot mig, att de vilja
dräpa mig; så förlåt dem icke deras missgerning, och
låt deras synder icke utstrukna varda för dig; låt dem
störta inför dig, och handla med dem efter dina vrede.

19 Så sade Herren: Gack bort, och köp dig ena
lerkruko af krukomakarenom, samt med några
af de äldsta i folket, och de äldsta för Presterna; 2
Och gack bort uti Hinnoms sons dal, som ligger för
tegelportenom, och predika der de ord, som jag säger
dig; 3 Och säg: Hörer Herrans ord, I Juda Konungar,
och Jerusalems inbyggare: Så säger Herren Zebaoth,
Israels Gud: Si, jag vill låta en sådana olycko komma
öfver detta rummet, att den det hörer, honom skall
gälla i öronen; 4 Derföre, att de hafva öfvergifvit mig,
och gifvit detta rummet enom främmande gud, och
rökt deruti androm gudom, hvilka hvarken de, eller
deras fäder, eller Juda Konungar känt hafva, och hafva
gjort detta rummet fullt med oskyldigt blod. 5 Ty de
hafva byggt höjder till Baal, till att uppbränna sin barn
Baal, till bränneoffer, hvilket jag dem hvarken budit eller
derom talat hafver, och ej heller någon tid uti mitt hjerta
kommet är. 6 Derföre si, den tid varder kommandes,
säger Herren, att man detta rummet inte mer kalla skall
Thopheth, eller Hinnoms sons dal, utan dråpodal. 7 Ty
jag skall förstöra Juda och Jerusalems Gudstjenst i
desso rummena, och skall låta dem falla genom svärd
för deras fiendar, och deras hand, som efter deras
lif stå; och skall gifva deras kroppar foglarna under
himmelen, och djuren på markene till mat; 8 Och skall
göra denna staden öde, och till spott, så att alle de,
som gå der fram, skola förundra uppå alla hans plågor,
och bespotta honom. 9 Jag skall låta dem äta sina
söners och döttrars kött, och en skall äta dens andras
kött, uti den nöd och ångest, dermed deras fiender, och
de, som efter deras lif stå, dem tränga skola. 10 Och
du skall sönderslå krukona för de män, som med dig
gångne äro. 11 Och säg till dem: Detta säger Herren
Zebaoth: Rätt så som man sönderslår en krukomakares
käril, så att det icke kan igen helt varda, så skall jag
ock sönderkrossa detta folk och denna stad, och skola i
Thopheth begrafne varda, derföre, att der skall eljest
intet rum vara till begrafning. 12 Så vill jag göra med
desso rummena, och dess inbyggare, säger Herren,
att denne staden skall varda lika som Thopheth. 13
Dertill skola de hus i Jerusalem, och Juda Konungars
hus, ju så oren varda, som det rummet Thopheth, ja, all
hus, der de på, taken allom himmelens här rökt hafva,
och androm gudom drickoffer offrat hafva. 14 Och då
Jeremia, igenkom ifrå Thopheth, dit Herren honom
sändt hade, till att prophetera, gick han in i gården åt
Herrans hus, och sade till allt folket: 15 Detta säger
Herren Zebaoth, Israels Gud: Si, jag skall låta komma
öfver denna staden, och öfver alla hans städer, all den
olycko, som jag emot dem talat hafver; derföre, att de
äro halsstyfve, och min ord intet höra vilja.

20 Men då Pashur, Immers son, Prestens, den för
en öfversta i Herrans hus satt var, hörde Jeremia
prophetera dessa orden, 2 Slog han Propheten Jeremia,
och kastade honom i fängelse, i den öfra portenom
BenJamins, hvilken på Herrans huse är. 3 Och då
morgonen kom, tog Pashur Jeremia åter utu fängelset.
Då sade Jeremia till honom: Herren kallar dig icke
Pashur, utan Magor allt omkring. 4 Ty så säger Herren:
Si, jag skall gifva dig, samt med alla dina vänner, uti
en fruktan, och de skola falla genom dina fiendars
svärd; det skall du se med din ögon; och jag skall
öfvergifva hela Juda uti Konungens hand af Babel;
han skall föra dem bort till Babel, och dräpa dem med
svärd. 5 Och jag skall gifva allt godset i denna staden,
samt med allt hans arbete och alla klenodier, alla Juda
Konungars håfvor, uti deras fiendars hand, så att de
skola dem skinna, borttaga och till Babel föra. 6 Och
du, Pashur, skall med allt ditt husfolk gå fången, och till
Babel komma; der skall du dö, och begrafven varda,
samt med alla dina vänner, hvilkom du lögn predikar. 7
Herre, du hafver dragit mig, och jag hafver mig draga
låtit; du hafver varit mig för stark, och hafver vunnit;
men jag är deröfver kommen till spott dagliga, och hvar
man gör gäck af mig. 8 Ty sedan jag talat, ropat och
predikat hafver om den plågan och förderfvet, är mig
Herrans ord vordet till hån och spott dagliga. 9 Då
föll mig i sinnet: Jag vill intet mer tänka uppå honom,
och intet mer predika i hans Namn; men i mino hjerta
och minom benom vardt lika som en brinnande eld
insluten, så att jag icke förmådde det lida, och var hardt
när förgången. 10 Ty jag hörer, huru månge banna
mig, och jag måste allestäds vara rädder. Anklager,
vi vilje anklaga honom, säga alle mine vänner och
stallbröder; om vi kunne blifva honom öfvermägtige,
och komma åt honom, och hämnas öfver honom. 11
Men Herren är med mig, såsom en stark hjelte; derföre
skola mine förföljare falla, och icke vinna, utan skola på
stor skam komma, derföre att de så dårliga handla;

evig skall den skammen vara, och skall icke förgäten
varda. 12 Och nu, Herre Zebaoth, du som pröfvar de
rättfärdiga, och ser njurar och hjerta, låt mig se dina
hämnd öfver dem; ty jag hafver befallt dig min sak. 13
Sjunger Herranom, lofver Herran, som hjelper dens
fattigas lif utu de ondas händer. 14 Förbannad vare
den dag, der jag uti född var; den dagen vare osignad,
på hvilkom min moder mig födt hafver. 15 Förbannad
vare den som minom fader god tidende bar, och sade:
Du hafver fått en ungan son, på det han skulle glädja
honom. 16 Den mannen vare såsom de städer som
Herren omvände, och honom det intet ångrade; han
höre ett skriande om morgonen, och om middagen
ett jämrande. 17 Att du dock icke hafver dräpit mig i
moderlifvena; att min moder måtte varit min graf, och
hennes lif måtte evinnerliga hafvandes varit! 18 Hvi är
jag dock utu moderlifvena framkommen, att jag sådana
jämmer och hjertans sorg se måste, och slita mina
dagar med skam?

21 Detta är det ord, som af Herranom skedde till
Jeremia, då Konung Zedekia sände till honom
Pashur, Malchia son, och Zephanja, Maaseja Prestens
son, och lät säga honom: 2 Fråga dock Herran för
oss; ty NebucadNezar, Konungen i Babel, örligar emot
oss; att Herren dock ville göra med oss efter all sin
under, på det han må draga ifrån oss. 3 Jeremia sade
till dem: Detta säger till Zedekia: 4 Så säger Herren
Israels Gud: Si, jag skall vända de vapen tillbaka,
som I uti edra händer hafven, der I med striden emot
Konungen i Babel, och emot de Chaldeer, som eder
omkring murarna belagt hafva; och skall församla dem i
en hop midt i stadenom. 5 Och jag skall strida emot
eder med uträckto hand, med starkom arm, med stor
vrede, grymhet och obarmhertighet; 6 Och skall slå
inbyggarena i denna stadenom, både folk och fä, så
att de skola dö i en stor pestilentie. 7 Och derefter,
säger Herren, skall jag gifva Zedekia, Juda Konung,
samt med hans tjenare, och folkena, som i denna
stadenom af pestilentie, svärd och hunger qvarlefde
äro, uti NebucadNezars händer, Konungens i Babel,
och uti deras fiendars händer, och uti deras händer
som efter deras lif stå, att han så skall slå dem med
svärdsegg, att der ingen skonan, eller nåde, eller
barmhertighet med skall vara. 8 Och säg desso folkena:
Så säger Herren: Si, jag sätter eder före vägen till lifvet,
och vägen till döden. 9 Hvilken som blifver i denna
stadenom, han måste dö igenom svärd, hunger och
pestilentie; men den som gifver sig ut till de Chaldeer,
som eder belägga, han skall blifva lefvandes, och skall
behålla sitt lif, likasom ett byte. 10 Ty jag hafver ställt
mitt ansigte öfver denna staden till olycko, och till intet
godt, säger Herren; han skall Konungenom i Babel
öfvergifven varda, att han skall uppbränna honom med
eld. 11 Och hörer Herrans ord, I af Juda Konungs
huse. 12 Du Davids hus, detta säger Herren: Håller
domen om morgonen, och hjelper den beröfvada utu
våldsverkarens hand, på det min grymhet icke skall
utfara lika som en eld, och brinna så, att det ingen
utsläcka kan, för edart onda väsendes skull. 13 Si,
säger Herren: Jag säger dig, du som bor i dalenom,
på bergen och på jemna markene, och säger: Ho vill
öfverfalla oss, eller komma in uti vårt fäste? 14 Jag
vill hemsöka eder, säger Herren, efter edra gerningars
frukt; jag skall upptända en eld uti edar skog, han skall
förtära allt det deromkring är.

22 Detta säger Herren: Gack ned i Juda Konungs
hus, och tala der detta ordet: 2 Och säg: Hör
Herrans ord, du Juda Konung, som på Davids stol
sitter, både du, och dine tjenare, och ditt folk, som
igenom dessa portarna ingån; 3 Så säger Herren:
Håller rätt och rättviso, Och hjelper den beröfvada utu
våldsverkarens hand; och oförrätter icke främlingen,
den faderlösa och enkona, och görer ingom öfvervåld,
och utgjuter icke oskyldigt; blod i detta rummet. 4 Om
I detta gören, så skola Konungarna, som på Davids
stol sitta, infara genom desses hus portar, både till
vagn och till häst, samt med deras tjenare och folk. 5
Men om I detta, icke hören, så hafver jag svorit vid mig
sjelf, säger Herren: Detta hus skall förstördt varda. 6
Ty så säger Herren om Juda Konungs hus: Gilead,
du äst mig hufvudet i Libanon; hvad gäller, jag skall
göra dig till öde, och städerna utan inbyggare? 7 Ty jag
hafver beställt förderfvare öfver dig, hvar och en med
sin vapen; de skola omkullhugga, din utvalda cedreträ,
och kasta dem i elden. 8 Så skola månge Hedningar gå
framom denna staden, och säga emellan sig: Hvi hafver
Herren alltså, handlat med denna stora stadenom? 9
Och man skall svara: Derföre, att de Herrans sins Guds
förbund öfvergifvit hafva, och tillbedit andra gudar, och
tjent dem. 10 Gråter icke öfver de döda, och grämer
eder icke öfver dem; men gråter öfver den der bortfar,
och skall aldrig igenkomma, att han sitt fädernesland
mer se må. 11 Ty så säger Herren om Sallum, Josia
son, Juda Konungs, som Konung är uti sins faders
Josia stad, som utfaren är af detta rum: Han skall intet
komma här igen; 12 Utan måste dö uti det rum, dit han
för en fånga förd är, och skall detta land intet mer se.
13 Ve honom, som uppbygger sitt hus med synd, och
sin mak med orätt; den sin nästa för intet arbeta låter,
och icke gifver honom sin lön; 14 Och tänker: Nu väl,
jag vill bygga mig ett stort hus, och ett vidt palats; och
låter hugga sig fenster deruppå, och panelar det med
cedreträ, och målar det rödt. 15 Menar du, att du vill
vara Konung, efter du prålar med cedreträ? Hafver

din fader ock icke ätit och druckit, och blef ändock
likväl vid rätt och rättfärdighet; och honom gick väl? 16
Han halp dem elända och fattiga till rätt, och det gick
honom väl af. Är icke detta rättsliga känna mig? säger
Herren. 17 Men din ögon och ditt hjerta stå intet alltså,
utan på din girighet, på att utgjuta oskyldigt blod, till
att göra öfvervåld och orätt. 18 Derföre säger Herren
om Jojakim, Josia son, Juda Konung: Man skall intet
begråta honom (sägandes): Ack broder, ack syster!
Man skall intet begråta honom (sägandes): Ack herre,
ack ädling! 19 Han skall likasom en åsne begrafven
varda, försläpad och utkastad i porten i Jerusalem. 20
Ja, gack ock nu upp på Libanon, och ropa, och låt dig
höra i Basan, och ropa af Abarim; ty alle dine älskare
äro ömkelige. 21 Jag hafver tillförene sagt dig det, då
det ännu väl stod med dig; men du sade: Jag vill intet
hörat. Alltså hafver du gjort alla dina lifsdagar, att du
intet hafver hört mina röst. 22 Vädret drifver alla dina
herdar, och dine älskare fara bort fångne; der måste du
till spott och skam varda, för alla dina ondskos skull.
23 Du som nu i Libanon bor, och hafver din näste i
cedreträ, huru skönliga skall du se ut, när dig värk
och sveda uppåkommer, såsom ene i barnsnöd? 24
Så sant som jag lefver, säger Herren: Om Chonia,
Jojakims son, Juda Konung, vore en signetsring på
mine högra hand, så skulle jag ändå rifva dig deraf; 25
Och gifva dig dem i händer, som efter ditt lif stå, och
för hvilkom du dig fruktar, nämliga uti NebucadNezars
händer, Konungens i Babel, och de Chaldeers; 26 Och
skall drifva dig, och dina moder, som dig födt hafver, uti
ett annat land, der edart fädernesland icke är, och der
skolen I dö. 27 Och uti det land, der de af hjertat gerna
igen voro, skola de icke igenkomma. 28 Hvilken en
elände, föraktad och fördrifven man är dock Chonia! Ett
vanvördt och uselt fat! Ack! huru är han dock, samt med
sine säd, fördrifven, och uti ett obekant land kastad! 29
O land, land, land, hör Herrans ord. 30 Detta säger
Herren: Skrifver denna mannen upp för en förderfvad;
för en man dem i sina lifsdagar intet lyckas skall; ty
han skall icke hafva den lyckona, att någor af hans säd
skall sitta på Davids stol, och länger öfver Juda råda.

23 Ve eder, herdar, I som förderfven och förskingren
min fosterhjord, säger Herren. 2 Derföre säger
Herren, Israels Gud, om de herdar, som mitt folk
regera: I hafven förskingrat min hjord, och bortdrifvit,
och icke besökt honom; si, jag skall hemsöka eder,
för edart onda väsendes skull, säger Herren. 3 Och
jag skall församla, det qvart är af minom hjord, utur
all land, dit jag dem utdrifvit hafver, och skall hafva
dem hem igen till deras hus, att de skola växa och
förökas. 4 Och jag skall sätta herdar öfver dem, som
dem sköta skola, att de icke mer skola frukta sig eller
förskräckas, eller hemsökte varda, säger Herren. 5 Si,
den tiden kommer, säger Herren, att jag skall uppväcka
David rättfärdighetenes frukt; och det skall vara en
Konung, den väl regera skall, och skall upprätta rätt
och rättfärdighet på jordene. 6 På den tiden skall Juda
hulpen varda, och Israel säker bo; och detta skall
vara hans namn, det man honom kalla skall: Herren
vår rättfärdighet. 7 Derföre, si, den tid skall komma,
säger Herren, då man nu intet mer skall säga: Så
sant som Herren lefver, som Israels barn utur Egypti
land fört hafver; 8 Utan: Så sant som Herren lefver,
som Israels hus säd utförde, och hade af nordlanden,
och utur all land, dit jag dem fördrifvit hafver, så att
de skola nu bo i sitt land. 9 Emot Propheterna: Mitt
hjerta vill mig brista i mino lifve, all min ben darra;
mig är lika som enom drucknom manne, och lika som
enom den af vin ragar, för Herranom, och för hans
heliga ordom; 10 Att landet så fullt med horkarlar är,
att landet så jämmerliga står, att det så förbannadt är,
och ängarna i öknene förtorkas; och deras lefverne
är ondt, och deras regemente doger intet. 11 Ty både
Propheter och Prester äro skalkar; och jag finner också
deras ondska i mino huse, säger Herren. 12 Derföre
är deras väg lika som en slipper väg i mörkrena, der
de uppå falla; ty Jag skall låta komma olycko öfver
dem, deras hemsökningsår, säger Herren. 13 Med de
Propheter i Samarien hafver jag sett galenskap, att de
propheterade i Baal och förförde mitt folk Israel; 14 Men
med de Propheter i Jerusalem ser jag en styggelse;
huru de bedrifva hor, och fara med lögn, och styrka
de onda, på det att ju ingen skall omvända sig af sine
ondsko. De äro alle för mig lika som Sodoma, och
dess inbyggare lika som Gomorra. 15 Derföre säger
Herren Zebaoth om Propheterna alltså: Si, jag skall
spisa dem med malört, och gifva dem galla dricka; ty
ifrå Propheterna i Jerusalem kommer ut skrymteri öfver
hela landet. 16 Detta säger Herren Zebaoth: Hörer
intet Propheternas ord, de eder prophetera; de bedraga
eder, ty de predika sins hjertas syner, och icke utaf
Herrans mun. 17 De säga dem som mig försmäda:
Herren hafver det sagt: Eder varder väl gångandes; och
allom dem som vandra efter sins hjertas tycko, säga de:
Det kommer ingen olycka öfver eder. 18 Ty ho hafver
varit i Herrans råd, den hans ord sett och hört hafver?
Ho hafver förmärkt och hört hans ord? 19 Si, ett Herrans
väder skall komma med grymhet, och ett förskräckeligit
oväder falla de ogudaktiga öfver hufvudet. 20 Och
Herrans vrede skall icke upphålla, tilldess han gör och
uträttar det han i sinnet hafver. Härefter skolen I väl
förvarat. 21 Jag sände intet Propheterna, likväl lupo de;
jag talade intet med dem, likväl propheterade de. 22
Ty om de hade blifvit vid mitt råd och hade predikat
mino folke min ord, så hade de omvändt dem ifrå deras

onda väsende, och ifrå deras onda lefverne. 23 Är jag
icke en Gud, den hardt när är, säger Herren, och icke
en Gud, den fjerran är? 24 Menar du, att någor kan
så hemliga fördölja sig, att jag icke kan se honom?
säger Herren. Är icke jag den som uppfyller himmel och
jord? säger Herren. 25 Jag hörer väl, att Propheterna
predika, och prophetera lögn i mitt Namn, och säga:
Mig hafver drömt, mig hafver drömt. 26 När vilja nu
Propheterna igenvända? de der lögn prophetera, och
prophetera sins hjertas bedrägeri; 27 Och vilja, att mitt
folk skall förgäta mitt Namn, för deras drömmars skull,
som den ene för den andra predikar, såsom deras
fäder förgåto mitt Namn för Baals skull. 28 En Prophet,
som drömmar hafver, han predike drömmar; men den
som mitt ord hafver, han predike mitt ord rätt. Huru när
kommer agnar och hvete tillhopa? säger Herren. 29 Är
icke mitt ord lika som en eld, säger Herren, och såsom
en hammar, den berg sönderslår? 30 Derföre, si: Jag
vill till de Propheter, säger Herren, som min ord stjäla
den ene dem andra. 31 Si, jag vill till de Propheter,
säger Herren, som sitt eget ord föra, och säga: Han
hafver det sagt. 32 Si, jag vill till de som falska drömmar
prophetera, säger Herren, och predika dem, och förföra
mitt folk med sine lögn och lösaktig ting; efter jag dock
intet hafver sändt dem, och intet befallt dem, och de ej
heller desso folkena nyttige äro, säger Herren. 33 Om
detta folk, eller en Prophet, eller en Prest varder dig
frågandes, och säger: Hvilket är Herrans tunge? så
skall du säga till dem, hvad den tungen är: Jag skall
bortkasta eder, säger Herren. 34 Och om en Prophet,
eller Prest, eller folk varder sägandes: Det är Herrans
tunge; densamma skall jag hemsöka, och hans hus
dertill. 35 Men så skall den ene tala med dem andra,
och säga sig emellan: Hvad svarar Herren? Och hvad
säger Herren? 36 Och kaller det icke mer Herrans
tunga; ty hvarjom och enom skall hans egen ord vara
till en tunga, efter I alltså lefvandes Guds, Herrans
Zebaoths, vårs Guds ord förvänden. 37 Derföre skolen
I säga till Propheten alltså: Hvad svarar Herren dig?
Och hvad säger Herren? 38 Nu medan I sägen Herrans
tunge, derföre säger Herren alltså: Efter I kallen ordet
Herrans tunga, och jag till eder sändt hafver, och hafver
säga låtit, att I icke skullen kallat Herrans tunga; 39 Si,
så skall jag taga eder bort, och bortkasta eder samt
med stadenom, som jag eder och edra fäder gifvit
hafver, ifrå mitt ansigte; 40 Och skall foga eder en evig
skam till, och en evig försmädelse, den aldrig förgäten
skall varda.

24 Si, Herren viste mig två fikonakorgar, satta inför
Herrans tempel, sedan NebucadNezar, Konungen
i Babel, hade bortfört Jechonia, Jojakims son, Juda
Konung, samt med Juda Förstar, timbermän och
smeder, ifrå Jerusalem, och låtit dem komma till Babel.
2 Uti dem ena korgenom voro ganska god fikon, såsom
de först mogna fikonen äro; uti dem andra korgenom
voro ganska ond fikon, så att man intet kunde äta dem,
så ond voro de. 3 Och Herren sade till mig: Jeremia,
hvad ser du? Jag sade: Fikon; de goda fikonen äro
ganska god, och de onda äro fast ond, så att man intet
kan äta dem, så ond äro de. 4 Då skedde Herrans
ord till mig, och sade: 5 Detta säger Herren, Israels
Gud: Likasom dessa fikonen äro god, alltså skall jag
nådeliga upptaga de fångar af Juda, hvilka jag hafver
låtit hädanfara in uti de Chaldeers land; 6 Och skall
nådeliga se till dem, och skall låta dem komma hit i
landet igen, och skall uppbygga dem, och icke nederslå;
jag skall plantera dem, och icke upprycka; 7 Och skall
gifva dem hjerta till att känna mig, att jag är Herren,
och de skola vara mitt folk, och jag vill vara deras Gud;
ty de skola af allt hjerta vända sig till mig. 8 Men lika
som de onda fikon så ond äro, att man dem icke äta
kan, säger Herren; alltså vill jag bortgifva Zedekia,
Juda Konung, samt med hans Förstar, och hvad qvart
blifvet är i Jerusalem; de som äro qvarblefne i detta
landet, och de som uti Egypti land bo. 9 Jag skall foga
dem olycko till, och icke låta dem blifva i något rike
på jordene, så att de skola komma till skam, till ett
ordspråk, till en fabel, och till bannor, i all rum, dit jag
dem bortdrifvandes varder; 10 Och skall sända svärd,
hunger och pestilentie ibland dem, tilldess de skola
förgås af landena, som jag dem och deras fäder gifvit
hafver.

25 Detta är det ord, som till Jeremia skedde,
öfver allt Juda folk, uti fjerde årena Jojakims,
Josia sons, Juda Konungs, hvilket det första året är
NebucadNezars, Konungens i Babel; 2 Hvilket ock
Propheten Jeremia talade till allt Juda folk, och till alla
Jerusalems inbyggare, och sade: 3 Herrans ord är
skedt till mig, ifrå trettonde årena Josia, Amos sons,
Juda Konungs, allt intill denna dag, och jag hafver det
nu i tre och tjugu år med flit predikat eder; men I hafven
icke velat hörat. 4 Så hafver ock Herren sändt till eder
alla sina tjenare Propheterna ganska fliteliga; men I
hafven intet velat höra dem, eller böja edor öron dertill,
att I måtten hörat; 5 Då han sade: Omvänder eder
hvar och en af sinom onda väg, och ifrån edart onda
väsende; så skolen I blifva i landena, som Herren eder
och edra fäder gifvit hafver, i evig tid. 6 Efterföljer icke
andra gudar, så att I tjenen och tillbedjen dem, på det I
icke skolen förtörna mig, genom edra händers verk,
och jag eder olycko tillfoga må. 7 Men I villen intet
höra mig, säger Herren, på det I ju skullen förtörna
mig, genom edra händers verk, till edor egen olycko. 8
Derföre så säger Herren Zebaoth: Efter I icke villen

höra min ord, 9 Si, så skall jag utsända och komma
låta allt folk af nordan, säger Herren, och min tjenare
NebucadNezar, Konungen i Babel, och skall låta dem
komma öfver detta land, och öfver dem som deruti bo,
och öfver allt detta folk som häromkring ligger, och
skall gifva dem till spillo och förderfvelse, och göra dem
till hån och evigt öde; 10 Och skall taga ifrå dem all
glädjesång, brudgummes och bruds röst, qvarns röst,
och lyktos ljus: 11 Så att allt detta landet skall öde och
förstördt ligga; och skola denna folken tjena Konungen
i Babel i sjutio år. 12 Men när de sjutio år ute äro, så
skall jag hemsöka Konungen i Babel, och allt det folket,
säger Herren, för deras missgerningars skull; dertill ock
de Chaldeers land, och skall görat till ett evigt öde. 13
Alltså skall jag låta komma öfver detta land all min ord,
som jag emot det talat hafver, nämliga allt det i denna
bok skrifvet står, det Jeremia öfver all folk spått hafver.
14 Och de skola också tjena, ändock de mägtig folk
och väldige Konungar äro. Alltså skall jag vedergälla
dem efter förtjenst, och efter deras händers verk. 15
Ty så säger Herren, Israels Gud, till mig: Tag denna
vinbägaren, fullan med vrede utaf mine hand, och skänk
derutaf allom folkom, dem jag sänder dig till; 16 Att de
måga dricka, raga och blifva galne, för svärdena som
jag ibland dem sända skall. 17 Och jag tog bägaren af
Herrans hand, och skänkte allom folkom, der Herren
sände mig till; 18 Nämliga Jerusalem, Juda städer, hans
Konungar och Förstar, att de skola öde och förstörde
ligga, och skola vara till hån och bannor, såsom det nu
i denna dag tillstår; 19 Desslikes Pharao, Konungenom
i Egypten, samt med hans tjenarom, hans Förstar och
allt hans folk; 20 All land vesterut; allom Konungom i
Uz land, allom Konungom i de Palestiners land, samt
med Askelon, Gasa, Ekron, och dem igenlefdom i
Asdod; 21 Dem af Edom, dem af Moab, Ammons
barnom; 22 Allom Konungom i Tyro; allom Konungom
i Zidon; Konungomen i de öar på hinsidone hafvet;
23 Dem af Dedan, dem af Thema, dem af Bus, och
allom Förstom i de landsändar; 24 Allom Konungom i
Arabien, allom Konungom vesterut, de i öknene bo;
25 Allom Konungom i Simri, allom Konungom i Elam,
allom Konungom i Meden; 26 Allom Konungom norrut,
både när och fjerran, den ene med den andra; och
allom Konungom på jordene, som på jordenes krets
äro; och Konung Sesach skall dricka efter dessa. 27
Och säg till dem: Detta säger Herren Zebaoth, Israels
Gud: Dricker, att I druckne varden, spyn och fallen,
och icke kunnen uppstå, för svärdet som jag ibland
eder sända skall. 28 Och om de icke vilja taga bägaren
af dine hand och dricka, så säg till dem: Alltså säger
Herren Zebaoth: I skolen dricka. 29 Ty si, uti dem
stadenom, som af mitt Namn nämnd är, begynner jag
till att plåga; menen I, att I skolen ostraffade blifva? I
skolen intet ostraffade blifva; ty jag kallar svärdet öfver
alla de som bo på jordene, säger Herren Zebaoth. 30
Och du skall prophetera dem all dessa orden, och säg
till dem: Herren skall ryta utu höjdene, och låta höra
sin dunder utaf sine heliga boning; han skall ryta öfver
sina boning, han skall sjunga ena viso, lika som en
vintrampare, öfver alla landsens inbyggare; 31 Hvilkens
ljud skall höras intill verldenes ända; ty Herren hafver
till att skaffa i rätta med Hedningomen, och skall hålla
en dom med allt kött; de ogudaktiga skall han gifva
under svärd, säger Herren. 32 Detta säger Herren
Zebaoth: Si, en plåga skall komma ifrå det ena folket till
det andra, och ett stort väder skall uppväckt varda ifrå
landsens sido. 33 Så, skola de slagne af Herranom
på samma tid ligga, ifrå den ena jordenes ända till
den andra ändan. De skola intet varda begråtne, eller
upptagne, eller begrafne, utan måste ligga på markene,
och till träck blifva. 34 Jämrer eder nu, I herdar, och
roper, och välter eder I asko, I väldige öfver hjorden; ty
tiden är kommen, att I skolen slagtade och förströdde
varda, och skolen sönderfalla, såsom ett kosteligit fat.
35 Och herdarna skola icke kunna fly, och de väldige
öfver hjorden skola icke undkomma kunna. 36 Så,
skola herdarna ropa, och de väldige öfver hjorden skola
jämra sig, att Herren så hafver ödelagt deras bet. 37
Och deras ängar, der så väl tillstod, äro förderfvada,
af Herrans grymma vrede. 38 Han hafver öfvergifvit
sina hyddo, lika som ett ungt lejon; och så är deras
land förstördt af tyrannens vrede, och af hans grymma
vrede.

26 Uti Jojakims rikes begynnelse, Josia sons, Juda
Konungs, skedde detta ord af Herranom, och
sade: 2 Detta säger Herren: Gack in uti gården, åt
Herrans hus, och predika för alla Juda städer, som
der ingå till att tillbedja i Herrans hus, all de ord som
jag dig befallt hafver att säga dem, och lägg der inte
bort af; 3 Om de tilläfventyrs höra kunna och omvända
sig, hvar och en ifrå sitt onda väsende, på det jag ock
måtte ångra mig det onda, som jag tänker att göra
dem, för deras onda väsendes skull. 4 Och säg till
dem: Detta säger Herren: Om I icke hören mig, så att
I vandren uti min lag, som jag eder föresatt hafver;
5 Att I hören mina tjenares Propheternas ord, de jag
städse till eder sändt hafver, och I dock intet höra
villen; 6 Så skall jag göra med desso huse likasom
med Silo, och göra denna staden allom Hedningom på
jordene till bannor. 7 Då nu Presterna, Propheterna och
allt folket hörde Jeremia, att han sådana ord talade
i Herrans hus; 8 Och Jeremia nu uttalat hade allt
det Herren honom befallt hade att säga allo folkena,
grepo honom Presterna, Propheterna och allt folket,
och sade: Du måste dö. 9 Hvi djerfves du prophetera i

Herrans Namn, och säga: Det skall så gå med desso
husena likasom med Silo, och denne staden skall så
öde varda, att der ingen mer inne bor? Och allt folket
församlade sig i Herrans hus emot Jeremia. 10 Då nu
Juda Förstar det hörde, gingo de utu Konungshuset upp
i Herrans hus, och satte sig för Herrans nya port. 11
Och Presterna och Propheterna talade inför Förstarna
och allo folkena, och sade: Denne är döden värd; ty
han hafver predikat emot denna staden, såsom I med
eder öron hört hafven. 12 Men Jeremia sade till alla
Förstarna, och till allt folket: Herren hafver sändt mig,
att jag detta allt, som I hört hafven, predika skulle, emot
detta huset, och emot denna staden. 13 Så bättrer nu
edart väsende, och handel, och hörer Herrans edars
Guds röst, så skall ock Herren låta sig ångra det onda,
som han emot eder talat hafver. 14 Si, jag är i edra
händer: I mågen göra med mig, såsom eder godt och
rätt tyckes. 15 Dock skolen I veta, att om I dräpen
mig, så läggen I oskyldigt blod uppå eder sjelfva, uppå
denna staden och hans inbyggare; ty i sanningene
hafver Herren sändt mig till eder, att jag allt detta för
edor öron tala skulle. 16 Då sade Förstarna, och allt
folket, till Presterna och Propheterna: Denne är icke
saker till döds; ty han hafver talat till oss i Herrans vår
Guds Namn. 17 Och några af de äldsta i landena stodo
upp, och talade till hela hopen af folket, och sade: 18
Uti Hiskia, Juda Konungs, tid var en Prophet benämnd
Micha af Moresa; han talade till allt Juda folk, och
sade: Detta säger Herren Zebaoth: Zion skall upplöjd
varda såsom en åker, och Jerusalem skall blifva till en
stenhop, och (Herrans) hus berg till en vildan skog.
19 Likväl lät Hiskia, Juda Konung, och hela Juda icke
fördenskull döda honom; ja, de fruktade heldre Herran,
och bådo inför Herranom; då ångrade ock Herren det
onda, som han emot dem talat hade. Derföre göre vi
ganska illa emot våra själar. 20 Var också en, den der
propheterade i Herrans Namn, Uria, Semaja son, af
Kiriath Jearim; den samme propheterade emot denna
staden, och emot detta landet, lika som Jeremia. 21
Men då Konung Jojakim, och alle hans väldige och
Förstar, hans ord hörde, ville Konungen låta döda
honom. Och Uria förnam det, fruktade sig, och flydde,
och for in uti Egypten; 22 Men Konung Jojakim sände
några män in uti Egypten, ElNathan, Achbors son, och
andra med honom. 23 De förde honom utur Egypten,
och hade honom in till Konung Jojakim; han lät då
dräpa honom med svärd, och lät begrafva hans kropp
snöpliga. 24 Alltså var Ahikams, Saphans sons, hand
med Jeremia, att han icke kom i folkens händer, att de
hade mått dräpit honom.

27 Uti Jojakims rikes begynnelse, Josia sons, Juda
Konungs, skedde detta ordet af Herranom till
Jeremia, och sade: 2 Detta säger Herren till mig: Gör
dig ett ok, och häng det på din hals; 3 Och sänd
det till Konungen i Edom, till Konungen i Moab, till
Konungen öfver Ammons barn, till Konungen i Tyro,
och till Konungen i Zidon, med de sändningabåd, som
till Zedekia, Juda Konung, till Jerusalem komne äro; 4
Och befall dem, att de säga sina herrar: Detta säger
Herren Zebaoth, Israels Gud: Så skolen I säga edra
herrar: 5 Jag hafvet gjort jordena, och menniskona, och
djuren, som på jordene äro, genom mina stora kraft och
uträcktom arm, och gifver henne hvem jag vill. 6 Men
nu hafver jag gifvit all denna landen uti mins tjenares
hand, NebucadNezars, Konungens i Babel, och hafver
desslikes gifvit honom de vilddjur på markene, att de
honom tjena skola. 7 Och all folk skola tjena honom,
hans sone, och hans sonasone, tilldess hans lands tid
ock kommer; då mång folk och stora Konungar skola
låta tjena sig af honom. 8 Men hvilket folk och rike icke
vill tjena Konungenom af Babel, NebucadNezar, och
hvilken som icke gifver sin hals under Konungens ok af
Babel, det folket skall jag hemsöka med svärd, hunger
och pestilentie, säger Herren, tilldess jag förgör dem
genom hans hand. 9 Derföre hörer intet edra Propheter,
spåmän, drömtydare, dagsväljare och trollkarlar, som
säga eder: I varden intet tjenande Konungenom af
Babel. 10 Förty de spå eder lögn, på det de skola draga
eder långt bort utur edart land, och jag då utdrifver
eder, och I förgåns. 11 Ty hvilket folk, som böjer sin
hals under Konungens ok i Babel, och tjenar honom,
dem skall jag låta blifva uti sitt land, att de måga der
bygga och bo, säger Herren. 12 Och jag talade allt
detta, till Zedekia, Juda Konung, och sade: Böjer edar
hals under Konungens ok i Babel, och tjener honom
och hans folke, så skolen I blifva lefvande. 13 Hvi
viljen I dö, du och ditt folk, genom svärd, hunger och
pestilentie; såsom Herren sagt hafver öfver det folk,
som Konungenom i Babel icke tjena, vill? 14 Derföre
hörer de Propheters ord intet, som säga eder: I varden
intet tjenande Konungenom af Babel; ty de prophetera
eder lögn. 15 Och jag hafver intet sändt dem, säger
Herren, utan de prophetera lögn i mitt Namn på det jag
skall utdrifva eder, och I förgås samt med Propheterna,
som eder prophetera. 16 Och till Presterna, och till allt
detta folket talade jag, och sade: Detta säger Herren:
Hörer edra Propheters ord intet, som eder prophetera,
och säga: Si, de kärile af Herrans hus komma nu
snart ifrå Babel hem igen; förty de prophetera eder
lögn. 17 Hörer dem intet; utan tjener Konungenom af
Babel, så blifven I lefvande. Hvi skulle dock denna
staden varda till ett öde? 18 Äro de Propheter, och
hafva Herrans ord, så låt dem det Herranom Zebaoth
afbedja, att de qvarblefne kärilen i Herrans hus och
Juda Konungs hus, och i Jerusalem, icke också till

Babel förde varda. 19 Ty så säger Herren Zebaoth om
stodarna, och om hafvet, och om stolarna, och om de
tyg, som ännu qvarblefna äro i denna staden, 20 De
NebucadNezar, Konungen i Babel, icke borttog, då han
bortförde Jechonia, Jojakims son, Juda Konung, ifrå
Jerusalem till Babel, samt med alla Förstarna i Juda
och Jerusalem; 21 Ty så säger Herren Zebaoth, Israels
Gud, om de tyg som ännu qvarblefne äro i Herrans
hus, och i Juda Konungs hus, och i Jerusalem: 22 De
skola till Babel förde varda, och der blifva intill den
dagen, jag söker dem, säger Herren; och jag låter dem
åter här uppkomma till detta rummet igen.

28 Och i det samma året, uti Zedekia, Juda Konungs,
rikes begynnelse, i femte månadenom af fjerde
årena, talade Hanania, Assurs son, en Prophet
af Gibeon, till mig uti Herrans hus, i Presternas
och allt folkens närvaro, och sade: 2 Detta säger
Herren Zebaoth, Israels Gud: Jag hafver sönderbrutit
Konungens ok i Babel. 3 Och förr än tu år förlidna
äro, skall jag låta åter igenkomma till detta rummet alla
Herrans hus kärile, hvilka NebucadNezar, Konungen i
Babel, hädantagit och till Babel fört hafver. 4 Dertill
skall jag ock låta Jechonia, Jojakims son, Juda Konung,
samt med alla fångar af Juda, som till Babel förde äro,
komma till detta rummet igen, säger Herren; ty jag
skall sönderbryta Konungens ok i Babel. 5 Då svarade
Propheten Jeremia till den Propheten Hanania, uti
Presternas och allt folkens närvaro, som i Herrans hus
stodo; 6 Och sade: Amen! Herren göre alltså; Herren
stadfäste din ord, som du spått hafver, att han låter
Herrans hus kärile, samt med alla fångna, komma till
detta rummet igen. 7 Men hör dock likväl detta ordet,
som jag för din öron, och allt folkens öron, talar: 8 De
Propheter, som för mig och för dig varit hafva af ålder,
de hafva propheterat emot mång land och stor rike,
om örlig, om olycko, och om pestilentie. 9 Men när en
Prophet propheterar om frid, så varder man kännandes,
om Herren honom i sanningene sändt hafver, då hans
ord fullkomnad varda. 10 Då tog Hanania oket af
Prophetens Jeremia hals, och sönderbröt det. 11
Och Hanania sade, i allt folkens närvaro: Detta säger
Herren: Likaså skall jag sönderbryta NebucadNezars
ok, Konungens i Babel, af all folks hals, förr än tu
år förlidna äro. Och Propheten Jeremia gick sin väg.
12 Men Herrans ord skedde till Jeremia, sedan den
Propheten Hanania hade sönderbrutit oket af Jeremia
Prophetens hals, och sade: 13 Gack bort, och säg
Hanania: Detta säger Herren: Du hafver sönderbrutit
träoket, så gör nu ett jernok i samma staden. 14 Ty
detta säger Herren Zebaoth, Israels Gud: Ett jernok
hafver jag hängt allo desso folkena på halsen, der de
med tjena skola NebucadNezar, Konungen i Babel, och
de måste tjena honom; ty jag hafver ock gifvit honom
vilddjuren på markene. 15 Och Propheten Jeremia sade
till den Propheten Hanania: Hör dock, Hanania; Herren
hafver intet sändt dig, och du hafver åstadkommit, att
detta folket förlåter sig uppå lögn. 16 Derföre säger
Herren alltså: Si, jag skall taga dig bort utaf jordene; i
detta året skall du dö: ty du hafver med ditt tal afvändt
dem ifrå Herranom. 17 Och så blef den Propheten
Hanania död, på det samma året, i sjunde månadenom.

29 Detta äro de ord, i de brefvena, som Propheten
Jeremia sände af Jerusalem, till de igenlefda
äldsta som bortförde voro, och till Presterna, och
Propheterna, och till allt folket, som NebucadNezar ifrå
Jerusalem till Babel bortfört hade; 2 Sedan Konung
Jechonia och Drottningen, med kamererarena, och
Förstarna i Juda och Jerusalem, samt med timbermän
och smeder i Jerusalem, borto voro; 3 Genom Elasa,
Saphans son, och Gemaria, Hilkia son, hvilka Zedekia,
Juda Konung, sände till Babel, till NebucadNezar,
Konungen i Babel, och sade: 4 Detta säger Herren
Zebaoth, Israels Gud, till alla fångar, som jag hafver
låtit bortföra ifrå Jerusalem till Babel: 5 Bygger hus,
der I uti bo kunnen; planterer trädgårdar, der I frukt af
äta mågen. 6 Tager eder hustrur, och föder söner och
döttrar; gifver edra söner hustrur, och gifver edra döttrar
män, att de måga föda söner och döttrar; föröker eder
der, så att I icke ären få. 7 Söker stadsens bästa, dit
jag hafver låtit bortföra eder, och beder för honom till
Herran; ty då honom väl går, så går eder ock väl. 8 Ty
detta, säger Herren Zebaoth, Israels Gud: Låter icke de
Propheter, som när eder äro, och de spåmän bedraga
eder, och sköter intet edra drömmar som I drömmen;
9 Ty de spå eder lögn i mitt Namn; jag hafver intet
sändt dem, säger Herren. 10 Ty så säger Herren; När i
Babel sjutio år ute äro, så skall jag besöka eder, och
skall uppväcka mitt nådeliga ord öfver eder, att jag
skall låta eder komma till detta rum igen. 11 Ty jag vet
väl, hvad tankar jag hafver om eder, säger Herren,
nämliga fridsens tankar, och icke bedröfvelsens, att
jag skall gifva eder den ända, som I vänten efter. 12
Och I skolen åkalla mig, och gå och bedja mig, och jag
skall höra eder. 13 I skolen söka mig, och finna mig; ty
om I mig af allt hjerta söken, 14 Så skall jag låta mig
finna af eder, säger Herren; och jag skall vända edart
fängelse, och församla eder utur all folk, och utaf all
rum, dit jag eder utdrifvit hafver, säger Herren; och skall
låta eder återkomma till detta rum igen, dädan jag eder
hafver bortföra låtit. 15 Ty I menen, att Herren hafver
uppväckt eder Propheter i Babel. 16 Ty detta säger
Herren om Konungen, som på Davids stol sitter, och
om allt folket, som i denna stadenom bor, nämliga om
edra bröder, som med eder uti fängelset icke utdragne

äro; 17 Ja, så säger Herren Zebaoth: Si, jag skall sända
ibland dem svärd, hunger och pestilentie, och skall
så ställa mig med dem, lika som med de onda fikon,
de man vämjar vid att äta; 18 Och skall förfölja dem
med svärd, hunger och pestilentie, och skall icke låta
dem blifva, uti något rike på jordene, så att de skola
varda till bannor, till under, till hån och spott, ibland
all folk, dit jag dem utdrifvandes varder; 19 Derföre,
att de icke hafva hört min ord, säger Herren, de jag
städse med mina tjenare Propheterna till eder sändt
hafver; men I villen intet höra, säger Herren. 20 Men
I alle, som fångne bortförde ären, de jag hafver ifrå
Jerusalem till Babel draga låtit, hörer Herrans ord. 21
Detta säger Herren Zebaoth, Israels Gud, emot Achab,
Kolaja son, och emot Zedekia, Maaseja son, hvilke
eder lögn spå i mitt Namn: Si, jag skall gifva dem uti
NebucadNezars händer, Konungens i Babel; han skall
låta slå dem för edor ögon; 22 Så att man skall göra
bannor af dem ibland alla fångar af Juda, som i Babel
äro, och säga: Herren göre dig lika som Zedekia och
Achab, hvilka Konungen af Babel på eld steka lät;
23 Derföre att de bedrefvo en galenskap i Israel, och
bedrefvo hor med annars mans hustrur, och predikade
lögn i mitt Namn, det jag dem intet befallt hade. Detta
vet jag, och betygar det, säger Herren. 24 Och emot
Semaja af Nehelam skall du säga: 25 Detta säger
Herren Zebaoth, Israels Gud; derföre, att du under ditt
namn hafver bref sändt till allt folket, som i Jerusalem
är, och till Presten Zephanja, Maaseja son, och till alla
Presterna, och sagt: 26 Herren hafver satt dig till en
Prest uti Prestens Jehojada stad, att I skolen tillsiare
vara uti Herrans hus öfver alla ursinniga och spåmän,
att du skall sätta dem i fångahus och i stock; 27 Och
nu, hvi straffar du då icke Jeremia af Anathoth, den
eder propheterar? 28 Derföre, att han till oss i Babel
sändt hafver, och låtit säga: Det skall ännu länge vara;
bygger hus, der I uti bon, och planterer trägårdar, att
I äten der frukt af. 29 Och Zephanja Presten hade
läsit det samma brefvet, och låtit Jeremia Propheten
höra det. 30 Derföre skedde Herrans ord till Jeremia,
och sade: 31 Sänd bort till alla fångarna, och låt säga
dem: Detta säger Herren emot Semaja af Nehelam:
Derföre, att Semaja propheterar eder, och jag hafver
dock intet sändt honom, och hafver gjort, att I förlåten
eder uppå lögn; 32 Derföre säger Herren alltså: Si, jag
skall hemsöka Semaja af Nehelam, samt med hans
säd, så att ingen af hans skall blifva ibland detta folket,
och skall icke se det goda, som jag desso mino folke
göra vill, säger Herren; ty han hafver med sitt tal afvändt
dem ifrå Herranom.

30 Detta är det ord, som af Herranom skedde till
Jeremia: 2 Detta säger Herren, Israels Gud: Skrif
dig all de orden uti ena bok, de jag talar till dig; 3 Ty
si, den tiden kommer, säger Herren, att jag mins folks
fängelse, både Israels och Juda, vända skall, säger
Herren, och skall låta dem igenkomma uti det land, som
jag deras fäder gifvit hafver, att de det besitta skola. 4
Och dessa äro de ord, som Herren talade om Israel
och Juda. 5 Ty så säger Herren: Sant året, det går ju
ömkeliga till med eder; det är intet annat än fruktan på
färde, och ingen frid. 6 Men fråger dock derefter, och
ser till, om en mansperson föda kan? Huru går det då
till, att jag ser alla män hålla sina händer uppå sina
länder, såsom qvinnor i barnsnöd, och att all ansigte
så blek äro? 7 Ack! det är ju en stor dag, och hans
like hafver icke varit; och en bedröfvelsetid är i Jacob,
likväl skall dem der uthulpet varda. 8 Men det skall
ske på den tiden, säger Herren Zebaoth, att jag hans
ok sönderbryta skall af dinom hals, och slita din band
sönder, att du deruti dem främmandom intet mer tjena
skall; 9 Utan de skola tjena Herranom sinom Gud, och
sinom Konung David, den jag dem uppväcka skall. 10
Derföre frukta du dig intet, min tjenare Jacob, säger
Herren, och gif dig icke, Israel; ty si, jag vill hjelpa
dig utu fjerran land, och dina säd utu sins fängelses
land; så att Jacob skall igenkomma, lefva i frid, och
nog hafva, och ingen skall förskräcka honom. 11 Ty
jag är när dig, säger Herren, att jag skall hjelpa dig;
ty jag skall göra en ända med alla de Hedningar, dit
jag dig förskingrat hafver; men med dig vill jag icke
ända göra; men jag vill näpsa dig med måttelighet,
på det du icke skall hålla dig oskyldig. 12 Ty detta
säger Herren: Din skade är allt för stor, och din sår
äro allt för ond. 13 Dina sak handlar ingen, att han
måtte förbinda dem; dig kan ingen läka. 14 Alle dine
älskare förgäta dig, och fråga der intet efter. Jag hafver
slagit dig, lika som jag sloge en fienda, och såsom en
obarmhertig stupat dig för dina stora missgerningars
skull, och för dina starka synders skull. 15 Hvad ropar
du öfver din skada, och öfver din stora värk? Hafver jag
dock detta gjort dig för dina stora missgerningar, och
för dina starka synders skull. 16 Derföre, alle de som
dig frätit hafva, de skola uppfrätne varda, och alle de
som dig ångest gjort hafva, skola fångne varda, och de
som dig beröfvat hafva, skola beröfvade varda, och alle
de som dig skinnat hafva, skola skinnade varda. 17
Men dig vill jag åter helbregda göra, och hela din sår,
säger Herren; derföre, att man kallar dig den fördrefna;
och Zion, den der ingen efterfrågar. 18 Detta säger
Herren: Si, jag skall vända Jacobs hyddors fängelse,
och förbarma mig öfver hans boning; och staden skall
åter utur askone uppbyggd varda, och templet skall stå
som det stå skall. 19 Och lof och fröjd skall gå derut: ty
jag skall föröka, dem, och icke förminska; Jag skall
göra dem stora, och icke mindre. 20 Hans söner skola

vara såsom tillförene, och hans menighet skall trifvas
för mig; ty jag vill alla dem hemsöka, som honom plåga.
21 Och hans väldige skall utaf honom sjelfvom född
varda, och hans Herre komma utaf honom sjelfvom,
och jag skall låta honom nalkas mig, och han skall för
mig komma; tv hvilken är den eljest, som med så viljogt
hjerta nalkas mig? säger Herren. 22 Och I skolen vara
mitt folk, och jag skall vara edar Gud. 23 Si, ett Herrans
väder skall komma med grymhet; ett förskräckeligit
oväder skall falla de ogudaktiga öfver hufvudet. 24 Ty
Herrans grymma vrede skall icke upphålla, tilldess han
gör och uträttar hvad han i sinnet hafver; på sistone
skolen I väl förnimma det.

31 På den samma tiden, säger Herren, skall jag vara
alla Israels slägters Gud, och de skola vara mitt
folk. 2 Så säger Herren: Det folk, som qvar blifvet är för
svärdet, hafver funnit nåde i öknene; Israel drager bort
till sina ro. 3 Herren hafver mig synts i fjerran land.
Jag hafver ju alltid och allstädes haft dig kär; derföre
hafver jag dragit dig till mig af blotta barmhertighet.
4 Nu väl, jag skall åter uppbygga dig, så att du skall
uppbyggd heta, du jungfru Israel; du skall ännu med
fröjd slå i trummo, och utgå i dans. 5 Du skall åter
plantera vingårdar på Samarie bergom; plantera skall
man, och pipa dertill. 6 Ty den tiden skall ännu komma,
att vaktare på Ephraims berg ropa skola: Upp, och låter
oss gå upp till Zion, till Herran vår Gud. 7 Ty så säger
Herren: Roper öfver Jacob med glädje, och fröjder eder
öfver hufvudet ibland Hedningarna. Roper högt, priser,
och säger: Herre, hjelp dino folke, dem igenblefnom i
Israel. 8 Si, jag skall låta dem komma utu nordlandet,
och vill församla dem ifrå jordenes ändar, både blinda,
halta, hafvande qvinnor, och dem som nyfödt hafva,
så att de skola i en stor hop hit igenkomma. 9 De
skola komma gråtande och bedjande, så skall jag
leda dem. Jag skall leda dem utmed vattubäcker en
slätan väg, att de icke skola stöta sig; ty jag är Israels
fader, så är Ephraim min förstfödde son. 10 Hörer, I
Hedningar, Herrans ord, och förkunner det fjerran på
öomen, och säger: Den som Israel förskingrat hafver,
han varder honom ock igen församlandes, och skall
taga vara uppå honom, såsom en herde på sin hjord.
11 Herren skall förlossa Jacob, och hjelpa honom utu
dens mägtigas hand. 12 Och de skola komma och
glädjas på Zions höjd, och skola med hopom söka intill
Herrans gåfvor, nämliga till korn, must, oljo, och ung
får, och oxar; så att deras själ skall varda lika som en
vatturik örtegård, och skola intet mer bekymrade vara.
13 Alltså skola, jungfrurna lustiga vara i dans: dertill
unge män och gamle, den ene med den andra; ty jag
skall förvandla deras ångest i glädje, och trösta dem,
och fröjda dem efter deras bedröfvelse. 14 Och jag
skall göra Presternas hjerta fullt med glädje, och mitt
folk skall mina gåfvor hafva tillfyllest, säger Herren. 15
Detta säger Herren: Man hörer en klagelig röst och
bitterlig gråt i höjdene. Rachel begråter sin barn, och
vill intet låta sig trösta öfver sin barn; ty det är ute med
dem. 16 Men Herren säger alltså: Låt af ditt ropande
och gråtande, och dina ögons tårar; ty ditt arbete är
icke förgäfves, säger Herren. De skola, igenkomma utu
fiendaland. 17 Och dine efterkommande hafva mycket
godt vänta, säger Herren; ty dina barn skola komma
uti sitt land igen. 18 Jag hafver väl hört, huru Ephraim
klagar: Du hafver späkt mig, och jag är ock späkt lika
som en kåt kalf. Omvänd du mig, så varder jag omvänd;
ty du Herre, äst min Gud. 19 När jag omvänd vardt, så
gjorde jag bättring; ty sedan jag lärde veta, slår jag mig
uppå länderna; ty jag är på skam kommen, och blyges;
ty jag måste lida det hån, som jag tillförene förtjent
hafver. 20 Är icke Ephraim min älskelige son, och mitt
kära barn? Ty jag kommer nu väl ihåg, hvad jag med
honom talat hafver; derföre brister mig mitt hjerta för
hans skull, att jag måste förbarma mig öfver honom,
säger Herren. 21 Uppsätt dig åminnelsetecken, sätt
dig sörjotecken, och styr ditt hjerta in uppå den rätta
vägen, der du på vandra skall. Vänd om, du jungfru
Israel, vänd om igen till dessa dina städer. 22 Huru
länge vill du vända dig bort, du affälliga dotter, den
jag igenhemta vill? Ty Herren skall något nytt skapa
i landena; en qvinna skall omfatta en man. 23 Detta
säger Herren Zebaoth, Israels Gud: Man skall ännu
säga detta ordet i Juda land, och i dess städer, då
jag deras fängelse vändandes varder: Herren välsigne
dig, du rättvisones boning, du helga berg. 24 Och
Juda, samt med alla sina städer, skola bo derinne;
dertill åkermän, och de som med hjord omkringfara.
25 Ty jag skall vederqvicka de trötta själar, och mätta
de bekymrada själar. 26 Derföre vakade jag upp, och
såg mig om, och hade så sött sofvit. 27 Si, den tid
kommer, säger Herren, att jag skall beså Israels hus
och Juda hus, både med folk och fä. 28 Och som jag
öfver dem vakat hafver, till att upprycka, sönderrifva,
omkullslå, förderfva, och till att plåga; så skall jag ock
vaka, öfver dem, till att uppbygga och plantera, säger
Herren. 29 På den samma tiden skall man intet mer
säga: Fäderna hafva ätit sura vindrufvor, och barnens
tänder äro ömma vordna; 30 Utan hvar och en skall dö
för sina missgerning; och hvilken menniska, som sura
vindrufvor äter, honom skola hans tänder ömma varda.
31 Si, den tid kommer, säger Herren, då skall jag göra
ett nytt förbund med Israels hus, och med Juda hus; 32
Icke sådant, som det förra förbundet var, det jag med
deras fäder gjorde, då jag tog dem vid handena, att jag
skulle föra dem utur Egypti land; hvilket förbund de intet
hållit hafva, och jag måste tvinga dem, säger Herren; 33

Utan detta skall vara förbundet, som jag skall göra med
Israels hus, efter denna tiden, säger Herren. Jag skall
gifva min lag uti deras hjerta, och skrifva dem uti deras
sinne; och de skola vara mitt folk, så vill jag vara deras
Gud. 34 Och ingen skall lära den andra, icke en broder
den andra, och säga: Känn Herran; utan de skola alle
känna mig, både små och stora, säger Herren; ty jag
vill förlåta dem deras missgerningar, och aldrig komma
deras synder mer ihåg. 35 Detta säger Herren, som
gifver solena dagenom till ett ljus, och månan och
stjernorna, efter deras lopp, nattene till ljus; den som
rörer hafvet, att dess böljor fräsa; Herren Zebaoth är
hans Namn. 36 När denna ordningen afkommer för
mig, säger Herren, så skall ock Israels säd återvända,
så att det icke mer skall vara ett folk för mig. 37 Detta
säger Herren: Om man kan mäla himmelen ofvantill,
och utransaka jordenes grund, så skall jag ock förkasta
hela Israels säd, för allt det som de göra, säger Herren.
38 Si, den tid kommer, säger Herren, att Herrans stad
skall uppbyggd varda, ifrå Hananeels torn allt intill
hörnaporten. 39 Och rättesnöret skall gå derifrå länger
ut, allt intill den högen Gareb, och vända sig inåt Goath.
40 Och hele dödodalen, och askoplatsen, samt med
hela dödåkrenom, allt intill Kidrons bäck, intill hörnet af
hästaportenom österut, skall varda helig Herranom, så
att det aldrig mer skall omkullrifvet eller afbrutet varda.

32 Detta är det ord, som af Herranom skedde till
Jeremia i tionde årena Zedekia, Juda Konungs,
hvilket det adertonde året är NebucadNezars. 2 Då
belade Konungens här af Babel Jerusalem; men
Propheten Jeremia låg fången i gården för fångahuset, i
Juda Konungs hus, 3 Der Zedekia, Juda Konung, hade
låtit inlägga honom, sägandes: Hvi propheterar du, och
säger: Detta säger Herren: Si, jag gifver denna staden
uti Konungens händer i Babel, och skall vinna honom;
4 Och Zedekia, Juda Konung, skall icke undkomma de
Chaldeer, utan jag skall gifva honom uti Konungens
händer af Babel, så att han skall muntliga tala med
honom, och med sin ögon se honom; 5 Och han skall
föra Zedekia till Babel, der skall han ock blifva, till dess
jag söker honom, säger Herren; ty om I än striden
emot de Chaldeer, skall det dock intet lyckas eder. 6
Och Jeremia sade: Herrans ord är skedt till mig, och
säger; 7 Si, Hanameel, Sallums son, dins faderbroders,
kommer till dig, och skall säga: Käre, köp du min åker
i Anathoth; ty du hafver nästa bördrätten dertill, att
du skall köpa honom. 8 Alltså kom Hanameel, min
faderbroders son, till mig, såsom Herren sagt hade, i
gården för fångahuset, och sade till mig: Käre, köp min
åker i Anathoth, som ligger i BenJamins land; ty du
hafver arfrätt dertill, och du äst den näste. Käre, köp
honom. Då förmärkte jag, att det var Herrans ord; 9
Och köpte åkren af Hanameel, mins faderbroders son, i
Anathoth, och vog honom penningarna till, sju siklar och
tio silfpenningar; 10 Och skref ett bref, och förseglade
det, och tog vittne deruppå, och vog upp penningarna
på en vågskål; 11 Och tog det förseglade köpbrefvet
till mig, efter rätten och sedvänjan, och en öppen
utskrift; 12 Och fick köpbrefvet Baruch, Neria sone,
Mahaseja sons, uti Hanameels, mins faderbroders
sons, och de vittnes, som i köpbrefvena stodo, och alla
Judarnas närvaro, som i gården för fångahuset såto;
13 Och befallde Baruch för deras ögon, och sade: 14
Detta säger Herren Zebaoth, Israels Gud: Tag dessa
brefven, det förseglade köpbrefvet, samt med denna
öppna utskriftene, och lägg dem uti ett lerkäril, att de
måga ligga förvarade i lång tid. 15 Ty så säger Herren
Zebaoth, Israels Gud: Ännu skall man köpa hus, åkrar
och vingårdar, i desso landena. 16 Och då jag hade fått
Baruch, Neria sone, köpbrefvet, bad jag till Herran, och
sade: 17 O Herre Herre, si, du hafver gjort himmel och
jord genom dina stora kraft, och genom din uträckta
arm, och ingen ting är för dig omöjelig. 18 Du, som
mångom tusendom väl gör, och vedergäller fädernas
missgerningar uti deras barnas sköte efter dem; du
store och starke Gud, Herre Zebaoth är ditt Namn;
19 Stor i råd och mägtig i gerningom; och din ögon
stå öppne öfver alla menniskors barnas vägar, att du
skall gifva, hvarjom och enom efter sitt väsende, och
efter sins väsendes frukt; 20 Du, som uti Egypti land
tecken och under gjorde, allt intill denna dag, både med
Israel och med menniskomen, och gjorde dig ett Namn,
såsom det i denna dag är; 21 Och förde ditt folk Israel
utur Egypti land, genom tecken och under, genom ena
mägtiga hand, med enom uträcktom arm, och genom
stor förskräckning; 22 Och gaf dem detta landet, hvilket
du deras fäder svorit hade att du dem det gifva ville;
ett land, der mjölk och hannog uti flöt; 23 Och då de
der inkommo och besåto det, hörde de intet dina röst,
och vandrade ej heller efter din lag, och allt det du
dem budit hade, att de göra skulle, det gjorde de intet;
derföre du ock hafver låtit dem alla denna olyckona
vederfaras. 24 Si, denne staden är belagd, så att han
måste vunnen, och för svärd, hunger och pestilentie, uti
de Chaldeers händer, som emot honom strida, gifven
varda; och lika som du sagt hafver, så går det nu, det
ser du. 25 Och du, Herre Herre, säger till mig: Köp du
en åker för penningar, och tag vittne deruppå; ändock
staden skall varde, gifven uti de Chaldeers händer. 26
Och Herrans ord skedde till Jeremia, och sade: 27 Si,
jag Herren är en Gud öfver allt kött; skulle något vara
mig omöjeligit? 28 Derföre säger Herren alltså: Si, jag
gifver denna staden uti de Chaldeers händer, och uti
NebucadNezars hand, Konungens i Babel, och han
skall vinna honom. 29 Och de Chaldeer, som emot

denna staden strida, skola komma härin, och tända här
elden uppå, och bränna honom upp, samt med husen,
der de Baal på taken rökt, och androm gudom drickoffer
offrat hafva, på det de skulle förtörna mig. 30 Ty Israels
barn och Juda barn hafva af deras ungdom gjort det
mig illa behagar, och Israels barn hafva förtörnat mig
genom sina händers verk, säger Herren. 31 Ty ifrå den
tiden, att denne staden byggd var, intill denna dag,
hafver han gjort mig vredan och grymman, så att jag
måste bortkasta honom ifrå mitt ansigte; 32 För alla
Israels barnas och Juda barnas ondskos skull, den de
bedrifvit hafva, på det de skulle förtörna mig, de, deras
Konungar, Förstar, Prester och Propheter, och de som
bo i Juda och Jerusalem. 33 De hafva vändt mig ryggen
till, och icke ansigtet, ändock jag lät allstädes lära dem;
men de ville intet höra eller bättra sig. 34 Dertill hafva
de satt sin styggelse uti det hus, som namn hafver af
mig, på det de skulle det orena; 35 Och hafva byggt
Baals höjder, i Hinnoms sons dal, på det de skulle
uppbränna sina söner och döttrar för Molech, der jag
dem intet om befallt hafver, och kom mig icke heller
någon tid i sinnet, att de sådana styggelse göra skulle,
med hvilko de så kommo Juda till att synda. 36 Och nu
fördenskull säger Herren Israels Gud alltså om denna
staden, der I om sägen, att han skall för svärd, hunger
och pestilentie, uti Konungens händer af Babel gifven
varda: 37 Si, jag skall församla dem utur all land, dit
jag dem bortdrifver, genom mina stora vrede, grymhet
och obarmhertighet, och skall låta komma dem åter till
detta rummet igen, att de skola bo trygge. 38 Och de
skola vara mitt folk, så vill jag vara deras Gud; 39 Och
skall gifva dem ens hjerta och väsende, att de skola
frukta mig i alla sina lifsdagar, på det dem och deras
barnom, efter dem, skall väl gå; 40 Och skall göra ett
evigt förbund med dem, så att jag icke vill aflåta att
göra dem godt; och skall gifva dem min fruktan i hjertat,
att de icke skola vika ifrå mig. 41 Och det skall vara min
lust, att jag må göra dem godt; och jag skall plantera
dem i desso lande troliga, af allt hjerta och af allo själ.
42 Ty så säger Herren: Likasom jag öfver detta folket
hafver komma låtit alla denna stora olyckona, alltså
skall jag ock låta komma öfver dem allt det goda, som
jag till dem sagt hafver. 43 Och det skola ännu åkrar
köpte varda i desso lande, om hvilket I sägen: Det
skall öde ligga, så att hvarken folk eller fä deruti blifva
skall, och skall varda gifvet uti de Chaldeers händer.
44 Likväl skall man ännu köpa, åkrar för penningar,
och bebrefva, försegla och betyga uti BenJamins land,
och omkring Jerusalem, och uti Juda städer, uti de
städer på bergomen, uti de städer i dalomen, och uti de
städer söderut; ty jag skall vända deras fängelse, säger
Herren.

33 Och Herrans ord skedde till Jeremia annan
gången, då han ännu innelyckter var i gården för
fångahuset, och sade: 2 Detta säger Herren, som detta
gör, Herren, som detta verkar och uträttar; Herre är mitt
Namn; 3 Ropa till mig, så vill jag svara dig, och skall
kungöra dig stor och mägtig ting, de du intet vetst. 4 Ty
så säger Herren, Israels Gud, om denna stadsens hus,
och om Juda Konungars hus, som nederbrutna äro,
till att göra bålverk till värn; 5 Och om dem som här
inkomne äro, på det de skola strida emot de Chaldeer,
att de måga uppfylla honom med döda, kroppar, hvilka
jag i mine vrede och grymhet slå skall; ty jag hafver
förgömt mitt ansigte för denna stadenom, för alla deras
ondskos skull. 6 Si, jag vill förbinda, deras sår, och
göra dem helbregda, och skall tillåta dem deras bön
om frid och trohet. 7 Ty jag vill vända Juda fängelse,
och Israels fängelse, och skall uppbygga dem, lika
såsom af begynnelsen; 8 Och skall rena dem af all
missgerning, der de med emot mig syndat hafva, och
skall förlåta dem all missgerning, der de med emot mig
syndat och öfverträdt hafva. 9 Och det skall vara mig
till ett glädjenamn, berömmelse och pris ibland alla
Hedningar på jordene, då de få höra allt det goda, som
jag dem gör; och skola förundra sig och förskräckas
öfver allt det goda, och öfver all den frid, som jag dem
gifva vill. 10 Detta säger Herren: Uti detta rummet,
der I om sägen, det är öde, efter hvarken folk eller fä
i Juda städer, och på gatomen i Jerusalem, blifver;
de så förödde äro, att der hvarken folk, borgare eller
boskap, uti är; 11 Der skall man ännu åter höra rop af
fröjd och glädskap, brudgummes och bruds röst, och
deras röst, som säga: Tacker Herranom Zebaoth, ty
Herren är god, och gör ju alltid väl i evighet, och deras,
som tackoffer frambära till Herrans hus; ty jag skall
omvända landsens fängelse, lika som af begynnelsen,
säger Herren. 12 Så säger Herren Zebaoth: Uti detta
rummet, det så öde är, att hvarken folk eller fä deruti
är, och i alla dess städer, skola ännu herdars hus
vara, som hjordar föda skola; 13 Både i de städer på
bergomen, och i de städer i dalomen, och i de städer
söderut, i BenJamins land, och omkring Jerusalem,
och i Juda städer, der skola ännu ut och in gå räknade
hjordar, säger Herren. 14 Si, den tid kommer, säger
Herren, att jag det goda ordet uppväcka skall, som jag
till Israels hus och Juda hus talat hafver. 15 Uti de
samma dagar, och i den samma tiden skall jag låta
uppgå David rättfärdighetenes frukt (och det skall vara
en Konung, som väl regera skall), och skall upprätta
rätt och rättfärdighet på jordene. 16 På den samma
tiden skall Juda frälst varda, och Jerusalem säker bo,
och man skall kalla honom Herren vår rättfärdighet. 17
Ty så säger Herren: Det skall icke fela, en af David
skall sitta på Israels hus stol. 18 Desslikes skall ej heller

någon tid fela, att Prester och Leviter skola vara för
mig, som bränneoffer göra, och spisoffer upptända, och
offer slagta, i evig tid. 19 Och Herrans ord skedde till
Jeremia, och sade: 20 Detta säger Herren: Om mitt
förbund med dag och natt återvänder, att ingen dag
eller natt är i sinom tid; 21 Så skall ock mitt förbund
omintet varda med minom tjenare David, att han ingen
son skall hafva till en Konung på sinom stol, och med
Leviterna och Presterna mina tjenare. 22 Lika som
man intet räkna, kan himmelens här, eller mäta sanden
i hafvet; alltså skall jag föröka mins tjenares Davids
säd, och Leviterna, som mig tjena. 23 Och Herrans ord
skedde till Jeremia, och sade: 24 Hafver du icke sett
hvad detta folket talar, och säger: Hafver dock Herren
de två slägterna förkastat, som han utkorat hade? och
försmäda mitt folk, lika som de intet mer skulle vara mitt
folk. 25 Detta säger Herren: Håller jag icke mitt förbund
med dag och natt, och den ordning med himmel och
jord; 26 Så vill jag ock förkasta Jacobs och Davids mina
tjenares säd, att jag af deras säd icke tager dem, som
råda skola öfver Abrahams, Isaacs och Jacobs säd; ty
jag skall omvända deras fängelse, och förbarma mig
öfver dem.

34 Detta är det ord, som af Herranom skedde till
Jeremia, då NebucadNezar, Konungen i Babel,
samt med allom sinom här, och med all rike på jordene,
som under hans välde voro, och med all folk, örligade
mot Jerusalem, och alla dess städer, och sade: 2 Detta
säger Herren Israels Gud: Gack bort, och tala med
Zedekia, Juda Konung, och säg till honom: Så säger
Herren: Si, jag skall gifva denna staden uti Konungens
händer i Babel, och han skall bränna honom upp i
eld. 3 Och du skall icke undkomma hans hand, utan
varda gripen, och i hans hand gifven, så att du skall se
honom med ögonen, och muntliga tala med honom,
och till Babel komma. 4 Så hör dock, du Zedekia,
Juda Konung, Herrans ord; detta säger Herren om
dig: Du skall icke dö genom svärd; 5 Utan du skall
dö i frid; och lika som man hafver bränt öfver dina
fäder, de förra Konungar, som för dig varit hafva,
så skall man ock bränna öfver dig, och begråta dig:
Ack! herre; ty jag hafver det sagt, säger Herren. 6
Och Propheten Jeremia talade all dessa, orden till
Zedekia, Juda Konung, i Jerusalem; 7 Då Konungens
här i Babel allaredo stridde emot Jerusalem, och emot
alla qvarlefda Juda städer, nämliga emot Lachis och
Aseka; ty desse, såsom de fastaste städer, voro ännu
qvarblefne af Juda städer. 8 Detta är det ord, som af
Herranom skedde till Jeremia, sedan Konung Zedekia
ett förbund gjort hade med allo folkena i Jerusalem, till
att utropa ett friår; 9 Så att hvar och en skulle gifva
sin träl och hvar och en sina trälinno fri, de der Ebreer
och Ebreiske voro, att den ene Juden icke skulle vara
dens andras träl. 10 Då lydde honom alle Förstarna,
och allt folket, som det förbund undergångit hade, att
hvar och en skulle gifva sin träl och trälinno fri, och
icke mer hålla dem för lifegna, och gåfvo dem lösa. 11
Men något derefter vände de om igen, och togo de
trälar och trälinnor åter till sig, som de frigifvit hade, och
tvingade dem, att de trälar och trälinnor vara måste.
12 Då skedde Herrans ord till Jeremia af Herranom,
och sade: 13 Detta säger Herren, Israels Gud: Jag
hafver gjort ett förbund med edra fäder, då jag förde
dem utur Egypti land, utu träldomens hus, och sade:
14 Då sju år förlidne äro, så skall hvar och en låta sin
broder, den en Ebreer är, och sig honom sålt, och i sex
år tjent hafver, fri och lös; men edra fäder hörde mig
intet, och böjde intet sin öron dertill. 15 Så hafven I nu i
dag omvändt eder, och gjort det mig väl behagade, att
I låten utropa ett friår, hvar och en sinom nästa, och
hafven deruppå gjort ett förbund inför mig uti de huse,
som efter mitt Namn nämndt är; 16 Men I hafven åter
sedan trädt derifrå, och ohelgat mitt Namn, och hvar
och en igentagit sin träl och trälinno, de I haden frigifvit,
att de skulle vara sine egne, och tvingen dem nu att de
edre trälar och trälinnor vara måste. 17 Derföre säger
Herren alltså: I hörden icke mig, att I måtten utropat ett
friår, hvar och en sinom broder, och sinom nästa. Si, så
ropar jag, säger Herren, eder ett friår ut, till svärd, till
pestilentie, till hunger; och skall icke låta eder bliva uti
något rike på jordene. 18 Och de som öfverträda mitt
förbund, och icke hålla dess förbunds ord, som de för
mig gjort hafva, dem skall jag så göra, lika som dem
kalfvenom, den de i tu stycke höggo, och emellan båda
stycken gingo; 19 Nämliga Juda Förstar, Jerusalems
Förstar, de kamererare, Presterna, och allt folket i
landena, som emellan stycken af kalfven gångne äro;
20 Och skall gifva dem uti deras fiendars hand, och
deras som efter deras lif stå, att deras kroppar skola
foglomen under himmelen och djuromen på jordene till
spis varda. 21 Och Zedekia, Juda Konung, och hans
Förstar, skall jag gifva uti deras fiendars händer, och i
deras som efter deras lif stå, och i Konungens härs
händer af Babel, hvilken nu ifrån eder afdragen är.
22 Ty si, jag vill befalla dem, säger Herren, och skall
åter låta dem komma inför denna staden, och de skola
strida emot honom, och vinna honom, och uppbränna
honom i eld; och jag skall föröda Juda städer, så att der
ingen mer bo skall.

35 Detta är det ord, som af Herranom skedde till
Jeremia, i Jojakims, Josia sons, Juda Konungs,
tid, och sade: 2 Gack bort uti de Rechabiters hus, och
tala med dem, och haf dem in uti Herrans hus uti en
kammar, och skänk dem vin. 3 Då tog jag Jaasanja,

Jeremia son, Habazinia sons, samt med hans bröder,
och alla hans söner, och hela de Rechabiters hus; 4
Och hade dem in uti Herrans hus, uti Hanans barnas,
Jigdalja sons, den Guds mansens, kammar, hvilken vid
Förstarnas kammar är, ofvanför Maaseja, Sallums sons,
dörravaktarens kammar. 5 Och jag satte de Rechabiters
hus barnom kannor före, fulla med vin, och skålar, och
sade till dem: Dricker vin. 6 Men de svarade: Vi dricke
intet vin; ty vår fader Jonadab, Rechabs son, hafver
budit oss, och sagt: I och edor barn skolen aldrig något
vin dricka; 7 Och intet hus bygga, ingen säd så, ingen
vingård plantera, eller hafva; utan skolen bo i tjäll i alla
edra lifsdagar; på det I mågen länge lefva i landena,
der I uti vandren. 8 Alltså lydom vi vår faders röst,
Jonadabs, Rechabs sons, i allt det han oss budit hafver,
så att vi intet vin dricke i våra lifsdagar, hvarken vi eller
våra hustrur, eller söner, eller döttrar; 9 Och byggom ej
heller någor hus, der vi uti bo, och hafvom hvarken
vingårdar, eller åkrar, eller säd; 10 Utan bom uti tjäll,
och lydom, och görom all ting, såsom vår fader Jonadab
oss budit hafver. 11 Men då NebuchadNezar, Konungen
i Babel, drog hitupp i landet, sade vi: Kommer, låter oss
draga till Jerusalem, för de Chaldeers och Syrers här;
och så hafve vi sedan blifvit här i Jerusalem. 12 Då
skedde Herrans ord till Jeremia, och sade: 13 Detta
säger Herren Zebaoth, Israels Gud: Gack bort, och
säg till dem i Juda, och till de inbyggare i Jerusalem:
Viljen I då icke bättra eder, så att I lyden min ord?
säger Herren. 14 Jonadabs ord, Rechabs sons, som
han sinom barnom budit hafver, att de intet vin dricka
skulle, de varda hållen, så att de dricka intet vin intill
denna dag, derföre att de lyda deras faders bud; men
jag hafver tidigt låtit predika eder, likväl hören I mig
intet. 15 Så hafver jag ock tidigt sändt till eder alla
mina tjenare Propheterna, och låtit säga: Vänder eder
om, hvar och en ifrå sitt onda väsende, och bättrer
edart lefverne, och efterföljer icke andra gudar, till att
tjena dem, så skolen I blifva i landena, som jag eder
och edra fäder gifvit hafver; men I villen icke böja edor
öron dertill, eller höra mig; 16 Ändock Jonadabs barn,
Rechabs sons, sins faders bud hållit hafva, som han
dem budit hafver; men detta, folket hörer mig Intet.
17 Derföre så säger Herren Gud Zebaoth, och Israels
Gud: Si, jag skall låta komma öfver Juda, och alla
Jerusalems inbyggare, all den olycko, som jag emot
dem talat hafver; derföre, att jag hafver talat till dem,
och de ville intet höra; jag hafver ropat, men de ville
intet svara mig. 18 Och till de Rechabiters hus sade
Jeremia: Detta säger Herren Zebaoth, Israels Gud;
derföre att I edars faders Jonadabs bud lydt hafven,
och hållit all hans bud, och allt det gjort, som han eder
budit hafver; 19 Derföre säger Herren Zebaoth, Israels
Gud, alltså: Det skall aldrig fela Jonadab, Rechabs
sone, att ju någor af hans säd alltid för mig stå skall.

36 Uti fjerde årena Jojakims, Josia sons, Juda
Konungs, skedde detta ordet till Jeremia af
Herranom, och sade: 2 Tag ena bok, och skrif deruti
allt det tal, som jag till dig talat hafver öfver Israel, öfver
Juda, och all folk, ifrå den tiden, då jag till dig talat
hafver, nämliga ifrå Josia tid, allt intill denna dag; 3
Om tilläfventyrs Juda hus, när de höra all den olycko,
som jag hafver i sinnet att göra dem, sig omvända
måga, hvar och en ifrå sitt onda väsende, på det jag
måtte förlåta dem deras missgerningar och synder. 4
Då kallade Jeremia Baruch, Neria son. Den samme
Baruch skref uti ena bok af Jeremia mun all Herrans
ord, som han till honom talat hade. 5 Och Jeremia böd
Baruch, och sade: Jag är fången, så att jag icke kan gå
uti Herrans hus; 6 Men gack du derin, och läs bokena,
der du Herrans ord af minom mun uti skrifvit hafver,
för folkena i Herrans hus, på fastodagomen; och skall
desslikes läsa dem för hela Juda öron, som uti deras
städer inkomma; 7 Om de tilläfventyrs måtte ödmjuka
sig med bedjande inför Herranom, och omvända sig,
hvar och en ifrå sitt onda väsende; ty vreden och
grymheten är stor, der Herren emot detta folket om
talat hafver. 8 Och Baruch, Neria son, gjorde allt det
Propheten Jeremia honom befallt hade, och las Herrans
ord utu bokene, i Herrans hus. 9 Men det begaf sig uti
femte årena Jojakims, Josia, sons, Juda Konungs, uti
nionde månadenom, att man förkunnade ena fasto för
Herranom allo folkena i Jerusalem, och allo folkena,
som utaf Juda städer till Jerusalem kommo. 10 Och
Baruch las utu bokene Jeremia ord i Herrans hus, uti
Gemaria kammar, Saphans sons, cancellerens, i öfra
gårdenom, inför den nya porten åt Herrans hus, för
allo folkena. 11 Då nu Michaja, Gemaria son, Saphans
sons, all Herrans ord utu bokene hört hade, 12 Gick han
ned uti Konungshuset, uti cancelliet; och si, der såto
alle Förstarna, Elisama cancelleren, Delaja, Semaja
son, ElNathan, Achbors son, Gemaria, Saphans son,
och Zedekia, Hanania son, samt med alla Förstarna.
13 Och Michaja förkunnade dem all de ord, som han
hört hade, då Baruch las utu bokene för folkens öron.
14 Då sände alle Förstarna Judi, Nethania son, Selemia
sons, Cusi sons, efter Baruch, och läto säga honom:
Tag den bokena med dig, der du utu för folkena läsit
hafver, och kom hit. Och Baruch, Neria son, tog bokena
med sig, och kom till dem. 15 Och de sade till honom:
Sätt dig, och läs, att vi måge hörat. Och Baruch las
för deras öron. 16 Och då de all orden hört hade,
förskräcktes de hvar emot den andra, och sade till
Baruch: Vi vilje förkunna Konungenom all dessa orden.
17 Och sporde de Baruch: Säg oss, huru hafver du

skrifvit all dessa orden utu hans mun? 18 Baruch sade
till dem: Han las mig all dessa orden till, utaf sinom
mun, och jag skref dem med bläck uti bokena. 19
Då sade Förstarna till Baruch: Gack bort, och förgöm
dig med Jeremia, så att ingen vet hvar I ären. 20
Men de gingo in till Konungen i förpalatset, och läto
bokena blifva qvara i Elisama cancellerens kammar,
och sade för Konungenom all dessa orden. 21 Då
sände Konungen Judi åstad, till att hemta bokena.
Han tog henne utur Elisama cancellerens kammar, och
Judi las henne för Konungenom, och allom Förstomen,
som för Konungenom stodo. 22 Men Konungen satt i
vinterhusena, för skorstenen, i nionde månadenom.
23 Som nu Judi tre eller fyra blad läsit hade, skar han
henne sönder med enom skrifknif, och kastade i elden,
som i skorstenenom var, tilldess boken platt uppbrändes
i eldenom. 24 Och ingen förskräckte sig eller sönderref
sin kläder, hvarken Konungen, eller hans tjenare, hvilke
dock all dessa orden hört hade; 25 Ändock ElNathan,
Delaja och Gemaria bådo Konungen, att han dock icke
ville uppbränna bokena; men han hörde dem intet. 26
Dertill böd ändå Konungen Jerahmeel, Hammelechs
sone, och Seraja, Asriels sone, och Selemja, Abdeels
sone, att de skulle gripa Baruch skrifvaren, och Jeremia
Propheten; men Herren hade förgömt dem. 27 Då
skedde Herrans ord till Jeremia, sedan Konungen hade
uppbränt bokena, och de ord, som Baruch utaf Jeremia
mun skrifvit hade, och sade: 28 Tag dig åter en annor
bok, och skrif all de förra orden deruti, som i den första
bokene stodo, den Jojakim, Juda Konung, uppbränt
hafver; 29 Och säg till Jojakim, Juda Konung: Detta
säger Herren: Du hafver uppbränt bokena, och sagt:
Hvi hafver du deruti skrifvit, att Konungen af Babel
komma skall och förderfva detta landet, och görat så att
hvarken folk eller fä mer derinne blifva skall? 30 Derföre
säger Herren om Jojakim, Juda Konung: Det skall ingen
af hans säd sitta på Davids stol, och hans kropp skall
utkastad varda, och ligga i hetta om dagen, och i frost
om nattena. 31 Och jag skall hemsöka honom, och
hans säd, och hans tjenare, för deras missgerningars
skull, och jag skall låta komma öfver dem, och öfver
Jerusalems inbyggare, och öfver dem i Juda, alla den
olycko, som jag till dem talat hafver, och de dock intet
höra ville. 32 Så tog Jeremia en annan bok, och fick
henne Baruch, Neria sone, skrifvarenom: och han skref
deruti, af Jeremia mun, all de ord som i bokene stodo,
som Jojakim, Juda Konung, hade i eld uppbränna låtit;
och till de samma vordo ännu mycket flere ord tillagd,
än de förra voro.

37 Och Zedekia, Josia son, vardt Konung uti Chonia
stad, Jojakims sons; ty NebucadNezar, Konungen
i Babel, gjorde honom till Konung i Juda land. 2 Men
han, och hans tjenare, och folket i landena, lydde
intet Herrans ord, som han genom Propheten Jeremia
talade. 3 Likväl sände Konung Zedekia Jehuchal,
Selemja son, och Zephania, Maaseja son, Presten, till
Propheten Jeremia, och lät säga honom: Bed Herran
vår Gud för oss. 4 Ty Jeremia gick nu ut och in ibland
folket, och ingen lade honom nu i fängelse. 5 Så var
Pharaos här dragen utur Egypten; och de Chaldeer,
som för Jerusalem lågo, då de sådant rykte hörde, voro
ifrå Jerusalem afdragne. 6 Och Herrans ord skedde till
Propheten Jeremia, och sade: 7 Detta säger Herren,
Israels Gud: Så säger till Juda Konung, den eder till
mig sändt hafver, till att fråga mig: Si, Pharaos här, som
eder till hjelp utdragen är, skall åter draga hem igen
uti Egypten. 8 Och de Chaldeer skola komma igen,
och strida emot denna staden, och vinna honom, och
uppbränna honom i eld. 9 Derföre säger Herren alltså:
Bedrager icke edra själar, så att I tänken: De Chaldeer
draga väl sin väg; de skola intet draga sin väg. 10
Och om I än slogen hela de Chaldeers här, som emot
eder strida, och några af dem qvare blefve såre, så
skulle de ändå resa sig upp, hvar och till i sitt tjäll,
och uppbränna denna staden med eld. 11 Som nu de
Chaldeers här ifrå Jerusalem afdragen var, för Pharaos
härs skull, 12 Gick Jeremia utu Jerusalem, och ville
gå uti BenJamins land, till att bestyra der om några
ägor ibland folket. 13 Och då han kom uti BenJamins
port, så var der en skickad för en portvaktare, benämnd
Jirija, Selemja son, Hanania sons; den samme tog fatt
uppå Propheten Jeremia, och sade: Du Vill falla till de
Chaldeer. 14 Jeremia sade: Det är icke sant; jag vill
intet falla till de Chaldeer. Men Jirija ville intet höra
honom, utan grep Jeremia, och hade honom bort till
Förstarna. 15 Och Förstarna vordo vrede uppå Jeremia,
och läto slå honom, och kastade honom i fängelse,
uti Jonathans, skrifvarens, hus; den samma satte de
till stockmästare. 16 Alltså gick Jeremia in uti kulona
och fängelset, och låg der i långan tid. 17 Och Konung
Zedekia sände bort, och lät hemta honom, och frågade
honom hemliga i sitt hus, och sade: Är ock något ord
på färde af Herranom? Jeremia sade: Ja, ty du skall
Konungenom i Babel i händer gifven varda. 18 Och
Jeremia sade till Konungen Zedekia: Hvad hafver jag
brutit emot dig, dina tjenare och detta folk, att de hafva
kastat mig i fängelse? 19 Hvar äro nu edra Propheter,
som eder spådde, och sade: Konungen i Babel varder
intet kommandes öfver eder, eller öfver detta landet?
20 Och nu, min Herre Konung, hör mig och låt mina
bön något gälla för dig, och låt mig icke återsändas
uti Jonathans, skrifvarens, hus, att jag der dör. 21
Då befallde Konung Zedekia, att man skulle bevara
Jeremia uti gårdenom för fångahuset, och lät gifva
honom om dagen ett bröd af bakarebodene, tilldess allt

brödet i stadenom åtgånget var. Alltså, blef då Jeremia
uti gårdenom för fångahuset.

38 Men Sephatja, Matthans son, och Gedalia,
Pashurs son, och Juchal, Selemja son, och
Pashur, Malchia son, hörde de orden, som Jeremia
till allt folket talade, och sade: **2** Detta säger Herren:
Den som blifver i denna stadenom, han måste dö för
svärd, hunger och pestilentie; men den som utgår till de
Chaldeer, han skall blifva lefvandes, och gå af med sitt
lif, såsom med ett byte. **3** Ty så säger Herren: Denne
staden skall gifven varda Konungens här af Babel,
och de skola vinna honom. **4** Då sade Förstarna till
Konungen: Låt dock dräpa denna mannen; ty med det
sättet afvänder han det krigsfolk, som ännu qvart är
i denna stadenom; sammalunda ock allt folket, efter
han sådana ord till dem säger; ty den mannen söker
icke efter det som folkets bästa är, utan det värsta. **5**
Konungen Zedekia sade: Si, han är i edra händer; ty
Konungen förmår intet emot eder. **6** Då togo de Jeremia,
och kastade honom uti Malchia kulo, Hammelechs
sons, den på gården för fångahuset var; och släppte
honom med tåg neder i kulona, der intet vatten, utan
träck, uti var; och Jeremia sank neder i träcken. **7**
Då nu EbedMelech, den Ethiopen, en kamererare i
Konungshusena, hörde att de hade kastat Jeremia
uti kulona, och Konungen satt uti BenJamins port, **8**
Så gick EbedMelech utu Konungshusena, och talade
med Konungenom, och sade; **9** Min herre Konung, de
män handla illa med Propheten Jeremia, att de hafva
kastat honom i kulona, der han må af hunger dö; ty i
stadenom är intet bröd mer. **10** Då befallde Konungen
EbedMelech den Ethiopen, och sade: Tag tretio män
med dig af dessa, och tag Propheten Jeremia upp
utu kulone, förr än han dör. **11** Och EbedMelech tog
männerna med sig, och gick uti Konungshuset under
fataburen, och tog der gamla och utslitna paltor, och
lät dem neder med ett rep till Jeremia i kulona. **12**
Och EbedMelech, den Ethiopen, sade till Jeremia: Låt
denna gamla och utslitna paltorna under dina armar
omkring repet. Och Jeremia gjorde så. **13** Och de drogo
Jeremia upp med repena utu kulone, och Jeremia
blef så i gårdenom för fångahuset. **14** Och Konung
Zedekia sände bort, och lät hemta Propheten Jeremia
till sig, till den tredje ingången på Herrans hus; och
Konungen sade till Jeremia: Jag vill fråga dig något;
käre, fördölj intet för mig. **15** Jeremia sade till Zedekia:
Om jag säger dig något, så dräper du mig dock; och
om jag gifver dig råd, så lyder du mig intet. **16** Då svor
Konung Zedekia Jeremia hemliga, och sade: Så sant
som Herren lefver, den oss denna själena gjort hafver,
vill jag icke dräpa dig, eller få dig de män i händer,
som efter ditt lif stå. **17** Och Jeremia sade till Zedekia:
Detta säger Herren Gud Zebaoth, Israels Gud: Om
du utgår till Konungens Förstar af Babel, så skall du
blifva lefvandes, och denne staden skall icke uppbränd
varda, utan du och ditt hus skolen vid lif blifva. **18** Men
om du icke utgår till Konungens Förstar af Babel, så
varder denne staden uti de Chaldeers händer gifven,
och de skola uppbränna honom i eld, och du skall ej
heller undkomma deras händer. **19** Konung Zedekia
sade till Jeremia: Jag befruktar mig, att jag må varda
gifven de Judar i händer, som till de Chaldeer fallne
äro, att de skola bespotta mig. **20** Jeremia sade: Man
varder dig intet gifvandes; käre, hör dock Herrans röst,
den jag dig säger; så skall dig väl gå, och du skall
lefvandes blifva. **21** Men om du icke utgår, så är detta
det ord, som Herren mig undervist hafver: **22** Si, alla de
qvinnor, som ännu qvara äro uti Juda Konungs hus, de
måste ut till Konungens Förstar af Babel; de samma
skola då säga: Ack! dine tröstare hafva bedragit och
förfört dig, och fört dig neder i träcken, och låta dig
nu ligga. **23** Alltså skola då alla dina hustrur och barn
utkomma till de Chaldeer, och du sjelf skall icke kunna
undkomma deras händer; utan du skall varda gripen af
Konungenom i Babel, och denne staden skall med eld
uppbränd varda. **24** Och Zedekia sade till Jeremia: Si
till, att ingen får dessa orden veta, så varder du icke
dödad. **25** Och om Förstarna få veta, att jag hafver talat
med dig, och de komma till dig, och säga: Säg, hvad
hafver du talat med Konungenom? dölj det icke för oss,
så vilje vi icke dräpa dig; och hvad hafver Konungen
talat med dig? **26** Så säg till dem: Jag hafver bedit
Konungen, att han icke skall låta mig åter komma uti
Jonathans hus igen, att jag icke blifver der död. **27** Då
kommo alle Förstarna till Jeremia, och frågade honom;
och han sade dem, såsom Konungen honom befallt
hade. Så öfvergåfvo de honom, efter de intet kunde
förfara af honom. **28** Och Jeremia blef uti gårdenom för
fångahuset, allt intill den dagen då Jerusalem vunnet
vardt; och der var han, då Jerusalem vardt vunnet.

39 Uti nionde årena Zedekia, Juda Konungs, i tionde
månadenom, kom NebucadNezar, Konungen i
Babel, och all hans här, för Jerusalem, och belade
honom. **2** Och i ellofte årena Zedekia, på nionde
dagen, i fjerde månadenom, föllo de in i staden. **3**
Och alle Konungens Förstar af Babel droga derin, och
höllo i medlersta portenom, nämliga NergalSarEzer,
Samgar Nebo, Sarsechim, öfverste kamereraren,
NergalSarEzer, hofmästaren, och alle andre Konungens
Förstar af Babel. **4** Som nu Zedekia, Juda Konung, samt
med sitt krigsfolk dem såg, flydde de om nattene utu
stadenom vid Konungsörtagården, genom den porten
emellan de två murar, och drogo bort åt markene. **5**
Men de Chaldeers här jagade efter dem, och fingo fatt

på Zedekia, i den markene vid Jericho, och fångade
honom, och förde honom till NebucadNezar, Konungen
i Babel, till Riblath, hvilket uti de landena Hamath ligger.
Han sade en dom öfver honom. 6 Och Konungen i
Babel lät dräpa Zedekia barn, för hans ögon, i Riblath,
och drap alla Juda Förstar. 7 Men Zedekia lät han
stinga ögonen ut, och binda honom med kedjor, att
han skulle föra honom till Babel. 8 Och de Chaldeer
brände upp både Konungahuset och borgarehusen,
och bröto ned murarna i Jerusalem. 9 Men hvad som
ännu af folkens qvar i stadenom var, och de som
eljest till honom fallne voro, dem förde NebuzarAdan,
höfvitsmannen, allasammans fångna till Babel. 10
Men några af det fattiga folket, som intet hade, lät
NebuzarAdan, höfvitsmannen, på den tiden qvara blifva
i Juda land, och fick dem vingårdar och åkrar. 11
Men NebucadNezar, Konungen i Babel, hade befallt
NebuzarAdan, höfvitsmannenom, om Jeremia, och sagt:
12 Tag honom, och rama hans bästa, och gör honom
intet ondt, utan såsom han det begärar af dig, så gör
med honom. 13 Då sände NebuzarAdan höfvitsmannen,
och Nebusasban öfverste kamereraren, NergalSarEzer
hofmästaren, och alle Konungens Förstar i Babel
bort; 14 Och läto hemta Jeremia utaf gårdenom för
fångahuset, och befallde honom Gedalia, Ahikams
sone, Saphans sons, att han skulle hafva honom uti sitt
hus, och att han skulle blifva när folkena. 15 Var ock
Herrans ord kommet till Jeremia, medan han ännu i
gårdenom för fångahuset fången låg, och hade sagt:
16 Gack bort, och säg EbedMelech Ethiopenom: Detta
säger Herren Zebaoth, Israels Gud: Si, jag skall låta
komma min ord öfver denna staden, till olycko, och till
intet godt, Och du skall det se på den tiden. 17 Men
dig vill jag fria på den tiden, säger Herren, och skall
icke gifva dig dem i händer, som du fruktar dig före. 18
Ty jag skall hjelpa dig derut, så att du icke skall falla
genom svärd, utan skall gå af med ditt lif, såsom med
ett byte; derföre att du hafver satt dina tröst uppå mig,
säger Herren.

40 Detta är det ord, som af Herranom skedde till
Jeremia, då NebuzarAdan, höfvitsmannen, gaf
honom lös i Rama; ty han var ock bunden med kedjor
ibland alla dem som i Jerusalem och Juda fångne
voro, att man dem till Babel bortföra skulle. 2 Då nu
höfvitsmannen hade låtit hemta Jeremia till sig, sade
han till honom: Herren din Gud hafver talat denna
olyckona öfver detta rummet; 3 Och Herren hafver
också låtit kommat, och gjort som han det sagt hafver;
ty I hafven syndat emot Herran, och icke lydt hans röst,
derföre är eder sådant vederfaret. 4 Nu si, jag hafver i
dag gjort dig lös utu kedjorna, der dina händer med
bundna voro; lyster dig draga med mig till Babel, så
kom, jag vill veta ditt bästa; lyster dig ock icke draga
med mig till Babel, så låt det blifva; Si, der hafver
du hela landet för dig; hvar dig tycker godt vara och
dig behagar, dit gack. 5 Ty fram länger varder ingen
omvändning mer; derföre må du vända om igen till
Gedalia, Ahikams son, Saphans sons, den Konungen
i Babel öfver Juda städer satt hafver, och blifva när
honom ibland folket, eller gå bort, dit dig bäst täckes.
Och höfvitsmannen gaf honom täring och skänker,
och lät honom gå. 6 Alltså kom Jeremia till Gedalia,
Ahikams son, i Mizpa, och blef när honom ibland folket,
som ännu i landena qvart blifvet var. 7 Då nu de
höfvitsmän, som i markene lågo, samt med deras folk,
fingo veta, att Konungen i Babel hade satt Gedalia,
Ahikams son, öfver landet, och både öfver män och
qvinnor, barn och de ringesta i landena, som till Babel
icke förde voro, 8 Kommo de till Gedalia i Mizpa,
nämliga: Ismael, Nethanja son, Johanan och Jonathan,
Kareahs söner, och Seraja, Thanhumeths son, och
Ephai söner af Nethophat, och Jesania, Mahachati
son, samt med deras män. 9 Och Gedalia, Ahikams
son, Saphans sons, gjorde dem och deras män en
ed, och sade: Frukter eder intet att vara de Chaldeer
underdånige; blifver i landena, och varer Konungenom i
Babel underdånige, så varder eder väl gåendes. 10 Si,
jag bor här i Mizpa, på det jag skall tjena de Chaldeer,
som till oss komma; derföre församler in vin, och fikon,
och oljo, och låter det uti edor fat, och bor uti edra
städer, som I fått hafven. 11 Och alle de Judar, som i
Moabs land voro, och Ammons barnas, och i Edom,
och i all land, då de hörde att Konungen i Babel hade
låtit somliga qvara blifva i Juda, och satt Gedalia,
Ahikams son, Saphans sons, öfver dem, 12 Kommo de
alle igen ifrån all rum, dit de hade fördrefne varit, in
uti Juda land, till Gedalia i Mizpa, och församlade in
ganska mycket vin och fikon. 13 Men Johanan, Kareahs
son, samt med alla höfvitsmännerna, som i markene
legat hade, kommo till Gedalia i Mizpa; 14 Och sade
till honom: Vetst du ock, att Baalis, Ammons barnas
Konung, hafver sändt hit Ismael, Nethanja son, att han
skall slå dig ihjäl. Så ville Gedalia, Ahikans son, icke tro
dem. 15 Då sade Johanan, Kareahs son, till Gedalia
hemliga i Mizpa: Käre, jag vill gå bort, och slå Ismael,
Nethanja son, ihjäl, så att ingen skall få vetat; hvi skall
han slå dig, att alle de Judar, som till dig församlade
äro, skola förströdde varda, och de som ännu af Juda
qvare blefne äro, förgås? 16 Men Gedalia, Ahikams
son, sade till Johanan, Kareahs son: Det skall du icke
göra; det är intet sant, som du om Ismael säger.

41 Men i sjunde månadenom kom Ismael, Nethanja
son, Elisama sons, af Konungsligo slägt, samt
med Konungens öfverstar, och tio män med honom, till

Gedalia, Ahikams son, i Mizpa, och der åto de tillhopa
med hvarannan i Mizpa. 2 Och Ismael, Nethanja son,
stod upp, och de tio män som med honom voro, och
slogo Gedalia, Ahikams son, Saphans sons, ihjäl med
svärd, derföre att Konungen i Babel honom öfver hela
landet satt hade. 3 Dertill slog Ismael alla de Judar,
som när Gedalia voro i Mizpa, och de Chaldeer som der
funnos, och alla krigsmännerna. 4 Den andra dagen
derefter, sedan Gedalia son var, och det ännu ingen
visste, 5 Kommo åttatio män af Sichem, af Silo, och
Samarien, och hade rakat af skägget, och sönderrifvit
sin kläder, och sargat sig, och båro spisoffer och rökelse
med sig, att de det skulle offra uti Herrans hus. 6 Och
Ismael, Nethanja son, gick ut ifrå Mizpa emot dem; gick
och gret. Som han nu kom till dem, sade han till dem: I
skolen komma till Gedalia, Ahikams son. 7 Men då de
kommo midt in uti staden, drap dem Ismael, Nethanja
son, och de män, som med honom voro, vid brunnen.
8 Men der voro tio män ibland, de sade till Ismael:
Käre, slå oss icke ihjäl; vi hafve ägodelar i åkrenom,
af hvete, bjugg, oljo och hannog. Alltså höll han upp,
och drap dem icke med de andra. 9 Men brunnen, der
Ismael de dödas kroppar uti kastade, som han slagit
hade, samt med Gedalia, är den som Konung Asa
göra lät emot Baesa, Israels Konung; honom uppfyllde
nu Ismael, Nethanja son, med de slagna. 10 Och det
folk, som qvart var i Mizpa, och Konungens döttrar,
förde Ismael, Nethanja son, bort för fångar, samt med
allt det folk som igenlåtet var i Mizpa, öfver hvilka
NebuzarAdan, höfvitsmannen, Gedalia, Ahikams son,
satt hade, och drog bort, och ville öfver in till Ammons
barn. 11 Men då Johanan, Kareahs son, med alla de
höfvitsmän som med honom voro, fingo veta allt det
onda, som Ismael, Nethanja son, bedrifvit hade, 12
Togo de allt folket till sig, och drogo bort emot Ismael,
Nethanja son, till strids, och kommo till honom vid det
stora vattnet i Gibeon. 13 Då nu allt folket, som var
med Ismael, sågo Johanan, Kareahs son, och alla de
höfvitsmän som när honom voro, vordo de glade. 14
Och allt det folk, som Ismael hade bortfört ifrå Mizpa,
vände tillbaka, och föllo intill Johanan, Kareahs son. 15
Men Ismael, Nethanja son, undkom Johanan med åtta
män, och drog in till Ammons barn. 16 Och Johanan,
Kareahs son, samt med alla höfvitsmännerna som med
honom voro, toga allt det qvarblefna folket (som de
igentagit hade ifrån Ismael, Nethanja son) af Mizpa till
sig, efter det Gedalia, Ahikams son, slagen var, nämliga
krigsmän, qvinnor och barn, och kamererare, som de af
Gibeon igenhemtat hade; 17 Och droga bortåt, och
kommo till herberge till Chimham vid BethLehem, och
ville draga in uti Egypten, 18 För de Chaldeer; förty de
fruktade sig för dem, efter Ismael, Nethanja son, hade
dräpit Gedalia, Ahikams son, den Konungen i Babel
öfver landet satt hade.

42 Då trädde fram alle höfvitsmännerna, Johanan,
Kareahs son, Jesanja, Hosaja son, samt med allo
folkena, både små och stora; 2 Och sade till Propheten
Jeremia: Käre, låt våra bön något gälla för dig, och
bed för oss Herran din Gud, om alla dessa igenlefda;
ty, dess värr! vi äre få igenblefne af mångom, såsom
du sjelfver oss ser med din ögon; 3 Att Herren din
Gud ville kungöra oss, hvart vi draga, och hvad vi göra
skole. 4 Och Propheten Jeremia sade till dem: Nu väl,
jag vill höra eder; och si, jag vill bedja Herran edar Gud,
såsom I sagt hafven; och allt det Herren eder svarar,
det vill jag kungöra eder, och vill intet dölja undan för
eder. 5 Och de sade till Jeremia: Herren vare ett visst
och sant vittne emellan oss, om vi icke göre allt det
Herren din Gud genom dig oss befallandes varder; 6
Vare sig godt eller ondt, så vilje vi lyda Herrans vår
Guds röst, den vi sände dig till; på det oss må väl gå,
då vi Herrans vår Guds röst lyde. 7 Efter tio dagar
skedde Herrans ord till Jeremia. 8 Då kallade han
Johanan, Kareahs son, och alla höfvitsmännerna, som
när honom voro, och allt folket, både små och stora; 9
Och sade till dem: Detta säger Herren, Israels Gud,
till hvilken I mig sändt hafven, att jag skulle bära edor
bön fram för honom: 10 Om I blifven i dessa lande, så
vill jag uppbygga och icke omkullslå eder; Jag skall
plantera och icke upprycka eder; ty det onda, som jag
eder gjort hafver, det ångrar mig allaredo. 11 I skolen
väl säkre vara för Konungenom i Babel, den I rädens
före, säger Herren; I skolen intet frukta honom; ty jag
vill vara när eder, att jag skall hjelpa och frälsa eder ifrå
hans hand. 12 Jag skall bevisa eder barmhertighet,
och förbarma mig öfver eder, och föra eder uti edart
land igen. 13 Men om I sägen: Vi vilje icke blifva i
desso landena; på det I ju icke skolen lyda Herrans
edars Guds röst; 14 Utan sägen: Nej, vi vilje draga
in uti Egypti land, på det vi intet örlig se måge, eller
höra basuners ljud, och ingen hunger för bröds brists
skull lida, der vilje vi blifva; 15 Nu, så hörer Herrans
ord, I qvarblefne af Juda; detta säger Herren Zebaoth,
Israels Gud: Om I ställen edor ansigte till att draga in uti
Egypten, så att I viljen der blifva; 16 Så skall svärdet,
der I frukten eder före, drabba på eder uti Egypti land;
och hungren, den I rädens före, skall allestädes följa
eder uti Egypten, och skolen der dö. 17 Ty vare sig ho
de kunna, som sitt ansigte dit ställa, att de vilja draga
in uti Egypten, der till att blifva, de skola dö genom
svärd, hunger och pestilentie; och ingen skall qvar
blifva, eller undslippa det onda, som jag skall öfver dem
komma låta. 18 Ty så säger Herren Zebaoth, Israels
Gud: Likasom min vrede och grymhet är gången öfver

Jerusalems inbyggare, så skall hon ock gå öfver eder,
om I dragen in uti Egypten; på det I skolen varda till
bannor, till under, till svärjande, och till skam, och aldrig
mer få se detta rummet. 19 Herrans ord gäller eder till,
I qvarblefne af Juda, att I icke dragen in uti Egypten;
derföre veter, att jag i dag betygar eder; 20 Eljest sen I
edra själar illa före; ty I sänden mig till Herran edar
Gud, och saden: Bed Herran vår Gud för oss; och allt
det Herren vår Gud sägandes varder, det kungör oss,
så vilje vi göra derefter. 21 Det hafver jag nu i dag låtit
eder få veta; men I hafven intet velat höra Herrans
edars Guds röst, eller allt det han mig till eder befallt
hafver. 22 Så skolen I nu veta, att I genom svärd,
hunger och pestilentie, dö måsten, uti det rum, dit I
akten att draga, att I der bo skolen.

43 Då Jeremia all Herrans deras Guds ord till allt
folket uttalat hade, såsom Herren deras Gud
honom all dessa ord till dem befallt hade, 2 Sade
Asaria, Hosaja son, och Johanan, Kareahs son, och
alle öfverdådige män till Jeremia: Du ljuger; Herren
vår Gud hafver intet sändt dig till oss, eller sagt: I
skolen icke draga in uti Egypten, till att bo der; 3
Men Baruch, Neria son, eggar dig emot oss, på det vi
skolom de Chaldeer öfvergifne varda, att de skola döda
oss, och bortföra oss till Babel. 4 Alltså ville Johanan,
Kareahs son, och alle höfvitsmännerna, samt med allo
folkena, intet lyda Herrans röst, att de måtte blifvit i
Juda lande; 5 Utan Johanan, Kareahs son, och alle
höfvitsmännerna togo till sig alla qvarlefda af Juda, de
som ifrån all folk dit flydde och igenkomne voro, till att bo
i Juda lande; 6 Nämliga män, qvinnor och barn; dertill
Konungens döttrar, och alla själar som NebuzarAdan,
höfvitsmannen när Gedalia, Ahikams sone, Saphans
sons, låtit hade, och Propheten Jeremia, och Baruch,
Neria son; 7 Och drogo in uti Egypti land; ty de ville
intet höra Herrans röst; och kommo till Thahpanhes. 8
Och Herrans ord skedde till Jeremia i Thahpanhes,
och sade: 9 Tag stora stenar, och graf dem neder uti
enom tegelugn, som är vid porten åt Pharaos hus i
Thahpanhes, så att de män af Juda se deruppå; 10
Och säg till dem: Så säger Herren Zebaoth, Israels
Gud: Si jag skall sända bort, och låta hemta min tjenare
NebucadNezar, Konungen i Babel, och skall sätta hans
stol ofvanuppå dessa stenarna, som jag här nedgräfvit
hafver, och han skall slå sin tjäll deröfver. 11 Och han
skall komma, och slå Egypti land, och dräpa hvem det
uppå råkar; för fångar bortföra hvem det uppå råkar;
med svärd slå hvem det uppå råkar. 12 Och jag skall
tända eld uppå de afgudars hus uti Egypten, att han
dem uppbränner och bortförer; och han skall utikläda
sig Egypti land, lika som en herde utikläder sig sin
mantel, och draga sin väg dädan med frid. 13 Och han
skall sönderslå de belätestodar i BethSemes, i Egypti
land, och uppbränna de afgudakyrkor uti Egypten med
eld.

44 Detta är det ord, som till Jeremia, skedde, till
alla Judar som uti Egypti land bodde; nämliga
i Migdol, i Thahpanhes, i Noph, och de som I det
landet Pathros bodde, och sade: 2 Detta säger Herren
Zebaoth, Israels Gud: I hafven sett allt det onda, som
jag hafver komma låtit öfver Jerusalem, och öfver alla
Juda städer, och si, i denna dag äro de öde, och der bor
ingen uti; 3 Och det för deras ondskos skull, som de
bedrefvo, på det de skulle förtörna mig, och gingo bort,
och rökte, och tjente androm gudom, hvilka hvarken
de, eller I, eller edre fäder, känden. 4 Och jag sände
tidigt till eder alla mina tjenare Propheterna, och lät
säga eder: Görer dock icke sådana styggelse, de jag
hatar. 5 Men de lydde intet, och böjde ej heller sin öron
ifrå sine ondsko, att de måtte omvändt sig, och androm
gudom icke rökt. 6 Derföre upptändes ock min vrede
och grymhet, och brann öfver Juda städer, och öfver
gatorna i Jerusalem, så att de äro förstörde och öde
vordne, såsom det i denna dag finnes. 7 Nu, så säger
Herren Gud Zebaoth, Israels Gud: Hvi gören I dock
detta stora onda emot edart eget lif? på det ibland eder
skall utrotad varda både man och qvinna, både barn
och spenabarn af Juda, och intet af eder qvart blifva; 8
Att I så förtörnen mig genom edra händers verk, och
röken androm gudom uti Egypti land, dit I dragne ären,
till att bo der; på det I skolen utrotade varda, och komma
till bannor och försmädelse ibland alla Hedningar på
jordene. 9 Hafven I förgätit edra fäders olycko, Juda
Konungars olycko, deras hustrurs olycko, dertill edra
egna olycko, och edra hustrurs olycko, som vederfaren
är uti Juda land, och på gatomen i Jerusalem? 10
Likväl äro de ännu intill denna dag intet ödmjukade,
och rädas heller intet; och vandra icke uti min lag och
rätter, som jag eder och edra fäder föresatt hafver. 11
Derföre säger Herren Zebaoth, Israels Gud, alltså: Si,
jag skall sätta mitt ansigte emot eder till en olycko, och
hela Juda skall utrotad varda. 12 Och jag skall taga
de öfverblefna af Juda, som sitt ansigte ställt hafva till
att draga in uti Egypti land, och bo der; en ände skall
varda med dem allom uti Egypti land; genom svärd
skola de falla, och genom hunger skola de förgås, både
små och store; de skola dö genom svärd och hunger,
och skola varda till ett svärjande, vidunder, bannor och
försmädelse. 13 Jag skall också hemsöka Egypti lands
inbyggare med svärd, hunger och pestilentie, lika som
jag i Jerusalem gjort hafver; 14 Så att ingen af Juda
återlefvor skall undkomma eller igenblifva, hvilka dock
fördenskull hit i Egypti land dragne äro, till att bo här,
att de åter måtte komma uti Juda land igen, dit de

gerna igenkomma ville, och bo der; men de skola intet
komma dit igen, undantagnom dem allena, som hädan
fly. 15 Då svarade alle män, som väl visste att deras
hustrur rökte androm gudom, och alla qvinnor, som der
i en stor hop stodo, samt med allo folkena, som uti
Egypti land och i Pathros bodde, och sade till Jeremia:
16 Efter det ord, som du oss säger i Herrans Namn,
vilje vi intet höra dig; 17 Utan vi vilje göra efter allt det
ord, som utaf vårom mun går, och vilje röka himmelens
Drottning, och offra henne drickoffer, såsom vi och våre
fäder, våre Konungar och Förstar, gjort hafva i Juda
städer, och uppå gatomen i Jerusalem; då hade vi ock
bröd nog, och oss gick väl, och sågom ingen olycko. 18
Men sedan vi återvände att röka himmelens Drottning,
och offra henne drickoffer, hafve vi alla vedermödo lidit,
och äre genom svärd och hunger förgångne. 19 Och
om vi än röke himmelens Drottning, och drickoffer offre,
det göre vi ju icke utan våra mäns vilja, att vi bake
henne kakor, och drickoffer offre till hennes tjenst? 20
Då sade Jeremia till allt folket, både män, qvinnor och
allt folket, som honom så svarat hade: 21 Ja, jag menar
ock, att Herren hafver tänkt uppå det rökande, som I uti
Juda städer och på Jerusalems gator bedrifvit hafven,
samt med edra fäder, Konungar, Förstar, och allt folket i
landena, och hafver lagt det uppå hjertat; 22 Så att
Herren icke mer lida kunde edart onda väsende och
styggelse, som I gjorden; derföre ock edart land är
vordet till öde, vidunder, och till bannor, så att der ingen
inne bor, såsom det i denna dag tillgår. 23 Derföre att I
rökten, och emot Herran syndaden, och icke lydden
Herrans röst, och vandraden i hans lag, rätter och
vittnesbörder; fördenskull är eder ock sådana olycka
vederfaren, såsom det i denna dag befinnes. 24 Och
Jeremia sade till allt folket, och till alla qvinnorna: Hörer
Herrans ord, alle I af Juda, som uti Egypti land ären. 25
Detta, säger Herren Zebaoth, Israels Gud: I och edra
qvinnor hafva med edrom mun talat, och med edra
händer fullkomnat det I saden: Vi vilje hålla vår löfte,
som vi himmelens Drottning lofvat hafve, att vi henne
röke, och drickoffer offre; nu väl, I hafven hållit edart
löfte, och fullföljt det med gerningarna. 26 Så hörer
nu Herrans ord, I alle af Juda, I som bon uti Egypti
land; si, jag svär vid mitt stora Namn, säger Herren, att
mitt Namn icke mer skall, genom någors mans munn
af Juda, uti hela Egypti land nämndt varda, den der
säger: Så visst som Herren Herren lefver. 27 Si, jag vill
vaka öfver dem till ondt, och intet godt, så att ho som
af Juda uti Egypti land är, han skall genom svärd och
hunger förgås, tilldess att det hafver en ända med dem.
28 Men de som svärdet undkomma, de skola likväl
komma utur Egypti land in uti Juda. land igen, med
en liten hop; och alltså skola då alle de öfverblefne af
Juda, som in uti Egypti land dragne voro, till att bo der,
förnimma, hvilkens ord sant vordet är, mitt eller deras.
29 Och detta skall vara till ett tecken, säger Herren, att
jag eder i desso rummena hemsöka vill, på det I skolen
veta, att min ord skola sann varda öfver eder till olycko.
30 Så säger Herren: Si, jag skall öfvergifva Pharao
Hophra, Konungen i Egypten, uti hans fiendars händer,
och deras som efter hans lif stå, likasom jag Zedekia,
Juda Konung, öfvergifvit hafver uti NebucadNezars,
Konungens i Babel, hans fiendas, hand, och den efter
hans lif stod.

45 Detta är det ord, som Propheten Jeremia talade
till Baruch, Neria son, då han dessa orden skref i
ene bok, utaf Jeremia mun, uti fjerde årena Jojakims,
Josia sons, Juda Konungs, och sade: 2 Detta säger
Herren, Israels Gud, om dig, Baruch: 3 Du sade: Ve
mig, huru hafver Herren fogat mig jämmer till uppå min
värk; jag suckar mig tröttan, och finner ingen ro. 4 Säg
honom alltså: Så säger Herren: Si, det jag uppbyggt
hafver, det bryter jag neder, och det jag planterat hafver,
det upprycker jag, samt med allt detta mitt eget land. 5
Och du begärar dig stor ting? Begära det intet; ty Si, jag
vill låta olycko komma öfver allt kött, säger Herren; men
dina själ vill jag gifva dig till ett byte, ehvart du drager.

46 Detta är Herrans ord, som till Propheten Jeremia
skedde emot alla Hedningar. 2 Emot Egypten.
Emot Pharao Necho här, Konungens i Egypten,
hvilken låg vid den älfven Phrath i Charchemis, den
NebucadNezar, Konungen i Babel, slog, uti fjerde årena
Jojakims, Josia, sons, Juda Konungs. 3 Reder till sköld
och spjut, och drager ut till slags. 4 Spänner hästar
före, och låter resenärer stiga till häst; sätter hjelmar
uppå, och hvässer spjut, och drager pansare uppå. 5
Men huru kommer det till, jag ser att de äro förtviflade,
och gifva flykt, och deras hjeltar slagne äro? De fly, så
att de intet se sig om; förskräckelse är på alla sidor,
säger Herren. 6 Den raske kan icke undfly, eller den
starke undkomma; norrut vid den älfven Phrath äro
de fallne och nederlagde. 7 Hvar är nu den som hit
uppdrog såsom en ström, och hans böljor upplyfte
sig såsom i älfvene? 8 Egypten drog upp såsom en
ström, och hans böljor upplyfte sig såsom i älfvene, och
sade: Jag vill draga upp, och öfvertäcka landet, och
förderfva staden, samt med dem som bo derinne. 9 Nu
väl, sitter upp på hästarna; ruller åstad med vagnarna;
låter de hjeltar utdraga; de Ethioper och utaf Libyen,
som sköld föra; och de skyttar af Lydien. 10 Ty detta är
Herrans Herrans Zebaoths dag, en hämndadag, att
han skall hämnas öfver sina fiendar; svärdet skall fräta,
och af deras blod fullt och drucket varda; ty de måste
varda Herranom Herranom Zebaoth ett slagtoffer, i
nordlanden vid den älfvena Phrath. 11 Gack upp till
Gilead, och hemta salvo, du jungfru dotter utur Egypten;

men det är fåfängt, att du mycken läkedom brukar, du
varder dock intet helbregda. 12 Din skam är ibland
Hedningarna kunnig vorden; af ditt jämrande är landet
fullt; ty den ene hjelten faller öfver den andra, och ligga
både tillsammans omkull. 13 Detta är Herrans ord, som
han talade till Propheten Jeremia, då NebucadNezar,
Konungen i Babel, åstad drog, till att slå Egypti land: 14
Förkunner det uti Egypten, och säger till uti Migdal; låter
hörat i Noph och Thahpanhes, och säger: Ställ dig till
värn; ty svärdet skall uppfräta allt det omkring dig är. 15
Huru går det till, att dine väldige falla till markena, och
kunna icke blifva ståndande? Herren hafver så stört
dem omkull. 16 Han gör det, att månge af dem falla,
att den ene med den andra omkull ligger. Så sade de:
Upp, låter oss draga till vårt folk uti vårt fädernesland
igen, för tyrannens svärd. 17 Det samma rope man
efter dem: Pharao, Konungen i Egypten, ligger; han
hafver öfvergifvit sin tjäll. 18 Så sant som jag lefver,
säger den Konungen, som Herren Zebaoth heter: Han
skall komma farandes så hög som det berget Thabor
ibland bergen är, och lika som Carmel vid hafvet är.
19 Skicka dig till att färdas, du inbyggerska, dotter
Egypten; ty Noph skall varda öde, och uppbrändt, så
att ingen skall bo deruti. 20 Egypten är en ganska
skön kalf; men slagtaren kommer nordanefter. 21 Och
de då dagakarlar, som bo derinne, äro ock såsom
gödde kalfvar; men de måste dock likväl vända om,
varda alle tillsammans flyktige, och skola intet kunna
bestå; ty deras olyckos dag skall öfver dem komma,
nämliga deras hemsöknings tid. 22 De komma så att
en gny går af harnesket, och komma med härskraft,
och föra yxer öfver dem såsom vedahuggare. 23 De
samme skola så hugga uti deras skog, säger Herren,
att det skall intet kunna räknas; ty de äro flere än
gräshoppor, de ingen räkna kan. 24 Dottren Egypten
står med skam; ty hon är thy nordländsko folkena i
händer gifven. 25 Herren Zebaoth, Israels Gud, säger:
Si, jag vill hemsöka det ämbetes folk i No, och Pharao
och Egypten, samt med sina gudar och Konungar; ja,
Pharao, med alla de som förlåta sig uppå honom; 26
Så att jag skall gifva dem i deras händer, som efter
deras lif stå, och uti NebucadNezars, Konungens i
Babel, och hans tjenares händer; och sedan skall du
besitten varda, lika som i förtiden, säger Herren. 27
Men du, min tjenare Jacob, frukta dig intet, och du
Israel, förtvifla intet; ty si, jag skall hjelpa dig fjerranefter,
och dina säd utu sins fängelses lande, så att Jacob
skall igenkomma, och vara i frid, och hafva nog, och
ingen skall förskräcka honom. 28 Derföre frukta dig
intet, du Jacob, min tjenare, säger Herren; ty jag är när
dig. Med allom Hedningom, dit jag dig fördrifvit hafver,
skall jag en ända göra; men på dig vill jag icke göra en
ända, utan skall näpsa dig med måttelighet, på det jag
icke skall låta dig blifva ostraffad.

47 Detta är Herrans ord, som skedde till Propheten
Jeremia, emot de Philisteer, förr än Pharao slog
Gaza. 2 Så säger Herren: Si, vatten skola uppkomma
nordanefter, hvilka en flod göra skola, så att både
landet och hvad deruppå är, och städerna, med dem
som deruti bo, skola sin väg drifva; och menniskorna
skola ropa, och alle landsens inbyggare jämra sig; 3
För den gnys skull af deras starka hästar, som der
löpa, och för det buller af deras vagnar, och deras hjuls
slamrande, så att fäderna icke skola se sig om efter
barnen, så förtviflade skola de vara; 4 För den dagen,
som kommer till att förstöra, alla Philisteer, och utrota
Tyrus och Zidon, samt med andra deras hjelpare; ty
Herren skall förstöra de Philisteer, och de öar Caphtor.
5 Gaza skall skallot varda, och Askelon, samt med de
igenlefda, uti deras dalar förderfvas; huru länge vill du
örliga? 6 O! du Herrans svärd, när vill du dock hålla
upp? Far dock uti dina skido, och hvila dig, och var
stilla. 7 Men huru kan du uppehålla, medan Herren
hafver gifvit dig befallning emot Askelon, och ställt dig
emot hamnarna vid hafvet?

48 Emot Moab. Så säger Herren Zebaoth, Israels
Gud: Ve dem stadenom Nebo; ty han är förstörd,
och ligger ömkeliga; Kiriathaim är vunnen, fästet står
ömkeliga, och är nederrifvet. 2 Moabs tröst är ute,
den han af Hesbon hade; ty man hafver något ondt
i tankanom emot honom, nämliga: Kommer, vi vilje
utrota honom, att han intet folk mer vara skall; och du,
Madmen, måste ock förderfvad varda, svärdet skall
efter dig komma. 3 Man hörer ett rop i Horonaim, om
förderfvelse och stor jämmer. 4 Moab är nederslagen;
man hörer hans unga barn ropa; 5 Ty de gå gråtande den
vägen upp åt Luhit, och fienderna höra ett Jämmerrop
på den vägen neder ifrå Horonaim; 6 Nämliga: Skynder
eder bort, och undsätter edart lif; men du skall vara
såsom ljung i öknene. 7 Derföre, att du förlätst dig
uppå dina byggning, och uppå dina håfvor, skall du
ock vunnen varda. Och Chemos måste ut, och draga
sin väg fången, samt med sina Prester och Förstar. 8
Ty förderfvaren skall komma öfver alla städerna, att
icke en stad undslippa skall; der skola både dalarna
förderfvas, och slättmarken förstörd varda; ty Herren
hafver det sagt. 9 Käre, låter Moab blomstras; han skall
utblomstrat hafva, och hans städer skola öde ligga,
att der ingen uti bo skall. 10 Förbannad vare den som
Herrans verk gör försummeliga; förbannad vare den
som sitt svärd upphåller, att det intet blod utgjuter. 11
Moab hafver af sinom ungdom varit säker, och hafver
på sine drägg stilla legat, och hafver icke någon tid
varit ugjuten af det ena fatet uti det andra, och icke

någon tid bortfarit uti fängelse; derföre är honom hans
smak qvarblifven, och hans lukt hafver intet förvandlat
sig. 12 Derföre, si, säger Herren, den tiden kommer, att
jag skall sända honom uttappare, som honom uttappa
skola, och göra hans fat tom, och sönderslå, hans
läglar. 13 Och Moab skall öfver Chemos till skam varda,
lika som Israels hus öfver BethEl till skam vordet är,
der de dock förläto sig uppå. 14 Huru djerfvens I säga:
Vi äre hjeltar och de rätte krigsmän; 15 Ändock Moab
måste förstörd varda, och hans städer bestegne, och
hans bäste män måste nedergå till att dräpas? säger
Konungen, som heter Herren Zebaoth. 16 Ty Moabs
ofärd varder snart kommandes, och hans olycka skall
väl hasta sig. 17 Käre, hafver dock medlidande med
honom, I som omkring honom bon, och hans namn
kännen, och sägen: Huru är det starka riset och den
härlige stafven så sönderbruten? 18 Stig neder af
härlighetene, du dotter som i Dibon bor, och sätt dig på
det torra; ty Moabs föfderfvare skall komma upp till dig,
och sönderbryta din fäste. 19 Gack in på vägen, och
se till, du inbyggerska i Aroer; fråga dem som flydde
och undsluppne äro, och säg: Huru går det? 20 Ack!
Moab är förödd och förderfvad; jämrer eder, och roper,
förkunner det i Arnon, att Moab förderfvad är. 21 Straffet
är gånget öfver slättmarkena, nämliga öfver Holon,
Jahza, Mephaath, 22 Dibon, Nebo, BethDiblathaim, 23
Kiriathaim, BethGamul, BethMeon, 24 Kirioth, Bozra,
och öfver alla de städer i Moabs land, ehvad de ligga
fjerran eller när. 25 Moabs horn är afhugget, och hans
arm är sönderbruten, säger Herren. 26 Gör honom
drucknan, ty han hafver upphäfvit sig emot Herran,
att han må spy sig, och vrida händerna, på det han
ock må till spott varda. 27 Ty Israel hafver varit ditt
gabberi, lika som han hade varit funnen ibland tjufvar;
och efter du sådant emot honom talat hafver, måste
du ock bortföras. 28 O! I Moabs inbyggare, öfvergifver
städerna, och bor uti bergklippomen, och görer likasom
dufvorna, som bo högt upp i hålen. 29 Man hafver ju
alltid sagt om den stolta Moab, att han fast stolt är,
högfärdig, högmodig, trotsig och storsinnad. 30 Men
Herren säger: Jag känner väl hans vrede, att han icke
så mycket förmår, och tager sig före att göra mer än i
hans magt är. 31 Derföre måste jag jämra mig öfver
Moab, och ropa öfver hela Moab, och sörja öfver det
folk i Kirheres. 32 Jag måste gråta öfver dig, Jaeser,
du vingård i Sibma; ty dine vinqvistar äro farne öfver
hafvet, och komne intill Jaesers haf; förderfvaren är
fallen in uti dina säd och vinhemtning. 33 Fröjd och
glädje är borto af markene, och af Moabs land, och man
skall intet vin mer pressa der, vintramparen skall intet;
mer sjunga sina viso, 34 För det ropets skull i Hesbon,
allt in till Eleale, hvilket man hörer intill Jahza, ifrå Zoar
den treggaårs kona, intill Horonaim; ty Nimrims vatten
skola ock uttorkas. 35 Och jag skall, säger Herren, i
Moab dermed en ända göra, att de icke mer skola offra
på höjderna, och röka sinom gudom. 36 Derföre ryter
mitt hjerta öfver Moab, lika som en trummete, och öfver
det folk i Kirheres ryter mitt hjerta, såsom en trummete;
ty de hafva fast förtagit sig, derföre måste de förgås. 37
All hufvud skola varda kullot, och allt skägg afrakadt;
alla händer skola refna varda, och hvar man skall
draga säcker uppå. 38 På all tak och gator allestäds i
Moab skall man gråta; ty Jag hafver sönderslagit Moab,
likasom ett onyttigt fat, säger Herren. 39 O! huru är han
förderfvad, hum jämrar han sig, huru skamliga hänger
han hufvudet; och Moab är vorden till spott och till en
förskräckelse allom dem som deromkring bo. 40 Ty så
säger Herren: Si, han flyger bortåt, såsom en örn, och
uträcker sina vingar öfver Moab. 41 Kiriath är vunnen,
och de fasta städer äro intagne, och de hjeltars hjerta i
Moab skall på den tiden vara lika som ene qvinnos
hjerta i barnsnöd; 42 Ty Moab måste förderfvad varda,
så att han intet folk mer vara skall, derföre att han
hafver förhäfvit sig emot Herran. 43 Fruktan, kula och
snara kommer öfver dig, du inbyggare i Moab, säger
Herren. 44 Den som fruktan undkommer, han skall
falla uti kulona, och den utu kulone kommer, han skall
varda fången i snarone; då skall jag låta komma öfver
Moab hans hemsöknings år, säger Herren. 45 De som
undlöpa utu slagtningene, skola söka tillflykt i Hesbon;
men en eld skall gå utaf Hesbon, och en låge utaf
Sihon, hvilken de rum i Moab och det stridsamma folket
förtära skall. 46 Ve dig, Moab, förloradt är Chemos
folk; ty man hafver tagit dina söner och döttrar, och fört
dem bort fångna. 47 Men uti tillkommande tid skall jag
omvända Moabs fängelse, säger Herren. Det vare nu
sagdt om straffet öfver Moab.

49 Emot Ammons barn säger Herren alltså: Hafver nu
Israel inga barn, eller hafver han inga arfvingar?
Hvi besitter då Malcham Gads land, och hans folk
bor i hans städer? 2 Derföre, si; den tiden kommer,
säger Herren, att jag skall låta, höra ett krigsskri öfver
Rabbath, Ammons barnas, att det skall öde ligga uti
en hop, och dess döttrar med eld uppbrända varda;
men Israel skall besitta dem, af hvilkom de hafva
besuttne varit, säger Herren. 3 Jämra dig, o Hesbon,
ty Aj är förstörd; roper, I Rabba döttrar, och drager
säcker uppå, gråter och löper omkring på murarna;
ty Malcham varder fången bortförd, samt med sina
Prester och Förstar. 4 Hvad trotsar du uppå dina dalar?
Dine dalar äro fördränkte, du ohörsamma dotter, som
förlåter dig uppå dina rikedomar, och säger i ditt hjerta:
Ho tör komma till mig? 5 Si detta säger Herren Herren
Zebaoth: Jag skall låta komma en fruktan öfver dig, af
allom dem som kring dig bo, så att hvar och en skall på

sin väg bortdrifven varda, ifrå den andra, och ingen
skall vara den som de flyktiga församlar. 6 Men derefter
skall jag omvända Ammons barnas fängelse, säger
Herren. 7 Emot Edom. Detta säger Herren Zebaoth: Är
nu ingen vishet mer i Theman? Är nu intet råd mer när
barnen? Är deras vishet ute? 8 Flyr, vänder eder om,
och gömmer eder djupt neder, I borgare i Dedan; ty jag
låter en ofärd komma öfver Esau, hans hemsöknings
tid. 9 Vinhemtare skola komma öfver dig, de der intet
skola lefva dig efter sig, och tjufvar om nattena skola
komma öfver dig, de skola stjäla sig nog. 10 Ty jag
hafver blottat Esau, och uppenbarat hans hemlig rum,
så att han kan icke undstinga sig; hans säd, hans
bröder, och hans grannar äro förstörde, att ingen af
dem mer för handene är. 11 Dock hvad der qvart blifver
af dina faderlösa, dem vill jag lifvet unna, och dina
enkor skola hoppas uppå mig. 12 Ty så säger Herren:
Si, de som intet förskyllt hafva att dricka kalken, de
måste drickan, och du skulle ostraffad blifva? Du skall
intet ostraffad blifva; utan du måste ock drickan. 13
Ty jag hafver svorit vid mig sjelf, säger Herren, att
Bozra skall vara till ett vidunder, försmädelse, förödning
och bannor, och alle hans städer till ett evigt öde.
14 Jag hafver hört af Herranom, att ett bådskap är
sändt till Hedningarna: Församler eder, och kommer hit
emot honom, och strider. 15 Ty si, jag hafver förnedrat
dig ibland Hedningarna, och föraktelig gjort ibland
menniskorna. 16 Din öfverdådighet och dins hjertans
högmod hafver bedragit dig, efter du bor i bergklyftor,
ock hafver hög berg inne; om du ditt näste så högt
gjorde som en örn, så skall jag ändå likväl störta dig
der neder, säger Herren. 17 Alltså skall Edom öde
varda, att allo de der framom gå, skola förundra sig,
och hvissla öfver alla hans plågor; 18 Likasom Sodoma
och Gomorra, samt med sina grannar, omstört är, säger
Herren, så att ingen bor der, eller någor menniska
derinne blifva kan. 19 Ty si, han kommer upp lika som
ett lejon ifrå den stolta Jordan, emot de fasta hyddor; ty
jag vill låta honom snarliga löpa dit; och ho vet, hvilken
den ynglingen är, den jag emot dem rusta skall? Ty ho
är mig lik, ho vill lära mig? Och hvilken är den herden,
som mig emotstå kan? 20 Så hörer nu Herrans rådslag,
som han öfver Edom hafver, och hans tankar, som
han öfver Themans inbyggare hafver: Hvad gäller, att
vallebarnen skola bortsläpa dem, och förstöra deras
boning; 21 Så att jorden skall bäfva i deras fall, och
deras rop skall man höra på röda hafvet. 22 Si, han
flyger upp såsom en örn, och skall uträcka sina vingar
öfver Bozra; på den tiden skall de hjeltars hjerta i Edom
vara lika som ene qvinnos hjerta i barnsnöd. 23 Emot
Damascon. Hamath och Arpad stå jämmerliga, de äro
förtviflade; ty de höra ond tidende: De som vid hafvet
bo äro förskräckte, så att de kunna ingen ro hafva. 24
Damascus är förtviflad, och gifver flyktena; han darrar,
och är i ångest och värk, likasom en qvinna i barnsnöd.
25 Huru? Är han nu icke öfvergifven, den beprisade
och säkre staden? 26 Derföre skola hans unge män
ligga på hans gator, och alle hans krigsmän falla på
den tiden, säger Herren Zebaoth. 27 Och jag skall
sticka eld på murarna i Damascon, att han Benhadads
palats upptära skall. 28 Emot Kedar och Hazors riken,
hvilka NebucadNezar, Konungen i Babel, slog. Detta
säger Herren: Upp, drager upp till Kedar, och förstörer
de barn österut. 29 Man skall taga dem deras hyddor
och hjordar bort, deras tjäll och all deras tyg; och
cameler skola de bortföra, och man skall förskräckeliga
ropa öfver dem allt omkring. 30 Flyr, låter lida eder
dädan, gömmer eder djupt neder, I inbyggare i Hazor,
säger Herren; ty NebucadNezar, Konungen i Babel,
hafver rådslagit om eder, och hafver något i sinnet
emot eder. 31 Nu upp, drager upp emot ett folk, som
nog hafver, och bor säkert, säger Herren; de hafva
hvarken portar eller bommar, och de bo allena för sig,
32 Deras cameler skola bortröfvade varda, och deras
myckna boskap borttagen; och jag skall förströ dem i
alla väder, de der i vråar bo; och på alla sidor skall jag
låta deras olycka komma öfver dem, säger Herren. 33
Och Hazor skall varda till en drakaboning, och till ett
evigt öde, så att der ingen bo skall, och ingen menniska
deruti vistas. 34 Detta är Herrans ord, som skedde
till Jeremia Propheten, emot Elam, uti Zedekia, Juda
Konungs rikes begynnelse, och sade: 35 Så säger
Herren Zebaoth: Si, jag skall sönderbryta Elams båga,
deras yppersta magt; 36 Och skall låta komma öfver
dem de fyra väder, utaf fyra himmelens ändar, och skall
förströ dem uti all de vädren, att intet folk vara skall, dit
icke ju några fördrefne af Elam komma skola. 37 Och
jag skall göra Elam förtviflad för deras fiendar, och för
dem som stå efter deras lif, och låta olycko komma
öfver dem med mine grymma vrede, säger Herren; och
skall sända svärdet efter dem, tilldess jag gör en ända
uppå dem. 38 Min stol skall jag sätta i Elam, och skall
förgöra der både Konung och Förstar, säger Herren. 39
Men i tillkommande tid skall jag vända Elams fängelse
om igen, säger Herren.

50 Detta är det ord som Herren, genom Propheten
Jeremia, talat hafver emot Babel, och de
Chaldeers land. 2 Förkunner ibland Hedningarna, och
låter det kunnigt varda; reser ett baner upp, utroper
det, och fördöljer det icke, och säger: Babel är vunnen,
Bel står med skam, Merodach är sönderkrossad, hans
afgudar äro till skam vordne, och hans gudar äro
sönderslagne. 3 Ty nordanefter skall uppkomma ett
folk emot dem; det skall göra deras land öde, så att
ingen skall bo deruti, utan både folk och fä, dädan

fly. 4 Uti de dagar, och i den tiden, säger Herren,
skola Israels barn, samt med Juda barn, komma, och
skola gå och gråta, och söka Herran sin Gud. 5 De
skola fråga efter den vägen åt Zion, och vända sig dit:
Kommer, och vi vilje hålla oss intill Herran med ett evigt
förbund, det aldrig skall förgätet varda. 6 Ty mitt folk är
vordet likasom en borttappad hjord; deras herdar hafva
förfört dem, och låtit dem villo gå på bergomen, så att
de ifrå berg till högar gångne äro, och hafva förgätit
sina hyddor. 7 Allt det som till dem kom, det uppåt
dem; och deras fiender sade: Vi göre intet orätt; ty de
hafva syndat emot Herran, uti rättfärdighetenes boning,
och emot Herran, som deras fäders hopp är. 8 Flyr
utu Babel, och drager utu Chaldee land, och skicker
eder såsom bockar framför hjorden. 9 Ty si, jag skall
uppväcka stor folk med hopom utu nordlandet, och
låta dem uppkomma inför Babel; de skola rusta sig
emot honom, och skola vinna honom; deras pilar äro
likasom en god krigsmans, den intet misto skjuter. 10
Och Chaldee land skall varda till ett rof, så att alle de,
som röfva det, skola der nog af hafva, säger Herren; 11
Derföre, att I glädjens deraf och berömmen eder, att
I min arfvedel skinnat hafven, och springen likasom
kåta kalfvar, och vrenskens likasom starka hästar. 12
Edor moder står med stor skam, och den eder födt
hafver, är till spott vorden; si, ibland Hedningarna är hon
den aldraringasta, öfvergifven, torr och öde. 13 Ty för
Herrans vredes skull måste han obyggd och allstinges
öde ligga, så att alle de, som framgå om Babel, skola
förundra sig, och hvissla öfver alla hans plågor. 14
Ruster eder emot Babel allt omkring, alle skyttar; skjuter
till honom, sparar icke pilarna; ty han hafver syndat
emot Herran. 15 Skrier öfver honom allt omkring; han
måste gifva sig; hans grundvalar äro fallne, hans murar
äro afbrutne; ty det är Herrans hämnd. Hämnens öfver
honom, görer honom lika som han gjort hafver. 16
Utroter af Babel både den der sår, och den der uppskär,
att hvar och en för tyrannens svärd vänder sig till sitt
folk, och hvar och en flyr uti sitt land. 17 Israel hafver
måst vara en förströdd hjord, hvilken lejonen förskingrat
hafva: Först uppåt honom Konungen i Assyrien; sedan
förderfvade honom NebucadNezar, Konungen i Babel.
18 Derföre säger Herren Zebaoth, Israels Gud, alltså: Si,
jag skall hemsöka Konungen af Babel, och hans land,
likasom jag Konungen af Assyrien hemsökt hafver. 19
Men Israel skall jag låta komma hem till sin boning
igen, att han skall föds sig i Carmel och Basan; och på
Ephraims berg och Gilead skall hans själ mättad varda.
20 I den tiden och i de dagar skall man söka efter Israels
missgerning, säger Herren, men man skall ingen finna;
och Juda synd, och der skall ingen funnen varda; ty
jag skall se utöfver med dem som jag igenblifva låter.
21 Drag upp emot det land, som hela verldena trugat
hafver, drag ditupp, och hemsök inbyggarena; förhärja
och förspill deras efterkommande, säger Herren, och
gör allt det jag dig befallt hafver. 22 Det är ett krigsrop i
landena, och stor jämmer. 23 Huru går det till, att alla
verldenes hammar sönderbruten och sönderslagen är?
Huru går det till, att Babel ett öde vorden är ibland
alla Hedningar? 24 Jag hafver gildrat för dig, Babel,
derföre äst du ock fången, förr än du dess försåg dig;
man hafver råkat uppå dig, och du äst gripen; ty du
hafver rett Herran. 25 Herren hafver upplåtit sin fatabur,
och haft fram sine vredes vapen; ty sådant hafver
Herren, Herren Zebaoth uti de Chaldeers land beställt.
26 Kommer hit emot honom, I ifrån ändanom, öppner
hans kornhus; kaster honom uti en hop, och gifver
honom till spillo, så att der intet qvart blifver. 27 Dräper
all hans barn, hafver dem ned till att slagtas; ve dem,
ty dagen är kommen, deras hemsöknings tid. 28 Man
hörer ett rop af de flyktiga, och af de som undsluppne
äro utu Babels land; på det de skola förkunna i Zion
Herrans vår Guds hämnd, och hans tempels hämnd. 29
Kaller många emot Babel; belägger honom allt omkring,
alle bågaskyttar, och låter ingen undslippa; vedergäller
honom såsom han förtjent hafver; lika som han gjort
hafver, så görer honom igen; ty han hafver högmodeliga
handlat emot Herran, den Heliga i Israel. 30 Derföre
skola hans unge män falla uppå hans gator, och alle
hans krigsmän förgås på den tiden, säger Herren.
31 Si, du stolte, jag vill till dig, säger Herren, Herren
Zebaoth; ty din dag är kommen, dine hemsöknings tid.
32 Då skall den stolte störta och falla, så att ingen skall
upprätta honom; jag skall upptända hans städer med
eld, den upptära skall allt det deromkring är. 33 Detta
säger Herren Zebaoth: Si, Israels barn, samt med Juda
barn, måste våld och orätt lida; alle de som dem för
fångar bortfört hafva, de hålla dem, och vilja icke gifva
dem lös. 34 Men deras förlossare är stark, han heter
Herren Zebaoth, han skall så uträtta deras sak, att han
skall göra landet bäfvande, och inbyggarena i Babel
darrande. 35 Svärdet skall komma, säger Herren, öfver
de Chaldeer, och öfver de inbyggare i Babel, och öfver
hans Förstar, och öfver hans visa. 36 Svärdet skall
komma öfver hans spåmän, att de skola till dårar varda;
svärdet skall komma öfver hans starka, att de skola
förtvifla. 37 Svärdet skall komma öfver hans hästar
och vagnar, och till alla menighetena, som derinne är,
så att de skola varda såsom qvinnor; svärdet skall
komma öfver hans fatabur, att han skall sköflad varda.
38 Torka skall komma öfver hans vatten, att det skall
uttorkas; ty det är ett afgudaland, och de trotsa uppå
sina stygga afgudar. 39 Derföre skola odjur och stygge
foglar bo derinne, och unge strutser; och skall aldrig
mer besutten varda, eller någon derinne vistas i evig
tid. 40 Likasom Gud Sodom och Gomorra, samt med

deras grannar, omstört hafver, säger Herren, att der
ingen uti bo skall, eller någor menniska derinne vistas.
41 Si, ett folk kommer nordanefter; månge Hedningar
och månge Konungar skola uppresa sig ifrå landsens
sido. 42 De hafva båga och sköld, de äro grufvelige och
obarmhertige; deras rop är såsom en dön af hafvet;
de rida på hästar, rustade såsom krigsmän, emot dig,
du dotter Babel. 43 När Konungen i Babel deras rykte
hörandes varder, då skall honom händer nederfalla;
ångest och sorg skall honom uppåkomma, likasom ene
qvinno uti barnsnöd. 44 Si, han kommer upp, såsom
ett lejon, ifrå den stolta Jordan, emot de fasta hyddor;
ty jag skall låta honom hasteliga löpa dit, och ho vet
hvilken den ynglingen är, den jag emot dem rusta skall?
Ty ho är min like, ho vill lära mig? Och hvilken är den
herden, som emot mig stå kan? 45 Så hörer nu Herrans
rådslag, det han öfver Babel hafver, och hans tankar,
som han öfver de inbyggare uti de Chaldeers land
hafver: Hvad gäller, att vallebarnen skola bortsläpa
dem, och förstöra deras boning; 46 Och jorden skall
bäfva af det skriet, och skall ibland Hedningarna spordt
varda, då Babel vunnen varder.

51 Detta säger Herren: Si, jag skall uppväcka
ett skarpt väder emot Babel, och emot hans
inbyggare, som sig emot mig satt hafva. 2 Jag skall
sända kastare till Babel, hvilka honom kasta skola, och
utsopa hans land; desse skola vara allstädes omkring
honom, på hans olyckos dag. 3 Ty hans skyttar skola
intet kunna skjuta, och hans väpnade skola intet kunna
värja sig; så skoner nu intet hans unga män, gifver
all hans här till spillo; 4 Så att de slagne ligga uti de
Chaldeers land, och de genomstungne på hans gator.
5 Ty Israel och Juda skola icke öfvergifne varda af
Herranom Zebaoth, deras Gud, såsom enkor; ändock
deras land hafver högeliga förbrutit sig uppå den Heliga
i Israel. 6 Flyr utaf Babel, på det hvar och en må
undsätta sina själ, att I icke förgås uti hans ondsko; ty
detta är Herrans hämndatid, och han vill betala honom.
7 Den gyldene kalken i Babel, som alla verldena hafver
druckna gjort, är uti Herrans hand; alle Hedningar
hafva druckit af hans vin, derföre äro Hedningarna
så galne vordne. 8 Huru hasteliga är Babel fallen
och sönderslagen; jämrer eder öfver honom; tager
ock salvo till hans sår, om han tilläfventyrs måtte
helad varda. 9 Vi läke Babel; men han vill intet läkt
varda; så låter nu fara honom, och låt oss hvar och
en draga uti sitt land; ty hans straff räcker allt upp till
himmelen, och sträcker sig upp till skyn. 10 Herren
hafver framhaft våra rättfärdighet; kommer och låter oss
förtälja Herrans vår Guds verk i Zion. 11 Ja, hvässer
nu pilarna väl, och tillreder sköldarna. Herren hafver
uppväckt Konungarnas mod i Meden; ty hans tankar
stå emot Babel, att han skall förderfva honom; ty detta
är Herrans hämnd, hans tempels hämnd. 12 Ja, reser
nu baner upp på murarna i Babel, skicker vakt, sätter
väktare, beställer håll; ty Herren tänker något, och
skall desslikes fullfölja det han emot Babels inbyggare
talat hafver. 13 Du som vill stor vatten bor, och stora
rikedomar hafver, din ände är kommen, och din girighet
är ute; 14 Herren Zebaoth hafver svorit vid sina själ:
Jag skall uppfylla dig med menniskor, likasom med
gräsmatkar, de skola sjunga dig ena viso. 15 Den som
jordena, genom sin kraft, gjort hafver, och beredde
verldenes krets genom sina vishet, och himmelen
skickeliga utsträckte; 16 Då han dundrar, så varder
under himmelen mycket vatten, han uppdrager moln
ifrå jordenes ända; han gör ljungeld i regnena, och låter
vädret komma utu hemlig rum. 17 Alla menniskor äro
dårar med sine konst, och alle guldsmeder bestå med
skam med sin beläte; ty deras beläte äro bedrägeri,
och hafva intet lif. 18 De äro icke annat än fåfängelighet
och förförisk verk; de måste förgås, då de hemsökte
varda. 19 Men så är icke han, som Jacobs del är, utan
han, som all ting gör, den äret, och Israel är hans arfs
staf; Herren Zebaoth är hans Namn. 20 Du äst min
hammar och krigsvapen, genom dig skall jag slå folk
och förderfva riken. 21 Jag skall slå dina hästar och
resenärer, jag skall sönderslå dina vagnar och deras
foromän; 22 Jag skall slå dina män och qvinnor; jag
skall slå dina gamla och dina ynglingar; jag skall slå
dräng och pigo; 23 Jag skall slå din herda och hjord;
jag skall slå dina åkermän och ok; jag skall slå dina
Förstar och herrar. 24 Ty jag vill vedergälla Babel,
och allom Chaldeers inbyggarom, alla deras ondsko,
som de uppå Zion bedrifvit hafva, för edor ögon, säger
Herren. 25 Si, jag skall till dig, du skadeliga berg, som
hela verldena förderfvar, säger Herren; jag skall sträcka
mina hand öfver dig, och välta dig neder af bergena,
och göra ett förbrändt berg af dig; 26 Att man af dig
hvarken hörnstenar eller grundstenar taga kan; utan ett
evigt öde skall du vara, säger Herren. 27 Reser upp
baner i landena, blåser med basun ibland Hedningarna,
ruster Hedningarna emot honom, kaller emot honom
de Konungarike Ararat, Minni och Ascenas, beställer
höfvitsmän emot honom, hafver hästar fram, likasom
snorrande bromser. 28 Ruster Hedningarna emot
honom, nämliga Konungarna af Meden, samt med
deras Förstar och herrar, och allt deras väldes land. 29
Och landet skall bäfva och förskräckas; förty Herrans
tankar vilja fullkomnade varda emot Babel, att han gör
Babels land till ett öde, der ingen uti bo skall. 30 De
hjeltar i Babel skola icke töra draga ut till strids, utan
blifva på fästen; deras starkhet är borto, och äro vordne
såsom qvinnor; hans boningar äro upptände, och hans
bommar sönderbrutne. 31 Här löper den ene om den

andra, och det ena bådskapet möter thy andro, till att
kungöra Konungenom i Babel, att hans stad vunnen är
allt intill ändan; 32 Och hamnarna intagna, och sjöarna
utbrände, och krigsfolket blödigt vordet. 33 Ty detta
säger Herren Zebaoth, Israels Gud: Dottren Babel är
såsom en tröskeloge, när man derpå tröskar; hennes
skördeand varder snart kommandes. 34 NebucadNezar,
Konungen i Babel, hafver uppfrätit mig, och omstört
mig; han hafver gjort ett tomt käril af mig; han hafver
uppslukat mig likasom en drake; han hafver fyllt sin buk
af mine kräselighet; han hafver bortdrifvit mig. 35 Men
nu finner sig öfver Babel den arghet, som uppå mig
och mitt kött bedrifven är, säger inbyggerskan i Zion;
och mitt blod, öfver de inbyggare i Chaldeen, säger
Jerusalem. 36 Derföre säger Herren alltså: Si, jag skall
uträtta dig dina sak, och hämnas dig; jag skall uttorka
hans haf, och förtorka låta hans brunnar. 37 Och Babel
skall varda till en stenhop, och till en drakaboning, till
ett vidunder, och till ett hvisslande, att der ingen uti bo
skall. 38 De skola allesamman ryta såsom lejon, och
ropa likasom de unga lejon. 39 Jag skall sätta dem med
deras drickande uti hetta, och göra dem druckna, att de
skola glade varda, och sofva en evig sömn, af hvilkom
de aldrig uppvakna skola, säger Herren. 40 Jag skall
nederföra dem likasom lamb, till att slagtas, såsom
vädrar och bockar. 41 Huru är Sesach så vunnen, och
den beprisade i allo verldene så intagen? Huru är Babel
så till ett under vorden ibland Hedningarna? 42 Ett haf
är gånget öfver Babel, och med dess många böljor är
han öfvertäckt. 43 Hans städer äro öfvergifne, och till
ett torrt ödeland vordne; till ett land, der ingen uti bor,
och der ingen menniska uti vandrar. 44 Ty jag hafver
hemsökt Bel i Babel, och rifvit utu hans hals det han
uppsvulgit hade, och Hedningarna skola intet mer löpa
till honom; ty murarna i Babel äro också nederfallne. 45
Drager derut, mitt folk; hvar och en undsätte sina själ för
Herrans grymma vrede. 46 Edor hjerta måtte eljest vek
varda, och uppgifvas för det rykte, som man i landena
höra skall; ty uti eno årena skall ett rykte gå, och sedan
i andra årena också ett rykte om våld i landena, och en
Förste skall vara emot den andra. 47 Derföre si, den
tid kommer, att jag de afgudar i Babel hemsöka skall,
och deras hela land till skam varda skall, och hans
slagne derinne ligga skola. 48 Himmel och jord, och
hvad deruti är, skola glädja sig öfver Babel, att hans
förstörare nordanefter komne äro, säger Herren. 49
Och lika som Babel i Israel de slagna fällt hafver, alltså
skola de slagne i Babel fällde varda uti hela landena.
50 Så drager nu edar väg, I som svärdet undflytt hafven,
och töfver icke länge; tänker uppå Herran uti fjerran
land, och låter Jerusalem ligga eder i hjertat. 51 Vi
vorom till skam komne, då vi den försmädelse höra
måste, och skammen betäckte vår ansigte, då de
främmande kommo öfver Herrans hus helgedom. 52
Derföre, si, den tid kommer, säger Herren att jag hans
afgudar hemsöka skall, och i hela landena skola de
dödssåre sucka. 53 Och om Babel uppstege i himmelen
och satte sina magt uti de höga fäste, så skola dock
förstörare ifrå mig komma öfver honom, säger Herren.
54 Man hörer ena röst i Babel, och en stor jämmer i de
Chaldeers land; 55 Ty Herren förderfvar Babel; han
förderfvar honom med så stort skri och rumor, att hans
böljor fräsa likasom stor vatten. 56 Ty förstöraren är
kommen öfver Babel, hans hjeltar varda grepne, deras
bågar varda sönderbrutne; ty hämndenes Gud, Herren,
betalar honom. 57 Jag skall göra hans Förstar, visa,
herrar och höfvitsmän, och krigsmän druckna, så att de
skola sofva en evig sömn, der de icke mer af uppvakna
skola, säger Konungen, som heter Herren Zebaoth. 58
Detta säger Herren Zebaoth: Murarna om den stora
Babel skola undergrafne varda, och hans höga portar
uppbrännas med eld, att Hedningarnas arbete skall
fåfängt vara, och uppbrännas hvad folken med mödo
uppbyggt hafva. 59 Detta är det ord, som Propheten
Jeremia befallde SeraJa, Neria sone, Mahsea sons,
då han med Zedekia, Juda Konung, drog till Babel, uti
fjerde årena hans rikes. Och SeraJa var en fridsam
Förste. 60 Och Jeremia skref all den olycko, som öfver
Babel komma skulle, uti ene bok, nämliga all denna
orden, som emot Babel skrifne äro. 61 Och Jeremia
sade till SeraJa: Då du kommer till Babel, så se till och
läs alla dessa orden; 62 Och säg: Herre, du hafver
talat emot detta rummet, att du ville förderfva det, så
att ingen skulle bo häruti, hvarken folk eller fä, utan
vara till ett evigt öde. 63 Och när du hafver utläsit
bokena, så bind en sten dervid, och kasta henne uti
Phrath; 64 Och säg: Alltså skall Babel försänkt varda,
och icke uppkomma igen, för den olycko, som jag skall
öfver honom komma låta, utan förgås. Allt härtill hafver
Jeremia talat.

52 Zedekia var ett och tjugu åra gammal, då
han Konung vardt, och regerade i ellofva år i
Jerusalem; hans moder het Hamutal, Jeremia dotter
i Libna; 2 Och gjorde det Herranom illa behagade,
likasom Jojakim gjort hade. 3 Ty Herrans vrede gick
öfver Jerusalem och Juda, tilldess han förkastade dem
ifrå sitt ansigte; och Zedekia föll af ifrå Konungen i
Babel. 4 Men i nionde årena af hans rike, på tionde
dagen i tionde månadenom, kom NebucadNezar,
Konungen i Babel, med all sin här emot Jerusalem, och
belade honom, och beskansade honom allt omkring. 5
Och staden var så belagd, allt intill ellofte året Konungs
Zedekia. 6 Men på nionde dagen i fjerde månadenom
fick hungren öfverhandena i stadenom, och landsfolket
hade intet mer till att äta. 7 Då föll man in i staden,

och allt krigsfolket gåfvo flyktena, och drogo utu staden
om nattene, på den vägen åt den porten emellan
de två murar, ut vid Konungsörtagården; men de
Chaldeer lågo kringom staden; och desse drogo sin
väg bortåt i markene. 8 Då jagade de Chaldeers här
efter Konungen, och fingo Zedekia fatt, uti den markene
vid Jericho; då, förströdde sig all hans här ifrå honom.
9 Och de togo Konungen till fånga, och förde honom
upp till Konungen af Babel, till Riblath, det i Hamaths
land ligger; han sade en dom öfver honom. 10 Der lät
Konungen af Babel dräpa Zedekia barn för hans ögon,
och drap alla Juda Förstar i Riblath. 11 Men Zedekia lät
han stinga ögonen ut, och lät binda honom med två
kedjor; och Konungen af Babel förde honom alltså till
Babel, och lade honom uti fängelse, intilldess han blef
död. 12 På tionde dagen i femte månadenom, hvilket
det nittonde året var NebucadNezars, Konungens i
Babel, kom NebuzarAdan, höfvitsmannen, den alltid
var när Konungenom i Babel, till Jerusalem; 13 Och
uppbrände Herrans hus, och Konungshuset, och all
hus i Jerusalem; all stor hus uppbrände han i eld. 14
Och all de Chaldeers bär, som med höfvitsmannenom
var, refvo ned alla murarna i Jerusalem allt omkring.
15 Men det fattiga folk, och annat folk, som ännu
qvart var i stadenom, och de som till Konungen af
Babel fallne voro, och det qvarblefna handtverksfolket,
förde NebuzarAdan, höfvitsmannen, fångna bort. 16
Och af det fattiga folket i landena lät NebuzarAdan,
höfvitsmannen, några blifva qvara, till vingårdsfolk och
åkerfolk. 17 Men de kopparstodar, som voro i Herrans
hus, och stolarna, och kopparhafvet i Herrans hus,
slogo de Chaldeer sönder, och förde allan kopparen
deraf till Babel. 18 Och kettlar, skoflar, knifvar, bäcken,
skålar och all koppartyg, de man uti Gudstjenst plägade
bruka, togo de bort. 19 Dertill tog höfvitsmannen bort
allt det af guld och silfver var, i kannor, rökpannor,
bäcken, kettlar, ljusastakar, skedar, och skålar; 20
De två stodarna, det ena hafvet, de tolf kopparoxar,
som under foten stodo, hvilka Konung Salomo hade
göra låtit till Herrans hus; kopparen af all denna tygen
var öfvermåtton mycken. 21 Men båda stoderna voro
hvardera aderton alnar hög, och ett tolfalna snöre var
måttet omkring henne, och var fyra finger tjock, och var
ihål; 22 Och stod på hvardera en kopparknapp fem
alnar hög, och gjordar och granatäple voro på hvar
knappen allt omkring, alltsammans af koppar; och den
ena stoden var såsom den andra; granatäplen också.
23 Och voro granatäplen deruppå sex och niotio; all
granatäplen voro hundrade på ene gjord allt omkring.
24 Och höfvitsmannen tog den Presten SeraJa, utaf
första ordningen, och den Presten Zephanja, utaf den
andra ordningen, och tre dörravaktare; 25 Och en
kamererare utaf stadenom, som öfver krigsfolket satt
var, och sju män, som när Konungenom vara måste,
hvilka i stadenom funne vordo; dertill Sopher, den
härförstan, den landsfolket mönstra plägade; dertill
sextio män af landsfolket, som i stadenom funne
vordo. 26 Dessa tog NebuzarAdan, höfvitsmannen,
och förde dem till Konungen i Babel, i Riblath. 27 Och
Konungen i Babel slog dem ihjäl i Riblath, det i Hamath
lande ligger. Alltså vardt Juda bortförd utu sitt land.
28 Detta är det folk, som NebucadNezar bortförde,
nämliga, uti sjunde årena, tretusend och tre och tjugu
Judar; 29 Men uti adertonde årena NebucadNezars,
åttahundrad och två och tretio själar utaf Jerusalem. 30
Och i tredje och tjugonde årena NebucadNezars förde
NebuzarAdan, höfvitsmannen, bort sjuhundrad och fem
och fyratio själar af Juda; alla själarna äro fyratusend
och sexhundrad. 31 Men uti sjunde och tretionde årena
derefter att Jojachin, Juda Konung, bortförd var; på
femte och tjugonde dagen i tolfte månadenom, upphof
EvilMerodach, Konungen i Babel, uti de årena då han
Konung vardt, Jojachins, Juda Konungs, hufvud, och
lät honom utu fängelset; 32 Och talade med honom
vänliga; och satte hans stol utöfver de Konungars
stolar, som när honom voro i Babel; 33 Och förvandlade
honom hans fängelses kläder; och han åt inför honom
alltid i sina lifsdagar. 34 Och honom vardt alltid gifvet af
Konungenom i Babel hans uppehälle, såsom honom
förskickadt var i all hans lifstid, allt intill hans ända.

Klagovisorna

1 Huru ligger den staden så öde, som full med folk
var? Han är likasom en enka; den som en Förstinna
ibland Hedningarna, och en Drottning i landen var,
hon måste nu tjena. **2** Hon gråter om nattena, så att
tårarna löpa neder på kindbenen; ingen är ibland alla
hennes vänner, som hugsvalar henne; alle hennes
näste förakta henne, och äro hennes fiender vordne. **3**
Juda är fången i elände och svår träldom han bor ibland
Hedningar, och finner ingen ro; alle hans förföljare fara
illa med honom. **4** Vägarna till Zion ligga öde, efter
ingen kommer till högtiden; alle hans portar stå öde,
hans Prester sucka, hans jungfrur se ömkeliga ut, och
han är bedröfvad. **5** Hans ovänner sväfva allt i höjdene,
hans fiendom går väl; ty Herren hafver gjort honom
full med jämmer, för hans stora synders skull, och
hans barn äro i fängelse bortdrefne för fiendanom. **6**
All fägring är borto för dottrene Zion; hennes Förstar
äro lika som vädrar, de der ingen bet finna, och gå
vanmägtige för plågsrenom. **7** Jerusalem kommer ihåg
i denna tid, huru elände och öfvergifven han är, och
huru mycket godt han af ålder haft hafver, medan allt
hans folk nederligger för fiendanom, och ingen är som
hjelper; hans fiender se sina lust uppå honom, och
bespotta hans Sabbather. **8** Jerusalem hafver syndat,
derföre måste han vara lika som en oren qvinna. Alle
de som ärade honom, de försmå honom nu, efter de
se hans skam; men han suckar, och faller neder till
markena. **9** Hans orenlighet låder vid hans klädefållar;
han hade icke trott att honom på sistone så gå skulle;
han är ju allt för grufveliga nederstött, och hafver
dertill ingen, som tröster honom. Ack Herre! se uppå
mitt elände; ty fienden högmodas fast. **10** Fienden
hafver kommit sina hand vid alla hans klenodier; ty han
måste se deruppå, att Hedningarna gingo in uti hans
helgedom, om hvilka du budit hafver, att de icke skulle
komma uti dina församling. **11** Allt hans folk suckar
och går om bröd, sin klenodier gåfvo de för mat, på
det de skulle vederqvicka själena. Ack Herre! se dock
till, och skåda huru föraktelig jag vorden är. **12** Eder
allom säger jag, som gån här framom: Skåder dock och
ser till, om någor värk kan vara sådana som min värk,
den mig så uppäter; ty Herren hafver gjort mig full med
jämmer, på sine grymma vredes dag. **13** Han hafver
sändt en eld af höjdene uti min ben, och låtit honom
der mägtig vara; han hafver utsatt ett nät för mina
fötter, och stött mig tillbaka; han hafver gjort mig till ett
öde, så att jag sörja måste hela dagen. **14** Mina svåra
synder hafva uppvaknat genom hans straff, och alla
tillsammans kommit mig uppå halsen, så att all min kraft
mig förgås; Herren hafver så farit med mig, att jag icke
mer uppkomma kan. **15** Herren hafver nedertrampat
alla mina starka, som jag hade; han hafver låtit utropa
öfver mig en högtid, till att förderfva mina unga män;
Herren hafver låtit jungfruna, dottrena Juda, trampa en
press. **16** Derföre gråter jag så, och båda min ögon flyta
med vatten; ty hugsvalaren, som mina själ vederqvicka
skulle, är långt bort ifrå mig. Min barn äro borto; ty
fienden hafver öfverhandena fått. **17** Zion räcker sina
händer ut, och der är dock ingen, som honom tröster;
ty Herren hafver budit allt omkring Jacob hans fiendom,
att Jerusalem skall emellan dem vara lika som en oren
qvinna. **18** Herren är rättfärdig, ty jag hafver varit hans
mun ohörsam; hörer, all folk, och ser min värk; mina
jungfrur och ynglingar äro gångne uti fängelse. **19** Jag
kallade på mina vänner, men de hafva bedragit mig;
mine Prester och äldste i stadenom äro försmäktade; ty
de gå om bröd, på det de skola vederqvicka sina själ.
20 Ack Herre! se dock huru bedröfvad jag är, att det
gör mig ondt i allt mitt lif; mitt hjerta dänger i minom
kropp, ty jag är uppfylld med stor bitterhet; ute hafver
svärdet, och inne i husena döden gjort mig till en enko.
21 Man hörer väl, att jag suckar, och hafver dock ingen
tröstare; alle mine fiender höra mina olycko, och glädja
sig, det gör du; så låt då den dagen komma, som du
utropat hafver, att dem skall gå lika som mig. **22** Låt
alla deras ondsko komma inför dig, och gör med dem,
såsom du med mig, för alla mina missgerningars skull,
gjort hafver; ty mitt suckande är stort, och mitt hjerta är
bedröfvadt.

2 Huru hafver Herren förmörkrat dottrena Zion med
sine vrede? Han hafver kastat Israels härlighet af
himmelen neder på jordena; han hafver icke tänkt
uppå sin fotapall, i sine vredes dag. **2** Herren hafver
utan barmhertighet alla Jacobs boningar förlagt; han
hafver i sine grymhet afbrutit dottrenes Juda fäste, och
slagit dem omkull, han hafver oskärat både hennes
rike och hennes Förstar. **3** Han hafver sönderbrutit
Israels starkhet uti sine grymma vrede; han hafver
dragit sina högra hand tillbaka, då fienden kom, och
hafver upptändt en eld i Jacob, den allt omkring förtärer.
4 Han hafver spänt sin båga, lika som en fiende; sina
högra hand hafver han fört såsom en ovän, och dräpit
allt det som lustigt var till seendes, och utgjutit sina
grymnet, lika som en eld uti dottrenes Zions hyddo. **5**
Herren är lika som en fiende; han hafver omstört Israel,
han hafver omstört alla hans palats, och förderfvat
hans fäste; han hafver gjort dottrene Juda mycken
klagan och sorg. **6** Han hafver uppgrafvit hans tjäll, lika
som en örtegård, och förderfvat hans boning; Herren
hafver låtit förgäta i Zion både helgedag och Sabbath,
och låtit i sine grymma vrede skämma både Konung
och Prest. **7** Herren hafver förkastat sitt altare, och

tillspillogifvit sin helgedom; han hafver gifvit hans palats
murar uti fiendans händer, så att de hafva ropat i
Herrans hus, lika som uppå enom helgedag. 8 Herren
tänkte till att förderfva dottrenes Zions murar; han drog
snöret deröfver, och icke afvände sina hand, tilldess
han henne förderfvade; tornen stå ömkeliga, och muren
ligger jämmerliga. 9 Hans portar ligga djupt neder i
jordene; hans bommar hafver han sönderbrutit, och
tillintetgjort; hans Konungar och Förstar äro ibland
Hedningarna, der de intet kunna öfva lagen, och hans
Propheter hafva ingen syn af Herranom. 10 Dottrenes
Zions äldste ligga på jordene, och äro tyste; de kasta
stoft uppå sin hufvud, och hafva dragit säcker uppå
sig Jerusalems jungfrur hänga deras hufvud neder åt
jordene. 11 Jag hafver nästan gråtit mig ögonen ut, så
att det gör mig ondt i mitt lif; min lefver är utgjuten uppå
jordena, öfver mins folks dotters jämmer, då spenabarn
och öfvermagar försmäktades på gatomen i stadenom;
12 Då de sade till sina mödrar: Hvar är bröd och vin?
då de försmäktades på gatomen i stadenom, såsom
de der dödssåre voro, och uppgåfvo sin anda i deras
mödrars famn. 13 O du dotter Jerusalem, hvem skall
jag likna dig vid? Och för hvad skall jag hålla dig, du
jungfru dotter Zion? Vid hvad skall jag likna dig, der jag
dig med trösta måtte. Ty din skade är stor, lika som
ett haf; ho kan hela dig? 14 Dine Propheter hafva dig
predikat lösa och dåraktiga syner, och icke uppenbarat
dig dina missgerning, der de med måtte förtagit dig
ditt fängelse; utan hafva predikat dig lösa predikan, på
det de skulle predika dig utu landena. 15 Alle de som
der framom gå, de klappa med händerna, hvissla åt
dig, och rista hufvudet öfver dottrena Jerusalem: Är
detta den staden, der man af säger, att han är den
aldraskönaste, af hvilkom allt landet gläder sig? 16
Alle dine fiender gapa med munnen emot dig; hvissla
till dig, gnissla med tänderna, och säga: Huj, vi hafve
förderfvat honom; detta är den dagen, som vi begärat
hafve; vi hafve fått det, vi hafve lefvat så länge. 17
Herren hafver gjort det han i sinnet hade; han hafver
fullkomnat sitt ord, som han långt tillförene budit hade;
han hafver förderfvat utan barmhertighet; han hafver
fröjdat fiendan öfver dig, och upphöjt dina ovänners
magt. 18 Deras hjerto ropade till Herran: O du dottrenes
Zions mur, låt tårar flyta både dag och natt, lika som en
bäck; håll intet upp, och din ögnasten vände intet åter.
19 Statt upp om nattena, och ropa; utgjut ditt hjerta i
första väktene inför Herranom, lika som vatten; lyft upp
dina händer till honom, för din unga barns själar, som af
hunger dö i all gatomot. 20 Herre, skåda dock; och se
till hvem du så förderfvat hafver. Skola nu qvinnorna äta
sin lifsfrukt, de yngsta barnen, som näppliga en spann
lång äro? Skola Propheterna och Presterna uti Herrans
helgedom så dräpne varda? 21 På gatorna, neder på
jordene, lågo både unge och gamle; mina jungfrur och
ynglingar, äro fallne genom svärd; du hafver dräpit på
dine vredes dag, du hafver slagtat utan barmhertighet.
22 Du hafver kallat mina fiendar allt omkring, lika som
till en helgedag, så att på Herrans vredes dag ingen
undsluppen och igenlefd är; de som jag uppfödt och
uppfostrat hafver, dem hafver fienden förgjort.

3 Jag är en elände man, den hans grymhets ris se
måste. 2 Han hafver ledt mig, och låtit mig gå i
mörkrena, och icke i ljusena. 3 Han hafver vändt sina
hand emot mig, och handlar fast annorlunda med mig
alltid. 4 Han hafver gjort mitt kött och mina hud gammal,
och sönderslagit min ben. 5 Han hafver byggt emot
mig, och bevefvat mig uti galla och mödo. 6 Han hafver
lagt mig uti mörkret, lika som de döda i verldene. 7 Han
hafver innemurat mig, så att jag icke utkomma kan, och
satt mig uti hårda fjettrar. 8 Och om jag än ropade och
både, så stoppar han öronen till för mina bön. 9 Han
hafver igenmurat min väg med huggen sten, och mina
stigar igentäppt. 10 Han hafver vaktat efter mig lika
som en björn, lika som ett lejon i lönlig rum. 11 Han
hafver låtit mig fela om vägen; han hafver rifvit mig i
stycken sönder, och tillintetgjort. 12 Han hafver spänt
sin båga, och satt mig; såsom ett mål för pilenom. 13
Han hafver utaf kogret låtit skjuta mig i mina njurar.
14 Jag är vorden till spott allo mino folke, och deras
dagliga visa. 15 Han hafver måttat mig med bitterhet,
och gifvit mig malört dricka. 16 Han hafver slagit mina
tänder sönder i små stycke, och vältrat mig uti asko. 17
Min själ är fördrifven ifrå fridenom; goda, dagar måste
jag förgäta. 18 Jag sade: Mitt hopp är ute, att jag någon
tid mer skall vara när Herranom. 19 Kom dock ihåg,
huru jag är elände och öfvergifven, och malört och galla
druckit hafver. 20 Du varder ju deruppå tänkandes; ty
min själ säger mig det. 21 Det lägger jag på hjertat,
derföre hoppas mig ännu. 22 Herrans mildhet är det, att
ännu icke är ute med oss; hans barmhertighet hafver
än nu icke ända; 23 Utan hon är hvar morgon ny, och
din trohet är stor. 24 Herren är min del, säger min själ;
derför vill jag hoppas uppå honom. 25 Ty Herren är
god dem som hoppas uppå honom, och den själ som
frågar efter honom. 26 Det är en kostelig ting, att man
är tålig, och hoppas uppå Herrans hjelp. 27 Det är en
kostelig ting, att man drager oket i ungdomen; 28 Att
en, som öfvergifven är, hafver tålamod, när honom
något uppåkommer; 29 Och sätter sin mun uti stoft, och
vänter efter hoppet; 30 Och låtter slå sig vid kindbenet,
och lägger mycken försmädelse uppå sig. 31 Ty Herren
drifver icke ifrå sig evinnerliga; 32 Utan han bedröfvar
väl; men han förbarmar sig igen, efter sin stora mildhet.
33 Ty han plågar och bedröfvar icke menniskona af
hjertat; 34 Lika som han ville platt undertrycka låta de

elända på jordene; 35 Och låta deras sak för Gudi
orätta vara; 36 Och dem falskeliga döma låta, lika som
Herren såge det intet. 37 Ho tör då säga, att sådant
sker utan Herrans befallning; 38 Och att hvarken ondt
eller godt kommer igenom hans befallning? 39 Hvi
knorra då menniskorna alltså, medan de lefva? Hvar
och en knorre emot sina synder. 40 Och låt oss ransaka
och söka vårt väsende, och omvända oss till Herran. 41
Låt oss upplyfta vår hjerta, samt med händerna, till Gud
i himmelen. 42 Vi, vi hafve syndat, och olydige varit;
derföre hafver du med rätta intet skonat; 43 Utan du
hafver förmörkrat oss med vrede, och förföljt och dräpit
utan barmhertighet. 44 Du hafver betäckt dig med en
sky, att ingen bön derigenom komma kunde. 45 Du
hafver gjort oss till träck och slemhet ibland folken. 46
Alle våre fiender gapa med munnen emot oss. 47 Vi
varde förtryckte och plågade med förskräckelse och
ångest. 48 Min ögon rinna med vattubäcker, öfver mins
folks dotters jämmer. 49 Min ögon flyta, och kunna icke
aflåta; ty der är ingen återvända; 50 Tilldess Herren af
himmelen skådar härned, och ser dertill. 51 Mitt öga
fräter mig lifvet bort, för alla mins stads döttrars skull.
52 Mine fiender hafva besnärt mig, lika som en fågel,
utan sak. 53 De hafva förgjort mitt lif uti ene kulo, och
kastat uppå mig stenar. 54 De hafva ock begjutit mitt
hufvud med vatten; då sade jag: Nu är det platt ute
med mig. 55 Men jag åkallade ditt Namn, Herre, nedan
utu kulone; 56 Och du hörde mina röst: Bortgöm icke
din öron för mitt suckande och ropande. 57 Nalka dig
till mig, när jag åkallar dig och säg; Frukta dig intet. 58
Uträtta, du Herre, mins själs sak, och förlossa mitt lif.
59 Herre, se dock till, huru orätt mig sker, och hjelp mig
till min rätt. 60 Du ser alla deras hämnd, och alla deras
tankar emot mig. 61 Herre, du hörer deras försmädelse,
och alla deras tankar öfver mig; 62 Mina motståndares
läppar, och deras rådslag emot mig dagliga. 63 Se
dock, ehvad de sig lägga eller uppstå, så qväda de
visor om mig. 64 Vedergäll dem, Herre, såsom de
förtjent hafva. 65 Låt dem deras hjerta förskräckas och
känna dina banno. 66 Förfölj dem med grymhet, och
förgör dem under Herrans himmel.

4 Huru är guldet så platt förmörkradt, och det fina
guldet så platt förvandladt, och helgedomens stenar
ligga förströdde på alla gator? 2 De ädla Zions barn, lik
räknad vid guld, huru äro de nu lik räknad vid lerkärile,
de en pottomakares werk äro? 3 Drakarna gifva sinom
ungom spenarna, och dägga dem; men mins folks
dotter måste obarmhertig vara, lika som en struts i
öknene. 4 Spenabarnena låder för törsts skull tungan
vid dess gom; de unga barn ropa efter bröd, och ingen
är som dem det utskifter. 5 De som tillförene åto det
aldrakräseligaste, de försmäkta nu på gatomen; de
som tillförene uppfödde voro i silke, de måste nu ligga i
träck. 6 Mins folks dotters synd är större, än Sodoms
synd, den uti ett ögnablick omstört vardt, och ingen
hand kom dervid. 7 Hennes Nazareer voro renare än
snö, och blankare än mjölk; deras färga var rödare än
korall, deras anseende var som en saphir. 8 Men nu är
deras ansigte så förmörkradt af svarthet, att man icke
känner dem på gatomen; deras hud låder intill deras
ben, och äro så torre som ett trä. 9 Dem dräpnom med
svärd var bättre än dem som af hunger dödde, hvilke
försmäkta och förgås måste för hungers skull. 10 De
aldrabarmhertigasta qvinnorna måste koka sin egen
barn; på det de skulle hafva dem till mats, uti mins
folks dotters jämmer. 11 Herren hafver fullkomnat sina
grymhet, han hafver utgjutit sina grymma vrede; han
hafver i Zion upptändt en eld, hvilken ock hans grundval
upptärt hafver. 12 Konungarna på jordene hade intet
trott det, eller alla menniskor på verldene, att ovännen
och fienden skulle igenom Jerusalems portar kommit.
13 Men det är skedt för hans Propheters synder, och
för hans Presters missgerningars skull, hvilka derinne
utgöto de rättfärdigas blod. 14 De gingo hit och dit på
gatomen, lika som blinde, och voro besölade i blod; och
kunde ock ej komma vid deras kläder; 15 Utan ropade
till dem: Viker undan, I orene, viker, viker, kommer vid
ingen ting; ty de skydde vid dem, och flydde för dem,
så att man ock sade ibland Hedningarna: De blifva der
icke länge. 16 Derföre hafver Herrans vrede förströtts
dem, och vill icke mer se uppå dem, efter de icke ärade
Presterna, och icke voro barmhertige öfver de äldsta.
17 Likväl gapade vår ögon efter fåfängelig hjelp, tilldess
de trötte vordo, då vi vänte efter ett folk, som oss dock
intet hjelpa kunde. 18 Man jagade oss, så att vi icke
gå torde på vårom gatom; då kom ock vår ände, våra
dagar äro ute, vår ände är kommen. 19 Våre förföljare
voro snarare än örnar under himmelen; på bergomen
hafva de förföljt oss, och i öknene vaktat efter oss. 20
Herrans smorde, som vår tröst var, är fången vorden i
deras kulor, då de oss förstörde, på hvilken vi tröste, att
vi under hans skugga ibland Hedningarna lefva skulle.
21 Ja, fröjda dig, och var glad, du dotter Edom, som
bor i Uz lande; ty kalken skall ock komma öfver dig;
du måste också drucken och blottad varda. 22 Men
din ondska hafver en ända, du dotter Zion; han skall
icke mer låta bortföra dig; men dina ondsko, du dotter
Edom, skall han hemsöka, och upptäcka dina synder.

5 Tänk uppå, Herre, huru oss går; skåda och se uppå
vår smälek. 2 Vårt arf är främmandom till del vordet,
och vår hus utländskom. 3 Vi äre faderlöse, och hafvom
ingen fader våra mödrar äro såsom enkor. 4 Vattnet,
som oss tillhörde, måste vi dricka för penningar, vår
egen ved måste vi betala. 5 Tvång ligger oss på halsen,

och om vi än trötte varda, så gifs oss dock ingen hvila.
6 Vi hafve måst gifva oss under Egypten och Assur, på
det vi dock måtte få bröd, och äta oss mätta. **7** Våre
fäder hafva syndat, och äro icke mer för handene, och
vi måste deras missgerningar umgälla. **8** Tjenare äro
rådande öfver oss, och ingen är, som oss utu deras
hand förlossar. **9** Vi måste hemta vårt bröd med vår
lifsfara för svärdena uti öknene. **10** Vår hud är förbränd
såsom uti enom ugn, för den grufveliga hungren. **11** De
hafva skämt qvinnorna i Zion, och jungfrurna uti Juda
städer. **12** Förstarna äro af dem upphängde, och de
gamlas person hafver man intet ärat. **13** Ynglingarna
hafva måst draga qvarnena, och de unge stupa under
vedabördor. **14** De gamle sitta intet mer i portarna, och
ynglingar bruka intet mer strängaspel. **15** Vår hjertas
glädje hafver en ända, vår dans är vänd uti klagogråt.
16 Af vårt hufvud är kronan fallen: Ack ve! att vi så
syndat hafve! **17** Derföre är ock vårt hjerta bedröfvadt,
och vår ögon förmörkrad; **18** För Zions bergs skull, att
det så öde ligger, att räfvarna löpa deröfver. **19** Men du,
Herre, som blifver evinnerliga, och din stol i evig tid;
20 Hvi vill du så platt förgäta oss, och så länge platt
öfvergifva oss? **21** Hemta oss, Herre, åter till dig, att vi
måge komma hem igen; förnya våra dagar, lika som de
fordom voro. **22** Ty du hafver förkastat oss, och är allt
svårliga öfver oss förtörnad.

Hesekiel

1 Uti tretionde årena, på femte dagen i fjerde
månadenom, då jag var ibland de fångna vid den
älfvena Chebar, öppnade sig himmelen, och Gud viste
mig syner. **2** Den samme femte dagen var uti femte
årena, efter att Jojachin, Juda Konung, var fången
bortföld. **3** Då skedde Herrans ord till Hesekiel, Busi
son, Prestens, uti de Chaldeers lande, vid den älfvena
Chebar; der kom Herrans hand öfver honom. **4** Och jag
såg, och si, der kom ett stormväder nordanefter, med
en stor molnsky full med eld, så att det glimmade allt
omkring; och midt uti eldenom var det ganska klart. **5**
Och derinnan uti var lika som fyra djur, och ett af dem
var såsom en menniska. **6** Och de hade hvartdera fyra
ansigte och fyra vingar. **7** Och deras ben stodo rätt;
men deras fötter voro lika som oxafötter, och glimmade
såsom glödande koppar; **8** Och hade menniskohänder
under deras vingar, på deras fyra sidor; ty de hade alle
fyra deras ansigte och deras vingar. **9** Och vingarna
voro ju hvar vid annan; och då de gingo, så behöfde
de intet vända sig, utan hvart de gingo, gingo de rätt
framåt. **10** Deras ansigte på högre sidone af de fyra
voro lika som menniskos och lejons; men på venstra
sidone af de fyra voro deras ansigte lika som oxars och
örns. **11** Och deras ansigte och vingar voro ofvantill
uträckte, så att ju två vingar tillsammans slogo, och
med två vingar skylde de sina kroppar. **12** Hvart de
gingo, då gingo de rätt framåt och de gingo dit som
vädret bar, och behöfde intet vända sig, då de gingo.
13 Och djuren voro anseende lika som dödande kol, de
der brinna, och lika som bloss emellan djuren; men
elden gaf ett glimmande ifrå sig, och utur eldenom gick
ett ljungande. **14** Och djuren lupo hit och dit, lika som
en ljungeld. **15** Som jag nu så såg dessa djuren, si, då
stod der ett hjul på jordene när de fyra djuren, och var
anseendes lika som fyra hjul. **16** Och de hjulen voro
lika som en turkos, och voro alla fyra, det ena som det
andra; och de voro anseende lika som ett hjul vore i de
andro. **17** När de skulle gå, så kunde de gå på alla fyra
sidor, och behöfde intet vända sig, när de gingo. **18**
Deras lötar och höjd voro förskräckelig, och deras lötar
voro full med ögon allt omkring på alla fyra hjulen. **19**
Och när djuren gingo, så gingo ock hjulen när dem;
och då djuren upplyfte sig ifrå jordene, så upplyfte ock
hjulen sig. **20** Hvart vädret gick, dit gingo de ock, och
hjulen upplyfte sig med dem; ty ett starkt väder var i
hjulomen. **21** När de gingo, så gingo desse ock; när
de stodo, så stodo desse ock; och när de upplyfte sig
ifrå jordene, så upplyfte sig i ock hjulen när dem; ty ett
starkt väder var i hjulomen. **22** Men ofvanpå djuren var
lika som himmelen, såsom en christall, förskräckelig,
rätt öfver dem utsträckt; **23** Så att under himmelen
stodo deras vingar, den ene rätt emot den andra; och
två vingar öfvertäckte hvarsderas kropp. **24** Och jag
hörde vingarna dåna, lika som stor vatten, och lika som
en dön dens Allsmägtigas, när de gingo, och lika som
en gny af enom här; men när de stilla stodo, så läto de
vingarna neder. **25** Och när de stilla stodo, och läto
vingarna neder, så dundrade i himmelen öfver dem.
26 Och öfver himmelen, som öfver dem var, var lika
som en saphir, såsom en stol, och på dem stolenom
satt en, lik ene mennisko. **27** Och jag såg, och det
var såsom ett klart ljus; och innantill var det såsom en
eld allt omkring; ifrå hans länder upp och neder såg
jag såsom en eld blänka allt omkring. **28** Lika som
regnbågen synes i molnskynom, när regnat hafver, så
blänkte det allt omkring. Detta var Herrans härlighets
anseende; och då jag det sett hade, föll jag uppå mitt
ansigte, och hörde en tala.

2 Och han sade till mig: Du menniskobarn, statt upp
på dina fötter, så vill jag tala med dig. **2** Och då han
så talade med mig kom jag åter till mig igen, och stod
upp på mina fötter, och hörde uppå honom, som talade
med mig. **3** Och han sade till mig: Du menniskobarn,
jag sänder dig till Israels barn, till det affälliga folket,
som ifrå mig fallit hafva; de, med deras fäder, hafva allt
intill denna dag brutit mig emot. **4** Men de barn, som
jag sänder dig till äro hårdnackade. och förstockade
i hjertat; till dem skall du säga: Detta säger Herren
Herren; **5** Ehvad de hörat eller låtat: Det är väl ett
ohörsamt folk; så skola de dock likväl veta, att en
Prophet ibland dem är. **6** Och du menniskobarn skall
intet frukta dig för dem, huru de döma dig; der äro väl
gensträfvoge, och hvass törne emot dig, och du bor
ibland scorpioner; men du skall intet frukta dig, huru de
döma dig, eller förfära dig för deras trug, ändock de väl
ett ohörsamt folk äro; **7** Utan du skall säga dem min
ord, ehvad de hörat eller låtat; ty det är ett ohörsamt
folk. **8** Men du menniskobarn, hör du hvad jag dig
säger, och var icke ohörsam, lika som de ett ohörsamt
folk äro; låt upp din mun, och åt hvad jag dig gifver. **9**
Och jag såg, och si, en hand vardt uträckt till mig; den
hade ett sammanviket bref; **10** Hvilket hon upplät för
mig, och der var beskrifvet utan och innan, och der var
uti skrifvet klagan, ack och ve.

3 Och han sade till mig: Du menniskobarn, ät hvad
för dig är, nämliga detta brefvet, och gack bort och
predika Israels huse. **2** Då lät jag min mun upp, och
han gaf mig brefvet till att äta. **3** Och han sade till
mig: Du menniskobarn, du måste detta brefvet, som
jag gifver dig, äta i ditt lif, och fylla din buk dermed;
då åt jag det, och det var i minom mun så sött som
hannog. **4** Och han sade till mig: Du menniskobarn,

gack bort till Israels hus, och predika dem min ord; **5** Ty
jag sänder dig ju icke till ett folk, som ett främmande
mål och okunniga tungo hafver, utan till Israels hus; **6**
Ja, icke till stor folk, som främmande mål och okunniga
tungo hafva, hvilkas ord du icke förstå kan; och om jag
än sände dig till dem, så skulle de dock gerna höra
dig. **7** Men Israels hus vill intet höra dig, ty de vilja
icke höra mig sjelfvan; förty hela Israels hus hafver
ena hårda panno och förstockadt hjerta. **8** Men dock
hafver jag gjort ditt ansigte hårdt emot deras ansigte,
och dina panno emot deras panno. **9** Ja, jag hafver
gjort dina panno så hårda som en diamant, och hårdare
än en bergklippo; derföre frukta dig intet, och var intet
förskräckt för dem, att de ett sådant ohörsamt folk äro.
10 Och han sade till mig: Du menniskobarn, all min ord,
som jag säger dig, dem fatta med hjerta, och hör med
öron; **11** Och gack bort till dins folks fångar, och predika
dem, och säg till dem: Detta säger Herren Herren,
ehvad de hörat eller låtat. **12** Och ett väder lyfte mig
upp, och jag hörde bak mig en dön, lika som af en stor
jordbäfning: Välsignad vare Herrans härlighet i sitt rum!
13 Och jag hörde ett ruskande af djurens vingar, hvilka
sig slogo emot hvarannan; och bullret af hjulen, som
hardt när dem voro, och dönen utaf en stor jordbäfning.
14 Då lyfte vädret mig upp, och förde mig bort; och jag
for bort, och vardt svårliga förfärad; men Herrans hand
höll mig fastan. **15** Och jag kom till de fångar, som
bodde vid den älfvena Chebar, i skördatidenom, och
satte mig när dem som der såto, och blef der med dem
i sju dagar ganska sorgfull. **16** Och då de sju dagar
framledne voro, skedde Herrans ord till mig, och sade:
17 Du menniskobarn, jag hafver satt dig till en väktare
öfver Israels hus; du skall höra ordet af minom mun,
och göra dem ena förvarning på mina vägnar. **18** Om
jag säger dem ogudaktiga: Du måste döden dö; och du
förvarar honom icke, och säger honom det icke, att den
ogudaktige tager sig vara för sitt ogudaktiga väsende,
på det han må blifva lefvandes; så skall den ogudaktige
dö för sina synders skull, men hans blod vill jag kräfva
utu dine hand. **19** Men om du förvarar den ogudaktiga,
och han icke omvänder sig ifrå sitt gudaktiga väsende
och vägar, så skall han för sina synders skull dö; men
du hafver friat dina själ. **20** Och om en rättfärdig vänder
sig ifrå sine rättfärdighet, och gör det ondt är, så skall
jag låta honom stöta sig, så att han måste dö; ty efter du
icke hafver förvarat honom, skall han för sina synders
skull dö, och hans rättfärdighet, som han gjort hafver,
skall icke ansedd varda; men hans blod skall jag äska
utu dine hand. **21** Men om du förvarar den rättfärdiga
att han icke syndar, och han syndar också intet, så
skall han lefva; ty han hafver tagit sig der vara före,
och du hafver friat dina själ. **22** Och dersammastäds
kom Herrans hand öfver mig, och sade till mig: Statt
upp, och gack ut i markena, der vill jag tala med dig.
23 Och jag stod upp, och gick ut i markena, och si,
då stod der Herrans härlighet, lika som jag henne vid
älfvena Chebar sett hade; och jag föll neder uppå mitt
ansigte. **24** Och jag vardt vederqvickt, och stod upp
på mina fötter; och han talade med mig, och sade till
mig: Gack, och innelyck dig uti dino huse. **25** Och du
menniskobarn, si, man skall lägga hand uppå dig, och
binda dig dermed, att du icke skall komma ifrå dem. **26**
Och jag skall låta dina tungo låda vid din gom, så att du
skall varda en dumbe, och intet mer kunna straffa dem;
ty det är ett ohörsamt folk. **27** Men när jag talar med dig,
så vill jag öppna dig munnen, att du till dem säga skall:
Detta säger Herren Herren: den det hörer, han höret;
den det låter, han låtet; ty det är ett ohörsamt folk.

4 Och du menniskobarn, tag en tegelsten; den lägg
för dig, och utkasta deruppå Jerusalems stad; **2** Och
gör en bestallning deromkring, och bygg ett bålverk
derom, och gör en torfvall derom, och gör en här
derom, och sätt krigstyg allt deromkring. **3** Men för
dig tag ena jernpanno; den låt vara för en jernmur
emellan dig och staden, och ställ ditt ansigte emot
honom, och belägg honom; det vare Israels huse ett
tecken. **4** Du skall ock lägga dig på dina venstra sido,
ock Israels hus missgerningar ofvanuppå. I så många
dagar, som du ligger deruppå, så länge skall du ock
bära deras missgerningar. **5** Men jag vill göra dig deras
missgerningars år till dagatal, nämliga trehundrade
och niotio dagar; så länge skall du bära Israels hus
missgerningar. **6** Och när du detta fullkomnat hafver,
skall du sedan lägga dig uppå dina högra sido, och
skall bära Juda hus missgerningar i fyratio dagar; ty jag
gifver dig här ock ju en dag för hvart år. **7** Och ställ ditt
ansigte och din blotta arm emot det belagda Jerusalem,
och prophetera deremot. **8** Och si, jag vill lägga hand
uppå dig, så att du icke skall kunna vända dig af den
ena sidone uppå den andra, tilldess du hafver ändat
dina beläggningsdagar. **9** Så tag nu till dig hvete, bjugg,
bönor, ärter, hers och hafra, och lägg det alltsammans
uti ett fat, och gör dig så mång bröd deraf, som dagarna
månge äro, i hvilkom du uppå dine sida ligga skall, att
du hafver deraf till att äta i trehundrade och niotio dagar;
10 Så att din mat, som du hvar dagen äta måste, skall
vara tjugu siklar svår; detta skall du äta, ifrå den ena
tiden till den andra. **11** Vattnet skall du ock dricka efter
mått, nämliga sjettedelen af ett hin; och det skall du
dricka, ifrå den ena tiden till den andra. **12** Bjuggkakor
skall du äta, hvilka du för deras ögon vid menniskoträck
baka skall. **13** Och Herren sade: Alltså skola Israels
barn äta sitt orena bröd ibland Hedningarna, dit jag
dem bortdrifvit hafver. **14** Men jag sade: Ack Herre
Herre! si, min själ är ännu aldrig oren vorden; ty jag

hafver aldrig, ifrå min ungdom allt intill denna tiden,
ätit af något as, eller det som hafver rifvet varit, och
intet orent kött är någon tid uti min mun kommet. **15**
Men han sade till mig: Si, jag vill tillåta dig koträck för
menniskoträck, der du ditt bröd vid göra skall; **16** Och
sade till mig: Du menniskobarn, si, jag skall borttaga
bröds uppehälle i Jerusalem, så att de skola äta bröd
efter vigt, och med bekymmer, och dricka vatten efter
mått, med bekymmer. **17** Derföre, att det skall fattas
både bröd och vatten, och den ene skall sörja med
dem andra, och försmäkta uti sina missgerningar.

5 Och du menniskobarn, tag ett svärd, så skarpt som
en rakoknif, och raka dermed ditt hufvud, och ditt
skägg, och tag ena vågskål, och skift håren dermed ifrå
hvartannat. **2** En tredjepart skall du uppbränna i eld
midt i stadenom, då beläggningsdagarna ute äro; annan
tredjedelen tag, och slå den med svärd allt omkring;
den yttersta tredjedelen kasta uti vädret, att jag må
draga ut svärdet efter dem. **3** Men litet deraf tag, och
bind vid din mantels flik. **4** Och tag åter något deraf, och
kasta det i elden, och bränn det upp i eldenom; deraf
skall en eld utkomma öfver hela Israels hus. **5** Så säger
Herren Herren: Detta är Jerusalem, som jag ibland
Hedningarna satt hafver, och land der allt omkring. **6**
Men han hafver omvändt min lag uti ena ogudaktiga
läro, mera än Hedningarna, och mina rätter mer än
landen, som omkring honom ligga; ty de förkasta min
lag, och vilja icke lefva efter mina rätter. **7** Derföre säger
Herren Herren alltså: Efter I större ondsko bedrifven, än
Hedningarna, som omkring eder äro, och intet lefven
efter min bud, och gören intet efter mina rätter, utan
gören efter Hedningars sätt, som omkring eder äro; **8**
Derföre säger Herren Herren alltså: Si, jag skall ock till
dig, och skall låta gå en dom öfver dig, att Hedningarna
skola se deruppå; **9** Och skall så göra med dig som
jag aldrig någon tid gjort hafver, ej heller härefter göra
skall, för all din styggelses skull; **10** Så att i dig skola
fäderna äta sin barn, och barnen sina fäder; och skall
låta en sådana dom gå öfver dig, att alle dine igenlefde
skola i all väder förströdde varda. **11** Derföre, så sant
som jag lefver, säger Herren Herren, efter du hafver
med din styggelse och afgudom orenat min helgedom,
skall jag ock bortskrapa dig, och mitt öga skall intet
skona dig, eller se öfver med dig. **12** Tredjedelen af
dig skall dö af pestilentie, och förgås af hunger; och
den andre tredjedelen skall falla för svärd allt omkring
dig; och den yttersta tredjedelen skall jag förströ i alla
väder, och draga ut svärdet efter dem. **13** Alltså skall
min vrede fullkomnad varda, och min grymhet öfver
dem uträttad varda, att jag skall få en hugnad öfver
dem; och de skola förnimma, att jag Herren i mitt nit
talat hafver, när jag mina grymhet uppå dem uträttat
hafver. **14** Jag skall sätta dig till ett öde, och till en
försmädelse för alla Hedningar, som omkring dig äro;
för allas deras ögon, som der framom gå. **15** Och
du skall vara till en försmädelse, hån, exempel och
vidunder allom Hedningom, som omkring dig äro, när
jag låter rätten gå öfver dig med vrede, grymhet och
vredeligit straff; det säger jag Herren; **16** Och när jag
onda hungrens pilar ibland dem skjutandes varder,
hvilke skadelige vara skola, och jag dem utskjuta skall
till att förderfva eder, och låta hungren ju större och
större varda öfver eder, och taga bort ifrån eder bröds
uppehälle. **17** Ja, hunger och ond vilddjur skall jag låta
komma ibland eder, de skola göra eder barnlösa; och
der skall pestilentie och blod vanka ibland dig; och
svärdet skall jag låta komma öfver dig; Jag Herren
hafver det sagt.

6 Och Herrans ord skedde till mig, och sade: **2** Du
menniskobarn, vänd ditt ansigte åt Israels berg,
och prophetera emot dem; **3** Och säg: I Israels berg,
hörer Herrans Herrans ord; detta säger Herren Herren,
både till berg och högar, både till bäckar och dalar: Si,
jag skall låta komma svärdet öfver eder och förgöra
edra höjder. **4** Att edor altare skola förödd varda, och
edra afgudar sönderslagne och skall låta ihjälslå edra
kroppar inför beläten. **5** Ja, jag skall fälla Israels barnas
kroppar inför edor beläte, och förströ edor ben kringom
edor altare. **6** Der I bon, der skola städerna öde varda,
och höjderna ödeläggas; ty man skall förlägga edor
altare, och göra dem öde, och sönderslå edra afgudar,
och göra dem till intet och sönderslå edor beläte, och
förlägga det I stiktat hafven. **7** Och de slagne skola ligga
ibland eder, att I skolen förnimma att jag är Herren. **8**
Men jag vill låta några igenblifva af eder, de der svärdet
undslippa skola ibland Hedningarna, när jag eder i
landen förstrött hafver. **9** De samme edre igenblefne
skola då tänka uppå mig ibland Hedningarna, der de
fångne vara måste, när jag förkrossat hafver deras
horiska hjerta, det ifrå mig viket är, och deras horiska
ögon, som efter deras afgudar sett hafva; och dem skall
ångra den ondska, som de genom all sin styggelse
bedrifvit hafva; **10** Och skola förnimma, att jag är
Herren, och hafver icke fåfängt talat, att jag sådana
olycka skulle göra dem. **11** Detta säger Herren Herren:
Slå dina händer samman, och stampa med dina fötter,
och säg ve öfver all den ondskas styggelse i Israels
hus, för hvilkas skull de genom svärd, hunger och
pestilentie falla måste. **12** Den som långt borto är,
han skall dö af pestilentie, och den hardt när är, han
skall falla genom svärd; men den som öfverblifver,
och derföre förvarad är, han skall dö af hunger; alltså
skall jag fullkomna mina grymhet ibland dem; **13** Att I
förnimma skolen, att jag är Herren, när deras slagne

skola ligga ibland deras afgudar omkring deras altare,
på alla högar, och på all berg, och under all grön trä,
och under alla tjocka ekar, i hvilka rum de allahanda
afgudom sött rökoffer gjort hafva. 14 Jag skall utsträcka
mina hand emot dem, och göra landet tomt och öde,
allt ifrån öknene intill Diblath, ehvar de bo; och de skola
förnimma, att jag är Herren.

7 Och Herrans ord skedde till mig, och sade: 2
Du menniskobarn, detta säger Herren Herren om
Israels land: Änden kommer, änden kommer öfver alla
fyra landsens ändar. 3 Nu kommer änden öfver dig;
ty jag skall sända mina grymhet öfver dig, och skall
döma dig såsom du förtjent hafver, och skall gifva
dig hvad all din styggelse tillhörer. 4 Mitt öga skall
intet skona dig, eller se öfver med dig; utan jag skall
gifva dig såsom du förtjent hafver, och din styggelse
skola komma ibland dig, att I förnimma skolen, att
jag är Herren. 5 Detta säger Herren Herren: Si, en
olycka kommer efter den andra. 6 Änden kommer,
änden kommer, han stöter uppå dig; si, han kommer.
7 Han går allaredo upp, och kommer fram öfver dig,
du landsens inbyggare; tiden kommer, jämmerdagen
är hardt när, då intet sjungande på bergomen är. 8
Nu då jag snarliga gjuta mina grymhet öfver dig, och
fullkomna mina vrede uppå dig, och döma dig såsom
du förtjent hafver, och gifva dig hvad all din styggelse
tillhörer. 9 Mitt öga skall intet skona dig, eller se öfver
med dig; utan jag skall gifva dig såsom du förtjent
hafver, och din styggelse skola komma ibland dig, att
I förnimma skolen, att jag är Herren som eder slår.
10 Si dagen, si, han kommer, han kommer fram; riset
blomstras, och den stolte grönskas. 11 Tyrannen hafver
upprest sig till ett ris öfver de ogudaktiga; så att intet
af dem, eller af deras folk, eller af deras hop skall
någon tröst få. 12 Derföre kommer tiden, dagen nalkas;
köparen fröjde sig intet, och säljaren sörje intet; ty
vreden kommer öfver alla deras rikedomar. 13 Derföre
skall säljaren intet mer sköta om sitt sålda gods, ty den
som lefver, han skall hafva det; förty Prophetien om all
deras rikedom skall intet tillbakagå; derföre förhärde
sig ingen i sina missgerning, genom sina rikedomar.
14 Låter man blåsa i basunen, och tillreda all ting,
der varder dock ingen till slags utdragandes; ty min
grymhet går öfver allt hans folk. 15 Ute på gatomen
går svärdet, i husomen går pestilentie och hunger;
den på markene är, han måste dö genom svärd; men
den i stadenom är, honom skall hunger och pestilentie
uppfräta. 16 Och de som undfly af dem, de måste vara
på bergomen, och lika som dufvor i dalomen, hvilke alle
tillsammans qvida, hvar och en för sina missgernings
skull. 17 Alla händer skola nederfalla, och all knä skola
vara ostadig som vatten. 18 Och de skola kläda sig
i säcker, och med fruktan öfvergjutne varda, och all
ansigte jämmerliga utse, och all hufvud skola kullot
varda. 19 De skola kasta sitt silfver ut uppå gatorna,
och sitt guld akta såsom träck; ty deras silfver och guld
skall intet kunna hjelpa dem, på Herrans vredes dag;
och skola dock intet kunna mätta sina själ deraf, eller
fylla sin buk deraf; ty det hafver varit dem en förargelse,
till deras missgerningar. 20 Af sin ädla klenodier der
de högfärd med bedrefvo, hafva de sin grufvelses och
styggelses beläte gjort, derföre skall jag göra dem det till
orenlighet; 21 Och skall gifva det främmandom i händer,
att de det bortröfva skola, och dem ogudaktigom på
jordene till ett byte, att de skola ohelga det. 22 Jag skall
vända mitt ansigte derifrå, att de ju min skatt väl ohelga
skola; ja röfvare skola komma deröfver, och ohelga
det. 23 Gör en gård omkring dem; ty landet är fullt med
blodskulder, och staden full med öfvervåld. 24 Så skall
jag låta komma de argesta ibland Hedningarna, att
de skola taga deras hus in; och skall göra en ända
på de väldigas högfärd, och ohelga deras kyrkor. 25
Uppryckaren kommer; så skola de frid söka, och han
skall intet vara der. 26 En olycka skall komma efter den
andra, ett rykte öfver det andra; så skola de då söka
ena syn när Prophetanom; men der skall hvarken lagen
mer vara när Prestenom, eller råd när de gamla. 27
Konungen skall vara bedröfvad, och Förstarna skola
sorgeliga klädde vara, och folkens händer i landena
skola förtviflada vara: Jag skall så ställa mig med dem,
såsom de lefvat hafva, och skall döma dem, såsom de
förtjent hafva, att de skola förnimma, att jag är Herren.

8 Och det begaf sig uti sjette årena, på femte dagen
i sjette månadenom, att jag satt i mino huse, och de
äldste af Juda såta för mig; der föll Herrans Herrans
hand öfver mig. 2 Och si, jag såg, att hvad som
nedanför hans länder var, det var lika som en eld, men
ofvan hans länder var det ganska klart. 3 Och han
räckte ut lika som ena hand, och fattade mig i mitt
hufvudhår; så upptog mig ett väder emellan himmel
och jord, och förde mig till Jerusalem uti ene Guds
syn, till den innersta dörrena, som norrut är, der ett
beläte stod, husherranom till förtret. 4 Och si, der var
Israels Guds härlighet, lika som jag henne tillförene
sett hade i markene. 5 Och han sade till mig: Du
menniskobarn, lyft din ögon upp norrut. Och då jag
upplyfte min ögon norrut, si, då stod det förtretliga
belätet norrut vid altareporten, der man ingår. 6 Och
han sade till mig: Du menniskobarn, ser du ock hvad
desse göra; nämliga den stora styggelsen, som Israels
hus här gör, att de ju skola drifva mig långt ifrå minom
helgedom? Men du skall ännu se större styggelser. 7
Och han hade mig intill gårdsens port, och jag såg,
och si, der var ett hål på väggene. 8 Och han sade

till mig: Du menniskobarn, bryt igenom väggena. Och
som jag bröt igenom väggena, si, då var der en dörr. 9
Och han sade till mig: Gack derin, och se de slemma
styggelser, som de här göra. 10 Och då jag kom in, och
såg till, si, då voro der allahanda beläte, matkars och
djurs, alltsammans styggelse, och allahanda Israels
hus afgudar, allestäds omkring väggarna gjorda; 11
För hvilkom stodo sjutio män af de äldsta i Israels
hus. och Jaasanja, Saphans son, stod också ibland
dem; och hvardera hade sitt rökverk i handene, och ett
tjockt damb gick upp af rökverket. 12 Och han sade
till mig: Du menniskobarn, ser du hvad de äldste af
Israels hus göra i mörkrena, hvar och en i sin skönasta
kammar? Ty de säga: Herren ser oss intet, utan Herren
hafver öfvergifvit landet. 13 Och han sade till mig: Du
skall ännu se större styggelser, som de göra. 14 Och
han hade mig intill den porten på Herrans hus, som
nordantill är, och si, der såta qvinnor, som begreto
Thammus. 15 Och han sade till mig: Du menniskobarn,
ser du detta? Men du skall ännu större styggelser
se, än desse äro. 16 Och han hade mig in uti inra
gården åt Herrans hus; och si, för dörrene åt Herrans
tempel, emellan förhuset och altaret, voro fem och tjugu
män, som hade vändt sin rygg åt Herrans tempel, och
ansigtet österut, och tillbådo emot solenes uppgång. 17
Och han sade till mig: Du menniskobarn, ser du detta?
Är detta Juda huse en ringa ting, att de här all sådana
styggelser göra, efter de dock eljest öfver allt landet
öfvervåld och orätt bedrifva, och fara till och reta mig;
och si, de hålla en löfqvist för näsone. 18 Derföre skall
jag ock handla emot dem med grymhet, och mitt öga
skall hvarken skona dem, eller öfverse med dem; och
om de än ropa med höga röst för min öron, så vill jag
dock intet höra dem.

9 Och han ropade med höga röst för min öron, och
sade: Det är för handene, att staden skall hemsökt
varda, och hvar och en hafve ett mordvapen i sine
hand. 2 Och si, der kommo sex män på vägen ifrå öfra
portenom, som norrut är, och hvar och en hade ett
skadeligit vapen i sine hand; men der var en ibland
dem, som hade linnkläder uppå, och ett skriftyg vid sina
sido, och de gingo in, och trädde intill kopparaltaret.
3 Och Israels Guds härlighet steg upp ifrå Cherub,
öfver hvilkom hon var, intill huströskelen, och ropade
till honom, som linnkläden på hade, och skriftyget vid
sina sido. 4 Och Herren sade till honom: Gack igenom
Jerusalems stad, och teckna de män i ännet med ett
tecken, som sucka och jämra sig öfver den styggelse,
som derinne sker. 5 Men till de andra sade han, mig
åhörande: Går efter dessom igenom staden, och slår
derinne; edor ögon skola ingen skona, eller med någon
öfverse. 6 Slår både gamla, ynglingar, jungfrur, barn
och qvinnor, till döds; men de som tecknet hafva på
sig, ingen af dem skolen I vederkomma; begynner
först uppå minom helgedom. Och de begynte på de
gamla män, som för husena voro. 7 Och han sade
till dem: Ohelger huset och görer gårdarna fulla med
döda kroppar; går här ut. Och de gingo ut, och slogo i
stadenom. 8 Och då de utslagit hade, var jag ännu
qvar blifven, och jag föll på mitt ansigte, ropade och
sade: Ack! Herre Herre, vill du då förgöra alla de
qvarlefda i Israel, att du så utgjuter dina vrede öfver
Jerusalem? 9 Och han sade till mig: Israels hus och
Juda hus missgerning är allt för stor; det är icke annat
än öfvervåld och orätt i landena och i stadenom; ty de
säga: Herren hafver öfvergifvit landet, och Herren ser
oss intet. 10 Derföre skall mitt öga ock intet skona, och
ingen nåd bevisa; utan jag skall göra med dem, som de
förtjent hafva. 11 Och si, den mannen, som linnkläden
uppå hade, och skriftyget vid sina sido, svarade, och
sade: Jag hafver gjort såsom du mig budit hafver.

10 Och jag såg, och si, på himmelen, ofvan
Cherubims hufvud, var lika som en saphir, och
ofvanpå honom var lika som en stol. 2 Och han sade
till den mannen i linnkläden: Gack in emellan hjulen
under Cherub, och tag händerna fulla med glödande
kol, som emellan Cherubim äro, och strö dem öfver
staden; och han gick in, så att jag såg då han der
ingick. 3 Men Cherubim stod på högra sidone i husena
och gården vardt innantill full med töckno. 4 Och
Herrans härlighet reste sig upp af Cherub, allt intill
huströskelen, och huset vardt fullt med töckno, och
gården full med sken af Herrans härlighet. 5 Och man
hörde vingarna af Cherubim döna, allt ut uppå gården,
lika som allsmägtigs Guds röst, då han talar. 6 Och
då han hade budit mannenom i de linna kläden, och
sagt: Tag eld emellan hjulen under Cherubim; gick han
derin, och trädde intill hjulet. 7 Och Cherub räckte ut
sina hand emellan Cherubim till elden, som var emellan
Cherubim, tog deraf, och fick mannenom i linnklädomen
i händerna; han tog dervid, och gick ut. 8 Och det
syntes på Cherubim, lika som ens menniskos hand
under deras vingar. 9 Och jag såg, och si, fyra hjul stodo
när Cherubim, vid hvar Cherub ett hjul; och hjulen voro
uppåseende lika som en turkos; 10 Och voro alla fyra,
det ena såsom det andra, lika som ett hjul hade varit uti
de andro. 11 När ett af dem gick så gingo de alla fyra,
och de behöfde icke vända sig, när de gingo; utan hvart
det främsta gick, dit gingo de efter, och behöfde intet
vända sig; 12 Samt med deras hela kropp, rygg, händer
och vingar; och hjulen voro full med ögon allt omkring
på alla fyra hjulen. 13 Och han kallade hjulen klot, så
att jag det hörde. 14 Så voro der ock fyra ansigte;
det första ansigtet var en Cherub, det andra var en

menniska, det tredje ett lejon, det fjerde en örn; 15 Och
Cherubim sväfde i höjdene; det är rätt detsamma djuret,
som jag såg vid den älfvena Chebar. 16 När Cherubim
gingo, så gingo ock hjulen när dem; och då Cherubim
fläktade med vingarna, att de skulle lyfta sig upp ifrå
jordene, så gingo ock hjulen intet ifrå dem. 17 När de
stodo, så stodo desse ock; upplyfte de sig, så upplyfte
ock desse sig; ty ett starkt väder var i dem. 18 Och
Herrans härlighet gick återigen ifrå huströskelen, och
satte sig ofvanpå Cherubim. 19 Då fläktade Cherubim
med sina vingar, och upplyfte sig ifrå jordene för min
ögon; och då de utgingo, gingo hjulen när dem, och de
trädde uti dörrena af Herrans hus östantill, och Israels
Guds härlighet var ofvanuppå dem. 20 Detta är det
djuret, som jag såg under Israels Gud, vid den älfvena
Chebar, och förmärkte att det voro Cherubim. 21 Och
hvartdera hade ju fyra ansigten, och fyra vingar, och
under vingomen lika som menniskohänder. 22 Deras
ansigte var lika som jag dem såg vid älfvena Chebar;
och de gingo rätt framåt.

11 Och ett väder lyfte mig upp, och förde mig inför
porten åt Herrans hus, hvilken österut är; och si, i
den porten voro fem och tjugu män; och jag såg ibland
dem Jaasanja, Assurs son, och Pelatja, Benaja son,
som Förstar voro i folkena. 2 Och han sade till mig: Du
menniskobarn, desse män hafva de tankar som vilja
illa lyktas, och de anslag som denna stadenom skada
skola. 3 Ty de säga: Det är intet så när, låt oss man
bygga hus; han är grytan, vi äre köttet. 4 Derföre skall
du menniskobarn prophetera emot dem. 5 Och Herrans
Ande föll öfver mig, och sade till mig: Säg, detta säger
Herren; I af Israels hus hafven talat rätt, edra tankar
känner jag väl; 6 I hafven dräpit alltför många i denna
stadenom, och hans gator ligga fulla med döda. 7
Derföre säger Herren Herren alltså: De som I derinne
dräpit hafven, de äro köttet, och han är grytan; men I
måsten härut. 8 Svärdet, som I frukten, det skall jag
låta komma öfver eder, säger Herren Herren. 9 Jag
skall drifva eder derut, och gifva eder främmandom i
händer, och skall göra eder edran rätt. 10 I skolen falla
genom svärd; i Israels gränsor skall jag döma eder, och
I skolen förnimma, att jag är Herren. 11 Men staden
skall intet vara edor gryta, ej heller I köttet derinne;
utan i Israels gränsor skall jag döma eder. 12 Och I
skolen förnimma, att jag är Herren; ty I hafven icke
vandrat efter min bud, och intet hållit mina rätter; utan
gjort efter Hedningarnas sätt, som omkring eder äro.
13 Och då jag så propheterade, blef Pelatja, Benaja
son, död. Och jag föll uppå mitt ansigte, och ropade
med höga röst, och sade: Ack! Herre Herre, du gör
platt en ända med de igenlefda af Israel. 14 Då skedde
Herrans ord till mig, och sade: 15 Du menniskobarn,
dine bröder och närskylde fränder, och hela Israels hus,
som ännu i Jerusalem bo, säga väl emellan sig: De
andre äro långt bortflydde ifrå Herranom; men vi hafve
landet inne. 16 Derföre säg du: Detta säger Herren
Herren: Ja, jag hafver låtit drifva dem långt bort ibland
Hedningarna, och förströtts dem i landen; så vill jag
dock snarliga vara deras hjelp i de land, dit de komne
äro. 17 Derföre säg du: Detta säger Herren Herren:
Jag skall församla eder ifrå folken utu de land, dit I
förströdde ären, och gifva eder Israels land. 18 Dit skola
de komma, och taga derut all styggelse och vämjelse.
19 Och jag vill gifva eder ett endrägtigt hjerta, och en ny
Ända ingifva uti eder, och skall borttaga det stenhjertat
utur edar kropp, och gifva eder ett kötthjerta; 20 På det
de skola vandra i min bud, och hålla mina rätter, och
göra derefter; och de skola vara mitt folk, så vill jag vara
deras Gud. 21 Men dem som vandra efter sin hjertas
styggelse och grufvelse, dem skall jag lägga deras
väsende uppå deras hufvud, säger Herren Herren. 22
Då fläktade Cherubim med sinom vingom, och hjulen
gingo bredovid dem, och Israels Guds härlighet var
ofvanuppå dem. 23 Och Herrans härlighet uppfor utu
staden, och satte sig uppå det berget, som ligger östan
för stadenom. 24 Och ett väder upptog mig, och förde
mig, i ene syn och i Guds Anda, in uti Chaldee land, till
fångarna; och den synen, som jag sett hade, försvann
för mig. 25 Och jag sade fångamen all Herrans ord,
som han mig vist hade.

12 Och Herrans ord skedde till mig, och sade: 2
Du menniskobarn, du bor ibland ett ohörsamt
folk, hvilke väl ögon hafva, att de se måtte, och vilja
dock intet se; öron, att de höra måtte, och vilja dock
intet höra; utan äro ett ohörsamt folk. 3 Derföre, du
menniskobarn, skicka dig som du ville färdas, och
drag din väg om ljusa dagen för deras ögon; du skall
bortfara ifrå ditt rum till ett annat rum för deras ögon;
om de tilläfventyrs märka vilja, att de ett ohörsamt folk
äro. 4 Och du skall hafva din tyg framme, lika som du
färdas ville om ljusa dagen för deras ögon; och du skall
draga din väg om aftonen för deras ögon, lika som
man bortfar, då man vandra vill. 5 Och du skall bryta
dig genom väggena för deras ögon, och gack der ut
igenom. 6 Och du skall tagat uppå dina skuldror, för
deras ögon, och när mörkt ordet är, din väg draga; du
skall binda om ditt ansigte, att du icke skall se landet; ty
jag hafver satt dig Israels hus till ett vidunder. 7 Och jag
gjorde såsom mig befaldt var, och bar min tyg fram, lika
som jag färdas skulle om ljusan dag, och om aftonen
bröt jag genom väggena med handene; och som det
var mörkt vordet, tog jag det på skuldrorna, och bar det
ut för deras ögon. 8 Och om morgonen bittida skedde
Herrans ord till mig, och sade: 9 Du menniskobarn,

hafver Israels hus, det ohörsamma folket, icke sagt
till dig: Hvad gör du? 10 Så säg till dem: Detta säger
Herren Herren: Denne tungen gäller Förstan uppå i
Jerusalem, och hela Israels hus, som der är. 11 Säg:
Jag är edart vidunder; lika som jag gjort hafver, alltså
skall eder ske, att I måsten färdas och fångne förde
varda. 12 Deras Förste skall bortförd varda på skuldrom
i mörkrena, och måste gå ut igenom väggena, den de
bryta skola, att de skola draga derigenom; hans ansigte
skall förskylas, att han icke med något öga ser landet.
13 Jag skall ock kasta mitt nät öfver honom, att han i
mine jagt fången varda skall; och jag vill låta honom
komma till Babel uti de Chaldeers land, det han dock
intet se skall och der måste han dö. 14 Och alle de som
omkring honom äro, hans hjelpare och hans anhang,
skall jag förströ i all väder, och draga ut svärdet efter
dem. 15 Alltså skola de förnimma, att jag är Herren,
när jag bortdrifver dem ibland Hedningarna, och förstör
dem i landen. 16 Men jag skall låta några få af dem
igenblifva för svärdena, hungern och pestilentien, att
de skola förtälja deras styggelse, ibland Hedningarna,
dit de kommande varda, och skola förnimma, att jag
är Herren. 17 Och Herrans ord skedde till mig, och
sade: 18 Du menniskobarn, du skall äta ditt bröd med
bäfvande, och dricka ditt vatten med darrande och sorg.
19 Och säg till folket i landena: Detta säger Herren
om inbyggarena i Jerusalem i Israels land: De skola
äta sitt bröd i sorg, och dricka sitt vatten i elände: ty
landet skall öde varda ifrån allt det deruti är, för alla
inbyggarenas ondskas skull. 20 Och de städer, som väl
besatte äro, skola tomme, och landet öde varda. Alltså
skolen I förnimma, att jag är Herren. 21 Och Herrans
ord skedde till mig, och sade: 22 Du menniskobarn
hvad hafven I för ett ordspråk uti Israels land, och
sägen: Efter det dröjes så länge, så blifver nu intet mer
af edra Prophetier? 23 Derföre säg till dem: Detta säger
Herren Herren: Jag skall lägga det ordspråket neder, att
man det intet mer bruka skall i Israel; och säg till dem:
Tiden är hardt när, och allt det som propheteradt är. 24
Ty I skolen nu härefter förnimma, att ingen syn fela
skall, eller någon Prophetie ljuga emot Israels hus. 25
Ty Jag är Herren; hvad jag talar, det skall ske, och intet
länger fördröjdt varda; utan i edor tid, I ohörsamma
folk, skall jag göra det jag talar, säger Herren Herren.
26 Och Herrans ord skedde till mig, och sade: 27 Du
menniskobarn, si, Israels hus säger: Den synen, som
denne ser, dit är ännu långt, och propheterar om den
tid, som ännu långt borto är. 28 Derföre säg till dem: Så
säger Herren Herren: Det jag talar, det skall icke länger
fördröjdt varda; utan skall ske, säger Herren Herren.

13 Och Herrans ord skedde till mig, och sade:
2 Du menniskobarn, prophetera emot Israels
Propheter, och säg till dem som utaf sitt eget hjerta
prophetera: Hörer Herrans ord. 3 Detta säger Herren
Herren: Ve dem galna Prophetomen, som sin egen
anda följa, och hafva dock ingen syn. 4 O Israel! dine
Propheter äro lika som räfvar i öknene. 5 De träda icke
framför gapet, och göra sig icke till en mur omkring
Israels hus, och stå intet i stridene på Herrans dag. 6
Deras syner äro intet, och deras Prophetie är icke utan
lögn; de säga: Herren hafver det sagt; ändock Herren
hafver intet sändt dem, och vinnlägga sig, att de kunna
hålla sin ord vid magt. 7 Äro icke edra syner intet, och
edor Prophetie alltsammans lögn? Och I sägen likväl:
Herren hafver det sagt; ändock jag det intet sagt hafver.
8 Derföre säger Herren Herren alltså: Efter I prediken
det, der intet af varder, och propheteren lögn, så vill jag
till eder, säger Herren Herren. 9 Och min hand skall
komma öfver de Propheter, som predika det, der intet
utaf varder, och prophetera lögn; de skola intet vara
uti mins folks församling, och uti Israels hus tal icke
beskrefne varda, eller komma uti Israels land; och I
skolen förnimma, att jag är Herren Herren; 10 Derföre,
att de förföra mitt folk, och säga: Frid, ändock der är
ingen frid; folket bygger upp väggena; men de bestryka
henne med lös kalk. 11 Säg till de bestrykare, som
med lösom kalk bestryka, att det varder affallandes;
ty ett slagregn varder kommandes, och stort hagel
fallandes, och en väderhvirfvel skall storma deruppå.
12 Si, så skall väggen falla; hvad gäller, man varder då
till eder sägandes: Hvar är nu den bestrykningen, som I
strukit hafven? 13 Detta säger Herren Herren: Jag skall
låta storma en väderhvirfvel i mine grymhet, och ett
slagregn i mine vrede, och stora hagelstenar i barm,
de skola allt omkullslå. 14 Och så skall jag omkullslå
väggena, den I med lös kalk bestrukit hafven, och kasta
henne till jordena, så att man skall se hennes grundval,
att hon nedre ligger; och I skolen också derinne förgås,
och förnimma att jag är Herren. 15 Alltså skall jag
fullkomna mina grymhet på väggene, och uppå dem
som henne med lösom kalk bestryka, och säga till eder:
Här är hvarken vägg eller bestrykare. 16 Detta äro
Israels Propheter, som till Jerusalem prophetera, och
predika om frid, ändock der ingen frid är, säger Herren
Herren. 17 Och du menniskobarn, ställ ditt ansigte emot
döttrarna i ditt folk, hvilka prophetera utaf sitt hjerta; och
prophetera emot dem, 18 Och säg: Detta säger Herren
Herren: Ve eder, som gören menniskomen hyende
under armarna, och örnagott under hufvuden, både
ungom och gamlom, till att fånga själar; när I nu hafven
fångat själarna i mitt folk, så sägen I dem lif till; 19 Och
ohelgen mig i mitt folk, för en hand full med bjugg, och
för en beta bröd, dermed att I dömen de själar till döds,
som dock intet dö skulle, och dömen dem till lifs, som
dock icke lefva skulle, genom edra lögn ibland mitt folk,

som lögn gerna hörer. 20 Derföre säger Herren Herren:
Si, jag vill till edor hyende, der I själarna med gripen
och förtrösten, och skall rycka dem bort undan edra
armar, och de själar, som I gripen och förtrösten, lösa
göra; 21 Och skall sönderrifva edor örnagott, och fria
mitt folk utur edra hand, att I intet mer skolen gripa
dem; och I skolen förnimma, att jag; är Herren; 22
Derföre, att I falskeliga bedröfven de rättfärdigas hjerta,
hvilka jag intet bedröfvat hafver, och hafven styrkt de
ogudaktigas händer, så att de intet omvända sig ifrå
sitt onda väsende, på det de måtte lefvande blifva. 23
Derföre skolen I intet mer predika onyttiga läro, eller
prophetera; utan jag skall fria mitt folk utur edra händer,
och I skolen förnimma, att jag är Herren.

14 Och till mig komma några af de äldsta i Israel,
och satte sig när mig. 2 Då skedde Herrans ord
till mig, och sade: 3 Du menniskobarn, desse männerna
hänga med sitt hjerta intill sina afgudar, och hålla fast
uppå sins horeris förargelse; skulle jag då svara dem,
när de fråga mig? 4 Derföre tala med dem, och säg till
dem: Detta säger Herren Herren: Hvilken menniska af
Israels hus hänger med sitt hjerta intill sina afgudar, och
håller fast uppå sins afguderis förargelse, och kommer
till Propheten, så vill jag, Herren, svara honom, såsom
han förtjent hafver med sitt stora afguderi; 5 På det
Israels hus skall bedraget varda i sitt hjerta, derföre att
de ifrå mig trädt hafva, genom mångahanda, afguderi. 6
Derföre skall du säga till Israels hus: Detta säger Herren
Herren: Vänder eder om, och träder ifrån edart afguderi,
och vänder edor ansigte ifrån all edor styggelse. 7 Ty
hvilken menniska af Israels hus, eller någor främling,
som i Israel bor, viker ifrå mig, och med sitt hjerta hänger
till sina afgudar, och fast håller uppå sins afguderis
förargelse, och kommer till Propheten, på det han skall
fråga mig genom honom; honom vill jag, Herren, sjelfver
svara; 8 Och skall sätta mitt ansigte emot honom, och
göra honom till ett tecken och ordspråk, och skall rycka
honom utu mitt folk, att I förnimma skolen, att jag är
Herren. 9 Men om en förförder Prophet något predikar,
honom vill ock jag, Herren, låta förförd varda, och skall
uträcka mina hand öfver honom, och utrota honom
utu mitt folk Israel. 10 Alltså skola de både umgälla
sina missgerning; lika som frågarens missgerning, så
skall ock Prophetens missgerning vara; 11 På det de
icke mer skola förföra Israels hus ifrå mig, och icke
mer orena sig uti allehanda, sin öfverträdelse; utan
skola vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud, säger
Herren Herren. 12 Och Herrans ord skedde till mig,
och sade: 13 Du menniskobarn, när landet syndar
emot mig, och dertill försmädar mig, så skall jag räcka
mina hand öfver det, och borttaga bröds uppehälle, och
sända der hunger in, att jag skall förgöra der både folk
och fä. 14 Och om än de tre männerna Noah, Daniel,
och Job, derinne voro, så skulle de allenast kunna fria
sina egna själar, genom sina rättfärdighet, säger Herren
Herren. 15 Och om jag läte komma ond djur in uti
landet, hvilke folket bortjagade, och förödde det, så att
der ingen kunde inne vandra för djurens skull; 16 Och
om desse tre männerna voro derinne; så, sant som jag
lefver, säger Herren Herren, de skulle hvarken kunna
fria söner eller döttrar, utan allena sig sjelfva, och landet
måste öde varda. 17 Eller om jag läte komma svärd
uppå landet, och sade: Svärd, far igenom landet; och
vorde alltså både folk och fä förgjordt; 18 Och om de tre
män voro derinne; så sant som jag lefver, säger Herren
Herren, de skulle hvarken kunna fria söner eller döttrar;
utan de allena skulle friade varda. 19 Eller om jag sände
pestilentie uti landet, och utgöte mina grymhet deröfver,
och det blod kostade, så att jag förgjorde både folk och
fä; 20 Och om Noah, Daniel, och Job, voro derinne; så
sant som jag lefver, säger Herren Herren, de skulle
icke, igenom sina rättfärdighet, hvarken kunna undsätta
söner eller döttrar, utan allena sina egna själar. 21 Ty
så säger Herren Herren: Om jag sände mina fyra onda
plågor, som är svärd, hunger, ond djur och pestilentie,
öfver Jerusalem, så att jag derinne förgjorde både folk
och fä; 22 Si, så skola några derinne igenlefvas och
undslippa, hvilke söner och döttrar der utföra skola, och
komma hit till eder, att I se skolen, huru dem går, och
trösta eder öfver den olycko, som jag öfver Jerusalem
hafver komma låtit, samt med allt annat, det jag öfver
dem hafver komma låtit. 23 De skola vara edor tröst,
då I fån se huru dem går, och kunnen besinna, att jag
icke utan sak gjort hafver, hvad jag derinne gjort hafver,
säger Herren Herren.

15 Och Herrans ord skedde till mig, och sade: 2 Du
menniskobarn, hvad är ett torrt vinträ för annat
trä, eller en vinqvist för annat trä i skogen? 3 Tager
man dem och gör der något utaf? Eller är man der
en nagla utaf, der man något på hänga kan (såsom
man gör af annat trä)? 4 Si, man kastar det i elden,
att det förtärdt varder, så att båda dess ändar förtärer
elden, och dess medelsta brinner upp. Hvartill skulle
det nu doga, doger det ock till någors? 5 Si, då det
ännu helt var, kunde man intet göra deraf; huru mycket
mindre kan man nu härefter göra deraf, då elden det
förtärt och uppbränt hafver? 6 Derföre säger Herren
Herren: Lika som jag gifver de torra vinqvistar eldenom,
till att förtära för annat trä, så skall jag ock göra med
Jerusalems inbyggare; 7 Och skall sätta mitt ansigte
emot dem, att de icke skola undkomma elden, utan
elden skall uppfräta dem; och I skolen förnimma, att jag
är Herren, när jag sätter mitt ansigte emot dem; 8 Och

gör landet öde; efter de hafva försmädat mig, säger
Herren Herren.

16 Och Herrans ord skedde till mig, och sade: **2**
Du menniskobarn, uppenbara Jerusalems stad
sin styggelse; **3** Och säg: Detta säger Herren Herren
till Jerusalem: Ditt fädernesland och ditt slägte är utaf
de Cananeers land; din fader af de Amoreer, och din
moder af de Hetheer. **4** Ditt slägte hafver icke skorit dig
naflan bort, då du född vardt; så hafver man ej heller
badat dig med vatten, att du måtte ren vordit, ej heller
bestrukit med salt, ej heller bebundit med linda. **5** Ty
ingen ömkade sig öfver dig, att han måtte förbarmat sig
öfver dig, och bevist dig något af denna stycken; utan
du vardt kastad ut på markena; så föraktad var din själ,
då du född vardt. **6** Men jag gick framom dig, och såg
dig liggande i ditt blod, och sade till dig: Du skall lefva,
då du så uti ditt blod lågst; ja, till dig sade jag, då du
så i ditt blod lågst: Du skall lefva. **7** Och jag hafver
uppfödt dig, och låtit dig stor varda, lika som en frukt på
markene, och vast nu uppvuxen, och stor och dägelig
vorden; din bröst voro växt, och du hade fått skönt
långt hår; men du vast ännu nakot och blygelig. **8** Och
jag gick framom dig, och såg uppå dig, och si, du vast
manväxt: Då bredde jag mina kjortels flik öfver dig, och
öfvertäckte dina blygd; och jag trolofvade dig, och gaf
mig uti förbund med dig, säger Herren Herren, att du
skulle vara min. **9** Och jag tvådde dig med vatten, och
utvaskade dig af ditt blod, och smorde dig med balsam;
10 Och klädde dig med stickad kläder, och drog sköna
skor uppå dig; jag gaf dig skön kläder, och gaf dig
silkesdok; **11** Och beprydde dig med klenodier, och
lade smide på dina armar, och kedjor uppå din hals; **12**
Och gaf dig, ett ännespann i ditt änne, och örnaringar
i din öron, och en skön krono uppå ditt hufvud; **13**
Summa, du blefst beprydd med guld, och med silfver,
och beklädd med bästa linnkläde, silke och stickad
verk; du åt ock semlobröd, hannog och oljo, och vast
öfvermåtton dägelig, och fick ett rike. **14** Och ditt rykte
gick vida ut ibland Hedningarna, för dina fägrings skull,
den ganska fullkomlig var, genom sådana prydning,
som jag uppå dig hängt hade, säger Herren Herren. **15**
Men du förlätst dig uppå dina fägring; och efter du så
beprisad vast, bedref du horeri, så att du gjorde dig
menliga hvarjom och enom, som framom gick, och
gjorde hans vilja. **16** Och du tog af din kläder, och gjorde
dig brokot altare deraf, och bedraf ditt horeri deruppå,
såsom aldrig någon tid skedt är, eller ske skall. **17** Och
du tog ock din sköna tyg, som jag dig af mitt guld och
silfver gifvit hade, och gjorde dig mansbeläte deraf, och
bedref ditt horeri med dem. **18** Och tog din stickade
kläder, och betäckte dem dermed; och mina oljo och
rökverk lade du fram för dem. **19** Min mat, som jag dig
gaf till att äta, semlor, oljo och hannog, lade du för dem
till en söt rök; ja det kom dertill, säger Herren Herren.
20 Du togst dina söner och döttrar, som du mig födt
hade, och offrade dem, dem till spis; menar du nu, att
det en ringa ting är med ditt horeri; **21** Att du slagtar
min barn, och låter dem för dem uppbränna? **22** Likväl
hafver du, i all din styggelse och horeri, icke ens tänkt
uppå dins ungdoms tid, huru blott och nakot du vast,
och lågst i ditt blod. **23** Öfver alla dessa dina ondsko,
ack ve! ve dig, säger Herren Herren; **24** Byggde du dig
bergkyrkor, och gjorde dig bergaltare på alla gator; **25**
Och främst på alla vägar byggde du dig bergaltare, och
gjorde dina fägring till en styggelse; du neg med din
ben för alla de der framgingo, och bedref stort boleri.
26 Först bedraf du boleri med dinom grannom, Egypti
barnom, hvilke stort kött hade, och brukade stort boleri,
till att reta mig. **27** Men jag räckte mina hand ut emot
dig, och styrde sådana ditt sätt, och öfvergaf dig uti dina
fiendars vilja, de Philisteers döttrars, hvilke skämdes
för ditt skamlösa väsende. **28** Sedan bedref du boleri
med Assurs barnom, och kunde dess icke mätt varda;
ja, då du hade bedrifvit boleri med dem, och dess icke
mätt varda kunde, **29** Förökade du ändå ditt boleri med
köpmän af Chaldeen; så kunde du ändå der, med icke
mätt varda. **30** Huru skall jag dock omskära ditt hjerta?
säger Herren Herren, efter du sådana enes arga horos
gerningar gör, **31** Dermed att du byggde dine bergkyrkor
främst på alla vägar, och gjorde din altare på alla gator;
dertill vast du icke såsom en annor sköka, den man
med penningar köpa måste; **32** Eller som en horkona,
som uti sins mans stad, tillåter en annan. **33** Ty allom
androm skökom gifver man penningar, men du gifver
allom dinom bolarom penningar till, och begåfvar dem;
att de allstädes till dig komma skola, till att bedrifva
boleri med dig. **34** Och man finner i dig, i ditt horeri,
tvärtemot det vandt är med andra qvinnor; efter man
intet löper efter dig; utan du gifver ock penningar till,
och man gifver dig inga penningar, alltså gör du då
tvärtom. **35** Derföre, du sköka, hör Herrans ord. **36**
Detta säger Herren Herren: Efter du så gerna gifver
penningar till, och upptäcker dina skam igenom ditt
boleri emot dina bolar, och emot alla dins styggelses
afgudar, och utgjuter dina barnas blod, hvilka du dem
offrar; **37** Derföre, si, jag skall församla alla dina bolar,
med hvilkom du hafver vällust bedrifvit, samt med allom
dem som du för vänner håller, till dina fiendar, och jag
skall församla dem båda emot dig allestäds, och skall
upptäcka dina skam, att de alla dina skam se skola;
38 Och skall låta gå ene horos och blodsutgjuterskos
rätt öfver dig, och skall utgjuta ditt blod med grymhet
och nit; **39** Och skall gifva dig uti deras händer, att
de skola afbryta dina bergkyrkor, och din bergaltare
nederrifva, och afkläda dig din kläder, och borttaga dig

din sköna tyg, och låta dig sitta nakota och blotta. **40**
Och de skola låta komma emot dig stora hopar med
folk, hvilka dig stena skola, och hugga dig alla sönder
med sin svärd; **41** Och uppbränna din hus med eld,
och göra dig din rätt för många qvinnors ögon; alltså
skall jag göra en ända med ditt horeri, att du icke mer
skall gifva penningar till; **42** Och skall släcka min harm
uppå dig, och mätta mitt nit uppå dig, att jag må tillfrids
varda, och icke mer behöfva vredgas; **43** Derföre, att du
icke ihågkom dins ungdoms tid; utan rette mig med allt
detta; derföre vill jag ock lägga alla dina vägar uppå ditt
hufvud, säger Herren Herren; ty du frågar der intet efter,
att du så öfverdådeliga allehanda styggelse bedrifver.
44 Si, alle de som ordspråk pläga bruka, de skola detta
ordspråket säga om dig: Dottren är såsom modren. **45**
Du äst dine moders dotter, hvilken ifrå sin man och barn
lopp; och äst dina systrars syster, hvilka ifrå sina män
och barn lupo; edor moder är Hetheisk, och edar fader
en Amoreer. **46** Samarien är din äldre syster, med sina
döttrar, som bo på venstra sidone vid dig, och Sodom
är din yngre syster, med sina döttrar, som bo på högra
sidone vid dig. **47** Ändock du likväl icke lefvat hafver
efter deras väsende, eller gjort efter deras styggelse,
der fattas icke mycket uti, att du icke slemmare ting
gjort hafver än de, i allt ditt väsende. **48** Så sant som
jag lefver, säger Herren Herren; Sodom din syster, samt
med sina döttrar, hafver så icke gjort, som du och dina
döttrar. **49** Si, det var dine systers Sodoms missgerning:
högmod och all tings öfverflödighet, och god frid, den
hon och hennes döttrar hade; men dem fattiga och
torftiga gjorde de icke (gerna) hjelp; **50** Utan voro
stolta, och gjorde styggelse för mig; derföre hafver jag
ock bortkastat dem, då jag begynte se dertill. **51** Så
hafver ock Samarien icke gjort hälftena af dina synder;
utan du hafver så mycket mer gjort dina styggelser än
hon, att du hafver gjort dina systrar fromma emot all
din styggelser, som du gjort hafver. **52** Så bär ock nu
dina skam, du som dina systrar fromma gör genom
dina synder, i hvilkom du större styggelser, än de, gjort
hafver, och hafver gjort dem frommare än du äst; så
skäm dig nu, och bär din skam, att du dina systrar
fromma gjort hafver. **53** Men jag skall omvända deras
fängelse, nämliga desse Sodoms fängelse, och hennes
döttrars, och desse Samaries fängelse, och hennes
döttrars, och desse dins fängelses fångar, samt med
dem; **54** Så att du måste bära dina skam och hån, för
allt det du gjort hafver, och I ändå likväl tröstade varda.
55 Och din syster, denna Sodom, och hennes döttrar,
skola omvända varda, lika som de tillförene varit hafva,
och Samarien och hennes döttrar skola omvända varda,
lika som de tillförene varit hafva; du också med dina
döttrar skolen omvända varda, lika som I tillförene varit
hafven. **56** Och du skall icke mer prisa den samma
dina syster Sodom, såsom på dins högmods tid; **57** Då
din ondska ännu icke upptäckt var, såsom på den tiden
då Syrie döttrar och de Philisteers döttrar allestäds
skämde dig, och föraktade dig allt omkring; **58** Då I
måsten bära edra laster och styggelser, säger Herren.
59 Ty så säger Herren Herren: Jag skall göra dig lika
som du gjort hafver, att du föraktade eden och bröt
förbundet. **60** Men jag vill tänka uppå, mitt förbund, som
jag med dig gjort hafver i dins ungdoms tid; och skall
göra ett evigt förbund med dig. **61** Så skall du komma
dina vägar ihåg, och skämmas; då du dina äldre och
yngre systrar till dig tagandes varder, de jag dig till
döttrar gifva skall, dock icke af ditt förbund; **62** Utan jag
vill göra mitt förbund med dig, att du förnimma skall, att
jag är Herren; **63** På det du skall tänka deruppå och
skämmas, och för skams skull icke djerfvas upplåta
din mun, när jag dig förlåtandes varder allt det du gjort
hafver, säger Herren Herren.

17 Och Herrans ord skedde till mig, och sade: **2**
Du menniskobarn, gif Israels huse ena gåto och
liknelse före; **3** Och säg: Detta säger Herren Herren:
En stor örn, med stora flygt och långa vingar, och full
med fjädrar och brokot, kom uppå Libanon, och tog
qvistarna bort af cedreträn; **4** Och bröt den öfversta
skatan af, och förde honom in uti krämarelandet, och
satte honom uti den staden, der handlingen var. **5**
Han tog ock frö af de landena, och sådde det uti det
samma goda landet, der mycket vatten var, och satte
det såsom ett pilträ. **6** Och det växte, och vardt ett stort
vinträ, dock ganska lågt; ty dess qvistar böjde sig neder
emot sina rot, och var alltså ett vinträ, det qvistar och löf
fick. **7** Och der var en annar stor örn, med stora vingar
och många fjädrar; och si, detta vinträt hade en längtan
i sina rötter till denna örnen, och uträckte sina qvistar
emot honom, att det måtte vattnadt varda af hans dike;
8 Och var dock på eno gode lande vid mycket vatten
planteradt, så att det väl hade mått fått qvistar, frukt
burit, och ett stort vinträ, vordit. **9** Så säg nu: Alltså
säger Herren Herren: Skulle det trifvas? Ja, man skall
upprycka dess fötter, och afrifva dess frukt, och man
skall förtorka alla dess uppväxta qvistar, att de förfalna;
och det skall icke ske genom en stor arm eller mycket
folk, att man må föra honom af dess rötter bort. **10** Si,
det är planteradt; men skulle det trifvas? Ja, så snart
der kommer ett östanväder till, så skall det förtorkas på
sin dike. **11** Och Herrans ord skedde till mig, och sade:
12 Käre, säg till det ohörsamma folket: Veten I icke
hvad detta är? Och säg: Si, Konungen af Babel kom till
Jerusalem, och tog hans Konung och hans Förstar,
och förde dem bort till sig uti Babel; **13** Och tog en, af
Konungsligo säd, och gjorde ett förbund med honom,
och tog en ed af honom; men de väldiga i landens tog

han bort; 14 På det att riket skulle ödmjukadt blifva, och
icke upphäfva sig, att förbundet måtte hållet varda och
ståndande blifva. 15 Men den, samma säden föll af ifrå
honom, och sände sitt bådskap uti Egypten, att man
skulle sända honom hästar och mycket folk; skulle det
lycka sig med honom? Eller skulle han komma der väl
af med, som sådant gör? Och den som förbund bryter,
skulle han slippa? 16 Så sant, som jag lefver, säger
Herren Herren, uti den Konungens rum, som honom till
Konung satte, hvilkens ed han föraktade, och hvilkens
förbund han bröt, der skall han dö, nämliga i Babel. 17
Och skall Pharao intet blifva ståndandes med honom
i örligena, med storom här och mycket folk; då man
torfvallar uppkasta, och bålverk uppbygga skall, på det
att mycket folk skall slaget blifva. 18 Ty efter han hafver
föraktat eden, och brutit förbundet, der han sina hand
uppå räckt hafver, ock allt sådant bedrifver, skall han
intet kunna undslippa. 19 Derföre säger Herren Herren
alltså: Så sant som jag lefver, skall jag låta min ed, den
han föraktat hafver, och mitt förbund, som han brutit
hafver, komma öfver hans hufvud. 20 Ty jag skall kasta
mitt nät öfver honom, och han måste i min garn fången
varda, och jag skall låta honom komma till Babel, och
der vill jag vara i rätta med honom; derföre, att han sig
så emot mig förgripit hafver. 21 Och alle hans flyktige,
som till honom hålla sig, skola falla genom svärd, och
de, som af dem slippa, skola i all väder förströdde
varda: och I skolen förnimma, att jag, Herren, hafver
detta talat. 22 Detta säger Herren Herren: Jag skall
också taga en telning af ett högt cedreträ, och bryta
honom af, öfverst uppå dess qvistom, och skall plantera
honom uppå ett högt berg; 23 Nämliga på det höga
berget Israel vill jag plantera honom, på det han skall
gro och bära frukt, och varda ett stort cedreträ, så
att allehanda foglar skola kunna bo och blifva under
honom, och under hans qvistars skugga. 24 Och all trä
på markene skola förnimma att jag, Herren, hafver det
höga trät förnedrat, och det låga trät upphöjt, och det
gröna trät förtorkat, och det torra trät grönskande gjort;
jag, Herren, talar det, och gör de också.

18 Och Herrans ord skedde till mig, och sade:
2 Hvad drifven I ibland eder, uti Israels land,
detta ordspråket, och sägen: Fäderna hafva ätit sura
vindrufvor, men barnomen äro tänderna deraf ömma
vordna? 3 Så sant som jag lefver; säger Herren Herren,
sådant ordspråk skall intet mer gå ibland eder i Israel;
4 Ty si, alla själar äro mina; fadrens själ är så väl
min, som, sonens själ; hvilken själ som syndar, hon
skall dö. 5 Om nu en menniska är from, den der
rätt och väl gör; 6 Den på bergomen icke äter, den
sin ögon icke upphäfver till Israels hus afgudar; och
sina nästas hustru icke besmittar, och icke ligger när
qvinno uti hennes krankhet; 7 Den ingom skada gör;
den gäldenäromen sin pant igengifver; den ingom
något ifråtager med våld; den sitt bröd delar med dem
hungroga, och kläder den nakota; 8 Den intet ockrar;
den ingen slem vinning tager; den icke hjelper till att
göra orätt; den emellan menniskorna rätt dömer; 9 Den
efter mina rätter vandrar, och min bud håller, så att han
allvarliga gör derefter; det är en from man, han skall
få lefva, säger Herren Herren. 10 Men om han föder
en son, och den samme varder en mördare, den der
blod utgjuter, eller något af dessa stycke gör; 11 Och
intet af de andra stycken gör; utan äter på bergom, och
besmittar sins nästas hustru; 12 Gör dem fattiga och
elända skada; tager något med våld; icke igengifver
pant; upphäfver sin ögon till afgudar, dermed han en
styggelse bedrifver; 13 Får ut på ocker; tager vinning;
skulle han lefva? Han skall icke lefva; utan efter han
sådana styggelse gjort hafver, så skall han döden dö;
hans blod skall vara öfver honom. 14 Men om han
föder en son, den der alla sådana synder ser, som
hans fader gör, och han fruktar sig, och så icke gör;
15 Äter icke på bergom; upphäfver icke sin ögon till
Israels hus afgudar; besmittar icke sins nästas hustru;
16 Gör ingom skada; behåller icke pant; tager intet med
våld; delar sitt bröd med dem hungroga, och kläder
den nakota; 17 Hjelper icke emot den elända; tager
intet ocker eller slem vinning; utan håller min bud, och
lefver efter mina rätter; han skall intet dö för sins faders
missgernings skull, utan lefva. 18 Men hans fader, den
våld och orätt brukat hafver, och ibland sitt folk; det
som intet doger, gjort hafver: si, han skall dö för sina
missgernings skull. 19 Så sägen I: Hvi skall sonen icke
bära sins faders missgerning? Derföre, att han hafver
gjort rätt och väl, och hållit och gjort alla mina rätter,
skall han lefva. 20 Ty hvilken själ som syndar, hon skall
dö; sonen skall icke bära fadrens missgerning; och
fadren skall icke bära sonens missgerning, utan dens
rättfärdigas fromhet skall vara öfver honom, och dens
orättfärdigas arghet skall vara öfver honom. 21 Men om
en ogudaktig omvänder sig ifrån alla sina synder, som
han gjort hafver, och håller alla mina rätter, och gör
rätt och väl, så skall han lefva, och icke dö. 22 Men
på all hans öfverträdelse, som han gjort hafver, skall
intet tänkt varda; utan skall lefva, för den rättfärdighets
skull, som han gör. 23 Menar du, att jag lust hafver
öfver dens ogudaktigas död, säger Herren Herren, och
icke mycket mer, att han omvänder sig ifrå sitt onda
väsende, och lefver? 24 Och om den rättfärdige vänder
sig ifrå sine rättfärdighet, och gör det ondt är, och lefver
efter all den styggelse som en ogudaktig gör, skulle han
lefva? Ja, all hans rättfärdighet, som han gjort hafver,
skall intet ihågkommen varda; utan han skall dö uti sin
öfverträdelse och syndom, som han gjort hafver. 25

Och ändå sägen I: Herren handlar icke rätt. Derföre
hörer nu, I af Israels hus: Hafver jag icke rätt, och I
orätt? 26 Ty när den rättfärdige vänder sig ifrå sine
rättfärdighet, och gör det ondt är, så måste han dö;
men han måste dö för sina ondskos skull, som han
gjort hafver. 27 Tvärtom, när den ogudaktige vänder
sig ifrå sine orättfärdighet, som han gjort hafver, och
gör nu rätt och väl, han varder behållandes sina själ
lefvande. 28 Ty efter han fruktar sig, och vänder åter af
sine ondsko, så skall han lefva, och icke dö. 29 Och
ännu säga de af Israels hus: Herren handlar icke rätt.
Skulle jag hafva orätt? I af Israels hus hafven orätt. 30
Derföre vill jag döma eder, I af Israels hus, hvar och
en efter hans väsende, säger Herren Herren. Derföre
vänder eder om, och låter eder omvända, på det I icke
skolen falla för missgerningenes skull. 31 Kaster ifrån
eder all edor öfverträdelse, der I med öfverträdt hafven,
och görer eder ett nytt hjerta, och ny anda; ty hvi vill
du så dö, du Israels hus? 32 Ty jag hafver ingen lust
till hans död, som dör, säger Herren Herren; derföre
omvänder eder, så fån I lefva.

19 Men gör en klagogråt öfver Israels Förstar; 2
Och säg: Hvi ligger din moder lejinnan ibland
lejinnorna, och uppföder sina ungar ibland de unga
lejon? 3 En af dem födde hon upp, och der vardt ett
ungt lejon utaf, det vande sig till att rifva och uppäta
menniskor. 4 Då Hedningarna hörde sådant om det,
grepo de det uti deras kulor, och förde det i kedjor in uti
Egypti land. 5 Då nu modren såg, sedan hon hade
länge hoppats, att hennes hopp var borto, tog hon
en annan af sina ungar, och gjorde der ett ungt lejon
af. 6 Då det vandrade ibland lejinnorna, vardt det ett
ungt lejon, det också vandes till att rifva och uppäta
menniskor. 7 Det förderfvade deras hus och deras
städer, så att landet, och hvad deruti var, grufvade sig
för dess rytandes röst. 8 Då lade Hedningarna sig af all
land kringom det, och kastade ett nät öfver det, och
grepo det i dess kulor; 9 Och satte det uti ett galler, och
förde det i kedjor till Konungen i Babel; och man lät
förvara det, att dess röst intet mer skulle hörd varda på
Israels bergom. 10 Din moder var lika som ett vinträ,
som vid vatten planteradt var, och dess frukt och qvistar
vuxo af det myckna vattnet; 11 Att dess qvistar så
starke vordo, att de till herraspiror dogde, och det vardt
högt ibland vinträn. Och då man såg, att det så högt var
och många qvistar hade, 12 Vardt det i grymhet rifvet
neder till jordena och förkastadt; östanväder förtorkade
dess frukt, och dess starke qvistar vordo sönderbrutne,
så att de borttorkades, och uppbrände vordo. 13 Men
nu är det planteradt i öknene, uti eno torro och törstigo
lande. 14 Och en eld gick utaf dess starka qvistar, den
förtärde dess frukt, så att der inge starka qvistar mer
uppå äro till några herraspiro; det är en klagelig och
jämmerlig ting.

20 Och det begaf sig i sjunde årena, på tionde dagen
i femte månadenom, kommo några af de äldsta
i Israel till att fråga Herran, och satte sig neder för
mig. 2 Då skedde Herrans ord till mig, och sade: 3 Du
menniskobarn, tala med Israels äldsta, och säg till dem:
Detta säger Herren Herren: Ären I komne till att fråga
mig? Så sant som jag lefver, jag vill intet svar gifva
eder, säger Herren Herren. 4 Men vill du menniskobarn
straffa dem, så må du straffa dem alltså: Håll dem före
deras fäders styggelse; 5 Och säg till dem: Detta säger
Herren Herren: På den tid jag utvalde Israel, upphof
jag mina hand till Jacobs hus säd, och lät dem känna
mig uti Egypti land; ja, jag upphof mina hand till dem,
och sade: Jag är Herren edar Gud. 6 Men jag upphof
på samma tid mina hand, att jag skulle föra, dem utur
Egypti land, in uti ett land som jag dem försett hade, det
med mjölk och hannog flyter; ett ädla land för all land; 7
Och sade till dem: Hvar och en kaste bort styggelsen för
sin ögon, och orener icke eder på Egypti afgudar; ty jag
är Herren edar Gud. 8 Men de voro mig ohörsamme,
och ville intet höra mig, och ingen af dem kastade sin
styggelse bort för sin ögon, och öfvergåfvo icke Egypti
afgudar; då tänkte jag utgjuta mina grymhet öfver dem,
och låta alla mina vrede gå öfver dem, midt uti Egypti
land; 9 Men jag lät det tillbaka, för mitt Namns skull, att
det icke skulle ohelgadt varda för Hedningomen, ibland
hvilka de voro, och för hvilkom jag hade gifvit mig dem
tillkänna, att jag dem utur Egypti land föra ville. 10 Och
då jag; dem utur Egypti land fört hade, och låtit dem
komma in uti öknena; 11 Gaf jag dem min bud, och
lärde dem mina rätter, genom hvilka menniskan lefver,
den dem håller. 12 Jag gaf dem ock min Sabbath, till
ett tecken emellan mig och dem, på det de skulle lära,
att jag är Herren, som dem helgar. 13 Men Israels hus
var mig också ohörsamt uti öknene, och lefde intet
efter min bud, och föraktade mina rätter, genom hvilka
menniskan lefver, som dem håller, och ohelgade min
Sabbath ganska svårliga; då tänkte jag utgjuta mina
grymhet öfver dem uti öknene, och platt förgöra dem;
14 Men jag lät det tillbaka, för mitt Namns skull, att
det icke skulle ohelgadt varda ibland Hedningarna,
för hvilkom jag dem utfört hade. 15 Ock hof jag mina
hand upp emot dem i öknene, att jag icke ville låta
dem komma in uti det land, som jag dem gifvit hade,
det med mjölk och hannog flyter; ett ädla land för alla
land; 16 Derföre, att de föraktade mina rätter, och lefde
icke efter min bud, och mina Sabbather ohelgade; ty
de vandrade efter deras hjertas afgudar. 17 Men mitt
öga skonade dem, att jag icke förderfvade eller platt
förgjorde dem i öknene. 18 Och jag sade till deras barn

i öknene: I skolen icke lefva efter edra fäders bud, och
icke hålla deras rätter, och icke orena eder uppå deras
afgudar. 19 Ty jag är Herren edar Gud; efter min bud
skolen I lefva, och mina rätter skolen I hålla, och göra
derefter; 20 Och mina Sabbather skolen I helga, att
de skola vara ett tecken emellan mig och eder, på det
I veta skolen att jag, Herren, är edar Gud. 21 Men
barnen voro mig ock ohörsam, lefde icke efter min bud,
höllo ock icke mina rätter, så att de gjorde derefter,
genom hvilka menniskan lefver, den dem håller, och
ohelgade mina Sabbather; då tänkte jag utgjuta mina
grymhet öfver dem, och låta alla mina vrede gå öfver
dem i öknene; 22 Men jag vände mina hand, och lät
det tillbaka, för mitt Namns skull, att det icke skulle
ohelgadt varda för Hedningomen, för hvilkom jag dem
utfört hade. 23 Jag hof ock mina hand upp emot dem i
öknene, att jag skulle förströ dem ibland Hedningarna,
och förskingra dem i landen; 24 Derföre, att de icke
höllo min bud, och föraktade mina rätter, och ohelgade
mina Sabbather, och sågo efter deras fäders afgudar.
25 Derföre gaf jag dem den lära, som intet god är; och
de rätter, uti hvilka de intet lif hafva kunna; 26 Och
förkastade dem med deras offer då de uppbrände i
eld all förstföding; på det jag skulle bedröfva dem,
och de lära skulle, att jag är Herren. 27 Derföre tala,
du menniskobarn, med Israels hus, och säg till dem:
Detta säger Herren Herren: Edra fäder hafva ännu
mer försmädat och trotsat mig. 28 Ty då jag hade låtit
dem komma in uti landet, öfver hvilket jag mina hand
upphäfvit hade, att jag skulle det gifva dem; hvar de
någorstäds sågo en hög backa, eller tjockqvistadt trä,
der offrade de sitt offer, och båro dit sina obehageliga
gåfvor, och rökte der sin söta rök, och utgöto der sitt
drickoffer. 29 Men jag sade till dem: Hvad skall dock
den höjden, dit I gån? Och så kallades det en höjd, allt
intill denna dag. 30 Derföre säg till Israels hus: Detta
säger Herren Herren: I orenen eder uti edra fäders
väsende, och bedrifven horeri med edor styggelse; 31
Och besmitten eder på edra afgudar, hvilkom I offren
edra gåfvor, och uppbrännen edra söner och döttrar i
eld, allt intill denna dag; och jag skulle gifva eder af
Israels hus svar? Så sant som jag lefver, säger Herren
Herren, jag skall intet svar gifva eder. 32 Dertill, då I
tänken: Vi vilje göra lika som Hedningarna, och såsom
annor folk i landen, och tillbedja stockar och stenar,
skall det fela eder. 33 Så sant som jag lefver, säger
Herren Herren, jag skall råda öfver eder med starka
hand och uträcktom arm, och med utgjuten grymhet;
34 Och skall föra eder ifrå folken, och församla eder
utu de land, dit I förströdde ären, med starka hand,
med uträcktom arm, och med utgjuten grymhet; 35
Och skall låta eder komma uti folks öken, och der vara
i rätta med eder, ansigte emot ansigte. 36 Lika som
jag med edra fäder uti öknene vid Egypten i rätta var,
rätt så skall jag vara i rätta med eder, säger Herren
Herren. 37 Jag skall låta komma eder under riset, och
tvinga eder uti förbundsens bandom. 38 Och jag skall
utfäja de affälliga, och de som emot mig öfverträda,
ibland eder; ja, jag skall föra dem utu det land, der I
nu bon, och intet låta dem komma in uti Israels land,
att I lära skolen, att jag är Herren. 39 Derföre, I af
Israels hus, detta säger Herren Herren: Efter I ju intet
viljen höra mig, så görer som eder täckes, och hvar
edra tjene sinom afgud; men mitt helga Namn låter
härefter oskämdt vara, med edor offer och afgudar. 40
Ty detta säger Herren Herren: På mino heligo berge,
på de höga bergena Israel, der skall hela Israels hus,
och alle de som i landet äro, tjena mig; der skola de
vara mig tacknämlige, och der skall jag äska uppå edor
häfoffer och edars offers förstling, med allt det I mig
helgen. 41 I skolen varda mig tacknämlige med sötom
rök, när jag låter eder komma ifrå folken, och varder
eder församlande utu landen, dit I förströdde ären, och
jag skull varda helgad i eder för Hedningomen. 42 Och
I skolen förnimma, att jag är Herren, när jag hafver
låtit eder komma in uti Israels land, uti det land, om
hvilket jag upphof mina hand, att jag det edra fäder
gifva skulle. 43 Der skolen I tänka uppå edart väsende,
och uppå all edar handel, der I utinnan orenade ären,
och skolen hafva ett misshag till all edor ondsko, som I
bedrifvit hafven; 44 Och skolen förnimma, att jag är
Herren, när jag gör med eder för mitt Namns skull, och
icke efter edart onda väsende och skadeliga handel,
du Israels hus, säger Herren Herren. 45 Och Herrans
ord skedde till mig, och sade: 46 Du menniskobarn,
ställ ditt ansigte emot Theman, och tala söderut, och
prophetera emot den skogen i den markene söderut.
47 Och säg till den skogen söderut: Hör Herrans ord.
Detta säger Herren Herren: Si, jag skall upptända i dig
en eld, han skall förtära både färsk trä och torr, så att
man icke skall kunna utsläcka hans låga; utan allt det
som ifrå sunnan norråt står, det skall uppbrändt varda.
48 Och allt kött skall se att jag, Herren, det upptändt
hafver, och ingen det utsläcka kan. 49 Och jag sade:
Ack Herre Herre! de säga om mig: Denne talar icke
annat än förtäckt ord:

21 Och Herrans ord skedde till mig, och sade: 2 Du
menniskobarn, ställ ditt ansigte emot Jerusalem,
och tala emot helgedomen, och prophetera emot Israels
land; 3 Och säg till Israels land: Detta säger Herren: Si,
jag vill till dig, jag skall draga mitt svärd utu skidone,
och skall dräpa i dig både rättfärdiga och orättfärdiga. 4
Efter jag nu i dig både rättfärdiga och orättfärdiga dräpa
vill, så skall mitt svärd fara utu skidone öfver allt kött,
ifrå sunnan intill norr. 5 Och allt kött skall förnimma,

att jag, Herren, hafver dragit mitt svärd utu skidone,
och det skall icke igen instunget varda. 6 Och du
menniskobarn skall sucka, intilldess att länderna värka
uppå dig; ja, bitterliga skall du sucka så att de se det. 7
Och när de så säga till dig: Hvi suckar du? så skall du
säga: För det ryktets skull, som kommer, för hvilko all
hjerta förskräckas, och alla händer falla neder, allt mod
faller, och all knä flyta såsom vatten; si, det kommer,
och det skall ske, säger Herren Herren. 8 Och Herrans
ord skedde till mig, och sade: 9 Du menniskobarn,
prophetera, och säg: Detta säger Herren: Svärdet, ja,
svärdet är skärpt och uppfäjadt; 10 Det är skärpt, att
det slagta skall; det är fäjadt, att det blänka skall. O
huru glade vilje vi vara, om han än gjorde all trä till
ris öfver de onda barn; 11 Men han hafver utfått ett
svärd till att fäja, att man det taga skall; det är skärpt
och fäjadt, att man det uti dråparens händer gifva
skall. 12 Ropa och jämra dig, du menniskobarn; ty
det går öfver mitt folk, och öfver alla de der rådande
äro i Israel, hvilke till svärdet, samt med mino folke,
församlade äro; derföre slå uppå dina länder. 13 Ty
han hafver ofta näpst dem; hvad hafver det hulpit? De
onda barnas ris vill intet hjelpa, säger Herren Herren.
14 Och du menniskobarn, prophetera, och slå dina
händer tillsamman; ty svärdet skall komma tvefaldt,
ja trefaldt; ett mordsvärd, en stor slagtnings svärd, så
att det drabba skall i kamrarna, dit de fly. 15 Jag skall
låta klinga svärdet, så att hjertan skola förskräckas,
och månge falla skola i alla deras portar; ack! huru
blänker det, och hugger åstad till slagtning; 16 Och
säga: Hugg, både på högra sidone och den venstra,
hvad som förekommer. 17 Så vill jag då med mina
händer vara glad deröfver, och låta mina vrede gå; jag,
Herren, hafver det sagt. 18 Och Herrans ord skedde till
mig, och sade: 19 Du menniskobarn, gör två vägar, på
hvilka komma skall Konungens svärd af Babel; men de
skola både gå ifrån ett land; och sätt ett tecken främst
på vägen åt stadenom, att det dit visa skall. 20 Och gör
vägen, så att svärdet må, komma till Rabbath, Ammons
barnas, och i Juda, till den fasta staden Jerusalem.
21 Ty Konungen i Babel skall sätta sig i vägaskälet,
främst på båda vägarna, att han skall låta spå för
sig, skjuta med pilar om lott, fråga sina afgudar, och
skåda lefrar. 22 Och spåmen skall visa på högra sidona
inåt Jerusalem; att han skall låta föra dit bockar, och
stöta der hål uppå, och öfverfalla honom med stort
rop och mord, och att han skall låta föra bockar inför
portarna, och göra der en vall, och bygga der bålverk.
23 Men den spådomen skall honom tycka falsk vara,
han svärje så högt som han vill; men han skall tänka
uppå missgerningarna, att han skall vinna honom. 24
Derföre säger Herren Herren alltså: Derföre, att uppå
eder tänkt varder för edra missgerningars skull, och
eder ohörighet är uppenbar, att man ser edra synder, i
allt det I hafven för händer; ja, derföre, att uppå eder
tänkt varder, skolen I med våld fångne varda. 25 Och du
ogudaktige och fördömde Förste i Israel, hvilkens dag
komma skall när missgerningen till ända kommen är;
26 Detta säger Herren Herren: Lägg bort hatten, och tag
af kronona; ty der skall hvarken hatt eller krona blifva;
utan den sig upphöjt hafver, han skall förnedrad varda,
och den sig förnedrat hafver, han skall upphöjd varda.
27 Jag skall göra den kronona till intet, till intet, till intet;
tilldess han kommer, som henne hafva skall; honom vill
jag gifva henne. 28 Och du menniskobarn, prophetera,
och säg: Detta säger Herren Herren om Ammons barn,
och om deras försmädande, och säg: Svärdet, svärdet
är utdraget, att det slagta skall; det är uppfäjadt, att det
dräpa skall, och skall blänka; 29 Derföre, att du lät säga
dig falska syner och lögnspådom, på det du ock skall
öfvergifven varda ibland de ogudaktiga slagna, hvilkom
dagen kom, då missgerningen till ända kommen var. 30
Och om det än uti skidona igen instunget vorde, så
vill jag dock döma dig, på det rum der du skapad äst,
och i det land der du född äst; 31 Och vill utgjuta mina
vrede öfver dig; jag skall uppblåsa mine grymhets eld,
och öfverantvarda dig sådana menniskom i händer,
som bränna och förderfva kunna. 32 Du måste varda
eldenom till spis, och ditt blod måste i landena utgjutet
varda, och man skall icke mer tänka uppå dig; ty jag,
Herren, hafver det talat.

22 Och Herrans ord skedde till mig, och sade: 2 Du
menniskobarn, vill du icke straffa den mordiska
staden, och hålla honom före all hans styggelse? 3
Säg: Så säger Herren Herren: O du stad, som utgjuter
dinas blod, på det din tid skall komma, och du, som
afgudar gör när dig, på det du skall orena dig. 4 Du
förbryter dig på det blod, som du utgjuter, och orenar
dig uppå de afgudar, som du gör, dermed du låter dina
dagar nalkas, och beställer att din år komma måste;
derföre skull jag göra dig till spott ibland Hedningarna,
och till hån i all land. 5 Både när och fjerran skola de
bespotta dig, så att du måste hafva ett skändeligit rykte,
och stor jämmer lida. 6 Si, Förstarna i Israel hvar och
en är mägtig när dig, till att utgjuta blod. 7 Fader och
moder förakta de; främlinganom göra de våld och orätt;
enkor och faderlös barn förtrycka de. 8 Du föraktar min
helgedom, och ohelgar mina Sabbather. 9 Förrädare
äro uti dig, på det de skola utgjuta blod; de äta på
bergomen, och handla vrångvisliga i dig. 10 De blotta
fädernas blygd, och nödga qvinnorna i deras krankhet;
11 Och bedrifva styggelig ting, hvar och en med sin
skyldmans hustru; de skämma sina egna söners hustrur
öfverdådeliga; de göra sina egna systrar, sina fäders
döttrar, skam. 12 De taga gåfvor, till att utgjuta blod;

de ockra och vinna på hvarannan, och bruka girighet
emot sin nästa, och öfverfalla hvarannan, och förgäta
mig, säger Herren Herren. 13 Si, jag slår mina händer
tillsamman öfver den girighet, som du bedrifver, och
öfver det blod, som i dig utgjutet är. 14 Men menar
du, att ditt hjerta kan det lida, eller dina händer det
fördraga, på den tid, när jag det med dig görandes
varder? Jag, Herren, hafver det sagt, och vill också
görat; 15 Och skall förströ dig ibland Hedningarna, och
bortdrifva dig i landena; och skall göra en ända på
dina slemhet; 16 Så, att du skall ibland Hedningarna
aktad varda, såsom en förbannad, och förnimma att
jag är Herren. 17 Och Herrans ord skedde till mig,
och sade: 18 Du menniskobarn, Israels hus är vordet
mig till slagg; all deras koppar, tenn, jern och bly, är
i ugnenom vordet till slagg. 19 Derföre säger Herren
Herren alltså: Efter I nu alle ären slagg vordne, si, så
skall jag samka eder tillhopa i Jerusalem. 20 Lika som
man tillhopasamkar silfver, koppar, jern, bly och tenn, in
uti en ugn, att man må, uppblåsa der en eld under, och
smälta det; alltså vill jag ock, i mine vrede och grymhet,
sammansamka, inlägga och smälta eder. 21 Ja, jag
skall sammansamka eder, och uppblåsa mine vredes
eld under eder, att I deruti försmälta skolen. 22 Lika
som silfret smälter i ugnenom, så skolen I ock derinne
smälta, och förnimma att jag, Herren, hafver utgjutit
mina grymhet öfver eder. 23 Och Herrans ord skedde
till mig, och sade: 24 Du menniskobarn, säg till dem:
Du äst ett land, som intet står till rensande, såsom ett,
der intet regn uppå kommer på vredenes tid. 25 De
Propheter, som derinne äro, hafva sig tillhopagaddat,
att de skola uppfräta själar, lika som ett rytande lejon,
då det röfvar; de rifva till sig gods och penningar, och
göra der många enkor inne. 26 Dess Prester drifva
orätt under lagsens namn, och ohelga min helgedom;
de hålla ingen åtskilnad, emellan heligt och oheligt, och
akta intet hvad rent eller orent är, och sköta intet om
mina Sabbather, och jag varder ohelgad ibland dem. 27
Dess Förstar derinne äro lika som glupande ulfvar, till att
utgjuta blod, och förgöra själar för sina girighets skull.
28 Och dess Propheter bestryka dem med obrukad kalk,
predika fåfängelighet, och prophetera dem lögn, och
säga: Detta säger Herren Herren; ändock att Herren
hafver det intet sagt. 29 Folket i landena brukar våld,
och röfva fritt, och öfverfalla de fattiga och elända, och
göra främlingomen öfvervåld och orätt. 30 Jag sökte
ibland dem, om någor ville förtaga och stilla vredena för
mig, att jag icke skulle förderfva landet; men jag fann
ingen. 31 Derföre utgöt jag mina vrede öfver dem, och
med mine grymhets eld gjorde jag en ända med dem,
och gaf dem deras förtjenst uppå deras hufvud, säger
Herren Herren.

23 Och Herrans ord skedde till mig, och sade: 2
Du menniskobarn, det voro två qvinnor, ene
moders döttrar. 3 Dessa bedrefvo horeri uti Egypten,
allt ifrå sin ungdom; der läto de handtera sin bröst,
och i ungdomenom krama sina spenar. 4 Den äldre
het Ahala, och hennes syster Ahaliba; och jag tog
dem till ägta, och de födde mig söner och döttrar;
och Ahala het Samarien, och Ahaliba Jerusalem. 5
Ahala bedrat horeri, då jag hade tagit henne, och var
brinnande till sina bolar, nämliga till de Assyrier, som
till henne kommo; 6 Till herrar och Förstar, som med
silke beklädde voro, och till alla unga lustiga karlar,
till resenärar (och vagnar); 7 Och bolade med alla
dägeliga karlar i Assyrien, och orenade sig men allom
deras afgudom, ehvar hon till någon upptänd vardt. 8
Dertill öfvergaf hon icke sitt horeri med dem uti Egypten,
hvilke när henne legat hade ifrå hennes ungdom, och
hennes bröst i hennes ungdom kramat, och stort horeri
med henne bedrifvit hade. 9 Då öfvergaf jag henne uti
hennes bolars, Assurs barnas, hand, till hvilka hon i
lust brinnandes var. 10 De upptäckte hennes skam, och
togo hennes söner och döttrar bort, men henne dråpo
de med svärd; och ryktet kom ut, att denna qvinnan
straffad var. 11 Då nu hennes syster Ahaliba det såg,
brann hon i lusta mycket värre än den andra, och bedref
horeri mer än hennes syster; 12 Och var upptänd
till Assurs barn, till herrar och Förstar, som till henne
välklädde kommo, till resenärar (och vagnar), och till
alla unga lustiga karlar. 13 Då såg jag, att de båda hade
i lika måtto orenat sig. 14 Dock dessa bedref sitt horeri
mer; ty då hon såg målade män på väggene i röd färgo,
de Chaldeers beläte. 15 Begjordade om deras länder,
och spetsota, brokota hattar på deras hufvud, och alle
anseende voro såsom väldige män, efter den drägt,
som Babels och de Chaldeers barn i deras land hade;
16 Brann hon i lusta till dem, så snart hon dem varse
vardt, och sände bådskap till dem in uti Chaldeen. 17
Då nu Babels barn till henne kommo, till att sofva när
henne, vardt hon genom dem orenad uti sitt horeri,
och vardt så orenad, att hon leddes vid dem. 18 Och
då hennes horeri och skam så allstinges uppenbar
var, leddes jag ock vid henne, lika som jag vid hennes
syster var ledse vorden. 19 Men hon bedref sitt horeri,
ju mer och mer, och tänkte uppå sins ungdoms tid, då
hon sitt horeri bedreref uti Egypti land; 20 Och brann i
lusta till sina bolar, hvilkas luste var lika som åsnars
och hästars. 21 Och du bedref dina otukt, lika som i
dinom ungdom, då de uti Egypten handterade din bröst,
och dina spenar kramade vordo. 22 Derföre, o Ahaliba,
detta säger Herren Herren: Si, dina bolar, hvilka du
leddes vid, skall jag uppväcka emot dig, och skall låta
dem komma allt omkring dig. 23 Nämliga Babels barn,
och alla Chaldeer, med höfvitsmän, Förstar och herrar,

och alla Assyrier med dem, dägeliga unga män, alla
Förstar och herrar, riddare och ädlingar, och allahanda
resenärer. 24 Och de skola komma öfver dig med
resigtyg, och med en stor hop folk, och skola belägga
dig med spetsar, sköldar och hjelmar, allt omkring;
dem vill jag befalla rätten, att de skola döma öfver dig,
efter sin rätt. 25 Jag skall låta mitt nit gå öfver dig, så
att de skola handla obarmherteliga med dig; de skola
skära dig näsa och öron af, och hvad qvart blifver,
det skall falla genom svärd; de skola taga dina söner
och döttrar bort, och uppbränna det qvart är i eld. 26
De skola draga dig din kläder utaf, och borttaga din
prydning. 27 Alltså skall jag göra en ända uppå dine
otukt, och ditt horeri med Egypti land, att du icke mer
skall upphäfva din ögon efter dem, och icke mer tänka
uppå Egypten. 28 Ty så säger Herren Herren: Si, jag
skall öfverantvarda dig dem i händer, hvilkas fiende du
äst, och på hvilka du hafver släckt din lusta. 29 De skola
hafva sig med dig såsom fiender, och taga bort allt
det du hafver sammandragit, och låta dig nakota och
blotta, att din skam skall upptäckt varda, samt med dine
otukt och horeri. 30 Detta skall dig ske för ditt horeris
skull, som du med Hedningomen bedrifvit hafver, och
orenat dig på deras afgudom. 31 Du hafver gångit på
dine systers väg; derföre gifver jag dig ock hennes
kalk uti dina hand. 32 Detta säger Herren Herren: Du
måste dricka dine systers kalk, så djup och så vid
som han är; du skall varda till så stort spott och hån,
att det skall vara olideligit. 33 Du måste dig drucken
dricka af den starka drycken och jämren; ty dine systers
Samarie kalk är en jämmers och sorgekalk. 34 Den
samma måste du slätt utdricka, och slå honom i stycker
sönder, och sönderrifva din bröst; ty jag hafver det sagt,
säger Herren Herren. 35 Derföre säger Herren Herren
alltså: Derföre, att du hafver förgätit mig, och kastat
mig bakom din rygg, så bär ock nu dina otukt och ditt
horeri. 36 Och Herren sade till mig: Du menniskobarn,
vill du icke straffa Ahala och Ahaliba, och hålla dem
före deras styggelse; 37 Huru de hafva bedrifvit horeri,
och utgjutit blod, och bedrifvit horeri med afgudom?
Dertill uppbrände de sin barn, som de mig födt hade,
dem till offer. 38 Derutöfver hafva de gjort mig detta: De
orenade min helgedom på den tiden, och ohelgade
mina Sabbather. 39 Ty då de slagtade af gudomen sin
barn, gingo de på samma dagen in uti min helgedom,
till att ohelga honom: si, sådant hafva de begått uti
mino huse. 40 De hafva ock sändt båd efter män som
utu fjerran land komma skulle; och si, när de kommo,
badade du dig, och färgade dig, och prydde dig med
smide, dem till äro; 41 Och satt på ena sköna säng,
för hvilko stod ett bord tillredt; der rökte du uppå, och
offrade min oljo deruppå. 42 Der var ett stort glädjerop;
och mannomen, som vida vägna ifrå mycket folk och af
öknene komne voro, gåfvo de smide uppå deras armar,
och sköna kransar på deras hufvud. 43 Men jag tänkte:
Hon är van med hor af ålder; hon kan intet återvända
af boleri. 44 Ty man går till henne in, lika som man till
ena sköko ingår; rätt så går man till Ahala och Ahaliba,
de otuktiga qvinnor, in. 45 Derföre skola de män, som
rätten fullfölja, straffa dem, lika som man horkonor och
blodsutgjuterskor straffa skall; ty de äro horkonor, och
deras händer äro fulla med blod. 46 Alltså säger Herren
Herren: För upp öfver dem en stor hop, och gif dem till
sköfvels och rof; 47 Att de måga stena dem, och stinga
dem igenom med sin svärd, och dräpa deras söner och
döttrar, och bränna deras hus upp med eld. 48 Alltså
skall jag göra en ända på otuktena i landena, så att
alla qvinnor skola se dervid, och icke göra efter slika
otukt. 49 Och man skall lägga edra otukt uppå eder,
och I skolen bära edra afgudars synder, på det I skolen
förnimma, att jag är Herren Herren.

24 Och Herrans ord skedde till mig, i nionde årena,
på tionde dagen i tionde månadenom, och sade: 2
Du menniskobarn, skrif denna dagen upp, ja rätt denna
dagen; ty Konungen i Babel hafver rätt på denna dagen
rustat sig emot Jerusalem. 3 Och gif de ohörsammo
folkena en liknelse före, och säg till dem: Detta säger
Herren Herren: Sätt till ena gryto, sätt henne till, och
gjut der vatten in. 4 Lägg stycken tillsammans deruti,
de derin skola, och de bästa stycken, låret och bogen;
och fyll henne med bästa märgstycken. 5 Tag det bästa
af hjordenom, och gör en eld derunder, till att koka
märgstycken, och låt det flux sjuda, och låt märgstycken
väl kokas deruti. 6 Derföre säger Herren Herren alltså:
O den mordiska staden, den en sådana gryta är, i hvilko
de vederbrända vederläder, och vill intet afgå; tag derut
det ena stycket efter det andra, och du torf icke kasta
lott om, hvilket först ut skall. 7 Ty hang blod är derinne,
den han på ena bara häll, och icke på jordena utgjutit
hafver, der man dock hade kunnat betäckt det med
jord. 8 Och jag hafver också fördenskull samma blod
låtit utgjuta uppå ena bara häll, att det icke skulle kunna
förskylas; på det grymheten skulle komma öfver dem,
och det måtte hämnadt varda. 9 Derföre säger Herren
Herren alltså: O du mordiska stad, den jag till en stor
eld göra vill: 10 Bär hit mycken ved; tänd upp elden,
att köttet må sudet varda, och bekrydda det väl, att
märgstycken vederbrinna. 11 Sätt ock grytona tomma
uppå elden, på det hon må varda het, och hennes
koppar förbrinna, om hennes orenhet bortsmältas,
och hennes vederbränna afgå kunde. 12 Men den
vederbrännan, ehuru fast det ock brinner, vill likväl intet
afgå; ty det är allt för mycket vederbrändt, och måste
försmälta i eldenom. 13 Din orenhet är så förhärd, att
om jag än gerna ville rensa dig, så, vill du dock intet låta

rensa dig ifrå dine orenhet; derföre kan du nu härefter
intet mer ren varda igen, tilldess min grymhet hafver
släckt sig uppå dig. 14 Jag, Herren, hafver det talat; det
skall komma, jag skall görat, och intet försummat; jag
vill intet skona, eller låta mig det ångra; utan de skola
döma dig, efter som du lefvat och gjort hafver, säger
Herren Herren. 15 Och Herrans ord skedde till mig,
och sade: 16 Du menniskobarn, si, jag skall, genom
ena plågo, taga dig bort dins ögons lust; men du skall
intet beklaga dig, eller gråta, eller fälla några tårar. 17
Hemliga må du sucka, men ingen dödsklagan föra; utan
skall lägga din skrud uppå, och draga dina skor uppå;
du skall icke skyla din mun och icke äta sorgebröd.
18 Och då jag om morgonen bittida med folkena talat
hade, blef mig om aftonen min hustru död; och jag
gjorde i den andra morgonen såsom mig befaldt var.
19 Och folket sade till mig: Vill du icke kungöra oss,
hvad det betyder, som du gör? 20 Och jag sade till
dem: Herren hafver talat med mig, och sagt: 21 Säg
Israels huse, att Herren Herren säger alltså: Si, jag
skall ohelga min helgedom, den edor högsta tröst, edor
ögons lust, och edor hjertas önskan är; och edra söner
och döttrar, dem I öfvergifva måsten, skola falla genom
svärd. 22 Och I måsten göra, lika som jag gjort hafver;
edar mun måsten I intet skyla, och intet sorgebröd äta;
23 Utan skolen sätta edar skrud uppå edor hufvud, och
draga edra skor uppå; I skolen intet beklaga eder, eller
gråta; utan försmäkta öfver edra synder, och sucka
hvar med annar. 24 Och Hesekiel skall allstå vara
eder ett tecken, att I göra måsten lika som han gjort
hafver, när det så kommer; på det I förnimma skolen,
att jag är Herren Herren. 25 Och du menniskobarn,
på den tiden, då jag ifrå dem tager deras magt och
tröst, deras ögons lust, och deras hjertas önsko, deras
söner och döttrar; 26 Ja, på den samma tiden skall en,
den der undsluppen är, komma till dig, och förkunna
dig det. 27 På den tiden skall din mun, emot den som
undsluppen är, upplåten varda, att du skall tala, och
icke mer tiga; ty då måste vara dem ett tecken, på det
de skola förnimma att jag är Herren.

25 Och Herrans ord skedde till mig, och sade: 2 Du
menniskobarn, ställ ditt ansigte emot Ammons
barn, och prophetera emot dem; 3 Och säg till Ammons
barn: Hörer Herrans Herrans ord: Så säger Herren
Herren: Derföre, att I om min helgedom sägen: Hej, det
är ohelgadt, och om Israels land: Det är förödt, och om
Juda, hus: Det är i fängelse bortfördt; 4 Derföre, si, jag
skall öfvergifva dig dem österländska barnomen, att de
skola bygga der sina borger, och göra der sina boning;
de skola äta dina frukt, och dricka dina mjölk. 5 Och jag
skall göra Rabbach till camelastall, och Ammons barn
till fårastall; och I skolen förnimma att jag är Herren. 6
Ty så säger Herren Herren: Derföre, att du klappade
med dina händer, och stampade med dina fötter, och
så hånliga gladde dig af att hjerta öfver Israels land;
7 Derföre, si, jag skall uträcka mina hand öfver dig,
och gifva dig Hedningomen till spis, och utrota dig ifrå
folken, och förgöra dig utu landen, och nederlägga dig,
och du skall förnimma att jag är Herren. 8 Detta säger
Herren Herren: Derföre, att Moab och Seir sagt hafva:
Si, Juda hus är lika som andra Hedningar; 9 Si, så
skall jag öppna Moab sidona i hans städer, och i hans
gränsom, dess kosteliga landsens, BethJesimoth, Baal
Meon och Kiriathaim; 10 Dem österländska barnomen,
samt med Ammons barnom, och skall gifva dem dem
till arfs, så att man uppå Ammons barn intet mer tänka
skall ibland Hedningarna. 11 Och skall jag låta gå rätten
öfver Moab, att de skola förnimma att jag är Herren.
12 Så säger Herren Herren: Derföre att Edom hafver
hämnat sig öfver Juda hus, och är med sine hämnd
brottslig vorden; 13 Derföre säger Herren Herren alltså:
Jag skall uträcka mina hand öfver Edom, och utrota der
både folk och fä, och göra det öde, allt ifrå Theman
intill Dedan, och fälla dem genom svärd. 14 Och skall
åter hämnas öfver Edom, genom mitt folk Israel, och de
skola göra med Edom efter mina vrede och grymhet, att
de skola förnimma mina hämnd, säger Herren Herren.
15 Detta säger Herren Herren: Derföre att de Philisteer
hafva hämnats, och släckt sitt gamla hat, efter all sin
vilja, med mins folks skada; 16 Derföre säger Herren
Herren alltså: Si, jag skall uträcka mina hand öfver de
Philisteer, och förgöra de dräpare, och förstöra dem,
som igenlefvas vid hafshamnena; 17 Och göra en stor
hämnd uppå dem, och näpsa dem med grymhet; att de
förnimma skola att jag är Herren, när jag hafver mina
hämnd öfver dem gå låtit.

26 Och det begaf sig i ellofte årena, på första dagen
i (första) månadenom, skedde Herrans ord
till mig, och sade: 2 Du menniskobarn, derföre att
Tyrus säger om Jerusalem: Hej, de folks portar äro
sönderbrutne; hon måste draga in till mig, jag måste
herberga den förstörda; 3 Derföre säger Herren Herren
alltså: Si, jag vill till dig, du Tyrus, och skall låta många
Hedningar utkomma öfver dig, lika som hafvet upplyfter
sig med sina böljor. 4 De skola förderfva murarna i
Tyro, och afbryta hans torn; ja, jag skall ock bortsopa
stoftet derut, och göra ena bara klippo af honom; 5 Och
ett skär i hafvena, der man uppå utsträcker fiskagarn;
ty jag hafver det talat, säger Herren Herren; och han
skall varda Hedningomen till rof; 6 Och hans döttrar,
som i markene ligga, skola genom svärd dräpna varda,
och skola förnimma att jag är Herren. 7 Ty så säger
Herren Herren: Si, jag skall låta komma öfver Tyro
NebucadNezar, Konungen i Babel, nordanefter, den en

Konung är öfver alla Konungar, med hästar, vagnar,
resenärar, och med en stor hop folk. 8 Han skall dräpa
med svärd dina döttrar, som i markene ligga; men emot
dig skall han bygga bålverk, och göra en torfvall, och
upphäfva sköldar emot dig. 9 Han skall med bockar
omkullstöta dina murar, och med sin vapen nederrifva
din torn. 10 Stoftet af hans många hästar skall betäcka
dig; så skola ock dine murar bäfva af dönen af hans
hästar, vagnar och resenärar, när han indrager genom
dina portar, såsom man plägar indraga uti den stad,
som nederrifven är. 11 Han skall med sina hästars fötter
förtrampa alla dina gator; ditt folk skall han dräpa med
svärd, och rifva dina starka stodar neder till jordena. 12
De skola röfva ditt gods bort, och sköfla din handel;
dina murar skola de afbryta, och rifva din sköna hus
omkull, och skola kasta dina stenar, trä och stoft, i
vattnet. 13 Alltså skall jag göra en ända uppå dins
sångs ljud, att man intet mer höra skall klanget af dina
harpor. 14 Och jag skall göra ena bara klippo af dig,
och ett skär, der man fiskagarn uppå, utsträcker, så att
du skall der öde ligga; ty jag är Herren, den detta talar,
säger Herren Herren. 15 Detta säger Herren Herren
emot Tyrus: Hvad gäller, att öarna skola bäfva, när du
så grufveliga förfaller, och dine sargade sucka, hvilke
uti dig skola dräpne varda. 16 Alle Förstar vid hafvet
skola stiga ned af deras säte, och lägga sina kjortlar ifrå
sig, och draga af sig sin stickada kläder och skola gå i
sorgekläder, och sitta på jordene, och skola förskräckas
och häpne varda öfver ditt hastiga fall. 17 De skola
beklaga sig öfver dig, och säga om dig: Ack! huru äst
du så platt öde vorden, du namnkunnige stad, du som
vid hafvet lågst, och så mägtig vast i hafvena, samt
med dina inbyggare, att hela landet måste frukta för
dig. 18 Ack! huru gifva sig öarna öfver ditt fall, ja, öarna
i hafvena förskräcka sig för dine ofärd. 19 Så säger
Herren Herren; Jag skall göra dig till en öde stad, lika
som andra städer der ingen uti bor, och låta komma en
stor flod öfver dig, att stor vatten skola öfvertäcka dig.
20 Och jag skall störta dig neder till dem som fara uti
kulona, till de döda, och skall störta dig neder under
jordena, och göra dig lika som ett evigt öde, med dem
som uti kulona fara; på det att ingen skall bo uti dig,
och du icke mer så pråla skall ibland de lefvande. 21 Ty
hasteliga skall jag göra en ända med dig, att du icke
mer skall vara till: så att, när man frågar efter dig, skall
då ingen mer kunna finna dig, till evig tid, säger Herren
Herren.

27 Och Herrans ord skedde till mig, och sade: 2 Du
menniskobarn, gör klagogråt öfver Tyrus; 3 Och
säg till Tyrus, som ligger vid hafvet, och handlar med
många öars folk: Detta säger Herren Herren: O Tyrus, du
hafver sagt: Jag är den aldraskönaste. 4 Dina gränsor
äro midt i hafvena, och dina byggningsmän hafva
tillpyntat dig som aldraskönast. 5 Allt ditt brädeverk
hafva de gjort af furoträ af Senir, och låtit föra cedreträ
ifrå Libanon, och gjort din mastträ derutaf; 6 Och dina
åror af eketräi ifrå Basan, och dina bänkar af elphenben,
och stolar af Chittims öar. 7 Ditt segel var af stickadt
silke, utaf Egypten, och ditt märke stickadt deruti, och
ditt täckelse af gult silke och purpur, ifrå de öar Elisa.
8 De af Zidon och Arvad voro dine båtsmän, och du
hade skickeliga män i Tyro till skeppare. 9 De äldste
och kloke af Gebal måste bygga din skepp; all skepp i
hafvena och skeppfolk fann man när dig, de hade sin
handel när dig. 10 De utaf Persien, Lydien och Libyen
voro ditt krigsfolk, hvilke sina sköldar och hjelmar uti
dig upphängde, och dermed beprydde dig. 11 De af
Arvad voro i dinom här, allt omkring på dina murar, och
väktare på din torn; de hängde allestäds sina sköldar
på murarna allt omkring, och gjorde dig så dägeligan.
12 Du hade din handel på hafvens, och lät komma
allahanda varor, silfver, jern, tenn och bly, in uppå din
marknad. 13 Javan, Thubal och Mesech handlade med
dig, och förde trälar och koppar in uppå din marknad.
14 De af Thogarma förde dig hästar, och vagnar, och
mular, in på din marknad. 15 De af Dedan voro dine
köpmän, och du handlade allestäds på öomen; de sålde
dig elphenben och hebenträ. 16 De Syrer hemtade ifrå
dig ditt arbete, som du gjorde, och förde rubin, purpur,
tapeter, silke och fogel, och christall, in på din marknad.
17 Juda och Israels land handlade ock med dig, och
förde dig till din marknad hvete af Minnith, och balsam,
och hannog, och oljo, och mastix. 18 Hemtade ock
Damascus ditt arbete ifrå dig, och allahanda varo, för
starkt vin och kosteliga ull. 19 Dan och Javan, och
Meussal förde ock på din marknad jernverk, casia
och calmus, att du dermed handla skulle. 20 Dedan
handlade med dig med täcken, der man uppå sitter. 21
Arabien, och alle Förstar af Kedar, handlade med dig,
med får, vädrar och bockar. 22 De köpmän af Seba och
Raema handlade med dig, och förde till din marknad
allahanda kosteligit speceri, och ädla stenar och guld.
23 Haran, och Canne, och Eden, samt med de köpmän
af Seba, Assur och Chilmad, voro ock dine köpmän.
24 Alle handlade de med dig, med kosteligit kläde,
med silkes och stickade mantlar, hvilka de uti kosteliga
cedrekistor och väl förvarad, till din marknad förde.
25 Men skeppen utaf hafvet voro de yppersta i dinom
marknad; alltså äst du mycket rik och härlig vorden
midt i hafvena; 26 Och dine skeppmän förde till dig
på stort vatten. Men ett östanväder skall sönderbråka
dig midt uppå hafvena; 27 Så att dina varor, köpmän,
handlare, skaffare, skeppare och skeppbyggare, och
dine handterare, och alle dine örligsmän, och allt folket
i dig, skola förgås midt uppå hafvena, på den tiden du

nederlägges; 28 Så att ock hamnerna varda bäfvande,
för dina skeppares rops skull. 29 Och alle de som med
årom ro, samt med båtsmän och styromän, skola stiga
utu skeppen upp på landet; 30 Och högt ropa öfver dig,
bitterliga klaga, och kasta stoft uppå sitt hufvud, och
besöla sig i asko. 31 De skola raka sig håret af öfver
dig, och draga säcker uppå sig, och af hjertat bitterliga
gråta öfver dig och sörja. 32 Och skola deras barn
begråta dig: Ack! ho är någon tid så stilla vorden på
hafvena, som du Tyrus? 33 Då du dref din handel på
hafvena, gjorde du mång land rik; ja, med dina många
varor, och dinom köpenskap, gjorde du Konungarna
på jordena rika. 34 Men nu äst du af hafvena stört uti
det rätta djupa vattnet, så att din handel och allt ditt
folk i dig förgånget är. 35 Alle de, som på öarna bo,
förskräckas öfver dig, och deras Konungar grufva sig,
och se ömkeliga ut. 36 De köpmän i landena hvissla till
dig, att du så hastigt förgången äst, och kan intet mer
uppkomma.

28 Och Herrans ord skedde till mig, och sade: 2
Du menniskobarn, säg Förstanom Tyrus: Detta
säger Herren Herren: Derföre, att ditt hjerta upphäfver
sig, och säger: Jag är Gud; jag sitter på enom stol,
såsom en Gud midt uppå hafvena; ändock du äst en
menniska, och icke Gud, likväl förhäfver sig ditt hjerta,
lika som du vore Gud. 3 Si, du håller dig klokare än
Daniel, så att dig skall intet fördoldt vara; 4 Och hafver,
genom dina klokhet och förstånd, kommit sådana magt
åstad, och församlat rikedomar af guld och silfver; 5
Och hafver, genom dina stora vishet och handtering, till
så stora magt kommit; deraf äst du så stolt vorden,
att du så mägtig äst. 6 Derföre säger Herren Herren
alltså: Efter ditt hjerta förhäfver sig, lika som du vore
Gud; 7 Derföre, si, jag skall sända främmande öfver
dig, nämliga Hedningarnas tyranner; de skola utdraga
sin svärd öfver dina sköna vishet, och göra dina stora
äro till skam. 8 De skola störta dig neder i kulona, så att
du skall dö midt i hafvena, lika som de slagne. 9 Hvad
gäller, om du då för dina dråpare säga skall: Jag är
Gud; ändock du ingen Gud äst, utan en menniska, och
äst uti dina dråpares hand. 10 Du skall dö, lika som de
oomskorne, af de främmandes hand; ty jag hafver det
sagt, säger Herren Herren. 11 Och Herrans ord skedde
till mig, och sade: 12 Du menniskobarn, gör en klagogråt
öfver Konungen i Tyrus, och säg till honom: Detta säger
Herren Herren: Du äst det aldrahärligasta af ett skönt
verk, full med vishet, och öfvermåtton dägelig. 13 Du
äst en Guds lustgård, och beprydd med allahanda ädla
stenar, nämliga med sarder, topatser, diamanter, turkos,
omchin, jaspis, saphir, rubin, smaragder och guld, och
hafver af begynnelsen, sedan du Konung vardt, prålat
med pipo och trummo. 14 Du äst lika som en Cherub,
den sig vida uträcker och täcker; och jag hafver satt dig
uppå Guds heliga berg, att du ibland carbunkler vandra
skulle; 15 Och vast ganska dägelig af begynnelsen,
tilldess din ondska funnen är. 16 Ty du äst invärtes
full med ondsko vorden, af dine stora handtering, och
hafver syndat; derföre skall jag ohelga dig ifrå Guds
berg, och skall bortkasta dig, du uträckte Cherub, ifrå
de carbunkler. 17 Och efter ditt hjerta förhäfver sig,
att du så dägelig äst, och du hafver låtit dina klokhet
bedraga dig i ditt prål; derföre skall jag störta dig till
jordena, och göra ett vidunder af dig för Konungarna.
18 Ty du hafver förderfvat din helgedom, med dine stora
ondsko och orättom handel; derföre skall jag låta en eld
utgå af dig, den dig förtära skall, och vill göra dig till
asko på jordene, så att hela verlden skall se deruppå.
19 Alle de som känna dig ibland Hedningarna, skola
grufva sig öfver dig, att du så hastigt förgången äst, och
aldrig mer uppkomma kan. 20 Och Herrans ord skedde
till mig, och sade: 21 Du menniskobarn, ställ ditt ansigte
emot Zidon, och prophetera emot honom; 22 Och säg:
Detta säger Herren Herren: Si, jag vill till dig, Zidon,
och skall vinna pris uppå dig; att man förnimma skall att
jag är Herren, när jag låter gå rätten öfver honom, och
uppå honom beviser att jag är helig. 23 Och jag skall
sända ibland honom pestilentie, och blodsutgjutelse
uppå hans gator, och de skola dödssåre falla derinne
genom svärd, det öfver dem gå skall allt omkring; och
de skola förnimma, att jag är Herren. 24 Och skall
sedan allt omkring Israels hus, der deras fiender äro,
intet törne blifva, som dem stinga, eller tistel, som
dem ondt göra skola; på det de förnimma skola, att
jag är Herren Herren. 25 Detta säger Herren Herren:
När jag Israels hus församlandes varder ifrå folken,
dit de förströdde äro, så skall jag uppå, dem bevisa
för Hedningomen, att jag är helig; och de skola bo uti
sitt land, det jag minom tjenare Jacob gifvit hafver;
26 Och skola bo säkre derinne, och bygga hus, och
plantera vingårdar; ja, säkreskola de bo, när jag låter
gå rätten öfver alla deras fiendar allt omkring; och de
skola förnimma att jag, Herren, är deras Gud.

29 Uti tionde årena, på tolfte dagen i tionde
månadenom, skedde Herrans ord till mig, och
sade: 2 Du menniskobarn, ställ ditt ansigte emot
Pharao, Konungen i Egypten, och prophetera emot
honom, och emot hela Egypti land. 3 Predika, och
säg: Detta säger Herren Herren: Si, jag vill till dig,
Pharao, du Konung i Egypten, du store drake, som i
vattnena ligger, och säger: Strömmen är min, och jag
hafver gjort mig honom. 4 Men jag skall lägga dig ett
bett i munnen, och hänga fiskarna i dina floder vid din
fjäll, och skall draga dig utu dinom ström, samt med
alla fiskar i dina floder, som vid din fjäll hänga. 5 Jag

skall kasta dig med fiskarna bort utu din vatten, in uti
öknena; du skall falla uppå markene, och intet igen
upphemtad eller församlad varda, utan blifva djuromen
på markene, och foglomen under himmelen, till ett as. 6
Och alle de, som bo uti Egypten, skola förnimma att jag
är Herren, derföre att de Israels huse en rörstaf voro; 7
Hvilken, då de honom fattade, söndergick, och stack
dem genom sidona; när de stödde sig vid honom, gick
han sönder, och stack dem i ländena. 8 Derföre säger
Herren Herren alltså: Si, jag vill låta svärdet komma
öfver dig, och utrota i dig både folk och fä. 9 Och Egypti
land skall varda tomt och öde, och de skola förnimma,
att jag är Herren; derföre, att han säger: Strömmen är
min, och jag hafver gjort honom. 10 Derföre, si, jag
vill till dig, och till dina strömmar, och skall göra Egypti
land tomt och öde, ifrå det tornet i Sevene, allt intill
Ethiopiens gränsor. 11 Att deruti hvarken fä eller folk gå
eller bo skola, i fyratio år långt. 12 Ty jag vill göra Egypti
land öde, såsom dess öde gränsor, och låta dess städer
öde ligga, såsom andra öde städer, i fyratio år långt;
och skall förströ de Egyptier ibland Hedningarna, och
förjaga dem bort i landen. 13 Dock detta säger Herren
Herren: När de fyratio år ute äro, så skall jag åter samka
de Egyptier tillhopa ifrå folken, dit de förströdde varda;
14 Och skall omvända Egypti fängelse, och låta dem
komma uti Patros land igen, det deras fädernesland
är, och skola vara der ett fögo rike. 15 Ty det skall
vara litet emot annor rike, och intet mer rådandes vara
öfver Hedningarna; och jag skall förminska dem, så att
de intet råda skola öfver Hedningarna; 16 Att Israels
hus icke skall mer förlåta sig uppå dem, och synda
dermed, att de hålla sig intill dem, och skola förnimma,
att jag är Herren Herren. 17 Och det begaf sig uti
sjunde och tjugonde årena, på första dagenom i första
månadenom, skedde Herrans ord till mig, och sade: 18
Du menniskobarn, NebucadNezar, Konungen i Babel,
hafver fört sin här med stor mödo inför Tyrus, så att all
hufvud voro skallot, och alle axlar försletne; och hans
arbete är dock ännu honom eller hans här för Tyrus
intet lönt vordet. 19 Derföre säger Herren Herren alltså:
Si, jag skall gifva NebucadNezar, Konungen af Babel,
Egypti land, att han skall taga bort allt dess gods, och
skall skinna och beröfva det, på det han må gifva sinom
här sold; 20 Men Egypti land vill jag gifva honom för sitt
arbete, som han derpå gjort hafver; ty de hafva tjent
mig, säger Herren Herren. 21 På den tiden skall jag
låta växa Israels hus horn, och skall upplåta din mun
ibland dem, att de skola, förnimma att jag är Herren.

30 Och Herrans ord skedde till mig, och sade: 2
Du menniskobarn, prophetera, och säg: Detta
säger Herren Herren: Jämrer eder, och säger: Ack! ve
den dagen. 3 Ty dagen är hardt när; ja, Herrans dag
är hardt när, en mörk dag; tiden är för handene, att
Hedningarna komma skola; 4 Och svärdet skall komma
öfver Egypten, och Ethiopien måste förskräckas, när de
slagne uti Egypten falla, och dess folk bortfördt, och
dess grundval upprifven varder. 5 Ethiopien, och Libyen,
och Lydien, med allahanda folk, och Chub, och de som
utaf förbundsens land äro, skola med dem falla genom
svärd. 6 Detta säger Herren: Egypti försvarare måste
falla, och dess magts högfärd måste förgås; ifrå tornet
i Sevene skola de falla genom svärd, säger Herren
Herren; 7 Och skola öde varda, såsom deras öde
gränsor, och deras städer öde ligga ibland andra öde
städer; 8 Att de skola förnimma, att jag är Herren, då jag
gör en eld uti Egypten, så att alle de, som dem hjelpa,
skola förderfvade varda. 9 På den tiden skola bådskap
draga ut ifrå mig till skepps, till att förskräcka Ethiopien,
det nu så säkert är, och en förskräckelse skall vara
ibland dem, lika som det gick med Egypten, då dess tid
kom; ty si, det kommer visserliga. 10 Detta säger Herren
Herren: Jag skall förminska den myckenhet uti Egypten,
genom NebucadNezar, Konungen i Babel. 11 Ty han
och hans folk med honom, samt med Hedningarnas
tyranner, äro dertill kallade, att de skola förderfva
landet, och skola utdraga sin svärd emot Egypten, så
att landet skall allestäds med slagna fullt ligga. 12 Och
jag skall uttorka strömmarna, och sälja landet uti arga
menniskors händer, och skall föröda landet, och hvad
deruti är, genom främmande; jag, Herren, hafver talat
det. 13 Detta säger Herren Herren: Jag skall förgöra de
beläte i Noph, och göra en ända uppå afgudarna, och
Egypten skall ingen Första mer hafva, och skall sända
en förskräckelse uti Egypti land. 14 Jag skall göra
Patros öde, och upptända en eld i Zoan, och låta rätten
gå öfver No; 15 Och skall utgjuta min grymhet öfver Sin,
det Egypti fasthet är, och skall utrota den myckenhet
i No. 16 Jag skall upptända en eld uti Egypten, och
Sin skall ske ångest och nöd, och No skall nederrifvet
varda, och Noph dagliga bedröfvas. 17 De unge män
i Aven och PhiBeseth skola falla genom svärd, och
qvinnorna fångna bortförda varda. 18 Thahpanhes skall
hafva en mörkan dag, då jag Egypti ok slåendes varder,
så att hans magts högfärd skall derinne en ända hafva;
han skall med en sky öfvertäckt varda, och hans döttrar
skola fångna bortförda varda. 19 Och jag skall låta
rätten gå öfver Egypten, att de skola förnimma att jag är
Herren. 20 Och det begaf sig i ellofte årena, på sjunde
dagen i första månadenom, skedde Herrans ord till mig,
och sade: 21 Du menniskobarn, jag skall sönderbryta
Pharaos arm, Konungens i Egypten; och si, han skall
intet förbunden varda, att han helas må; eller med
bandom tillbunden varda, att han må stark blifva, och
ett svärd fatta kunna. 22 Derföre säger Herren Herren
alltså: Si, jag vill till Pharao, Konungen i Egypten, och

skall bryta hans armar sönder, både den starka och
den svaga, att svärdet skall falla honom utu hans hand;
23 Och skall förströ de Egyptier ibland Hedningarna,
och förjaga dem i landen. 24 Men Konungens armar af
Babel vill jag stärka, och gifva honom mitt svärd i hans
hand; och skall bryta Pharaos armar sönder, så att han
för honom stånka skall, lika som en den till döds sår är.
25 Ja, jag vill stärka Konungens armar af Babel, på det
Pharaos armar skola sönderbråkade varda; att de skola
veta att jag är Herren, när jag gifver Konungenom af
Babel svärdet i handena, att han det öfver Egypti land
utdraga skall; 26 Och jag förströr de Egyptier ibland
Hedningarna, och förjagar dem i landen, att de skola
förnimma att jag är Herren.

31 Och det begaf sig i ellofte årena, på första dagen
i tredje månadenom, skedde Herrans ord till
mig, och sade: 2 Du menniskobarn, säg till Pharao,
Konungen i Egypten, och till allt hans folk: Huru stor
menar du då att du äst? 3 Si, Assur var lika som ett
cedreträ på Libanon, med sköna grenar, och tjockt
af löf, och ganska högt, så att dess skate stod högt
upp ibland stora tjocka qvistar. 4 Det hade vatten nog,
att det högt vardt, och många källor, att det starkt
vardt; dess strömmar gingo allt omkring dess rot, och
dess bäcker till all trä i skogenom. 5 Derföre är det
högre vordet än all trä på markene, och fick många
grenar och långa qvistar; ty det hade vatten nog till
att utbreda sig. 6 Alle himmelens foglar bodde uppå
dess qvistar, och all vilddjur hade ungar under dess
grenar, och under dess skugga bodde mång och stor
folk. 7 Det hade sköna, stora och långa grenar; ty
dess rot hade mycket vatten. 8 Och intet cedreträ var
desso likt i Guds lustgård; furoträn voro dess grenom
intet liknande, och mandelträn voro intet emot dess
qvistar; ja, det var så dägeligit, att det öfvergick all
trä i Guds lustgård. 9 Jag hafver gjort det så skönt,
att det fick så många qvistar, att all lustig trä i Guds
lustgård båro afund dervid. 10 Derföre säger Herren
Herren alltså: Efter han så hög vorden är, att hans
skate stod ibland stora, höga, tjocka qvistar, och hans
hjerta upphof sig, att han så hög var; 11 Derföre hafver
jag gifvit honom dem mägtigasta ibland Hedningarna
i händer; han skall vara till verka med honom, och
fördrifvan, såsom han med sitt ogudaktiga väsende
förtjent hafver; 12 Att främmande skola utrota honom,
nämliga Hedningarnas tyranner, och förskingra honom,
att hans qvistar skola ligga på all berg, och i alla dalar,
och hans qvistar sönderbrutne vid alla bäcker i landena,
så att all folk på jordene måste bortdraga undan hans
skugga, och öfvergifva honom. 13 Och alle himmelens
foglar såto på hans kullfallna bål, och all vilddjur lade
sig på hans afhuggna qvistar; 14 På det härefter intet
trä vid vatten skall förhäfva sig af sine höjd, att dess
skate ibland stora, tjocka qvistar står, och att intet
trä vid vatten skall förhäfva sig öfver de andra; ty de
måste alle under jordena, och dödenom öfvergifne
varda, lika som andra menniskor, de der uti kulona
fara. 15 Detta säger Herren Herren: På den tiden, då
han nederfor till helvetes, då gjorde jag en klagolåt, att
djupet öfvertäckte honom, och hans strömmar måste
stilla stå, och de stora vattnen intet löpa kunde; och
gjorde det så, att Libanon sörjde öfver honom, och all
trä i markene förtorkades öfver honom. **(Sheol h7585)**
16 Jag förskräckte Hedningarna, då de hörde honom
falla, då jag nederstörte honom till helvetes, med dem
som uti kulona fara; och all lustig trä under jordene
unte honom det väl, de ädlesta och bästa på Libanon,
och all de som vid vatten ståndit hade. **(Sheol h7585)**
17 Ty de måste ock med honom neder åt helvetet,
till de slagna med svärd, efter de under hans arms
skugga ibland Hedningarna bott hade. **(Sheol h7585)** 18
Huru stor menar du då att du äst, med ditt prål och
härlighet, ibland de lustiga trän? Ty du måste med de
lustiga trän fara neder under jordena, och ligga ibland
de oomskorna, hvilke med svärd slagne äro; alltså skall
det gå dig, Pharao, med allo dino folke, säger Herren
Herren.

32 Och det begaf sig i tolfte årena, på första dagen
i tolfte månadenom, skedde Herrans ord till mig,
och sade: 2 Du menniskobarn, gör en klagogråt öfver
Pharao, Konungen i Egypten, och säg till honom: Du
äst lika som ett lejon ibland Hedningarna, och såsom en
hafsorm, och springer uti dina strömmar, och upprörer
vattnet med dina fötter, och gör dess strömmar orena.
3 Detta säger Herren Herren: Jag skall utkasta mitt nät
öfver dig med en stor hop folk, hvilke dig skola jaga in
uti min garn. 4 Och jag skall draga dig i land, och kasta
dig uppå markena, att alle himmelens foglar skola sitta
på dig, och all djur på jordene af dig mätt varda. 5
Och jag skall kasta ditt as uppå bergen, och med dine
höjd uppfylla dalar. 6 Landet, der du uti simmar, det
skall jag med ditt blod rödt göra, allt intill bergen, så
att bäckerna skola af dig fulle varda. 7 Och när det
nu med dig allt ute är, så skall jag betäcka himmelen,
och förmörkra hans stjernor, och öfverdraga solena
med moln, och månen skall icke skina. 8 Allt ljus på
himmelen skall jag låta sörja öfver dig, och vill göra ett
mörker i ditt land, säger Herren Herren. 9 Dertill skall
jag göra dig mångom till ett förskräckeligit exempel, då
jag låter Hedningarna förnimma dina plåga, och mång
land, som du intet känner. 10 Mång folk skola grufva
sig öfver dig, och deras Konungar förskräckas, när jag
låter mitt svärd blänka emot dem, och skola med hast
förfäras, att hjertat må gifva sig i dem öfver ditt fall.

11 Ty så säger Herren Herren: Konungens svärd af
Babel skall dräpa dig. 12 Och jag skall fälla ditt folk
genom hjeltars svärd, och genom allahanda Hedningars
tyranner; de skola förhärja all Egypti härlighet, och
nederlägga all dess folk. 13 Och jag skall förgöra all
dess djur vid de stora vattnen, att ingens menniskos
fot, och ingens djurs klöf skall dem oren göra. 14 Si,
då vill jag göra deras vatten klar, att deras strömmar
skola flyta såsom olja, säger Herren Herren; 15 När jag
hafver förlagt Egypti land, och allt, det i landena är,
öde gjort, och slagit alla de som deruti bo, att de skola
veta att jag är Herren. 16 Det skall vara en jämmer,
den man väl begråta må; ja, många Hedningarnas
döttrar skola sådana gråt begå öfver Egypten, och
allt dess folk skall man begråta, säger Herren Herren.
17 Och i tolfte årena, på femtonde dagen i samma
månadenom, skedde Herrans ord till mig, och sade: 18
Du menniskobarn, begråt folket uti Egypten, och stört
det, samt med de starka Hedningars döttrar, neder
under jordena, till dem som uti kulona fara. 19 Hvar är
nu ditt prål? Stig neder, och lägg dig när de oomskorna.
20 De skola falla ibland de slagna med svärd; svärdet
är allaredo fattadt, och utdraget öfver allt dess folk.
21 Derom skola tala i helvete de starke hjeltar, med
deras hjelpare, hvilke alle der nederfarne äro, och
ligga der ibland de oomskorna och slagna med svärd.
(Sheol h7585) 22 Der ligger Assur med allt sitt folk, allt
omkring begrafven, hvilke alle slagne och genom svärd
fallne äro. 23 Deras grafver äro djupt i kulone, och
hans folk ligger allestäds omkring begrafvet, hvilke alle
slagne och genom svärd fallne äro, der hela verlden
fruktade sig före. 24 Der ligger ock Elam, med allom
sinom hop omkring begrafven, hvilke alle slagne och
genom svärd fallne, och dit nederfarne äro, såsom
de oomskorne, under jordena; der ock hela verlden
för fruktade, och måste bära sina skam med dem
som uti kulona fara. 25 Man hafver lagt dem ibland
de slagna, samt med allom deras hop, och de ligga
omkring begrafne, och äro alle såsom de oomskome
och slagne med svärd, för hvilkom ock hela verlden
sig frukta måste; och måste bära sina skam med dem
som i kulona fara, och blifva ibland de slagna. 26 Der
ligger Mesech och Thubal, med all sin hop omkring
begrafven, hvilke alle oomskorne och med svärd slagne
äro, för hvilkom ock sig hela verlden frukta måste;
27 Och alle andre hjeltar, som ibland de oomskorne
fallne och med deras krigsvärjor till helvetes farne äro,
och hafva måst lägga sin svärd under sin hufvud, och
deras missgerning öfver deras ben kommen är, hvilke
dock förfärlige hjeltar voro i hela verldene; alltså måste
de ligga. (Sheol h7585) 28 Så skall du ock visserliga
ibland de oomskorna sönderkrossad varda, och ligga
ibland dem som med svärd slagne äro. 29 Der ligger
Edom, med sina Konungar och alla sina Förstar, ibland
de slagna med svärd, och ibland de oomskorna, med
andra som i kulona fara, hvilke dock mägtige varit
hafva. 30 Ja, alle Förstar nordanefter måste ock dit,
och alle Zidonier som med de slagna nederfarne äro,
och deras förskräckeliga magt är till skam vorden, och
de måste ligga ibland de oomskorna, och dem som
med svärd slagne äro, och bära sina skam, samt med
dem som uti kulona fara. 31 Dessa skall Pharao få se,
och hugna sig med allo sino folke, som under honom
med svärd slagne äro, och med sinom hela här, säger
Herren Herren. 32 Ty hela verlden skall dock en dag
frukta sig för mig, att Pharao och all hans hop, ibland
de oomskorna och med svärd slagna, ligga skall, säger
Herren Herren.

33 Och Herrans ord skedde till mig, och sade: 2 Du
menniskobarn, predika emot ditt folk, och säg
till dem: Om jag läte komma svärdet öfver landet, och
folket i landena toge en man ibland sig, och gjorde
honom till sin väktare; 3 Och han såge svärdet komma
öfver landet, och blåste uti trummeten, och förvarade
folket; 4 Hvilken som nu trummetens ljud hörde, och
ville icke taga sig vara, och svärdet komme och toge
honom bort, hans blod vare öfver hans hufvud. 5 Ty
han hörde trummetens ljud, och tog sig likväl intet till
vara; derföre vare hans blod öfver honom; men den
som tager sig vara, han, undsätter sitt lif. 6 Men om
väktaren såge svärdet komma, och han icke blåste i
trummeten, och icke förvarade sitt folk, och svärdet
komme och toge några bort, de samme vordo väl för
sina synders skull borttagne; men deras blod skall jag
kräfva utu väktarens hand. 7 Och nu du menniskobarn,
jag hafver satt dig till en väktare öfver Israels hus;
när du hörer något utaf minom mun, att du dem på
mina vägnar förvara skall. 8 När jag nu säger till den
ogudaktiga: Du ogudaktige måste döden dö; och du
säger honom det icke, att den ogudaktige må taga sig
till vara for sitt väsende; så skall väl den ogudaktige dö
för sitt ogudaktiga väsendes skull, men hans blod vill jag
kräfva utu dine hand. 9 Men förvarar du den ogudaktiga
för hans väsende, att han må vända sig derifrå, och
han icke vill vända sig ifrå sitt väsende; så skall han för
sina synders skull dö, och du hafver frälst dina själ. 10
Derföre, du menniskobarn, säg Israels huse: Så hafven
I sagt: Vår ondska och våra synder ligga på oss, att vi
derunder förgås; huru kunne vi då lefva? 11 Så säg nu
till dem: Så sant som jag lefver, säger Herren Herren,
jag hafver ingen lust till dens ogudaktigas död, utan
att den ogudaktige omvänder sig ifrå sitt väsende och
lefver; så omvänder eder dock nu ifrån edart onda
väsende; hvi viljen I dö, I af Israels hus? 12 Och du
menniskobarn, säg till ditt folk: När en rättfärdig gör

något ondt, så skall det intet hjelpa honom, att han from
varit hafver; och när en ogudaktig from varder, så skall
det intet skada honom, att han ogudaktig varit hafver;
så kan ock den rättfärdige icke lefva, om han syndar.
13 Ty då jag säger till den rättfärdiga, han skall lefva,
och han förlåter sig på sina rättfärdighet, och gör något
ondt, så skall all hans fromhet intet ansedd varda, utan
han skall dö i sine ondsko, den han gör. 14 Men om
jag säger till den ogudaktiga, att han skall dö, och han
omvänder sig ifrå sina synder, och gör det som rätt
och godt är; 15 Så att den ogudaktige pant igengifver,
och betalar hvad han röfvat hafver, och vandrar efter
lifsens ord, så att han intet ondt gör, så skall han lefva,
och icke dö. 16 Och alla hans synder, som han gjort
hafver, skola förlåtna varda; ty han gör nu det som
rätt och godt är, derföre skall han lefva. 17 Så säger
ännu ditt folk: Herren dömer icke rätt; ändock de orätt
hafva. 18 Ty om den rättfärdige vänder sig ifrå sine
rättfärdighet, och gör något ondt, så dör han ju med
skäl derföre. 19 Och om den ogudaktige omvänder sig
ifrå sitt ogudaktiga väsende, och gör det rätt och godt
är, så skall han ju med skäl lefva. 20 Likväl, sägen
I: Herren dömer icke rätt; ändock jag dömer eder af
Israels hus, hvar och en efter hans väsende. 21 Och det
begaf sig i tolfte årena af vårt fängelse, på femte dagen
i tionde månadenom, kom till mig en, som undsluppen
var ifrå Jerusalem, och sade: Staden är slagen. 22 Och
Herrans hand var öfver mig om aftonen, förr än den
undsluppne kom, och upplät mig min mun, tilldess han
om morgonen till mig kom; och upplät så min mun, att
jag intet mer tiga kunde. 23 Och Herrans ord skedde
till mig, och sade: 24 Du menniskobarn, de inbyggare
i desso öde, i Israels land, säga alltså: Abraham var
icke utan en man, och ärfde detta land; men vi ärom
månge, så ärfve vi landet rätteligare. 25 Derföre säg till
dem: Detta säger Herren Herren: I hafven ätit blod,
och upplyft edor ögon till afgudar, och utgjutit blod;
och I menen, att I viljen besitta landet? 26 Ja, I hållen
fast på att mörda, och gören styggelse, och den ene
skämmer den andras hustru; och menen, att I viljen
besitta landet? 27 Så säg till dem: Detta säger Herren
Herren: Så sant som jag lefver, alle de som i öknene
bo, de skola falla genom svärd, och hvad på markene
är, det vill jag gifva djuromen till att uppäta, och de som
i fäste och i kulom äro, de skola dö af pestilentie; 28 Ty
jag vill platt föröda landet, och göra en ända uppå dess
högmod och magt, att Israels berg så öde skola varda,
att ingen skall der framgå. 29 Och de skola förnimma,
att jag är Herren, när jag hafver platt förödt, landet,
för all deras styggelses skull, som de göra. 30 Och
du menniskobarn, ditt folk talar emot dig här och der
på gatomen, och för portarna, och den ene säger till
den andra: Käre, kommer och låter oss höra, hvad
dock Herrans ord är, som han säger. 31 Och de skola
komma till dig uti församlingene, och sitta för dig såsom
mitt folk, och skola höra din ord; men intet göra derefter,
utan skola hvissla åt dig, och likväl lefva framgent efter
sina girighet. 32 Och si, du måste vara deras visa,
den de gerna sjunga och spela skola; alltså skola de
höra din ord, och intet göra derefter. 33 Men när det
kommer, som komma skall, si, så skola de förnimma,
att en Prophet ibland dem varit hafver.

34 Och Herrans ord skedde till mig, och sade: 2 Du
menniskobarn, prophetera emot Israels herdar;
prophetera, och säg till dem: Detta säger Herren Herren:
Ve Israels herdom, hvilke föda sig sjelfva; skulle icke
herdarna föda hjorden? 3 Men I åten det feta, och
klädden eder med ullene, och slagtaden det gödda;
men fåren villen I intet föda. 4 De svaga stärkten I intet,
och de sjuka heladen I intet, det såra förbunden I intet,
det förvillda hemtaden I icke igen, och det borttappada
uppsökten I icke; utan strängeliga och hårdeliga hafven
I rådit öfver dem. 5 Och min får äro förskingrade,
lika som de der ingen herdan hafva, och äro allom
vilddjurom till spis vordne, och platt förskingrade; 6 Och
gå ville här och der på bergen, och på allom högom
backom, och äro förströdd öfver hela landet; och ingen
är, som efter dem frågar, eller något sköter om dem. 7
Derföre hörer, I herdar, Herrans ord. 8 Så sant som
jag lefver, säger Herren Herren: Efter I låten min får
till rofs, och min hjord allom vilddjurom till spis varda,
medan de ingen herdan hafva, och mine herdar intet
fråga efter min hjord, utan äro sådana herdar, som föda
sig sjelfva, men min får vilja de intet föda; 9 Derföre,
I herdar, hörer Herrans ord. 10 Detta säger Herren
Herren: Si, jag vill till de herdar, och skall kräfva min
hjord utu deras händer, och skall göra en ända med
dem, att de skola intet mer herdar vara, och skola intet
mer föda sig sjelfva; jag skall frälsa min får utu deras
mun, att de intet mer skola uppäta dem. 11 Ty så säger
Herren Herren: Si, jag skall sjelf taga min hjord till mig,
och besöka dem. 12 Lika som en herde besöker sin
får, då de ifrå sinom hjord förvillde äro; alltså skall jag
besöka min får, och skall förlossa dem ifrån all rum,
dit de hafva förströdde varit, på den tiden då mulet
och mörkt var. 13 Jag skall utföra dem ifrån all folk,
och församla dem utur all land, och skall föra dem uti
deras land, och skall föda dem på Israels bergom, och i
allom dalom, och på alla lustiga platser i landena. 14
Jag skall låta dem komma på de bästa betena, och
deras hyddor skola stå på de höga berg i Israel; der
skola de ligga uti roliga hyddor, och hafva feta ben på
Israels bergom. 15 Jag vill sjelf föda min får, och skall
låta dem lägra sig, säger Herren Herren. 16 Jag skall
uppsöka det borttappada, och igenhemta det förvillda,

och förbinda det sargada, och stärka det svaga; och
hvad fett och starkt är, skall jag bevara; och skall sköta
dem såsom de betorfvat. 17 Men till eder, min hjord,
säger Herren Herren alltså: Si, jag vill döma emellan får
och får, och emellan vädrar och bockar. 18 Är det icke
nog, att I så goda bet hafven, och så öfverflödeliga,
att I förtrampen det med fötterna; och så sköna källor,
till att dricka så öfverflödeliga, att I träden deruti med
fötterna, och gören dem orena; 19 Så att min får äta
måste det I förtrampat hafven, och dricka det I med
edra fötter orent gjort hafven? 20 Derföre, Så säger
Herren Herren till dem: Si, jag skall döma emellan de
feta och magra fåren; 21 Derföre, att I springen till med
fötterna, och stöten de svaga ifrån eder med edrom
hornom, tilldess I förskingren dem all bort ifrån eder; 22
Och skall hjelpa minom hjord, att de intet mer skola
till rof varda, och skall döma emellan får och får. 23
Och jag skall uppväcka dem en enig Herda, den dem
föda skall, nämliga min tjenare David; han skall föda
dem, och skall vara deras herde. 24 Och jag, Herren,
skall vara deras Gud; men min tjenare David skall vara
Första ibland dem, det säger jag, Herren. 25 Och jag
vill göra ett fridsförbund med dem, och borttaga all ond
djur utu landena, att de skola säkre bo i öknene, och i
skogomen sofva. 26 Jag skall välsigna dem och alla
mina högar allt omkring, och låta regna uppå dem i
rättom tid; det skall vara ett nådeligit regn; 27 Så att
trän på markene skola bära sina frukt, och jorden gifva
sin växt, och de skola bo säkre i landena, och skola
förnimma att jag är Herren, när jag hafver sönderbrutit
deras ok, och hulpit dem ifrå deras hand, som de tjena
måste. 28 Och de skola icke mer varda Hedningomen
till rof, och ingen djur på jordene skola mer uppäta
dem; utan skola bo säkre utan all fruktan. 29 Och jag
skall uppväcka dem ena berömda planto, att de icke
mer skola lida hunger i landena, och ingen försmädelse
mer lida ibland Hedningarna; 30 Och skola veta att jag,
Herren deras Gud, när dem är, och att de af Israels hus
äro mitt folk, säger Herren Herren. 31 Ja, I menniskor
skolen vara min fosterfår, och jag vill vara edar Gud,
säger Herren Herren.

35 Och Herrans ord skedde till mig, och sade; 2 Du
menniskobarn, ställ ditt ansigte emot Seirs berg,
och prophetera deremot; 3 Och säg till det: Detta säger
Herren Herren: Si, jag vill till dig, du Seirs berg, och
utsträcka mina hand emot dig, och göra dig slätt öde.
4 Jag skall förlägga dina städer, att du skall varda till
ett öde, och förnimma att jag är Herren; 5 Derföre, att
I ju alltid ären Israels barnas fiender, och jagen dem
uti svärd, då dem missgår, och deras synder straffade
varda. 6 Derföre, så sant som jag lefver, säger Herren
Herren, vill jag ock göra dig blödande, och skall det
blödandet icke undslippa; efter du hafver lust till blod,
skall du blödandet icke undslippa. 7 Och jag skall göra
Seirs berg tomt och öde, så att ingen skall deruppå
vandra eller gå; 8 Och skall göra dess berg och alla
högar, dalar och alla bäcker, fulla med döda, som med
svärd skola slagne varda. 9 Ja, till ett evigt öde vill
jag göra dig, att ingen uti dina städer bo skall, och I
skolen förnimma, att jag är Herren. 10 Och derföre, att
du säger: Dessa båda folken, med deras land, måste
varda min, och vi vilje taga dem in, bodde än Herren
deruti; 11 Derföre, så sant som jag lefver, säger Herren
Herren, skall jag göra med dig efter dine vrede och hat,
lika som du med dem gjort hafver af blott hat, och skall
varda känd när dem, när jag dig straffat hafver. 12 Och
du skall förnimma, att jag, Herren, all din försmädelse
hört hafver, som du emot Israels berg talat hafver,
och sagt: Huj, de äro förödde, och oss gifne till att
förderfva; 13 Och hafven berömt eder emot mig, och
talat högmodeliga emot mig; det hafver jag hört. 14
Så säger nu Herren Herren: Efter du hafver allestäds
fröjdat dig i ditt land, så skall jag göra dig till ett öde. 15
Och lika som du hafver fröjdat dig, och ment att du
skulle intaga Israels hus, derföre att det öde var, rätt så
vill jag göra med dig, att Seirs berg måste öde varda,
samt med hela Edom; och de skola förnimma, att jag är
Herren.

36 Och du menniskobarn, prophetera Israels bergom,
och säg: Hörer Herrans ord, I Israels berg. 2
Detta säger Herren Herren: Derföre, att fienden säger
om eder: Hej, de fasta bergen äro nu vår; 3 Derföre
prophetera, och säg: Detta säger Herren Herren: Efter
man allestäds föröder och förlägger eder, och I ären
dem igenblefna Hedningomen till lott, hvilke allestäds
bespotta eder; 4 Derföre hörer, I Israels berg, Herrans
Herrans ord: Så säger Herren Herren både till berg och
högar, till bäcker och dalar, till det förlagda öde, och dess
öfvergifna städer, som dem igenlefda Hedningomen allt
omkring till rof och spott vordne äro; 5 Ja, så säger
Herren Herren: Jag hafver i mitt brinnande nit talat
emot de qvarblefna Hedningarna, och emot hela Edom,
som mitt land intagit hafva med stor berömmelse och
högmod, till att förhärja och förlägga det. 6 Derföre
prophetera om Israels land, och säg till berg och högar,
till bäcker och dalar: Detta säger Herren Herren: Si,
jag hafver talat i mitt nit och grymhet, efter I sådana
försmädelse af Hedningomen lida måsten; 7 Derföre
säger Herren Herren alltså: Jag upphäfver mina hand,
att edra grannar, Hedningarna allt omkring skola åter
bära sina skam; 8 Men I, Israels berg, skolen grönskas
igen, och bära edra frukt mino folke Israel, och det skall
ske snarliga. 9 Ty si, jag vill vända mig till eder igen,
och se till eder, på det I skolen brukade och sådde

varda. 10 Och jag vill göra, att I månge varden, ja, hela
Israels hus och städerna skola åter besatte, och öden
byggd varda; 11 Ja, jag skall gifva eder folk och fä
nog, att I skolen föröka eder, och växa till; och jag skall
sätta eder derin igen, der tillförene bodden, och skall
göra eder mer till godo, än någon tid tillförene, och I
skolen förnimma, att jag är Herren. 12 Jag skall låta
komma folk till eder, hvilke mitt folk Israel vara skola;
de skola besitta dig, och du skall vara deras arfvedel,
och skall icke mer arfvingalös varda. 13 Detta säger
Herren Herren: Efter man detta säger om eder: Du
hafver många menniskor uppätit, och hafver gjort ditt
folk arfvingalöst; 14 Derföre skall du nu intet mer uppäta
menniskor, eller göra ditt folk arfvingalöst, säger Herren
Herren. 15 Och Hedningarna skola icke mer bespotta
dig, eller försmäda dig ibland folk, och du skall intet mer
förtappa ditt folk, säger Herren Herren. 16 Och Herrans
ord skedde ytterligare till mig: 17 Du menniskobarn,
då Israels hus i sitt land bodde, och orenade det med
sitt väsende och gerningom, så att deras väsende
var för mig, såsom ene qvinnos orenhet uti hennes
krankhet; 18 Då utgöt jag mina grymhet öfver dem, för
det blods skull som de i landena utgjutit, och det genom
sina afgudar orenat hade; 19 Och jag förströdde dem
ibland Hedningarna, och förjagade dem uti landen, och
dömde dem efter deras väsende och gerningar; 20
Och höllo sig lika som Hedningarna, dit de kommo, och
ohelgade mitt helga Namn, så att man sade om dem:
Är detta Herrans folk, som utu sitt land draga måste?
21 Men jag förskonade, för mitt helga Namns skull,
hvilket Israels hus ohelgade ibland Hedningarna, dit de
kommo. 22 Derföre skall du säga till Israels hus: Detta
säger Herren Herren: Jag gör det icke för edra skull, I
af Israels hus, utan för mitt helga Namns skull, det I
ohelgat hafven ibland Hedningarna, till hvilka I komne
ären. 23 Ty jag vill helga och stort göra mitt Namn, det
genom eder för Hedningomen ohelgadt är, det I ibland
dem ohelgat hafven; och Hedningarna skola förnimma,
att jag är Herren, säger Herren Herren, när jag bevisar
mig för dem uppå eder, att jag är helig. 24 Ty jag vill
hemta eder ifrå Hedningarna, och församla eder utur
all land, och låta eder komma uti edart land igen; 25
Och vill gjuta rent vatten uppå eder, att I skolen rene
varda ifrån all edor orenhet; och ifrån alla edra afgudar
skall jag rensa eder. 26 Och jag skall gifva eder ett nytt
hjerta, och en ny Anda uti eder, och taga bort utur edart
kött det stenhjertat, och gifva eder ett hjerta af kött. 27
Jag skall gifva min Anda i eder, och göra ett sådana
folk af eder, som i min bud vandra, och mina rätter
hålla, och derefter göra. 28 Och I skolen bo uti det land,
som jag edra fäder gifvit hafver, och skolen vara mitt
folk, och jag skall vara edar Gud. 29 Jag skall göra eder
lös ifrån all edor orenhet, och skall säga till sädena, att
hon väl trifvas skall, och skall låta eder ingen hunger
lida. 30 Jag vill föröka fruktena på trän, och växten på
markene, på det Hedningarna icke mer skola bespotta
eder med hunger. 31 Si, då skolen I tänka uppå edart
onda väsende, och edra gerningar, de icke goda voro,
och eder skall ångra edra synder och afguderi. 32 Detta
vill jag göra, icke för edra skull, säger Herren Herren,
att I det veta skolen; utan I måsten då skola skämma
eder och blygas, I af Israels hus, öfver edart väsende.
33 Detta säger Herren Herren: På, den tiden, då jag
eder rensandes varder ifrån alla edra synder, så vill
jag åter besätta dessa städer, och de öde skola åter
byggde varda. 34 Och det förstörda landet skall igen
plöjdt varda, derföre att det förhärjat var, att alle, de
der framgå, skola det se; 35 Och säga: Detta landet
var färderfvadt, och nu är det lika som en lustgård,
och dessa städerna voro förstörde, nederrefne och
öde, och stå nu väl uppbyggde, och äro fulle med folk.
36 Och de qvarblefne Hedningarna allt omkring eder
skola förnimma, att jag är Herren, den der uppbygger
hvad nederrifvet är, och planterar det förhärjadt är; jag,
Herren, säger det, och gör det ock. 37 Detta säger
Herren Herren: Israels hus skall finna mig igen, att
jag bevisar mig emot dem, och jag skall föröka dem,
lika som en menniskohjord. 38 Såsom en helig hjord,
såsom en hjord i Jerusalem, på deras högtider, så skola
de förhärjade städer varda fulle med menniskohjordar,
och skola förnimma att jag är Herren.

37 Och Herrans hand fattade mig, och förde mig ut
i Herrans Anda, och satte mig på en slättmark,
den full låg med (dödas) ben. 2 Och han ledde mig
derigenom allt omkring, och si, benen lågo der ganska
mång på markene, och si, de voro platt förtorkade.
3 Och han sade till mig: Du menniskobarn, menar
du ock, att dessa benen åter måga lefvande varda?
Och jag sade: Du vetst det, Herre Herre. 4 Och han
sade till mig: Prophetera om dessa benen, och säg
till dem: I förtorkade ben, hörer Herrans ord. 5 Detta
säger Herren Herren om dessa benen: Si, jag skall låta
komma anda uti eder, att I skolen lefvande varda. 6 Jag
skall gifva eder senor, och låta kött växa öfver eder,
och draga öfver eder hud, och skall gifva eder anda, att
I åter lefvande varden, och skolen förnimma att jag är
Herren. 7 Och jag propheterade, såsom mig befaldt
var; och der vardt en stor gny, då jag propheterade,
och si, benen rörde sig, och kommo åter tillhopa, hvart
och ett till sitt ben. 8 Och jag såg, och si, der växte
senor och kött uppå; och han öfverdrog dem med hud;
men der var ännu ingen ande uti dem. 9 Och han
sade till mig: Prophetera till andan; prophetera, du
menniskobarn, och säg till andan: Detta säger Herren
Herren: Du ande, kom härtill ifrå de fyra väder, och

blås uppå dessa döda, att de varda lefvande igen. 10
Och jag propheterade, såsom han mig befallt hade; då
kom ande uti dem, och de vordo lefvande igen, och
reste sig upp på sina fötter, och de voro en ganska
stor hop. 11 Och han sade till mig: Du menniskobarn,
dessa benen äro hela Israels hus; si, de säga nu: Vi äre
torr ben, och vårt hopp är ute, och vi äre förtappade.
12 Derföre prophetera, och säg till dem: Detta säger
Herren Herren: Si, jag skall upplåta edra grifter, och
vill hemta eder, mitt folk, derut, och låta komma eder
uti Israels land. 13 Och I skolen förnimma, att jag är
Herren, då jag hafver öppnat edra grifter, och haft eder,
mitt folk, derut. 14 Och jag skall gifva min anda uti
eder, att I skolen få lif igen, och jag skall sätta eder
uti edart land igen, och I skolen förnimma, att jag är
Herren; jag talar det, och jag gör det ock, säger Herren.
15 Och Herrans ord skedde till mig, och sade: 16 Du
menniskobarn, gör dig en taflo, och skrif deruppå om
Juda och deras medbröder, Israels barn; och gör ändå
en taflo, och skrif deruppå om Josephs och Ephraims
slägte, och om hela Israels hus, deras medbröder; 17
Och fatta dem båda tillsammans uti dina hand, så att
det varder allt en tafla. 18 Om nu ditt folk talar till dig,
och säger: Vill du icke kungöra oss, hvad du dermed
menar? 19 Så säg till dem: Detta säger Herren Herren:
Si, jag vill taga Josephs slägt, den när Ephraim är, samt
med deras medbröder Israels slägte, och skall lägga
dem intill Juda slägte och göra en slägt af dem bådom i
mine hand. 20 Och du skall alltså hålla de taflor, der
du uppå skrifvit hafver, uti dine hand, att de måga det
se. 21 Och du skall säga till dem: Detta säger Herren
Herren: Si, jag vill hemta Israels barn ifrå Hedningarna
dit de dragne äro, och skall församla dem ifrån alla
orter, och skall låta dem komma uti sitt land igen; 22
Och göra allt ett folk utaf dem i landena på Israels
bergom; och de skola allesamman hafva en Konung,
och skola icke mer tu folk eller uti tu Konungarike delad
vara. 23 De skola ej heller mer orena sig med sina
afgudar och styggelse, och allahanda synder. Jag skall
hjelpa dem utur all rum, der de syndat hafva, och skall
rensa dem; och de skola vara mitt folk, och jag vill
vara deras Gud. 24 Och min tjenare David skall vara
deras Konung, och allas deras enige herde; och skola
vandra i minom rättom, och hålla min bud, och göra
derefter. 25 Och de skola åter bo i landena, som jag
minom tjenare Jacob gifvit hafver, der edra fäder uti
bott hafva; de, och deras barn och barnabarn, skola
bo deruti evinnerliga, och min tjenare David skall vara
deras Förste evinnerliga. 26 Och jag skall göra med
dem ett nåds förbund; det skall vara ett evigt förbund
med dem; och skall uppehålla dem, och föröka dem,
och min helgedom skall vara ibland dem evinnerliga.
27 Och jag skall bo ibland dem, och vara deras Gud,
och de skola vara mitt folk; 28 Så att ock Hedningarna
skola förnimma, att jag är Herren, den Israel helig gör,
och min helgedom skall vara när dem evinnerliga.

38 Och Herrans ord skedde till mig, och sade: 2
Du menniskobarn, vänd dig emot Gog, som i
Magogs land är, och en Förste är af de herrar i Mesech
och Thubal, och prophetera om honom; 3 Och säg:
Detta säger Herren Herren: Si, jag vill till dig, Gog, du
som en Förste äst af de herrar i Mesech och Thubal. 4
Si, jag vill böja dig omkring, och lägga dig ett betsel
i munnen, och vill föra dig ut med allom dinom här,
hästar och män, hvilke alle väl utredde äro, och utaf
dem är en stor hop, som allesammans föra spets,
och sköld, och svärd. 5 Du hafver med dig Perser,
Ethioper och Libyer, hvilke allesammans föra sköld och
hjelm; 6 Dertill Gomer, och all hans här, samt med
Thogarma hus, som norrut ligger, med allom hans här;
ja, du hafver mycket folk med dig. 7 Nu väl, rusta dig
väl, du och alle dine hopar, som med dig äro, och
var du deras höfvitsman. 8 Du skall likväl på sistone
straffad varda; på yttersta tidenom skall du komma in
uti det land, som med svärd igentaget, och utaf mång
folk tillsammankommet är, nämliga in på Israels berg,
hvilke i lång tid öde varit hafva, och nu utförd äro ifrå
mång folk, och bo alle säkre. 9 Du skall uppdraga och
komma med en stor storm, och skall vara såsom ett
moln, det landet öfvertäcker, du och all din här, och
det myckna folket med dig. 10 Detta säger Herren
Herren: På den tiden skall du sådant taga dig före,
och skall hafva ondt i sinnet; 11 Och tänka: Jag vill
öfverfalla det obevarada landet, och komma öfver dem
som säkre och utan sorg bo, såsom de der alle sitta
utan murar, och hafva hvarken bommar eller portar; 12
På det du må röfva och skinna, och låta dina hand gå
öfver de förstörda, som igenkomne äro, och öfver det
folk, som utaf Hedningomen sammanhemtadt är, och
skickar sig till att berga sig, och som nogast hafver satt
sig, och midt i landena bor. 13 Rika Arabien, Dedan,
och de köpmän på hafvena, och alle de väldige, som
der äro, de skola säga till dig: Jag menar ju du äst
rätt kommen till att röfva, och hafver församlat dina
hopar till att sköfla, på det du skall borttaga silfver och
guld, och församla boskap och ägodelar, och stort rof
drifva. 14 Derföre prophetera, du menniskobarn, och
säg till Gog: Detta säger Herren Herren: Månn du icke
märkat, när mitt folk Israel säkert bor? 15 Så kommer
du då ifrå ditt rum, nämliga ifrå de ändar norrut, du och
mycket folk med dig, alle till häst, en stor hop, och en
mägtig här. 16 Och du skall draga upp öfver mitt folk
Israel, lika som ett moln, det landet öfvertäcker. Sådant
skall ske på yttersta tidenom; men jag vill derföre låta
dig komma in uti mitt land, på det att Hedningarna

skola lära känna mig, när jag på dig, o Gog, helgad
varder för deras ögon. 17 Detta säger Herren Herren:
Du äst den, der jag i förtiden af sagt hafver, genom
mina tjenare Propheterna i Israel, hvilke på den tiden
propheterade, att jag ville dig öfver dem komma låta.
18 Och det skall ske på den tiden, när Gog komma skall
öfver Israels land, säger Herren Herren, skall min vrede
uppstiga uti mine grymhet. 19 Och jag talar detta i mitt
nit, och i mine vredes eld; ty på den tiden skall ett stort
bäfvande varda i Israels land; 20 Att för mitt ansigte
bäfva skola fiskarna i hafvet, foglarna under himmelen,
djuren på markene, och allt det som kräker och röres
på jordene, och alla menniskor, som på jordene äro,
och bergen skola omstört varda, och väggar och alle
murar nederfalla. 21 Men jag skall kalla svärdet öfver
honom, på allom minom bergom, säger Herren Herren,
så att hvars och ens svärd skall vara emot den andra.
22 Och jag skall döma honom med pestilentie och
blod, och skall låta regna slagregn med hagelsten, eld
och svafvel, uppå honom och hans här, och uppå det
myckna folket, som med honom är. 23 Alltså skall jag
då härlig, helig och kunnig varda för många Hedningar,
att de förnimma skola att jag är Herren.

39 Och du menniskobarn, prophetera emot Gog, och
säg: Detta säger Herren Herren: Si, jag vill till dig,
Gog, du som en Förste äst af de herrar i Mesech och
Thubal. 2 Si, jag skall böja dig omkring, och utlocka
dig, och hemta dig ifrå de ändar nordanefter, och låta
dig komma in på Israels berg; 3 Och skall slå bågan
utu dine venstra hand, och bortkasta dina pilar utu dine
högra hand. 4 På Israels bergom skall du nederlagd
varda, du med allom dinom här, och med det folk
som när dig är. Jag skall gifva dig foglom ehvadan
de flyga, och djurom på markene till spis. 5 Du skall
falla på markene; ty jag, Herren Herren, hafver det
sagt. 6 Och jag skall kasta eld uppå Magog, och uppå
dem som i öarna säkre bo, och de skola förnimma,
att jag är Herren. 7 Ty jag vill göra mitt helga Namn
kunnigt ibland mitt folk Israel, och skall icke längre låta
skämma mitt helga Namn; utan Hedningarne skola
förnimma, att jag är Herren, den Helige i Israel. 8
Si, det är allaredo kommet och skedt, säger Herren
Herren; det är den dagen, der jag om talat hafver.
9 Och borgarena uti Israels städer skola utgå, och
göra en eld, och uppbränna vapnen, sköldar, spetsar,
bågar, pilar, stafrar och stänger, och skola dermed
uppehålla eld i sju år; 10 Så att man intet skall behöfva
sammanhemta någon ved på markene, eller hugga
i skogenom, utan med de vapen skola de uppehålla
eld, och skola skinna dem, af hvilkom de skinnade
voro, och sköfla dem, af hvilkom de sköflade voro,
säger Herren Herren. 11 Och det skall på den tiden
ske, att jag skall gifva Gog ett rum till begrafning i
Israel, nämliga den dalen der man går till hafvet österut;
så att de der framgå, skola grufva sig derföre, efter
man der hafver begrafvit Gog med sinom hop; och
det skall kallas Gogs hops dal; 12 Men Israels hus
skall begrafva dem i sju månader långt, att landet skall
dermed rensadt varda. 13 Ja, allt folket i landena skall
hafva till skaffa med deras begrafning, och skall hafva
berömmelse deraf, att jag på den dagen mina härlighet
bevisat hafver, säger Herren Herren. 14 Och de skola
utskicka män, som allestäds gå omkring i landena, och
med dem dödgrafvare, till att begrafva de igenblefna på
landena, att det må rensadt varda; efter sju månader
skola de begynna ransaka derefter. 15 Och de som
omkring landet gå, och någorstäds ene menniskos
ben se, de skola uppresa der ett tecken, tilldess att
dödgrafvarena begrafva dem också med uti Gogs hops
dal. 16 Så skall ock staden heta der Hamona. Alltså
skola de rensa landet. 17 Nu, du menniskobarn, så
säger Herren Herren: Säg allom foglom, ehvadan de
flyga, och allom djurom på markene: Församler eder,
och kommer hit, kommer tillhopa allt omkring till mitt
slagtoffer, det jag slagtar eder till ett stort slagtoffer, på
Israels bergom; och äter kött, och dricker blod. 18 De
starkas kött skolen I äta, och förstarnas blod på jordene
skolen I dricka; vädrars, lambars, bockars, oxars, hvilke
allesammans fete och välgödde äro; 19 Och skolen
äta det feta, så att i mätte varden, och dricka blodet,
att I druckne varden af det slagtoffer, som jag eder
slagtar. 20 Mätter eder nu öfver mitt bord, af hästar
och resenärar, af starkom och allahanda krigsfolke,
säger Herren Herren. 21 Och jag skall låta komma
mina härlighet ibland Hedningarna, att alle Hedningar
skola se min dom, som jag hafver gå låtit, och mina
hand, den jag uppå dem lagt hafver; 22 Och Israels
hus alltså, förnimma skall, att jag, Herren, är deras
Gud, ifrå den dagen och allt framåt; 23 Och desslikes
alle Hedningar skola förnimma, att Israels hus för sina
missgerningars skull, och för det de emot mig syndat
hade, bortförde voro; hvarföre jag fördolde mitt ansigte
för dem, och öfvergaf dem uti deras fiendars händer, så
att de allesamman genom svärd falla måste. 24 Såsom
deras synder och öfverträdelse förtjent hade, gjorde
jag dem, och fördolde alltså mitt ansigte för dem. 25
Derföre så säger Herren Herren: Nu vill jag förlossa
Jacobs fångar, och förbarma mig öfver hela Israels hus,
och nit hafva om mitt helga Namn. 26 Men de skola
gerna bära sin försmädelse och sina synder, der de
med emot mig syndat hafva, när de säkre uti sitt land
bo måga, så att dem ingen förskräcker; 27 Och jag dem
ifrå, folken hem igen hemtat, och utu deras fiendars
land församlat hafver, och jag i dem helgad vorden
är, inför många Hedningars ögon. 28 Alltså skola de

förnimma, att jag, Herren, är deras Gud, som dem
hafver låtit bortföra ibland Hedningarna, och åter låtit
församla dem uti sitt land igen, och icke en af dem der
blifva låtit; 29 Och skall icke mer fördölja mitt ansigte
för dem; ty jag hafver utgjutit min Anda öfver Israels
hus, säger Herren Herren.

40 Uti femte och tjugonde årena af vårt fängelse,
på tionde dagen i första månadenom, det är det
fjortonde året efter att staden förderfvad vardt, rätt på
samma dagen kom Herrans hand öfver mig, och förde
mig ditbort, 2 Genom Guds syn, nämliga uti Israels
land, och satte mig uppå ett ganska högt berg; der såg
jag ena syn uppe, lika som en byggd stad söderut. 3
Och då han mig ditfört hade, si, då var der en man,
hvilkens ansigte blänkte lika som koppar; han stod i
portenom, och hade ett mätesnöre och ena mälestång i
sine hand. 4 Och han sade till mig: Du menniskobarn,
se och hör grant till, och tag väl vara uppå hvad jag dig
visa vill; ty fördenskull hafver jag haft dig hit, att jag
dig det visa skall; på det att du allt det, som du här
ser, Israels huse förkunna skall. 5 Och si, der gick
en mur utanom huset; allt omkring, och mannen hade
mälestångena i handene; den var sex alnar och en
tvärhand lång; och han mälte byggningen till vidd och
höjd, allt med ene stång. 6 Och han kom till porten,
som österut låg, och gick der uppåt hans trappor, och
mälte syllena åt porten, hvartdera en stång bred. 7 Och
kamrarna, som på båda sidor vid porten voro, mälte
han ock, efter längden en stång, och efter bredden en
stång; och rummet emellan kamrarna var fem alnar
bredt. Och han mälte också syllena under förhuset,
innanför porten, en stång. 8 Och han mälte förhuset
innan porten; det var en stång; 9 Och mälte förhuset till
porten, åtta alnar, och dess hofmäjor deruppå, hvilka
voro två alnar; men förhuset stöd innanför portenom.
10 Och kamrarna voro tre på hvarjo sidone vid porten
östantill, ju en så vid som den andre; och på båda sidor
stodo hofmäjor, hvilka voro lika stora. 11 Sedan mälte
han bredden till dörren i porten, nämliga tio alnar, och
höjden åt portenom, tretton alnar. 12 Och frammanför
kamrarna voro rum på båda sidor, ju en aln brede; men
kamrama voro ju sex alnar på båda sidor. 13 Dertill
mälte han hela rummet ifrå kammaren på den ena
sidone vid porten allt intill kammaren på den andra
sidone, det voro fem och tjugu alnar, och den ena
dörren stod emot den andra. 14 Han gjorde ock torn,
sextio alnar hög, och för hvart tornet en fri plan, vid
porten allt omkring. 15 Och intill förhuset åt innersta
portenom, der man ingår, voro femtio alnar. 16 Och der
voro smal fenster på kamrarna och tornen innantill, vid
porten allt omkring; alltså voro ock fenster på förhusen
allt omkring, och ofvanuppå tornen allt omkring var
ett skönt löfverk. 17 Och han hade mig fram bätter
intill den yttra gården; och si, der voro kamrar och
golf framför gårdenom allt omkring, och tretio kamrar
på golfvena. 18 Och golfvet emellan båda portarna
nedantill var så långt, som ifrå den ena porten intill
den andra. 19 Och han mälte breddena af den nedra
porten för den inra gården utantill, hundrade alnar både
emot öster och norr. 20 Alltså mälte han ock porten,
som norrut låg, till yttra gården, till längd och bredd.
21 Den hade ock hvarjo sidone tre kamrar; och hade
desslikes sin torn och förhus, lika så stor som uppå
den förra porten, femtio alnar i längdene, och fem och
tjugu alnar i breddene; 22 Och hade sammalunda sin
fenster och sina förhus, och löfverk på tornen, lika
som den porten östantill, och hade sju trappor, der
man uppgick, och hade sin förhus der före. 23 Och
han mälte hundrade alnar ifrå den ena porten intill den
andra; och porten till det inra förhuset var tvärtemot
den porten som var norrut, och östantill. 24 Derefter
hade han mig ock ut söderuppå; och si, der var ock
en port, och han mälte hans torn och förhus, lika så
stor som de andra. 25 De hade ock fenster och förhus
omkring, lika som de andra fenster, femtio alnar långt,
och fem och tjugu alnar bredt. 26 Och der voro också
sju trappor uppföre, och ett förhus der före, och löfverk
i hans torn på hvar sido. 27 Och han mälte också den
porten åt inra gården söderut, nämliga hundrade alnar
ifrå den ena södra porten till den andra. 28 Och han
hade mig fram bätter genom den södra porten in uti
inra gården, och mälte den samma porten sunnantill,
lika så stor som de andra; 29 Med hans kamrar, tom
och förhus, och med fenster och förhus deruppå, lika
så stor som de andra allt omkring, femtio alnar långt
och fem och tjugu alnar bredt. 30 Och der gick ett
förhus omkring, fem och tjugu alnar högt, och fem
alnar bredt. 31 Det samma stod frammanför den yttra
gården, och hade också löfverk på sin torn; men der
voro åtta trappor, der man uppgick. 32 Sedan hade han
mig ock till den inra porten österut, och mälte honom
lika så stor som de andra; 33 Med hans kamrar, torn
och förhus, och deras fenster, och förhus allt omkring,
lika så stor som de andra, femtio alnar långt, och fem
och tjugu alnar bredt; 34 Och hade också ett förhus
emot den yttra gården, och löfverk på tornen på båda
sidor, och åtta trappor uppföre. 35 Sedan hade han mig
ock till den porten norrut; den mälte han lika så stor
som de andra; 36 Med hans kamrar, torn och förhus,
och deras fenster, och förhus allt omkring, femtio alnar
långt, och fem och tjugu alnar bredt; 37 Och hade
också ett förhus emot den yttra gården, och löfverk
på tornen på båda sidor, och åtta trappor uppföre. 38
Och nedanpå tornen till hvar porten var en kammar
med en dörr, der man tvådde bränneoffret inne. 39

Men uti förhusena för portenom stodo på hvar sidon tu
bord, der man bränneoffer, syndoffer och skuldoffer
uppå slagta skulle. 40 Och utantill vid sidorna, der man
uppgår till porten norrut, stodo ock tu bord, och uppå
den andra sidone, vid portens förhus, ock tu bord. 41
Alltså stodo på hvar sidon för portenom fyra bord, det
äro åtta bord tillsammans, der man uppå slagtade.
42 Och de fyra borden, gjorde till bränneoffer, voro af
huggen sten, ju halfannor aln lång och bred, och en
aln hög; der man uppå lade allahanda tyg, der man
bränneoffer och annor offer med slagtade. 43 Och der
gingo listor omkring, inböjda en tvärhand höga; och
uppå de borden skulle man lägga offerköttet. 44 Och
utanför den inra porten voro kamrar till sångare uti
inra gården, en vid sidona åt den porten nordantill;
han vände sig söderuppå: den andre vid sidona åt
den porten östantill, den vände sig norruppå. 45 Och
han sade till mig: Den kammaren söderuppå liggandes
hörer dem Prestomen till, som i husena tjena skola; 46
Men den kammaren norruppå hörer dem Prestomen
till, som till altaret tjena; det äro Zadoks barn, hvilke
allena af Levi barnom skola träda fram för Herran, till
att tjena honom. 47 Och han mälte planen i husena,
nämliga hundrade alnar långt, och hundrade alnar
bredt, i fyrkant; och altaret stod rätt frammanför templet.
48 Och han hade mig in uti förhuset åt templet, och
mälte porten af förhuset, och väggarna på båda sidor;
de voro hvardera fem alnar breda, och hvar dörren på
båda sidor var tre alnar bred. 49 Men förhuset var tjugu
alnar högt, och ellofva alnar bredt, och hade trappor,
der man uppgick; och pelare stodo nedan under tornen,
en på hvar sido.

41 Och han hade mig in uti templet, och mälte
pelarena; de höllo på hvar sidon sex alnars bredd,
så bredt som huset var. 2 Och dörren var tio alnar bred;
men väggarna på båda sidor vid dörrena voro hvardera
fem alnar breda; och han mälte rummet i templena; det
höll fyratio alnar i längdene, och tjugu alnar i breddene.
3 Och han gick in uti det inra, och mälte pelaren till
porten; den höll två alnar, och porten höll sex alnar,
och var hela portens bredd sju alnar. 4 Och han mälte
tjugu alnar i längdene, och tjugu alnar i breddene,
innantill i templena, och han sade till mig: Detta är
det aldrahelgasta. 5 Och han mälte sex alnar högt på
väggarna af templet; der voro gånger uppe allestäds
omkring, skifte uti kamrar; de voro allestäds fyra alnar
vide. 6 Och de samma kamrarna voro på hvar sidan tre
och tretio, ju den ene vid den andra; och der stodo
pelare nedre utmed väggarna af huset allt omkring,
som uppehöllo dem. 7 Och ofvanuppå dessom voro
ännu flere gånger omkring, och voro gångerna ofvantill
vidare, så att man gick utaf den nedersta upp uti den
medlersta, och utaf dem medleresta in uti den öfversta;
8 Och hvar stod i ju sex alnar öfver den andra. 9 Och
öfversta gångens bredd var fem alnar, och pelarena
båro uppe gångerna på husena. 10 Och det var ju,
ifrå den ena väggene i husena intill den andra, tjugu
alnar. 11 Och der voro två dörrar upp till vindstenen, en
norrut, den andra söderut; och vindstenen var fem alnar
vid. 12 Och muren vesterut var fem och sjutio alnar
bred, och niotio alnar lång. 13 Och han mälte längdena
af huset, den hade öfverallt hundrade alnar mur, och
hvad dermed var. 14 Och vidden frammanför huset,
östantill, med det som dervid stod, var också hundrade
alnar. 15 Och han mälte längdena af byggningene,
med allt det dervid stod, ifrå den ena ändan till den
andra; det var på hvar sidon hundrade alnar, med det
inra templet och förhusen i gårdenom; 16 Samt med
dörrar, fenster, hörn och de tre gånger, och brädeverk
allt omkring. 17 Han mälte ock huru högt det var ifrå
jordene upp till fenstren, och huru bred fenstren vara
skulle, och mälte ifrå dörrene allt intill det aldrahelgasta,
utantill och innantill allt omkring. 18 Och på hela husena
allt omkring ifrå nedan och allt uppåt, på dörrom och
väggom, voro Cherubim och löfverk, gjordt emellan
Cherub och Cherub, och hvar Cherub hade tu hufvud;
19 På ene sidone såsom ens menniskos hufvud, på den
andra sidone såsom ett lejons hufvud; detta var gjordt i
hela huset rundtomkring. 20 Frå golfvet allt uppåt öfver
dörren voro Cherubim och löfverk gjorde; desslikes
på väggena af templet. 21 Och dörren i templet var
fyrkant, och all ting var slögliga fogadt in uti det andra.
22 Och träaltaret var tre alnar högt, och två alnar långt
och bredt, och dess hörn och alla dess sidor voro af
trä. Och han sade till mig: Detta är bordet, som för
Herranom stå skall. 23 Och dörrarna, både åt templet
och åt det aldrahelgasta, 24 Hade två vingar, de man
upp och till lät. 25 Och der voro också Cherubim och
löfverk uppå, lika som på väggomen, och der voro
starke bommar före in mot förhuset. 26 Och voro trång
fenster, och mycket löfverk allt omkring, på förhusens,
och på väggomen.

42 Och han hade mig ut bort uti yttra gården norrut,
ibland de kamrar som lågo emot den byggningen,
som vid templet stod, och emot templet norrut; 2
Hvilken plan hundrade alnar lång var, ifrå portenom
norrut, och femtio alnar bred. 3 Tjugu alnar voro emot
den inra gården, och emot golfvet i yttra gårdenom, och
tretio alnar ifrå det ena hörnet intill det andra. 4 Och
innantill för kamrarna var en plan, tio alnar bred; en väg
af en aln, och deras dörrar norrut. 5 Och ofvan denna
kamrarna voro andre trängre kamrar; ty rummet i de
nedra och medelkamrarna var icke stort; 6 Ty det var
tregge bottnar högt, och hade dock inga pelare, såsom

gårdarna pelare hade; utan voro satte slätt hvar uppå
den andra. 7 Och den yttre gården var omfattad med en
mur, der kamrarna vid stodo; den var femtio alnar lång.
8 Och kamrarna stodo hvar efter den andra, och femtio
alnar långt vid yttra gården; men rummet för templet
var hundrade alnar långt. 9 Och nedanför kamrarna var
en plan österut, der man utur yttra gårdenom gick. 10
Och vid muren östantill voro ock kamrar. 11 Och der
var också en plan före, lika som för de andra kamrarna
nordantill; och all ting var lika, med längd, bredd, och
allt det deruppå var, såsom tillförene på de andra.
12 Och sunnantill voro ock lika sådana kamrar, med
dörrar, och för planenom var den dörren söderut, der
man framkommer ifrå den muren som östantill ligger.
13 Och han sade till mig: De kamrar norrut, och de
kamrar söderut emot templet, de höra till helgedomen,
der Presterna inne äta, då de offra Herranom det
aldrahelgasta offret, och de skola der inlägga det
aldrahelgasta offret, nämliga spisoffer, syndoffer och
skuldoffer; ty det är ett heligt rum. 14 Och då Presterna
gå derin, skola de icke gå åter utu helgedomenom igen
uti yttra gården; utan skola tillförene aflägga sin kläder,
der de uti tjent hafva, in uti samma kammaren; ty de äro
helig; och de skola draga sin andra kläder uppå, och
sedan utgå ibland folket. 15 Och då han hade mält allt
huset innantill, hade han mig ut till den porten österut,
och han mälte ifrå honom allt deromkring. 16 Österut
mälte han femhundrade stänger långt. 17 Och norrut
mälte han ock femhundrade stänger långt; 18 Desslikes
söderut, ock femhundrade stänger. 19 Och då han kom
vesterut, mälte han ock femhundrade stänger långt. 20
Alltså höll muren, den han mält hade, i fyrkant, på hvar
sidon femhundrade stänger, allt omkring, att det helga
skulle åtskildt vara ifrå det ohelga.

43 Och han hade mig åter till den porten österut.
2 Och si, Israels Guds härlighet kom östanefter,
och fräste lika som ett stort vatten fräser, och det vardt
ganska ljust på jordene af hans härlighet. 3 Och det
var rätt såsom den synen, som jag sett hade vid den
älfvena Chebar, då jag kom, att staden skulle förstörd
varda; då föll jag neder uppå mitt ansigte. 4 Och
Herrans härlighet kom in uti huset genom den porten
österut. 5 Då upptog mig ett väder, och förde mig in uti
den inra gården; och si, huset var alltsammans ljust af
Herrans härlighet. 6 Och jag hörde ena röst utu huset,
och en man stod när mig. 7 Han sade till mig: Du
menniskobarn, detta är min stol, der jag uppå sitter, der
jag evinnerliga uti bo vill ibland Israels barn; och Israels
hus skall icke mer orena mitt helga Namn, hvarken de
eller deras Konungar, genom deras horeri, och genom
deras höjder och grifter, der deras Konungar uti ligga;
8 Hvilke sin tröskel satte vid min tröskel, och sina dörrar
vid mina dörrar, så att der icke var utan en vägg emellan
mig och dem; och orenade så mitt helga Namn, genom
sin styggelse som de gjorde; hvarföre jag ock förtärde
dem i mine vrede. 9 Men nu skola de bortlägga sitt
horeri och sina Konungars grifter ifrå mig, så vill jag bo
när dem evinnerliga. 10 Och du menniskobarn, visa
Israels huse templet, att de måga skämma sig vid sina
missgerningar, och låt dem taga sig en fazun deraf.
11 Och när de nu skämma sig vid alla sina gerningar,
så visa dem skapnaden och fazunen af huset, dess
utgång och ingång, och allt dess sätt, ordning, seder
och rätter; och skrif dem det före, att de dess sätt och
seder hålla måga, och göra derefter. 12 Men så skall
man hållat i husena; på bergshöjdena, så vidt som det
begripet är, skall det aldrahelgasta vara; si, så skall det
hållas i husena. 13 Men detta är måttet af altaret, efter
den aln som en tvärhand längre är, än eljest en aln:
dess botten är en aln hög, och en aln bred, och altaret
räcker upp till listan, som är allt omkring en spann bred;
och detta är höjden af altaret. 14 Ifrå bottnen på jordene
intill nedra steget äro två alnar till höjden, och en aln till
breddena; men ifrå det mindre steget intill det större äro
fyra alnar höjden, och en aln bredden; 15 Och HarEl
fyra alnar hög, och ifrå AriEl uppåt fyra horn. 16 Och
AriEl var tolf alnar lång, och tolf alnar bred, i fyrkant. 17
Och en skifva var öfver stenenom fjorton alnar lång,
och fjorton alnar bred, i fyrkant, och en lista gick der allt
omkring, en half aln bred; och dess botten var en aln
hög, och dess trappor voro österut. 18 Och han sade
till mig: Du menniskobarn, detta säger Herren Herren:
Detta skall vara altarets brukning, när man offrar, att
man lägger der bränneoffer uppå, och stänker der blod
uppå. 19 Och Prestomen i Levi utaf Zadoks slägt, hvilke
framför mig gå till att tjena mig, säger Herren Herren,
skall du få en ung oxa till syndoffer. 20 Och af hans blod
skall du taga, och bestänka dermed dess fyra horn,
och de fyra hörnen af skifvone, och omkring listona;
der skall du skära det med och försonat; 21 Och skall
taga syndoffrens oxa, och uppbränna honom enstads i
husena, som dertill skickadt är, utanför helgedomen. 22
Men på annan dagen skall du offra en getabock, den
utan vank är, till ett syndoffer, och skära altaret dermed,
lika som det med oxanom skärdt var. 23 Och när det
skärandet skedt är, skall du offra en ung stut, den utan
vank är, och en vädur af hjordenom utan vank; 24 Och
skall offra dem båda för Herranom, och Presterna skola
strö salt deruppå, och skola så offra dem Herranom till
bränneoffer. 25 Alltså skall du i sju dagar, den ena efter
den andra, dageliga offra en bock till syndoffer, och de
skola offra en ung stut, och en vädur af hjordenom,
de både utan vank äro; 26 Och skola alltså försona
altaret i sju dagar långt, och rena det, och fylla sina
händer. 27 Och efter de sju dagarna skola Presterna på

åttonde dagen, och sedan alltid, offra på altarena sitt
bränneoffer och tackoffer; så vill jag vara eder nådelig,
säger Herren Herren.

44 Och han hade mig åter intill yttra porten åt
helgedomen österut; men han var tillsluten. **2**
Och Herren sade till mig: Denne porten skall blifva
tillyckt, och icke upplåten varda, och der skall ingen
gå igenom, utan allena Herren Israels Gud, och skall
dock tillyckt blifva; **3** Undantagen Förstan; ty Försten
skall sitta deri, till att äta bröd inför Herranom; genom
förhuset skall han ingå, och genom det samma åter
utgå igen. **4** Sedan hade han mig bort till den porten för
husena norrut; och jag såg, och si, Herrans hus vardt
fullt med Herrans härlighet, och jag föll neder på mitt
ansigte. **5** Och Herren sade till mig: Du menniskobarn,
märk grant till, och se och hör granneliga på allt det jag
dig säga vill, om alla seder och ordningar i Herrans
hus, och gif akt uppå, huru man sig i helgedomenom
hålla skall. **6** Och säg de ohörsamma Israels huse: Så
säger Herren Herren: I af Israels hus hafven nog med
bedrifvit med all edor styggelse. **7** Ty I läten komma
främmande folk, de ett oomskoret hjerta och oomskoret
kött hafva, in uti min helgedom, der I med ohelgen mitt
hus, när I offren mitt bröd, talg och blod, och bryten
alltså mitt förbund med all edor styggelse; **8** Och hållen
icke mins helgedoms sätt; utan gören eder sjelfve ett
nytt sätt i minom helgedom. **9** Derföre säger Herren
Herren alltså: Ingen främmande af oomskoret hjerta
och oomskoret kött skall komma in uti min helgedom, af
allom främmandom, som ibland Israels barn äro; **10** Ja,
ej heller de Leviter, som ifrå mig trädde, och med Israel
efter deras afgudar ville gångne äro; derföre skola de
bära sina synd. **11** Men de skola vakta dörrena uppå
mins helgedoms hus, och der göra tjenstena, och skola
slagta bränneoffer och annat offer, som folket frambär,
och stå för Prestomen, att de skola tjena dem. **12**
Derföre, att de hafva tjent dem för deras afgudom, och
gifvit Israels huse en förargelse till synd; derföre hafver
jag räckt ut mina hand öfver dem, säger Herren Herren,
att de måste bära sina synd; **13** Och skola icke offra för
mig eller vara mine Prester, ej heller i min helgedom
komma till det aldrahelgasta; utan skola bära sina skam
och sin styggelse, som de gjort hafva. **14** Derföre hafver
jag gjort dem till dörravaktare i husens tjenst, och till allt
som der göras skall. **15** Men de Prester af Leviterna,
Zadoks slägte, som mins helgedoms sätt hållit hafva,
då Israels barn afföllo, de skola gå framför mig, och
tjena mig, och stå för mig, att de skola offra mig talg
och blod, säger Herren Herren. **16** Och de skola ingå
uti min helgedom, och träda inför mitt bord, till att tjena
mig, och hålla mitt sätt. **17** Och då de vilja ingå genom
en port åt den inra gården, så skola de draga linnkläder
uppå, och hafva intet ullet uppå, så länge de derinne i
inra gårdenom tjena; **18** Och skola hafva linna hufvor
på sin hufvud, och linna nederkläde om sina länder,
och skola icke omgjorda sig allt för hårdt. **19** Och då de
gå utu den yttra gårdenom till folket, skola de draga
utaf de kläder, som de hafva uti tjent, och lägga dem
uti helgedomens sacristie, och åter draga de andra
kläden uppå, att folket icke skall synda uppå deras
helga kläder. **20** Sitt hufvud skola de icke raka, och
skola ej heller låta växa håret långt, utan skola låta om
klippa sig. **21** Och der skall ej heller någor Prest dricka
vin, då de uti inra gårdenom tjena skola; **22** Och skola
icke taga någon enko eller bortdrefna till ägtenskap;
utan en jungfru utaf Israels huses säd, eller en Prests
efterlefda enko. **23** Och de skola lära mitt folk hålla
en åtskilnad emellan heligt och oheligt, och emellan
rent och orent. **24** Och när en sak för dem kommer, så
skola de stå och döma, och tala efter mina rätter, och
hålla min bud och sätt, och hålla mina högtider och
Sabbather; **25** Och skola icke gå till någon dödan och
orena sig, undantagno allenast till fader och moder,
son eller dotter, broder eller syster, den ännu ingen
man haft hafver; på dem måga de orena sig; **26** Dock
att, sedan de äro renade, skall man räkna dem i sju
dagar långt. **27** Och när han åter går in uti helgedomen
i inra gården, till att tjena i helgedomenom, så skall han
offra sitt syndoffer, säger Herren Herren. **28** Men den
arfvedel, som de hafva skola, den vill jag sjelf vara;
derföre skolen I intet eget land gifva dem i Israel; ty jag
är deras arfvedel. **29** De skola hafva deras uppehälle af
spisoffer, syndoffer och skuldoffer, och allt spillgifvet
i Israel skall vara deras. **30** Och all första frukt och
förstföding af all häfoffer skall höra Prestomen till; I
skolen ock gifva Prestomen förstlingen af allt det man
äter, på det att välsignelse må blifva uti ditt hus. **31**
Men det som ett as är eller rifvet, ehvad det är af fogel
eller djur, det skola Presterna icke äta.

45 När I nu utskiften landet genom lott, så skolen
I afsöndra ett häfoffer af landena, det Herranom
heligt vara skall, fem och tjugu tusend (stänger) långt,
och tiotusend bredt; den planen skall vara helig, så vid
som han är. **2** Och häraf skola komma till helgedomen
ju femhundrade (stänger) i fyrkant, och dertill ett
fritt rum omkring, femtio alnar. **3** Och på den samma
planenom, som fem och tjugutusend (stänger) lång,
och tiotusend bred är, skall helgedomen stå, och det
aldrahelgasta. **4** Det andra af den helgada markene
skall höra Prestomen till, som i helgedomenom tjena,
och framför Herran träda till att tjena honom, att de skola
hafva rum till ljus; det skall också heligt vara. **5** Men
Leviterna, som för husena tjena, skola också hafva fem
och tjugutusend (stänger) långt, och tiotusend bredt,

till sin del, till tjugu kamrar. 6 Och stadenom skolen I
också låta en plan för hela Israels hus, femtusend (
stänger) bredt, och fem och tjugutusend (stänger)
långt, bredovid dem afskilda planenom till helgedomen.
7 Förstanom skolen I ock gifva en plan, på båda sidor,
emellan Presternas plan och stadsplanen, östan och
vestan; och skall vara lika lång både östan och yestan.
8 Det skall vara hans egen del i Israel, på det att mine
Förstar icke mer skola taga mino folke bort det dem
tillhörer; utan skola låta landet Israels huse för deras
slägter. 9 Ty detta säger Herren Herren: Är det icke
ännu nog, I Israels Förstar? Låter af all oskäl och våld,
och görer det rätt och godt är, och betungar icke så mitt
folk mer, säger Herren Herren. 10 I skolen hafva rätt
vigt, och rätta skäppo, och rätt mått. 11 Epha och bath
skola all lika vara, så att ett bath skall hålla tiondedelen
af ett homer, och epha sammalunda tiondedelen af
ett homer; ty efter homer skall man mäta dem båda.
12 Men en sikel skall hålla tjugu gera, och en mina
gör tjugu siklar, fem och tjugu siklar, och femton siklar.
13 Detta skall nu vara häfoffret, som I gifva skolen,
nämliga sjettedelen af ett epha, af ett homer hvete,
och sjettedelen af ett epha, af ett homer bjugg; 14 Och
af oljo skolen I gifva ett bath, nämliga ju hvart tionde
bath af en cor, och det tionde af homer; ty tio bath
göra ett homer; 15 Och ju ett lamb af tuhundrad får
af hjordenom utaf Israels hjordemark till spisoffer, och
bränneoffer, och tackoffer, till försoning för dem, säger
Herren Herren. 16 Allt folket i landena skall bära sådana
häfoffer till Förstan i Israel. 17 Och Försten skall offra
sin bränneoffer, spisoffer och drickoffer, på högtiderna,
nymånadom och Sabbather, och uppå alla Israels hus
stora högtidom; dertill göra syndoffer och spisoffer,
bränneoffer och tackoffer, till försoning för Israels hus.
18 Detta säger Herren Herren: På första dagen i första
månadenom skall du taga en ung stut, den utan vank
är, och skära helgedomen. 19 Och Presten skall taga
af syndoffrens blod, och bestänka dermed dörrträn af
huset, och all fyra hörnen af altaret, samt med dörrträn
till porten åt inre gårdenom. 20 Alltså skall du ock göra
på sjunde dagen i månadenom, om någrom hände
vara förledd, och förtaga sig af ovetenhet; på det I
mågen skära huset. 21 På fjortonde dagen i första
månadenom skolen I hålla Passah, och heligt hålla i sju
dagar, och äta osyradt bröd. 22 Och på samma dagen
skall Försten offra för sig, och för allt folket i landena,
en stut till syndoffer. 23 Men i de sju dagar af högtidene
skall han hvar dag göra Herranom bränneoffer, ju sju
stutar och sju vädrar, de der utan vank äro, och ju en
getabock till syndoffer. 24 Men till spisoffer skall han ju
offra ett epha till hvar stut, och ett epha till hvar vädur,
och ju ett hin oljo till hvart epha. 25 På femtonde dagen
i sjunde månadenom skall han hålla heligt i sju dagar
efter hvarannan, lika som de andra sju dagar, och rätt
så hållat med syndoffer, bränneoffer, spisoffer, och med
oljo.

46 Detta säger Herren Herren: Den porten på
inra gården, som österut ligger, skall i de sex
söknadagar tillsluten vara; men om Sabbathsdagen,
och i nymånadenom, skall man upplåta honom. 2
Och Försten skall träda utantill under portens förhus,
och blifva ståndandes utantill vid porten afsides; och
Presterna skola offra hans bränneoffer och tackoffer;
men han skall tillbedja vid portens tröskel, och sedan gå
ut igen; men porten skall öppen blifva, allt intill aftonen.
3 Sammalunda ock folket i landena skola tillbedja för
Herranom, i dörrene åt samma port, på Sabbatherna
och nymånaderna. 4 Men bränneoffret, som Försten för
Herranom offra skall, på Sabbathsdagenom, skall vara
sex lamb, de utan vank äro, och en vädur utan vank; 5
Och ju ett epha till väduren, till spisoffer men till lamben,
så myckt som han förmår, till spisoffer, och ju ett hin oljo
till ett epha. 6 Men i nymånadenom skall man offra en
ung oxa, den utan vank är, och sex lamb, och en vädur
utan vank; 7 Och ju ett epha till oxan, och ett epha till
väduren, till spisoffer; men till lamben så mång epha
som han förmår, och ju ett hin oljo till ett epha. 8 Och
när Försten går derin, så skall han gå in genom portens
förhus, och åter gå der ut igen. 9 Men folket i landena,
som för Herran kommer på de stora högtider, och ingår
genom den porten norrut till att tillbedja, det skall åter
utgå genom den porten sunnantill; och de som ingå
genom den porten sunnantill, de skola utgå genom
den porten nordantill; och skola icke gå ut igen genom
porten, der de igenom ingångne äro, utan gå rätt framåt
ut. 10 Men Försten skall både ingå och utgå med dem.
11 Och på helgadagomen, och högtidomen, skall man
offra till spisoffer, ju till en stut ett epha, och ju till en
vädur ett epha, och till lamben så mycket en förmår,
och ju ett hin oljo till ett epha. 12 Men då Försten vill
göra ett friviljogt bränneoffer eller tackoffer Herranom,
så skall man upplåta honom den porten östantill, att
han må offra sitt bränneoffer och tackoffer, lika som han
det eljest på Sabbathen offra plägar; och när han går
åter ut, så skall man sluta porten igen efter honom. 13
Och han skall göra Herranom dagliga ett bränneoffer,
nämlige ett årsgammalt lamb utan vank; det samma
skall han offra hvar morgon; 14 Och skall hvar morgon
lägga deruppå sjettedelen af ett epha till spisoffer, och
tredjedelen af ett hin oljo, beblandadt med semlomjöl,
till spisoffer Herranom. Det skall vara en evig rätt om
det dagliga offret. 15 Och alltså skola de offra lambet,
samt med spisoffrena och oljone, hvar morgon till ett
dagligit bränneoffer. 16 Detta säger Herren Herren: När
Försten gifver enom sinom son en skänk af sitt arf, det

samma skall höra hans sönom till, och de skola besitta
det för ett arf. 17 Men om han något skänker enom
af sina tjenare af sitt arf, det skola de besitta allt intill
friåret, och sedan skall det falla intill Förstan igen; ty
hans del skall allena komma hans söner till. 18 Och
skall Försten intet taga ifrå sino folke af deras arfvedel,
eller drifva dem ifrå deras ägor; utan skall låta sinom
barnom sina egna ägor; på det att hvar slägten må
vid sig blifva åtskiljeliga, och hvar behålla det honom
tillhörer. 19 Och han hade mig in i ingången vid sidon
åt porten nordantill, till helgedomens kamrar, hvilke
Prestomen tillhörde; och si, der var ett rum uti ett hörn
vesterut. 20 Och han sade till mig: Detta är det rummet,
der Presterna skuldoffer och syndoffer koka skola, och
baka spisoffer, att de icke skola behöfva bära det ut
i yttra gården; på det folket icke skall synda på det
helga. 21 Sedan hade han mig ut i den yttra gården,
och befallde mig gå uti gårdsens fyra hörn; och si, der
var ett rum uti hvart gårdsens hörn. 22 Och i de fyra
gårdsens hörn voro rum till att röka, fyratio alnar långa
och tretio alnar breda, ju den ene så vid som den andre.
23 Och der gick en liten mur om dem alla fyra; der
voro eldstäder gjorde nedre utmed muren allt omkring.
24 Och han sade till mig: Detta år kokorummet, der
tjenarena i husens uti koka skola det som folket offrar.

47 Och han hade mig åter inför tempeldörrena; och
si, der utflöt ett vatten, under templets tröskel
östantill; ty tempeldörren var ock östantill; och vattnet
lopp på templets högra sido, utmed altaret; sunnantill.
2 Och han hade mig ut till den norra porten, ifrån
yttra portenom östantill; och si, vattnet sprang derut af
högra sidone. 3 Och mannen gick ut österut, och hade
mätesnöret i handene, och han mälte tusende alnar,
och förde mig uti vattnet, till dess att det gick mig upp
öfver foten; 4 Och mälte ännu en gång tusende alnar,
och förde mig uti vattnet, tilldess det gick mig upp till
knän; och mälte åter tusende alnar, och lät mig gå
deruti, tilldess det gick mig upp till länderna. 5 Så mälte
han ändå tusende alnar, och det vardt så djupt, att jag
icke mer kunde räcka bottnen; ty vattnet var så djupt,
att man deröfver simma måste, och kunde icke räcka
bottnen. 6 Och han sade till mig: Du menniskobarn,
detta hafver du ju sett? Och han hade mig åter tillbaka
åt strandena till bäcken. 7 Och si, der stodo ganska
mång trä i strandene på båda sidor. 8 Och han sade till
mig: Detta vattnet, som österut flyter, skall flyta igenom
slättmarkena uti hafvet, och ifrå det ena hafvet ut i
det andra, och när det kommer uti hafvet, så skola de
vattnen sund varda; 9 Ja, allt det deruti lefver och röres,
dit denne strömmen kommer, det skall lefva, och skall
hafva ganska många fiskar, och all ting skall helbregda
varda och lefva, dit denne strömmen kommer. 10 Der
skola fiskare vara; ifrån EnGedi allt intill EnEglaim skall
man upphänga fiskagarn; ty ganska många fiskar skola
der vara, likasom i stora hafvena. 11 Men dammar och
kärr skola intet helbregda varda, utan salta blifva. 12
Och utmed den samma bäcken i strandene, på båda
sidor, skola växa allahanda fruktsam trä, och deras löf
skola intet förvissna, eller deras frukt förruttna, och
skola alla månader bära ny frukt; ty deras vatten flyter
utu helgedomenom; deras frukt skall tjena till spis, och
deras löf till läkedom. 13 Detta säger Herren Herren:
Dessa äro de gränsor, der I efter skolen utskifta landet
dem tolf Israels slägtom; ty två delar höra Josephs
slägte till. 14 Och I skolen utskifta det lika, så dem
ena som dem andra; ty jag hafver svorit, att jag ville
gifva edra fäder och eder landet till arfs. 15 Detta
är nu landets gränsa norrut, ifrå stora hafvet, ifrå
Hethlon allt intill Zedad; 16 Nämliga: Hamath, Berotha,
Sibraim, hvilke till Damascus och Hamath gränsa; och
HazarTicon, det till Havran gränsar. 17 Detta skall vara
gränsan ifrå hafvet allt intill HazarEnon; och Damascus
och Hamath skola vara änden norrut. 18 Men den
gränsan österut skolen I mäla emellan Havran och
Damascus, och emellan Gilead, och emellan Israels
land, vid Jordan nederåt, allt intill döda hafvet; det skall
vara gränsan österut. 19 Men den gränsan söderut är
ifrå Thamar allt intill det vattnet Meriba i Kades, och in
mot älfvena vid stora hafvet; det skall vara gränsan
söderut. 20 Och den gränsan vesterut är ifrå stora
hafvet rätt fram, allt intill Hamath; det vare gränsan
vesterut. 21 Alltså, skolen I utdela landet ibland Israels
slägter. 22 Och när I kasten lotten, till att skifta landet
emellan eder, så skolen I hålla främlingarna, som bo
när eder, och föda barn ibland eder, lika som de ibland
Israels barn infödde voro; 23 Och skola desslikes hafva
sin del af landena, hvar och en ibland den slägt der
han när bor, säger Herren Herren.

48 Detta äro namnen af slägterna: norrut, ifrån
Hethlon intill Hamuth och HazarEnon, och ifrå
Damasco intill Hamath, det skall Dan hafva för sin
del, både öster och vester. 2 Näst Dan skall Asser
hafva sin del, både öster och vester. 3 Näst Asser
skall Naphthali hafva sin del, öster och vester. 4 Näst
Naphthali gränso skall Manasse hafva sin del, öster och
vester. 5 Näst Manasse gränso skall Ephraim hafva
sin del, öster och vester. 6 Vid Ephraims gränso skall
Ruben hafva sin del, öster och vester. 7 Vid Rubens
gränso skall Juda hafva sin del, öster och vester. 8
Men vid Juda gränso skolen I afskilja en del ifrån öster
och intill vester, den fem och tjugu tusend stänger lång
och bred är, lika som eljest en del är ifrån öster och
intill vester; der skall helgedomen stå uppå. 9 Och
derifrå skolen I afskilja Herranom en del, fem och tjugu

tusend stänger lång, och tiotusend stänger bred. **10** Och den samme helige delen skall höra Presterna till; nämliga fem och tjugu tusend stänger långt, norrut och söderut, och tiotusend bredt, österut och vesterut; och Herrans helgedom skall stå der midt uti. **11** Det skall höra Prestema till, som af Zadoks slägte äro, hvilke mitt sätt hållit hafva, och voro icke affällige med Israels barnom, såsom Leviterna affällige voro. **12** Och skola de alltså hafva en egen del af den afskilda markene, der det aldrahelgasta uti är, vid de Leviters gränso. **13** Men Leviterna skola ock hafva fem och tjugu tusend stänger i längdene, och tiotusend i breddene, invid Presternas gränso; all längd skall hafve, fem och tjugu tusend, och bredden tiotusend stänger; **14** Och skola intet deraf bortsälja, eller bortbyta, att landsens förstling, icke skall bortkomma; ty det är helgadt Herranom. **15** Men de femtusend stänger, som öfver äro i breddene, emot de fem och tjugu tusend stänger i längdene, det skall vara allmänningen för stadenom, att bo derpå, och för förstadenom; och staden skall stå der midt uppå. **16** Och det skall vara vidden åt honom, fyratusend och femhundrad stänger, norrut och söderut; sammalunda österut och vesterut, ock fyratusend och femhundrad. **17** Men förstaden skall hålla tuhundrade och femtio stänger, norrut och söderut; desslikes ock österut och vesterut, tuhundrade och femtio stänger. **18** Men det öfver är af dess längd vid den afsöndrade och helgade marken, nämliga tiotusend stänger, österut och vesterut, det hörer till deras uppehälle som stadenom tjena. **19** Och de som stadenom tjena, de skola, bruka det, ehvad slägt de af äro uti Israel. **20** Och af all denna afskilda delenom, den på båda sidor hafver, i längdene och breddene, fem och tjugu tusend stänger, skolen I afskilja fjerdedelen; det skall vara stadsens eget. **21** Men hvad ännu öfver är på båda sidor vid den afskilda helga delen och vid stadsdelen, nämliga fem och tjugu tusend stänger, österut och vesterut, vid slägternas delar, det skall alltsammans höra Förstanom till; men den afsöndrade helgade marken och helgedomens hus skall vara der midt uti. **22** Men hvad deremellan ligger, emellan Levitemas del, och emellan stadsdelen; summa, hvad som öfver är, emellan Juda gränso och BenJamins gränso, det skall höra Förstanom till. **23** Och dernäst skola de slägterna vara, som öfver äro: BenJamin skall hafva sin del, öster och vester. **24** Men vid BenJamins gränso skall Simeon hafva sin del, öster och vester. **25** Vid Simeons gränso skall Isaschar hafva sin del, öster och vester. **26** Vid Isaschars gränso skall Sebulon hafva sin del, öster och vester. **27** Vid Sebulons gränso skall Gad hafva sin del, öster och vester. **28** Men näst Gad är den gränsan söderut, bortemot Theman, ifrå Thamar intill det vattnet Meriba i Kades, och in mot älfvena, allt intill stora hafvet. **29** Alltså skall landet utdelt varda till arfs ibland Israels slägter, och det skall vara deras arf, säger Herren Herren. **30** Och så vid skall staden vara, fyratusend och femhundrad stänger nordantill. **31** Och stadsportarna skola nämnde varda efter Israels slägters namn, tre portar norrut; den förste porten Rubens, den andre Juda, den tredje Levi. **32** Alltså ock östantill, fyratusend och femhundrad stänger, och sammalunda tre portar; nämliga den förste porten Joseph, den andre BenJamin, den tredje Dan. **33** Sunnantill ock sammalunda, fyratusend och femhundrad stänger, och desslikes tre portar; den förste porten Simeon, den andre Isaschar, den tredje Sebulon. **34** Alltså ock vestantill, fyratusend och femhundrad stänger, och tre portar; den förste porten Gad, den andre Asser, den tredje Naphthali. **35** Alltså skall det hafva allt omkring adertontusend stänger: och sedan skall då staden kallad varda: Här är Herren.

Daniel

1 Uti tredje årena af Jojakims, Juda Konungs, rike kom
NebucadNezar, Konungen i Babel, in för Jerusalem,
och belade det. **2** Och Herren gaf Jojakim, Juda
Konung, honom i händer, och en hop af kärile utu
Guds hus; hvilken han lät föra in uti Sinears land,
i sins guds hus, och lade de kärilen uti sins guds
fatabur. **3** Och Konungen sade till Aspenas, sin öfversta
kamererare, att han skulle utsöka honom af Israels
barnom, af Konungsliga slägt, och herrabarnom, **4**
Några unga drängar, som ingen vank hade; utan
dägelige voro, förnuftige, vise, kloke och förståndige;
hvilke skickelige voro till att tjena i Konungens gård,
och till att lära Chaldeiska skrift och mål. **5** Dessom
beställde Konungen, hvad man dem dageliga gifva
skulle af hans spis, och af det vin der han sjelf af drack;
på det att, då de så i tre år uppfödde voro, skulle de
sedan tjena inför Konungenom. **6** Så voro ibland dem
Daniel, Hanania, Misael och Asaria, af Juda barnom.
7 Och den öfverste kamereraren gaf dem namn; och
nämnde Daniel Beltesazar, och Hanania Sadrach, och
Misael Mesach, och Asaria AbedNego. **8** Men Daniel
satte sig före i sitt hjerta, att han icke ville orena sig
med Konungens spis, och med det vin, som han sjelf
drack; och bad öfversta kamereraren, att han icke
skulle orena sig. **9** Och Gud gaf Daniel, att öfverste
kamereraren vardt honom gunstig och god. **10** Och han
sade till honom: Jag fruktar för min Herra Konungen,
den eder spis och dryck bestyrt hafver; om han får se,
att edor ansigte äro magrare än de andra drängers,
som eder jemnåldrige äro, så gören I mig brottsligan till
döden inför Konungenom. **11** Då sade Daniel till Melzar,
hvilkom öfverste kamereraren Daniel, Hanania, Misael
och Asaria, befallt hade: **12** Försök dock der med dina
tjenare i tio dagar, och låt gifva oss mos till att äta, och
vatten till att dricka; **13** Och låt alltså komma för dig vår
och de andra drängers ansigte, som af Konungens spis
äta; och efter som du då ser, derefter gör med dina
tjenare. **14** Och han hörde dem derutinnan, och försökte
det med dem i tio dagar. **15** Och efter de tio dagar voro
de dägeligare och bättre vid hull, än alle de dränger,
som spisades af Konungens spis. **16** Så satte Melzar
bort deras spis och dryck, den dem tillskickad var, och
gaf dem mos. **17** Men dessa fyras Gud gaf dem konst
och förstånd uti allahanda skrift och vishet; men Daniel
gaf han förstånd i alla syner och drömmar. **18** Då tiden
förlupen var, som Konungen förelagt hade, att de skulle
hafvas inför honom, hade öfverste kamereraren dem
in för NebucadNezar. **19** Och Konungen talade med
dem; och vardt ingen ibland dem alla funnen, som
Daniels, Hanania, Misaels och Asaria like var; och de
vordo Konungens tjenare. **20** Och Konungen fann dem
i alla saker, de han dem frågade, tio sinom klokare och
förståndigare, än alla stjernokikare och visa i hela sino
rike. **21** Och lefde Daniel intill Konung Cores första år.

2 Uti andro årena af NebucadNezars rike såg
NebucadNezar en dröm, af hvilkom han vardt
förskräckt, så att han vaknade upp. **2** Då lät han
tillhopakomma alla stjernokikare, och visa, och trollkarlar,
och Chaldeer, att de skulle säga Konungenom sin
dröm. De kommo, och trädde fram för Konungen. **3**
Och Konungen sade till dem: Jag hafver haft en dröm,
som mig förskräckt hafver, och jag vill gerna veta, hvad
det för en dröm varit hafver. **4** Då sade de Chaldeer
till Konungen, på Syriskt mål: Herre Konung, Gud låte
dig länge lefva; säg dinom tjenarom drömmen, så vilje
vi uttyda honom. **5** Konungen svarade, och sade till
de Chaldeer: Det är fallet mig utu minnet; om I icke
låten mig få veta drömmen, och uttyden honom, så
skolen I platt förgöras, och edor hus skämliga förstörd
varda. **6** Om I ock låten mig få drömmen veta, och
uttyden honom, så skolen I få skänker, gåfvor och
stora äro, af mig; derföre säger mig nu drömmen,
och hans uttydning. **7** De svarade åter, och sade:
Konungen säge sinom tjenarom drömmen, så vilje
vi uttyda honom. **8** Konungen svarade, och sade:
Sannerliga, jag förmärker att I fördröjen tiden, efter I
sen dock, att det är fallet mig utu minnet. **9** Men om I
icke sägen mig drömmen, så skall rätten gå öfver eder,
lika som öfver de der taga sig före att tala lögn och
drafvel för mig, så länge tiden skall förlöpa; derföre
säger mig nu drömmen, så kan jag märka, att I ock
finnen uppå uttydningen. **10** Då svarade de Chaldeer
för Konungenom, och sade till honom: Ingen menniska
är på jordene, den, det Konungen begärar, säga kan;
och är ej heller någon Konung, ehuru stor eller mägtig
han är, som sådant af någrom stjernokikare, visom eller
Chaldee äskar. **11** Ty det Konungen uppå äskar, är för
högt, och är ej heller någon, som detta för Konungenom
säga kan, undantagna gudarna, hvilke icke bo när
menniskomen. **12** Då vardt Konungen ganska vred, och
böd förgöra alla de visa i Babel. **13** Och domen gick
ut, att man skulle dräpa de visa; vardt också Daniel
med sina stallbröder sökt, att man dem dräpa skulle.
14 Då förnam Daniel sådana dom och befallning, af
Arioch, Konungens öfversta domare, hvilken utfor till
att döda de visa i Babel. **15** Och han hof upp, och
sade till Konungens befallningsman Arioch: Hvarföre
är denne stränge domen utgången ifrå Konungenom?
Och Arioch lät Daniel det förstå. **16** Så gick Daniel
upp, och bad Konungen, att han skulle gifva honom tid
till, att han måtte säga Konungenom uttydningena. **17**
Sedan gick Daniel hem, och gaf det sina stallbröder,

Hanania, Misael och Asaria, tillkänna; 18 Att de skulle
bedja Gud af himmelen om nåd till denna hemlighet; att
Daniel och hans medbröder, samt med de andra visa i
Babel, icke förgöras skulle. 19 Då vardt denna hemlig
ting Daniel genom ena syn om nattene uppenbarad;
för hvilket Daniel lofvade Gud af himmelen. 20 Och
Daniel tog till att tala, och säga: Lofvadt vare Guds
Namn, ifrån evighet till evighet; ty hans är både vishet
och starkhet. 21 Han förvandlar tider och stunder; han
sätter Konungar af, och sätter Konungar upp; han gifver
de visa deras vishet, och de förståndiga deras förstånd.
22 Han uppenbarar det djupt och hemligit är; han vet
hvad i mörkrena ligger; ty när honom är alltsammans
ljus. 23 Jag tackar och lofvar dig, mina fäders Gud, att
du hafver förlänt mig vishet och starkhet, och hafver
nu det uppenbarat, der vi dig om bedit hafve; det
är, Konungens ärende hafver du oss uppenbarat. 24
Så gick Daniel upp till Arioch, den af Konungenom
befallning hade till att dräpa de visa i Babel, och sade till
honom alltså: Du skall icke förgöra de visa i Babel; utan
haf mig upp till Konungen, jag vill säga Konungenom
uttydelsen. 25 Arioch hade Daniel med hast upp för
Konungen, och sade till honom alltså: En är funnen
ibland Juda fångar, som Konungenom uttydningen säga
kan. 26 Konungen svarade, och sade till Daniel, den de
Beltesazar kallade: Äst du den samme, som mig kan
säga den dröm, som jag hafver, och hans uttydning?
27 Daniel svarade inför Konungenom, och sade: Den
hemlighet, som Konungen äskar af de visa, lärda,
stjernokikare och spåmän, står icke i deras magt att
säga Konungenom; 28 Utan Gud af himmelen, han kan
uppenbara hemlig ting; han hafver tett Konungenom
NebucadNezar, hvad i tillkommande tider ske skall; din
dröm och din syn, då du sof, var denna; 29 Du Konung
tänker i dine säng, huru det måtte tillgå i framtiden;
och den som hemlig ting uppenbarar, han tedde dig,
huru det gå skulle. 30 Så är mig denna hemlighet
uppenbarad, icke igenom mina vishet, lika som hon
större vore än allas de som lefva; utan derföre, att
uttydningen måtte Konungenom undervist varda, och
du dins hjertas tankar veta få. 31 Du Konung sågst, och
si, ett ganska stort och högt beläte stod för dig; det var
grufveligit att uppå se. 32 Dess belätes hufvud var af
klart guld, dess bröst och armar voro af silfver, buken
och länderna voro af koppar; 33 Dess ben voro af jern,
dess fötter voro somt af jern, och somt af ler. 34 Sådant
sågst du, tilldess en sten nederrifven vardt utan händer;
han slog belätet uppå dess fötter, som af jern och ler
voro, och förkrossade dem. 35 Då vordo all tillhopa
förkrossad, jernet, leret, kopparen, silfret och guldet,
och vordo såsom agnar på enom sommarloga, och
vädret bortförde det, så att man kunde intet mer finna
det; men stenen, som slog belätet, vardt till ett stort
berg, så att det uppfyllde hela verldena. 36 Detta är
drömmen. Nu vilje vi säga uttydningen för Konungenom.
37 Du Konung äst en Konung öfver alla Konungar, den
Gud af himmelen rike, magt, starkhet och äro gifvit
hafver. 38 Och allt det, der menniskor bo, och djuren
på markene, och foglarna under himmelen, hafver han
gifvit i dina händer, och förlänt dig magt öfver detta allt;
du äst det gyldene hufvudet. 39 Efter dig skall ett annat
Konungarike uppkomma, sämre än ditt; derefter det
tredje Konungarike, som af koppar är, hvilket öfver all
land regera skall. 40 Det fjerde skall vara hårdt såsom
jern; ty lika visst som jern sönderslår och sönderkrossar
all ting; ja, lika som jern sönderslår all ting, så skall
ock detta sönderkrossa och sönderslå alltsamman. 41
Men att du sågst fötterna och tårna, somt af ler, och
somt af jern, det skall vara ett söndradt Konungarike;
dock skall af jerns planto blifva deruti, såsom du sågst
jern beblandadt med ler. 42 Och att tårna på dess
fötter, somt af jern, och somt af ler voro, det skall vara
endels ett starkt, och endels ett svagt rike. 43 Och
att du sågst jern beblandadt med ler, skola de väl
beblanda sig efter menniskos blod tillsammans; men de
skola likväl intet hänga tillhopa, lika som jern icke kan
bemängas med ler. 44 Men uti dessa Konungarikes
tid skall Gud af himmelen upprätta ett Konungarike,
det aldrig skall förlagdt varda; och hans rike skall icke
komma till något annat folk; det skall förkrossa och
förstöra all dessa riken; men det skall blifva i evig tid.
45 Såsom du sågst en sten nederrifven af ett berg
utan händer, hvilken sönderslog jernet, kopparen, leret,
silfret och guldet, alltså hafver nu den store Gud tett
Konungenom, hvad som framdeles ske skall; och detta
är visserliga drömmen, och uttydningen är rätt. 46
Då föll Konungen NebucadNezar uppå sitt ansigte,
och tillbad inför Daniel; och befallde, att man skulle
göra honom spisoffer och rökoffer. 47 Och Konungen
svarade Daniel, och sade: Det är intet tvifvel, edar
Gud är en Gud öfver alla gudar, och en Herre öfver
alla Konungar, den hemlig ting uppenbara kan; efter
du dessa hemlig ting hafver kunnat uppenbara. 48
Och Konungen upphöjde Daniel, och gaf honom stora
myckna skänker; och gjorde honom till en Första öfver
hela landet Babel, och satte honom till en öfversta öfver
alla de visa i Babel. 49 Och Daniel bad Konungen,
att han måtte sätta Sadrach, Mesach och AbedNego
öfver de landskap i Babel; men Daniel sjelf blef när
Konungenom i hans gård.

3 Konung NebucadNezar lät göra ett gyldene beläte,
sextio alnar högt, och sex alnar bredt; och lät
sätta det i Babels land på en skön plan. 2 Och
Konung NebucadNezar sände efter Förstar, herrar,
landshöfdingar, domare, fogdar, rådherrar, ämbetsmän,

och alla väldiga i landet, att de skulle komma
tillsammans, och viga det belätet, som Konungen
NebucadNezar hade uppsätta låtit. 3 Då kommo
Förstarna, herrarna, landshöfdingarna, domarena,
fogdarna, rådherrarna, ämbetsmännerna, och alle
väldige i landet tillsamman, till att viga belätet som
Konung NebucadNezar hade uppsätta låtit, och de
måste gå fram för belätet som NebucadNezar hade
uppsätta låtit. 4 Och härolden ropade öfverljudt: Det
låter eder sagdt vara, I all folk, slägter och tungomål;
5 Att, när I hören basuner, trummeter, harpor, gigor,
psaltare, lutor och allahanda strängaspel, så skolen
I nederfalla, och tillbedja det gyldene belätet, som
Konung NebucadNezar hafver uppsätta låtit. 6 Men
den som då icke nederfaller och tillbeder, han skall
på samma stund kastas uti en brinnande ugn. 7
Då de nu hörde ljudet af basuner, trummeter, gigor,
psaltare och allahanda strängaspel, föllo neder all
folk, slägter och tungomål, och tillbådo det gyldene
belätet, som Konungen NebucadNezar hade uppsätta
låtit. 8 Straxt på samma stund gingo några Chaldeiske
män fram, och anklagade Judarna; 9 Begynte, och
sade till Konungen NebucadNezar: Herre Konung, Gud
unne dig länge lefva. 10 Du hafver, o Konung, låtit
utgå ett bud, att alla menniskor, då de hörde ljudet af
basuner, trummeter, harpor, gigor, psaltare, lutor och
allahanda strängaspel, skulle de nederfalla, och tillbedja
det gyldene belätet; 11 Och den som icke nederfölle
och tillbåde, han skulle kastas uti en brinnande ugn.
12 Nu äro här några Judiske män, hvilka du öfver de
ämbete i Babels land satt hafver, Sadrach, Mesach och
AbedNego; de samme förakta ditt bud, o Konung, och
vörda icke dina gudar, och tillbedja icke det gyldene
belätet, som du hafver uppsätta låtit. 13 Då befallde
NebucadNezar, med grymhet och vrede, att man skulle
hafva fram för honom Sadrach, Mesach och AbedNego;
och männerne vordo framhafde för Konungen. 14 Då
talade NebucadNezar till dem, och sade: Huru är det?
Viljen I, Sadrach, Mesach och AbedNego, icke vörda
min gud, och icke tillbedja det gyldene belätet, som
jag hafver uppsätta låtit? 15 Nu väl, reder eder till,
så snart I hören ljudet af basuner, trummeter, harpor,
gigor, psaltare, lutor och allahanda strängaspel, så faller
neder, och tillbeder belätet, som jag hafver uppsätta
låtit; om I icke tillbedjen det, så skolen I på samma
stund varda kastade uti en brinnande ugn. Låt se,
hvilken den Guden är, som eder utu mina händer tager.
16 Då svarade Sadrach, Mesach och AbedNego, och
sade till Konung NebucadNezar: Det är icke af nödene,
att vi svare dig deruppå. 17 Si, vår Gud, den vi dyrke,
kan väl hjelpa oss utu den brinnande ugnen, och frälsa
oss utu dine hand, o Konung. 18 Och om han än icke
det göra vill, så skall du ändå veta, o Konung, att vi
dina gudar intet vörde, ej heller det gyldene beläte, som
du hafver uppsätta låtit, tillbedja viljom. 19 Då vardt
NebucadNezar full med grymhet, så att hans ansigte
förvandlade sig öfver Sadrach, Mesach och AbedNego;
och befallde, att man skulle göra ugnen sju resor
hetare, än han eljest plägade vara; 20 Och böd de bästa
krigsmän, som uti hans här voro, att de skulle binda
Sadrach, Mesach och AbedNego, och kasta dem uti
den brinnande ugnen. 21 Alltså vordo desse männerna,
uti deras mantlar, skor, hattar och annor kläder, bundne,
och kastade uti den brinnande ugnen. 22 Ty Konungens
befallning måste man med hast fullgöra; och elden
vardt så stark i ugnen, att de män, som Sadrach,
Mesach och AbedNego uppbränna skulle, blefvo döde
af eldslåganom. 23 Men de tre männerna, Sadrach,
Mesach och AbedNego, föllo neder uti den brinnande
ugnen, så bundne som de voro. 24 Då förskräckte sig
Konung NebucadNezar, och gick hastigt upp, och sade
till sitt Råd: Hafve vi icke låtit kasta tre män i elden
bundna? De svarade, och sade till Konungen: Ja, Herre
Konung. 25 Han svarade, och sade: Ser jag dock fyra
män lösa gå i eldenom, och dem skadar intet; och
den fjerde är lika som han vore en Gudason. 26 Och
NebucadNezar gick fram för gapet på den brinnande
ugnen, och sade: Sadrach, Mesach och AbedNego,
högsta Guds tjenare, går härut, och kommer hit. Så
gingo Sadrach, Mesach och AbedNego, utur eldenom.
27 Och Förstarna, herrarna, fogdarna, och Konungens
Råd kommo tillsamman, och sågo uppå, huru elden
ingen magt uppå dessa männernas kroppar bevisat
hade; och deras hufvudhår icke ens afsvedet var, och
deras kläder intet skadd; ja, man kunde icke känna
någon eldslukt uppå dem. 28 Då hof NebucadNezar sin
röst upp, och sade: Lofvad vare Sadrachs, Mesachs
och AbedNegos Gud, den sin Ängel utsändt hafver,
och halp sina tjenare, som uppå honom trodde, och
icke gjorde efter Konungens bud, utan utgåfvo deras
lekamen, att de ingen gud ära eller tillbedja ville, utan
allena sin Gud. 29 Så är nu detta mitt bud: Att ho som
helst ibland all folk, slägter och tungomål, försmäder
Sadrachs, Mesachs och AbedNegos Gud, han skall
förgöras, och hans hus skamliga förstördt varda; ty det
är ingen annar gud, som så hjelpa kan, som denne. 30
Och Konungen gaf Sadrach, Mesach och AbedNego,
stort välde i Babels land.

4 Konung NebucadNezar, allom landom, folkom och
tungomålom: Gud gifve eder mycken frid! 2 Mig
synes godt vara, att jag förkunnar de tecken och under,
som Gud den Högste med mig gjort hafver; 3 Ty hans
tecken äro stor, och hans under äro mägtig, och hans
rike är ett evigt rike, och hans välde varar ifrå slägte
till slägte. 4 Jag NebucadNezar, då jag god ro hade

i mitt hus, och allt väl tillstod i mitt palats; 5 Såg en
dröm, och vardt förskräckt; och de tankar, som jag i
mine säng hade, öfver synena, som jag sett hade,
bedröfvade mig. 6 Och jag befallde, att alle de vise i
Babel skulle komma upp för mig, att de måtte säga
mig, hvad drömmen betydde. 7 Då hade man fram
de stjernokikare, visa, Chaldeer och spåmän, och jag
förtäljde drömmen för dem; men de kunde intet säga
mig, hvad han betydde; 8 Intilldess Daniel, på det
sista, kom för mig, hvilken Beltesazar kallas, efter mins
guds namn, den de helga gudars anda hafver; och
jag förtäljde för honom drömmen: 9 Beltesazar, du
öfverste ibland de stjernokikare, jag vet att du hafver de
helga gudars andars anda, och dig är intet fördoldt;
säg mins dröms syn, den jag sett hafver, och hvad
han betyder. 10 Så är detta synen, som jag såg i mine
säng: si, ett trä stod midt i landet; det var ganska högt,
11 Stort och tjockt; dess höjd räckte upp i himmelen,
och utvidgade sig allt intill landsens ända; 12 Dess
qvistar voro dägelige, och båro mycken frukt, der alle af
äta kunde; all djur i markene funno skugga under thy,
och foglarna under himmelen satte sig på dess qvistar,
och allt kött hade sin födo deraf. 13 Och jag såg en
syn i mine säng; och si, en helig väktare kom neder af
himmelen. 14 Han ropade öfverljudt, och sade alltså:
Hugger trät omkull, och hugger bort qvistarna, och rifver
bort löfvet, och förströr dess frukt, så att djuren, som
derunder ligga, löpa sin väg, och foglarna flyga bort af
dess qvistar; 15 Dock, låter stubban blifva i jordene
med rötterna; men han skall gå i jern och kopparkädjor
i gräset på markene, han skall ligga under himmelens
dagg, och varda våt, och skall föda sig ibland djuren
af gräset på jordene. 16 Och det menniskliga hjertat
skall varda ifrå honom taget, och ett vilddjurs hjerta
gifvas honom igen, tilldess att sju tider framgångne äro
öfver honom. 17 Detta är beslutit i väktarenas råd, och
i de heligas tal rådslagit; på det de som lefva, måga
känna att den Högste hafver magt öfver menniskors
rike, och gifver dem hvem han vill, och upphöjer de
förnedrada dertill. 18 Sådana dröm hafver jag, Konung
NebucadNezar, sett; men du Beltesazar, säg hvad han
betyder; ty alle de vise, som i mitt rike äro, kunna icke
säga mig hvad han betyder; men du kan det väl; ty de
helga gudars ande är i dig. 19 Då vardt Daniel, den ock
Beltesazar het, häpen deröfver, vid en timma långt,
och hans tankar bedröfvade honom; men Konungen
sade: Beltesazar, låt icke drömmen och hans uttydning
bedröfva dig. Då hof Beltesazar upp, och sade: Ack!
min herre, att denne drömmen gulle dina fiendar uppå,
och hans uttydning dina ovänner. 20 Trät, som du
sågst, att det var stort och tjockt, och dess höjd räckte
upp till himmelen, och utvidgade sig öfver hela landet;
21 Och dess qvistar dägelige, och dess frukt mycken
var, der alle sina födo af hade, och djuren på markene
bodde derunder, och himmelens foglar på dess qvistar
såto; 22 Det äst du, Konung, som så stor och mägtig
äst; ty din magt är stor, och räcker upp till himmelen,
och ditt välde sträcker sig intill verldenes ända. 23
Men det, att Konungen såg en helig väktare komma
neder af himmelen, och säga: Hugger trät omkull, och
förgörer det; dock låter stubban med sina rötter blifva
i jordene; men han skall gå i jern och kopparkädjor i
gräset på markene, och ligga under himmelens dagg,
och varda våter, och föda sig ibland djuren på markene,
tilldess sju tider öfver honom framlidne äro; 24 Detta är
uttydningen, herre Konung, och sådana dens Högstas
råd går öfver min herra Konungen: 25 Man skall drifva
dig bort ifrå folk, och du måste blifva med vilddjur
på markene, och man skall dig låta äta gräs såsom
oxar, och skall ligga under himmelens dagg, och varda
våter, tilldess sju tider öfver dig framlidne äro; på det
du skall besinna, att den Högste hafver våld öfver
menniskors rike, och gifver dem hvem han vill. 26
Men det som sagdt är, att man ändå skall låta blifva
stubban af trät med sina rötter qvar; ditt rike skall
blifva dig, då du känt hafver magten i himmelen. 27
Derföre, herre Konung, låt mitt råd täckas dig, och går
dig lös ifrå dina synder, genom rättfärdighet, och ledig
ifrå dina missgerningar, genom välgerningar emot de
fattiga; så hafver han tålamod med dina synder. 28
Allt detta vederfors Konung NebucadNezar. 29 Ty efter
tolf månader, då Konungen gick på Konungsborgene i
Babel, 30 Hof han upp, och sade: Detta är den store
Babel, som jag uppbyggt hafver till ett Konungshus,
genom mina stora magt, mine härlighet till äro. 31
Förr än Konungen dessa orden uttalat hade, kom en
röst af himmelen: Dig, Konung NebucadNezar, vare
sagdt: Ditt rike skall dig aftaget varda; 32 Och man
skall drifva dig bort ifrå folk, och du skall blifva med
vilddjur, som på markene gå; gräs skall man dig äta
låta såsom oxar, tilldess sju tider öfver dig framledne
äro; på det du skall förnimma, att den Högste hafver
våld öfver menniskors rike, och gifver dem hvem han
vill. 33 I samma stund vardt ordet fullkomnadt öfver
NebucadNezar, så att han vardt bortdrifven ifrå folk, och
han åt gräs såsom oxar, och hans lekamen låg under
himmelens dagg, och vardt våter, tilldess hans hår
växte såsom örnafjädrar, och hans naglar vordo såsom
foglaklor. 34 Efter den tiden hof jag, NebucadNezar,
upp min ögon till himmelen, och kom åter till sinne igen,
och lofvade den Högsta; jag prisade och ärade honom,
som lefver evinnerliga, hvilkens välde är evigt, och hans
rike varar slägte ifrå slägte. 35 Emot hvilkom alle de,
som på jordene bo, för intet räknas; han gör allt såsom
han vill, både med krafterna i himmelen, och med dem
som bo på jordene; och ingen kan stå hans hand emot,

eller säga till honom: Hvad gör du? 36 På samma tid
kom jag till sinne igen, och till mina Konungsliga äro, till
mina härlighet, och till min skapnad; och mitt Råd och
väldige sökte mig: och jag vardt åter satt uti mitt rike
igen, och fick ännu större härlighet. 37 Derföre lofvar
jag, NebucadNezar, och ärar och prisar Konungen i
himmelen; ty alla hans gerningar äro sanning, och hans
vägar äro rätte, och den som stolt är, kan han ödmjuka.

5 Konung Belsazar gjorde ett härligit gästabåd till
sina väldiga och höfvitsmän, och drack sig drucken
med dem. 2 Och då han drucken var, böd han bära
fram de gyldene och silfverkärile, som hans fader,
NebucadNezar, utu templet i Jerusalem borttagit hade,
att Konungen, med sina väldiga, med sina hustrur,
och med sina frillor, skulle dricka deraf. 3 Alltså vordo
framburne de gyldene kärile, som utu templet, utu
Guds huse, i Jerusalem tagne voro; och Konungen,
hans väldige, hans hustrur och frillor, drucko deraf. 4
Och då de så drucko, lofvade de de gyldene, silfver,
koppar, jern, trä och stengudar. 5 På samma stund
syntes finger, såsom ene menniskos hand, de skrefvo
tvärsöfver ifrå ljusastakan, på den hvitmenade väggene
i Konungssalenom; och Konungen vardt varse handena
som skref. 6 Då förvandlades Konungens ansigte, och
hans tankar förskräckte honom, så att hans länder
bäfvade, och hans ben darrade. 7 Och Konungen
ropade öfverljudt, att man skulle låta komma visa,
Chaldeer och spåmän, och lät säga till de visa i Babel:
Den menniska, som denna skriftena läs, och kan säga
hvad hon betyder, han skall varda klädd i purpur, och
bära en gyldene kedjo om halsen, och vara den tredje
herren i mitt rike. 8 Så vordo alle Konungens vise
upphafde; men de kunde hvarken läsa skriftena, eller
undervisa Konungenom uttydningen. 9 Deraf förfärades
Konungen Belsazar ännu fastare, och tappade platt
sin hy; och hans väldige vordo illa tillfrids. 10 Då gick
Drottningen, för sådana Konungens och hans väldigas
ärendes skull, upp i salen, och sade: Herre Konung,
Gud unne dig länge lefva; låt dina tankar icke så
förskräcka dig, och omskift icke så din hy. 11 Det är en
man i ditt rike, som hafver de helga gudars anda; ty
uti dins faders tid vardt i honom funnen upplysning,
klokhet och vishet, sådana, som de gudars vishet är;
och din fader, Konung NebucadNezar, satte honom
öfver de stjernokikare, visa, Chaldeer och spåmän; 12
Derföre, att en hög ande vardt funnen i honom; dertill
förstånd och klokhet till att uttyda drömmar, råda uppå
mörkt tal, och uppenbara hemlig ting, nämliga Daniel,
den Konungen lät Beltesazar kalla. Så låt nu kalla
Daniel; han varder väl sägandes uttydningen. 13 Då
hade man Daniel upp för Konungen; och Konungen
sade till Daniel: Äst du Daniel, en af de fångar utaf
Juda, hvilka Konungen, min fader, utu Juda fört hafver?
14 Jag hafver hört sägas om dig, att du hafver de helga
gudars anda, och att upplysning, förstånd och hög
vishet i dig funnen är. 15 Nu hafver jag låtit komma
för mig kloka och visa, att de skola läsa mig denna
skriftena, och undervisa mig hvad hon betyder, och de
kunna intet säga mig hvad sådant betyder; 16 Men om
dig hörer jag att du kan gifva uttydning, och uppenbara
det hemligit är, kan du nu läsa denna skriftena, och
undervisa mig hvad hon betyder, så skall du med purpur
klädd varda, och bära en gyldene kedjo om din hals,
och vara den tredje herren i mitt rike. 17 Då svarade
Daniel, och sade inför Konungen: Behåll dina gåfvor
sjelf, och gif din skänk enom androm; jag vill dock väl
läsa Konungenom skriftena, och undervisa hvad hon
betyder. 18 Herre Konung, Gud den Högste gaf dinom
fader, NebucadNezar, rike, magt, äro och härlighet.
19 Och för sådana magts skull, som honom gifven
var, fruktade och räddes för honom all land, och folk,
och tungomål; han drap hvem han ville, han upphöjde
hvem han ville, han nedertryckte hvem han ville. 20
Men då hans hjerta upphof sig, att han vardt stolt
och högmodig, vardt han kastad ifrå sin Konungsliga
stol, och miste sina härlighet; 21 Och vardt drifven ifrå
menniskor; och hans hjerta vardt likt vid vilddjur, och
han måste löpa ibland vildåsnar, och åt gräs såsom
oxar, och hans kropp låg under himmelens dagg, och
vardt våt, tilldess han lärde veta, att den Högste hafver
våld öfver menniskors rike, och gifver dem hvem han
vill. 22 Och du Belsazar, hans son, hafver icke ödmjukat
ditt hjerta, ändock du allt sådant vetst; 23 Utan hafver
upphäfvit dig emot himmelens Herra, och man hafver
måst bära hans hus kärile fram för dig, och du, dine
väldige, dina hustrur och dina frillor, hafva druckit vin
deraf; dertill lofvat de silfver, gyldene, koppar, jern,
trä och stengudar, hvilke hvarken se, eller höra, eller
känna; men den Guden, som hafver din anda och alla
dina vägar i sine hand, hafver du intet ärat. 24 Derföre
är denna handen sänd ifrå honom, och den skrift, som
der upptecknad står. 25 Och detta är skriften, som der
upptecknad är: Mene Mene, Thekel Upharsin. 26 Och
hon betyder detta: Mene, det är: Gud hafver räknat
ditt rike, och ändat det. 27 Thekel, det är: Man hafver
vägit dig på ene våg, och funnit dig allt för lättan. 28
Peres, det är: Ditt rike är åtskildt, och gifvit de Meder
och Perser. 29 Då befallde Belsazar, att man skulle
kläda Daniel uti purpurkläde, och gifva honom ena
gyldene kedjo om hans hals; och lät förkunna om
honom, att han var den tredje herren i rikena. 30 I den
samma nattene vardt de Chaldeers Konung Belsazar
ihjälslagen. 31 Och Darios utaf Meden tog riket in, då
han tu och sextio år gammal var.

6 Och Darios syntes godt vara, att han skulle sätta
öfver hela riket tjugu och hundrade landshöfdingar.
2 Öfver dessa satte han tre Förstar; den ene var Daniel,
hvilkom de landshöfdingar skulle räkenskap göra, att
Konungen dess mindre bekymmer hafva skulle. **3** Men
Daniel gick alla de Förstar och landshöfdingar vidt öfver;
ty en hög ande var i honom; derföre tänkte Konungen
att sätta honom öfver hela riket. **4** Fördenskull foro de
Förstar och landshöfdingar derefter, huru de kunde finna
en sak med Daniel, den emot riket vore; men de kunde
ingen sak eller missgerning finna; ty han var trogen, så
att man ingen skuld eller ogerning med honom finna
kunde. **5** Då sade männerne: Vi finne ingen sak med
Daniel, utan om hans Gudstjenst. **6** Då kommo de
Förstar och landshöfdingar tillhopa inför Konungen,
och sade till honom alltså: Herre Konung, Darios, Gud
unne dig länge lefva. **7** De Förstar i rikena, herrarna,
landshöfdingarna, Rådet och ämbetsmännerna, hafva
alle betänkt, att man skall låta utgå en Konungslig
befallning, och ett strängt påbud, att ho som helst i
tretio dagar någon ting vill bedja af någon Gud eller
mennisko, utan af dig, Konung allena, han skall varda
kastad för lejon uti gropena. **8** Derföre, o Konung,
måste du detta budet stadfästa, och underskrifva dig;
på det att det icke skall omvändt varda, efter de Meders
och Persers rätt, det ingen öfverträda djerfves. **9** Alltså
underskref sig Konungen Darios. **10** Som nu Daniel
förnam, att sådant bud underskrifvet var, gick han upp i
sitt hus; och han hade i sino sommarhuse öppna fenster
emot Jerusalem; der föll han tre resor om dagen på sin
knä, bad, lofvade och tackade sin Gud, såsom han
tillförene plägade göra. **11** Då kommo desse männerna
hopetals, och funno Daniel bedjandes och åkallandes
inför sin Gud. **12** Så gingo de fram, och talade med
Konungen om det Konungsliga budet: Herre Konung,
hafver du icke underskrifvit ett bud, att ho som helst i
tretio dagar något både af någon gud, eller af någon
mennisko, utan af dig Konungenom allena, han skulle
kastas för lejon i gropena? Konungen svarade, och
sade: Det är sant, och de Meders och Persers rätt
skall ingen öfverträda. **13** De svarade, och sade för
Konungen: Daniel, en af Juda fångar, aktar hvarken dig,
o Konung, eller ditt bud, som du underskrifvit hafver;
ty han beder tre resor om dagen. **14** Då Konungen
detta hörde, vardt han fast bedröfvad, och vinnlade sig
storliga, att han måtte fria Daniel; och arbetade derom
intill solen nedergick, att han måtte hjelpa honom. **15**
Men männerne kommo samman till Konungen, och
sade till honom: Du vetst, herre Konung, att de Meders
och Persers rätt är, att all bud och befallningar, som
Konungen beslutit hafver, skola oförvandlade blifva.
16 Då befallde Konungen, att man skulle hafva Daniel
fram, och de kastade honom för lejonen i gropena;
men Konungen sade till Daniel: Din Gud, den du utan
återvändo tjenar, han hjelpe dig. **17** Och de båro en
sten fram, den lade de på locket af gropene; honom
förseglade Konungen med sin egen ring, och med sina
väldigas ring, på det att ingen skulle eljest något bruka
på Daniel. **18** Och Konungen gick sin väg på sina
borg, och åt intet, och lät ingen mat för sig bära, och
kunde ej heller sofva. **19** Om morgonen bittida, då det
dagades, stod Konungen upp, och gick med hast till
gropena, der lejonen uti voro. **20** Och som han kom till
gropena, ropade han till Daniel med sorgeliga röst; och
Konungen sade till Daniel: Daniel, du lefvandes Guds
tjenare, hafver ock din Gud, den du utan återvändo
tjenar, förmått frälsa dig för lejonen? **21** Då talade
Daniel med Konungen: Herre Konung, Gud unne dig
länge lefva! **22** Min Gud hafver sändt sin Ängel, hvilken
lejonens mun tillhållit hafver, att de hafva ingen skada
gjort mig; ty för honom är jag oskyldig funnen: Så hafver
jag ej heller något gjort emot dig, Herre Konung. **23** Då
vardt Konungen ganska glad, och lät taga Daniel utu
gropene; och de togo Daniel utu gropene, och man
fann platt ingen skada gjord vara uppå honom; ty han
hade trott sinom Gud. **24** Då lät Konungen komma
fram de män, som Daniel beklagat hade, och kasta
dem inför lejonen i gropena, samt med deras barn och
hustrur; och förr än de kommo ned till bottnen, fingo
lejonen dem fatt, förkrossade ock alla deras ben. **25**
Sedan lät Konungen Darios skrifva till all land, och
folk, och tungomål: Gud gifve eder mycken frid! **26**
Detta är min befallning, att uti allt mins rikes herradöme
skall man frukta och rädas Daniels Gud; ty han är den
lefvande Gud, som blifver evinnerliga, och hans rike
är oförgängeligit, och hans herradöme hafver ingen
ända. **27** Han är en frälsare och nödhjelpare, och han
gör tecken och under, både i himmelen och på jordene;
han hafver frälst Daniel ifrå lejonen. **28** Och Daniel var
väldig i Darios rike, och desslikes i Cores, den Persens,
rike.

7 Uti första årena Belsazars, Konungens i Babel, hade
Daniel en dröm och syn på sin säng; och han skref
den samma drömmen, och författade honom alltså: **2**
Jag, Daniel, såg en syn om nattene, och si, de fyra
väder under himmelen stormade emot hvartannat på
stora hafvena. **3** Och fyra stor djur stego upp utu hafvet,
ju det ena annorlunda än det andra; **4** Det första såsom
ett lejon, och hade vingar såsom en örn; jag såg till,
intilldess att vingarne vordo thy afryckte, och det vardt
tagit bort af jordene, och det stod på sina fötter såsom
en menniska; och thy vardt ett menniskligit hjerta gifvet.
5 Och si, det andra djuret dernäst var likt enom björn,
och stod på den ena sidone, och hade i sinom mun,
ibland sina tänder, tre stora långa tänder; och man sade

till det: Statt upp, och ät mycket kött. 6 Efter detta såg
jag, och si, ett annat djur, likt enom parde, det hade fyra
vingar, såsom en fogel, på sin rygg; och det samma
djuret hade fyra hufvud, och thy vardt magt gifven. 7
Efter detta såg jag i denna synene om nattena, och si,
det fjerde djuret var grufveligit och förskräckligit, och
mägta starkt, och hade stora jerntänder; åt omkring sig,
och förkrossade, och hvad qvart var, trampade det med
sina fötter. Det var ock mycket annars än de förra, och
hade tio horn. 8 Då jag nu skådade hornen, si, då gick
der ut ibland dem ett annat litet horn, för hvilko de tre
främsta hornen afstött vordo; och si, det samma hornet
hade ögon såsom menniskoögon, och en mun, den stor
ting talade. 9 Sådant såg jag, tilldess stolar framsatte
vordo, och den gamle satte sig, hvilkens kläde var
snöhvitt, och håret på hans hufvud såsom ren ull; hans
stol var alltsammans eldslåge, och hans hjul brunno
af eld. 10 Och af honom utgick en lång eldstrimma:
Tusende sinom tusend tjente honom, och tio sinom
hundrade tusend stodo för honom. Domen vardt hållen,
och böckerna vordo upplåtna. 11 Jag såg till, för de
stora ords skull, som det hornet talade; jag såg till,
intilldess djuret dräpit vardt, och dess kropp förgicks,
och i eld kastad vardt; 12 Och de andra djurs välde
också ute var; ty dem var en tid och stund bestämd,
huru länge hvartdera vara skulle. 13 Jag såg i denna
synene om nattene; och si, en kom i himmelens sky,
såsom ens menniskos Son, allt intill den gamla, och
han vardt framhafd för honom. 14 Honom gaf han våld,
äro och rike, att all land, och folk, och tungomål, skulle
tjena honom: Hans välde är evigt, det icke förgås, och
hans rike hafver ingen ända. 15 Jag, Daniel, förskräckte
mig derföre, och sådana syn förfärade mig. 16 Och
jag gick till en af dem som der stodo, och bad honom,
att han skulle gifva mig en viss undervisning om allt
detta; och han talade med mig, och tedde mig hvad
det betydde: 17 Dessa fyra stora djur äro fyra rike,
som på jordena komma skola; 18 Men dens Högstas
helige skola intaga riket och skola besitta det i evig tid.
19 Sedan hade jag gerna vetat en viss undervisning
om det fjerde djuret, hvilket platt annars var, än all de
andra, ganska grufveligit; det jerntänder och kopparklor
hade, det omkring sig åt, och förkrossade, och det
qvart var med sina fötter trampade; 20 Och om de tio
horn på dess hufvud, och om det andra som uppväxte,
för hvilko tre afföllo; och om det samma hornet som
ögon hade, och en mun, som stor ting talade, och
större var än de der bredvid voro. 21 Och jag såg det
samma hornet strida emot de heliga, och det behöll
segren emot dem; 22 Tilldess den gamle kom, och höll
dom för dens Högstas heligom, och tiden kom, att de
helige intogo riket. 23 Han sade alltså: Det fjerde djuret
skall vara det fjerde riket på jordene, hvilket mägtigare
skall vara än all rike; det skall uppäta, förtrampa och
förkrossa all land. 24 De tio horn betyda tio Konungar,
som i de rikena uppkomma skola; efter dem skall en
annan uppkomma, han skall vara mägtigare än någor
af de förra, och skall undertrycka tre Konungar. 25 Han
skall försmäda den Högsta, och för störa dens Högstas
heliga; och skall taga sig före att förvandla tider och
lag; men de skola varda gifne uti hans hand i en tid,
och några tider, och en half tid. 26 Derefter skall domen
hållen varda; så skall då hans välde borttaget varda, så
att han skall i grund förderfvad och förgjord varda. 27
Men riket, magten och väldet under hela himmelen skall
varda gifvit dens Högstas heligo folke, hvilkes rike evigt
är; och allt välde skall tjena honom, och lyda honom. 28
Det var änden på talet. Men jag, Daniel, vardt svårliga
bedröfvad i mina tankar, och mitt ansigte förvandlade
sig uppå mig; dock behöll jag talet i mitt hjerta.

8 Uti tredje årena af Konung Belsazars rike syntes
mig, Daniel, en syn, efter den som mig i förstone
synts hade. 2 Men jag var, då jag denna syn såg, i
Susan, hufvudstadenom i Elams land, vid den älfven
Ulai. 3 Och jag hof upp min ögon, och såg; och si, en
vädur stod för älfvene, och han hade tu hög horn; dock
det ena högre än det andra, och det högsta växte sist. 4
Jag såg, att väduren stötte med hornen vesterut, norrut
och söderut; och intet djur kunde bestå för honom, eller
fria sig ifrå hans hand, utan han gjorde hvad han ville,
och vardt stor. 5 Och vid jag gaf der akt uppå, så kom
en getabock, vestanefter, öfver hela jordena, så att
han intet kom vid jordena; och den bocken hade ett
skönt horn emellan sin ögon. 6 Och han kom allt intill
den väduren som tu horn hade, den jag såg stå för
älfvene, och han lopp i sine vrede väldeliga intill honom.
7 Och jag såg, att han kom hardt intill väduren, och
förgrymmade sig öfver honom, och stötte till väduren,
och sönderslog hans tu horn; och väduren hade ingen
magt till att stå honom emot, utan han stötte honom
till markena, och trampade uppå honom; och ingen
förmåtte hjelpa väduren utu hans hand. 8 Och den
getabocken vardt ganska stor, och då han som starkast
vorden var, gick det stora hornet sönder, och i dess
stad växte fyra sköna, emot fyra himmelens väder. 9
Och af enodera växte ett litet horn; det vardt ganska
stort, söderut, österut, och inemot det lustiga landet. 10
Och det växte allt intill himmelens här, och kastade
somliga neder dädan, och af stjernorna till jordena, och
trampade uppå dem. 11 Ja, det växte allt intill Förstan
för hären; och tog bort ifrå honom det dagliga offret,
och förödde hans helgedoms boning. 12 Och sådana
magt vardt honom gifven emot det dagliga offret för
syndernas skull, så att han skulle slå neder sanningena,
och hvad han gjorde, skulle framgång hafva. 13 Men jag

hörde en heligan tala; och den samme helige sade till
en som talade: Huru länge skall dock denna synen, om
det dagliga offret, vara, och om synderna, för hvilkas
skull denna förödning sker, så att både helgedomen
och hären förtrampad varder? 14 Och han svarade mig:
Det är tutusende och trehundrade dagar, efter afton och
morgon räknandes, så skall helgedomen åter vigder
varda. 15 Och då jag, Daniel, såg den synena, och
hade gerna förståndit henne; si, då stod för mig såsom
en man. 16 Och jag hörde emellan Ulai ene menniskos
röst, som ropade och sade: Gabriel, uttyd dessom
synena, så att han förstår henne. 17 Och han kom hardt
intill mig; och jag vardt förskräckt, då han kom, och föll
neder uppå mitt ansigte, och han sade till mig: Gif akt
häruppå, du menniskobarn, ty denna synen lyder uppå
ändans tid. 18 Och då han talade med mig, dignade jag
af vanmägtighet neder på mitt ansigte till jordena; men
han tog uppå mig, och rätte mig upp, så att jag blef
ståndandes. 19 Och han sade: Si, jag vill visa dig, huru
det gå skall på yttersta vredenes tid; ty änden hafver
sin bestämda tid. 20 Väduren med de tu horn, som du
sågst, äro de Konungar i Meden och Persien; 21 Men
getabocken är Konungen i Grekeland; det stora hornet
emellan hans ögon är den förste Konungen. 22 Men
att fyra stodo i dess stad, då det sönderslagit vardt,
betyder, att fyra rike skola uppkomma af det folket;
men icke så mägtig som han var. 23 Efter dessa riken,
när öfverträdelsen stor vorden är, skall uppkomma en
arg och listig Konung. 24 Han skall vara mägtig, dock
icke genom sina kraft; han skall underliga föröda, och
skall hafva framgång, att han det uträttar; han skall
förstöra de starka, och det heliga folket. 25 Och genom
hans klokhet skall hans bedrägeri framgå, och han
skall upphäfva sig i sitt hjerta, och genom framgång
skall han många förderfva, och skall uppsätta sig emot
alla Förstars Första; men han skall utan hand förlagd
varda. 26 Denna synen, om afton och morgon, som
dig sagd är, hon är sann; men du skall hålla synena
hemliga, ty det är ännu en lång tid dit. 27 Och jag,
Daniel, vardt svag, och låg i några dagar krank; sedan
stod jag upp, och beställde Konungens ärende, och
förundrade mig uppå synena; och ingen var, som kunde
reda mig henne ut.

9 Uti första årena Darios, Ahasveros sons, utaf de
Meders slägte, hvilken öfver de Chaldeers rike
Konung vardt; 2 Uti de samma första årena af hans rike
förmärkte jag, Daniel, i böckerna, uppå det åratalet,
der Herren om talat hade till Propheten Jeremia, att
Jerusalem skulle öde ligga i sjutio år. 3 Och jag vände
mig till Herran Gud, till att bedja och åkalla med fasto,
uti säck och asko. 4 Och jag bad till Herran min
Gud, bekände och sade: Ack! Herre, du store och
förskräcklige Gud, du som håller förbund och nåde
dem, som dig älska, och hålla din bud; 5 Vi hafve
syndat, gjort orätt, hafve varit ogudaktige, och vordit
affällige; vi hafve vikit ifrå din bud och rätter. 6 Vi lydde
icke dina tjenare, Propheterna, som predikade i ditt
Namn vårom Konungom, Förstom, fädrom, och allo
folkena i landena. 7 Du, Herre, äst rättfärdig; men vi
måstom skämma oss, såsom det ock nu går dem af
Juda, och dem af Jerusalem, och hela Israel, både
dem som när, och dem som fjerran äro, i all land,
dit du dem utkastat hafver, för deras missgerningars
skull, som de emot dig bedrifvit hafva. 8 Ja, Herre, vi,
våre Konungar, våre Förstar och våre Fäder, måstom
skämma oss, att vi hafve syndat emot dig; 9 Men din,
Herre vår Gud, är barmhertighet och förlåtelse; ty vi äre
affällige vordne; 10 Och lydde icke Herrans vår Guds
röst, att vi hadom måst vandrat i hans lag, som han oss
genom sina tjenare, Propheterna, förelade; 11 Utan
hele Israel öfverträdde din lag, och veko af, så att de
icke lydde dine röst; derföre hafver ock den förbannelse
och ed kommit öfver oss, som i Mose, Guds tjenares,
lag skrifven står; ty vi hafve syndat emot honom. 12
Och han hafver hållit sin ord, som han talat hafver emot
oss, och våra domare, som oss döma skulle; så att han
hafver låtit gå så stor olycko öfver oss, att sådant är icke
skedt under hela himmelen, såsom öfver Jerusalem
skedt är. 13 Såsom det skrifvit är i Mose lag, så är allt
detta stora onda öfver oss gånget; icke bådom vi heller
inför Herran vår Gud, att vi måttom vändt oss ifrå våra
synder, och tänkt uppå dina sanning. 14 Derföre hafver
icke heller Herren försummat sig med denna olyckone,
utan hafver låtit henne gå oss utöfver; ty Herren vår
Gud är rättfärdig i alla sina gerningar, som han gör; ty
vi lydde icke hans röst. 15 Och nu, Herre vår Gud, du
som ditt folk utur Egypti land med starka hand förde,
och gjorde dig ett Namn såsom det nu är; vi hafve
ju syndat, och hafve, (tyvärr) varit ogudaktige. 16
Ack Herre! för alla dina rättfärdighets skull, håll upp af
dine vrede och grymhet öfver din stad Jerusalem, och
öfver ditt helga berg; ty för våra synders skull, och för
våra fäders missgerningars skull, lider Jerusalem och
ditt folk försmädelse, när alla de som häromkring äro.
17 Och nu, vår Gud, hör dins tjenares bön och hans
begäran, och var miskundsam öfver din helgedom, som
förlagd är, för Herrans skull. 18 Böj neder din öron,
min Gud, och hör; låt upp din ögon, och skåda, huru vi
förstörde äro, och staden, som efter ditt Namn nämnder
är; ty vi ligge inför dig med våra böner, icke uppå våra
rättfärdighet, utan på dina stora barmhertighet. 19 Ack
Herre! hör; ack Herre! var miskundsam; ack Herre! akta
uppå, och gör det; fördröj icke, för din egen skull, min
Gud; ty din stad och ditt folk är nämndt efter ditt Namn.
20 Som jag ännu så talade och bad, och mina och mins

folks Israels synder bekände, och låg med mine bön
inför Herranom minom Gud, för mins Guds helga bergs
skull; 21 Rätt då jag så talade i mine bön, flög den
mannen Gabriel fram, den jag tillförene i synene sett
hade, och tog uppå mig i aftonoffrens tid. 22 Och han
underviste mig, och talade till mig, och sade: Daniel, nu
är jag utsänd till att undervisa dig. 23 Ty då du begynte
att bedja, gick denna befallningen ut; och jag kommer
fördenskull till att undervisa dig; ty du äst behagelig
och täck; så märk nu till, att du må förstå synena. 24
Sjutio veckor äro bestämda öfver ditt folk, och öfver
din helga stad; så skall öfverträdelsen blifva förtagen,
och synden betäckt, och missgerningen försonad, och
den eviga rättfärdigheten framhafd, och synen och
Prophetien beseglad, och den Aldraheligaste smord
varda. 25 Så vet nu, och märk till, ifrå den tiden då
befallningen utgår, att Jerusalem skall igen uppbyggd
varda, intill den Förstan Christum, äro sju veckor; och
två och sextio veckor, så skola gatorna och murarna
åter uppbyggde varda, ändock i bullersam tid. 26 Och
efter de två och sextio veckor skall Christus dödad
varda, och de skola icke vilja honom; och ett Förstans
folk skall komma, och förstöra staden och helgedomen,
så att det skall blifva ändadt, såsom igenom en flod,
och efter stridena skall det öde blifva. 27 Men han skall
mångom stadfästa förbundet i ena vecko långt; och
midt i veckone skall offret och spisoffret återvända, och
förödningens styggelse stå bredovid vingarna; och är
beslutet, att det skall öde blifva allt intill ändan.

10 Uti tredje årena Konungs Cores af Persien vardt
Daniel, den Beltesazar het, något uppenbaradt,
det visst och om dråplig ting är; och han aktade
deruppå, och förstod synena väl. 2 På samma tid var
jag, Daniel, sorgse i tre veckor långt. 3 Jag åt ingen
kräselig mat; kött och vin kom intet i min mun, och jag
smorde mig ej heller, tilldess tre veckor framledna voro.
4 På fjerde och tjugonde dagen i första månadenom var
jag vid den stora älfvena Hiddekel; 5 Och upplyfte min
ögon, och såg; och si, der stod en man i linnkläder,
och hade ett gyldene bälte omkring sig. 6 Hans kropp
var såsom en hyacinth, hans anlete syntes såsom
en ljungeld, hans ögon såsom brinnande bloss, hans
armar och fötter såsom en glödandes koppar, och hans
tal var såsom en stor dön. 7 Och jag, Daniel, såg
sådana syn allena, och de män, som när mig voro,
sågo henne intet; dock föll en stor förskräckelse öfver
dem, så att de flydde bort och gömde sig. 8 Och jag
blef allena, och såg den stora synena; men ingen magt
blef uti mig, och min hy vardt förvandlad på mig, och
jag hade ingen magt mer. 9 Och jag hörde hans tal;
och i det jag det hörde, seg jag neder uppå mitt ansigte
till jordena. 10 Och si, en hand tog uppå mig, och halp
mig uppå knän, och uppå händerna; 11 Och sade till
mig: Du älskelige Daniel, gif akt uppå orden, som jag
med dig talar, och res dig upp; ty jag är nu sänder till
dig. Och då han sådant sade till mig, reste jag mig
upp, och darrade. 12 Och han sade till mig: Frukta dig
intet Daniel; ty ifrå första dagenom, då du af hjertat
begärade förstå, och betvingade dig inför din Gud, äro
din ord hörd, och jag är för dina skull kommen. 13
Men den Försten öfver det riket i Persien hafver ståndit
mig emot i en och tjugu dagar, och si, Michael, en af
de ypperste Förstar, kom mig till hjelp; då behöll jag
segren när Konungenom i Persien. 14 Men nu kommer
jag till att undervisa dig, huru dino folke härefter gå
skall, ty synen skall ske efter någon tid. 15 Och som
han detta med mig talade, slog jag mitt ansigte neder
åt jordena, och teg stilla. 16 Och si, en som var lik
ene mennisko, tog uppå mina läppar. Då öppnade jag
min mun, och talade, och sade till honom, som för
mig stod: Min Herre, mine ledamöter bäfva mig öfver
synena, och jag hafver ingen magt mer; 17 Och huru
kan mins Herras tjenare tala med minom Herra, efter
ingen magt är nu mer uti mig, och jag hafver ej heller
någon anda mer? 18 Då tog åter en uppå mig, hvilken
var såsom en menniska, och han stärkte mig; 19 Och
han sade: Frukta dig intet, du älskelige man, frid vare
med dig, var tröst, var tröst. Och som han med mig
talade, förmannade jag mig, och sade: Tala, min Herre;
ty du hafver stärkt mig. 20 Och han sade: Vetst du ock,
hvarföre jag är kommen till dig? Nu vill jag åter mina
färde, och strida med Förstanom i Persien; men när
jag far mina färde, si, så skall Försten af Grekeland
komma. 21 Dock vill jag låta dig förstå, hvad skrifvit är,
det visserliga ske skall; och ingen är den mig hjelper
derutinnan, utan edar Förste Michael.

11 Jag stod ock med honom uti första årena Darios
den Medens, till att hjelpa och styrka honom. 2
Och nu vill jag undervisa dig, hvad som i sanning ske
skall: si, tre Konungar skola ännu blifva i Persien; men
den fjerde skall få större rikedomar än alle andre. Och
som han i sina rikedomar är aldramägtigast, skall han
uppväcka alla emot det riket i Grekeland. 3 Sedan skall
en mägtig Konung uppkomma, och regera med stora
magt, och skall göra ehvad han vill. 4 Och som han är
kommen uppå det högsta, skall hans rike brista, och
dela sig i fyra himmelens väder; dock icke till hans
affödo, ej heller med sådana magt, som hans varit
hafver; ty hans rike varder utrotadt, och skall komma
främmandom till lott. 5 Och Konungen i söderlanden,
den en af hans Förstar är, skall mägtig varda; men
emot honom skall ock en mägtig varda, och regera,
hvilkens välde skall stort varda. 6 Efter någor år
skola de befrynda sig tillhopa; och Konungens dotter i

söderlanden skall komma till Konungen i nordlanden,
till att göra en förening; men hon varder icke blifvandes
vid arms magt, ej heller hennes säd ståndandes;
utan hon skall varda öfvergifven, samt med dem som
henne framförde, och med barnena, och med dem
som henne en tid långt vid magt hållit hade. 7 Men
en telning af hennes slägte skall uppkomma, han
skall komma med härskraft, och falla in uti Konungens
fäste i nordlanden, och skall blifva vid sig, och få
öfverhandena. 8 Och han skall bortföra deras gudar
och beläten, samt med de kosteliga klenodier, både
af silfver och guld, in uti Egypten; och skall blifva väl
ståndandes för Konungenom i nordlanden i någor år. 9
Och då han hafver dragit igenom det riket, skall han
draga hem i sitt land igen. 10 Men hans söner skola
varda vrede, och samka tillhopa många härar; och den
ene skall komma, och fara framåt såsom en flod, och
åter reta den andra till vrede inför hans fäste. 11 Då
skall Konungen i söderlanden varda vred, draga ut
och strida med Konungenom i nordlanden; och skall
hemta tillhopa en så stor hop, att den andre hopen
skall varda gifven honom i hans hand. 12 Och han skall
föra samma hop bort; och skall hans hjerta förhäfva sig
deraf, att han så mång tusend nederlagt hafver; men
dermed får han intet öfverhandena med honom. 13 Ty
Konungen af nordlanden skall åter samka en större
hop tillsammans, än de förre var; och efter någor år
skall han draga dit med stor härskraft, och med stora
rikedomar. 14 Och på samma tid skola många sätta
sig upp emot Konungen af söderlanden; skola ock
desslikes några affällige af dino folke upphäfva sig, och
uppfylla Prophetien och falla. 15 Alltså skall Konungen
af nordlanden draga ut, och bålverk göra, och vinna
fasta städer; och söderlandens armar skola icke kunna
förtagat, och hans bästa folk skola icke kunna stå emot;
16 Utan han skall, när han kommer till honom, skaffa
sin vilja, och ingen skall kunna stå honom emot; han
skall ock komma in uti det lustiga landet, och skall
förderfvat genom dess hand; 17 Och skall ställa der sitt
ansigte efter, att han må komma med allo sins rikes
magt; men han skall förlika sig med honom, och skall
gifva honom sina dotter till hustru, på det han skall
förderfva honom; dock skall det icke lyckas honom,
och der varder intet af. 18 Derefter skall han vända
sig emot öarna, och vinna många af dem; men en
Förste skall tvinga honom, så att han måste vända
igen med skam; på det honom icke skall vederfaras
mer skam. 19 Alltså skall han vända tillbaka till sins
lands fäste, och skall stöta sig och falla, så att man
intet skall finna honom mer. 20 Och i hans stad skall en
uppkomma, hvilken sitta skall uti Konungsliga äro, som
en öfverträdare och tyrann; men efter få dagar skall han
förgås, dock hvarken genom vrede eller strid. 21 Uti
hans stad skall uppkomma en föraktelig man, hvilkom
riksens ära intet betänkt var; han skall komma, och få
sin vilja, och intaga riket med sötom ordom. 22 Och de
armar, hvilke såsom en flod komma, skola för honom,
såsom med ene flod, öfverfallne och sönderbrutne
varda; dertill ock den Försten, som förbundet med
gjordt var. 23 Ty sedan han med honom befryndad är,
skall han listeliga handla med honom; och skall draga
upp, och varda honom öfvermägtig med fögo folk. 24
Och der skall lyckas honom, så att han skall komma in
uti bästa städerna i landena, och skall beskaffa, det
hans fäder eller föräldrar icke göra kunde, med rof,
skinneri och byte; och skall fara efter de fasta städer,
och det en tid långt. 25 Och han skall uppväcka sina
magt och sitt hjerta emot Konungen i söderlanden,
med stor härskraft: Då skall Konungen af söderlanden
upprett varda till strid, med en stor mägtig härskraft;
men han blifver intet beståndandes; ty förräderi skall
varda gjordt emot honom; 26 Ja, de som hans bröd äta,
de skola hjelpa till att förderfva honom, och hans här
undertrycka, så att ganska många skola slagne varda.
27 Och båda Konungarnas hjerta skall tänka till, huru de
skola göra hvarannan skada, och skola dock öfver ett
bord tala falskeliga med hvarannan; men det skall fela
dem; ty änden är ännu bestämd inuppå en annan tid. 28
Sedan skall han draga hem igen med stora rikedomar,
och skall ställa sitt hjerta emot det helga förbundet; der
varder han något beskaffandes; och sedan draga hem i
sitt land igen. 29 Derefter skall han åter, på belägen
tid, draga emot söderlanden; men det skall icke lyckas
honom i den andra resone, såsom i den första. 30 Ty af
Chittim skola skepp komma emot honom, så att han
skall varda förtviflad, och måste vända tillbaka igen; då
skall han förgrymma sig emot det helga förbundet, och
skall beskaffat, och skall se sig om, och draga dem till
sig, som det helga förbundet öfvergifva. 31 Och hans
armar skola der stå; de skola oskära helgedomen i
fästet, och aflägga det dageliga offret, och uppsätta en
förödnings styggelse. 32 Och han skall skrymta, och
gifva dem ogudaktigom, som förbundet öfverträda, god
ord; men det folk, som sin Gud känna, skola förmanna
sig, och beskaffat. 33 Och de förståndige i folket skola
lära många andra; derföre skola de förföljde varda med
svärd, eld, fängelse och rof, en tid långt. 34 Men i
den samma förföljelsen skall dem likväl ske en liten
hjelp; dock skola många gifva sig till dem bedrägeliga.
35 Och de förståndige skola somlige förföljde varda,
på det de skola varda bepröfvade, rene och klare,
tilldess att det får en ända; ty det är ännu en annar
tid för handene. 36 Och Konungen skall göra ehvad
han vill, och skall upphäfva och uppkasta sig öfver
allt det Gud är, och skall grufveliga tala emot den
som är alla gudars Gud, och det skall lyckas honom,

intilldess vreden är ute; ty det är beslutet, huru länge
det skall vara. 37 Och sina fäders Gud skall han intet
akta; han skall icke akta uppå qvinnokärlek, eller uppå
någon gud; ty han skall uppsätta sig emot alla. 38
Men sin egen gud, Maussim, skall han dyrka; ty en
gud, der hans fäder intet af visst hafva, den skall han
ära, med guld, silfver, ädla stenar och klenodier. 39
Och han skall göra dem stora äro, som hjelpa honom
stärka Maussim, med den främmande guden, som han
utvalt hafver; och skall göra dem till herrar öfver stora
rikedomar, och utskifta dem landet till lön. 40 Och på
ändalyktene skall Konungen af söderlanden stötas med
honom; och Konungen af nordlanden skall församla
sig emot honom, med vagnar, resenärer, och mång
skepp, och skall infalla i landen, och förderfva, och
draga derigenom; 41 Och skall infalla uti det lustiga
landet, och månge skola dräpne varda; men desse
skola undslippa hans hand: Edom, Moab och Ammons
barnas Förstar. 42 Och han skall sända sina magt i
landen, och Egypten skall icke undslippa honom; 43
Utan han skall med sitt indragande varda rådandes
öfver gyldene och silfverskatter, och öfver all klenodier i
Egypten, Libyen och Ethiopien. 44 Men ett rykte skall
förskräcka honom, af östan och af nordan; så att han
skall draga ut med stora vrede, i det sinnet, att han
skall många förgöra och förderfva. 45 Och han skall
uppslå sins palatses tjäll emellan hafven, omkring det
lustiga helga berget, tilldess med honom varder en
ände; och ingen skall hjelpa honom.

12 På samma tiden skall den store Försten Michael,
som för ditt folk står, uppresa sig; ty en sådana
bedröfvad tid skall komma, att ingen slik varit hafver,
ifrå den tid menniskor hafva varit till, intill den tiden.
Uti den samma tiden skall ditt folk frälst varda, alle
de som i bokene skrefne äro. 2 Och månge de, som
under jordene sofva ligga, skola uppvakna, somlige till
evigt lif, somlige till evig försmädelse och blygd. 3 Men
lärarena skola lysa såsom himmelens sken, och de
som många undervisa till rättfärdighet, såsom stjernor
i evighet. 4 Och du, Daniel, fördölj dessa orden och
besegla denna skriftena intill den yttersta tiden; så skola
månge deröfver komma, och finna ett stort förstånd. 5
Och jag, Daniel, såg, och si, der stodo två andre, en på
denna strandene vid älfvena, en annar på den andra
strandene. 6 Och han sade till den som i linnkläder
ofvanuppå älfvenes vatten stod: När skall då änden
varda med sådana under? 7 Och jag lydde till den
mannen, som i linnkläden stod ofvanuppå vattnena; och
han hof upp sina högra och venstra hand till himmelen,
och svor vid honom som lefver evinnerliga, att det
skulle vara till en tid, och några tider, och en half tid;
och när dess heliga folkens förskingring en ända hafver,
så skall allt sådant ske. 8 Och jag hörde det, men
jag för stod det intet; och jag sade: Min Herre, hvad
skall ske derefter? 9 Han sade: Gack, Daniel, ty det är
fördoldt och besegladt intill yttersta tiden. 10 Månge
skola renade, luttrade och bepröfvade varda; och de
ogudaktige skola föra ett ogudaktigt väsende; och de
ogudaktige skola intet aktat; men de förståndige skola
aktat. 11 Och ifrå den tiden, när det dageliga offret
borttaget, och förödelsens styggelse uppsatt varder,
skall vara tusende tuhundrade och niotio dagar. 12 Väl
är honom, som då förbidar, och räcker intill tusende
trehundrad och fem och tretio dagar. 13 Men du, Daniel,
gack bort, tilldess änden kommer, och hvila dig, att du
må uppstå i dinom del, när dagarna hafva ända.

Hosea

1 Detta är Herrans ord, som skedde till Osea,
Beeri son, uti Ussia, Jotham, Ahas, Jehiskia, Juda
Konungars, tid; och uti Jerobeams, Joas sons, Israels
Konungs, tid. **2** Och då Herren först tog till att tala
genom Osea, sade Herren till honom: Gack bort, och
tag dig ena sköko till hustru, och skökobarn; ty landet
löper ifrå Herranom i boleri. **3** Och han gick bort, och
tog Gomer, Diblaims dotter. Hon vardt hafvandes, och
födde honom en son. **4** Och Herren sade till honom:
Kalla honom Jisreel; ty det är ännu om en liten tid till
görandes, så vill jag hemsöka de blodskulder i Jisreel,
öfver Jehu hus, och skall göra en ända med Israels
rike. **5** På den tiden skall jag sönderbryta Israels båga,
uti Jisreels dal. **6** Och hon vardt äter hafvandes, och
födde ena dotter; och han sade till honom: Kalla henne
LoRyhama; ty jag vill intet mer förbarma mig öfver
Israels hus; utan lag vill bortkasta dem. **7** Dock öfver
Juda hus vill jag förbarma mig, och skall hjelpa dem
genom Herran deras Gud; men jag vill icke hjelpa dem
genom båga, svärd, strid, hästar eller resenärar. **8**
Och då hon afvant hade LoRyhama, vardt hon äter
hafvandes, och födde en son. **9** Och han sade: Kalla
honom LoAmmi; ty I ären icke mitt folk, så vill jag ej
heller vara edar. **10** Men talet på Israels barn skall
varda lika som sanden i hafvena, den man hvarken
mäla eller räkna kan; och det skall ske på det rum,
der man till dem sagt hafver; I ären icke mitt folk; der
skall man säga till dem: O! I lefvande Guds barn. **11** Ty
Juda barn och Israels barn skola sammankomma, och
skola hålla sig alla under ett hufvud, och draga upp utu
landena; ty Jisreels dag skall vara en stor lag.

2 Säger edrom brödrom: De äro mitt folk, och edro
syster, att hon är i ynnest. **2** Säger domen öfver
edra moder, att hon är intet mer min hustru, och jag vill
intet hafva henne; beder henne kasta bort sitt boleri ifrå
sig, och sitt horeri ifrå sin bröst; **3** På det jag icke skall
afkläda henne nakna, och sätta henne, lika som hon
var, då hon rådd var, och jag då gör henne såsom ett
öde, och såsom ett torrt land, att jag icke låter henne
dö af törst; **4** Och icke förbarmar mig öfver hennes
barn; ty de äro horobarn; **5** Och deras moder är en
hora; och den dem burit hafver, hon häller sig skamliga,
I och säger: Jag vill löpa efter mina bolar, hvilke mig
gifva bröd, vatten, ull, lin, oljo och dryck. **6** Derföre,
si, jag skall igentäppa din väg med törne, och gärda
der en gård före, att hon icke skall finna sina stigar. **7**
Och då hon löper efter sina bolar, skall hon intet få
dem, och icke finna dem, när hon söker efter dem, och
måste säga: Jag vill gå till min förra man igen, der jag
bättre mådde, än jag nu mår. **8** Ty hon vill icke veta, att
jag är den som gifver henne korn, must och oljo, och
hafver gifvit henne mycket silfver och guld, der de Baal
af gjort hafva. **9** Derföre vill jag taga mitt korn och must
igen i sinom tid, och bortvända mina ull och lin, der
hon sina blygd med betäcker. **10** Nu vill jag upptäcka
hennes skam för hennes bolars ögon, och ingen skall
undsätta henne utu mine hand. **11** Och jag skall göra
en ända med all hennes fröjd, högtider, nymånader,
Sabbather, och alla hennes helgedagar. **12** Jag skall
öde göra hennes vinträ och fikonaträ, efter hon säger:
Det är min lön, som mine bolar gifva mig; jag skall
göra en skog deraf, att vilddjuren skola uppäta det. **13**
Alltså skall jag hemsöka Baalims dagar öfver henne,
hvilkom hon rökoffer gör, och pryder sig med spann
och halsband, och löper efter sina bolar, och förgäter
mig, säger Herren. **14** Derföre, si, jag vill locka henne,
och föra henne uti öknena, och tala ljufliga med henne.
15 Der vill jag gifva henne sin rätta vingård, och Achors
dal, der man predika skall det I hoppas skolen; och
der skall hon sjunga, lika som i hennes ungdoms tid,
då hon utur Egypti land drog. **16** Och på den tiden,
säger Herren, skall du kalla mig: min man, och icke mer
kalla mig: min Baal. **17** Ty jag skall låta Baalims namn
bortkomma utu hennes mun, så att man deras namn
icke mer ihågkomma skall. **18** Och jag skall på den
tiden göra dem ett förbund med vilddjuren på markene,
med foglarna under himmelen, och med matkarna på
jordene; och skall borttaga båga, svärd och krig utu
landena, och låta dem bo säkre. **19** Jag vill trolofva dig
mig i evig tid; jag skall trolofva dig mig uti rättfärdighet
och dom, uti nåd och barmhertighet; **20** Ja, uti trone vill
jag trolofva dig mig; och du skall känna Herran. **21** På
den tiden, säger Herren, vill jag höra; jag skall höra
himmelen, och himmelen skall höra jordena; **22** Och
jorden skall höra kornet, must och oljo, och de skola
höra Jisreel. **23** Och jag skall behålla henne mig för en
säd på jordene, och förbarma mig öfver henne som i
ogunst var, och säga till det som intet var mitt folk: Du
äst mitt folk; och det skall säga: Du äst min Gud.

3 Och Herren sade till mig; Gack än en gång bort, och
älska den bolerska och horiska qvinnona; såsom
Herren älskar Israels barn, och de vända sig likväl
till främmande gudar, och bola för en kanno vins
skull. **2** Och jag vardt med henne öfverens om femton
silfpenningar och halftannat homer bjugg; **3** Och sade
till henne: Häll dig efter mig en tid långt, och bedrif intet
boleri, och tillstäd ingen annan; ty jag vill ock hålla mig
efter dig. **4** Ty Israels barn skola i långan tid blifva
utan Konung, utan Första, utan offer, utan altare, utan
lifkjortel, och utan Theraphim. **5** Derefter skola Israels
barn omvända sig, och söka Herran sin Gud, och sin

Konung David; och skola ära Herran, och hans nåd i
yttersta tidenom.

4 Hörer, I Israels barn, Herrans ord; ty Herren hafver
orsak till att straffa dem, som i landena bo; ty der är
ingen trohet, ingen kärlek, intet Guds ord i landena; **2**
Utan Guds hädelse, lögn, mord, stöld och hor hafva fått
öfverhandena, och den ena blodskulden kommer efter
den andra. **3** Derföre skall landet stå jämmerliga, och
allom inbyggaromen illa gå; ty ock djuren på markene,
och foglarna under himmelen, och fiskarna i hafvet
skola förkomma. **4** Dock man torf icke straffa eller
tukta någon; ty mitt folk (vill ostraffadt vara; utan)
tager sig före att straffa Presterna. **5** Derföre skall
du falla om dagen, och Propheten falla med dig om
nattena; alltså skall jag dina moder späka. **6** Mitt folk
är förderfvadt, derföre att det icke lära vill; ty du aktar
intet Guds ord, derföre vill jag ock intet akta dig, att du
min Prest vara skall; du förgäter dins Guds lag, derföre
vill jag ock förgäta din barn. **7** Ju flere de varda, ju
mer de synda emot mig; derföre skall Jag ju så högt
göra dem till blygd, som de I ärone högt uppe äro.
8 De äro mins folks syndoffer, och styrka deras själ
i deras missgerning; **9** Derföre skall folkena gå lika
som Prestomen; ty jag skall hemsöka deras väsende,
och vedergälla dem såsom de förtjena; **10** Så att de
skola äta, och icke mätte varda; bedrifva boleri, och
det skall intet bekomma dem; derföre, att de hafva
öfvergifvit Herran, och intet aktat honom. **11** Boleri, vin
och must göra menniskorna galna. **12** Mitt folk frågar
sitt trä, och deras staf predikar dem; ty en boleris ande
förstörer dem, så att de bedrifva boleri emot sin Gud.
13 Ofvanpå bergen offra de, och på högomen röka de,
under ek, lind och bok, efter de hafva skönan skugga;
derföre varda ock edra döttrar skökor, och edra brudar
horor. **14** Och jag vill ej heller förtagat, då edra döttrar
och brudar skämda och horor varda; efter I upptagen
en annor Gudstjenst med de horor, och offren med de
slemma slunor; ty det galna folket vill slaget varda. **15**
Vill du Israel ju bedrifva boleri, att dock Juda icke ock
finnes skyldig; går icke bort till Gilgal, och kommer icke
upp till BethAven, och svärjer icke: Så sant som Herren
lefver. **16** Ty Israel löper lika som en galen ko; så skall
ock Herren låta föda dem, såsom ett lamb det vildt
löper. **17** Ty Ephraim hafver gifvit sig i sällskap med
afgudar; så låt honom fara. **18** De hafva gifvit sig uti
svalg och boleri; deras herrar hafva lust dertill, att de
komma skam åstad. **19** Ett väder skall bortdrifva dem,
hvilko de icke skola kunna emotstå, och måste öfver
sina. Gudstjenst till blygd varda.

5 Så hörer nu detta, I Prester, och akta häruppå,
du Israels hus, och fattat i öronen, du Konungens
hus; ty ett straff varder öfver eder gångandes. I som
ena snaro i Mizpa ställt hafven, och ett utsträckt nät i
Thabor. **2** De slagta fast mycket, och bedraga folket
dermed; derföre måste jag straffa dem allasamman.
3 Jag känner Ephraim väl, och Israel är för mig intet
fördold; att Ephraim är en sköka, och Israel en sluna.
4 De tänka intet dertill, att de måtte vända sig till sin
Gud; ty de hafva ett skökohjerta, och sköta intet om
Herran. **5** Derföre skall Israels högfärd för deras ansigte
ödmjukad varda; och skola både Israel och Ephraim
falla för deras ondskos skull; ock skall Juda falla med
dem. **6** Så skola de komma med sin får och fä, till
att söka Herran, och dock intet finna honom; ty han
hafver vändt sig ifrå dem. **7** De förakta Herran, och
föda främmande barn; derföre skall ock nymånaden
uppfräta med dem deras offer. **8** Ja, blåser i basun i
Gibea; ja, trummeter i Rama; ja, roper i BethAven, på
hinsidon BenJamin. **9** Ty Ephraim skall ett öde varda,
på den tid jag dem straffandes varder. Derom hafver
jag Israels slägte troliga varnat. **10** Juda Förstar äro
like dem som utflytta råmärke; derföre vill jag utgjuta
mina vrede öfver dem, lika som vatten. **11** Ephraim
lider väld, och varder plågad; deruti sker honom rätt;
ty han hafver gifvit sig uppå menniskobud. **12** Jag är
Ephraim såsom en mal, och Juda huse en plåga. **13**
Och då Ephraim kände sina krankhet, och Juda sitt sår,
drog Ephraim bort till Assur, och sände till Konungen i
Jareb; men han kunde intet hjelpa eder, eller hela edart
sår. **14** Ty jag är Ephraim lika som ett lejon, och Juda
huse lika som ett ungt lejon. Jag, jag rifver, och går min
väg; jag förer dem bort, och ingen kan undsätta dem.
15 Jag vill gå åter till mitt rum igen, tilldess de känna
sina skuld, och söka mitt ansigte.

6 När dem illa går, så måste de då bittida söka mig
(och säga): Kommer, vi vilje till Herran igen; ty
han hafver rifvit oss, han helar oss ock; han hafver
slagit oss, han förbinder oss ock; **2** Efter två dagar gör
han oss lefvande; på tredje dagen skall han uppväcka
oss, sa att vi få lefva inför honom. **3** Och så varde vi
deruppå aktande, och vinnlägge oss derom, att vi måge
känna Herran; ty han kommer fram lika som en skön
morgonrodne, och skall komma oss lika som ett regn,
såsom ett serlaregn, hvilket landet fuktar. **4** O! huru
väl vill jag göra emot dig, Ephraim; o! huru väl vill jag
göra emot dig, Juda; ty den nåd som jag eder bevisa
vill, skall vara såsom ett morgonmoln, och lika som en
dagg, som om morgonen bittida faller. **5** Derföre höflar
jag dem genom Propheterna, och dödar dem genom
mins muns tal, att din ord måga i ljuset komma. **6** Ty
jag hafver lust till kärlek, och icke till offer; och till Guds
kunskap, och icke till bränneoffer. **7** Men de öfverträda
förbundet, lika som Adam; deruti förakta de mig. **8** Ty
Gilead är en stad full med afguderi och blodskulder.

9 Och Presterna, samt med sina stallbröder, äro lika
som röfvare, hvilke i försåt ligga, och mörda på den
vägen till Sichem; ty de göra hvad de vilja. 10 Jag ser
det i Israels hus, der mig före grufvar; ty der bedrifver
Ephraim boleri, Israel orenar sig. 11 Men Juda skall
ännu hafva en skördeand för sig, när jag mins folks
fängelse omvändandes varder.

7 Då jag Israel hjelpa vill, så finner man först Ephraims
otro och Samarie ondsko, så att de bedrifva desto
mer afguderi; och ändock de inbördes med tjufvar,
och utantill med röfvare plågade äro; 2 Likväl vilja
de intet märka, att jag dermed gifver akt uppå alla
deras ondsko; men jag ser väl deras väsende, som
de allstädes bedrifva. 3 De fröjda Konungen genom
sitt afguderi, och Förstarna genom sina lögner; 4 Och
äro allesamman horkarlar, lika som en bakougn, den
bakaren het gör, när han utknådat hafver, och låter
degen igenomsyras och jäsa. 5 I dag är vår Konungs
högtid (säga de). Så varda då Förstarna hete lika som
af vin; så bjuder han de falska lärare till sig. 6 Ty deras
hjerta är hett uti deras gudelighet, lika som en bakougn,
när de offra och bedraga folket; men deras bakare
sofver alla nattena, och om morgonen brinner han i
ljusom låga. 7 Så äro de ändå så hete i gudelighet, lika
som en bakougn; ändock att deras domare uppfrätne
varda, och alle deras Konungar falla; likväl är der ändå
ingen ibland dem, som åkallar mig. 8 Ephraim varder
öfverfallen af Hedningom; Ephraim är lika såsom en
kaka, den ingen omvänder; 9 Utan främmande uppäta
hans kraft, likväl vill han intet aktat; han hafver ock fått
grå hår, likväl vill han intet aktat. 10 Och Israels högfärd
varder för deras ögon ödmjukad; likväl omvända de sig
intet till Herran sin Gud, och fråga ej heller något efter
honom i allo desso. 11 Ty Ephraim är lika som en galen
dufva, den intet akta vill. Nu åkallade Egypten, nu löpa
de till Assur. 12 Men efter de så löpa, nu bit och nu
dit, skall jag kasta mitt nät öfver dem, och rycka dem
neder, lika som foglar under himmelen; jag skall straffa
dem, såsom man det predikar uti deras församlingar.
13 Ve dem, att de ifrå mig vika. De måste förderfvade
varda; ty de äro ifrå mig affällige vordne; jag ville väl
förlossa dem, om de icke afguderi emot mig lärde. 14
Så åkalla de mig ock intet af hjertana, utan tjuta i sin
lägre; de församlas för mats och drycks skull, och äro
mig ohörsamme. 15 Jag lärer dem, och stärker deras
armar; men de tacka mig illa. 16 De omvända sig dock
icke rätteliga, utan äro lika som en falsk båge; derföre
måste deras Förstar falla genom svärd; deras trug skall
uti Egypti land till spott varda.

8 Ropa högt, såsom en basun, och säg: Han kommer
allaredo öfver Herrans hus, lika som en örn; derföre,
att de hafva öfverträdt mitt förbund, och vordit affällige
ifrå min lag; 2 Skola de då ropa till mig: Du äst min
Gud; vi känne dig, vi Israel. 3 Men ehuru väl man det
menar, så låter dock Israel intet säga sig; derföre måste
fienden förfölja dem. 4 De söka Konungar, och akta
intet mig; de hålla sig intill Förstar, och jag måtte intet
vetat; af sitt silfver och guld göra de afgudar, att de ju
snarliga förgås skola. 5 Din kalf, o Samarla, förkastar
han. Min vrede hafver förgrymmat sig öfver dem; det
kan icke länge stå, de måste straffade varda. 6 Ty
kalfven är kommen ifrån Israel, och en mästare hafver
gjort honom, och han kan ju ingen Gud vara; derföre
skall Samarie kalf till stoft gjord varda. 7 Ty de så
väder, och skola uppskära oväder; deras säd skall icke
uppkomma, och deras frukt intet mjöl gifva; och om
hon det än gifver, så skola dock främmande äta det
upp. 8 Israel varder uppäten; Hedningarna hafva sig
med honom, lika som med ett oterigt kärile; 9 Derföre,
att de löpa upp efter Assur, såsom vildåsnen i villone;
Ephraim skänker bolarom; 10 Ja, gifver ock Hedningom
skatt; de samma Hedningar vill jag nu församla öfver
dem; de skola snart ledse varda vid Konungens och
Förstarnas tunga. 11 Ty Ephraim hafver gjort mång
altare, till att synda; så skola ock altaren varda honom
till synd. 12 Om jag än mycket predikar dem om min
lag, så kalla de det kätteri. 13 Det de ännu mycket offra,
och frambära kött och äta i så hafver dock Herren intet
behag dertill; utan han vill ihågkomma deras ondsko,
och hemsöka deras synder, som sig till Egypten vända.
14 Israel förgäter sin skapare, och bygger kyrkor; så gör
Juda många fasta städer; men jag skall sända eld uti
hans städer i han skall förtära hans hus.

9 Du behöfver icke fröjda dig, Israel, eller berömma
dig öfver annor folk; ty din Gudstjenst är ett horeri
emot din Gud, der du nytto med söker, att alla lador
måga varda fulla med korn. 2 Derföre skola ladorna
och presserna intet föda dig; och vinet skall dig intet
lyckas. 3 Och de skola icke blifva uti Herrans land;
utan Ephraim måste åter in uti Egypten, och måste äta
uti Assyrien det orent är. 4 Der kunna de intet göra
Herranom drickoffer af vin, eller eljest honom något till
vilja; deras offer skall vara lika som de bedröfvades
bröd, af hvilkom orene varda alle de som deraf äta;
ty sitt bröd måste de äta för sig sjelf, och det skall
intet varda buret in uti Herrans hus. 5 Hvad viljen I
då göra uti årstidom, och Herrans högtidom? 6 Si, de
måste bort för förderfvarenom, Egypten skall hemta
dem tillhopa, och Moph skall begrafva dem; nässla
skall växa, der nu deras lustiga afgudars silfver står;
och törne uti deras hyddom. 7 Hemsökningstiden
är kommen, vedergällelsetiden; det skall Israel väl
förnimma; Propheterna äro galne, och de andelige äro
ursinnige, för dina stora missgerning, och för det stora

hetsliga afguderiets skull. 8 De väktare i Ephraim höllo
sig ett skifte intill min Gud; men nu äro de Propheter,
som lägga honom snaro på alla hans vägar, genom
det hetsliga afguderi, uti sins guds hus. 9 De gå allt
för djupt deruti, och äro förderfvade, såsom i Gibea
tid; derföre skall han komma deras ondsko ihåg, och
hemsöka deras synder. 10 Jag fann Israel i öknene lika
som vindrufvor, och såg edra fäder lika som de första
fikon på fikonaträt; men derefter gingo de till Baal Peor,
och lofvade sig till den skamliga afguden, och vordo
ju så styggelige som deras bolar. 11 Derföre måste
Ephraims härlighet bortflyga såsom en fogel; så att de
hvarken skola föda, hafvande vara, eller afla. 12 Och
om de än uppfödde sin barn, så vill jag dock göra dem
arfvingalösa, så att de skola intet folk vara; och ve dem,
när jag ifrå dem viken är. 13 Ephraim, som mig synes,
är planterad och skön lika som Tyrus; likväl måste han
nu få dråparenom sin barn ut. 14 Herre, gif dem; men
hvad vill du gifva dem? gif dem ofruktsamma qveder,
och försinade bröst. 15 All deras arghet sker i Gilgal;
der hatar jag dem, och skall, får deras onda väsendes
skull, drifva dem bort utu mitt hus, och ingen kärlek
mer bevisa dem; ty alle deras Förstar äro affällige. 16
Ephraim är slagen, hans rot är borttorkad så att de
ingen frukt mer bära kunna; och om de än födde, så
vill jag dock, den åstundada fruktena af deras lifve
döda. 17 Min Gud skall förkasta dem, derföre att de
icke ville höra honom; och de måste gå villeråda ibland
Hedningarna.

10 Israel är ett onyttigt vinträ vorden, hans frukt är
ock alltså; så mycken frukt som han hafver, så
mång altare gör han; der landet aldrabäst är, der sikta
de aldraskönesta kyrkor. 2 Deras hjerta är deladt, och
de syndade nu; men deras altare skola nederbrutna,
och deras stiktningar förstörda varda. 3 Ty de berömma
sig, och säga: Konungen hafver oss icke ännu, och
behöfve vi intet frukta Herran; hvad skulle Konungen
göra oss? 4 De svärja sig tillhopa förgäfves, och göra
ett förbund; och sådana råd grönskas lika som ogräs
på alla fårar i markene. 5 Samarie inbyggare församla
sig till kalfven i BethAven; ty hans folk hafver gråtit
öfver honom, der dock hans andelige plägade fröjda sig
öfver hans härlighet; ty han är bortförd ifrå dem. 6 Ja,
kalfven är förd in uti Assyrien, Konungen i Jareb till en
skänk; alltså måste Ephraim stå med skam, och Israel
skamliga gå med sitt anslag. 7 Ty Konungen i Samarien
är försvunnen, lika som fradgan på vattnena. 8 De
höjder i Aven, der Israel med syndade, äro förlagde;
tistel och törne växer på deras altare, och de skola
säga: I berg, förskyler oss, och I backar, faller öfver oss.
9 Israel, du hafver syndat allt ifrå Gibea tid; dervid hafva
de ock blifvit; men en sådana strid, som emot de onda
menniskor i Gibea skedde, den skall intet fatta dem; 10
Utan jag skall näpsa dem efter min vilja; så att folk skola
komma församladt öfver dem, när jag spänner dem
före med deras båda kalfvar. 11 Ephraim är en kalf,
som sig leda låter; jag skall ock en gång tröska med
honom, och vill fara öfver hans sköna hals; jag skall
lära Ephraim rida, och Juda plöja, och Jacob harfva. 12
Derföre sår rättfärdighet, och uppskärer kärlek, och
plöjer annorlunda, medan tid är att söka Herran, tilldess
han kommer, och lärer eder rättfärdighet. 13 Ty I plöjen
ogudaktighet, och uppskären orättfärdighet, och äten
lögns frukt. Efter du nu förlåter dig uppå dina mänga
hjeltar, 14 Så skall upphäfva sig ett rumor i ditt folk, så
att all din fäste skola förstörd varda, lika som Salman
Arbeels hus förderfvade i stridenes tid, då modren öfver
barnen slagen vardt. 15 Rätt så skall eder ock gå i
BethEl, för edra stora ondskos skull, att Israels Konung
skall om morgonen bittida nederlagd varda.

11 Då Israel ung var, hade jag honom kär, och
kallade honom, min son, utur Egypten. 2 Men
när man nu kallar honom, så vända de sig bort, och
offra Baalim, och röka inför beläte. 3 Jag tog Ephraim i
hans arm, och ledde honom; men de hafva nu förgätit,
huru jag halp dem. 4 Jag lät dem draga ett lustigt ok,
och gå med mjuka tömmar: och jag tog oket utaf dem,
och gaf dem foder; 5 På det han ju icke skulle vända
sig åt Egypti land igen. Så är nu Assur vorden deras
Konung; ty de ville intet omvända sig. 6 Derföre skall
svärdet komma öfver deras städer, och skall förtära
och uppfräta deras bommar, för deras anslags skull. 7
Mitt folk hafver ingen lust till att vända sig till mig och
ehuru man predikar dem, så skickar sig dock ingen
till att höra. 8 Hvad skall jag göra af dig, Ephraim?
Huru skall jag dock plåga dig, Israel? Skall jag icke
med rätto göra såsom Adama, och tillpynta dig lika
som Zeboim? Men mitt hjerta hafver ett annat sinne;
min barmhertighet är så brinnande; 9 Att jag icke göra
vill efter mina grymma vrede, eller vända mig till att
jag platt förderfvar Ephraim; ty jag är Gud, och icke
menniska, och är den Helige ibland dig dock skall mitt
rike icke vara i stadenom. 10 Då skall man efterfölja
Herran, och han skall ryta såsom ett lejon; och när han
ryter, så skola de förskräcka sig, som vesterut äro. 11
Och de uti Egypten skola ock förskräckas, såsom en
fogel; och de i Assurs land, lika som dufvor; och jag vill
sätta dem uti sin hus, säger Herren. 12 Uti Ephraim
är allstädes afguderi emot mig, och i Israels hus falsk
Gudstjenst; men Juda håller sig ännu fast intill Gud,
och till den rätta heliga Gudstjensten.

12 Men Ephraim gapar efter väder, och löper efter
östanväder, och gör hvar dag mer afguderi och
skada; de göra förbund med Assur, och föra balsam uti

Egypten; 2 Derföre skall Herren beskärma Juda, och
hemsöka Jacob efter hans vägar, och löna honom efter
hans förtjenst. 3 Ja, (säga de) han hafver undertryckt
sin broder i moderlifvena, och af allo magt kämpat med
Gudi. 4 Han kämpade med Ängelen, och vann; ty han
gret, och bad honom; der hafver han ju funnit honom
i BethEl, och der hafver han talat med oss. 5 Men
Herren är Gud Zebaoth; Herre är hans Namn. 6 Så
omvänd dig nu till din Gud; gör barmhertighet och rätt,
och hoppas allstädes uppå din Gud. 7 Men köpmannen
hafver en falsk våg i sine hand, och bedrager gerna.
8 Ty Ephraim säger: Jag är rik, jag hafver nog; man
skall intet ondt finna i allt mitt arbete, det synd är. 9
Men jag, Herren, är din Gud, allt ifrå Egypti land, och
den dig låter ännu i hyddom bo, såsom man i årstider
plägar; 10 Och talar till Propheterna; och jag är den
som så många prophetier gifver, och förkunnar genom
Propheterna, ho jag är. 11 Uti Gilead är alltsamman
afguderi, och i Gilgal offra de oxar fåfängeliga, och
hafva så mång altare, som skylarna på åkren stå. 12
Jacob miste fly uti Syrie land, och Israel måste tjena för
ena hustru; för ena hustru måste han vakta. 13 Men
derefter förde Herren Israel utur Egypten, genom en
Prophet, och lät bevara honom genom en Prophet. 14
Men nu förtörnar honom Ephraim genom sina afgudar;
derföre skall deras blod komma öfver dem, och deras
herre skall vedergälla dem deras försmädelse.

13 Då Ephraim lärda afguderi med magt, vardt han
i Israel upphöjd; sedan syndade de genom Baal,
och vordo deröfver dräpne. 2 Men nu synda de än
mycket mer, och göra beläte af sitt silfver, såsom
de dem upptänka kunna, nämliga afgudar, de dock
alltsammans smedsverk äro; likväl predika de om
dem, att den som kalfvarna kyssa vill, han skall offra
menniskor. 3 De samme skola hafva morgonmoln,
och den dagg som bittida faller; ja, lika som agnar,
de utaf loganom bortblåsa, och såsom röken af en
skorsten. 4 Men jag är Herren, din Gud, allt ifrån Egypti
land; och du skulle ju ingen annan Gud känna, utan
mig; och ingen Frälsare, utan mig allena. 5 Jag lät
mig ju vårda om dig i öknene, i eno torro lande. 6
Men efter de födde äro, så att de äro mätte vordne,
och nog hafva, upphäfver sig deras hjerta; derföre
förgäta de mig. 7 Så skall jag ock varda emot dem lika
som ett lejon, och lika som en parder; på vägenom
vill jag vakta efter dem. 8 Jag skall möta dem lika
som en björn, hvilkom hans ungar borttagne äro, och
skall sönderrifva deras förstockada hjerta, och skall
uppfräta dem der, såsom ett lejon; vilddjur skola rifva
dem sönder. 9 Israel, du rörer dig i olycko; ty din hälsa
står allena när mig. 10 Hvar är din Konung, som dig
hjelpa må uti alla dina städer; och dine domare, der
du af sade: Gif mig Konung och Förstar? 11 Nu väl,
jag gaf dig; en Konung i mine vrede, och skall taga
honom bort i mine grymhet. 12 Ephraims misshandel
är sammanbunden, och hans synd är behållen; 13 Ty
honom skall ve varda, såsom ene barnafödersko; ty de
äro oförsigtig barn. Den tid skall komma, att deras barn
miste förgås. 14 Men jag vill förlossa dem utu helvete,
och hjelpa dem ifrå döden; död, jag skall vara dig ett
förgift; helvete, jag skall vara dig en plåga; dock är
trösten fördold för min ögon; (Sheol h7585) 15 Ty han
skall skilja emellan bröder; der skall ett östanväder
komma, och Herren uppstiga ifrån öknene, och uttorka
hans brunnar, och utöda hans källor; han skall bortröfva
all kostelig tyg och håvor. 16 Samarien skall öde varda;
ty de äro sinom Gud ohörsamme; de skola falla genom
svärd, och deras unga barn sönderkrossade, och deras
hafvande qvinnor sönderrefna varda.

14 Omvänd dig, Israel, till Herran, din Gud; ty du äst
fallen för din misshandels skull. 2 Tager dessa
orden med eder, och vänder eder om till Herran; och
säger till honom: Förlåt oss alla synder, och gör oss
godt, så vilja vi offra våra läppars oxar. 3 Assur skall
intet hjelpa oss, och vi vilje icke mer rida på hästar, och
icke mer säga till våra händers verk: I åren vår Gud;
utan låt de faderlösa finna nåd när dig. 4 Så skall jag
åter hela deras afträdelse; gerna vill jag hafva dem
kär; då skall jag vända mina vrede ifrå dem. 5 Jag vill
vara Israel lika som en dagg, att han skall blomstras
såsom en ros, och hans rötter skola utsträcka sig
såsom Libanon; 6 Och hans grenar utvidga sig, att han
skall vara så dägelig som ett oljoträ, och skall gifva
en sådana god lukt som Libanon; 7 Och skola åter
sitta under hans skugga; af korn skola de föda sig, och
blomstras lika som ett vinträ; hans åminnelse skall vara
lika som vinet på Libanon. 8 Ephraim, bort med de
afgudar. Jag skall bönhöra honom, och leda honom;
jag vill vara såsom ett grönt furoträ; på mig skall man
finna dina frukt. 9 Ho är vis, den detta förstår, och klok,
den detta märker? Ty Herrans vägar äro rätte, och de
rättfärdige vandra deruppå; men öfverträdarena falla
deruppå.

Joel

1 Detta är Herrans ord, som skedde till Joel, Pethuels
son. **2** Hörer detta, I äldste, och akter häruppå,
alle inbyggare i landena; om något sådant skedt är
i edar tid, eller i edra fäders tid? **3** Säger edrom
barnom deraf, och låter edor barn säga det för sin
barn; och de samma barnen för sina efterkommande;
4 Nämliga: Hvad efter gräsmatken blifver qvart, det
uppäter gräshoppan; och hvad gräshoppan igenblifva
låter, det äter flogmatken; och hvad flogmatken blifva
låter, det fräter lusen. **5** Vaker upp, I druckne, och gråter,
och jämrer eder, alle vindrinkare, efter must; ty han är
eder ifrån edar mun borttagen. **6** Ty ett mägtigt folk och
otaligt drager hitupp uti mitt land; det hafver tänder lika
som ett lejon, och oxlatänder lika som en lejinna. **7**
Det samma föröder min vingård, afbryter min fikonaträ,
barkar dem, och förkastar dem, så att deras qvistar
äro hvite vordne. **8** Jämra dig, lika som en jungfru,
den en säck uppådrager för sin brudgummes skull; **9**
Ty spisoffer och drickoffer är borto ifrå Herrans hus;
Presterna, Herrans tjenare, sörja. **10** Marken är förödd,
och åkren står ömkeliga; kornet är förderfvadt, vinet
står jämmerliga, och oljan klageliga. **11** Åkermännerna
se skröpliga ut, och vingårdsmännerna gråta, för hvetes
och korns skull, att utaf markene intet inbergas kan. **12**
Så stå ock vinträn jämmerliga, och fikonaträn klageliga;
dertill granatträ, palmträ, äpleträ, och all trä på markene
äro förtorkad; ty menniskornas fröjd är till sorg vorden.
13 Omgjorder eder, och gråter, I Prester; jämrer eder,
I altarens tjenare; går in, och ligger i säcker, I mins
Guds tjenare; ty både spisoffer och drickoffer är borto
af edars Guds hus. **14** Helger ena fasto, kaller tillhopa
menigheten; församler de äldsta, och alla landsens
inbyggare, till Herrans edars Guds hus, och roper till
Herran: **15** Ack, ve den dagen! Ty Herrans dag är hardt
när, och kommer såsom ett förderf ifrå dem Allsmägtiga.
16 Så skall maten för vår ögon borttagen varda, och ifrå
vår Guds hus fröjd och glädje. **17** Säden är bortruttnad
i jordene, kornhusen stå öde, ladorna förfalla; ty kornet
är förderfvadt. **18** O! huru suckar boskapen? Fät råmar,
ty de hafva ingen bet, och fåren försmäkta. **19** Herre,
dig åkallar jag; ty elden hafver afbränt de lustiga planar
i öknene, och lågen hafver upptändt all trä på markene.
20 Ja, vilddjuren ropa också till dig; ty vattubäckerna äro
uttorkade, och elden hafver förbränt de lustiga planar i
öknene.

2 Blåser med basuner i Zion, roper på mino helgo
berge, darrer, alle landsens inbyggare; ty Herrans
dag kommer, och är hardt när; **2** En mörk dag, en
bister dag, en mulen dag, och dimbog dag, lika som
morgonrodnen utbreder sig öfver bergen; nämliga
ett stort och mägtigt folk; hvilkets like tillförene icke
varit hafver, och härefter icke varda skall i evig tid.
3 För honom går en förtärande eld, och efter honom
en brinnande låge; landet är för honom lika som en
lustgård; men efter honom lika som en vild öken, och
ingen skall undslippa honom. **4** De äro till seende
såsom hästar, och ränna såsom resenärer. **5** De springa
ofvanpå bergen, lika som der vagnar bullrade, och
såsom en låge dånar i halm, såsom ett mägtigt folk,
som till strids rustadt är. **6** Folken skola förskräcka sig
för honom; all ansigte äro så blek som lerpottor. **7** De
skola löpa såsom hjeltar, och bestiga murarna såsom
krigsmän; hvar och en skall draga rätt fram, och intet
försumma sig. **8** Ingen skall hindra den andra, utan
hvar och en skall gå i sin orden; och när de storma
och infalla, skola de intet såre varda. **9** De skola rida
omkring i stadenom, löpa på murarna, och stiga in
uti husen; och såsom en tjuf infalla genom fenstren.
10 För honom darrar landet, och himmelen bäfvar;
sol och måne varda mörk, och stjernorna förhålla sitt
sken; **11** Ty Herren skall låta gå sin dunder för sinom
här; ty hans här är ganska stor och mägtig; han skall
uträtta hans befallning; ty Herrans dag är stor, och
fast förskräckelig; ho kan lida honom? **12** Så säger nu
Herren: Vänder eder till mig af allt hjerta, med fastande,
med gråtande, och med sörjande. **13** Rifver edor hjerta,
och icke edor kläder, och vänder eder till Herran, edar
Gud; ty han är nådelig, barmhertig, tålig, och af stor
mildhet, och låter sig snart ångra straffet. **14** Ho vet,
han förbarmar sig ju ännu och efter sitt straff nåde
beviser, till spisoffer och drickoffer Herranom edrom
Gudi. **15** Blåser med basun i Zion; helger ena fasto;
kaller menigheten tillhopa. **16** Församler folket, helger
församlingena; sammankaller de äldsta, hafver de unga
barn och däggobarn tillsammans; brudgummen gånge
utu sinom kammar, och bruden utu sitt mak. **17** Låter
Presterna, Herrans tjenare, gråta emellan förhuset och
altaret, och säga: Herre, skona dino folke, och låt icke
din arfvedel till skam varda, så att Hedningarna få råda
öfver dem; hvi vill du låta säga ibland folken: Hvar är
nu deras Gud? **18** Så skall då Herren hafva nit om
sitt land, och skona sino folke. **19** Och Herren skall
svara, och säga till sitt folk: Si, jag skall sända eder
korn, must och oljo tillfyllest, så att I skolen deraf nog
hafva; och skall icke mer låta eder på skam komma
ibland Hedningarna. **20** Och skall jaga dem af nordan
långt bort ifrån eder, och drifva honom bort uti ett
torrt och öde land; nämliga hans ansigte bort emot
hafvet österut, och hans ända bort emot yttersta hafvet;
han skall ruttna och lukta för sina högfärds skull. **21**
Frukta dig intet, du land, utan gläd dig, och var vid
ett godt mod; ty Herren kan ock göra mägtig ting. **22**
Frukter eder intet, I djur på markene; ty boningarna i

öknene skola grönskas, och trän bära sin frukt, och
fikonaträn och vinträn skola väl bära. 23 Och I Zions
barn, fröjder eder, och varer glade i Herranom, edrom
Gud, den eder nådeligit regn gifver, och sänder eder
neder morgonregn och aftonregn, såsom tillförene;
24 Att ladorna varda fulla med korn, och presserna
öfverflödighet af must och oljo hafva skola. 25 Och
jag skall gifva eder de åren igen, som gräshoppor,
flogmatkar, lus och gräsmatkar, som min stora här voro,
den jag ibland eder sände, uppätit hafva; 26 Att I skolen
hafva nog till att äta, och prisa Herrans edars Guds
Namn, den ibland eder under gjort hafver; och mitt folk
skall icke mer till skam varda. 27 Och I skolen förnimma,
att jag är midt ibland Israel, och att jag är Herren, edar
Gud, och ingen mer; och mitt folk skall icke mer till skam
varda. 28 Och derefter skall jag utgjuta min Anda öfver
allt kött, och edra söner och döttrar skola prophetera;
edre äldste skola hafva drömmar, och edre ynglingar
skola se syner. 29 Och vill jag på den tiden utgjuta min
Anda, både öfver tjenare och tjenarinnor; 30 Och skall
gifva undertecken i himmelen och på jordene, nämliga
blod, eld och rökdamb. 31 Solen skall förvandlad varda
uti mörker, och månen uti blod, förr än den store och
förskräckelige Herrans dag kommer. 32 Och det skall
ske: Ho som helst Herrans Namn åkallandes varder,
han skall frälst varda; ty på Zions berg och i Jerusalem
skall en salighet vara, såsom Herren sagt hafver, och
när de andra qvarblefna, de Herren kallandes varder.

3 Ty si, uti de dagar och i den samma tidenom, när jag
omvändandes varder Juda och Jerusalems fängelse;
2 Så vill jag sammansamka alla Hedningar, och skall
föra dem neder i Josaphats dal, och vara der med
dem till rätta, på mins folks och mins arfvedels Israels
vägnar, att de hafva förströtts dem ibland Hedningarna,
och delat emellan sig mitt land; 3 Och kastat lott öfver
mitt folk, och gifvit piltar för mat, och sålt pigor för vin,
och fördruckit dem. 4 Och I af Zor och Zidon, och alla
Philisteers gränsor, hvad hafven I med mig att göra?
Viljen I trotsa mig? Nu väl, om I trotsen mig, så skall jag
snarliga och med hast vedergälla eder det uppå edart
hufvud. 5 I som hafven tagit mitt silfver och guld, och
min sköna klenodier, och fört dem in uti edra kyrkor;
6 Dertill ock sålt Juda barn och Jerusalems barn de
Greker, på det I ju skullen låta dem komma långt bort
ifrå sina gränsor; 7 Si, jag skall uppväcka dem ifrå det
rum, dit I dem sålt hafven, och skall vedergällat eder
uppå edart hufvud; 8 Och skall åter sälja edra söner
och döttrar genom Juda barn; de skola då sälja dem
in uti rika Arabien, eno folke i fjerran land; ty Herren
hafver det talat. 9 Roper detta ut ibland Hedningarna:
Helger ena strid, uppväcker de starka; låter komma och
uppdraga allt krigsfolk; 10 Görer af edrom plogbillom
svärd, och af edrom liom spetsar; den svage hålle
sig stark. 11 Gadder eder tillhopa, och kommer hit,
alle Hedningar allt omkring, och församler eder; der
skall Herren nederlägga dina starka. 12 Står upp, I
Hedningar, och drager upp till Josaphats dal; ty der
vill jag sitta, till att döma alla Hedningar allt omkring.
13 Slår till med liarna, ty säden är mogen; kommer
neder, ty pressen är full, och pressen löper öfver; ty
deras ondska är stor. 14 Det skall vara mycket folk här
och der i skiljodalenom; ty Herrans dag är hardt när i
skiljodalenom. 15 Sol och måne skola förmörkas, och
stjernorna skola förhålla sitt sken. 16 Och Herren skall
ryta utaf Zion, och låta höra sina röst utaf Jerusalem, så
att både himmel och jord skola bäfva; men Herren skall
vara sino folke en tillflykt, och Israels barnom ett fäste.
17 Och I skolen förnimma att jag, Herren, edar Gud, bor
i Zion på mino helgo berge; då skall Jerusalem heligt
vara, och inge främmande mera vandra derigenom. 18
På den tiden skola bergen drypa sött vin, och högarna
flyta mjölk, och alle Juda bäcker skola gå fulle med
vatten; och der skall utgå en källa ifrå Herrans hus; hon
skall vattna den dalen Sittim. 19 Men Egypten skall öde
varda, och Edom en vild öken, för den orätts skull, som
de på Juda barn bedrifvit hafva, och utgöto oskyldigt
blod i deras land. 20 Men Juda skall besuttet varda
evinnerliga, och Jerusalem till evig tid. 21 Och jag skall
icke låta deras blod ohämnadt blifva; och Herren skall
bo i Zion.

Amos

1 Detta är det som Amos, den ibland herdarna var
i Thekoa, öfver Israel sett hafver, uti Ussia tid,
Juda Konungs, och i Jerobeams tid, Joas sons, Israels
Konungs, tu år för jordbäfningen; **2** Och sade: Herren
skall ryta af Zion, och låta höra sina röst af Jerusalem,
att hjordmarken skall stå jämmerlig och Carmel ofvantill
förtorkas. **3** Detta säger Herren: För tre och fyra
Damasci lasters skull, skall jag icke skona dem; derföre,
att de hafva tröskat Gilead med jerntaggar; **4** Utan
jag skall sända en eld uti Hasaels hus; han skall
upptära Benhadads palats. **5** Och jag skall sönderbryta
bommarna i Damasco, och utrota inbyggarena på den
markene Aven, samt med honom som spirona håller,
utu det sköna huset; så att det folk i Syrien skall till
Kir bortfördt varda, säger Herren. **6** Så säger Herren:
För tre och fyra Gaza lasters skull, vill jag icke skona
honom; derföre, att de hafva fångat än ytterligare de
fångna, och fördrifvit dem bort uti Edoms land; **7** Utan
jag skall sända en eld uti murarna i Gaza; han skall
förtära hans palats; **8** Och skall utkasta de inbyggare
i Asdod, samt med honom som spirona håller, utur
Askelon, och vända mina hand emot Ekron; så att
förgöras skall hvad af de Philisteer ännu qvart blifvet är,
säger Herren Herren. **9** Detta säger Herren: För tre
och fyra lasters skull, den stadsens Zors, vill jag intet
skona honom; derföre, att de än ytterligare bortdrefvo
de fångar in uti Edoms land, och intet tänkte uppå
brödraförbund; **10** Utan jag vill sända en eld uti murarna
i Zor; han skall förtära hans palats. **11** Så säger Herren:
För tre och fyra Edoms lasters skull, skall jag intet
skona honom; derföre, att han hafver förföljt sin broder
med svärd, och förgjort honom hans barn, och alltid
varit honom arg i sine vrede, och drifvit sina grymhet allt
framgent; **12** Utan jag skall sända en eld till Theman;
han skall förtära palatsen i Bozra. **13** Detta säger
Herren: För tre och fyra Ammons barnas lasters skull,
vill jag intet skona dem; derföre, att de hafva sönderrifvit
de hafvande qvinnor i Gilead, på det de skulle förvidga
sina gränsor; **14** Utan jag skall upptända en eld uppå
murarna i Rabba; han skall förtära hans palats, då
man ropandes varder i stridstidenom, och då vädret
kommandes varder i stormstidenom. **15** Så skall då
deras Konung, samt med sina Förstar, varda fången
bortförd, säger Herren.

2 Detta säger Herren: För tre och fyra Moabs lasters
skull, vill jag intet skona honom; derföre, att de
hafva uppbränt Konungens ben i Edom till asko; **2**
Utan jag vill sända en eld i Moab; han skall förtära
palatsen i Kerioth, och Moab skall dö uti buller, rop och
basunsklang. **3** Och jag skall borttaga domaren ifrå
honom, och dräpa alla hans Förstar med honom, säger
Herren. **4** Detta säger Herren: För tre och fyra Juda
lasters skull, vill jag intet skona honom; derföre, att de
förakta Herrans lag, och icke hålla hans rätter, och låta
sina lögn förföra sig, hvilka deras fäder efterföljt hafva,
5 Utan jag vill sända en eld i Juda han skall förtära
palatsen i Jerusalem. **6** Detta säger Herren: För tre och
fyra Israels lasters skull, vill jag intet skona honom;
derföre, att de sälja de rättfärdiga för penningar, och
de fattiga för ett par skor. **7** De gå med fötterna öfver
de fattiga, och hindra de elända allestäds; sonen och
fadren sofva när ena qvinno, med hvilko de ohelga
mitt Namn. **8** Och vid all altare slösa de af förpantad
kläder, och dricka vin i sins Guds huse af saköre. **9**
Nu hafver jag dock förlagt Amoreen för dem, den så
hög var som cedreträ, och hans magt såsom eker;
och jag förderfvade hans frukt ofvantill, och bans rötter
nedantill. **10** Hafver jag ock fört eder utur Egypti land,
och ledt eder uti öknene i fyratio år, att I de Amoreers
land besitta skullen? **11** Och af edrom barnom uppväckt
eder Propheter, och af edrom ynglingom Nazareer? Är
det icke så, I Israels barn? säger Herren. **12** Så gåfven
I de Nazareer dricka vin, och Prophetomen böden I,
och saden: I skolen intet prophetera. **13** Si, jag vill göra
ibland eder ett gnisslande, såsom en vagn full af kärfvar
gnisslar; **14** Att den der rask är, skall icke kunna undfly,
ej heller den starke något förmå, och den mägtige skall
icke kunna undsätta sitt lif; **15** Och de bågaskyttar skola
icke bestå; och den der rask är till att löpa, skall icke
undlöpa; och den der rider, skall icke rädda sitt lit; **16**
Och den der aldramanligast är ibland de starka, måste i
den tiden nakot undfly, säger Herren.

3 Hörer hvad Herren med eder talar, I Israels barn,
nämliga med alla de slägter, som jag utur Egypti
land fört hafver, och sade: **2** Utaf alla slägter på jordene
hafver jag upptagit eder allena; derföre vill jag ock
hemsöka eder uti alla edra missgerningar. **3** Kunna
ock två vandra tillhopa, utan de draga öfverens med
hvarannan? **4** Ryter ock ett lejon i skogenom, utan det
hafver rof? Ropar ock ett ungt lejon utu sine kulo, utan
det något fångit hafver? **5** Kommer ock någor fogel i
snarona på jordene, der ingen foglafångare är? Tager
man ock snarona upp af jordene, den ännu intet fångit
hafver? **6** Blås man ock i basun i enom stad, och folket
deraf icke förskräckes? Är ock något ondt i stadenom,
det Herren icke gör? **7** Ty Herren Herren gör intet,
utan han uppenbarar sinom tjenarom, Prophetomen,
sina hemlighet. **8** Lejonet ryter, ho skulle icke frukta
sig? Herren Herren talar, ho skulle icke prophetera?
9 Förkunner uti palatsen i Asdod, och uti palatsen i
Egypti land, och säger: Församler eder på Samarie
berg, och ser till, hvilket stort mordskri och orätt der

är. 10 De passa intet på någon rätt, säger Herren;
utan öfvervåld och skada går hvart om annat i deras
husom. 11 Derföre säger Herren Herren alltså: Man
skall belägga detta landet allt omkring, och störta dig
neder ifrå dine magt, och skinna din hus. 12 Detta säger
Herren: Lika som en herde rycker eno lejone två fötter,
eller ett stycke af ett öra utu munnenom; alltså skola
Israels barn utryckte varda, de som bo i Samarien,
och hafva i hörnet ett lägre, och i Damasco ena säng.
13 Hörer, och betyger i Jacobs hus, säger Herren,
Herren Gud Zebaoth. 14 Ty på den tiden, då jag Israels
synder hemsökandes varder, vill jag hemsöka de altare
i BethEl, och bortbryta hornen af altaret, att de skola
falla neder på markena; 15 Och skall slå både vinterhus
och sommarhus; och de elphenbenshus skola till intet
varda, och mång hus förderfvad blifva, säger Herren.

4 Hörer detta ordet, I feta kor, som på Samarie berg
ären, och gören dem fattiga orätt, och förtrycken
den elända, och sägen till edra herrar: Bär hit, låt
oss dricka. 2 Herren Herren hafver svorit vid sina
helighet, si, den tiden kommer öfver eder, att man skall
bära eder bort på stänger, och edra efterkommande
i fiskakettlar; 3 Och skolen utgå igenom refvor, hvar
och en för sig, och intill Harmon bortkastade varda,
säger Herren. 4 Ja, kommer hit till BethEl, och bedrifver
synd: och till Gilgal, att I mågen föröka synderna; och
bärer fram edor offer om morgonen, och edra tiond på
tredje dagen; 5 Och röker af surdeg till tackoffer, och
prediker om friviljogt offer, och förkunner det; ty I hafven
det gerna så, I Israels barn, säger Herren Herren. 6
Derföre hafver jag ock i alla edra städer gifvit eder
lediga tänder, och brist på bröd I all edor rum; likväl
omvänden I eder intet till mig, säger Herren. 7 Och jag
hafver tillbakahållit regn öfver eder, medan ännu tre
månader voro intill skördetiden; och jag lät regna uppå
den ena staden, och uppå en annan stad lät jag intet
regna; en åker vardt beregnad, och den andra åkren,
som intet beregnad vardt, förtorkades. 8 Och två eller
tre städer drogo intill en stad, på det de måtte dricka
vatten, och kunde icke få sina nödtorft; likväl omvänden
I eder intet till mig, säger Herren. 9 Jag plågade eder
med torko, och med brandkorn; så åto ock gräsmatkar
upp allt det i edra lustgårdar, vingårdar, på fikonaträ och
oljoträ växte; likväl omvänden I eder intet till mig, säger
Herren. 10 Jag sände pestilentie ibland eder, lika som
uti Egypten; jag drap edra unga män med svärd, och
lät bortföra edra hästar fångna; jag lät stanket af edrom
lägrom gå upp i edra näso; likväl omvänden I eder
icke till mig, säger Herren. 11 Jag omstörte somliga
af eder, lika som Gud omstörte Sodom och Gomorra,
så att I voren som en brand, den utur eldenom ryckt
varder; likväl vänden I eder intet till mig, säger Herren.
12 Derföre vill jag så göra med dig, Israel; efter jag nu
så vill göra med dig, så skicka dig Israel, Och gack
emot din Gud. 13 Ty si, han är den som gör bergen,
skapar vädret, och kungör menniskone hvad hon tala
skall; han gör morgonrodnan (och) mörkret; han går
på jordenes höjder; han heter Herren Gud Zebaoth.

5 Hörer, I af Israels hus, detta ordet: ty jag måste
göra denna klagovisona öfver eder. 2 Jungfrun
Israel är fallen, så att hon intet mer uppstå kan; hon är
stött neder till jordena, och ingen är som upphjelper
henne. 3 Ty så säger Herren Herren: Den staden,
der tusende utgå, der skola icke utan hundrade qvar
blifva i och der hundrade utgå, skola icke utan tio igen
behållne blifva i Israels bus. 4 Derföre, så säger Herren
till Israels hus: Söker mig, så skolen I lefva. 5 Söker
icke BethEl, och kommer intet till Gilgal, och går icke
till BerSeba; förty Gilgal, skall varda fånget bortfördt,
och BethEl skall i jämmer komma. 6 Söker Herran,
så skolen I lefva, på det i Josephs huse icke uppågå
skall en eld, hvilken förtärer, och icke utsläckas kan uti
BethEl. 7 I som förvänden rätten uti malört, och stöten
rättvisona neder till jordena; 8 Han gör sjustjernorna
och Orion han gör af mörkret morgonen, och af dagen
mörka nattena; han kallar vattnet i hafvena, och gjuter
det uppå jordenes krets; han heter Herren; 9 Den
der en förstöring beställer öfver den starka, och låter
komma en förstöring öfver den fasta staden. 10 Men
de äro honom gramse, som dem uppenbara straffar,
och hafva en styggelse vid den som helsosamt lärer.
11 Derföre, efter I undertrycken den fattiga, och tagen
korn af honom i storom bördom, så skolen I icke bo
uti husomen, som I af huggen sten uppbyggt hafven,
och icke dricka det vin, som I uti de sköna vingårdar
planterat hafven. 12 Ty jag vet edor öfverträdelse,
den mycken är, och edra synder, de der starka äro;
huru I trängen de rättfärdiga, och tagen gåfvor, och
undertrycken de fattiga i domenom. 13 Derföre måste
den kloke tiga på den tiden; ty det är en ond tid. 14
Söker det goda, och icke det onda, på det I lefva
mågen; så skall Herren Gud Zebaoth vara med eder,
såsom I berömmen. 15 Hater det onda, och älsker
det goda; skaffer rätt i portenom; så skall Herren Gud
Zebaoth vara nådelig öfver de igenlefda i Joseph. 16
Derföre, så säger Herren Gud Zebaoth, Herren: Det
skall varda klagogråt på alla gator, och på alla vägar
skall man säga: Ack ve, ack ve! Och man skall kalla
åkermannen till sorg, och till klagogråt den der gråta
kan. 17 Uti alla, vingårdar skall klagogråt vara; ty jag
vill fara fram ibland eder, säger Herren. 18 Ve dem
som begära Herrans dag! Hvad skall han eder? Ty
Herrans dag är ett mörker, och icke ljus; 19 Lika som
då någor flydde för ett lejon, och honom mötte en

björn; och lika som någor in uti ett hus komme, och
ledde sig med handene utmed väggene, och en orm
stunge honom. 20 Ty Herrans dag skall ju vara mörk,
och icke ljus; skum, och icke klar? 21 Jag är edrom
högtidom gramse, och föraktar dem, och kan icke lida
edart rökoffer uti edra församlingar. 22 Och om I mig än
offraden bränneoffer och spisoffer, så hafver jag dock
ingen lust dertill; så orkar jag ock icke se edart feta
tackoffer. 23 Haf bort dina visors buller ifrå mig; ty jag
orkar icke höra ditt psaltarespel. 24 Men rätten skall
uppenbarad varda lika som vatten, och rättvisan såsom
en stark flod. 25 Hafven I, af Israels hus, ock offrat mig
slagtoffer och spisoffer i öknene, i fyratio år långt? Ja,
skönliga. 26 I bären edars Molochs hyddor, och edra
afgudars beläte, och edra gudars stjerno, som eder
sjelfve gjort haden. 27 Så skall jag låta föra eder hädan
bort till Damascus, säger Herren, som Gud Zebaoth
heter.

6 Ve dem stoltom i Zion, och dem som förlåta sig uppå
Samarie berg, hvilke sig hålla får de aldrabästa i
hela verldene; och regera i Israels hus, såsom dem
täckes. 2 Går bort till Calne, och skåder; och dädan
bort till Hamath, den stora staden; och drager dädan
neder till Gath de Philisteers, hvilka bättre Konungarike
varit hafva än dessa, och deras gränsa större än edor
gränsa; 3 Likväl vordo de förjagade, då deras onda
stund kom; och I regeren med öfvervåld; 4 Och liggen i
elphenbenssängar, och prålen på edor tapeter; och
äten det bästa, af hjordenom, och de gödda kalfvar; 5
Och spelen på psaltare, och dikten eder visor, såsom
David; 6 Och dricken vin utu skålar, och smörj en eder
med balsam; och bekymrer eder intet om Josephs
skada. 7 Derföre skola de nu gå främst ibland dem som
fångne bortförde varda; och de prålares slösande skall
återvända. 8 Ty Herren Herren hafver svorit vid sina
själ, säger Herren Gud Zebaoth: Mig förtryter Jacobs
högfärd, och är deras palatsom gramse; och jag skall
desslikes öfvergifva staden, med allt det deruti är. 9
Och om än tio män qvare blefvo uti ett hus, skola de
likväl dö; 10 Så att hvars och ens faderbroder och
moderbroder tager honom, och måste draga hans ben
utu huset, och säga till den som i husens kammar är:
Äro der ock flere? Och han skall svara: De äro alle sin
kos: och skall säga: Var tillfrids; ty de ville icke, att man
på Herrans Namn tänka skulle. 11 Ty si, Herren hafver
budit, att man skall slå de stora husen, att de skola få
refvor, och de små husen, att de få hål. 12 Ho kan ränna
med hästom, eller plöja med oxom på hälleberget? Ty I
vänden rätten uti galla, och rättvisones frukt uti malört;
13 Och förtrösten eder uppå det som platt intet är, och
sägen: Äro vi icke mägtige och starke nog? 14 Derföre,
si, jag skall uppväcka ett folk öfver eder af Israels hus,
säger Herren Gud Zebaoth; det skall tränga eder ifrå
det rummet, der man går till Hamath, intill pilträbäcken.

7 Herren Herren viste mig ena syn; och si, der stod
en, som gjorde gräshoppor, rätt då som kornet
begynte skjuta sig i ax, sedan Konungen hade låtit
klippa sin får. 2 Som de nu ville bortfräta allan grödan
på landena, sade jag: Ack! Herre Herre, var nådelig; ho
skall upphjelpa Jacob igen? Ty han är ju fast ringa.
3 Då ångrade det Herranom; och Herren sade: Nu
väl, det skall icke ske. 4 Herren Herren viste mig
ena syn; och si, Herren Herren kallade elden till att
straffa, dermed han skulle förtära ett stort djup: och han
bortfrätte allaredo ett stycke. 5 Då sade jag: Ack! Herre
Herre, håll upp; ho skall upphjelpa Jacob igen? Ty han
är ju fast ringa. 6 Då ångrade Herranom det ock; och
Herren Herren sade: Det skall icke heller ske. 7 Men
han viste mig denna synena; och si, Herren stod på
enom mur, den med eno mätosnöre mäld var, och han
hade mätosnöret i sine hand. 8 Och Herren sade till
mig: Hvad ser du, Amos? Jag sade: Ett mätosnöre. Då
sade Herren till mig: Si, jag skall draga ett mätosnöre
midt igenom mitt folk Israel, och intet mer öfverse med
dem; 9 Utan Isaacs höjder skola förödda, och Israels
kyrkor förlagda varda; och jag vill stå upp med svärdena
öfver Jerobeams hus. 10 Då sände Amazia, Presten
i BethEl, till Jerobeam, Israels Konung, och lät säga
honom: Amos gör ett uppror emot dig uti Israels hus.
Landet orkar icke lida hans ord. 11 Ty Amos säger
alltså: Jerobeam måste dö genom svärd, och Israel
skall varda fången bortförd utu sitt land. 12 Och Amazia
sade till Amos: Du Siare, gack hädan, och fly in uti
Juda land, och föd dig der, och prophetera der; 13 Och
prophetera intet mer i BethEl; ty det är Konungens
kyrka och riksens hus. 14 Amos svarade, och sade till
Amazia: Jag är ingen Prophet, eller någon Prophetes
son; utan jag är en fäherde, den mulbär afhemtar. 15
Men Herren tog mig ifrå hjordenom, och Herren sade
till mig: Gack bort, och prophetera mino folke Israel.
16 Så hör nu Herrans ord: Du säger: Prophetera intet
emot Israel, och tala intet emot Isaacs hus. 17 Derföre
säger Herren alltså: Din hustru skall i stadenom skämd
varda, och dine söner och döttrar skola falla genom
svärd, och din åker skall med snöre utdelad varda; men
du skall dö uti ett orent land, och Israel skall utu sitt
land fördrifven varda.

8 Herren Herren viste mig ena syn; och si, der stod en
korg med sommarfrukt. 2 Och han sade: Hvad ser
du, Amos? Men jag svarade: En korp; med sommarfrukt.
Då sade Herren till mig: Änden är kommen på mitt
folk Israel; jag vill icke mer öfverse med dem. 3
Och de visor uti kyrkomen skola uti gråt vända varda
på den tiden, säger Herren Herren. Der skola mäng

död lekamen ligga allestäds, de man skall hemliga
bortbära. 4 Hörer detta, I som förtrycken den fattiga,
och förderfven den elända i landena; 5 Och sägen: När
vill då den nymånaden hafva en ända, att vi måge korn
sälja? och Sabbathen, att vi måge hafva kom falt, och
förminska skäppona, och förhöja siklen, och förfalska
vigtena? 6 På det vi måge få de fattiga under oss för
penningar, och de torftiga för ett par skor, och sälja
agnar för korn? 7 Herren hafver svorit emot Jacobs
högfärd: Hvad gäller, om jag sådana deras gerningar
evinnerliga förgäta skall? 8 Skulle för slik styckers skull
landet icke bäfva, och alla inbyggarena gråta? Ja, det
skall alltsamman lika som med en flod öfverlupet, och
bortfördt, och öfvertäckt varda, lika som floden gör
uti Egypten. 9 På den tiden, säger Herren Herren,
skall jag låta solena nedergå om middagen, och landet
mörkt varda om ljusa dagen. 10 Jag skall förvända
edra högtidsdagar sorg, och alla edra visor i klagogråt;
och jag skall låta komma en säck öfver alla länder, och
göra all hufvud kullot; och skall göra dem ena sorg,
lika som man sörjer öfver enda sonen; och de skola få
en ömkelig ända. 11 Si, tiden kommer, säger Herren
Herren, att jag skall sända en hunger i landet; icke en
hunger efter bröd, eller törst efter vatten, utan efter att
höra Herrans ord; 12 Så att de skola löpa omkring
hit och dit, ifrå det ena hafvet till det andra, ifrå norr
och till öster, till att söka Herrans ord, och skola dock
icke finnat. 13 På den tiden skola sköna jungfrur och
ynglingar försmäkta af törst; 14 De der nu svärja vid
Samme synd, och säga: Så sant som din gud i Dan
lefver; så sant som din gud i BerSeba lefver; ty de
skola så falla, att de intet skola kunna uppstå igen.

9 Jag såg Herran ståndandes på altaret, och han
sade: Slå uppå knappen, sa att dörrträn bäfva; ty
deras girighet skall komma dem allom uppå deras
hufvud; och jag skall dräpa deras efterkommande med
svärd, så att ingen undfly eller undslippa skall. 2 Och
om de An grofve sig neder i helvetet, så skall dock
min hand hemta dem dädan; och om de än före upp i
himmelen, skall jag dock stöta dem neder. (Sheol h7585)
3 Och om de än gömde sig ofvanuppå Carmels berg,
så skall jag der uppsöka dem, och taga dem dädan;
och om de än gömde sig för min ögon i hafsens djup,
så skall jag dock befalla ormomen, att de skola der
stinga dem. 4 Och om de än fångne gingo för sina
fiendar, så vill jag dock befalla svärdena, att det skall
der dräpa dem; ty jag vill hålla min ögon öfver dem till
ondt, och icke till godt. 5 Ty Herren Herren Zebaoth är
sådana; när han kommer vid ett land, då försmälter
det, så att alle inbyggarena gråta skola, att det skall
allt öfver dem löpa lika som en flod, och öfvertäcka
dem lika som floden i Egypten gör. 6 Han är den, som
sin sal bygger i himmelen, och sina hyddo grundar på
jordene; han kallar vattnet i hafvena, och gjuter det på
jordena; Herre heter han. 7 Åren I, Israels barn, för
mig icke lika som de Ethioper, säger Herren? Hafver
jag icke fört Israel utur Egypten, och de Philisteer utu
Caphthor, och de Syrer utu Kir? 8 Si, Herrans Herrans
ögon se uppå ett syndigt rike, så att jag platt förgör det
af jordene; ändock jag icke Jacobs hus platt förgöra
vill, säger Herren. 9 Dock likväl, si, jag vill befalla,
och Israels hus sikta låta ibland alla Hedningar, lika
som man siktar med ett såll; och kornen skola icke
falla uppå jordena. 10 Alle syndare i mitt folk skola
dö genom svärd, de der säga: Den olyckan är intet
så när, och hon vederfars oss intet. 11 På den tiden
skall jag igen upprätta den förfallna Davids hyddo, och
igentäppa hennes refvor, och igenbota hvad afbrutet är,
och skall uppbygga henne, lika som hon i förtiden varit
hafver; 12 På det att de besitta skola de qvarlefda i
Edom, och de qvarblefna ibland alla Hedningar, öfver
hvilka mitt Namn skall predikadt varda, säger Herren,
den detta gör. 13 Si, tiden kommer, säger Herren, att
man skall tillika plöja och uppskära, och tillika pressa
vin och så; och bergen skola drypa sött vin, och alla
backar skola fruktsamme vara. 14 Ty jag vill omvända
mins folks Israels fängelse, att de skola uppbygga de
öde städer, och besitta dem; plantera vingårdar, och
dricka der vin af; göra trägårdar, och äta der frukt af. 15
Ty jag vill plantera dem uti sitt land, så att de icke mer
skola varda utrotade utu sitt land, det jag dem gifvit
hafver, säger Herren, din Gud.

Obadja

1 Detta är Obadia syn. Så säger Herren Herren om
Edom: Vi hafve hört af Herranom, att ett bådskap är
sändt ibland Hedningarna: Upp, och låter oss örliga
emot dem. **2** Si, jag hafver gjort dig ringa ibland
Hedningarna, och mycket föraktad. **3** Dins hjertas
högmod hafver bedragit dig, efter du bor uti stenklyftor,
på din höga slott, och säger i dino hjerta: Ho vill drifva
mig här neder? **4** Om du än fore uppe i höjdene, lika
som en örn, och gjorde ditt näste ibland stjernorna,
så vill jag likväl draga dig der neder, säger Herren. **5**
Om tjufvar eller förhärjare komma om nattena öfver
dig, o! huru tyst skall du då varda; ja, de skola nog
stjäla; och om vinhemtare öfver dig komma, så skola
de icke lefva dig någon efterhemtning. **6** O! huru skola
de utransaka Esau, och uppsöka hans håfvor. **7** Alle
de, som i förbund med dig äro, de skola drifva dig bort
utu landet; de män der du sätter din tröst till, de skola
bedraga dig, och öfverfalla dig; de som äta ditt bröd, de
skola förråda dig, förr än du vetst der något af. **8** Hvad
gäller, säger Herren, jag skall på den tiden nederlägga
de visa i Edom, och den klokhet på Esau berg. **9** Ty
dine starke i Theman skola förtvifla, på det de alle skola
förgås genom mord, på Esau berg. **10** För den orätts
skull, som emot din broder Jacob bedrifven vardt, skall
du på all skam komma, och till evig tid förlagd varda.
11 Den tid, då du emot honom stod, då främmande
bortförde hans här fångnan, och utländningar drogo in
igenom hans portar, och kastade lott öfver Jerusalem,
då vast du lika som en af dem. **12** Du skall intet mer se
dina lust på dinom broder, i hans eländes tid, och skall
icke mer glädja dig öfver Juda barn, i deras jämmers
tid; och skall icke tala så stolt ord med din mun, i deras
ångests tid. **13** Du skall icke indraga genom mins folks
portar, i deras jämmers tid; du skall icke se dina lust på
deras olycko, uti deras jämmers tid; du skall icke sända
emot deras här, uti deras jämmers tid. **14** Du skall icke
stå i vägaskäl, till att mörda deras flyktiga; du skall icke
förråda deras qvarblefna, i deras ångests tid. **15** Ty
Herrans dag är hardt när öfver alla Hedningar. Lika
som du gjort hafver, så skall dig ske igen; och såsom
du förtjent hafver, så skall det komma dig uppå ditt
hufvud igen. **16** Ty lika som I på mitt helga berg druckit
hafven, så skola alle Hedningar dricka allt framgent; ja,
de skola utsupat och uppsvälgat, att det skall vara lika
som der aldrig något varit hade. **17** Men på Zions berg
skola ännu somlige hulpne varda; de skola vara en
helgedom, och Jacobs hus skall besitta sina besittare.
18 Och Jacobs hus skall en eld varda, och Josephs hus
en låge, men Esau hus strå; de skola upptända och
förtära det, så att Esau huse intet skall qvart blifva; ty
Herren hafver det talat. **19** Och de söderut skola, besitta
Esau berg, och de i dalomen skola besitta de Philisteer;
ja, de skola besitta Ephraims mark, och Samarie mark;
och BenJamin Gileads berg. **20** Och de fördrefne af
denna Israels barnas här, hvilke ibland de Cananeer allt
intill Zarpath äro, och de fördrefne af Jerusalems stad,
hvilke i Sepharad äro, skola besitta de städer söderut.
21 Och frälsare skola uppkomma på Zions berg, till att
döma Esau berg. Alltså skall då riket vara Herrans.

Jona

1 Herrans ord skedde till Jona, Amitthai son, och
sade: **2** Upp, och gack in uti den stora staden
Nineve, och predika derinne; förty hans ondska är
kommen upp för mig. **3** Men Jona stod upp, och flydde
ifrå Herranom, och ville ut till hafs, och kom neder till
Japho; och då han fann ett skepp, som till hafs fara
ville, gaf han skepplön, och steg deruti, på det han
skulle fara med dem till hafs, ifrå Herranom. **4** Då lät
Herren komma ett stort väder uppå hafvet, och en
stor storm upphof sig på hafvet, så att man mente
att skeppet skulle söndergå. **5** Och skeppmännerna
fruktade sig, och ropade hvar och en till sin gud, och
kastade de tyg, som i skeppena voro, uti hafvet, att
det skulle lättare varda; men Jona var stigen neder i
skeppet, låg och sof. **6** Då gick skepparen till honom,
och sade till honom: Hvi sofver du? Statt upp, åkalla din
Gud, att Gud tilläfventyrs ville tänka uppå oss, att vi icke
förgås. **7** Och den ene sade till den andra: Kommer, vi
vilje kasta lott, att vi förfara måge, för hvilkens skull
oss så illa går. Och då de kastade lotten, råkade det
på Jona. **8** Då sade de till honom: Säg oss, hvarföre
går oss så illa? Hvad är din handel, och hvadan äst
du kommen? Utaf hvad land äst du, och af hvad folk
äst du? **9** Han sade till dem: Jag är en Ebreer, och
fruktar Herran Gud af himmelen, som hafvet och det
torra gjort hafver. **10** Då fruktade männerna storliga,
och sade till honom: Hvi hafver du då detta gjort? Ty de
visste, att han flydde ifrå Herranom; ty han hade sagt
dem det. **11** Då sade de till honom: Hvad skole vi då
göra med dig, på det hafvet måtte oss stilla varda?
Ty hafvet gick fast uppå dem. **12** Han sade till dem:
Tager och kaster mig i hafvet, så stillas eder hafvet; ty
jag vet, att sådana stor storm öfver eder kommer för
mina skull. **13** Och männerna rodde, att de måtte åter
komma till lands igen; men de kunde intet: ty hafvet
gick svårliga uppå dem. **14** Då ropade de till Herran,
och sade: Ack! Herre, låt oss icke förgås för denna
mansens själs skull, och räkna oss icke oskyldigt blod
till; ty du, Herre, gör, såsom dig täckes. **15** Och de togo
Jona, och kastade honom i hafvet; då vände hafvet
igen af sinom storm. **16** Och männerna fruktade Herran
storliga, och gjorde Herranom offer och löfte. **17** Och
Herren förskaffade en stor fisk, till att uppsluka Jona;
och Jona var i fiskens buk tre dagar och tre nätter.

2 Och Jona bad till Herran sin Gud, i fiskens buk; **2**
Och han sade: Jag ropade till Herran i mine ångest,
och han svarade mig; jag ropade utu helvetes buk,
och du hörde mina röst. **(Sheol h7585)** **3** Du kastade
mig uti djupet, midt i hafvet, så att floderna kommo
omkring mig; alle dine våger och böljor gingo öfver
mig. **4** Jag tänkte, att jag bortkastad var ifrå din ögon;
men jag skall ännu få se ditt helga tempel. **5** Vattnen
omhvärfde mig allt intill mitt lif; djupet omgrep mig,
sjövassen öfvertäckte mitt hufvud. **6** Jag sönk neder
till bergsgrunden, jorden hade beslutit mig med sina
bommar evinnerliga; men du hafver fört mitt lif utu
förderfvet, Herre min Gud. **7** Då min själ öfvergaf
sig, tänkte jag uppå Herran, och min bön kom till dig,
uti ditt helga tempel. **8** Men de som förlåta sig uppå
sina gerningar, hvilka dock intet äro, de akta intet om
nådena. **9** Men jag vill offra med tacksägelse. Min löfte
vill jag betala Herranom, att han mig hulpit hafver. **10**
Och Herren sade till fisken, och han utsputade Jona in
uppå landet.

3 Och Herrans ord skedde annan gång till Jona, och
sade: **2** Statt upp, och gack in uti den stora staden
Nineve, och predika honom den predikan, som jag dig
säger. **3** Då stod Jona upp, och gick bort till Nineve,
såsom Herren sagt hade; men Nineve var en Guds
stad, tre dagsresor stor; **4** Och då Jona begynte ingå
ena dagsreso in i staden, predikade han, och sade:
Det är ännu fyratio dagar, och så skall Nineve förgås.
5 Då trodde de Ninevitiske män uppå Gud, och läto
predika fasto, och drogo säcker uppå sig, både store
och små. **6** Och då det kom för Konungen i Nineve,
stod han upp af sitt säte, och lade af sitt purpur, och
tog en säck omkring sig, och satte sig i asko; **7** Och
lät utropa och säga i Nineve, af Konungens och hans
väldigas befallning, alltså: Det skall hvarken menniska
eller djur, hvarken fä eller får något smaka; och man
skall intet hafva dem i bet, eller låta dem vatten dricka;
8 Och skola taga säcker om sig, både folk och fä, och
ropa stadeliga till Gud; och hvar och en vände sig ifrå
sinom onda väg, och ifrå sina händers ondsko. **9** Ho
vet? Gud måtte omvända sig, och ångra det, och vända
sig ifrå sine grymma vrede, att vi icke förgås. **10** Då
nu Gud såg deras gerningar, att de omvände sig ifrå
sinom onda väg, ångrade Gudi det onda, som han talat
hade att han dem göra ville; och gjorde det intet.

4 Det förtröt Jona ganska storliga, och vardt vred; **2**
Och bad till Herran, och sade: Ack! Herre, det är det
som jag sade, då jag ännu var i mitt land; derföre jag
ock ville det förekomma, och fly till hafs; ty jag vet att
du äst en nådelig Gud, barmhertig, långmodig, och af
stor mildhet, och låter dig ångra det onda. **3** Så tag
då nu mina själ ifrå mig, Herre; ty jag vill heldre vara
död, än lefva. **4** Men Herren sade: Menar du, att du
skäliga vredgas? **5** Och Jona gick utu staden, och satte
sig östan för staden, och gjorde sig der ena hyddo;
der satte han sig neder i skuggan, tilldess han måtte
se hvad stadenom vederfaras skulle. **6** Men Herren
Gud förskaffade en kurbits; den växte öfver Jona, att

hon skulle skygga öfver hans hufvud, och vederqvicka
honom i hans vedermödo; och Jona gladdes fast öfver
den kurbitsen. 7 Men Gud förskaffade en matk om
morgonen, då morgonrodnen uppgick; han åt kurbitsen,
så att hon förtorkades. 8 Men då solen uppgången var,
förskaffade Gud ett torrt östanväder, och solen stack
Jona uppå hufvudet, så att han vanmägtig vardt. Då
önskade han sine själ döden, och sade: Jag ville heldre
vara död, än lefvandes. 9 Då sade Gud till Jona: Menar
du, att du skäliga vredgas om kurbitsen? Och han sade:
Jag må väl vredgas allt intill döden. 10 Och Herren
sade: Du jämrar dig om kurbitsen, der du intet uppå
arbetat hafver, och hafver ej heller låtit henne uppväxa,
hvilken i ene natt vardt, och i ene natt förgicks; 11 Och
jag skulle icke jämra mig öfver Nineve, en sådana stor
stad, der mer uti är än hundradetusend och tjugutusend
menniskor, som intet veta åtskilja mellan sina högra
hand och den venstra; dertill ock mycken djur?

Mika

1 Detta är Herrans ord, som skedde till Micha af
Maresa, uti Jothams, Ahas och Jehiskia, Juda
Konungars, tid; det han såg öfver Samarien och
Jerusalem. **2** Hörer, all folk; märk till, du land, och
hvad deruti är; ty Herren Herren hafver att tala med
eder; ja, Herren utu sitt helga tempel. **3** Ty si, Herren
skall utgå af sitt rum, och nederkomma, och gå uppå
höjderna i landena; **4** Så att bergen skola smälta under
honom, och dalarna skola refna; såsom vax smälter
för eldenom, såsom vatten som nederåt flyta. **5** Allt
detta för Jacobs öfverträdelses skull, och för Israels
hus synders skull. Hvilken är då Jacobs öfverträdelse?
Är det icke Samarien? Och hvilka äro Juda höjder?
Är det icke Jerusalem? **6** Och jag vill göra Samarien
till en stenhop i markene, den man lägger omkring
en vingård, och skall bortsläpa dess stenar uti dalen,
och bryta det neder i grund. **7** Alle dess afgudar skola
sönderslagne varda, och all dess vinning med eld
uppbränd varda, och skall jag utöda all dess beläte;
ty de äro sammankomne af skökolön, och skola åter
skökolön varda. **8** Der måste jag gråta öfver, och jämra
mig; jag måste gå blott och naken; jag måste klaga
såsom drakar, och sörja såsom strutser; **9** Ty till dess
plågo är intet råd, hvilken allt intill Juda kommen är,
och skall räcka, allt intill mins folks port i Jerusalem.
10 Förkunner det ju icke i Gath: låter icke höra, att I
gråten; utan går in uti sörjokammaren, och sätter eder i
asko. **11** Du sköne stad måste omkull med all skam;
den stolte varder intet mer prålandes för ångests skull;
ty grannen skall taga ifrå honom hvad han hafver. **12**
Den ohörsamma staden hoppas, att det skall icke varda
så ondt; men olyckan skall komma ifrå Herranom, och
intill Jerusalems port. **13** Du stad Lachis, spänn trafvare
före, och far dädan; ty du hafver varit dottrene Zion
ett exempel till synd, och hållit Israels afguderi. **14** Du
måste gifva fångar, sil väl som Gath. Dem stadenom
Achsib skall fela förbundet med Israels Konungar. **15**
Jag skall föra dig, o Maresa, den rätta arfvingan; och
det härliga Israels rike skall varda en kula. **16** Låt
afskära håren, och gack kullot öfver din dägeliga barn;
gör dig platt kullot, såsom en örn; ty de äro fångne ifrå
dig bortförde.

2 Ve dem som fara efter att göra skada, och hafva
ondt för händer uti sina sänger, att de det om
morgonen, då ljust varder, fullkomna skola; ty de äro
herrar. **2** De rifva åkrar till sig, och taga hus, hvilka de
vilja; alltså bedrifva de våld med hvars och ens hus,
och med hvars och ens arf. **3** Derföre säger Herren
alltså: Si, jag tänker något ondt öfver detta slägte, der I
edran hals icke skolen undandraga, och icke gå så
stolte; ty det skall vara en ond tid. **4** På den tiden skall
man sjunga ena viso om eder, och klaga: Det är ute:
skall man säga: Vi äre förstörde; mins folks land tär en
främmande herra. När skall han äter skifta oss åkrarna
till, som han oss borttagit hafver? **5** Ja väl, I skolen
ingen del behålla uti Herrans menighet. **6** De säga:
Man skall intet predika: ty sådana predikan kommer
oss intet vid; vi varde intet så till skam. **7** Jacobs hus
tröster sig alltså: Menar du, att Herrans Ande är så all
borto? Skulle han detta vilja göra? Det är sant, mitt tal
är ljufligit dem frommom. **8** Men mitt folk skickar sig så,
att jag deras fiende vara; måste; ty de röfva både kjortel
och mantel af dem som säkre gå lika som uti ett örlig.
9 I drifven mins folks qvinnor ifrå sin lustiga hus, och
borttagen allstädes min prydelse ifrå deras unga barn.
10 Derföre står upp, I måsten edar väg; I skolen här
intet blifva. För deras afguderis skull måste de svårliga
förderfvade varda. **11** Fore jag med drafvel, och vore
en lögnpredikare, och predikade huru de dricka och
svälja skulle, det vore en Prophet för detta folk. **12** Men
jag vill församla dig, Jacob, allan samman, och låta de
qvarblefna i Israel tillhopakomma. Jag vill hafva dem
tillhopa, såsom en hjord uti ett fårahus, och så som en
hjord uti sina hyddo; så att det skall gny af menniskom.
13 Hjelten skall för dem slå sig igenom; de skola slå
sig igenom, och gå ut och in genom porten; och deras
Konung skall gå för dem, och Herren främst.

3 Och jag sade: Hörer dock, I höfvitsmän i Jacobs
hus, och I Förstar i Israels hus; I skullen med rätto
vara de som veta hvad rätt är; **2** Men I haten det goda,
och älsken det onda; I skinnen dem hudena af, och
köttet ifrå deras ben; **3** Och äten mins folks kött och
när I hafven dragit dem hudena af, så slån I dem ock
benen sönder, och stycken det ifrå hvartannat; lika
som uti ena gry to, och lika som kött uti en kettil. **4**
Derföre, när I nu till Herran ropande varden, så skall
han intet vilja höra eder utan skall fördölja sitt ansigte
för eder på den samma tiden, såsom I med edro onda
väsende förtjent hafven. **5** Detta säger Herren, emot
de Propheter som förföra mitt folk: De predika, att det
skall gå väl, när man gifver dem äta; men om man intet
gifver dem i munnen, sa predika de, att ett örlig skall
komma. **6** Derföre skall edor syn varda till en natt, och
edar spådom till ett mörker; solen skall nedergå öfver
Propheterna, och dagen öfver dem mörk varda. **7** Och
Siarena skola till skam varda, och spåmännerna till
spott; och måste allesamman skyla sig om munnen,
efter der är intet Guds ord. **8** Men jag är full med kraft
och Herrans Anda; full med rätt och starkhet, att jag
förkunna tör Jacob sin öfverträdelse, och Israel sina
synd. **9** Så hörer dock detta, I höfvitsmän i Jacobs hus,
och I Förstar i Israels hus, I som styggens vid rätten,

och förvänden allt det redeligit är; 10 I som uppbyggen
Zion med blod, och Jerusalem med orätt. 11 Hans
höfdingar döma för skänker, hans Prester lära för lön,
och hans Propheter prophetera för penningar, förlåta
sig uppå Herran, och säga: Är icke Herren ibland oss?
Oss kan ingen olycka uppåkomma. 12 Derföre skall
Zion för edra skull upplöjd varda såsom en åkermark,
och Jerusalem varda till en stenhop, och templets berg
till en skogsbacka.

4 Men i yttersta dagarna skall det berget, som Herrans
hus uppå står, beredt varda, högre än all berg, och
upphöjdt öfver högarna; och folk skola löpa dertill. 2
Och månge Hedningar skola gå, och säga: Kommer,
låter oss gå upp till Herrans berg, och till Jacobs Guds
hus, att han lärer oss sina vägar, och vi mågom vandra
på hans stigar; ty af Zion skall utgå lagen, och Herrans
ord af Jerusalem. 3 Han skall döma ibland mycken folk,
och straffa många Hedningar i fjerran land; de skola
göra sin svärd till plogbillar, och sin spjut till liar. Intet
folk skall upphäfva svärd emot det andra, och skola
intet örlig mer föra. 4 Hvar och en skall sitta under sitt
vinträ och fikonaträ, utan fruktan; ty Herrans Zebaoths
mun hafver det talat. 5 Ty hvart och ett folk skall vandra
uti sins guds namn; men vi skole vandra i Herrans vår
Guds Namn, alltid och i evighet. 6 På den tiden, säger
Herren, vill jag församla den halta, och sammansamka
den fördrefna, och den jag plågat hafver; 7 Och vill göra
med den halta, att hon skall få arfvingar, och göra den
svaga till stort folk. Och Herren skall vara Konung öfver
dem på Zions berg, ifrå nu och i evighet. 8 Och du torn
Eder, ett dottrenes Zions fäste, din gyldene ros skall
komma, ditt förra herradöme, dottrenes Jerusalems
rike. 9 Hvarföre håller du dig då intill andra vänner, lika
som du icke skulle fä denna Konungen; eller lika som
intet vorde af denna rådgifvarenom, efter värken är dig
så uppåkommen, lika som ene i barnsnöd? 10 Kära,
lid dock sådana värk, och stanka, du dotter Zion, lika
som en i barnsnöd: ty du måste visserliga utu staden,
och bo på markene, och komma till Babel; men du
skall åter dädan hulpen varda; der skall Herren förlossa
dig ifrå dina fiendar. 11 Ty månge Hedningar skola ju
församla sig emot dig, och säga: Han är tillspillogjord;
vi vilje se våra lust uppå Zion. 12 Men de veta intet
Herrans tankar, och märka intet hans rådslag, att han
hafver hemtat dem tillhopa, såsom kärfvar uti ladona.
13 Derföre statt upp, och tröska, du dotter Zion; ty
jag vill göra dig jernhorn och kopparklor, och du skall
sönderkrossa mycken folk; så skall jag tillspillogifva
deras gods Herranom, och deras håfvor honom som
råder öfver hela verldena.

5 Men nu, du krigerska, rusta dig; ty man skall belägga
oss, och slå Israels domare uppå kindbenet med
ris. 2 Och du BethLehem Ephrata, som liten äst ibland
de tusende i Juda; utaf dig skall mig den komma som i
Israel en Herre vara skall; hvilkens utgång varit hafver
af begynnelsen, och af evighet. 3 Han låter plåga dem,
allt intill den tiden, att hon, som föda skall, födt hafver.
Så skola då de hans igenlefde bröder igen, komma till
Israels barn. 4 Men han skall träda fram och regera
uti Herrans kraft, och uti sins Herras Guds Namns
härlighet, och de skola bo säkert; ty han skall på den
samma tiden varda härlig, så vidt som verlden är. 5
Dertill skole vi ock hafva frid för Assur, den nu uti värt
land infallen är, och väl hus förtrampat hafver; ty sju
herdar och åtta Förstar skola öfver honom uppväckte
varda; 6 De der Assurs land förderfva skola med svärd,
och Nimrods land med deras bara vapen. Alltså skole
vi ifrån Assur frälste varda, den uti vårt land infallen är,
och våra gränsor förtrampat hafver. 7 Och skola de
qvarlefde af Jacob vara ibland mång folk, lika som en
dagg af Herranom, och såsom dropparna på gräset, det
efter ingen bidar, eller efter menniskor väntar. 8 Ja, de
qvarlefde af Jacob skola vara ibland Hedningarna när
mång folk, lika som ett lejon ibland djuren i skogenom,
såsom ett ungt lejon ibland en fårahjord; den ingen
afdrifva kan, när han drager derigenom, nedertrampar
och rifver. 9 Ty dill hand skall behålla segren emot
alla dina fiendar, att alle dine ovänner måste utrotade
varda. 10 På den samma tiden, säger Herren, skall
jag taga dina hästar ifrå dig, och förgöra dina vagnar;
11 Och utrota dins lands städer, och bryta neder all
din fäste; 12 Och skall utrota de trollkarlar när dig, att
inge tecknatydare när dig blifva skola. 13 Jag skall
förgöra din beläte och afgudar ifrå dig, att du icke
mer skall tillbedja dina händers verk. 14 Och jag skall
nederhugga dina lundar, och förlägga dina städer. 15
Och jag skall drifva hämnd med grymhet och vrede, på
alle de Hedningar som icke böra vilja.

6 Hörer dock hvad Herren säger: Statt upp, och straffa
bergen, och låt högarna höra dina röst. 2 Hörer,
I berg, huru Herren straffa vill, samt med de starka
jordenes fundament; ty Herren vill straffa sitt folk, och
vill näpsa Israel. 3 Hvad hafver jag gjort dig, mitt folk,
och hvarmed hafver jag betungat dig? Det säg mig. 4
Hafver jag dock fört dig utur Egypti land, och förlossat
dig utu träldomshuset, och för dig sändt Mosen, Aaron
och Miriam. 5 Mitt folk, tänk dock deruppå, hvad Balak,
Konungen i Moab, i sinnet hade, och hvad Bileam,
Beors son, svarade honom, allt ifrå Sittim och intill
Gilgal, der I ju uppå märka skullen, att Herren hafver
gjort eder allt godt. 6 Hvarmed skall jag blidka Herran?
Med bugande för den höga Gudenom? Skall jag blidka
honom med bränneoffer och årsgamla kalfvar? 7 Menar
du att Herren hafver behag till mäng tusend vädrar, eller

till oljo, om än otaliga strömmar fulle voro? Eller skulle
jag gifva min första son för min öfverträdelse; eller
mins lifs frukt för mine själs synd? 8 Det är dig sagt,
menniska, hvad godt är, och hvad Herren af dig äskar,
nämliga, att hålla Guds ord, och bruka kärlek, och vara
ödmjuk för dinom Gud. 9 Herrans röst skall ropa öfver
staden men den ditt Namn fruktar, honom skall ske
lycka. Hörer, I slägter, hvad predikadt varder: 10 Skulle
jag icke vred varda öfver det orättfärdiga godset, uti
dens ogudaktigas hus, och att man vederstyggeligen
gör måttet för litet? 11 Eller skulle jag gilla orätta våg,
och falska vigt i säckenom; 12 Genom hvilka hans rike
mycken orätt göra, och hans inbyggare bruka lögn,
och hafva falska tungor i deras hals? 13 Derföre vill
Jag ock begynna plåga dig, och göra dig öde för dina
synders skull. 14 Du skall icke hafva nog till att äta,
utan skall försmäkta; och hvad du fattar, det skall dock
likväl intet undkomma, och hvad som undkommer, skall
jag öfverantvarda svärdena. 15 Du skall så, och intet
uppskära: du skall oljo pressa, och intet smörja dig
dermed, och must pressa, och intet vin dricka. 16 Ty I
hållen Omri gudstjenst, och all Achabs hus verk, och
följen deras läro; derföre vill jag lägga dig öde, och
dess inbyggare, så att man skall hvissla åt dem, och
skolen till skam varda.

7 Ack! det går mig lika som enom, den der efterhemtar
i en vingård, der man inga vindrufvor finner till att
äta, och ville dock gerna hafva den bästa fruktena. 2
Gode män äro borto i desso lande och de rättfärdige äro
intet mer ibland folket. De fara alle efter att utgjuta blod;
hvar och en jagar den andra, att han skall förderfva
honom; 3 Och mena, att de göra der väl utinnan, när
de ondt göra. Hvad Försten vill, det säger domaren, på
det han skall göm honom en tjenst igen. De väldige
tala efter sin egen vilja, till att göra skada, och vrängat
hvart de vilja. 4 Den aldrabäste ibland dem är såsom
törne, och den aldraredeligaste såsom tistel; men då
dina predikares dag kommer, när du skall hemsökt
varda, så skola de icke veta hvart de skola. 5 Ingen tro
sinom nästa; ingen förlåte sig uppå Förstan. Förvara
dins muns dörr för henne, som sofver på dinom arm.
6 Ty sonen föraktar fadren; dottren sätter sig upp
emot modrena; sonahustrun är emot sin sväro, och
menniskones fiender äro hennes eget husfolk. 7 Men
jag vill se efter Herran, och vänta efter Gud, min
Frälsare. Min Gud skall höra mig. 8 Fröjda dig intet, min
fiendska, att jag nedre ligger; jag skall låter uppkomma;
och om jag sitter i mörkret, så är dock Herren mitt ljus.
9 Jag vill bära Herrans vrede, ty jag hafver syndat emot
honom, tilldess han uträttar mina sak, och skaffar mig
rätt. Han skall föra mig uti ljuset, så att jag skall se mina
lust uppå hans nåd. 10 Min fiendska måste det se, och
bestå med allo skam, den nu till mig säger: Hvar är
Herren din Gud? Min ögon skola set att hon, såsom
en träck på gatomen, förtrampad varder. 11 På den
tiden skola dille murar uppbyggde varda, och Guds
ord vida utkomma. 12 Och uti samma tidenom skola
de af Assur, och de af de fasta städer komma till dig,
ifrå de fasta städer allt intill flodena; ifrå det ena hafvet
intill det andra, ifrå det ena berget intill det andra. 13
Ty landet skall öde varda för sina inbyggares skull,
och för deras gerningars frukts skull. 14 Men regera
du ditt folk med dinom staf, din arfvedels hjord, både
de som bo uti skogenom allena, och på åkermarkene;
lät dem födas i Hasan och Gilead, såsom af ålder.
15 Jag skall låta dem se under, lika som på den tid
då de drogo utur Egypti land; 16 Att Hedningarna
skola det se, och alle deras väldige skämma sig, och
lägga handena på sin mun, och tillhålla sin öron. 17
De skola sleka stoft såsom ormar, och darra såsom
matkar på jordene uti sin hål; de skola frukta sig för
Herranom vårom Gud, och förskräckas för dig. 18
Ho är en sådana Gud, som du äst; den der synder
förlåter, och tillgifver dinom igenlefda arfvedel deras
misshandel? Den icke behåller sina vrede evinnerliga;
ty han är barmhertig. 19 Han skall ännu förbarma sig
öfver oss, slå våra missgerningar neder, och kasta alla
våra synder uti hafsens djup. 20 Du skall hålla Jacob
trohet, och Abraham den nåd, som du våra fäder i
förtiden svorit hafver.

Nahum

1 Detta är tungen öfver Nineve, och Nahums
Propheties bok af Elkos. **2** Gud är nitisk, och Herren
är en hämnare; ja, en hämnare är Herren, och grym.
Herren är en hämnare uppå sina fiendar, och den
der sina ovänner intet förgäter. **3** Herren är tålig, och
af stora magt, och låter intet ostraffadt blifva. Han
är Herren, hvilkens vägar äro uti väder och storm,
och tjockt moln under hans fötter; **4** Den som näpser
hafvet, och förtorkar det, och uttorkar alla floder; Basan
och Carmel försmäkta, och hvad som blomstras på
Libanons berg, det måste försmäkta för honom. **5**
Bergen bäfva för honom, och högarna förgås; jorden
darrar för honom; dertill jordenes krets, och alle de
som bo der uppå. **6** Ho kan blifva ståndandes för hans
vrede? Och ho kan blifva för hans grymhet? Hans
vrede brinner såsom en eld, och hällebergen remna för
honom. **7** Herren är mild, och ett fäste uti nödenes tid;
och känner dem som trösta uppå honom. **8** När floden
löper öfver, så gör han en ända med henne; men sina
fiendar förföljer han med mörker. **9** Hvad är då det, som
I tagen eder före emot Herran? Han låter del dock intet
af varda; ty bedröfvelsen skall icke vara evinnerliga. **10**
Ty lika som när törne, de ännu om hvartannat växa,
och bästa musten hafva, varda uppbränd såsom hel
torr strå; **11** Alltså varder det skalkarådet, som af dig
kommer, ondt tänkandes emot Herran. **12** Detta säger
Herren: De komme så tillrustade och mägtige som de
vilja, så skola de likväl omkullhuggne varda, och gå
sin kos; ty jag vill ödmjuka dig, men dock icke platt
förderfva dig; **13** Utan vill då kasta hans ok, som du
drager, ifrå dig och slita din band sönder. **14** Men emot
dig hafver Herren budit, att ingen dins namns säd mer
blifva skall. Uti dins guds huse vill jag förgöra dig; jag
skall gifva dig ena graf ibland afgudar och beläte, och
du måste till skam varda. **15** Si, på bergen komma ens
god bådskaps fötter, den der god tiden de bär: Håll dina
högtider, Juda, och betala din löfte; ty skalken skall icke
mer komma öfver dig; det är platt ute med honom.

2 Förskingraren skall uppdraga emot dig, och belägga
fästen; men se dig väl om på vägarna, rusta dig det
bästa du kan, och stärk dig; det mesta du förmår; **2**
Man skall likväl platt afhemta dig, och förderfva dina
vinqvistar; ty Herren skall gifva Jacob segren, lika som
han Israel segren gaf. **3** Hans starkas sköldar äro röde;
hans härfolk ser ut såsom purpur, hans vagnar lysa
såsom en eld, när det drabba skall; deras spetser gå
hvar om annan. **4** Vagnarna rulla på gatomen, och
bullra uppå vägomen; deras anseende är lika som
bloss, och gå hvar om annan, lika som en ljungeld. **5**
Men han skall tänka uppå sina väldiga; dock skola de
falla ehvartut de vilja, och skola hasta sig lit murarna,
och till skärmen, der de må säkre blifva. **6** Men de
portar vid floderna varda dock upplåtne, och palatset
skall nederslås. **7** Drottningen skall fången bortförd
varda, och hennes jungfrur skola sucka, lika som
dufvor, och slå sig uppå sitt bröst. **8** Ty Nineve är lika
som en dam full med vatten; men det måste förflyta.
Står, står (skola de ropa); men der skall ingen vända
om igen. **9** Så röfver nu silfver, röfver guld; ty här är
en skatt, der ingen ände uppå är, och ganska mång
kostelig klenodier. **10** Men nu måste han platt afhemtad
och utödd varda, att hans hjerta måste förtvifla, knän
ostadig vara, alla länder darra, och alla kinder blekna,
lika som en lerpotta. **11** Hvar är nu de lejons boning,
och de unga lejons vedemark, der lejonet och lejinnan
med de unga lejon vistades, och ingen torde rädda
dem bort? **12** Utan lejonet röfvade nog för sina ungar,
och drap åt sina lejinnor. Sina kulor uppfyllde han med
rof, och sina boning med det han rifvit hade. **13** Si, jag
vill till dig, säger Herren Zebaoth, och upptända dina
vagnar i rök, och svärdet skall uppfräta din unga lejon,
och göra en ända på ditt röfveri på Jordene, att man
dina bådskaps röst intet mer höra skall.

3 Ve dem mordiska stadenom, den der full är med
lögn och röfveri, och vill af sitt röfveri intet återvända;
2 Ty der skall man höra sveper smälla, och hjul bullra,
hästar skria, och vagnar rulla. **3** Han förer upp resenärar
med blänkande svärd och glimmande glafven; der
ligga månge slagne, och store hopar med kroppar, så
att på dem intet tal är, och man öfver deras kroppar
falla måste; **4** Allt detta för den dägeliga och lustiga
skökones stora boleris skull, hvilken trolldom brukar,
och med sitt boleri hafver förvärft Hedningar, och med
sin trolldom land och folk. **5** Si, jag vill till dig, säger
Herren Zebaoth; jag skall uppkasta din klädefåll öfver
ditt ansigte, och skall visa. Hedningomen din blotthet,
och Konungariken dina skam. **6** Jag skall göra dig
ganska styggelig, och skämma dig, och göra dig till en
vederstyggelse; **7** Att alle de, som dig se, skola fly ifrå
dig, och säga: Nineve är förderfvadt; ho vill ömka sig
öfver dig, och hvar skall jag söka dig hugsvalare? **8**
Menar du, att du äst bättre, än den store staden No,
som låg vid floderna, och hade vatten allt omkring sig;
hvilkens murar och fäste var hafvet? **9** Ethiopien och
Egypten var hans otaliga magt; Put och Libya voro
dine hjelpare; **10** Likväl måste han fördrifven varda,
och fången bortdraga, och hans barn äro på alla gator
slagne, och om hans ädlingar kastade man lott, och
alle hans väldige vordo satte i kedjor och bojor. **11**
Alltså måste du ock drucken varda, och bortgömma
dig, och uppsöka ett fäste för fiendanom. **12** Alle dine
faste städer äro lika som fikonaträ med mogen fikon;

när man skakar dem, falla de honom i munnen, som
dem äta vill. **13** Si, ditt folk skall i dig varda till qvinnor,
och dins lands portar skola dinom fiendanom öppnade
varda, och elden skall upptära dina bommar. **14** Hemta
dig vatten, ty du skall belagd varda; förbättra din fäste,
gack uti leret och trampa det, och gör starkt tegel. **15**
Men elden skall upptära dig, och svärdet döda dig;
det skall uppäta dig, lika som en flogmatk; det skall
öfverfalla dig, lika som en flogmatk; det skall öfverfalla
dig, såsom gräshoppor. **16** Du hafver flera köpmän än
stjernorna äro på himmelen; men nu skola de utsprida
sig, lika som flogmatk, och flyga bort. **17** Dine herrar äro
så månge som gräshoppor, och dine höfvitsmän lika
som flogmatkar, hvilke sig lägra uppå gårdar i de kalla
dagar; men när solen uppgår, så draga de dädan, att
man icke vet hvar de blifva. **18** Dine herdar skola sofva,
o Konung i Assur; dine mägtige skola lägga sig, och ditt
folk skall uppå bergen förströdt varda, och ingen skall
församla dem. **19** Ingen skall begråta din skada, eller
bekymra sig om dina plågo, utan alle de, som detta om
dig höra, skola klappa med sina händer öfver dig; ty
öfver hvem är din ondska utan återvändo icke gången?

Habackuk

1 Detta är den tunge, som Propheten Habacuc sett
hafver. **2** Herre, huru länge skall jag ropa, och du
vill icke höra? Huru länge skall jag ropa till dig för
öfvervålds skull, och du vill icke hjelpa? **3** Hvi låter
du mig se mödo och arbete? Hvi hafver du låtit mig
se rof och öfvervåld? Våld går öfver rätt. **4** Derföre
måste lagen blifva tillbaka, och ingen rätt kan till ända
komma; ty den ogudaktige öfverfaller den rättfärdiga,
derföre gå vrånga domar. **5** Ser ibland Hedningarna;
ser till, och förundrer eder ty jag vill något göra i edrom
tid, det i icke tro skolen, då man derom talar. **6** Ty
si, jag vill uppväcka de Chaldeer, ett bittert och snart
folk, hvilket draga skall så vidt som landet är, till att
intaga de boningar som icke äro deras. **7** Och skall
vara grufveligit och förfärligit; och skall bjuda och tvinga
såsom det vill. **8** Deras hästar äro raskare än parder,
så äro de ock ilsknare än ulfvar om aftonen; hans
resenärer draga med storom hopom fjerranefter, lika
som de flögo, såsom örnar hasta sig till ett as. **9** De
komma allesamman till att göra skada ehvart de vilja;
der gå de igenom, lika som ett östan väder, och samka
fångar tillhopa, såsom sand. **10** De skola bespotta
Konungar, och begabba Förstar; all fäste skola vara
dem ett skämt; ty de skola göra der blåverk före, och
vinna dem. **11** Då skola de taga sig ett nytt mod, fara
framåt och synda; och så måste då deras seger höra
deras gud till. **12** Men du Herre, min Gud, min Helige,
du som äst af evighet, låt oss icke dö; utan låt dem,
Herre, allenast vara oss till ett straff; och låt dem, o vår
tröst, allenast tukta oss. **13** Din ögon äro ren, så att du
icke orkar se det onda, och kan icke se uppå jämmer.
Hvi ser du då på de öfverträdare, och tiger, att den
ogudaktige uppslukar den, som frommare är än han?
14 Och låter menniskorna gå, lika som fiskar i hafvet;
såsom matkar, de ingen herm hafva? **15** De dragat allt
med krok, och fuskar med sin nät, och församlat med
sin garn; dess fröjda de sig, och äro glade. **16** Derföre
offra de sinom nätom, och röka sinom garnom; efter
det deras del är derigenom så fet, och deras mat så
kräselig vorden. **17** Derföre kasta de sin nät ännu alltid
ut, och vilja icke återvända att dräpa folk.

2 Här står jag på mine vakt, och stiger på mitt fäste,
och skådar och ser till hvad mig sagdt varder, och
hvad jag svara skall honom, som mig straffar. **2** Men
Herren svarar mig, och säger: Skrif synena, och måla
henne uppå en taflo, att den der framom går, må det
läsa (nämliga alltså): **3** Prophetian skall ju ännu
fullkomnad varda i sinom tid, och skall på ändalyktene
fri i ljuset komma, och icke fela; men om hon fördröjer,
så förbida henne; hon kommer visserliga, och skall icke
fördröja. **4** Hvilken deremot sträfvar, hans själ skall
icke gå väl; ty den rättfärdige lefver af sine tro. **5** Men
vin bedrager den stolta mannen, att han icke blifva
kan; hvilken utvidgar sina själ såsom helvetet, och är
lika som döden, den intet mättas kan; utan samkar till
sig alla Hedningar, och församlar till sig all folk. **(Sheol
h7585)** **6** Hvad gäller? Desse allesamman skola göra ett
ordspråk om honom, och ena sago och gåto, och säga:
Ve den som sitt gods förmerar med annars mans gods
(huru länge vill det vara?); och laddar mycken träck
uppå sig. **7** O! huru hastigt skola de uppstå som dig
bita, och uppvaka de som dig bortdrifva, och du måste
varda dem till byte. **8** Ty du hafver många Hedningar
beröfvat; Så skola alla igenlefde af folken beröfva dig
igen; för menniskors blods skull, och för den orätts
skull, som i landena, och i stadenom, och uppå alla som
deruti bo, bedrifven är. **9** Ve den som girig är till sins hus
värsta, på det han skall hafva sitt näste uppe i höjdene,
att han skall undfly olycko. **10** Men ditt rådslag skall
komma dino huse till skam; ty du hafver allt för mycket
folk slagit, och syndat öfverdådeliga. **11** Ty stenarna i
murenom skola ropa och bjelkarna i tråssningene skola
svara dem. **12** Ve den som bygger staden med blod,
och tillreder staden med orätt. **13** Månn det icke ske af
Herranom Zebaoth? Hvad folken dig arbetat hafva, det
måste uppbrännas i eld, och der menniskorna trötte
uppå vordne äro, det måste förtappadt varda. **14** Ty
jorden skall tull varda af Herrans äros kunskap, lika
som vattnet, som öfvertäcker hafvet. **15** Ve dig, som
skänker uti för din nästa, och blandar din galla deruti,
och gör en drucknan, på det du skall se hans blygd. **16**
Man skall ock mätta dig med skam för äro. Så drick
du ock nu, att du må omkull ligga; ty kalken i Herrans
högra hand skall omfatta dig, och du måste skamliga
spy för dina härlighet. **17** Ty den orätt, uppå Libanon
bedrifven, skall öfverfalla dig, och de förstörda djur
skola förskräcka dig; för menniskors blods skull, och för
den orätts skull, som i landena och i stadenom, och
uppå alla de deruti bo, bedrifven är. **18** Hvad kan då
belätet hjelpa, det dess mästare gjort hafver, och det
falska gjutna belätet, der dess mästare förlät sig uppå,
att han stumma afgudar gjorde? **19** Ve honom, som
säger till en stock: Vaka upp; och till stumma stenen:
Statt upp. Huru skulle det kunna någon lära? Si, det är
öfverdraget med guld och silfver, och der är ingen ande
uti. **20** Men Herren är i sitt helga tempel. Hela verlden
vare tyst för honom.

3 Detta är Propheten Habacucs bön för de oskyldiga.
2 Herre, jag hafver hört ditt rykte, så att jag
förskräcktes. Herre, du gör ditt verk lefvande midt i åren,
och låter det kunnigt varda midt i åren. När bedröfvelse
på färde är, så tänker du uppå barmhertighet. **3** Gud

kom sunnanefter, och den Helge ifrå det berget Paran.
(Sela) Af hans lof var himmelen full, och af hans äro var
jorden full. **4** Hans sken var såsom ett ljus, strimmor
gingo af hans händer; der var hans magt hemliga. **5**
För honom gick pestilentie, och plåga gick ut, ehvart
han gick. **6** Han stod, och mälte landet; han såg till,
och förskingrade Hedningarna, så att verldenes berg
förkrossad vordo, och sig bocka måste alle högar i
verldene, då han gick uti verldene. **7** Jag såg de
Ethiopers hyddor i vedermödo, och de Midianiters tjäll
bedröfvad. **8** Vast du icke, Herre, vred i flodene; och
din grymhet i vattnom, och din ogunst i hafvena? då du
redst på dina hästar, och dine vagnar hehöllo segren. **9**
Du drog fram bågan, såsom du slägterna svorit hade;
(Sela) och delade strömmarna i landena. **10** Bergen
sågo dig, och vordo bedröfvad; vattuströmmen gick
sin kos, djupet lät höra sig, höjden hof sina händer
upp. **11** Sol och måne stodo stilla. Dine pilar foro
bortåt med ett sken, och din glafven med ljungelds
blänkande. **12** Du nedertrampade landet i vrede, och
söndertröskade Hedningarna i grymhet. **13** Du drog ut
till att hjelpa dino folke, till att hjelpa dinom smorda;
du sönderslogst hufvudet uti dens ogudaktigas huse,
och blottade grunden allt intill halsen; (Sela) **14** O! att
du ville banna hufvudens spiror, samt med dess byar,
hvilke, såsom ett väder, komma till att förströ mig, och
glädja sig, lika som de uppslukte de elända hemliga. **15**
Dine hästar gå i hafvena, uti stor vattens träck. **16** Efter
jag sådant hörer, så är min buk bedröfvad; mine läppar
darra af rop var går i minom ben om; jag är bedröfvad
vid mig. Ack! att jag hvila måtte i bedröfvelsens tid, då
vi uppdrage till det folk, som emot oss strider. **17** Ty
fikonaträt skall icke grönskas, och der skall ingen frukt
vara på vinträn; arbetet uppå oljoträt felar, och åkrarna
bära ingen födo; och fåren skola ryckas utu fårahusen,
och intet fä skall vara uti fähusen. **18** Men jag vill glädja
mig af Herranom, och glad vara i Gudi, minom Frälsare.
19 Ty Herren Herren är min kraft, och han skall göra
mina fötter lika som hjortafötter; och skall föra mig upp i
höjdena, så att jag sjunger på min strängaspel.

Sefanja

1 Detta är Herrans ord, som skedde till Zephania,
Chusi son, Gedalja sons, Amarja sons, Hiskia sons,
uti Josia tid, Amons sons, Juda Konungs. **2** Jag skall
taga bort all ting utu landena, säger Herren. **3** Jag
skall borttaga både folk och fä, både himmelens foglar,
och fiskarna i hafvet, samt med afgudarna och de
ogudaktiga; ja, jag skall utrota menniskorna af landena,
säger Herren. **4** Jag skall uträcka mina hand öfver
Juda, och öfver alla de som i Jerusalem bo; alltså
skall jag borttaga det qvart är af Baal, dertill de namn,
Munkar och Prester, utu desso rumme; **5** Och de
som på taken tillbedja himmelens här; de som honom
tillbedja, och svärja dock vid Herran, och vid Malcham
derjemte; **6** Och de som affalla ifrå Herranom, och
intet fråga efter Herran, och intet akta honom. **7** Varer
tyste för Herranom Herranom; ty Herrans dag är för
handene; ty Herren hafver tillredt ett slagtoffer, och
budit der sina gäster till. **8** Och på Herrans slagtoffers
dag skall jag hemsöka Förstarna och Konungsbarnen,
och alla de som bära en främmande kyrkoskrud. **9**
Och skall jag den tiden hemsöka dem som öfver
tröskelen springa; de deras herrars hus uppfylla med
rot och bedrägeri. **10** På den tiden, säger Herren, skall
upphäfva sig ett högt rop ifrå fiskaportenom, och en
gråt ifrå dem andra portenom, och en stor jämmer på
högomen. **11** Jämrer eder, I som bon i qvarnene; ty
hela krämarefolket är borto, och alle de som penningar
församla, äro förgångne. **12** På den tiden skall jag
utransaka Jerusalem med lyktor, och skall hemsöka
dem som ligga på sine drägg, och säga i sitt hjerta:
Herren varder hvarken godt eller ondt görandes. **13**
Och deras ägodelar skola till rofs varda, och deras hus
till ett öde; de skola bygga hus, och intet bo deruti;
de skola plantera vingårdar, och intet vin dricka deraf.
14 Ty Herrans store dag är hardt för handene; han är
hardt när, och hastar sig svårliga. När det ropet om
Herrans dag kommandes varder, så skolade starke
ropa bitterliga. **15** Ty denne dagen är en grymhets
dag, en bedröfvelses och ångests dag en väders och
storms dag, en mörkers, och dimbos dag, en molns och
töcknes dag; **16** En basuns och trummetes dag, emot
de fasta städer och höga borger. **17** Jag skall göra
menniskomen bekymmer, så att de skola gå omkring
såsom de blinde; derföre, att de emot Herran syndat
hafva; deras blod skall utgjutet varda, lika som det
stoft vore, och deras kroppar såsom träck. **18** Deras
silfver och guld skall intet kunna hjelpa dem på Herrans
vredes dag; utan hela landet skall genom hans nits eld
förtärdt varda; ty han skall snarliga en ända göra med
alla de som bo i landena.

2 Församler eder, och kommer hit, I obehageliga folk;
2 Förr än domen utgår, så att I om dagen bortryken
såsom ett stoft, förr än Herrans grymma vrede öfver
eder kommer, förr än Herrans vredes dag öfver eder
kommer; **3** Söker Herran, alle I elände i landena, I
som hans rätter hållen; söker rättfärdighetena, söker
ödmjukhetena; på det att I på Herrans vredes dag
mågen beskyddade varda. **4** Ty Gaza måste öfvergifven
varda, och Askelon förödd; Asdod skall om middagen
förjagad varda, och Ekron utrotad varda. **5** Ve dem
som bo nedre vid hafvet, de krigare. Herrans ord
skall komma öfver eder. Du Canaan, de Philisteers
land, jag skall förgöra dig, så att der ingen mer bo
skall. **6** Der skola nedre vid hafvet vara alltsammans
herdahus, och fårahus. **7** Och det samma skall varda
dem qvarlefdom af Juda hus till del, att de deruppå
beta skola. Om aftonen skola de lägra sig uti Askelons
husom, då nu Herren deras Gud dem återsökt, och
deras fängelse vänd hafver. **8** Jag hafver hört Moabs
hädelse, och Ammons barnas försmädelse, der de
med hafva försmädat mitt folk, och berömt sig öfver
deras gränsor. **9** Nu väl, så sant som jag lefver, säger
Herren Zebaoth, Israels Gud: Moab skall varda lika
som Sodom, och Ammons barn lika som Gomorra; ja,
lika som en nässlebuske, och en saltgrufva, och ett
evigt öde; de qvarlefde af mitt folk skola beröfva dem,
och de öfverblefne af mitt folk skola ärfva dem. **10** Det
skall vederfaras dem för deras högfärd, att de hafva
försmädat Herrans Zebaoths folk, och berömt sig öfver
dem. **11** Förskräckelig skall Herren vara öfver dem; ty
han skall förlägga alla gudar på jordene; och alla öar
ibland Hedningarna skola tillbedja honom, hvar och
en i sitt rum. **12** Ock skolen I Ethiopier genom mitt
svärd slagne varda. **13** Och han skall sträcka sina hand
norrut, och förgöra Assur; han skall göra Nineve öde,
torrt, såsom en öken; **14** Så att sig deruti lägra skola
allahanda djur ibland Hedningarna; och rördrommar
och ufvar skola bo på deras torn, och skola sjunga i
vigskården, och korpar på bjelkomen; ty cedrebräden
skola afrifne varda. **15** Denne är den lustige staden,
den så säker bodde, och sade i sitt hjerta: Jag äret,
och ingen annan. Huru är han så öde vorden, så att
djuren bo derinne; och hvilken som der framom går,
han hvisslar till honom, och slår med handene öfver
honom?

3 Ve dem styggeliga, slemma, och tyranniska
stadenom. **2** Han vill intet höra, eller låta sig tukta;
han vill icke trösta uppå Herran, eller hålla sig till sin
Gud. **3** Hans Förstar äro derinne rytande lejon, och
hans domare ulfvar om aftonen, hvilka intet låta qvart
blifva intill morgonen. **4** Hans Propheter äro lösaktige
och föraktare; hans Prester oskära helgedomen, och

bedrifva våld under lagsens sken. **5** Men Herren,
som ibland dem är, lärer väl rätt, och gör intet ondt;
han låter hvar morgon uppenbarliga lära sina rätter,
och håller intet upp; men de onde vilja intet; lära
skämmas. **6** Derföre vill jag utrota detta folket, föröda
deras borger, och göra deras gator så tomma, att ingen
derpå gå skall. Deras städer skola förstörde varda, så
att der ingen mer bor. **7** Jag lät säga dig: Mig skall du
frukta och låta tukta dig, så vorde hans boning icke
utrotad, och intet deraf komme, der jag honom med
hemsöka skall; men de voro oförsumlige till att göra
allahanda ondsko. **8** Derföre, säger Herren, måsten I
ock bida mig, tilldess jag uppstår i sinom tid; då jag
ock döma skall och församla Hedningarna, och låta
Konungariken tillhopakomma, till att gjuta mina vrede
öfver dem; ja, alla mina grymhets vrede; ty hela verlden
skall igenom mins nits eld förtärd varda. **9** Då vill jag
annorlunda låta predika till folken mod vänliga läppar,
att de allesamman skola åkalla Herrans Namn, och
tjena honom endrägteliga. **10** Man skall hafva mina
tillbedjare, de förströdda på hinsidon flodena i Ethiopien,
till mig, för en skänk. **11** På den samma tiden skall du
intet mer skämmas öfver allt ditt väsende, der du med
emot mig syndat hafver; ty jag vill taga de stolta helgon
ifrå dig, att du icke mer skall upphäfva dig för mitt helga
bergs skull. **12** Jag skall låta öfverblifva i dig ett fattigt,
ringa folk; de skola trösta uppå Herrans Namn. **13** De
qvarblefne i Israel skola intet ondt göra, eller lögn tala;
och man skall icke finna någon bedrägelig tungo i deras
mun; utan de skola födas och ro hafva, utan all fruktan.
14 Fröjda dig, du dotter Zion; ropa, Israel; var glad och
fröjda dig af allo hjerta du dotter Jerusalem. **15** Ty
Herren hafver borttagit ditt straff, I och afvändt dina
fiendar. Herren, Israels Konung, är när dig, att du intet
mer behöfver frukta dig för någon olycko. **16** På den
samma tiden skall man säga till Jerusalem: Frukta dig
intet; och till Zion: Låt dina händer icke nederfalla; **17**
Ty Herren, din Gud, är när dig, en stark Frälsare. Han
skall fröjda sig öfver dig, och vara dig vänlig, förlåta dig
det, och skall glädjas öfver dig med höga röst. **18** De,
som igenom menniskors stadgar plågade voro, vill jag
bortskaffa, att de skola ifrå dig komma, hvilke stadgar
din tunge voro, för hvilka du skyllad var. **19** Si, jag skall
på den tiden göra en ända uppå alla dem som dig
ondt göra; och skall hjelpa den halta, och församla den
fördrefna; och skall sätta dem till lof och äro i all land,
der man dem föraktar. **20** På den tiden skall jag låta
komma eder härin, och på den samma tiden församla
eder; ty jag skall sätta eder till lof och äro, ibland all folk
på jordene; då jag edart fängelse omvändandes varder,
för edra ögon, säger Herren.

Haggai

1 Uti andra årena Konungs Darios, uti sjette
månadenom, på första dagen i månadenom,
skedde Herrans ord, genom den Propheten Haggai,
till Serubbabel, Sealthiels son, Juda Första, och till
Jehosua, Jozadaks son, den öfversta Presten, och
sade: **2** Så säger Herren Zebaoth: Detta folket säger:
Tiden är ännu icke kommen, att man Herrans hus
bygga skall. **3** Och Herrans ord skedde genom den
Propheten Haggai sägandes: **4** Månn då edar tid vara
kommen, att I bo skolen uti hvälfdom husom, och detta
huset måste öde stå? **5** Nu, så säger Herren Zebaoth:
Ser, huru det går eder. **6** I sån mycket, och fören
litet in; I äten, och varden dock icke mätte; I dricken,
och varden dock intet otörstige; I kläden eder, och
kunnen dock intet värma eder; och den der penningar
förtjenar, han lägger dem uti hålogan pung. **7** Så säger
Herren Zebaoth: Ser, huru det går eder. **8** Går upp på
berget, och hemter trä, och bygger huset; det skall
vara mig tacknämligt och jag skall bevisa mina äro,
säger Herren. **9** Ty I vänten väl efter mycket, och si, det
varder litet; och om I än fören det hem, så blås jag dock
det bort. Hvi så? säger Herren Zebaoth. Derföre, att
mitt hus så öde står, och hvar och en hastar med sino
huse; **10** Derföre hafver himmelen förhållit daggena
öfver eder, och jorden sina frukt. **11** Och jag hafver
kallat torko, både öfver land och berg, öfver korn, vin,
oljo, och öfver allt det utaf jordene kommer; och öfver
folk och fä, och öfver allt händers arbete. **12** Då hörde
Serubbabel, Sealthiels son, och Jehosua, Jozadaks
son, den öfverste Presten, och alle öfverblefne af folket,
sådana Herrans, deras Guds, röst, och Prophetens
Haggai ord; såsom Herren, deras Gud, honom sändt
hade; och folket fruktade sig för Herranom. **13** Då
sade Haggai, Herrans Ängel, som Herrans bådskap
hade till folket: Jag är med eder, säger Herren. **14** Och
Herren uppväckte Serubbabels anda, Sealthiels sons,
Juda Förstas, och Jehosua anda, Jozadaks sons, dens
öfversta Prestens, och allt igenlefda folkens anda; så
att de kommo, och arbetade uppå Herrans Zebaoths,
deras Guds, hus. **15** På fjerde och tjugonde dagen i
sjette månadenom, uti andro årena Konungs Darios;

2 På första och tjugonde dagen i sjunde månadenom,
skedde Herrans ord genom den Propheten Haggai,
och sade: **2** Tala till Serubbabel, Sealthiels son, Juda
Första, och till Jehosua, Jehozadaks son, den öfversta
Presten, och till det igenlefda folket, och säg: **3** Hvilken
är ibland eder igenlefd, som detta hus i dess förra
härlighet sett hafver? Och huru synes eder nu derom?
Är det icke så, att det tycker eder intet vara? **4** Och nu,
Serubbabel, haf ett godt mod, säger Herren; haf ett
godt mod, du Jehosua, Jehozadaks son, öfverste Prest;
hafver ett godt mod, allt folk i landena, säger Herren,
och arbeter: ty jag är med eder, säger Herren Zebaoth.
5 Efter det ordet, då jag ett förbund med eder gjorde,
när I utur Egypten drogen, skall min Ande blifva när
eder. Frukter eder intet. **6** Ty så säger Herren Zebaoth:
Det är ännu en liten tid, att jag skall röra himmel och
jord, hafvet och det torra; **7** Ja, alla Hedningar skall
jag röra; så skall då komma alla Hedningars tröst; och
jag vill göra detta hus fullt med härlighet, säger Herren
Zebaoth. **8** Ty mitt är både silfver och guld, säger
Herren Zebaoth. **9** Detta sista husets härlighet skall
större varda, än dess förstas varit hafver, säger Herren
Zebaoth; och jag skall frid gifva i desso rummena,
säger Herren Zebaoth. **10** På fjerde och tjugonde
dagen i nionde månadenom, uti andro årena Darios,
skedde Herrans ord till den Propheten Haggai, och
sade: **11** Detta säger Herren Zebaoth: Fråga Presterna
om lagen, och säg: **12** Om någor båre heligt kött uti
sins klädes sköt, och komme sedan med sitt klädesköt
vid bröd, mos, vin, oljo eller hvad det för spis vara
kunde; vorde det ock heligt? Och Presterna svarade,
och sade: Nej. **13** Haggai sade: Om nu en, som af ett
vederkommet as oren är, komme vid något af dessa
tingen, vorde det ock orent? Presterna svarade, och
sade: Det vorde orent. **14** Då svarade Haggai, och
sade: Alltså är ock detta folket, och dessa menniskor,
för mig, säger Herren; och allt deras händers verk,
och hvad de offra, det är orent. **15** Och nu, ser huru
det eder gånget är, ifrå denna dagen och tillförene,
förra än en sten på den andra lagd vardt af Herrans
tempel; **16** Att när en kom till kornhopen, som skulle
hålla tjugo mått, så voro der som nogast tio; kom han
till pressen, och mente uppfylla femtio åm, så voro
der som nogast tjugu. **17** Ty jag plågade eder med
torko, brandkorn och hagel, uti allo edro arbete. Likväl
omvänden I eder intet till mig, säger Herren. **18** Så
ser nu deruppå ifrå denna dag, och tillförene, nämliga
ifrå fjerde och tjugonde dagen i nionde månadenom,
allt intill den dagen då Herrans tempel grundadt vardt,
ser deruppå. **19** Ty säden ligger ännu i lårarna, och
ingen ting bär ännu något, hvarken vinträ fikonaträ,
granatträ, eller oljoträ; men ifrå denna dag vill jag gifva
välsignelse. **20** Och Herrans ord skedde annan gången
till Haggai, på fjerde och tjugonde dagen i månadenom,
och sade: **21** Tala till Serubbabel, Juda Första, och säg:
Jag skall röra himmel och jord; **22** Och skall omstörta
rikens säten, och förgöra de mägtiga Hedningarnas
rike, och skall omstörta både vagn och resenär; så
att både häst och man skola nederfalla, hvar och en
genom den andras svärd. **23** På den samma tiden,
säger Herren Zebaoth, skall jag taga dig, Serubbabel,
Sealthiels son, min tjenare, säger Herren, och vill hålla

dig såsom en signetsring; ty jag hafver utvalt dig, säger
Herren Zebaoth.

Sakaria

1 Uti åttonde månadenom, i andro årena (Konungs) Darios, skedde detta Herrans ord till ZacharIa, Berechia son, Iddo sons, den Propheten, och sade: **2** Herren hafver vred varit uppå edra fäder. **3** Och säg; till dem: Detta säger Herren Zebaoth: Vänder eder till mig, säger Herren Zebaoth; så vill jag vända mig till eder, säger Herren Zebaoth. **4** Varer icke såsom edra fäder, hvilkom de förre Propheter predikade, och sade: så säger Herren Zebaoth: Vänder eder ifrån edra onda vägar, och ifrån edart onda väsende; men de hörde intet, och skötte intet om mig, säger Herren. **5** Hvar äro nu edre fäder och Propheter? Lefva de ock ännu? **6** Hafva min ord och mina rätter, som jag böd, genom mina tjenare Propheterna, icke kommit intill edra fäder? att de hafva måst vända sig om, och säga: Lika som Herren Zebaoth i sinnet hade att göra emot oss, efter som vi gingom och gjordom; alltså hafver han ock gjort emot oss. **7** På fjerde och tjugonde dagen i ellofte månadenom, som är den månaden Sebat, uti andro årena (Konungs) Darios, skedde detta Herrans ord till ZacharIa, Berechia son, Iddo sons, den Propheten, och sade: **8** Jag såg om nattena, och si, en man satt på enom rödom häst, och han höll ibland myrtenträ i dalenom; och bakför honom voro röde, brune och hvite hästar. **9** Och jag sade: Min herre, ho äro desse? Och Ängelen, som med mig talade, sade till mig: Jag vill kungöra dig, ho desse äro. **10** Och mannen, som höll ibland myrtenträn, svarade, och sade: Desse äro de som Herren utsändt hafver till att draga genom landet. **11** Men de svarade Herrans Ängel, som ibland myrtenträn höll, och sade: Vi hafve dragit igenom landet; och si, all land sitta stilla. **12** Då svarade Herrans Ängel, och sade: Herre Zebaoth, huru länge vill du då icke förbarma dig öfver Jerusalem, och öfver Juda städer, uppå hvilka du hafver vred varit i dessa sjutio år? **13** Och Herren svarade Änglenom, som med mig talade, vänlig ord, och tröstelig ord. **14** Och Ängelen, som med mig talade, sade till mig: Predika, och säg: Detta säger Herren Zebaoth: Jag hafver stort nit haft öfver Jerusalem och Zion. **15** Men jag är ganska vred uppå de stolta Hedningar; ty jag var icke utan litet vred, men de hulpo till förderf. **16** Derföre så säger Herren: Jag vill åter vända mig till Jerusalem med barmhertighet; och mitt hus skall deruti uppbygdt varda, säger Herren Zebaoth; dertill skall timbersnöret i Jerusalem draget varda. **17** Och predika ytterligare, och säg: Detta säger Herren Zebaoth: Mina städer skall åter gå väl, och Herren skall åter trösta Zion, och skall åter utvälja Jerusalem. **18** Och jag hof upp min ögon, och såg; och si der voro fyra horn. **19** Och jag sade till Ängelen, som med mig talade: Ho äro dessa? Han sade till mig: Desse äro de hornen, som Juda, Israel och Jerusalem förskingrat hafva. **20** Och Herren viste mig fyra smeder. **21** Då sade jag: Hvad vilja dessa göra? Han sade: De hornen, som Juda så förskingrat hafva, att ingen hafver kunnat upplyfta sitt hufvud; till att afskräcka dem äro desse komne, på det de skola afstöta Hedningarnas horn; hvilke hornet upphäfvit hafva öfver Juda land, till att förskingra det.

2 Och jag hof min ögon upp, och si, en man hade ett mätesnöre i handene. **2** Och jag sade: Hvart går du? Men han sade till mig: Till att mäta Jerusalem, och se huru bredt och långt det vara skall. **3** Och si, Ängelen, som med mig talade, gick ut; och en annar Ängel gick ut emot honom; **4** Och sade till honom: Löp bort, och tala till den unga mannen, och säg: Jerusalem skall besuttet varda utan murar, för mycket folks och fäs skull, som derinne vara skall. **5** Och jag vill, säger Herren, vara en eldsmur deromkring; och skall vara der inne, och bevisa mig härliga derinne. **6** O, o, flyr utu nordlandet, säger Herren; ty jag hafver förstrött eder uti fyra väder under himmelen, säger Herren. **7** O, Zion, du som bor när dottrene Babel, fly. **8** Ty så säger Herren Zebaoth: Han hafve sändt mig till Hedningarna, som eder beröfvat hafva; deras magt hafver en ända i den eder rörer, han rörer hans ögnasten. **9** Ty si, jag vill upphäfva mina hand öfver dem, att de skola varda dem ett rof, som dem tjent hafva; att I skolen förnimma att Herren Zebaoth mig sändt hafver. **10** Fröjda dig, och var glad, du dotter Zion; ty si, jag kommer, och vill bo när dig, säger Herren. **11** Och på den tiden skola månge Hedningar gifva sig intill Herran, och skola vara mitt folk; och jag skall bo när dig, att du skall förnimma, att Herren Zebaoth mig till dig sändt hafver. **12** Och Herren skall ärfva Juda för sin del, uti de helga landena; och skall åter utvälja Jerusalem. **13** Allt kött vare stilla för Herranom; ty han är uppstånden ifrå sitt helga rum.

3 Och mig vardt vist den öfverste Presten Jehosua; ståndandes för Herrans Ängel; och Satan stod på hans högra hand, på det han skulle stå honom emot. **2** Och Herren sade till Satan: Herren näpse dig, Satan; ja, Herren näpse dig, den Jerusalem utvalt hafver. Är icke detta en brand som utur eldenom uthulpen är? **3** Och Jehosua hade oren kläder uppå, och stod för Änglenom: **4** Hvilken svarade, och sade till dem som för honom stodo: Tager de orena kläden utaf honom. Och han sade till honom: Si, jag hafver tagit dina synder ifrå dig, och hafver klädt dig uti högtidskläder. **5** Och jag sade: Sätter en ren hatt uppå hans hufvud. Och de satte en ren hatt uppå hans hufvud, och drogo kläder uppå honom; och Herrans Ängel stod der. **6** Och Herrans Ängel betygade Jehosua, och sade: **7**

Detta säger Herren Zebaoth: Om du vandrar på minom
vägom, och håller mina vakt, så skall du regera mitt
hus, och bevara mina gårdar; och jag skall få dig några
af dem som här stå, som dine ledsagare vara skola. **8**
Hör till, Jehosua, öfverste Prest, du och dine vänner,
som för dig bo; ty de äro undersmän; ty si, jag vill låta
komma min tjenare Zemah. **9** Ty si, uppå den ena
stenen som jag för Jehosua lagt hafver, skola sju ögon
vara; men si, jag skall uthugga honom, säger Herren
Zebaoth; och skall borttaga dess lands synder på enom
dag. **10** På den samma tiden, säger Herren Zebaoth
skall hvar bjuda den andra under vinträ, och under
fikonaträ.

4 Och Ängelen, som med mig talade, kom igen, och
väckte mig, lika som en af sömn uppväckt varder. **2**
Och han sade till mig: Hvad ser du? Men jag sade:
Jag ser, och si, der stod en ljusastake, allersamman
af guld, med en skål ofvanuppå, der sju lampor på
voro, och ju sju slefvar vid ena lampo; **3** Och tu oljoträ
dernär; ett på högra sidona vid skålena, den andra på
den venstra. **4** Och jag svarade, och sade till Ängelen,
som med mig talade: Min Herre, hvad är detta? **5** Och
Ängelen, som med mig talade, svarade, och sade till
mig: Vetst du icke hvad detta är? Jag sade: Nej, min
Herre. **6** Och han svarade, och sade till mig: Det är
Herrans ord om Serubbabel: Det skall icke ske igenom
någon här, eller magt; utan igenom min Anda, säger
Herren Zebaoth. **7** Ho äst du, stora berg, som dock
for Serubbabel en slättmark varda måste? Och han
skall lägga den första stenen, så att man ropa skall: Till
lycko, till lycko! **8** Och Herrans ord skedde till mig, och
sade: **9** Serubbabels händer hafva grundat detta huset,
hans händer skola ock fullkomnat; på det I förnimma
skolen, att Herren Zebaoth mig till eder sändt hafver.
10 Ty ho är den, som dessa ringa dagar föraktar; i
hvilkom man dock skall glädja sig, och se murlodet uti
Serubbabels hand, med de sju, som Herrans ögon äro,
de der öfver hela landet löpa? **11** Och jag svarade,
och sade till honom: Hvad äro dessa tu oljoträn, på
högra och venstra sidone vid ljusastakan? **12** Och jag
svarade annan gång, och sade till honom: Hvad äro de
två grenarna af oljoträn, som stå vid de två gyldene
ljusa näporna, der man med af tager? **13** Och han sade
till mig: Vetst du icke hvad de äro? Jag sade: Nej, min
Herre. **14** Och han sade: Det äro de tu oljobarn, som
stå när honom, som råder öfver allt landet.

5 Och jag lyfte åter min ögon upp, och säg; och si,
der var ett flygande bref. **2** Och han sade till mig:
Hvad ser du? Och jag sade: Jag ser ett flygande bref,
det är tjugu alnar långt, och tio alnar bredt. **3** Och
han sade till mig: Det är den förbannelsen, som utgår
öfver hela landet; ty allo tjufvar varda efter detta bref
fromme dömde, och alle menedare varda efter detta,
bref fromme dömde. **4** Men jag vill hafvat fram, säger
Herren Zebaoth, att det skall komma tjufvomen hem,
och dem som falskeliga svärja vid mitt Namn; och skall
blifva uti deras hus, och skall upptära det, med dess trä
och stenar. **5** Och Ängelen, som med mig talade, gick
ut, och sade till mig: Lyft din ögon upp, och se, hvad
går derut? **6** Och sade: Hvad är det? Men han sade:
En skäppa går derut; och sade: Det är deras anseende
i allo landena. **7** Och si, der for en centener bly, och
der var en qvinna, hvilken i skäppone satt. **8** Men
han sade: Det är afguderit; och han kastade henne uti
skäppona, och hof den blyklimpen der ofvanuppå. **9**
Och jag lyfte min ögon upp, och såg; och si, två qvinnor
gingo ut, och hade vingar, de der drefvos af vädret;
och det voro vingar, lika som storkars vingar; och de
förde skäppona mellan jorden och himmelen. **10** Och
jag sade till Ängelen, som med mig talade: Hvart föra
de skäppona? **11** Men han sade till mig: Att henne skall
ett hus bygdt och tillredt varda uti Sinears land och der
satt varda på sin botten.

6 Och jag lyfte åter min ögon upp, och såg; och si,
der voro fyra vagnar, som gingo ut emellan tu berg;
och bergen voro af koppar. **2** För första vagnen voro
röde hästar; för den andra vagnen voro svarte hästar; **3**
För den tredje vagnen voro hvite hästar; för den fjerde
vagnen voro brokote, starke hästar. **4** Och jag svarade,
och sade till Ängelen, som med mig talade: Min Herre,
ho äro desse? **5** Ängelen svarade, och sade till mig:
Det äro de fyra väder under himmelen, som utgå, att
de framträda skola för honom, som råder öfver all land.
6 Der de svarte hästarna före voro, de gingo norråt,
och de hvite gingo efter dem; men de brokote gingo
söderåt. **7** De starke gingo, och drogo omkring, så att
de foro igenom all land; och han sade: Går åstad, och
drager igenom landet. Och de drogo igenom landet. **8**
Och han kallade mig, och talade med mig, och sade:
Si, de som norråt draga, de låta min Anda hvilas i
nordlandena. **9** Och Herrans ord skedde till mig, och
sade: **10** Tag af fångomen, nämliga af Heldai och af
Tobia, och af Jedaja; och kom du, på den samma
dagen, och gack in uti Josia, Zephania sons hus, hvilke
af Babel komne äro. **11** Men tag silfver och guld, och
gör (två) kronor, och sätt dem uppå Josua, dens
öfversta Prestens, hufvud, Jozadaks sons; **12** Och säg
till honom: Detta säger Herren Zebaoth: Si, der är en
man, som heter Zemah; under honom skall det gro, och
han skall bygga Herrans tempel. **13** Ja, Herrans tempel
skall han bygga; han skall bära skruden, och skall sitta
och råda på sinom stol; skall också vara en Prest på
sinom stol, och der skall frid vara emellan dem båda.
14 Och kronorna skola vara Helem, Tobia, Jedaja, och

Hen, Zephania sone, till en åminnelse i Herrans tempel.
15 Och de skola komma fjerranefter, som uppå Herrans
tempel bygga skola. Så skolen I förnimma, att Herren
Zebaoth mig till eder sändt hafver; och det skall ske, så
framt I hörande varden Herrans edars Guds röst.

7 Och det skedde i fjerde lirena Konungs Darios, att
Herrans ord skedde till ZacharIa, på fjerde dagen af
nionde månadenom, den Chislev heter; 2 Då SarEzer
och RegemMelech, samt med deras män, sände till
BethEl, till att bedja inför Herranom; 3 Och läto säga
Prestomen, som voro omkring Herrans Zebaoths hus,
och till Propheterna: Skall jag ock ännu gråta i femte
månadenom, och tvinga mig, såsom jag nu i några år
gjort hafver? 4 Och Herrans Zebaoths ord skedde till
mig, och sade: 5 Tala till allt folket i landena, och till
Presterna, och säg: Då I fastaden, och jämraden eder, i
femte och sjunde månadenom, i dessa sjutio år. Hafven
I då fastat mig? 6 Eller då I åten och drucken, hafven
I icke ätit och druckit för eder sjelf? 7 Är icke detta,
som Herren predika lät genom de förra Propheter;
då Jerusalem ännu besuttet var, och hade nog, samt
med sina städer omkring, och då der folk bodde, både
söderut och i dalomen? 8 Och Herrans ord skedde till
ZacharIa och sade: 9 Så säger Herren Zebaoth: Dömer
rätt och hvar och en bevise godhet och barmhertighet
uppå sin broder. 10 Och görer icke enkom, faderlösom,
främlingom och fattigom, orätt; och ingen tänke något
ondt emot sin broder i sitt hjerta. 11 Men de ville intet
akta deruppå och vände ryggen till mig, och förstockade
sin öron, att de icke höra skulle; 12 Och gjorde sin
hjerta lika som en diamant, att de icke skulle höra lagen
och orden, som Herren Zebaoth, i sinom Anda, sände
genom de förra Propheter; derföre sådana stor vrede
af Herranom Zebaoth kommen är; 13 Och det år så
skedt, som predikadt vardt, och de ville intet hörat; så
ville jag ock intet hörat, då de ropade, säger Herren
Zebaoth. 14 Alltså hafver jag förströtts dem ibland alla
Hedningar, hvilka de intet känna; och landet är efter
dem öde blifvet, så att der ingen uti vandrar eller bor;
och det ädla landet är till ett öde gjordt.

8 Och Herrans ord skedde till mig, och sade: 2 Detta
säger Herren Zebaoth: Jag hafver nit haft ganska
svårliga om Zion, och hafver i stor vrede nit haft derom.
3 Så säger Herren: Jag vänder mig åter till Zion, och
vill bo i Jerusalem, så att Jerusalem skall kallas en
sannfärdig stad, och Herrans Zebaoths berg ett heligt
berg. 4 Detta säger Herren Zebaoth: Der skola ännu
härefter bo på Jerusalems gator gamle män och qvinnor,
och de som med käpp gå af stor ålder. 5 Och stadsens
gator skola vara fulla med små piltar och pigor, som på
gatomen leka. 6 Detta säger Herren Zebaoth: Tycker
dem detta omöjeligit vara, för detta igenlefda folks
ögon, i denna tid; skulle det ock fördenskull omöjeligit
vara för min ögon? säger Herren Zebaoth. 7 Detta
säger Herren Zebaoth: Si, jag vill förlossa mitt folk ifrån
österlandet och ifrå vesterlandet; 8 Och jag skall låta
dem komma hit, till att bo i Jerusalem; och de skola vara
mitt folk, och jag skall vara deras Gud, i sanning och
rättfärdighet. 9 Så säger Herren Zebaoth: Stärker edra
händer, I som hören dessa orden, i denna tid, genom
Propheternas mun, på den dagen då grunden lagd
vardt på Herrans Zebaoths hus, att templet skulle bygdt
varda. 10 Ty för dessa dagar var menniskors arbete
förgäfves, och djurens arbete var omintet; och var ingen
frid dem som ut och in foro för bedröfvelse; utan jag
lät alla menniskor gå, hvar och en emot sin nästa. 11
Men nu vill jag icke göra, såsom i de förra dagar, med
de öfverblefna af desso folke, säger Herren Zebaoth;
12 Utan de skola vara fridsens säd; vin trät skall gifva
sina frukt, och jorden gifva sin växt, och himmelen skall
gifva sina dagg; och jag skall låta de öfverblefna af
desso folke allt detta besitta. 13 Och det skall ske, lika
som I af Juda hus, och af Israels hus, hafven varit en
förbannelse ibland Hedningarna; så vill jag förlossa
eder, att I skolen vara en välsignelse. Allenast frukter
eder intet, och stärker edra händer. 14 Så säger Herren
Zebaoth: Såsom jag tänkte att plåga eder, då edra fäder
förtörnade mig, säger Herren Zebaoth, och det ångrade
mig intet; 15 Alltså tänker jag nu igen, i dessom dagom,
göra väl emot Jerusalem och Juda hus. Allenast frukter
eder intet. 16 Men detta är det I göra skolen: Hvar och
en tale sanningena med den andra; och dömer rätt,
och skaffer frid i edrom portom; 17 Och ingen tänke
något ondt i sitt hjerta emot sin nästa, och älsker icke
falska eder; ty allt sådant hatar jag, säger Herren. 18
Och Herrans Zebaoths ord skedde till mig, och sade:
19 Så säger Herren Zebaoth: Fjerde, femte, sjunde,
och tionde månadens fasta skall vara Jude huse till
en fröjd och glädje, och till gladsamma årshögtider.
Allenast älsker sanning och frid. 20 Detta säger Herren
Zebaoth: Framdeles skola ännu komma mycken folk,
och många städers borgare. 21 Och borgarena af den
ena staden skola gå till de andra, och säga; Låt oss gå
bort till att bedja inför Herranom, och till att söka Herran
Zebaoth; vi vilje gå med eder. 22 Alltså skola mång
folk och Hedningar hopetals komma till att söka Herran
Zebaoth i Jerusalem, och bedja inför Herranom. 23
Så säger Herren Zebaoth: På den tiden skola tio män,
af allahanda Hedningars mål, fatta en Judisk man i
klädefliken, och sägs: Vi vilje gå med eder; ty vi höre,
att Gud är med eder.

9 Detta är den tunge, der Herren om talar, öfver det
landet Hadrach, och öfver Damascon, der det sig

uppå förlåter; ty Herren ser uppå menniskorna, och
uppå alla Israels slägter; 2 Dertill ock öfver Hamath,
som intill dem gränsar; och öfver Tyron och Zidon,
hvilke ganska kloke äro. 3 Ty Tyrus bygger faste,
och församlar silfver lika som sand, och guld såsom
träck på gatomen. 4 Men si, Herren skall förderfva
honom, och skall slå hans magt, som han på hafvena
hafver, så att han skall vara lika som den med eld
uppbränd är. 5 När Askelon det får se, så skall han
förskräckas, och Gaza skall fast bekymrad varda; dertill
skall Ekron bedröfvad varda, då han detta ser; ty det
skall vara ute med Konungenom i Gaza, och i Askelon
skall man intet bo. 6 Uti Asdod skola främmande bo.
Alltså skola de Philisteers prål utrotadt varda. 7 Och
jag skall taga deras blod utu deras mun, och deras
styggelse midt utu deras tänder, att de ock vårom Gudi
igenblifva skola, att de måga vara lika som Förstar
i Juda, och Ekron lika som de Jebuseer. 8 Och jag
skall besätta mitt hus med krigsfolk, de der ut och
in draga, på det plågaren icke mer skall öfver dem
komma; ty jag hafver nu sett derpå med min ögon. 9
Men du, dotter Zion, fröjda dig storliga; och du, dotter
Jerusalem, gläd dig. Si, din Konung kommer till dig, en
rättfärdig, och en hjelpare; fattig, och rider på enom
åsna, och på enom ungom åsninnos fåla. 10 Ty jag vill
taga bort vagnen af Ephraim och hästen ifrå Jerusalem
och stridsbågen skall sönderbruten varda; ty han skall
lära frid ibland Hedningarna; och hans herradöme skall
vara ifrå det ena hafvet intill det andra, och ifrå flodene
intill verldenes ända. 11 Du utsläpper ock genom dins
förbunds blod dina fångar utu kulone, der intet vatten
uti är. 12 Så vänder eder nu till fästet, I som uti ett
hopp fångne liggen; ty ock i dag vill jag förkunnat,
och vedergälla dig det dubbelt. 13 Ty jag hafver spänt
mig Juda till en båga, och tillrustat Ephraim; och skall
uppväcka din barn, Zion, öfver din barn, Grekeland, och
vill sätta dig såsom ett hjeltasvärd. 14 Och Herren skall
synas öfver dem, och hans pilar skola utfara lika som
en ljungeld; och Herren Herren skall blåsa i basun, och
skall gå lika som ett sunnanväder. 15 Herren Zebaoth
skall beskydda dem, att de skola uppäta, och under
sig tvinga med slungostenar; att de dricka skola och
rumora, lika som af vin, och fulle varda såsom en skål,
och såsom hörnen af altaret. 16 Och Herren, deras
Gud, skall på den tiden hjelpa dem, såsom sins folks
hjord; ty vigde stenar skola i hans land uppreste varda.
17 Ty hvad godt hafva de för andra, eller hvad dägeligit
hafva de för andra? Korn, som föder ynglingar, och vin,
som jungfrur föder.

10 Så beder nu af Herranom serlaregn, så skall
Herren göra moln, och gifva eder regn nog till
all växt på markene. 2 Ty afgudarna tala icke annat
än vedermödo, och spåmännerna se icke annat än
lögn, och tala icke annat än fåfånga drömmar, och
deras tröstning är intet; derföre gå de ville såsom får,
och äro försmäktade, efter der är ingen herde. 3 Min
vrede hafver förgrymmat sig öfver herdarna, och jag
skall hemsöka bockarna; ty Herren Zebaoth skall söka
sin hjord, nämliga Juda hus, och skall tillrusta dem,
såsom en väl tillpyntad häst till strids. 4 Hörn, nagle,
stridsbåge och drifvare, skola alle bort ifrå dem komma;
5 Och skola likväl ändå vara såsom hjeltar, de der
träck trampa på gatomen i stridene, och skola strida;
ty Herren skall vara med dem, att de resenärer skola
till skam varda. 6 Och jag skall stärka Juda hus, och
hjelpa Josephs hus, och skall sätta dem åter in igen; ty
jag förbarmar mig öfver dem, och de skola vara såsom
de voro förra än jag fördref dem; ty jag, Herren deras
Gud, vill höra dem. 7 Och Ephraim skall vara såsom en
hjelte, och deras hjerta skall gladt varda, lika som af vin;
dertill skola deras barn se det, och fröjda sig, och deras
hjerta gladt vara i Herranom. 8 Jag skall blåsa till dem,
och församla dem; ty jag vill förlossa dem, och de skola
förmera sig, såsom de sig tillförene förmerat hafva. 9
Och jag skall så dem ibland folk, att de skola tänka
uppå mig i fjerran landom, och skola med sin barn lefva
och igenkomma. 10 Ty jag vill låta dem igenkomma
utur Egypti land, och skall församla dem utur Assyrien,
och låta dem komma uti Gileads land och Libanon, och
dem skull intet fattas. 11 Och han skall gå igenom det
trånga hafvet, och slå böljorna i hafvena, att alla djupa
floder skola uttorkade varda. Så skall då förnedradt
varda det prål i Assyrien, och spiran uti Egypten skall
återvända. 12 Jag skall stärka dem i Herranom, så att
de skola vandra uti hans Namn, säger Herren.

11 Låt upp dina dörr, Libanon, att eld må förtära din
cedreträ. 2 Jämrer eder, I furoträ ty cedreträn
äro fallne, och den härliga byggningen är förstörd.
Jämrer eder, I eker i Basan; ty den faste skogen är
omkullhuggen. 3 Man hörer herdarna jämra sig; ty
deras härliga byggning är förstörd. Man hörer de unga
lejonen ryta; ty Jordans prål är förstördt. 4 Det säger
Herren, min Gud: Vakta slagtefåren; 5 Ty deras herrar
slagta dem, och hålla det för ingen synd; sälja dem;
ock säga: Lofvad vare Herren; jag är nu rik; och deras
herdar skona dem intet. 6 Derföre vill jag ock intet
mer skona inbyggarena i landena, säger Herren. Och
si, Jag skall öfvergifva menniskorna, hvar och en uti
dens andras hand, och uti deras Konungs hand, att de
skola förkrossa landet, och jag skall intet hjelpa dem
utu deras hand. 7 Och jag vaktade slagtefåren för de
elända fårens skull, och tog två stafrar till mig; den ena
kallade jag Lust, den andra kallade jag Ve, och vaktade
fåren. 8 Och jag förgjorde tre herdar uti enom månad,

ty jag förmådde icke lida dem; så ledo de ej heller
mig. 9 Och jag sade: Jag vill intet vakta eder. Det som
dör, det dö; det som försmäktar, det försmäkte; och de
qvarblefne äte det ena dess andras kött. 10 Och jag tog
min staf Lust, och bröt honom sönder, på det jag skulle
rygga mitt förbund, som jag med all folk gjort hade. 11
Och det vardt på den dagen ryggadt; och de elände
fåren, som med mig höllo, märkte deraf, att det Herrans
ord var. 12 Och jag sade till dem: Behagar det eder, så
bärer hit så mycket som jag gäller; hvar icke, så låter
det blifva. Och de vogo upp så mycket som jag galt,
tretio silfpenningar. 13 Och Herren sade till mig: Kasta
det bort, att det må enom pottomakare gifvet varda,
den kosteliga summan, för hvilka jag när dem skattad
är. Och jag tog de tretio silfpenningar, och kastade dem
uti Herrans hus, på det de skulle pottomakarenom gifne
varda. 14 Och jag bröt sönder den andra min staf Ve; på
det jag skulle borttaga broderskapet emellan Juda och
Israel. 15 Och Herren sade till mig: Tag åter till dig ens
galens herdas tyg; 16 Ty si, jag skall uppväcka herdar
i landena, de der icke skola bese det försmäktada;
det slagna icke besöka, och det sönderbrutna icke
hela, och det helbregda icke försörja; utan de fetas kött
skola de uppäta, och sönderrifva deras klöfvar. 17 O!
afgudaherdar, som hjorden öfvergifva; svärdet komme
öfver deras arm, och uppå deras högra öga; deras arm
borttvine, och deras högra öga varde mörkt.

12 Detta är Herrans ords tunge öfver Israel, säger
Herren, den der utsträcker himmelen, och grundar
jordena, och menniskones anda gör uti honom: 2 Si,
jag vill göra Jerusalem till en fallskål allom folkom
deromkring; ty det varder ock Juda gällandes, när
Jerusalem belagt varder. 3 Likväl vill jag på den tiden
göra Jerusalem till en tung sten allom folk om; alle
de som vilja borthäfva honom, de skola förslita sig på
honom; ty alle Hedningar på jordene skola församla sig
emot honom. 4 På den tiden, säger Herren, skall jag
göra hvar och en häst sky, och hans åsittare ursinnigan;
men öfver Juda hus vill jag hafva min ögon öppne, och
plåga alla folks hästar med blindhet. 5 Och Förstarna
i Juda skola säga uti sitt hjerta: Låt de borgare i
Jerusalem hafva ett godt mod i Herranom Zebaoth,
deras Gud. 6 På den tiden skall jag göra Juda Förstar
till en brinnande ugn i ved, och såsom en eldbrand i
halm; så att de skola uppfräta, både på högra sidone
och den venstra, all folk omkring sig; och Jerusalem
skall åter besuttet varda i sitt rum, i Jerusalem. 7
Och Herren skall hjelpa Juda hyddor, såsom i förtiden;
på det Davids hus icke skall högt berömma sig, eller
borgarena i Jerusalem emot Juda. 8 På den tiden
skall Herren beskärma borgarena i Jerusalem; och
det skall ske, att den der svag är på den tiden, han
skall vara såsom David; och Davids hus skall vara
såsom Guds hus, såsom Herrans Ängel för dem. 9
Och på den tiden skall jag tänka till att nederlägga alla
Hedningar, som emot Jerusalem dragne äro. 10 Men
öfver Davids hus, och öfver borgarena i Jerusalem, skall
jag utgjuta nåds och böns Anda; ty de skola se uppå
mig, den de genomstungit hafva; och skola begråta
honom, lika som man ett enda barn begråter; och skola
bedröfva sig om honom, såsom man bedröfvar sig om
ett första barn. 11 På den tiden skall stor klagogråt vara
i Jerusalem, lika som det var men HadadRimmon, uti
den markene Megiddon. 12 Och landet skall jämra
sig, hvart och ett slägte besynnerliga; Davids hus
slägte besynnerliga, och deras hustrur besynnerliga;
Nathans hus slägte besynnerliga, och deras hustrur
besynnerliga; 13 Levi hus slägte besynnerliga, och deras
hustrur besynnerliga; Simei hus slägte besynnerliga,
och deras hustrur besynnerliga; 14 Alltså alla andras
slägter, hvart och ett besynnerliga, och deras hustrur
också besynnerliga.

13 På den samma tiden skall Davids hus, och
borgarena i Jerusalem, hafva en fri öppen brunn
emot synder och orenhet. 2 På den tiden, säger Herren
Zebaoth, skall jag borttaga de afgudars namn utu
landena, så att man intet mer skall komma dem ihåg;
dertill vill jag ock bortdrifva de spåmän och orena andar
utu landena. 3 Och skall ske, att när någor mer spår, så
skola hans fader och moder, de honom födt hafva, säga
till honom: Du måste dö, ty du talar lögn uti Herrans
Namn. Och alltså skola fader och moder, de honom
födt hafva, stinga honom genom, då han spår. 4 Ty det
skall ske på den tiden, att spåmännerna komma på
skam med sina syner, då de derom spå; och skola icke
mer draga hårkläder uppå, der de med bedraga; 5 Utan
han skall säga: Jag är ingen Prophet, utan en åkerman;
ty jag hafver tjent menniskom allt ifrå minom ungdom.
6 Men om man då säger: Hvad är det för sår uti dina
händer? Då skall han säga: Så är jag slagen uti deras
hus, som mig älska. 7 Svärd, upp öfver min herda,
och öfver mins folks Första, säger Herren Zebaoth; slå
herdan, så varda fåren förskingrad; så vill jag vända
mina hand till de små. 8 Och det skall ske, uti hvilket
land, säger Herren, två delar äro, de skola bortryckas
och förläggas, och tredjedelen derinne qvarblifva. 9
Och jag skall föra den samma tredjedelen genom eld,
och rensa honom, såsom man rensar silfver, och fäja
honom, såsom man fäjar guld. Desse skola då åkalla
mitt Namn, och jag skall höra dem; jag skall säga: Det
är mitt folk; och de skola säga: Herren, min Gud.

14 Så Herrans dag kommer, att du skall varda ett
rof och byte. 2 Ty jag skall församla allahanda
Hedningar emot Jerusalem till strid; och staden skall

varda vunnen, husen skinnad, och qvinnor skämda;
hälften af stadenom skall fången bortföras, och det
öfverblefna folket skall icke utu stadenom drifvet varda.
3 Men Herren skall draga ut, och strida emot de samma
Hedningar, såsom han plägar att strida i stridstid. 4
Ock hans fötter skola på den tiden stå på Oljobergena,
som för Jerusalem ligger, östantill; och Oljoberget skall
klofna midt i tu stycker, ifrån öster allt intill vester,
ganska vidt ifrå hvartannat; så att den ena hälften af
bergena skall gifva sig norrut, och den andra söderut.
5 Och I skolen fly ror denna dalenom emellan min
berg; ty den dalen emellan bergen skall räcka intill
Azal; och skolen fly, lika som I uti förtiden flydden för
jordbäfningene i Ussia, Juda Konungs, tid. Så skall
Herren, min Gud, komma, och alle helige med dig. 6 På
den tiden skall intet ljus vara, utan köld och frost. 7 Och
en dag skall varda, den Herranom kunnig är, hvarken
dag eller natt, och om aftonen skall det ljust blifva. 8 På
den tiden skola rinnande vatten flyta utaf Jerusalem;
hälften bortåt hafvet österut, och den andra hälften
bortåt det yttersta hafvet; och det skall vara både vinter
och sommar. 9 Och Herren skall vara en Konung öfver
all land; på den tiden skall Herren vara en, och hans
Namn ett. 10 Och man skall gå i allo landena, lika som
på en slättmark, ifrå Gibea intill Rimmon, söderut, till
Jerusalem; ty han skall upphöjd och besutten varda i
sitt rum, ifrå, BenJamins port, intill första portens rum,
allt intill hörneporten; och ifrå Hananeels torn, intill
Konungens press. 11 Och man skall bo derinne, och
ingen spillgifning skall mer vara; ty Jerusalem skall
ganska säkert bo. 12 Och detta skall vara plågan, der
Herren all folk med plåga skall, som emot Jerusalem
stridt hafva; deras kött skall förtvina; medan de ännu
stå på deras fötter; och deras ögon förgås uti sin hål,
och deras tunga förfaras i deras mun. 13 På den tiden
skall Herren låta komma ett stort buller ibland dem,
att den ene skall fatta den andra vid handena, och
lägga sina hand uppå dens andras hand. 14 Ty ock
Juda skall strida emot Jerusalem; på det församlas
skola alla de Hedningars gods, som deromkring äro;
guld, silfver och kläder, öfvermåtton mycket. 15 Och så
skall då denna plågan gå öfver hästar, mular, camelar,
åsnar, och allahanda djur, som i härenom äro, såsom
denna plågan är. 16 Och alle öfverblefne ibland alla
Hedningar, som emot Jerusalem drogo, skola årliga
komma upp, till att tillbedja Konungen, Herran Zebaoth,
och till att hålla löfhyddohögtid. 17 Men hvad som helst
slägte på jordene icke kommer hitupp till Jerusalem,
till att tillbedja Konungen, Herran Zebaoth, öfver dem
skall intet regn komma. 18 Och om de Egyptiers slägte
icke uppfara, och komma, så skall öfver dem ock intet
regna. Det skall vara plågan, der Herren alla Hedningar
med plåga skall, som icke uppkomma till att hålla
löfhyddohögtid. 19 Ty det skall vara de Egyptiers, och
alla Hedningars synd, som icke uppkomma till att hålla
löfhyddohögtid. 20 På den tiden skall hästarnas rustning
vara Herranom helig; och kettlarne i Herrans hus skola
vara lika som de skålar för altaret. 21 Ty alle kettlar,
både i Jerusalem och Juda, skola Herranom Zebaoth
helige vara; så att alle de, som offra vilja, skola komma
och taga dem, och koka deruti; och ingen Cananeisk
skall mer vara uti Herrans Zebaoths hus, på den tiden.

Malaki

1 Detta är den tunge, som Herren talade mot Israel,
genom Malachi. **2** Jag hafver eder kär, säger Herren.
Så sägen I: Hvarmed hafver du oss kär? Är icke Esau
Jacobs broder? säger Herren. Likväl hafver jag Jacob
kär; **3** Och jag hatar Esau, och hafver gjort hans
berg öde, och hans arf drakomen till en öken. **4** Och
om Edom säga ville: Vi äre förderfvade, dock vilje
vi uppbygga igen det ödelagdt är; då säger Herren
Zebaoth alltså: Om de bygga, så skall jag nederbryta;
och det skall heta de fördömda landsändar och ett folk
der Herren är vred uppå evinnerliga. **5** Det skola edor
ögon se, och I skolen säga: Herren är härlig uti Israels
landsändom. **6** En son skall hedra sin fader, och en
tjenare sin herra. Är jag nu Fader, hvar är min heder? Är
jag Herre, hvar fruktar man mig? säger Herren Zebaoth
till eder, Presterna, som mitt Namn förakten. Så sägen I
då: Hvarmed förakte vi ditt Namn? **7** Dermed att I offren
orent bröd uppå mitt altare. Så sägen I: Hvarmed offre
vi dig något orent? Dermed, att I sägen: Herrans bord
är intet aktandes. **8** Och när I offren något det blindt är,
så måste det icke heta ondt; och när I offren något det
halt är eller krankt, så måste det ock intet heta ondt.
Bär det dinom Första; hvad gäller, om du skall täckas
honom, eller om han vill se uppå din person? säger
Herren Zebaoth. **9** Så bedjer nu Gud, att han ville vara
oss nådelig; ty detta är skedt af eder. Menen I, att han
skall se till edra person? säger I Herren Zebaoth. **10**
Hvilken är ock ibland eder, den ena dörr tillycker? I
tänden ock ingen eld uppå mitt altare omsyss. Jag
hafver intet behag i eder, säger Herren Zebaoth; och
spisoffer af edra händer är mig icke täckeligit. **11** Men af
solenes uppgång allt intill nedergången skall mitt Namn
härligit varda ibland Hedningarna; och i all rum skall
mino Namne rökt, och ett rent spisoffer offradt varda;
ty mitt Namn skall härligit varda ibland Hedningarna,
säger Herren Zebaoth. **12** Men I ohelgen det dermed,
att I sägen: Herrans bord är oheligt, och dess offer är
föraktadt, samt med sinom spis. **13** Och I sägen: Det är
icke utan mödo; och slån det i vädret, säger Herren
Zebaoth; och I offren det som röfvadt, halt och krankt
är, och offren så spisoffer. Skulle sådant täckas mig
ifrån edra hand? säger Herren. **14** Förbannad vare den
bedragaren, den i sinom hjord hafver en Han; och när
han gör ett löfte, så offrar han Herranom det som intet
doger; ty jag är en stor Konung, säger Herren Zebaoth,
och mitt Namn är förskräckeligit ibland Hedningarna.

2 Och nu, I Prester, detta budet gäller eder till. **2**
Om I det icke hören, eller icke läggen det uppå
hjertat, så att I gifven mino Namne ärona, säger Herren
Zebaoth; så skall jag sända en förbannelse ibland eder,
och skall förbanna edor välsignelse; ja, förbanna skall
jag dem, efter I icke villen lägga det uppå hjertat. **3**
Si, jag skall förbanna edra efterkommande, och kasta
eder träcken af edro offre uti edart ansigte; och han
skall låda vid eder. **4** Så skolen I då förnimma, att
jag sådana bud till eder sändt hafver, att detta skulle
vara mitt förbund med Levi, säger Herren Zebaoth. **5**
Ty mitt förbund var med honom, till lif och frid; och
jag gaf honom fruktan, så att han mig fruktade, och
förskräcktes för mino Namne. **6** Sanningens lag var
uti hans mun, och der vardt intet ondt funnet uti hans
läppar; han vandrade fridsammeliga och redeliga för
mig, och omvände många ifrå synd. **7** Ty Prestens
läppar skola bevara lärona, att man må befråga lagen
af hans mun; ty han är en Herrans Zebaoths Ängel. **8**
Men I ären afgångne ifrå vägenom, och hafven förargat
många i lagen; och hafven brutit Levi förbund, säger
Herren Zebaoth. **9** Derföre hafver jag ock gjort, att I
föraktade och försmädde ären för allo folkena; efter I
icke hållen mina vägar, och sen till personen i lagen.
10 Ty hafvom vi icke alle en fader? Hafver icke allt
en Gud skapat oss? Hvi förakte vi då den ene den
andra, och ohelgom förbundet, som med våra fäder
gjordt är? **11** Ty Juda är vorden en föraktare, och i
Israel, och i Jerusalem sker styggelse; ty Juda ohelgar
Herrans helighet, den han älskar; och bolar med ens
främmandes guds dotter. **12** Men Herren skall den, som
så gör, utrycka utu Jacobs hydda, både mästaren och
lärjungan, samt med honom, som Herranom Zebaoth
spisoffer offrar. **13** Yttermera gören I ock, att för Herrans
altare äro icke annat än tårar, och gråt, och suckande;
så att jag icke mer kan sa till spisoffret, eller någrahanda
tacknämligit undfå af edra händer. **14** Och så sägen I:
Hvarföre? Derföre att du föraktar dina kära hustru, den
Herren dig tillskickat hafver, och den din maka är, hvilko
du förpligtad äst. **15** Alltså gjorde icke den ene, hvilken
dock var af enom storom anda. Men hvad gjorde den
ene? Han sökte den säden, som af Gudi tillsagd var.
Derföre ser eder före för edrom anda, och ingen förakte
sina kära hustru. **16** Äst du henne vred, så skilj dig
ifrå henne, säger Herren Israels Gud; och gif henne
en klädnad för försmädelsen, säger Herren Zebaoth.
Derföre ser eder före för edrom anda, och förakter
henne icke. **17** I hafven rett Herran med edart tal. Så
sägen I då: Hvarmed hafve vi rett honom? Dermed, att
I sägen: Den der illa gör, han behagar Herranom, och
han hafver lust till honom; eller, hvar är nu Gud, som
straffar?

3 Så Jag vill utsända min Ängel, den der vägen rör
mig bereda skall; och med hast skall komma till sitt
tempel Herren, den I söken, och förbundsens Ängel,
den I begären. Si, han kommer, säger Herren Zebaoth.

2 Men ho kan lida hans tillkommelses dag? Och ho
skall bestå, då han låter sig se? Ty han är lika som en
guldsmeds eld, och såsom en vaskerskos såpa. 3 Han
skall sitta, och smälta och fäja silfret; han skall fäja och
rensa Levi söner, lika som silfver och guld; Så skola de
då offra spisoffer uti rättfärdighet Herranom. 4 Och Juda
och Jerusalems spisoffer skall väl behaga Herranom,
lika som fordomdags, och i de förra år. 5 Och jag skall
komma till eder, och straffa eder, och skall vara ett
snart vittne emot de trollkarlar, horkarlar och menedare,
och emot dem som vild och orätt göra dagakarlenom,
enkone och dem faderlösa, och förtrycka främlingen,
och intet frukta mig, säger Herren Zebaoth. 6 Ty jag
är Herren, den icke ljuger; och I, Jacobs barn, skolen
icke allesamman förgås. 7 I hafven ifrå edra fäders
tid allstädes afvikit ifrå min bud, och intet hållit dem.
Så omvänder eder nu till mig, så vill lag ock vända
mig till eder, säger Herren Zebaoth. Så sägen I då:
Hvarutinnan skole vi omvända oss? 8 Är det rätt, att en
menniska besviker Gud, såsom I besviken mig? Så
sägen I då: Hvarmed besvike vi dig? Med tiond och
häfoffer. 9 Derföre ären I ock förbannade, så att all
ting försvinner eder undan händerna; ty I besviken mig
allesamman. 10 Men förer mig tiondena allesammans
uti mina tiondelado, att i mino huse må spis vara; och
bepröfver mig härutinnan, säger Herren Zebaoth, om
jag ock icke upplåter eder himmelens fenster, och
gjuter välsignelse neder tillfyllest. 11 Och jag vill för
eder straffa frätaren att han icke skall förderfva fruktena
på markene, och att vinträt i åkrenom icke skall vara
eder ofruktsamt, säger Herren Zebaoth; 12 Så att alle
Hedningar skola prisa eder saliga; ty I skolen vara
ett kosteligit land, säger Herren Zebaoth. 13 I talen
hårdeliga emot mig, säger Herren. Så sägen I då:
Hvad tale vi emot dig? 14 Dermed, att I sägen: Det är
förgäfves, att man Gudi tjenar, och hvad båtar det, att
vi hållom hans bud, och förom ett strängt lefverne för
Herranom Zebaoth? 15 Derföre prise vi de föraktare;
ty de ogudaktige växa till; de försöka Gud, och det
går dem alltsammans väl utaf. 16 Men de, som frukta
Herran, trösta hvarann alltså: Herren märker det, och
hörer det; och det är en tänkeskrift för honom skrifven,
för dem som frukta Herran, och tänka uppå hans
Namn. 17 De skola, säger Herren Zebaoth, vara min
egendom på dem dagenom, den jag göra skall; och
jag vill skona dem, lika som man skonar sin egen son,
den honom tjenar. 18 Och I skolen deremot åter se,
hvad för en åtskilnad är emellan den rättfärdiga och
den ogudaktiga, och emellan den som Gudi tjenar, och
den som honom icke tjenar.

4 Ty si, en dag kommer, som brinna skall, lika som
en ugn; så skola då alle föraktare och ogudaktige
vara halm, och den tillkommande dagen skall upptända
dem, säger Herren Zebaoth, och skall hvarken lefva
dem rot eller qvist. 2 Men eder, som mitt Namn frukten,
skall uppgå rättfärdighetenes sol, och salighet under
hennes vingar; och I skolen gå ut och in, och växa
till, lika som gödokalfvar. 3 I skolen trampa uppå, de
ogudaktiga; ty de skola varda till asko under edra fötter,
på dem dagenom, den jag göra skall, säger Herren
Zebaoth. 4 Kommer ihåg Mose, mins tjenares, lag, den
jag honom befallde på det berget Horeb till hela Israel,
samt med bud och rätter. 5 Si, jag skall sända eder den
Propheten Elia, förr än den store och förskräckelige
Herrans dag kommer. 6 Han skall omvända fädernas
hjerta till barnen, och barnens hjerta till fäderna; på det
jag icke skall komma, och slå jordena med spillgifning.

NYA TESTAMENTET

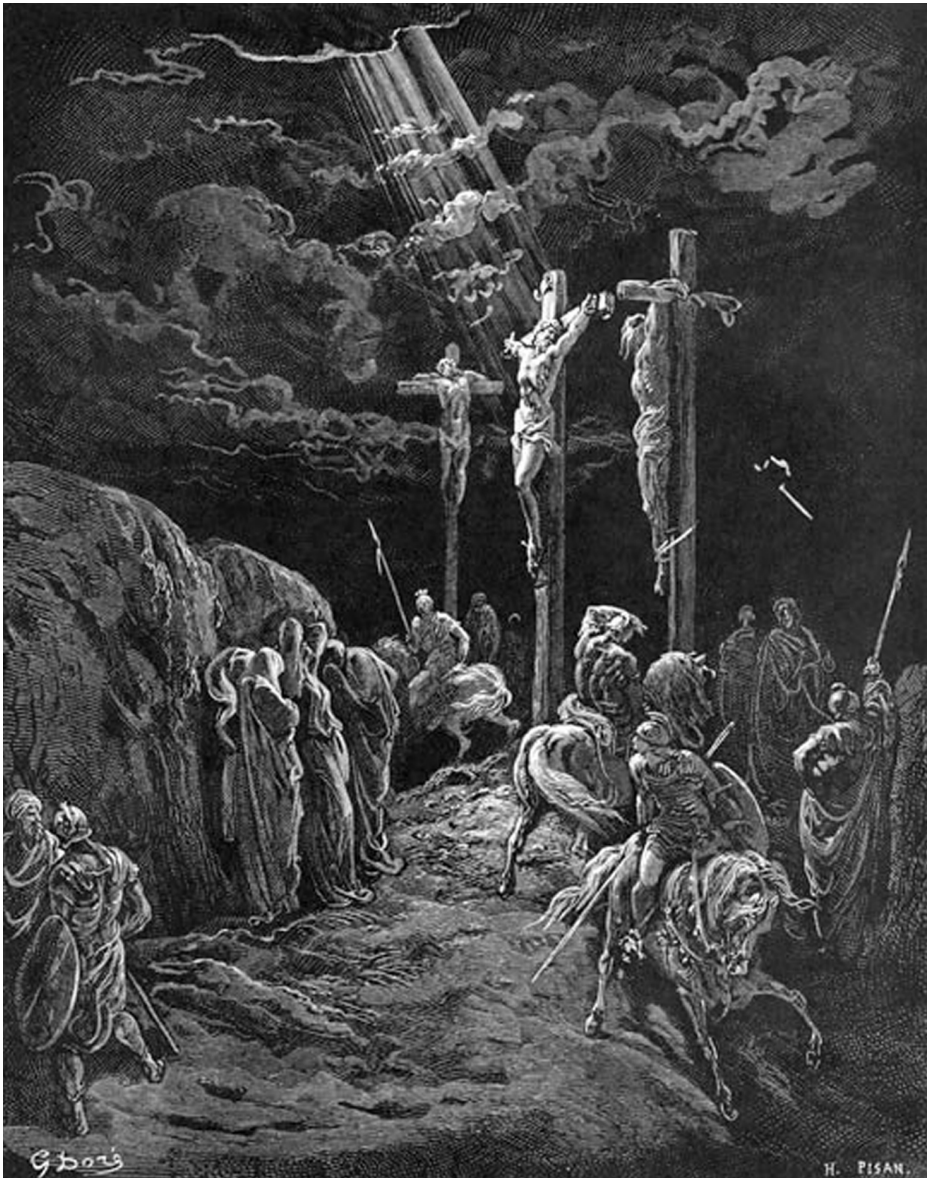

Och sade Jesus: Fader, förlåt dem det; ty de veta icke hvad de göra.
Och de bytte hans kläder, kastandes lott på dem.
Lukas 23:34

Matteus

1 Detta är boken af Jesu Christi börd, hvilken som är
Davids son, Abrahams sons. **2** Abraham födde Isaac;
Isaac födde Jacob; Jacob födde Juda, och hans bröder.
3 Juda födde Pharez och Zara, af Thamar; Pharez födde
Hezrom; Hezrom födde Aram. **4** Aram födde Aminadab;
Aminadab födde Nahasson; Nahasson födde Salmon.
5 Salmon födde Boas, af Rahab; Boas födde Obed,
af Ruth; Obed födde Jesse. **6** Jesse födde Konung
David; Konung David födde Salomon, af henne som
var Urie hustru. **7** Salomon födde Roboam; Roboam
födde Abia; Abia födde Asa. **8** Asa födde Josaphat;
Josaphat födde Joram; Joram födde Osia. **9** Osia födde
Joatham; Joatham födde Achas; Achas födde Ezechia.
10 Ezechia födde Manasse; Manasse födde Amon;
Amon födde Josia. **11** Josia födde Jechonia och hans
bröder, vid det Babyloniska fängelset. **12** Men efter
det Babyloniska fängelset födde Jechonia Salathiel;
Salathiel födde Zorobabel. **13** Zorobabel födde Abiud;
Abiud födde Eliakim; Eliakim födde Asor. **14** Asor födde
Zadok; Zadok födde Achim; Achim födde Eliud. **15** Eliud
födde Eleazar: Eleazar födde Mattham; Mattham födde
Jacob. **16** Jacob födde Joseph, Marie man, af hvilko
är födder Jesus, som kallas Christus. **17** Så äro alle
lederna, ifrån Abraham intill David, fjorton leder; ifrå
David till det Babyloniska fängelset, ock fjorton leder;
ifrå det Babyloniska fängelset intill Christum, ock fjorton
leder. **18** Jesu Christi födelse gick så till: När Maria,
hans moder, var trolofvad Joseph, förr än de kommo
samman, fans hon vara hafvandes af den Heliga Anda.
19 Men efter Joseph var en from man, och ville icke
röja henne, tänkte han hemliga öfvergifva henne. **20**
När han detta tänkte, si, då uppenbarades honom i
sömnen Herrans Ängel, och sade: Joseph, Davids son,
räds icke taga Maria, din hustru, till dig; ty det som
är afladt i henne, det är af den Heliga Anda. **21** Och
hon skall föda en Son, och du skall kalla hans Namn
JESUS; ty han skall frälsa sitt folk ifrå deras synder.
22 Detta är allt skedt, på det fullbordas skulle det af
Herranom sagdt är genom Propheten, som sade: **23** Si,
en Jungfru skall varda hafvandes, och föda en Son, och
de skola kalla hans Namn EmmanuEl; det är så mycket
sagdt: Gud med oss. **24** När Joseph vaknade upp af
sömnen, gjorde han som Herrans Ängel hade honom
befallt, och tog sina hustru till sig. **25** Och kände henne
intet, tilldess hon födde sin första Son; och kallade
hans Namn JESUS.

2 När Jesus var födder i BethLehem i Judiska landet,
i Konung Herodis tid, si, då kommo vise män af
österlanden till Jerusalem; **2** Och sade: Hvar är den
nyfödde Juda Konungen? Ty vi hafve sett hans stjerno i
österlanden, och äre komne att tillbedja honom. **3** När
Konung Herodes det hörde, vardt han bedröfvad, och
hele Jerusalems stad med honom: **4** Och lät församla
alla de öfversta Presterna, och Skriftlärda ibland folket,
och frågade dem hvar Christus skulle födas. **5** Och de
sade honom: I BethLehem, i Judiska landet; ty det är
så skrifvet genom Propheten: **6** Och du BethLehem, i
Judiska landet, äst ingalunda den minste ibland Juda
Förstar; ty utaf dig skall mig komma den Försten, som
öfver mitt folk, Israel, en Herre vara skall. **7** Då kallade
Herodes lönliga de visa männerna till sig, och besporde
granneliga af dem, hvad tid stjernan syntes; **8** Och
sände dem så till BethLehem, och sade: Farer dit, och
bespörjer granneliga efter barnet; och när I det finnen,
så säger mig det igen, att jag kan ock komma, och
tillbedja honom. **9** När de hade hört Konungen, foro de
åstad; och si, stjernan, som de sett hade i österlanden,
gick för dem, så länge hon kom, och blef ståndandes
öfver der barnet var. **10** När de sågo stjernona, vordo
de ganska glade; **11** Och gingo in i huset, och funno
barnet med Maria dess moder; och föllo neder och
tillbådo honom, och uppläto sina håfvor, och skänkte
honom guld, rökelse och myrrham. **12** Sedan fingo de
uppenbarelse i sömnen, att de skulle icke komma igen
till Herodes; och foro så en annan väg hem i sitt land
igen. **13** När de voro bortfarne, si, då uppenbarades
Herrans Ängel Joseph i sömnen, sägandes: Statt upp,
och tag barnet och dess moder till dig, och fly in uti
Egypti land, och blif der så länge jag säger dig till; ty
det kommer dertill, att Herodes skall söka efter barnet,
till att förgöra det. **14** Han stod upp, och tog barnet
och dess moder, om nattena, till sig, och flydde in uti
Egypti land; **15** Och blef der intill Herodis död, på det att
fullbordas skulle det som sagdt var af Herranom genom
Propheten, som sade: Utaf Egypten hafver jag kallat
min Son. **16** När Herodes nu såg, att han var besviken
af de visa män, blef han ganska vred; och sände ut,
och lät slå ihjäl all svenbarn i BethLehem, och i alla
dess gränsor, de som tveggeåra och der förnedan voro,
efter den tiden som han hade granneliga besport af de
visa män. **17** Då blef fullkomnadt det som af Jeremia
Propheten sagdt var, när han sade: **18** I höjdene vardt
hörd en röst, stor klagomål, gråt och mycken skrän:
Rachel gråter sin barn, och vill icke låta hugsvala sig;
ty det var ute med dem. **19** Men när Herodes var död,
si, då uppenbarades Herrans Ängel Joseph i sömnen, i
Egypti land; **20** Och sade: Statt upp, och tag barnet och
dess moder till dig, och far in i Israels land; ty de äro
döde, som foro efter barnets lif. **21** Han stod upp, och
tog barnet och dess moder till sig, och for in uti Israels
land. **22** Men när han hörde, att Archelaus var rådandes
i Judiska landet, i sin faders Herodis stad, räddes han
fara dit; och fick befallning af Gud i sömnen, och for in

uti Galilee landsändar; 23 Och kom, och bodde i den
staden, som heter Nazareth; att det skulle fullkomnas,
som var sagdt genom Propheterna: Han skall kallas
Nazareus.

3 I den tiden kom Johannes Döparen, och predikade
i öknene, i Judiska landet; 2 Och sade: Görer
bättring; himmelriket är kommet hardt när. 3 Och han
är den som Esaias Propheten talade om, och sade:
Ens ropandes röst är i öknene: Bereder Herrans väg,
görer hans stigar rätta. 4 Men Johannes hade kläder
af camelahår, och en lädergjording om sina länder;
hans mat var gräshoppor och vildhannog. 5 Då gick
Jerusalems stad ut till honom, och hela Judiska landet,
och all land som ligga utmed Jordan; 6 Och läto döpa
sig af honom i Jordan, och bekände sina synder. 7
Då han såg många utaf de Phariseer och Sadduceer
komma till sin döpelse, sade han till dem: I huggormars
afföda, ho hafver eder föregifvit, att I skolen undfly den
tillkommande vrede? 8 Görer fördenskull sådana frukt,
som bättring tillhörer; 9 Och tänker icke, att I viljen
säga vid eder sjelfva: Vi hafvom Abraham till fader. Ty
jag säger eder, att Gud är mägtig uppväcka af dessa
stenar Abrahe barn. 10 Nu är ock yxen satt till rotena
på trän; derföre hvart och ett trä, som icke gör goda
frukt, blifver afhugget och kastadt i elden. 11 Jag döper
eder i vatten, till bättring; men den efter mig kommer, är
starkare än jag, hvilkens skor jag icke är värdig att bära;
han skall döpa eder med den Heliga Anda, och med
eld. 12 Och han hafver sina kastoskofvel i sine hand,
och han skall rensa sin loga, och han skall församla sitt
hvete i ladona; men agnarna skall han uppbränna i
evinnerlig eld. 13 Då kom Jesus af Galileen till Jordan,
till Johannes, att han skulle låta döpa sig af honom.
14 Men Johannes förvägrade honom, och sade: Mig
behöfves, att jag vorde döpt af dig; och du kommer till
mig? 15 Då svarade Jesus, och sade till honom: Låt det
nu så ske; så bör det sig vara med oss, att vi uppfylle
alla rättfärdighet. Då tillstadde han honom det. 16 Och
när Jesus var döpt, steg han straxt upp af vattnet; och
si, då vardt honom himmelen öppnad, och han såg
Guds Anda nederfara som en dufva, och komma öfver
honom. 17 Och si, en röst af himmelen sade: Denne är
min käre Son, i hvilkom jag hafver ett godt behag.

4 Då vardt Jesus förd af Andanom i öknena, på det
han skulle försökas af djefvulen. 2 Och när han hade
fastat i fyratio dagar och fyratio nätter, så hungrade
honom. 3 Och frestaren gick fram till honom, och sade:
Äst du Guds son, så säg, att desse stenar varda bröd.
4 Då svarade han, och sade: Det är skrifvet: Menniskan
lefver icke allenast vid bröd, utan af hvart och ett ord,
som går af Guds mun. 5 Då tog djefvulen honom med
sig till den heliga staden, och satte honom öfverst på
tinnarna af templet; 6 Och sade till honom: Äst du
Guds Son, så gif dig härutföre; ty det är skrifvet: Han
skall gifva sinom Änglom befallning om dig; och de
skola bära dig på sina händer, att du icke skall stöta
din fot emot stenen. 7 Då sade Jesus till honom: Det
är ock skrifvet: Herran din Gud skall du icke fresta. 8
Då tog åter djefvulen honom med sig uppå ett ganska
högt berg, och viste honom all rike i verldene, och
deras härlighet; 9 Och sade till honom: Allt detta vill
jag gifva dig, om du faller neder, och tillbeder mig. 10
Då sade Jesus till honom: Gack bort, Satan; ty det är
skrifvet: Herran din Gud skall du tillbedja, och honom
allena skall du tjena. 11 Då öfvergaf djefvulen honom;
och si, Änglarna gingo fram, och tjente honom. 12
Då nu Jesus hörde, att Johannes var fången, drog
han in i Galileen; 13 Och öfvergaf Nazareth, och kom,
och bodde i Capernaum, som ligger vid hafvet, på
gränson vid Zabulon och Nephthalim; 14 På det att
fullkomnas skulle det som sagdt var genom Esaia
Propheten, som sade: 15 Det landet Zabulon, och det
landet Nephthalim, vid hafsens väg, på denna sidon
Jordan, och den hedniska Galileen; 16 Folket, som satt
i mörkret, hafver sett ett stort ljus; och dem, som bodde
i dödsens ängd och skugga, är ett ljus uppgånget. 17
Ifrå den tiden begynte Jesus till att predika, och sade:
Görer bättring; himmelriket är kommet hardt när. 18
När Jesus gick utmed det Galileiska hafvet, såg han
två bröder, Simon, som kallas Petrus, och Andreas,
hans broder; de kastade sin nät i hafvet, ty de voro
fiskare. 19 Och han sade till dem: Följer mig; jag vill
göra eder till menniskors fiskare. 20 De öfvergåfvo
straxt näten, och följde honom. 21 Och när han gick
fram bätter, såg han två andra bröder, Jacob, Zebedei
son, och Johannes, hans broder, i båten med deras
fader Zebedeus, botande sin nät; och han kallade
dem. 22 Straxt öfvergåfvo de båten, och sin fader, och
följde honom. 23 Och Jesus gick omkring allt Galileiska
landet, och lärde i deras Synagogor, och predikade
Evangelium om riket, och botade allahanda sjukdom
och krankhet i folket. 24 Och hans rykte gick öfver hela
Syrien; och de hade till honom alla de der kranke voro
af mångahanda sjukdom, och värkbrutna och besatta,
och månaderasande och borttagna; och han gjorde
dem alla helbregda. 25 Och honom följde mycket folk
utaf Galileen, och utaf de tio städer, och utaf Jerusalem,
och utaf Judeen, och utaf de land på denna sidon vid
Jordan.

5 När han såg folket, steg han upp på ett berg; och
som han hade satt sig, gingo hans Lärjungar fram
till honom. 2 Då öppnade han sin mun, lärde dem,
och sade: 3 Salige äro de som äro andelige fattige; ty
himmelriket hörer dem till. 4 Salige äro de bedröfvade;

ty de skola få hugsvalelse. **5** Salige äro de saktmodige;
ty de skola besitta jordena. **6** Salige äro de som hungra
och törsta efter rättfärdighetena; ty de skola blifva
mättade. **7** Salige äro de barmhertige; ty dem skall
ske barmhertighet. **8** Salige äro de renhjertade; ty
de skola se Gud. **9** Salige äro de fridsamme; ty de
skola kallas Guds barn. **10** Salige äro de som lida
förföljelse för rättvisones skull; ty dem hörer himmelriket
till. **11** Salige ären I, när menniskorna försmäda och
förfölja eder, och säga allt ondt emot eder, ljugande,
för mina skull. **12** Glädjens och fröjder eder; ty edor
lön är stor i himmelen; förty de hafva sammalunda
förföljt Propheterna, som hafva varit för eder. **13** I ären
jordenes salt; är det så, att saltet mister sin sälto,
hvarmed skall man då salta? Till intet mer är det nyttigt,
utan att man kastar det ut, och låter det trampas af
menniskomen. **14** I ären verldenes ljus; icke kan den
staden döljas, som ligger på ett berg. **15** Icke tänder
man heller ljus, och sätter det under ena skäppo, utan
på en ljusastaka; att det lyser allom dem som i huset
äro. **16** Så låter edart ljus lysa för menniskomen, att de
måga se edra goda gerningar, och prisa edar Fader,
som är i himmelen. **17** I skolen icke mena, att jag är
kommen till att upplossa lagen, eller Propheterna; jag
är icke kommen till att upplossa, utan till att fullborda.
18 Ty jag säger eder för sant: Tilldess att himmel och
jord förgås, varder ej förgången den minste bokstafven,
icke heller en prick af lagen, förr än det är allt skedt.
19 Derföre, hvilken som upplossar ett af dessa minsta
buden, och lärer så menniskorna, han skall kallas den
minste i himmelriket; men hvilken som det gör och lärer,
han skall kallas stor i himmelriket. **20** Ty jag säger eder
att, utan edor rättfärdighet öfvergår de Skriftlärdas och
de Phariseers, då skolen I icke komma i himmelriket.
21 I hafven hört, att dem gamlom sagdt är: Du skall icke
dräpa; men hvilken som dräper, han skall vara skyldig
under domen. **22** Men jag säger eder, att hvilken som
förtörnas på sin broder, han skall vara skyldig under
domen; men hvilken som säger: Racha till sin broder,
han är skyldig under rådet; men hvilken som säger:
Du dåre, han är skyldig till helvetes eld. **(Geenna g1067)**
23 Derföre, om du offrar dina gåfvo på altaret, och
kommer så ihåg, att din broder hafver något emot dig;
24 Så lägg der dina gåfvo ned för altaret, och gack först
bort, och förlika dig med din broder; och kom sedan,
och offra dina gåfvo. **25** Du skall vara din trätobroder
benägen till vänskap snart, medan du ännu äst med
honom på vägen; att din trätobroder antvardar dig icke
domarenom, och domaren antvardar dig tjenarenom,
och du kastas så i häktelse. **26** Sannerliga säger jag
dig, du varder der icke utkommandes, tilldess du hafver
betalat den yttersta skärfven. **27** I hafven hört, att det
var sagdt dem gamlom: Du skall icke göra hor. **28** Men
jag säger eder: Hvilken som ser på ena qvinno, till att
begära henne, han hafver allaredo gjort hor med henne
i sitt hjerta. **29** Om så är, att ditt högra öga är dig till
förargelse, så rif det ut, och kastat ifrå dig; det är dig
bättre att ett ditt ledamot förderfvas, än att din hela
kropp skulle kastas till helvetes. **(Geenna g1067)** **30** Är det
ock så, att din högra hand är dig till förargelse, så hugg
henne af, och kasta henne ifrå dig; det är dig bättre att
ett ditt ledamot förderfvas, än att hela kroppen kastas
till helvetes. **(Geenna g1067)** **31** Det är ock sagdt: Hvilken
som öfvergifver sina hustru, han skall gifva henne ett
skiljobref. **32** Men jag säger eder: Hvilken som helst
öfvergifver sina hustru, utan för hors skull, han kommer
henne till att göra hor; och hvilken ena öfvergifna tager
till hustru, han gör hor. **33** Åter hafven I hört, att det var
sagdt dom gamlom: Du skall icke svärja dig men, utan
skall hålla Herranom din ed. **34** Men jag säger eder, att I
skolen allsintet svärja, hvarken vid himmelen; ty han är
Guds stol; **35** Eller vid jordena; ty hon är hans fotapall;
ej heller vid Jerusalem; ty det är en mägtig Konungs
stad. **36** Ej heller skall du svärja vid ditt hufvud; ty du
förmår icke göra ett hår hvitt eller svart. **37** Men edart
tal skall vara: Ja, ja; nej, nej; hvad deröfver är, det är af
ondo. **38** I hafven hört, att det är sagdt: Öga för öga,
tand för tand. **39** Men jag säger eder, att I skolen icke
stå det onda emot; utan är det så, att någor slår dig vid
det högra kindbenet, så vänd honom ock det andra till.
40 Och om någor vill gå till rätta med dig, och taga din
kjortel ifrå dig, låt honom ock hafva kåpona med. **41**
Och om någor nödgar dig ena milo, så gack två med
honom. **42** Gif honom, som af dig bedes, och vänd dig
icke ifrå honom, som något vill låna af dig. **43** I hafven
hört, att det är sagdt: Du skall älska din nästa, och
hata din fienda. **44** Men jag säger eder: Älsker edra
ovänner; välsigner dem som eder banna, och görer väl
emot dem som eder hata; bedjer för dem som göra
eder skada, och förfölja eder; **45** På det I skolen vara
edar Faders barn, som är i himmelen; ty han låter sina
sol uppgå öfver onda och goda, och låter regna öfver
rättfärdiga och orättfärdiga. **46** Förty, om I älsken dem
som eder älska, hvad fån I för lön? Göra icke ock så de
Publicaner det samma? **47** Om I hafven eder vänliga
mot edra bröder allenast, hvad besynnerligit gören I?
Göra icke ock så de Publicaner? **48** Varer fördenskull
fullkomlige, såsom edar himmelske Fader fullkomlig är.

6 Hafver akt uppå edra almoso, att I icke gifven henne
för menniskomen, på det I skolen varda sedde
af dem; annars hafven I ingen lön när edar Fader,
som är i himmelen. **2** När du nu gifver almoso, låt
icke stöta i basun för dig, som de skrymtare göra i
Synagogorna, och uppå gatorna, att de skola varda
prisade af menniskomen; sannerliga säger jag eder, de

hafva fått sin lön. 3 Men när du vill gifva almoso, så låt
dina venstra hand icke veta, hvad den högra gör; 4
På det din almosa blifver lönlig; och din Fader, som i
löndom ser, vedergäller dig det uppenbarliga. 5 Och
när du beder, skall du icke vara som de skrymtare;
förty de stå gerna i Synagogorna och i gatohörnen
och bedja, att de skola blifva sedde af menniskomen;
sannerliga säger jag eder, de hafva fått sin lön. 6 Men
när du beder, så gack in i din kammar, och slå dörrena
till, och bed din Fader hemliga; och din Fader, som
i löndom ser, skall dig det verdergälla uppenbarliga.
7 Och när I bedjen, skolen I icke vara mångtalige,
såsom Hedningarna; ty de mena, att de skola varda
hörde för sin många ords skull. 8 Varer fördenskull dem
icke like; edar Fader vet väl hvad eder görs behof,
förr än I bedjen honom. 9 Derföre skolen I bedja
alltså: Fader vår, som äst i himlom, helgadt varde ditt
Namn. 10 Tillkomme ditt rike; ske din vilje, såsom i
himmelen, så ock på jordene. 11 Gif oss i dag vårt
dagliga bröd. 12 Och förlåt oss våra skulder, såsom
ock vi förlåtom dem oss skyldige äro. 13 Och inled oss
icke i frestelse; utan fräls oss ifrån ondo. Ty riket är
ditt, och magten, och härligheten, i evighet. Amen. 14
Ty om I förlåten menniskomen deras brott, så förlåter
ock edar himmelske Fader eder. 15 Men om I icke
förlåten menniskomen deras brott, så skall edar Fader
icke heller förlåta eder edor brott. 16 När som I fasten,
skolen I icke vara som I voren bedröfvade, såsom de
skrymtare; ty de förvandla sin ansigte, att de skola
synas för menniskomen med sin fasto; sannerliga säger
jag eder, de hafva redo sin lön. 17 Men när du fastar,
så smörj ditt hufvud, och två ditt ansigte; 18 Att du
icke synes för menniskomen med dine fasto, utan för
din Fader, som lönligen är; och din Fader, som ser i
löndom, vedergäller dig det uppenbarliga. 19 I skolen
icke församla eder ägodelar på jordene, der mal och
rost förderfvar dem, och der som tjufvar grafva, och
stjäla; 20 Utan församler eder ägodelar i himmelen, der
hvarken rost eller mal förderfvar dem, och der tjufvar
icke grafva, eller stjäla. 21 Ty der edre ägodelar äro,
der är ock edart hjerta. 22 Kroppsens ljus är ögat; är
ditt öga enfaldigt, så varder din hele kropp ljus. 23
Men är ditt öga argt, så varder din hele kropp mörk. Är
det nu så att ljuset, som är i dig, är mörker, huru stort
blifver då mörkret sjelft? 24 Ingen kan tjena två herrar;
ty att han antingen skall hata den ena, och den andra
älska; eller han håller sig intill den ena, och den andra
föraktar han; I kunnen icke tjena Gudi och Mammon.
25 Derföre säger jag eder: Sörjer icke för edart lif, hvad
I skolen äta och dricka; och icke för edar kropp, hvad I
skolen kläda eder med. Är icke lifvet mer än maten, och
kroppen mer än kläden? 26 Ser uppå foglarna under
himmelen; de så intet, och intet skära de heller upp,
och församla intet i ladorna: och edar himmelske Fader
föder dem. Ären I icke mycket mer än de? 27 Hvilken
ibland eder är, som med sin omsorg förmår sätta en
aln till sina längd? 28 Och för hvars skull sörjen I för
kläden? Skåder liljorna på markene, huru de växa; de
arbeta intet, ej heller spinna. 29 Dock säger jag eder att
icke Salomo, i all sin härlighet, var så klädd som en af
dem. 30 Kläder nu Gud så gräset på markene, hvilket
dock i dag står, och i morgon kastas i ugnen, skulle han
icke mycket mer göra det eder, o I klentrogne? 31 Så
skolen I nu icke hafva omsorg, sägande: Hvad skole vi
äta? Eller, hvad skole vi dricka? Eller, hvad skole vi
kläda oss med? 32 Ty allt sådant söka Hedningarna.
Edar himmelske Fader vet väl, att allt detta göres
eder behof. 33 Söker först efter Guds rike, och hans
rättfärdighet, så faller eder allt detta till. 34 Sörjer icke
fördenskull för morgondagen; ty morgondagen hafver
sjelf sina omsorg med sig. Det är nog, att hvar dag
hafver sin egen plågo.

7 Dömer icke, på det I icke skolen varda dömde. 2 Ty
med den dom, som I dömen, skolen I dömde varda;
och med det mått, som I mäten, skall eder mätet varda.
3 Huru ser du ett grand i dins broders öga, och varder
icke varse en bjelka i ditt öga? 4 Eller, huru säger du
dinom broder: Håll, jag vill taga ut grandet af ditt öga;
och si, en bjelke är i ditt öga? 5 Du skrymtare, kasta
först ut bjelkan af ditt öga; sedan se till, huru du kan
uttaga grandet af dins broders öga. 6 I skolen icke gifva
hundomen det heligt är, och edra perlor skolen I icke
kasta för svin, att de icke trampa dem med sina fötter,
och vända sig om emot eder, och rifva eder. 7 Beder,
och eder skall varda gifvet; söker, och I skolen finna;
klapper, och eder skall upplåtas. 8 Ty den som beder,
han får; och den som söker, han finner; och honom,
som klappar, varder upplåtet. 9 Eller, hvilken är den
menniska ibland eder, att om hans son bedes bröd af
honom, som bjuder honom en sten? 10 Eller, om han
bedes fisk, månn han då räcka honom en orm? 11 Är
det nu så att I, som onde ären, kunnen likväl gifva edor
barn goda gåfvor, huru mycket mer varder edar Fader
som är i himmelen, gifvandes dem godt, som bedas
af honom? 12 Allt det I nu viljen menniskorna skola
göra eder, det görer I ock dem; ty detta är lagen och
Propheterna. 13 Går in igenom den trånga porten; ty
den porten är vid, och den vägen är bred, som drager
till fördömelse; och de äro månge, som gå på honom.
14 Och den porten är trång, och den vägen smal, som
drager till lifvet; och få äro de, som finna honom. 15
Vakter eder för de falska Propheter, som komma till
eder i fårakläder, men invärtes äro de glupande ulfvar.
16 Utaf deras frukt skolen I känna dem; icke hemtar
man vindrufvor af törne, ej heller fikon af tistel. 17 Så

bär hvart och ett godt trä goda frukt, men ett ondt trä
bär onda frukt. 18 Ett godt trä kan icke bära onda frukt;
icke kan heller ett ondt trä bära goda frukt. 19 Hvart
och ett trä, som icke bär goda frukt, skall afhuggas,
och kastas i elden. 20 Derföre skolen I känna dem på
deras frukt. 21 Icke varder hvar och en kommandes in
i himmelriket, som säger till mig: Herre, Herre; utan
den som gör mins Faders vilja, som är i himmelen. 22
På den dagen varda många sägande till mig: Herre,
Herre, hafve vi icke propheterat uti ditt Namn, och i ditt
Namn utdrifvit djeflar, och i ditt Namn många kraftiga
gerningar gjort? 23 Då skall jag bekänna dem: Jag
kände eder aldrig; går ifrå mig, I ogerningsmän. 24
Derföre, hvar och en som hörer dessa min ord, och gör
derefter, honom liknar jag vid en vis man, som sitt hus
byggde på ett hälleberg. 25 Så föll slagregn, och kom
flod, och vädret blåste, och stötte på huset, och föll
dock icke omkull; ty det var grundadt på hälleberget.
26 Och hvar och en, som hörer af mig dessa ord, och
gör icke derefter, han liknas vid en fåvitsk man, som
byggde sitt hus på sanden. 27 Och föll slagregn, och
kom flod, och vädret blåste, och stötte på huset; och
det föll omkull, och dess fall var stort. 28 Och det begaf
sig, när Jesus lyktade detta talet, vardt folket förskräckt
öfver hans lärdom. 29 Ty han predikade väldeliga, och
icke som de Skriftlärde.

8 När han nu gick neder af berget, följde honom
mycket folk. 2 Och si, der kom en spitelsk man, och
tillbad honom, och sade: Herre, vill du, så kan du göra
mig renan. 3 Då räckte Jesus ut sina hand, och tog på
honom, sägandes: Jag vill, var ren; och straxt vardt han
ren utaf sin spitelsko. 4 Och Jesus sade till honom: Se
till, att du säger det för ingom; utan gack bort, och låt
Presten se dig, och offra den gåfvo, som Mose budit
hafver, till ett vittnesbörd öfver dem. 5 Men när Jesus
gick in uti Capernaum, kom en höfvitsman till honom,
och bad honom, 6 Sägandes: Herre, min tjenare ligger
hemma borttagen, och hafver stor vedermödo. 7 Då
sade Jesus till honom: Jag vill komma, och bota honom.
8 Då svarade höfvitsmannen, och sade: Herre, jag är
icke värdig, att du skall gå in under mitt tak; utan säg
allenast ett ord, så blifver min tjenare helbregda. 9
Ty jag är ock en menniska under annars mans våld,
och hafver krigsknektar under mig; och jag säger till
den ena: Gack; och han går; och till den andra: Kom;
och han kommer; och till min dräng: Gör det; och han
gör så. 10 När Jesus detta hörde, förundrade han sig,
och sade till dem, som honom följde: Sannerliga säger
jag eder, jag hafver icke funnit sådana tro i Israel.
11 Men jag säger eder, att många varda kommande
af östan och vestan, och skola sitta med Abraham,
Isaac och Jacob i himmelriket. 12 Men riksens barn
skola varda utkastade i det yttersta mörkret; der skall
vara gråt och tandagnisslan. 13 Och Jesus sade till
höfvitsmannen: Gack, och som du tror, så ske dig; och
i samma stundene blef hans tjenare helbregda. 14
Och när Jesus kom i Petri hus, och såg att hans svära
låg, och hade skälfvosot; 15 Då tog han på hennes
hand, och skälfvosoten öfvergaf henne; och hon stod
upp, och tjente dem. 16 Och när aftonen kom, hade
de till honom många, som voro besatte; och han dref
ut andarna med ord, och alla dem, som ondt hade,
botade han; 17 På det fullbordas skulle det som sagdt
var genom Esaia Propheten, som säger: Han hafver
tagit på sig våra skröplighet, och våra sjukdomar hafver
han burit. 18 Och när Jesus såg mycket folk omkring
sig, böd han, att man skulle fara utöfver på hinsidon
hafvet. 19 Och kom en Skriftlärd till honom, och sade
till honom: Mästar, jag vill följa dig ehvart du går. 20
Då sade Jesus till honom: Räfvarne hafva kulor, och
foglarna under himmelen näste; men menniskones Son
hafver intet, der han må luta sitt hufvud till. 21 Och en
annar af hans Lärjungar sade till honom: Herre, gif mig
lof, att jag går först bort, och begrafver min fader. 22 Då
sade Jesus till honom: Följ du mig, och låt de döda
begrafva sina döda. 23 Och han steg i skeppet, och
hans Lärjungar följde honom. 24 Och si, en stor storm
växte upp i hafvet, så att vågen slog utöfver skeppet;
och han sof. 25 Då gingo Lärjungarna till, och väckte
honom upp, sägande: Herre, fräls oss, vi förgås. 26 Då
sade han till dem: I klentrogne, hvi rädens I? Och stod
upp, och näpste vädret, och hafvet; och det vardt stilla
lugnet. 27 Men menniskorna förundrade sig, och sade:
Hvad är denne för en, att vädret och hafvet äro honom
lydig? 28 Och när han kom på hinsidon hafvet, uti
de Gergeseners landsändar, kommo två besatte med
djefvulen emot honom löpande, utgångne af grifter;
och voro ganska gräselige, så att ingen kunde resa
den vägen fram. 29 Och si, de ropade, och sade: Ack!
Jesu, Guds Son, hvad hafve vi med dig göra? Äst du
kommen till att plåga oss förr än tid är? 30 Så gick
der långt ifrån en stor svinahjord i bet. 31 Då bådo
honom djeflarna, och sade: Är det så, att du drifver oss
ut, så lofva oss, att vi farom uti den svinahjorden. 32
Då sade han till dem: Farer. Då foro de ut, och foro
in i svinahjorden; och si, hele svinahjorden lopp, och
brådstörte sig i hafvet, och drunknade i vattnet. 33
Men herdarne flydde bort, och gingo in i staden, och
förkunnade alltsammans, och huru det var tillgånget
med dem som besatte voro. 34 Och si, då gick hela
staden ut emot Jesum; och då de sågo honom, bådo
de att han ville gå bort utu deras landsändar.

9 Då steg han i skeppet, och for utöfver igen, och
kom uti sin stad. 2 Och si, de hade in för honom

en borttagnan, som låg uti ene säng. När nu Jesus
såg deras tro, sade han till den borttagna: Var vid ett
godt mod, min son, dina synder förlåtas dig. 3 Och si,
somlige utaf de Skriftlärda sade vid sig sjelfva: Denne
häder Gud. 4 Men när Jesus såg deras tankar, sade
han: Hvi tänken I ondt i edor hjerta? 5 Hvilket är lättare
säga: Dina synder förlåtas dig; eller säga: Statt upp,
och gack? 6 Men på det I skolen veta, att menniskones
Son hafver magt på jordene till att förlåta synder, sade
han till den borttagna: Statt upp, tag dina säng, och
gack i ditt hus. 7 Och han stod upp, och gick hem.
8 När folket det såg, förundrade de sig, och prisade
Gud, som sådana magt hade gifvit menniskom. 9 Och
när Jesus gick dädan, såg han en man sittandes vid
tullen, som het Mattheus; och han sade till honom:
Följ mig. Då stod han upp, och följde honom. 10 Och
det begaf sig att, när han satt vid bord i hans hus, si,
der kommo månge Publicaner och syndare, och såto
till bords med Jesu och hans Lärjungar. 11 När de
Phariseer det sågo, sade de till hans Lärjungar: Hvi
äter edar mästare med Publicaner och syndare? 12
När Jesus det hörde, sade han till dem: De helbregda
behöfva icke läkare, utan de kranke; 13 Men går, och
lärer hvad det är: Jag hafver lust till barmhertighet,
och icke till offer; jag är icke kommen till att kalla de
rättfärdiga, utan syndare till bättring. 14 Då kommo till
honom Johannis Lärjungar, och sade: Hvi faste vi och
Phariseerna så mycket, och dine Lärjungar fasta intet?
15 Då sade Jesus till dem: Huru kan bröllopsfolket sörja,
så länge brudgummen är när dem? Men de dagar skola
komma, att brudgummen skall tagas ifrå dem, och
då skola de fasta. 16 Ingen lappar ett gammalt kläde
med en ny klut; ty han rifver likväl kluten af klädena
igen, och hålet blifver värre. 17 Ej heller låter man nytt
vin i gamla flaskor; annars gå flaskorna sönder, och
vinet spilles ut, och flaskorna förderfvas; utan man låter
nytt vin i nya flaskor, så blifver både förvarad. 18 Vid
han detta talade till dem, si, då kom en öfverste, och
tillbad honom, och sade: Herre, min dotter är nu straxt
blifven död; men kom, och lägg dina hand på henne,
så blifver hon lefvandes. 19 Jesus stod upp, och följde
honom, och hans Lärjungar. 20 Och si, en qvinna, som
hade lidit blodgång i tolf år, gick bakefter honom, och
kom vid hans klädafåll; 21 Ty hon sade vid sig sjelf:
Måtte jag allenast komma vid hans kläder, så blefve jag
helbregda. 22 Då vände Jesus sig om, och som han
såg henne, sade han: Var vid goda tröst, dotter, din tro
hafver hulpit dig. Och qvinnan vardt helbregda i samma
stund. 23 Och när Jesus kom i öfverstans hus, och såg
piparena, och folket sorlande, 24 Sade han till dem:
Går edra färde; pigan är icke död, men hon sofver. Och
de gjorde spe af honom. 25 När nu folket var utdrifvet,
gick han in, och tog henne i handen; och pigan stod
upp. 26 Och detta ryktet gick öfver det hela landet. 27
Och när Jesus gick dädan, följde honom två blinde; de
ropade, och sade: O Davids Son, förbarma dig öfver
oss. 28 Och när han kom i huset, stego de blinde fram
till honom; och Jesus sade till dem: Tron I, att jag kan
detta göra eder? Då sade de till honom: Ja, Herre. 29
Då tog han på deras ögon, och sade: Ske eder efter
edra tro. 30 Och deras ögon vordo öppnade; och Jesus
hotade dem, sägandes: Ser till, att ingen får detta veta.
31 Men de gingo ut, och beryktade honom i det hela
landet. 32 När desse voro utgångne, si, då hade de
ena mennisko fram för honom, som var en dumbe
och besatt. 33 Och när djefvulen var utdrifven, talade
dumben. Och folket förundrade sig, och sade: Sådant
hafver aldrig varit sedt i Israel. 34 Men de Phariseer
sade: Med den öfversta djefvulen drifver han djeflar ut.
35 Och Jesus gick omkring i alla städer och byar, lärde i
deras Synagogor, och predikade Evangelium om riket,
och helade allahanda sjuko, och allahanda krankhet
ibland folket. 36 Och när han såg folket, ömkade han
sig öfver dem, att de voro förlåtne och förskingrade,
som de får som ingen herdan hade. 37 Då sade han till
sina Lärjungar: Säden är mycken, och arbetarena äro
få. 38 Beder fördenskull sädenes Herra, att han sänder
arbetare i sina säd.

10 Och han kallade sina tolf Lärjungar till sig, och gaf
dem magt öfver de orena andar, att de skulle drifva
dem ut, och bota allahanda sjukdom och allahanda
krankhet. 2 Men dessa äro de tolf Apostlars namn: Den
förste, Simon, som kallas Petrus, och Andreas, hans
broder; Jacobus, Zebedei son, och Johannes, hans
broder; 3 Philippus och Bartholomeus; Thomas och
Mattheus, som hade varit en Publican; Jacobus, Alphei
son, och Lebbeus, med det vedernamnet Thaddeus; 4
Simon af Cana, och Judas Ischarioth, den ock förrådde
honom. 5 Dessa tolf sände Jesus ut, och böd dem,
och sade: Går icke på Hedningarnas väg, och går
icke i de Samariters städer; 6 Utan går heldre till de
borttappade får af Israels hus. 7 Men går, och prediker,
och säger: Himmelriket är kommet hardt när. 8 Görer
de sjuka helbregda, de spitelska rena; reser upp de
döda; utdrifver djeflar. I hafven fått förgäfves, så skolen
I ock gifva förgäfves. 9 Hafver icke guld, icke heller
silfver, icke heller penningar i edra pungar; 10 Och inga
vägskräppo, och icke två kjortlar, icke skor, och ingen
staf; ty arbetaren är värd sin mat. 11 Men hvar I gån in
uti en stad eller by, så bespörjer om der någor inne är,
som dess värdig är; och blifver der, tilldess I dragen
dädan. 12 Men när I gån in i ett hus, så helser det. 13
Och är det så, att det huset är värdigt, så kommer edar
frid öfver det; är det ock icke värdigt, så kommer edar
frid till eder igen. 14 Och der som ingen anammar eder,

eller hörer edor ord, så går utaf det huset eller staden,
och skudder stoftet utaf edra fötter. 15 Sannerliga säger
jag eder: Sodome och Gomorre land varder drägeligare
på domedag, än dem stadenom. 16 Si, jag sänder
eder såsom får ibland ulfvar; varer fördenskull snälle
såsom ormar, och enfaldige som dufvor. 17 Men vakter
eder för menniskomen: ty de skola öfverantvarda eder
på sin Rådhus, och uti deras Synagogor skola de
hudflänga eder. 18 Och I skolen varda framdragne för
Förstar och Konungar, för mina skull, till vittnesbörd
öfver dem, och öfver Hedningarna. 19 Och när som de
nu öfverantvarda eder, så varer icke bekymrade, huru
eller hvad I skolen tala; ty det skall eder gifvas i samma
stundene, hvad I tala skolen; 20 Förty det ären icke I,
som talen, utan det är edar Faders Ande, som talar i
eder. 21 Den ene brodren skall öfverantvarda den andra
till döden, och fadren sonen; och barnen skola sätta sig
upp emot föräldrarna, och dräpa dem. 22 Och I skolen
varda hatade af allom, för mitt Namns skull; men hvilken
som står fast uti ändan, han skall blifva salig. 23 När de
förfölja eder i den ena staden, så flyr till den andra.
Sannerliga säger jag eder: I skolen icke hafva orkat
fara omkring alla Israels städer, förrän menniskones
Son kommer. 24 Lärjungen är icke öfver mästaren;
och icke heller tjenaren öfver sin herra. 25 Det är
Lärjunganom nog, att han är såsom hans mästare, och
tjenarenom, att han är såsom hans herre. Hafva de
kallat husbonden Beelzebub, huru mycket mer skola
de så kalla hans husfolk? 26 Rädens fördenskull intet
för dem; ty det är intet fördoldt, som icke skall varda
uppenbaradt; och intet lönligit, som icke skall blifva
vetterligit. 27 Hvad jag säger eder i mörkret, det säger
i ljuset; och hvad som sägs eder i örat, det prediker
på taken. 28 Och rädens icke för dem, som dräpa
kroppen, och hafva dock icke magt att dräpa själena;
utan rädens mer honom, som kan förderfva både själ
och kropp i helvete. **(Geenna g1067)** 29 Säljas icke två
sparfvar för en skärf? Och en af dem faller icke på
jordena, edar Fader förutan. 30 Äro ock edor hufvudhår
all räknad. 31 Derföre skolen I icke rädas; I ären ju
mer värde än månge sparfvar. 32 Derföre, hvar och en
som mig bekänner för menniskom, honom vill jag ock
bekänna för min Fader, som är i himmelen. 33 Men den
som mig vedersakar för menniskom, honom skall jag
ock vedersaka för min Fader, som är i himmelen. 34 I
skolen icke mena, att jag är kommen till att sända frid
på jordena; jag är icke kommen till att sända frid, utan
svärdet. 35 Ty jag är kommen till att göra menniskona
skiljaktiga mot sin fader, och dottrena mot sina moder,
och sonahustruna mot sina sväro; 36 Och menniskones
eget husfolk varda hennes fiender. 37 Hvilken som
älskar fader och moder mer än mig, han är mig icke
värd; och hvilken som älskar son eller dotter mer än
mig, han är mig icke värd. 38 Och hvilken som icke
tager sitt kors på sig och följer mig, han är mig icke
värd. 39 Hvilken som finner sitt lif, han skall borttappa
det; och hvilken som borttappar sitt lif, för mina skull,
han skall finna det. 40 Hvilken som eder anammar,
han anammar mig; och hvilken som mig anammar, han
anammar honom som mig sändt hafver. 41 Hvilken
som anammar en Prophet, i ens Prophets namn, han
skall få ens Prophets lön; och hvilken som anammar
en rättfärdig, i ens rättfärdigs namn, han skall få ens
rättfärdigs lön. 42 Och hvilken som gifver enom af
dessa minsta en bägare kallt vatten dricka allenast, i
ens Lärjungas namn, sannerliga säger jag eder, det
skall icke blifva honom olönt.

11 Och det begaf sig, när Jesus sådana bud till sina
tolf Lärjungar fullkomnat hade, gick han dädan
fram bätter, på det han skulle lära, och predika i deras
städer. 2 När Johannes, som då var i fängelset, hörde
Christi gerningar, sände han två sina Lärjungar; 3
Och lät säga honom: Äst du den som komma skall,
eller skolom vi förbida någon annan? 4 Då svarade
Jesus, och sade till dem: Går, och säger Johanni igen,
hvad I hafven hört och sett: 5 De blinde se, de halte
gå, de spitelske göras rene, och de döfva höra; de
döde resas upp, och dem fattigom varder predikadt
Evangelium. 6 Och salig är den, som icke varder
förargad i mig. 7 När som de gingo bort, begynte Jesus
tala till folket om Johanne: Hvad gingen I ut i öknena
till att se? Villen I se en rö, som drifs hit och dit af
vädret? 8 Eller hvad gingen I ut till att se? Villen I se
ena mennisko i len kläder? Si, de som draga len kläder
äro i Konungahusen. 9 Eller hvad gingen I ut till att se?
Villen I se en Prophet? Ja, jag säger eder, mer än en
Prophet. 10 Ty han är den samme, om hvilken skrifvet
är: Si, jag sänder min Ängel för ditt ansigte, hvilken
skall tillreda din väg för dig. 11 Sannerliga säger jag
eder: Ibland dem, som äro födde af qvinnor, är ingen
uppkommen, som är större än Johannes Döparen; dock
likväl, den som är minst i himmelriket, han är större
än han. 12 Men ifrå Johannis Döparens dagar, och till
denna dagen, lider himmelriket våld; och de väldige
rifva det till sig. 13 Ty alle Propheterna och lagen hafva
spått intill Johannem. 14 Och om I viljen anammat,
han är Elias, som komma skulle. 15 Den som hafver
öron till att höra, han höre. 16 Men vid hvem skall jag
likna detta slägtet? Det är likt barnom, som uppå torget
sitta, och ropa till sina stallbröder; 17 Och säga: Vi
hafve pipat för eder, och I villen intet dansa; vi hafve
sjungit sorgesång till eder, och I villen intet gråta. 18
Johannes är kommen, och hvarken åt eller drack; och
de säga: Han hafver djefvulen. 19 Menniskones Son
är kommen, äter och dricker; och de säga: Si, hvilken

fråssare och vindrinkare är den mannen, Publicaners
och syndares vän. Och visdomenom varder rätt gifvet
utaf sinom barnom. 20 Då begynte han till att förvita de
städer, i hvilkom han hade gjort sina mesta krafter, och
de hade likväl intet bättrat sig: 21 Ve dig, Chorazin,
ve dig, Bethsaida; ty hade sådana krafter varit gjorda
i Tyro och Sidon, som i eder gjorda äro, de hade
långo uti säck och asko gjort syndabättring. 22 Dock
säger jag eder, att Tyro och Sidoni skall drägeligare
varda på domedag, än eder. 23 Och du Capernaum,
som äst upphöjd allt intill himmelen, du skall blifva
nederstött allt intill helvete; förty hade sådana krafter
skett i Sodoma, som i dig skedde äro, det hade stått än i
dag. (Hadēs g86) 24 Dock säger jag eder: De Sodomeers
lande skall drägeligare varda på domedag än dig. 25
I den tiden svarade Jesus, och sade: Jag prisar dig,
Fader, himmelens och jordenes Herre, att du hafver
detta dolt för de visa och förnumstiga, och hafver det
uppenbarat för de fåkunniga. 26 Ja, Fader, så hafver
varit behageligit för dig. 27 All ting äro gifven mig i
våld af minom Fader; och ingen känner Sonen, utan
Fadren; och ingen heller känner Fadren, utan Sonen,
och den som Sonen vill det uppenbara. 28 Kommer till
mig, I alle, som arbeten, och ären betungade; och jag
vill vederqvicka eder. 29 Tager på eder mitt ok, och
lärer af mig; ty jag är mild och ödmjuk af hjertat; och I
skolen finna ro till edra själar. 30 Ty mitt ok är lustigt,
och min börda är lätt.

12 I den tiden gick Jesus genom säd på Sabbathen;
och hans Lärjungar voro hungrige, och begynte
upprycka ax, och äta. 2 När de Phariseer det sågo,
sade de till honom: Si, dine Lärjungar göra det som icke
lofligit är göra på Sabbathen. 3 Men han sade till dem:
Hafven I icke läsit hvad David gjorde, när han, och de
som med honom voro, hungrade; 4 Huru han gick in i
Guds hus, och åt skådobröden, som honom icke var
lofligit äta; icke heller dem, som med honom voro, utan
allenast Prestomen? 5 Eller hafven I icke läsit i lagen,
att på Sabbathen bryta Presterna Sabbathen i templet;
och äro likväl utan skuld? 6 Men jag säger eder, att
här är den som är mer än templet. 7 Men vissten I
hvad det vore: Jag hafver lust till barmhertighet, och
icke till offer, då dömden I icke de oskyldiga; 8 Ty
menniskones Son är en Herre, desslikes ock öfver
Sabbathen. 9 Då gick han dädan fram bätter, och kom
i deras Synagogo; 10 Och si, der var en man, som
hade ena bortvissnada hand; och de sporde honom,
sägande: Må man ock hela om Sabbathen? på det de
måtte anklaga honom. 11 Då sade han till dem: Hvilken
är den menniska ibland eder, som hafver ett får, och
om det faller i gropena om Sabbathen, går han icke
och fattar uti det, och drager det upp? 12 Huru mycket
bättre är nu en menniska än ett får? Derföre må man ju
göra väl på Sabbathen. 13 Och sade han till mannen:
Räck ut dina hand; och han uträckte henne; och hon
vardt färdig igen, såsom den andra. 14 Då gingo de
Phariseer ut, och lade råd emot honom, huru de måtte
förgöra honom. 15 Men när Jesus det förnam, gick
han dädan; och honom följde mycket folk, och han
gjorde dem alla helbregda; 16 Och hotade dem, att de
icke skulle uppenbara honom; 17 På det fullkomnas
skulle det som sagdt var genom Propheten Esaias,
som sade: 18 Si, min tjenare, den jag utvalt hafver; min
käreste, i hvilkom min själ hafver ett godt behag; jag
skall sätta min Anda på honom, och han skall förkunna
Hedningomen domen. 19 Han skall icke kifva eller ropa,
och hans röst skall man icke höra på gatomen. 20 Den
rö, som krossad är, skall han icke sönderbryta; och
vekan, som ryker, skall han icke utsläcka, tilldess han
utförer domen till en seger; 21 Och i hans Namn skola
Hedningarna hoppas. 22 Då hades fram till honom
en, som var besatt med djefvulen, han var blind och
dumbe; den gjorde han helbregda, så att samme blinde
och dumbe både talade och såg. 23 Och allt folket blef
förskräckt, och sade: Är denne icke Davids Son? 24
Men när de Phariseer det hörde, sade de: Han utdrifver
icke djeflar, utan med Beelzebub, djeflarnas öfversta.
25 Då nu Jesus förstod deras tankar, sade han till dem:
Hvart och ett rike, som är tvedrägtigt emot sig sjelft,
det blifver öde; och hvar och en stad, eller hus, som
är tvedrägtigt emot sig sjelft, blifver icke ståndandes.
26 Är det nu så, att Satan drifver Satan ut, då är han
tvedrägtigt emot sig sjelf; huru blifver då hans rike
beståndandes? 27 Och är det så, att jag drifver djeflar
ut med Beelzebub, med hvem drifva då edor barn dem
ut? Derföre skola de vara edra domare. 28 Men är det
så, att jag drifver djeflar ut med Guds Anda, då är ju
Guds rike kommet till eder. 29 Eller, huru kan någor
gå i ens mägtigs mans hus, och beröfva honom hans
boting bort, utan han först binder den mägtiga, och så
sedan skinnar hans hus? 30 Hvilken som icke är med
mig, han är emot mig; och hvilken som icke församlar
med mig, han förskingrar. 31 Fördenskull säger jag
eder: All synd och försmädelse blifver menniskomen
förlåten; men försmädelse mot Andan skall icke blifva
menniskomen förlåten. 32 Och hvilken som säger något
emot menniskones Son, det varder honom förlåtet: men
hvilken som säger något emot den Helga Anda, det
varder honom icke förlåtet, hvarken i denna, eller i den
tillkommande verld. (aiōn g165) 33 Görer antingen trät
godt, så varder frukten god; eller ock görer trät ondt, så
varder frukten ond; ty af fruktene känner man trät. 34
I huggormars afföda, huru kunnen I tala något godt,
medan I ären sjelfve onde? Ty der hjertat med fullt är,
deraf talar munnen. 35 En god menniska bär godt fram

af hjertans goda fatabur; och en ond menniska bär ondt
fram af en ond fatabur. 36 Men jag säger eder, att för
hvart och ett fåfängt ord, som menniskorna tala, skola
de göra räkenskap på domedag. 37 Ty af din ord skall
du blifva rättfärdig hållen, och af din ord skall du varda
fördömd. 38 Då svarade några utaf de Skriftlärda och
de Phariseer, och sade: Mästar, vi vilje se tecken af dig.
39 Svarade han, och sade till dem: Detta vrånga och
horiska slägtet söker efter tecken; och thy skall intet
tecken gifvas, annat än Jone Prophetens tecken. 40 Ty
såsom Jonas var i tre dagar och tre nätter i hvalfiskens
buk; så skall menniskones Son vara i tre dagar och i
tre nätter i jordene. 41 De Ninivitiske män skola stå upp
på domen med detta slägtet, och fördöma det; ty de
bättrade sig efter Jone predikan; och si, här är mer än
Jonas. 42 Drottningen af söderlanden skall stå upp på
domen med detta slägtet, och fördöma det; ty hon kom
ifrå jordenes ända, till att höra Salomons visdom; och
si, här är mer än Salomon. 43 När den orene anden
är utfaren af menniskone, så vandrar han genom de
rum, som torr äro, söker efter hvilo, och finner ingen.
44 Så säger han: Jag vill komma igen i mitt hus, der
jag utgick; och när han kommer, finner han det tomt,
och rent sopadt, och prydt. 45 Så går han bort, och
tager sju andra andar till sig, de som värre äro än han
sjelfver; och då de der inkomma, bo de der; så blifver
den menniskones sista värre än det första. Så varder
ock tillgångandes med detta vrånga slägtet. 46 Vid han
ännu talade till folket, si, hans moder och bröder stodo
utanföre, och ville tala med honom. 47 Då sade en till
honom: Si, din moder och dine bröder stå ute, och vilja
tala med dig. 48 Då svarade han, och sade till den,
som honom bådade: Hvilken är min moder, och hvilke
äro mine bröder? 49 Och räckte ut handena åt sina
Lärjungar, och sade: Si, min moder och mine bröder.
50 Ty hvar och en, som gör mins Faders vilja, som är i
himmelen, han är min broder, och syster, och moder.

13 På den dagen gick Jesus ut af huset, och satte
sig utmed hafvet. 2 Och der församlades mycket
folk till honom, så att han steg uti ett skepp, och satte
sig; och allt folket stod på strandene. 3 Och han talade
med dem mångahanda i liknelser, sägandes: Si, en
sädesman gick ut, och skulle så. 4 Och när han sådde,
föll somt vid vägen; och kommo foglarna, och åto
det upp. 5 Somt föll på stenören, der det hade icke
mycken jord; och gick snart upp, ty det hade icke djupa
jord. 6 Men när solen gick upp, förvissnade det; och
efter det hade inga rötter, torkades det bort. 7 Och
somt föll ibland törne; och törnebuskarna uppväxte,
och förqvafde det. 8 Och somt föll i goda jord, och
gjorde frukt; somt hundradefaldt, somt sextiofaldt, och
somt tretiofaldt. 9 Hvilken som hafver öron till att höra,
han höre. 10 Då stego Lärjungarna fram, och sade
till honom: Hvi talar du till dem med liknelser? 11 Då
svarade han dem, och sade: Eder är gifvet att veta
himmelrikets lönlighet; men dem är det icke gifvet. 12
Ty hvilken som hafver, honom skall gifvas, att han skall
nog hafva; men den som icke hafver, af honom skall
ock varda taget det han hafver. 13 Fördenskull talar
jag dem till med liknelser; ty med seende ögon se
de intet, och med hörande öron höra de intet; ty de
förstå icke. 14 Och på dem varder fullkomnad Esaie
Prophetie, som säger: Med öronen skolen I höra, och
skolen icke förstå; och med seende ögon skolen I se,
och skolen icke förnimmat. 15 Ty detta folks hjerta är
förstockadt, och deras öron höra illa, och deras ögon
hafva de igenlyckt; på det de icke ens skulle se med
ögonen, och höra med öronen, och förstå med hjertat,
och omvända sig, att jag måtte hela dem. 16 Men salig
äro edor ögon, att de se, och edor öron, att de höra. 17
Sannerliga säger jag eder, att månge Propheter och
rättfärdige hafva begärat se det I sen, och fingo dock
icke set, och höra det I hören, och fingo dock icke hörat.
18 Så hörer nu I denna liknelsen om sädesmannen. 19
Hvar någor hörer ordet om riket, och förstår det icke,
så kommer den onde, och rifver det bort, som sådt är
i hans hjerta; det är den som vid vägen sådder var.
20 Men den som var sådder på stenören, är den som
hörer ordet, och tager det straxt gladeliga. 21 Men han
hafver ingen rot i sig sjelf, utan står till en tid; och när
bedröfvelsen och förföljelsen påkomma för ordets skull,
straxt förargas han. 22 Men den som var sådder ibland
törne, är den som hörer ordet; och desse verldenes
bekymmer, och rikedomsens svek förqväfver ordet; och
han blifver utan frukt. (aiōn g165) 23 Men den som var
sådder i goda jord, är den som hörer ordet, och förstår
det; och bär också frukt, så att somt gör hundradefaldt,
somt sextiofaldt, och somt tretiofaldt. 24 En annor
liknelse satte han dem före, och sade: Himmelriket är
likt ene mennisko, som sådde goda säd i sin åker; 25
Men då folket sof, kom hans ovän, och sådde ogräs
midt ibland hvetet; och gick sin väg. 26 Då nu säden
växte, och bar frukt, syntes ock ogräset. 27 Då gingo
husbondans tjenare fram, och sade till honom: Herre,
sådde du icke goda säd i din åker? Hvadan hafver han
då ogräs? 28 Då sade han till dem: Det hafver ovännen
gjort. Sade tjenarena till honom: Vill du, att vi gåm, och
hemte det bort? 29 Då sade han: Nej, på det att, när I
upprycken ogräset, I icke skolen ock dermed upprycka
hvetet. 30 Låter båda växa intill skördetiden; och i
skördetiden vill jag säga skördemännomen: Hemter
först ogräset samman, och binder det i knippor, till
att uppbrännas; men hvetet församler i mina lado.
31 En annor liknelse satte han dem före, och sade:
Himmelriket är likt ett senapskorn, som en man tog,

och sådde i sin åker; 32 Hvilket minst är af all frö; men
när det varder uppväxt, är det störst ibland krydder, och
blifver ett trä, så att foglarna under himmelen komma,
och göra sin näste på dess qvistar. 33 En annor liknelse
sade han till dem: Himmelriket är likt enom surdeg,
hvilken en qvinna tog, och blandade i tre skeppor mjöl,
tilldess det blef alltsammans surt. 34 Detta allt talade
Jesus i liknelser till folket; och utan liknelse talade
han intet till dem; 35 Att det skulle fullkomnas, som
sagdt var genom Propheten som sade: Jag skall öppna
min mun i liknelser, och skall uttala det hemligit varit
hafver ifrå verldenes begynnelse. 36 Då skiljde Jesus
folket ifrå sig, och kom hem. Och hans Lärjungar stego
fram till honom, och sade: Uttyd oss denna liknelsen
om åkrens ogräs. 37 Då svarade han, och sade till
dem: Menniskones Son är den som den goda sädena
sår. 38 Åkren är verlden; den goda säden äro riksens
barn; ogräset äro hins ondas barn. 39 Ovännen, som
sådde, är djefvulen; skördetiden är verldenes ände;
skördemännerna äro Änglarna. (aiōn g165) 40 Såsom
nu ogräset hemtas samman, och brännes upp med
eld, så skall det ske på denna verldenes ända. (aiōn
g165) 41 Menniskones Son skall sända sina Änglar,
och de skola församla all förargelse utaf hans rike,
och dem som illa göra; 42 Och skola kasta dem uti en
brinnande ugn; der skall vara gråt och tandagnisslan.
43 Då skola de rättfärdige skina såsom solen i deras
faders rike. Hvilken öron hafver till att höra, han höre.
44 Åter är himmelriket likt enom skatt, som fördold var
uti en åker, hvilken en man fann, och fördolde honom;
och af rätto glädje, som han hafver deraf, går han bort,
och säljer allt det han hafver, och köper den åkren. 45
Åter är himmelriket likt enom köpman, som sökte efter
goda perlor. 46 Och när han hade funnit ena kosteliga
perlo, gick han bort, och sålde allt det han ägde, och
köpte henne. 47 Åter är himmelriket likt ene not, som
kastades i hafvet, och församlade allahanda fiskar. 48
Och när hon vardt full, drogo de henne till lands, och
såto så och hemte ut de goda i sin käril; men de onda
kastade de bort. 49 Så skall det ock ske på verldenes
ända: Änglarna skola utgå, och skilja de onda ifrå de
rättvisa; (aiōn g165) 50 Och kasta dem i en brinnande
ugn; der skall vara gråt och tandagnisslan. 51 Då
sade Jesus till dem: Förstoden I detta allt? Sade de till
honom: Ja, Herre. 52 Då sade han till dem: Derföre,
hvar och en Skriftlärd, som till himmelriket lärd är, han
är lik en husbonda, som af sin fatabur bär fram nytt
och gammalt. 53 Och det begaf sig, när Jesus hade
lyktat dessa liknelser, gick han dädan; 54 Och kom i sitt
fädernesland, och lärde i deras Synagogo, så att de
ock förundrade sig storliga, och sade: Hvadan kommer
denne sådana visdom och krafter? 55 Är han icke en
timbermans son? Heter icke hans moder Maria; och
hans bröder, Jacob, och Joses, och Simon, och Judas?
56 Och hans systrar, äro de icke alla när oss? Hvadan
kommer honom då allt detta? 57 Och de förargades
öfver honom. Men Jesus sade till dem: En Prophet är
icke föraktad, utan i sitt fädernesland, och i sitt hus. 58
Och han gjorde der icke mång tecken, för deras otros
skull.

14 I den tiden hörde Herodes Tetrarcha Jesu rykte;
2 Och sade till sina tjenare: Denne är Johannes
Döparen; han är uppstånden ifrå de döda, derföre gör
han sådana krafter. 3 Ty Herodes hade gripit Johannem,
bundit och lagt honom i häktelse, för Herodias, sins
broders Philippi hustrus, skull. 4 Förty Johannes hade
sagt till honom: Dig är icke lofligit hafva henne. 5 Och
han hade gerna dräpit honom; men han räddes för
folket; ty de höllo honom för en Prophet. 6 När då
Herodes begick sin födelsedag, dansade Herodias
dotter för dem; och det behagade Herodi. 7 Derföre
lofvade han henne vid en ed, att han ville gifva henne
hvad hon begärade. 8 Då sade hon, såsom hennes
moder hade lärt henne tillförene: Gif mig här på ett
fat Johannis Döparens hufvud. 9 Och Konungen blef
bedröfvad; dock för edens skull, och för deras skull,
som såto öfver bord med honom, böd han att det skulle
gifvas henne; 10 Och sände bort, och lät afhugga
Johannis hufvud i häktelset. 11 Och hans hufvud vardt
framburet på ett fat, och gifvet pigone; och hon bar det
till sina moder. 12 Och hans Lärjungar kommo, och
togo hans lekamen, och begrofvo honom; och gingo
sedan bort, och förkunnade det Jesu. 13 När Jesus det
hörde, for han dädan med skepp afsides bort uti en
ödemark. När folket det hörde, kommo de efter honom
till fot ifrå städerna. 14 Och Jesus gick ut, och såg
det myckna folket, och varkunnade sig öfver dem, och
gjorde deras kranka helbregda. 15 Och när det led åt
aftonen, gingo hans Lärjungar till honom, och sade: Här
är en ödemark, och tiden är förliden; låt folket gå ifrå
dig, att de må gå bort i byarna, och köpa sig mat. 16 Då
sade Jesus till dem: Det görs icke behof att de bortgå;
gifver I dem äta. 17 Då sade de till honom: Vi hafve här
icke mer än fem bröd och två fiskar. 18 Sade han: Tager
mig dem hit. 19 Och han böd folket sätta sig ned på
gräset; och tog de fem bröd och de två fiskar, såg upp i
himmelen, och tackade; bröt det, och gaf Lärjungomen
bröden, och Lärjungarna gåfvo så folken. 20 Och de åto
alle, och vordo mätte. Och de togo upp det öfver var i
styckom, tolf korgar fulla. 21 Och de som ätit hade voro
vid femtusend män, förutan qvinnor och barn. 22 Och
straxt dref Jesus sina Lärjungar, att de skulle stiga i
skeppet, och fara framföre utöfver, så länge han skiljde
folket ifrå sig. 23 Och när han hade skiljt folket ifrå
sig, gick han upp på ett berg allena, till att bedja; och

när aftonen kom, var han der allena. 24 Men skeppet
var då allaredo midt på hafvet, och led plats i vågene;
förty vädret var emot. 25 Men i den fjerde väktene om
natten kom Jesus till dem, gångandes på hafvet. 26
Och när Lärjungarna sågo honom gå på hafvet, vordo
de förfärade och sade: Det är ett spökelse; och ropade
af räddhåga. 27 Men Jesus talade dem straxt till, och
sade: Varer vid ett godt mod; det är jag, varer icke
förfärade. 28 Då svarade honom Petrus, och sade:
Herre, äret du, så bjud mig komma till dig uppå vattnet.
29 Då sade han: Kom. När Petrus då steg utaf skeppet,
begynte han gå på vattnet, att han skulle komma till
Jesum. 30 Men när han såg att vädret var starkt, vardt
han förfärad; och som han begynte sjunka, ropade
han, och sade: Herre, hjelp mig. 31 Och straxt räckte
Jesus ut handena, och fattade uti honom, och sade till
honom: O du klentrogne, hvi tviflade du? 32 Och när de
voro inkomne i skeppet, stillade vädret sig. 33 Men de
som voro i skeppet gingo fram, och tillbådo honom, och
sade: Visserliga äst du Guds Son. 34 Och när de voro
öfverfarne, kommo de uti det landet Genesaret. 35 Och
när folket dersammastäds förnummo honom, sände de
båd i hela landet deromkring, och hade alla sjuka till
honom; 36 Och bådo honom, att de måtte allenast taga
på hans klädafåll; och de, som togo deruppå, blefvo
alle helbregda.

15 Då kommo till Jesum de Skriftlärde, och de
Phariseer af Jerusalem, och sade: 2 Hvi bryta
dina Lärjungar de äldstas stadgar? Förty de två intet
sina händer, när de skola äta bröd. 3 Han svarade,
och sade till dem: Hvi bryten ock I Guds bud, för edra
stadgars skull? 4 Ty Gud hafver budit, och sagt: Du
skall ära fader och moder; och hvilken som bannar
fader eller moder, han skall döden dö. 5 Men I sägen:
Hvar och en må säga till fader eller moder: Det är
allt Gudi gifvet, som du skulle få af mig, dig till nytto.
Dermed sker då, att ingen hedrar sin fader eller sina
moder; 6 Och hafven dermed gjort Guds bud till intet,
för edra stadgars skull. 7 I skrymtare, Esaias hafver
rätt spått om eder, sägandes: 8 Detta folket nalkas
mig med sin mun, och hedrar mig med sina läppar;
men deras hjerta är långt ifrå mig. 9 Men de tjena mig
fåfängt, lärande den lärdom som är menniskobud. 10
Och han kallade till sig folket, och sade till dem: Hörer,
och förstår. 11 Det besmittar icke menniskona, som
ingår genom munnen; utan det, som utgår af munnen,
det besmittar menniskona. 12 Då stego hans Lärjungar
fram, och sade till honom: Vetst du, att Phariseerna
förargades, när de hörde detta ordet? 13 Han svarade,
och sade: Hvar och en plantering, som min himmelske
Fader icke planterat hafver, skall uppryckas med rötter.
14 Låter fara dem; de äro blinde, och blindas ledare;
hvar nu en blinder leder en blindan, så falla de både i
gropena. 15 Då svarade Petrus, och sade till honom:
Uttyd oss denna liknelsen. 16 Då sade Jesus: Ären I
ock ännu oförståndige? 17 Förstån I icke ännu, att allt
det, som ingår genom munnen, det går i buken, och
hafver sin naturliga utgång? 18 Men det, som går ut
af munnen, det kommer ifrå hjertat; och det besmittar
menniskona; 19 Ty af hjertat utgå onda tankar, mord,
hor, skörlefnad, tjufveri, falsk vittne, hädelse. 20 Det
äro de stycke, som besmitta menniskona; men äta
med otvagna händer, besmittar icke menniskona. 21
Och Jesus gick dädan, och kom i Tyri och Sidons
landsändar. 22 Och si, en Cananeisk qvinna kom af de
landsändar, och ropade till honom, och sade: O Herre,
Davids Son, förbarma dig öfver mig; min dotter qväljs
jämmerliga af djefvulen. 23 Men han svarade henne
icke ett ord. Då stego hans Lärjungar fram, och bådo
honom, och sade: Skilj henne ifrå dig; ty hon ropar
efter oss. 24 Men han svarade, och sade: Jag är icke
utsänd, utan till de borttappada får af Israels hus. 25
Men hon kom, och tillbad honom, sägandes: Herre,
hjelp mig. 26 Då svarade han, och sade: Det är icke
höfveligit att taga brödet ifrå barnen, och kasta det för
hundarna. 27 Svarade hon: Ja, Herre; dock likväl äta
hundarna af de smulor, som falla utaf deras herrars
bord. 28 Då svarade Jesus, och sade till henne: O
qvinna, din tro är stor; ske dig som du vill. Och hennes
dotter blef helbregda i samma stund. 29 Och Jesus
gick dädan länger fram, och kom till det Galileiska
hafvet; och gick upp på ett berg, och satte sig der. 30
Och till honom kom mycket folk, och hade med sig
halta, blinda, dumbar, lemmalösa och många andra,
och kastade dem för Jesu fötter; och han gjorde dem
helbregda; 31 Så att folket förundrade sig, när de sågo
de dumbar tala, de lemmalösa färdiga, de halta gå,
de blinda se; och prisade Israels Gud. 32 Och Jesus
kallade sina Lärjungar till sig, och sade: Jag ömkar mig
öfver folket; ty de hafva nu i tre dagar töfvat när mig,
och hafva intet äta; och jag vill icke låta dem ifrå mig
fastande, att de icke skola gifvas upp i vägen. 33 Då
sade hans Lärjungar till honom: Hvar skole vi få här i
öknene så mycket bröd, der vi kunne mätta så mycket
folk med? 34 Sade Jesus till dem: Huru mång bröd
hafven I? De sade: Sju, och några små fiskar. 35 Då
böd han folket sätta sig ned på jordena; 36 Och tog
de sju bröd och fiskarna, tackade, bröt, och gaf sina
Lärjungar; och Lärjungarna gåfvo folkena. 37 Och de
åto alle, och vordo mätte; och upptogo det öfver var
i styckom, sju korgar fulla. 38 Och de som åto voro
fyratusend män, förutan qvinnor och barn. 39 Och när
han hade skiljt folket ifrå sig, steg han till skepps, och
kom uti den gränson vid Magdala.

16 Då stego de Phariseer och Sadduceer fram, och
frestade honom, begärandes att han ville låta
dem se tecken af himmelen. **2** Men han svarade, och
sade till dem: Om aftonen sägen I: Det blifver klart
väder; förty himmelen är röd; **3** Och om morgonen: Det
blifver oväder i dag; ty himmelen är röd och olustig. I
skrymtare, om himmelens skepelse kunnen I döma;
kunnen I ock icke döma om tidsens tecken? **4** Det
vrånga och horiska slägtet söker efter tecken; och
tecken skall icke gifvas dem, utan Jone Prophetens
tecken. Och så öfvergaf han dem, och gick sin väg. **5**
Och när hans Lärjungar voro komne utöfver på den
andra stranden, hade de förgätit taga bröd med sig. **6**
Då sade Jesus till dem: Ser till, och förvarer eder för
de Phariseers och Sadduceers surdeg. **7** Då tänkte
de vid sig sjelfva, och sade: Vi hafve intet bröd tagit
med oss. **8** När Jesus det förnam, sade han till dem:
I klentrogne, hvad bekymrar det dock eder, att I icke
hafven tagit bröd med eder? **9** Förstån I icke ännu,
eller minnens, om de fem bröd emellan de femtusend
män, och huru många korgar I upptogen? **10** Icke heller
om de sju bröd emellan de fyratusend män, och huru
många korgar I då upptogen? **11** Huru kommer det
då till, att I icke kunnen förstå, att jag icke sade eder
om bröd, (då jag sade:) I skolen förvara eder för de
Phariseers och Sadduceers surdeg? **12** Så förstodo de
då, att han hade icke budit dem taga sig vara för bröds
surdeg, utan för de Phariseers och Sadduceers lärdom.
13 Då kom Jesus i den ängden Cesarea Philippi, och
frågade sina Lärjungar, och sade: Hvem säger folket
mig, menniskones Son, vara? **14** Då sade de: Somlige
Johannem Döparen, somlige Eliam, somlige Jeremiam,
eller en af Propheterna. **15** Sade han till dem: Hvem
sägen I mig då vara? **16** Då svarade Simon Petrus,
och sade: Du äst Christus, lefvandes Guds Son. **17**
Då svarade Jesus, och sade till honom: Salig äst du,
Simon, Jone son; ty kött och blod hafver dig det icke
uppenbarat; utan min Fader, som är i himmelen. **18**
Och jag säger dig igen, att du äst Petrus; och uppå
detta hälleberget skall jag bygga mina församling; och
helvetes portar skola icke varda henne öfvermägtige.
(Hadēs g86) **19** Och jag skall gifva dig himmelrikets
nycklar. Allt det du binder på jordene, det skall vara
bundet i himmelen; och allt det du löser på jordene,
det skall vara löst i himmelen. **20** Då böd han sina
Lärjungar, att de skulle för ingen säga, att han var Jesus
Christus. **21** Ifrå den tiden begynte Jesus förkunna sina
Lärjungar, huru han måste gå till Jerusalem, och lida
mycket af de äldsta, och af de öfversta Presterna, och
af de Skriftlärda; och dräpas, och tredje dagen uppstå
igen. **22** Och Petrus tog honom afsides, och begynte
straffa honom, och sade: Herre, skona dig sjelf; detta
vederfares dig icke. **23** Då vände han sig om, och sade
till Petrum: Gack bort ifrå mig, du Satan; du äst mig
till hinders; ty du besinnar icke det Gudi tillhörer, utan
det menniskom tillhörer. **24** Då sade Jesus till sina
Lärjungar: Hvilken som vill följa mig, han vedersake
sig sjelf, och tage sitt kors uppå sig, och följe mig. **25**
Ty hvilken som vill behålla sitt lif, han skall mista det;
och hvilken som mister sitt lif, för mina skull, han skall
finna det. **26** Hvad hjelper nu det menniskone, om hon
förvärfvar hela verldena, och får dock skada till sin själ?
Eller hvad kan menniskan gifva, der hon kan igenlösa
sin själ med? **27** Förty det skall ske, att menniskones
Son skall komma i sins Faders härlighet, med sina
Änglar; och då skall han löna hvarjom och enom efter
hans gerningar. **28** Sannerliga säger jag eder: Här äro
några ståndande, som icke skola smaka döden, tilldess
de få se menniskones Son komma i sitt rike.

17 Och sex dagar derefter tog Jesus Petrum, och
Jacobum, och Johannem, hans broder, till sig;
och hade dem afsides upp på ett högt berg. **2** Och
vardt förklarad för dem; och hans ansigte sken som
solen, och hans kläder voro hvit som ett ljus. **3** Och si,
dem syntes Mose, och Elias, talande med honom. **4**
Då svarade Petrus, och sade till Jesum: Herre, här är
oss godt vara; vill du, så vilje vi här göra tre hyddor;
dig ena, och Mosi ena, och Elie ena. **5** Vid han ännu
talade, si, en ljus sky omskyggde dem; och si, en röst
utur skyn sade: Denne är min käre Son, i hvilkom
jag hafver ett godt behag; honom hörer. **6** Och när
Lärjungarna det hörde, föllo de på sitt ansigte, och
vordo svårliga förfärade. **7** Men Jesus gick till, och tog
på dem, och sade: Står upp, och rädens icke. **8** Men
då de upplyfte sin ögon, sågo de ingen, utan Jesum
allena. **9** Och när de gingo ned af berget, böd Jesus
dem, och sade: Säger för ingen denna synena, tilldess
menniskones Son är uppstånden ifrå de döda. **10** Och
frågade honom hans Lärjungar, och sade: Hvi säga då
de Skriftlärda, att Elias måste komma tillförene? **11**
Jesus svarade, och sade till dem: Elias skall ju komma
först, och skicka all ting i lag igen. **12** Men jag säger
eder: Elias är allaredo kommen, och de kände honom
intet; utan gjorde honom hvad de ville. Sammalunda
skall ock menniskones Son lida af dem. **13** Då förstodo
Lärjungarna, att han sade dem om Johanne Döparen.
14 Och när de kommo till folket, steg en man fram,
böjde för honom sin knä; **15** Och sade: Herre, förbarma
dig öfver min son, ty han är månaderasande, och lider
stor jämmer; ty han faller ofta i elden, och ofta i vattnet;
16 Och jag hade honom fram för dina Lärjungar, och
de kunde intet hjelpa honom. **17** Då svarade Jesus,
och sade: O du otrogna och genvördiga slägte, huru
länge skall jag vara med eder? Huru länge skall jag lida
eder? Hafver honom hit. **18** Och Jesus hotade honom,

och djefvulen gick ut af honom; och drängen vardt
helbregda i samma stund. 19 Då gingo Lärjungarna
till Jesum afsides, och sade: Hvi kunde icke vi drifva
honom ut? 20 Jesus sade till dem: För edra otros
skull. Sannerliga säger jag eder: Om I hafven trona
som ett senapskorn, då mågen I säga till detta berget:
Gack hädan dit bort, och det skall gå; och eder varder
intet omöjeligit. 21 Men detta slaget går icke ut, utan
med bön och fasto. 22 Men då de vistades i Galileen,
sade Jesus till dem: Det skall ske, att menniskones
Son varder öfverantvardad i menniskors händer; 23
Och de skola dräpa honom, och tredje dagen skall
han stå upp igen. Och de vordo storliga bedröfvade.
24 Och när de kommo till Capernaum, gingo de, som
skattpenningen plägade uppbära, till Petrum, och sade:
Plägar icke edar mästare gifva skattpenning? 25 Då
sade han: Ja; och som han kom i huset, förekom honom
Jesus, och sade: Hvad synes dig, Simon? Af hvem
taga jorderikes Konungar tull eller skatt? Af sin barn,
eller af de främmande? 26 Sade Petrus till honom: Af
de främmande. Då sade Jesus till honom: Så äro ju
barnen fri. 27 Men på det vi icke skole förarga dem, så
gack till hafvet, och kasta ut kroken; och den första fisk
du får, tag. Och när du låter upp hans mun, varder du
finnandes en penning; den tag, och få honom ut, för
mig och dig.

18 I den tiden gingo Lärjungarna till Jesum, och
sade: Hvilken är den störste i himmelriket? 2 Då
kallade Jesus fram ett barn, och ställde det midt ibland
dem; 3 Och sade: Sannerliga säger jag eder, utan I
omvänden eder, och varden såsom barn, skolen I icke
komma i himmelriket. 4 Hvilken nu sig sjelf så förnedrar,
som detta barnet, han är den störste i himmelriket; 5
Och hvilken som undfår ett sådant barn i mitt Namn,
han undfår mig. 6 Men hvilken som förargar en af
dessa små, som tro på mig, honom vore bättre att en
qvarnsten vore bunden vid hans hals, och han sänktes
ned i hafsens djup. 7 Ve verldene för förargelses skull;
ty förargelse måste ju komma; dock, ve de mennisko,
genom hvilka förargelse kommer. 8 Är det så att din
hand, eller din fot är dig till förargelse, så hugg honom
af, och kastan ifrå dig; bättre är dig ingå uti lifvet halt,
eller lemmalös, än du skulle hafva två händer och
två fötter, och kastas i evinnerlig eld. **(aiōnios g166)** 9
Och är det så att ditt öga är dig till förargelse, rif det
ut, och kastat ifrå dig; bättre är dig, att du ingår uti
lifvet enögder, än du skulle hafva tu ögon, och kastas i
helvetes eld. **(Geenna g1067)** 10 Ser till, att I förakten
ingen af dessa små; ty jag säger eder, att deras Änglar
i himmelen se alltid mins Faders ansigte, i himlom. 11
Ty menniskones Son är kommen till att frälsa det som
förtappadt var. 12 Huru synes eder? Om en menniska
hade hundrade får, och ett af dem fore vill; öfvergifver
hon icke de nio och niotio på bergen, och går bort, och
söker efter det som for vill? 13 Och händer det så, att
hon finner det igen, sannerliga säger jag eder, hon
gläds mera deröfver, än öfver de nio och niotio, som
icke foro vill. 14 Så är ock icke edar himmelske Faders
vilje, att någor af dessa små skall borttappad varda. 15
Men om din broder syndar dig emot, så gack och straffa
honom emellan dig och honom allena; hörer han dig,
så hafver du förvärfvat din broder; 16 Men hörer han
dig icke, så tag ännu med dig en eller två, på det all sak
skall bestå vid tvegge eller tregge vittnes mun. 17 Hörer
han dem icke, så säg det församlingene; hörer han icke
församlingena, så håll honom såsom en Hedning och
Publican. 18 Sannerliga säger jag eder: Allt det I binden
på jordene, det skall vara bundet i himmelen; och allt
det I lösen på jordene, det skall vara löst i himmelen.
19 Yttermera säger jag eder: Der två af eder komma
öfverens på jordene, hvad ting det helst kan vara, som
de bedja om, skall dem det vederfaras af minom Fader,
som är i himlom. 20 Ty hvar två eller tre äro församlade
i mitt Namn, der är jag midt ibland dem. 21 Då steg
Petrus fram till honom, och sade: Herre, huru ofta skall
min broder synda emot mig, och jag skall förlåta honom
det? Är sju resor nog? 22 Då sade Jesus till honom: Jag
säger dig, icke sju resor; utan sjutio sinom sju resor. 23
Fördenskull är himmelriket liknadt vid en Konung, som
ville hålla räkenskap med sina tjenare. 24 Och när han
begynte räkna, kom en fram för honom, som honom var
skyldig tiotusend pund; 25 Och efter han hade icke der
han kunde betala med, böd herren att han skulle säljas,
och hans hustru, och barn, och allt det han ägde, och
betalas med. 26 Då föll den tjenaren ned, och tillbad
honom, och sade: Herre, haf tålamod med mig, jag vill
allt betala dig. 27 Då varkunnade herren sig öfver den
tjenaren, och lät honom lös, och gaf honom till det han
var skyldig. 28 Då gick den tjenaren ut, och fann en
af sina medtjenare, som honom var skyldig hundrade
penningar; och han tog fatt på honom, och fick honom
i halsen, drog honom, och sade: Betala det du äst
skyldig. 29 Då föll hans medtjenare till hans fötter, och
bad honom, sägandes: Haf tålamod med mig, jag vill
allt betala dig. 30 Men han ville icke; utan gick bort, och
kastade honom i fängelse, så länge han betalade det
han var skyldig. 31 Då nu andre hans medtjenare sågo
det som skedde, tyckte dem det ganska illa vara, och
kommo, och kungjorde sinom herra allt det skedt var.
32 Då kallade hans herre honom för sig, och sade till
honom: Du skalkaktige tjenare, allt det du skyldig vast,
gaf jag dig till, ty du bad mig; 33 Skulle du ock icke
hafva förbarmat dig öfver din medtjenare, såsom jag
förbarmade mig öfver dig? 34 Och hans herre vardt
vred, och antvardade honom bödlarna i händer, tilldess

det var allt betaladt, som han honom skyldig var. 35 Så
skall ock min himmelske Fader göra eder, om I icke
förlåten af edor hjerta, hvar och en sinom broder det de
bryta.

19 Och det begaf sig, när Jesus hade fullkomnat det
talet, gick han utaf Galileen, och kom in i Judee
landsändar, vid sidon af Jordan. 2 Och honom följde
mycket folk; och han gjorde dem der helbregda. 3 Då
gingo de Phariseer fram till honom, frestade honom,
och sade till honom: Är det ock rätt, att man skiljer
sig vid sina hustru, för allahanda sakers skull? 4 Då
svarade han, och sade till dem: Hafven I icke läsit, att
den, som gjorde menniskona af begynnelsen, man och
qvinna gjorde han dem? 5 Och sade: Fördenskull skall
man öfvergifva fader och moder, och blifva när sine
hustru; och de tu varda ett kött. 6 Så äro de icke nu tu,
utan ett kött; det nu Gud hafver sammanfogat, skall
menniskan icke åtskilja. 7 Då sade de till honom: Hvi
böd då Moses gifva skiljobref, och öfvergifva henne?
8 Sade han till dem: För edart hjertas hårdhets skull
tillstadde Moses, att I måtten öfvergifva edra hustrur;
men af begynnelsen var det icke så. 9 Men jag säger
eder: Hvar som skiljer sina hustru ifrå sig, utan för hors
skull, och tager ena andra, han gör hor; och den som
tager den öfvergifna, han gör hor. 10 Då sade hans
Lärjungar till honom: Hafver mansens sak sig så med
hustrune, då är icke godt gifva sig i ägtenskap. 11 Då
sade han till dem: Hvar man tager icke detta ordet, utan
de, hvilkom det blifver gifvet; 12 Ty somlige snöpte äro,
som så äro födde af moderlifvet; och somlige snöpte
äro, som äro snöpte af menniskom; och somlige snöpte
äro, som sig sjelfva hafva snöpt, för himmelrikets skull.
Hvilken som kan tagat, han taget. 13 Då vordo barn
burne till honom, att han skulle lägga händer på dem,
och bedja; men Lärjungarna näpste dem. 14 Då sade
Jesus: Låter betämma barnen, och förmener dem icke
komma till mig; ty sådana hörer himmelriket till. 15 Och
när han hade lagt händer på dem, gick han dädan. 16
Och si, en gick fram, och sade till honom: Gode Mästar,
hvad godt skall jag göra, att jag må få evinnerligit lif?
(aiōnios g166) 17 Då sade han till honom: Hvi kallar du
mig godan? Ingen är god, utan Gud allena; men vill du
ingå till lifvet, så håll budorden. 18 Sade han till honom:
Hvilka? Sade Jesus: Du skall icke dräpa; du skall icke
bedrifva hor; du skall icke stjäla; du skall icke bära
falsk vittne; 19 Hedra din fader och dina moder; och du
skall älska din nästa, såsom dig sjelf. 20 Då sade den
unge mannen till honom: Allt detta hafver jag hållit af
min ungdom; hvad fattas mig ännu? 21 Sade Jesus till
honom: Vill du vara fullkomlig, så gack bort, sälj det
du hafver, och gif de fattiga, och du skall få en skatt
i himmelen; och kom, och följ mig. 22 När den unge
mannen hörde detta ordet, gick han bedröfvad bort; ty
han hade många ägodelar. 23 Då sade Jesus till sina
Lärjungar: Sannerliga säger jag eder: Dem rika är svårt
gå in i himmelriket. 24 Och yttermera säger jag eder:
Det är lättare, att en camel går genom ett nålsöga, än
att en rik kommer i Guds rike. 25 När Lärjungarna detta
hörde, vordo de ganska förfärade, och sade: Ho kan då
varda salig? 26 Då såg Jesus till dem, och sade till dem:
För menniskom är det omöjeligit; men för Gudi äro all
ting möjelig. 27 Då svarade Petrus, och sade till honom:
Si, vi hafve öfvergifvit all ting, och följt dig; hvad skole
vi få derföre? 28 Då sade Jesus till dem: Sannerliga
säger jag eder, att I, som mig hafven efterföljt, i den
nya födelsen, när menniskones Son varder sittandes
på sins majestäts säte, då skolen ock I sitta på tolf
säte, dömande de tolf Israels slägte. 29 Och hvar och
en, som öfvergifver hus, eller bröder, eller systrar, eller
fader, eller moder, eller hustru, eller barn, eller åkrar,
för mitt Namns skull, han skall få hundradefaldt, och
ärfva evinnerligit lif. (aiōnios g166) 30 Men månge de
främste blifva de ytterste, och de ytterste de främste.

20 Förty himmelriket är likt enom husbonda, som gick
ut bittida om morgonen, till att leja sig arbetare i
sin vingård. 2 Och när han hade varit öfverens med
arbetarena om en viss dagspenning, sände han dem i
sin vingård. 3 Sedan gick han ut vid tredje stunden,
och såg några andra ståndande fåfänga på torget; 4
Och sade till dem: Går ock I uti min vingård; och hvad
skäligit är, vill jag gifva eder. 5 Och de gingo. Och åter
gick han ut vid sjette och nionde stunden, och gjorde
sammaledes. 6 Men vid den ellofte stundena gick han
ut, och fann några andra ståndande fåfänga, och sade
till dem: Hvi stån I här hela dagen fåfänge? 7 De sade
till honom: Ty ingen hafver lejt oss. Då sade han till
dem: Går ock I uti min vingård; och hvad skäligit är,
skolen I få. 8 När aftonen kom, sade vingårdsherren till
sin skaffare: Kalla fram arbetarena, och gif dem deras
lön, begynnandes på de sista, intill de första. 9 Och när
de kommo fram, som vid ellofte stundena komne voro,
fick hvardera dagspenningen. 10 Men när de förste
kommo, mente de, att de skulle fått mer; och fingo
ock hvardera dagspenningen. 11 Och när de så fingo,
knorrade de emot husbondan; 12 Och sade: Desse
siste hafva arbetat en timma, och du gjorde dem lika
med oss, som hafva burit dagsens tunga och hettan.
13 Då svarade han enom af dem, och sade: Min vän,
jag gör dig ingen orätt; vast du icke öfverens med mig
om en viss dagspenning? 14 Tag det dig tillhörer, och
gack din väg; men jag vill gifva denna sista så mycket
som dig. 15 Eller må jag icke göra uti min ting hvad jag
vill? Ser du fördenskull illa ut, att jag så god är? 16
Alltså varda de ytterste de främste, och de främste de

ytterste. Ty månge äro kallade; men få äro utvalde.
17 Och så drog Jesus upp till Jerusalem, och tog de
tolf Lärjungarna till sig på vägen, och sade till dem:
18 Si, vi farom upp till Jerusalem, och menniskones
Son skall öfverantvardas dem öfversta Prestomen, och
dem Skriftlärdom; och de skola döma honom till döden.
19 Och de skola öfverantvarda honom Hedningomen,
till att begabbas, och hudflängas, och korsfästas; och
tredje dagen skall han uppstå igen. 20 Då steg Zebedei
söners moder fram till honom med sina söner, tillbad
honom, och begärade något af honom. 21 Då sade han
till henne: Hvad vill du? Sade hon till honom: Låt dessa
två mina söner sitta i ditt rike; den ena på dina högra
hand, och den andra på dina venstra. 22 Då svarade
Jesus, och sade: I veten icke hvad I bedjen; kunnen I
dricka den kalken, som jag skall dricka, och döpas med
det dopet, som jag döpes med? Då sade de till honom:
Ja, väl. 23 Sade han till dem: Min kalk skolen I visst
dricka, och döpas med det dop, som jag döpes med;
men sitta på mina högra hand och venstra står icke
mig till att gifva, utan dem som det tillredt är af minom
Fader. 24 När de tio det hörde, vordo de misslynte på
de två bröderna. 25 Då kallade Jesus dem till sig, och
sade: I veten, att verldslige Förstar äro rådande, och de
som herrar äro, hafva magtena. 26 Så skall det icke
vara ibland eder; utan den, som vill vara mägtig ibland
eder, han vare edar tjenare. 27 Och hvilken ibland
eder vill vara den främste, han vare edar dräng. 28
Såsom menniskones Son är icke kommen, på det han
vill låta tjena sig, utan att han vill tjena, och gifva sitt lif
till återlösning för många. 29 Och när de gingo utaf
Jericho, följde honom mycket folk. 30 Och si, två blinde
såto vid vägen; och när de hörde, att Jesus gick der
fram, ropade de, och sade: Ack! Herre, Davids Son,
förbarma dig öfver oss. 31 Men folket näpste dem,
att de skulle tiga. Då ropade de dessmer, och sade:
Ack! Herre, Davids Son, förbarma dig öfver oss. 32
Då stadnade Jesus, och kallade dem, och sade: Hvad
viljen I, att jag skall göra eder? 33 De sade till honom:
Herre, att vår ögon måtte öppnas. 34 Då varkunnade
sig Jesus öfver dem, och tog på deras ögon; och straxt
fingo de sina syn, och följde honom.

21 Och när de nalkades Jerusalem, och kommo till
Bethphage, vid Oljoberget, sände Jesus två sina
Lärjungar; 2 Och sade till dem: Går i byn, som ligger
för eder; och straxt varden I finnande ena åsninno
bundna, och fålan när henne; löser dem, och leder till
mig. 3 Och om någor talar eder till, så säger: Herren
behöfver dem; och straxt släpper han dem. 4 Detta
är allt skedt, att det skulle fullkomnas, som sagdt är
genom Propheten, som sade: 5 Säger till dottrena Zion:
Si, din Konung kommer till dig, saktmodig, ridandes
på ene åsninno, och på en arbetes åsninnos fåla. 6
Lärjungarna gingo bort, och gjorde som Jesus hade
dem befallt; 7 Och ledde till honom åsninnona och
fålan; och lade sin kläder på dem, och satte honom
deruppå. 8 Mycket folk bredde sin kläder på vägen;
de andre skåro qvistar af trän, och strödde på vägen.
9 Men folket, som föregick, och de som efterföljde,
ropade och sade: Hosianna, Davids Sone; välsignad
vare han, som kommer i Herrans Namn; Hosianna i
höjdene. 10 Och när han kom in i Jerusalem, upprörde
sig hela staden, och sade: Ho är denne? 11 Då sade
folket: Denne är Jesus, den Propheten af Nazareth i
Galileen. 12 Och gick Jesus in i Guds tempel, och dref
ut alla de der köpte och sålde i templet, och omstötte
vexlareborden, och dufvomånglarenas säte; 13 Och
sade till dem: Det är skrifvet: Mitt hus skall kallas ett
bönehus; men I hafven gjort ena röfvarekulo deraf.
14 Och till honom kommo blinde och halte i templet;
och han gjorde dem helbregda. 15 När de öfverste
Presterna och de Skriftlärde sågo de under, som han
gjorde, och barnen, som ropade i templet, sägande:
Hosianna, Davids Sone, blefvo de misslynte; 16 Och
sade till honom: Hörer du hvad desse säga? Då sade
Jesus till dem: Hvi icke? Hafven I aldrig läsit: Af barnas
och spenabarnas mun hafver du fullkomnat lofvet? 17
Då öfvergaf han dem, och gick utu staden till Bethanien,
och blef der. 18 Om morgonen, när han gick in i staden
igen, hungrade honom. 19 Och han fick se ett fikonaträ
vid vägen, och gick dertill, och fann intet deruppå, utan
allenast löf; och sade till det: Växe aldrig härefter frukt
på dig. Och fikonaträt blef straxt torrt. (aiōn g165) 20 Och
när Lärjungarna sågo det, förundrade de sig, och sade:
Huru är det fikonaträt så snart torkadt? 21 Då svarade
Jesus, och sade till dem: Sannerliga säger jag eder:
Om I hafven trona, och tviflen intet, så varden I icke
allenast görande sådant, som med fikonaträt skedde;
utan jemväl, om I sägen till detta berget: Häf dig upp,
och kasta dig i hafvet, då skall det ske; 22 Och allt det
I bedjen i bönene, troendes, det skolen I få. 23 Och
när han kom i templet, gingo de öfverste Presterna
och de äldste i folket till honom, der han lärde, och
sade: Af hvad magt gör du detta? Och hvilken hafver
gifvit dig denna magten? 24 Då svarade Jesus, och
sade till dem: Jag vill ock spörja eder ett ord; om I
sägen mig det, vill jag ock säga eder, af hvad magt
jag detta gör: 25 Hvadan var Johannis döpelse? Af
himmelen eller af menniskom? Då tänkte de vid sig
sjelfva, och sade: Sägom vi, af himmelen; då säger
han till oss: Hvi trodden I då honom icke? 26 Sägom
vi ock, af menniskom; så rädes vi folket; ty alle höllo
Johannes för en Prophet. 27 Då svarade de Jesu, och
sade: Vi vete det icke. Sade han till dem: Icke heller
säger jag eder, af hvad magt jag detta gör. 28 Men

hvad synes eder? En man hade två söner, och gick till
den första, och sade: Son, gack, och arbeta i dag i
min vingård. 29 Han svarade, och sade: Jag vill icke.
Sedan ångrade honom det, och gick åstad. 30 Och
gick han till den andra, och sade sammalunda. Då
svarade han, och sade: Ja, herre; och gick intet. 31
Hvilken af de två gjorde det fadren ville? De sade till
honom: Den förste. Sade Jesus till dem: Sannerliga
säger jag eder, att Publicaner och skökor skola gå i
himmelriket förr än I. 32 Johannes kom till eder, och
lärde eder rätta vägen, och I trodden honom intet; men
Publicaner och skökor trodde honom; och ändock I
det sågen, hafven I dock sedan ingen bättring gjort,
att I måtten trott honom. 33 Hörer en annor liknelse:
Det var en husbonde, som planterade en vingård, och
gärde der gård omkring, och grof en press derinne, och
byggde ett torn, och utlejde honom vingårdsmännom,
och for utländes. 34 När nu fruktenes tid kom, sände
han sina tjenare till vingårdsmännerna, att de skulle
uppbära hans frukt. 35 Då togo vingårdsmännerna fatt
på hans tjenare; den ena hudflängde de, den andra
slogo de ihjäl, den tredje stenade de. 36 Åter sände
han andra tjenare, flera än de första; och de gjorde
dem sammaledes. 37 På det sista sände han sin son
till dem, och sade: De hafva ju ena försyn för min son.
38 Men när vingårdsmännerna sågo sonen, sade de
emellan sig: Denne är arfvingen; kommer, låter oss
slå honom ihjäl, och så få vi hans arfvedel. 39 Och de
togo fatt på honom, drefvo honom ut af vingården, och
slogo honom ihjäl. 40 När nu vingårdsherren kommer,
hvad skall han göra åt de vingårdsmännerna? 41 Sade
de till honom: De onda skall han illa förgöra, och leja
sin vingård androm vingårdsmännom, de som gifva
honom fruktena i rättom tid. 42 Då sade Jesus till
dem: Hafven I aldrig läsit i Skriftene? Den stenen, som
byggningsmännerna bortkastade, han är blifven en
hörnsten; af Herranom är detta skedt, och är underligit
för vår ögon. 43 Derföre säger jag eder, att Guds rike
skall tagas från eder, och varda gifvet Hedningomen,
som göra dess frukt. 44 Och hvilken som faller på
denna stenen, han varder krossad; men uppå hvilken
han faller, den slår han sönder i stycker. 45 Och när
de öfverste Presterna och Phariseerna hörde hans
liknelser, förnummo de, att han talade om dem. 46 Och
de ville hafva tagit fatt på honom; men de räddes för
folket, ty de höllo honom för en Prophet.

22 Och svarade Jesus, och talade dem åter till
genom liknelser, sägandes: 2 Himmelriket är likt
enom Konung, som gjorde bröllop åt sin son; 3 Och
sände ut sina tjenare, att de skulle kalla dem, som
budne voro till bröllopet; och de ville icke komma. 4
Åter sände han ut andra tjenare, sägandes: Säger dem
som budne äro: Si, jag hafver tillredt min måltid; mine
oxar och min gödeboskap äro slagtad, och all ting äro
redo; kommer till bröllop. 5 Men de försummade det;
och gingo bort, den ene till sin afvelsgård, den andre
till sin köpenskap. 6 Och somlige togo fatt på hans
tjenare, hädde och dråpo dem. 7 När Konungen det
hörde, vardt han vred, och sände ut sina härar, och
förgjorde de dråpare, och brände upp deras stad. 8 Då
sade han till sina tjenare: Bröllopet är tillredt; men de,
som voro budne, voro icke värdige. 9 Derföre går ut på
vägarna, och alle de I finnen, kaller till bröllopet. 10
Och tjenarena gingo ut på vägarna, och församlade
alla, så många de funno, både onda och goda; och
borden vordo all fullsatt. 11 Då gick Konungen in, att
han skulle bese gästerna, och såg der en man, som var
icke klädd i bröllopskläder; 12 Och sade till honom: Min
vän, huru kom du härin, och hafver icke bröllopskläder?
Och han tigde. 13 Då sade Konungen till tjenarena;
Binder honom händer och fötter, och kaster honom i det
yttersta mörkret; der skall vara gråt och tandagnisslan.
14 Ty många äro kallade, och få utkorade. 15 Då gingo
de Phariseer bort, och lade råd, huru de måtte beslå
honom med orden; 16 Och sände sina lärjungar till
honom, med de Herodianer, och sade: Mästar, vi vete
att du äst sannfärdig, och lärer Guds väg rätt, och
du rädes för ingen; ty du ser icke efter menniskors
person. 17 Så säg oss: Huru synes dig? Är det rätt, att
man gifver Kejsarenom skatt, eller ej? 18 När Jesus
märkte deras skalkhet, sade han: Hvi fresten I mig, I
skrymtare? 19 Låter mig se myntet på skattpenningen.
Och de fingo honom penningen. 20 Och han sade
till dem: Hvars beläte och öfverskrift är detta? 21 De
sade till honom: Kejsarens. Då sade han till dem: Så
gifver Kejsarenom det Kejsarenom tillhörer, och Gudi
det Gudi tillhörer. 22 När de det hörde, förundrade de
sig; och öfvergåfvo honom, gångande ifrå honom. 23
På den dagen gingo till honom de Sadduceer, som
säga att ingen uppståndelse är; och frågade honom, 24
Sägande: Mästar, Mose sade: Om någor blifver död
barnlös, då skall hans broder taga hans hustru till ägta,
och uppväcka sinom broder säd. 25 När oss voro sju
bröder; den förste tog sig hustru, och blef död; och
efter han hade ingen säd, lefde han sina hustru sinom
broder. 26 Sammalunda ock den andre, och den tredje,
allt intill den sjunde. 27 Sist af allom blef ock qvinnan
död. 28 När nu uppståndelsen sker, hvilkens hustru
af de sju blifver hon? Ty de hafva alle haft henne.
29 Då svarade Jesus, och sade till dem: I faren ville,
och veten icke Skriftena, ej heller Guds kraft. 30 Ty
i uppståndelsen hvarken tager man sig hustru, eller
qvinna gifs manne; utan de äro lika som Guds Änglar i
himmelen. 31 Men om de dödas uppståndelse hafven I
icke läsit, hvad eder sagdt är af Gudi, som sade: 32 Jag

är Abrahams Gud, och Isaacs Gud, och Jacobs Gud?
Gud är icke de dödas Gud, utan deras som lefvande
äro. 33 Och när folket sådant hörde, förundrade de sig
öfver hans lärdom. 34 När de Phariseer hörde, att han
hade stoppat de Sadduceer munnen till, församlade de
sig. 35 Och en af dem, som var en Skriftlärd, frestade
honom, sägandes: 36 Mästar, hvilket är det yppersta
budet i lagen? 37 Då sade Jesus till honom: Du skall
älska Herran din Gud, af allt ditt hjerta, och af allo dine
själ, och af all din håg. 38 Detta är det yppersta och
största budet. 39 Det andra är desso likt: Du skall älska
din nästa som dig sjelf. 40 På dessa tu buden hänger
all lagen och Propheterna. 41 När nu de Phariseer
voro tillhopa, frågade dem Jesus; 42 Och sade: Hvad
synes eder om Christo? Hvars son är han? Sade de till
honom: Davids. 43 Då sade han till dem: Hvi kallar
då David honom i Andanom Herra? sägandes: 44
Herren sade till min Herra: Sätt dig på mina högra
hand, tilldess jag lägger dina fiendar dig till en fotapall.
45 Efter nu David kallar honom Herra, huru är han då
hans son? 46 Och ingen kunde svara honom ett ord;
och ifrå den dagen dristade sig ej heller någor att fråga
honom något mer.

23 Då talade Jesus till folket, och till sina Lärjungar.
2 Sägandes: På Mose stol sitta de Skriftlärde och
Phariseer. 3 Allt det de bjuda eder hålla, det håller och
görer; men efter deras gerningar görer icke; ty de säga,
och göra intet. 4 De binda tunga och odrägeliga bördor
tillsamman, och lägga menniskomen på härdarna; men
de vilja icke sjelfve röra dem med ett finger. 5 Men alla
sina gerningar göra de, på det de skola varda sedde af
menniskomen; de göra sina tänkeskrifter breda, och
fållarna på sin kläder stora; 6 De sitta gerna främst vid
borden, och i Synagogorna; 7 Och vilja gerna varda
helsade på torgen, och heta af menniskomen: Rabbi,
Rabbi. 8 Men I skolen icke låta kalla eder Rabbi; ty en
är edar Mästare, Christus, och I ären alle bröder. 9 Och
I skolen ingen fader kalla eder på jordene; ty en är edar
Fader, som är i himlom. 10 Och I skolen icke låta kalla
eder Mästare; ty en är edar Mästare, Christus. 11 Den
som är ypperst ibland eder, han skall vara edar tjenare.
12 Ty den sig upphöjer, han skall varda förnedrad;
och den sig förnedrar, han skall varda upphöjd. 13
Ve eder, Skriftlärde och Phariseer; I skrymtare, som
tillsluten himmelriket för menniskomen; I gån icke der
sjelfve in, och dem som in vilja, tillstädjen I icke ingå.
14 Ve eder, Skriftlärde och Phariseer; I skrymtare,
som uppäten enkors hus, förebärande långa böner;
fördenskull skolen I få dess hårdare fördömelse. 15 Ve
eder, Skriftlärde och Phariseer; I skrymtare, som faren
omkring vatten och land, att I skolen göra en Proselyt;
och när han gjord är, gören I honom till helvetes barn,
dubbelt mer än I sjelfve ären. **(Geenna g1067)** 16 Ve
eder, blinde ledare, ty I sägen: Hvilken som svär vid
templet, det är intet; men den som svär vid guldet i
templet, han är saker. 17 I galne och blinde; hvilket
är yppare, guldet, eller templet som helgar guldet?
18 Och hvilken som svär vid altaret, det är intet; men
den der svär vid offret, som deruppå är, han är saker.
19 I galne och blinde, hvilket är yppare, offret, eller
altaret som helgar offret? 20 Derföre, den som svär vid
altaret, han svär vid det sjelft, och vid allt det derpå
är. 21 Och den som svär vid templet, han svär vid det
sjelft, och vid honom som deruti bor. 22 Och den som
svär vid himmelen, han svär vid Guds stol, och vid
honom som deruppå sitter. 23 Ve eder, Skriftlärde och
Phariseer; I skrymtare, som gören tiond af mynto, dill
och kumin, och låten bestå det som svårast är i lagen,
nämliga domen, barmhertigheten och tron; detta skulle
man göra, och det andra icke låta. 24 I blinde ledare,
som silen myggor, och uppsvälgen camelen. 25 Ve
eder, Skriftlärde och Phariseer; I skrymtare, som gören
drickekaret och fatet rent utantill; men innantill äro all
ting full med rof och orenlighet. 26 Du blinde Pharisee,
gör först rent det som är innantill i drickekaret, och i
fatet, att det utvärtes är må ock rent varda. 27 Ve eder,
Skriftlärde och Phariseer; I skrymtare, som ären like de
grafvar, som utantill äro hvitmenade, hvilka utvärtes
synas dägeliga; men innantill äro de fulla med de dödas
ben och all orenlighet. 28 Så synes ock I utvärtes för
menniskomen rättfärdige; men invärtes ären I fulle
med skrymteri och odygd. 29 Ve eder, Skriftlärde och
Phariseer; I skrymtare, som uppbyggen Propheternas
grafvar, och pryden de rättfärdigas grifter, 30 Sägande:
Hade vi varit i våra fäders tid, vi skullom icke hafva
varit delaktige med dem i Propheternas blod. 31 Så
betygen I då öfver eder sjelfva, att I ären deras barn,
som Propheterna dråpo. 32 Nu väl, uppfyller ock I edra
fäders mått. 33 I ormar, I huggormars afföda, huru
skolen I undfly helvetes fördömelse? **(Geenna g1067)** 34
Derföre, si, jag sänder till eder Propheter, och visa
och Skriftlärda; och somliga af dem skolen I dräpa
och korsfästa, och somliga af dem skolen I hudflänga
i edra Synagogor, och förfölja ifrå den ena staden
till den andra; 35 På det öfver eder skall komma allt
rättfärdigt blod, som är utgjutet på jordene, ifrå dens
rättfärdiga Abels blod, intill Zacharie, Barachie sons,
blod, hvilken I dråpen emellan templet och altaret. 36
Sannerliga säger jag eder, att allt detta skall komma
uppå detta slägtet. 37 Jerusalem, Jerusalem, du som
dräper Propheterna, och stenar dem som äro sände till
dig; huru ofta hafver jag velat församla din barn, lika
som hönan församlar sina kycklingar under sina vingar,
och I villen icke? 38 Si, edart hus skall eder blifva öde.
39 Ty jag säger eder: Efter denna tiden skolen I icke se

mig, tilldess I skolen säga: Välsignad vare han, som
kommer i Herrans Namn.

24 Då gick Jesus sin väg utaf templet; och hans
Lärjungar gingo till honom, att de skulle låta
honom se templets byggning. **2** Då sade Jesus till
dem: Sen I icke allt detta? Sannerliga säger jag eder:
Här skall icke låtas en sten på den andra, som icke
blifver nederbruten. **3** Och när han satt på Oljoberget,
gingo hans Lärjungar till honom afsides, och sade:
Säg oss, när detta skall ske? Och hvad varder för
tecken till din tillkommelse, och verldens ända? **(aiōn g165)**
4 Då svarade Jesus, och sade till dem: Ser
till, att ingen förförer eder. **5** Ty månge skola komma
i mitt Namn, och säga: Jag är Christus; och skola
förföra många. **6** I skolen få höra örlig, och rykte af
örlig; ser till, att I blifven icke försoffade; ty allt detta
måste ske, men det är icke straxt änden. **7** Det ena
folket skall resa sig upp emot det andra, och det ena
riket emot det andra; och skola blifva pestilentier, och
hunger, och jordbäfning, mångastäds. **8** Då skall nöden
aldraförst begynnas. **9** Då skola de öfverantvarda eder
uti tvång, och dräpa eder; och I skolen blifva hatade af
all folk, för mitt Namns skull. **10** Och då skola månge
förargas, och inbördes den ena förråda den andra,
och inbördes hata hvarannan. **11** Och månge falske
Propheter skola uppkomma, och förföra många. **12** Och
efter det ondskan får öfverhandena, varder kärleken i
mångom förkolnad. **13** Men den som blifver fast uti
ändan, han varder salig. **14** Och detta Evangelium
om riket skall varda predikadt i hela verldene, till ett
vittnesbörd öfver all folk; och då skall änden komma. **15**
När I nu fån se förödelsens styggelse, af hvilko sagdt
är genom Daniel Propheten, ståndande i det helga
rummet; den som läs det, han gifve akt deruppå; **16** De
som då i Judiska landet äro, fly de på bergen; **17** Och
den som är uppå taket, han stige icke ned, till att taga
något ut af sitt hus; **18** Och den som är ute på markene,
gånge icke tillbaka efter sin kläder. **19** Men ve dem som
hafvande äro, och dem som dia gifva, i den tiden. **20**
Men beder, att edor flykt sker icke om vintren, eller om
Sabbathen. **21** Ty då skall varda en stor vedermöda,
så att hon hafver icke varit sådana ifrå verldenes
begynnelse och till denna tiden, ej heller varda skall. **22**
Och om de dagar icke vorde förstäckte, då vorde intet
kött frälst; men för de utvaldas skull skola de dagar
varda förstäckte. **23** Om någor säger då till eder: Si,
här är Christus, eller der; så tror det intet. **24** Ty falske
Christi och falske Propheter skola uppkomma, och
skola göra stor tecken och under; så att, om möjeligit
vore, skola ock de utvalde förförde varda. **25** Si, jag
hafver sagt eder det framföreåt. **26** Derföre, om de då
säga till eder: Si, han är uti öknene; går icke ut: Si, han
är i kammaren; tror det icke. **27** Ty såsom ljungelden
går ut af öster, och synes allt intill vester; så varder
ock menniskones Sons tillkommelse. **28** Men der som
åtelen är, dit församla sig ock örnarna. **29** Men straxt
efter den tidsens vedermödo skall solen blifva mörk,
och månen skall icke gifva sitt sken, och stjernorna
skola falla af himmelen, och himlarnas krafter skola
bäfva. **30** Och då skall synas menniskones Sons tecken
i himmelen; och då skola all slägte på jordene jämra
sig, och skola se menniskones Son komma i himmelens
sky, med stora kraft och härlighet. **31** Och han skall
utsända sina Änglar, med höga basunaröst; och de
skola församla hans utvalda ifrå de fyra väder; ifrå den
ena himmelens ända till den andra. **32** Af fikonaträt
lärer en liknelse: När nu dess qvistar knoppas, och
löfvet begynner springa ut, så veten I, att sommaren
är hardt när; **33** Så ock, när I sen allt detta, så veter,
att det är hardt för dörrene. **34** Sannerliga säger jag
eder: Detta slägtet skall icke förgås, förrän allt detta
sker. **35** Himmel och jord skola förgås; men min ord
skola icke förgås. **36** Men om den dagen och om den
stundena vet ingen, icke Änglarna i himmelen, utan
min Fader allena. **37** Men lika som det var i Noe tid,
så skall ock menniskones Sons tillkommelse vara. **38**
Ty såsom de voro i de dagar för flodene; de åto och
drucko, togo hustrur, och gåfvos mannom, intill den
dagen, då Noe gick i arken; **39** Och visste intet af, förr
än floden kom, och tog dem allasamman bort; så skall
ock menniskones Sons tillkommelse vara. **40** Då skola
två vara ute på markene; den ene blifver upptagen, den
andre blifver qvarlåten. **41** Två skola mala på ene qvarn;
den ene blifver upptagen, den andre blifver qvarlåten.
42 Vaker fördenskull; ty I veten icke, hvad stund edar
Herre varder kommandes. **43** Men det skolen I veta att,
visste husbonden, hvad stund tjufven skulle komma,
förvisso vakade han och läte icke uppbryta sitt hus. **44**
Derföre varer I ock redo; ty, den stund I icke menen,
varder menniskones Son kommandes. **45** Hvilken är
nu en trogen och snäll tjenare, som herren hafver satt
öfver sitt husfolk, att han skall gifva dem mat i rättom
tid? **46** Salig är den tjenaren, som hans herre finner så
görande, när han kommer. **47** Sannerliga säger jag
eder, han skall sätta honom öfver alla sina ägodelar. **48**
Men om så är, att den onde tjenaren säger i sitt hjerta:
Min herre kommer icke ännu brådt; **49** Och begynner så
slå sina medtjenare; ja, äta och dricka med de druckna;
50 Så kommer dens tjenarens herre, den dag han icke
väntar honom, och den stund han icke menar; **51** Och
skall sönderhugga honom, och gifva honom hans lön
med skrymtare. Der skall vara gråt och tandagnisslan.

25 Då varder himmelriket likt tio jungfrur, som togo
sina lampor, och gingo ut emot brudgummen. **2**

Men fem af dem voro visa, och fem fåvitska. 3 De
fåvitska togo sina lampor, och togo inga oljo med sig; 4
Men de visa togo oljo i sin kärile, samt med lampomen.
5 Då nu brudgummen dröjde, blefvo de alla sömniga,
och sofvo. 6 Men om midnattstid vardt ett anskri: Si,
brudgummen kommer; går ut emot honom. 7 Då stodo
alla de jungfrurna upp, och redde sina lampor till. 8
Då sade de fåvitska till de visa: Gifver oss af edra
oljo; ty våra lampor slockna. 9 Då svarade de visa,
sägande: Ingalunda; på det både oss och eder icke
skall fattas; utan går heldre till dem som sälja, och
köper till eder sjelfva. 10 När de gingo och skulle köpa,
kom brudgummen; och de, som redo voro, gingo in
med honom i bröllopet, och dörren tillstängdes. 11 På
det sista kommo ock de andra jungfrurna, och sade:
Herre, Herre, låt upp för oss. 12 Då svarade han, och
sade: Sannerliga säger jag eder: Jag känner eder intet.
13 Vaker fördenskull; ty I veten hvarken dag eller stund,
när menniskones Son är kommandes. 14 Ty lika som
en man, den utländes for, kallade sina tjenare, och fick
dem sina ägodelar i händer; 15 Och fick enom fem
pund, enom tu, och enom ett, hvarjom efter hans magt;
och for straxt bort. 16 Då gick den bort, som fem pund
hade fått, och handlade med dem; och vann annor fem
pund. 17 Sammalunda ock den som tu hade fått, vann
ock annor tu. 18 Men den som ett hade fått, gick bort,
grof i jordena, och bortgömde sins herras penningar. 19
En lång tid derefter kom de tjenares herre, och höll
räkenskap med dem. 20 Då steg han fram, som hade
fått fem pund, och sade: Herre, du fick mig fem pund;
si, annor fem pund hafver jag vunnit med dem. 21 Då
sade hans herre till honom: Ack! du gode och trogne
tjenare, öfver en ringa ting hafver du varit trogen, jag
skall sätta dig öfver mycket; gack in i dins herras glädje.
22 Då gick ock den fram, som hade fått tu pund, och
sade: Herre, du fick mig tu pund, si, annor tu hafver jag
vunnit dermed. 23 Då sade hans herre till honom: Ack!
du gode och trogne tjenare, öfver en ringa ting hafver
du varit trogen, jag skall sätta dig öfver mycket; gack
in i dins herras glädje. 24 Då kom ock den fram, som
hade fått ett pund, och sade: Herre, jag visste, att du
äst en sträng man; du uppskär der du intet sådde, och
upphemtar der du intet strödde. 25 Och jag fruktade
mig, gick bort, och gömde ditt pund i jordene; si, här
hafver du det dig tillhörer. 26 Då svarade hans herre,
och sade till honom: Du onde och late tjenare; visste du,
att jag uppskär der jag intet sådde, och upphemtar der
jag intet strödde; 27 Så skulle du hafva fått vexlarena
mina penningar; och när jag hade kommit, hade jag ju
fått mitt med vinning. 28 Derföre tager af honom pundet,
och gifver honom, som tio pund hafver. 29 Ty hvarjom
och enom, som hafver, skall varda gifvet, och han skall
hafva nog; men den som icke hafver, det som han
hafver, skall ock tagas ifrå honom. 30 Och den onyttiga
tjenaren kaster uti det yttersta mörkret; der skall vara
gråt och tandagnisslan. 31 Men när menniskones Son
kommer i sitt majestät, och alle helige Änglar med
honom, då skall han sitta på sins härlighets stol. 32
Och för honom skola församlas all folk; och han skall
skilja dem, den ena ifrå den andra, såsom en herde
skiljer fåren ifrå getterna. 33 Och fåren skall han ställa
på sina högra sido, och getterna på den venstra. 34 Då
skall Konungen säga till dem, som äro på hans högra
sido: Kommer, I mins Faders välsignade, och besitter
det riket, som eder är tillredt ifrå verldenes begynnelse.
35 Ty jag var hungrig, och I gåfven mig äta; jag var
törstig, och I gåfven mig dricka; jag var husvill, och I
herbergaden mig; 36 Nakot, och I klädden mig; sjuk,
och I sökten mig; jag var i häktelse, och I kommen
till mig. 37 Då skola de rättfärdige svara honom, och
säga: Herre, när sågom vi dig hungrigan, och spisadom
dig; eller törstigan, och gåfvom dig dricka? 38 När
sågom vi dig vara husvillan, och herbergadom dig; eller
nakotan, och kläddom dig? 39 Eller när sågom vi dig
sjukan, eller i häktelse, och kommom till dig? 40 Då
skall Konungen svara, och säga till dem: Sannerliga
säger jag eder: Det I hafven gjort enom af dessa minsta
mina bröder, det hafven I gjort mig. 41 Då skall han
ock säga till dem på venstra sidone: Går bort ifrå mig,
I förbannade, uti evinnerlig eld, som djeflenom och
hans änglom tillredd är. (aiōnios g166) 42 Ty jag var
hungrig, och I gåfven mig icke äta; jag var törstig,
och I gåfven mig icke dricka. 43 Jag var husvill, och I
herbergaden mig icke; nakot, och I klädden mig icke;
jag var sjuk och i häktelse, och I sökten mig icke. 44
Då skola ock de svara honom, och säga: Herre, när
såge vi dig hungrigan, eller törstigan, eller husvillan,
eller nakotan, eller sjukan, eller i häktelse, och hafvom
icke tjent dig? 45 Då skall han svara dem och säga:
Sannerliga säger jag eder: Hvad I icke hafven gjort
enom af dessa minsta, det hafven I ock icke gjort
mig. 46 Och desse skola då gå uti eviga pino; men de
rättfärdige i evinnerligit lif. (aiōnios g166)

26 Och det begaf sig, när Jesus hade lyktat all dessa
ord, sade han till sina Lärjungar: 2 I veten att två
dagar härefter varder Påska; och menniskones Son
skall öfverantvardas till att korsfästas. 3 Då församlade
sig de öfverste Presterna och de Skriftlärde, och de
äldste i folket, uti den öfversta Prestens palats, som
het Caiphas; 4 Och rådslogo, huru de måtte få gripa
Jesum med list, och dräpa honom. 5 Dock sade de:
Icke i högtiden, att ett upplopp icke varder i folkena. 6
Då nu Jesus var i Bethanien, i den spitelska Simons
hus, 7 Steg en qvinna fram till honom, och hade ett
glas med dyr smörjelse; och göt det på hans hufvud,

der han satt vid bord. 8 Då hans Lärjungar det sågo,
vordo de misslynte, och sade: Hvad gjordes denna
förspillning behof? 9 Denna smörjelse måtte man hafva
väl dyrt sålt, och gifvit de fattiga. 10 När Jesus det
förnam, sade han till dem: Hvi gören I denna qvinnone
illa tillfrids? ty hon hafver gjort med mig en god gerning.
11 I hafven alltid fattiga när eder; men alltid hafven I
icke mig. 12 Det hon hafver utgjutit denna smörjelsen
på min lekamen, det hafver hon gjort mig till begrafning.
13 Sannerliga säger jag eder, hvar som helst i hela
verldene detta Evangelium varder predikadt, skall ock
detta, som hon gjorde, sagdt varda henne till åminnelse.
14 Då gick en af de tolf, som het Judas Ischarioth,
bort till de öfversta Presterna; 15 Och sade: Hvad
viljen I gifva mig, att jag förråder eder honom? Och
de vordo öfverens med honom om tretio silfpenningar.
16 Och ifrå den tiden sökte han tillfälle, att han måtte
förråda honom. 17 Men på första Sötbrödsdagen gingo
Lärjungarna till Jesum, och sade till honom: Hvar vill
du, att vi skole tillreda dig Påskalambet? 18 Då sade
han: Går in i staden till en, och säger honom: Mästaren
låter säga dig: Min tid är hardt när; när dig vill jag hålla
Påska, med mina Lärjungar. 19 Och Lärjungarna gjorde
som Jesus befallde dem, och tillredde Påskalambet. 20
Och om aftonen satte han sig till bords med de tolf. 21
Och vid de åto, sade han: Sannerliga säger jag eder,
en af eder skall förråda mig. 22 Då vordo de svårliga
bedröfvade, och begynte hvar i sin stad säga till honom:
Herre, icke är jag den samme? 23 Då svarade han, och
sade: Den, som med mig doppade handena i fatet, han
skall förråda mig. 24 Menniskones Son varder gåendes,
som skrifvet är om honom; men ve den mennisko, af
hvilko menniskones Son varder förrådd; det vore de
menniskone bättre, att hon aldrig hade född varit. 25 Då
svarade Judas, som förrådde honom, och sade: Mästar,
icke är jag den samme? Sade han till honom: Du sadet.
26 Men när de åto, tog Jesus brödet; tackade, och bröt,
och gaf Lärjungomen, och sade: Tager, äter; detta är
min lekamen. 27 Och han tog kalken, och tackade, gaf
dem, och sade: Dricker häraf alle. 28 Ty detta är min
blod, dess nya Testamentsens, hvilken utgjuten varder
för mångom, till syndernas förlåtelse. 29 Jag säger
eder: Härefter skall jag icke dricka af denna vinträs
frukt, intill den dagen jag varder det drickandes nytt
med eder i mins Faders rike. 30 Och när de hade sagt
lofsången, gingo de ut till Oljoberget. 31 Då sade Jesus
till dem: I denna nattene skolen I alle förargas i mig;
ty det är skrifvet: Jag skall slå herdan, och fåren af
hjorden skola varda förskingrad. 32 Men när jag är
uppstånden igen, vill jag gå fram för eder i Galileen. 33
Då svarade Petrus, och sade till honom: Om än alle
förargades i dig, så skall jag dock likväl aldrig förargas.
34 Sade Jesus till honom: Sannerliga säger jag dig,
att i desso nattene, förr än hanen gal, skall du neka
mig tre resor. 35 Sade Petrus till honom: Om jag skulle
än dö med dig, vill jag icke neka dig. Sammaledes
sade ock alle Lärjungarna. 36 Då kom Jesus med dem
på den platsen, som kallas Gethsemane, och sade
till Lärjungarna: Sitter här, så länge jag går dit bort,
och beder. 37 Och han tog Petrum till sig, och de två
Zebedei söner, och begynte bedröfvas och ängslas.
38 Då sade Jesus till dem: Min själ är bedröfvad intill
döden; blifver här, och vaker med mig. 39 Och han gick
litet ifrå dem, föll ned på sitt ansigte, bad, och sade: Min
Fader, är det möjeligit, så gånge denne kalken ifrå mig;
dock icke som jag vill, utan som du. 40 Och han kom
till Lärjungarna, och fann dem sofvande; och sade till
Petrum: Så förmådden I icke vaka ena stund med mig?
41 Vaker och beder, att I fallen icke uti frestelse; anden
är viljog, men köttet är svagt. 42 Åter gick han bort
annan gång, och bad, sägandes: Min Fader, om det är
icke möjeligit att denne kalken går ifrå mig, med mindre
jag dricker honom, så ske din vilje. 43 Så kom han, och
fann dem åter sofvande; ty deras ögon voro tung. 44
Och han lät då blifva dem, och gick åter bort, och bad
tredje gången, sägandes samma orden. 45 Då kom han
till sina Lärjungar, och sade till dem: Ja, sofver nu, och
hviler eder; si, stunden är kommen, och menniskones
Son skall antvardas i syndares händer. 46 Står upp, och
låter oss gå; si, den är här, som mig förråder. 47 Och
vid han än talade, si, då kom Judas, en af de tolf, och
med honom en stor skare, med svärd och med stafrar,
utsände af de öfversta Presterna, och af de äldsta i
folket. 48 Men den, som förrådde honom, hade gifvit
dem ett tecken, sägandes: Hvilken jag kysser, den äret;
tager honom. 49 Då steg han hastigt fram till Jesum,
och sade: Hel Rabbi; och kysste honom. 50 Då sade
Jesus till honom: Min vän, hvarefter kommer du? Då
stego de fram, och båro händer på Jesum, och grepo
honom. 51 Och si, en af dem, som voro med Jesu,
räckte ut handena, drog ut sitt svärd, och slog dens
öfversta Prestens tjenare, och afhögg hans öra. 52 Då
sade Jesus till honom: Stick ditt svärd i sitt rum; ty alle
de som taga till svärd, de skola förgås med svärd. 53
Eller menar du, jag kunde icke bedja min Fader, att han
skickade till mig mer än tolf legioner Änglar? 54 Huru
blefve då Skriften fullkomnad, att så ske skall? 55 I
samma stundene sade Jesus till skaran: Lika som till
en röfvare ären I utgångne, med svärd och stafrar, till
att taga fatt på mig; hvar dag hafver jag sutit när eder i
templet, lärandes, och I hafven icke gripit mig. 56 Men
detta är allt skedt, på det Propheternas skrifter skulle
fullkomnas. Då öfvergåfvo alle Lärjungarna honom, och
flydde. 57 Men de, som hade gripit Jesum, ledde honom
till den öfversta Presten Caiphas, der de Skriftlärde
och de äldste församlade voro. 58 Men Petrus följde

honom långt efter, intill den öfversta Prestens palats;
och gick in, och satte sig när tjenarena, på det han
skulle se ändan. 59 Men de öfverste Presterne, och de
äldste, och hela Rådet, sökte falskt vittnesbörd emot
Jesum, att de måtte dräpa honom; och funno intet.
60 Och ändock mång falsk vittne kommo fram, funno
de likväl intet. På det sista kommo tu falsk vittne; 61
Och sade: Denne hafver sagt: Jag kan bryta ned Guds
tempel, och bygga det upp i tre dagar. 62 Och den
öfverste Presten stod upp, och sade till honom: Svarar
du intet till det som desse vittna emot dig? 63 Men
Jesus tigde. Och den öfverste Presten svarade, och
sade till honom: Jag besvär dig vid lefvandes Gud,
att du säger oss, om du äst Christus, Guds Son. 64
Sade Jesus till honom: Du sade det. Dock säger jag
eder: Härefter skolen I få se menniskones Son sitta på
kraftenes högra hand, och komma i himmelens sky.
65 Då ref den öfverste Presten sin kläder sönder, och
sade: Han hafver förhädat Gud; hvad görs oss nu mer
vittne behof? Si, nu hörden I hans hädelse. 66 Hvad
synes eder? Då svarade de, och sade: Han är saker till
döden. 67 Då spottade de i hans ansigte, och slogo
honom med näfvarna; somlige kindpustade honom; 68
Och sade: Spå oss, Christe, hvilken är den som dig
slog. 69 Men Petrus satt utanföre i palatset; och der
kom till honom en tjensteqvinna, och sade: Du vast
ock med Jesu af Galileen. 70 Men han nekade för
allom, och sade: Jag vet icke hvad du säger. 71 Och
när han gick ut genom dörrena, såg honom en annor (
tjensteqvinna), och sade till dem som der voro: Denne
var ock med Jesu Nazareno. 72 Åter nekade han, och
svor: Jag känner icke mannen. 73 Och litet efter stego
de fram, som der stodo, och sade till Petrum: Visserliga
äst du ock en af dem; ty ditt tungomål röjer dig. 74 Då
begynte han förbanna sig, och svärja, att han kände
icke mannen. Och straxt gol hanen. 75 Då kom Petrus
ihåg Jesu ord, som han hade sagt honom: Förr än
hanen gal, skall du neka mig tre resor; och gick ut, och
gret bitterliga.

27 Men om morgonen höllo alle öfverste Presterna,
och de äldste i folket, råd emot Jesum, att de
måtte dräpa honom. 2 Och ledde honom bundnan,
och öfverantvardaden landshöfdinganom Pontio Pilato.
3 När Judas, som honom förrådde, såg att han var
dömder, ångrade det honom, och bar igen de tretio
silfpenningar till de öfversta Presterna, och till de
äldsta; 4 Och sade: Jag hafver illa gjort, att jag hafver
förrådt menlöst blod. Då sade de: Hvad kommer det
oss vid? Der må du se dig om. 5 Och han kastade
silfpenningarna i templet, och gick sin väg; och gick
bort, och hängde sig sjelf. 6 Men de öfverste Presterna
togo silfpenningarna, och sade: Man må icke kasta dem
i offerkistona; ty det är blods värd. 7 Och när de hade
hållit råd, köpte de dermed en krukomakares åker, till
främmandes begrafning; 8 Af hvilko den platsen heter
Blodplats, intill denna dag. 9 Då vardt fullkomnadt det
som sagdt var genom Jeremias Propheten, som sade:
Och de hafva tagit tretio silfpenningar, der den sålde
med betalad vardt, hvilken de köpte af Israels barn.
10 Och de hafva dem gifvit för en krukomakares åker,
som Herren mig befallt hade. 11 Och Jesus stod för
landshöfdinganom; och landshöfdingen frågade honom,
och sade: Äst du Judarnas Konung? Då sade Jesus
till honom: Du säger det. 12 Och när han anklagades
af de öfversta Presterna, och af de äldsta, svarade
han intet. 13 Då sade Pilatus till honom: Hörer du
icke, huru mycket de betyga emot dig? 14 Och han
svarade honom icke till ett ord, så att landshöfdingen
förundrade sig storliga. 15 Men om högtidsdagen
plägade landshöfdingen gifva folkena en fånga lös,
hvilken som de begärade. 16 Och hade han på den tid
en beryktad fånga, som het Barabbas. 17 Och när de
voro församlade, sade Pilatus till dem: Hvilken viljen
I att jag skall gifva eder lös, Barabbam, eller Jesum,
som kallas Christus? 18 Ty han visste, att de hade
öfverantvardat honom för afunds skull. 19 Och när han
satt på domstolen, sände hans hustru till honom, och
lät säga honom: Befatta dig intet med denna rättfärdiga
mannen; jag hafver mycket lidit i dag i sömnen för hans
skull. 20 Men de öfverste Presterna, och de äldste,
gåfvo folkena in, att de skulle begära Barabbam, och
förgöra Jesum. 21 Då svarade landshöfdingen, och
sade till dem: Hvilken af dessa två viljen I att jag skall
gifva eder lös? De sade: Barabbam. 22 Då sade Pilatus
till dem: Hvad skall jag då göra af Jesu, som kallas
Christus? Sade de till honom alle: Låt korsfästa honom.
23 Då sade landshöfdingen: Hvad hafver han dock illa
gjort? Då skriade de ännu mer, och sade: Låt korsfästa
honom. 24 Men när Pilatus såg, att han kunde intet
skaffa, utan sorlet blef ju mer, tog han vatten, och
tvådde sina händer för folkena, och sade: Oskyldig är
jag i denna rättfärdiga mansens blod; I mågen se eder
der om. 25 Då svarade allt folket, och sade: Hans blod
komme öfver oss, och öfver vår barn. 26 Då gaf han
dem Barabbam lös; men Jesum lät han hudflänga, och
öfverantvardade honom, att han skulle korsfästas. 27
Då togo landshöfdingens krigsknektar Jesum till sig, in
på Rådhuset, och församlade hela skaran till honom;
28 Och afklädde honom, och klädde på honom en
purpurmantel; 29 Och vredo samman ena törnekrono,
och satte på hans hufvud, och fingo honom en rö i sina
högra hand, och böjde knä för honom, och begabbade
honom, och sade: Hel Judarnas Konung. 30 Och de
spottade på honom, och togo rön, och slogo dermed
hans hufvud. 31 Och när de hade begabbat honom

klädde de mantelen af honom, och klädde på honom
hans kläder, och ledde honom bort, till att korsfästan.
32 Och när de gingo ut, funno de en man af Cyrene,
som het Simon; honom tvingade de till att han skulle
bära hans kors. 33 Och då de kommo till det rummet,
som kallas Golgatha, det är, till hufvudskallaplatsen, 34
Gåfvo de honom ättiko dricka, blandad med galla; och
när han smakade det, ville han icke drickat. 35 Men
sedan de hade korsfäst honom, bytte de hans kläder,
och kastade lott derom; på det fullbordas skulle det som
sagdt var genom Propheten: De hafva bytt min kläder
emellan sig, och på min klädnad hafva de kastat lott. 36
Och de såto der, och togo vara på honom. 37 Och de
satte hans sak, skrifven öfver hans hufvud: Denne är
Jesus, Judarnas Konung. 38 Och då vordo två röfvare
korsfäste med honom, den ene på den högra sidon, och
den andre på den venstra. 39 Men de, som gingo der
fram, hädde honom, och riste sin hufvud; 40 Och sade:
Du, som bryter ned Guds tempel, och bygger det i tre
dagar upp, hjelp dig sjelf; äst du Guds Son, så stig ned
af korset. 41 Sammaledes ock de öfverste Presterna,
med de Skriftlärda och de äldsta, begabbade honom
och sade: 42 Andra hafver han hulpit, sig sjelf kan han
icke hjelpa; är han Israels Konung, så stige nu ned
af korset, och vi vilje tro honom. 43 Han hafver tröst
på Gud; han frälse nu honom, om han är något om
honom; ty han hafver sagt: Jag är Guds Son. 44 Det
samma kastade ock röfvarena honom före, som med
honom korsfäste voro. 45 Och ifrå sjette timman vardt
ett mörker öfver hela landet, intill nionde timman. 46
Och vid den nionde timman ropade Jesus med höga
röst, och sade: Eli, Eli, Lama Sabachthani? det är:
Min Gud, min Gud, hvi hafver du öfvergifvit mig? 47
Men några, som der stodo, när de det hörde, sade
de: Han åkallar Elias. 48 Och straxt lopp en af dem,
och tog en svamp, och fyllde honom med ättiko, och
satte den på en rö, och gaf honom dricka. 49 Men de
andre sade: Håll, låt se om Elias kommer, och hjelper
honom. 50 Åter ropade Jesus med höga röst, och gaf
upp andan. 51 Och si, förlåten i templet remnade i
tu stycker, ifrån ofvan och ned igenom; och jorden
skalf, och hällebergen remnade. 52 Och grafvarna
öppnades; och mång de heligas lekamen, som sofvit
hade, stodo upp; 53 Och gingo ut af sina grafvar, efter
hans uppståndelse, och kommo i den heliga staden, och
uppenbarades mångom. 54 Men höfvitsmannen, och
de som med honom voro, och vaktade på Jesum, när
de sågo jordbäfningen, och de ting som skedde, räddes
de svårliga, och sade: Visserliga var denne Guds Son.
55 Och der voro många qvinnor, ståndande långt ifrån,
och sågo uppå, de som hade följt Jesum af Galileen,
och tjent honom. 56 Ibland hvilka var Maria Magdalena,
och Maria, Jacobi och Jose moder, och Zebedei söners
moder. 57 Men om aftonen kom en rik man af Arimathia,
benämnd Joseph, hvilken ock var Jesu Lärjunge. 58
Han gick till Pilatum, och beddes Jesu lekamen; då böd
Pilatus, att han skulle varda honom gifven. 59 Och när
Joseph hade tagit lekamen, svepte han honom i ett rent
linkläde; 60 Och lade honom i sina nya graf, som han
uthuggit hade uti ett hälleberg; och välte en stor sten
för dörrena åt grafvene, och gick sina färde. 61 Då voro
der Maria Magdalena, och den andra Maria, sittande
emot grafvena. 62 Dagen efter tillredelsedagen kommo
tillsamman de öfverste Presterna, och de Phariseer,
inför Pilatus; 63 Och sade: Herre, oss kommer ihåg,
att den förföraren sade, när han än lefde: Efter tre
dagar vill jag stå upp. 64 Bjud fördenskull, att man
förvarar grafvena, intill tredje dagen, att hans Lärjungar
icke komma, och stjäla honom bort, och säga folkena:
Han är uppstånden ifrån de döda; och blifver så den
sista villan värre än den första. 65 Då sade Pilatus till
dem: Der hafven I vaktena; går och förvarer, som I
kunnen. 66 Då gingo de bort, och förvarade grafvena
med väktare, och beseglade stenen.

28 Om Sabbathsaftonen, i gryningen på första
Sabbathen, kom Maria Magdalena, och den andra
Maria, till att bese grafvena. 2 Och si, det vardt en stor
jordbäfning; ty Herrans Ängel steg ned af himmelen,
och gick fram, och välte stenen ifrå dörrene, och satte
sig på honom; 3 Och han var påseendes som en
ljungeld, och hans kläde hvit som en snö. 4 Och
väktarena blefvo förskräckte af räddhåga, och vordo
som de hade varit döde. 5 Men Ängelen svarade, och
sade till qvinnorna: Rädens icke; ty jag vet, att I söken
Jesum, som var korsfäster. 6 Han är icke här; han
är uppstånden, som han sagt hade; kommer, och ser
rummet, der Herren var lagder uti. 7 Och går snart,
och säger hans Lärjungom, att han är uppstånden
ifrå de döda; och si, han skall gå fram för eder uti
Galileen; der skolen I se honom; si, jag hafver sagt
eder det. 8 Och de gingo snarliga ifrå grafvene, med
räddhåga och stor glädje, löpande, till att kungörat
hans Lärjungom. 9 Och vid de gingo, till att kungörat
hans Lärjungom, si då mötte Jesus dem, och sade: Hel
eder. Då gingo de fram, och togo på hans fötter, och
tillbådo honom. 10 Då sade Jesus till dem: Rädens
icke; går, och kungörer det mina bröder, att de gå till
Galileen; der skola de få se mig. 11 När de gingo bort,
si, några af väktarena komma i staden, och kungjorde
dem öfverste Prestomen allt det som skedt var. 12 Och
de församlade sig med de äldsta, och rådgjorde; och
gåfvo krigsknektarna en stor summo penningar; 13
Och sade: Säger, hans Lärjungar kommo om nattena,
och stulo honom bort, medan vi sofvo. 14 Och om det
kommer för landshöfdingan, vilje vi stilla honom, och

begå det så, att I skolen vara utan fara. **15** Och de
togo penningarna, och gjorde som de voro lärde. Och
detta talet är beryktadt ibland Judarna, intill denna dag.
16 Men de ellofva Lärjungarna gingo till Galileen, upp
på ett berg, som Jesus hade dem förelagt. **17** Och
när de sågo honom, tillbådo de honom; men somlige
tviflade. **18** Och Jesus gick fram, och talade med dem,
och sade: Mig är gifven all magt i himmelen, och på
jordene. **19** Går fördenskull ut, och lärer all folk; och
döper dem, i Namn Faders, och Sons, och dens Helga
Andas. **20** Och lärer dem hålla allt det jag hafver eder
befallt; och si, jag är när eder alla dagar, intill verldenes
ända. **(aiōn g165)**

Markus

1 Detta är begynnelsen af Jesu Christi, Guds Sons,
Evangelio; **2** Såsom skrifvet är i Propheterna: Si,
jag sänder min Ängel framför ditt ansigte, hvilken
bereda skall din väg för dig; **3** Ens ropandes röst
är i öknene: Bereder Herrans väg; görer hans stigar
rätta. **4** Johannes var i öknene, döpte, och predikade
bättringenes döpelse, till syndernas förlåtelse. **5** Och
till honom gingo ut hela Judiska landet, och de utaf
Jerusalem; och läto sig alle döpa af honom i Jordans
flod, och bekände sina synder. **6** Och Johannes var
klädd med camelahår, och med en lädergjording om
sina länder; och åt gräshoppor och vildhannog; **7**
Och predikade, och sade: En kommer efter mig, som
starkare är än jag, hvilkens skotvänger jag icke värdig
är att nederfalla och upplösa. **8** Jag döper eder med
vatten; men han skall döpa eder med dem Helga Anda.
9 Och det begaf sig i de dagar, att Jesus kom utaf
Galileen ifrå Nazareth, och lät sig döpa af Johanne i
Jordan. **10** Och straxt steg han upp utu vattnet, och
såg himlarna öppnas, och Andan, såsom en dufvo,
nederkomma öfver honom. **11** Och en röst kom af
himmelen: Du äst min käre Son, i hvilkom mig väl
behagar. **12** Och Anden dref honom straxt uti öknena;
13 Och han var i öknene i fyratio dagar, och frestades
af Satana; och var med vilddjuren; och Änglarna tjente
honom. **14** Men sedan Johannes vardt fången, kom
Jesus uti Galileen, och predikade Evangelium om Guds
rike, **15** Sägandes: Tiden är fullkomnad, och Guds rike
är för handene; bättrer eder, och tror Evangelio. **16** När
han gick utmed det Galileiska hafvet, såg han Simon,
och Andream, hans broder, kasta sin nät i hafvet; ty de
voro fiskare. **17** Och Jesus sade till dem: Följer mig,
och jag vill göra eder till menniskofiskare. **18** Straxt
gåfvo de sin nät öfver, och följde honom. **19** Och då
han gick dädan litet fram bätter, såg han Jacobum,
Zebedei son, och Johannem, hans broder, att de i
båtenom byggde sin nät. **20** Och straxt kallade han
dem; då öfvergåfvo de sin fader, Zebedeum, uti båten,
med legodrängarna, och följde honom. **21** Och de
gingo till Capernaum; och straxt, om Sabbatherna, gick
han in i Synagogon och lärde. **22** Och de förundrade
storliga på hans lärdom; förty han lärde väldeliga, och
icke såsom de Skriftlärde. **23** Och i deras Synagogo
var en menniska besatt med den orena andan; och
han ropade, **24** Och sade: Ack! hvad hafve vi med
dig beställa, Jesu Nazarene? Äst du kommen till att
förderfva oss? Jag vet ho du äst, nämliga den Guds
Helige. **25** Och Jesus näpste honom, sägandes: Tig,
och gack ut af menniskone. **26** Då ref den orene anden
honom, och ropade högt, och for ut af honom. **27** Och
alle förundrade sig svårliga, så att de sporde hvarannan
till, och sade: Hvad är detta? Hvad ny lärdom är detta?
Ty han bjuder de orena andar med väldighet, och de
lyda honom. **28** Och hans rykte gick straxt allt omkring i
Galilee gränsor. **29** Och de gingo straxt utu Synagogon,
och kommo uti Simons och Andree hus, med Jacobo
och Johanne. **30** Och Simons svära låg sjuk i skälfvo;
och straxt sade de honom om henne. **31** Då gick han till
och reste henne upp, och tog henne vid handena; och
i det samma öfvergaf skälfvosjukan henne, och hon
gick sedan och tjente dem. **32** Om aftonen, då solen
nedergången var, hade de till honom allahanda sjuka,
och dem som qvaldes af djeflar; **33** Och hele staden
var församlad för dörrena. **34** Och han gjorde många
helbregda, som kranke voro af allahanda sjukdom; och
dref ut många djeflar, och tillstadde icke djeflarna tala;
ty de kände honom. **35** Och om morgonen, ganska
bittida för dag, stod han upp och gick ut; och Jesus
gick bort uti ett öde rum, och der bad han. **36** Och
Simon kom efter farandes, och de med honom voro. **37**
Och då de funno honom, sade de till honom: Alle söka
dig. **38** Sade han dem: Låt oss gå uti nästa städerna,
att jag ock der predikar; ty fördenskull är jag kommen.
39 Och han predikade i deras Synagogor, öfver hela
Galileen, och utdref djeflar. **40** Och till honom kom en
spitelsk man, och bad honom, föll på knä för honom,
och sade till honom: Vill du, så kan du göra mig ren. **41**
Då varkunnade sig Jesus öfver honom, och uträckte
sina hand, och tog uppå honom, och sade: Jag vill,
var ren. **42** Och när han det sagt hade, gick straxt
spitelskan af honom, och han vardt ren. **43** Och Jesus
hotade honom, och sänden straxt ifrå sig; **44** Och sade
honom: Se till, att du säger ingom detta; utan gack bort,
och visa dig Prestenom, och offra, för din rening, det
Mose budit hafver, till ett vittnesbörd öfver dem. **45** Men
då han utgången var, begynte han förkunna mycket,
och berykta det som skedt var; så att han icke nu mer
kunde uppenbarliga gå in uti staden, utan blef ute i öde
rum; och de kommo till honom af alla ändar.

2 Och efter några dagar gick han åter in i Capernaum;
och det spordes, att han var i huset. **2** Och straxt
församlades der många, så att de icke rum hade, icke
heller utanför dörrene; och han hade tal för dem. **3**
Och de hade fram för honom en borttagnan, den der
framburen var af fyra. **4** Och då de icke kunde komma
till honom, för folkets skull, refvo de taket på huset,
der han var; och gjorde ett hål på taket, och med tåg
släppte neder sängena, der den borttagne uti låg. **5**
När Jesus såg deras tro, sade han till den borttagna:
Min son, dina synder vare dig förlåtna. **6** Så voro der
några utaf de Skriftlärde sittande, som tänkte i sin
hjerta: **7** Hvi talar denne sådana hädelse? Ho kan

förlåta synder, utan allena Gud? 8 Och straxt Jesus
förnam det i sinom anda, att de sådant tänkte vid sig
sjelfva, sade han till dem: Hvi tänken I sådant i edor
hjerta? 9 Hvilket är lättare säga till den borttagna: Dina
synder vare dig förlåtna; eller säga: Statt upp, och tag
dina säng och gack? 10 Men på det I skolen veta,
att menniskones Son hafver magt på jordene förlåta
synder, sade han till den borttagna: 11 Dig säger jag:
Statt upp; tag dina säng, och gack i ditt hus. 12 Och
straxt stod han upp, tog sina säng, och gick ut i allas
deras åsyn; så att alle undrade storliga, och prisade
Gud, sägande: Sådant såge vi aldrig. 13 Och han gick
åter ut till hafvet; och allt folket kom till honom, och
han lärde dem. 14 Och då Jesus gick der fram, såg
han Levi, Alphei son, sittandes vid tullen, och sade till
honom: Följ mig. Och han stod upp, och följde honom.
15 Och det begaf sig, då han satt till bords i hans hus,
såto ock desslikes månge Publicaner och syndare
till bords med Jesu och hans Lärjungar; ty de voro
månge, som hade följt honom. 16 Och då de Skriftlärde
och Phariseer sågo, att han åt med de Publicaner
och syndare, sade de till hans Lärjungar: Hvi äter och
dricker han med Publicaner och syndare? 17 När Jesus
det hörde, sade han till dem: De der helbregda äro,
behöfva icke läkare, utan de som kranke äro; jag är icke
kommen till att kalla de rättfärdiga, utan syndare, till
bättring. 18 Och Johannis lärjungar och de Phariseers
fastade mycket; och de kommo, och sade till honom:
Hvi fasta Johannis lärjungar och de Phariseers, och
dine Lärjungar fasta intet? 19 Sade Jesus till dem:
Bröllopsfolket, kunna de fasta, så länge brudgummen
är med dem? Så länge de hafva brudgummen när sig,
kunna de icke fasta. 20 Men de dagar skola komma, att
brudgummen skall varda ifrå dem tagen; och då skola
de fasta i de dagar. 21 Och ingen sömmar en klut af
nytt kläde på gammalt kläde; förty han rifver dock det
nya stycket ifrå det gamla, och hålet varder värre. 22
Och ingen låter nytt vin i gamla flaskor; annars slår det
nya vinet flaskorna sönder, och vinet spilles ut, och
flaskorna förderfvas; utan nytt vin skall man låta i nya
flaskor. 23 Och det begaf sig, att han på Sabbathen
gick genom säd; och hans Lärjungar begynte, vid de
gingo, taga af axen. 24 Och de Phariseer sade till
honom: Si, hvi göra de om Sabbathen det som icke
lofligit är? 25 Då sade han till dem: Hafven I aldrig
läsit, hvad David gjorde, då honom omträngde, och var
hungrig, han och de der med honom voro? 26 Huru
han gick in i Guds hus, under den öfversta Presten
Abjathar, och åt skådobröden, hvilka ingom voro loflige
äta, utan Prestomen; och gaf desslikes dem som med
honom voro. 27 Och han sade till dem: Sabbathen är
gjord för menniskones skull, och icke menniskan för
Sabbathens skull. 28 Så är nu menniskones Son en
Herre, desslikes ock öfver Sabbathen.

3 Och han gick åter in uti Synagogon; och der var
en man, som hade ena bortvissnada hand. 2 Och
de vaktade på honom, om han ock skulle bota honom
om Sabbathen; på det att de skulle få anklaga honom.
3 Då sade han till mannen, som den vissna handen
hade: Gack hitfram. 4 Och sade till dem: Hvilketdera är
lofligit, göra väl om Sabbathen, eller göra illa; hjelpa
lifvet, eller dräpa? Då tigde de. 5 Då såg han uppå
dem med vrede, och förömkade sig öfver deras hjertas
blindhet, och sade till mannen: Räck ut dina hand;
och han räckte henne ut; och handen vardt honom
färdig igen, såsom den andra. 6 Men de Phariseer
gingo ut, och höllo straxt råd med de Herodianer, emot
honom, huru de kunde förgöra honom. 7 Men Jesus,
med sina Lärjungar, gick afsides bort till hafvet; och
honom följde ett stort tal folk, utaf Galileen, och utaf
Judeen; 8 Och utaf Jerusalem, och utaf Idumeen, och
utaf hinsidon Jordan och de der bodde vid Tyrus och
Sidon, en ganska stor hop folk, som kommo till honom,
när de hörde af hans gerningar. 9 Och sade han till sina
Lärjungar, att de skulle fly honom en båt, för folkets
skull, att de icke skulle tränga honom. 10 Förty han
gjorde många helbregda, så att de öfverföllo honom,
och ville taga på honom, så månge som några plågo
hade. 11 Och de orene andar, när de sågo honom,
föllo de neder för honom, och ropade, sägande: Du
äst Guds Son. 12 Och han hotade dem hårdeliga,
att de icke skulle uppenbara honom. 13 Och han
steg upp på ett berg, och kallade till sig hvilka han
ville; och de kommo till honom. 14 Och då skickade
han tolf, att de skulle vara med honom, och att han
skulle utsända dem till att predika; 15 Och att de
skulle hafva magt till att bota sjukdomar och utdrifva
djeflar. 16 Och gaf Simon det namnet Petrus; 17 Och
Jacobus, Zebedei son, Johannes, Jacobs broder, och
nämnde dem Boanerges, det är sagdt: Tordönsbarn;
18 Och Andreas och Philippus, och Bartholomeus,
och Mattheus, och Thomas, och Jacobus, Alphei son,
och Thaddeus, och Simon Cananeus; 19 Och Judas
Ischarioth, den honom ock förrådde. 20 Och de kommo
i huset; och folket församlade sig åter, så att de icke tid
hade till att äta. 21 Och när de detta hörde, som honom
åkomne voro, gingo de ut, och ville taga fatt på honom,
och sade: Han kommer ifrå sig. 22 Men de Skriftlärde,
som af Jerusalem nederkomne voro, sade: Han hafver
Beelzebub, och med den öfversta djefvulen drifver han
djeflar ut. 23 Då kallade han dem till sig, och sade till
dem i liknelser: Huru kan en Satan den andra utdrifva?
24 Och om ett rike söndradt varder emot sig sjelft, då
kan det riket icke stå; 25 Och der ett hus är söndradt

emot sig sjelft, det huset kan icke blifva ståndandes. 26
Sätter nu Satan sig upp emot sig sjelf, och är söndrad,
då kan han icke blifva beståndandes, utan det är då ute
med honom. 27 Ingen kan infalla uti en starks hus, och
taga hans hustyg bort, utan han först binder den starka;
och så skinnar han hans hus. 28 Sannerliga säger jag
eder: Alla synder varda menniskors barnom förlåtna;
ock försmädelse, dermed de försmäda; 29 Men den der
försmäder den Heliga Anda, han hafver ingen förlåtelse
i evig tid, utan blifver saker till evig fördömelse. **(aiōn g165, aiōnios g166)** 30 Ty de sade: Han hafver den orena
andan. 31 Och då kommo hans bröder och hans moder,
och stodo ute, och sände några till honom, som honom
utkalla skulle. 32 Och folket satt när honom, och de
sade till honom: Si, din moder och dine bröder äro
derute, och söka efter dig. 33 Han svarade dem, och
sade: Ho är min moder och mine bröder? 34 Och då
han omkringsett hade på Lärjungarna, som der kringom
honom såto, sade han: Si, min moder och mine bröder.
35 Ty den som gör Guds vilja, han är min broder, och
min syster, och min moder.

4 Och han begynte åter lära vid hafvet; och till honom
församlades mycket folk, så att han måste stiga uti
ett skepp, och satt der på hafvet; och allt folket blef
på landet vid hafvet. 2 Och han lärde dem mycket
genom liknelser; och sade till dem uti sin predikan: 3
Hörer till: Si, en sädesman gick ut till att så. 4 Och
hände sig, vid han sådde, föll somt vid vägen; och
foglarna under himmelen kommo, och åto det upp. 5
Men somt föll på stenören, der icke mycken jord var;
och det gick straxt upp, ty der var icke djup jord. 6 Men
då solen gick upp, förvissnade det; och efter det var
icke väl berotadt, förtorkades det. 7 Och somt föll i
törne; och törnen växte upp, och förqvafde det; och det
bar ingen frukt. 8 Och somt föll i goda jord, och det
bar frukt, som uppgick, och växte; ett bar tretiofaldt,
och ett sextiofaldt, och ett hundradefaldt. 9 Och han
sade till dem: Den der öron hafver till att höra, han
höre. 10 Då han nu allena var, sporde de, som med
honom voro med de tolf, honom till om den liknelsen.
11 Och han sade till dem: Eder är gifvet att veta Guds
rikes hemlighet; men dem der utantill äro sker all ting
genom liknelser; 12 På det de skola med seende ögon
se, och dock icke förnimmat; och med hörande öron
höra, och dock icke förståt; på det de sig icke ens
skola omvända, och synderna dem förlåtna varda. 13
Och han sade till dem: Förstån I icke denna liknelsen?
Huru viljen I då förstå alla liknelser? 14 Sädesmannen
sår ordet. 15 Men desse äro de som vid vägen äro,
der ordet sådt varder; och de hafva det hört, straxt
kommer Satan, och tager bort ordet, som sådt var i
deras hjertan. 16 Alltså äro ock de som på stenören
sådde äro; då de hafva hört ordet, anamma de det
straxt med fröjd; 17 Och de hafva inga rötter i sig, utan
stå till en tid; då någor bedröfvelse kommer uppå, eller
förföljelse, för ordets skull, straxt förargas de. 18 Och
desse äro de som i törne sådde äro; de der höra ordet;
19 Och denna verldenes omsorger, och de bedrägelige
rikedomar, och mycken annor begärelse, gå derin, och
förqväfva ordet, och det varder ofruktsamt. **(aiōn g165)**
20 Och desse äro de som uti goda jord sådde äro; de
der ordet höra, och anammat, och bära frukt, somt
tretiofaldt, och somt sextiofaldt, och somt hundradefaldt.
21 Och han sade till dem: Icke varder ett ljus upptändt
fördenskull, att man skall sätta det under ena skäppo,
eller under bordet? Sker det icke fördenskull, att det
skall uppsättas på ljusastakan? 22 Ty intet är fördoldt,
som icke uppenbaras skall; ej heller hemligit, som icke
skall uppkomma. 23 Den der öron hafver till att höra,
han höre. 24 Och han sade till dem: Ser till, hvad I
hören: Med hvad mått I mälen, der skola andra mäla
eder med; och eder varder ändå tillgifvet, I som hören
detta. 25 Ty den der hafver, honom varder gifvet; och
den der icke hafver, af honom skall ock taget varda det
han hafver. 26 Och han sade: Så är Guds rike, som
en man kastar ena säd i jordena; 27 Och sofver, och
står upp, natt och dag; och säden går upp, och växer,
så att han der intet af vet. 28 Ty jorden bär utaf sig
sjelf, först brodd, sedan ax, sedan fullbordadt hvete i
axena. 29 När nu frukten mogen är, straxt brukar han
lian; ty skördetiden är för handen. 30 Och han sade:
Vid hvem skole vi likna Guds rike? Och med hvad
liknelse skole vi beteckna det? 31 Det är såsom ett
senapskorn, hvilket, då det sådt varder i jordena, är
det mindre än all annor frö på jordene; 32 Och då det
sådt är, går det upp, och varder större än all annor
krydder, och får stora grenar, så att foglarna under
himmelen måga bo under dess skugga. 33 Och med
mång sådana liknelser sade han dem ordet, efter som
de förmådde hörat; 34 Och utan liknelse talade han
intet till dem; men Lärjungomen uttydde han all ting
afsides. 35 Och den samma dagen, då aftonen vardt,
sade han till dem: Låt oss fara utöfver, på den andra
stranden. 36 Så läto de folket gå, och togo honom, med
skeppet der han redo uti var; voro ock desslikes någor
annor skepp med honom. 37 Och der uppväxte en stor
storm, och vågen slog in i skeppet, så att det förfylldes.
38 Och han sof bak i skeppet på ett hyende; då väckte
de honom upp, och sade till honom: Mästar, sköter du
intet derom, att vi förgås? 39 Och då han uppväckt var,
näpste han vädret, och sade till hafvet: Tig, och var
stilla. Och vädret saktade sig, och vardt ett stort lugn.
40 Och han sade till dem: Hvarföre ären I så rädde?
Huru kommer det till, att I icke hafven trona? 41 Och de

vordo ganska förskräckte, och sade emellan sig: Ho är
denne? Ty vädret och hafvet äro honom lydig.

5 Så kommo de öfver hafvet, in i de Gadareners ängd.
2 Och straxt han steg utu skeppet, lopp emot honom,
utu grifter, en man besatt med den orena andan; **3**
Den der plägade bo uti grifter; och ingen kunde honom
binda med kedjor. **4** Förty han hade många resor varit
bunden med fjettrar och kedjor; och kedjorna voro
sletna af honom, och fjettrarna sönderslagne; och ingen
kunde späka honom. **5** Och han var alltid, dag och natt,
på bergen, och i grifterna, ropade och slog sig sjelf
med stenar. **6** Då han nu såg Jesum fjerran ifrå sig,
lopp han till, och föll neder för honom. **7** Och ropade
med höga röst, och sade: Hvad hafver jag med dig
göra, Jesu, den högstas Guds Son? Jag besvär dig vid
Gud, att du icke qväl mig. **8** Då sade han till honom:
Far ut af menniskone, du orene ande. **9** Och sporde
han honom: Hvad är ditt namn? Svarade han och sade:
Legio är mitt namn; förty vi äre många. **10** Och han bad
honom storliga, att han icke skulle drifva honom bort
utu den ängden. **11** Och der var vid bergen en stor
svinahjord, den der gick och födde sig; **12** Och djeflarna
bådo honom alle, sägande: Sänd oss i svinen, att vi må
fara in uti dem. **13** Och Jesus tillstadde dem det straxt.
Och de orene andar drogo straxt ut, och foro in uti
svinen; och hjorden brådstörte sig i hafvet; och de voro
vid tutusend, och vordo fördränkte i hafvet. **14** Men
de, som skötte svinen, flydde och förkunnade det in i
staden, och på bygdene; och de gingo ut till att se hvad
skedt var; **15** Och kommo till Jesum, och sågo honom,
som hade besatt varit, och haft legionen, sittandes
kläddan, och vid sin skäl; och vordo förfärade. **16** Och
de som det sett hade, förtäljde dem hvad den besatta
vederfaret var, och om svinen. **17** Och de begynte
bedja honom, att han skulle draga utu deras ängd. **18**
Och då han var stigen till skepps, bad honom den som
hade besatt varit, att han måtte vara när honom. **19**
Men Jesus tillstadde det icke, utan sade till honom:
Gack dina färde uti ditt hus till dina, och förkunna dem,
huru stor ting Herren hafver gjort med dig, och hafver
miskundat sig öfver dig. **20** Och han gick sina färde, och
begynte förkunna uti de tio städer, huru stor ting Jesus
med honom gjort hade. Och alle förundrade sig. **21** Och
då Jesus var öfverfaren igen med skeppet, församlades
till honom mycket folk; och var vid hafvet. **22** Och si,
der kom en af Synagogones öfverstar, benämnd Jairus;
och då han fick se honom, föll han ned för hans fötter;
23 Och bad honom storliga, och sade: Min dotter är i
sitt yttersta; jag beder dig, att du kommer, och lägger
händer på henne, att hon måtte vederfås, och lefva. **24**
Och han gick med honom; och honom följde mycket
folk, och de trängde honom. **25** Och der var en qvinna,
som hade haft blodgång i tolf år. **26** Och hade mycket
lidit af mångom läkarom, och förtärt dermed allt sitt, och
hade dock ingen hjelp förnummit; utan det vardt heldre
värre med henne. **27** Då hon hörde om Jesu, kom hon
ibland folket bakefter, och tog på hans kläder; **28** Ty hon
sade: Kunde jag åtminstone taga på hans kläder, då
vorde jag helbregda. **29** Och straxt förtorkades hennes
blods källa; och hon kände det i kroppen, att hon botad
var utaf den plågon. **30** Och Jesus kändet straxt i sig
sjelf, att kraft utgången var af honom; och vände sig
om ibland folket, och sade: Ho kom vid min kläder? **31**
Och hans Lärjungar sade till honom: Ser du icke, folket
tränger dig på alla sidor, och du säger: Ho kom vid
mig? **32** Och han såg omkring efter henne, som det
gjort hade. **33** Men qvinnan fruktade och bäfvade; ty
hon visste, hvad med henne skedt var; och kom, och
föll neder för honom, och sade honom alla sanningena.
34 Då sade han till henne: Dotter, din tro hafver gjort
dig helbregda; gack med frid, och var helbregda af
dine plågo. **35** Vid han ännu talade, kommo några ifrå
Synagogones öfversta, och sade: Din dotter är död; hvi
gör du Mästaren yttermera omak? **36** Men straxt Jesus
hörde talet, som sades, sade han till Synagogones
öfversta: Frukta dig intet; allenast tro. **37** Och han
tillstadde icke, att honom någor följa skulle, förutan
Petrus och Jacobus, och Johannes, Jacobi broder. **38**
Och så kom han i Synagogones öfverstas hus, och
fick se sorlet, och dem som mycket sörjde och greto.
39 Och han gick in, och sade till dem: Hvad sorlen I,
och gråten? Pigan är icke död; men hon sofver. **40**
Och de gjorde gäck af honom. Då dref han alla ut, och
tog med sig pigones fader och moder, och dem som
med honom voro, och gick in der pigan låg. **41** Och
fattade pigona vid handena, sägande till henne: Talitha
kumi; det uttydes: Piga, jag säger dig, statt upp. **42** Och
straxt stod pigan upp, och gick; och hon var vid tolf år
gammal. Och de vordo öfvermåtton förskräckte. **43** Och
han förböd dem strängeliga, att ingen skulle det veta;
och böd gifva henne äta.

6 Och han gick ut dädan, och kom in uti sitt
fädernesland; och hans Lärjungar följde honom. **2**
Och när Sabbathen kom, begynte han lära i Synagogon;
och månge, som det hörde, förundrade sig storliga,
sägande: Hvadan kommer honom detta? Och hvad
visdom är denne, som honom gifven är, och sådana
krafter, som ske igenom hans händer? **3** Är icke denne
den timbermannen, Marie Son, Jacobi broder, och
Jose, och Jude och Simons? Äro ock icke hans systrar
här när oss? Och de förargades på honom. **4** Då sade
Jesus till dem: En Prophet varder icke föraktad, utan
i sitt fädernesland, och ibland sina fränder, och sitt
folk. **5** Och han kunde der ingen kraft göra, utan det

att han lade händerna på några få sjuka, och botade
dem. 6 Och han förundrade sig på deras otro; och han
gick omkring i byarna allestäds deromkring, och lärde.
7 Och han kallade för sig de tolf, tog till att utsända
dem, två och två; gifvandes dem magt emot de orena
andar; 8 Och böd dem, att de intet skulle taga med
sig till vägs, utan käppen allena; icke skräppo, icke
bröd, inga penningar i pungen; 9 Utan de skulle vara
skodde; och att de icke skulle kläda sig uti två kjortlar;
10 Och sade till dem: Hvar som helst I ingån uti ett hus,
blifven der, tilldess I dragen dädan. 11 Och hvilken som
icke anammar eder, eller icke hörer eder, går derut,
och skudder af eder det stoft, som är under edra fötter
till vittnesbörd öfver dem. Sannerliga säger jag eder:
Drägeligare varder Sodome och Gomorre på domedag,
än dem stadenom. 12 Och de gingo ut, och predikade,
att man skulle bättra sig; 13 Och utdrefvo många djeflar,
och smorde många kranka med oljo, och botade dem.
14 Och fick Konung Herodes detta höra; ty hans namn
var redo kunnigt; och sade: Den Johannes, som döpte,
är uppstånden ifrå de döda; och derföre gör han sådana
krafter. 15 Somlige sade: Det är Elias; och somlige
sade: Det är en Prophet, eller såsom en af Propheterna.
16 Då Herodes sådant hörde, sade han: Denne är
Johannes, som jag halshögg; han är uppstånden ifrå
de döda. 17 Ty Herodes hade sändt bort, och låtit gripa
Johannes, och satt honom i fängelse, för Herodias,
sins broders Philippi hustrus skull; ty han hade tagit
henne till hustru; 18 Men Johannes sade till Herodes:
Dig är icke lofligit att hafva dins broders hustru. 19
Men Herodias gick efter hans argesta, och hade gerna
dräpit honom; och kunde dock icke komma dess vid; 20
Ty Herodes fruktade Johannem, vetandes att han var
en from och helig man; och aktade honom, och lydde
honom i mång stycke, och hörde honom gerna. 21 Då
nu en belägen dag kom, att Herodes på sin födelsedag
gaf de öfversta, och höfvitsmän, och de yppersta i
Galileen, en aftonkost; 22 Gick Herodias dotter in, och
dansade, och det behagade Herodi, och dem der med
honom såto vid bordet. Då sade Konungen till pigona:
Bed utaf mig hvad du vill, jag vill gifva dig det; 23
Och svor henne en ed; Hvad du bedjande varder af
mig, vill jag gifva dig, allt intill hälften af mitt rike. 24
Hon gick ut, och sade till sina moder: Hvad skall jag
bedja? Hon sade: Johannis Döparens hufvud. 25 Och
hon gick straxt med hast in till Konungen, och bad,
sägandes: Jag vill, att du gifver mig nu straxt, på ett
fat, Johannis Döparens hufvud. 26 Då vardt Konungen
bedröfvad; dock, för edens skull, och för deras skull,
som der såto vid bordet, ville han icke visa henne
af; 27 Utan straxt sände Konungen bödelen, och böd
inhemta hans hufvud. Han gick åstad, och halshögg
honom i fångahuset; 28 Och bar fram hans hufvud
på ett fat, och fick pigone; och pigan fick det sine
moder. 29 Då hans lärjungar det sporde, kommo de,
och togo hans lekamen upp, och begrofvo honom. 30
Och Apostlarna församlades till Jesum, och förkunnade
honom all stycke; och hvad de gjort och lärt hade. 31
Då sade han till dem: Kommer I allene afsides med mig
uti ödemarken, och hviler eder något litet; ty der voro
månge, som gingo till och ifrå, så att de hade icke tid till
att äta. 32 Och så for han bort afsides till skepps uti
ödemarken. 33 Och folket såg, att de foro sina färde;
och månge kände honom, och lupo dit tillsammans af
alla städer, till fot, och kommo fram förr än de, och
församlades till honom. 34 Så gick Jesus ut, och fick
se det myckna folket, och varkunnade sig öfver dem;
förty de voro såsom får, de ingen herdan hade; och
begynte lära dem mycket. 35 Och då nu dagen var fast
framliden, gingo hans Lärjungar till honom, och sade:
Här är öknen, och tiden är fast förliden; 36 Släpp dem
ifrå dig, att de måga gå bort i byarna och torpen här
omkring, och köpa sig bröd; ty de hafva intet äta. 37 Då
svarade han dem, och sade: Gifver I dem äta. Då sade
de till honom: Skole vi gå bort, och köpa för tuhundrade
penningar bröd, och gifva dem äta? 38 Då sade han
till dem: Huru mång bröd hafven I? Går, och ser till.
Och sedan de hade sett till, sade de: Fem, och två
fiskar. 39 Då böd han dem, att de skulle sätta sig alle i
matskap, i gröna gräset. 40 Och de satte sig i hopar,
hundrade och hundrade, femtio och femtio. 41 Och så
tog han de fem bröd och de två fiskar; och upplyfte
sin ögon till himmelen, tackade, och bröt bröden, och
fick sinom Lärjungom, att de skulle lägga för dem; och
de två fiskar bytte han emellan dem alla. 42 Och de
åto alle, och vordo mätte; 43 Och togo sedan upp tolf
korgar fulla med styckom, och fiskomen. 44 Och de
der ätit hade, voro vid femtusend män. 45 Och straxt
dref han sina Lärjungar, att de skulle gå till skepps, och
fara för honom öfver hafvet till Bethsaida, medan han
skiljde folket ifrå sig. 46 Och när han hade skiljt dem
ifrå sig, gick han dädan upp på ett berg, till att bedja.
47 Och då aftonen kom, var skeppet midt på hafvet,
och han på landet allena. 48 Och han såg att de hade
plats med roende; ty vädret var dem emot. Och vid
fjerde väkten om nattena kom han till dem, gångandes
på hafvet; och han ville gå framom dem. 49 Och när
de sågo honom gångandes på hafvet, mente de det
hade varit ett spökelse, och ropade; 50 Ty de sågo
honom alle, och vordo förskräckte. Då talade han dem
straxt till, och sade till dem: Varer vid en god tröst, jag
äret; varer icke rädde. 51 Och han steg upp till dem i
skeppet, och vädret stillade sig; och de vordo storliga
förskräckte, förundrande vid sig sjelfva öfvermåtton. 52
Ty de hade icke fått förstånd af bröden; ty deras hjerta
var förblindadt. 53 Och då de öfverfarne voro, kommo

de till det landet Genesaret, och lade der i hamn. **54** Och när de gingo utu skeppet, kände de honom straxt; **55** Och lupo omkring allan den landsändan; och begynte omkringföra de sjuka på sängar, dit de hörde han var. **56** Och hvar han ingick, i byar, eller städer, eller torp, der lade de kranka på gatorna, och bådo honom, att de åtminstone måtte taga på hans klädefåll; och så månge, som kommo vid honom, de vordo helbregda.

7 Och till honom församlades de Phariseer, och några af de Skriftlärda, som ifrå Jerusalem komne voro. **2** Och då de fingo se, att somlige hans Lärjungar åto bröd med menliga, det är, med otvagna händer, straffade de det; **3** Ty de Phariseer och alle Judar äta icke, utan de alltid två händerna, hållande de äldstas stadgar; **4** Och när de komne äro utaf torget, äta de icke, utan de äro tvagne. Och mycket sådant är, som de hafva tagit sig uppå att hålla, som är, att två dryckekar, och krukor, och kopparkar, och bord. **5** Sedan frågade honom de Phariseer och de Skriftlärde: Hvi vandra icke dine Lärjungar efter de stadgar, som de äldste uppåbudit hafva; utan äta bröd med otvagna händer? **6** Då svarade han, och sade till dem: Väl hafver Esaias propheterat om eder, I skrymtare, som skrifvet är: Detta folket ärar mig med läpparna; men deras hjerta är långt ifrå mig. **7** Men fåfängt dyrka de mig, lärande den lärdom, som är menniskors bud; **8** Ty I bortkasten Guds bud, och hållen menniskors stadgar, som är, att två krukor, och dryckekar; och mycket sådant gören I. **9** Och han sade till dem: Skönliga bortkasten I Guds bud, på det att I skolen hålla edar stadga. **10** Ty Mose hafver sagt: Ära din fader och dina moder; och: Den der bannar fader eller moder, han skall döden dö. **11** Men I sägen: En menniska må säga till fader och moder: Corban; det är sagdt: Gudi är det gifvet, som dig af mig skulle hafva kommit till nytto; **12** Och tillåten så icke, att han något gör sinom fader, eller sine moder; **13** Och gören Guds ord omintet med edar stadga, som I uppålagt hafven. Och mycket sådant gören I. **14** Och han kallade till sig allt folket, och sade till dem: Hörer mig alle, och förstår. **15** Intet går utanefter in i menniskona, det henne besmitta kan; men det som går utaf menniskone, det är det som besmittar menniskona. **16** Den der hafver öron till att höra, han höre. **17** Och då han skiljdes ifrå folket, och kom i huset, frågade hans Lärjungar honom om liknelsen. **18** Och han sade till dem: Ären I också oförståndige? Förstån I icke ännu, att allt det utanefter ingår i menniskona, det kan icke besmitta henne? **19** Ty det går icke in i hennes hjerta, utan i buken; och hafver sin naturliga utgång, der all mat med rensas. **20** Och han sade: Det utaf menniskone går, det besmittar menniskona; **21** Ty innanefter, utu menniskors hjerta, utgå onda tankar, hor, boleri, mandråp, **22** Stöld, girighet, svek, listighet, otuktighet, ondt öga, hädelse, högfärd, galenskap; **23** All denna onda stycke gå innanefter ut, och de besmitta menniskona. **24** Så stod han upp dädan, och gick in i Tyri och Sidons gränsor; och gick in uti ett hus, och ville att det ingen veta skulle; och kunde dock icke blifva fördold. **25** Ty en qvinna, hvilkens dotter hade en oren anda, straxt hon fick höra om honom, kom hon, och föll ned för hans fötter. **26** Och det var en Grekisk qvinna, utaf Syrophenice, och bad honom, att han ville utdrifva djefvulen af hennes dotter. **27** Men Jesus sade till henne: Låt barnen först mätta varda; det är icke höfveligit, att man tager barnens bröd och kastar för hundarna. **28** Då svarade hon, och sade till honom: Ja, Herre; dock äta hundarna, under bordet, utaf barnens smulor. **29** Då sade han till henne: För detta talets skull, gack; djefvulen är utgången af dine dotter. **30** Och då hon kom i sitt hus, fann hon djefvulen utgången vara, och dottrena liggande på sängene. **31** Och då han åter utgick ifrå Tyri och Sidons gränsor, kom han till det Galileiska hafvet, midt genom de landsändar vid de tio städer. **32** Och de hade fram för honom en döfvan, den der ock en dumbe var; och bådo honom, att han ville lägga handena på honom. **33** Då tog han honom afsides ut ifrå folket, och satte sina finger i hans öron, och spottade ut, dermed han tog på hans tungo; **34** Och såg upp i himmelen, suckade, och sade till honom: Hephethah; det är sagdt: Upplåt dig. **35** Och straxt öppnades hans öron, och hans tungos band vardt löst, och han talade redeliga. **36** Och böd han dem, att de skulle ingom sägat; men ju mer han det förböd, ju mer de förkunnade det. **37** Och de förundrade sig öfvermåtton, sägande: Allt hafver han väl beställt; de döfva låter han höra, och dumbar tala.

8 Uti de dagar, då folket var ganska mycket, och hade intet det de äta kunde, kallade Jesus till sig sina Lärjungar, och sade till dem: **2** Jag varkunnar mig öfver folket; ty de hafva nu i tre dagar töfvat när mig, och hafva intet äta; **3** Och om jag låter dem fastande gå hem, gifvas de upp i vägen; ty somlige utaf dem voro komne långväga. **4** Och hans Lärjungar svarade honom: Hvar tager man bröd här i öknene, der man dem med mätta kan? **5** Då sporde han dem: Huru mång bröd hafven I? Svarade de: Sju. **6** Och han böd folket sätta sig ned på jordena; och han tog de sju bröd, tackade, bröt, och gaf sina Lärjungar; att de skulle lägga dem fram; och de lade fram för folket. **7** Hade de ock några små fiskar; och då han välsignat hade, bad han ock lägga dem fram. **8** Så åto de, och vordo mätte; och de togo upp sju korgar med aflefvor, som öfver voro. **9** Och de der ätit hade, voro vid fyratusend; och så lät han fara dem. **10** Och straxt steg han till skepps med sina

Lärjungar, och kom intill de landsändar Dalmanutha. **11** Och de Phariseer gingo ut, och begynte disputera med honom, frestande honom, och begärande af honom tecken af himmelen. **12** Då suckade han i sinom Anda, och sade: Hvi söker detta slägtet tecken? Sannerliga säger jag eder: Desso slägte skall intet tecken gifvas. **13** Så gaf han dem öfver; och gick åter i skeppet, och for utöfver. **14** Och de hade förgätit taga bröd, så att de hade icke mer än ett bröd med sig i skeppet. **15** Då böd han dem, sägandes: Ser till, vakter eder för de Phariseers surdeg, och för Herodis surdeg. **16** Och de tänkte hit och dit, sägande emellan sig: Det äret, vi hafve intet bröd. **17** Då Jesus det förnam, sade han till dem: Hvad bekymren I eder, att I hafven icke bröd? Kunnen I ännu intet akta, eller förstå? Hafven I ännu edor hjerta förblindadt? **18** Hafvandes ögon, och sen intet? och hafvandes öron, och hören intet? **19** Och minnens I icke, då jag bröt fem bröd ibland femtusend, huru många korgar upptogen I fulla med aflefvor? Sade de: Tolf. **20** Och då jag bröt sju bröd ibland fyratusend, huru många korgar upptogen I utaf de aflefvor? De sade: Sju. **21** Och han sade till dem: Hvi förstån I då intet? **22** Och han kom till Bethsaida; och de hade fram för honom en blindan, och bådo honom, att han ville taga på honom. **23** Och så tog han den blinda vid handena, och ledde honom utu byn; och spottade i hans ögon, och lade händer på honom, och frågade honom, om han något såg. **24** Då såg han upp, och sade: Jag ser folket gå, lika som det vore trä. **25** Sedan lade han åter händerna på hans ögon, och gjorde det så att han fick synen igen; och vardt så botad, att han sedan såg klarliga alla. **26** Och han lät gå honom hem, och sade: Gack intet in i byn, och säg icke heller det någrom derinne. **27** Och Jesus gick ut, och hans Lärjungar, till de byar vid Cesarea, som kallas Philippi; och i vägen frågade han sina Lärjungar, sägandes till dem: Hvem säger folket mig vara? **28** De svarade: Johannes Döparen; och somlige Elias; och somlige en af Propheterna. **29** Då sade han till dem: Hvem sägen I mig vara? Svarade Petrus, och sade till honom: Du äst Christus. **30** Då hotade han dem, att de skulle ingom säga om honom; **31** Och begynte till att undervisa dem, att menniskones Son skulle mycket lida, och förkastas af de äldsta, och af de öfversta Presterna, och af de Skriftlärda, och dödas; och efter tre dagar uppstå igen. **32** Och talade han det talet uppenbart. Då tog Petrus honom till sig, och begynte näpsa honom. **33** Då vände han sig om, och såg på sina Lärjungar, och näpste Petrum, sägandes: Gack bort ifrå mig, du Satan; ty du besinnar icke det Gudi tillhörer, utan det menniskor tillhörer. **34** Och kallade han till sig folket, med sina Lärjungar, och sade till dem: Den mig vill följa, han försake sig sjelf, och tage sitt kors uppå sig, och följe mig. **35** Ty den, som vill behålla sitt lif, han skall mista det; och den som mister sitt lif, för mina och Evangelii skull, han skall det behålla. **36** Ty hvad hjelper det menniskone, om hon kunde vinna hela verldena, och toge skada till sin själ? **37** Eller hvad kan en menniska gifva, der hon sin själ med lösa må? **38** Men den som blyges vid mig och min ord, uti detta horiska och syndiga slägtet, vid honom skall ock menniskones Son blygas, när han kommer i sins Faders härlighet, med de helga Änglar.

9 Och han sade till dem: Sannerliga säger jag eder, några äro ibland dem som här stå, de der icke skola smaka döden, tilldess de få se Guds rike komma med kraft. **2** Och efter sex dagar tog Jesus Petrum, Jacobum och Johannem till sig; och hade dem allena upp på ett högt berg afsides, och vardt förklarad för dem. **3** Och hans kläder vordo klar, och ganska hvit såsom snö, att ingen färgare på jordene kan göra dem så hvit. **4** Och dem syntes Elias med Mose, och de talade med Jesu. **5** Då svarade Petrus, sägandes till Jesum: Rabbi, här är oss godt att vara; låt oss göra här tre hyddor, dig en, Mosi en, och Elie en. **6** Men han visste icke hvad han sade; ty de voro häpne vordne. **7** Och en sky kom, som öfverskyggde dem; och en röst kom utaf skyn, och sade: Denne är min käre Son; honom hörer. **8** Och i det samma som de sågo sig om, sågo de ingen vara der när dem, utan allena Jesus. **9** Men då de gingo neder af berget, böd han dem, att de skulle ingom säga hvad de sett hade, förr än menniskones Son vore uppstånden ifrå de döda. **10** Och de behöllo det ordet när sig, och befrågade emellan sig, hvad det skulle vara, att han sade: uppstå ifrå de döda. **11** Och de sporde honom, sägande: Hvad är det, som de Skriftlärde säga, att Elias måste komma först? **12** Men han svarade, och sade till dem: Elias skall ju komma först, och sätta all ting i lag igen; och att menniskones Son skall mycket lida, och föraktad varda, såsom skrifvet är. **13** Men jag säger eder: Elias är kommen, och de gjorde honom allt det de ville, såsom skrifvet var om honom. **14** Då han kom till sina Lärjungar, såg han mycket folk omkring dem, och de Skriftlärda disputerande med dem. **15** Och straxt allt folket såg honom, vordo de häpne; och lupo till och helsade honom. **16** Och han sporde de Skriftlärda: Hvad disputeren I med dem? **17** Och en af folket svarade, och sade: Mästar, jag hafver haft min son hit till dig, den der hafver en stum anda; **18** Och då han tager honom fatt, far han illa med honom; och han fradgas, och gnisslar med sina tänder, och förtvinar. Jag talade med dina Lärjungar, att de skulle drifva honom ut; och de kunde icke. **19** Då svarade han honom, och sade: O I otrogna slägte; huru länge skall jag vara när eder? Huru länge skall jag lida eder?

Leder honom hit till mig. **20** Och de ledden fram till
honom. Då anden fick se honom, straxt for han illa
med honom; och föll neder på jordena, och välte sig,
och fradgades. **21** Då sporde han hans fader till: Huru
länge är, sedan detta kom honom uppå? Då sade han:
Utaf barndom. **22** Och han hafver ofta kastat honom i
elden, och i vattnet, att han måtte förgöra honom; men
förmår du något, så varkunna dig öfver oss, och hjelp
oss. **23** Jesus sade till honom: Om du tro kan; all ting
äro möjelig honom, som tror. **24** Och straxt ropade
drängens fader, med gråtande tårar, sägandes: Herre,
jag tror; hjelp mina otro. **25** När Jesus såg, att folket
lopp till med, näpste han den orena andan, och sade
till honom: Du ande, döfver och dumbe, jag bjuder
dig, gack ut af honom, och gack intet mer härefter
in uti honom. **26** Så ropade anden, och for ganska
illa med honom, och gick ut. Och han vardt som han
hade varit död; så att många sade: Han är död. **27** Då
tog Jesus honom vid handena, och reste honom upp;
och han stod upp. **28** Och när han kom hem i huset,
frågade hans Lärjungar honom afsides: Hvi förmådde
icke vi utdrifva honom? **29** Sade han till dem: Detta
slägtet kan med ingen ting utfara, utan med bön och
fasto. **30** Och de gingo dädan, och vandrade genom
Galileen; och han ville icke, att någor skulle vetat. **31**
Ty han underviste sina Lärjungar, och han sade till
dem: Menniskones Son skall varda öfverantvardad i
menniskors händer, och de skola döda honom; och då
han är dödad, skall han på tredje dagen uppstå. **32** Men
de förstodo intet hvad han sade, och torde icke spörja
honom. **33** Så kom han till Capernaum; och när han var
kommen i huset, sporde han dem: Hvad handladen I
eder emellan i vägen? **34** Men de tigde; förty de hade
handlat emellan sig i vägen, hvilken af dem ypperst
var. **35** Och då han hade satt sig, kallade han de tolf,
och sade till dem: Hvilken som vill den främste vara,
han skall vara ytterst af allom, och allas tjenare. **36**
Och så tog han ett barn, och ställde det midt ibland
dem. Och då han hade tagit det i sin famn, sade han till
dem: **37** Hvilken som anammar ett sådant barn i mitt
Namn, han anammar mig; och hvilken mig anammar,
han anammar icke mig, utan honom som mig sändt
hafver. **38** Men Johannes svarade honom, sägandes:
Mästar, vi sågom en utdrifva djeflar uti ditt Namn, och
han följer oss icke; och vi förböde honom det, efter han
icke följer oss. **39** Då sade Jesus: Förbjuder honom
icke; ty ingen är den som gör krafter i mitt Namn, som
snarliga kan tala ondt på mig; **40** Förty den der icke är
emot oss, han är med oss. **41** Men hvilken som gifver
eder dricka en bägare vatten, i mitt Namn, derföre att I
Christo tillhören, sannerliga säger jag eder, han skall
ingalunda mista sin lön. **42** Och hvilken som förargar en
af de små, som tro på mig, bättre vore honom, att vid
hans hals hängdes en qvarnsten, och han bortkastades
uti hafvet. **43** Nu, om din hand vore dig till förargelse,
hugg henne af. Bättre är dig enhändtan ingå uti lifvet,
än att du hafver två händer, och far till helvetet, uti evig
eld; **(Geenna g1067)** **44** Der deras matk icke dör, och
elden icke utsläckes. **45** Och om din fot vore dig till
förargelse, hugg honom af. Dig är bättre, att du ingår
uti lifvet halter, än att du hafver två fötter, och varder
kastad till helvetet, uti evig eld; **(Geenna g1067)** **46** Der
deras matk icke dör, och elden icke utsläckes. **47** Och
om ditt öga vore dig till förargelse, rif det ut. Bättre
är dig, att du enögder ingår uti Guds rike, än att du
skulle hafva tu ögon, och bortkastas i helvetes eld;
(Geenna g1067) **48** Der deras matk icke dör, och elden
icke utsläckes. **49** Ty hvar och en måste med eld saltad
varda, och allt offer måste med salt saltas. **50** Salt är
ett godt ting; hvar nu saltet mister sin sälto, hvarmed
skall man salta? Hafver salt uti eder, och hafver frid
emellan eder inbördes.

10 Och då han stod upp dädan, kom han uti Judee
landsändar, vid sidon af Jordan. Och folket
församlades åter till honom; och åter lärde han dem,
såsom hans seder var. **2** Då gingo de Phariseer till,
och frågade honom: Är det ock mannenom lofligit skilja
sina hustru ifrå sig? frestande honom. **3** Då svarade
han, och sade till dem: Hvad hafver Mose budit eder?
4 Sade de: Mose tillstadde skrifva ett skiljobref, och
öfvergifva henne. **5** Svarade Jesus, och sade till dem:
För edor hjertas hårdhets skull skref han eder detta
budet. **6** Men af första skapelsen hafver Gud gjort dem
man och qvinno; **7** Fördenskull skall man öfvergifva sin
fader och moder, och blifva vid sina hustru; **8** Och de
tu varda ett kött; så äro de nu icke tu, utan ett kött.
9 Hvad Gud hafver tillhopafogat, det skall menniskan
icke åtskilja. **10** Och i huset frågade hans Lärjungar
honom på nytt om samma ärende. **11** Och han sade till
dem: Hvilken som skiljer sina hustru ifrå sig, och tager
ena andra, han bedrifver hor emot henne. **12** Och om
qvinnan öfvergifver sin man, och tager en annan, hon
bedrifver hor. **13** Och de hade barn till honom, att han
skulle taga på dem; men Lärjungarna näpste dem, som
dem fram hade. **14** Men när Jesus det såg, vardt han
misslynt, och sade till dem: Låter barnen komma till
mig, och förmener dem icke; ty sådana hörer Guds
rike till. **15** Sannerliga säger jag eder; Hvilken som
icke undfår Guds rike såsom ett barn, han kommer der
aldrig in. **16** Och han tog dem upp i famnen, och lade
händerna på dem, och välsignade dem, **17** Och då han
dädan utgången var på vägen, lopp en till, och föll på
knä för honom, och frågade honom: Gode Mästar, hvad
skall jag göra, att jag måtte få evinnerligit lif? **(aiōnios
g166)** **18** Men Jesus sade till honom: Hvi kallar du mig

godan? Ingen är god utan en, det är Gud. **19** Budorden
vetst du: Du skall icke bedrifva hor: Du skall icke dräpa:
Du skall icke stjäla: Du skall icke tala falskt vittnesbörd:
Du skall ingen bedraga: Ära din fader och moder. **20** Då
svarade han, och sade till honom: Mästar, det hafver
jag allt hållit utaf min ungdom. **21** Jesus såg på honom,
och älskade honom, och sade till honom: Ett fattas
dig; gack bort, sälj allt det du hafver, och gif de fattiga,
och du skall få en skatt i himmelen; och kom, följ mig,
och tag korset uppå dig. **22** Och han vardt bedröfvad
af talet, och gick bort sörjandes; ty han hade många
ägodelar. **23** Och Jesus såg sig om, och sade till sina
Lärjungar: Huru svårliga kunna de rike komma in uti
Guds rike! **24** Men hans Lärjungar vordo förskräckte af
hans ord. Då svarade åter Jesus, och sade till dem:
Huru svårt är det, kära barn, dem som sätta sina tröst
på sina rikedomar, ingå uti Guds rike. **25** Lättare är
en camel gå igenom ett nålsöga, än en rik gå in uti
Guds rike. **26** Men de förundrade sig öfvermåtton, och
sade vid sig sjelfva: Ho kan då varda salig? **27** Men
Jesus såg på dem, och sade: För menniskom är det
omöjeligit; men icke för Gud; ty när Gudi äro all ting
möjelig. **28** Och Petrus begynte säga till honom: Si,
vi hafve öfvergifvit all ting, och följt dig. **29** Svarade
Jesus, och sade: Sannerliga säger jag eder: Ingen
är den som hafver öfvergifvit hus, eller bröder, eller
systrar, eller fader, eller moder, eller hustru, eller barn,
eller åkrar, för min och Evangelii skull; **30** Den icke får
hundradefaldt igen, nu i denna tiden, hus, och bröder,
och systrar, och mödrar, och barn, och åkrar, med
förföljelsen; och i tillkommande verld evinnerligit lif. **(aiōn
g165, aiōnios g166)** **31** Men många, de som de främste
äro, varda de ytterste, och de ytterste de främste. **32**
Och de voro på vägen, gångande upp till Jerusalem;
och Jesus gick för dem, och de voro förskräckte, och
gingo efter honom, fruktande sig. Så tog Jesus åter
till sig de tolf, och begynte säga dem, hvad honom
öfvergå skulle: **33** Si, vi gåm upp till Jerusalem; och
menniskones Son skall öfverantvardas de öfversta
Presterna, och de Skriftlärda; och de skola fördöman
till döds, och öfverantvardan Hedningomen; **34** Och
de skola begabban, och hudflängan, bespottan, och
dödan; och tredje dagen skall han uppstå igen. **35** Då
gingo till honom Jacobus och Johannes, Zebedei söner,
och sade: Mästar, vi vilje att du gör oss hvad som helst
vi bedje. **36** Sade han till dem: Hvad viljen I jag skall
göra eder? **37** Sade de till honom: Gif oss, att vi sitte,
den ene på dine högra hand, och den andre på dine
venstra, uti din härlighet. **38** Men Jesus sade till dem: I
veten icke hvad I bedjen; kunnen I dricka den kalken,
som jag dricker; och döpas med den döpelsen, der jag
med döpes? **39** Då sade de till honom: Ja, kunne vi så.
Sade Jesus till dem: Den kalken jag dricker, skolen I
ock dricka; och med den döpelse, der jag med döpes,
skolen I döpas; **40** Men sitta på mine högra och venstra
hand, står icke mig till att gifva; utan dem händer det,
som det beredt är. **41** När de tio hörde detta, begynte
de vara illa tillfrids med Jacobo och Johanne. **42** Men
Jesus kallade dem till sig, och sade till dem: I veten, att
verldslige Förstar äro rådande, och de mägtige ibland
dem hafva välde; **43** Men det skall icke så vara ibland
eder; utan den, som ibland eder vill ypperst vara, han
skall vara edar tjenare. **44** Och den, som ibland eder vill
vara den främste, han skall vara allas dräng; **45** Ty ock
menniskones Son är icke kommen, på det han skulle
låta tjena sig; utan på det han ville tjena, och gifva sitt lif
till återlösning för många. **46** Och de kommo till Jericho.
Och då han gick ut af Jericho, och hans Lärjungar,
och en mägtig stor hop folk, då satt der vid vägen en
blinder, Bartimeus, Timei son, tiggandes. **47** Och när
han hörde, att det var Jesus af Nazareth, begynte han
ropa, och säga: Jesu, Davids Son, varkunna dig öfver
mig. **48** Och många näpste honom, att han skulle tiga;
men han ropade dessmer: Davids Son, varkunna dig
öfver mig. **49** Så stadnade Jesus, och lät kalla honom.
Och de kallade den blinda, och sade till honom: Var vid
ett godt mod; statt upp, han kallar dig. **50** Han kastade
ifrå sig sin mantel, stod upp, och kom till Jesum. **51** Då
svarade Jesus, och sade till honom: Hvad vill du, att jag
skall göra dig? Den blinde sade till honom: Rabboni, att
jag måtte få min syn. **52** Jesus sade till honom: Gack,
din tro hafver gjort dig helbregda. Och straxt fick han
sin syn, och följde Jesum i vägen.

11 Och då de kommo in mot Jerusalem, till Bethphage
och Bethanien, vid Oljoberget, utsände han två af
sina Lärjungar; **2** Och han sade till dem: Går i byn,
som för eder är; och straxt I kommen derin, varden I
finnande en fåla bunden, der ännu ingen menniska
på sutit hafver; löser honom, och hafver honom hit. **3**
Och om någor säger till eder: Hvi gören I detta? säger:
Herren behöfver honom; och då skall han straxt sända
honom hit. **4** Så gingo de bort, och funno fålan bunden
för dörrene, vid vägamotet, och löste honom. **5** Och
somlige, som der stodo, sade till dem: Hvad gören I,
att I lösen fålan? **6** Då sade de till dem, såsom Jesus
hade budit dem; så läto de betämma dem. **7** Och de
hade fålan till Jesum, och kastade sin kläder på honom;
och han satte sig deruppå. **8** Och många bredde sin
kläder på vägen; och somlige skåro qvistar af trän, och
strödde på vägen. **9** Och de der föregingo, och der
efterföljde, ropade, och sade: Hosianna! välsignad vare
den, som kommer i Herrans Namn. **10** Välsignad vare
vårs faders Davids rike, som kommer i Herrans Namn;
Hosianna i höjdene! **11** Och Herren gick in i Jerusalem,
och i templet, och besåg all ting. Och när det led åt

aftonen, gick han ut till Bethanien, med de tolf. 12 Och
dagen derefter, då de gingo ut ifrå Bethanien, hungrade
honom. 13 Och han fick se ett fikonaträ der långt ifrå,
som löf hade; dit kom han, om han tilläfventyrs måtte
finna der något uppå; och då han kom dit, fann han der
intet annat än löf; ty det var icke då tid till fikon. 14
Och Jesus svarade, och sade till det: Äte aldrig någor
härefter frukt af dig till evig tid. Och hans Lärjungar
hörde det. (aiōn g165) 15 Och de kommo till Jerusalem.
Och Jesus gick in i templet, och begynte utdrifva dem
som sålde och köpte i templet; och förstörte de vexlares
bord, och deras stolar som dufvor sålde; 16 Och stadde
icke till, att någor bar något genom templet. 17 Och
han lärde, och sade till dem: Är icke skrifvet: Mitt hus
skall kallas ett bönehus allom folkom? Men I hafven
gjort det till en röfvarekulo. 18 Och de Skriftlärde och
öfverste Presterne fingo det höra; och begynte söka
efter, huru de kunde förgöra honom, men de fruktade
för honom; ty allt folket förundrade sig på hans lärdom.
19 Och då aftonen kom, gick han utu staden. 20 Och
om morgonen gingo de der framom, och sågo fikonaträt
förtorkadt vara intill roten. 21 Då kom Petrus det ihåg,
och sade till honom: Rabbi, si, det fikonaträt, som du
bannade, är förtorkadt. 22 Jesus svarade, och sade
till dem: Hafver trona till Gud. 23 Sannerliga säger
jag eder: Hvilken som helst sade till detta berg: Häf
dig upp, och kasta dig i hafvet; och han tviflade intet
i sitt hjerta, utan trodde så ske skola som han sade;
honom skall ske allt det han säger. 24 Derföre säger
jag eder: Allt det I bedjen i edra böner, tror att I fån det,
så skall det ske eder. 25 Och när I stån och bedjen, så
förlåter, om I något hafven emot någon; på det edar
Fader, som i himmelen är, skall ock förlåta eder edra
brister. 26 Men om I icke förlåten, så skall icke heller
edar Fader, som är i himmelen, förlåta det I bryten.
27 Och som de kommo åter till Jerusalem, och han
gick i templet, kommo till honom de öfverste Presterna,
och de Skriftlärde, och de äldste; 28 Och de sade till
honom: Af hvad magt gör du detta? Och hvilken hafver
gifvit dig denna magten, att du detta göra skall? 29
Jesus svarade, och sade till dem: Jag vill ock något
spörja eder; svarer mig, så vill jag säga eder, af hvad
magt jag detta gör. 30 Johannis döpelse, var den af
himmelen, eller af menniskor? Svarer mig. 31 Och
de tänkte vid sig, och sade: Säge vi, af himmelen;
då säger han: Hvi trodden I honom icke då? 32 Men
säge vi, att den var af menniskom, rädes vi för folket;
ty alle höllo Johannes för en sann Prophet. 33 Och
så svarade de, sägande till Jesum: Vi vete det icke.
Svarade Jesus, och sade till dem: Icke heller säger jag
eder, af hvad magt jag detta gör.

12 Och han begynte tala dem till i liknelser: En
man plantade en vingård, och gärde deromkring
en gård, och grof en press, och byggde ett torn,
och lejde honom ut vingårdsmännom; och for så ut
i fremmande land. 2 Och då rätta tiden var, sände
han sin tjenare till vingårdsmännerna, att han skulle
anamma, af vingårdsmännerna, utaf vingårdsens frukt;
3 Men de togo honom, och slogo honom, och läto
honom gå ifrå sig tomhändtan. 4 Åter sände han till dem
en annan tjenare; den kastade de hufvudet sönder med
sten, och läto honom gå ifrå sig försmäddan. 5 Åter
sände han en annan, den dråpo de; och många andra,
somliga hudflängde de, och somliga dråpo de. 6 Så
hade han ännu en enda son, den han kär hade; honom
sände han ock till dem på det sista, sägandes: De hafva
ju en försyn för min son. 7 Men vingårdsmännerna
sade emellan sig: Denne är arfvingen; kommer, låter
oss dräpa honom, så varder arfvedelen vår. 8 Då
togo de honom, och dråpo honom, och kastaden utu
vingården. 9 Hvad skall nu vingårdsherren göra?
Han skall komma, och förgöra vingårdsmännerna,
och få vingården androm. 10 Hafven I ock icke läsit
denna Skriften? Den stenen, som byggningsmännerne
bortkastade, är vorden en hörnsten; 11 Af Herranom
är detta gjordt, och är underligit för vår ögon. 12 Och
de sökte efter att gripa honom; men de räddes för
folket; ty de förstodo att han sade denna liknelsen om
dem. Så gåfvo de honom öfver, och gingo sin väg. 13
Och sände de till honom några af de Phariseer, och
de Herodianer, att de skulle gripa honom i orden. 14
Då de kommo, sade de till honom; Mästar, vi vete,
att du äst sannfärdig, och sköter om ingen; ty du ser
icke efter menniskors person, utan lärer Guds väg rätt.
Är det ock rätt, att man gifver Kejsarenom skatt, eller
icke? Skole vi gifvan, eller icke gifvan? 15 Men han
förstod deras skrymtan, och sade till dem: Hvi fresten I
mig? Tager hit penningen, att jag må se honom. 16
Och de båro honom fram. Då sade han till dem: Hvars
beläte och öfverskrift är detta? Sade de till honom:
Kejsarens. 17 Då svarade Jesus, och sade till dem: Så
gifver Kejsarenom hvad Kejsarenom tillhörer, och Gudi
det Gudi tillhörer. Och de förundrade sig på honom. 18
Så kommo de Sadduceer till honom, hvilke säga att
ingen uppståndelse är, och sporde honom, sägande:
19 Mästar, Mose hafver skrifvit oss: Om någors mans
broder dör, och låter hustru efter sig, och låter ingen
barn efter sig, då skall hans broder taga hans hustru,
och uppväcka sinom broder säd. 20 Det voro sju bröder;
och den förste tog sig hustru, och han blef död, och
lefde ingen säd efter sig; 21 Och den andre tog henne,
och blef död; den icke heller lefde säd efter sig; och
den tredje sammalunda; 22 Så att sju togo henne,
och lefde dock ingen säd. Sist af allom dödde ock

hustrun. 23 Hvilkensderas hustru skall hon nu vara i
uppståndelsen, då de skola uppstå? Ty sju hade haft
henne till hustru. 24 Svarade Jesus, och sade till dem: I
faren ville, derföre att I icke veten Skriftena, ej heller
Guds kraft. 25 Ty då de uppståndne äro ifrå de döda,
tager man sig icke hustru, och icke gifs heller hustru
manne; utan de äro såsom Änglar, som i himmelen äro.
26 Men om de döda, att de skola uppstå, hafven I icke
läsit i Mose bok, huruledes Gud talade med honom
i buskanom, sägandes: Jag är Abrahams Gud, och
Isaacs Gud, och Jacobs Gud? 27 Han är icke de dödas
Gud, utan deras Gud, som lefva. Så faren I nu mycket
ville. 28 Då gick en fram af de Skriftlärda, den derpå
hört hade, huru de tillhopa disputerat hade, och hade
sett att han hade väl svarat dem, och sporde honom
till: Hvilket är det yppersta af all budorden? 29 Jesus
svarade honom: Det yppersta af all budorden är detta:
Hör, Israel; Herren vår Gud är allena Herre; 30 Och
du skall älska din Herra Gud, af allt ditt hjerta, och
af allo dine själ, och af all din håg, och af allo dine
magt. Detta är det yppersta budet. 31 Och det andra är
desso likt: Älska din nästa som dig sjelf. Intet annat
bud är större än dessa. 32 Och den Skriftlärde sade till
honom: Mästar, du hafver allt rätt sagt, att Gud är en,
och ingen annar är förutan honom; 33 Och att älska
honom af allt hjerta, och af allt förstånd, och af allo
själ, och af allo magt, och älska sin nästa som sig
sjelf, det är mer än bränneoffer, och all offer. 34 Då
Jesus såg, att han visliga svarat hade, sade han till
honom: Du äst icke långt ifrå Guds rike. Och sedan
torde ingen fråga honom. 35 Och svarade Jesus, och
sade, lärandes i templet: Huru säga de Skriftlärde,
att Christus är Davids Son? 36 Ty David, genom den
Helga Anda, säger: Herren sade till min Herra: Sätt dig
på min högra hand, tilldess jag hafver satt dina ovänner
dig till en fotapall. 37 Så kallar nu David honom Herra;
hvadan är han då hans Son? Och en stor del af folket
hörde honom gerna. 38 Och han lärde dem, och sade
till dem: Vakter eder för de Skriftlärda; de gå gerna i sid
kläder, och låta gerna helsa sig på torgen; 39 Och sitta
gerna främst i Synagogorna, och främst vid bordet i
gästabåden; 40 Hvilke uppäta enkors hus, förebärande
långa böner; desse skola få dess svårare fördömelse.
41 Och satte sig Jesus tvärtemot offerkistona, och såg
uppå huruledes folket lade penningar i kistona; och
månge rike lade mycket in. 42 Och en fattig enka kom,
och lade in två skärfvar, det var en penning. 43 Då
kallade han sina Lärjungar till sig, och sade till dem:
Sannerliga säger jag eder, denna fattiga enkan lade
mer in i kistona, än alle de andre som der inlade. 44
Ty de hafva alle inlagt af det dem öfverlopp; men hon
inlade, utaf sin fattigdom, allt det hon hade, alla sina
näring.

13 Och då han gick ut af templet, sade till honom en
af hans Lärjungar: Mästar, se hurudana stenar,
och hurudana byggning är detta. 2 Jesus svarade,
och sade till honom: Ser du denna stora byggningen?
En sten varder icke qvarliggandes på den andra, den
icke afbruten varder. 3 Och då han satt på Oljoberget,
tvärtemot templet, frågade honom Petrus, och Jacobus,
och Johannes, och Andreas, afsides: 4 Säg oss, när
detta skall ske? Och hvad tecken är dertill, när detta
skall allt fullbordas? 5 Svarade Jesus, och begynte
säga: Ser till, att ingen bedrager eder. 6 Ty månge varda
kommande i mitt Namn, sägande: Jag är Christus; och
de skola bedraga många. 7 Men när I fån höra örlig,
och örligs rykte, varer icke bedröfvade; ty det måste så
ske; men det är icke straxt änden. 8 Det ena folket skall
uppsätta sig emot det andra, och det ena riket emot
det andra; och jordbäfning skall varda mångastäds;
och hunger och förskräckelser skola varda. Detta är
begynnelsen till vedermödon. 9 Men tager I eder vara;
ty de skola öfverantvarda eder in på Rådhusen och
Synagogorna; och I skolen varda hudflängde, och
framdragne för Förstar och Konungar, för mina skull, till
ett vittnesbörd öfver dem. 10 Och Evangelium måste
först predikadt varda för all folk. 11 När de nu draga eder
fram, och öfverantvarda eder, så hafver ingen omsorg,
hvad I skolen säga; och tänker der intet på framföreåt;
utan, hvad eder ingifvet varder i samma stunden, det
taler; ty det ären icke I, som talen, utan den Helge
Ande. 12 Och den ene brodren skall öfverantvarda den
andra i döden, och fadren sonen; och barnen skola
sig uppsätta mot föräldrarna, och hjelpa till att döda
dem. 13 Och I skolen varda förhatade af allom, för mitt
Namns skull; men den som härdar intill ändan, han
varder salig. 14 Men då I fån se förödelsens styggelse,
deraf sagdt är genom Propheten Daniel, ståndandes
der det icke skall; (den det läs, han förstå det) de som
då äro i Judeen, de fly upp på bergen. 15 Men den der
är på taket, han gånge icke neder i huset, och gånge
icke in, till att taga något utu sitt hus. 16 Och den som
är på åkren, han vände icke tillbaka, till att taga sin
kläder. 17 Ve dem, som hafvande äro, eller dia gifva, i
de dagar. 18 Men beder, att edor flykt icke sker om
vinteren; 19 Ty i de dagar varder sådana bedröfvelse,
att slik hafver icke varit, ifrå kreaturens begynnelse,
dem Gud skapat hafver, intill nu; och ej heller varder.
20 Och hvar Herren icke hade förkortat de dagar, vorde
intet kött saligt; men för de utkorades skull, som han
utkorat hafver, förkortade han dagarna. 21 När då någor
ville säga till eder: Si, här är Christus; eller si, han
är der; tror det intet; 22 Ty falske Christi och falske
Propheter skola upphäfva sig, och skola göra tecken
och under, så att de ock skola förföra de utkorada, om
möjeligit vore. 23 Men tager I eder vara; si, jag hafver

sagt eder all ting framföreåt. 24 Men i de dagar, efter
den bedröfvelsen, skall solen förmörkas, och månen
skall icke gifva sitt sken; 25 Och himmelens stjernor
skola nederfalla, och himmelens krafter skola bäfva.
26 Och då skola de få se menniskones Son komma i
skyn, med stor magt och härlighet. 27 Och då skall han
sända sina Änglar, till att församla sina utkorada, ifrå
fyra väder; ifrå jordenes ända intill himmelens ända. 28
Lärer af fikonaträt en liknelse: När nu dess qvist är klen,
och begynner bära löf, så veten I, att sommaren är när;
29 Sammalunda ock, när I sen detta ske, så veter att
det är när för dörrene. 30 Sannerliga säger jag eder, att
detta slägtet skall icke förgås, förr än allt detta skedt är.
31 Himmel och jord skola förgås; men min ord skola
icke förgås. 32 Men om den dagen, och den stunden,
vet ingen; icke Änglarna, som i himmelen äro, ej heller
Sonen; utan Fadren allena. 33 Ser till, vaker och beder;
ty I veten icke, när tiden är. 34 Såsom en man, den
der drog bort i främmande land, och lät blifva sitt hus,
och gaf sina tjenare magt, och hvarjom och enom sina
sysslo, och böd dörravaktaren, att han skulle vaka.
35 Vaker fördenskull; ty I veten icke, när husbonden
kommer, antingen om aftonen, eller midnattstid, eller i
hönsgälden, eller om morgonen; 36 Att, då han kommer
hasteliga, han icke skall finna eder sofvande. 37 Men
hvad jag säger eder, det säger jag allom: Vaker.

14 Och två dagar derefter instundade Påska och
Sötbrödsdagarna; och de öfverste Presterna och
de Skriftlärde sökte efter, huru de kunde svikliga få fatt
på honom, och döda honom. 2 Men de sade: Icke om
högtidsdagen, att ett upplopp icke sker ibland folket. 3
Och då han var i Bethanien, i den spitelska Simons hus,
vid han satt till bords, kom en qvinna, som hade ett glas
med oförfalskadt och kosteligit nardus smörjelse; hon
bröt glaset sönder, och utgöt det på hans hufvud. 4 Så
voro der några, som icke togo det väl vid sig, och sade:
Hvarefter förspilles denna smörjelsen? 5 Ty det måtte
väl varit såldt mer än för trehundrade penningar, och
gifvet fattigom; och läto illa på henne. 6 Då sade Jesus:
Låter henne med frid; hvi gören I henne illa tillfrids?
Hon hafver gjort en god gerning på mig; 7 Ty I hafven
alltid fattiga när eder; och när som helst I viljen, kunnen
I göra dem till godo; men mig hafven I icke alltid. 8
Det hon kunde, det gjorde hon; hon är förekommen att
smörja min lekamen till begrafning. 9 Sannerliga säger
jag eder: Hvar detta Evangelium predikadt varder uti
hela verldene, skall ock detta, som hon gjorde, sagdt
varda, henne till åminnelse. 10 Och Judas Ischarioth,
en af de tolf, gick bort till de öfversta Presterna, på
det han skulle förråda honom dem i händer. 11 När
de det hörde, vordo de glade, och lofvade honom, att
de ville gifva honom penningar; och han sökte, huru
han lämpeligast kunde förråda honom. 12 På första
Sötbrödsdagen, då man offrade Påskalambet, sade
hans Lärjungar till honom: Hvar vill du, att vi skole gå
och reda till, att du äter Påskalambet? 13 Och han
sände två af sina Lärjungar, och sade till dem: Går in
i staden, och der möter eder en man, bärandes ena
kruko vatten; följer honom efter; 14 Och hvar han ingår,
säger till husbondan: Mästaren låter säga dig: Hvar är
gästahuset, der jag med minom Lärjungom kan äta
Påskalambet? 15 Och han skall visa eder en stor sal,
beredd och tillpyntad; der reder till för oss. 16 Och hans
Lärjungar gingo ut, och kommo in i staden, och funno
som han dem sagt hade, och tillredde Påskalambet.
17 Då nu aftonen vardt, kom han med de tolf. 18 Och
vid de såto till bords, och åto, sade Jesus: Sannerliga
säger jag eder, en af eder, som äter med mig, skall
förråda mig. 19 Men de begynte vara illa tillfrids, och
sade till honom, hvar i sin stad: Är det jag? och den
andre: Är det jag? 20 Han svarade och sade till dem:
En af de tolf, den som tager i fatet med mig. 21 Ja,
menniskones Son varder så gångandes, som skrifvet
är om honom; men ve de mennisko, genom hvilken
menniskones Son varder förrådder; de mennisko vore
bättre, att hon icke vore född. 22 Och vid de åto, tog
Jesus brödet; tackade, och bröt det, och gaf dem, och
sade: Tager, äter, detta är min lekamen; 23 Och tog
kalken, och tackade, och gaf dem; och de drucko deraf
alle. 24 Och sade han till dem: Detta är min blod,
dess nya Testamentsens, hvilken för många utgjuten
varder. 25 Sannerliga säger jag eder: Härefter skall
jag icke dricka af vinträs frukt, intill den dagen att jag
dricker det nytt i Guds rike. 26 Och då de hade sagt
lofsången, gingo de ut på Oljoberget. 27 Och Jesus
sade till dem: I skolen alle i denna nattene förargas på
mig; ty det är skrifvet: Jag skall slå herdan, och fåren
varda förskingrad. 28 Men då jag är uppstånden, vill
jag gå fram för eder uti Galileen. 29 Då sade Petrus till
honom: Om än alle förargades, skall jag icke förargas.
30 Jesus sade till honom: Sannerliga säger jag dig, i
dag, i denna natt, förr än hanen hafver två resor galit,
skall du tre resor försaka mig. 31 Då sade han ändå
ytterligare: Ja, skulle jag än dö med dig, jag skall icke
försaka dig. Sammalunda sade de ock alle. 32 Och de
kommo på den platsen, som kallades Gethsemane.
Och han sade till sina Lärjungar: Sitter här, så länge
jag går afsides, till att bedja. 33 Och så tog han med
sig Petrum, och Jacobum, och Johannem, och begynte
till att förskräckas och ängslas; 34 Och sade till dem:
Min själ är bedröfvad allt intill döden; blifver här, och
vaker. 35 Och han gick litet fram bätter, och föll ned
på jordena, och bad att, om möjeligit vore, skulle den
stunden undgå honom; 36 Och sade: Abba, Fader;
all ting äro dig möjelig; unddrag mig denna kalken;

dock icke hvad jag vill, utan hvad du vill. 37 Och han
kom, och fann dem sofvande, och sade till Petrum:
Simon, sofver du? Förmådde du icke vaka ena stund?
38 Vaker, och beder, att I icke kommen uti frestelse;
anden är viljog, men köttet är svagt. 39 Och så gick
han åter bort, och bad; och talade samma orden. 40
Och då han kom igen, fann han dem åter sofvande;
ty deras ögon voro tung; och de visste icke hvad de
honom svarade. 41 Och han kom tredje gången, och
sade till dem: Ja, sofver nu, och hviler eder; det är
nog, stunden är kommen: Si, menniskones Son varder
öfverantvardad uti syndares händer. 42 Står upp, låt
oss gå: Si, den mig förråder, är hardt när. 43 Och straxt,
med samma orden, steg Judas fram, den der en var af
de tolf; och med honom ett stort tal folk, med svärd och
stafrar, ifrå de öfversta Presterna, och de Skriftlärda,
och de äldsta. 44 Så hade den, som förrådde honom,
gifvit dem ett tecken, sägandes: Hvilken jag kysser,
den äret; tager fatt på honom, och förer honom varliga.
45 Och som han kom, trädde han hasteliga fram till
honom, och sade till honom: Rabbi, Rabbi; och kysste
honom. 46 Då båro de händer på honom, och grepo
honom. 47 Men en, af de der när stodo, drog ut sitt
svärd, och slog öfversta Prestens tjenare, och högg
honom ett öra af. 48 Och Jesus svarade, och sade
till dem: Såsom till en röfvare ären I utgångne, med
svärd och stafrar, till att gripa mig. 49 Jag hafver hvar
dag varit när eder i templet, och lärt, och I togen intet
fatt på mig; men detta sker, på det att Skrifterna skola
fullbordas. 50 Och Lärjungarna gåfvo honom då alle
öfver, och flydde. 51 Men en unger man följde honom,
klädd på blotta kroppen uti ett linkläde; och unge män
grepo honom. 52 Men han lät fara linklädet, och kom
undan ifrå dem naken. 53 Så ledde de Jesum till den
öfversta Presten, och med honom församlades alle
öfverste Presterna, och de äldste, och Skriftlärde. 54
Och Petrus följde långt efter honom, tilldess han kom
uti den öfversta Prestens palats; och satte sig ibland
tjenarena, och värmde sig vid ljuset. 55 Men de öfverste
Presterna, och hela Rådet, sökte efter vittne emot
Jesum, att de måtte låta döda honom; och kunde dock
ingen finna; 56 Ty månge hade burit falskt vittnesbörd
emot honom; dock gjorde deras vittnesbörd icke fyllest.
57 Då stodo några upp, och båro falskt vittnesbörd emot
honom, och sade: 58 Vi hörde honom säga: Jag vill
nederslå detta templet, som är med händer uppbygdt,
och i tre dagar sätta ett annat upp igen, utan händer
uppbygdt. 59 Och deras vittnesbörd gjorde ändå icke
fyllest. 60 Då stod den öfverste Presten upp ibland
dem, och frågade Jesum, sägandes: Svarar du intet?
Hvad vittna desse emot dig? 61 Men han tigde, och
svarade platt intet. Åter sporde den öfverste Presten,
och sade till honom: Äst du Christus, dens välsignades
Son? 62 Jesus sade: Jag är så; och I skolen få se
menniskones Son sitta på kraftenes högra hand, och
komma i himmelens sky. 63 Då ref den öfverste Presten
sin kläder sönder, och sade: Hvad behöfve vi numera
vittne? 64 I hörden hädelsen. Hvad synes eder? Då
fördömde de honom alle, att han var saker till döds.
65 Och somlige begynte till att spotta på honom, och
förtäcka hans ansigte, och slå honom med näfvarna,
sägande till honom: Spå till. Och tjenarena kindpustade
honom. 66 Och Petrus var nedre i palatset; då kom en
öfversta Prestens tjensteqvinna; 67 Och då hon fick se
Petrum värma sig, såg hon på honom, och sade: Du
vast ock med Jesu Nazareno. 68 Då nekade han, och
sade: Jag känner honom intet, ej heller vet jag hvad du
säger. Och så gick han ut i gården, och hanen gol. 69
Och qvinnan såg honom åter, och begynte säga till de
der när stodo: Denne är utaf dem. 70 Då nekade han
åter. Och litet derefter talade de åter till Petrum, som
när stodo: Sannerliga äst du utaf dem; ty du äst ock
en Galileisk man, och ditt mål lyder derefter. 71 Då
begynte han till att förbanna sig, och svärja: Jag känner
icke denna mannen, der I om talen. 72 Och åter gol
hanen. Då begynte Petrus draga till minnes det ordet,
som Jesus hade sagt till honom: Förr än hanen hafver
galit två resor, skall du försaka mig tre resor. Och han
begynte till att gråta.

15 Och straxt om morgonen höllo de öfverste
Presterna råd, med de äldsta och Skriftlärda, och
med hela Rådet; och bundo Jesum, och ledde honom
bort, och antvardade honom Pilato. 2 Och Pilatus
frågade honom: Äst du den Judarnas Konung? Då
svarade han, och sade till honom: Du säger det. 3 Och
öfverste Presterna anklagade honom om mång ting.
4 Då frågade åter Pilatus honom, och sade: Svarar
du intet? Si, huru mång stycke de vittna på dig. 5
Men Jesus svarade sedan platt intet; så att Pilatus
förundrade sig. 6 Så plägade han i Påskahögtidene
gifva dem en fånga lös, hvilken de helst begärade. 7
Så var der en, benämnd Barabbas, som gripen var
med somliga, de der ett upplopp gjort hade, och hade
uti upploppet bedrifvit ett dråp. 8 Då ropade folket,
och begynte bedja, att han skulle göra dem som hans
plägsed alltid var. 9 Svarade Pilatus, sägandes: Viljen
I, att jag skall eder lösgifva Judarnas Konung? 10
Ty han visste, att de öfverste Presterna hade utaf
afund öfverantvardat honom. 11 Men öfverste Presterna
eggade folket, att han heldre skulle gifva dem Barabbam
lös. 12 Pilatus svarade åter, och sade till dem: Hvad
viljen I då att jag skall göra honom, den I kallen
Judarnas Konung? 13 Då ropade de åter: Korsfäst
honom. 14 Pilatus sade till dem: Hvad hafver han då
illa gjort? Då ropade de ännu fastare: Korsfäst honom.

15 Så ville då Pilatus göra folkena fyllest, och gaf dem
Barabbam lös; och öfverantvardade dem Jesum, att
han skulle hudflängas och korsfästas. 16 Då hade
krigsknektarna honom in uti Rådhuset, och kallade
tillhopa hela skaran; 17 Och klädde honom uti ett
purpurkläde, och vredo tillhopa ena krono af törne, och
satte på honom; 18 Och begynte till att helsa honom:
Hel, Judarnas Konung; 19 Och slogo hans hufvud med
en rö, och spottade på honom; föllo på knä, och tillbådo
honom. 20 Och när de hade så begabbat honom,
afklädde de honom purpurklädet, och klädde honom uti
sin egen kläder; och ledde honom ut till att korsfästan.
21 Då tvingade de en man, som der framgick, benämnd
Simon af Cyrene, Alexandri och Rufi fader, den af
markene inkom, att han måste bära hans kors. 22 Och
de ledde honom på det rummet Golgatha; det är, om
man det uttyder, hufvudskallaplatsen. 23 Och de gåfvo
honom bemyrrhadt vin dricka; men han tog det intet till
sig. 24 Och när de hade korsfäst honom, bytte de hans
kläder, kastande lott på dem, hvad hvar få skulle. 25
Och det var vid tredje timman; och de korsfäste honom.
26 Och det man skyllde honom före, var skrifvet öfver
hans hufvud, nämliga: Judarnas Konung. 27 Och de
korsfäste med honom två röfvare, en på hans högra,
och den andra på hans venstra sido. 28 Och så blef
Skriften fullbordad, som säger: Ibland ogerningsmän
vardt han räknad. 29 Och de, som gingo der framom,
hädde honom, och riste sin hufvud, och sade: Tvi
dig! Skönliga slår du omkull templet, och i tre dagar
uppbygger det. 30 Fria dig sjelfvan, och stig neder
af korset. 31 Sammalunda ock de öfverste Presterna
gjorde spe af honom emellan sig, med de Skriftlärda,
och sade: Androm hafver han hulpit, sig sjelfvom kan
han icke hjelpa. 32 Christus, Israels Konung, stige nu
neder af korset, att vi måtte det se, och tro. Och de der
korsfäste voro med honom, försmädde honom ock. 33
Och i sjette timman vardt ett mörker öfver allt landet,
till nionde timman. 34 Och i nionde timman ropade
Jesus med höga röst, sägandes: Eloi, Eloi, Lamma
Sabachthani? det är uttydt: Min Gud, min Gud, hvi
hafver du öfvergifvit mig? 35 Och somlige, de der när
stodo, och hörde det, sade: Si, Eliam kallar han. 36
Så lopp en till med en svamp, uppfylldan med ättiko;
den satte han på en rö, och böd honom dricka, och
sade: Håll, låt se, om Elias kommer, till att taga honom
neder. 37 Då ropade Jesus med höga röst, och gaf upp
andan. 38 Och förlåten i templet remnade i tu stycke,
ifrån öfverst och neder igenom. 39 Då höfvitsmannen,
som stod der när gentemot honom, såg att han med ett
sådant rop gaf upp andan, sade han: Sannerliga var
denne mannen Guds Son. 40 Och voro ock qvinnor der,
som långt ifrå detta skådade; ibland hvilka var Maria
Magdalena, och Maria, litsle Jacobs och Jose moder,
och Salome. 41 Hvilka ock, medan han var i Galileen,
hade följt honom, och tjent honom; och många andra,
som med honom uppfarit hade till Jerusalem. 42 Då
aftonen kom, efter det var tillredelsedagen, den som
går före Sabbathen, 43 Kom Joseph, bördig af den
staden Arimathia, en ärlig rådherre, den ock vänte
efter Guds rike; han tog sig dristighet till, och gick in
till Pilatum, och beddes af honom Jesu lekamen. 44
Då förundrade Pilatus, att han allaredo var död; och
kallade till sig höfvitsmannen, och frågade, om han
länge sedan död var. 45 Och då han det förnummit
hade af höfvitsmannenom, gaf han Joseph lekamen.
46 Och han köpte ett linkläde, och tog honom ned, och
svepten uti linklädet, och lade honom ned uti ena graf,
som uthuggen var uti ett hälleberg; och välte en sten
för grafvenes dörr. 47 Men Maria Magdalena och Maria
Jose sågo till hvart han lades.

16 Och då Sabbathen framgången var, köpte Maria
Magdalena, och Maria Jacobi, och Salome,
välluktande krydder, på det de skulle komma och smörja
honom. 2 Och på den ena Sabbathen kommo de till
grafvena, ganska bittida, då solen uppgick; 3 Och
sade emellan sig sjelfva: Ho skall välta oss stenen
ifrå grafvenes dörr? 4 Och då de sågo till, sågo de
stenen vara afvältad, den ganska stor var. 5 Och när
de ingångne voro uti grafvena, sågo de en ung man
sittandes på högra sidon, klädd i ett sidt hvitt kläde; och
de vordo förfärada. 6 Men han sade till dem: Varer icke
förfärada; I söken Jesum af Nazareth, som korsfäst
var; han är uppstånden, han är icke här; si rummet,
der de hade lagt honom. 7 Men går bort, och säger
hans Lärjungar, och Petro, att han går fram för eder
uti Galileen; der skolen I få se honom, såsom han
eder sagt hafver. 8 Och de gingo hasteliga derut, och
flydde ifrå grafvene; ty dem var bäfning och häpenhet
påkommen; icke heller sade de något för någrom, ty de
räddes. 9 **(note: The most reliable and earliest manuscripts do not include Mark 16:9-20.)** Men när Jesus uppstånden var
om morgonen, på första Sabbathsdagen, syntes han
först Marie Magdalene, af hvilka han sju djeflar utdrifvit
hade. 10 Hon lopp bort, och bådade dem som plägade
vara med honom, de der sörjande och gråtande voro.
11 Och de samme, när de hörde att han var lefvandes,
och var sedder af henne, trodde de intet. 12 Derefter,
då två af dem vandrade ut åt landsbygden, syntes
han dem uti en annor skepelse. 13 Och de gingo ock
bort, och bådade det dem androm; och de trodde icke
heller dem. 14 Sedan, när de ellofva såto till bords,
syntes han dem, och förekastade dem deras otro och
hjertas hårdhet, att de icke trott hade dem, som hade
sett honom vara uppstånden; 15 Och sade till dem:
Går ut i hela verldena, och prediker Evangelium allom

kreaturom. **16** Den der tror, och blifver döpt, han skall
varda salig; men den der icke tror, han skall varda
fördömd. **17** Men dem, som tro, skola dessa tecken
efterfölja: genom mitt Namn skola de utdrifva djeflar; de
skola tala med nya tungor; **18** De skola fördrifva ormar;
och om de dricka något det dödeligit är, skall det dem
intet skada; på de kranka skola de lägga händerna, så
varder det bättre med dem. **19** Då nu Herren Jesus
med dem talat hade, vardt han upptagen i himmelen,
och sitter på Guds högra hand. **20** Men de gingo ut,
och predikade allestäds; och Herren verkade med dem,
och stadfäste ordet med efterföljande tecken.

Lukas

1 Efter månge hafva tagit sig före att beskrifva de
ting, som ibland oss aldravissast äro; **2** Såsom de
oss sagt hafva, som af begynnelsen det med sin ögon
sågo, och sjelfve en del voro af det de sade; **3** Syntes
ock mig, sedan jag af begynnelsen all ting granneliga
utfrågat hafver, ordenteligen skrifva dig till, min gode
Theophile; **4** Att du må förfara vissa sanningen om
de stycker, der du om undervister äst. **5** Uti Herodis,
Judee Konungs, tid, var en Prest, utaf Abie skifte,
benämnd Zacharias; och hans hustru, af Aarons döttrar,
benämnd Elisabet. **6** De voro både rättfärdige för Gud,
vandrande i all Herrans bud och stadgar ostraffeliga.
7 Och de hade inga barn; ty Elisabet var ofruktsam,
och både voro de framlidne i sin ålder. **8** Så begaf det
sig, då han i sitt skifte skulle hålla sitt Prestaämbete
för Gudi, **9** Efter Presterskapets sed, och det föll på
honom, att han skulle upptända rökelse, gick han in i
Herrans tempel; **10** Och allt folket var utantill, och bad,
så länge rökelsen skedde. **11** Så syntes honom Herrans
Ängel, ståndandes på högra sidon vid rökaltaret. **12**
Och Zacharias vardt förskräckt, då han såg honom,
och en räddhåge föll öfver honom. **13** Så sade Ängelen
till honom: Var icke förfärad, Zacharia; ty din bön är
hörd, och din hustru Elisabet skall föda dig en son,
hvilkens namn du skall kalla Johannes. **14** Och dig
skall varda glädje och fröjd; och månge skola fröjdas af
hans födelse; **15** Ty han skall varda stor för Herranom;
vin och starka drycker skall han icke dricka; och skall
straxt i moderlifvet uppfylld varda med den Helga Anda;
16 Och han skall omvända många af Israels barn till
Herran, deras Gud. **17** Och han skall gå för honom,
med Elie anda och kraft, till att omvända fädernas
hjerta till barnen, och de ohöriga till de rättfärdigas
snällhet; och göra Herranom ett beredt folk. **18** Då
sade Zacharias till Ängelen: Hvaraf skall jag detta
veta? Ty jag är gammal, och min hustru är framliden i
åldren. **19** Ängelen svarade, och sade till honom: Jag
är Gabriel, som står i Guds åsyn, och är utsänd till att
tala dig till, och båda dig denna goda tidenden. **20**
Och si, du skall varda mållös, och skall intet kunna
tala, intill den dagen, då detta sker; derföre, att du
icke trodde minom ordom, hvilke skola fullkomnad
varda i sin tid. **21** Och folket förbidde Zachariam, och
förundrade sig, att han så länge dvaldes i templet. **22**
Men då han utgick, kunde han intet tala med dem;
och så förmärkte de, att han hade sett någon syn i
templet; och han tecknade dem, och blef mållös. **23**
Och det begaf sig, då hans ämbetsdagar ute voro,
gick han hem i sitt hus. **24** Och efter de dagar vardt
hans hustru Elisabet hafvandes; och fördolde sig i
fem månader, och sade: **25** Så hafver nu Herren gjort
med mig, i de dagar, då han såg till mig, på det han
skulle borttaga min försmädelse ibland menniskorna.
26 Uti sjette månaden vardt Gabriel Ängel utsänd af
Gudi, uti en stad i Galileen, benämnd Nazareth; **27**
Till en jungfru, som förlofvad var enom man, hvilkens
namn var Joseph, af Davids hus; och jungfrunes namn
Maria. **28** Och Ängelen kom in till henne, och sade: Hel,
full med nåd! Herren är med dig; välsignad du ibland
qvinnor. **29** Då hon såg honom, vardt hon förfärad af
hans tal, och tänkte uppå, hurudana helsning detta
var. **30** Då sade Ängelen till henne: Frukta dig icke,
Maria; ty du hafver funnit nåd för Gudi. **31** Si, du skall
afla i ditt lif, och föda en son, hvilkens Namn du skall
kalla JESUS. **32** Han skall varda stor, och kallas dens
Högstas Son; och Herren Gud skall gifva honom hans
faders Davids säte; **33** Och han skall vara en Konung
öfver Jacobs hus i evig tid; och på hans rike skall ingen
ände vara. **(aiōn g165)** **34** Då sade Maria till Ängelen:
Huru skall detta tillgå? Ty jag vet af ingen man. **35**
Ängelen svarade, och sade till henne: Den Helge Ande
skall komma öfver dig, och dens Högstas kraft skall
öfverskygga dig; derföre ock det Helga, som af dig
födt varder, skall kallas Guds Son. **36** Och si, Elisabet,
din fränka, hafver ock aflat en son i sin ålderdom; och
detta är sjette månaden åt henne, som hetes vara
ofruktsam; **37** Ty för Gud är ingen ting omöjelig. **38**
Då sade Maria: Si, Herrans tjenarinna; varde mig efter
ditt tal. Och Ängelen skiljdes ifrå henne. **39** Uti de
dagar stod Maria upp, och gick i bergsbygdena med
hast, uti Jude stad; **40** Och kom uti Zacharie hus, och
helsade Elisabet. **41** Och det begaf sig, då Elisabet
hörde Marie helsning, sprang barnet uti hennes lif. Och
Elisabet vardt uppfylld med den Helga Anda; **42** Och
hon ropade med höga röst, och sade: Välsignad du
ibland qvinnor, och välsignad dins lifs frukt. **43** Och
hvadan kommer mig detta, att mins Herras moder
kommer till mig? **44** Si, då rösten af dine helsning kom
i min öron, sprang barnet af glädje i mitt lif. **45** Och
salig äst du, som trodde; ty all ting varda fullbordad,
som dig sagd äro af Herranom. **46** Och Maria sade:
Min själ prisar storliga Herran; **47** Och min ande fröjdar
sig i Gudi, minom Frälsare; **48** Ty han hafver sett till
sine tjenarinnos ringhet: Si, härefter varda all slägte
mig saliga kallande. **49** Ty den Mägtige hafver gjort
mägtig ting med mig, och hans Namn är heligt; **50** Och
hans barmhertighet varar ifrå slägte till slägte, öfver
dem som frukta honom. **51** Han hafver bedrifvit magt
med sinom arm, och förskingrat dem, som högfärdige
äro uti deras hjertas sinne. **52** De mägtige hafver han
satt af sätet, och uppsatt de ringa. **53** De hungriga
hafver han med god ting uppfyllt, och de rika hafver han
låtit tomma blifva. **54** Han hafver upptagit sin tjenare

Israel, tänkande på sina barmhertighet; 55 Såsom han
sagt hafver till våra fäder, Abraham och hans säd, till
evig tid. (aiōn g165) 56 Och Maria blef när henne vid tre
månader; och gick så hem i sitt hus igen. 57 Så vardt
då Elisabet tiden fullbordad att hon skulle föda, och
hon födde en son. 58 Och hennes grannar och fränder
fingo höra, att Herren hade gjort stor barmhertighet
med henne, och fröjdade sig med henne. 59 Och det
begaf sig, på åttonde dagen kommo de till att omskära
barnet; och kallade honom, efter hans fader, Zacharias.
60 Då svarade hans moder, och sade: Ingalunda; men
han skall heta Johannes. 61 Då sade de till henne:
Uti dine slägt är ingen, som hafver det namnet. 62 Så
tecknade de hans fader, hvad han ville kalla honom. 63
Och han äskade ena taflo, der han uti skref, sägandes:
Johannes är hans namn; och alle förundrade sig derpå.
64 Och straxt öppnades hans mun, och hans tunga; och
han talade, lofvandes Gud. 65 Och stor fruktan kom
öfver alla deras grannar; och ryktet om allt detta gick
ut öfver alla Judiska bergsbygdena. 66 Och alle de,
som det hörde, sattet i sitt hjerta, sägande: Hvad månn
varda utaf detta barnet? Ty Herrans hand var med
honom. 67 Och hans fader Zacharias vardt uppfylld
med den Helga Anda, propheterade, och sade: 68
Lofvad vare Herren, Israels Gud; ty han hafver besökt
och förlossat sitt folk; 69 Och hafver upprättat oss
salighetenes horn, uti sins tjenares Davids hus; 70
Såsom han i förtiden talat hafver, genom sina helga
Propheters mun; (aiōn g165) 71 Att han skulle frälsa
oss ifrå våra ovänner, och utur allas deras hand, som
hata oss; 72 Och bevisa barmhertighet med våra fäder,
och minnas på sitt helga Testamente; 73 Och på den
ed, som han svorit hafver vårom fader Abraham, att
gifva oss; 74 Att vi, frälste utur våra ovänners hand,
måtte honom tjena utan fruktan; 75 I helighet och
rättfärdighet, för honom, i alla våra lifsdagar. 76 Och du
barn skall kallas dens Högstas Prophet; du skall gå för
Herranom, till att bereda hans vägar; 77 Och gifva hans
folke salighetenes kunskap, till deras synders förlåtelse;
78 Genom vår Guds innerliga barmhertighet, genom
hvilken uppgången af höjdene hafver oss besökt; 79 Till
att uppenbaras dem, som sitta i mörkret och dödsens
skugga, och styra våra fötter på fridsens väg. 80 Och
barnet växte upp, och stärktes i Andanom; och vistades
i öknene, till den dagen han skulle framkomma för
Israels folk.

2 Det begaf sig i den tiden, att af Kejsar Augusto
utgick ett bud, att all verlden skulle beskattas; 2
Och denna beskattning var den första, och skedde
under den höfdingen öfver Syrien, Cyrenio. 3 Och de
gingo alle, hvar uti sin stad, till att låta beskatta sig.
4 Så for ock Joseph upp af Galileen, af den staden
Nazareth, in uti Judiska landet, till Davids stad, som
heter BethLehem; ty han var af Davids hus och slägt;
5 På det han skulle låta beskatta sig, med Maria, sin
trolofvada hustru, hvilken hafvandes var. 6 Så begaf
sig, medan de voro der, vordo dagarna fullbordade
att hon skulle föda. 7 Och hon födde sin förstfödda
Son, och svepte honom i lindakläder, och lade honom
neder i en krubbo; ty dem var icke rum i herbergena. 8
Och i den samma ängden voro några herdar, de der
vakade, och höllo vård om nattena öfver sin hjord.
9 Och si, Herrans Ängel stod när dem, och Herrans
klarhet kringsken dem; och de vordo storliga förfärade.
10 Och sade Ängelen till dem: Varer icke förfärade;
si, jag bådar eder stor glädje, hvilken allo folkena
vederfaras skall; 11 Ty i dag är eder födder Frälsaren,
som är Christus Herren, i Davids stad. 12 Och detta
skall vara eder för tecken: I skolen finna barnet svept i
lindakläder, nederlagdt i en krubbo. 13 Och straxt vardt
med Ängelen ett stort tal af den himmelska härskaran,
de der lofvade Gud, och sade: 14 Ära vare Gud i
höjdene, och frid på jordene, och menniskomen en god
vilje. 15 Och det begaf sig, att Änglarna foro ifrå dem
upp i himmelen, och herdarna begynte säga emellan
sig: Låter oss nu gå till BethLehem, och se det som
vi hafve hört skedt vara, det Herren oss uppenbarat
hafver. 16 Och de gingo hasteliga, och funno Maria, och
Joseph, och barnet nederlagdt i krubbon. 17 Och då de
det sett hade, beryktade de ut hvad dem sagdt var om
detta barnet. 18 Och alle, de det hörde, förundrade
sig på de ting, som dem sagd voro af herdarna. 19
Men Maria gömde all dessa ord, betraktandes dem i
sitt hjerta. 20 Och herdarna gingo tillbaka igen, prisade
och lofvade Gud öfver allt det de hört och sett hade,
såsom dem sagdt var. 21 Och då åtta dagar voro
framgångne, att barnet skulle omskäras, kallades hans
Namn JESUS; hvilket så kalladt var af Ängelen, förr
än han aflad vardt i moderlifvet. 22 Och då deras
renselsedagar voro fullkomnade, efter Mose lag, hade
de honom till Jerusalem, på det de skulle bära honom
fram för Herran; 23 Såsom skrifvet är i Herrans lag: Allt
mankön, som först öppnar moderlifvet, skall kallas heligt
Herranom; 24 Och på det de skulle offra, såsom sagdt
var i Herrans lag, ett par turturdufvor, eller två unga
dufvor. 25 Och si, i Jerusalem var en man, benämnd
Simeon, och den mannen var rättfärdig och gudfruktig,
och vänte efter Israels tröst; och den Helge Ande var
med honom. 26 Och han hade fått svar af den Helga
Anda, att han icke skulle se döden, utan han hade sett
tillförene Herrans Christ. 27 Och han kom af Andans
tillskyndelse i templet. Och föräldrarna båro in barnet
Jesum, att de skulle göra för honom, såsom sedvänja
var i lagen. 28 Då tog han honom i sin famn, och
lofvade Gud, och sade: 29 Herre, nu låter du din tjenare

fara i frid, efter som du sagt hafver; 30 Ty min ögon
hafva sett dina salighet; 31 Hvilka du beredt hafver
för allo folke; 32 Ett Ljus till Hedningarnas upplysning,
och ditt folk Israel till pris. 33 Och Joseph och hans
moder förundrade sig på det, som sades om honom. 34
Och Simeon välsignade dem, och sade till Maria, hans
moder: Si, denne är satt till ett fall och uppståndelse
mångom i Israel, och till ett tecken, hvilko emot sagdt
varder. 35 Ja, ett svärd skall ock gå igenom dina själ,
på det mång hjertans tankar skola uppenbaras. 36 Och
der var en Prophetissa, benämnd Hanna, Phanuels
dotter, af Assurs slägte; hon var kommen till en stor
ålder, och hade lefvat i sju år med sin man, ifrå sin
jungfrudom; 37 Och var nu en enka, vid fyra och åttatio
år; hon kom aldrig bort utu templet, tjenandes Gudi,
med fasto och böner, natt och dag. 38 Hon kom ock
dertill i samma stundene, och prisade Herran; och
talade om honom till alla dem, som i Jerusalem vänte
förlossning. 39 Och då de all ting fullbordat hade efter
Herrans lag, drogo de in i Galileen igen, uti sin stad
Nazareth. 40 Men barnet växte upp, och förstärktes i
Andanom, och uppfylldes med vishet; och Guds nåd
var med honom. 41 Och hans föräldrar gingo årliga till
Jerusalem, till Påskahögtiden. 42 Och då han vardt
tolf åra gammal, och de uppfarne voro till Jerusalem,
efter högtidenes sedvänjo; 43 Och de fullkomnat hade
dagarna, och gingo hem igen, blef pilten Jesus qvar i
Jerusalem, och Joseph och hans moder visste der intet
af. 44 Men de mente, att han var i sällskapet, och de
gingo ena dagsled, och sökte honom ibland fränder och
vänner. 45 Och då de icke funno honom, gingo de till
Jerusalem igen, och sökte honom. 46 Så begaf det sig,
efter tre dagar funno de honom i templet, sittandes midt
ibland de lärare, hörandes dem, och frågandes dem;
47 Och alle, de honom hörde, förskräckte sig öfver
hans förstånd och svar. 48 Och då de sågo honom,
förundrade de sig; och hans moder sade till honom:
Min Son, hvi gjorde du oss detta? Si, din fader och jag
hafve sökt efter dig sörjande. 49 Och han sade till dem:
Hvad är det, att I sökten mig? Vissten I icke, att uti de
stycker, som min Fader tillhöra, bör mig vara? 50 Och
de förstodo icke ordet, som han med dem talade. 51
Och så for han ned med dem, och kom till Nazareth,
och var dem underdånig; men hans moder gömde
all dessa ord uti sitt hjerta. 52 Och Jesus växte till i
visdom, ålder och nåde, för Gud och menniskor.

3 Uti femtonde årena af Tiberii Kejsaredöme, då
Pontius Pilatus var landshöfding i Judeen, och
Herodes var Tetrarcha i Galileen, och Philippus, hans
broder, Tetrarcha i Itureen, och i den ängden Trachonitis,
och Lysanias Tetrarcha i Abilene; 2 Under de öfversta
Presterna Hannas och Caiphas, kom Guds befallning
till Johannes, Zacharie son, i öknene. 3 Och han kom i
alla den ängden vid Jordan, och predikade bättringenes
döpelse, till syndernas förlåtelse; 4 Såsom skrifvet är i
den boken af Esaie Prophetens ordom, den der säger:
Uti öknen är en ropandes röst: Bereder Herrans väg;
görer hans stigar rätta. 5 Alla dalar skola uppfyllas,
och all berg och backar skola förnedras; och det krokot
är, skall rätt varda, och det ojemnt är, skall vändas i
släta vägar; 6 Och allt kött skall se Guds salighet. 7
Så sade han då till folket, som utgick till att döpas af
honom: I huggormars afföda, ho hafver eder föregifvit,
att I undkomma skolen den tillkommande vrede? 8
Görer fördenskull tillbörlig bättrings frukt; och tager
eder icke före att säga vid eder sjelf: Vi hafve Abraham
till fader; ty jag säger eder: Gud är mägtig uppväcka
Abrahe söner af dessa stenar. 9 Och nu är allaredo
yxen satt till rotena på trän; hvart och ett trä, som icke
bär goda frukt, varder afhugget, och kastadt i elden. 10
Och folket frågade honom, sägande: Hvad skole vi då
göra? 11 Svarade han, och sade till dem: Den der två
kjortlar hafver, han gifve den som ingen hafver; och
den der mat hafver, göre sammalunda. 12 Så kommo
ock de Publicaner, till att döpas, och sade till honom:
Mästar, hvad skole då vi göra? 13 Sade han till dem:
Kräfver icke mer ut, än eder förelagdt är. 14 Frågade
ock krigsmän honom, sägande: Hvad skole då vi göra?
Sade han till dem: Görer ingom öfvervåld och orätt,
och låter eder nöja åt edor lön. 15 Så begynte då
folket hafva en gissan, och alle tänkte i sin hjerta om
Johanne, om han icke var Christus. 16 Då svarade
Johannes, och sade till alla: Jag döper eder i vatten;
men en varder kommandes, som starkare är än jag,
hvilkens skoremmar jag icke värd är att upplösa; han
skall döpa eder med den Helga Anda, och med eld; 17
Hvilkens kastoskofvel är uti hans hand, och han skall
rensa sin loga, och församla hvetet uti sina lado; men
agnarna skall han uppbränna uti evig eld. 18 Och mång
annor stycke förmanade han, och predikade för folket.
19 Då Herodes Tetrarcha vardt straffad af honom, för
Herodias, sins broders Philippi hustrus, skull, och för allt
det onda, som Herodes gjorde; 20 Öfver allt detta lade
han Johannem i häktelse. 21 Och det begaf sig, då allt
folket lät sig döpa, och Jesus vardt ock döpt, och bad,
öppnades himmelen. 22 Och den Helge Ande kom ned
i lekamlig hamn, såsom en dufva, på honom; och en
röst kom af himmelen, som sade: Du äst min älskelige
Son; uti dig behagar mig. 23 Och Jesus begynte vara
vid tretio år; och han vardt hållen för Josephs son,
hvilken var Eli son; 24 Hvilken var Matthats son; hvilken
var Levi son; hvilken var Melchi son; hvilken var Janna
son; hvilken var Josephs son; 25 Hvilken var Mattathie
son; hvilken var Amos son; hvilken var Naums son;
hvilken var Esli son; hvilken var Nagge son; 26 Hvilken

var Maaths son; hvilken var Mattathie son; hvilken var
Semei son; hvilken var Josephs son; hvilken var Juda
son; 27 Hvilken var Johanna son; hvilken var Rhesa
son; hvilken var Zorobabels son; hvilken var Salathiels
son; hvilken var Neri son; 28 Hvilken var Melchi son;
hvilken var Addi son; hvilken var Kosams son; hvilken
var Elmodams son; hvilken var Ers son; 29 Hvilken var
Jose son; hvilken var Eliezers son; hvilken var Jorims
son; hvilken var Matthats son; hvilken var Levi son; 30
Hvilken var Simeons son; hvilken var Juda son; hvilken
var Josephs son; hvilken var Jonans son; hvilken var
Eliakims son; 31 Hvilken var Melea son; hvilken var
Mainans son; hvilken var Matthatha son; hvilken var
Nathans son; hvilken var Davids son; 32 Hvilken var
Jesse son; hvilken var Obeds son; hvilken var Boas
son; hvilken var Salmons son; hvilken var Naassons
son; 33 Hvilken var Aminadabs son; hvilken var Arams
son; hvilken var Esroms son; hvilken var Phares son;
hvilken var Juda son; 34 Hvilken var Jacobs son; hvilken
var Isaacs son; hvilken var Abrahams son; hvilken
var Thara son; hvilken var Nachors son; 35 Hvilken
var Saruchs son; hvilken var Ragua son; hvilken var
Phalegs son; hvilken var Ebers son; hvilken var Sala
son; 36 Hvilken var Cainans son; hvilken var Arphaxads
son; hvilken var Sems son; hvilken var Noe son; hvilken
var Lamechs son; 37 Hvilken var Mathusala son; hvilken
var Enochs son; hvilken var Jareds son; hvilken var
Maleleels son; hvilken var Cainans son; 38 Hvilken var
Enos son; hvilken var Seths son; hvilken var Adams
son; hvilken var Guds.

4 Sedan gick Jesus ifrå Jordan igen, full med den
Helga Anda, och vardt hafder af Andanom uti
öknena; 2 Och frestades i fyratio dagar af djefvulen,
och åt intet i de dagar; utan då de ändade voro, sedan
hungrade honom. 3 Då sade djefvulen till honom: Äst
du Guds Son, så säg till denna stenen, att han varder
bröd. 4 Då svarade Jesus, och sade till honom: Det är
skrifvet: Menniskan lefver icke allenast af bröd, utan af
hvart och ett Guds ord. 5 Och djefvulen hade honom
på ett högt berg, och viste honom all rike i verldene,
uti ett ögnablick. 6 Och djefvulen sade till honom: Dig
vill jag gifva all denna magten, och deras härlighet; ty
de äro mig i händer gifven, och hvem jag vill, gifver
jag dem. 7 Vill du nu falla ned, och tillbedja mig, så
skola de all höra dig till. 8 Jesus svarade, och sade till
honom: Gack bort ifrå mig, Satan; ty det är skrifvet: Din
Herra Gud skall du tillbedja, och honom allena skall du
dyrka. 9 Och hade han honom till Jerusalem, och satte
honom uppå tinnarna af templet, och sade till honom:
Äst du Guds Son, så gif dig här nedföre. 10 Ty det
är skrifvet: Han skall befalla sina Änglar om dig; att
de skola förvara dig; 11 Och bära dig på sina händer,
att du icke stöter din fot emot stenen. 12 Då svarade
Jesus, och sade till honom: Det är sagdt: Du skall icke
fresta Herran din Gud. 13 Och sedan djefvulen hade
fullkomnat all frestelsen, for han ifrå honom till en tid.
14 Och Jesus kom, genom Andans kraft, in i Galileen
igen; och ryktet gick ut om honom i all den ängden
deromkring. 15 Och han lärde i deras Synagogor, och
vardt prisad af allom. 16 Och han kom till Nazareth, der
han uppfödder var; och gick om Sabbathsdagen in i
Synagogon, som hans sedvänja var, och stod upp, och
ville läsa. 17 Då vardt honom fången Esaie Prophetens
bok; och då han lät upp bokena, fann han det rummet,
der skrifvet står: 18 Herrans Ande är öfver mig, derföre
att han hafver smort mig; till att förkunna Evangelium
dem fattigom hafver han sändt mig, till att läka de
förkrossada hjerta; till att predika de fångar frihet, och
dem blindom syn, och dem sönderslagnom förlossning;
19 Till att predika Herrans behageliga år. 20 Sedan lade
han boken tillhopa, och fick tjenarenom, och satte sig;
och allas deras ögon, som i Synagogone vore, aktade
på honom. 21 Då begynte han till att säga till dem: I
dag är denna Skrift fullbordad för edor öron. 22 Och de
båro honom alle vittnesbörd, och förundrade sig på
de nådefulla ord, som gingo af hans mun, och sade:
Är icke denne Josephs son? 23 Då sade han till dem:
Visserliga mågen I säga till mig denna liknelsen: Läkare,
läk dig sjelfvan; huru stor ting hafve vi hört i Capernaum
skedd vara; gör ock sådana här i ditt fädernesland. 24
Sade han: Sannerliga säger jag eder: Ingen Prophet
är afhållen i sitt fädernesland. 25 Men jag säger eder
i sanning: Många enkor voro i Israel, uti Elie tid, då
himmelen igenlyckt var i tre år och sex månader, då stor
hunger var öfver hela landet. 26 Och till ingen af dem
vardt Elias sänd; utan till ena enko uti Sareptha Sidons.
27 Och månge spitelske voro i Israel, i Elisei Prophetens
tid; och ingen af dem vardt ren gjord, förutan Naeman
af Syrien. 28 Och alle, de i Synagogon voro, uppfylldes
med vrede, då de detta hörde; 29 Och uppreste sig
emot honom, och drefvo honom utu staden, och ledde
honom ut öfverst på klinten af berget, der deras stad
på byggder var, och ville stört honom der utföre; 30
Men han gick midt igenom dem sin väg. 31 Och han
kom ned till den staden Capernaum i Galileen; och der
lärde han dem om Sabbatherna. 32 Och de förundrade
sig på hans lärdom; ty med hans tal var väldighet. 33
Och uti Synagogon var en menniska besatt med en
oren djefvuls anda; och han ropade med höga röst, 34
Sägandes: Hej, hvad hafve vi med dig, Jesu Nazarene?
Äst du kommen till att förderfva oss? Jag vet ho du
äst, nämliga den Guds Helige. 35 Och Jesus näpste
honom, sägandes: Var tyst, och gack ut af honom. Och
djefvulen kastade honom midt ibland dem, och gick ut
af honom, och gjorde honom ingen skada. 36 Och en

förfärelse kom öfver dem alla; och de talade inbördes
med hvarannan, sägande: Hvad skall detta vara? Ty
han bjuder de orena andar med magt och väldighet,
och de gå ut. 37 Och ryktet gick ut om honom allestäds
i de landsändar deromkring. 38 Då Jesus uppstod utu
Synagogon, gick han in i Simons hus. Och Simons
svära betvingades med stora skälfvosot; då bådo de
honom för henne. 39 Och han trädde in till henne, och
näpste skälfvone; och skälfvan öfvergaf henne; och hon
stod straxt upp, och tjente dem. 40 Då solen nedergick,
alle de som hade sjukt folk af allahanda sjukor, ledde
dem till honom; och han lade händerna på hvar och en,
och gjorde dem helbregda. 41 Foro också djeflarna ut
af mångom, ropade och sade: Du äst Christus, Guds
Son; då näpste han dem, och stadde icke till att de
skulle tala; ty de visste, att han var Christus. 42 Då
dager vardt, gick han ut i ödemarken; och folket sökte
honom, och kommo till honom, och förhöllo honom, att
han icke skulle gå ifrå dem. 43 Då sade han till dem:
Andra städer måste jag ock predika Guds rike; ty jag är
dertill sänd. 44 Och han predikade uti de Synagogor i
Galileen.

5 Och det begaf sig, då folket föll honom öfver, på det
de skulle höra Guds ord; och han stod utmed sjön
Genesaret; 2 Och han såg två båtar stå i sjöstranden;
men fiskarena voro utgångne af dem, till att två sin nät.
3 Då gick han in uti en båt, som var Simons, och bad
honom, att han skulle lägga litet ut ifrå landet. Och han
satte sig, och lärde folket utu båten. 4 Då han vände
igen tala, sade han till Simon: Lägg ut på djupet, och
kaster edor nät ut till drägt. 5 Då svarade Simon, och
sade till honom: Mästar, vi hafve arbetat hela nattena,
och fått intet; men på din ord vill jag kasta ut näten. 6
Och då de det gjorde, beslöto de en mägta stor hop
fiskar; och deras nät gick sönder. 7 Och de vinkade till
sina stallbröder, som voro uti den andra båten, att de
skulle komma och hjelpa dem. Och de kommo, och
uppfyllde båda båtarna, så att de begynte sjunka. 8 Då
Simon Petrus det såg, föll han till Jesu knä, sägandes:
Herre, gack ut ifrå mig; ty jag är en syndig menniska.
9 Ty en förskräckelse var kommen öfver honom, och
öfver alla de med honom voro, för detta fiskafängets
skull, som de fått hade; 10 Sammalunda ock öfver
Jacobum och Johannem, Zebedei söner, som Simons
stallbröder voro. Då sade Jesus till Simon: Var icke
förfärad; härefter skall du taga menniskor. 11 Och de
förde båda båtarna i land, och öfvergåfvo alltsammans,
och följde honom. 12 Så begaf det sig, då han var uti
en stad, och si, der var en man full med spitelsko; när
han fick se Jesum, föll han ned på sitt ansigte, och bad
honom, sägandes: Herre, om du vill, kan du göra mig
renan. 13 Då räckte han ut handena, och tog på honom,
sägandes: Jag vill, var ren. Och straxt gick spitelskan
bort af honom. 14 Och han böd honom, att han det för
ingom säga skulle; utan gack (sade han), och visa dig
Prestenom, och offra för din renselse, efter som Mose
budit hafver, dem till vittnesbörd. 15 Och ryktet gick
ändå vidare ut om honom, och mycket folk församlade
sig, att de skulle höra honom, och blifva botade af
honom ifrå deras krankheter. 16 Men han gick afsides
bort i ödemarkena, och bad. 17 Och det begaf sig på
en dag, då han lärde, och der voro de Phariseer och
Skriftlärde sittande, som komne voro utaf alla städer i
Galileen, och Judeen, och af Jerusalem; och Herrans
kraft var till att göra dem helbregda. 18 Och si, några
män båro ena mennisko på en säng, hvilken borttagen
var, och de sökte efter, huru de skulle komma honom
in, och läggan framför honom. 19 Och då de icke funno,
för folkets skull, på hvilko sidon de skulle bäst komma
honom in, stego de upp på taket, och släppte honom
ned genom taket, med sängen, midt för Jesum. 20 Och
då han såg deras tro, sade han till honom: Menniska,
dina synder varda dig förlåtna. 21 Och de Skriftlärde
och Phariseer begynte tänka, sägande: Ho är denne,
som talar Guds hädelse? Ho kan förlåta synder, utan
Gud allena? 22 Då Jesus förmärkte deras tankar,
svarade han, och sade till dem: Hvad tänken I uti edor
hjerta? 23 Hvilket är lättare säga: Dina synder varda
dig förlåtna; eller säga: Statt upp, och gack? 24 Men på
det I skolen veta, att Menniskones Son hafver magt på
jordene förlåta synder, sade han till den borttagna: Dig
säger jag, statt upp, tag dina säng, och gack i ditt hus.
25 Och han stod straxt upp för deras ögon, tog sängen,
deruti han legat hade, och gick sina färde hem i sitt
hus, och prisade Gud. 26 Och de förskräcktes alle, och
lofvade Gud, och vordo fulle med fruktan, sägande: Vi
hafve sett i dag sällsynt ting. 27 Sedan gick han ut,
och fick se en Publican, benämnd Levi, sittandes vid
tullen, och sade till honom: Följ mig. 28 Han stod upp,
och följde honom, och öfvergaf alltsamman. 29 Och
Levi gjorde honom ett stort gästabåd i sitt hus; och der
voro en stor hop Publicaner, och andre som med dem
till bords såto. 30 Och de Skriftlärde och Phariseer
knorrade emot hans Lärjungar, sägande: Hvi äten I och
dricken med de Publicaner och syndare? 31 Då svarade
Jesus, och sade till dem: De behöfva icke läkare, som
helbregda äro, utan de som kranke äro. 32 Jag är icke
kommen till att kalla de rättfärdiga, utan syndare, till
bättring. 33 Då sade de till honom: Hvi fasta Johannis
lärjungar så ofta, och bedja så mycket, sammalunda
ock de Phariseers lärjungar; men dine Lärjungar äta
och dricka? 34 Sade han till dem: Icke kunnen I drifva
bröllopsfolket till att fasta, så länge brudgummen är när
dem? 35 Men de dagar skola komma, att brudgummen
varder tagen ifrå dem; då skola de fasta i de dagar. 36

Och han sade ock till dem en liknelse: Ingen sätter en
klut af nytt kläde på gammalt kläde; annars söndersliter
han det nya, och den kluten af det nya skickar sig icke
efter det gamla. 37 Och ingen låter nytt vin i gamla
flaskor; annars slår det nya vinet flaskorna sönder, och
spilles ut, och flaskorna blifva förderfvade; 38 Utan
nytt vin skall man låta uti nya flaskor, och så blifva de
både förvarad. 39 Och ingen, som dricker gammalt vin,
begärar straxt nytt; ty han säger: Det gamla är bättre.

6 Och det begaf sig på en Eftersabbath, att han gick
igenom säd; och hans Lärjungar ryckte upp ax, och
gnuggade sönder med händerna, och åto. 2 Då sade
somlige af de Phariseer till dem: Hvi gören I det som
icke är lofligit göra om Sabbatherna? 3 Svarade Jesus,
och sade till dem: Hafven I icke läsit hvad David gjorde,
då han hungrade, och de med honom voro? 4 Huru
han gick in i Guds hus, och tog skådobröden, och åt,
och gaf desslikes dem som med honom voro; hvilket
ingom lofligit var att äta, utan allenast Prestomen. 5
Och sade han till dem: Menniskones Son är en Herre,
desslikes ock öfver Sabbathen. 6 Och det begaf sig
på en annan Sabbath, att han gick in uti Synagogon,
och lärde; och der var en menniska, hvilkens högra
hand var borttvinad. 7 Och de Skriftlärde och Phariseer
vaktade på honom, om han någon helbregda gjorde
på Sabbathen, att de måtte finna något, der de kunde
anklagan före. 8 Men han förstod deras tankar, och
sade till menniskona, som den tvinada handen hade:
Statt upp, och gack fram. Han stod upp, och gick fram.
9 Då sade Jesus till dem: Jag skall spörja eder: Må man
göra väl om Sabbatherna, eller göra illa; hjelpa lifvet,
eller förspillat? 10 Och han såg sig om på dem alla,
och sade till menniskona: Räck ut dina hand. Han ock
så gjorde. Och hans hand vardt honom färdig, såsom
den andra. 11 Men de vordo ursinnige, och talades
vid emellan sig, hvad de skulle göra åt Jesus. 12 Så
hände det uti de dagar, att han utgick uppå ett berg till
att bedja; och blef der öfver nattena i bönen till Gud. 13
Och då dager vardt, kallade han sina Lärjungar; och
utvalde tolf af dem, hvilka han ock kallade Apostlar.
14 Simon, den han ock kallade Petrus, och Andreas,
hans broder, Jacobus och Johannes, Philippus och
Bartholomeus, 15 Mattheus och Thomas, Jacobus,
Alphei son, och Simon, som kallas Zelotes, 16 Och
Judas, Jacobs (son), och Judas Ischariothes, den ock
förrädaren var. 17 Och han gick neder med dem, och
stod på en plats i markene, och hele hopen af hans
Lärjungar, och ganska mycket folk utaf allt Judiska
landet, och Jerusalem, och ifrå Tyrus och Sidon, som
vid hafvet ligga; 18 Hvilke komne voro, på det de ville
höra honom, och varda botade af sina sjukdomar.
Och de, som qvalde voro af de orena andar, vordo
helbregda. 19 Och allt folket for efter att taga på honom;
ty af honom gick kraft, som alla botade. 20 Och han
lyfte upp sin ögon öfver sina Lärjungar, och sade: Salige
ären I fattige; ty Guds rike hörer eder till. 21 Salige ären
I, som nu hungren; ty I skolen blifva mättade. Salige
ären I, som nu gråten; ty I skolen le. 22 Salige varden I,
då menniskorna hata eder, och afskilja eder, och banna
eder, och bortkasta edart namn, såsom det ondt vore,
för menniskones Sons skull. 23 Glädjens och fröjdens
på den dagen; ty si, edor lön är mycken i himmelen;
sammalunda hafva deras fäder ock gjort Prophetomen.
24 Men ve eder, som rike ären; ty I hafven edar hugnad.
25 Ve eder, som mätte ären; ty I skolen hungra. Ve eder,
som nu len; ty I skolen gråta och sörja. 26 Ve eder,
då alla menniskor lofva eder; ty sammalunda hafva
ock deras fäder gjort dem falska Prophetomen. 27
Men eder, som hören, säger jag: Älsker edra ovänner;
görer dem godt, som hata eder; 28 Välsigner dem som
eder banna, och beder för dem som eder orätt göra.
29 Den dig slår på det ena kindbenet, dem håll ock
det andra till; och den dig tager mantelen ifrå, honom
förhåll icke heller kjortelen. 30 Hvarjom och enom, som
något begärar af dig, honom gif; och af den, som dina
ting tager ifrå dig, beds intet igen. 31 Och såsom I
viljen att menniskorna skola göra eder, görer ock I dem
sammalunda. 32 Och om I älsken dem, som eder älska,
hvad tack hafven I derföre? Ty syndarena älska ock
dem, af hvilka de älskade varda. 33 Och om I gören
dem godt, som eder godt göra, hvad tack hafven I
derföre? Ty syndarena göra det ock. 34 Och om I lånen
dem, der I hoppens få något igen, hvad tack hafven I
derföre? Ty syndarena låna ock syndarom, på det de
skola få lika igen. 35 Utan heldre älsker edra ovänner,
och görer väl, och låner, förhoppandes der intet af; och
edor lön skall vara mycken, och I skolen vara dens
Högstas barn; ty han är mild emot de otacksamma och
onda. 36 Varer fördenskull barmhertige, såsom edar
Fader ock barmhertig är. 37 Dömer icke så varden I
icke dömde; fördömer icke, så varden I icke fördömde;
förlåter, så varder eder förlåtet. 38 Gifver, så varder
eder gifvet; ett godt mått, väl stoppadt, skakadt och
öfverflödande, skall man gifva uti edart sköt; ty med
samma mått, som I mäten, skola andre mäta eder. 39
Och han sade till dem en liknelse: Kan ock en blinder
leda en blindan? Falla de icke både i gropena? 40
Lärjungen är icke öfver sin Mästare; men hvar och en
är fullkommen, då han är såsom hans Mästare. 41
Hvad ser du ett grand uti dins broders öga; men en
bjelka uti ditt eget öga varder du intet varse? 42 Eller
huru kan du säga till din broder: Broder, håll, jag vill
borttaga grandet, som uti ditt öga är; och du ser icke
sjelf bjelkan uti ditt öga? Du skrymtare, tag först bort
bjelkan utu ditt öga, och sedan se till att du kan uttaga

grandet, som är i dins broders öga. 43 Ty det är icke
godt trä, som gör onda frukt; ej heller ondt trä, som gör
goda frukt. 44 Ty hvart och ett trä varder kändt af sine
frukt; ty icke hemtar man heller fikon af törne; ej heller
hemtar man vinbär af tistelen. 45 En god menniska bär
godt fram utaf sins hjertas goda fatabur, och en ond
menniska bär ondt fram utaf sins hjertas onda fatabur;
ty deraf hjertat fullt är, det talar munnen af. 46 Hvad
kallen I mig Herra, Herra; och gören dock icke hvad jag
säger eder? 47 Hvilken som kommer till mig, och hörer
min ord, och gör derefter, jag vill låta eder se, hvem
han lik är. 48 Han är lik enom man, som bygger ett hus;
hvilken grof djupt, och lade grundvalen på hälleberget;
då floden kom, strömmade hon in på huset, och kunde
dock intet röra det; ty det var grundadt på hälleberget.
49 Men den der hörer, och icke gör, han är lik enom
man, som byggde sitt hus på jordena, utan grundval;
der strömmade floden in på, och straxt föll det; och
dess hus fall var stort.

7 Då han all sin ord uttalat hade för folket, gick han
till Capernaum. 2 Och en höfvitsmans tjenare låg
dödssjuk, och han var honom kär. 3 Då han hörde
af Jesu, sände han de äldsta af Judarna till honom,
och bad honom att han ville komma, och göra hans
tjenare helbregda. 4 Då de kommo till Jesum, bådo
de honom fliteliga, sägande: Han är värd, att du gör
honom det; 5 Ty han hafver vårt folk kärt, och hafver
byggt oss Synagogon. 6 Då gick Jesus med dem. Och
då han icke långt var ifrå huset, sände höfvitsmannen
sina vänner till honom, och sade: Herre, gör dig icke
omak; ty jag är icke värdig, att du går under mitt tak; 7
Hvarföre jag ock icke räknade mig sjelfvan värdigan till
att komma till dig; utan säg med ett ord, så varder min
tjenare helbregda. 8 Ty jag är ock en man, stadder
under härskap, och hafver krigsknektar under mig; och
jag säger till den ena: Gack, och han går; och till den
andra: Kom, och han kommer; och till min tjenare:
Gör det, och han gör så. 9 Då Jesus detta hörde,
förundrade han sig på honom, och vände sig om, och
sade till folket, som följde honom: Det säger jag eder,
så stora tro hafver jag icke funnit i Israel. 10 Och de,
som utsände voro, gingo hem igen, och funno tjenaren
helbregda, som sjuk var. 11 Så begaf det sig sedan,
att han gick uti den staden, som kallas Nain; och med
honom gingo månge hans Lärjungar, och mycket folk.
12 Då han nu kom intill stadsporten, si, då bars der ut
en döder, sine moders ende son, och hon var enka;
och en stor hop folk af staden gick med henne. 13 Då
Herren såg henne, varkunnade han sig öfver henne,
och sade till henne: Gråt icke. 14 Och han gick till,
och tog på bårena; och de, som båro, stadnade. Då
sade han: Jag säger dig, unger man, statt upp. 15
Och den döde satte sig upp, och begynte tala; och
han fick honom hans moder. 16 Och en räddhåge
kom öfver alla, och de prisade Gud, sägande: En stor
Prophet är uppkommen ibland oss, och Gud hafver
sökt sitt folk. 17 Och detta ryktet om honom gick ut
öfver allt Judiska landet, och all de land deromkring.
18 Och Johannis lärjungar underviste honom om allt
detta. 19 Och han kallade till sig två af sina lärjungar,
och sände dem till Jesum, sägandes: Äst du den som
komma skall, eller skole vi vänta någon annan? 20
Då männerna kommo till honom, sade de: Johannes
Döparen sände oss till dig sägandes: Äst du den som
komma skall, eller skole vi vänta en annan? 21 På
samma tiden gjorde han många helbregda af sjukdomar
och plågor, och onda andar; och gaf mångom blindom
syn. 22 Då svarade Jesus, och sade till dem: Går,
och säger Johanni igen, hvad I sett och hört hafven:
De blinde se, de halte gå, de spitelske varda rene,
de döfve höra, de döde stå upp igen, dem fattigom
varder Evangelium predikadt; 23 Och salig är den som
icke förargas på mig. 24 Och då Johannis sändebåd
voro sin väg gångne, begynte Jesus tala till folket om
Johanne: Hvad gingen I ut i öknen till att se? Villen I se
en rö, som drifs af vädret? 25 Eller hvad gingen I ut till
att se? Villen I se en mennisko, klädd i len kläder? Si,
de som hafva härlig kläder uppå, och lefva i kräslighet,
äro i Konungsgårdarna. 26 Eller hvad gingen I ut till att
se? Villen I se en Prophet? Ja, säger jag eder, och mer
än en Prophet. 27 Han är den, derom skrifvet är: Si,
jag sänder min Ängel för ditt ansigte, hvilken din väg
bereda skall för dig. 28 Ty jag säger eder, att ibland
dem, som af qvinnor födde äro, är ingen större Prophet
uppkommen än Johannes Döparen; dock likväl, den
der minst är i Guds rike, han är större än han. 29 Och
allt folket, som honom hörde, och de Publicaner, gåfvo
Gudi rätt, och läto sig döpa med Johannis döpelse.
30 Men de Phariseer och de lagkloke föraktade Guds
råd emot sig sjelfva, och läto sig intet döpa af honom.
31 Sedan sade Herren: Vid hvem skall jag dock likna
menniskorna af detta slägtet? Och hvem äro de like?
32 De äro like vid barn, som sitta på torget, och ropa
emot hvarannan, och säga: Vi hafve pipat för eder, och
I hafven intet dansat; vi hafve sjungit sorgesång för
eder, och I greten intet. 33 Ty Johannes Döparen kom,
och hvarken åt bröd, eller drack vin; och I sägen: Han
hafver djefvulen. 34 Menniskones Son är kommen, äter
och dricker; och I sägen: Si, den mannen är en fråssare
och vindrinkare, de Publicaners och syndares vän. 35
Och visdomenom varder rätt gifvet af all sin barn. 36
Så bad honom en af de Phariseer, att han skulle få
sig mat med honom; och han gick uti Phariseens hus,
och satt der till bords. 37 Och si, en qvinna i staden,
som hade varit en synderska, då hon förnam att han till

bords satt i Phariseens hus, bar hon dit ett glas med
smörjelse; 38 Och stod bakför honom vid hans fötter,
gråtandes, och begynte väta hans fötter med tårar, och
torkade med sitt hufvudhår; och kysste hans fötter, och
smorde dem med smörjelse. 39 Då den Phariseen, som
honom budit hade, såg detta, sade han vid sig sjelf:
Vore denne en Prophet, visserliga visste han ho och
hurudana denna qvinnan är, som handterar honom;
ty hon är en synderska. 40 Då svarade Jesus, och
sade till honom: Simon, jag hafver något säga dig. Han
sade: Mästar, säg. 41 En man hade två gäldenärar; en
var honom skyldig femhundrade penningar, och den
andra femtio. 42 När de icke magt hade att betala, gaf
han dem bådom till. Säg nu, hvilken af dem varder
honom mera älskandes? 43 Svarade Simon, och sade:
Jag menar, att den som han gaf mera till. Då sade
han till honom: Rätt dömde du. 44 Och så vände han
sig till qvinnona, och sade till Simon: Ser du denna
qvinnona? Jag gick in i ditt hus; du hafver intet vatten
gifvit mig till mina fötter; men hon hafver vätt mina fötter
med tårar, och torkat med sitt hufvudhår. 45 Du hafver
icke kysst mig; men hon, sedan jag här ingick, hafver
icke låtit af kyssa mina fötter. 46 Mitt hufvud hafver
du icke smort med oljo; men hon hafver smort mina
fötter med smörjelse. 47 Hvarföre säger jag dig: Henne
varda många synder förlåtna; ty hon älskade mycket;
men den som mindre förlåtes, han älskar mindre. 48
Sedan sade han till henne: Synderna förlåtas dig. 49
Då begynte de, som med honom till bords såto, säga
vid sig: Ho är denne, som ock synder förlåter? 50 Då
sade han till qvinnona: Din tro hafver frälst dig; gack
med frid.

8 Och det begaf sig derefter, att han vandrade i städer
och byar, predikade och förkunnade Evangelium
om Guds rike; och de tolf med honom; 2 Dertill några
qvinnor, som han hade helbregda gjort ifrå de onda
andar och krankheter, nämliga: Maria, som kallas
Magdalena, af hvilka sju djeflar utgångne voro; 3 Och
Joanna, Chuse hustru, Herodis fogdes, och Susanna,
och många andra, som honom tjente af sina ägodelar.
4 Då nu mycket folk kom tillhopa, och utaf städerna
sökte till honom, talade han genom liknelse: 5 En
sädesman gick ut till att så sina säd; och vid han sådde,
föll somt vid vägen, och vardt förtrampadt, och foglarna
under himmelen åto det. 6 Och somt föll på hälleberget,
och då det uppgick, förtorkades det; ty det hade ingen
vätsko. 7 Och somt föll ibland törne, och törnen gingo
med upp, och förqvafde det. 8 Och somt föll i goda jord;
och det gick upp, och gjorde hundradefald frukt. Då
han detta sade, ropade han: Den der hafver öron till att
höra, han höre. 9 Då frågade honom hans Lärjungar,
hurudana denna liknelsen var. 10 Han sade till dem:
Eder är gifvet veta Guds rikes hemlighet, men dem
androm genom liknelse; på det att, ändock de se, skola
de likväl icke se, och ändock de höra, skola de likväl
icke förstå. 11 Så är nu denna liknelsen. Säden är
Guds ord; 12 Men de som vid vägen, det äro de som
höra; sedan kommer djefvulen, och tager bort ordet utu
deras hjerta, att de icke tro skola, och blifva frälste. 13
Men de som på hälleberget, det äro de som, när de
höra, anamma de ordet med glädje, och de hafva inga
rötter; de der tro till en tid, och då frestelsen påkommer,
falla de derifrå. 14 Men det som föll ibland törnen,
äro de som höra; och gå bort, och varda förqvafde af
omsorger, och rikedomar, och lifsens vällust; och bära
ingen frukt. 15 Men det uti goda jord, äro de som höra
ordet, och behålla det uti ganska godt hjerta; och bära
frukt i tålamod. 16 Men ingen upptänder ett ljus, och
skyler det under något kar, eller sätter under bänken;
utan sätter det på ljusastakan, att de, som ingå, skola få
se ljuset. 17 Ty det är intet lönligit, som icke skall varda
uppenbart; och intet fördoldt, det icke skall kunnigt
varda, och uppkomma skall i ljuset. 18 Ser fördenskull
till, huru I hören; ty den der hafver, honom varder gifvet,
och den der intet hafver, det han menar sig hafva, det
skall ock tagas ifrå honom. 19 Så gingo till honom hans
moder och hans bröder; och kunde dock icke komma
till honom, för folkets skull. 20 Då vardt honom bådadt,
och sagdt: Din moder och dine bröder stå härute, och
vilja se dig. 21 Svarade han, och sade till dem: Min
moder och mine bröder äro desse, som höra Guds ord,
och görat. 22 Så begaf det sig på en dag, att han steg
uti ett skepp, med sina Lärjungar, och sade till dem: Låt
oss fara öfver sjön. Och de lade utaf. 23 Sedan, vid de
foro öfver, somnade han; och der reste upp ett stort
väder på sjön; och de förfylldes, och voro i stor fara.
24 Så gingo de till, och väckte honom upp, sägande:
Mästar, Mästar, vi förgås. Då stod han upp, och näpste
vädret och vattnens våg; och så vände det igen, och
blef stilla. 25 Och han sade till dem: Hvar är edar tro?
Men de fruktade, och förundrade, sägandes emellan
sig: Ho må denne vara? Ty han bjuder både vädrena
och vattnena; och de lyda honom. 26 Och de foro till de
Gadareners ängd, hvilken är tvärt öfver Galileen. 27
Och då han utgången var af skeppet på landet, mötte
honom en man utaf staden, hvilken hade haft djefvulen
i lång tid; och han hade inga kläder på, ej heller blef i
husen, utan i grifter. 28 Då han såg Jesum, ropade
han, och föll ned framför honom, och sade med höga
röst: Hvad hafver jag göra med dig, Jesu, dens högstas
Guds Son? Jag beder dig, att du icke qväl mig. 29 Ty
han böd dem orena andanom, att han skulle fara ut af
mannenom; ty han hade länge plågat honom; och han
vardt bunden i kedjor, och förvarad i fjettrar, och slet
sönder banden, och vardt drifven af djefvulen bort i

öknen. 30 Då frågade Jesus honom, och sade: Hvad
är ditt namn? Han sade: Legio; ty många djeflar voro
inkomne i honom. 31 Och de bådo honom, att han
icke skulle bjuda dem fara uti afgrunden. (Abyssos g12)
32 Men der var en stor svinahjord, som der gick och
födde sig på berget. Då bådo de honom, att han ville
tillstädja dem fara in i svinen; och han tillstadde dem
det. 33 Då foro djeflarna utu menniskone, och foro
in uti svinen; och hjorden brådstörte sig uti sjön, och
fördränkte sig. 34 Men när de, som vaktade svinen,
sågo hvad der skedde, flydde de, och båro tidenden i
staden, och på bygdena. 35 Då gingo de ut, till att se
hvad der skedt var, och kommo till Jesum; och funno
mannen, der djeflarna utaf farne voro, klädd och vid sin
sinne, sittandes vid Jesu fötter; och vordo förfärade. 36
Och de som det sett hade, förkunnade dem desslikes,
huruledes den besatte var helbregda vorden. 37 Och
hele hopen af de Gadareners omliggande bådo honom,
att han ville fara ifrå dem; ty dem var en stor räddhåge
påkommen. Då steg han till skepps, och for tillbaka
igen. 38 Men mannen, der djeflarna voro utaf farne,
bad honom att han måtte blifva när honom. Men Jesus
sände honom ifrå sig, sägandes: 39 Gack uti ditt hus
igen, och säg utaf, huru stor ting Gud med dig gjort
hafver. Och han gick bort, och förkunnade öfver hela
staden, huru stor ting Jesus hade gjort med honom.
40 Och det begaf sig, då Jesus kom igen, undfick
honom folket; ty alle vänte efter honom. 41 Och si,
der kom en man, som het Jairus, och var en öfverste
för Synagogon; han föll ned för Jesu fötter, bedjandes
honom, att han ville gå i hans hus; 42 Ty han hade
ena enda dotter, vid tolf åra gammal, och hon begynte
själas; men i vägen, vid han gick dit, trängde honom
folket. 43 Och en qvinna, som blodgång hade haft i
tolf år, och hade förtärt allt hvad hon ägde på läkare,
och kunde dock botas af ingom; 44 Hon gick bakefter,
och tog på hans klädefåll; och straxt stillades hennes
blodgång. 45 Och Jesus sade: Ho är den, som tog på
mig? Då de alle nekade, sade Petrus, och de med
honom voro: Mästar, folket tränger dig, och omakar dig,
och du säger: Ho tog på mig? 46 Då sade Jesus: Någor
hafver ju tagit på mig; ty jag kände, att kraft gick af mig.
47 Då qvinnan såg, att det icke var lönligit, kom hon
skälfvandes, och föll ned för hans fötter, och förkunnade
för allo folkena, för hvad saks skull hon hade tagit på
honom, och huruledes hon blef straxt helbregda. 48 Då
sade han till henne: Var tröst, min dotter, din tro hafver
frälst dig; gack med frid. 49 Vid han ännu talade, kom
en utaf öfverstans hus för Synagogon, sägandes till
honom: Din dotter är död; gör icke Mästaren omak. 50
Då Jesus hörde det ordet, sade han till pigones fader:
Räds intet; utan tro allenast, och hon varder helbregda.
51 Då han kom i huset, stadde han ingom ingå med sig,
utan Petrum, Jacobum och Johannem, och fadren och
modren till pigona. 52 Men de greto alle, och jämrade
sig öfver henne. Då sade han: Gråter icke; pigan är icke
död, men hon sofver. 53 Då gjorde de spe af honom,
väl vetande att hon var död. 54 Men han dref dem alla
ut, och tog henne vid handena, och ropade, sägandes:
Piga, statt upp. 55 Och hennes ande kom igen, och
hon stod straxt upp; och han böd gifva henne mat. 56
Och hennes föräldrar förskräcktes. Men han böd dem,
att de ingom säga skulle, hvad der skedt var.

9 Sedan kallade Jesus tillhopa de tolf, och gaf dem
magt och våld öfver alla djeflar, och att de sjukdomar
bota kunde; 2 Och sände dem ut till att predika Guds
rike, och göra de sjuka helbregda; 3 Och sade till
dem: Tager intet med eder till vägs, icke käpp, eller
skräppo, icke bröd, icke penningar; hafver ej heller två
kjortlar. 4 Och i hvad hus I ingån, der blifver, tilldess
I dragen dädan. 5 Och hvilke icke anamma eder, så
går ut af den staden, och skudder ock stoftet af edra
fötter, till vittnesbörd öfver dem. 6 Och de gingo ut,
och vandrade omkring i byarna, predikade Evangelium,
och gjorde helbregda allestäds. 7 Då fick Herodes
Tetrarcha höra allt det som bedrefs af honom, och
honom begynte misshaga; ty det sades af somligom, att
Johannes var uppstånden af döda; 8 Af somligom, att
Elias var uppenbarad; af somligom, att någor Prophet
af de gamla var uppstånden. 9 Och Herodes sade:
Johannem hafver jag halshuggit; men ho är denne, der
jag sådant af hörer? Och begärade se honom. 10 Och
Apostlarna kommo igen, och förtäljde honom allt det de
gjort hade. Då tog han dem med sig, och gick afsides
uti ena ödemark, som ligger vid den staden, som kallas
Bethsaida. 11 Då folket det förnam, kommo de efter
honom; och han undfick dem, och talade med dem om
Guds rike, och gjorde dem helbregda, som det behöfde.
12 Men dagen begynte varda framliden; då gingo de
tolf fram, och sade till honom: Låt folket ifrå dig, att de
gå uti köpstäderna, och nästa bygdena, der de måga
gästa, och finna mat; ty vi äre här i ödemarkene. 13
Han sade till dem: Gifver I dem äta. Då sade de: Vi
hafve icke flera bröd än fem, och två fiskar; utan att vi
gå bort, och köpe mat till allt detta folket. 14 Och voro
de icke långt ifrå femtusend män. Då sade han till sina
Lärjungar: Låter dem sätta sig ned, i hvart matskapet
femtio. 15 Och de gjorde så, och läto dem alla sätta
sig ned. 16 Då tog han de fem bröd och de två fiskar;
upplyfte sin ögon i himmelen, tackade deröfver, bröt
och fick Lärjungarna, att de skulle sedan läggat fram
för folket. 17 Och de åto alle, och vordo mätte. Sedan
vardt upptaget det som dem öfverlopp, tolf korgar fulle
med stycker. 18 Och det begaf sig, då han var allena i
sina böner, voro ock några hans Lärjungar med honom;

dem frågade han, och sade: Hvem säga folket mig
vara? 19 Då svarade de, och sade: Johannes Döparen;
somlige Elias, och somlige, att någon Prophet af de
gamla är uppstånden. 20 Då sade han till dem: Hvem
sägen då I mig vara? Svarade Petrus, och sade: Du äst
Guds Christ. 21 Och han hotade dem, och förböd, att
de skulle det någrom säga; 22 Och sade: Menniskones
Son måste mycket lida, och bortkastas af de äldsta,
och öfversta Presterna, och Skriftlärda, och dräpas,
och tredje dagen uppstå igen. 23 Sade han ock till dem
alla: Hvilken mig efterfölja vill, han vedersäge sig sjelf,
och tage sitt kors på sig hvar dag, och följe mig. 24 Ty
den, som vill behålla sitt lif, han skall mista det; och ho
som mister sitt lif för mina skull, han skall det behålla.
25 Och hvad kommer det menniskone till godo, om hon
vunne hela verldena, och förtappar sig sjelf, eller gör
skada på sig sjelf? 26 Hvilken som blyges vid mig och
min ord, vid honom skall ock menniskones Son blygas,
då han kommer i sin, och sins Faders, och de heliga
Änglars härlighet. 27 Men jag säger eder förvisso, att
några äro af dem som här stå, de der icke skola smaka
döden, tilldess de få se Guds rike. 28 Så begaf det
sig, vid åtta dagar efter dessa orden, att han tog till
sig Petrum, och Johannem, och Jacobum; och gick
upp på ett berg till att bedja. 29 Och vid han bad, vardt
hans ansigte förvandladt, och hans klädnad var hvit
och skinande. 30 Och si, två män talade med honom,
som voro Moses och Elias; 31 Och syntes i härlighet,
och talade om hans afgång, som han fullborda skulle i
Jerusalem. 32 Men Petrus, och de med honom voro,
förtyngdes af sömn; då de uppvaknade, sågo de hans
klarhet, och de två män stå när honom. 33 Och det
begaf sig, då de gingo ifrå honom, sade Petrus till
Jesum: Mästar, oss är godt här vara; låt oss göra tre
hyddor, en till dig, och en till Mosen, och en till Eliam;
och visste icke hvad han sade. 34 Och vid han så
sade, kom en sky, och kringskyggde dem; och de vordo
förfärade, vid de vordo invefvade i skyn. 35 Och en
röst hördes utu skynom, den der sade: Denne är min
älskelige Son; honom hörer. 36 Och i det samma rösten
hördes, funno de Jesum vara allena. Och de tigde,
och förkunnade ingom, i de dagar, något af det de sett
hade. 37 Så hände sig dagen derefter, då de gingo
ned af berget, mötte honom mycket folk. 38 Och si, en
man af folket ropade, och sade: Mästar, jag beder dig,
se till min son; ty han är mitt enda barn. 39 Si, anden
begriper honom, och straxt ropar han; och han sliter
honom, så att han fradgas; och han far med nöd ifrå
honom, då han honom slitit hafver. 40 Och jag bad dina
Lärjungar, att de skulle utdrifva honom; och de kunde
icke. 41 Då svarade Jesus, och sade: O! du otrogna
och genstörtiga slägte, huru länge skall jag vara när
eder, och lida eder? Haf din son hit. 42 Och vid han
nu framgick, ref och slet djefvulen honom. Men Jesus
näpste den orena andan, och gjorde pilten helbregda,
och fick honom sinom fader igen. 43 Och alle vordo
förskräckte öfver Guds härlighet. Då alle undrade på
allt det han gjorde, sade han till sina Lärjungar: 44
Fatter dessa orden uti edor öron, ty det skall ske,
menniskones Son varder öfverantvardad i menniskors
händer. 45 Men de förstodo icke detta ordet; och det
var fördoldt för dem, att de det icke kunde förstå; och
de fruktade att fråga honom om det ordet. 46 Och
kom ibland dem en tanke, hvilkendera skulle störst
vara. 47 Då Jesus såg deras hjertas tankar, tog han
ett barn, och ställde det när sig; 48 Och sade till dem:
Hvilken som anammar detta barnet i mitt Namn, han
anammar mig; och den mig anammar, han anammar
honom, som mig sändt hafver; men den der minst är
ibland eder alla, han skall vara störst. 49 Då svarade
Johannes, och sade: Mästar, vi sågom en, som utdref
djeflar under ditt Namn, och vi förbödom honom det;
efter det han icke följer med oss. 50 Sade Jesus till
honom: Förbjuder honom intet; ty den der icke emot
oss är, han är med oss. 51 Och det begaf sig, då tiden
fullbordad var, att han skulle hädantagen varda, vände
han sitt ansigte till att fara åt Jerusalem. 52 Och han
sände båd framför sig; de gingo, och kommo intill en
stad, som de Samariter uti bodde, att de skulle reda
för honom. 53 Och de undfingo honom intet; ty han
hade vändt sitt ansigte till att draga till Jerusalem. 54
Då hans Lärjungar, Jacobus och Johannes, det sågo,
sade de: Herre, vill du, så vilje vi säga, att elden måtte
komma ned af himmelen, och förtära dem, såsom ock
Elias gjorde? 55 Men Jesus vände sig om, och näpste
dem, sägandes: I veten icke, hvars andas I ären; 56
Ty menniskones Son är icke kommen till att förderfva
menniskornas själar, utan till att frälsa dem. Och de
gingo dädan uti en annan by. 57 Och det begaf sig, vid
de gingo på vägen, sade en till honom: Jag vill följa dig,
hvart du går, Herre. 58 Sade Jesus till honom: Räfvarna
hafva kulor, och foglarna under himmelen näste; men
menniskones Son hafver icke, der han kan luta sitt
hufvud till. 59 Men han sade till en annan: Följ mig. Då
sade han: Herre, låt mig först gå bort, och begrafva
min fader. 60 Då sade Jesus till honom: Låt de döda
begrafva sina döda; men du, gack, och förkunna Guds
rike. 61 En annar sade: Herre, jag vill följa dig; men
låt mig först gå, och skilja mig ifrå dem som i mitt hus
äro. 62 Sade Jesus till honom: Hvilken som sätter sin
hand till plogen, och ser tillbaka, han är icke beqväm
för Guds rike.

10 Sedan skickade Herren andra sjutio; och sände
två och två framför sig, i alla städer och rum,
dit han komma ville; 2 Och sade till dem: Säden är

stor, men arbetarena äro få; beder fördenskull sädenes
Herra, att han utsänder arbetare i sina säd. 3 Går;
si, jag sänder eder såsom lamb ibland ulfvar. 4 Bärer
ingen säck, ej heller skräppo, ej heller skor; och helser
ingen i vägen. 5 Uti hvad hus I kommen, säger först:
Frid vare desso huse. 6 Och om der någor är fridsens
barn, så skall eder frid blifva på honom; hvar ock icke,
så kommer han till eder igen. 7 Uti det samma hus
blifver, äter och dricker hvad eder föresätts; ty arbetaren
är sin lön värd. Går icke utu hus i hus. 8 Och uti hvad
stad I kommen, och de anamma eder, äter hvad eder
föresätts; 9 Och görer de sjuka helbregda, som der
äro, och säger till dem: Guds rike är kommet hardt när
eder. 10 Uti hvad stad I kommen, och de icke anamma
eder, så går ut på hans gator och säger: 11 Det stoft,
som lådde vid oss af edar stad, skake vi af på eder;
dock skolen I veta, att Guds rike var kommet hardt när
eder. 12 Jag säger eder, att Sodome skall drägeligare
varda på den dagen, än dem stadenom. 13 Ve dig,
Chorazin; ve dig, Bethsaida; ty hade sådana krafter
varit gjorda uti Tyro och Sidon, som de gjorde äro uti
eder, länge sedan hade de suttit uti säck och asko,
och gjort syndabättring. 14 Dock skall Tyro och Sidoni
drägeligare varda på domenom än eder. 15 Och du,
Capernaum, som upphäfven äst allt intill himmelen, du
skall nedstört varda till helvete. **(Hadēs g86)** 16 Hvilken
eder hörer, han hörer mig; och den eder föraktar, han
föraktar mig; men den mig föraktar, han föraktar honom
som mig sändt hafver. 17 Men de sjutio kommo igen
med glädje, och sade: Herre, djeflarna äro oss ock
underdånige i ditt Namn. 18 Då sade han till dem: Jag
såg Satanam falla af himmelen, såsom en ljungeld. 19
Si, jag hafver gifvit eder magt att trampa på ormar och
scorpioner, och öfver all fiendans kraft; och eder skall
intet varda skadandes. 20 Dock fröjder eder icke deraf,
att andarna äro eder underdånige; utan fröjder eder,
att edor namn äro skrifven i himmelen. 21 I samma
stundene fröjdade sig Jesus i Andanom, och sade: Jag
prisar dig, Fader, himmelens och jordenes Herre, att du
hafver detta fördolt för de visa och kloka, och hafver
det uppenbarat för de fåkunniga; ja, Fader; ty så hafver
varit behageligit för dig. 22 All ting äro mig antvardad af
minom Fader; och ingen vet ho Sonen är, utan Fadren;
och ho Fadren är, utan Sonen och den som Sonen
vill det uppenbara. 23 Och han vände sig om till sina
Lärjungar afsides, och sade: Salig äro de ögon, som se
det I sen. 24 Ty jag säger eder: Månge Propheter och
Konungar åstundade se det I sen, och fingo dock icke
set; och höra det I hören, och fingo dock icke hörat.
25 Och si, en lagklok stod upp, och frestade honom,
sägandes: Mästar, hvad skall jag göra, att jag må få
evinnerligit lif? **(aiōnios g166)** 26 Då sade han till honom:
Hvad är skrifvet i lagen? Huru läs du? 27 Svarade han,
och sade: Du skall älska din Herra Gud, af allt ditt
hjerta, och af allo dine själ, och af alla dina krafter, och
af allom dinom håg; och din nästa, såsom dig sjelf.
28 Då sade han till honom: Rätteliga svarade du; gör
det, så får du lefva. 29 Då ville han göra sig sjelfvan
rättfärdigan, och sade till Jesum: Hvilken är då min
näste? 30 Då svarade Jesus, och sade: En man for
ned af Jerusalem till Jericho, och kom i röfvarehänder;
och de klädde af honom, och sargade honom, och
gingo dädan, och läto honom ligga halfdödan. 31 Så
hände sig, att en Prest for neder åt samma vägen; och
då han fick se honom, gick han framom honom. 32
Sammalunda ock en Levit, då han kom till det samma
rummet, gick han fram, och såg på honom; och gick
sedan framom honom. 33 Men en Samaritan reste
samma vägen, och kom till honom; och när han såg
honom, varkunnade han sig öfver honom; 34 Och gick
till, och förband hans sår, och göt der oljo och vin in;
och laden på sin ök, och förde honom till herberget,
och skötte honom. 35 Den andra dagen for han dädan,
och tog fram två penningar, och gaf värdenom, och
sade till honom: Sköt honom; och hvad du mer kostar
på honom, vill jag betala dig, när jag kommer igen.
36 Hvilken af dessa tre synes dig nu hafva varit hans
näste, som för röfvarena kommen var? 37 Sade han:
Den som beviste honom barmhertighet. Då sade Jesus
till honom: Gack, och gör du sammaledes. 38 Men det
begaf sig, då de vandrade, gick han uti en liten stad; och
en qvinna, benämnd Martha, undfick honom uti sitt hus.
39 Och hon hade en syster, benämnd Maria; hon satte
sig vid Jesu fötter, och hörde hans ord. 40 Men Martha
bekymrades med idkelig tjenst. Hon gick fram, och
sade: Herre, sköter du intet derom, att min syster låter
mig tjena allena? Så säg henne nu, att hon hjelper mig.
41 Svarade Jesus, och sade till henne: Martha, Martha,
du hafver omsorg och bekymmer om mångahanda; 42
Men ett är nödtorftigt; Maria hafver utkorat den goda
delen, hvilken henne icke skall ifråtagas.

11 Och det begaf sig, att han bad uti ett rum; då
han vände igen, sade en af hans Lärjungar till
honom: Herre, lär oss bedja, såsom ock Johannes
lärde sina Lärjungar. 2 Då sade han till dem: När I
bedjen, säger så: Fader vår, som äst i himlom, helgadt
varde ditt Namn. Tillkomme ditt rike. Ske din vilje,
såsom i himmelen, så ock på jordene. 3 Gif oss alltid
vårt dageliga bröd. 4 Och förlåt oss våra synder; ty
ock vi förlåte allom, som oss skyldige äro. Och inled
oss icke uti frestelse; utan fräls oss ifrån ondo. 5 Och
sade han till dem: Hvilken är ibland eder, som hafver
en vän, och han går till honom om midnattstid, och
säger till honom: Käre vän, låna mig tre bröd; 6 Ty min
vän är kommen till mig, vägfarandes, och jag hafver

intet lägga för honom. 7 Och den, som innanföre är,
svarar, och säger: Gör mig icke omak; dörren är nu
stängd, och min barn äro med mig i säng; jag kan icke
stå upp, och få dig det. 8 Jag säger eder: Om han
än icke uppstår, och får honom det, derföre att han
är hans vän; likväl, derföre att han så trägen är, står
han upp, och får honom så mycket han behöfver. 9 Så
säger ock jag eder: Beder, och eder skall gifvet varda;
söker, och I skolen finna; klapper, och eder skall varda
upplåtet. 10 Ty den der beder, han får; och den der
söker, han finner: och den der klappar, honom varder
upplåtet. 11 Hvilken ibland eder är den fader, om hans
son bedes bröd af honom, som gifver honom en sten?
Eller om han bedes fisk, månn han gifva honom en
orm för fisk? 12 Eller om han bedes ägg, månn han få
honom en scorpion? 13 Kunnen nu I, som onde ären,
gifva edor barn goda gåfvor; huru mycket mer skall
edar himmelske Fader gifva den Helga Anda dem som
bedja honom? 14 Och han utdref en djefvul, som var en
dumbe; och när djefvulen var utdrifven, talade dumben;
och folket förundrade sig. 15 Men somlige af dem
sade: Han utdrifver djeflar med Beelzebub, djeflarnas
öfversta. 16 Och somlige frestade honom, begärandes
af honom tecken af himmelen. 17 Men efter han visste
deras tankar, sade han till dem: Hvart och ett rike, som
söndrar sig emot sig sjelft, det varder förödt, och hus
faller på hus. 18 Är ock nu Satan söndrad emot sig
sjelf, huru varder då hans rike ståndandes? Efter I
sägen, att jag utdrifver djeflar med Beelzebub. 19 Men
om jag utdrifver djeflar med Beelzebub, med hvem
drifva då edor barn dem ut? Derföre skola de vara edra
domare. 20 Men om jag utdrifver djeflar med Guds
finger, så är ju Guds rike kommet till eder. 21 Då en
stark beväpnad bevarar sitt hus, så blifver det i frid,
som han äger. 22 Men der en starkare tillkommer, och
öfvervinner honom, tager han bort all hans vapen, der
han tröste uppå, och skifter hans rof. 23 Den icke med
mig är, han är emot mig; och den icke församlar med
mig, han förskingrar. 24 När den orene anden går ut af
menniskone, vandrar han omkring torra platser, söker
efter hvilo, och finner ingen. Då säger han: Jag vill
komma igen uti mitt hus, der jag utgick. 25 Och när han
kommer, finner han det rent sopadt, och väl tillpyntadt.
26 Då går han åstad, och tager till sig sju andra andar,
som skadeligare äro än han; och de gå derin, och
bo der; och den menniskones sista varder värre än
det första. 27 Och det begaf sig, då han detta sade,
hof en qvinna sina röst upp ibland folket, och sade till
honom: Salig är den qveden, som dig burit hafver, och
de spenar, som du ditt hafver. 28 Men han sade: Ja,
salige äro de som höra Guds ord, och gömma det. 29
Då folket trängdes intill, begynte han säga; Detta är ett
ondt slägte; de begära tecken; och tecken skall dem
icke gifvet varda, utan Jone Prophetens tecken. 30 Ty
såsom Jonas var de Nineviter ett tecken, så skall ock
menniskones Son vara desso slägte. 31 Drottningen
af söderlanden skall uppstå på domen, med de män
af detta slägtet, och skall fördöma dem; ty hon kom
ifrå verldenes ända, till att höra Salomons visdom; och
si, här är mer än Salomon. 32 De Ninevitiske män
skola uppstå på domen, med detta slägtet, och skola
fördöma det; ty de gjorde bättring efter Jone predikan;
och si, här är mer än Jonas. 33 Ingen upptänder ett
ljus, och sätter det uti något hemligit rum, eller under
en skäppo; utan på ljusastakan, att de, som inkomma,
skola få se af ljuset. 34 Ögat är kroppsens ljus; när nu
ditt öga är enfaldigt, så varder ock all din kropp ljus; är
det ock argt, så varder ock din kropp mörk. 35 Derföre
se till, att ljuset, som i dig är, icke varder mörker. 36
Om nu din kropp är allsammans ljus, och hafver ingen
del af mörkret, så varder han allersamman ljus, och
upplyser dig, såsom en klar ljungeld. 37 Och vid han
talade, bad honom en Pharisee, att han skulle få sig
mat med honom. Då gick han in med honom, och satte
sig till bords. 38 Men då Phariseen såg, att han icke
tvådde sig, förr än han gick till bords, förundrade han
sig. 39 Då sade Herren till honom: I Phariseer gören
rent det som utvärtes är på dryckekaret och fatet; och
det invärtes är i eder, är fullt med rof och ondsko. 40 I
dårar, den som gjorde det utvärtes är, hafver han ock
icke gjort det invärtes är? 41 Dock gifver almoso af det
I hafven; och si, så äro eder all ting ren. 42 Men ve
eder, Phariseer; ty I gören tiond af mynto och ruto, och
allahanda kål; och domen, och Guds kärlek låten I blifva
tillbaka; ja, man måste detta göra, och dock det andra
icke låta. 43 Ve eder, Phariseer; ty I sitten gerna främst
i Synagogorna, och viljen helsade varda på torgen. 44
Ve eder, Skriftlärde och Phariseer, I skrymtare; ty I
ären såsom de grifter, som intet synas, der folket går
uppå, och vet der intet af. 45 Då svarade en af de
lagkloka, och sade till honom: Mästar, du försmäder
ock oss med dessa orden. 46 Då sade han: Ve ock
eder, I lagkloke; ty I läggen bördor på menniskorna,
hvilka de icke draga kunna, och I tagen icke sjelfva på
bördona med ett edart finger. 47 Ve eder, I som byggen
de Propheters grifter; men edre fäder slogo dem ihjäl.
48 Sannerliga, I betygen, att I hållen deraf, som edre
fäder gjort hafva; ty de slogo dem ihjäl, och I byggen
deras grifter upp. 49 Derföre säger ock Guds visdom:
Jag skall sända till dem Propheter och Apostlar; och af
dem skola de några döda och förfölja; 50 På det att af
detta slägtet skall utkrafdt varda alla Propheters blod,
som utgjuten är, sedan verlden var skapad; 51 Ifrån
Abels blod intill Zacharie blod, som förgjordes emellan
altaret och templet; visserliga säger jag eder, varder
det utkrafdt af detta slägtet. 52 Ve eder, I lagkloke; ty I

hafven fått nyckelen till förståndet; sjelfve gån I intet in,
och förvägren dem som ingå vilja. 53 När han nu detta
sade till dem, begynte de lagkloke och Phariseer gå
hårdt åt honom, och listeliga fråga honom om mång
stycker, med försåt; 54 Sökande efter, att de något veda
kunde af hans mun, der de måtte beklaga honom före.

12 När nu församladt vardt otaliga mycket folk, så att
de trampade på hvarannan, begynte han säga till
sina Lärjungar: Först tager eder vara för de Phariseers
surdeg, som är skrymteri. 2 Ty intet är fördoldt, som
icke varder uppenbaradt; och intet lönligit, som icke
uppkommer. 3 Derföre, hvad I sagt hafven i mörkret,
det skall varda hördt i ljuset; och det I talat hafven i örat
i kamrarna, det skall predikadt varda ofvanpå taken. 4
Men jag säger eder, minom vännom: Rädens icke för
dem som döda kroppen, och sedan hafva de intet hvad
de mer göra kunna. 5 Men jag vill visa eder, hvem I
skolen rädas: Rädens honom, som, sedan han dödat
hafver, hafver han ock magt att bortkasta till helvetet; ja,
säger jag eder, honom rädens. (Geenna g1067) 6 Köpas
icke fem sparfvar för två små penningar? Och en af
dem är icke förgäten för Gudi. 7 Ja, edor hufvudhår äro
ock all räknad; derföre frukter eder intet; I ären bättre
än månge sparfvar. 8 Men jag säger eder: Hvilken mig
bekänner för menniskor, honom skall ock menniskones
Son bekänna inför Guds Änglar. 9 Men den mig nekar
för menniskor, han skall ock nekad varda för Guds
Änglar. 10 Och den der talar ett ord emot menniskones
Son, det skall varda honom förlåtet; men den som
häder den Helga Anda, det skall icke förlåtas. 11 När de
nu draga eder fram i Synagogorna, och för Öfverheten,
och för de väldiga; hafver ingen omsorg, hvad och
huruledes I svara, eller hvad I säga skolen; 12 Ty den
Helge Ande skall lära eder, i samma stundene, hvad I
säga skolen. 13 Då sade en af folket till honom: Mästar,
säg minom broder, att han byter med mig arfvedelen.
14 Sade han till honom: Menniska, ho hafver skickat
mig till domare eller skiftare öfver eder. 15 Och han
sade till dem: Ser till, och tager eder vara för girighet; ty
ens (menniskos) lif hänger icke derpå, att hon många
ägodelar hafver. 16 Och sade han en liknelse till dem,
sägandes: Det var en riker man, hvilkens åker bar frukt
nog. 17 Då tänkte han vid sig sjelf, sägandes: Hvad
skall jag göra? Ty jag hafver icke, der jag kan lägga
mina frukt uti; 18 Och sade: Detta vill jag göra: Jag vill
rifva omkull mina lador, och bygga upp större; och dit
vill jag församla allt det mig växt är, och mina ägodelar;
19 Och säga till min själ: Själ, du hafver mycket godt
förvaradt intill mång år; gör dig goda dagar, ät, drick,
var glad. 20 Men Gud sade till honom: Du dåre, i denna
natt skall man kalla dina själ ifrå dig; ho skall då få det
du tillredt hafver? 21 Alltså går det ock honom, som sig
församlar ägodelar, och icke är rik för Gudi. 22 Och han
sade till sina Lärjungar: Derföre säger jag eder: Hafver
icke omsorg för edart lif, hvad I äta skolen; eller för
edar kropp, hvad I skolen kläda eder med. 23 Lifvet är
mer än maten, och kroppen mer än kläden. 24 Ser på
korparna; ty de så intet, ej heller uppskära; de hafva
hvarken källare eller lado, och Gud föder dem; huru
mycket ären I bättre än foglarna? 25 Hvilken af eder
kan med sin omsorg föröka till sin växt en aln? 26
Kunnen I nu icke det som minst är, hvarföre hafven I då
omsorg för det andra? 27 Ser på liljorna, huru de växa;
de arbeta intet, och ej heller spinna; men jag säger
eder: Icke Salomon i all sin härlighet var så klädd, som
en af dem. 28 Efter nu Gud så kläder gräset, som i
dag växer på markene, och i morgon kastas i ugnen;
huru mycket mer skall han kläda eder, I klentrogne?
29 Derföre fråger ock I intet efter, hvad I skolen äta,
eller dricka; och farer icke i höjdena; 30 Ty efter allt
detta söka Hedningarna i verldene; men edar Fader
vet väl, att I sådant behöfven; 31 Utan söker heldre
efter Guds rike, så faller eder allt detta till. 32 Frukta dig
icke, du klene hjord; ty edar Faders godvilje är så, att
han vill gifva eder riket. 33 Säljer hvad I hafven, och
gifver almoso; görer eder säcker, som icke föråldras;
en skatt, som aldrig minskas i himmelen, der tjufven
aldrig tillkommer, ej heller någor mal förderfvar. 34 Ty
der edar skatt är, der blifver ock edart hjerta. 35 Låter
edra länder vara omgjordade, och edor ljus brinnande;
36 Och varer I de menniskor like, som vänta sin herra,
då han igenkomma skall ifrå bröllopet; att, när han
kommer, och klappar, låta de honom straxt upp. 37
Salige äro de tjenare, hvilka herren finner vakande,
då han kommer; sannerliga säger jag eder: Han skall
uppskörta sig, och låta dem sitta till bords, och han
skall då gå och tjena dem. 38 Och om han kommer
uti den andra väkten, och uti den tredje väkten, och
finner så; salige äro de tjenare. 39 Men detta skolen I
veta, att, om husbonden visste på hvad stund tjufven
komma skulle, förvisso vakade han, och icke tillstadde
uppbryta sitt hus. 40 Derföre varer ock I redo; ty den
stund, I icke tänken, skall menniskones Son komma.
41 Då sade Petrus till honom: Herre, säger du till oss
denna liknelsen, eller ock till alla? 42 Då sade Herren:
Hvar finner man en trogen och snäll skaffare, den hans
herre sätter öfver sitt tjenstafolk, att han dem i rättan tid
gifver hvad dem behörer? 43 Salig är den tjenaren, den
herren finner så göra, då han kommer. 44 Sannerliga
säger jag eder, han skall sätta honom öfver allt det
han äger. 45 Men om den tjenaren sade i sitt hjerta:
Min herre dröjer fast att komma igen; och begynte slå
tjenarena och tjenarinnorna, och äta och dricka, och
varda drucken; 46 Så kommer dens tjenarens herre,
på den dagen han det sig icke förmodar, och på den

stundene den han icke vet; och skall hugga honom i
stycker, och skall sätta hans lott med de otrogna. **47**
Men den tjenaren, som visste sins herras vilja, och
icke beredde sig, och icke gjorde efter hans vilja, han
skall lida mycken hugg; **48** Men den der icke visste,
och gjorde dock det som hugg värdt var, han skall
få hugg lida; ty dem som mycket gifvet är, af honom
skall mycket varda utkrafdt; och hvem mycket befaldt
är, af honom skall varda mycket äskadt. **49** Jag är
kommen till att upptända en eld på jordene; och hvad
vill jag heldre än att han allaredo brunne? **50** Men
jag måste med en döpelse döpas; och huru ängslas
jag, tilldess hon fullbordad varder? **51** Menen I, att
jag är kommen till att sända frid på jordena? Nej,
säger jag eder; utan visserliga tvedrägt. **52** Ty härefter
skola fem vara skiljaktige uti ett hus; tre emot två,
och två emot tre. **53** Fadren skall vara emot sonen,
och sonen emot fadren; modren emot dottrena, och
dottren emot modrena; sväran emot sina sonahustru,
och sonahustrun emot sina sväro. **54** Sade han ock
till folket: När I fån se en sky uppgå vesterut, straxt
sägen I: Regn kommer; och det sker så. **55** Och när I
sen sunnanväder blåsa, sägen I: Det blifver varmt; och
det sker så. **56** I skrymtare, himmelens och jordenes
skepelse kunnen I bepröfva; hvi pröfven I icke då
denna tiden? **57** Hvi dömen I icke ock utaf eder sjelfva,
hvad rätt är. **58** När du nu går med din trätobroder
till öfverstan, så vinnlägg dig i vägen, att du blifver
honom fri; att han tilläfventyrs icke drager dig fram för
domaren, och domaren antvardar dig stockmästaren,
och stockmästaren kastar dig i fängelset. **59** Jag säger
dig: Du varder icke utkommandes, tilldess du betalat
hafver den yttersta skärfven.

13 På samma tid voro der några tillstädes, som
bådade honom om de Galileer, hvilkas blod
Pilatus hade blandat med deras offer. **2** Då svarade
Jesus, och sade till dem: Menen I att desse Galileer
voro syndare för alla Galileer, efter de sådant ledo? **3**
Nej, säger jag eder; utan om I icke bättren eder, skolen
I alle sammalunda förgås. **4** Eller de aderton, som
tornet i Siloa föll uppå, och drap dem, menen I att de
brottslige voro för alla menniskor, som bo i Jerusalem?
5 Nej, säger jag eder; utan om I icke bättren eder,
skolen I alle sammalunda förgås. **6** Sade han ock
denna liknelsen: En man hade ett fikonaträ planteradt i
sin vingård, och han kom och sökte frukt derpå, och
fann ingen. **7** Då sade han till vingårdsmannen: Si,
nu i tre år hafver jag kommit, och sökt frukt på detta
fikonaträt, och finner ingen; hugg det bort; hvarefter
skall det förhindra jordena? **8** Han svarade, och sade
till honom: Herre, låt stå det ännu i detta året, så länge
jag grafver omkring det och göder det; **9** Om det så
kunde bära frukt; hvar ock icke, så hugg det sedan bort.
10 Och han lärde om Sabbathen i en Synagogo. **11**
Och si, der var en qvinna, som hade haft krankhetenes
anda i aderton år; och var krumpen, och förmådde icke
upplyfta hufvudet. **12** När Jesus såg henne, kallade
han henne till sig, och sade till henne: Qvinna, var
fri af dine krankhet. **13** Och han lade händerna på
henne: och straxt reste hon sig upp, och prisade Gud.
14 Då svarade öfversten för Synagogon, och var vred
att Jesus helade på Sabbathen, och sade till folket:
Sex dagar äro, der I mågen arbeta på; kommer på
dem, och låter hela eder; icke på Sabbathen. **15** Då
svarade Herren honom, och sade: Du skrymtare, löser
icke hvar och en af eder om Sabbathen sin oxa eller
åsna ifrå krubbone, och leder bort att vattna? **16** Måtte
man då icke lösa af detta bandet, på Sabbathen, denna
Abrahams dotter, hvilken Satan bundit hafver, si, nu i
aderton år? **17** Och då han detta sade, skämde sig alle
som honom emotståndit hade, och allt folket gladde sig
af de härliga gerningar, som gjordes af honom. **18** Så
sade han då: Hvem är Guds rike likt? Och vid hvad skall
jag likna det? **19** Det är likt vid ett senapskorn, som en
man tog, och sådde i sin örtagård; och det växte, och
blef ett stort trä, och foglarna under himmelen bodde på
dess qvistar. **20** Och åter sade han: Vid hvad skall jag
likna Guds rike? **21** Det är likt enom surdeg, hvilken en
qvinna tog, och lade in uti tre skäppor mjöl, tilldess det
surnade alltsammans. **22** Och han gick igenom städer
och byar, och lärde, och tog vägen åt Jerusalem. **23**
Och en sade till honom: Herre, äro de ock få, som
varda salige? Då sade han till dem: **24** Vinnlägger eder
derom, att I kunnen ingå igenom den trånga porten;
ty månge, säger jag eder, skola söka derefter, att de
må inkomma, och skola dock icke kunna. **25** Sedan
husbonden hafver uppståndit, och låtit dörren igen;
och I begynnen stå ute, och bulta på dörren, sägande:
Herre, Herre, låt upp för oss; och han svarar, och säger
till eder: Jag vet intet af eder, hvadan I ären; **26** Då
skolen I begynna säga: Vi hafvom ätit och druckit med
dig, och du hafver lärt på våra gator. **27** Och han skall
säga: Jag säger eder, jag vet intet af eder, hvadan I
ären; går ifrå mig, alle I ogerningsmän. **28** Och der skall
vara gråt och tandagnisslan; när I fån se Abraham,
Isaac och Jacob, och alla Propheterna, i Guds rike;
och eder utdrifvas. **29** Och de skola komma ifrån östan
och vestan, och nordan och sunnan, och skola sitta till
bords i Guds rike. **30** Och si, det äro några ytterste,
som skola varda de främste; och några främste, som
skola varda de ytterste. **31** Samma dagen gingo några
Phariseer fram, och sade till honom: Skynda dig, och
gack hädan; ty Herodes vill dräpa dig. **32** Då sade han
till dem: Går, och säger dem räfvenom: Si, jag utdrifver
djeflar, och helar i dag, och i morgon; och tredje dagen

varder det ändadt med mig. 33 Dock likväl måste jag
ännu vandra i dag, och i morgon, och öfvermorgon; ty
det kan icke vara, att en Prophet förgås annorstädes än
i Jerusalem. 34 Jerusalem, Jerusalem, du som dräper
Propheterna, och stenar dem som sändas till dig; huru
ofta ville jag församla din barn, likavisst som foglen
sitt näste under sina vingar; och I villen icke? 35 Si,
edart hus skall varda eder öde; och säger jag eder, att I
skolen icke se mig, tilldess tiden kommer, att I varden
sägande: Välsignad är han, som kommer i Herrans
Namn.

14 Och det hände sig, att han kom uti ens mans
hus, som var en öfverste för de Phariseer, om en
Sabbath, till att få sig mat; och de vaktade på honom.
2 Och si, en vattusigtig menniska var der för honom.
3 Då svarade Jesus, och sade till de lagkloka och
Phariseer: Må man någon hela om Sabbathen? 4 Och
de tigde. Men han tog honom till sig, och gjorde honom
helbregda; och lät gån. 5 Och han svarade, sägandes
till dem: Hvilkens edars åsne eller oxe faller uti brunnen,
och går han icke straxt till att draga honom ut, om
Sabbathsdagen? 6 Och de kunde intet svara honom
dertill. 7 Då sade han ock till dem, som budne voro, en
liknelse; märkandes, huru de sökte efter att sitta främst,
sägandes till dem: 8 När du blifver buden af någrom
till bröllop, så sätt dig icke i främsta rummet; att icke
tilläfventyrs någor kommer, som buden är af honom,
och är ärligare än du; 9 Och då kommer han, som
både dig och honom budit hafver, och säger till dig: Gif
denna rum; och då måste du med blygd begynna sitta
ned bätter; 10 Utan heldre, när du varder buden, gack,
och sätt dig i yttersta rummet; att, då han kommer,
som dig budit hafver, må han säga till dig: Min vän,
sitt upp bätter; och då sker dig heder för dem, som
der med dig till bords sitta. 11 Ty hvar och en, som
upphöjer sig, han skall varda förnedrad; och den sig
förnedrar, han skall varda upphöjd. 12 Sade han ock
desslikes till honom, som honom budit hade: När du gör
middagsmåltid, eller nattvard, bjud icke dina vänner,
eller dina bröder, eller dina fränder, eller dina grannar,
som rike äro; att de icke bjuda dig igen, och löna dig
dina välgerning; 13 Utan heldre, då du gör gästabåd,
kalla de fattiga, sjuka, halta och blinda. 14 Och salig
äst du; ty de förmå icke löna dig igen; men dig varder
igenlönt i de rättfärdigas uppståndelse. 15 Men då en
af dem, som vid bordet såto, detta hörde, sade han
till honom: Salig är den som äter bröd i Guds rike. 16
Då sade han till honom: En man hade tillredt en stor
nattvard, och böd många; 17 Och utsände sin tjenare,
den stund nattvarden skulle stå, att han skulle säga
dem som budne voro: Kommer; ty all ting äro nu redo.
18 Och de begynte allesammans ursaka sig. Den förste
sade till honom: Jag hafver köpt ett jordagods, och
jag måste gå ut och bese det; jag beder dig, gör min
ursäkt. 19 Och den andre sade: Jag hafver köpt fem
par oxar, och jag måste gå bort och försöka dem; jag
beder dig, gör min ursäkt. 20 Och den tredje sade:
Jag hafver tagit mig hustru, och derföre kan jag icke
komma. 21 Och tjenaren kom, och sade sin herra allt
detta igen. Då vardt husbonden vred, och sade till sin
tjenare: Gack snarliga ut på gator och gränder i staden,
och de fattiga, och krymplingar, halta och blinda haf
härin. 22 Och tjenaren sade: Herre, jag hafver gjort som
du böd, och här är ännu rum. 23 Då sade herren till
tjenaren: Gack ut på vägar och gårdar, och nödga dem
att komma härin, på det att mitt hus måtte varda fullt.
24 Ty jag säger eder, att ingen af de män, som budne
voro, skall smaka min nattvard. 25 Och gick mycket
folk med honom; och han vände sig om, och sade till
dem: 26 Hvilken som kommer till mig, och icke hatar sin
fader och moder, och hustru, och barn, och bröder, och
systrar, och dertill sitt eget lif, han kan icke vara min
Lärjunge. 27 Och hvilken som icke bär sitt kors, och
följer mig, han kan icke vara min Lärjunge. 28 Hvilken
är den af eder, som vill bygga ett torn, och icke först
sitter och öfverlägger bekostningen, om han hafver det
han behöfver till att fullborda det med? 29 Att, då han
hafver lagt grundvalen, och icke kan fullborda det, alle
de, som få set, icke skola begynna göra spe af honom;
30 Och säga: Denne mannen hafver begynt bygga,
och förmådde icke fullbordat. 31 Eller hvad Konung vill
gifva sig till örligs, och strida emot en annan Konung,
sitter han icke först och tänker, om han förmår med
tiotusend möta honom, som kommer emot honom med
tjugutusend? 32 Annars, medan hin ännu långt borto är,
sänder han bådskap till honom, och beder om frid. 33
Sammalunda hvar och en af eder, som icke vedersakar
allt det han äger, han kan icke vara min Lärjunge. 34
Saltet är godt; men om saltet mister sin sälto, med
hvad skall man då salta? 35 Det är hvarken nyttigt i
jordene, eller i dyngone; utan man kastar det bort. Den
der öron hafver till att höra, han höre.

15 Och till honom gingo allehanda Publicaner och
syndare, att de måtte höra honom. 2 Och de
Phariseer och Skriftlärde knorrade och sade: Denne
undfår syndare, och äter med dem. 3 Då sade han
till dem denna liknelsen, sägandes: 4 Hvilken är den
man ibland eder, som hafver hundrade får, och om han
tappar bort ett af dem, låter han icke de nio och niotio
uti öknene, och går efter det som borto är, tilldess han
finner det? 5 Och då han hafver det funnit, lägger han
det på sina axlar med glädje. 6 Och när han kommer
hem i sitt hus, kallar han tillhopa sina vänner och
grannar, och säger till dem: Glädjens med mig; ty jag

hafver funnit mitt får, som borttappadt var. 7 Jag säger
eder, att sammalunda varder ock glädje i himmelen
öfver en syndare den sig bättrar, mer än öfver nio
och niotio rättfärdiga, som ingen bättring behöfva. 8
Eller hvad qvinna är, som hafver tio penningar, om hon
borttappar en af dem, tänder hon icke upp ljus, och
sopar huset, och söker granneliga, tilldess hon finner
honom? 9 Och då hon funnit hafver, kallar hon tillhopa
sina vänner och grannqvinnor, och säger: Glädjens
med mig; ty jag hafver funnit min penning, som jag
tappat hade. 10 Sammalunda, säger jag eder, varder
glädje för Guds Änglom öfver en syndare som sig
bättrar. 11 Och han sade: En man hade två söner. 12
Och den yngre af dem sade till fadren: Fader, få mig
den parten af ägodelarna, som mig tillkommer. Och
han bytte ägodelarna dem emellan. 13 Och icke många
dagar derefter, då den yngre sonen hade lagt all sin
ting tillhopa, for han långt bort i främmande land; och
der förfor han sina ägodelar, och lefde öfverflödeliga.
14 Och sedan han allt förtärt hade, vardt en stor hunger
i det landet; och han begynte lida nöd; 15 Och gick bort,
och gaf sig till en borgare der i landet; och han sände
honom till sin afvelsgård, att han skulle sköta hans
svin. 16 Då begärade han uppfylla sin buk med draf,
der svinen med föddes; och honom gaf ingen. 17 Då
besinnade han sig sjelf, och sade: Huru månge mins
faders legodränger hafva bröd nog; och jag förgås här i
hunger. 18 Jag vill stå upp, och gå till min fader, och
säga till honom: Fader, jag hafver syndat i himmelen,
och för dig. 19 Jag är icke nu värd kallas din son; gör
mig såsom en af dina legodränger. 20 Och så stod
han upp, och kom till sin fader. Och då han ännu långt
ifrå var, såg honom hans fader, och begynte varkunna
sig öfver honom, och lopp emot honom, föll honom
om halsen, och kysste honom. 21 Och sonen sade
till honom: Fader, jag hafver syndat i himmelen, och
för dig; och är icke värd härefter kallas din son. 22 Då
sade fadren till sina tjenare: Bärer fram den yppersta
klädningen, och kläder honom deruti; och får honom en
ring på hans hand, och skor på hans fötter. 23 Och
hafver hit den gödda kalfven, och slagter honom; vi
vilje äta, och göra oss glad. 24 Ty denne min son var
död, och hafver fått lif igen; han var borttappad, och är
funnen igen. Och de begynte göra sig glad. 25 Men den
äldre hans son var ute på markene; och när han kom,
och nalkades husena, hörde han sjungas och dansas;
26 Och kallade en af sina tjenare, och frågade honom,
hvad det var. 27 Då sade han till honom: Din broder är
kommen; och din fader lät slagta den gödda kalfven, att
han hafver honom helbregda igen. 28 Då vardt han
vred, och ville icke gå in. Då gick hans fader ut, och
bad honom. 29 Svarade han, och sade till fadren: Si,
jag tjenar dig i så mång år, och hafver aldrig gångit af
ditt bud; och du gaf mig aldrig ett kid, att jag måtte göra
mig glad med mina vänner. 30 Men sedan denne din
son kommen är, som sina ägodelar hafver förtärt med
skökor, hafver du till honom slagtat den gödda kalfven.
31 Då sade han till honom: Min son, du äst alltid när
mig, och allt det mitt är, det är ditt. 32 Man måste nu
glädjas och fröjdas; ty denne din broder var död, och
fick lif igen; och var borttappad, och är igenfunnen.

16 Sade han ock till sina Lärjungar: Det var en
riker man, som hade en gårdsfogda; den vardt
beryktad för honom, att han förfor hans ägodelar. 2
Då kallade han honom, och sade till honom: Hvi hörer
jag sådant af dig? Gör räkenskap af ditt fögderi; ty du
måste icke länger vara min fogde. 3 Då sade fogden
vid sig sjelf: Hvad skall jag göra? Ty min herre tager ifrå
mig fögderiet; grafva orkar jag icke, tigga blyges jag.
4 Nu väl, jag vet hvad jag vill göra, att, då jag varder
satt af mitt fögderi, måga de anamma mig uti sin hus.
5 Då kallade han till sig alla sins herras gäldenärar,
och sade till den första: Huru mycket äst du min herra
skyldig? 6 Sade han: Hundrade tunnor oljo. Då sade
han till honom: Tag ditt bref, och sätt dig snart ned,
och skrif femtio. 7 Sedan sade han till den andra: Huru
mycket äst du skyldig? Sade han till honom: Hundrade
pund hvete. Sade han till honom: Tag ditt bref, och skrif
åttatio. 8 Och herren prisade den orätta fogdan, att
han visliga gjorde; ty denna verldenes barn äro visare
än ljusens barn, uti sitt slägte. **(aiōn g165)** 9 Och jag
säger eder: Görer eder vänner af den orätta Mammon,
på det att, när I behöfven, skola de anamma eder uti
evinnerliga hyddor. **(aiōnios g166)** 10 Den der trogen är i
det minsta, han är ock trogen i det mer är; och den i
det minsta orätt är, han är ock orätt i det mer är. 11
Ären I nu icke trogne uti den orätta Mammon; ho vill då
betro eder om det sannskyldiga? 12 Och om I ären icke
trogne uti ens annars; ho vill få eder det edart är? 13
Ingen tjenare kan tjena två herrar; ty antingen skall
han hata den ena, och älska den andra; eller ock hålla
sig intill den ena, och förakta den andra. I kunnen icke
tjena Gudi och Mammon. 14 Allt detta hörde ock de
Phariseer, som girige voro, och gjorde spe af honom. 15
Och han sade till dem: I ären de som gören eder sjelfva
rättfärdiga för menniskom; men Gud vet edor hjerta;
ty det som för menniskom högt är, der stygges Gud
vid. 16 Lagen och Propheterna hafva propheterat intill
Johannem; ifrå den tiden varder Guds rike förkunnadt
genom Evangelium, och hvar man gör våld på det. 17
Men snarare skola himmel och jord förgås, än en titel
af lagen falla. 18 Den der öfvergifver sina hustru, och
tager ena andra, han bedrifver hor; och den der tager
henne, som af mannen öfvergifven är, han bedrifver
hor. 19 Det var en riker man, som klädde sig i purpur

och kosteligit linkläde, och lefde hvar dag kräseliga.
20 Och det var ock en fattig, benämnd Lazarus, den
der låg för hans dörr, full med sår; 21 Begärandes
släcka sin hunger af de smulor, som föllo af dens rika
mansens bord. Dock kommo hundar, och slekte hans
sår. 22 Så hände det sig, att den fattige blef död, och
vardt förder af Änglarna uti Abrahams sköt. Blef ock
den rike död, och vardt begrafven. 23 Som han nu i
helvetet och i pinone var, lyfte han sin ögon upp, och
fick se Abraham långt ifrån, och Lazarum i hans sköt;
(Hadēs g86) 24 Ropade han, och sade: Fader Abraham,
varkunna dig öfver mig, och sänd Lazarum, att han
doppar det yttersta af sitt finger i vatten, och svalar
mina tungo; ty jag pinas svårliga i denna låganom. 25
Då sade Abraham: Min son, tänk uppå, att du hade
godt medan du lefde, och Lazarus hade deremot ondt;
men nu hafver han hugnad, och du pinas. 26 Och öfver
allt detta, är emellan oss och eder befäst ett stort svalg,
så att de, som vilja fara hädan till eder, de komma dess
icke vid; ej heller fara dädan, och hitöfver till oss. 27 Då
sade han: Så beder jag då dig, fader, att du sänder
honom uti mins faders hus; 28 Ty jag hafver fem bröder,
att han förvarar dem, att de ock icke komma uti detta
pinorummet. 29 Sade Abraham till honom: De hafva
Mosen och Propheterna, höre dem. 30 Då sade han:
Nej, fader Abraham; men kommer någor till dem af de
döda, då bättra de sig. 31 Då sade han till honom: Höra
de icke Mosen och Propheterna, så tro de icke heller,
om någor af de döda uppstode.

17 Och han sade till sina Lärjungar: Det är omöjeligit,
att icke skulle komma förargelser; men ve honom,
genom hvilken de komma. 2 Bättre vore honom, att en
qvarnsten hängdes vid hans hals, och vorde kastad i
hafvet, än han skulle förarga en af dessa små. 3 Vakter
eder. Om din broder bryter dig emot, så straffa honom,
och om han bättrar sig, så förlåt honom det. 4 Och om
han bryter dig emot sju resor om dagen, och han sju
resor om dagen vänder sig om igen till dig, sägandes:
Mig ångrar det; så förlåt honom. 5 Och Apostlarna
sade till Herran: Föröka oss trona. 6 Då sade Herren:
Om I haden trona såsom ett senapskorn, och saden
till detta mulbärsträd: Ryck dig upp, och försätt dig i
hafvet; då lydde det eder. 7 Hvilken af eder hafver en
tjenare, som går vid plogen, eller vaktar boskap, då
han kommer hem af markene, att han säger till honom:
Gack straxt, och sitt till bords; 8 Utan säger han icke
heldre till honom: Red till nattvarden, och uppskörta
dig, och tjena mig medan jag äter och dricker; och
sedan ät du och drick. 9 Månn han tacka dem samma
tjenarenom, att han gjorde som honom budet var? Nej,
menar jag. 10 Sammalunda ock I, när I hafven gjort
allt det som eder budet är, så säger: Vi äre onyttige
tjenare; vi hafve gjort det vi vorom pligtige att göra. 11
Och det begaf sig, då han gick till Jerusalem, for han
midt igenom Samarien och Galileen. 12 Och då han
kom uti en by, mötte honom tio spitelske män, de stodo
långt ifrå; 13 Och de upphöjde sina röst, sägande: Jesu
Mästar, varkunna dig öfver oss. 14 När han dem såg,
sade han till dem: Går, och viser eder Presterna. Och
hände sig, vid de gingo, vordo de rene. 15 Men en
af dem, då han såg att han var ren vorden, kom han
igen, och prisade Gud med höga röst; 16 Och föll på
sitt ansigte för hans fötter, tackandes honom; och han
var en Samarit. 17 Då svarade Jesus, och sade: Voro
icke tio rene gjorde? Hvar äro då de nio? 18 Ingen är
funnen, som kom igen till att prisa Gud, utan denne
främlingen; 19 Och sade till honom: Statt upp, gack, din
tro hafver frälst dig. 20 Och då han frågad vardt af de
Phariseer, när Guds rike komma skulle, svarade han
dem, och sade: Guds rike kommer icke med utvärtes
åthäfvor. 21 Ej heller varder man sägande: Si här, eller,
si der äret; ty si, Guds rike är invärtes i eder. 22 Och
han sade till Lärjungarna: Den tid skall komma, att I
skolen begära se en af menniskones Sons dagar, och
I skolen icke få sen. 23 Och de skola säga till eder:
Si här, si der; går icke åstad, och följer icke heller. 24
Ty såsom ljungelden ljungar ofvan af himmelen, och
lyser öfver allt det under himmelen är; alltså skall ock
menniskones Son vara på sin dag. 25 Men tillförene
måste han mycket lida, och förkastas af detta slägtet.
26 Och såsom det skedde uti Noe tid, så skall det ock
ske uti menniskones Sons dagar. 27 De åto, drucko;
män togo hustrur, och qvinnor gåfvos mannom, intill
den dagen då Noe gick in i arken; och floden kom,
och förgjorde dem alla. 28 Sammalunda ock, såsom
det skedde uti Loths tid; de åto, drucko, köpte, sålde,
planterade, byggde. 29 Men den dagen, då Loth gick ut
af Sodoma, regnade eld och svafvel af himmelen, och
förgjorde dem alla. 30 Efter det sättet varder det ock
gåendes på den dagen, när menniskones Son skall
uppenbaras. 31 På den dagen, den som är på taket,
och hans boting i huset, han stige icke neder till att
taga dem; sammalunda ock, den i markene är, gånge
icke tillbaka igen efter det han left hafver. 32 Kommer
ihåg Loths hustru. 33 Hvilken som far efter att förvara
sin själ, han skall mista henne; och den som mister
henne, han fordrar henne till lifs. 34 Jag säger eder: I
den natten skola två ligga uti ene säng; den ene varder
upptagen, och den andre varder qvarlåten. 35 Två skola
mala tillhopa; den ene varder upptagen, och den andre
varder qvarlåten. 36 Två skola vara i markene; den ene
varder upptagen, och den andre varder qvarlåten. 37
Då svarade de, och sade till honom: Hvar då, Herre?
Sade han till dem: Der som åtelen är, dit församlas ock
örnarna.

18 Sade han ock en liknelse till dem derom, att man
skall alltid bedja, och icke förtröttas; 2 Sägandes:
En domare var uti en stad, den icke fruktade Gud, och
ej heller hade försyn för några mennisko; 3 Så var i
samma stad en enka; hon kom till honom, och sade:
Hjelp mig ifrå min trätobroder. 4 Och han ville icke till
någon tid. Sedan sade han vid sig: Ändock jag icke
fruktar Gud, ej heller hafver försyn för någon mennisko;
5 Dock, fördenskull att denna enkan öfverfaller mig
så svåra, måste jag fly henne rätt, att hon icke skall
komma på det sista, och ropa på mig. 6 Och sade
Herren: Hörer här, hvad den orätta domaren säger. 7
Skulle ock icke Gud hämnas sina utkorade, som ropa till
honom dag och natt; skulle han hafva tålamod dermed?
8 Jag säger eder, att han skall hämnas dem snarliga.
Dock likväl, då menniskones Son kommer, månn han
skall finna tro på jordene? 9 Sade han ock till somliga,
som tröste på sig sjelfva, att de voro rättfärdige, och
försmådde andra, denna liknelsen: 10 Två män gingo
upp i templet till att bedja; den ene en Pharisee, och
den andre en Publican. 11 Phariseen stod och bad
så vid sig sjelf: Jag tackar dig Gud, att jag är icke
såsom andra menniskor, röfvare, orättfärdige, horkarlar,
eller ock såsom denne Publicanen. 12 Jag fastar två
resor i veckone, och gifver tiond af allt det jag äger. 13
Och Publicanen stod långt ifrån, och ville icke lyfta sin
ögon upp till himmelen; utan slog sig för sitt bröst, och
sade: Gud, miskunda dig öfver mig syndare. 14 Jag
säger eder: Denne gick dädan hem igen rättfärdigad,
mer än den andre; ty den sig upphöjer, han varder
förnedrad; och den sig förnedrar, han varder upphöjd.
15 Så båro de ock barn till honom, att han skulle taga
på dem; då hans Lärjungar det sågo, näpste de dem.
16 Men Jesus kallade dem till sig, och sade: Låter
barnen komma till mig, och förmener dem icke; ty
sådana hörer Guds rike till. 17 Sannerliga säger jag
eder: Hvilken som icke tager Guds rike som ett barn,
han skall icke komma derin. 18 Och frågade honom en
öfverste, sägandes: Gode Mästar, hvad skall jag göra,
att jag må få evinnerligit lif? (aiōnios g166) 19 Sade Jesus
till honom: Hvi kallar du mig godan? Ingen är god,
utan allena Gud. 20 Budorden vetst du: Du skall icke
bedrifva hor; du skall icke dräpa; du skall icke stjäla; du
skall icke säga falskt vittnesbörd; du skall ära din fader
och dina moder. 21 Då sade han: Allt detta hafver jag
hållit af min ungdom. 22 Då Jesus det hörde, sade han
till honom: Än fattas dig ett; sälj bort allt det du hafver,
och skift emellan de fattiga, och du skall få en skatt i
himmelen; och kom, och följ mig. 23 Då han det hörde,
vardt han storliga bedröfvad; ty han var ganska rik.
24 Då Jesus såg honom vara mägta bedröfvad, sade
han: O! med huru stor plats komma de i Guds rike,
som penningar hafva; 25 Ty snarare kan en camel gå
igenom ett nålsöga, än en riker komma in i Guds rike.
26 Då sade de som det hörde: Ho kan då varda salig?
27 Men han sade: Det omöjeligit är för menniskom, det
är möjeligit för Gud. 28 Då sade Petrus: Si, vi hafve
all ting öfvergifvit, och följt dig. 29 Sade han till dem:
Sannerliga säger jag eder; ingen är den som hafver
öfvergifvit hus, eller föräldrar, eller bröder, eller hustru,
eller barn, för Guds rikes skull; 30 Den icke skall igenfå
mycket mer i denna tiden, och i tillkommande verld
evinnerligit lif. (aiōn g165, aiōnios g166) 31 Då tog Jesus
till sig de tolf, och sade till dem: Si, vi gåm upp till
Jerusalem, och all ting skola fullbordad varda, som
skrifven äro af Propheterna om menniskones Son. 32
Ty han skall öfverantvardas Hedningom, och begabbas,
och försmädas, och bespottas. 33 Och sedan de hafva
hudflängt honom, skola de döda honom; och tredje
dagen skall han uppstå igen. 34 Men de förstodo
der intet af, och talet var dem så fördoldt, att de icke
förstodo hvad som sades. 35 Så hände sig, att när
han kom in mot Jericho, satt en blinder vid vägen, och
tiggde. 36 Och när han hörde folket framgå, frågade
han hvad det var? 37 Då sade de till honom, att Jesus
af Nazareth gick der fram. 38 Då ropade han, och sade:
Jesu, Davids Son, varkunna dig öfver mig. 39 Men de,
som föregingo, näpste honom, att han skulle tiga; men
han ropade dessmer: Davids Son, varkunna dig öfver
mig. 40 Då stadnade Jesus, och böd leda honom till sig.
Då han kom fram, frågade han honom, 41 Sägandes:
Hvad vill du, att jag skall göra dig? Då sade han: Herre,
att jag måtte få min syn. 42 Och Jesus sade till honom:
Haf din syn; din tro hafver frälst dig. 43 Och straxt fick
han sin syn igen, och följde honom, prisandes Gud.
Och allt folket, som detta sågo, lofvade Gud.

19 Och han drog in, och gick igenom Jericho. 2 Och
si, der var en man, benämnd Zacheus; han var
en öfverste för de Publicaner, och var rik; 3 Och sökte
efter att han skulle få se Jesum, ho han var; men han
kom icke dess vid, för folkets skull; ty han var liten
till växt. 4 Så lopp han framföre, och steg upp uti ett
mulbärträ, på det han skulle få se honom; ty han skulle
gå der fram. 5 Och när Jesus kom till den platsen,
såg han upp, och fick se honom, och sade till honom:
Zachee, stig snarliga ned; ty i dag måste jag gästa i
ditt hus. 6 Han steg snarliga ned, och undfick honom
gladeliga. 7 Och när de det sågo, knorrade de alle,
att han ingången var till att gästa när en syndare. 8
Men Zacheus steg fram, och sade till Herran: Si, Herre,
hälftena af mina ägodelar gifver jag de fattiga; och om
jag hafver någon bedragit, det gifver jag fyradubbelt
igen. 9 Då sade Jesus till honom: I dag är desso huse
salighet vederfaren; efter han är ock Abrahams son.
10 Ty menniskones Son är kommen till att uppsöka

och frälsa det som förtappadt var. **11** När de nu detta
hörde, sade han ändå en liknelse, efter han var hardt
när vid Jerusalem, och de mente att Guds rike skulle
straxt uppenbaradt varda. **12** Så sade han då: En ädla
man for långt bort i främmande land, till att intaga sig
ett rike, och komma igen. **13** Då kallade han till sig
tio sina tjenare, och fick dem tio pund, och sade till
dem: Handler härmed, tilldess jag igen kommer. **14**
Men hans borgare hatade honom, och sände bådskap
efter honom, sägande: Vi vilje icke, att denne skall råda
öfver oss. **15** Och det begaf sig, att han kom igen,
och hade fått riket. Då böd han kalla de tjenare till sig,
som han hade fått penningarna, att han måtte veta,
huru hvar och en af dem handlat hade. **16** Så kom
den förste, och sade: Herre, ditt pund hafver förvärfvat
tio pund. **17** Och han sade till honom: Ack! du gode
tjenare, uti en liten ting hafver du varit trogen; du skall
hafva magt öfver tio städer. **18** Och den andre kom, och
sade: Herre, ditt pund hafver vunnit fem pund. **19** Och
han sade till honom: Var ock du satter öfver fem städer.
20 Och den tredje kom, och sade: Herre, se här ditt
pund, som jag hade bevarat uti en svetteduk. **21** Jag
var rädder för dig; ty du äst en sträng man; du tager
det upp, som du icke hafver nederlagt, och uppskär
det du icke hafver sått. **22** Sade han till honom: Af
din egen mun dömer jag dig, du onde tjenare; visste
du att jag är en sträng man, upptager det jag intet
nederlade, och uppskär det jag intet sådde; **23** Hvi fick
du då icke mina penningar in i vexlobänken; att, när jag
komme, måtte jag ju kraft dem igen med ocker? **24**
Och han sade till dem som der stodo: Tager det pundet
ifrå honom och får honom, som hafver tio pund. **25** Då
sade de till honom: Herre, han hafver tio pund. **26** Ty
jag säger eder, att den som hafver, honom skall varda
gifvet; och den som icke hafver, honom skall ock varda
ifråtaget det han hafver. **27** Dock de mina ovänner,
som icke ville att jag skulle råda öfver dem, leder hit,
och dräper dem här för mig. **28** Och då han detta sagt
hade, gick han dädan, och reste upp åt Jerusalem.
29 Och det begaf sig att, när han kom till Bethphage
och Bethanien, vid det berget, som kallas Oljoberget,
sände han två sina Lärjungar, **30** Sägandes: Går in i
byn, som för eder ligger; när I kommen derin, skolen I
finna en åsnafåla bunden, der ännu ingen menniska på
suttit hafver; löser honom, och hafver honom hit. **31**
Och om någor frågar eder, hvi I lösen honom; så säger
till honom: Ty Herren behöfver honom. **32** Så gingo
de åstad, som sände voro, och funno, som han hade
sagt dem. **33** Och när de löste fålan, sade hans herrar
till dem: Hvi lösen I fålan? **34** Då sade de: Ty Herren
behöfver honom. **35** Och de ledde honom till Jesum;
lade sin kläder på fålan, och satte Jesum deruppå. **36**
Och der han framfor, bredde de sin kläder på vägen.
37 Och då han när kom, och drog ned för Oljoberget,
begynte hele hopen af hans Lärjungar med fröjd och
höga röst lofva Gud, öfver alla de krafter som de sett
hade, **38** Sägandes: Välsignad vare han, som kommer,
en Konung i Herrans Namn; frid vare i himmelen, och
ära i höjden. **39** Och några ibland folket, som voro
af de Phariseer, sade till honom: Mästar, näps dina
Lärjungar. **40** Men han svarade, och sade till dem: Jag
säger eder: Om de tigde, skulle stenarna ropa. **41**
Och då han kom fram, och fick se staden, gret han
öfver honom. **42** Och han sade: Om du ock visste,
hvad din frid tillhörer, så vorde du det visserliga i denna
dinom dag betänkandes; men nu är det fördoldt för din
ögon. **43** Ty den tid skall komma öfver dig, att dine
ovänner skola dig belägga, och skansa kringom dig,
och tränga dig på alla sidor. **44** Och de skola nederslå
dig till jorden, och din barn som i dig äro; och de skola
icke låta igen i dig sten på sten; derföre, att du icke
känna kunde den tiden, der du uti sökt var. **45** Så gick
han in i templet, och begynte utdrifva dem, som derinne
sålde och köpte, **46** Sägandes till dem: Det är skrifvet:
Mitt hus är ett bönehus; men I hafven det gjort till en
röfvarekulo. **47** Och han lärde hvar dag i templet. Men
de öfverste Presterna, och de ypperste ibland folket,
sökte efter att de kunde förgöra honom; **48** Och de
kunde icke finna, hvad de skulle göra; ty allt folket höll
sig intill honom, och hörde honom.

20 Och det begaf sig på en af de dagar, att han lärde
folket i templet, och predikade Evangelium; då
församlade sig de öfverste Presterna, och de Skriftlärde,
med de Äldsta; **2** Och sade till honom: Säg oss, af
hvad magt gör du detta? Eller ho är den som hafver
gifvit dig denna magten? **3** Svarade Jesus, och sade till
dem: Jag vill ock spörja eder ett ord; svarer I mig: **4**
Var Johannis döpelse af himmelen, eller af menniskor?
5 Då begynte de tänka vid sig, sägande: Sägom vi,
af himmelen; då säger han: Hvi trodden I icke honom
då? **6** Men sägom vi, af menniskor då stenar oss allt
folket; ty de hålla det ju så före, att Johannes var en
Prophet. **7** Ty svarade de, att de icke visste, hvadan
den var. **8** Då sade Jesus till dem: Icke heller säger jag
eder, med hvad magt jag detta gör. **9** Och han begynte
säga till folket denna liknelsen: En man planterade en
vingård, och fick honom ut vingårdsmannom, och for
bort i främmande land i lång tid. **10** När tid var, sände
han en tjenare till vingårdsmännerna, att de skulle låta
honom få af vingårdsens frukt; men vingårdsmännerna
hudflängde honom, och sänden ifrå sig med tomma
händer. **11** Sedan sände han ock en annan tjenare;
den hudflängde de ock, och försmädde honom, och
sänden ifrå sig med tomma händer. **12** Åter sände
han den tredje; den gjorde de ock såran, och drefvo

honom ut. 13 Då sade vingårdsherren: Hvad skall jag
göra? Jag vill sända min älskeliga son; kan hända att,
då de se honom, hafva de försyn för honom. 14 Då
vingårdsmännerna fingo se honom, tänkte de vid sig
sjelfva, sägande: Denne är arfvingen; kommer, vi vilje
slå honom ihjäl, att arfvedelen må blifva vår. 15 Och
så drefvo de honom utu vingården, och dråpo honom.
Hvad skall nu vingårdsherren göra dem samma? 16 Han
skall komma, och förgöra dessa vingårdsmännerna,
och utfå vingården androm. När de detta hörde, sade
de: Bort det. 17 Då såg han på dem, och sade:
Hvad är då det som skrifvet står: Den stenen, som
byggningsmännerna bortkastade, han är vorden en
hörnsten? 18 Hvilken som faller uppå den stenen, han
varder krossad; men den han uppå faller, honom slår
han all sönder i stycken. 19 Och öfverste Presterna,
med de Skriftlärda, sökte efter att de kunde få taga
fatt på honom i samma stunden; men de räddes för
folket; ty de förstodo, att han hade sagt denna liknelsen
emot dem. 20 Och de aktade på honom, och sände ut
väktare, som låtos vara rättfärdige; på det de skulle taga
honom vid orden, och öfverantvarda honom herrskapet,
och i landsherrans våld. 21 Och de frågade honom,
sägande: Mästar, vi vete att du säger och lärer det
rätt är, och ser icke till personen, utan lärer Guds väg
rätt. 22 Är det rätt, att vi gifve Kejsaren skatt, eller ej?
23 Då han förmärkte deras illfundighet, sade han till
dem: Hvi fresten I mig? 24 Låter mig få se penningen;
hvars beläte och öfverskrift hafver han? Svarade de,
och sade: Kejsarens. 25 Sade han till dem: Så gifver
nu Kejsarenom det Kejsarenom tillhörer, och Gudi det
Gudi tillhörer. 26 Och de kunde icke straffa hans tal,
för folket; utan förundrade sig på hans svar, och tigde.
27 Då gingo några fram till honom af de Sadduceer,
hvilke der neka uppståndelsen, och frågade honom,
28 Sägande: Mästar, Moses hafver skrifvit oss, att om
någors mans broder blifver död, den hustru hafver, och
dör barnlös, att hans broder skall taga hans hustru, och
uppväcka sinom broder säd. 29 Så voro nu sju bröder;
och den förste tog sig hustru, och blef död barnlös.
30 Och den andre tog henne, och blef ock desslikes
död barnlös. 31 Den tredje tog henne; sammalunda
ock alle sju, och läto inga barn efter sig, och blefvo
döde. 32 Sist, efter dem alla, blef ock qvinnan död.
33 Uti uppståndelsen, hvilkensderas hustru skall hon
vara, efter det sju hade haft henne till hustru? 34 Då
svarade Jesus, och sade till dem: Denna verldenes
barn taga sig hustrur och gifvas mannom. (aiōn g165) 35
Men de som varda värdige till den verldena, och till
uppståndelsen ifrå de döda, de hvarken taga hustrur,
eller gifvas manne; (aiōn g165) 36 Och ej heller kunna
de mera dö; ty de varda like med Änglarna, och äro
Guds barn, medan de äro uppståndelsens barn. 37
Men att de döde uppstå, bevisade Moses vid buskan,
då han kallade Herran Abrahams Gud, och Isaacs
Gud, och Jacobs Gud. 38 Gud är icke de dödas,
utan de lefvandes Gud; ty honom lefva alle. 39 Då
svarade några af de Skriftlärda, sägande: Mästar, du
sade rätt. 40 Och de djerfdes icke yttermera något
fråga honom. 41 Men han sade till dem: Huru säga
de Christum vara Davids Son? 42 Och sjelfver David
säger i Psalmboken: Herren sade till min Herra: Sätt dig
på mina högra hand; 43 Tilldess jag nederlägger dina
ovänner dig till en fotapall. 44 Så kallar nu David honom
Herra; huru är han då hans Son? 45 Då sade han till
sina Lärjungar, uti allt folkens åhöro: 46 Tager eder
vara för de Skriftlärda, som vilja gå uti sid kläder, och
vilja gerna varda helsade på torgen, och sitta främst
i Synagogorna, och sitta främst i gästabåden. 47 De
uppfräta enkors hus, förebärande långa böner; de skola
få dess större fördömelse.

21 Och han såg till, aktandes på huru de rike lade
sina gåfvor uti offerkistona. 2 Så fick han ock se
ena fattiga enko, som lade der två skärfvar in. 3 Och
han sade: Sannerliga säger jag eder: Denna fattiga
enkan lade mer in, än alle de andre; 4 Ty de hafva
alle inlagt, till Guds offer, af det dem till öfverlopps är;
men hon hafver, af sin fattigdom, inlagt allt det hon
ägde. 5 Och då somlige sade om templet, att det var
prydt med härliga stenar och klenodier, sade han: 6
De dagar varda kommande, att utaf allt, det I sen,
skall icke låtas sten uppå sten, den icke skall afbruten
varda. 7 Då frågade de honom, och sade: Mästar, när
skall detta ske? Och hvad tecken är, när detta ske
skall? 8 Sade han: Ser till, att I icke varden förförde; ty
månge skola komma under mitt Namn, och säga: Jag
äret; och tiden instundar. Följer dem icke efter. 9 Men
när I hören örlig och uppror, varer icke förfärade; ty
sådant måste först ske, men det är icke straxt änden.
10 Och han sade till dem: Folk skall resa sig upp emot
folk, och rike emot rike. 11 Och stor jordbäfning skall
varda mångastäds, och hunger, och pestilentier; och
förskräckelse, och stor tecken skola ske utaf himmelen.
12 Men för allt detta skola de taga fatt på eder, och
förfölja eder och öfverantvarda eder in på sin Råd, och
i häktelse; dragande eder för Konungar och Förstar, för
mitt Namns skull. 13 Och det skall eder vederfaras till
ett vittnesbörd. 14 Så håller det fast uti edor hjerta, att I
ingen omsorg hafven, huru I skolen försvara eder; 15
Ty jag skall gifva eder mun och visdom, der alle de,
som sätta sig emot eder, icke skola kunna emotsäga,
ej heller emotstå. 16 I skolen ock öfverantvardas af
föräldrar, och af bröder, fränder och vänner; och de
skola döda somliga af eder. 17 Och I skolen varda
hatade af allom, för mitt Namns skull; 18 Och ett hår

af edart hufvud skall icke förgås. 19 I skolen behålla
edra själar genom edart tålamod. 20 När I nu sen,
att Jerusalem varder belagdt med en här, då skolen
I veta, att dess förödelse är för handen. 21 De då
äro i Judeen, de fly upp åt bergen; och de der midt
inne äro, de gånge ut; och de som ute i landet äro, de
gånge icke derin; 22 Ty att då äro hämndadagarne, att
fullbordas skall allt det som skrifvet är. 23 Men ve dem
som hafvande äro, och dem som dia gifva i de dagar;
ty stor plåga varder på jordene, och vrede öfver detta
folk. 24 Och de skola falla för svärdsegg, och fångne
bortförde varda till allahanda folk; och Jerusalem skall
förtrampadt varda af Hedningom, tilldess Hedningarnes
tid fullkomnad varder. 25 Och skola ske tecken i solen,
och i månan, och i stjernorna; och på jordene varder
folkena ångest, och de skola förtvifla. Och hafvet
och vågen skola mycket bullra; 26 Och menniskorna
borttorkas, för räddhågas skull, deraf att de förbida det
som hela verldena öfvergå skall; ty himmelens krafter
skola bäfva. 27 Och då skola de få se menniskones Son
komma i skyn, med magt och stora härlighet. 28 Men
då detta begynner ske, ser upp, och lyfter edor hufvud
upp; ty då nalkas edor förlossning. 29 Och han sade
dem en liknelse: Ser på fikonaträt och all trä. 30 När de
nu knoppas, kunnen I då se och veta af eder sjelf, att
sommaren är när. 31 Alltså ock I, när I sen detta ske,
skolen I veta, att Guds rike är när. 32 Sannerliga säger
jag eder: Detta slägtet skall icke förgås, förr än det allt
skedt är. 33 Himmel och jord skola förgås; men min ord
skola icke förgås. 34 Men vakter eder, att edor hjerta
icke förtungad varda med svalg och dryckenskap, och
med detta lefvernes omsorg, så att den dagen kommer
eder för hastigt uppå. 35 Ty han varder kommandes,
såsom en snara, öfver alla som bo på jordene. 36 Så
vaker nu alltid, och beder, att I mågen undfly allt detta
som komma skall, och stå för menniskones Son. 37
Och han lärde om dagen i templet; men om natten gick
han ut, och vistades på Oljoberget. 38 Och allt folket
var bittida uppe till honom i templet, till att höra honom.

22 Då tillstundade Sötbrödshögtiden, den Påska
kallas. 2 Och de öfverste Presterna och Skriftlärde
sökte efter, huru de kunde dräpa honom; men de
fruktade för folket. 3 Och gick Satanas in uti Judas,
som kallades Ischarioth, och var en af de tolf. 4 Han
gick bort, och talade med de öfversta Presterna och
föreståndarena, huruledes han skulle fly honom dem
i händer. 5 Och de gladdes, och voro öfverens med
honom, att de skulle gifva honom penningar. 6 Och
han lofvade dem det, och sökte efter läglighet, att han
måtte öfverantvarda honom dem utan buller. 7 Så
kom då Sötbrödsdagen, på hvilkom man måste offra
Påskalambet. 8 Då sände han Petrum, och Johannem,
sägandes: Går, och bereder oss Påskalambet, att vi det
äte. 9 Då sade de till honom: Hvar vill du, att vi skole
bereda det? 10 Sade han till dem: Si, när I kommen in i
staden, varder eder mötandes en man, som bär ena
vattukruko; följer honom i huset, der han ingår; 11 Och
säger husbondanom: Mästaren låter säga dig: Hvar
är herberget, der jag må äta Påskalambet med mina
Lärjungar? 12 Och han skall visa eder en storan sal
bereddan; reder der till. 13 De gingo åstad, och funno
som han dem sagt hade; och redde till Påskalambet.
14 Och då tid var, satte han sig ned, och de tolf Apostlar
med honom. 15 Och han sade till dem: Jag hafver, med
mycken åstundan, begärat äta detta Påskalambet med
eder, förr än jag lider. 16 Ty jag säger eder, att jag
härefter icke skall äta deraf, tilldess det fullkomnadt
varder i Guds rike. 17 Och han tog kalken, tackade,
och sade: Tager honom, och skifter eder emellan; 18
Ty jag säger eder, att jag icke skall dricka det af vinträ
kommet är, tilldess Guds rike kommer. 19 Och han
tog brödet; tackade, och bröt, och gaf dem, sägandes:
Detta är min lekamen, som för eder gifven varder; det
görer till min åminnelse; 20 Sammalunda ock kalken,
efter Nattvarden, sägandes: Detta är kalken, det nya
Testamentet i mitt blod, som för eder utgjutet varder. 21
Dock si, mins förrädares hand är med mig på bordet.
22 Och menniskones Son varder gångandes, efter som
det beslutet är; dock ve den mennisko, af hvilko han
varder förrådder. 23 Och de begynte fråga emellan
sig, hvilken den var af dem som det göra skulle. 24
Så vardt ock en träta emellan dem, hvilkendera skulle
synas vara ypperst. 25 Då sade han till dem: Verldslige
Konungar regera; och de, som magtena hafva, kallas
nådige herrar; 26 Men I icke så; utan den som störst
är ibland eder, han skall vara som den yngste, och
den der ypperst är, han vare såsom en tjenare. 27 Ty
hvilkendera är större, den som sitter, eller den som
tjenar? Är icke han som sitter? Men jag är midt ibland
eder, såsom den som tjenar. 28 Men I ären de samme,
som med mig blifvit hafven uti mina frestelser. 29 Och
jag vill beställa eder riket, såsom min Fader hafver det
beställt mig; 30 Att I skolen äta och dricka öfver mitt
bord, i mitt rike; och skolen sitta på stolar, och döma tolf
Israels slägter. 31 Och Herren sade: Simon, Simon, si,
Satanas hafver begärat eder, att han skulle sålla eder
såsom hvete; 32 Men, jag hafver bedit för dig, att din
tro skall icke omintet varda; och när du nu omvänder
äst, så styrk dina bröder. 33 Då sade han till honom:
Herre, jag är redebogen gå med dig, både i häktelse
och i döden. 34 Då sade han: Jag säger dig, Petre, i
dag skall icke hanen gala, förr än du tre resor nekar att
känna mig. 35 Och han sade till dem: När jag sände
eder utan säck, utan skräppo, och utan skor, hafver
eder något fattats? Då sade de: Intet. 36 Då sade han

till dem: Men nu, ho som säck hafver, han tage honom,
sammalunda ock skräppo; och den der icke hafver,
han sälje sin kjortel, och köpe svärd. 37 Ty jag säger
eder, att det ännu måste fullbordas på mig, som skrifvet
är: Han är räknad ibland ogerningsmän; ty hvad som
skrifvet är om mig, det hafver en ända. 38 Då sade de:
Herre, si, här äro tu svärd. Då sade han till dem: Det
är nog. 39 Och han gick ut, som hans seder var, till
Oljoberget; och hans Lärjungar följde honom till det
rummet. 40 Och då han kom dit, sade han till dem:
Beder, att I icke kommen uti frestelse. 41 Och han gick
ifrå dem vid pass ett stenkast, och föll ned på sin knä,
och bad, 42 Sägandes: Fader, är så din vilje, tag denna
drycken ifrå mig; dock likväl, ske icke min vilje, utan
din. 43 Och syntes honom en Ängel af himmelen, och
styrkte honom. 44 Och han vardt betagen af en mägta
stor ångest, och bad länge; och hans svett var såsom
blodsdroppar, löpande ned på jorden. 45 Och då han
uppstod af bönene, och kom till sina Lärjungar, fann
han dem sofvande af bedröfvelse; 46 Och sade till dem:
Hvi sofven I? Står upp, och beder, att I icke kommen uti
frestelse. 47 Vid han ännu talade, si, en hop med folk,
och en utaf de tolf, som het Judas, gick för dem, och
trädde fram till Jesum, till att kyssa honom. 48 Men
Jesus sade till honom: Juda, förråder du menniskones
Son med kyssande? 49 Då sågo de som när voro,
hvad på färde var, och sade till honom: Herre, skole
vi taga till svärds? 50 Och en af dem slog öfversta
Prestens tjenare, och högg af hans högra öra. 51 Då
svarade Jesus, och sade: Låter kommat härtill; och så
tog han på hans öra, och helade honom. 52 Och Jesus
sade till de öfversta Presterna, och föreståndarena i
templet, och till de äldsta, som till honom komne voro:
Såsom till en röfvare ären I utgångne, med svärd och
med stafrar; 53 Ändock jag hafver dagliga varit med
eder i templet, och I kommen edra händer intet vid mig;
men detta är edar stund, och mörksens magt. 54 Så
grepo de honom, och ledden, och haden in i öfversta
Prestens hus. Men Petrus följde långt efter. 55 Då
gjorde de en eld midt i palatset, och såto dervid; och
Petrus satte sig ibland dem. 56 Då en tjensteqvinna
fick se honom sittandes vid ljuset, såg hon på honom,
och sade: Denne var ock med honom. 57 Då nekade
han honom, och sade: Qvinna, jag känner honom intet.
58 Och litet efter såg honom en annar, och sade: Du äst
ock af dem. Men Petrus sade: Menniska, jag är det
icke. 59 Och litet derefter, vid en timma, kom en annar,
och sannade det samma, sägandes: Sannerliga var
han ock med honom; ty han är ock en Galileisk man. 60
Och Petrus sade: Menniska, jag vet icke hvad du säger.
Och i det samma, vid han ännu talade, gol hanen. 61
Och Herren vände sig om, och såg på Petrum; och då
begynte Petrus tänka på Herrans ord, huru han honom
sagt hade: Förr än hanen hafver galit, skall du tre resor
neka mig. 62 Och Petrus gick ut, och gret bitterliga. 63
Och de män, som höllo Jesum, begabbade honom,
och slogo honom; 64 Bundo för hans ögon, slogo hans
ansigte, och frågade honom, sägande: Spå, ho är den
som dig slog? 65 Och mycken annor förhädelse sade
de till honom. 66 Och som det dagades, församlade
sig de äldste i folket, och de öfverste Presterna, och
de Skriftlärde, och hade honom in för sitt Råd, 67
Sägande: Äst du Christus, säg det oss? Och han sade
till dem: Om jag eder det säger, så tron I det intet; 68
Frågar jag ock, så svaren I intet; ej heller släppen I
mig. 69 Härefter skall menniskones Son sitta på Guds
krafts högra hand. 70 Då sade de alle: Så äst du ju
Guds Son? Sade han: I sägen att jag så är. 71 Då sade
de: Hvarefter begärom vi ännu vittnesbörd? Vi hafve
sjelfve hört det af hans mun.

23 Då stod upp hele hopen af dem, och ledde honom
bort till Pilatum; 2 Och begynte till att klaga på
honom, sägande: Denna hafve vi beslagit dermed, att
han förvänder folket, och förbjuder gifva Kejsarenom
skatt, och säger sig vara Christus en Konung. 3 Och
Pilatus frågade honom, sägandes: Äst du Judarnas
Konung? Då svarade han honom, och sade: Du säger
det. 4 Då sade Pilatus till öfversta Presterna, och till
folket: Jag finner intet brott med denna mannen. 5 Men
de höllo sitt tal fram, sägande: Han gör uppror ibland
folket, lärandes öfver allt Judiska landet, begynnandes i
Galileen, och sedan allt hit. 6 Då Pilatus hörde nämnas
Galileen, frågade han, om han var en Galileisk man. 7
Och då han förnam, att han var under Herodis välde,
försände han honom till Herodes; ty han var ock i
Jerusalem på den tiden. 8 Då Herodes fick se Jesum,
vardt han ganska glad; ty han hade i lång tid haft
åstundan till att se honom; ty han hade mycket hört
om honom, och hoppades få se något tecken göras af
honom. 9 Och han frågade honom om mång stycker;
men han svarade honom intet. 10 Stodo ock öfverste
Presterna, och de Skriftlärde, och klagade svårliga
på honom. 11 Men Herodes med sitt folk föraktade
honom, och begabbade honom, och klädde honom uti
ett hvitt kläde, och sände honom igen till Pilatum. 12
Och Pilatus och Herodes vordo vänner emellan sig
på samma dag; ty emellan dem hade tillförene varit
ovänskap. 13 Då kallade Pilatus tillhopa de öfversta
Presterna, och föreståndarena, och folket; 14 Och sade
till dem: I hafven fått mig denna mannen, såsom den
der hafver förvändt folket; och si, jag hafver förhört
honom i edor närvaro, och finner dock ingen af de
ogerningar med denna mannen, der I anklagen honom
före; 15 Och ej heller Herodes; ty jag försände eder till
honom; och si, man kunde intet komma på honom,

det döden värdt var. 16 Derföre vill jag näpsan och
släppan. 17 Ty han skulle om högtidena gifva dem en
lös. 18 Då ropade hele hopen, och sade: Tag denna
af vägen, och gif oss Barabbam lös; 19 Den der låg i
fängelset, för ett upplopps skull, som i staden skedt
var, och för ett mandråp. 20 Åter talade Pilatus till
dem, och ville gifva Jesum lös. 21 Då ropade de, och
sade: Korsfäst, korsfäst honom. 22 Då sade han tredje
resona till dem: Hvad hafver han då illa gjort? Jag finner
ingen dödssak med honom; derföre vill jag näpsan,
och gifvan lös. 23 Men de lade åt med stort rop, och
begärade att han skulle korsfästas; och deras och de
öfversta Presternas rop vardt ju mer och mer. 24 Då
dömde Pilatus, att så ske skulle, som de begärade; 25
Och gaf dem lös den i fängelset satt var för upploppets
och dråpets skull, den de begärat hade; men Jesum
öfverantvardade han deras vilja. 26 Och då de ledde
honom ut, fingo de en fatt, som het Simon af Cyrene,
den der kom af markene; honom lade de korset uppå,
att han skulle bära det efter Jesum. 27 Men honom
följde en stor hop folk, och qvinnor, de der greto och
ömkade sig öfver honom. 28 Då vände sig Jesus om till
dem, och sade: I Jerusalems döttrar, gråter icke öfver
mig; utan gråter öfver eder sjelfva, och öfver edor barn.
29 Ty si, de dagar varda kommande, i hvilkom de skola
säga: Saliga äro de ofruktsamma, och de qveder som
intet födt hafva, och de spenar som ingom hade dia
gifvit. 30 Då skola de begynna säga till bergen: Faller
öfver oss; och till högarna: Skyler oss. 31 Ty är detta
skedt på det färska trät, hvad skall då ske på det torra?
32 Leddes der ock ut två andre ogerningsmän med
honom, till att aflifvas. 33 Och då de kommo till det
rummet, som kallas hufvudskallaplatsen, der korsfäste
de honom, och de ogerningsmän med honom; den ena
på den högra sidon, den andra på den venstra. 34
Och sade Jesus: Fader, förlåt dem det; ty de veta icke
hvad de göra. Och de bytte hans kläder, kastandes
lott på dem. 35 Och folket stod och såg uppå; och de
öfverste, samt med dem, begabbade honom, sägande:
Androm hafver han hulpit, hjelpe sig nu sjelfvom, om
han är Christus, den Guds utkorade. 36 Begabbade
honom ock krigsknektarna, och gingo till, och räckte
ättiko till honom; 37 Sägande: Äst du Judarnas Konung,
så hjelp dig sjelf. 38 Var ock en öfverskrift skrifven
öfver honom, med Grekiska, Latinska och Ebreiska
bokstäfver: Denne är Judarnas Konung. 39 Men en
af de ogerningsmän, som upphängde voro, hädde
honom, och sade: Äst du Christus, så hjelp dig sjelf och
oss. 40 Då svarade den andre, straffade honom, och
sade: Fruktar du icke heller Gud, du som äst i samma
fördömelsen? 41 Och är det väl rätt med oss; ty vi lide
det våra gerningar värda äro; men denne hafver intet
ondt gjort. 42 Och sade han till Jesum: Herre, tänk på
mig, då du kommer i ditt rike. 43 Och sade Jesus till
honom: Sannerliga säger jag dig, i dag skall du vara
med mig i paradis. 44 Och var detta vid sjette timman;
och ett mörker vardt öfver hela landet, allt intill nionde
timman. 45 Och solen miste sitt sken; och förlåten i
templet remnade midt i tu. 46 Och Jesus ropade med
höga röst, och sade: Fader, jag befaller min anda i dina
händer; och då han hade det sagt, gaf han upp andan.
47 Då höfvitsmannen såg hvad der skedde, prisade
han Gud, och sade: Sannerliga var denne en rättfärdig
man. 48 Och allt folket, som dit gånget var att se härpå,
då de sett hade hvad der skedde, slogo de sig för sin
bröst, och gingo hem igen. 49 Men alle hans kände
vänner, och qvinnor, som honom följt hade af Galileen,
stodo långt ifrån, och sågo derpå. 50 Och si, en man,
benämnd Joseph, en rådherre, den var en god och
rättfärdig man; 51 Och hade icke samtyckt deras råd
och gerning; och han var bördig af den Judarnas stad
Arimathia; den der ock åstundade efter Guds rike; 52
Han gick till Pilatum, och beddes Jesu lekamen; 53
Och tog honom ned, svepte honom uti ett linkläde,
och laden ned i ena graf, som uthuggen var uti sten,
der än då ingen hade uti lagd varit. 54 Och det var
tillredelsedagen, och Sabbathen begynte gå uppå. 55
Och följde der några qvinnor efter, som med honom
komna voro af Galileen och besågo grafvena, och
huruledes hans lekamen lagd var; 56 Och gingo sedan
tillbaka igen, och tillredde välluktandes krydder och
smörjelse; men om Sabbathen voro de stilla, som budet
var i lagen.

24 På den ena Sabbathen, ganska bittida om
morgonen, kommo de till grafvena, bärande de
välluktande krydder, som de tillredt hade; och några
med dem. 2 Så funno de stenen afvältad ifrå grafvene;
3 Och gingo in, och funno intet Herrans Jesu lekamen. 4
Och det begaf sig att, då de derom bekymrade voro, si,
så stodo när dem två män i skinande kläder. 5 Då vordo
de förfärade, och slogo sin ansigte neder åt jordene.
Då sade de till dem: Hvi söken I den lefvande ibland de
döda? 6 Han är icke här, han är uppstånden; kommer
ihåg, huru han sade eder, då han ännu var i Galileen, 7
Sägandes: Menniskones Son måste öfverantvardas i
syndiga menniskors händer, och korsfästas; och uppstå
på tredje dagen. 8 Och så begynte de komma ihåg
hans ord; 9 Och gingo tillbaka ifrå grafvene, och bådade
detta allt dem ellofva, och allom dem androm. 10 Och
det var Maria Magdalena, och Johanna, och Maria
Jacobi, och andra som med dem voro, de detta sade
till Apostlarna. 11 Och deras ord syntes för dem såsom
galenskap; och de trodde dem intet. 12 Men Petrus
stod upp, och lopp till grafvena; och då han lutade sig
derin, fick han se linkläden liggande allena; och gick

sina färde, förundrandes vid sig sjelf hvad der skedt
var. 13 Och si, två af dem gingo på samma dagen till
en by, som låg vid sextio stadier vägs ifrå Jerusalem,
benämnd Emaus. 14 Och de talade hvar med annan,
om allt det som skedt var. 15 Och hände sig, då de
talades vid, och befrågade hvarannan, nalkades ock
Jesus, och gick med dem. 16 Men deras ögon voro
förhållen, att de icke kände honom. 17 Då sade han till
dem: Hvad är det för tal, som I hafven eder emellan,
vid I gån, och ären bedröfvade? 18 Då svarade endera,
som het Cleophas, och sade till honom: Äst du allena
ibland främmande män i Jerusalem, som icke vet hvad
der skedt är i dessa dagar? 19 Sade han till dem: Hvad?
Sade de till honom: Om Jesu Nazareno, som var en
Prophet, mägtig både i gerningar och ord, för Gudi, och
allo folkena; 20 Och huruledes de öfverste Presterna,
och våre förmän, öfverantvardade honom i dödsens
fördömelse, och korsfäste honom. 21 Men vi hoppades,
att han skulle vara den som förlossa skulle Israel; och
öfver allt detta är nu tredje dagen, sedan det skedde.
22 Och några qvinnor af våra hafva förskräckt oss, de
der bittida om morgonen hade kommit till grafvena; 23
Och då de icke funno hans lekamen, kommo de, och
sade, att de ock Änglasyn sett hade, hvilke sagt hade
att han lefver. 24 Och några af dem, som med oss
voro, gingo bort till grafven, och funno såsom qvinnorna
sagt hade; men honom funno de intet. 25 Då sade
han till dem: O! I galne, och senhjertade till att tro, uti
allt det som Propheterna sagt hafva. 26 Skulle icke
Christus sådant lida, och sedan ingå uti sin härlighet?
27 Och han begynte på Mose, och alla Propheterna,
och gjorde uttydelse för dem i alla Skrifter, som voro
om honom. 28 Och de begynte nalkas intill byn, dit de
ville; och han låts som han ville gå längre fram. 29 Och
de nödgade honom, sägande: Blif när oss; ty det lider
åt aftonen, och dagen är förliden. Och så gick han in,
till att blifva när dem. 30 Och det begaf sig, då han satt
till bords med dem, tog han brödet; tackade, bröt det,
och fick dem. 31 Och deras ögon öppnades, att de
kände honom; och så försvann han utu deras åsyn. 32
Och de sade emellan sig: Var icke vårt hjerta brinnande
i oss, då han talade med oss i vägen, och uttydde oss
Skrifterna? 33 Och i samma stundene stodo de upp,
och gingo till Jerusalem igen, och funno församlade de
ellofva, och de som med dem voro; 34 De der sade:
Herren är sannerliga uppstånden, och är synter af
Simone. 35 Och de förtäljde hvad skedt var i vägen,
och huru han vardt känd af dem, i det han bröt brödet.
36 Som de nu härom talade, stod Jesus sjelf midt ibland
dem, och sade till dem: Frid vare eder. 37 Då vordo
de förfärade, och fruktade, menandes att de sågo en
anda. 38 Då sade han till dem: Hvi ären I förfärade?
Och hvi uppstiga sådana tankar uti edor hjerta? 39
Ser mina händer, och mina fötter, att det är jag sjelf:
Tager på mig, och skåder; ty anden hafver icke kött och
ben, såsom I sen mig hafva. 40 Och då han hade det
sagt, viste han dem händer och fötter. 41 Och som de
ännu icke trodde, för glädjes skull, utan förundrade sig,
sade han till dem: Hafven I här något att äta? 42 Då
fingo de honom fram ett stycke stekt fisk, och något af
en hannogskako. 43 Och han tog det, och åt deraf i
deras åsyn. 44 Och han sade till dem: Detta äro de ord,
som jag sade till eder, då jag ännu var med eder, att
allt måste fullbordas, som skrifvet är i Mose lag, och i
Propheterna, och i Psalmerna, om mig. 45 Då öppnade
han dem deras sinne, att de förstodo Skrifterna; 46
Och sade till dem: Så är det skrifvet, och så måste
Christus lida, och tredje dagen uppstå ifrå de döda;
47 Och predikas i hans Namn bättring och syndernas
förlåtelse ibland all folk, begynnande på Jerusalem.
48 Och I ären vittne till allt detta. 49 Och si, jag vill
sända öfver eder mins Faders löfte; men I skolen blifva
i staden Jerusalem, tilldess I varden beklädde med kraft
af höjdene. 50 Och han hade dem ut till Bethanien,
och upplyfte sina händer, och välsignade dem. 51 Och
skedde, då han dem välsignat hade, skiljdes han ifrå
dem, och uppfor i himmelen. 52 Och de tillbådo honom;
och gingo sedan in i Jerusalem igen, med stora glädje;
53 Och voro alltid i templet, prisade och lofvade Gud.
Amen.

Johannes

1 I Begynnelsen var Ordet, och Ordet var när Gudi;
och Gud var Ordet. **2** Det samma var i begynnelsen
när Gudi. **3** Genom det äro all ting gjord; och thy förutan
är intet gjordt, det gjordt är. **4** I thy var lifvet; och lifvet
var menniskornas ljus; **5** Och ljuset lyser i mörkret; och
mörkret hafver det icke begripit. **6** En man var sänd af
Gudi, som het Johannes; **7** Han kom till vittnesbörd,
på det han skulle vittna om Ljuset, att alle skulle tro
genom honom. **8** Icke var han Ljuset; men (han var
sänd) till att vittna om Ljuset. **9** Det var det sanna
Ljuset, hvilket upplyser alla menniskor, som komma
i verlden. **10** I verldene var det, och igenom det är
verlden gjord; och verlden kände det icke. **11** Han kom
till sitt eget, och hans egne anammade honom icke.
12 Men allom dem, som honom anammade, gaf han
magt att blifva Guds barn, dem som tro på hans Namn;
13 Hvilke icke af blod, icke heller af köttslig vilja, icke
heller af någors mans vilja, utan af Gudi födde äro.
14 Och Ordet vardt kött, och bodde ibland oss; och vi
sågom hans härlighet, såsom enda Sonsens härlighet
af Fadrenom, full med nåd och sanning. **15** Johannes
vittnar om honom, ropar, och säger: Denne varet, om
hvilken jag sagt hafver: Efter mig skall komma, den för
mig varit hafver; ty han var förr än jag; **16** Och af hans
fullhet hafve vi alle fått, och nåd för nåd. **17** Ty genom
Mosen är lagen gifven; nåd och sanning är kommen
genom Jesum Christum. **18** Ingen hafver någon tid sett
Gud; ende Sonen, som är i Fadrens sköt, han hafver
det kungjort. **19** Och detta är Johannis vittnesbörd,
då Judarna sände Prester och Leviter af Jerusalem,
att de skulle fråga honom: Ho äst du? **20** Och han
bekände, och försakade icke; och bekände han: Icke är
jag Christus. **21** Då frågade de honom: Hvad då; äst du
Elias? Han sade: Jag är det icke. Äst du en Prophet?
Och han svarade: Nej. **22** Då sade de till honom: Ho äst
du, att vi måge gifva dem svar, som oss sändt hafva?
Hvad säger du om dig sjelf? **23** Sade han: Jag är
ens ropandes röst i öknene: Rödjer Herrans väg, som
Esaias Propheten sagt hafver. **24** Och de, som sände
voro, voro af de Phariseer. **25** Och de frågade honom,
och sade till honom: Hvi döper du då, medan du äst
icke Christus, icke heller Elias, icke heller en Prophet?
26 Svarade dem Johannes, och sade: Jag döper med
vatten; men midt ibland eder står den I icke kännen.
27 Han är den som efter mig komma skall, hvilken för
mig varit hafver; hvilkens skotväng jag icke värdig är
upplösa. **28** Detta skedde i Bethabara, på hinsidon
Jordan, der Johannes döpte. **29** Dagen derefter såg
Johannes Jesum komma till sig, och sade: Si, Guds
Lamb, som borttager verldenes synd. **30** Denne äret,
om hvilken jag sagt hafver: Efter mig skall komma en
man, den för mig varit hafver; ty han var förr än jag:
31 Och jag kände honom icke; men på det han skulle
varda uppenbar i Israel, fördenskull är jag kommen,
till att döpa med vatten. **32** Och Johannes vittnade,
och sade: Jag såg Andan nederkomma i dufvoliknelse
af himmelen, och blef på honom; **33** Och jag kände
honom icke; men den som mig sände, till att döpa med
vatten, han sade till mig: Öfver hvilken du far se Andan
nederkomma, och blifva på honom, han är den som
döper med den Helga Anda. **34** Och jag såg det, och
vittnade att han är Guds Son. **35** Dagen derefter stod
åter Johannes, och två af hans lärjungar. **36** Och som
han fick se Jesum gå, sade han: Si, Guds Lamb. **37**
Och de två hans lärjungar hörde honom tala, och följde
Jesum. **38** Då vände Jesus sig om, och såg dem följa
sig, och sade till dem: Hvad söken I? Då sade de till
honom: Rabbi (det betyder Mästar), hvar vistas du? **39**
Då sade han till dem: Kommer, och ser. De kommo,
och sågo hvar han vistades, och blefvo den dagen
när honom; och det var vid tionde timman. **40** Och
var Andreas, Simonis Petri broder, en af de två, som
hade hört af Johanne; och följde Jesum. **41** Han fann
först sin broder Simon, och sade till honom: Vi hafve
funnit Messiam, det betyder den Smorda. **42** Och han
hade honom till Jesum. Då Jesus fick se honom, sade
han: Du äst Simon, Jona son; du skall heta Cephas,
det betyder hälleberg. **43** Dagen derefter ville Jesus
gå ut i Galileen; och fann Philippum, och sade till
honom: Följ mig. **44** Och var Philippus af Bethsaida,
Andree och Petri stad. **45** Philippus fann Nathanael,
och sade till honom: Den som Mose hafver skrifvit
om i lagen, och Propheterna, hafve vi funnit, Jesum,
Josephs son af Nazareth. **46** Och Nathanael sade till
honom: Kan något godt komma af Nazareth? Philippus
sade till honom: Kom, och se. **47** Jesus såg Nathanael
komma till sig, och sade om honom: Si, en rätt Israelit, i
hvilkom intet svek är. **48** Då sade Nathanael till honom:
Hvaraf känner du mig? Jesus svarade, och sade till
honom: Förr än Philippus kallade dig, då du vast under
fikonaträt, såg jag dig. **49** Nathanael svarade, och sade
till honom: Rabbi, du äst Guds Son: Du äst Israels
Konung. **50** Jesus svarade, och sade till honom: Efter
det jag sade dig, att jag såg dig under fikonaträt, tror
du; större ting, än desse äro, skall du få se; **51** Och
sade till honom: Sannerliga, sannerliga säger jag eder:
Härefter skolen I få se himmelen öppen, och Guds
Änglar fara upp och neder öfver menniskones Son.

2 Och på tredje dagen vardt ett bröllop i Cana i
Galileen; och Jesu moder var der. **2** Vardt ock
desslikes Jesus buden, och hans Lärjungar, till bröllopet.
3 Och då vinet begynte fattas, sade Jesu moder till

honom: De hafva intet vin. 4 Då sade Jesus till henne:
Qvinna, hvad hafver jag med dig? Min tid är icke
ännu kommen. 5 Då sade hans moder till tjenarena:
Hvad han säger eder, det görer. 6 Så voro der sex
stenkrukor, som satta voro efter sättet om Judarnas
rening, hållandes hvardera tu eller tre mått. 7 Då sade
Jesus till dem: Fyller upp krukorna med vatten; och de
fyllde dem öfverfulla. 8 Och han sade till dem: Låter
nu uti, och bärer till kökemästaren; och de båro. 9
När då kökemästaren smakade vinet, som vatten varit
hade, och icke visste hvadan det kommet var; men
tjenarena, som vattnet öst hade, visste det, kallade
han brudgummen; 10 Och sade till honom: Hvar man
sätter först fram det goda vinet, och när de äro vordne
druckne, då det som sämre är. Du hafver gömt det
goda vinet allt härtill. 11 Detta var det första tecken,
som Jesus gjorde i Cana i Galileen, och uppenbarade
sina härlighet; och hans Lärjungar trodde på honom.
12 Derefter for han ned till Capernaum, han och hans
moder, och hans bröder, och hans Lärjungar; och
blefvo der i få dagar. 13 Och var Judarnas Påska hardt
när; och Jesus for upp till Jerusalem; 14 Och fann i
templet dem som sålde fä, och får, och dufvor, och
vexlare sittande. 15 Då gjorde han ena gissel af tåg,
och dref dem alla ut af templet, med får och fä, och
bortspillde vexlarenas penningar, och störte borden
omkull. 16 Och sade till dem som dufvor sålde: Hafver
detta bort hädan, och görer icke af mins Faders hus ett
marknadshus. 17 Då kommo hans Lärjungar ihåg det
som skrifvet är: Dins hus nitälskan hafver frätit mig. 18
Då svarade Judarna, och sade till honom: Hvad tecken
låter du oss se, att du skall detta göra? 19 Svarade
Jesus, och sade till dem: Slår detta templet neder, och i
tre dagar vill jag det upprätta. 20 Då sade Judarna: I
sex och fyratio år är detta templet uppbygdt, och du
vill det upprätta i tre dagar! 21 Men han sade om sins
kropps tempel. 22 Och när han var uppstånden ifrå
de döda, kommo hans Lärjungar ihåg, att han hade
det sagt dem; och trodde Skriftene, och det tal, som
Jesus sagt hade. 23 Då han nu var i Jerusalem, om
Påskana på högtidsdagen, trodde månge på hans
Namn, då de sågo hans tecken, som han gjorde. 24
Men Jesus betrodde icke sig sjelfvan dem; ty han kände
alla; 25 Och behöfde icke, att någor skulle vittna om
menniskona; ty han visste väl hvad i menniskone var.

3 Och var en man af de Phariseer, som het Nicodemus,
en öfverste ibland Judarna. 2 Han kom till Jesum
om nattena, och sade till honom: Rabbi, vi vete att du
äst kommen af Gudi för en lärare; ty ingen kan göra de
tecken, som du gör, utan Gud är med honom. 3 Jesus
svarade, och sade till honom: Sannerliga, sannerliga
säger jag dig: Utan en blifver född på nytt, kan han
icke se Guds rike. 4 Då sade Nicodemus till honom:
Huru kan en menniska födas, när hon är gammal? Icke
kan hon på nytt gå in i sins moders lif, och födas? 5
Svarade Jesus: Sannerliga, sannerliga säger jag dig:
Utan en varder född af vatten och Andanom, kan han
icke ingå i Guds rike. 6 Det som är födt af kött, det är
kött; och det som är födt af Andanom, det är Ande. 7
Förundra icke, att jag sade dig, att I måsten födas på
nytt. 8 Vädret blås hvart det vill, och du hörer dess
röst; och du vetst icke hvadan det kommer, eller hvart
det fart alltså är hvar och en, som af Andanom född
är. 9 Nicodemus svarade, och sade till honom: Huru
kan detta ske? 10 Jesus svarade, och sade till honom:
Äst du en mästare i Israel, och vetst icke detta? 11
Sannerliga, sannerliga säger jag dig: Vi tale det vi vete,
och det vi hafve sett, det vittne vi; och vårt vittnesbörd
anammen I icke. 12 Tron I icke, när jag säger eder om
jordisk ting; huru skolen I då tro, om jag säger eder om
himmelsk ting? 13 Och ingen far upp i himmelen, utan
den som for neder af himmelen, menniskones Son,
som är i himmelen. 14 Och såsom Moses upphöjde
ormen i öknene, alltså måste ock menniskones Son
varda upphöjd; 15 På det att hvar och en, som tror på
honom, skall icke förgås, utan få evinnerligit lif. **(aiōnios g166)** 16 Ty så älskade Gud verldena, att han utgaf sin
enda Son, på det att hvar och en, som tror på honom,
skall icke förgås, utan få evinnerligit lif. **(aiōnios g166)** 17
Ty icke hafver Gud sändt sin Son i verldena, att han
skall döma verldena; utan på det att verlden skall varda
salig genom honom. 18 Hvilken som tror på honom, han
varder icke dömd; men hvilken som icke tror, han är
redo dömd, efter det han icke trodde i Guds enda Sons
Namn. 19 Men detta är domen, att Ljuset är kommet i
verldena, och menniskorna älskade mer mörkret än
Ljuset; ty deras gerningar voro onda. 20 Ty hvar och
en, som illa gör, hatar ljuset, och kommer icke till ljuset,
att hans gerningar skola icke varda straffade; 21 Men
den som gör sanningena, han kommer till ljuset, att
hans gerningar skola varda uppenbara; ty de äro gjorda
i Gudi. 22 Derefter kom Jesus och hans Lärjungar i
Judiska landet, och vistades der med dem, och döpte.
23 Döpte ock desslikes Johannes i Enon, hardt vid
Salim; ty der var mycket vatten, och de kommo, och
läto döpa sig. 24 Ty Johannes var icke än då kastad i
häktelse. 25 Då kom upp ett spörsmål ibland Johannis
lärjungar, samt med Judarna, om reningen; 26 Och
kommo till Johannem, och sade till honom: Rabbi, den
som var när dig på hinsidon Jordan, den du vittnade
om, si, han döper, och alle komma till honom. 27
Johannes svarade, och sade: Menniskan kan intet taga,
utan det varder henne gifvet af himmelen. 28 I ären
sjelfve min vittne, att jag sade: Icke är jag Christus; utan
jag är sänd för honom. 29 Den som brudena hafver,

han är brudgummen; men brudgummens vän, som står
och hörer honom, han fröjdar sig af brudgummens röst;
denna min fröjd är nu fullbordad. 30 Honom bör växa
till, och mig bör förminskas. 31 Den som ofvanefter
kommer, han är öfver alla; den af jordene är, han är
af jord, och af jordene talar han; den af himmelen
kommer, han är öfver alla. 32 Och det han hafver sett
och hört, det vittnar han; och hans vittnesbörd anammar
ingen. 33 Den som anammar hans vittnesbörd, han
hafver beseglat, att Gud är sannfärdig. 34 Ty den Gud
sändt hafver, han talar Guds ord; ty Gud gifver icke
Andan efter mått. 35 Fadren älskar Sonen, och allt
hafver han gifvit honom i händer. 36 Hvilken som tror
Sonenom, han hafver evinnerligit lif; men den som icke
tror Sonenom, han skall icke få se lifvet; utan Guds
vrede blifver öfver honom. **(aiōnios g166)**

4 Då nu Herren förnam, att Phariseerna hade hört
att Jesus gjorde flera Lärjungar, och döpte, än
Johannes; 2 (Ändock Jesus döpte icke sjelf, utan hans
Lärjungar;) 3 Öfvergaf han Judeen, och drog åter in i
Galileen. 4 Så måste han gå genom Samarien. 5 Och
när han kom till en stad i Samarien, som kallas Sichar,
vid en bolstad, som Jacob gaf sinom son Joseph; 6 Och
der var Jacobs brunn. Och efter det Jesus var trötter af
vägen, satte han sig så ned vid brunnen; och det var
vid sjette timman. 7 Då kom en qvinna af Samarien,
till att hemta vatten. Sade Jesus till henne: Gif mig
dricka; 8 Ty hans Lärjungar voro gångne in i staden, till
att köpa mat. 9 Då sade den Samaritiska qvinnan till
honom: Huru bedes du, som äst en Jude, dricka af
mig, som är en Samaritisk qvinna? Ty Judarna hafva
ingen handel med de Samariter. 10 Jesus svarade, och
sade till henne: Förstode du Guds gåfvo, och ho den
är, som säger till dig: Gif mig dricka; då beddes du af
honom, och han gåfve dig lefvandes vatten. 11 Sade
qvinnan till honom: Herre, icke hafver du det du kan
tågat med, och brunnen är djuper; hvadan hafver du då
lefvandes vatten? 12 Månn du vara mer än vår fader
Jacob, som gaf oss brunnen, och drack af honom,
med sin barn och sin boskap? 13 Då svarade Jesus,
och sade till henne: Hvar och en som dricker af detta
vattnet, han varder törstig igen; 14 Men hvilken som
dricker af det vatten, som jag honom gifver, han skall
icke törsta till evig tid; utan det vatten, som jag honom
gifver, skall blifva i honom en källa med springande
vatten i evinnerligit lif. **(aiōn g165, aiōnios g166)** 15 Då
sade qvinnan till honom: Herre, gif mig det vattnet, att
jag icke törster, eller behöfver komma hit efter vatten.
16 Sade Jesus till henne: Gack, kalla din man, och
kom hit. 17 Svarade qvinnan, och sade: Jag hafver
ingen man. Sade Jesus till henne: Du sade rätt, jag
hafver ingen man; 18 Ty du hafver haft fem män, och
den du nu hafver, är icke din man; det sade du sant.
19 Då sade qvinnan till honom: Herre, jag ser, att du
äst en Prophet. 20 Våre fäder hafva tillbedit på detta
berget, och I sägen, att i Jerusalem är det rum, der
man tillbedja skall. 21 Jesus sade till henne: Qvinna,
tro mig; den tid kommer, att hvarken på detta berget,
eller i Jerusalem, skolen I tillbedja Fadren. 22 I veten
icke hvad I tillbedjen; men vi vete hvad vi tillbedje; ty
saligheten är af Judomen. 23 Men den tid kommer,
och är nu allaredo, att rätte tillbedjare skola tillbedja
Fadren i Andanom och sanningen; ty Fadren vill ock
sådana hafva, som honom tillbedja skola. 24 Gud är en
Ande; och de honom tillbedja, skola tillbedja honom i
Andanom, och i sanningen. 25 Då sade qvinnan till
honom: Jag vet, att Messias skall komma, som kallas
Christus; när han kommer, varder han oss all ting
undervisandes. 26 Sade Jesus till henne: Jag är den
samme, som talar med dig. 27 Och i det samma kommo
hans Lärjungar, och undrade derpå, att han talade med
qvinnone; dock sade ingen: Hvad frågar du, eller hvad
talar du med henne? 28 Då lät qvinnan stå sina kruko,
och gick in i staden, och sade till det folket: 29 Kommer,
och ser en man, som mig hafver sagt allt det jag hafver
gjort. Månn han icke vara Christus? 30 Då gingo de af
staden, och kommo till honom. 31 Deremellan bådo
Lärjungarna honom, sägande: Rabbi, ät. 32 Sade han
till dem: Jag hafver mat att äta, der I intet af veten. 33
Då sade Lärjungarna emellan sig: Månn någor hafver
burit honom äta? 34 Sade Jesus till dem: Min mat är
det, att jag gör hans vilja, som mig sändt hafver, och
fullbordar hans verk. 35 Sägen I icke, fyra månader
äro ännu, och skördatimmen kommer? Si, jag säger
eder: Lyfter upp edor ögon, och beser markena; ty hon
begynner hvitna till skörd. 36 Och den der uppskär,
han tager lön, och församlar frukt till evinnerligit lif;
på det att både den som sår, och den som uppskär,
skola tillsamman glädjas. **(aiōnios g166)** 37 Ty här är
det ordet sant, att en annar är den som sår, och en
annar som uppskär. 38 Jag sände eder ut att uppskära,
det I hafven intet arbetat; andre hafva arbetat, och I
ären ingångne i deras arbete. 39 Och månge Samariter
af den staden trodde på honom, för qvinnones tals
skull, som vittnade, att han hade sagt henne allt det
hon hade gjort. 40 När nu de Samariter kommo till
honom, bådo de honom att han ville blifva när dem; och
han blef der i två dagar. 41 Och mycket flere trodde
för hans ords skull; 42 Och sade till qvinnona: Nu tro
vi icke för ditt tals skull; ty vi hafve sjelfve hört, och
vete, att han är visst Christus, verldenes Frälsare. 43
Men två dagar derefter gick han dädan, och drog in
i Galileen. 44 Ty Jesus vittnade sjelf, att en Prophet
varder intet afhållen i sitt fädernesland. 45 Och när han
kom i Galileen, undfingo de Galileer honom, efter de

all ting sett hade, som han gjort hade i Jerusalem, på
högtidsdagen; ty de hade ock varit till högtidsdagen. 46
Så kom åter Jesus i Cana i Galileen, der han hade gjort
vin af vatten. Och der var en Konungsman, hvilkens
son låg sjuk i Capernaum. 47 När han hörde, att Jesus
var kommen af Judeen till Galileen, gick han till honom,
och bad honom, att han ville komma ned, och göra
hans son helbregda; ty han låg för döden. 48 Då sade
Jesus till honom: Utan I sen tecken och under, tron I
icke. 49 Konungsmannen sade till honom: Herre, kom
ned, förr än min son dör. 50 Sade Jesus till honom:
Gack, din son lefver. Då trodde mannen ordena, som
Jesus sade till honom, och gick. 51 Och i det han gick
ned, mötte honom hans tjenare, och bebådade honom,
sägande: Din son lefver. 52 Då besporde han med
dem, hvad stund det var vordet bättre med honom. Och
de sade till honom: I går, på sjunde timman, öfvergaf
skälfvan honom. 53 Då förstod fadren, att det var den
timmen, i hvilkom Jesus hade sagt till honom: Din son
lefver. Och han trodde, och allt hans hus. 54 Detta är
nu det andra tecknet, som Jesus gjorde, när han kom
af Judeen i Galileen.

5 Derefter var en Judarnas högtid; och Jesus for upp
till Jerusalem. 2 Men i Jerusalem är en dam, vid
fårahuset, som het på Ebreisko Bethesda, och hade
fem skjul; 3 Deruti lågo en stor hop sjuke, blinde halte,
borttvinade, och bidde efter att vattnet skulle röras. 4
Ty en Ängel steg ned i dammen, på en viss tid, och
rörde vattnet; den der nu först steg ned i vattnet, sedan
det var rördt, han blef helbregda, ehvad sjukdom han
hade. 5 Så var der en man, som hade varit sjuk i åtta
och tretio år. 6 Då Jesus fick se honom der han låg,
och förnam att han nu i lång tid hade legat sjuk, sade
han till honom: Vill du blifva helbregda? 7 Svarade den
sjuke honom: Herre, jag hafver ingen, som hafver mig i
dammen, när vattnet är rördt; men förr än jag kommer,
då är en annar stigen in för mig. 8 Då sade Jesus till
honom: Statt upp, tag din säng, och gack. 9 Och straxt
blef den mannen helbregda, och tog sin säng, och gick;
och det var på en Sabbathsdag. 10 Då sade Judarna
till honom, som var vorden helbregda: Det är Sabbath;
dig är icke lofligit bära sängena. 11 Svarade han dem:
Den som gjorde mig helbregda, han sade till mig: Tag
din säng, och gack. 12 Då sporde de honom: Ho är den
mannen, som dig sade: Tag din säng, och gack? 13
Men han, som helbregda var vorden, visste icke, ho
han var; ty Jesus var undanviken, efter mycket folk var
i det rummet. 14 Derefter fann Jesus honom i templet,
och sade till honom: Si, du äst vorden helbregda; synda
icke härefter, att dig icke vederfars något värre. 15 Då
gick den mannen bort, och sade Judomen, att Jesus
var den, som honom hade helbregda gjort; 16 Och
derföre förföljde Judarna Jesum, och sökte efter att
döda honom, efter han detta gjorde på Sabbathen. 17
Då svarade Jesus dem: Min Fader verkar intill nu; och
jag verkar ock. 18 Derföre sökte Judarna ändå mer
efter att döda honom; ty han ej allenast bröt Sabbathen,
utan ock sade Gud vara sin Fader, görandes sig sjelf
lik med Gud. 19 Då svarade Jesus, och sade till dem:
Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Sonen kan intet
göra af sig sjelf, utan det han ser Fadren göra; ty allt
det han gör, det gör ock Sonen. 20 Ty Fadren älskar
Sonen, och visar honom allt det han gör; och varder än
visandes honom större verk än dessa äro, att I skolen
undra derpå. 21 Ty såsom Fadren uppväcker de döda,
och gör dem lefvande; så gör ock Sonen lefvande
hvem han vill. 22 Ty icke dömer heller Fadren någon;
utan hafver all dom gifvit Sonenom; 23 På det alle
skola hedra Sonen, såsom de hedra Fadren. Hvilken
som icke hedrar Sonen, han hedrar icke Fadren, som
honom sändt hafver. 24 Sannerliga, sannerliga säger
jag eder: Hvilken som hörer mitt tal, och tror honom,
som mig sändt hafver, han hafver evinnerligit lif, och
kommer icke i domen; utan är gången ifrå döden till
lifvet. (aiōnios g166) 25 Sannerliga, sannerliga säger jag
eder: Den tid skall komma, och är nu allaredo, att de
döde skola höra Guds Sons röst; och de henne höra,
de skola lefva. 26 Ty såsom Fadren hafver lif i sig
sjelfvom, så hafver han ock gifvit Sonenom hafva lif
i sig sjelfvom; 27 Och hafver desslikes gifvit honom
magt att döma; derföre, att han menniskones Son är.
28 Förundrer eder icke öfver detta: ty den stund skall
komma, i hvilko alle de i grifterna äro, skola höra hans
röst. 29 Och de som väl hafva gjort, skola framgå till
lifsens uppståndelse; men de som illa hafva gjort, till
domsens uppståndelse. 30 Intet kan jag göra af mig
sjelf. Som jag hörer, så dömer jag, och min dom är
rätt; ty jag söker icke min vilja, utan Fadrens vilja, som
mig sändt hafver. 31 Om jag vittnar om mig sjelf, då är
mitt vittnesbörd icke sant. 32 En annar är, som vittnar
om mig; och jag vet, att det vittnesbörd sant är, som
han vittnar om mig. 33 I sänden till Johannes, och
han gaf vittnesbörd till sanningen; 34 Men jag tager
intet vittnesbörd af mennisko; utan säger detta, på det
I skolen varda salige. 35 Han var ett brinnande och
skinande ljus; och I villen en tid långt fröjdas i hans ljus.
36 Men jag hafver ett större vittnesbörd än Johannis
vittnesbörd; ty de verk, som Fadren hafver gifvit mig
att jag skall fullborda, de samma verk, som jag gör,
vittna om mig, att Fadren hafver sändt mig. 37 Och
Fadren, som mig sände, han hafver vittnat om mig: I
hafven hvarken någon tid hört hans röst, eller sett hans
skepelse; 38 Och hans ord hafven I icke blifvandes i
eder; ty I tron icke honom, som han sändt hafver. 39
Ransaker Skrifterna; ty I menen eder hafva evinnerligit

lif i dem; och de äro de som vittna om mig. **(aiōnios g166)**
40 Och I viljen icke komma till mig, att I måtten få lif. **41**
Jag tager ingen pris af menniskor. **42** Men jag känner
eder, att I icke hafven Guds kärlek uti eder. **43** Jag är
kommen i mins Faders Namn, och I anammen mig
icke; kommer en annar i sitt eget namn, den varden I
anammande. **44** Huru kunnen I tro, I som tagen pris
hvar af androm; och den pris, som kommer allena af
Gudi, söken I intet. **45** I skolen icke mena, att jag skall
anklaga eder för Fadren; det är en, som eder anklagar,
nämliga Moses, den I hoppens uppå. **46** Haden I trott
Mosi, så haden I ock trott mig; ty om mig hafver han
skrifvit. **47** Men tron I icke hans skrifter, huru skolen I
då tro min ord?

6 Derefter for Jesus öfver det Galileiska hafvet, som
är vid den staden Tiberias. **2** Och mycket folk följde
honom, derföre att de sågo hans tecken, som han
gjorde med dem som sjuke voro. **3** Och gick Jesus
på ett berg, och satte sig der med sina Lärjungar. **4**
Och då tillstundade Påska, Judarnas högtid. **5** Då
lyfte Jesus upp sin ögon, och såg att mycket folk
kom till honom, och sade till Philippum: Hvar få vi
köpa bröd, att desse må äta? **6** Det sade han till att
försöka honom; ty han visste väl hvad han ville göra. **7**
Svarade honom Philippus: För tuhundrade penningar
bröd vore dem icke nog, till att hvar finge ett litet
stycke. **8** Då sade till honom en af hans Lärjungar,
Andreas, Simon Petri broder: **9** Här är en pilt, som
hafver fem bjuggbröd, och två fiskar; men hvad förslår
det ibland så många? **10** Sade Jesus: Låter folket satta
sig. Och på det rummet var mycket gräs. Då satte sig
ned vid femtusend män. **11** Och Jesus tog bröden,
tackade, och fick Lärjungomen, och Lärjungarna skifte
ibland dem som såto; sammaledes ock af fiskarna, så
mycket han ville. **12** Då de voro mätte, sade han till
sina Lärjungar: Hemter tillhopa stycker, som öfverblifne
äro, att de icke förfaras. **13** Så hemte de tillhopa, och
uppfyllde tolf korgar med styckom, som öfver voro af
fem bjuggbröd, efter dem som ätit hade. **14** När nu de
menniskorna sågo, att Jesus hade gjort tecknet, sade
de: Visserliga är denne den Propheten, som komma
skall i verldena. **15** När då Jesus förnam, att de ville
komma och taga honom, och göra honom till Konung,
gick han åter afsides bort uppå berget, han sjelf allena.
16 Och när aftonen kom, gingo hans Lärjungar ned
till hafvet; **17** Och stego till skepps, och foro öfver
hafvet till Capernaum; och det var redo mörkt vordet,
och Jesus var icke till dem kommen. **18** Då blåste ett
stort vader, och vågen begynte gå. **19** När de nu rott
hade vid fem och tjugu eller tretio stadier, fingo de
se Jesum gå på hafvet, och nalkas skeppet; och de
vordo förfärade. **20** Då sade han till dem: Det är jag,
rädens icke. **21** Och de ville hafva tagit honom in i
skeppet; och i det samma var skeppet vid landet, som
de foro till. **22** Dagen derefter, när folket, som stod på
hinsidon hafvet, såg att der var intet annat skepp än
det ena, som hans Lärjungar voro uti stegne; och att
Jesus var icke instigen med sina Lärjungar i skeppet,
utan hans Lärjungar voro bortfarne allena; **23** Men
annor skepp kommo af Tiberias, hardt till det rummet,
der de hade ätit brödet, genom Herrans tacksägelse;
24 När då folket såg, att Jesus var icke der, ej heller
hans Lärjungar, stego de ock i skeppen, och kommo till
Capernaum, och sökte Jesum. **25** Och då de funno
honom på hinsidon hafvet, sade de till honom: Rabbi,
när komst du hit? **26** Svarade Jesus dem, och sade:
Sannerliga, sannerliga säger jag eder: I söken mig icke
fördenskull, att I hafven sett tecken; utan fördenskull,
att I hafven ätit af brödet, och ären vordne mätte. **27**
Verker icke den mat, som förgås, utan den som blifver
till evinnerligit lif, den menniskones Son eder gifva skall;
ty honom hafver Gud Fader beseglat. **(aiōnios g166)** **28**
Då sade de till honom: Hvad skole vi göra, att vi verka
kunne Guds verk? **29** Svarade Jesus, och sade till dem:
Det är Guds verk, att I tron på den han sändt hafver. **30**
Då sade de till honom: Hvad tecken gör du då, att vi se
kunne, och tro dig? Hvad verkar du? **31** Våre fader åto
Manna i öknene, som skrifvet är: Han gaf dem bröd
af himmelen till att äta. **32** Då sade Jesus till dem:
Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Icke gaf Mose
eder det brödet af himmelen; men min Fader gifver eder
det rätta brödet af himmelen. **33** Ty det är Guds bröd,
som nederkommer af himmelen, och gifver verldene
lif. **34** Då sade de till honom: Herre, gif oss alltid detta
brödet. **35** Sade Jesus till dem: Jag är lifsens bröd;
hvilken som kommer till mig, han skall icke hungra; och
hvilken som tror på mig, han skall aldrig törsta. **36** Men
jag hafver sagt eder, att I hafven ock sett mig; och tron
dock icke. **37** Allt det min Fader gifver mig, det kommer
till mig; och den till mig kommer, honom kastar jag icke
ut. **38** Ty jag är nederkommen af himmelen, icke att
jag skall göra min vilja, utan hans vilja, som mig sändt
hafver. **39** Och det är mins Faders vilje, som mig sändt
hafver, att jag intet borttappa skall af allt det han mig
gifvit hafver; utan att jag skall uppväcka det på yttersta
dagen. **40** Detta är nu hans vilje, som mig sändt hafver,
att hvar och en, som ser Sonen, och tror på honom,
han skall hafva evinnerligit lif; och jag skall uppväcka
honom på yttersta dagen. **(aiōnios g166)** **41** Då knorrade
Judarna deröfver, att han sade: Jag är det brödet, som
nederkommet är af himmelen; **42** Och sade: Är icke
denne Jesus, Josephs son, hvilkens fader och moder vi
känne? Huru säger han då: Jag är nederkommen af
himmelen? **43** Då svarade Jesus, och sade till dem:
Knorrer icke emellan eder. **44** Ingen kan komma till mig,

utan Fadren, som mig sändt hafver, drager honom; och
jag skall uppväcka honom på yttersta dagen. 45 Det
är skrifvet i Propheterna: De skola alle varda lärde af
Gudi: Hvar och en, som det nu hört hafver af Fadren,
och lärt det, han kommer till mig. 46 Icke så, att någor
hafver sett Fadren; utan den, som är af Gudi, han
hafver sett Fadren. 47 Sannerliga, sannerliga säger jag
eder: Hvilken som tror på mig, han hafver evinnerligit
lif. (aiōnios g166) 48 Jag är lifsens bröd. 49 Edre fäder
åto Manna i öknene, och äro blefne döde. 50 Detta
är det brödet, som nederkommer af himmelen, på det
den deraf äter, skall icke dö. 51 Jag är det lefvandes
brödet, som nederkommer af himmelen; hvilken som
äter af detta brödet, han skall lefva evinnerliga; och det
brödet, som jag gifva skall, är mitt kött, hvilket jag gifva
skall för verldenes lif. (aiōn g165) 52 Då kifvade Judarna
emellan sig, sägande: Huru kan denne gifva oss sitt
kött till att äta? 53 Sade Jesus till dem: Sannerliga,
sannerliga säger jag eder: Utan I äten menniskones
Sons kött, och dricken hans blod, då hafven I icke lif i
eder. 54 Hvilken som äter mitt kött, och dricker min
blod, han hafver evinnerligit lif; och jag skall uppväcka
honom på yttersta dagen. (aiōnios g166) 55 Ty mitt kött
är den rätte maten, och min blod är den rätte drycken.
56 Hvilken som äter mitt kött, och dricker min blod, han
blifver i mig, och jag i honom. 57 Såsom lefvandes
Fadren hafver mig sändt, och jag lefver för Fadrens
skull; så ock den, som äter mig, han skall ock lefva för
mina skull. 58 Detta är det brödet, som af himmelen
nederkommet är; icke såsom edre fäder åto Manna,
och äro blefne döde; den som äter detta brödet, han
skall lefva evinnerliga. (aiōn g165) 59 Detta sade han i
Synagogon, då han lärde i Capernaum. 60 Men många
af hans Lärjungar, när de detta hörde, sade: Detta är
ett hårdt tal; ho kan det höra? 61 Så, efter Jesus visste
vid sig sjelf, att hans Lärjungar knorrade deröfver, sade
han till dem: Förtörnar detta eder? 62 Huru skall då
ske, när I varden seende menniskones Son uppstiga,
dit han förra var? 63 Anden är den som gör lifaktig;
köttet är intet nyttigt; de ord, jag säger eder, äro ande,
och äro lif. 64 Men några af eder äro, som icke tro; ty
Jesus visste väl af begynnelsen, hvilke de voro som
icke trodde, och hvilken honom förråda skulle. 65 Och
han sade: Fördenskull sade jag eder, att ingen kan
komma till mig, utan det varder honom gifvet af minom
Fader. 66 Ifrå den tiden gingo många af hans Lärjungar
tillrygga, och vandrade intet länger med honom. 67
Då sade Jesus till de tolf: Icke viljen I ock gå bort? 68
Svarade honom Simon Petrus: Herre, till hvem skole vi
gå? Du hafver eviga lifsens ord; (aiōnios g166) 69 Och vi
tro, och hafve förnummit, att du äst Christus, lefvandes
Guds Son. 70 Svarade dem Jesus: Hafver jag icke eder
tolf utvalt? Och en af eder är en djefvul. 71 Men det
sade han om Juda Simons Ischarioth; ty han var den
som honom förråda skulle, och var en af de tolf.

7 Derefter vistades Jesus i Galileen; ty han ville
icke vistas i Judeen, derföre att Judarna foro efter
att dräpa honom. 2 Och var då hardt vid Judarnas
löfhyddohögtid. 3 Då sade hans bröder till honom:
Gack hädan, och gack in i Judeen, att dine Lärjungar
må ock se din verk, som du gör. 4 Ty ingen, som vill
uppenbar vara, förhandlar något hemliga; om du det
gör, så uppenbara dig för verldene. 5 Ty hans bröder
trodde icke heller på honom. 6 Då sade Jesus till dem:
Min tid är icke än kommen; men edar tid är alltid redo.
7 Verlden kan icke hata eder; men mig hatar hon; ty jag
bär vittne om henne, att hennes verk äro ond. 8 Går I
upp till denna högtidsdagen; jag vill icke ännu gå upp till
denna högtiden; ty min tid är icke ännu fullbordad. 9 Då
han hade detta sagt till dem, blef han i Galileen. 10 Men
när hans bröder voro uppgångne, då gick ock han upp
till högtiden, dock icke uppenbarliga, utan så hemliga.
11 Då sökte Judarna efter honom i högtidene, och sade:
Hvar är han? 12 Och mycket mummel var ibland folket
om honom; ty somlige sade: Han är god; och somlige
sade: Nej; men han förförer folket. 13 Dock talade ingen
uppenbarliga om honom, för Judarnas rädslos skull.
14 Då nu half högtiden var öfverstånden, gick Jesus
upp i templet, och lärde. 15 Och Judarna förundrade
sig, och sade: Huru kan denne Skrift, efter han är icke
lärd? 16 Svarade dem Jesus, och sade: Min lärdom är
icke min, utan hans som mig sändt hafver, 17 Hvilken
som vill lyda hans vilja, han varder förnimmandes, om
denna lärdom är af Gudi, eller om jag talar af mig sjelf.
18 Hvilken som talar af sig sjelf, han söker sin egen
pris; men den som söker hans pris, som honom hafver
sändt, han är sannfärdig, och orättfärdighet är icke i
honom. 19 Gaf icke Moses eder lagen? Och likväl gör
ingen af eder lagen fullt. Hvi söken I efter att döda mig?
20 Svarade folket, och sade: Du hafver djefvulen; ho
söker efter att döda dig? 21 Svarade Jesus, och sade
till dem: Jag gjorde ena gerning, och der undren I alle
på. 22 Fördenskull gaf Moses eder omskärelsen; icke,
att hon är af Mose, utan af fäderna; och likväl omskären
I menniskona om Sabbathen. 23 Tager nu menniskan
omskärelsen om Sabbathen, på det att Mose lag icke
skall varda bruten; på mig blifven I misslynte, att jag
gjorde hela menniskona helbregda om Sabbathen? 24
Dömer icke efter ansigtet; utan dömer en rätt dom. 25
Då sade några af Jerusalem: Är icke denne, den de
fara efter att döda? 26 Och si, han talar fritt, och de tala
intet till honom. Veta nu vare öfverste förvisso, att han
är visst Christus? 27 Dock vi vete, hvadan denne är;
men när Christus kommer, vet ingen hvadan hanar.
28 Då ropade Jesus i templet, lärde, och sade: Ja, I

kännen mig, och I veten hvadan jag är; och jag är icke
kommen af mig sjelf; utan den mig sändt hafver han
är sannfärdig, den I icke kännen. 29 Men jag känner
honom; ty jag är af honom; och han sände mig. 30
Då foro de efter att gripa honom; dock kom ingen sina
händer vid honom; ty hans tid var icke än då kommen.
31 Men många af folket trodde på honom, och sade:
När Christus kommer, icke varder han mer tecken
görandes, än denne gjort hafver? 32 Så hörde de
Phariseer, att folket mumlade sådant om honom; och
sände Phariseerna och de öfverste Presterna tjenarena
ut, till att gripa honom. 33 Då sade Jesus till dem: Jag
är ännu en liten tid när eder; och så går jag bort till
honom, som mig sändt hafver. 34 I skolen söka mig,
och intet finna mig; och der jag är, dit kunnen I icke
komma. 35 Då sade Judarna emellan sig: Hvart vill
denne gå, att vi skole icke finna honom? Månn han vilja
gå ut ibland Hedningarna, som här och der förströdde
äro, och lära Hedningarna? 36 Hvad är det för ett tal,
som han sade: I skolen söka mig, och intet finna mig;
och der jag är, dit kunnen I icke komma? 37 Men på
yttersta dagen i högtidene, den ock störst var, stod
Jesus, och ropade, sägandes: Hvilken som törster, han
komme till mig, och dricke. 38 Hvilken som tror på
mig, såsom Skriften säger, af hans qved skola flyta
lefvandes vattens strömmar. 39 Men det sade han om
Andan, hvilken de få skulle, som på honom trodde; ty
den Helge Ande var icke än då på färde; ty Jesus var
icke ännu förklarad. 40 Då nu många af folket hörde
detta talet, sade de: Denne är sannerliga en Prophet.
41 En part sade: Denne är Christus. Men somlige sade:
Icke skall Christus komma af Galileen? 42 Säger icke
Skriften, att Christus skall komma af Davids säd, och af
den staden BethLehem, der David var? 43 Och vardt
en tvedrägt ibland folket för hans skull. 44 Och somlige
af dem ville gripa honom; men ingen kom händer vid
honom. 45 Då kommo tjenarena till öfversta Presterna
och Phariseerna; och de sade till dem: Hvi hafven
I icke haft honom hit? 46 Tjenarena svarade: Aldrig
hafver någor menniska så talat som denne mannen. 47
Svarade dem Phariseerna: Ären I icke ock förförde? 48
Icke hafver någor af öfverstarna, eller Phariseerna, trott
på honom? 49 Utan detta folket, som icke vet lagen,
är förbannadt. 50 Då sade till dem Nicodemus, den
som kom till honom om nattena, hvilken var en af dem:
51 Icke dömer vår lag någon mennisko, med mindre
man först förhörer honom, och får veta hvad han gör?
52 Svarade de, och sade till honom: Äst du icke ock
en Galilee? Ransaka, och se, att af Galileen är ingen
Prophet uppkommen. 53 Och så gick hvar och en hem
till sitt.

8 Då gick Jesus ut på Oljoberget. 2 Och om morgonen
bittida kom han åter i templet, och allt folket kom till
honom; och han satte sig, och lärde dem. 3 Då hade
de Skriftlärde och Phariseer till honom ena qvinno, som
var beslagen med hor; och när de hade ledt henne
fram, 4 Sade de till honom: Mästar, denna qvinnan
är beslagen med hor. 5 Och Mose hafver budit oss i
lagen, att sådana skola stenas; men hvad säger du?
6 Detta sade de, till att försöka honom, att de kunde
anklaga honom. Då böjde Jesus sig ned, och skref med
fingret på jordena. 7 När de nu så stodo fast på sin
frågo, reste han sig upp, och sade till dem: Hvilken af
eder utan synd är, han kaste första stenen på henne;
8 Och böjde sig åter ned, och skref på jordena. 9
När de detta hörde, och voro i samvetet öfvertygade,
gingo de ut, hvar efter annan, begynnande på de äldsta
intill de sista; och Jesus blef allena, och qvinnan der
ståndandes. 10 När Jesus reste sig upp, och såg ingen,
utan qvinnona, sade han till henne: Qvinna, hvar äro
dine åklagare? Hafver ingen dömt dig? 11 Sade hon:
Herre, ingen; sade Jesus: Icke heller dömer jag dig.
Gack bort, och synda icke härefter. 12 Åter talade
Jesus till dem, sägandes: Jag är verldenes Ljus; den
mig följer, han skall icke vandra i mörkret, utan han
skall få lifsens ljus. 13 Då sade Phariseerna till honom:
Du vittnar om dig sjelf; ditt vittnesbörd är icke sant. 14
Svarade Jesus, och sade till dem: Om jag än vittnar om
mig sjelf, så är mitt vittnesbörd sant; ty jag vet hvadan
jag kommen är, och hvart jag går; men I veten icke
hvadan jag kommer, och hvart jag går. 15 I dömen efter
köttet; jag dömer ingen. 16 Och om jag än dömde, är
min dom rätt; ty jag är icke allena; utan jag och Fadren,
som mig sändt hafver. 17 Är ock så skrifvet i edor lag,
att tvegge menniskors vittnesbörd är sant. 18 Jag är
den som bär vittnesbörd om mig sjelf; bär ock Fadren,
som mig sändt hafver, vittnesbörd om mig. 19 Då sade
de till honom: Hvar är din Fader? Jesus svarade: I
kännen hvarken mig eller min Fader. Om I känden mig,
då känden I ock min Fader. 20 Dessa ord talade Jesus
vid offerkistona, lärandes i templet; och ingen tog fatt
på honom, ty hans tid var icke ännu kommen. 21 Då
sade åter Jesus till dem: Jag går bort, och I skolen
söka mig, och skolen dö uti edra synder. Dit jag går,
kunnen I icke komma. 22 Då sade Judarna: Månn han
då vilja dräpa sig sjelf, medan han säger: Dit jag går,
kunnen I icke komma? 23 Och han sade till dem: I
ären nedanefter, och jag är ofvanefter; I ären af desso
verldene, jag är icke af desso verldene. 24 Så hafver
jag nu sagt eder, att I skolen dö i edra synder; ty om I
icke tron, att det är jag, skolen I dö i edra synder. 25
Då sade de till honom: Ho äst du? Och Jesus sade till
dem: Aldraförst jag, som talar med eder. 26 Jag hafver
mycket, som jag måtte tala, och döma om eder; men

den mig sändt hafver, är sannfärdig, och det jag hafver
hört af honom, det talar jag i verldene. 27 Men de
förstodo icke, att han talade till dem om Fadren. 28 Då
sade Jesus till dem: När I hafven upphöjt menniskones
Son, då skolen I förstå att det är jag, och att jag gör
intet af mig sjelf; utan hvad Fadren hafver lärt mig, det
talar jag. 29 Och den mig sändt hafver, är med mig.
Fadren låter mig icke blifva allena; ty jag gör alltid det
honom täckt är. 30 När han detta talade, trodde månge
på honom. 31 Då sade Jesus till de Judar, som trodde
på honom: Om I blifven vid min ord, så ären I mine
rätte Lärjungar; 32 Och I skolen förstå sanningen; och
sanningen skall göra eder fri. 33 De svarade honom: Vi
äre Abrahams säd, och hafve aldrig någors trälar varit;
huru säger då du: I skolen varda fri? 34 Svarade dem
Jesus: Sannerliga, sannerliga säger jag eder, att hvar
och en, som syndena gör, han är syndenes träl. 35
Men trälen blifver icke i huset evinnerliga; sonen blifver
evinnerliga. (aiōn g165) 36 Om Sonen gör eder fri, så
ären I rättsliga fri. 37 Jag vet, att I ären Abrahams säd:
men I faren efter att döda mig; ty mitt tal hafver intet
rum i eder. 38 Jag talar det jag hafver sett när minom
Fader; och I gören det I hafven sett när edar fader.
39 Svarade de, och sade till honom: Abraham är vår
fader. Sade Jesus till dem: Voren I Abrahams barn,
då gjorden I Abrahams gerningar. 40 Nu faren I efter
att döda mig, som är den man, den eder hafver sagt
sanningena, hvilka jag hört hafver af Gudi; det gjorde
icke Abraham. 41 I gören edars faders gerningar. Då
sade de till honom: Vi äre icke oägta födde; vi hafve
en Fader, nämliga Gud. 42 Jesus sade till dem: Vore
Gud edar Fader, så älskaden I ju mig; ty af Gudi är jag
utgången och kommen; ty jag är icke heller kommen af
mig sjelf; men han hafver mig sändt. 43 Hvi kännen
I icke mitt tal? Ty I kunnen icke höra mitt tal. 44 I
ären af den fadren djefvulen, och edars faders begär
viljen I efterfölja; han hafver varit en mandråpare af
begynnelsen, och blef icke ståndandes i sanningene; ty
sanningen är icke i honom. När han talar lögnena, talar
han af sitt eget; ty han är lögnaktig, och dess fader. 45
Men efter det jag säger eder sanningena, tron I mig
intet. 46 Hvilken af eder straffar mig för synd? Säger
jag nu eder sanningena, hvi tron I mig icke? 47 Den der
af Gudi är, han hörer Guds ord; derföre hören I icke,
att I icke ären af Gudi. 48 Då svarade Judarna, och
sade till honom: Säge vi icke rätt, att du äst en Samarit,
och hafver djefvulen? 49 Jesus svarade: Jag hafver
icke djefvulen; men jag prisar min Fader, och I hafven
försmädat mig. 50 Jag söker icke efter min pris; den är
väl till, som derefter söker, och dömer. 51 Sannerliga,
sannerliga säger jag eder: Hvilken som gömmer mitt
tal, han skall icke se döden till evig tid. (aiōn g165) 52 Då
sade Judarna till honom: Nu hafve vi förstått, att du
hafver djefvulen. Abraham är döder, och Propheterna,
och du säger: Hvilken som gömmer min ord, han skall
icke smaka döden evinnerliga. (aiōn g165) 53 Äst du mer
än vår fader Abraham, som döder är? Propheterna äro
ock döde; hvem gör du dig sjelfvan? 54 Jesus svarade:
Är det så, att jag prisar mig sjelf, så är min pris intet;
min Fader är den som mig prisar, hvilken I sägen vara
eder Gud. 55 Och I kännen honom dock intet; men
jag känner honom; och om jag sade att jag icke kände
honom, vorde jag en ljugare, lika som I; men jag känner
honom, och håller hans tal. 56 Abraham edar fader
fröjdades, att han skulle få se min dag; han såg honom,
och vardt glad. 57 Då sade Judarna till honom: Femtio
år hafver du icke ännu, och Abraham hafver du sett! 58
Jesus sade till dem: Sannerliga, sannerliga säger jag
eder: Förr än Abraham var född, är jag. 59 Då togo de
upp stenar, till att kasta honom. Men Jesus gömde sig
undan; och gick ut af templet.

9 Och gick Jesus framom, och såg en man, som var
blind född. 2 Och hans Lärjungar sporde honom till,
och sade: Rabbi, hvilken syndade, denne, eller hans
föräldrar; att han skulle födas blind? 3 Jesus svarade:
Hvarken hafver denne syndat, eller hans föräldrar; men
på det Guds verk skola uppenbaras på honom. 4 Jag
måste verka hans verk, som mig sändt hafver, medan
dagen är; natten kommer, då ingen kan verka. 5 Så
länge jag är i verldene, är jag verldenes Ljus. 6 Då
han detta sagt hade, spottade han på jordena, och
gjorde en träck af spotten, och smorde med träcken
på dens blindas ögon; 7 Och sade till honom: Gack
bort, och två dig i dammen Siloa (det betyder Sänder).
Han gick, och tvådde sig; och kom igen, och hade sin
syn. 8 Då sade grannarna, och de som honom förr sett
hade, att han var en tiggare: Är icke denne den som
satt och tiggde? 9 Somlige sade: Det är han; somlige
sade: Han är honom liker. Men han sjelf sade: Det är
jag. 10 Då sade de till honom: Huru vordo din ögon
öppnad? 11 Svarade han, och sade: Den mannen, som
kallas Jesus, gjorde en träck, och smorde min ögon,
och sade till mig: Gack till dammen Siloa, och två dig.
Och när jag gick, och tvådde mig, fick jag synen. 12
Då sade de till honom: Hvar är han? Sade han: Jag
vet det icke. 13 Då hade de honom, som blind hade
varit, till de Phariseer. 14 Och det var på en Sabbath,
när Jesus gjorde träcken, och öppnade hans ögon. 15
Åter sporde honom ock de Phariseer, huru han hade
fått synena. Han sade till dem: Han lade mig träck på
ögonen, och jag tvådde mig, och hafver nu min syn. 16
Då sade några af de Phariseer: Denne mannen är icke
af Gudi, efter han icke håller Sabbathen. Somlige sade:
Huru kan en syndig menniska göra dessa tecken?
Och en tvedrägt var emellan dem. 17 Åter sade de till

den blinda: Hvad säger du om honom, att han hafver
öppnat din ögon? Då sade han: En Prophet är han.
18 Men Judarna trodde icke om honom, att han hade
varit blind, och hade fått synena, tilldess de kallade
föräldrarna, hans som synen hade fått; 19 Och sporde
dem till, och sade: Är denne eder son, den I sägen vara
blind född? Huru ser han nu? 20 Då svarade dem hans
föräldrar, och sade: Vi vete, att denne är vår son, och
att han var blind född. 21 Men huru han nu ser, vete vi
icke; eller hvem hans ögon öppnat hafver, vete icke
vi; han är åldrig nog, spörjer honom till; tale sjelf för
sig. 22 Detta sade hans föräldrar derföre, att de räddes
för Judarna; ty Judarna hade då redo beslutit emellan
sig, att hvilken som bekände honom vara Christus, han
skulle utkastas af Synagogon. 23 Fördenskull sade
hans föräldrar: Han är åldrig nog, spörjer honom sjelf.
24 Åter kallade de mannen, som hade varit blind, och
sade till honom: Gif Gudi ärona; vi vete, att denne
mannen är en syndare. 25 Svarade han, och sade:
Om han är en syndare, vet jag icke; ett vet jag, att
jag var blind, och ser nu. 26 Åter sade de till honom:
Hvad gjorde han dig? Huru öppnade han din ögon?
27 Han svarade dem: Jag sade det nu eder; hörden
I det icke? Hvi viljen I nu åter höra det? Viljen I ock
varda hans Lärjungar? 28 Då bannade de honom och
sade: Var du hans Lärjunge; vi äre Mose lärjungar. 29
Vi vete, att Gud hafver talat till Mosen; men hvadan
denne är, vete vi icke. 30 Då svarade den mannen, och
sade till dem: Det är ju underligit, att I icke skolen veta
hvadan han är; och likväl hafver han öppnat min ögon.
31 Vi vete, att Gud icke hörer syndare; utan den som
är gudfruktig, och följer hans vilja efter, honom hörer
han. 32 Ifrå verldenes begynnelse är icke; hördt, att
någor hafver dens ögon öppnat, som hafver varit blind
född. **(aiōn g165)** 33 Vore han icke af Gudi, så kunde
han intet göra. 34 De svarade, och sade till honom: Du
äst aller födder i synd, och vill lära oss! Och så drefvo
de honom ut. 35 Och fick Jesus höra, att de honom
utdrifvit hade; och när han fann honom, sade han till
honom: Tror du på Guds Son? 36 Han svarade, och
sade: Herre, ho är han, att jag må tro på honom? 37
Och Jesus sade till honom: Du hafver sett honom, och
det är den som talar med dig. 38 Då sade han: Herre,
jag tror; och han tillbad honom. 39 Och Jesus sade: Till
en dom är jag kommen i denna verldena; att de, som
icke se, skola varda seende, och de, som se, skola
varda blinde. 40 Och några af de Phariseer, som voro
med honom, hörde detta, och sade till honom: Månne
vi ock vara blinde? 41 Sade Jesus till dem: Voren I
blinde, då haden I icke synd; men nu sägen I: Vi se;
derföre blifver edor synd.

10 Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Hvilken
icke går in genom dörrena i fårahuset, utan stiger
annorstäds in, han är en tjuf, och en röfvare. 2 Men
hvilken som går in genom dörrena, han är herden till
fåren. 3 För honom låter dörravården upp, och fåren
höra hans röst; och sin egen får kallar han vid namn,
och leder dem ut. 4 Och när han hafver släppt sin egen
får ut, går han för dem, och fåren följa honom efter; ty
de känna hans röst. 5 Men den främmande följa de
icke, utan fly ifrå honom; ty de känna icke deras röst,
som främmande äro. 6 Denna liknelsen sade Jesus till
dem; men de förstodo icke hvad det var, som han sade
dem. 7 Åter sade Jesus till dem: Sannerliga, sannerliga
säger jag eder: Jag är dörren för fåren. 8 Alle de som
för mig komne äro, de äro tjufvar och röfvare; men
fåren hörde dem intet. 9 Jag är dörren; hvilken som
ingår igenom mig, han skall blifva salig; och skall ingå
och utgå, och finna bet. 10 Tjufven kommer icke, utan
till att stjäla, slagta och förgöra; jag är kommen, på det
de skola hafva lif, och öfvernog hafva. 11 Jag är den
gode herden; den gode herden låter sitt lif för fåren. 12
Men den som lejder är, och icke är herden, hvilkom
fåren icke tillhöra, ser ulfven komma, och öfvergifver
fåren, och flyr; och ulfven bortrycker och förskingrar
fåren. 13 Men den lejde flyr; ty han är lejd, och värdar
intet om fåren. 14 Jag är den gode herden, och känner
min får, och min känna mig; 15 Såsom Fadren känner
mig; och jag känner Fadren; och jag låter mitt lif för
fåren. 16 Jag hafver ock annor får, som icke äro af
detta fårahuset; dem måste jag ock draga härtill, och
de skola höra min röst; och det skall varda ett fårahus
och en herde. 17 Fördenskull älskar Fadren mig, att
jag låter mitt lif, på det jag skall åter tagat igen. 18
Ingen tager det af mig; men jag låter det af mig sjelf;
jag hafver magt att låta det, och jag hafver magt taga
det igen. Detta budet fick jag af minom Fader. 19 Då
vardt åter en tvedrägt ibland Judarna, för detta talets
skull. 20 Månge af dem sade: Han hafver djefvulen,
och är ursinnig; hvi hören I honom? 21 Somlige sade:
Sådana ord äro icke dens mans, som djefvulen hafver;
icke kan djefvulen öppna de blindas ögon. 22 Så vardt
då i Jerusalem kyrkomessa; och det var vinter. 23
Och Jesus gick i templena, i Salomos förhus. 24 Då
kringhvärfde Judarna honom, och sade till honom: Huru
länge förhalar du med oss? Säg oss fri, om du äst
Christus. 25 Jesus svarade dem: Jag hafver sagt eder
det, och I tron det icke; gerningarna, som jag gör i mins
Faders Namn, de bära vittne om mig. 26 Men I tron det
icke; ty I ären icke af min får, såsom jag sade eder. 27
Min får höra mina röst, och jag känner dem, och de följa
mig; 28 Och jag gifver dem evinnerligit lif, och de skola
icke förgås evinnerliga; ingen skall heller rycka dem utu
mine hand. **(aiōn g165, aiōnios g166)** 29 Min Fader, som

mig dem gifvit hafver, är store än alle; och ingen kan
rycka dem utaf mins Faders hand. 30 Jag och Fadren
ärom ett. 31 Då togo åter Judarna stenar, till att stena
honom. 32 Jesus svarade dem: Jag hafver många
goda gerningar bevist eder af minom Fader; för hvilka
af dem stenen I mig? 33 Judarna svarade honom, och
sade: För god gernings skull stene vi dig icke, utan
för hädelsens skull; och att du, som äst en menniska,
gör dig sjelf till Gud. 34 Jesus svarade dem: Är icke
skrifvet i edor lag: Jag sade, I ären gudar? 35 Hafver
han nu kallat dem gudar, till hvilka Guds ord skedde;
och Skriften kan icke varda omintet; 36 Och I sägen
dock till honom, som Fadren helgat hafver, och sändt i
verldena: Du häder Gud; derföre, att jag säger: Jag är
Guds Son? 37 Gör jag icke mins Faders gerningar, så
tror mig intet. 38 Men gör jag dem, tror då gerningomen,
om I icke viljen tro mig; på det I skolen förstå, och tro,
att Fadren är i mig, och jag i honom. 39 Åter foro de
efter att gripa honom; och han gick utu deras händer.
40 Och drog åter bort på hinsidon Jordan, till det rummet
der Johannes hade först döpt; och blef der. 41 Och
månge kommo till honom, och sade: Johannes gjorde
intet tecken; men allt det Johannes om denna sagt
hafver, är sant. 42 Och trodde månge der på honom,

11 Och låg en man krank, benämnd Lazarus, af
Bethanien, af Marie och hennes systers Marthe
by. 2 Och var Maria den som smorde Herran med
smörjelse, och torkade hans fötter med sitt hår; hvilkens
broder, Lazarus, låg sjuk. 3 Så sände hans syster
till honom, och sade: Herre, si, den du kär hafver,
ligger sjuk. 4 När Jesus det hörde, sade han: Denne
sjukdomen är icke till döds, utan till Guds äro; att Guds
Son skall deraf ärad varda. 5 Och hade Jesus Martham,
och hennes syster, och Lazarum kär. 6 När han då
hörde, att han var sjuk, blef han der i samma rummet
två dagar. 7 Derefter sade han till Lärjungarna: Låt oss
åter gå in i Judeen. 8 Lärjungarna sade till honom:
Rabbi, nu ville Judarna stena dig; och åter går du dit? 9
Jesus svarade: Äro icke tolf timmar om dagen? Hvilken
som vandrar om dagen, han stöter sig icke; ty han ser
denna verldenes ljus. 10 Men den som vandrar om
nattena, han stöter sig; ty ljuset är icke i honom. 11
Detta talade han; och sedan sade han till dem: Lazarus,
vår vän, sofver; men jag går att uppväcka honom af
sömnen. 12 Då sade hans Lärjungar: Herre, sofver
han, så varder det bättre med honom. 13 Men Jesus
talade om hans död; och de mente, att han hade talat
om lekamlig sömn. 14 Så sade då Jesus uppenbarliga:
Lazarus är död. 15 Och jag gläds för edra skull, att jag
icke var der, på det I tro skolen; men låter oss gå till
honom. 16 Då sade Thomas, som kallas Tvilling, till
Lärjungarna: Låt ock oss gå, att vi må dö med honom.
17 Då kom Jesus, och fann honom redo hafva legat fyra
dygn i grafvene. 18 Och var Bethanien icke långt ifrå
Jerusalem, vid femton stadier vägs. 19 Och månge af
Judarna voro komne till Martha och Maria, att de skulle
hugsvala dem öfver deras broder. 20 När Martha hörde
att Jesus kom, lopp hon emot honom; men Maria satt
hemma. 21 Då sade Martha till Jesum: Herre, hade du
varit här, hade min broder icke blifvit död. 22 Men jag
vet ännu, att allt det du bedes af Gudi, det varder Gud
gifvandes dig. 23 Sade Jesus till henne: Din broder
skall stå upp igen. 24 Sade Martha till honom: Jag vet,
att han skall uppstå i uppståndelsen, på yttersta dagen.
25 Sade Jesus till henne: Jag är uppståndelsen och
lifvet; hvilken som tror på mig, han skall lefva, om han
än död blefve; 26 Och hvar och en som lefver, och
tror på mig, han skall icke dö evinnerliga; tror du det?
(aiōn g165) 27 Sade hon till honom: Ja, Herre, jag tror,
att du äst Christus, Guds Son, som komma skulle i
verldena. 28 Och när hon detta hade sagt, gick hon
bort, och kallade Maria, sina syster, lönliga, och sade:
Mästaren är kommen, och kallar dig. 29 När hon det
hörde, stod hon straxt upp, och kom till honom. 30 Ty
Jesus var icke än då kommen in i byn; utan var på
samma rum, der Martha hade kommit emot honom.
31 Då nu Judarna, som med henne voro i huset, och
hugsvalade henne, sågo Maria, att hon stod hasteliga
upp och gick ut, följde de henne, och sade: Hon går
till grafvena, att hon skall gråta der. 32 Då Maria kom
dit som Jesus var, och såg honom, föll hon till hans
fötter, och sade till honom: Herre, hade du varit här,
vore min broder icke död. 33 När Jesus såg henne
gråta, och Judarna, som voro komne med henne, ock
gråta, förbittrade han sig i Andanom, och bedröfvades
i sig sjelf; 34 Och sade: Hvar laden I honom? Sade
de till honom: Herre, kom och se. 35 Och Jesus gret.
36 Då sade Judarna: Si, huru kär hade han honom!
37 Men somlige af dem sade: Kunde icke han, som
öppnade dens blindas ögon, hafva så gjort, att denne
icke blifvit död? 38 Då förbittrades åter Jesus i sig sjelf,
och kom till grafvena. Och det var en kula; och en sten
lagd deruppå. 39 Sade Jesus: Tager bort stenen. Sade
till honom Martha, hans syster som död var: Herre,
han luktar redo; ty han hafver varit död i fyra dygn. 40
Jesus sade till henne: Sade jag icke dig, att, om du
trodde, skulle du få se Guds härlighet? 41 Då togo de
stenen bort af rummet, der den döde lagder var. Och
Jesus hof upp sin ögon, och sade: Fader, jag tackar
dig, att du hafver hört mig. 42 Dock vet jag, att du hörer
mig alltid; men för folkets skull, som här omkring står,
säger jag det, på det de tro skola, att du mig sändt
hafver. 43 Och då han det sagt hade, ropade han med
höga röst: Lazare, kom ut. 44 Och han, som död var,
kom ut, bunden om händer och fötter med svepekläde;

och hans ansigte var förtäckt med en svetteduk. Jesus
sade till dem: Löser honom, och låter honom gå. 45
Då trodde månge af Judarna på honom, som komne
voro till Maria, och sågo det Jesus gjorde. 46 Men
somlige gingo bort till de Phariseer, och sade dem
hvad Jesus hade gjort. 47 Då församlade de öfverste
Presterna och Phariseerna ett Råd, och sade: Hvad
göre vi? Ty denne mannen gör mång tecken. 48 Låte vi
honom så blifva, då tro alle på honom; och de Romare
komma, och taga bort vårt land och folk. 49 Men en
af dem, vid namn Caiphas, som var öfverste Prest
på det året, sade till dem: I veten intet; 50 Ej heller
besinnen I, att oss är bättre att en man dör för folket,
än att allt folket skulle förgås. 51 Det sade han icke
af sig sjelf; men efter han var öfverste Prest om det
året, propheterade han; ty Jesus skulle dö för folket; 52
Och ej allenast för folket, utan att han församla skulle
Guds barn, som förströdde voro. 53 Ifrå den dagen
rådslogo de emellan sig, att de skulle döda honom. 54
Så vandrade nu icke Jesus mer uppenbarliga ibland
Judarna; utan gick dädan i den landsändan vid öknen, i
en stad som heter Ephrem; och vistades der med sina
Lärjungar. 55 Och instundade då Judarnas Påska; och
månge gingo utaf landet upp till Jerusalem, för Påska,
att de skulle rena sig. 56 Då sökte de efter Jesum,
och talades vid emellan sig, ståndande i templet: Hvad
synes eder, att han är icke kommen till högtidsdagen?
57 Och hade öfverste Presterna och de Phariseer budit
på, att hvilken som visste hvar han vore, skulle han det
kungöra, att de måtte gripa honom.

12 Sex dagar för Påska kom Jesus till Bethanien,
der Lazarus hade varit död, den han uppväckte
ifrå de döda. 2 Der gjorde de honom en nattvard;
och Martha tjente, men Lazarus var en af dem som
med honom vid bord såto. 3 Då tog Maria ett pund
smörjelse, af kosteligit oförfalskadt nardus, och smorde
Jesu fötter, och torkade hans fötter med sitt hår; och
huset uppfylldes med lukt af smörjelsen. 4 Då sade
en af hans Lärjungar, Judas Simons Ischarioth, som
honom förråda skulle: 5 Hvi vardt icke denna smörjelsen
såld för trehundrade penningar, och gifvet fattigom? 6
Det sade han, icke att honom vårdade något om de
fattiga; utan förty han var en tjuf, och hade pungen, och
bar det gifvet vardt. 7 Då sade Jesus: Låt henne blifva;
hon hafver det bevarat till mins begrafvelses dag, 8
Ty I hafven alltid fattiga när eder; men mig hafven I
icke alltid. 9 Så förnam mycket folk af Judarna, att
han var der; och kommo dit, icke allenast för Jesu
skull, utan ock att de skulle se Lazarum, den han
uppväckt hade ifrå de döda. 10 Då rådslogo de öfverste
Presterna, att de ock skulle dräpa Lazarum; 11 Ty
månge af Judarna gingo bort för hans skull, och trodde
på Jesum. 12 Dagen derefter, när folket, som då mycket
kommet var till högtidsdagen, hörde att Jesus kom
till Jerusalem; 13 Togo de palmqvistar, och gingo ut
emot honom, och ropade: Hosianna! Välsignad han,
som kommer i Herrans Namn, Israels Konung. 14
Och fick Jesus ena åsninno, och satte sig deruppå;
såsom skrifvet är: 15 Räds icke, du dotter Zion; si, din
Konung kommer, sittandes på en åsninnos fåla. 16
Detta förstodo hans Lärjungar icke med det första; utan
då Jesus var förklarad, kommo de ihåg, att detta var
skrifvet om honom, och att de hade detta gjort honom.
17 Vittnade ock folket om honom, som med honom
varit hade, när han kallade Lazarum utaf grafvene,
och väckte honom upp ifrå de döda. 18 Fördenskull
kom ock folket emot honom, att de hörde, han hade
gjort det tecknet. 19 Då sade Phariseerna emellan sig:
I sen, att I intet kunnen skaffa; si, hela verlden löper
efter honom. 20 Voro ock några Greker, af dem som
uppfarne voro, att tillbedja i högtidene; 21 De gingo
till Philippum, som var af Bethsaida i Galileen, och
bådo honom, sägande: Herre, vi vilje se Jesum. 22
Philippus kom, och sade det för Andreas; Andreas och
Philippus sade det åter till Jesum. 23 Jesus svarade
dem, sägandes: Tiden är kommen, att menniskones
Son skall varda förklarad. 24 Sannerliga, sannerliga
säger jag eder: Utan hvetekornet, som faller i jordena,
varder dödt, så blifver det allena; men varder det dödt,
så bär det mycken frukt. 25 Hvilken som älskar sitt
lif, han skall mista det; och hvilken som hatar sitt lif i
denna verldene, han skall behålla det till evinnerligit
lif. (aiōnios g166) 26 Den mig tjenar, han följe mig; och
hvar jag är, der skall ock min tjenare vara. Hvilken mig
tjenar, honom skall min Fader ära. 27 Nu är min själ
bedröfvad; och hvad skall jag säga? Fader, hjelp mig
utu denna stundene. Dock är jag fördenskull kommen
till denna stundena. 28 Fader, förklara ditt Namn. Då
kom en röst af himmelen, och sade: Jag hafver det
förklarat, och skall ännu förklarat. 29 Folket, som stod
och hörde det, sade: Det var en tordön. Somlige sade:
En Ängel talade med honom. 30 Svarade Jesus, och
sade: Denna rösten kom icke för mina skull, utan för
edra skull. 31 Nu går domen öfver denna verldena;
nu skall denna verldenes Förste utkastas. 32 Och om
jag varder upphöjd ifrå jordene, skall jag draga alla
till mig. 33 Men det sade han, till att beteckna med
hvad död han dö skulle. 34 Svarade honom folket: Vi
hafva hört af lagen, att Christus blifver evinnerliga; huru
säger då du, menniskones Son måste upphöjas? Ho
är denne menniskones Son? (aiōn g165) 35 Då sade
Jesus till dem: Än är Ljuset med eder till en kort tid;
vandrer medan I hafven Ljuset, att mörkret begriper
eder icke. Hvilken som vandrar i mörkret, han vet icke
hvart han går. 36 Medan I hafven Ljuset, tror på Ljuset,

att I mågen blifva Ljusens barn. Detta sade Jesus; och
gick bort, och dolde sig för dem. 37 Och ändock han
gjorde så mång tecken för dem, likväl trodde de intet på
honom; 38 Att det talet skulle fullkomnas, som Esaias
Propheten sagt hade: Herre, ho tror vår predikan; och
hvem är Herrans arm uppenbarad? 39 Derföre kunde
de icke tro; ty Esaias hafver åter sagt: 40 Han hafver
förblindat deras ögon, och förhärdat deras hjerta; att
de icke skola se med ögonen, och icke förstå med
hjertat, och omvända sig, att jag måtte hela dem. 41
Detta sade Esaias, när han såg hans härlighet, och
talade om honom. 42 Dock likväl trodde ock månge
af de öfversta på honom; men de bekände det icke,
för de Phariseers skull, att de icke skulle utkastas af
Synagogon. 43 Ty de höllo mer af menniskors pris,
än af Guds pris. 44 Då ropade Jesus, och sade: Den
som tror på mig, han tror icke på mig, utan på honom
som mig sändt hafver. 45 Och den mig ser, han ser
honom som mig sändt hafver. 46 Jag är kommen i
verldena för ett Ljus, att hvar och en, som tror på mig,
skall icke blifva i mörkret. 47 Och hvilken som hörer
min ord, och icke tror, icke dömer jag honom; ty jag är
icke kommen till att döma verldena; utan att jag skall
frälsa verldena. 48 Hvilken mig föraktar, och tager icke
min ord, han hafver den honom döma skall; det talet,
jag talat hafver, skall döma honom på yttersta dagen.
49 Ty jag hafver icke talat af mig sjelf; utan Fadren, som
mig sändt hafver, han hafver budit mig hvad jag skall
säga, och hvad jag skall tala. 50 Och jag vet, att hans
bud är evinnerligit lif; derföre, hvad jag talar, det talar
jag såsom Fadren hafver sagt mig. **(aiōnios g166)**

13 För Påskahögtiden, efter Jesus visste att hans tid
var kommen, att han gå skulle af denna verldene
till Fadren, såsom han hade älskat sina, som voro i
verldene, så älskade han dem uti ändan; 2 Och då
Nattvarden var gjord, och djefvulen hade redo ingifvit
Jude Simons Ischarioth i hjertat, att han skulle förråda
honom; 3 Visste ock Jesus, att Fadren hade allt gifvit
honom i händer, och att han var utgången af Gudi, och
gick till Gud; 4 Stod han upp af Nattvarden, och lade
af kläden; och tog ett linnet kläde, och band om sig.
5 Sedan lät han vatten i ett bäcken, och begynte två
Lärjungarnas fötter, och torkade med det linna klädet,
som han var ombunden med. 6 Så kom han då till
Simon Petrus. Och han sade till honom: Herre, skulle
du två mina fötter? 7 Jesus svarade, och sade till
honom: Det jag gör, vetst du icke nu; härefter skall du
det få veta. 8 Petrus sade till honom: Aldrig skall du två
mina fötter. Jesus svarade honom: Om jag icke tvår
dig, då hafver du ingen del med mig. **(aiōn g165)** 9 Då
sade till honom Simon Petrus: Herre, icke allenast mina
fötter, utan ock händer och hufvud. 10 Jesus sade till
honom: Den som tvagen är, honom görs icke behof,
utan att två fötterna; men han är all ren; och I ären rene,
dock icke alle. 11 Ty han visste ho den var, som honom
förråda skulle; derföre sade han: I ären icke rene alle.
12 Sedan han då hade tvagit deras fötter, och tagit sin
kläder på sig igen, och satt sig, sade han åter till dem:
Veten I hvad jag eder gjort hafver? 13 I kallen mig
Mästare och Herre; och I sägen rätt; ty jag är ock så.
14 Hafver nu jag, som är eder Herre och Mästare, tvagit
edra fötter, så skolen I ock inbördes två hvarannars
fötter. 15 Jag hafver gifvit eder efterdömelse, att såsom
jag gjorde eder, så skolen I ock göra. 16 Sannerliga,
sannerliga säger jag eder: Tjenaren är icke förmer än
hans herre; icke är heller sändabådet förmer än han,
som honom sändt hafver. 17 Om I detta veten, salige
ären I, om I det gören. 18 Icke talar jag om eder alla;
jag vet hvilka jag hafver utkorat; men på det att Skriften
skall varda fullkomnad: Den der äter bröd med mig,
han trampade mig med sin fot. 19 Nu säger jag eder
det, förr än det sker, att, när det är skedt, skolen I tro
att det är jag. 20 Sannerliga, sannerliga säger jag eder:
Hvilken som undfår dem jag sänder, han undfår mig;
men hvilken som mig undfår, han undfår honom som
mig sändt hafver. 21 När Jesus hade detta sagt, vardt
han bedröfvad i Andanom, och betygade, och sade:
Sannerliga, sannerliga säger jag eder, att en af eder
skall förråda mig. 22 Då sågo Lärjungarna hvar på
annan, och voro tvehågse om hvem han talade. 23
Och var en af hans Lärjungar, som satt vid bordet intill
Jesu bröst, den Jesus hade kär; 24 Till honom vinkade
Simon Petrus, att han fråga skulle, ho den var som han
talade om. 25 När han nu låg intill Jesu bröst, sade han
till honom: Herre, hvilken äret? 26 Svarade Jesus: Den
äret, som jag räcker det indoppade brödet. Och när
han hade indroppat brödet, gaf han det Jude Simons
Ischarioth; 27 Och efter den betan for Satan in i honom.
Så sade då Jesus till honom: Det du gör, gör snart. 28
Men ingen af dem, som vid bordet såto, förstod, till
hvad han sade honom det. 29 Ty somlige mente, efter
Judas hade pungen, att Jesus hade sagt honom: Köp
hvad behof görs till högtidsdagen; eller, att han skulle
gifva de fattiga något. 30 När han då tagit hade den
betan, gick han straxt ut; och det var natt. 31 Då han
var utgången, sade Jesus: Nu är menniskones Son
förklarad, och Gud är förklarad i honom. 32 Är nu Gud
förklarad i honom, så skall ock Gud förklara honom i
sig sjelfvom, och skall snart förklara honom. 33 Kära
barn, jag är ännu en liten tid när eder; I skolen söka
mig; och såsom jag sade Judomen: Dit jag går, kunnen
I icke komma; så säger jag ock nu eder. 34 Ett nytt
bud gifver jag eder, att I älsken eder inbördes, såsom
jag hafver älskat eder; på det I ock skolen älska eder
inbördes. 35 Deraf skola alle förstå, att I ären mine

Lärjungar, om I hafven kärlek inbördes. 36 Då sade
Simon Petrus till honom: Herre, hvart går du? Svarade
honom Jesus: Dit jag går, kan du nu icke följa mig; men
härefter skall du följa. 37 Sade Petrus till honom: Herre,
hvi kan jag icke nu följa dig? Mitt lif vill jag låta för dig.
38 Jesus svarade honom: Skulle du låta ditt lif för mig?
Sannerliga, sannerliga säger jag dig: Hanen skall icke
gala, förr än du hafver tre resor nekat mig.

14 Och han sade till sina Lärjungar: Edart hjerta
vare icke bedröfvadt: Tron I på Gud, så tror ock
på mig. 2 I mins Faders hus äro många boningar; om
så icke vore, säger jag dock eder, att jag går bort till
att bereda eder rum. 3 Och om jag än går bort till att
bereda eder rum, skall jag likväl komma igen, och taga
eder till mig; att hvar jag är, der skolen I ock vara; 4
Och hvart jag går, veten I, och vägen veten I. 5 Thomas
sade till honom: Herre, vi vete icke hvart du går; och
huru kunne vi veta vägen? 6 Jesus sade till honom:
Jag är vägen, sanningen och lifvet; ingen kommer till
Fadren, utan genom mig. 7 Känden I mig, så känden I
ju ock min Fader; och nu kännen I honom, och hafven
sett honom. 8 Philippus sade till honom: Herre, låt oss
se Fadren, så hafve vi nog. 9 Sade Jesus till honom:
Jag är så lång tid när eder, och du känner mig icke;
Philippe, den mig ser, han ser Fadren; och huru säger
du: Låt oss se Fadren? 10 Tror du icke, att jag är i
Fadrenom, och Fadren i mig? Orden, som jag talar till
eder, talar jag icke af mig sjelf; Fadren, som är i mig,
han gör gerningarna. 11 Tror mig, att jag är i Fadrenom,
och Fadren i mig; eljest, tror mig för gerningarnas skull.
12 Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Den der tror
på mig, de gerningar, som jag gör, skall ock han göra;
och skall göra större än dessa; ty jag går till Fadren. 13
Och allt det I bedjen i mitt Namn, det skall jag göra; på
det att Fadren skall prisad varda i Sonenom. 14 Hvad I
bedjen i mitt Namn, det skall jag göra. 15 Älsken I mig,
så håller min bud. 16 Och jag skall bedja Fadren, och
han skall gifva eder en annan Hugsvalare, att han skall
blifva när eder evinnerliga; **(aiōn g165)** 17 Sanningenes
Anda, den verlden icke kan undfå; ty hon ser honom
icke, och känner honom icke; men I kännen honom; ty
han blifver när eder, och skall vara i eder. 18 Jag skall
icke låta eder vara faderlösa; jag skall komma till eder.
19 Än är en liten tid, och verlden ser mig icke mer. Men
I skolen se mig; ty jag lefver; I skolen ock lefva. 20 På
den dagen skolen I förstå, att jag är i minom Fader;
och I i mig, och jag i eder. 21 Den min bud hafver,
och håller dem, han är den mig älskar; och den mig
älskar, han skall varda älskad af minom Fader; och
jag skall älska honom, och honom skall jag uppenbara
mig. 22 Sade till honom Judas, icke den Ischarioth:
Herre, hvad är det då, att du skall uppenbara dig oss,
och icke verldene? 23 Svarade Jesus, och sade till
honom: Den mig älskar, han varder hållandes min ord,
och min Fader skall älska honom; och vi skole komma
till honom, och blifva boende när honom. 24 Men den
mig icke älskar, han håller icke min ord; och det ordet I
hören, är icke mitt, utan Fadrens som mig sändt hafver.
25 Detta hafver jag talat till eder, medan jag hafver
varit när eder. 26 Men Hugsvalaren, den Helge Ande,
hvilken Fadren skall sända i mitt Namn, han skall lära
eder all ting, och påminna eder allt det jag eder sagt
hafver. 27 Friden låter jag eder; min frid gifver jag eder;
icke gifver jag eder, såsom verlden gifver. Edart hjerta
vare icke bedröfvadt, ej heller rädes. 28 I hörden, att
jag sade eder: Jag går bort, och kommer åter till eder.
Haden I mig kär, då gladdens I ju, att jag sade: Jag går
till Fadren; ty Fadren är större än jag. 29 Och nu sade
jag eder det, förr än det sker, att I tro skolen, när det
skedt är. 30 Härefter talar jag icke mycket med eder;
ty denna verldenes Förste kommer; och i mig hafver
han intet. 31 Men på det att verlden skall förstå, att jag
hafver Fadren kär, och så gör som Fadren mig budit
hafver; står upp, låter oss gå hädan.

15 Jag är ett sant vinträ, och min Fader är en
vingårdsman. 2 Hvar och en gren i mig, som icke
bär frukt, den tager han bort; och hvar och en, som bär
frukt, den rensar han, att han mer frukt bära skall. 3
Nu ären I rene, för det tals skull, som jag hafver talat
med eder. 4 Blifver i mig, och jag i eder; såsom grenen
kan icke bära frukt af sig sjelf, med mindre han blifver i
vinträt, så kunnen icke heller I, utan I blifven i mig. 5
Jag är vinträt, I ären grenarna; den som blifver i mig,
och jag i honom, han bär mycken frukt; ty mig förutan
kunnen I intet göra. 6 Hvilken som icke blifver i mig,
han skall bortkastas, såsom en gren, och förtorkas;
och man binder dem samman, och kastar i elden, och
de brinna. 7 Om I blifven i mig, och min ord blifva i
eder, allt det I viljen, mågen I bedas, och det skall ske
eder. 8 Derutinnan är min Fader prisad, att I bären
mycken frukt, och varden mine Lärjungar. 9 Såsom
Fadren hafver älskat mig, så hafver jag ock älskat eder;
blifver i min kärlek. 10 Om I hållen min bud, så blifven I
i minom kärlek; såsom ock jag hafver hållit mins Faders
bud, och blifver i hans kärlek. 11 Detta hafver jag talat
till eder, att min glädje skall blifva i eder, och edor
glädje fullkommen varda. 12 Detta är mitt bud, att I
skolen älska eder inbördes, såsom jag hafver älskat
eder. 13 Ingen hafver större kärlek, än att en låter sitt
lif för sina vänner. 14 I ären mine vänner, om I gören
hvad jag bjuder eder. 15 Härefter säger jag icke, att I
ären tjenare, ty tjenaren vet icke hvad hans herre gör;
men vänner hafver jag kallat eder, ty allt det jag hafver
hört af minom Fader, hafver jag kungjort eder. 16 I

hafven icke utkorat mig; men jag hafver utkorat eder,
och tillskickat eder, att I skolen gå, och göra frukt, och
edor frukt skall blifva; på det att hvad I bedjen Fadren i
mitt Namn, det skall han gifva eder. 17 Detta bjuder jag
eder, att I älsken eder inbördes. 18 Om verlden hatar
eder, så veter, att hon hafver hatat mig förr än eder. 19
Voren I af verldene, så älskade verlden det hennes
vore; men efter det I icke ären af verldene, utan jag
hafver eder utvalt ifrå verldene, derföre hatar verlden
eder. 20 Kommer ihåg min ord, som jag hafver sagt
eder: Tjenaren är icke förmer än hans herre; hafva de
förföljt mig, så skola de ock förfölja eder; hafva de hållit
min ord, så varda de ock hållande edor. 21 Men allt
detta skola de göra eder för mitt Namns skull; ty de
känna icke honom, som mig sändt hafver. 22 Hade
jag icke kommit, och talat med dem, så hade de icke
synd; men nu hafva de ingen ursäkt för sina synd. 23
Den mig hatar, han hatar ock min Fader. 24 Hade jag
icke gjort de gerningar ibland dem, som ingen annar
gjort hafver, så hade de icke synd; men nu hafva de
sett det, och hata dock både mig och min Fader. 25
Dock är det skedt, att det talet fullkomnas skall, som
i deras lag skrifvet är: De hafva hatat mig utan sak.
26 Men när Hugsvalaren kommer, den jag skall sända
eder af Fadrenom, sanningenes Ande, som utgår af
Fadrenom, han skall bära vittnesbörd om mig. 27 I
skolen ock desslikes vittna; ty I hafven varit med mig af
begynnelsen.

16 Detta hafver jag sagt eder, på det I icke skolen
förargas. 2 De skola utskjuta eder af Synagogorna;
men den tid skall komma, att den eder dräper, skall
mena sig göra Gudi tjenst dermed. 3 Och detta skola
de göra eder; ty de känna icke Fadren, ej heller mig.
4 Men detta hafver jag sagt eder, att, när den tiden
kommer, skolen I komma ihåg, att jag hafver det sagt
eder. Detta hafver jag icke sagt eder af begynnelsen; ty
jag var med eder. 5 Men nu går jag till honom, som
mig sändt hafver; och ingen af eder spor mig, hvart jag
går. 6 Men efter det jag hafver detta sagt eder, är edart
hjerta vordet fullt med bedröfvelse. 7 Dock säger jag
eder sanningen: Eder är nyttigt, att jag bortgår; ty om
jag icke bortgår, kommer icke Hugsvalaren till eder;
men går jag bort, så skall jag sända honom till eder.
8 Och när han kommer, skall han straffa verldena för
synd, och för rättfärdighet, och för dom; 9 För synd; ty
de tro icke på mig; 10 Men för rättfärdighet; ty jag går
till Fadren, och härefter sen I mig intet; 11 Men för dom;
ty denna verldenes Förste är nu dömd. 12 Jag hafver
ännu mycket säga eder; men I kunnen det icke nu bära.
13 Men när han kommer, som är sanningenes Ande,
han skall leda eder uti all sanning; ty han skall icke
tala af sig sjelf; men hvad han hörer, det skall han tala,
och det som ske skall, skall han förkunna eder. 14 Han
skall prisa mig; ty af mino skall han taga, och förkunna
eder. 15 Allt det Fadren hafver, det är mitt; fördenskull
sade jag, att han skall taga af mino, och förkunna eder.
16 Någon liten tid, och I sen mig intet; och åter en liten
tid, och I fån se mig; ty jag går till Fadren. 17 Då sade
några af hans Lärjungar emellan sig: Hvad är det han
säger oss? En liten tid, och I sen mig intet; och åter: En
liten tid, och I fån se mig; och att jag går till Fadren? 18
Då sade de: Hvad är det han säger: En liten tid? Vi
vete icke hvad han talar. 19 Då märkte Jesus, att de
ville spörja honom, och sade till dem: Derom frågen
I emellan eder, att jag sade: En liten tid, och I sen
mig intet; och äter: En liten tid, och I fån se mig. 20
Sannerliga, sannerliga säger jag eder: I skolen gråta,
och jämra eder; men verlden skall glädjas; I skolen
varda bedröfvade; men edor sorg skall vändas i glädje.
21 När qvinnan föder barn, hafver hon sorg; ty hennes
stund är kommen; men när hon hafver födt barnet,
kommer hon sin bedröfvelse intet ihåg; ty hon gläds, att
menniskan är född i verldena. 22 Så hafven I ock nu
bedröfvelse; men jag skall återse eder, och edart hjerta
skall glädjas, och ingen skall taga edor glädje ifrån
eder. 23 Och på den dagen skolen I intet spörja mig.
Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Allt det I bedjen
Fadren i mitt Namn, skall han gifva eder. 24 Härtill
hafven I icke bedit i mitt Namn; beder, och I skolen få,
att edor glädje må varda fullkommen. 25 Detta hafver
jag talat till eder med förtäckt ord; den tid skall komma,
att jag icke skall tala med eder med förtäckt ord; utan
uppenbarliga skall jag förkunna eder om min Fader. 26
På den dagen skolen I bedja i mitt Namn; och jag säger
icke eder, att jag skall bedja Fadren för eder. 27 Ty
Fadren sjelf hafver eder kär, efter det I haden mig kär,
och trodden, att jag är utgången af Gudi. 28 Jag gick
ut af Fadren, och kom i verldena; åter öfvergifver jag
verldena, och går till Fadren. 29 Sade hans Lärjungar
till honom: Si, nu talar du uppenbarliga, och säger inga
förtäckt ord. 30 Nu vete vi, att du vetst all ting, och dig
görs icke behof, att någor spor dig; derföre tro vi, att du
äst utgången af Gudi. 31 Svarade Jesus dem: Nu tron
I? 32 Si, tiden tillstundar, och är redo kommen, att I
varden förskingrade, hvar och en till sitt, och låten mig
blifva allena; men jag är icke allena; ty Fadren är med
mig. 33 Detta hafver jag talat med eder, att I skolen
hafva frid i mig; i verldene hafven I tvång; men varer
vid en god tröst, jag hafver öfvervunnit verldena.

17 Detta talade Jesus, och lyfte upp sin ögon till
himmelen, och sade: Fader, stunden är kommen;
förklara din Son, att din Son förklarar ock dig. 2 Såsom
du hafver gifvit honom magt öfver allt kött, att allom
dem, som du hafver honom gifvit, skall han gifva

evinnerligit lif. **(aiōnios g166)** **3** Och detta är evinnerligit lif,
att de känna dig allena sannan Gud, och den du sändt
hafver, Jesum Christum. **(aiōnios g166)** **4** Jag hafver
förklarat dig på jordene; jag hafver fullbordat det verk,
som du mig; gifvit hafver att jag göra skulle. **5** Och
nu, Fader, förklara du mig när dig sjelfvom, med den
klarhet, som jag hade när dig, förr än denna verlden
var. **6** Jag hafver uppenbarat ditt Namn menniskomen,
som du hafver mig gifvit af verldene; de voro dine, och
du hafver gifvit mig dem, och de hafva hållit din ord. **7**
Nu hafva de förstått, att allt det du mig gifvit hafver,
är af dig. **8** Ty de ord du hafver mig gifvit, hafver jag
gifvit dem, och de togo vid dem; och hafva sannerliga
förstått, att jag är utgången af dig, och hafva trott, att
du mig sändt hafver. **9** Jag beder för dem; för verldene
beder jag icke, utan för dem som du hafver mig gifvit:
ty de äro dine. **10** Och allt mitt är ditt, och ditt är mitt;
och jag är förklarad i dem. **11** Och nu är jag icke mer i
verldene; men de äro i verldene, och jag kommer till
dig. Helge Fader, förvara, genom ditt Namn, dem som
du mig gifvit hafver, att de blifva ett, såsom ock vi. **12**
När jag var med dem i verldene, förvarade jag dem i
ditt Namn; dem du mig gifvit hafver, hafver jag förvarat,
och ingen af dem är borttappad, utan det förlorade
barnet, att Skriften skulle fullbordas. **13** Nu kommer
jag till dig, och talar detta i verldene; på det de skola
hafva mina fullkomliga glädje i sig. **14** Jag hafver fått
dem din ord, och verlden hafver hatat dem, efter de
icke äro af verldene; såsom ock jag icke är af verldene.
15 Icke beder jag, att du skall taga dem af verldene;
utan att du förvarar dem ifrån ondo. **16** De äro icke af
verldene; såsom ock jag icke är af verldene. **17** Helga
dem i dine sanning; ditt tal är sanning. **18** Såsom du
hafver mig sändt i verldena, så hafver ock jag sändt
dem i verldena. **19** Och jag helgar mig sjelf för dem;
att de skola ock vara helgade i sanningene. **20** Men
icke beder jag allenast för dem, utan ock för dem, som
genom deras ord skola tro på mig; **21** Att de skola alle
vara ett, såsom du, Fader, i mig, och jag i dig; att de
ock skola vara ett i oss, på det att verlden skall tro,
att du hafver mig sändt. **22** Och jag hafver gifvit dem
den härlighet, som du mig gifvit hafver; att de skola
vara ett, såsom ock vi ärom ett; **23** Jag i dem, och du i
mig; att de skola vara fullkomne uti ett; och att verlden
skall förstå, att du mig sändt hafver, och älskade dem,
såsom du ock mig älskade. **24** Fader, jag vill, att der
jag är, skola ock de vara med mig, som du mig gifvit
hafver; att de skola se mina härlighet, den du mig gifvit
hafver; ty du hafver älskat mig, förr än verlden var
skapad. **25** Rättvise Fader, verlden hafver icke känt dig;
men jag hafver känt dig; och desse hafva förstått att du
mig sändt hafver. **26** Och jag hafver kungjort dem ditt
Namn, och skall kungörat; på det att den kärlek, som du
hafver älskat mig med, skall vara i dem, och jag i dem,

18 Då Jesus hade detta sagt, gick han ut med sina
Lärjungar, öfver den bäcken Kedron; der var en
örtagård, i hvilken han ingick, och hans Lärjungar. **2**
Så visste ock Judas, som förrådde honom, rummet; ty
Jesus plägade ofta komma dit med sina Lärjungar. **3**
Då nu Judas hade tagit med sig skaran, och de öfversta
Presternas och Phariseernas tjenare, kom han dit med
lyktor, och bloss, och värjor. **4** Och efter Jesus visste
allt det honom vederfaras skulle, gick han fram, och
sade till dem: Hvem söken I? **5** Svarade de honom:
Jesum af Nazareth. Sade Jesus till dem: Jag äret. Stod
ock Judas, som honom förrådde, med dem. **6** När han
då sade till dem: Jag äret? stego de tillrygga, och föllo
till jordena. **7** Då sporde han dem åter till: Hvem söken
I? De sade: Jesum af Nazareth. **8** Jesus svarade: Jag
sade eder, att det är jag; söken I mig, så låter dessa
gå. **9** På det de ord skulle varda fullkomnad, som han
sagt hade: Af dem du mig gifvit hafver, borttappade jag
ingen. **10** Då hade Simon Petrus ett svärd, och drog
det ut, och högg till öfversta Prestens dräng, och högg
hans högra öra af; och var drängsens namn Malchus.
11 Då sade Jesus till Petrum: Stick ditt svärd i skidona;
skall jag icke dricka den kalken, som min Fader mig
gifvit hafver? **12** Men skaran, och höfvitsmannen, och
Judarnas tjenare togo fatt på Jesum, och bundo honom;
13 Och ledde honom bort, först till Hannas; ty han var
Caiphe svär, hvilken i det året var öfverste Prest. **14** Och
Caiphas var den som hade gifvit Judomen rådet, att det
var nyttigt, att en menniska dödde för folket. **15** Och
följde Simon Petrus Jesum, och en annar Lärjunge; den
samme Lärjungen var känder med öfversta Presten,
och gick in med Jesu i öfversta Prestens palats; **16**
Men Petrus stod utanför dörrene. Då gick den andre
Lärjungen ut, som känder var med öfversta Presten,
och talade till dörravårdinnan, och hade Petrum in. **17**
Då sade dörravårdinnan till Petrum: Äst icke ock du
af denna mansens Lärjungar? Han sade: Jag är det
icke. **18** Men drängarna, och tjenarena, som hade gjort
en koleld, ty det var kallt, stodo och värmde sig; med
dem stod ock Petrus och värmde sig. **19** Då sporde
öfverste Presten Jesum om hans Lärjungar, och om
hans lärdom. **20** Jesus svarade honom: Jag hafver
uppenbarliga talat för verldene; jag hafver alltid lärt
i Synagogon, och i templet, der alle Judar komma
tillsamman; och hemliga hafver jag intet talat. **21** Hvi
spor du mig? Spor dem till, som hört hafva, hvad jag
hafver talat till dem; si, de veta hvad jag hafver sagt. **22**
När han detta sade, gaf en af tjenarena, som der när
stodo, Jesu en kindpust, sägandes: Skall du så svara
öfversta Presten? **23** Jesus svarade honom: Hafver jag

illa talat, så vittna om ondt; men hafver jag väl talat,
hvi slår du mig? 24 Och Hannas hade sändt honom
bundnan till öfversta Presten Caiphas. 25 Men Simon
Petrus stod och värmde sig. Då sade de till honom: Äst
icke ock du af hans Lärjungar? Han nekade, och sade:
Jag är det icke. 26 Då sade till honom en af öfversta
Prestens tjenare, dens frände, som Petrus hade huggit
örat af: Såg icke jag dig med honom i örtagården? 27
Då nekade åter Petrus det; och straxt gol hanen. 28 Då
ledde de Jesum ifrå Caiphas inför Rådhuset, och det
var om morgonen; och de gingo icke in i Rådhuset,
att de icke skulle varda besmittade, utan att de måtte
äta Påskalambet. 29 Då gick Pilatus ut till dem, och
sade: Hvad klagomål hafven I emot denna mannen?
30 Då svarade de, och sade till honom: Vore han icke
en ogerningsman, så hade vi icke öfverantvardat dig
honom. 31 Då sade Pilatus till dem: Tager I honom,
och dömer honom efter edor lag. Då sade till honom
Judarna: Oss är icke lofligt att döda någon; 32 På det
Jesu tal skulle fullkomnas, som han sagt hade, då han
gaf tillkänna, med hvad död han dö skulle. 33 Då gick
Pilatus åter in i Rådhuset, och kallade Jesum, och
sade till honom: Äst du Judarnas Konung? 34 Jesus
svarade: Säger du det af dig sjelf, eller hafva andre
sagt dig det om mig? 35 Pilatus svarade: Icke är jag en
Jude; ditt folk, och de öfverste Presterna, hafva dig mig
öfverantvardat; hvad hafver du gjort? 36 Jesus svarade:
Mitt rike är icke af denna verldene; om mitt rike vore af
denna verldene, då fäktade ju mine tjenare derom, att
jag icke vorde Judomen öfverantvardad; men mitt rike
är icke hädan. 37 Då sade Pilatus till honom: Så äst du
dock en Konung? Jesus svarade: Du säger det; jag är
en Konung; dertill är jag född, och är dertill kommen
i verldena, att jag skall vittna med sanningene. Hvar
och en, som är af sanningene, han hörer mina röst. 38
Sade Pilatus till honom: Hvad är sanning? Och när han
det sagt hade, gick han åter till Judarna, och sade till
dem: Jag finner ingen sak med honom. 39 I hafven
sedvänjo, att jag skall gifva eder en lös om Påska;
viljen I då icke, att jag skall gifva eder Judarnas Konung
lös? 40 Åter ropade de alle, och sade: Icke denna, utan
Barabbam. Och Barabbas var en röfvare.

19 Då tog Pilatus Jesum, och hudflängde honom.
2 Och krigsknektarna vredo samman ena krono
af törne, och satte på hans hufvud, och hängde ett
purpurkläde på honom; 3 Och sade: Hel, Judarnas
Konung! Och gåfvo honom kindpustar. 4 Då gick åter
Pilatus ut, och sade till dem: Si, jag hafver honom ut till
eder, att I förstå skolen, att jag finner ingen sak med
honom. 5 Då gick Jesus ut, och bar ena törnekrono, och
ett purpurkläde. Och han sade till dem: Si menniskan.
6 När de öfverste Presterna och tjenarena sågo honom,
ropade de, och sade: Korsfäst, korsfäst. Pilatus sade
till dem: Tager I honom, och korsfäster; ty jag finner
ingen sak med honom. 7 Judarna svarade honom:
Vi hafve lag, och efter vår lag skall han dö; ty han
hafver gjort sig sjelf till Guds Son. 8 Då Pilatus hörde
det talet, fruktade han ännu mer; 9 Och gick åter in i
Rådhuset, och sade till Jesum: Hvadan äst du? Jesus
svarade honom intet. 10 Då sade Pilatus till honom:
Talar du intet med mig? Vetst du icke, att jag hafver
magt att korsfästa dig, och hafver magt att släppa dig?
11 Jesus svarade: Du hade ingen magt öfver mig, vore
hon dig icke gifven ofvanefter; fördenskull hafver han
större synd, som mig hafver dig; öfverantvardat. 12
Och ifrå den tiden sökte Pilatus efter att gifva honom
lös; men Judarna ropade, och sade: Gifver du honom
lös, så äst du icke Kejsarens vän; ty den som sig
gör till Konung, han är emot Kejsaren. 13 När Pilatus
hörde det talet, hade han Jesum ut, och satte sig på
domstolen, på det rum, som kallas Lithostrotos; på
Ebreisko Gabbatha. 14 Och det var Påskatillredelsedag,
vid sjette timman; och han sade till Judarna: Si, edar
Konung. 15 Då ropade de: Tag bort, korsfäst honom.
Pilatus sade till dem: Skall jag korsfästa edar Konung?
Svarade öfverste Presterna: Vi hafve ingen Konung,
utan Kejsaren. 16 Då öfverantvardade han honom
dem, att han skulle korsfästas. Då togo de Jesum,
och ledde honom bort. 17 Och han bar sitt kors, och
gick ut på det rum, som kallas hufvudskallaplatsen;
på Ebreisko Golgatha. 18 Der korsfäste de honom,
och två andra med honom, hvar på sina sido; och
Jesum midt uti. 19 Då skref Pilatus en öfverskrift, och
satte på korset. Och var så skrifvet: Jesus af Nazareth,
Judarnas Konung. 20 Denna öfverskriftena läste månge
af Judarna; ty rummet, der Jesus var korsfäst, var
hardt vid staden; och det var skrifvet på Ebreisko, och
Grekisko, och Latin. 21 Då sade Judarnas öfverste
Prester till Pilatum: Skrif icke, Judarnas Konung; utan,
att han hafver sagt: Jag är Judarnas Konung. 22 Pilatus
svarade: Hvad jag hafver skrifvit, det hafver jag skrifvit.
23 Då nu krigsknektarna hade korsfäst Jesum, togo
de hans kläder, och gjorde fyra delar, en del hvarjom
krigsknekt, och kjortelen med; men kjortelen var icke
sömmad, utan virkad, ifrån öfverst och allt igenom, 24
Då sade de emellan sig: Skärom honom icke sönder,
utan kastom lott om honom, hvem han skall tillhöra;
att Skriften skulle varda fullkomnad, som säger: De
hafva bytt min kläder emellan sig, och kastat lott på min
kjortel. Och detta gjorde krigsknektarna. 25 Då stodo
vid Jesu kors hans moder, och hans moders syster,
Maria, Cleophe hustru, och Maria Magdalena. 26 Och
när Jesus fick se modrena, och Lärjungan, den han
älskade, der när ståndande, sade han till sina moder:
Qvinna, si, din son. 27 Sedan sade han till Lärjungan:

Si, din moder. Och ifrå den tiden tog Lärjungen henne
till sig. 28 Sedan, efter Jesus visste att nu allting voro
fullkomnad, att Skriften skulle fullbordas, sade han:
Mig törster. 29 Då stod der ett käril, fullt med ättiko;
och de uppfyllde en svamp med ättiko, och kringlade
isop, och höllo det honom för munnen. 30 Då nu Jesus
hade tagit ättikona, sade han: Det är fullkomnadt;
och böjde ned hufvudet, och gaf upp andan. 31 Men
efter det var tillredelsedagen, att kropparna icke skulle
blifva qvare på korset öfver Sabbathen, ty samme
Sabbathsdag var stor, bådo Judarna Pilatum, att deras
ben skulle sönderslås, och de borttagas. 32 Då kommo
krigsknektarna, och sönderslogo dens förstas ben, och
dens andras, som var korsfäst med honom. 33 När
de kommo till Jesum, och sågo honom allaredo vara
död, slogo de icke hans ben sönder; 34 Utan en af
krigsknektarna stack upp hans sido med ett spjut; och
straxt gick ut blod och vatten. 35 Och den detta såg,
hafver det vittnat, och hans vittnesbörd är sant; och han
vet, att han säger sant, på det I ock tro skolen. 36 Och
skedde detta, på det Skriften skulle fullbordas: I skolen
intet ben sönderslå på honom. 37 Och åter säger en
annor Skrift: De skola se, i hvem de stungit hafva. 38
Derefter bad Pilatum Joseph af Arimathia, som var
Jesu Lärjunge, dock lönligen, för Judarnas rädslos
skull, att han måtte taga Jesu lekamen; och Pilatus
tillstadde det. Alltså kom han, och tog Jesu lekamen.
39 Kom ock desslikes Nicodemus, som tillförene hade
kommit till Jesum om nattena, och bar en blandning
af myrrham och aloe, vid hundrade pund. 40 Så togo
de då Jesu lekamen, och svepte den i linkläder, med
välluktande krydder, såsom Judarna pläga begrafva.
41 Och var på det rummet, der han korsfast var, en
örtagård, och i örtagården en ny graf, der ännu ingen
hade varit uti lagd. 42 Der lade de då Jesum, för
Judarnas tillredelsedags skull, efter grafven var när.

20 På den ena Sabbathen kom Maria Magdalena om
morgonen, då ännu mörkt var, till grafvena, och
såg stenen vara borto af grafvene. 2 Då lopp hon, och
kom till Simon Petrum, och till den andra Lärjungan,
som Jesus älskade, och sade till dem: De hafva tagit
Herran bort utaf grafvene, och vi vete icke hvart de
hafva lagt honom. 3 Då gick Petrus ut, och den andre
Lärjungen, och kommo till grafvena. 4 Både lupo de
tillika; och den andre Lärjungen lopp före, snarare än
Petrus, och kom först till grafvena. 5 Och när han
lutade sig ned, fick han se lakanen lagd; dock gick
han icke in. 6 Så kom då Simon Petrus efter honom,
och gick in i grafvena, och såg lakanen lagd; 7 Och
svetteduken, som hade varit om hans hufvud, icke lagd
när lakanen, utan afsides i ett rum tillhopasvept. 8 Då
gick ock den andre Lärjungen in, som förr var kommen
till grafvena, och såg det, och troddet. 9 Ty de förstodo
icke än då Skriftena, att han skulle uppstå ifrå de döda.
10 Och Lärjungarna gingo åter tillhopa igen. 11 Men
Maria stod och gret utanför grafvene. Vid hon nu så
gret, lutade hon sig in i grafvena; 12 Och fick se två
Änglar i hvit kläder, sittande, den ene vid hufvudet, och
den andre vid fötterna, der de hade lagt Jesu lekamen.
13 De sade till henne: Qvinna, hvad gråter du? Sade
hon till dem: De hafva tagit bort min Herra; och jag vet
icke hvart de hafva lagt honom. 14 När hon detta sade,
vände hon sig tillbaka, och fick se Jesum ståndandes;
och visste icke att det var Jesus. 15 Sade Jesus till
henne: Qvinna, hvad gråter du? Hvem söker du? Hon
mente, att det hade varit örtagårdsmästaren, och sade
till honom: Herre, hafver du burit honom bort; säg mig
hvart du hafver lagt honom, och jag vill tågan. 16 Jesus
sade till henne: Maria. Då vände hon sig om, och sade
till honom: Rabbuni, det är, Mästar. 17 Sade Jesus till
henne: Kom icke vid mig; ty jag är icke ännu uppfaren
till min Fader; men gack till mina bröder, och säg dem:
Jag far upp till min Fader, och edar Fader; och till min
Gud, och edar Gud. 18 Maria Magdalena kom, och
bådade Lärjungomen, att hon hade sett Herran, och
att han hade sagt henne detta. 19 Men om aftonen,
på den samma Sabbathen, då dörrarna voro lyckta,
der Lärjungarna voro församlade, för Judarnas rädslos
skull, kom Jesus, och stod midt ibland dem, och sade
till dem: Frid vare eder. 20 Och när han hade detta
sagt, lät han dem se händerna, och sina sido. Då
vordo Lärjungarna glade, att de sågo Herran. 21 Då
sade Jesus åter till dem: Frid vare eder; såsom Fadren
hafver mig sändt, så sänder ock jag eder. 22 När han
detta sagt hade, blåste han på dem, och sade till dem:
Tager den Helga Anda; 23 Hvilkom I förlåten synderna,
dem förlåtas de; och hvilkom I behållen dem, dem äro
de behållna. 24 Men Thomas, en af de tolf, hvilken
kallas Tvilling, var icke med dem, när Jesus kom. 25
Då sade de andre Lärjungarna till honom: Vi sågom
Herran. Sade han till dem: Utan jag ser hålen efter
spikarna i hans händer, och stinger mitt finger i hålen
efter spikarna, och stinger min hand i hans sido, tror
jag det icke. 26 Och åtta dagar derefter voro åter hans
Lärjungar inne, och Thomas med dem; då kom Jesus,
vid dörrarna voro lyckta, och stod midt ibland dem, och
sade: Frid vare eder. 27 Sedan sade han till Thomas:
Räck hit ditt finger, och ge mina händer, och räck hit
dina hand, och stick henne i mina sido; och var icke
tvifvelaktig, utan trogen. 28 Thomas svarade, och sade
till honom: Min Herre, och min Gud. 29 Jesus sade till
honom: Efter du såg mig, Thoma, tror du; salige äro de
som icke se, och dock tro. 30 Gjorde ock Jesus mång
annor tecken, i sina Lärjungars åsyn, som i denna
bokene icke äro skrifne. 31 Men dessa äro skrifne, på

det I tro skolen, att Jesus är Christus, Guds Son; och
att I, genom trona, skolen hafva lif i hans Namn.

21 Derefter uppenbarade åter Jesus sig för
Lärjungarna, vid Tiberias haf; och uppenbarade
han sig I så måtto: **2** Simon Petrus, och Thomas, som
kallas Tvilling, voro tillsamman, och Nathanael, som var
af Cana i Galileen, och Zebedei söner, och två andre
af hans Lärjungar. **3** Sade Simon Petrus till dem: Jag
vill gå och fiska. De sade till honom: Vi gå in ock med
dig. De gingo ut, och stego straxt i båten; och i den
natten fingo de intet. **4** Då nu morgon var, stod Jesus
på strandene; dock visste Lärjungarna icke, att det var
Jesus. **5** Sade Jesus till dem: Barn, hafven I något till
mats? De svarade honom: Nej. **6** Då sade han till dem:
Kaster ut nätet på högra sidona om båten, så varden I
finnande. Då kastade de ut: och kom så mycken fisk, att
de förmådde det icke draga. **7** Då sade den Lärjungen,
som Jesus älskade, till Petrum: Herren äret. När Simon
Petrus hörde, att det var Herren, band han om sig
kjortelen, ty han var naken, och gaf sig i sjön. **8** Men de
andre Lärjungarna kommo med båten; ty de voro icke
långt ifrå landet, utan vid pass tuhundrade alnar; och
drogo fiskanätet. **9** Och när de voro stigne på landet,
sågo de der vara lagda glöd, och en fisk derpå, och
bröd. **10** Jesus sade till dem: Tager hit af de fiskar, som
I nu fingen. **11** Simon Petrus steg in och drog nätet upp
på landet, fullt med stora fiskar, hundrade femtio och
tre; och ändock de voro så månge, gick likväl nätet
icke sönder. **12** Sade Jesus till dem: Kommer, och
äter. Och ingen af Lärjungarna djerfdes till att spörja
honom: Ho äst du? efter de visste, att det var Herren.
13 Då kom Jesus, och tog brödet och gaf dem; och
fisken sammaledes. **14** Detta var nu tredje reson att
Jesus uppenbarades sinom Lärjungom, sedan han var
uppstånden ifrå de döda. **15** Då de nu hade ätit, sade
Jesus till Simon Petrum: Simon Jona, älskar du mig
mer än desse? Han sade till honom: Ja, Herre, du
vetst, att jag älskar dig. Sade han till honom: Föd min
lamb. **16** Åter sade han till honom: Simon Jona, älskar
du mig? Han sade till honom: Ja, Herre, du vetst, att
jag älskar dig. Sade han till honom: Föd min får. **17**
Sade han till honom tredje reson: Simon Jona, älskar
du mig? Petrus vardt bedröfvad, att han sade tredje
reson till honom: Älskar du mig? och sade till honom:
Herre, du vetst all ting; du vetst, att jag älskar dig. Sade
Jesus till honom: Föd min får. **18** Sannerliga, sannerliga
säger jag dig: När du vast ung, omgjordade du dig sjelf,
och gick hvart du ville; men då du varder gammal, skall
du uträcka dina händer, och en annar skall omgjorda
dig, och leda dig dit du icke vill. **19** Men det sade han,
gifvandes tillkänna med hvad död han skulle prisa Gud.
Och då han hade detta sagt, sade han till honom: Följ
mig. **20** Petrus vände sig om, och såg den Lärjungan
följa, som Jesus älskade; hvilken ock i Nattvarden låg
intill hans bröst, och sade: Herre, hvilken är den dig
förråder? **21** Då Petrus såg honom, sade han till Jesum:
Herre, hvad skall då denne? **22** Sade Jesus till honom:
Om jag ville att han skulle blifva, tilldess jag kommer,
hvad kommer det dig vid? Följ du mig. **23** Då gick ett
tal ut ibland bröderna: Denne Lärjungen dör icke. Och
Jesus sade icke till honom: Han dör icke; utan, om jag
ville, att han skulle blifva tilldess jag kommer, hvad
kommer det dig vid? **24** Denne är den Lärjungen, som
vittnar härom, och den detta skrifvit hafver; och vi vete,
att hans vittnesbörd är sant. **25** Äro ock mång annor
ting, som Jesus gjorde, hvilka, om de det ena med det
andra skrefvos, tror jag att verlden skulle icke kunna
begripa de böcker, som skrifvas skulle. Amen.

Apostlagärningarna

1 Tillförene hafver jag talat, min gode Theophile, om
allt det Jesus begynte både göra och lära; **2** Intill
den dagen han upptagen vardt, sedan han Apostlomen,
som han utvalt hade, genom den Helga Anda, hade
gifvit befallning; **3** Hvilkom han ock efter sin pino
betedde sig lefvandes, med mångahanda bevisning, då
han lät sig se af dem i fyratio dagar, och talade med
dem om Guds rike. **4** Och då han hade församlat dem,
böd han dem, att de icke skulle gå utaf Jerusalem,
utan förbida Fadrens löfte, der I af hört hafven (sade
han) af mig. **5** Ty Johannes döpte i vatten; men I
skolen döpte varda i dem Helga Anda, icke många
dagar härefter. **6** Då de nu församlade voro, frågade de
honom, sägande: Herre, skall du i denna tiden upprätta
igen Israels rike? **7** Då sade han till dem: Det hörer
icke eder till att veta tid och stund, som Fadren hafver
satt i sine magt; **8** Men I skolen undfå dens Helga
Andas kraft, som öfver eder komma skall; och skolen
vara min vittne i Jerusalem, och i hela Judeen och
Samarien, och (sedan) intill jordenes ända. **9** Och när
han detta sagt hade, vardt han i deras åsyn upptagen;
och en sky tog honom bort utaf deras syn. **10** Och som
de uppsågo i himmelen efter honom, vid han uppfor;
si, två män stodo när dem, klädde i hvit kläder; **11**
De der ock sade: I Galileiske män, hvi stån I och sen
upp i himmelen? Denne Jesus, som upptagen är ifrån
eder i himmelen, han skall så komma, som I honom
sett hafven uppfara i himmelen. **12** Sedan gingo de till
Jerusalem igen, ifrå berget som heter Oljoberget, hvilket
ligger ifrå Jerusalem vid en Sabbaths reso; **13** Och
då de inkommo, stego de upp i salen, der de stadigt
blefvo, Petrus och Jacobus, Johannes och Andreas,
Philippus och Thomas, Bartholomeus och Mattheus,
Jacobus Alphei och Simon Zelotes, och Judas Jacobi.
14 Alle desse voro stadigt tillhopa, endrägtige i böner
och förmanelse; samt med qvinnomen, och med Maria,
Jesu moder, och med hans bröder. **15** Uti de dagar
stod Petrus upp ibland Lärjungarna, och sade; och var
hopen af namnen tillsamman vid tjugu och hundrade:
16 I män och bröder, den Skriften måste fullbordas,
som den Helge Ande långo sagt hade genom Davids
mun, om Judas, som deras ledsagare var som grepo
Jesum. **17** Ty han var räknad i vårt tal, och hade fått
med oss detta ämbetet. **18** Och han förvärfde en åker
för orättfärdig lön; och upphängde sig, och remnade
midt itu, och alla hans inelfver gåfvo sig ut. **19** Och det
är uppenbart vordet allom dem som bo i Jerusalem; så
att den åkren kallas på deras mål Akeldama, det är,
blodsåker. **20** Ty det är skrifvet i Psalmboken: Deras
hemman varde öde, och ingen vare som deruti bor; och
hans ämbete få en annar. **21** Så måste nu en af dessa
män, som med oss varit hafva, i allan den tid, som
Herren Jesus ut och in gick med oss; **22** Ifrå Johannis
döpelse till den dagen att han ifrån oss tagen vardt,
med oss ett vittne varda till hans uppståndelse. **23** Och
de satte två i valet, Joseph, som kallas Barsabas, med
det vedernamnet Justus, och Matthiam; **24** Och bådo,
och sade: Du Herre, som känner allas hjerta, visa ut
hvilken af dessa två du utvalt hafver; **25** Att han skall
få denna tjensten, och Apostlaämbetet, der Judas ifrå
fallen är, att han skulle bortgå i sitt rum. **26** Och de
kastade lott derom, och lotten föll på Matthiam; och han
vardt räknad till de ellofva Apostlar.

2 Och då Pingesdagen fullkomnad var, voro de alle
endrägteliga tillsammans. **2** Och vardt hastigt ett
dön af himmelen, såsom ett mägtigt stort väder kommit
hade; och uppfyllde allt huset, der de såto. **3** Och dem
syntes sönderdelada tungor, såsom af eld; och blef
sittandes på kvar och en af dem. **4** Och de vordo alle
uppfyllde af den Helga Anda, och begynte till att tala
med annor tungomål, efter som Anden gaf dem att tala.
5 Så voro i Jerusalem boende Judar, gudfruktige män
af allahanda folk, som under himmelen är. **6** Då nu
denna rösten skett hade, kom tillsammans mycket folk,
och vordo förhäpne; ty de hörde dem tala kvar och
en med sitt eget mål; **7** Och vordo alle förskräckte,
och förundrade sig, sägande emellan sig: Si, äro icke
alle desse, som tala, Galileiske? **8** Huru höre vi då
hvar och en sitt tungomål, der vi uti födde äre? **9**
Parther och Meder, och Elamiter, och de som bo uti
Mesopotamien, och i Judeen, och Cappadocien, Ponto
och Asien; **10** Phrygien och Pamphylien, Egypten, och i
de Libye landsändar vid Cyrenen, och de utländningar
af Rom; **11** Judar och Proselyter, Creter och Araber; vi
höre dem med våra tungor tala Guds dråpeliga verk.
12 Och förskräckte de sig alle, och förundrade sig,
sägande emellan sig: Hvad månn detta vilja vara? **13**
Och somlige gjorde gack af dem, och sade: Desse
äro fulle med sött vin. **14** Då stod Petrus upp, med
de ellofva, och hof upp sin röst, och talade till dem: I
Judiske män, och I alle som bon i Jerusalem; detta
skall eder vetterligit vara, och anammer min ord uti
edor öron; **15** Ty desse äro icke druckne, såsom I
menen; efter det är tredje timmen på dagen; **16** Utan
det är det som sagdt är genom Propheten Joel: **17**
Och det skall ske uti de yttersta dagarna, säger Gud:
Jag skall utgjuta af minom Anda öfver allt kött; och
edre söner och edra döttrar skola prophetera; och edre
ynglingar skola se syner, och edre äldste skola drömma
drömmar. **18** Och öfver mina tjenare, och öfver mina
tjenarinnor skall jag i de dagar utgjuta af minom Anda;
och de skola prophetera. **19** Och jag skall gifva under

ofvan i himmelen, och tecken neder på jordene; blod
och eld, och rökdamb. 20 Solen skall vändas i mörker,
och månen i blod, förr än den store och uppenbarlige
Herrans dag kommer. 21 Och skall ske, att hvar och en
som åkallar Herrans Namn, han skall blifva salig. 22 I
män af Israel, hörer dessa orden: Jesum af Nazareth,
den man, som när eder af Gudi bevisad är, med krafter,
och under, och tecken, som Gud hafver gjort genom
honom ibland eder; såsom I ock sjelfve veten. 23
Honom, efter han af Guds betänkta råd och försyn
utgifven var, hafven I tagit genom onda mäns händer,
korsfäst och dödat. 24 Den hafver Gud uppväckt, och
lossat dödsens sveda; efter omöjeligit var, att han skulle
behållas af honom. 25 Ty David säger om honom: Jag
hafver alltid föresatt Herran för min ögon; ty han är mig
på högra handene, att jag icke skall rörd varda. 26
Fördenskull är mitt hjerta gladt, och min tunga fröjdar
sig; skall också mitt kött hvilas i förhoppning. 27 Ty du
öfvergifver icke mina själ i helvete, och tillstäder icke
att din Helige skall se förgängelse. (Hadēs g86) 28 Du
hafver mig kungjort lifsens vägar; du skall uppfylla mig
med fröjd för ditt ansigte. 29 I män och bröder, man
må fritt tala med eder om den Patriarchen David; han
är död och begrafven, och hans graf är när oss intill
denna dag. 30 Efter han nu var en Prophet, och visste
att Gud hade lofvat honom med en ed, att han af hans
lends frukt skulle efter köttet uppväcka Christum, till
att sitta på hans säte; 31 Såg han det framföreåt, och
talade om Christi uppståndelse, att hans själ icke är
öfvergifven uti helvete; icke heller hans kött hafver sett
förgängelse. (Hadēs g86) 32 Denna Jesum hafver Gud
uppväckt, der vi alle vittne till äro. 33 Medan han nu
med Guds högra hand upphöjd är, och löfte fått hafver
af Fadrenom om den Helga Anda, hafver han utgjutit
detta I nu sen och hören. 34 Ty icke hafver David
uppfarit i himmelen; men han säger: Herren sade till
min Herra: Sätt dig på mina högra hand; 35 Tilldess jag
nedlägger dina ovänner dig till en fotapall. 36 Så skall
nu hela Israels hus veta förvisso, att denna Jesum,
som I korsfäst hafven, hafver Gud gjort till en Herra och
Christ. 37 Då de detta hörde, fingo de ett styng i hjertat;
och sade till Petrum, och till de andra Apostlarna: I män
och bröder, hvad skole vi göra? 38 Sade Petrus till
dem: Görer bättring, och hvar och en af eder låte sig
döpa i Jesu Christi Namn, till syndernas förlåtelse; och
I skolen undfå den Helga Andas gåfvo. 39 Ty eder är
löftet gjordt, och edrom barnom, och allom dem som
fjerran äro, hvilka Herren, vår Gud, härtill kallandes
varder. 40 Betygade han ock med mång annor ord, och
förmanade dem, sägandes: Låter hjelpa eder ifrå detta
onda slägtet. 41 De som då gerna anammade hans
tal, de läto sig döpa; och kommo till hopen, på den
dagen, vid tretusend själar. 42 Och blefvo de stadigt
ståndande uti Apostlarnas lärdom, och i delaktighet,
och i bröds brytelse, och i böner. 43 Och en fruktan kom
uppå hvarjo och ena själ; och mång under och tecken
gjordes af Apostlarna. 44 Och alle de, som trodde, voro
tillsammans, och hade all ting menlig. 45 Sina ägodelar
och håfvor sålde de, och delade dem med alla, såsom
hvar och en behöfde. 46 Och hvar dag voro de stadigt
och endrägteliga i templet; och bröto bröd här och der i
husen, ätandes med hvarannan i fröjd; och lofvade Gud
i deras hjertans enfaldighet. 47 Och de hade ynnest när
allt folket. Och Herren förökade hvar dag församlingen
med dem som salige vordo.

3 Så gingo Petrus och Johannes tillhopa upp i templet,
vid bönestunden, som var den nionde timmen. 2
Och der var en man, ofärdig allt ifrå sine moders lif,
som lät sig bära; den satte de hvar dag för dörrena
åt templet, som het den sköna, att han skulle bedas
almosa af dem som ingingo i templet. 3 Då han fick
se Petrum och Johannem, att de ville gå in i templet,
bad han dem om almoso. 4 Då såg Petrus på honom,
med Johanne, och sade: Se på oss. 5 Då såg han på
dem, förhoppandes att han skulle något få af dem.
6 Då sade Petrus: Silfver och guld hafver jag icke;
men det jag hafver, det gifver jag dig: I Jesu Christi
Nazareni Namn, statt upp, och gack; 7 Och tog honom
vid högra handena, och reste honom upp; och straxt
vordo hans fötter och ben stadig. 8 Han sprang upp,
och stod, och gick, och följde dem in i templet; gick
och sprang hit och dit, prisandes Gud. 9 Då fick
allt folket se honom, att han gick och lofvade Gud;
10 Och kände honom, att han var den samme, som
plägade sitta efter almoso, vid, den sköna dörrena
för templet; och vordo fulle med undersamhet och
förskräckelse öfver det honom vederfaret var. 11 Då nu
denne mannen, som ofärdig varit hade, och helbregda
gjord var, höll sig intill Petrum och Johannem, lopp allt
folket till dem i förhuset, som kallas Salomons, och
förundrade sig. 12 Då Petrus, det såg, svarade han till
folket: I män af Israel, hvi undren I häruppå? Eller hvi
sen I på oss, lika visst som vi af vår egen kraft eller
förtjenst hade det åstadkommit, att denne hafver fått sin
gång? 13 Abrahams, och Isaacs och Jacobs Gud, våra
fäders Gud, hafver förklarat sin Son Jesum, hvilken
I öfverantvardat hafven, och förnekat inför Pilatus,
då han dömde, att han skulle gifvas lös. 14 Men I
förnekaden den Helga och Rättfärdiga; och båden, att
mandråparen skulle gifvas eder. 15 Och lifsens Första
dråpen I. Den hafver Gud nu uppväckt ifrå de döda;
till hvilket vi vittne äre; 16 Och hafver genom trona på
hans Namn, på denna, som I sen och kännen, stadfäst
sitt Namn; och tron, som är genom honom, hafver gifvit
denna hans helbregda, i allas edra åsyn. 17 Nu, käre

bröder, vet jag väl, att I det gjort hafven af fåkunnighet,
såsom ock edre öfverste. 18 Men Gud, som genom alla
sina Propheters mun föresagt hafver, att Christus skulle
lida, han hafver nu så fullbordat det. 19 Så bättrer
eder nu, och vänder eder om, på det edra synder
måga afskrapade varda; 20 Att vederqvickelsens tid då
kommer för Herrans ansigte, när han sändandes varder
den eder nu tillförene predikad är, Jesum Christum;
21 Hvilken himmelen intaga måste, till den tid att igen
upprättadt varder allt det Gud sagt hafver, genom alla
sina helga Propheters mun, af verldenes begynnelse.
(aiōn g165) 22 Ty Moses hafver sagt till fäderna: Herren,
edar Gud, skall eder uppväcka en Prophet utaf edra
bröder, såsom mig; honom skolen I höra i allt det
han eder sägandes varder. 23 Och det skall ske, att
hvar och en själ, som icke hörer den Propheten, hon
skall utkastas ifrå folket. 24 Och alle Propheterna,
ifrå Samuel, och sedan så månge som talat hafva,
hafva bådat dessa dagarna. 25 I ären Propheternas
och förbundsens barn, det Gud hafver gjort med våra
fäder, sägandes till Abraham: I dine säd skola all folk
på jordene välsignad varda. 26 Eder först och främst
hafver Gud uppväckt sin Son, Jesum, och sändt honom
till att välsigna eder, att hvar och en af eder skulle sig
omvända ifrå sine ondsko.

4 Då de nu talade till folket, kommo dertill Presterna,
och föreståndaren i templet, och de Sadduceer;
2 Och togo det illa vid sig, att de lärde folket, och
förkunnade, i Jesu, uppståndelsen ifrå de döda; 3
Och togo fatt på dem, och satte dem i häktelse, till
annan dagen; ty det var redo aftonen. 4 Men månge af
dem, som orden hört hade, trodde; och vardt talet på
männerna vid femtusend. 5 Så begaf det sig dagen
derefter, att deras öfverste och äldste, och Skriftlärde i
Jerusalem; 6 Och Hannas öfverste Prest, och Caiphas,
och Johannes, och Alexander, och så månge som
voro af öfversta Prestaslägtet, församlade sig; 7 Och
hade dem fram för sig, och frågade dem: Af hvad
magt, eller i hvad namn, hafven I detta gjort? 8 Petrus,
full med den Helga Anda, sade till dem: I öfverste
för folket, och äldste i Israel; 9 Efter vi i dag blifve
dömde för denna välgerningen på denna sjuka mannen,
genom hvilka han är helbregda vorden; 10 Så skall
det eder allom vetterligit vara, och allo Israels folke,
att genom Jesu Christi Nazareni Namn, den I korsfäst
hafven, den Gud uppväckt hafver ifrå de döda, står
nu denne helbregda för eder. 11 Han är den stenen,
som af eder, byggningsmännerna, förkastad är; och
är vorden en hörnsten; 12 Och i ingom androm är
salighet; ty det är icke heller något annat Namn under
himmelen menniskomen gifvet, i hvilko vi skole salige
varda. 13 När de sågo sådana allvarlighet i Petro
och Johanne, och funno dock att de voro olärde och
lekmän, förundrade de sig, och drogo känslo på dem,
att de hade varit med Jesus. 14 Och mannen sågo de
ståndandes der när dem, som helbregda var gjorder;
ty de kunde der intet emot säga; 15 Utan bödo dem
gå ut af Rådet, och handlade sedan emellan sig; 16
Sägande: Hvad skole vi göra åt dessa männerna? Ty
ett uppenbart tecken är gjordt af dem, och är kunnigt
allom dem som bo i Jerusalem; och vi kunne icke neka
det. 17 Men på det att det icke skall vidare utkomma
ibland folket, vilje vi allvarliga förbjuda dem, att de
härefter icke tala i detta Namnet för någro mennisko.
18 Och de kallade dem, och bödo, att de ingalunda
mer tala eller lära skulle i Jesu Namn. 19 Då svarade
Petrus och Johannes, och sade till dem: Om det är
rättfärdigt för Gudi, att vi höre eder mer än Gud, derom
mån I sjelfve döma. 20 Ty vi kunne icke förtiga det vi
sett och hört hafve. 21 Då hotade de dem, och läto gå
dem, intet finnandes huruledes de kunde pina dem,
för folkets skull; ty alle prisade Gud för det som skedt
var. 22 Ty mannen var öfver fyratio år, på hvilkom detta
helbregda tecknet skedt var. 23 Sedan de läto dem
gå, kommo de till sina, och kungjorde dem allt det
de öfverste Presterna och äldste till dem sagt hade.
24 Då de det hörde, upphofvo de endrägteliga sina
röst till Gud, och sade: Herre, du äst Gud, som gjort
hafver himmel och jord, hafvet, och allt det som deruti
är; 25 Du, som genom din tjenares Davids mun sagt
hafver: Hvi hafva Hedningarna upprest sig, och folket
tagit sig före det fåfängt är? 26 Jorderikes Konungar
trädde tillhopa, och Förstarna församlade sig ihop,
emot Herran, och emot hans Christ. 27 Sannerliga
församlade sig emot din heliga Son, Jesum, den du
smort hafver, både Herodes, och Pontius Pilatus, med
Hedningarna och Israels folk; 28 Till att göra hvad din
hand och råd tillförene beslutit hade, att ske skulle. 29
Och nu, Herre, se till deras trug, och gif dina tjenare, att
de med all tröst tala din ord; 30 Uträckandes dina hand
dertill, att sundhet, och tecken, och under måga göras
genom din heliga Sons Jesu Namn. 31 Och då de bedit
hade, rördes rummet, der de uti församlade voro; och
de vordo alle fulle af dem Helga Anda, och talade Guds
ord med tröst. 32 Och uti hela hopen, som trodde, var
ett hjerta och en själ; och ingen af dem sade något
vara sitt af det han ägde; utan all ting voro dem menlig.
33 Och Apostlarna båro med stora kraft vittnesbörd till
Herrans Jesu Christi uppståndelse; och stor nåd var
öfver dem alla. 34 Och ingen var heller ibland dem,
som något fattades; ty så månge, som åkrar eller hus
ägde, de sålde dem, och båro värdet för det som de
sålt hade; 35 Och lade fram för Apostlarnas fötter; och
delades hvarjom och enom, efter som honom behof
var. 36 Men Joses, som ock kallades af Apostlarna

Barnabas, det uttydt är, hugsvalelsens son, en Levit,
bördig af Cypren; 37 Han hade en åker, den sålde han;
och bar fram värdet, och ladet för Apostlarnas fötter.

5 Men en man benämnd Ananias, med Saphira sin
hustru, sålde sina ägor; 2 Och hade lagt afsides
något af värdet, med sine hustrus vetskap; och en del
bar han fram, och lade för Apostlarnas fötter. 3 Då
sade Petrus: Anania, hvi hafver Satanas uppfyllt ditt
hjerta, att du skulle ljuga för dem Helga Anda, och
undstinga somt af värdet för åkren? 4 Du hade väl
kunnat behållan, då du honom hade; och då han såld
var, var han ock i ditt våld. Hvarföre hafver du sådant
företagit i ditt hjerta? Du hafver icke ljugit för menniskor,
utan för Gudi. 5 Då Ananias hörde dessa orden, föll
han ned, och gaf upp andan; och en stor räddhåge
kom öfver alla dem som detta hörde. 6 Då stodo unge
män upp; togo honom af vägen, båro honom bort, och
begrofvon. 7 Vid tre stunder derefter kom ock hans
hustru, och visste icke hvad skedt var, och gick in. 8
Då svarade Petrus henne: Säg mig, hafven I ock för så
mycket sålt åkren? Då sade hon: Ja, hafve vi så. 9 Då
sade Petrus till henne: Hvarföre voren I öfverens, att
I skullen fresta Herrans Anda? Si, deras fötter, som
hafva begrafvit din man, äro för dörrene, och de skola
ock straxt bära dig ut. 10 Och straxt föll hon ned för
hans fötter, och gaf upp andan. Då gingo de unge
män in, och funno henne död; och båro henne ut,
och jordade henne när hennes man. 11 Och en stor
räddhåge kom öfver hela församlingena, och öfver alla
dem som detta hörde. 12 Och igenom Apostlarnas
händer gjordes mång tecken och under ibland folket;
och de voro endrägteliga alle uti Salomons förhus.
13 Men ingen annar djerfdes gifva sig intill dem; utan
folket höll mycket af dem, 14 Och hopen växte mer till
af dem som trodde Herranom, både män och qvinnor;
15 Så att de utbåro på gatorna sjuka menniskor, och
lade dem i sängar, och på bårar, att, då Petrus kom
gångandes, måtte åtminstone hans skugge skygga på
någon af dem. 16 Och församlade sig en stor hop af
nästa städerna till Jerusalem, och förde dit sjuka, och
de som besatte voro med de orena andar; och de vordo
alle helbregda. 17 Då stod den öfverste Presten upp,
och alle de med honom voro, hvilke äro det parti, som
kallas de Sadduceers; och vordo fulle med nit; 18 Och
togo fatt på Apostlarna, och satte dem uti allmänneligit
fängelse. 19 Men Herrans Ängel lät dörrena upp på
fångahuset om nattena, och hade dem ut, och sade:
20 Går, och står i templet, och säger folkena all de
ord, som detta lifvet tillhöra. 21 Då de detta hört hade,
gingo de bittida om morgonen i templet, och begynte
till att lära. Då kom den öfverste Presten, och de med
honom voro, och kallade Rådet tillhopa, och alle de
äldsta ibland Israels barn; och sände till fångahuset,
att de skulle hemta dem. 22 Då tjenarena kommo,
och funno dem icke i fångahuset, kommo de igen, och
bådade dem; 23 Sägande: Fångahuset funne vi ju
granneliga igenläst, och väktarena ståndande utanför
dörrene; men då vi uppläste, funno vi der ingen. 24 Då
öfverste Presten, och templets föreståndare, och andre
öfverste Presterna hörde detta talet, begynte de varda
tvehågse om dem, hvad deraf varda ville. 25 Då kom
en, och bådade dem: Si, de män, som I insatt haden i
fångahuset, de äro i templet, stå och lära folket. 26 Då
gick föreståndaren med tjenarena, och hade dem fram
utan våld; ty de räddes för folket, att de skulle stena
dem. 27 Och då de hade ledt dem dit, hade de dem
fram för Rådet; och den öfverste Presten frågade dem,
28 Sägandes: Hafve vi icke en tid och annan budit eder,
att I icke skullen lära i detta Namnet? Och si, I hafven
uppfyllt Jerusalem med edar lärdom, och viljen draga
öfver oss denna mansens blod. 29 Då svarade Petrus,
och Apostlarna, och sade: Man måste mer lyda Gud,
än menniskor. 30 Våra fäders Gud hafver uppväckt
Jesum, den I dräpit hafven, och upphängt på träd. 31
Den hafver Gud med sina högra hand upphöjt, för en
Höfding och Frälsare, till att gifva Israel bättring och
syndernas förlåtelse. 32 Och vi äro honom för vittne till
det vi sågom; så ock den Helge Ande, den Gud gifvit
hafver dem som honom lydaktige äro. 33 Då de detta
hörde, skar det dem i hjertat, och de begynte rädsla, att
de måtte dräpa dem. 34 Då stod en Pharisee upp i
Rådet, benämnd Gamaliel, en lagkloker, den ibland allt
folket mycket afhållen var, och bad att Apostlarna skulle
som snarast gå afsides ut; 35 Och sade till dem: I män
af Israel, ser till hvad I gören med dessa män. 36 För
dessa dagar hof Theudas sig upp, sägandes sig någon
vara, honom föll en hop folk till, vid fyrahundrad; han
vardt ihjälslagen, och alle de, som trodde honom, vordo
förskingrade, och kommo till intet. 37 Efter honom hof
Judas sig upp af Galileen, i de dagar då beskattningen
skedde; han afvände mycket folk efter sig; han blef
ock borto, och alle de som honom lydt hade, vordo
förskingrade. 38 Och nu säger jag eder: Kommer intet
vid dessa männerna, utan låter dem betämma; ty är
detta råd eller verk af menniskor, så varder det väl
omintet; 39 Men är det af Gudi, så kunnen I icke Slå det
neder, såframt I viljen icke finnas strida emot Gud. 40
Då föllo de alle intill hans råd; och kallade Apostlarna,
läto hudflänga dem, och bödo dem, att de icke skulle
tala i Jesu Namn; och läto gå dem. 41 Men de gingo
med fröjd ifrå Rådet, att de voro värdige lida smälek för
hans Namns skull; 42 Och höllo hvar dag uppå, utan
återvändo, att lära och predika Evangelium om Jesu
Christo, uti templet, och i all hus.

6 Uti de dagar, då hopen af Lärjungarna förökades,
begynte de Greker knorra emot de Ebreer, derföre att
deras enkor vordo föraktade uti den dagliga tjenstene. **2**
Då kallade de tolf hela hopen af Lärjungarna tillsamman,
och sade: Det är icke tillbörligit att vi skole öfvergifva
Guds ord, och akta hvad på bordet komma skall. **3**
Söker fördenskull ut, käre bröder, sju män af eder,
som godt rykte hafva, och fulle äro med dem Helga
Anda och visdom; dem vilje vi befalla detta ärendet.
4 Men vi vilje akta på bönen, och att förkunna Guds
ord. **5** Och det talet täcktes väl hela hopen; och de
utvalde dertill Stephanus, som var en man full med tro
och dem Helga Anda; och Philippus, och Prochorus,
och Nicanor, och Timon, och Parmenas, och Nicolaus,
som var en Proselyt af Antiochien. **6** Dem hade de
fram för Apostlarna. Och de bådo, och lade händer
på dem. **7** Och Guds ord förkofrade sig, och hopen
af Lärjungarna var ganska stor i Jerusalem; och en
stor hop af Presterna vordo trone lydaktige. **8** Men
Stephanus, som var full med tro och starkhet, gjorde
under och stor tecken ibland folket. **9** Då reste sig några
upp af den Synagogon, som kallades de Libertiners, och
de Cyreners, och de Alexandriners, och de Cilicers, och
Asianers, och begynte till att disputera med Stephanus.
10 Och de förmådde icke stå emot den visdom, och den
Anda, som talade. **11** Då undersatte de några män,
som skulle säga: Vi hafve hört honom säga hädisk ord
emot Moses, och emot Gud. **12** Och de eggade folket,
och de äldsta och de Skriftlärda; och gingo till, och togo
fatt på honom, och hade honom inför Rådet; **13** Och
drogo fram falsk vittne, de der sade: Denne mannen
vänder icke igen till att tala hädisk ord emot detta helga
rummet, och emot lagen; **14** Ty vi hörde honom säga:
Jesus af Nazareth skall kullslå detta rummet, och skall
förvandla de stadgar, som Moses hafver fått oss. **15**
Och alle de på Rådet såto, sågo på honom, och sågo
hans ansigte lika visst som en Ängels ansigte.

7 Då sade den öfverste Presten: Hafver detta sig ock
så? **2** Då sade han: I män, bröder och fader, hörer
härtill. Härlighetenes Gud syntes vårom fader Abraham,
medan han var i Mesopotamien, förr än han bodde
i Haran; **3** Och sade till honom: Gack utu ditt land,
och ifrå dine slägt; och kom i det land, som jag vill
visa dig. **4** Då for han ut af de Chaldeers land, och
bodde i Haran; och dädan, då hans fader var död,
lät han föra honom hit i detta land, der I nu uti bon;
5 Och gaf honom ingen arfvedel härinne, icke en fot
bredt. Och han lofvade honom, att han skulle honom
det gifva till att besitta, och hans säd efter honom, den
tid han ännu inga barn hade. **6** Men Gud sade alltså:
Din säd skall varda främmande, uti främmande land;
och de skola hafva dem under sig i träldom, och fara
illa med dem, i fyrahundrade år. **7** Och det folk, som de
tjena skola, vill jag döma, sade Gud; och sedan skola
de gå derut, och skola tjena mig i detta rum. **8** Och
han gaf honom omskärelsens förbund; och han födde
Isaac, och omskar honom på åttonde dagen; och Isaac
födde Jacob; och Jacob födde de tolf Patriarcher. **9**
Och de Patriarcher sålde Joseph, för afunds skull, in uti
Egypten; och Gud var med honom. **10** Och han halp
honom utur all hans bedröfvelse, och gaf honom nåd
och visdom inför Pharao, Konungen i Egypten; och han
satte honom till höfvitsman öfver Egypten, och öfver allt
sitt hus. **11** Så kom hunger öfver hela Egypti land och
Canaan, och stor tvång; och våre fäder funno ingen
födo. **12** Men då Jacob hörde, att uti Egypten var korn,
sände han våra fäder första gången ut. **13** Och då han
åter sände dem ut, vardt Joseph känder af sina bröder;
och Pharao vardt undervist om Josephs slägt. **14** Då
sände Joseph, och kallade sin fader Jacob till sig, och
all sin slägt, till fem och sjutio själar. **15** Och Jacob for
ned till Egypten; och blef död, han och våre fäder; **16**
Och vordo förde till Sichem, och lades i griften, som
Abraham köpt hade, för penningar, af Hemors barn,
som var Sichems (son). **17** Då nu tiden tillstundade
om löftet, om hvilket Gud hade svorit Abraham, växte
folket, och vardt förökadt uti Egypten; **18** Tilldess der
uppkom en annar Konung, den intet visste af Joseph.
19 Han gick vårt slägte efter med list, och for illa med
våra fäder, så att de utkasta måste sin barn, att de icke
skulle blifva lefvande. **20** Samma tiden vardt Moses
född, och han var Gudi täcker; och vardt fostrader
i sins faders hus, i tre månader. **21** Då han sedan
utkastad vardt, tog Pharaos dotter honom upp, och
födde honom upp sig för en son. **22** Och vardt Moses
lärd i all den visdom, som de Egyptier hade; och var
mägtig i ord och gerningar. **23** Men då han vardt fyratio
år gammal, kom honom i hjertat, att han ville bese
sina bröder, Israels barn. **24** Och då han såg, att enom
af dem skedde orätt, halp han honom, och hämnade
hans skada, som orätt skedde, och slog den Egyptien.
25 Och han mente att hans bröder skulle förstå, att
Gud, genom hans hand, skulle frälsa dem; men de
förstodo det intet. **26** Och dagen derefter syntes han
ibland dem, der de trätte tillhopa; och ville förlika dem,
sägandes: I män, I ären bröder hvi gören I hvarannan
orätt? **27** Men den som orätt gjorde sinom nästa, han
stötte honom bort, sägandes: Ho hafver satt dig till
höfvitsman och domare öfver oss? **28** Månn du vilja
slå mig ihjäl, såsom du slog den Egyptien i går? **29**
Då flydde Moses, för detta talets skull, och vardt en
främling uti det landet Madian; der han två söner födde.
30 Och efter fyratio år syntes honom Herrans Ängel
i öknene, vid det berget Sina, uti en brinnande låga,
utu buskanom. **31** Då Moses det såg, förundrade han

sig om den synena; men då han gick fram, och skulle
skåda, skedde Herrans röst till honom: 32 Jag är dina
fäders Gud, Abrahams Gud, Isaacs Gud, och Jacobs
Gud. Då vardt Moses förfärad, och torde icke se dit. 33
Då sade Herren till honom: Lös dina skor af dina fötter;
ty det rum, som du står uppå, är ett heligt land. 34 Jag
hafver väl sett mins folks tvång, som är uti Egypten,
och hafver hört deras suckan, och är nederstigen till att
frälsa dem; så kom nu hit, jag vill sända dig uti Egypten.
35 Denna Mosen, som de försakade, sägande: Ho
gjorde dig till höfvitsman och domare? honom (säger
jag) hafver Gud sändt för en höfvitsman och förlossare,
genom Ängelens hand, som honom syntes i buskanom.
36 Han förde dem ut, görandes under och tecken uti
Egypten, och uti röda hafvet, och uti öknene, i fyratio
år. 37 Denne är Moses, som sade till Israels barn:
En Prophet skall Herren, edar Gud, uppväcka eder
af edra bröder, såsom mig; honom skolen I höra. 38
Denne var den som uti församlingen, i öknene, var med
Ängelen, som talade med honom på Sina berg, och
med våra fäder; han undfick lifsens ord, till att gifva
oss; 39 Hvilkom edre fäder ville icke lydaktige vara;
utan drefvo honom ifrå sig, och vände sig om med
sitt hjerta till Egypten; 40 Sägande till Aaron: Gör oss
gudar, som gå för oss; ty vi vete icke hvad denna Mosi
vederfaret är, som oss utfört hafver af Egypti land. 41
Och gjorde de en kalf, i de dagar, och offrade offer till
afgudar, och fröjdade sig öfver sina händers verk. 42 Då
vände Gud sig om, och gaf dem der till, att de dyrkade
himmelens härskap; såsom skrifvet står i Propheternas
bok: I Israels hus, hafven I ock i de fyratio år offrat mig
i öknene offer och fä? 43 Och I upptogen Molochs
tabernakel, och edars Guds Remphans stjerno; de
beläte, som I gjort haden, till att tillbedja dem; och jag
skall bortkasta eder utom Babylonien. 44 Våre fader
hade vittnesbördsens tabernakel uti öknene; såsom
han dem förskickat hade, sägandes till Mosen, att han
skulle göra det efter den eftersyn, som han sett hade;
45 Hvilket ock våre fäder anammade, och förde det med
Josua uti det land, som Hedningarna innehade, hvilka
Gud utdref för våra fäders ansigte, intill Davids tid;
46 Hvilken fann nåd för Gudi, och bad, att han måtte
finna ett tabernakel till Jacobs Gud. 47 Men Salomon
byggde honom ett hus. 48 Dock den Aldrahögste
bor icke uti de tempel, som med händer gjord äro,
såsom Propheten säger: 49 Himmelen är mitt säte,
och jorden är min fotapall. Hvad hus viljen I då bygga
mig, säger Herren; eller hvad rum är till mina hvilo?
50 Hafver icke min hand gjort detta alltsammans? 51
I hårdnackade, och oomskorne i hjertat och öron, I
stån alltid emot den Helga Anda; såsom edra föder,
sammalunda ock I. 52 Hvilken af Propheterna hafva
icke edra fäder förföljt? De hafva ihjälslagit dem som
förkunnade dens Rättfärdigas tillkommelse, hvilkens
förrädare och dråpare I nu voren; 53 I, som undfingen
lagen genom Änglaskickelse; och höllen den intet. 54
Då de detta hörde, skar det dem i deras hjerta, och
beto samman tänderna öfver honom. 55 Men han, full
af dem Helga Anda, såg upp i himmelen, och fick se
Guds härlighet, och Jesum stå på Guds högra hand.
56 Och han sade: Si, jag ser himmelen öppen, och
menniskones Son stå på Guds högra hand. 57 Då
ropade de med höga röst, och höllo sin öron till, och
stormade alle tillika till honom; 58 Och drefvo honom
utu staden, och stenade honom. Och vittnen lade sin
kläder af vid en ung mans fötter, som het Saulus. 59
Och de stenade Stephanum; och han åkallade, och
sade: Herre Jesu, anamma min anda. 60 Och så böjde
han sin knä neder, och ropade med höga röst: Herre,
räkna dem icke denna synden. Och när han hade det
sagt, af somnade han.

8 Och Saulus hade samtyckt hans död. Men på samma
tid vardt en stor förföljelse emot den församling, som
var i Jerusalem; och de vordo alle förströdde omkring i
Judee land, och i Samarien, förutan Apostlarna. 2 Och
några gudfruktige män skötte Stephanum, och hade
stor gråt öfver honom. 3 Men Saulus tog till att föröda
församlingena; gick hit och dit i husen, och drog fram
män och qvinnor, och lät sätta dem i fängelse. 4 Men
de som förströdde voro, foro omkring och predikade
ordet. 5 Och Philippus kom ned uti en stad i Samarien,
och predikade för dem om Christo. 6 Men folket gåfvo
akt uppå hvad Philippus sade; hörandes endrägteliga,
och seendes de tecken, som han gjorde; 7 Ty de orene
andar foro ut af mångom, som med dem besatte voro,
ropande med höga röst; och månge borttagne och
ofärdige vordo helbregda. 8 Och i den staden vardt
stor glädje. 9 Så var der en man, benämnd Simon,
som tillförene uti den staden plägade bruka trolldom,
och hade förvillt det Samaritiska folket, sägandes sig
vara mycket myndigan. 10 Till honom höllo sig alle,
både små och store, sägande: Denne är Guds kraft,
hvilken stor är. 11 Men de höllo sig derföre till honom,
att han i lång tid hade förvillt dem med sin trolldom. 12
När de nu trodde Philippo, som predikade om Guds
rike, och om Jesu Christi Namn, vordo der både män
och qvinnor döpte. 13 Då trodde ock Simon med, och
när han döpt var, höll han sig intill Philippum; och då
han såg sådana tecken och krafter ske, förundrade
han sig storliga. 14 Då nu Apostlarna, som i Jerusalem
voro, fingo höra att Samarien hade anammat Guds
ord, sände de till dem Petrum och Johannem. 15 När
de kommo derned, bådo de för dem, att de skulle få
den Helga Anda. 16 Ty han var icke än då fallen på
någondera; utan de voro allenast döpte i Herrans Jesu

Namn. 17 Då lade de händer på dem, och de fingo den
Helga Anda. 18 När Simon såg, att den Helge Ande
gafs dermed, att Apostlarna lade händer på dem, böd
han dem penningar, 19 Sägandes: Gifver ock mig den
magten, att hvem som helst jag lägger händer uppå,
han får den Helga Anda. 20 Då sade Petrus till honom:
Det du fördömd vorde med dina penningar; efter du
menar, att Guds gåfva kan fås för penningar. 21 Du
hafver hvarken del eller lott i detta ordet; ty ditt hjerta
är icke rätt för Gudi. 22 Derföre bättra dig af denna
dine ondsko, och bed Gud, att dig dins hjertas tankar
måga förlåtna varda; 23 Ty jag ser, att du äst full med
bitter galla, och bebunden i vrånghet. 24 Då svarade
Simon, och sade: Beder I Herran för mig, att mig intet
öfvergår af det I saden. 25 Och sedan de hade betygat,
och talat Herrans ord, vände de om igen åt Jerusalem;
och predikade Evangelium i många städer i Samarien.
26 Men Herrans Ängel talade till Philippum, och sade:
Statt upp, och gack söderut, den vägen, som löper
nederåt ifrå Jerusalem, till Gaza, som öde är. 27 Så
stod han upp, och gick. Och si, en Ethiopisk man, en
kamererare, och väldig när Drottning Candaces uti
Ethiopien, hvilken hon hade satt öfver alla sina håfvor;
han var kommen till Jerusalem, der att tillbedja; 28 Och
for hem igen, satt på sin vagn, och las den Propheten
Esaias. 29 Då sade Anden till Philippus: Gack fram,
och gif dig intill denna vagnen. 30 Då lopp Philippus
fram, och hörde honom läsa Propheten Esaias, och
sade: Förstår du ock hvad du läs? 31 Då sade han:
Huru skulle jag förstå, utan mig någor vistet? Och bad
Philippus, att han skulle uppstiga, och sitta när sig. 32
Och det han las i Skriftene var detta: Såsom ett får vardt
han ledder till att slagtas, och såsom ett lamb är tyst för
honom, som klipper det, så hafver han icke öppnat sin
mun. 33 I hans förnedring är hans dom borttagen; men
ho kan uttala hans lifslängd? Ty hans lif är borttaget
af jordene. 34 Då svarade kamereraren Philippo, och
sade: Jag beder dig, om hvem hafver Propheten detta
sagt, om sig, eller om någon annan? 35 Då öppnade
Philippus sin mun, och begynte af denna Skriftene
predika Evangelium för honom om Jesu. 36 Och vid
de foro framåt vägen, kommo de till ett vatten; och
kamereraren sade: Si, vattnet; hvad hindrar, att jag icke
döpes? 37 Då sade Philippus: Om du tror af allt hjerta,
så må det väl ske. Han svarade, och sade: Jag tror
Jesum Christum vara Guds Son. 38 Och han lät hålla
vagnen; och de stego ned i vattnet, både Philippus och
kamereraren; och han döpte honom. 39 Och när de
gingo upp utu vattnet, tog Herrans Ande Philippum bort,
och kamereraren såg honom intet sedan; utan for sin
väg, och var glad. 40 Och Philippus vardt funnen i Azot;
och vandrade omkring, och predikade Evangelium i alla
städer, tilldess han kom till Cesarea.

9 Men Saulus hade ännu i sinnet trug och slag emot
Herrans Lärjungar; och gick till öfversta Presten;
2 Och han beddes af honom bref till de Synagogor i
Damasco, att hvem han finna kunde af denna vägen,
män eller qvinnor, dem skulle han föra bundna till
Jerusalem. 3 Och vid han var i vägen, och nalkades
intill Damascum, då kringsken honom hasteliga ett sken
af himmelen. 4 Och han föll ned på jordena, och hörde
ena röst, sägandes till sig: Saul, Saul, hvi förföljer du
mig? 5 Då sade han: Ho äst du, Herre? Sade Herren:
Jag är Jesus, den du förföljer; dig är svårt att spjerna
emot udden. 6 Då skalf han, och bäfvade, och sade:
Herre, hvad vill du jag skall göra? Sade Herren till
honom: Statt upp, och gack in i staden, och der skall
dig varda sagdt, hvad du göra skall. 7 Och de män,
som voro i sällskap med honom, stodo förskräckte,
hörandes väl röstena, och dock likväl sågo de ingen. 8
Då stod Saulus upp af jordene, och upplät sin ögon,
och kunde dock ingen se; utan de togo honom vid
handena, och ledde honom in i Damascum. 9 Och
han var i tre dagar, så att han såg intet, och intet åt,
ej heller drack. 10 Så var uti Damasco en Lärjunge,
benämnd Ananias; till honom sade Herren uti en syn:
Anania. Och han sade: Herre, här är jag. 11 Och
Herren sade till honom: Statt upp, och gack in på den
gaton, som kallas den Rätta, och sök uti Juda hus en
som heter Saulus, af Tarsen; ty si, han beder. 12 Och
han hafver sett i synen en man, som heter Ananias,
inkomma, och lägga handena på sig, att han skulle få
sin syn igen. 13 Då svarade Ananias: Herre, jag hafver
hört af mångom om denna mannen, huru mycket ondt
han gjort hafver dinom heligom uti Jerusalem; 14 Och
här hafver han nu magt af de öfversta Presterna, till
att binda alla de som åkalla ditt Namn. 15 Då sade
Herren till honom: Gack; ty han är mig ett utkoradt
redskap, att han skall bära mitt Namn inför Hedningar,
och för Konungar, och för Israels barn. 16 Och jag
skall visa honom, huru mycket han lida skall för mitt
Namns skull. 17 Och Ananias gick åstad, och kom i
huset, lade händer på honom, och sade: Saul, käre
broder, Herren hafver sändt mig, Jesus, som syntes dig
i vägen som du kom, att du skall få din syn igen, och
uppfyllas med dem Helga Anda. 18 Och straxt föllo
af hans ögon såsom fjäll, och han fick sin syn, och
stod upp, och lät döpa sig; 19 Och tog mat till sig, och
förstärkte sig. Och var Saulus med de Lärjungar, som i
Damasco voro, i några dagar. 20 Och straxt begynte
han i Synagogorna predika Christum, att han var Guds
Son. 21 Och förundrade sig alle, som honom hörde,
och sade: Är icke denne, som i Jerusalem förstörde
alla de som åkalla detta Namnet; och hit är kommen
deruppå, att han skulle föra dem bundna till öfversta
Presterna? 22 Men Saulus förkofrade sig ju mer och

mer; och öfvervann de Judar, som bodde i Damasco,
bevisandes att denne var Christus. 23 Efter många
dagar gingo Judarna till råds emellan sig, att de skulle
dräpa honom. 24 Men Saulus vardt förvarad om deras
försåt; och de vaktade i portarna dag och natt, att
de skulle få dräpa honom. 25 Men Lärjungarna togo
honom om natten, och släppte honom öfver muren, och
läto honom neder uti en korg. 26 När Saulus kom till
Jerusalem, böd han till att gifva sig intill Lärjungarna;
och de voro alle rädde för honom, icke troendes att han
var vorden Lärjunge. 27 Men Barnabas tog honom till
sig, och hade honom bort till Apostlarna; och förtäljde
dem, huru han hade sett Herran i vägen, och att han
hade talat med honom; och huru han hade manliga
bevist sig, i Jesu Namn, uti Damasco. 28 Och var han
sedan med dem i Jerusalem, gick ut och in, och talade
trösteliga i Herrans Jesu Namn; 29 Och talade och
disputerade emot de Greker. Men de sökte efter att
dräpa honom. 30 Då bröderna det förnummo, fordrade
de honom intill Cesareen, och läto honom fara till
Tarsum. 31 Så hade då nu församlingarna frid öfver hela
Judeen, och Galileen, och Samarien, och förkofrade
sig, vandrandes i Herrans räddhåga, och uppfylldes
med den Helga Andas tröst. 32 Så hände sig att, då
Petrus vandrade allestäds omkring, kom han ock till de
heliga, som bodde i Lydda. 33 Der fann han en man,
benämnd Eneas, som nu i åtta år legat hade på säng,
och han var borttagen. 34 Och Petrus sade till honom:
Enea, bote dig Jesus Christus; statt upp, och bädda åt
dig sjelfvom; och straxt stod han upp. 35 Och honom
sågo alle, som bodde i Lydda, och i Sarona, och vordo
omvände till Herran. 36 Men i Joppe var en lärjunginna,
benämnd Tabitha; det uttydes Dorcas, det är, en rå;
hon var full med goda gerningar, och almosor, som hon
gaf. 37 Så hände sig i de dagar, att hon vardt sjuk,
och blef död; och de tvådde henne, och lade henne i
salen. 38 Och efter Lydda var icke långt ifrå Joppe,
och Lärjungarna hörde att Petrus var der, sände de två
män till honom, och bådo, att han ville göra sig det
omak och komma till dem. 39 Då stod Petrus upp,
och kom till dem. Och då han var kommen, hade de
honom in i salen; och kringom honom stodo alla enkor
gråtande, och viste honom kjortlar och kläder, som
Dorcas hade gjort dem, medan hon var med dem. 40
Då dref Petrus dem alla ut, och föll ned på sin knä, och
bad; och vände sig om till kroppen, och sade: Tabitha,
statt upp. Då öppnade hon sin ögon; och som hon fick
se Petrum, satte hon sig upp igen. 41 Och han räckte
henne handena, och reste henne upp; och kallade
de heliga, och enkorna, och antvardade dem henne
lefvandes. 42 Och det vardt kunnigt öfver hela Joppe;
och månge begynte tro på Herran. 43 Så begaf sig, att
han blef i många dagar i Joppe, när en som het Simon,
som var en lädermakare.

10 Uti Cesareen var en man, benämnd Cornelius, en
höfvitsman af den skaran, som het den Valske;
2 Gudelig och gudfruktig med allt sitt hus, gifvandes
folkena mycken almoso, och bedjandes Gud alltid. 3
Han såg uti en syn uppenbarliga, vid nionde timman
på dagen, Guds Ängel inkomma till sig, och säga till
sig: Corneli. 4 Då såg han uppå honom, och vardt
förfärad, och sade: Hvad äret. Herre? Då sade han till
honom: Dina böner och dina almosor äro uppkomne i
åminnelse för Gud. 5 Så sänd nu några män till Joppe,
och kalla till dig Simon, som ock kallas Petrus; 6 Han
gästar när en, som heter Simon lädermakare, och hans
hus är vid hafvet; den skall säga dig hvad du göra
skall. 7 Och då Ängelen, som talade med Cornelio,
var bortgången, kallade han till sig två sina tjenare,
och en gudfruktig krigsknekt, af dem som togo vara
på honom; 8 Och förtäljde dem allt detta, och sände
dem till Joppe. 9 På den andra dagen, då de voro på
vägen, och begynte lida intill staden, gick Petrus upp i
salen, till att bedja, vid sjette timman. 10 Och som han
vardt hungrig, ville han få sig mat; och vid de tillredde,
kom en dvale öfver honom; 11 Och han såg himmelen
öppen, och nederkomma till sig ett fat, såsom ett stort
linnet kläde, tillhopabundet i alla fyra hörnen, nederlåtet
på jorden; 12 Uti hvilko voro allahanda fyrafött djur på
jorden, och vilddjur, och de som krypande äro, och de
som flygande äro under himmelen. 13 Och en röst
skedde till honom: Statt upp, Petre; slagta, och ät. 14
Då sade Petrus: Ingalunda, Herre; ty jag hafver aldrig
ätit något menligit, eller orent. 15 Och rösten sade
andra reson till honom: Det Gud hafver rent gjort, det
behöfver du icke kalla menligit. 16 Och detta skedde
ock så tredje reson; och vardt fatet sedan igen upptaget
i himmelen. 17 Och då Petrus begynte bekymrad varda
vid sig sjelf, hvad syn detta skulle vara, som han sett
hade; si, männerna, som sände voro af Cornelio, voro
för dörrene, och frågade efter Simons hus; 18 Och
kallade de en ut, och sporde, om Simon, som ock
kallades Petrus, var der till herberge. 19 Och vid Petrus
tänkte på synena, sade Anden till honom: Si, der äro
tre män, som söka efter dig. 20 Så statt nu upp, och
stig ned, och gack med dem, intet tviflandes; ty jag
hafver sändt dem. 21 Så steg Petrus ned till männerna,
som sände voro af Cornelio till honom, och sade: Si,
jag är den som I söken; för hvad sak ären I komne? 22
Svarade de: Cornelius, den höfvitsmannen, som är en
rättfärdig och gudfruktig man, och hafver vittnesbörd
af allt Judiska folket, hafver fått befallning af en helig
Ängel, att han skulle kalla dig uti sitt hus, och höra
ord af dig. 23 Då kallade han dem in, och behöll dom

der till herberges. Dagen derefter for Petrus med dem;
och några bröder af Joppe följde honom. 24 Och den
andra dagen kommo de in uti Cesareen; och Cornelius
förbidde dem, och hade kallat tillhopa sina fränder,
och sina bästa vänner. 25 Och då dertill kom, att
Petrus skulle ingå, gick Cornelius emot honom, och föll
ned för hans fötter, och tillbad honom. 26 Men Petrus
reste honom upp, sägandes: Statt upp; jag är ock en
menniska. 27 Och som han hade talat med honom,
gick han in, och fann der många, som församlade voro;
28 Och sade till dem: I veten, att icke plägar lofligit vara,
att en Judisk man må umgå eller komma till någon
främmande; men Gud hafver mig undervist, att jag inga
mennisko skall räkna menliga eller orena. 29 Derföre
är jag ock otvifvelakteligen kommen, sedan jag vardt
kallad af eder. Så frågar jag eder nu, för hvad sak
hafven I kallat mig? 30 Då sade Cornelius: Fyra dagar
sedan fastade jag intill denna stunden, och bad i mitt
hus vid nionde timman; och si, en man stod för mig i
skinande kläder; 31 Och sade: Corneli, din bön är hörd,
och Gud hafver tänkt uppå dina almosor. 32 Så sänd nu
några till Joppe, och kalla till dig Simon, som ock kallas
Petrus; han gästar uti Simons lädermakares hus, utmed
hafvet; när han kommer, skall han tala med dig. 33 Så
sände jag ock straxt till dig, och du gjorde väl att du
kom. Så äre vi nu här alle för Gudi, till att höra allt det
dig af Gudi befaldt är. 34 Då öppnade Petrus sin mun,
och sade: Nu förnimmer jag i sanning, att när Gudi
är intet anseende till personen; 35 Utan i allahanda
folk den som fruktar honom, och gör rättfärdigheten,
han är honom täck. 36 I veten väl om det talet, som
Gud utsändt hafver till Israels barn, bebådandes frid
genom Jesum Christum, hvilken är Herre öfver allt; 37
Om hvilket tal beryktadt är öfver hela Judiska landet,
och först begynt af Galileen, efter den döpelsen som
Johannes predikade; 38 Huru Gud hafver smort Jesum
af Nazareth med den Helga Anda, och kraft; hvilken
vandrade omkring, görandes väl, och hjelpandes allom
som besatte voro af djefvulen; ty Gud var med honom.
39 Och vi äre vittne till allt det han gjort hafver, i Judiska
landet, och i Jerusalem; den dråpo de, och hängde
på träd. 40 Denna hafver nu Gud uppväckt på tredje
dagen, och låtit honom varda uppenbar; 41 Icke allo
folkena, utan oss, som Gud tillförene till vittne utvalt
hade; vi, som åtom och druckom med honom, sedan
han var uppstånden ifrå de döda. 42 Och han böd
oss, att vi skulle predika för folket, och vittna, att han
är den som af Gudi tillskickad är, till en domare öfver
lefvande och döda. 43 Honom bära alle Propheterna
vittnesbörd, att hvar och en som tror på honom, han
skall få syndernas förlåtelse genom hans Namn. 44
Vid Petrus ännu talade dessa orden, föll den Helge
Ande på alla dem som talet hörde. 45 Och de trogne af
omskärelsen, som med Petro komne voro, förundrade
sig att den Helga Andas gåfva vardt ock utgjuten öfver
Hedningarna; 46 Ty de hörde dem tala med tungomål,
och prisa Gud. 47 Då svarade Petrus: Kan någor
förbjuda, att desse icke döpas i vatten, som fått hafva
den Helga Anda, så väl som vi? 48 Och så lät han döpa
dem i Herrans Namn. Och de bådo honom, att han
skulle blifva när dem i några dagar.

11 Då fingo Apostlarna, och de bröder som med
dem voro i Judeen, höra att ock Hedningarne
anammade Guds ord. 2 Och då Petrus kom upp till
Jerusalem, begynte de som voro af omskärelsen kifva
med honom; 3 Sägande: Du hafver ingångit till de
män, som förhud hafva, och hafver ätit med dem. 4
Då begynte Petrus förtälja dem af begynnelsen, det
ena med det andra, sägandes: 5 Jag var i Joppe stad
bedjandes; då kom jag uti en dvala, och såg ena syn;
nämliga ett fat nederkomma, såsom ett stort linnet
kläde, fyrahörnadt, nederlåtet af himmelen; och det kom
intill mig. 6 Och när jag gaf der akt uppå med ögonen,
vardt jag varse, och fick se fyrafött djur på jordene, och
vilddjur, och de der krypande äro, och de der flygande
äro under himmelen; 7 Och hörde en röst, sägandes till
mig: Statt upp, Petre; slagta, och ät. 8 Och jag sade:
Ingalunda, Herre; ty intet menligit eller orent hafver
någon tid kommit i min mun. 9 Svarade mig åter rösten
af himmelen: Det Gud hafver rent gjort, det måste du
icke räkna menligit. 10 Och det skedde tre resor; och
vardt allt åter upptaget i himmelen. 11 Och si, i det
samma voro tre män för huset, der jag uti var, de der
sände voro till mig af Cesareen. 12 Och sade Anden
till mig, att jag skulle gå med dem, och tvifla intet. Då
följde mig ock desse sex bröderna, och vi kommo uti
mansens hus. 13 Och han förtäljde för oss, att han hade
sett en Ängel i sitt hus, den der för honom stod, och
sade till honom: Sänd ut några män till Joppe, och kalla
till dig Simon, som ock kallas Petrus. 14 Den skall säga
dig ord, hvarmed du skall frälst varda, och allt ditt hus.
15 När jag hade begynt mitt tal, föll den Helge Ande ned
på dem, såsom han ock i förstone nederföll på oss.
16 Så kom mig ihåg det Herren sagt hade: Johannes
hade döpt eder i vatten; men I skolen döpte varda i
dem Helga Anda. 17 Efter nu Gud hafver gifvit dem
lika gåfvo med oss, som troddom på Herran Jesum
Christum; ho är jag, att jag kunde stå emot Gud? 18 När
de detta hörde, tigde de, och prisade Gud, sägande: Så
hafver ock nu Gud gifvit Hedningomen bättring till lifs.
19 Och de som förströdde voro, för den bedröfvelsens
skull, som påkommen var för Stephani skull, vandrade
omkring allt intill Phenicen, och Cypren, och Antiochien,
talande ordet för ingom, utan allenast för Judomen.
20 Och voro några män ibland dem, af Cypren och

Cyrenen; när de kommo till Antiochien, talade de ock till
de Greker, predikandes Herran Jesum. 21 Och Herrans
hand var med dem; och en stor hop togo vid trona,
och omvände sig till Herran. 22 Så kommo då tidende
härom för den församling, som var i Jerusalem; då
sände de Barnabam, att han skulle fara till Antiochien.
23 När han der kom, och fick se Guds nåd, vardt han
glad; och förmanade dem alla, att de af hjertat skulle
faste blifva, och hålla sig intill Herran; 24 Ty han var en
god man, och full med den Helga Anda, och tro. Och
en stor hop med folk förökades intill Herran. 25 Sedan
for Barnabas till Tarsen, och ville uppsöka Saulum.
26 Då han honom fann, tog han honom med sig till
Antiochien. Och så begaf det sig, att de ett helt år
omgingo med den församlingene, och lärde mycket
folk; och att Lärjungarna begynte först der i Antiochien
kallas Christne. 27 Och uti de dagar kommo några
Propheter till med af Jerusalem till Antiochien. 28 Och
en af dem, benämnd Agabus, stod upp, och underviste
dem genom Andan, att en stor hunger komma skulle
öfver hela verldena; hvilken som skedde under den
Kejsaren Claudius. 29 Då satte Lärjungarna sig före,
efter som hvar förmådde, att sända något till hjelp till de
bröder, som bodde i Judeen; 30 Hvilket de ock gjorde;
och sände till de äldsta, genom Barnabe och Sauli
hand.

12 På samma tid tog Konung Herodes fatt på några
af församlingene, till att pina dem. 2 Och drap
han Jacobum, Johannis broder, med svärd. 3 Och då
han såg, att det behagade Judomen väl, tog han ock
fatt på Petrus; och det var om Sötebrödsdagarna. 4 Då
han nu fick fatt på honom, satte han honom i fängelse,
antvardandes honom fyra qvarter krigsknektar, till
att förvaran; aktandes efter Påskana hafva honom
ut för folket. 5 Och Petrus förvarades i fängelset.
Men församlingen hade bön till Gud för honom, utan
återvändo. 6 När nu Herodes ville haft honom före, i den
samma nattene sof Petrus emellan två krigsknektar,
bunden med två kedjor; och vaktarena voro för dörrene,
och togo vara på fängelset. 7 Och si, Herrans Ängel
stod för honom, och ett sken lyste i huset, och stötte
Petrum på sidona, och väckte honom upp, sägandes:
Statt upp snarliga. Och kedjorna föllo utaf hans händer.
8 Och sade Ängelen till honom: Bind om dig, och tag
dina skor uppå; han ock så gjorde. Och han sade till
honom: Tag din kjortel uppå, och följ mig. 9 Och så
gick han ut, och följde honom; och visste icke, att det
var sant, som skedde af Ängelen, utan mente att han
hade sett en syn. 10 Och de gingo fram genom den
första och andra vakten, och kommo till jernporten,
som drog åt staden; den öppnades dem af sig sjelf;
och de gingo derut, dragandes framåt en gato långt;
och i det samma kom Ängelen ifrå honom. 11 Då
Petrus kom till sig igen, sade han: Nu vet jag förvisso,
att Herren hafver sändt sin Ängel, och tagit mig utu
Herodis hand, och ifrån all Judiska folkens åstundan.
12 Och då han besinnade sig, kom han till Marie hus,
som var Johannis moder, den ock kallades Marcus; och
der voro många församlade, och bådo. 13 Då Petrus
klappade på porten, gick en piga ut att höra ho der var,
benämnd Rode. 14 Och då hon kände Petri röst, lät
hon icke upp porten, för glädjes skull; utan lopp in, och
bådade dem att Petrus stod för porten. 15 Då sade
de till henne: Du äst icke vid din sinne. Då stod hon
fast derpå, att det var så. Då sade de: Hans Ängel
äret. 16 Men Petrus höll uppå att klappa. När de då
uppläto, fingo de se honom, och förundrade sig. 17 Då
tecknade han dem med handene, att de skulle tiga;
och förtäljde dem, huru Herren hade frälst honom utu
fängelset; och han sade: Görer Jacobo och bröderna
båd härom. Sedan gick han derut, och drog bort på
en annan stad. 18 Men då dager vardt, var icke litet
bekymmer ibland krigsknektarna, hvad af Petro skulle
vordit. 19 Och Herodes hade båd efter honom, och fann
honom icke; ty lät han ransaka vakterna, och hafva dem
bort; och for ned af Judeen till Cesareen, och dvaldes
der. 20 Och Herodes var illa tillfrids med dem af Tyro
och Sidon. Men de kommo endrägteliga till honom,
och talade vid Blastum, som Konungens kamererare
var, och begärade frid; ty deras landsände hade sin
näring af Konungens land. 21 Då bestämde Herodes
en dag, och klädde sig uti Konungslig kläder, och satte
sig på domstolen, och hade ett tal till dem; 22 Och
folket ropade: Guds röst är detta, och icke menniskors.
23 Och straxt slog honom Herrans Ängel, derföre att
han icke gaf Gudi ärona; och han vardt uppfräten af
matkar, och gaf upp andan. 24 Men Guds ord växte
och förökades. 25 Men Barnabas och Paulus foro igen
till Jerusalem, och fingo den undsättning ifrå sig; och
togo med sig Johannes, som ock kallades Marcus.

13 Och voro uti den församling i Antiochien några
Propheter och Lärare; ibland dem var Barnabas,
och Simeon, som kallas Niger; och Lucius af Cyrenen,
och Manahen, som var uppfödd med Herode Tetrarcha;
och Saulus. 2 När de samme tjente Herranom, och
fastade, sade den Helge Ande: Skiljer mig ut Barnabam
och Saulum, till det verk, som jag hafver kallat dem
till. 3 Då fastade de, och bådo, och lade händer
på dem, och läto dem fara. 4 Och som de sände
voro af den Helga Anda, drogo de till Seleuciam; och
seglade dädan intill Cypren. 5 Och då de voro i den
staden Salamine, predikade de Guds ord uti Judarnas
Synagogor; och Johannem hade de för en tjenare. 6
Och då de öfverfarit hade öna allt intill (den staden)

Paphum, funno de der en trollkarl, som var en falsk
Prophet, en Judo som het BarJesus. 7 Han var med
landshöfdinganom, som het Sergius Paulus, hvilken en
förståndig man var. Han kallade till sig Barnabam och
Saulum, och begärade höra Guds ord. 8 Men trollkarlen
Elymas, ty hans namn uttydes så, stod dem emot, och
ville vända landshöfdingan ifrå trone. 9 Men Saulus,
den ock Paulus het, full med den Helga Anda, såg
på honom; 10 Och han sade: O du djefvulsbarn, full
med allt bedrägeri, och med alla list, fiende till allt det
rättfärdigt är, du låter icke af att förvända Herrans rätta
vägar. 11 Och nu, si, Herrans hand är öfver dig, och
du skall varda blind, och icke se solena en tid långt.
Och straxt föll på honom töcken och mörker; och han
gick omkring, sökandes efter att någor måtte tågan vid
handena, och ledan. 12 Då landshöfdingen såg hvad
skedt var, trodde han, och förundrade sig öfver Herrans
lärdom. 13 Då Paulus, och de med honom voro, foro
ifrå Papho, kommo de till Pergen i Pamphylien; och
Johannes skiljdes ifrå dem, och for igen till Jerusalem.
14 Men de drogo genom de landsändar ifrå Pergen, och
kommo till Antiochien, i det landet Pisidien; och gingo
in uti Synagogon, om Sabbathsdagen, och satte sig. 15
Och sedan lagen var läsen och Propheterna, sände de
öfverste af Synagogon till dem, sägande: I män och
bröder, hafven I något att tala till folkets förmanelse,
så taler. 16 Då stod Paulus upp, och gaf tecken med
handene, att de skulle vara tyste, och sade: I män af
Israel, och I som frukten Gud, hörer härtill. 17 Detta folks
Israels Gud hafver utvalt våra fäder, och upphöjt folket,
då de främlingar voro uti Egypti land, och fört dem derut
med högom arm. 18 Och vid fyratio år långt led han
deras seder uti öknen; 19 Och nederlade sjuhanda folk
uti Canaans land; och skifte deras land emellan dem
med lott. 20 Och sedan, vid femtio och fyrahundrade
år, gaf han dem domare, intill Propheten Samuel. 21
Och derefter begärade de Konung; och Gud gaf dem
Saul, Kis son, en man af BenJamins slägte, i fyratio
år. 22 Sedan satte han honom af, och uppsatte öfver
dem David till en Konung, hvilkom han gaf vittnesbörd,
och sade: Jag hafver funnit David, Jesse son, en man
efter mitt hjerta; han skall göra all min vilja. 23 Af hans
säd hafver Gud upptagit Israels Frälsare, Jesum, efter
som han lofvat hade; 24 Såsom Johannes predikade
Israels folke döpelse till bättring, förr än han begynte.
25 Och när Johannes hade uppfyllt sitt lopp, sade han:
Den I hållen mig före, den är jag icke; men si, han
kommer efter mig, hvilkens skor jag icke värdig är
draga af hans fötter. 26 I män och bröder, Abrahams
slägtes barn, och de som ibland eder frukta Gud, eder
är denna salighetenes ord sändt. 27 Ty de som bodde
i Jerusalem, och deras öfverste, efter de icke kände
honom, eller Propheternas röster som alla Sabbather
läsas, uppfyllde de dem med sin dom. 28 Och ändock
de ingen dödssak funno med honom, beddes de likväl
af Pilato, att han skulle dräpa honom. 29 Och när de
hade fullbordat allt det som skrifvet var om honom, togo
de honom neder af trät, och lade honom i grafvena. 30
Men Gud hafver uppväckt honom ifrå de döda; 31 Och
han hafver varit sedder i många dagar af dem, som
med honom uppkomne voro ifrå Galileen till Jerusalem,
hvilke hans vittne äro till folket. 32 Och vi förkunnom
eder, att det löfte som till fäderna gjordt var, det hafver
Gud fullkomnat oss, deras barnom, i det han uppväckt
hafver Jesum; 33 Såsom i andra Psalmen skrifvet är:
Du äst min Son, i dag hafver jag födt dig. 34 Men att
han uppväckte honom ifrå de döda, så att han icke
skall mer igenkomma till förgängelighet, sade han så:
Den nåd, som David lofvad är, skall jag eder troliga
hålla. 35 Derföre säger han ock annorstäds: Du skall
icke tillstädja, att din helige skall se förgängelse. 36 Ty
då David i sinom tid hade tjent Guds vilja, afsomnade
han, och vardt lagd till sina fäder, och såg förgängelse.
37 Men den som Gud uppväckt hafver han såg ingen
förgängelse. 38 Så skall eder nu vetterligit vara, I män
och bröder, att genom honom varder eder förkunnad
syndernas förlåtelse; 39 Och af allo der I icke med
kunden rättfärdige varda, uti Mose lag; men hvilken
som tror på denna, han varder rättfärdigad. 40 Så ser
nu till, att eder icke öfverkommer det som sagdt är i
Propheterna: 41 Ser till, I föraktare, och förundrer eder,
och varder till intet; ty jag skall verka i edra dagar ett
verk, det I icke tro skolen, om någor det eder förtäljer.
42 När nu Judarna voro gångne utu Synagogon, bådo
Hedningarna, att de ville hafva dessa orden för dem
på nästa Sabbathen. 43 Då folket var åtskildt, följde
Paulum och Barnabam månge Judar och gudfruktige
Proselyter; till hvilka de talade, och rädde dem, att
de skulle blifva stadige i Guds nåd. 44 Men på nästa
Sabbathen derefter församlade sig så när hele staden,
till att höra Guds ord. 45 Och när Judarna sågo folket,
vordo de fulle med nit, och sade tvärtemot det som
Paulus sade, emotsägandes och talandes hädelse. 46
Då togo Paulus och Barnabas tröst till sig, och sade:
Eder borde man först säga Guds ord; men efter det
I drifven det ifrån eder, och hållen eder ovärdiga till
evinnerligit lif, si, så vilje vi vända oss till Hedningarna.
(aiōnios g166) 47 Ty Herren hafver så budit oss: Jag
hafver satt dig Hedningomen för ett Ljus, att du skall
vara salighet intill jordenen ända. 48 Och Hedningarna
hörde detta med glädje, och prisade Herrans ord; och
trodde så månge, som beskärde voro till evinnerligit
lif. (aiōnios g166) 49 Och Herrans ord vardt utspridt
öfver alla den ängden. 50 Men Judarna togo till att
egga gudeliga och ärliga qvinnor, och de öfversta i
staden; och uppväckte förföljelse emot Paulum och

Barnabam, och drefvo dem utu sina landsändar. 51
Men de skuddade stoftet af sina fötter på dem, och
kommo till Iconien. 52 Och Lärjungarna vordo uppfyllde
med fröjd och den Helga Anda.

14 Så hände sig uti Iconien, att de kommo
tillsammans, och predikade uti Judarnas
Synagogo; så att en mägtig stor hop; af Judarna, och
jemväl af Grekerna, begynte tro. 2 Men de Judar,
som icke trodde, uppväckte och rette Hedningarnas
sinne emot bröderna. 3 Så blefvo de der i lång tid,
och handlade stadeliga i Herranom, som vittnesbörd
gaf till sina nåds ord, och lät ske tecken och under
genom deras händer. 4 Och begynte den menige man i
staden söndra sig; så att somlige höllo med Judomen,
och somlige med Apostlomen. 5 Och vardt ett upplopp
gjordt af Hedningarna och Judarna, och deras öfverstar,
så att de ville öfverfalla dem med våld, och stena dem;
6 Hvilket då de förnummo, flydde de till de städer i
Lycaonien, Lystra och Derben, och den ängden allt
deromkring; 7 Och predikade der Evangelium. 8 Och
en man i Lystra, krank i sina fötter, satt der ofärdig ifrå
sine moders lif, och hade aldrig gångit. 9 Denne hörde
Paulum tala. Så såg han på honom, och förmärkte, att
han hade tro till att få sina helbregdo. 10 Ty sade han
till honom med höga röst: Upprätt dig på dina fötter.
Och han sprang upp, och begynte till att gå. 11 Då
folket såg det Paulus gjort hade, upphofvo de sina röst
på Lycaoniskt mål, sägande: Gudar äro komne ned till
oss i menniskoliknelse. 12 Och de kallade Barnabam
Jupiter; men Paulum kallade de Mercurius, efter han
förde ordet. 13 Och Jupiters Prest, som var för deras
stad, hade oxar och kransar fram för dörrena, och ville
samt med folket offra. 14 Då Apostlarna, Paulus och
Barnabas, det hörde, refvo de sin kläder sönder, och
sprungo ut ibland folket, ropandes; 15 Och sägandes:
I män, hvi gören I detta? Vi äre ock menniskor, lika
som I, dödelige; och förkunnom eder Evangelium, att I
skolen omvändas ifrå denna fåfängheten intill lefvandes
Gud, som gjort hafver himmel och jord, och hafvet, och
allt det uti dem är; 16 Hvilken i framliden tid hafver låtit
alla Hedningar gå sina egna vägar; 17 Ändock han
icke lät sig sjelfvan vara utan vittnesbörd, i det han
gjorde väl emot oss, gifvandes oss regn och fruktsam
tid af himmelen; uppfyllandes vår hjerta med mat, och
glädje. 18 Och då de detta sade, stillte de folket med
plats, att de icke offrade till dem. 19 Så kommo der
några Judar till utaf Antiochien och Iconien, hvilke så
bestämplade med folket, att de stenade Paulum, och
släpade honom utu staden, menandes att han var död.
20 Och vid Lärjungarna stodo der omkring honom, reste
han sig upp, och gick in i staden. Och dagen derefter
färdades han dädan med Barnabas till Derben; 21
Och predikade Evangelium i den staden. Och då de
der många lärt hade, kommo de igen till Lystra, och
Iconien, och Antiochien; 22 Styrkandes Lärjungarnas
själar, och förmanandes att de skulle blifva stadige i
trone; och att igenom mycken bedröfvelse måste vi ingå
i Guds rike. 23 Och när de hade utvalt Prester för hvar
och en församling, och hade bedit och fastat, befallde
de dem Herranom, den de uppå trodde. 24 Och de
foro igenom Pisidien, och kommo in uti Pamphylien. 25
Och då de predikat hade i Perge, foro de neder till (
den staden) Attalien. 26 Och dädan seglade de till
Antiochien, dädan de uti Guds nåd befallde voro, till det
verk som de uträttat hade. 27 Och då de der kommo,
hade de tillhopa församlingena, och underviste dem,
hvad Gud med dem gjort hade; och att han upplåtit
hade trones dörr för Hedningomen. 28 Och de blefvo
der med Lärjungarna ett godt skifte.

15 Och kommo några neder af Judeen, och lärde
bröderna: Utan I låten eder omskära efter Mose
sätt, så kunnen I icke blifva salige. 2 Då vardt en
tvedrägt och träta, icke den minsta, så att Paulus och
Barnabas föllo emot dem; och derföre skickade de att
Paulus och Barnabas, och några andre af dem, skulle
uppfara till Apostlarna, och till Presterna i Jerusalem, för
detta spörsmålets skull. 3 Och så vordo de förfordrade
af församlingene, och foro genom Phenicien och
Samarien, och förtäljde Hedningarnas omvändelse;
och gjorde dermed allom brödromen stor glädje. 4 När
de nu kommo till Jerusalem, vordo de undfångne af
församlingene, och af Apostlarna, och de äldsta; och de
förkunnade allt det Gud hade gjort med dem. 5 Då reste
sig upp några af de Phariseers parti, som vid trona tagit
hade, sägande att man måste omskära dem, och bjuda
uppå att man hålla skulle Mose lag. 6 Då församlade
sig Apostlarna och Presterna, till att ransaka om det
ärendet. 7 Och när nu fast derom frågadt var, stod
Petrus upp, och sade till dem: I män och bröder, I veten,
att uti förgången tid ibland oss hafver Gud utvalt, att
Hedningarna hörde Evangelii ord genom min mun, och
trodde. 8 Och Gud, som hjertat känner, vittnade med
dem, gifvandes dem den Helga Anda, så väl som oss;
9 Och gjorde ingen åtskilnad emellan oss och dem;
utan rengjorde deras hjerta genom trona. 10 Hvi fresten
I då nu Gud, att I viljen lägga det ok på Lärjungarnas
hals, det hvarken våra fäder eller vi bära kunde? 11
Utan genom Herrans Jesu Christi nåd tro vi, att vi skole
salige varda, såsom ock de. 12 Då tigde hele hopen,
och hörde på Barnabas, och Paulus, som förtäljde hvad
tecken och under Gud, genom dem, ibland Hedningarna
gjort hade. 13 När de tystnade, svarade Jacobus,
och sade: I män och bröder, hörer mig. 14 Simeon
hafver förtäljt, huruledes Gud först sökt hafver, och

anammat ett folk till sitt Namn utaf Hedningarna. 15
Och med honom draga öfverens Propheternas ord;
såsom skrifvet är: 16 Derefter vill jag komma igen, och
åter uppbygga Davids tabernakel, som förfallet är; och
vill bota de refvor, som derpå äro, och upprätta det;
17 Att det som qvart är af menniskorna skola spörja
efter Herran, och desslikes alle Hedningar, öfver hvilka
mitt Namn nämndt är, säger Herren, som allt detta
gör. 18 Gudi äro all hans verk kunnig, ifrå verldenes
begynnelse. (aiōn g165) 19 Derföre besluter jag, att
man icke skall bekymra dem som af Hedningarna
omvändas till Gud; 20 Utan att man skrifver dem till, att
de hafva återhåll af afgudars besmittelse, och boleri
och af det som förqvafdt är, och af blod. 21 Ty Moses
hafver af ålder i alla städer dem som honom predika uti
Synagogorna, der han på alla Sabbather läsen varder.
22 Då belefvade Apostlarna och Presterna med hela
församlingene, att man utvalde några män af dem, och
sände till Antiochien med Paulo och Barnaba; nämliga
Judas, som kallades Barsabas, och Silas, som voro
yppersta männerna ibland bröderna. 23 Och de fingo
dem bref i händerna, vid detta sinnet: Vi Apostlar, och
äldste, och bröder, önskom dem brödrom, som äro af
Hedningomen uti Antiochien, och Syrien, och Cilicien,
helso. 24 Efter vi hört hafve, att någre äro utgångne af
oss, och hafva förvillt eder med läro, och förvändt edra
själar, bjudandes att I skolen låta eder omskära, och
hålla Lagen, dem vi det icke befallt hafve; 25 Derföre
syntes oss endrägteliga i våra församling att taga
några män ut, och sända till eder, med oss älskeligom
Barnaba och Paulo; 26 Som äro de män, som sina
själar utsatt hafva, för vårs Herras Jesu Christi Namn.
27 Så sände vi nu Judas och Silas, de som ock med
munnen skola säga eder det samma. 28 Ty dem Helga
Anda, och oss, syntes ingen yttermera tunga lägga
på eder, utan dessa stycken som af nödene äro; 29
Nämliga att I hafven återhåll af thy som afgudom offradt
är, och af blod, och af det förqvafdt är, och af boleri;
för hvilken stycke om I eder förvaren, så gören I väl.
Farer väl. 30 När de nu hade fått sin afsked, kommo de
till Antiochien; och församlade den meniga man, och
fingo dem brefvet. 31 När de det läsit hade, vordo de
glade af den trösten. 32 Men Judas och Silas, efter de
ock voro Propheter, förmanade de bröderna med mång
ord, och styrkte dem; 33 Och blefvo der i någon tid;
och vordo sedan igensände med fred ifrå bröderna till
Apostlarna. 34 Och Silas täcktes att blifva der. 35 Men
Paulus och Barnabas vistades i Antiochien, lärandes
och förkunnandes Herrans ord, med mångom androm.
36 Men efter några dagar sade Paulus till Barnabas:
Vi vilje fara tillbaka igen, och bese våra bröder, i alla
städer der vi Herrans ord förkunnat hafve, huru de
hafva sig. 37 Men Barnabas rådde, att de skulle taga
med sig Johannem, den ock Marcus kallades. 38 Då
ville icke Paulus, att den skulle följa dem, som hade
trädt ifrå dem i Pamphylien, och icke följt dem till verket.
39 Och så skarp vardt deras träta, att den ene skiljdes
ifrå den andra. Och Barnabas tog Marcum till sig, och
seglade till Cypren. 40 Men Paulus utvalde Silam, och
for sina färde, befallder i Guds nåd af bröderna; 41
Och vandrade omkring i Syrien och Cilicien, styrkandes
församlingarna.

16 Och han kom till Derben och Lystra; och si, der
var en Lärjunge, benämnd Timotheus, en Judisk
qvinnos son, den der trogen var; men fadren var en
Grek. 2 Den samme hade ett godt rykte af de bröder,
som voro i Lystris och Iconien. 3 Då ville Paulus, att han
skulle fara med honom; och tog och omskar honom, för
de Judars skull, som voro i de rum; ty de visste alle,
att hans fader var en Grek. 4 Och der de foro genom
städerna, befallde de dem hålla de stadgar, som af
Apostlarna och Presterna i Jerusalem beslutne voro.
5 Och vordo de församlingar stadfäste i trone, och
förökades på talet hvar dag. 6 Då de vandrade genom
Phrygien och Galatie landskap, vardt dem förment af
den Helga Anda, tala ordet i Asien. 7 Derföre foro de
in i Mysien, och bödo till att fara in i Bithynien; och
Anden tillstadde dem icke. 8 Men då de hade farit
genom Mysien, foro de ned till Troadem. 9 Och en syn
syntes Paulo om nattena. En Macedonisk man stod
och bad honom, sägandes: Far in i Macedonien, och
hjelp oss. 10 Och straxt han hade sett synena, tänkte vi
till att fara in i Macedonien; och voro visse deruppå, att
Herren hade kallat oss till att predika Evangelium för
dem, 11 Då vi nu seglade af Troade, kommo vi vår rätta
kos till Samothracien, och dagen derefter till Neapolis;
12 Och dädan till Philippos, som är ypperste staden
i Macedonien, och är en fristad. Och vistades vi uti
den staden några dagar. 13 Och om Sabbathsdagen
gingo vi ut af staden till älfvena, der man plägade
bedja; och satte oss ned, och talade med qvinnor, som
der tillsamman kommo. 14 Och en gudelig qvinna,
benämnd Lydia, en purpurkrämerska, utaf de Thyatirers
stad, lydde till; och Herren öppnade hennes hjerta, att
hon gaf akt på det Paulus sade. 15 Och hon lät sig
döpa, och allt sitt hus; och bad dem, sägandes: Om I
hållen mig derföre att jag tror på Herran, så kommer
i mitt hus, och blifver der. Och hon nödgade oss. 16
Och hände sig, då vi gingom till bönen, mötte oss en
piga, som hade en spådomsanda, och hon drog sina
herrar mycken båtning till, med sin spådom. 17 Hon
följde Paulum och oss efter, och ropade, sägandes:
Desse männerna äro högsta Guds tjenare, de der eder
förkunna salighetenes väg; 18 Och det gjorde hon i
många dagar. Men Paulus tog detta illa vid sig, och

vände sig om, sägandes till andan: Jag bjuder dig, vid
Jesu Christi Namn, att du far ut af henne. Och han for
ut i samma stund. 19 Då hennes herrar sågo, att hoppet
var borto till deras båtning, togo de fatt på Paulus och
Silas, och drogo dem på torget till de öfversta; 20 Och
antvardade dem Rådherrarna i händer, sägande: Desse
männerna göra ena villo i vår stad, efter de äro Judar;
21 Och lära det sätt, som oss icke höfves anamma eller
hålla, efter vi äre Romerske. 22 Och folket lopp ihop
med dem; och Rådherrarna refvo deras kläder sönder,
och läto hudflänga dem med ris. 23 Och när de hade
mycket slagit dem, kastade de dem i fängelse, och
befallde fångvaktaren, att han skulle granneliga taga
vara på dem. 24 Då, efter han fick så sträng befallning,
kastade han dem in i innersta fångahuset, och slog en
stock öfver deras fötter. 25 Om midnattstid voro Paulus
och Silas i sina böner, och lofvade Gud med sång; och
fångarna hörde dem. 26 Och med hast vardt en stor
jordbäfning, så att grundvalen i fångahuset bäfvade;
och straxt vordo alla dörrarna öppna, och allas deras
bojor vordo lösa. 27 Då vaknade fångvaktaren, och fick
se dörrarna på fångahuset öppna, och drog sitt svärd
ut, viljandes dräpa sig sjelf; och mente att fångarna
voro bortflydde. 28 Då ropade Paulus med höga röst,
sägandes: Gör dig sjelfvom intet ondt; ty vi äre alle
här. 29 Då beddes han ett ljus, och gaf sig derin, och
föll ned för Pauli och Sile fötter, bäfvandes. 30 Och
han hade dem ut, och sade: Herrar, hvad skall jag
göra, att jag må blifva salig? 31 Då sade de: Tro på
Herran Jesum, så blifver du och ditt hus saligt; 32
Och talade för honom Herrans ord, och för allom dem
som i hans huse voro. 33 Och i samma stunden om
natten tog han dem till sig, och tvådde deras sår; och
lät sig straxt döpa, och allt sitt folk. 34 Och hade dem
hem i sitt hus, och gaf dem mat, fröjdandes sig att
han med allt sitt hus trodde Gudi. 35 Då dager vardt,
sände Rådherrarna stadstjenarena, sägande: Släpp de
männerna ut. 36 Detta talet förkunnade fångvaktaren
Paulo: Rådherrarna hafva budit, att I skolen släppas;
går fördenskull ut, och farer i frid. 37 Då sade Paulus till
dem: De hafva hudflängt oss uppenbarliga, utan lag
och dom, ändock vi äre Romerske, och kastat oss i
fängelse; och vilja nu hemliga hafva oss härut! Nej,
icke så; utan komme sjelfve, och tage oss härut. 38 Då
bådade stadstjenarena Rådherromen dessa ord. Då
vordo de förfärade, hörande att de voro Romerske; 39
Och kommo dit, och förmante dem; och togo dem ut,
bedjande att de utgå skulle af staden. 40 Då gingo de
utu fängelset, och kommo till Lydia; och när de hade
sett bröderna, och styrkt dem, foro de sina färde.

17 Och då de foro genom Amphipolis och Apollonien,
kommo de till Thessalonica, der en Judasynagoga
var. 2 Der gick Paulus in till dem, efter som hans
seder var; och i tre Sabbather talade han för dem utu
Skrifterna; 3 Förklarade och beviste, att Christus måste
lida, och uppstå ifrå de döda; och att denne är Christus
Jesus, hvilken jag (sade han) förkunnar eder. 4 Och
somlige af dem trodde, och gåfvo sig intill Paulum och
Silam; desslikes ock en mägta stor hop af gudfruktiga
Greker, och dertill de yppersta qvinnor, väl många. 5
Då vordo de otrogne Judar fulle med nit, och togo till
sig några arga skalkar lös parti; och samlade sig i en
rota, och gjorde ett upplopp i staden, trängande sig
intill Jasons bus, och ville draga dem derut för folket. 6
Och då de icke funno dem, drogo de Jason och några
bröder till de öfversta i staden, och ropade: Desse, som
hela verldena förvilla, äro ock nu hitkomne; 7 Och dem
hafver Jason hemliga undfängit, och de alle göra emot
Kejsarens bud, och säga af en annan Konung, som
är Jesus. 8 Och de upprette folket, och öfverstarna i
staden, som sådant hörde. 9 Och de anammade en
ursäkt af Jason, och af de andra, och släppte dem. 10
Men bröderna släppte straxt om nattena ut Paulus och
Silas, och läto dem fara till Berea. När de kommo dit,
gingo de in i Judarnas Synagogo; 11 Ty de voro de
ädlaste ibland dem i Thessalonica; de anammade ordet
ganska viljeliga, alla dagar sökande i Skrifterna, om
det ock så hade sig. 12 Och månge af dem trodde,
och ärliga Grekiska qvinnor och män, väl månge. 13
Men när de Judar i Thessalonica förnummo, att Guds
ord vardt ock i Berea af Paulo förkunnadt, kommo de
dit, och upprette också der folket. 14 Och straxt läto
bröderna Paulum ut, att han gick allt intill hafvet; men
Silas och Thnotheus blefvo der qvare. 15 Men de, som
förfordrade Paulum, följde honom till Athen; och de
fingo befallning till Silas och Timotheus, att de skulle
med hast komma till honom, och foro sina färde. 16
Och då Paulus förbidde dem i Athen, vardt hans ande
upptänd i honom, då han såg staden afgudadyrkan
undergifven vara. 17 Och disputerade han med de
Judar och de gudfruktiga uti Synagogon, och på torget,
hvar dag, med dem som kommo till honom. 18 Och
några Philosophi, nämligade Epicureer och Stoiker,
begynte kämpas med honom. Och somlige sade: Hvad
vill denne sqvallraren säga? Och somlige sade: Det
synes som han ville förkunna några nya gudar; derföre
att han förkunnade dem Evangelium om Jesu, och
uppståndelsen. 19 Och de togo fatt på honom, och
ledde honom på domplatsen, sägande: Måge vi icke
veta, hvad denne nye lärdomen är, som du lärer? 20 Ty
du gifver vår öron ny styck er före; så vilje vi nu veta,
hvad det vara skall. 21 Och de af Athen, och alle de
främmande som der vistades, aktade på intet annat
än att säga eller höra något nytt. 22 Då stod Paulus
midt på domplatsen, och sade: I män af Athen, jag ser,

att I uti all stycke omgån med vantro; 23 Ty jag hafver
gångit omkring, och skådat edor gudsdyrkan, och fann
ett altare, derpå skrifvet stod: Dem okända Gudenom.
Den I nu dyrken ovetande, honom förkunnar jag eder.
24 Gud, som hafver gjort verldena, och allt det deruti
är, efter han är Herre öfver himmel och jord, bor han
icke uti de tempel, som med händer uppbyggd äro; 25
Ej heller dyrkas med menniskohänder, behöfvandes
någon ting, efter han gifver allom lif, anda och allt; 26
Och hafver gjort allt menniskoslägtet af ett blod, till att
bo på hela jordene, och satt dem före beskärda tider,
och skickat huru vidt och långt de bo skola; 27 På det
att de skola söka Herran, om de måtte kunna kännan
och finnan, ändock han är icke långt ifrå hvarjom och
enom af oss. 28 Ty i honom lefve vi, röroms och hafve
varelse; såsom ock några af edra Poeter sagt hafva:
Ty vi äre ock hans slägte. 29 Äre vi nu Guds slägte,
så skole vi icke tänka att Gudomen är lik vid guld
och silfver, eller stenar konsteliga uthuggna, eller vid
menniskors fund. 30 Och ändock Gud hafver öfversett
härtilldags sådana fåvitskhets tid, förkunnar han dock
nu menniskomen, att alle allestäds skola bättra sig. 31
Ty han hafver satt en dag före, på hvilken han skall
döma jordenes krets med rättfärdighet, genom den
man i hvilkom han det beslutit hafver, gifvandes allom
trona före, i det han honom uppväckt hade ifrå de
döda. 32 Då de hörde nämnas de dödas uppståndelse,
gjorde somlige der gack af, och somlige sade: Vi vilje
än yttermera höra dig derom. 33 Och så gick Paulus ut
ifrå dem. 34 Och några män höllo sig intill honom, och
trodde; ibland hvilka var Dionysius, en af Rådet, och en
qvinna, benämnd Damaris, och andre med dem.

18 Derefter for Paulus af Athen, och kom till
Corinthus; 2 Och der fann han en Juda, benämnd
Aqvila, bördig af Ponto, den nyligen kommen var
af Valland, och Priscilla, hans hustru; ty Claudius
hade budit uppå, att alle Judar skulle fara ut af Rom;
och höll han sig intill dem; 3 Ty han var af samma
handtverk; och blef när dem, och arbetade; och var
deras handtverk att göra paulun, 4 Och disputerade
han uti Synagogon på alla Sabbather, dragandes dertill
både Judar och Greker. 5 Och då Silas och Timotheus
kommo ifrå Macedonien, tvingade Anden Paulus att
betyga Judomen, att Jesus var Christus. 6 Och då
de sade deremot, och talade hädelse, skakade han
kläden, och sade till dem: Edart blod vare öfver edart
hufvud; härefter går jag nu oskyldig till Hedningarna. 7
Och så gick han dädan, och kom uti ens mans hus,
som het Justus, den der var en gudfruktig man, hvilkens
hus var hardt vid Synagogon. 8 Men Crispus, öfversten
för Synagogon, trodde Herranom, med allt sitt hus; och
månge Corinthier, som på hörde, trodde, och läto sig
döpa. 9 Och sade Herren till Paulum uti en syn om
natten: Frukta dig intet, utan tala, och tig icke; 10 Ty jag
är med dig, och ingen skall bjuda till att göra dig skada;
ty jag hafver mycket folk i denna staden. 11 Så blef
han der ett år och sex månader, lärandes dem Guds
ord. 12 Men då Gallion var landshöfding öfver Achaja,
reste Judarna sig upp endrägteliga emot Paulum, och
hade honom fram för domstolen; 13 Sägande: Denne
mannen gifver menniskomen in att dyrka Gud emot
lagen. 14 Och som Paulus nu aktade upplåta sin mun,
sade Gallion till Judarna: Vore någor orätt skedd, eller
någor dråpelig ogerning, vore väl tillbörligit, att jag hörde
eder, I Judar; 15 Men är något spörsmål om ord och
namn, och om edor lag, der mågen I sjelfve se eder om;
ty deröfver vill jag ingen domare vara. 16 Och han dref
dem ifrå domstolen. 17 Då togo alle Grekerna fatt på
Sosthenes, öfverstan för Synagogon, och slogo honom
framför domstolen; och Gallion skötte der intet om. 18
Sedan Paulus hade då varit der i lång tid, helsade han
bröderna, och seglade sina färde till Syrien, och följde
honom Priscilla och Aqvila; och han rakade sitt hufvud i
Kenchrea, ty han hade ett löfte; 19 Och kom dädan till
Ephesum, och der lät han dem blifva; men han gick in i
Synagogon, och disputerade med Judarna. 20 Och de
bådo honom, att han skulle blifva i längre tid när dem;
då ville han icke; 21 Utan han helsade dem, sägandes:
Jag måste ju ändteliga vara i Jerusalem i den högtiden
som instundar; men sedan vill jag komma till eder igen,
om Gud vill. Och så for han ifrån Epheso. 22 Och han
kom till Cesareen; och då han hade varit uppe, och
helsat församlingena, for han ned till Antiochien, 23
Och sedan han der i någon tid varit hade, for han
sina färde, och vandrade allt bortåt genom Galatiska
landet och Phrygien, styrkandes alla Lärjungarna. 24
Då kom till Ephesum en Jude, benämnd Apollos,
bördig af Alexandrien, en vältalig man, och mägtig i
Skrifterna. 25 Denne var undervist i Herrans väg; och
talade, upptänder i Andanom, och försummade icke
lära det Herranom tillhörde, och visste allenast säga af
Johannis döpelse. 26 Och han begynte dristeliga tala
uti Synagogon. Då Priscilla och Aqvila hörde honom,
togo de honom till sig, och uttydde för honom ännu
grundeligare Guds väg. 27 Och då han ville färdas till
Achaja, skrefvo bröderna och förmanade Lärjungarna,
att de skulle undfå honom. Och då han framkom, var
han dem som trodde mycket till tröst genom nådena. 28
Ty han öfvervann Judarna skarpeliga, och uppenbarliga
bevisade med Skrifterna, att Jesus var Christus.

19 Och begaf sig, medan Apollos var i Corintho,
att Paulus vandrade genom de öfra landen, och
kom till Ephesum; der fann han några Lärjungar. 2
Och han sade till dem: Hafven I fått den Helga Anda,

sedan I trodden? Då sade de till honom: Vi hafve icke
ens hört, om någor Helig Ande är till. 3 Och han sade
till dem: Hvarmed ären I då döpte? De sade: Med
Johannis döpelse. 4 Då sade Paulus: Johannes döpte
med bättringenes döpelse, och sade folkena, att de
skulle tro på den som komma skulle efter honom, det
är, på Christum Jesum. 5 Och att, då de det hörde,
läto de döpa sig i Herrans Jesu Namn. 6 Och då
Paulus lade händer på dem, kom den Helige Ande
öfver dem; och de begynte tala med tungomål, och
propheterade. 7 Och alle desse voro vid tolf män. 8
Och han gick in i Synagogon, och talade dristeliga i
tre månader, disputerade, och rådde till Guds rike. 9
Och efter det några af dem vordo förhärde, och icke
trodde, utan talade illa om den vägen för den meniga
man, gick han ifrå dem, och afskiljde Lärjungarna,
disputerandes dageliga uti ens mans skola, som het
Tyrannus. 10 Och detta gick så till i tu år; så att alle
de, som bodde i Asien, hörde Herrans Jesu ord, både
Judar och Greker. 11 Och Gud gjorde icke ringa krafter
genom Pauli händer; 12 Så att de ock togo svettedukar
och skörte, som vid hans kropp hade kommit, och lade
på de sjuka; och sjukdomen gick utaf dem, och de
onde andar foro ut. 13 Så voro några Judar besvärjare,
som foro omkring; de togo sig före åkalla Herrans Jesu
Namn, öfver dem som hade de onda andar, sägande:
Vi besvärje eder vid Jesum, den Paulus predikar. 14
Och ibland dem, som detta gjorde, voro en Judes sju
söner, Sceve, öfversta Prestens. 15 Då svarade den
onde anden, och sade: Jesum känner jag väl, och
Paulum vet jag väl; men ho ären I? 16 Och mannen,
som den onde anden uti var, sprang uppå dem, och
vardt dem öfvermägtig; och kastade dem under sig, så
att de nakne och sargade undflydde utaf det huset.
17 Och detta vardt allom vetterligit, både Judom och
Grekom, som bodde i Epheso; och en räddhåge föll
öfver dem alla, och Herrans Jesu Namn vardt storliga
prisadt. 18 Och månge af dem, som trodde, kommo
och bekände, och förkunnade hvad de uträttat hade.
19 Men månge af dem, som förvetna konster brukat
hade, båro fram böckerna, och brände upp i hvars
mans åsyn; och då deras värde räknadt vardt, vardt
det funnet till femtiotusend penningar. 20 Så fast växte
då Herrans ord, och kom till magt. 21 Då detta skedt
var, satte Paulus sig fore i Andanom att fara genom
Macedonien och Achaja till Jerusalem, sägandes: När
jag hafver varit der, måste jag ock se Rom. 22 Då
sände han till Macedonien två af dem som honom
tjente, nämliga Timotheum och Erastum; men sjelf blef
han qvar till en tid i Asien. 23 På den tiden vardt icke
litet buller om den vägen. 24 Ty det var en guldsmed,
benämnd Demetrius, som gjorde silftempel till Diana,
der de en stor vinning af hade, som det handtverk
brukade; 25 Hvilka han tillhopakallade, och de der slikt
arbete plägade bruka, och sade: I män, I veten, att vi
hafve vår näring af detta handtverket; 26 Och I sen och
hören, att denne Paulus hafver bedragit, ej allenast i
Epheso, utan sånär i hela Asien, och förvändt mycket
folk, sägandes, att det är icke gudar, som göras med
menniskohänder. 27 Och varder icke allenast gällandes
den delen af vårt handtverk, att det nederläggs; utan
jemväl ock att den stora gudinnones Diane tempel
varder för intet hållet; och måtte då ske, att hennes
härlighet af kommer, den dock hela Asien och hela
verlden dyrkar. 28 När de detta hörde, vordo de fulle
med vrede, och ropade: Stor är de Ephesiers Diana.
29 Och i hela staden vardt ett upplopp; och de föllo
hasteliga till, alle med ett mod, in på skådoplatsen,
och togo fatt på Gajus och Aristarchus, som voro af
Macedonien, och af Pauli sällskap. 30 Och Paulus ville
gångit in i hopen, till folket; då ville Lärjungarna det icke
tillstädja. 31 Sände ock några af de Öfversta i Asien,
som hans vänner voro, till honom, och bådo att han
icke skulle gifva sig in på platsen. 32 Och andre ropade
annat; ty menigheten var förbistrad; och mesta delen
visste icke, för hvad sak de voro församlade. 33 Och
somlige af folket drogo Alexandrum fram, den Judarna
framstötte. Då tecknade Alexander med handene, att
de skulle vara tyste, och aktade försvara sig för folket.
34 När de förnummo att han var en Jude, ropade de alle
med en mun, sånär i två timmar, sägande: Stor är de
Ephesiers Diana. 35 Då cancelleren hade stillat folket,
sade han: I män af Epheso, ho är den menniska som
icke vet, att Ephesiers stad dyrkar den stora gudinnan
Diana, och det beläte som af himmelen kommet är? 36
Så, efter der säger ingen emot, måsten I stilla eder,
och intet orådeligit företaga. 37 I hafven dragit dessa
männerna fram, som hvarken äro kyrkoröfvare, eller
edor gudinnos försmädare. 38 Om Demetrius, och de
med honom äro af hans handtverk, hafva sak emot
någon, så hafver man Råd, och rättgång, och fogdar;
der måga de klaga och svara hvarannan. 39 Men
hafven I om något annat handla, då må det åtskiljas
uti någon tillbörlig samqväm. 40 Ty det är fara att vi
komme i skuld, för det upplopp som i dag skedt är,
efter ingen sak på färde är, der vi kunne någon skäl af
taga till detta upplopp. 41 Och då han det sagt hade, lät
han folket gå.

20 Då nu upploppet vardt stilladt, kallade Paulus
Lärjungarna till sig, och helsade dem, och for sina
färde, till att draga in uti Macedonien. 2 Och när han
hade vandrat genom de landsändar, och förmanat dem
med mycket tal, kom han in i Grekeland; 3 Och han blef
der i tre månader. Och efter Judarna hade satt försåt för
honom, när han skulle fara in i Syrien, fick han för råd att

vända om igen genom Macedonien. 4 Och följde honom
allt intill Asien Sopater af Bereen; och af Thessalonica
Aristarchus, och Secundus, och Gajus af Derbe, och
Timotheus; och af Asien Tychicus, och Trophimus. 5
Desse foro framföre, och bidde oss i Troade. 6 Men vi
seglade af Philippis, efter Påskadagarna, och kommom
till dem i Troade innan fem dagar; och töfvade der i
sju dagar. 7 På en Sabbath, då Lärjungarna kommo
tillsammans, till att bryta brödet, hade Paulus ett tal för
dem, efter han ville annan dagen färdas; och fördröjde
han talet intill midnatt. 8 Och mång ljus voro upptänd i
salen, der de församlade voro. 9 Så satt der en yngling
uti ett fenster, benämnd Eutychus, och var förtyngd af
svår sömn; och vid Paulus länge talade, tog sömnen
honom så svårliga, att han föll ned af tredje bottnen,
och vardt upptagen döder. 10 Då steg Paulus ned, och
lade sig på honom, och tog omkring honom, och sade:
Varer icke bedröfvade; ty själen är ännu uti honom. 11
Sedan gick han upp igen, och bröt brödet, och åt; och
talade sedan länge med dem, tilldess det dagades;
och så färdades han. 12 Och hade de den ynglingen
fram lefvandes; och voro deraf icke litet tröstade. 13
Men vi stegom till skepps, och forom dädan till Asson,
aktande der intaga Paulum; ty han hade så skickat, och
han ville fara landvägen. 14 När vi tillhopakommom
i Asson, togom vi honom in, och kommom sedan till
Mitylenen. 15 Dädan seglade vi, och kommom dagen
nästefter in mot Chium; och så dagen derefter kommom
vi till Samum, och töfvade i Trogillio; och nästa dagen
efter kommom vi till Miletum. 16 Ty Paulus hade satt
sig före att segla framom Ephesus, på det att han
icke skulle förtöfva sig i Asien; ty han hastade sig, om
möjeligit hade varit, att han kunde varit i Jerusalem om
Pingesdagarna. 17 Och sände han af Mileto båd till
Ephesum, och kallade till sig Presterna i församlingene.
18 När de kommo till honom, sade han till dem: I veten,
huruledes jag hafver varit när eder alltid, ifrå första
dagen jag kom in i Asien; 19 Tjenandes Herranom med
all ödmjukhet, och med många tårar och frestelser, som
mig vederforos af Judarnas försåt; 20 Så att jag hafver
intet försummat, det eder kunde vara till nytto, att jag ju
hafver förkunnat eder, och lärt eder uppenbarliga och
synnerliga; 21 Betygandes både för Judar och Greker
den bättring som är inför Gud, och den tro som är till
vår Herra Jesum Christum. 22 Och nu si, jag, bunden i
Andanom, färdas till Jerusalem, icke vetandes hvad
mig der öfvergå skall; 23 Utan den Helge Ande i alla
städer betygar och säger, att bojor och bedröfvelse står
mig före. 24 Dock aktar jag det intet, ej heller är mig
sjelfvom mitt lif kärt; på det jag skall fullkomna mitt lopp
med glädje, och det ämbete som jag anammat hafver
af Herranom Jesu, till att betyga Evangelium om Guds
nåd. 25 Och nu si, jag vet, att härefter fån I icke se
mitt ansigte, I alle, der jag framfarit hafver och predikat
Guds rike. 26 Derföre betygar jag eder på denna dagen,
att jag oskyldig är för allas blod; 27 Ty jag hafver icke
försummat, med mindre jag hafver förkunnat eder allt
Guds råd. 28 Så hafver nu akt på eder, och på allan
hjorden, i hvilkom den Helge Ande hafver eder satt
till Biskopar, att regera Guds församling, hvilka han
hafver förvärfvat med sitt blod. 29 Ty jag vet det att,
sedan jag skiljs ifrån eder, skola komma ibland eder
svåra ulfvar, de der hjorden icke spara skola. 30 Och af
eder sjelfvom skola män uppkomma, som tala skola
det orätt är, och draga lärjungar till sig. 31 Derföre
vaker, och tänker uppå, att jag i tre år, natt och dag,
icke hafver återvändt förmana hvar och en, med tårar.
32 Och nu, bröder, befaller jag eder Gudi, och hans
nåds orde, hvilken mägtig är uppbygga eder, och gifva
eder arfvedel ibland allom dem som helgade varda. 33
Ingens mans silfver, eller guld, eller kläder hafver jag
begärat. 34 Men I veten sjelfve, att dessa händerna
hafva tjent till min nödtorft, och deras som med mig
voro. 35 All ting hafver jag vist eder, att så måste man
arbeta, och upptaga de svaga, och tänka på Herrans
Jesu ord, som han sade: Saligare är gifva än taga. 36
Och när han detta sagt hade, föll han på sin knä, och
bad med allom dem. 37 Och vardt en stor gråt med
allom dem; och de föllo Paulo om halsen, och kysste
honom; 38 Sörjande mest för det ordets skull, som han
sagt hade, att de skulle icke mer få se hans ansigte.
Och så följde de honom till skepps.

21 Som nu skedde att vi lade af dädan, och foro
ifrå dem, kommom vi rätta kosen till Coum; och
dagen nästefter till Rhodum, och dädan till Patara. 2
Och der fingo vi ett skepp, som aktade sig till Phenicien;
der stego vi uti, och ladom utaf. 3 Och som Cypren
begynte komma oss i sigte, lätom vi det på vänstra
handene, och segladom till Syrien, och kommom till
Tyrum; ty der lossade skeppet upp laddningena. 4 Och
efter vi funne der Lärjungar, blefvo vi der i sju dagar.
Och de sade Paulo genom Andan, att han skulle icke
fara upp till Jerusalem. 5 Och då de dagar förlupne
voro, drogo vi våra färde; och de följde oss alle, samt
med hustrur och barn, tilldess vi kommom utu staden;
och på stranden fölle vi på knä, och bådom. 6 Och
sedan vi hade helsat hvarannan, ginge vi till skepps;
och de gingo till sitt igen. 7 Men vi höllo seglatsen fram
ifrån Tyro, och kommom neder till Ptolemais; och der
hel sade vi bröderna, och blefve der en dag med dem.
8 Dagen derefter kommom vi, som vorom med Paulo,
till Cesareen; och gingom in uti Philippi Evangelistens
hus, hvilken en var af de sju, och blefvom när honom. 9
Och han hade fyra döttrar, jungfrur som propheterade.
10 Och medan vi vorom der i många dagar, kom der

en Prophet till utaf Judeen, benämnd Agabus. 11 Då
han var kommen till oss, tog han Pauli bälte, och
band sig fötter och händer, och sade: Det säger den
Helge Ande: Den man, som detta bältet tillhörer, skola
Judarna så binda i Jerusalem, och antvarda honom i
Hedningahänder. 12 När vi detta hörde, bådom vi, och
de som utaf den staden voro, att han icke skulle draga
upp till Jerusalem. 13 Då svarade Paulus, och sade:
Hvad gören I, gråtandes, och bedröfvandes mitt hjerta?
Jag är redebogen icke allenast bindas, utan jemväl dö i
Jerusalem, för Herrans Jesu Namns skull. 14 Och efter
han lät intet säga sig, gåfve vi oss tillfrids, sägande:
Varde Herrans vilje. 15 Efter de dagar redde vi oss till,
och forom upp till Jerusalem. 16 Och kommo några
Lärjungar med oss af Cesareen, de der med sig hade
en gamlan Lärjunga, som var af Cypren, benämnd
Mnason, när hvilkom vi gästa skulle. 17 Och när vi
kommom till Jerusalem, undfingo oss bröderna gerna.
18 Dagen derefter gick Paulus med oss in till Jacobum;
och alle de äldste församlades; 19 Då han dem helsat
hade, förtäljde han dem alltsammans, det ena med
det andra, som Gud gjort hade, genom hans tjenst,
ibland Hedningarna. 20 Då de det hörde, prisade de
Herran, och sade till honom: Du ser, käre broder, huru
mång tusend Judar äro som tro; och alle hafva nit om
lagen. 21 Och de hafva hört af dig, att du lärer alla de
Judar, som bo ibland Hedningarna, att de skola träda
ifrå Mose lag; sägandes, att de icke skola omskära sin
barn, och icke vandra efter som vant är. 22 Hvad är det
då? Den menige man måste ändtliga församlas; ty de
få väl höra, att du äst kommen. 23 Så gör nu, som vi
säge dig: Vi hafve här fyra män, som löfte hafva på sig;
24 Dem tag till dig, och rena dig med dem, och bekosta
der något uppå att de raka sitt hufvud; och deraf kunna
alle veta, att det är intet som de hört hafva om dig; utan
att du ock så vandrar, att du ock håller lagen. 25 Men
de Hedningar, som vid trona tagit hafva, dem hafve
vi tillskrifvit, och beslutit att de intet sådant behöfva
att hålla; utan att de taga sig vara för det afgudom
offradt är, och för blod, och för det som förqvafdt är,
och för boleri. 26 Dagen derefter tog Paulus männerna
till sig, och lät rena sig med dem; och gick in i templet,
förkunnandes att reningsdagarna voro fullbordade,
tilldess utoffradt var, för hvar och en af dem. 27 Då
de sju dagar när ute voro, och de Judar, som voro af
Asien, fingo se honom i templet, upprette de allt folket,
och togo fatt på honom, 28 Ropande: I män af Israel,
hjelper; detta är den man, som alla allestäds lärer,
emot folket, emot lagen, och emot detta rummet; och
derutöfver hafver han dragit Greker in i templet, och
gjort detta helga rummet oskärdt. 29 Ty de hade sett
Trophimus af Epheso i staden med honom, och mente
att Paulus hade haft honom in i templet. 30 Och vardt ett
upplopp i hela staden, och folket församlades, och togo
Paulum, och drogo honom utu templet. Och straxt vordo
portarna tilläste. 31 Och som de ville dräpit honom,
fick den öfverste höfvitsmannen för krigsfolket båd,
huru hela Jerusalem var upprest. 32 Då tog han straxt
till sig krigsknektarna och höfvitsmännerna, och kom
löpandes till dem; och när de fingo se höfvitsmannen
och krigsknektarna, vände de igen att slå Paulum. 33
Och gick höfvitsmannen fram, och tog fatt på honom,
och lät binda honom med två kedjor; och sporde ho
han var, eller hvad han gjort hade. 34 Men ibland folket
ropade den ene så, och den andre så; och efter han
kunde intet förfara det visst var, för sorlets skull, lät han
föra honom i lägret. 35 Och när han kom till trapporna,
hände sig att krigsknektarna måste bära honom, för
öfvervålds skull, som gick af folkena. 36 Ty der följde
ganska mycket folk efter, och ropade: Tag bort honom!
37 Och som nu Paulus begynte komma in i lägret, sade
han till höfvitsmannen: Må jag ock tala med dig? Då
sade han: Kan du tala Grekisko? 38 Äst icke du den
Egyptiske mannen, som för dessa dagar gjorde ett
upplopp, och hade ut i öknena fyratusend mördare?
39 Då sade Paulus: Jag är en Judisk man, af Tarsen
i Cilicien, en borgare i den namnkunniga staden; jag
beder dig, städ till att jag må tala till folket. 40 Och
han tillstadde det. Då stod Paulus på trappone, och
tecknade till folket med handene. Då nu vardt en stor
tysta, talade han till dem på Ebreiskt mål, sägandes:

22 I män, bröder och fäder, hörer min ursäkt, som jag
nu gör för eder. 2 Och då de hörde, att han talade
på Ebreisko till dem, dessmer ljud gåfvo de honom.
Och han sade: 3 Jag är en Judisk man, född i Tarsen i
Cilicien; men uppfödd här i staden vid Gamaliels fötter,
granneliga lärder uti fädernas lag, hafvandes nit om
Gud, såsom ock I alle i denna dag; 4 Och hafver förföljt
denna vägen allt intill döden, bindandes och kastandes
i fängelse både män och qvinnor; 5 Såsom ock öfverste
Presten mig vittne är, och hele hopen af de äldsta,
af hvilkom jag hade tagit bref till bröderna, och for till
Damascum, att föra ock dem, som der voro, bundna
till Jerusalem, att de skulle blifva näpste. 6 Så hände
sig, vid jag var på vägen, och kom in mot Damascum,
vid middagstid, att ett stort sken af himmelen ljungade
kringom mig hasteliga. 7 Och jag föll ned på jordena,
och hörde ena röst, sägandes till mig: Saul, Saul, hvi
förföljer du mig? 8 Och jag svarade: Ho äst du, Herre?
Sade han till mig: Jag är Jesus af Nazareth, den du
förföljer. 9 Och de som med mig voro, sågo skenet,
och vordo förfärade; men röstena hörde de intet, hans
som talade med mig. 10 Då sade jag: Herre, hvad skall
jag göra? Då sade Herren till mig: Statt upp, och gack
in i Damascum; och der skall dig sagdt varda, om allt

det dig förelagdt är till att göra. 11 Och efter jag såg
intet, för den klarhetens skull som gick af det skenet,
vardt jag ledd vid handena af mina följare, som med
mig voro, och kom in i Damascum. 12 Och der var
en gudfruktig man efter lagen, benämnd Ananias, ett
godt rykte hafvandes när alla Judar, som der bodde.
13 Han kom till mig, och stod, och sade till mig: Saul,
käre broder, haf din syn igen. Och i samma stundene
fick jag min syn, och såg honom. 14 Då sade han:
Våra fäders Gud hafver beredt dig, att du skall känna
hans vilja, och se den Rättfärdiga, och höra röstena af
hans mun; 15 Ty du skall vara honom ett vittne för alla
menniskor, om det du sett och hört hafver. 16 Och nu,
hvad töfvar du? Statt upp, och låt dig döpa, och två af
dina synder, åkallandes Herrans Namn. 17 Då hände
sig, att när jag var kommen igen till Jerusalem, och
bad i templet, att jag vardt tagen uti ena syn; 18 Och
såg honom, sägandes till mig: Låt lida dig, och gack
snarliga utu Jerusalem; ty de varda icke anammande
ditt vittnesbörd om mig. 19 Och jag sade: Herre, de veta
sjelfve att jag drog i häktelse, och hudflängde allestäds
i Synagogorna dem som trodde på dig. 20 Och då dins
vittnes Stephani blod utgjutet vardt, var jag ock med,
och samtyckte hans död, och vaktade deras kläder
som dråpo honom. 21 Och han sade till mig: Gack,
ty jag vill sända dig fjerran bort till Hedningarna. 22
Men de hörde honom allt intill detta ordet. Då upphofvo
de sina röst, och sade: Tag bort sådana mennisko af
jordene; ty det är icke tillbörligit att han skall lefva. 23
Och då de så ropade, och kastade sin kläder af, och
hofvo stoft upp i vädret; 24 Lät höfvitsmannen leda
honom in i lägret, och böd att han skulle huflängas och
ransakas, att han måtte få veta, för hvad sak de hade
så ropat på honom. 25 Och då han honom bundit hade
med tåg, sade Paulus till underhöfvitsmannen, som när
stod: Mågen I ock hudflänga någon Romersk man, och
odömdan? 26 Då underhöfvitsmannen det hörde, gick
han till öfversta höfvitsmannen, och bådade honom,
sägandes: Hvad vill du göra; ty denne mannen är en
Romare? 27 Då gick öfverste höfvitsmannen till honom,
och sade: Säg mig, äst du ock en Romare? Då sade
han: Ja. 28 Då svarade höfvitsmannen: Jag hafver
köpt detta borgerskapet med en stor summo. Då sade
Paulus: Jag är ock födder (en Romare). 29 Och straxt
gingo de ifrå honom, som skulle hafva ransakat honom;
och höfvitsmannen begynte frukta, sedan han fick veta
att han var en Romare, och att han hade bundit honom.
30 Dagen derefter ville han veta förvisso, för hvad sak
han var beklagad af Judomen; och löste honom utu
banden, och lät öfversta Presterna komma tillhopa, och
hela Rådet, och lät Paulum komma fram för dem.

23 Då såg Paulus på Rådet, och sade: I män och
bröder, jag hafver vandrat för Gudi uti ett godt
samvet, allt intill denna dag. 2 Då böd den öfverste
Presten Ananias dem som der när stodo, att de skulle
slå honom på munnen. 3 Då sade Paulus till honom:
Gud skall slå dig, du hvitmenada vägg. Sitter du och
skall döma mig efter lagen, och bjuder slå mig emot
lagen? 4 Och de der när stodo sade: Bannar du
Guds öfversta Prest? 5 Då sade Paulus: Jag visste
icke, käre bröder, att han var öfverste Prest; ty det
är skrifvet: Du skall icke banna dins folks öfversta. 6
Och efter Paulus väl visste, att en part af dem voro
Sadduceer, och annan parten Phariseer, ropade han
inför Rådet: I män och bröder, jag är en Pharisee,
och en Pharisees son; jag varder dömder för hoppet
och de dödas uppståndelses skull. 7 Och då han det
sagt hade, vardt en tvedrägt emellan de Phariseer
och de Sadduceer; och hopen vardt söndrad. 8 Ty de
Sadduceer säga, att ingen uppståndelse är, och ingen
Ängel, och ingen Ande; men de Phariseer bekänna
båda. 9 Och så vardt ett stort rop. Och de Skriftlärde af
det Phariseiska parti stodo upp, och begynte kämpas,
och sade: Vi finnom intet ondt med den mannen; om så
kan hända, att Anden hafver talat med honom, eller en
Ängel, så låt oss icke strida emot Gud. 10 Och efter
det begynte varda ett stort upplopp, fruktade öfverste
höfvitsmannen, att de skulle sönderslita Paulum, och
lät krigsknektarna gå ned, och rycka honom bort ifrå
dem, och föra honom i lägret. 11 Om nattena derefter
stod Herren när honom, och sade: Var vid ett godt mod,
Paule; ty såsom du hafver vittnat om mig i Jerusalem,
så måste du ock vittna i Rom. 12 Då dager vardt,
slogo sig tillhopa några af Judarna, och förbannade
sig, att de varken äta eller dricka skulle, tilldess de
hade dräpit Paulum. 13 Och voro mer än fyratio män,
som så hade svorit sig tillhopa. 14 Desse gingo till
de öfversta Presterna, och till de äldsta, och sade: Vi
hafve, vid förbannelse, bepligtat oss sjelfva ingenting
smaka, tilldess vi hafve dräpit Paulum. 15 Så mån I
nu förkunna öfversta höfvitsmannenom och Rådet, att
han hafver honom fram för oss i morgon, lika som vi
ville få veta något vissare om honom; men förr än han
kommer fram, äre vi redo till att dräpa honom. 16 Då
Pauli systerson hörde sådana försåt, kom han, och
gick in i lägret, och bådade det Paulo. 17 Då kallade
Paulus till sig en af de underhöfvitsmän, och sade:
Haf denna ynglingen bort till öfversta höfvitsmannen;
ty han hafver något undervisa honom. 18 Och han
tog honom med sig, och hade honom till öfversta
höfvitsmannen, och sade: Paulus, som bunden är,
kallade mig till sig, och bad att jag skulle hafva denna
ynglingen till dig, som något hafver säga dig. 19 Då
tog öfversta höfvitsmannen honom vid handena, och

gick afsides med honom, och frågade honom: Hvad är
det som du hafver undervisa mig? 20 Då sade han:
Judarna hafva samfällt sig att de vilja bedja dig, att
du skall i morgon låta Paulum komma ut för Rådet,
såsom de ville utfråga något vissare om honom. 21
Men lyd dem intet; ty mer än fyratio män af dem vilja
vara i försåt för honom, de sig förbannat hafva, att
de icke skola äta eller dricka, tilldess de hafva dräpit
honom; och nu äro de redo, och vänta att du det utlofva
skall. 22 Sedan lät öfversta höfvitsmannen ynglingen
gå sina färde, och böd honom att han för ingom säga
skulle, att han honom sådant undervist hade; 23 Och
kallade till sig två underhöfvitsmän, och sade: Görer
redo tuhundrade krigsknektar, att de fara till Cesareen;
och sjutio resenärar, och tuhundrade skyttar, till tredje
timman på natten. 24 Och tillreder någon fartyg, der
man kan sätta Paulum uppå, att de måga föra honom
oskaddan till landshöfdingan Felicem. 25 Och skref ett
bref vid detta sinnet: 26 Claudius Lysias, dem mägtiga
landshöfdinganom Felici, helso. 27 Denna mannen
hade Judarna gripit, och ville dödat honom; och der
kom jag till med krigsfolket, och tog honom ifrå dem,
efter jag förnam att han var en Romare. 28 Och när jag
ville veta sakena, som de hade emot honom, lät jag
honom komma inför deras Råd. 29 Så fann jag att han
skyllder vardt om någor spörsmål i deras lag; och dock
ingen skuld hade, som död eller häktelse värd var.
30 Och vardt mig undervist om försåt, som Judarna
hade beställt för honom; och straxt sände jag honom till
dig, och böd hans åklagare att, hvad de hafva emot
honom, det skola de säga dig. Farväl. 31 Då togo
krigsknektarna Paulum, efter som dem befaldt var,
och förde honom om nattena till Antipatridem. 32 Och
dagen derefter läto de resenärarna följa honom, och de
kommo igen i lägret. 33 När de kommo till Cesareen,
och fingo landshöfdingan brefvet, hade de ock desslikes
Paulum fram för honom. 34 Då landshöfdingen hade
läsit brefvet, och frågat honom, af hvad land han var,
och hade förstått, att han var af Cilicien, sade han:
35 Jag vill höra dig, när dine åklagare komma ock
tillstädes; och lät förvara honom uti Herodis Rådhus.

24 Efter fem dagar for öfverste Presten Ananias
ned, med de äldsta, och med en förespråkare,
benämnd Tertullus; desse gingo till landshöfdingen
emot Paulum; 2 Och då han var förekallad, begynte
Tertullus klaga, och säga: 3 Att vi lefve i mycken rolighet
under dig, och mång ting beställas i goda måtto, i
desso folke, genom dina försigtighet, högmägtige Felix;
det anamme vi alltid och allestäds gerna, med all
tacksägelse. 4 Men på det att jag icke alltför länge
skall förhålla dig, beder jag dig, att du hörer oss någor
få ord, för din dygds skull. 5 Vi hafve funnit denna
mannen vara skadelig, den upplopp uppväcker allom
Judom öfver hela verldena, och är en mästare för de
Nazareners parti; 6 Den ock tillbudit hafver göra templet
oskärdt; den vi ock gripit hade, och ville dömt honom
efter vår lag. 7 Men höfvitsmannen Lysias kom dertill
med stora magt, och tog honom utu våra händer; 8
Bjudandes, att hans åklagare skulle komma till dig, af
hvilkom du kan sjelfver utfråga och låta dig undervisa
om all ärende, der vi klage honom före. 9 Och Judarna
sade ock dertillmed, att så var. 10 Då svarade Paulus,
när landshöfdingen tecknade honom, att han skulle
tala: Efter jag nu väl vet, att du nu i mång är hafver
domare varit för detta folk, vill jag med dess friare mod
försvara mig. 11 Ty du kan väl märka, att icke är mer
än tolf dagar, sedan jag kom upp till Jerusalem, till att
bedja. 12 Och hvarken funno de mig i templet disputera
med någrom, eller göra något upplopp ibland folket,
hvarken i Synagogorna, eller i staden; 13 Och icke
heller kunna de bevisa de stycker, der de klaga mig
före. 14 Dock bekänner jag för dig, att jag så dyrkar
mina fäders Gud, efter den vägen som de kalla parti,
att jag tror allt det i lagen och Propheterna skrifvet är;
15 Och hafver samma hoppet till Gud, der de ock sjelfve
efter vänta, som är, att de dödas uppståndelse skall
ske, både de rättfärdigas, och orättfärdigas. 16 Ja, för
samma saks skull lägger jag mig vinn om hafva ett
obesmittadt samvet, inför Gud, och inför menniskor
alltid. 17 Men nu, efter mång år, kom jag, och skulle
föra några almosor till mitt folk, och offer; 18 I hvilkom
de funno mig, att jag lät rena mig i templet, utan allt
upplopp och buller. 19 Men några Judar voro af Asien,
hvilke nu borde vara här tillstädes för dig, och klaga,
om de något hade emot mig. 20 Eller säge desse
samme, om de funno någor oskäl med mig, medan
jag står här för Rådet; 21 Utan för detta ena ordets
skull, då jag stod ibland dem, och ropade om de dödas
uppståndelse, dömes jag af eder i dag. 22 Då Felix
detta hörde, förhalade han dem, väl vetandes huru fatt
var om denna vägen, och sade: Då höfvitsmannen
Lysias kommer härned, vill jag mig undervisa låta om
edra sak; 23 Och befallde underhöfvitsmannen, att
han skulle förvara Paulum, och låta honom hafva ro,
och ingen af hans förmena att vara honom till tjenst,
eller gå till honom. 24 Efter några dagar kom Felix,
med sin hustru Drusilla, och hon var en Judinna. Då
kallade han Paulum före, och hörde honom om trona
på Christum. 25 Men då Paulus talade om rättfärdighet,
och om kyskhet, och om den tillkommande domen,
vardt Felix förskräckt, och sade: Gack dina färde i
denna resone; när jag får beläglig tid dertill, vill jag låta
kalla dig. 26 Men han förhoppades också, att han skulle
få penningar af Paulo, på det han skulle gifva honom
lös, för hvilka saks skull han ock ofta kallade honom

till sig, och talade med honom. 27 Då nu tu år voro
förlupna, kom Porcius Festus i Felix stad; men Felix
ville göra Judomen till vilja, och lät Paulum blifva efter
sig fången.

25 Då nu Festus var kommen i landet, for han efter
tre dagar upp ifrå Cesareen till Jerusalem. 2
Då kommo den öfverste Presten och de ypperste
af Judarna till honom emot Paulum, och förmanade
honom; 3 Och bådo om ynnest emot honom, att han
ville kalla honom till Jerusalem; och de satte försåt för
honom, till att dräpa honom i vägen. 4 Då svarade
Festus, att Paulus skulle väl förvaras i Cesareen; men
innan en kort tid ville han draga dit igen. 5 De som
nu kunna ibland eder (sade han), komme ditned med
oss, och klage då på honom, om de hafva något emot
honom. 6 Och sedan han hade töfvat der när dem mer
än i tio dagar, for han ned till Cesareen; och dagen
derefter satt han för rätta, och lät Paulum komma fram.
7 Då han framkommen var, stodo de Judar kringom
honom, som af Jerusalem nederkomne voro; och båro
mång och svår klagomål före emot Paulum, som de
icke bevisa kunde. 8 Och han försvarade sig, att han
intet brutit hade, hvarken emot Judalagen, eller emot
templet, eller emot Kejsaren. 9 Då ville Festus göra
Judomen till vilja, och svarade Paulo, och sade: Vill
du fara upp till Jerusalem, och der härom stå till rätta
för mig? 10 Sade Paulus: Jag står för Kejsarerätt, och
der bör mig dömas; Judomen hafver jag ingen orätt
gjort, såsom du ock sjelfver bäst vetst. 11 Men hafver
jag någrom gjort skada, eller något det döden värdt
är begått, då vedersakar jag icke dö. Är det ock intet
sådant, som de åklaga mig före, kan ingen gifva mig
dem så bort; jag skjuter mig till Kejsaren. 12 Då hade
Festus samtal med Rådet, och svarade: Till Kejsaren
hafver du skjutit dig; till Kejsaren skall du ock fara.
13 Och då några dagar voro framlidne, foro Konung
Agrippa och Bernice ned till Cesareen, och skulle helsa
Festum. 14 Och medan de dvaldes der i många dagar,
förtäljde Festus Konungenom Pauli sak, sägandes:
Felix hafver låtit här efter sig en man fången; 15 Om
hvilken, då jag kom till Jerusalem, underviste mig de
öfverste Presterna, och Judarnas äldste, begärandes
dom emot honom. 16 Och jag svarade dem: Det är
icke de Romerskas sed bortgifva några mennisko
till att förgöras, förr än den, som anklagad varder,
hafver åklagarena jemte sig, och får rum till att försvara
sig i sakene; 17 Derföre, då de hitkommo, utan all
fördröjelse, dagen derefter satt jag för rätta, och hade
mannen före. 18 Då åklagarena kommo före, båro de
ingen sak fram, den jag hade tänkt. 19 Men de hade
någor spörsmål med honom om sina vantro, och om
en som kallades Jesus, den död var, och Paulus stod
deruppå, att han lefde. 20 Men då jag icke förstod mig
i sakene, sade jag: om han ville fara till Jerusalem,
och der stå till rätta derom. 21 Och efter Paulus hade
skottsmål, att Kejsaren skulle känna om hans sak, lät
jag förvara honom, tilldess jag kunde sända honom
till Kejsaren. 22 Då sade Agrippa till Festum: Jag
ville ock gerna höra mannen. I morgon, sade han,
skall du få höran. 23 Dagen efter kom Agrippa och
Bernice, med stor ståt, och gingo in på Rådhuset, med
höfvitsmännerna, och de yppersta i staden; och vardt
Paulus efter Festi befallning framhafder. 24 Och sade
Festus: Konung Agrippa, och I män alle, som med oss
tillstädes ären: Här sen I den mannen, om hvilken hele
hopen af Judarna hafver bedit mig, både i Jerusalem
och här, ropandes att honom borde icke lefva länger.
25 Men jag fann honom intet bedrifvit hafva, det döden
värdt var; 26 Men efter han sköt sig till Kejsaren, så
aktar jag ock sända honom. Men hvad jag skall skrifva
herranom om honom, det visst är, hafver jag icke;
hvarföre hafver jag nu honom här fram för eder, och
mest för dig, Konung Agrippa, att när derom ransakadt
är, må jag hafva hvad jag skrifva skall. 27 Ty mig synes
orätt vara att sända någon fången, och icke dermed
gifva saken tillkänna, för hvilka han anklagad är.

26 Då sade Agrippa till Paulum: Dig tillstädjes, att du
talar för dig. Då räckte Paulus sina hand ut, och
talade för sig: 2 Jag håller mig nu lycksaligan, att jag
skall försvara mig i dag inför dig, Konung Agrippa, i all
de stycker, der jag öfver anklagad varder af Judomen;
3 Aldramest medan jag vet, att du äst förståndig på
de sedvänjor och spörsmål, som ibland Judarna äro;
hvarföre beder jag dig, att du ville höra mig tåleliga. 4
Mitt lefverne ifrån ungdomen, huru det af begynnelsen
ibland detta folk i Jerusalem varit hafver, veta alle
Judar, 5 Som mig förr känt hafva, om de vilja best ät; ty
jag hafver varit en Pharisee, hvilket är det strängesta
parti uti vår Gudstjenst. 6 Och nu står jag här för rätten,
för hoppets skull till det löfte, som skedt är till våra fäder
af Gudi; 7 Till hvilket de tolf vår slägte förhoppas sig
komma skola, tjenande Gudi stadeliga natt och dag; för
detta hopps skull, Konung Agrippa, varder jag anklagad
af Judomen. 8 Hvi varder det hållet af eder otroligit, om
Gud uppväcker de döda? 9 Jag mente väl hos mig
sjelf, att jag mycket göra skulle, stridandes emot Jesu
Nazareni Namn; 10 Som jag ock gjorde i Jerusalem;
och många heliga kastade jag i fängelse, dertill jag
magt tagit hade af de öfversta Presterna; och då de
dräpne vordo, förde jag domen. 11 Och i alla Synagogor
pinade jag dem ofta, och nödgade dem till hädelse;
och var dem så mycket ondsinnig, att jag förföljde
dem ock uti de främmande städer. 12 För hvilka sak,
när jag for till Damascum, med öfversta Presternas

magt och förlof; 13 Vid middagstid, o Konung, såg jag
i vägen ett sken af himmelen, klarare än solskenet,
skinandes kringom mig, och dem som med mig foro.
14 Och när vi alle föllo ned till jordena, hörde jag ena
röst tala till mig, och säga på Ebreisko: Saul, Saul, hvi
förföljer du mig? Dig är svårt att spjerna emot udden.
15 Då sade jag: Ho äst du. Herre? Sade han: Jag är
Jesus, den du förföljer. 16 Men res dig upp, och statt
på dina fötter; ty dertill hafver jag uppenbarat mig för
dig, att jag skall skicka dig till en tjenare och vittne om
det du sett hafver; och desslikes om det jag dig ännu
uppenbara skall; 17 Och vill frälsa dig för folket, och
för Hedningarna, till hvilka jag nu sänder dig; 18 Att
du skall öppna deras ögon, att de skola omvändas
ifrå mörkret till ljuset, och ifrå Satans magt till Gud;
att de skola få syndernas förlåtelse, och lott ibland
dem som helgade äro, genom trona till mig. 19 Så
var jag icke ohörig den himmelska synene, Konung
Agrippa; 20 Utan begynte förkunna först för dem som
voro i Damasco och Jerusalem, och öfver allt Judiska
landet, och sedan desslikes Hedningomen, att de skulle
bättra sig, och omvända sig till Gud, görandes sådana
gerningar som bättring tillhörde. 21 För den sakens
skull grepo Judarna mig i templet, och bödo till att dräpa
mig. 22 Dock hafver jag njutit Guds hjelp dertill, att
jag ännu står i denna dag, betygandes både små och
stora; intet annat sägandes, än det Propheterna sagt
hafva att ske skulle, och Moses: 23 Att Christus lida
skulle, och vara den förste af de dödas uppståndelse,
och förkunna ett ljus folkena och Hedningomen. 24
Då han nu sådant för sig svarat hade, sade Festus
med höga röst: Du äst rasande, Paule; mycken konst
hafver gjort dig rasande. 25 Och sade han: Min gode
Feste, jag är intet rasande; utan talar sann och förnuftig
ord. 26 Ty Konungen vet detta väl, för hvilkom jag ock
trösteliga talar; ty jag håller det så före, att intet deraf är
honom fördoldt; ty det är icke skedt lönliga. 27 Tror du
Propheterna, Konung Agrippa? Jag vet, att du tror. 28
Då sade Agrippa till Paulum: Fögo ting fattas, att du
talar så för mig, att jag varder Christen. 29 Och sade
Paulus: Jag både väl af Gudi, ehvad der fattas fögo
eller mycket uti, att ej allenast du, utan ock alle de, som
mig höra i dag, vorde sådane som jag är, undantagne
dessa banden. 30 Och när han detta talat hade, stod
Konungen upp, och landshöfdingen, och Bernice, och
de som såto der med dem. 31 Och vid de gingo afsides,
talade de emellan sig, sägande: Denne mannen hafver
intet gjort, det döden eller band värdt är. 32 Och sade
Agrippa till Festum: Denne mannen måtte väl vordit
lösgifven, hade han icke skjutit sig till Kejsaren.

27 Sedan nu beslutet var, att vi skulle segla till
Valland, antvardade de Paulum och några andra
fångar underhöfvitsmannenom, som het Julius, af den
Kejserliga skaran. 2 Och som vi stego uti ett Adramytiskt
skepp, och skulle segla utmed Asien, lade vi af och
med oss blef Aristarchus, en Macedonisk man, af
Thessalonica. 3 Och dagen derefter lade vi till Sidon.
Och Julius for väl med Paulo, och tillstadde att han
gick till sina vänner, och lät göra sig till godo. 4 Och
när vi lade dädan, seglade vi utmed Cypren; ty vädret
var oss emot. 5 Och seglade vi öfver hafvet, som
är emot Cilicien och Pamphylien, och kommom intill
Myra, som är i Lycien. 6 Och der fick höfvitsmannen
ett skepp, som var af Alexandria, och segla skulle till
Valland; der satte han oss in. 7 Och då vi långsamliga
seglat hade i många dagar, och som nogast komma
kunde in mot Gnidum för motväders skull, seglade vi
in under Creta, vid Salmone; 8 Och kommom som
nogast framom, och intill ett rum, som kallades Sköna
hamn; och var staden Lasea icke långt derifrå. 9 Då
nu mycken tid var förlupen, och seglatsen begynte
vara farlig, derföre att ock fastan var allaredo förliden,
förmanade Paulus dem, 10 Och sade till dem: I män,
jag ser, att seglatsen vill vara med vedermödo, och stor
skada, icke allenast till skepp och gods, utan jemväl på
vårt lif. 11 Men höfvitsmannen trodde skepparenom
och styrmannenom, mer än det Paulus sade. 12 Och
efter der var icke hamn till att ligga i vinterläge, föllo de
mesta parten på det rådet att lägga dädan, att de, om
någorlunda ske kunde, måtte komma till Phenicien,
och ligga der i vinterläge; den hamnen är på Creta, för
sydvest och nordvest. 13 Och som nu sunnanväder
begynte blåsa, mente de hafva efter sin vilja; och
då de lade ifrån Asson, seglade de utmed Creta. 14
Men icke långt efter stack sig upp emot dem ett iligt
väder, som kallas nordost. 15 Och då skeppet vardt
begripet, och kunde icke begå sig för vädret, låte vi
drifva för vädret; 16 Och kommom under ena ö, som
kallas Clauda, och kundom med plats få in båten. 17
Då de tagit den upp, brukade de hjelp, och bundo
skeppet; och då de fruktade att det skulle komma på
sandrefvelen, kastade de ut ett hinderfat, och läto så
vräka. 18 Och som stormen gick oss svårliga uppå,
kastade de dagen derefter godset ut. 19 Och tredje
dagen kastade vi skeppredskapen ut med vara händer.
20 Och då hvarken sol eller stjernor syntes i många
dagar, och stormen låg oss svårliga uppå, var oss allt
hopp borto om vår välfärd. 21 Och då de nu i lång tid
intet ätit hade, stod Paulus upp midt ibland dem, och
sade: I män, det hade väl tillbörligit varit, att I haden
hört mig, och icke lagt ifrån Creta, och icke kommit
oss denna vedermödon och skadan uppå. 22 Och nu
förmanar jag, att I varen vid ett godt mod; ty ingom af
eder skall något skada till lifvet, utan allena skeppet. 23
Ty i denna nattene stod Guds Ängel när mig, den jag

tillhörer, och den jag dyrkar, och sade: 24 Frukta dig
intet, Paule, du måste komma fram för Kejsaren; och
si, Gud hafver gifvit dig alla de som segla med dig. 25
Derföre varer vid ett godt mod, I män; ty jag tror Gudi,
att så sker, som mig sagdt är. 26 Uppå ena ö skole
vi vräkne varda. 27 Då fjortonde natten kom, och vi
forom uti Adria, vid midnattstid, tycktes skeppmännerna
att dem syntes ett land; 28 Och kastade ut lodet,
och funno tjugu famnar djup; och kommo litet länger
fram, och kastade åter lodet, och funno femton famnar
djup. 29 Och så fruktade de, att de skulle komma
på något skarpt grund, och kastade fyra ankare ut af
bakskeppet, och önskade att dagas skulle. 30 Då sökte
skeppmännerna efter, huru de skulle komma sina färde
utu skeppet, och kastade ut båten i hafvet, under det
sken, att de ville föra ut ankare af framskeppet. 31 Då
sade Paulus till höfvitsmannen och till krigsknektarna:
Utan desse blifva i skeppet, så varden icke I behållne.
32 Då höggo krigsknektarna af fästona till båten, och
läto honom fara. 33 Och som dagen begynte synas,
rådde Paulus dem allom, att de skulle få sig mat, och
sade: Detta är fjortonde dagen att I hafven förbidt,
och blifvit fastande, och hafven intet tagit till eder; 34
Hvarföre råder jag eder, att I fån eder mat; ty det hörer
edra välfärd till; ty ingens edars ett hår skall falla af
hans hufvud. 35 Och när han det sagt hade, tog han
brödet, och tackade Gud i allas deras åsyn; och då han
det brutit hade, begynte han äta. 36 Då vordo de alle
vid ett bättre mod, och begynte ock de äta. 37 Och vi
voro i skeppet, alle tillhopa, tuhundrade sex och sjutio
själar. 38 Och då de voro mätte, lättade de skeppet, och
kastade ut hvete i hafvet. 39 När dager vardt, kände
de intet landet; men de vordo varse ena vik, i hvilko
en strand var, dit de mente vilja låta drifva skeppet,
om de kunde. 40 Och när de hade upptagit ankaren,
gåfvo de sig till sjös, och upplöste roderbanden, och
hade upp seglet till väders, och läto gå åt strandene.
41 Dock kommo de på en refvel, och skeppet stötte;
och framskeppet blef ståndandes fast orörligit; men
bakskeppet lossades af vågene. 42 Men krigsknektarna
tyckte råd vara slå fångarna ihjäl, att, då de utsummo,
icke skulle någor undfly. 43 Men höfvitsmannen ville
förvara Paulum, och stillte dem ifrå det rådet, och
bad att de, som simma kunde, skulle gifva sig först ut
åt landet; 44 Och de andre, somlige på bräder, och
somlige på skeppsvraket. Och dermed skedde, att de
undsluppo alle behållne i land.

28 Och då de undkomne voro, fingo de veta, att ön
het Melite. 2 Och folket beviste oss icke liten äro,
undfångandes oss alla; och upptände en god eld, för
regnets skull som oss öfverkommet var, och för köldens
skull. 3 Och då Paulus bar tillhopa en hop med ris,
och lade på elden, kröp en huggorm ut ifrå värman,
och stack hans hand. 4 Men då folket såg ormen
hängandes vid hans hand, sade de emellan sig: Denne
mannen måste vara en mandråpare, hvilken hämnden
icke tillstäder lefva, ändock han nu undkommen är för
hafvet. 5 Men han skuddade ormen i elden, och honom
skadde der intet af. 6 Men de mente ske skola, att han
skulle uppsvälla, eller straxt falla neder och dö. Då de
länge vänte derefter, och sågo att honom intet ondt
vederfors, vände de sig uti ett annat sinne, och sade
att han var en gud. 7 Och der icke långt ifrå hade den
öfverste öfver öna, benämnd Publius, en afvelsgård;
den undfick oss till herberge, och for väl med oss i
tre dagar. 8 Och hände sig, att Publii fader låg sjuk i
skälfvosot och bukref; till honom gick Paulus in, och när
han hade bedit, lade han händer på honom, och gjorde
honom helbregda. 9 Och då det var skedt, kommo ock
andre, de som sjukdom hade der på öne, och gingo
fram, och vordo helbregda. 10 Hvilke oss gjorde mycken
äro; och när vi forom våra färde dädan, läto de komma
in med oss hvad nödtorftigt var. 11 Efter tre månader
seglade vi vara färde uti ett skepp ifrån Alexandria, som
der under ön hade legat i vinterläge; uti hvilkets baner
stod Castor och Pollux. 12 Och när vi kommom till
Syracusa, blefvo vi der i tre dagar. 13 Dädan seglade vi
omkring, och kommom till Regium. Och en dag derefter
blåste sunnanväder upp, så att vi kommom den andra
dagen derefter till Puteolos. 14 Och efter vi funne der
bröder, vorde vi bedne, att vi skulle blifva när dem i sju
dagar; och så komme vi till Rom. 15 Och då bröderna
fingo höra om oss, gingo de emot oss intill Appii forum,
och till Tretabern. När Paulus dem såg, tackade han
Gudi, och tog tröst till sig. 16 Och när vi kommom in i
Rom, öfverantvardade underhöfvitsmannen fångarna
öfverhöfvitsmannenom; men Paulo vardt tillstadt vara
för sig sjelf, med en krigsknekt som tog vara på honom.
17 Efter tredje dagen kallade Paulus tillhopa de yppersta
af Judarna. Och när de kommo, sade han till dem:
I män och bröder, ändock jag intet gjort hade emot
vårt folk, eller emot fädernas stadgar, vardt jag likväl
bunden öfverantvardad utur Jerusalem i de Romares
händer; 18 Hvilke, då de mig ransakat hade, ville de
släppt mig, efter ingen dödssak fanns med mig. 19
Men efter Judarna sade deremot, nödgades jag skjuta
mig till Kejsaren; icke så att jag något hafver, der jag
vill anklaga mitt folk före. 20 För denna sakens skull
hafver jag kallat eder, att jag måtte se eder, och tala
med eder; ty för Israels hopps skull är jag ombunden
med denna kedjon. 21 Då sade de till honom: Vi hafve
hvarken fått bref om dig af Judeen; ej heller hafver
någor af bröderna dädan kommit, och bebådat oss,
eller talat något ondt om dig. 22 Och begäre vi nu af
dig höra, huru du det hafver före; ty om detta partit är

oss veterligit, att allestäds sägs deremot. **23** Och då de
hade satt honom en dag före, kommo de en stor hop till
honom i herberget, hvilkom han uttydde och betygade
Guds rike, och gaf dem före om Jesu, utaf Mose lag,
och utaf Propheterna, ifrå morgonen intill aftonen. **24**
Och somlige trodde det som sades; och somlige trodde
det icke. **25** Och som de icke drogo öfverens, gingo de
dädan, då Paulus dem ett ord sagt hade att den Helge
Ande rätt talat hafver till våra fäder, genom Propheten
Esaias, **26** Sägandes: Gack till detta folket, och säg: I
skolen höra med öronen, och icke förståt; och se med
ögonen, och icke kunna besinnat. **27** Ty detta folks
hjerta är förhärdt, och de höra svårliga med sin öron,
och sin ögon hafva de igenlyckt; att de icke någon tid
skola se med ögonen, och höra med öronen, och förstå
med hjertat, att de måtte omvändas, att jag dem hela
måtte. **28** Så skall eder nu vetterligit vara, att denna
Guds salighet är sänd till Hedningarna, och de skola
hörat. **29** Och när han hade det sagt, gingo Judarna ut
ifrå honom, och hade emellan sig mycken disputering.
30 Men Paulus blef i hela tu år uti det hus han lejt
hade, och undfick alla de som ingingo till honom; **31**
Predikandes Guds rike, och lärde om Herran Jesu,
med all tröst; och ingen förböd honom det.

Romarbrevet

1 Paulus, Jesu Christi tjenare, kallad till Apostel,
afskild till att predika Guds Evangelium; **2** Hvilket
han tillförene utlofvat hafver, genom sina Propheter i
den Helga Skrift, **3** Om sin Son, den född är af Davids
säd, efter köttet; **4** Hvilken är krafteliga bevisad Guds
Son, efter Andan som helgar, deraf att han stod upp
ifrå de döda, nämliga Jesus Christus, vår Herre; **5**
Genom hvilken vi hafve fått nåd, och Apostlaämbete,
till att upprätta trones lydno ibland alla Hedningar, i
hans Namn; **6** Ibland hvilka I ock ären kallade af Jesu
Christo; **7** Allom dem som i Rom äro, Guds kärestom,
kalladom heligom. Nåd vare med eder, och frid af
Gudi vårom Fader, och Herranom Jesu Christo. **8** I
förstone tackar jag min Gud, gjenom Jesum Christum,
för eder alla, att i hela verldene talas om edra tro.
9 Ty Gud är mitt vittne, hvilkom jag tjenar i minom
anda, uti Evangelio som är om hans Son, att jag utan
återvändo tänker på eder; **10** Bedjandes alltid i mina
böner, att jag dock någon tid måtte få en lyckosam
väg, om Gud ville, till att komma till eder. **11** Ty jag
åstundar se eder, på det jag måtte några andeliga
gåfvo dela med eder, till att styrka eder; **12** Det är,
att jag, samt med eder, måtte få hugsvalelse, genom
begges våra tro, edra och mina. **13** Jag vill icke dölja
för eder, bröder, att jag hafver ofta haft i sinnet komma
till eder, ändock jag hafver varit förhindrad allt härtill;
på det jag måtte ock någon frukt skaffa ibland eder,
såsom ibland andra Hedningar. **14** Jag är pligtig både
Greker och Barbarer, både visa och ovisa. **15** Derföre,
så mycket mig står till görandes, är jag redebogen att
jag ock predikar eder Evangelium, som i Rom ären.
16 Ty jag skämmes icke vid Christi Evangelium; ty det är
Guds kraft allom dem till salighet som tro; Judomen
först, så ock Grekomen; **17** Derföre att derutinnan
varder Guds rättfärdighet uppenbar, af tro i tro; som
skrifvet är: Den rättfärdige skall lefva af sine tro. **18** Ty
Guds vrede af himmelen varder uppenbar öfver alla
menniskornas ogudaktighet och orättfärdighet, de der
förhålla sanningena i orättfärdighet. **19** Ty det, som
förstås kan om Gud, är dem uppenbart; ty Gud hafver
dem det uppenbarat; **20** Dermed att hans osynliga
väsende, och hans eviga kraft och Gudom varder
beskådad, när de besinnas af gerningarna, nämliga af
verldenes skapelse; så att de äro utan ursäkt; **(aïdios
g126)** **21** Medan de förstodo Gud, och hafva icke prisat
honom som en Gud, och ej heller tackat; utan vordo
fåfängelige i sina tankar, och deras oförnuftiga hjerta är
vordet mörkt. **22** Då de höllo sig för visa, äro de vordne
dårar; **23** Och hafva förvandlat dens oförgängeliga
Guds härlighet uti beläte, det ej allenast gjordt var efter
förgängeliga menniskors, utan jemväl efter foglars,
och fyrafött och krypande djurs liknelse. **24** Derföre
hafver ock Gud öfvergifvit dem i deras hjertans lustar,
uti orenlighet, till att skämma sin lekamen inbördes;
25 Hvilke förvandlat hafva Guds sanning i lögn; och
hafva ärat och dyrkat de ting, som skapad äro, öfver
honom som dem skapat hafver, hvilken är välsignad
evinnerliga. Amen. **(aiōn g165)** **26** Derföre hafver ock
Gud öfvergifvit dem i skamliga lustar; ty deras qvinnor
hafva förvandlat den naturliga brukningena uti den, som
är emot naturen. **27** Sammaledes ock männerna hafva
öfvergifvit den naturliga qvinnones brukning, och hafva
brunnit i sin lusta till hvarannan; man med man bedrifvit
slemhet, och fått, som tillbörligit var, deras villos rätta
lön i sig sjelfvom. **28** Och såsom de intet aktade hafva
Gud i känslo, hafver Gud öfvergifvit dem i ett vrångt
sinne, till att bedrifva obeqvämlig ting; **29** Fulle med
all orättfärdighet, boleri, arghet, girighet, ondsko; fulle
med afund, mord, kif, svek, otukt; **30** Örnatasslare,
bakdantare, Guds föraktare, våldsverkare, högfärdige,
stolte, illfundige, föräldromen olydige; **31** Oförnuftige,
ordlöse, okärlige, trolöse, obarmhertige; **32** Hvilke,
ändå de Guds rättviso veta, att de som sådant göra äro
värde döden, likväl göra de det icke allenast, utan ock
hålla med dem som det göra.

2 Derföre äst du utan ursäkt, o menniska, eho du äst
som dömer. Ty med det samma du dömer en annan,
fördömer du dig sjelf, efter du gör det samma som du
dömer. **2** Ty vi vete, att Guds dom är rätt öfver dem som
sådana göra. **3** Eller menar du, o menniska, som dömer
dem som sådana göra, och gör detsamma, att du skall
kunna undfly Guds dom? **4** Eller föraktar du hans
godhets, tålsamhets och långmodighets rikedom, icke
förståndandes, att Guds mildhet lockar dig till bättring?
5 Utan efter dina hårdhet och obotfärdiga hjerta samkar
du dig sjelfvom vrede, på vredenes dag, när Guds
rättvisa dom blifver uppenbar; **6** Hvilken gifva skall
hvarjom och enom efter hans gerningar; **7** Nämliga pris
och äro, och oförgängeligit väsende dem, som med
tålamod, uti goda gerningar, fara efter evigt lif. **(aiōnios
g166)** **8** Men dem som enträtne äro, och icke vilja lyda
sanningene, utan lyda orätthetene, ogunst och vrede; **9**
Bedröfvelse och ångest öfver hvar och en menniskos
själ, som illa gör; först Judarnas, Grekernas också. **10**
Men heder, och ära, och frid hvarjom och enom som
väl gör; först Judomen, Grekomen också. **11** Ty Gud
ser icke efter personen. **12** Alle de som utan lag syndat
hafva, de varda ock utan lag förtappade; och alle som
uti lagen hafva syndat, de varda med lagen dömde; **13**
Ty de äro icke rättfärdige för Gudi, som höra lagen; utan
de som göra efter lagen, de varda rättfärdige hållne.
14 Derföre, om Hedningarna, som icke hafva lagen,

göra dock af naturen det lagen innehåller; desamme,
ändock de icke hafva lagen, äro de likväl sig sjelfvom
lag; 15 Hvilke bevisa lagsens verk vara skrifvet i deras
hjertan, der deras samvet bär dem vittne, och deras
tankar, som sig inbördes anklaga eller ock ursaka; 16
På den dagen, när Gud menniskornas lönligheter döma
skall, genom Jesum Christum, efter mitt Evangelium.
17 Si, du kallas en Jude, och förlåter dig på lagen, och
berömmer dig af Gudi; 18 Och vetst hans vilja; och
efter du äst undervister i lagen, profvar du hvad bäst
är; 19 Och betröster dig vara en ledare dem som blinde
äro, och dem ett ljus som i mörkret äro; 20 Dem en
tuktomästare, som dåraktige äro; dem en lärare, som
enfaldige äro; och hafver formen till det som vetandes
och rätt är i lagen. 21 Nu lärer du andra, och lärer dig
intet sjelf. Du predikar: Man skall intet stjäla; och du
stjäl. 22 Du säger: Man skall icke göra hor; och du
bedrifver hor. Du stygges vid afguderi; och du beröfvar
Gudi det honom tillhörer. 23 Du berömmer dig af lagen,
och vanhedrar Gud med lagsens öfverträdning; 24 Ty
för edra skull varder Guds Namn försmädadt ibland
Hedningarna, såsom skrifvet är. 25 Omskärelsen doger,
om du håller lagen; men håller du icke lagen, så är
din omskärelse vorden en förhud. 26 Om nu förhuden
håller lagsens rättfärdighet, månn icke hans förhud
blifva räknad för omskärelse? 27 Och dermed sker då,
att det som af naturen är förhud, och fullkomnar lagen,
skall döma dig, som under bokstafven och omskärelsen
bryter lagen. 28 Ty det är icke Jude, som utvärtes är
Jude; ej heller det omskärelse, som utvärtes sker på
köttet; 29 Utan det är Jude, som invärtes dolder är; och
hjertans omskärelse är omskärelse, den som sker i
andanom, och icke efter bokstafven; hvilkens pris icke
är af menniskom, utan af Gudi.

3 Hvad fördel hafva då Judarna? Eller hvad är
omskärelsen nyttig? 2 Jo, ganska mycket. Först, att
dem hafver varit betrodt det Gud talat hafver. 3 Hvad
magt ligger derpå, att somlige af dem icke trodde?
Skulle deras otro göra Guds trohet om intet? 4 Bort det.
Vare heldre Gud sannfärdig, och hvar och en menniska
lögnaktig; såsom skrifvet är: På det du blifver rättfärdig i
din ord, och öfvervinner, när du dömes. 5 Är det nu så,
att vår orättfärdighet prisar Guds rättfärdighet; hvad vilje
vi säga? Är då Gud orättfärdig, som vredgas deröfver?
Jag talar efter menniskosätt. 6 Bort det; ty huru kunde
Gud då döma verldena? 7 Ty om Guds sanning vorde
yppare af mine lögn, honom till pris, hvi skulle jag då
ännu dömas som en syndare? 8 Och icke heldre göra,
såsom vi vardom försmädde, och som några säga, att
vi skole säga: Låt oss göra ondt, på det der kommer
godt af; hvilkas fördömelse är all rätt. 9 Huru är då
derom? Hafve vi någon fördel för dem? Allsingen. Ty vi
hafve det nu bevisat, att både Judar och Greker äro
alle under synd; 10 Som skrifvet står: Den är icke till
som rättfärdig är; icke en. 11 Ingen är ock den som
förståndig är; ingen är som aktar Gud. 12 Alle hafva
afvikit; allesamman äro onyttige vordne; ingen är som
godt gör; icke till en. 13 Deras strupe är en öppen graf;
deras tungor bruka de till svek; huggormaetter under
deras läppar. 14 Deras mun är full med bannor och
bitterhet; 15 Deras fötter snare till att utgjuta blod; 16
Förtryckelse och vedermöda i deras vägar; 17 Och
fridsens väg veta de icke. 18 Guds räddhåge är icke för
deras ögon. 19 Så vete vi, att allt det lagen säger, det
säger hon till dem som under lagen äro; att hvar och
en mun skall tillstoppas, och all verlden skall för Gudi
brottslig varda; 20 Derföre, att intet kött kan af lagsens
gerningar varda rättfärdigt för honom; ty af lagen känner
man syndena. 21 Men nu är Guds rättfärdighet, utan
lagsens tillhjelp, uppenbar vorden, bevist genom lagen
och Propheterna; 22 Den Guds rättfärdighet, säger jag,
som kommer af Jesu Christi tro, till alla, och öfver alla
de som tro; ty här är ingen åtskilnad. 23 Allesamman
äro de syndare, och hafva intet berömma sig af för
Gudi; 24 Och varda rättfärdige utan förskyllan, af hans
nåd, genom den förlossning som i Christo Jesu skedd
är; 25 Hvilken Gud hafver satt för en nådastol, genom
trona i hans blod, i hvilko han låter se sina rättfärdighet,
i thy att han förlåter synderna, som blefna voro under
Guds tålamod; 26 Till att låta se i denna tiden sina
rättfärdighet; på det han allena skall vara rättfärdig, och
göra den rättfärdigan, som är af Jesu tro. 27 Hvar är
nu din berömmelse? Hon är utelyckt. Med hvad lag?
Med gerningarnas lag? Nej; utan med trones lag. 28
Så hålle vi nu det, att menniskan varder rättfärdig af
trone, utan lagsens gerningar. 29 Eller är Gud allenast
Judarnas Gud? Är han ock icke Hedningarnas Gud? Jo
visserliga, ock Hedningarnas; 30 Efter det en Gud är,
som gör omskärelsen rättfärdig af trone, och förhudena
genom trona. 31 Göre vi då lagen om intet med trone?
Bort det; utan vi upprättom lagen.

4 Hvad säge vi då vår fader Abraham efter köttet hafva
funnit? 2 Det säge vi: Är Abraham rättfärdig vorden
af gerningarna, så hafver han det han må berömma
sig af; men icke för Gudi. 3 Men hvad säger Skriften?
Abraham trodde Gudi, och det vardt honom räknadt
till rättfärdighet. 4 Men honom, som håller sig vid
gerningarna, varder lönen icke räknad af nåd, utan af
pligt. 5 Men honom, som icke håller sig vid gerningarna,
utan tror på honom som den ogudaktiga gör rättfärdigan,
hans tro varder honom räknad till rättfärdighet; 6 Såsom
ock David säger, att saligheten är dens menniskos,
hvilko Gud tillräknar rättfärdighetena, utan gerningar. 7
Salige äro de, som deras orättfärdigheter äro förlåtna,

och deras synder äro öfverskylda. 8 Salig är den man,
som Gud ingen synd tillräknar. 9 Månn nu denna
saligheten allenast vara kommen öfver omskärelsen,
eller ock öfver förhudena? Vi säge ju, att Abrahe
vardt tron räknad till rättfärdighet. 10 Huru blef hon
honom då tillräknad? När han var i omskärelsen, eller
när han var i förhudene? Icke i omskärelsen, utan i
förhudene. 11 Men han tog omskärelsens tecken för
ett insegel till trones rättfärdighet, hvilka han hade i
förhudene; att han skulle vara allas deras fader, som i
förhudene trodde, att sådant skulle ock räknas dem
för rättfärdighet; 12 Desslikes ock omskärelsens fader,
icke dem allenast, som äro af omskärelsen, utan ock
dem som vandra i trones fotspår, som var i vår faders
Abrahams förhud. 13 Ty det löftet, att han skulle varda
verldenes arfvinge, är icke skedt Abrahe och hans
säd igenom lagen, utan igenom trones rättfärdighet.
14 Ty om de, som lyda till lagen, äro arfvingar, så är
tron onyttig vorden, och löftet är blifvet om intet. 15 Ty
lagen kommer vrede åstad; ty der ingen lag är, der är
icke heller öfverträdelse. 16 Derföre måste det vara af
trone, att det skall vara af nåd, och löftet fast blifva
allo sädene; icke honom allenast som är af lagen, utan
ock honom som är af Abrahams tro, hvilken är allas
våra fader; 17 Som skrifvet är: Jag hafver satt dig till en
fader öfver många Hedningar, för Gudi, den du trott
hafver, hvilken de döda gör lefvande, och kallar de ting,
som icke äro, lika som de voro. 18 Och han trodde
på det hopp, der intet hopp var, att han skulle varda
många Hedningars fader, som sagdt var till honom: Så
skall din säd vara. 19 Och han vardt icke svag i trone,
och aktade icke sin halfdöda kropp, ty han var när
hundrade åra gammal; ej heller Saras halfdöda qved;
20 Ty han tviflade intet på Guds löfte med otro; utan
vardt stark i trone, gifvandes Gudi ärona; 21 Och var
full viss derpå, att den som lofvade, han var ock mägtig
det att hålla. 22 Derföre var det ock räknadt honom till
rättfärdighet. 23 Så är detta icke allenast skrifvet för
hans skull, att honom tillräknadt vardt; 24 Utan ock för
våra skull, som det också tillräknadt varder, när vi trom
på honom, som vår Herra Jesum uppväckte ifrå de
döda; 25 Hvilken för våra synders skull är utgifven, och
för våra rättfärdighets skull uppväckt.

5 Medan vi nu rättfärdige vordne äro af trone, hafve vi
frid med Gud, genom vår Herra Jesum Christum; 2
Genom hvilken vi hafve ock en tillgång i trone till denna
nåd, som vi uti stånm, och berömmom oss af hoppet,
som vi hafve, till den härlighet som Gud gifva skall.
3 Och icke det allenast; utan vi berömmom oss ock i
bedröfvelsen, vetande att bedröfvelse gör tålamod; 4
Och tålamod gör förfarenhet; förfarenhet gör hopp; 5
Men hoppet låter icke komma på skam; ty Guds kärlek
är utgjuten i vår hjerta, genom den Helga Anda som oss
gifven är. 6 Ty ock Christus, den stund vi ännu svage
vorom efter tiden, hafver lidit döden för oss syndare. 7
Nu vill näppliga någor dö för det som rätt är; för det
som godt är torde tilläfventyrs någor dö. 8 Derföre
beprisar Gud sin kärlek till oss att Christus är död för
oss, när vi ännu vore syndare. 9 Så varde vi ju mycket
mer behållne genom honom för vredene, efter vi äre
rättfärdige gjorde i hans blod. 10 Ty efter vi vordom
förlikte med Gudi, genom hans Sons död, den stund vi
ännu voro ovänner; mycket mer, efter vi äre förlikte,
blifve vi nu behållne genom hans lif. 11 Icke allenast
det; utan vi berömmom oss ock af Gudi, genom vår
Herra Jesum Christum, genom hvilken vi nu förlikningen
fått hafve. 12 Derföre, såsom igenom ena mennisko
är synden kommen i verlden, och för syndenes skull
döden; och är så döden kommen öfver alla menniskor,
efter de alle syndat hafva, 13 Ty synden var väl i
verldene allt intill lagen; men der ingen lag är, der aktas
icke synden; 14 Utan döden var väldig, allt ifrån Adam
intill Mosen, öfver dem ock, som icke hade syndat
i sådana öfverträdelse som Adam, hvilken är hans
liknelse som tillkommande var. 15 Men det hafver sig
icke så med gåfvone, som med syndene; ty om igenom
ens (menniskos) synd äro månge döde, så är mycket
mer Guds nåd och gåfva mångom rikeliga vederfaren
genom Jesum Christum, som den ena menniskan var i
nådene. 16 Och är icke gåfvan allenast öfver ena synd,
såsom förderfvet är kommet fördens ena syndarens ena
synd; ty domen är kommen af ene synd till fördömelse,
men gåfvan af många synder till rättfärdighet, 17 Ty
om döden hafver, för ens synds skull, väldig varit
igenom en; mycket mer skola de, som undfå nådenes
och gåfvones fullhet till rättfärdighet, vara väldige i
lifvena genom en, Jesum Christum, 18 Ty såsom för
ens synds skull, är fördömelse kommen öfver alla
menniskor; så kommer ock, igenom ens rättfärdighet,
lifsens rättfärdning öfver alla menniskor. 19 Ty såsom,
för ene menniskos olydno, äro månge vordne syndare;
så varda ock, för ens lydnos skull, månge rättfärdige.
20 Men lagen är också härmed inkommen, att synden
skulle öfverflöda; men der synden öfverflödde, der
öfverflödde då nåden mycket mer; 21 På det att, såsom
synden hafver väldig varit till döden, så skulle ock
nåden väldig vara genom rättfärdighetena till evinnerligit
lif, genom Jesum Christum. **(aiōnios g166)**

6 Hvad vilje vi Då säga? Skole vi blifva i syndene,
på det nåden skall öfverflöda? 2 Bort det; vi som
äre döde ifrå syndene, huru skulle vi ännu lefva i
henne? 3 Veten I icke, att alle vi som äre döpte till
Christum Jesum, vi äre döpte till hans död? 4 Så äro
vi ju begrafne med honom, genom dopet, i döden;

att såsom Christus är uppväckt ifrå de döda, genom
Fadrens härlighet, så skole ock vi vandra i ett nytt
lefverne. 5 Ty om vi, samt med honom, inplantade
vardom till en lika död, så varde vi ock uppståndelsen
like; 6 Vetande att vår gamla menniska är korsfäst
med honom, på det att syndakroppen skall varda om
intet, att vi icke härefter skola tjena syndene. 7 Ty
den som döder är, han är rättfärdigad ifrå syndene. 8
Äre vi nu döde med Christo, så tro vi, att vi ock skole
lefva med honom; 9 Vetande, att Christus, som ifrå de
döda uppväckt är, dör intet mer; döden får intet mer
magt öfver honom. 10 Ty det han blef död, blef han
syndene död en gång; men det han lefver, lefver han
Gudi. 11 Så håller ock I eder derföre, att I ären döde
syndene, och lefven Gudi, genom Christum Jesum,
vår Herra. 12 Så låter nu icke syndena väldig vara i
eder dödeliga lekamen, så att I henne efterföljen uti
hennes lustar. 13 Och gifver icke syndene edra lemmar
till orättfärdighetenes vapen; utan gifver eder sjelfva
Gudi, lika som de der döde hafva varit, och nu lefva;
och edra lemmar Gudi, till rättfärdighetenes vapen. 14
Ty synden skall icke vara väldig öfver eder; efter I ären
icke under lagen, utan under nådene. 15 Huru då?
Skole vi synda, medan vi äre icke under lagen, utan
under nådene? Bort det. 16 Veten I icke, att hvem I
gifven eder för tjenare till att lyda, hans tjenare ären I,
som I lydige ären, ehvad det är mer syndene, till döden,
eller lydnone, till rättfärdighetena? 17 Men lofvad vare
Gud, att I hafven varit syndenes tjenare, och ären dock
af hjertat lydige vordne, uti den lärdoms eftersyn, som
I ären gifne till. 18 Men nu, medan I ären friade ifrå
syndene, ären I rättfärdighetenes tjenare vordne. 19
Jag talar härom efter menniskors sätt, för edra köttsliga
skröplighets skull; lika som I hafven edra lemmar gifvit
orenlighet ene och orättfärdighetene till tjenst, ifrå den
ena orättfärdighetene till den andra; så gifver ock nu
edra lemmar rättfärdighetene till tjenst, att de måga
varda helige. 20 Ty då I voren syndenes tjenare, då
voren I frie ifrå rättfärdighetene. 21 Hvad gagn haden I
då af det, der I nu blygens vid? Ty till sådant är döden
ändalykten. 22 Men nu, medan I ären frie vordne ifrå
syndene, och vordne Guds tjenare, hafven I edor frukt,
att I helige varden; och till ändalykt, evinnerligit lif.
(aiōnios g166) 23 Ty syndenes lön är döden; men Guds
gåfva är det eviga lifvet, genom Christum Jesum, vår
Herra. (aiōnios g166)

7 Veten I icke, käre bröder (ty jag talar med dem som
lagen veta), att lagen regnerar öfver menniskona, så
länge hon lefver? 2 Ty en qvinna, som i mans våld är,
så länge mannen lefver, är hon bunden till lagen; men
om mannen dör, så blifver hon lös ifrå mansens lag. 3
Men om hon är med en annan man, medan hennes
man lefver, då varder hon kallad en horkona; men dör
mannen, så är hon fri ifrå lagen, att hon icke varder
en horkona, om hon är när en annan man. 4 Så ären
ock I, mine bröder, dödade ifrå lagen, genom Christi
Lekamen; att I skolen vara när enom androm, nämliga
när honom som är uppstånden ifrå de döda, på det
vi skole göra Gudi frukt. 5 Ty Då vi vorom köttslige,
då voro de syndiga begärelser, som lagen uppväckte,
mägtig i våra lemmar, att göra dödenom frukt. 6 Men
nu äre vi friade ifrå lagen, döde ifrå henne som oss
höll fångna; så att vi skole tjena uti ett nytt väsende,
efter andan, och icke uti det gamla väsendet, efter
bokstafven. 7 Hvad vilje vi då säga? Är lagen synd?
Bort det; men syndena kände jag icke, utan af lagen;
ty jag hade intet vetat af begärelsen, hade icke lagen
sagt: Du skall icke begära. 8 Då tog synden tillfälle af
budordet; och uppväckte i mig all begärelse; ty utan
lagen var synden död. 9 Och jag lefde fordom utan lag;
men när budordet kom, fick synden lif igen; 10 Och jag
vardt död; så fanns då, att budordet, som mig var gifvet
till lifs, det var mig till döds. 11 Ty synden tog tillfälle af
budordet, och besvek mig, och drap mig dermed. 12 Så
är väl lagen helig, och budordet heligt, och rättfärdigt,
och godt. 13 Är då det, som godt är, vordet mig till
döds? Bort det; men synden, på det hon skulle synas
vara synd, hafver, med det godt är, verkat döden i mig;
på det synen skulle varda öfvermåtton syndig genom
budordet. 14 Ty vi vete, att lagen är andelig; men jag
är köttslig, sålder under syndena. 15 Ty jag vet icke
hvad jag gör; ty jag gör icke hvad jag vill; utan det jag
hatar, det gör jag. 16 Om jag nu gör det jag icke vill, så
samtycker jag, att lagen är god. 17 Så gör icke nu jag
det, utan synden, som bor i mig. 18 Ty jag vet, att i
mig, det är, i mitt kött, bor icke godt; viljan hafver jag,
men att göra godt, det finner jag icke. 19 Ty det goda,
som jag vill, det gör jag intet; utan det onda, som jag
icke vill, det gör jag. 20 Om jag nu gör det jag icke vill,
så gör icke nu jag det, utan synden, som bor i mig.
21 Så finner jag nu mig en lag, jag som vill göra det
godt är, att det onda låder vid mig. 22 Ty jag hafver
lust till Guds lag, efter den invärtes menniskona; 23
Men jag ser en annor lag i mina lemmar, som strider
emot den lag, som i min håg är, och griper mig fången
uti syndenes lag, som är i mina lemmar. 24 Jag arme
menniska, ho skall lösa mig ifrå denna dödsens kropp?
25 Gudi tackar jag, genom Jesum Christum, vår Herra.
Så tjenar jag nu Guds lag med hågen; men med köttet
tjenar jag syndenes lag.

8 Så är nu intet fördömeligit i dem som äro i Christo
Jesu, de icke vandra efter köttet, utan efter Andan.
2 Ty Andans lag, som lif gifver i Christo Jesu, hafver
gjort mig fri ifrå syndenes och dödsens lag. 3 Ty det

som lagen icke kunde åstadkomma, i det hon vardt
försvagad af köttet, det gjorde Gud, sändandes sin Son
i syndelig kötts liknelse, och fördömde syndena i köttet
genom synd; 4 På det den rättfärdighet, som lagen
äskar, skulle varda fullbordad i oss, som icke vandrom
efter köttet, utan efter Andan. 5 Ty de som köttslige
äro, de äro köttsliga sinnade; men de som andelige
äro, de äro andeliga sinnade. 6 Ty köttsens sinne är
döden; men Andans sinne är lif och frid. 7 Ty köttsligit
sinne är en fiendskap emot Gud; efter det är icke Guds
lag underdånigt; icke kan det heller. 8 Men de, som äro
köttslige, kunna icke vara Gudi täcke. 9 Men I ären
icke köttslige, utan andelige, om Guds Ande annars bor
i eder; ty hvilken icke hafver Christi Anda, han hörer
icke honom till. 10 Men om Christus är i eder, så är
väl lekamenen död, för syndenes skull; men Anden är
lifvet, för rättfärdighetenes skull. 11 Om nu hans Ande,
som Jesum uppväckte ifrå de döda, bor i eder, så skall
ock den, som Christum uppväckte ifrå de döda, göra
edor dödeliga lekamen lefvande, för sin Andas skull,
som i eder bor. 12 Så äre vi nu, käre bröder, skyldige,
icke köttena, att vi skole lefva efter köttet; 13 Ty om
I lefven efter köttet, så skolen I dö; men om I döden
köttsens gerningar med Andanom, så skolen I lefva.
14 Ty alle de som drifvas af Guds Anda, de äro Guds
barn. 15 Ty I hafven icke fått träldomsens anda, åter
till räddhåga; utan I hafven fått utkorada barns Anda,
i hvilkom vi rope: Abba, käre Fader. 16 Den samme
Anden vittnar med vår Anda, att vi äre Guds barn. 17
Äre vi nu barn, så äre vi ock arfvingar; nämliga Guds
arfvingar, och Christi medarfvingar; om vi annars lidom
med honom, att vi ock med honom komma mågom
till härligheten. 18 Ty jag håller det så före, att denna
tidsens vedermöda är icke lika emot den härlighet, som
på oss uppenbaras skall. 19 Ty kreaturens högeliga
åstundan väntar efter, att Guds barn skola uppenbaras;
20 Efter kreaturen äro vanskelighetene underkastade
emot sin vilja; men för hans skull, som dem underkastat
hafver, på en förhoppning. 21 Ty kreaturen skola ock
varda fri af förgängelighetenes träldom, till Guds barnas
härliga frihet. 22 Ty vi vete, att hvart och ett kreatur
suckar och ängslas med oss, allt härtill. 23 Och icke
de allenast; utan ock vi sjelfve, som hafvom Andans
förstling, suckom ock vid oss sjelfva efter barnaskapet,
och väntom vår kropps förlossning. 24 Ty vi äre väl
salige vordne, dock i hoppet; men hoppet, om det
synes, är det icke hopp; ty huru kan man hoppas det
man ser? 25 Om vi nu hoppes det vi icke sem, så
vänte vi det med tålamod. 26 Sammaledes hjelper ock
Anden våra skröplighet; ty vi vete icke hvad vi skolom
bedja, såsom det bör sig; utan sjelfver Anden manar
godt för oss, med osägeliga suckan. 27 Men han, som
skådar hjertan, han vet hvad Andans sinne är; ty han
manar för helgonen, efter Guds behag. 28 Men vi vete
att dem, som hafva Gud kär, tjena all ting till det bästa,
de som efter uppsåtet äro kallade. 29 Ty hvilka han
hafver föresett, dem hafver han ock beskärt, att de
skulle vara hans Sons beläte like; på det han skall vara
den förstfödde ibland många bröder. 30 Men dem som
han hafver beskärt, dem hafver han ock kallat; och dem
han hafver kallat, dem hafver han ock gjort rättfärdiga;
men dem som han hafver gjort rättfärdiga, dem hafver
han ock gjort härliga. 31 Hvad vilje vi nu säga härtill? Är
Gud för oss, ho kan vara emot oss? 32 Hvilken ock icke
hafver skonat sin egen Son, utan gifvit honom ut för
oss alla; huru skulle han icke ock gifva oss all ting med
honom? 33 Hvilken vill åklaga dem som Gud hafver
utkorat? Gud är den som rättfärdigar. 34 Hvilken är
den som vill fördöma? Christus är den som lidit hafver
döden; ja, han är ock den som uppväckt är; den ock
sitter på Guds högra hand, och manar godt för oss. 35
Ho kan skilja oss ifrå Christi kärlek? Bedröfvelse, eller
ångest, eller förföljelse, eller hunger, eller nakenhet,
eller farlighet, eller svärd? 36 Såsom skrifvet är: För
dina skull vardom vi dödade hela dagen; vi vardom
hållne såsom slagtofår. 37 Men i allt detta öfvervinne
vi, genom honom som oss älskat hafver. 38 Ty jag är
viss derpå, att hvarken död, eller lif, eller Änglar, eller
Förstadöme, eller väldigheter, eller de ting som nu äro,
eller de ting som tillkomma skola; 39 Eller höghet, eller
djuphet, eller något annat kreatur, skall skilja oss ifrå
Guds kärlek, som är i Christo Jesu, vårom Herra.

9 Jag säger sanningen i Christo, och ljuger icke; som
mitt samvete bär mig der vittne till i dem Helga
Anda; 2 Att jag hafver ena stora sorg, och idkeliga
pino i mitt hjerta. 3 Ty jag hafver sjelfver önskat mig
bortkastad ifrå Christo, för mina bröders skull, som mig
köttsliga skylde äro; 4 Hvilke äro af Israel, hvilkom
barnaskapet tillhörer, och härligheten, och förbundet,
och lagen, och Gudstjensten, och löften; 5 Hvilkas äro
fäderna, der Christus af födder är, på köttsens vägnar;
hvilken är Gud öfver all ting, lofvad evinnerliga. Amen.
(aiōn g165) 6 Detta säger jag icke fördenskull, att Guds
ord äro omintet vorden; ty de äro icke alle Israeliter,
som äro af Israel; 7 Icke äro de heller alle söner, att
de äro Abrahams säd; utan i Isaac skall dig kallas
säden; 8 Det är: Icke äro de Guds barn, som äro barn
efter köttet, utan de som äro barn efter löftet, de varda
räknade för säd. 9 Ty detta är löftesordet: Jag skall
komma i denna tiden; och Sara skall hafva en son.
10 Och icke allenast det; utan ock Rebecka vardt en
gång hafvandes af Isaac, vårom fader. 11 Ty förr än
barnen voro född, och hade hvarken godt eller ondt
gjort (på det Guds uppsåt skulle blifva ståndandes efter
utkorelsen, icke för gerningarnas skull, utan af kallarens

nåde), 12 Vardt denne sagdt: Den större skall tjena
dem mindre; 13 Såsom skrifvet är: Jacob älskade jag
men Esau hatade jag. 14 Hvad vilje vi då säga? Är
Gud orättfärdig? Bort det. 15 Ty han säger till Mosen:
Hvilkom jag är nådelig, honom är jag nådelig; och öfver
hvilken jag förbarmar mig, öfver honom förbarmar jag
mig. 16 Så står det nu icke till någors mans vilja eller
lopp, utan till Guds barmhertighet. 17 Ty Skriften säger
till Pharao: Dertill hafver jag uppväckt dig, att jag skall
bevisa mina magt på dig; och att mitt Namn skall varda
förkunnadt i all land. 18 Så förbarmar han nu sig öfver
hvem han vill, och hvem han vill, förhärdar han. 19 Så
må du säga till mig: Hvad skyllar han då oss? Ho kan
stå emot hans vilja? 20 O menniska, ho äst du som vill
träta med Gud? Icke säger det ting, som gjordt är, till
sin mästare: Hvi hafver du gjort mig sådana? 21 Hafver
icke en pottomakare magt att göra af en klimp ett kar till
heder, och det andra till vanheder? 22 Derföre, då Gud
ville låta se vredena, och kungöra sina magt, hafver
han med stor tålsamhet lidit vredsens kar, som äro
tillredd till fördömelse; 23 På det han skulle kungöra
sina härlighets rikedom på barmhertighetenes kar, som
han hafver tillredt till härlighet; 24 Hvilka han ock kallat
hafver, nämliga oss, icke allenast af Judomen, utan
ock af Hedningomen; 25 Såsom han ock säger genom
Oseas: Det som icke var mitt folk, det skall jag kalla mitt
folk; och den mig intet kär var, skall jag kalla min kära.
26 Och det skall ske, att der som hafver varit sagdt till
dem: I ären icke mitt folk; der skola de varda kallade
lefvandes Guds barn. 27 Men Esaias ropar för Israel:
Om talet på Israels barn än vore som sanden i hafvet,
så skola dock de igenlefde varda salige. 28 Ty han
skall väl låta förderfva dem, och dock likväl stilla det
förderfvet till rättfärdighet; ty Herren skall stilla förderfvet
på jordene. 29 Och såsom Esaias sade tillförene: Hade
icke Herren Zebaoth igenleft oss säd, då hade vi varit
såsom Sodoma, och lika som Gomorra. 30 Hvad vilje vi
då säga? Det säge vi: Hedningarna, som icke farit hafva
efter rättfärdighetene, de hafva fått rättfärdigheten; den
rättfärdighet menar jag, som af trone kommer. 31 Men
Israel, som for efter rättfärdighetenes lag, kom icke till
rättfärdighetenes lag. 32 Hvarföre? Derföre att de icke
sökte det af trone, utan såsom af lagsens gerningar; ty
de stötte sig på förtörnelsestenen; 33 Såsom skrifvet
är: Si, jag lägger i Zion en förtörnelsesten, och ena
förargelseklippo: och hvar och en som tror på honom,
skall icke komma på skam.

10 Bröder, mins hjertas begär och bön till Gud är
för Israel, att de måtte varda salige; 2 Ty jag bär
vittne med dem, att de hafva nit om Gud; dock icke
visliga. 3 Ty de förstå icke Guds rättfärdighet; utan fara
efter att upprätta sin egen rättfärdighet, och äro så icke
Guds rättfärdighet undergifne. 4 Ty Christus är lagsens
ände, till rättfärdighet hvarjom och enom som tror. 5
Moses skrifver om den rättfärdighet som kommer af
lagen, att hvilken menniska som det gör, hon lefver
deruti. 6 Men den rättfärdighet, som är af trone, säger
så: Säg icke i ditt hjerta: Ho vill fara upp i himmelen?
Det är, att hemta Christum härned. 7 Eller, ho vill fara
ned i djupet? Det är, att hemta Christum upp igen ifrån
de döda. **(Abyssos g12)** 8 Men hvad säger (Skriften)?
Ordet är hardt när dig, nämliga i dinom mun, och i ditt
hjerta. Detta är det ordet om trona, som vi predikom. 9
Ty om du bekänner med dinom mun Jesum, att han är
Herren, och tror i ditt hjerta att Gud hafver uppväckt
honom ifrå de döda, så varder du salig. 10 Ty med
hjertans tro varder man rättfärdig, och med munsens
bekännelse varder man salig. 11 Ty Skriften säger:
Hvar och en, som tror på honom, skall icke komma
på skam. 12 Det är ingen åtskilnad emellan Juda och
Grek; ty en Herre är öfver alla, riker öfver alla dem
som åkalla honom. 13 Ty hvar och en, som åkallar
Herrans namn, skall varda salig. 14 Men huru skola de
åkalla den de hafva icke trott på? Och huru skola de tro
honom, som de hafva intet hört af? Och huru skola de
höra utan predikare? 15 Och huru skola de predika,
utan de varda sände? såsom skrifvet är: O! huru ljuflige
äro deras fötter, som frid förkunna, deras som godt
förkunna. 16 Men de äro icke alle Evangelio lydige; ty
Esaias säger: Herre, ho tror vår predikan? 17 Så är tron
af predikanen; men predikanen genom Guds ord. 18
Så säger jag nu: Hafva de icke hört det? Deras ljud är
ju utgånget i all land, och deras ord till verldenes ändar.
19 Men jag säger: Hafver då Israel det icke fått veta?
Den förste Moses säger: Jag skall uppväcka eder till nit
med det folk, som icke är folk; och med ett galet folk
skall jag reta eder. 20 Dristar ock Esaias sig till, och
säger: Jag är funnen af dem, som intet sökte mig, och
är vorden uppenbar dem, som intet sporde efter mig. 21
Men till Israel säger han: Hela dagen hafver jag uträckt
mina händer till det otrogna och genstörtiga folket.

11 Så säger jag nu: Hafver Då Gud bortkastat
sitt folk? Bort det; ty jag är ock en Israelit, af
Abrahams säd, af BenJamins slägte. 2 Gud hafver icke
bortkastat sitt folk, som han hade föresett tillförene.
Eller veten I icke hvad Skriften säger om Elias? huru
han går fram för Gud emot Israel, och säger: 3 Herre,
de hafva dräpit dina Propheter, och hafva slagit ned
din altare; och jag är allena igenblifven, och de fara
efter mitt lif. 4 Men hvad säger honom Guds svar?
Jag hafver mig igenleft sjutusend män, som icke hafva
böjt sin knä för Baal. 5 Så är det ock i denna tiden
med de igenlefda, efter nådenes utkorelse. 6 Är det
nu af nåd, så är det icke af gerningom; annars vore

nåd icke nåd; är det ock af gerningom, så är det nu
icke nåd; annars är gerning icke gerning. 7 Huru äret
då? Det Israel söker, det får han icke; men utkorelsen
får det; de andre äro förblindade; 8 Såsom skrifvet
är: Gud hafver gifvit dem en förbittrad anda; ögon, att
de icke se skola, och öron, att de icke höra skola allt
härtilldags. 9 Och David säger: Låt deras bord varda
en snaro, och till bekajelse, och till förargelse, och dem
till deras rätta lön. 10 Varde deras ögon förblindad,
att de icke se; och böj deras rygg alltid. 11 Så säger
jag nu: Hafva de då fördenskull stött sig, att de skulle
falla? Bort det; men af deras fall hände Hedningomen
salighet, på det att han dermed skulle uppväcka dem
till nit. 12 Är nu deras fall verldenes rikedom, och deras
förminskelse är Hedningarnas rikedom; huru mycket
mer deras fullhet? 13 Eder Hedningomen säger jag:
Efter det jag är Hedningarnas Apostel, prisar jag mitt
ämbete; 14 Om jag kunde någorledes uppväcka dem,
som mitt kött äro, till nit, och göra några saliga af dem.
15 Ty om deras bortkastelse är verldenes försoning,
hvad blifver Då deras upptagelse annat än lif ifrå de
döda? 16 Är förstlingen helig, så är ock väl hele degen
helig och om roten är helig, så äro ock qvistarna helige.
17 Om nu några af qvistarna äro afbrutne, och du, som
var ett vildoljoträ, blef der inympad igen, och äst vorden
delaktig af oljoträns rot och fetma; 18 Så beröm dig
icke emot qvistarna. Om du berömmer dig, så bär ju
icke du rotena, utan roten bär dig. 19 Så säger du då:
Qvistarna äro afbrutne, på det jag skulle inympas. 20
Sant säger du; de äro afbrutne för otrones skull; men
du äst ståndandes genom trona; var icke för stolt i
ditt sinne, utan var i räddhåga. 21 Ty hafver Gud de
naturliga qvistar icke skonat, se till, att han icke heller
skonar dig. 22 Så se nu här Guds godhet och stränghet;
strängheten på dem som föllo, och godheten på dig,
så framt du blifver i godhetene; annars varder du ock
afhuggen; 23 Och de inympas igen, om de icke blifva i
otrone; ty Gud är mägtig åter inympa dem. 24 Ty äst du
af ett naturligit vildoljoträ afhuggen, och förutan naturen
inympad uti ett sannskyldigt oljoträ; huru mycket mer
måga de, som naturlige qvistar äro, inympas uti sitt
eget oljoträ? 25 Käre bröder, jag vill icke fördölja eder
denna hemlighet, på det I icke skolen högmodas vid
eder sjelfva, att blindheten är Israel endels vederfaren,
tilldess Hedningarnas fullhet inkommen är; 26 Och så
varder hele Israel salig; såsom skrifvet är: Af Zion skall
den komma som fria skall, och afvända ogudaktigheten
af Jacob. 27 Och detta är mitt Testament med dem,
då jag borttager deras synder. 28 Efter Evangelium
håller jag dem för ovänner, för edra skull; men efter
utkorelsen hafver jag dem kär, för fädernas skull. 29
Ty Guds gåfvor och kallelse äro sådana, att han kan
dem icke ångra. 30 Ty såsom ock I fordom icke trodden
på Gud, och hafven dock nu öfver deras otro fått
barmhertighet; 31 Så hafva ock nu de icke velat tro på
den barmhertighet, som eder vederfaren är, att dem
måtte ock barmhertighet vederfaras. 32 Ty Gud hafver
allt beslutit under otro, på det han skall förbarma sig
öfver alla. **(eleēsē g1653)** 33 O! hvilken djuphet af den
rikedom, som är både i Guds visdom och kunskap;
huru obegripelige äro hans domar, och oransakelige
hans vägar. 34 Ty ho hafver känt Herrans sinne? Eller
ho hafver varit hans rådgifvare? 35 Eller ho hafver gifvit
honom något tillförene, det honom skall betaladt varda?
36 Ty af honom, och igenom honom, och i honom äro
all ting; honom vare ära i evighet. Amen. **(aiōn g165)**

12 Så förmanar jag nu eder, käre bröder, vid Guds
barmhertighet, att I utgifven edor lekamen till ett
offer, som är lefvande, heligt och Gudi behageligit,
edra skäliga Gudstjenst. 2 Och håller eder icke efter
denna verldena; utan förvandler eder med edars
sinnes förnyelse, att I mågen förfara hvad Guds gode,
behaglige och fullkomlige vilje är. **(aiōn g165)** 3 Ty jag
säger, igenom den nåd som mig gifven är, hvarjom och
enom af eder, att ingen hålle mer af sig, än honom bör
hålla; utan hålle sig så, att der är måtta med, efter som
Gud hafver utdelat hvarjom och enom trones mått. 4 Ty
såsom vi uti en lekamen hafve många lemmar, men
alle lemmar hafva icke allt samma ämbete; 5 Så äre vi
nu månge en lekamen i Christo, men inbördes äre vi
hvarsannars lemmar; 6 Och hafve åtskilliga gåfvor, efter
den nåd som oss gifven är. Hafver någor Prophetiam,
så vare hon ens med trone. 7 Hafver någor ett ämbete,
så akte han derpå; lärer någor, så akte han på lärona.
8 Förmanar någor, så akte han på förmaningen; gifver
någor, så gifve uti enfaldighet; regerar någor, så regere
med omsorg; gör någor barmhertighet, så göre det
med fröjd. 9 Kärleken vare utan skrymtan; hater det
onda, blifvandes vid det godt är. 10 Varer hvar med
annan vänlige, uti broderlig kärlek; den ene förekomme
den andra med inbördes heder. 11 Varer icke tröge uti
det I hafven för händer; varer brinnande i Andanom;
skicker eder efter tiden. 12 Varer glade i hoppet; tålige
i bedröfvelse; håller på bedja. 13 Deler edart till de
heligas nödtorft; herberger gerna. 14 Taler väl om dem
som gå efter edart argasta; taler väl, och önsker dem
icke ondt. 15 Glädjens med dem som glade äro; och
gråter med dem som gråta. 16 Ens till sinnes med
hvarannan; håller icke mycket af eder sjelfva; utan
håller eder lika vid dem som ringa äro; håller eder
icke sjelfva för kloka, 17 Görer ingom ondt för ondt;
vinnlägger eder om det som ärligit är, inför hvar man. 18
Om möjeligit är, så mycket som till eder står, så hafver
frid med alla menniskor. 19 Hämnens eder icke sjelfve,
käre vänner; utan låter (Guds) vrede hafva rum; ty det

är skrifvet: Min är hämnden, jag skall vedergällat, säger
Herren. 20 Om nu din ovän hungrar, så gif honom mat;
törster han, så gif honom dricka; när du det gör, så
församlar du glödande kol på hans hufvud. 21 Låt dig
icke öfvervunnen varda af det onda; utan öfvervinn det
onda med det goda.

13 Hvar och en vare Öfverhetene, som väldet hafver,
underdånig; ty ingen Öfverhet är, utan af Gudi;
den Öfverhet, som är, hon är skickad af Gudi. 2 Derföre,
ho sig sätter emot Öfverheten, han sätter sig emot
Guds skickelse; men de som sätta sig deremot, de
skola få en dom öfver sig. 3 Ty de, som väldet hafva,
äro icke dem till räddhåga som väl göra, utan dem som
illa göra. Vill du icke frukta för Öfverheten, så gör det
godt är, så får du pris af honom; 4 Ty han är Guds
tjenare, dig till godo. Men gör du det ondt är, så må
du rädas; ty han bär icke svärdet förgäfves; utan han
är Guds tjenare, en nämnare honom till straff, som
illa gör. 5 Fördenskull måste man vara underdånig,
icke allenast för straffets skull, utan ock för samvetets
skull. 6 Derföre måsten I ock gifva skatt; ty de äro
Guds tjenare, som sådant skola sköta. 7 Så gifver
nu hvarjom och enom det I pligtige ären; dem skatt,
som skatt bör; dem tull, som tull bör; dem rädsel, som
rädsel tillhörer; dem heder, som heder tillhörer. 8 Varer
ingom något skyldige, utan att I älskens inbördes; ty
den som älskar den andra, han hafver fullbordat lagen.
9 Ty det som sagdt är: Du skall icke göra hor; du skall
icke dräpa; du skall icke stjäla; du skall icke bära falskt
vittne; du skall icke begära; och annat sådant bud, det
beslutes i detta ordet: Du skall älska din nästa som dig
sjelf. 10 Kärleken gör sin nästa intet ondt. Så är nu
kärleken lagsens fullbordan. 11 Och medan vi sådant
vete, nämliga tiden, att nu är stunden till att uppstå
af sömnen, efter vår salighet är nu närmer, än då vi
troddet; 12 Natten är framfaren, och dagen är kommen;
derföre låter oss bortkasta mörksens gerningar, och
ikläda oss ljusens vapen: 13 Låter oss ärliga vandra,
såsom om dagen; icke i fråsseri och dryckenskap; icke
i kamrar och okyskhet; icke i kif och nit; 14 Utan ikläder
eder Herran Jesum Christum; och fordrer köttet, dock
icke till kättja.

14 Den svaga i trone tager upp; och bekymrer icke
samvetet. 2 Den ene tror, att han må allahanda
äta; men den som svag är, han äter kål. 3 Den der äter,
han förakte icke honom som icke äter, och den som
icke äter, han döme icke honom som äter; ty Gud hafver
honom upptagit. 4 Ho äst du, som dömer en annars
tjenare? Sinom egnom herra står han eller faller; men
han kan väl varda ståndandes; ty Gud är väl mägtig till
att göra honom ståndandes. 5 Den ene gör åtskilnad
emellan dag och dag; den andre håller alla dagar lika;
hvar och en vare viss i sitt sinne. 6 Hvilken som aktar
någon dag, det gör han Herranom; och hvilken icke
aktar någon dag, han gör det ock Herranom. Hvilken
som äter, han äter Herranom; ty han tackar Gudi. Den
der icke äter, han icke äter Herranom, och tackar Gudi.
7 Ty ingen af oss lefver sig sjelfvom; och ingen dör sig
sjelfvom. 8 Lefve vi, så lefve vi Herranom; dö vi, så
dö vi Herranom; ehvad vi nu lefve eller dö, så höre vi
Herranom till. 9 Ty Christus är derpå både död och
uppstånden, och åter lefvandes vorden, att han skall
vara Herre, både öfver lefvande och döda. 10 Men du,
hvi dömer du din broder? Eller du andre, hvi föraktar du
din broder? Ty vi måste alle stå framför Christi domstol;
11 Såsom skrifvet står: Så sant som jag lefver, säger
Herren, mig skola all knä böjas; och alla tungor skola
bekänna Gud. 12 Så måste nu hvar och en af oss
göra Gudi räkenskap för sig sjelf. 13 Derföre, låt oss
nu icke mera döma hvarannan; utan dömer heldre så,
att ingen förtörnar sin broder, eller förargar. 14 Jag
vet väl, och är dess viss i Herranom Jesu, att ingen
ting äro af sig sjelf menlig; utan den som håller det för
menligit, honom är det menligit. 15 Dock, om din broder
varder bedröfvad öfver din mat, så vandrar du allaredo
icke efter kärleken. Förderfva icke, med din mat, den
som Christus hafver lidit döden före. 16 Derföre flyr det
så, att edart goda icke varder undergifvet menniskors
förtal. 17 Ty Guds rike är icke mat eller dryck, utan
rättfärdighet, och frid, och fröjd i dem Helga Anda.
18 Den der uti tjenar Christo, han är Gudi täck, och
menniskomen bepröfvad. 19 Så låt oss nu fara efter
det som till frids tjenar, och det som tjenar till förbättring
inbördes. 20 Förderfva icke, för mats skull, Guds verk.
All ting äro väl ren; men honom är det icke godt, som
äter med sitt samvets förkränkelse. 21 Godt är dig,
att du äter intet kött, eller dricker intet vin; ej heller
något der din broder stöter sig på, eller förargas, eller
försvagas. 22 Hafver du tron, så haf henne när dig sjelf
för Gudi. Salig är den som sig intet samvet gör, om det
han bepröfvar. 23 Men den som tvifvelaktig är, äter
han, så är han fördömd; ty han äter icke af tron; ty allt
det icke går af trone, det är synd.

15 Skole ock vi, som starke äre, draga deras
skröplighet, som svage äro, och icke täckas oss
sjelfvom. 2 Så skicke sig hvar och en af oss, att han
måtte täckas sin nästa till godo, till förbättring. 3 Ty ock
Christus täcktes icke sig sjelfvom; utan såsom skrifvet
står: Deras försmädelser, som dig försmäda, hafva
fallit öfver mig. 4 Ty hvad som helst föreskrifvet är, det
är skrifvet oss till lärdom; att vi, genom tålamod och
Skriftenes tröst, skole hafva en förhoppning. 5 Men
Gud, som tålamod och trösten gifver, gifve eder, att I
ären inbördes ens till sinnes, efter Christum Jesum;

6 Att I med enom håg, och med enom mun, mågen
prisa Gud, och vårs Herras Jesu Christi Fader. 7
Derföre upptager hvar den andra, såsom ock Christus
hafver upptagit oss till Guds äro. 8 Men jag säger,
att Jesus Christus var omskärelsens tjenare, för Guds
sannings skull, till att fast göra de löften, som till fäderna
skedde; 9 Men att Hedningarna skola ära Gud, för
barmhertighetenes skull; såsom skrifvet är: Fördenskull
skall jag prisa dig ibland Hedningarna, och sjunga dino
Namne. 10 Och åter säger han: Glädjens, I Hedningar,
med hans folk; 11 Och ändå sedan: Lofver Herran, alle
Hedningar, och priser honom, all folk. 12 Och åter säger
Esaias: Det skall vara Jesse rot, och den som uppstå
skall att råda öfver Hedningarna; på honom skola
Hedningarna hoppas. 13 Men Gud, som hoppet gifver,
uppfylle eder med alla fröjd och frid i trone, att I hafven
ett fullkommeligit hopp, genom dens Helga Andas kraft.
14 Mine bröder, jag vet väl sjelf af eder, att I ären fulle af
godhet, uppfyllde med all kunskap, förmående förmana
hvar den andra. 15 Dock likväl, bröder, hafver jag skrifvit
eder endels dristeliga till, att kommat eder till sinnes,
för den nåds skull, som mig gifven är af Gudi; 16 Att
jag skall vara Jesu Christi tjenare ibland Hedningarna,
offrandes Guds Evangelium; att Hedningarne skola
varda ett offer, Gudi anammeligit, helgadt genom den
Helga Anda. 17 Derföre hafver jag, der jag må berömma
mig af, igenom Christum Jesum, i det Gudi tillhörer. 18
Ty jag dristar icke något tala, det icke Christus verkade
igenom mig, till att göra Hedningarna lydaktiga, genom
ord och gerningar; 19 Genom teckens och unders kraft,
och genom Guds Andas kraft; så att ifrån Jerusalem,
och de land deromkring ligga, allt intill Illyricum, hafver
jag uppfyllt med Christi Evangelium; 20 Och beflitat
mig att predika Evangelium, der Christus icke ens
hade varit nämnd, på det jag icke skulle bygga på ens
annars grund; 21 Utan, såsom skrifvet står: Dem som
intet hafver kungjordt varit om honom, de skola det se;
och de som af honom intet hört hafva, de skola det
förstå. 22 Det är ock saken, hvarföre jag ofta hafver
varit förhindrad att komma till eder. 23 Nu, efter jag
icke mer rum hafver i dessa landen, och hafver dock i
mång år åstundat komma till eder; 24 Då jag reser ut i
Hispanien, vill jag komma till eder; ty jag hoppas att, då
jag reser derigenom, skall jag få se eder, och sedan
varda af eder hulpen dit att komma; dock att jag ju först
någon lust hafver haft af edor umgängelse. 25 Men nu
far jag hädan till Jerusalem, till att göra dem heligom
tjenst. 26 Ty de som bo uti Macedonien, och Achajen,
hafva belefvat göra någon undsättning dem fattigom
heligom, som äro i Jerusalem. 27 Ty de hafva så
belefvat, och äro dem ock pligtige; fördenskull, att efter
de hafva delat med Hedningarna sin andeliga ting, är
tillbörligit, att de äro dem till tjenst med deras lekamliga
ting. 28 Då jag nu beställt hafver, och förseglat dem
denna frukt, vill jag komma tillbaka igen, och genom
edar (stad) fara till Hispanien. 29 Men jag vet, när jag
kommer till eder, varder jag kommandes med Christi
Evangelii fullkomliga välsignelse. 30 Men, käre bröder,
jag förmanar eder genom vår Herra Jesum Christum,
och igenom Andans kärlek, att I mig uti mitt arbete
hjelpen, med edra böner för mig till Gud; 31 Att jag må
frälst varda ifrå de otrogna i Judeen; och att min tjenst,
som jag gör i Jerusalem, må anammelig varda dem
heligom; 32 Att jag må med glädje komma till eder,
genom Guds vilja, och vederqvicka mig med eder. 33
Men fridsens Gud vare med eder allom. Amen.

16 Jag befaller eder våra syster Phebe, hvilken är
i församlingenes tjenst i Kenchrea. 2 Att I henne
undfången i Herranom, såsom helgon höfves; och görer
henne bistånd i all ärende, der hon eder behöfver;
ty hon hafver mångom, och jemväl mig sjelfvom,
varit till godo. 3 Helser Priscilla, och Aqvila, mina
hjelpare i Christo Jesu; 4 Hvilke för mitt lif hafva vågat
sin hals; dem tackar icke allenast jag, utan ock alla
Hedningars församlingar. 5 Helser ock församlingena i
deras hus; helser Epenetus, min älskeliga, hvilken var
den första frukt i Achajen, i Christo. 6 Helser Maria,
den der mycket arbete för oss haft hafver. 7 Helser
Andronicus, och Junia, mina fränder och medfångar, de
der märkelige äro ibland Apostlarna; de der ock för
mig voro i Christo. 8 Helser Amplia, min älskeliga i
Herranom. 9 Helser Urbanus, vår hjelpare i Christo,
och Stachis, min älskeliga. 10 Helser Apellen, den
der beprövad är i Christo; helser dem som äro af
Aristobuli hus. 11 Helser Herodion, min frända; helser
dem som äro af Narcissi hus, i Herranom. 12 Helser
Tryphena och Tryphosa, de der arbeta i Herranom;
helser Persiden, mina älskeliga, som mycket arbetat
hafver i Herranom. 13 Helser Rufum, den utkorada
i Herranom; och hans moder, och mina. 14 Helser
Asyncritum, Phlegontem, Herman, Patroban, Hermen,
och de bröder som med dem äro. 15 Helser Philologum,
och Julian, Nereum, och hans syster, och Olympan,
och all helgon när dem. 16 Helser eder inbördes med
en helig kyss; helsa eder Christi församlingar. 17 Käre
bröder, jag förmanar eder, att I hafven uppseende på
dem, som tvist och förargelse åstadkomma, emot den
lärdom som I hafven lärt; och viker ifrå dem. 18 Ty
sådane tjena icke Herranom Jesu Christo, utan sinom
buk; och igenom söt ord och smekande tal förföra deras
hjerta, som menlöse äro. 19 Ty edar lydaktighet är
utkommen till hvar man. Derföre fröjdar jag mig öfver
eder; men jag vill, att I ären vise på det goda, och
enfaldige på det onda. 20 Men fridsens Gud förträde
Satanam under edra fötter snarliga. Vårs Herras Jesu

Christi nåd vare med eder. Amen. **21** Helsar eder
Timotheus, min medhjelpare, och Lucius, och Jason,
och Sosipater, mine fränder; **22** Helsar jag Tertius
eder, som brefvet skrifvit hafver, i Herranom. **23** Helsar
eder Gajus, min och hela församlingenes värd; helsar
eder Erastus, stadsens räntomästare, och Qvartus,
brodren. **24** Vårs Herras Jesu Christi nåd vare med
eder allom. Amen. **25** Men honom, som magt hafver att
stadfästa eder, efter mitt Evangelium, och predikan af
Jesu Christo, efter hemlighetenes uppenbarelse, den af
evig tid härtill hafver förtegad varit; **(aiōnios g166)** **26** Men
nu uppenbarad och kungjord, igenom Propheternas
skrifter, af eviga Guds befallning; på det tron skall få
lydaktighet ibland alla Hedningar; **(aiōnios g166)** **27** Gudi,
som är allena vis, vare pris och ära, genom Jesum
Christum, i evighet. Amen. **(aiōn g165)**

1 Korinthierbrevet

1 Paulus, kallad till Jesu Christi Apostel, genom Guds
vilja, och Sosthenes, broderen; **2** Guds församling,
som är i Corintho, dem helgadom genom Christum
Jesum, kalladom heligom; samt med allom dem som
åkalla vårs Herras Jesu Christi Namn, uti hvart och ett
rum, deras och vårt. **3** Nåd vare eder, och frid af Gudi
vårom Fader, och Herranom Jesu Christo. **4** Jag tackar
min Gud alltid för edra skull, för den Guds nåd, som
eder gifven är genom Christum Jesum; **5** Att I uti all
stycke rike vordne ären genom honom, i all ord, och
all kunskap. **6** Såsom predikanen om Christo i eder
kraftig vorden är; **7** Så att eder icke fattas någor gåfva,
och vänten vårs Herras Jesu Christi uppenbarelse. **8**
Hvilken eder ock stadfäster intill ändan, att I ostraffelige
ären på vårs Herras Jesu Christi dag. **9** Ty Gud är
trofast, genom hvilken I kallade ären till hans Sons
Jesu Christi, vårs Herras, delaktighet. **10** Men, käre
bröder, jag förmanar eder, vid vårs Herras Jesu. Christi
Namn, att I talen alle ett, och att ibland eder ingen
tvedrägt är; utan att I ären fullborda uti ett sinne och
ene mening. **11** Ty mig är förekommet, mine bröder,
om eder, med dem som tjena Chloe, att ibland eder
äro trätor. **12** Men jag säger, som hvar och en af eder
säger: Jag är Paulisk, jag är Apollisk, jag är Cephisk,
och jag är Christisk. **13** Månn Christus vara söndrad?
Månn Paulus vara korsfäst för eder? Eller ären I döpte
i Pauli namn? **14** Jag tackar Gud, att jag ingen edra
döpt hafver, utan Crispum, och Gajum; **15** Att ingen
kan säga, att jag hafver i mitt namn döpt. **16** Desslikes
döpte jag Stephane husfolk; sedan vet jag icke, om jag
någon annan döpt hafver. **17** Ty Christus hafver icke
sändt mig till att döpa, utan till att förkunna Evangelium;
icke med klokt tal, på det Christi kors icke skulle omintet
varda. **18** Ty det tal om korset är en galenskap dem
som förtappas; men oss, som salige vardom, är det en
Guds kraft; **19** Ty skrifvet är: Jag skall omintet göra de
visas visdom, och de förståndigas förstånd skall jag
förkasta. **20** Hvar äro de kloke? Hvar äro de Skriftlärde?
Hvar äro denna verldenes vise? Hafver icke Gud denna
verldenes vishet gjort till galenskap? **(aiōn g165)** **21** Ty
efter verlden icke kunde genom sin visdom känna Gud
i hans visdom, så täcktes Gudi med dåraktiga predikan
frälsa dem som tro. **22** Efter det Judarna begära tecken,
och Grekerna söka efter vishet; **23** Men vi predike
den korsfästa Christum, Judomen en förargelse, och
Grekomen en galenskap. **24** Men dem samma, Judom
och Grekom, som kallade äro, predike vi Christum,
Guds kraft, och Guds visdom. **25** Ty Guds galenskap är
visare än menniskor, och Guds svaghet är starkare
än menniskor. **26** Käre bröder, ser på edor kallelse;
icke månge köttsliga vise, icke månge mägtige, icke
månge ädlingar äro kallade. **27** Men det, som galet var
för verldene, hafver Gud utvalt, på det han skulle göra
de visa till skam; och det svagt var för verldene hafver
Gud utvalt, på det han skulle göra det till skam som
starkt är. **28** Och det, som var oädla, och föraktadt för
verldene, hafver Gud utvalt, och det intet är; på det
han skulle göra det till intet, som något är; **29** På det
intet kött skall kunna berömma sig för honom; **30** Af
hvilkom I ock ären i Christo Jesu, den oss af Gudi är
gjord till visdom, och till rättfärdighet, och till helgelse,
och till förlossning; **31** På det, som skrifvet står: Den
som berömmer sig, han berömme sig i Herranom.

2 Och jag, käre bröder, då jag kom till eder, kom jag
icke med hög ord, eller hög visdom, att förkunna
eder Guds vittnesbörd. **2** Ty jag höll mig icke derföre, att
jag något visste ibland eder, utan Jesum Christum, och
honom korsfästan. **3** Och jag var med eder i svaghet,
och med räddhåga, och med mycket bäfvande. **4** Och
mitt tal och min predikan var icke i konstelig ord, efter
menniskors visdom, utan uti Andans och kraftenes
bevisning; **5** Att edor tro icke skall stå på menniskors
visdom, utan på Guds kraft. **6** Men det vi tale om, är
visdom när de fullkomliga; dock icke denna verldenes,
eller denna verldenes öfverstars visdom, hvilke förgås.
(aiōn g165) **7** Men vi tale om den hemliga fördolda Guds
visdom, den Gud för verldenes begynnelse förskickat
hafver, till våra härlighet; **(aiōn g165)** **8** Hvilken ingen
af denna verldenes Förstar känt hafver; ty om de den
känt hade, så hade de aldrig korsfäst härlighetenes
Herra; **(aiōn g165)** **9** Utan såsom skrifvet är: Det intet öga
sett hafver, och intet öra hört, och uti ingen menniskos
hjerta stiget är, det hafver Gud beredt dem som honom
älska. **10** Men oss hafver Gud det uppenbarat genom
sin Anda; ty Anden utransakar all ting; Ja, ock Guds
djuphet. **11** Ty hvilken menniska vet hvad i menniskone
är, utan menniskones ande som är i henne? Så vet ock
ingen hvad i Gudi är, utan Guds Ande. **12** Men vi hafve
icke fått denna verldenes anda, utan den Anda som är
af Gudi, att vi veta kunne, hvad oss af Gudi gifvet är; **13**
Hvilket vi ock tale, icke med sådana ord som menniskliig
visdom lärer, utan med sådana ord som den Helige
Ande lärer; och dömom andeliga saker andeligen. **14**
Men den naturliga menniskan förnimmer intet af det
Guds Anda tillhörer; ty det är honom en galenskap, och
kan icke begripat; ty det måste andeliga dömas. **15**
Men den andelige dömer all ting, och varder af ingom
dömd. **16** Ty ho hafver känt Herrans sinne? Eller ho vill
undervisa honom? Men vi hafve Christi sinne.

3 Och jag, käre bröder, kunde icke tala med eder,
såsom med andeligom, utan såsom med köttsligom,
såsom med barnom i Christo. **2** Mjölk hafver jag gifvit

eder dricka, och icke mat; ty I förmåtten det icke;
ej heller ännu förmågen. 3 Fördenskull I ären ännu
köttslige; ty medan ibland eder är nit, och kif, och
tvedrägt, ären I icke då köttslige, och vandren efter
menniskosätt? 4 Ty då en säger: Jag är Paulisk,
och den andre säger: Jag är Apollisk; ären I icke då
köttslige? 5 Ho är nu Paulus, ho är Apollos, annat
än tjenare, genom hvilka I hafven anammat tron, och
dock som Herren hafver hvarjom och en om gifvit? 6
Jag hafver plantat, Apollos hafver vattnat; men Gud
hafver gifvit växten. 7 Så är nu han intet, som plantar;
icke heller han, som vattnar, utan Gud, som växten
gifver; 8 Men den som plantar, och den som vattnar,
den ene är som den andre; men hvar och en skall få
sin lön efter sitt arbete. 9 Ty vi äre Guds medhjelpare;
I ären Guds åkerverk, Guds byggning. 10 Jag, af
Guds nåde, som mig gifven är, hafver lagt grundvalen,
såsom en vis byggomästare, en annar bygger deruppå;
men hvar och en se till, huru han bygger deruppå.
11 Ty en annan grund kan ingen lägga, än den som
lagder är, hvilken är Jesus Christus. 12 Hvar nu någor
bygger på denna grund guld, silfver, ädla stenar, trä,
hö, strå; 13 Så varder hvars och ens verk uppenbart; ty
dagen skall görat klart, hvilken i elden uppenbar varder;
och hurudana hvars och ens verk är, det skall elden
bepröfva. 14 Varder någors verk blifvandes, som han
deruppå byggt hafver, så får han lön. 15 Men varder
någors verk förbrändt, så varder han straffad; men han
sjelfver varder salig, dock såsom genom eld. 16 Veten I
icke, att I ären Guds tempel, och att Guds Ande bor i
eder? 17 Hvilken Guds tempel förderfvar, honom skall
Gud förderfva; ty Guds tempel är heligt, hvilket I ären.
18 Ingen bedrage sig sjelf. Hvilken ibland eder låter sig
tycka att han är vis, han varde galen i denna verld, att
han må varda vis. (aiōn g165) 19 Ty denna verldenes
vishet är galenskap för Gudi; efter som skrifvet är: Han
griper de visa uti deras klokhet; 20 Och åter: Herren vet
de visas tankar, att de äro fåfängelige. 21 Så berömme
sig ingen af menniskor; allt är det edart; 22 Vare sig
Paulus, eller Apollos, vare sig Cephas, eller verlden,
vare sig lifvet, eller döden, vare sig det nu är, eller det
komma skall; allt är det edart. 23 Men I ären Christi;
och Christus är Guds.

4 Der skall man hålla oss fore, att vi äre Christi
tjenare, och skaffare till Guds hemlighet. 2 Nu söker
man intet ibland skaftarena annat, än att de finnas
måga trogne. 3 Men mig är det en ringa ting, att jag
varder dömd af eder, eller af mennisklig dag; dömer
jag mig icke heller sjelf. 4 Jag vet intet med mig; dock
derutinnan är jag icke rättfärdigad, men Herren är den
mig dömer. 5 Derföre dömer icke förr än tid är, så länge
att Herren kommer, hvilken ock skall låta komma det
i ljuset, som i mörkrena fördoldt är, och uppenbara
hjertans anslag; och då varder hvarjom och enom pris
af Gudi. 6 Men detta hafver jag, käre bröder, uttydt
på mig, och på Apollos, för edra skull, att I af oss
lära måtten, att ingen hålle mer af sig, än som nu
skrifvet är; på det I icke högmodens emot hvarannan
för någors mans skull. 7 Ty ho framsätter dig? Eller
hvad hafver du, det du icke undfått hafver? Hafver
du det undfått, hvi berömmer du dig då, lika som du
det icke undfått hade? 8 I ären nu mätte, I ären nu
rike vordne, I regneren utan oss; och gåfve Gud att I
regneraden, på det vi ock måtte regnera med eder. 9
Men mig tycker, att Gud hafver utgifvit oss Apostlar för
de aldraringasta, såsom de der dödenom äro ämnade;
ty vi äre vordne ett vidunder verldene, och Änglomen,
och menniskomen. 10 Vi äre dårar, för Christi skull,
men I ären kloke i Christo; vi svage, I starke; I härliga,
vi föraktade. 11 Allt intill denna tid lide vi både hunger
och törst, och äro nakne, och varde kindpustade, och
hafve intet visst hemman; 12 Och arbetom, verkande
med våra egna händer. Då vi blifve bannade, välsigne
vi; då vi blifve förföljde, lide vi. 13 Då vi blifve hädde,
bedjes vi före; såsom verldenes afskrap äre vi vordne,
hvars mans afhugg, till denna dag. 14 Detta skrifver
jag icke fördenskull, att jag vill skämma eder; men jag
förmanar eder, såsom min kära barn. 15 Ty om I än
haden tiotusend tuktomästare i Christo, så hafven I
dock icke många fäder; jag hafver födt eder i Christo
Jesu, genom Evangelium. 16 Derföre förmanar jag
eder: Varer mine efterföljare. 17 För samma saks skull
hafver jag sändt till eder Timotheum, hvilken är min
käre son, och trogen i Herranom; att han skall draga
eder till minnes mina vägar, som äro i Christo, såsom
jag allestäds och i alla församling lärer. 18 Somlige af
eder äro så uppblåste, lika som jag icke skulle komma
till eder. 19 Men jag vill innan en kort tid komma, om
Herren vill; och då skall jag röna, icke deras ord, som
så uppblåste äro, utan kraft. 20 Ty Guds rike står icke i
ordom, utan i kraft. 21 Hvad viljen I? Skall jag komma
med ris till eder, eller med kärlek och saktmodigom
anda?

5 Det går ett allmänneligit rykte, att boleri är ibland
eder; och sådant boleri, der ock icke Hedningarne
veta af säga, att en hafver sins faders hustru. 2 Och
I ären uppblåste, der I mycket heldre skullen hafva
sörjt; på det att den sådant bedrifvit hafver, måtte
utkastas ifrån eder. 3 Men jag, såsom den med kroppen
frånvarandes är, dock med andan närvarandes, hafver
allaredo såsom närvarandes beslutit, 4 I vårs Herras
Jesu Christi Namn, uti edor församling, med minom
anda, och samt med vårs Herras Jesu Christi kraft, 5
Att den, som det så bedrifvit hafver, skall gifvas Satane

i våld, till köttsens förderf; på det anden må salig blifva
på Herrans Jesu dag. 6 Edor berömmelse är icke god.
Veten I icke, att litet surdeg försyrer hela degen? 7
Renser fördenskull ut den gamla sur degen, att I mågen
blifva en ny deg, såsom I ock ären osyrade; ty vi hafve
ock ett Påskalamb, som är Christus, offrader för oss.
8 Derföre låter oss hålla Påska, icke uti den gamla
surdegen, och icke uti ondskones och arghetenes
surdeg; utan uti renhetenes och sanningens osyrade
deg. 9 Jag hafver skrifvit eder till uti brefvena, att I intet
skullen hafva skaffa med bolare. 10 Det menar jag
icke om denna verldenes bolare, eller om giriga, eller
om röfvare, eller om afgudadyrkare; annars måsten I
rymma utu verlden. 11 Men nu hafver jag skrifvit eder,
att I skolen intet hafva skaffa med dem, nämliga om
någor vore som kallas en broder, och är en bolare, en
girig, en afgudadyrkare, en skändare, en drinkare, eller
en röfvare; med sådana skolen I ock icke äta. 12 Ty
hvad kommer mig vid döma dem, som ute äro? Dömen
icke I dem, som inne äro? 13 Men dem, som ute äro,
dömer Gud; drifver ock sjelfve den ut ifrån eder, som
onder är.

6 Gitter någor edra, som något hafver ute ståndandes
med en annan, sig döma låta under de orättfärdiga,
och icke heldre under de heliga? 2 Veten I icke, att de
helige skola döma verldena? Skall nu verlden dömas af
eder, ären I då icke gode nog till att döma de ringa
saker? 3 Veten I icke, att vi skole döma Änglarna? Huru
mycket mer timmelig ting? 4 Men I, när I hafven några
saker om timmelig ting, så tagen I dem som föraktade
äro i församlingene och sätten dem till domare. 5 Eder
till blygd säger jag detta: Är der ju platt ingen vis ibland
eder? Eller en som kan döma emellan sin broder och
broder? 6 Utan den ene brodren träter med den andra,
och dertill inför de otrogna. 7 Det är allaredo en brist
med eder, att I gån med hvarannan till rätta; hvi låten
I icke heldre göra eder orätt? Hvi låten I icke heldre
göra eder skada? 8 Ja, I gören orätt och skada, och
det brödromen. 9 Veten I icke, att de orättfärdige icke
skola ärfva Guds rike? Farer icke ville; hvarken bolare,
eller afgudadyrkare, eller horkarlar, eller de veklingar,
eller drängaskändare, 10 Eller tjufvar, eller girige, eller
drinkare, eller hädare, eller röfvare skola ärfva Guds
rike. 11 Och detta voren I somlige; men I ären aftvagne,
I ären helgade, I ären rättfärdigade, genom Herrans
Jesu Namn, och genom vår Guds Anda. 12 Jag hafver
magt till allt, men det är icke allt nyttigt; jag hafver magt
till allt, men ingen ting skall taga mig fången. 13 Maten
till buken, och buken till maten; men Gud skall både
mat och buk till intet göra; men kroppen icke till boleri,
utan Herranom, och Herren kroppenom. 14 Men Gud
hafver uppväckt Herran; han skall också uppväcka oss,
genom sina kraft. 15 Veten I icke, att edre kroppar äro
Christi lemmar? Skulle jag nu taga Christi lemmar, och
göra der skökolemmar af? Bort det. 16 Eller veten I
icke, att den sig håller till en sköko, han blifver en kropp
med henne? Ty de varda, säger han, tu uti ett kött.
17 Men den som håller sig till Herran, han är en Ande
med honom. 18 Flyr boleri. All synd, som menniskan
gör, är utan kroppen; men den som bedrifver boleri,
han syndar på sin egen kropp. 19 Eller veten I icke, att
edar kropp är dens Helga Andas tempel, som är i eder,
hvilken I hafven af Gudi; och ären icke edre egne? 20
Ty I ären dyrt köpte. Derföre priser nu Gud uti edar
kropp, och i edrom anda, hvilke Gudi tillhöra.

7 Nu, der I mig om skrefven, svarar jag. Det är
mannenom godt, att han intet befattar sig med
hustru. 2 Dock likväl, till att undfly boleri, hafve hvar och
en sina hustru, och hvar och en sin man. 3 Mannen skall
låta få hustrune skyldig välviljoghet, och sammalunda
hustrun mannen. 4 Hustrun hafver icke sjelf magt öfver
sin egen kropp, utan mannen; sammalunda mannen
hafver icke magt öfver sin egen kropp, utan hustrun. 5
Drager eder icke undan för hvarannan, utan det sker
med begges edra samtycko, till en tid, att I mågen
hafva tom till fasto och böner; och kommer så igen
tillsammans, att djefvulen icke skall fresta eder för edor
okyskhets skull. 6 Men sådant säger jag eder efter
tillstädjelse, och icke efter bud; 7 Utan jag ville heldre,
att alla menniskor voro såsom jag är; men hvar och
en hafver sina egna gåfvo af Gudi; den ene så, den
andre så. 8 Dem ogiftom och enkom säger jag: Godt är
dem, om de blifva såsom ock jag. 9 Men kunna de
icke hålla sig, så gifte sig; ty det är bättre gifta sig,
än brinna. 10 Men dem giftom bjuder icke jag, utan
Herren: Hustrun skilje sig icke ifrå mannen. 11 Skiljes
hon ock ifrå honom, så blifve ogift, eller förlike sig med
mannen igen; och mannen öfvergifve icke hustruna.
12 Dem androm säger jag, icke Herren: Om så är, att
en broder hafver ena otrogna hustru, och hon hafver
vilja till att bo med honom; skilje då han icke henne ifrå
sig. 13 Och om en qvinna hafver en otrogen man, och
han hafver vilja till att blifva när henne; skilje icke då
honom ifrå sig. 14 Ty den otrogne mannen är helgad
genom hustruna, och den otrogna hustrun är helgad
genom mannen; annars vordo edor barn oren; men nu
äro de helig. 15 Om ock den otrogne vill skiljas, så låt
honom skiljas. En broder eller syster är icke bunden
till egendom i sådana fallom; utan i frid hafver Gud
kallat oss. 16 Ty huru vetst du, qvinna, om du kan göra
mannen salig? Eller huru vetst du, man, om du kan göra
hustruna saliga? 17 Dock såsom Gud hafver hvarjom
och enom utdelat. Hvar och en, såsom Herren honom
kallat hafver, så vandre han. Och så stadgar jag i alla

församlingar. 18 Är någor omskoren kallad, han begäre
icke förhud; är någor kallad i förhuden, han låte icke
omskära sig. 19 Omskärelsen är intet, och förhuden är
intet; utan hålla Guds bud. 20 Hvar och en blifve uti
den kallelse, i hvilka han kallad är. 21 Äst du kallad i
träldom, haf der ingen sorg om; dock kan du fri varda,
så bruka det heldre; 22 Ty den som i träldom kallad är i
Herranom, han är Herrans fri; sammalunda ock den
som kallad är i frihet, han är Christi egen vorden. 23 I
ären dyrt köpte; blifver icke menniskors trälar. 24 Hvar
och en, käre bröder, der han uti kallad är, der blifve
han uti när Gudi. 25 Men om jungfrur hafver jag icke
Herrans bud; utan jag säger mina mening, såsom den
der barmhertighet fått hafver af Herranom, till att vara
trogen. 26 Så menar jag nu sådant vara godt, för den
nöd som förhanden är, att menniskone skall godt vara
så blifva. 27 Äst du vid hustru bunden, begära icke
skiljas vid henne; äst du ock utan hustru, så begära
icke hustru. 28 Men gifter du dig, syndar du intet, och
om en jungfru gifter sig, syndar hon intet; dock varda
sådana lidande lekamlig bekymmer; men jag skonade
eder gerna. 29 Men det säger jag: Käre bröder, tiden är
kort. Öfver detta: De som hustrur hafva, vare såsom
de inga hade; 30 Och de som gråta, såsom de intet
greto; och de som fröjda sig, såsom de fröjdade sig
intet; och de som köpa, såsom de behöllo det intet; 31
Och de som bruka denna verldena, såsom de brukade
icke; ty denna verldenes väsende förgås. 32 Men jag
ville gerna, att I voren utan omsorg. Den der ogift är,
han aktar det Herranom tillhörer, huru han skall täckas
Herranom. 33 Men den som gifter sig, han aktar hvad
verldene tillhörer, att han skall behaga hustrune. 34
Och det är skilnad på en qvinna, och en jungfru; den
som ogift är, hon aktar det Herranom tillhörer, att hon
skall blifva helig både till kropp och till anda; men den
som gifter sig, hon aktar det verldene tillhörer, huru hon
skall behaga mannenom. 35 Men detta säger jag till det
som eder kan gagneligit vara, och icke att jag vill kasta
band på eder; utan på det I skolen efterfölja det ärligit
är, och blifva vid Herran, utan allt hinder. 36 Men om
någor låter sig tycka, att det icke väl skickar sig med
hans jungfru, sedan hon väl manväxt är, och det vill
icke annars vara, så göre som han vill, han syndar intet;
han låte henne gifta sig. 37 Men om en sätter sig fast
före, efter han onödd är, och hafver sin fria vilja, och
besluter detta i sitt hjerta, att låta sina jungfru så blifva,
han gör väl. 38 Den nu utgifter henne, han gör väl; men
den icke utgifter henne, han gör bätter. 39 Hustrun är
bunden till lagen, så länge hennes man lefver; men när
hennes man är afsomnad, är hon fri att gifva sig enom
androm, hvem hon vill; dock att det sker i Herranom.
40 Men saligare är hon, om hon så blifver, efter mitt
sinne; jag menar, att jag ock hafver Guds Anda.

8 Men om afgudaoffer vete vi; ty vi hafve alle förstånd.
Förståndet uppblås; men kärleken förbättrar. 2 Om
någor låter sig tycka, att han vet något; han vet ännu
intet, huru honom bör veta. 3 Men den som älskar
Gud, han är känd af honom. 4 Så vete vi nu om den
mat, som offras afgudar; att afguden är intet i verldene,
och att ingen Gud är, utan en. 5 Och ändock några
äro, som kallas gudar, hvad det är i himmelen, eller
på jordene; såsom många gudar, och många herrar
äro; 6 Så hafve vi dock allenast en Gud, Fadren; af
hvilkom all ting äro, och vi uti honom; och en Herra,
Jesum Christum, genom hvilken all ting äro, och vi
genom honom. 7 Men hvar man hafver icke förståndet;
ty somlige göra sig ännu samvet om afgudarna, ätande
det för afgudaoffer; och efter deras samvet är svagt,
varder det dermed befläckadt. 8 Men maten främjar oss
intet för Gudi; äte vi, så varde vi intet bättre dermed; äte
vi icke, så varde vi ock icke dess sämre. 9 Ser till likväl,
att denna edor frihet icke kommer dem till förargelse,
som svage äro. 10 Ty om någor får se dig, du som
förståndet hafver, sitta och äta i afgudahus, varder då
icke hans samvet, som svag är, draget dermed till att
äta afgudaoffer? 11 Och så varder den svage brodren
öfver ditt förstånd förtappad, den Christus hafver lidit
döden före. 12 När I således synden på bröderna, och
sargen deras svaga samvet, då synden I på Christum.
13 Derföre, om maten förargar min broder, ville jag
aldrig äta kött till evig tid; på det jag icke skall vara
minom broder till förargelse. **(aiōn g165)**

9 Är jag icke en Apostel? Är jag icke fri? Hafver jag
icke sett vår Herra Jesum Christum? Ären icke I mitt
verk i Herranom? 2 Är jag icke androm en Apostel,
så är jag åtminstone edar Apostel; ty inseglet till mitt
Apostlaämbete ären I, uti Herranom. 3 Dem som mig
fråga, är detta mitt svar: 4 Hafve vi icke magt till att äta
och dricka? 5 Hafve vi icke magt att omföra med oss en
hustru, som en syster är, såsom de andre Apostlar och
Herrans bröder, och Cephas? 6 Eller hafver jag och
Barnabas allena icke magt sammaledes göra? 7 Ho
tjenar till krig på sin egen sold någon tid? Ho planterar
en vingård, och icke äter af hans frukt? Eller ho vaktar
en hjord, och äter icke af hjordsens mjölk? 8 Månn jag
tala sådant efter menniskosätt? Säger ock icke lagen
detsamma? 9 Ty uti Mose lag är skrifvet: Du skall icke
binda munnen till på oxan, som tröskar. Månn Gudi
vara omsorg om oxar? 10 Säger han icke det allt för
våra skull? Ty för våra skull är det skrifvet: Att den
som plöjer, han skall plöja på en förhoppning, och den
som tröskar, han skall tröska på en förhoppning, att
han må af sitt hopp delaktig varda. 11 Hafve vi nu fått
eder det andeligit är; synes eder det mycket vara, att vi
uppskäre edor lekamliga ting? 12 Äro andre vordne

delaktige i denna magten när eder; hvi icke mycket
mer vi? Men vi hafve sådana magt icke brukat; utan vi
lidom allahanda, att vi icke något hinder göra skole
Christi Evangelio. 13 Veten I icke, att de som offra, de
hafva sina näring af offret; och de som sköta altaret, de
varda ock altaret åtnjutande? 14 Så hafver ock Herren
skickat, att de, som förkunna Evangelium, skola ock
hafva sina näring af Evangelio. 15 Men jag hafver dess
intet brukat. Jag skrifver ock icke fördenskull derom, att
så ske skall med mig; jag vore heldre död, än att någor
skulle min berömmelse om intet göra. 16 Ty att jag
förkunnar Evangelium, deraf må jag icke berömma mig;
ty jag måste det göra, och ve mig, om jag Evangelium
icke förkunnar. 17 Gör jag det gerna, så varder mig lönt;
men gör jag det nödigt, så är mig dock det ämbetet
befaldt. 18 Hvad är då nu min lön? Nämliga att jag
predikar Christi Evangelium, och gör det för intet; på det
jag icke skall missbruka mina magt, som jag hafver uti
Evangelio. 19 Derföre, ändock jag är fri för hvar man,
hafver jag likväl gjort mig till hvars mans tjenare, på det
jag må vinna dess flera. 20 Judomen är jag vorden
såsom en Jude, på det jag skall vinna Judarna; dem
som under lagen äro, är jag vorden lika som jag under
lagen vore, på det jag skall vinna dem, som under
lagen äro. 21 Dem, som utan lag äro, är jag vorden lika
som jag utan lag vore; ändock jag icke är utan Guds
lag, utan är i Christi lag; på det jag dem vinna må,
som utan lag äro. 22 Dem svagom är jag svag vorden,
på det jag vinna må de svaga; jag är hvarjom manne
vorden allahanda, på det jag skall ju några saliga göra.
23 Men sådant gör jag för Evangelii skull, på det jag
skall varda dess delaktig. 24 Veten icke I, att de som
löpa på vädjobanan, alle löpa de; men en får lönen?
Löper så, att I fån det. 25 Ty hvar och en som kämpar,
han hafver återhåll i all ting; de deruppå, att de skola
få en förgängelig krono; men vi en oförgängelig. 26
Men jag löper icke såsom till något ovisst; så kämpar
jag icke, såsom den som hugger i vädret; 27 Utan jag
späker min lekamen, och underkufvar honom; på det
jag icke predikar androm, och varder sjelfver straffelig.

10 Käre bröder, jag vill icke dölja för eder, att våre
fäder voro alle under skyn, alle gingo de genom
hafvet; 2 Och alle vordo de under Mose döpte, i
skynom, och i hafvet. 3 Och hafva alle enahanda
andelig mat ätit; 4 Och alle enahanda andelig dryck
druckit; ty de drucko af den andeliga klippan, som
dem medföljde; hvilken klippa var Christus. 5 Men
månge af dem voro icke Gudi behagelige; ty de vordo
nederslagne i öknene. 6 Men detta är oss skedt till
exempel; att vi icke skole hafva begärelse till det ondt
är, såsom de begärelse hade. 7 Varer icke heller
afgudadyrkare, såsom somliga af dem, som skrifvet
är: Folket satte sig ned att äta och dricka, och stodo
upp till att leka. 8 Låter oss icke heller drifva horeri,
såsom somlige af dem besmittade sig med horeri; och
föllo på en dag tre och tjugu tusend. 9 Låter oss ock
icke fresta Christum, såsom somlige af dem frestade
honom; och vordo dräpne af ormar. 10 Knorrer ock icke,
såsom somlige af dem knorrade; och vordo dräpne
af förderfvarenom. 11 Allt sådant verderfors dem till
ett exempel; men det är oss skrifvet till en förvarning,
på hvilka verldenes ände kommen är. (aiōn g165) 12
Derföre, den som låter sig tycka han står, han se till, att
han icke faller. 13 Eder hafver ingen frestelse ännu
påkommit, utan den mennisklig är; men Gud är trofast,
som icke låter eder frestas öfver edra förmågo; utan
gör med frestelsen en utgång, så att I kunnen dragat.
14 Derföre, mine käreste, flyr ifrån afgudadyrkan. 15
Jag talar såsom med förståndigom; betrakter I hvad jag
säger: 16 Välsignelsens kalk, den vi välsigne, är icke
han Christi blods delaktighet? Det brödet, som vi bryte,
är icke det Christi lekamens delaktighet? 17 Ty det är
ett bröd; så äre vi månge en lekamen, efter vi alle af
eno bröde delaktige äre. 18 Ser på Israel efter köttet;
de som äta offren, äro de icke delaktige af altaret? 19
Hvad skall jag då säga: Är afguden något? Eller är det
något, som afgudom offras? Nej. 20 Men det säger jag,
att hvad Hedningarna offra, det offra de djeflom, och
icke Gudi. Nu vill jag icke, att I skolen delaktige varda
med djeflomen. 21 I kunnen icke dricka Herrans kalk,
och djeflarnas kalk. I kunnen icke delaktige vara af
Herrans bord, och djeflarnas bord. 22 Eller vilje vi reta
Herran? Månn vi vara starkare än han? 23 Jag hafver
magt till allt, men det kommer icke allt till förbättring.
24 Ingen söke sitt, utan annars bästa. 25 Allt det falt
är i köttboden, det äter, och fråger intet derefter för
samvetets skull; 26 Ty jorden är Herrans, och allt det
derpå är. 27 När nu en otrogen bjuder eder till gäst, och
I viljen gå till honom, så äter allt det eder förelägges,
och fråger intet derefter för samvetets skull. 28 Men
om då någor säger till eder: Detta är offradt afgudom,
så äter icke, för hans skull som det underviste, och
för samvetets skull; ty jorden är Herrans, och allt det
derpå är. 29 Samvetet, säger jag; icke ditt, utan dens
andras; ty hvarföre skulle jag låta döma mina frihet
af ens annars samvet? 30 Ty om jag äter deraf med
tacksägelse, hvi skulle jag då lastad varda för det jag
tackar före? 31 Hvad I nu äten eller dricken, eller hvad I
gören, så gören allt Gudi till äro. 32 Varer sådane, att I
ingen förargen, hvarken Juda, eller Grek, eller Guds
församling; 33 Såsom ock jag i all ting är allom till vilja,
icke sökandes min, utan mångs mans nytto, att de
måga varda salige.

11 Varer mine efterföljare, såsom ock jag Christi. **2** Käre bröder, jag prisar eder, att I tänken på mig i
all stycke, och hållen det sätt, som jag eder föresatt
hafver. **3** Så vill jag, att I veta skolen, att Christus är
hvars och ens mans hufvud; men mannen är qvinnones
hufvud; men Gud är Christi hufvud. **4** Hvar och en
man, som beder, eller propheterar, och hafver något på
hufvudet, han skämmer sitt hufvud. **5** Men en qvinna,
som beder eller propheterar med ohöljdt hufvud, hon
skämmer sitt hufvud; ty det vore icke annars, än som
hon vore rakad. **6** Vill hon icke hölja sig, så skare ock
håret med af; nu, efter det står illa att henne är håret
afskoret, eller afrakadt, så hölje sig. **7** Men mannen
skall icke hölja sitt hufvud; ty han är Guds beläte
och ära; men qvinnan är mansens ära. **8** Ty mannen
är icke af qvinnone; utan qvinnan af mannenom. **9**
Och mannen är icke skapad för qvinnones skull; utan
qvinnan för mansens skull. **10** Derföre skall qvinnan
hafva ena magt på hufvudet, för Änglarnas skull. **11**
Dock är hvarken mannen utan qvinnone, eller qvinnan
utan mannen, i Herranom. **12** Ty såsom qvinnan är
af mannenom, så är ock mannen genom qvinnona;
men alltsammans af Gudi. **13** Dömer vid eder sjelfva,
om det är dägeligit, att en qvinna beder Gud ohöljd?
14 Eller lärer icke naturen eder det, att enom man är
vanheder, om han hafver långt hår; **15** Men qvinnone
är ära, att hon hafver långt hår? Håret är henne gifvet
till att skyla sig med. **16** Är det ock någor ibland eder,
den i detta ärendet enträten är, han vete, att vi hafve
icke den seden; och icke Guds församlingar heller. **17**
Men detta måste jag befalla: Jag kan icke prisa, att I
tillhopakommen, icke till förbättring, utan till förvärring.
18 I förstone, när I kommen tillhopa i församlingene,
hörer jag att ibland eder är skiljaktighet; det jag ock väl
endels tror. **19** Ty ibland eder måste ju vara parti, på det
de rättsinnige skola varda uppenbare ibland eder. **20**
När I nu tillhopakommen, så håller man då icke Herrans
Nattvard. **21** Ty då man skall hålla nattvard, tager hvar
och en sin egen nattvard framföre åt; och den ene
hungrar, den andre är drucken. **22** Hafven I nu icke hus,
der I uti äta eller dricka mågen? Eller förakten I Guds
församling, och skämmen dem som intet hafva? Hvad
skall jag säga eder? Skall jag prisa eder? Häruti prisar
jag eder intet. **23** Ty jag hafver undfått af Herranom, det
jag ock eder gifvit hafver: ty Herren Jesus, i den natten,
då han förrådder vardt, tog han brödet; **24** Tackade,
bröt det, och sade: Tager, äter; detta är min lekamen,
som för eder brytes; detta görer till min åminnelse. **25**
Sammalunda ock kalken, efter nattvarden, och sade:
Denne kalk är det nya Testamentet i minom blod; detta
görer, så ofta I dricken, till min åminnelse. **26** Ty så
ofta I äten af detta bröd, och dricken af denna kalk,
skolen I förkunna Herrans död, tilldess han kommer. **27**
Hvilken nu ovärdeliga äter af detta bröd, eller dricker af
Herrans kalk, han blifver saker på Herrans lekamen
och blod. **28** Men pröfve menniskan sig sjelfva, och äte
så af det brödet, och dricke af den kalken. **29** Ty den
ovärdeliga äter och dricker, han äter och dricker sig
sjelfvom domen, icke åtskiljandes Herrans lekamen. **30**
Derföre äro ock månge svage och kranke ibland eder,
och en stor del sofva. **31** Ty om vi sjelfve dömde oss,
så vorde vi icke dömde. **32** Men då vi dömde varde,
så varde vi näpste af Herranom; på det vi icke med
verldene skole fördömde varda. **33** Derföre, mine käre
bröder, när I tillhopakommen till att äta, så bide den ene
den andra. **34** Men hungrar någor, han äte hemma; på
det I icke tillhopakommen till fördömelse. Det andra vill
jag skicka, när jag kommer.

12 Om de andeliga gåfvor vill jag, käre bröder,
icke fördölja eder. **2** I veten, att I hafven varit
Hedningar, och gått till de stumma afgudar, efter som I
förförde voren. **3** Derföre gör jag eder vetterligit, att
ingen förbannar Jesum, som genom Guds Anda talar;
och ingen kan kalla Jesum en Herra, utan genom den
Helga Anda. **4** Gåfvorna äro mångahanda; men Anden
är en. **5** Och ämbeten äro mångahanda; men Herren
är en. **6** Och krafterna äro mångahanda; men Gud är
en, som allt verkar i allom. **7** Uti hvarjom och enom
bevisa sig Andans gåfvor till gagns. **8** Dem ena varder
gifvet af Andanom tala om visdom; dem andra tala
om förstånd, af samma Andanom; **9** Enom androm
tron, af samma Andanom; enom androm helbregda
gåfva, af samma Andanom; **10** Enom androm underlig
ting göra; enom androm prophetia; enom androm
åtskilja andar; enom androm mångahanda tungomål;
enom androm tungomåls uttydelse. **11** Men allt detta
verkar den samme ene Anden, delandes hvarjom sitt,
såsom honom täckes. **12** Ty såsom en lekamen är,
och hafver dock många lemmar; men alle lemmar
af en lekamen, ändock de äro månge, äro de dock
en lekamen; sammalunda ock Christus. **13** Ty vi äre
uti enom Anda alle döpte till en lekamen, ehvad vi
äre Judar eller Greker, tjenare eller frie; och hafve
alle druckit till en Anda. **14** Ty lekamen är icke en
lem, utan månge, **15** När nu foten ville säga: Jag är
icke hand, derföre är jag icke af lekamenom; skulle
han fördenskull icke vara af lekamenom? **16** Och
om örat ville säga: Jag är icke öga, derföre är jag
icke af lekamenom; skulle det fördenskull icke vara
af lekamenom? **17** Om hele lekamen vore öga, hvar
blefve då hörslen? Vore han aller hörsel, hvar blefve
lukten? **18** Men nu hafver Gud satt lemmarna hvar för
sig särdeles uti lekamen, såsom han ville. **19** Om nu
alle lemmar vore en lem, hvar blefve då lekamen? **20**
Men nu äro lemmarna månge, och lekamen är en. **21**

Ögat kan icke säga till handen: Jag behöfver dig intet;
eller hufvudet till fötterna: Jag behöfver eder intet; 22
Utan mycket mer de kroppsens lemmar, som synas
svagast vara, äro oss mest af nöden. 23 Och de vi
hålle blygeliga vara, dem lägge vi mästa äron uppå;
och de oss snöpliga synas, dem pryde vi aldramest.
24 Ty de, som dägeliga äro, behöfva intet; men Gud
hafver så tillhopamängt lekamenen, och de lemmar,
som något fattades, dess mer prydelse tillagt; 25 På
det i lekamenen skall ingen skiljaktighet vara; utan alle
lemmar skola den ene för den andra ens omsorg hafva.
26 Och om en lem lider något, så lida alle lemmarna
med; och om en lem varder härliga hållen, så fröjda
sig alle lemmarna med. 27 Men I ären Christi lekamen
och lemmar, hvar efter sin del. 28 Och Gud hafver
satt i församlingene först Apostlar, dernäst Propheter,
sedan lärare, sedan kraftverkare, sedan helbregdo
gåfvor, hjelpare, regerare, mångahanda tungomål. 29
Äro de alle Apostlar? Äro de alle Propheter? Äro de
alle lärare? Äro de alle kraftverkare? 30 Hafva de alle
helbregdo gåfvor? Tala de alle mång tungomål? Kunna
de alle uttyda? 31 Men farer efter de yppersta gåfvorna;
och jag vill ännu visa eder en kosteligare väg.

13 Om jag talade med menniskors och Änglars
tungor, och hade icke kärleken, så vore jag en
ljudande malm, eller en klingande bjellra. 2 Och om
jag kunde prophetera, och visste all hemlighet, och allt
förstånd, och hade alla tro, så att jag försatte berg,
och hade icke kärleken, så vore jag intet. 3 Och om
jag gåfve alla mina ägodelar de fattiga, och låte min
lekamen brinna, och hade icke kärleken, så vore det
mig intet nyttigt. 4 Kärleken är tålig och mild; kärleken
afundas intet; kärleken skalkas intet, han uppblåses
icke. 5 Han skickar sig icke ohöfveliga; han söker
icke sitt, han förtörnas icke, han tänker intet argt; 6
Han gläds icke öfver orättfärdighet; men han fröjdar
sig öfver sanningen. 7 Han fördrager all ting, han
tror all ting, han hoppas all ting, han lider all ting.
8 Kärleken vänder aldrig åter, ändock Prophetierna
skola återvända, och tungomålen skola afkomma,
och förståndet skall återvända. 9 Ty vi förstå endels,
och prophetere endels; 10 Men då det kommer som
fullkomligit är, så vänder det åter som endels är. 11
Då jag var ett barn, talade jag som ett barn, och hade
sinne som ett barn, och hade barnsliga tankar; men
sedan jag vardt man, lade jag bort det barnsligit var. 12
Ty vi se nu genom en spegel, uti ett mörkt tal; men
då ansigte emot ansigte. Nu känner jag endels; men
då skall jag kännat, såsom jag ock känd är. 13 Men
nu blifver tron, hoppet, kärleken, dessa tre; men störst
ibland dem är kärleken.

14 Farer efter kärleken; vinnlägger eder om andeliga
gåfvor; dock mest, att I propheteren. 2 Ty den
som talar med tungomål, han talar icke menniskom,
utan Gudi; ty ingen hörer dertill, utan han talar hemligit
i Andanom. 3 Men den som propheterar, han talar
menniskomen till förbättring, och till förmanelse, och till
tröst. 4 Den som talar med tungomål, han förbättrar
sig sjelf; men den som propheterar, han förbättrar
församlingen. 5 Jag ville väl, att I alle tala kunden med
tungomål; men mycket heldre, att I propheteraden; ty
den som propheterar han är större än den som med
tungomål talar; utan han det uttyder, på det församlingen
får någon förbättring. 6 Men nu, käre bröder, om jag
komme till eder, och talade med tungomål, hvad vore
jag eder nyttig? Utan jag talar med eder, antingen med
uppenbarelse, eller med förstånd, eller med prophetia,
eller med läro? 7 Hafver sig dock så med de ting, som
ljud göra ifrå sig, och dock intet lif hafva, såsom en
pipa eller en harpa; då de icke gifva åtskiljeligit ljud ifrå
sig, huru kan man veta, hvad pipadt eller harpadt är? 8
Så ock, om en basun gifver en ovissa röst, ho gör sig
då redo till strids? 9 Så ock I, om I talen med tungomål,
och icke talen det som förstås kan, huru skall man veta
hvad taladt är? ty I talen i vädret. 10 Så mångahanda
slag är på rösterna i verldene, och ingen af dem är
otydelig. 11 När jag nu icke vet uttydningen på rösten,
blifver jag honom, som talar, Barbarisk; och den, som
talar, blifver för mig Barbarisk. 12 Sammalunda ock I,
medan I faren efter andeliga gåfvor, vinnlägger eder om
församlingens bästa, att I nog hafven. 13 Derföre, den
som talar med tungomål, han bedje, att han må ock
kunna det uttyda. 14 När jag nu beder med tungone,
så beder min ande; men mitt sinne är utan frukt. 15
Huru skall det då gå till? Nämliga så: Jag skall bedja
i andanom; jag skall ock bedja med sinnet; jag skall
sjunga i andanom; jag skall ock sjunga med sinnet.
16 När du nu välsignar i andanom, huru skall då den,
som står i dens olärdas stad, svara dig Amen på din
tacksägelse; efter han icke förstår hvad du säger?
17 Du säger väl en god tacksägelse; men den andre
varder deraf intet förbättrad. 18 Jag tackar min Gud, att
jag talar mer med tungomål, än I alle. 19 Men jag vill
heldre tala i församlingene fem ord med mitt sinne,
på det jag undervisa må andra, än eljest tiotusend
ord med tungomål. 20 Käre bröder, varer icke barn i
förståndet, utan varer barn i ondskone; men i förståndet
varer fullkomlige. 21 I lagen är skrifvet: Jag vill tala med
andra tungor, och med andra läppar till detta folk, och
de skola dock icke än så höra mig, säger Herren. 22
Så äro nu tungomålen för ett tecken, icke dem som tro,
utan dem som icke tro; men prophetien är tvärtemot,
icke dem som otrogne äro, utan dem som trogne äro.
23 Hvar nu hela församlingen tillhopakomme på en stad,

och talade alla med tungomål, och der kommo några
olärde eller otrogne in, månde de icke skola säga, att I
haden mist sinnet? 24 Hvar I nu alle propheteraden,
och der komme någor otrogen eller olärd in, han vorde
straffad af dem allom, och dömd af allom; 25 Och så
vorde det, som lönligit är i hans hjerta, uppenbart; och
så fölle han på sitt ansigte, tillbåde Gud, och bekände,
att sannerliga vore Gud i eder. 26 Huru är det då,
käre bröder? När I tillsammans kommen, så hafver
hvar och en af eder en Psalm; han hafver lärdom, han
hafver tungomål, han hafver uppenbarelse, han hafver
uttydelse; låter det allt ske till förbättring. 27 Hvar nu
någor talar med tungomål, det göre han sjelf annar,
eller på det mesta sjelf tredje, och då ymsom; och
en tyde det ut. 28 Är han icke en uttydare, så tige i
församlingene; men tale vid sig sjelf, och till Gud. 29
Men Propheterna tale två eller tre; och de andre döme
derom. 30 Men hvar så händer, att dem, som sitter,
varder något uppenbaradt, så tige den förste. 31 I
mågen väl alle prophetera, den ene efter den andra, på
det alle måge lära, och alle varda förmanade. 32 Och
Propheternas andar äro Prophetomen underdånige;
33 Ty Gud är icke oskickelighetenes, utan fridsens
Gud, som uti alla de heligas församlingar. 34 Edra
qvinnor tige uti församlingarna; ty dem är icke tillstadt
att tala, utan att de äro underdåniga, såsom ock lagen
säger. 35 Men vilja de något lära, så skola de fråga
sina män hemma; det står icke qvinnor väl, att de tala i
församlingene. 36 Eller är Guds ord utkommet ifrån
eder? Eller är det allena kommet till eder? 37 Der
nu någor låter sig tycka att han är en Prophet, eller
andelig, han besinne hvad jag skrifver eder; ty det äro
Herrans bud. 38 Men är någor oförståndig, han vare
oförståndig. 39 Derföre, käre bröder, lägger eder vinn
om att I propheteren, och förmener icke att tala med
tungomål. 40 Låter all ting ärliga och skickeliga tillgå.

15 Käre bröder, jag minner eder på Evangelium, som
jag eder förkunnat hafver, hvilket I ock anammat
hafven, i hvilko I ock stån; 2 Genom hvilket I ock salige
varden, huruledes jag eder det förkunnade, om I hafven
det behållit; utan så är, att I förgäfves trott hafven.
3 Ty jag hafver i förstone eder föregifvit, det jag ock
undfått hafver, att Christus är döder för våra synder,
efter Skrifterna; 4 Och att han är begrafven; och att han
uppstånden är på tredje dagen, efter Skrifterna. 5 Och
att han vardt sedder af Cepha, sedan af de tolf. 6 Sedan
vardt han sedder af mer än femhundrade bröder på en
tid, af hvilkom ännu månge lefva; men mestedelen äro
afsomnade. 7 Derefter vardt han sedder af Jacobo; och
sedan af alla Apostlarna. 8 På sistone efter allom vardt
han ock sedder af mig, såsom af en den der otidig född
är. 9 Ty jag är den ringaste ibland Apostlarna, så att
jag är icke värd kallas Apostel; derföre, att jag hafver
förföljt Guds församling. 10 Men af Guds nåd är jag det
jag är; och hans nåd hafver icke fåfäng varit i mig; utan
jag hafver mer arbetat, än de alle; dock icke jag, utan
Guds nåd, som i mig är. 11 Det vare nu jag, eller de,
så predike vi, och så hafven I trott. 12 Är nu Christus
predikad för eder, att han är uppstånden ifrå de döda;
hvarföre säga då somlige ibland eder, att de dödas
uppståndelse är intet? 13 Är nu de dödas uppståndelse
intet, så är ock Christus icke heller uppstånden. 14 Är
Christus icke uppstånden, så är vår predikan fåfäng;
så är ock edor tro fåfäng. 15 Och vi vardom funne
falsk Guds vittne, att vi emot Gud vittnat hafve, att
han hafver uppväckt Christum; den han icke uppväckt
hafver, om de döde icke uppstå. 16 Ty om de döde
icke uppstå, så är icke heller Christus uppstånden. 17
Är Christus icke uppstånden, så är edor tro fåfäng;
och så ären I ännu uti edra synder. 18 Så äro ock de
förtappade, som i Christo afsomnade äro. 19 Om vi
allenast i detta lifvet hafve hoppet till Christum, så äre
vi uslast ibland alla menniskor. 20 Men nu är Christus
uppstånden ifrå de döda, och vorden förstlingen ibland
dem som sofva. 21 Efter döden är genom en mennisko,
ock genom en mennisko de dödas uppståndelse. 22
Ty såsom alle dö uti Adam, så skola ock alle i Christo
varda lefvande gjorde. 23 Hvar och en uti sin egen
ordning; förstlingen Christus, sedan de som Christo
tillhöra uti hans tillkommelse. 24 Sedan änden, då han
öfverantvardar Gudi och Fadrenom riket; och aflägger
all herradöme, och alla öfverhet och väldighet. 25
Ty han måste regnera, tilldess han lägger alla sina
fiendar under sina fötter. 26 Den ytterste fienden döden
skall varda borttagen. 27 Ty all ting hafver han lagt
under hans fötter; så, när han säger, att all ting honom
undergifven äro, är nog uppenbart, att han undantagen
är, som honom all ting undergifvit hafver. 28 Då nu all
ting honom undergifven äro, så varder ock då Sonen
sjelf undergifven honom, som honom all ting undergifvit
hafver; på det att Gud blifver allt i allom. 29 Hvad
göra de eljest, som sig döpa låta öfver de döda? Om
de döde ingalunda uppstå, hvi låta de sig då döpa
öfver de döda? 30 Och hvi stå vi alltid uti fara? 31
Vid vår berömmelse, som jag hafver i Christo Jesu,
vårom Herra, dör jag hvar dag. 32 Hafver jag efter
menniskomening uti Epheso stridt med vilddjur; hvad
hjelper mig det, om de döde icke uppstå? Låt oss äta
och dricka; ty i morgon måste vi dö. 33 Låter icke
förföra eder; ondt snack förkränker goda seder. 34
Vaker upp rätteliga, och synder icke; ty somlige veta
intet af Gudi; till blygd säger jag eder detta. 35 Måtte
nu någor säga: Huru skola de döde uppstå? Och med
hurudana lekamen skola de komma? 36 Du dåre, det
du sår, det får icke lif, utan det blifver dödt. 37 Och

det du sår, är ju icke den kroppen som varda skall,
utan ett blott korn, nämliga hvete, eller annat sådant.
38 Men Gud gifver thy en kropp, såsom han vill, och
hvarjo och eno af sädene sin egen kropp. 39 Icke är
allt kött enahanda kött; utan menniskors kött är annat,
annat är fäs, annat är fisks, och annat är fogels. 40 Och
det äro himmelske kroppar, och jordiske kroppar; men
en annor härlighet hafva de himmelske, och en annor
de jordiske. 41 En annor klarhet hafver solen, och
en annor klarhet hafver månen, och en annor klarhet
stjernorna; ty en stjerna går öfver den andra i klarheten.
42 Sammaledes ock de dödas uppståndelse; det varder
sådt förgängeligit, och skall uppstå oförgängeligit. 43
Det varder sådt i snöplighet, och skall uppstå i härlighet;
det varder sådt i skröplighet, och skall uppstå i kraft.
44 Det varder sådt ett naturligit lekamen, och skall
uppstå ett andeligit lekamen. Man hafver ett naturligit
lekamen; man hafver ock ett andeligit lekamen; 45
Såsom skrifvet är: Den första menniskan Adam är gjord
till naturligit lif; och den ytterste Adam till andeligit lif. 46
Men den andelige lekamen är icke den förste, utan den
naturlige; sedan den andelige. 47 Den första menniskan
är af jordene jordisk; den andra menniskan är Herren
af himmelen. 48 Hurudana den jordiska är, sådana
äro ock de jordiske; och hurudana den himmelska är,
sådana äro ock de himmelske. 49 Och som vi hafve
burit dens jordiskas liknelse, så skole vi ock bära dens
himmelskas liknelse. 50 Men detta säger jag, käre
bröder, att kött och blod kunna icke ärfva Guds rike;
och det förgängeliga skall icke ärfva oförgängelighet.
51 Si, jag säger eder en hemlighet: Vi skole icke alle
afsofva; men alle måste vi förvandlade varda, 52 Uti
en punkt, uti ett ögnablick, med yttersta basunen;
ty basunen skall ljuda, och de döde skola uppstå
oförgängelige, och vi skole förvandlade varda. 53 Ty
detta förgängeliga måste ikläda sig oförgängelighet, och
detta dödeliga måste ikläda sig odödelighet. 54 Men då
detta förgängeliga ikläder sig oförgängelighetena, och
detta dödeliga ikläder sig odödelighetena, så varder det
ordet fullkomnadt, som skrifvet är: Döden är uppsvolgen
uti segren. 55 Du död, hvar är din udd? Du helvete,
hvar är din seger? **(Hadēs g86)** 56 Dödsens udd är
synden; syndenes kraft är lagen. 57 Men Gudi vare
tack, som oss segren gifvit hafver, genom vår Herra
Jesum Christum. 58 Derföre, mine käre bröder, varer
faste, ovikelige, och rike uti Herrans verk alltid; efter det
I veten, att edart arbete är icke fåfängt i Herranom.

16 Nu om den undsättning till de heliga, såsom jag
i de församlingar uti Galatia befallt hafver, så
görer ock I. 2 Ju på den ena Sabbathen lägge hvar
och en af eder när sig sjelf, och samke tillhopa hvad
han åstadkommer; på det, då jag kommer, icke skola
då först samlas samma undsättningar. 3 Men då jag
kommen är, de som I då med edart bref dertill hafva
viljen, dem vill jag sända, att de framföra edra gåfvor till
Jerusalem. 4 Om så behöfves, att jag ock far dit, då
måga de följa mig. 5 Men jag vill komma till eder, när
jag drager genom Macedonien; ty genom Macedonien
skall jag draga. 6 Men när eder varder jag tilläfventyrs
töfvandes, eller ock öfver vintren blifvandes, att I mig
förfordra mågen ehvart jag resandes varder. 7 Jag
vill intet nu se eder uti min framfärd; ty jag hoppas,
att jag får någon tid dväljas när eder, om Herren det
tillstädjer. 8 Men jag vill blifva i Epheso intill Pingsdaga;
9 Ty mig är öppnad en stor och kraftig dörr; och månge
motståndare äro. 10 Om Timotheus kommer, så ser till,
att han är utan fara när eder; ty han verkar ock Herrans
verk, såsom ock jag. 11 Så förakte nu ingen honom;
utan fordrer honom i frid, att han må komma till mig; ty
jag väntar honom med bröderna. 12 Men om Apollo
brodren veter, att jag ofta hafver förmanat honom, att
han skulle komma till eder med bröderna; men hans
vilje var ingalunda på denna tid komma: dock varder
han likväl kommandes, då honom så belägligit varder.
13 Vaker, står i trone, bruker eder manliga, varer starke.
14 All edor ting låter ske i kärlekenom. 15 Jag förmanar
eder, käre bröder, I kännen Stephane husfolk, att de
äro förstlingen i Achaja, och att de hafva skickat sig
sjelfva dem heligom till tjenst; 16 På det I ock sådana
menniskor skolen underdånige vara, och hvarjom och
enom, som medverkar och arbetar. 17 Jag fröjdar mig
af Stephane tillkommelse, och Fortunati, och Achaici; ty
hvad mig fattades i eder, det hafva de uppfyllt. 18 De
hafva ock vederqvickt min och edar anda. Så kännens
nu vid sådana. 19 Eder helsa de församlingar uti Asia;
helsa eder mycket i Herranom Aqvila och Priscilla,
med den församling som är i deras hus. 20 Helsa
eder alle bröderne; helser eder inbördes med en helig
kyss. 21 Jag Paulus helsar eder med mine hand. 22
Hvilken Herran Jesum Christum icke hafver kär, han
vare Anathema, Maran Atha. 23 Herrans Jesu Christi
nåd vare med eder. 24 Min kärlek vare med eder alla i
Christo Jesu: Amen.

2 Korinthierbrevet

1 Paulus, Jesu Christi Apostel, genom Guds vilja, och
brodren Timotheus, den Guds församling som är i
Corintho, samt med all helgon, som äro uti hela Achajen:
2 Nåd vare med eder, och frid af Gudi, vårom Fader,
och Herranom Jesu Christo. **3** Välsignad vare Gud
och vårs Herras Jesu Christi Fader, barmhertighetenes
Fader, och all hugsvalelses Gud; **4** Som oss hugsvalar
i all vår bedröfvelse, att vi ock hugsvala kunne dem,
som i allahanda bedröfvelse äro, med den hugsvalelse,
der Gud oss med hugsvalar. **5** Ty såsom Christi lidande
är mycket kommet öfver oss, så kommer ock mycken
hugsvalelse öfver oss genom Christum. **6** Men hvad
vi hafve bedröfvelse eller hugsvalelse, så sker det
eder till godo. Är det bedröfvelse, så sker det eder till
hugsvalelse och salighet; hvilken salighet är kraftig,
om I liden tåleliga, i den måtton som vi lide; är det
hugsvalelse, så sker det ock eder till hugsvalelse och
salighet; är ock vårt hopp stadigt för eder; **7** Efter vi
vete, att såsom I ären delaktige i lidandet, så varden I
ock delaktige i hugsvalelsen. **8** Ty vi vilje icke fördölja
eder, käre bröder, vår bedröfvelse, som oss vederfaren
är uti Asien; ty vi vore förtungade öfver måtton, och
öfver magten, så att vi ock tviflade om lifvet; **9** Och
satte oss så före, att vi skulle visserligen dö; det skedde
fördenskull, att vi ingen tröst skola sätta på oss sjelfva,
utan på Gud, som uppväcker de döda; **10** Hvilken oss
af slik död friat hafver, och ännu dageliga friar; och
hoppoms på honom, att han skall oss ännu härefter fria,
11 Genom edra böners hjelp för oss; på det af många
personer må ske mycken tack för oss, för den gåfvo
som oss gifven är. **12** Ty vår berömmelse är detta,
nämliga vårt samvets vittnesbörd, att vi uti enfaldighet
och Guds renhet, icke uti köttslig vishet, utan i Guds
nåd, hafve vandrat på verldene; men aldramest när
eder. **13** Ty vi skrifve eder intet annat, än det I läsen,
och tillförene veten. Mig hoppas, att I skolen ock så
befinna (oss) allt intill ändan; **14** Såsom I hafven oss
endels befunnit; ty vi äro edor berömmelse, såsom ock
I ären vår berömmelse, på Herrans Jesu dag. **15** Och
på den förtröstning ville jag kommit till eder tillförene, att
jag måtte eder dubbelt vara till vilja; **16** Och genom eder
fordenskap färdas till Macedonien, och ifrå Macedonien
komma till eder igen, och af eder fordras till Judeen. **17**
Då jag detta så tänkte, månde jag det göra af någon
lössinnighet? Eller månn min anslag vara köttslig? Nej;
utan när mig är ja ja; och nej är nej. **18** Men Gud
är trofast, att vårt ord till eder är icke vordet ja och
nej. **19** Ty Guds Son Jesus Christus, som ibland eder
är predikad af oss, nämliga af mig, och Silvano, och
Timotheo, hafver icke varit ja och nej, utan det var ja i
honom. **20** Ty all Guds tillsägelse äro Ja i honom, och
äro Amen i honom, Gudi till äro genom oss. **21** Men
Gud är den oss stadfäster, samt med eder, i Christo
och hafver smort oss; **22** Och förseglat oss, och gifvit
uti vår hjerta Andans pant. **23** Jag kallar Gud till vittne
på min själ, det jag icke ännu kom till Corinthum, det
är skedt fördenskull att jag skonade eder. **24** Icke att
vi äro herrar öfver eder på trones vägna; utan vi äre
hjelpare till edor glädje; ty I stån i trone.

2 Men jag hafver det betänkt med mig sjelf, att jag
icke åter med ångest vill komma till eder. **2** Ty om
jag bedröfvar eder, ho är då den som fröjdar mig, utan
den som varder af mig bedröfvad? **3** Och detsamma
hafver jag skrifvit eder, att, när jag komme till eder,
jag icke skulle få sorg af dem, der jag heldre skulle få
glädje af; efter jag hafver den tröst till eder alla, att min
fröjd är allas edra fröjd. **4** Ty jag skref eder till uti stor
bedröfvelse och hjertans ångest, med många tårar;
icke på det I skullen bedröfvas, utan på det I skullen
förstå den kärlek, som jag enkannerliga hafver till eder.
5 Hvar nu någor hafver bedröfvelse åstadkommit, den
hafver icke bedröfvat mig, utan endels; på det jag
icke skall betunga eder alla. **6** Men det är nog, att
den samme af mångom så straffad är; **7** Så att I nu
dess mer tvärtemot skolen öfverse med honom, och
hugsvala honom, på det han icke skall uppsluken varda
uti för mycken bedröfvelse. **8** Derföre förmanar jag
eder, att I bevisen honom kärlek. **9** Ty derföre hafver
jag ock skrifvit eder till, att jag skulle bepröfva eder,
om I lydige ären i all ting. **10** Den I förlåten något, den
förlåter ock jag; ty hvem ock jag förlåter något, det
förlåter jag för edra skull, i Christi stad; **11** På det vi
icke skole varda bedragna af Satana; ty oss är icke
ovetterligit, hvad han i sinnet hafver. **12** Men då jag
kom till Troadem, till att predika Christi Evangelium,
och mig upplåten vardt en dörr i Herranom; **13** Hade
jag ingen ro uti min anda; derföre att jag icke fann min
broder Titum; utan gjorde der min afsked, och for till
Macedonien. **14** Men Gudi vare lof, som alltid låter oss
seger behålla i Christo, och uppenbarar lukten af sin
kunskap, genom oss, allestäds. **15** Ty vi äre Gudi en
god Christi lukt, både ibland dem som salige varda,
också ibland dem som förtappade varda; **16** Dessom
en döds lukt till döden; men dem androm lifsens lukt till
lifs. Ho är nu här dogse till? **17** Ty vi äre icke såsom
månge, de der förfalska Guds ord; utan af renhet, och
såsom af Gudi, tale vi för Gud i Christo.

3 Skole vi då åter begynna prisa oss sjelfva? Eller
behöfve vi, såsom några andre, prisbref till eder,
eller ock prisbref ifrån eder? **2** I ären vårt bref, beskrifvet
uti vår hjertan, hvilket kändt och läset varder af alla
menniskor; **3** Efter I bevisen, att I ären Christi bref,

beredt genom vår tjenst, och skrifvet icke med bläck,
utan med lefvandes Guds Anda; icke i taflor af sten,
utan i hjertans taflor af kött. 4 Men en sådan tröst hafve
vi till Gud, genom Christum; 5 Icke att vi beqvämlige
äro af oss sjelfvom något tänka, såsom af oss sjelfvom;
men äre vi till något beqvämlige, så är det af Gudi; 6
Hvilken ock oss beqvämliga gjort hafver till att föra dess
Nya Testamentsens ämbete; icke bokstafsens, utan
Andans; ty bokstafven dödar, men Anden gör lefvande.
7 Hade nu det ämbetet klarhet, som genom bokstafven
dödar, och i stenar utgrafvet är, så att Israels barn icke
kunde se på Mose ansigte, för hans ansigtes klarhets
skull, den dock återvänder; 8 Hvi skulle icke mycket
mer det ämbetet, som Andan gifver, hafva klarhet? 9
Ty om det ämbete, som fördömelse predikar, hafver
klarhet; mycket mer går det ämbete öfver i klarhet,
som rättfärdighet predikar. 10 Och dertillmed, det som
förklaradt vardt, var dock i denna måtton lika som intet
förklaradt, emot denna öfversvinneliga klarheten. 11 Ty
hade det klarhet, som återvänder, mycket mer hafver
det klarhet, som varaktigt är. 12 Efter vi nu sådant hopp
hafve, äre vi mycket dristige; 13 Och göre icke såsom
Moses, den ett täckelse hängde för sitt ansigte, så
att Israels barn icke kunde se uppå dess ända, som
återvänder; 14 Utan deras sinnen äro förstockade; ty
allt intill denna dag blifver samma täckelse oborttaget
öfver gamla Testamentet, när de läsat, hvilket i Christo
återvänder. 15 Men intill denna dag, då Moses läsen
varder, hänger täckelset för deras hjerta. 16 Men om de
omvände sig till Herran, så vorde täckelset borttaget.
17 Ty Herren är en Ande; der nu Herrans Ande är, der
är frihet. 18 Men nu skåde vi alle, såsom uti en spegel,
Herrans klarhet med upptäckt ansigte; och vi varde
förklarade uti samma beläte, ifrå den ena klarhetene till
den andra, såsom af Herrans Anda.

4 Derföre, medan vi ett sådant ämbete hafve, efter
som oss barmhertighet vederfaren är, så varde vi
icke försummelige; 2 Utan flym ock hemlig skam, och
farom icke med skalkhet, förfalskom ej heller Guds
ord; utan med uppenbara sanning bevisom oss väl för
alla menniskors samvet, i Guds åsyn. 3 Är nu vårt
Evangelium förtäckt, så är det förtäckt för dem, som
förtappade varda; 4 I hvilkom denna verldenes gud
hafver förblindat de otrognas sinnen, att dem icke skall
lysa Evangelii ljus af Christi klarhet, hvilken Guds beläte
är. (aiōn g165) 5 Ty vi predike icke oss sjelfva, utan
Jesum Christum, att han är Herren; men vi edre tjenare
för Jesu skull. 6 Ty Gud är den som böd ljuset utu
mörkret lysa; och lyste uti vår hjerta, att igenom oss
måtte upplysning ske af Guds klarhets kunskap, i Jesu
Christi ansigte. 7 Men vi hafve dessa håfvor uti lerkar,
på det att den stora kraften skall vara af Gudi, och icke
af oss. 8 Vi varda allestäds trängde, men vi ängsles
intet; vi bekymres, men vi gifve oss icke öfver. 9 Vi
lide förföljelse, men vi varde icke öfvergifne; vi blifve
undertryckte, men vi förgås icke. 10 Vi omföre alltid
Herrans Jesu död på vår lekamen; på det att ock Jesu
lif må på vår lekamen uppenbart varda. 11 Ty vi, som
lefve, vardom alltid öfvergifne i döden för Jesu skull;
på det att ock Jesu lif skall uppenbaradt varda på vårt
dödeliga kött. 12 Så är nu döden mägtig i oss; men
lifvet i eder. 13 Efter vi hafve den samma trones anda,
som skrifvet är: Jag tror, derföre talar jag; så tro vi ock,
derföre tale vi ock; 14 Vetandes, att den som hafver
uppväckt Herran Jesum, han skall ock uppväcka oss
genom Jesum, och ställa oss med eder. 15 Ty det sker
allt för edra skull; på det den öfverflödiga välgerning,
der månge tacka, skall rikeliga komma Gudi till pris.
16 Derföre förtröttes vi intet; utan ändock vår utvärtes
menniska förgås, så varder dock den invärtes förnyad
dag ifrå dag. 17 Ty vår bedröfvelse, den dock timmelig
och lätt är, föder i oss en evig och öfver alla måtto vigtig
härlighet; (aiōnios g166) 18 Vi som icke se efter de ting,
som synas, utan de som icke synas; ty de ting, som
synas, äro timmelig; men de, som icke synas, äro evig.
(aiōnios g166)

5 Men vi vete, att om denna hyddones vårt jordiska
hus nederslaget varder, så hafve vi ena byggning af
Gudi byggd; ett hus, icke med händer gjordt, det evigt är
i himmelen. (aiōnios g166) 2 Och öfver detsamma sucke
vi ock efter vårt hemman som af himmelen är; och oss
längtar, att vi dermed måge öfverklädde varda; 3 Dock
om vi klädde, och icke nakne finnes. 4 Ty medan vi äre
uti denna hyddone, sucke vi, och äre betungade; efter
vi vilje icke afklädde, utan heldre öfverklädde varda, på
det att det dödeliga måtte uppsvolget varda af lifvet. 5
Men den oss dertill bereder, är Gud, den oss Andan
till pant gifvit hafver. 6 Så äre vi fördenskull vid goda
tröst alltid, och vete att, så länge vi hafve hemman uti
lekamen, så äre vi icke hemma när Herranom. 7 Ty vi
vandrom i trone, och se honom intet. 8 Men vi hafve
tröst, och hafve mycket mer lust till att ute vandra ifrå
lekamen, och hemma vara när Herranom. 9 Derföre,
hvad vi äre hemma, eller ute vandrande, vinnlägge vi
oss ock, att vi måge honom täckas. 10 Ty vi måste alle
uppenbarade varda för Christi domstol; på det hvar
och en skall få, efter som han handlat hafver, medan
han lefde, ehvad det är godt eller ondt. 11 Efter vi
nu vete, att Herren är fruktandes, fare vi sakta med
menniskorna; men Gudi äre vi uppenbare; jag hoppas,
att vi ock äre uppenbare uti edor samvet. 12 Vi prise
oss icke åter för eder; men vi gifve eder tillfälle till att
berömma eder af oss; på det I något hafva skolen emot
dem, som sig efter anseendet, och icke efter hjertat

berömma. 13 Ty äre vi för stränge, så äre vi det Gudi;
eller äre vi måttelige, så äre vi eder måttelige. 14 Ty
Christi kärlek tvingar oss så, efter vi det hålle, att om
en är död för alla, så äro de alle döde; 15 Och han
är fördenskull död för alla, att de, som lefva, skola
icke nu lefva sig sjelfvom, utan honom, som för dem
död och uppstånden är. 16 Så känne vi nu ingen ifrå
denna tid efter köttet; och om vi än hafve känt Christum
efter köttet, så känne vi honom dock nu intet mer. 17
Hvar nu någor är i Christo, så är han ett nytt kreatur;
det gamla är förgånget; si, all ting äro ny vorden. 18
Men alltsamman är af Gudi, den oss med sig sjelf
försonat hafver genom Jesum Christum, och gifvit oss
ämbetet att predika samma försoning. 19 Ty Gud var
i Christo, och försonade verldena med sig sjelfvom,
och förebrådde dem intet deras synder, och hafver
beskickat ibland oss försoningenes ord. 20 Så äre vi nu
sändningabåd i Christi stad; ty Gud förmanar genom
oss. Så bedje vi nu i Christi stad: Låter försona eder
med Gud. 21 Ty den der af ingen synd visste, honom
hafver han för oss gjort till synd; på det vi skulle varda
Guds rättfärdighet genom honom.

6 Ja, vi såsom medhjelpare förmane eder, att I icke
undfången Guds nåd fåfängt. 2 Ty han säger: Jag
hafver bönhört dig i behagelig tid, och jag hafver hulpit
dig på salighetenes dag: Si, nu är den behageliga
tiden; si, nu är salighetens dag. 3 Låter oss ingom i
någor måtto förargelse gifva, på det vårt ämbete må
ostraffadt blifva; 4 Utan låter oss i all ting bevisa oss
såsom Guds tjenare; i stort tålamod, i bedröfvelse, i
nöd, i ångest; 5 I slag, i fängelse, i uppror, i arbete, i
vako, i fasto; 6 I renlefnad, i förstånd, i långmodighet, i
mildhet, i den Helga Anda, i en oskrymtad kärlek; 7 I
sanningenes ord, i Guds kraft, genom rättfärdighetenes
vapen till högra sidon, och till den venstra; 8 Genom
äro och smälek, genom ondt rykte och godt rykte;
såsom bedragare, och dock sannfärdige; 9 Såsom
okände, och dock kände; såsom de der dö, och si, vi
lefvom; såsom näpste, och dock icke dräpne; 10 Såsom
bedröfvade, och dock alltid glade; såsom fattige, och
dock många rika görande; såsom intet hafvande, och
dock all ting ägande. 11 O I Corinthier, vår mun hafver
öppnat sig till eder; vårt hjerta är gladt. 12 För våra skull
behöfven I icke ängslas; men att I ängslens, det gören I
af en hjertelig mening. 13 Jag talar med eder såsom
med min barn, att I ock så ställen eder emot mig; och
varer ock så glade. 14 Drager icke uti främmande ok
med de otrogna; ty hvad hafver rättfärdigheten beställa
med orättfärdighetene? Eller hvad delaktighet hafver
ljuset med mörkret? 15 Eller huru förlika sig Christus
och Belial? Eller hvad del hafver den trogne med dem
otrogna? 16 Eller huru kommer Guds tempel öfverens
med afgudar? Ty I ären lefvandes Guds tempel, såsom
Gud säger: Jag vill bo uti dem, och vandra uti dem; och
jag vill vara deras Gud, och de skola vara mitt folk. 17
Derföre går ut ifrå dem, och skiljens ifrå dem, säger
Herren, och kommer intet vid det orent är; och så skall
jag undfå eder; 18 Och vara edar Fader, och I skolen
vara mine söner och döttrar, säger allsvåldige Herren.

7 Efter vi nu hafve sådana löfte, mine käreste,
så görom oss rena af all köttsens och andans
besmittelse fullbordande helgelsen i Guds räddhåga. 2
Fatter oss; vi hafve ingom gjort skada, vi hafve ingen
bedragit, vi hafve ingen besvikit. 3 Sådana säger jag
icke till att fördöma eder; ty jag sade eder tillförene,
att I ären i vår hjerta, till att dö och lefva med eder. 4
Jag hafver mycken tröst till eder; jag berömmer mig
mycket af eder; jag är uppfylld med hugsvalelse; jag
är uti osägeliga glädje, i all vår bedröfvelse. 5 Ty när
vi kommom uti Macedonien, då hade vårt kött ingen
ro, utan allestädes vorom vi uti bedröfvelse; utvärtes
strid, invärtes räddhåge. 6 Men Gud, som hugsvalar
dem som förtryckte äro, han hugsvalade oss genom
Titi tillkommelse; 7 Dock icke allenast genom hans
tillkommelse, utan jemväl genom den hugsvalelse han
fått hade af eder; och förkunnade oss edra åstundan,
edar gråt, edart nit om mig, så att jag blef ända
yttermera glad. 8 Ty det jag bedröfvade eder med mitt
bref, det ångrar mig intet; och om det än ångrade mig,
dock, medan jag ser att samma bref hafver tilläfventyrs
en tid långt bedröfvat eder; 9 Så fröjdar jag mig nu
icke deraf, att I vorden bedröfvade, utan att I vorden
bedröfvade till bättring; ty I ären bedröfvade vordne
efter Guds sinne, så att I ingen skada lidit hafven af
oss i någor måtto. 10 Ty den sorg, som är efter Guds
sinne, hon kommer åstad bättring till salighet, den man
icke ångrar; men verldenes sorg, hon kommer åstad
döden. 11 Si, detsamma, att I bedröfvade vorden efter
Guds sinne, hvilken omsorg det hafver gjort i eder; ja
sannerliga, ursäkt, misshag, räddhåga, åstundan, nit,
hämnd; ty I hafven bevisat i all stycken, att I rene ären
uti den saken. 12 Derföre, ändock jag skref eder till, så
är det likväl icke skedt för hans skull, som skadan gjort
hade; icke heller för hans skull, som skadan skedd var;
utan fördenskull, att vår nit till eder skulle uppenbar
varda när eder för Gudi. 13 Derföre hafve vi nu fått
hugsvalelse, deraf att I hugsvalade ären; dock än
mycket mer hafve vi gladt oss för Titi fröjds skull; ty
hans ande vardt vederqvickt af allom eder. 14 Hvad
jag hafver berömt mig om eder för honom, det blyges
mig intet; utan såsom vi all ting i sanningen hafve eder
sagt, så är ock vår berömmelse för Tito sann vorden.
15 Och hans hjerta är öfvermåtton väl till sinnes om
eder, då han tänker på allas edra lydno, huruledes I

undfingen honom med räddhåga och bäfvan. 16 Jag
fröjdar mig, att jag allt godt må förse mig till eder.

8 Jag gör eder kunnigt, käre bröder, om den Guds
nåd, som gifven är uti de församlingar som äro
i Macedonien. 2 Ty deras glädje är osägelig, då de
genom mycken bedröfvelse beprövade vordo; och
ändock de ganska fattige voro, hafva de likväl rikeliga
gifvit i all enfaldighet. 3 Ty de voro välviljoge efter allo
sine magt, och öfver sina magt; det betygar jag: 4
Bedjandes oss med mycken förmaning, att vi anamma
ville välgerningen, och tjenstenes delaktighet som
skickad var till helgonen. 5 Och icke som vi hade
hoppats; utan de gåfvo sig sjelfva först Herranom, och
sedan oss, genom Guds vilja; 6 Att vi måstom förmana
Titum, att såsom han hade tillförene begynt, så skulle
han ock nu fullfölja sådana godviljoghet när eder. 7
Men såsom I uti all stycke rike ären i tro, och i ordom,
och i förstånd, och i all flit, och i edar kärlek till oss,
så flyr det så, att I ock i denna edor undsättning rike
ären. 8 Icke så, att jag bjuder eder något; utan efter
andre så vinnlägga sig, försöker jag ock edar kärlek,
om han sannskyldig är. 9 Ty I veten Herrans Jesu
Christi godviljoghet, att ändock han var rik, vardt han
likväl fattig för edra skull, på det I genom hans fattigdom
skullen rike varda. 10 Mitt råd gifver jag häruti; ty det
är eder nyttigt, efter I för ett år sedan haden begynt
icke allenast göra, utan jemväl vilja. 11 Fullföljer nu
med gerningene, såsom I begynten; att, såsom viljen
var redebogen, så fullföljer ock af det I förmågen. 12
Ty då viljen är först god, så är han tacknämlig, efter
den del han hafver, och icke efter det han icke hafver.
13 Icke sker detta i den mening, att andre skola hafva
nog, och I trång, utan att det skall gå lika till: 14 Att
edar rikedom tjenar deras fattigdom i denna (dyra)
tid, och deras rikedom hjelper edra fattigdom, på det
lika tillgå skall; 15 Såsom skrifvet är: Den der mycket
samlade, han hade intet öfverlöpse; och den der litet
samlade, honom fattades intet. 16 Men Gudi vare tack,
som sådana flit gifvit hafver uti Titi hjerta till eder. 17 Ty
han tog den förmaning på sig; ja, sannerliga, han var
så flitig, att han tog sig före sjelfviljandes fara till eder.
18 Men vi hafve sändt med honom en broder, den pris
hafver i Evangelio, i alla församlingar. 19 Och icke det
allenast; utan han är ock skickad af församlingarna, till
att vara vår följeslagare till denna undsättning, som
beställes af oss, Herranom till äro, och edar goda vilja
till pris; 20 Och förvarar, att oss ingen straffa kan för
denna rika undsättnings skull, som af oss beställd
varder; 21 Och ser derpå, att det redeliga tillgår, icke
allenast för Herranom, utan ock för menniskom. 22
Och hafve vi sändt med honom vår broder, den vi ofta
beprövat hafve i mång stycke, att han flitig är, och nu
mycket mer flitig; och förse vi oss storliga till eder; 23
Ehvad det är för Titi skull, hvilken min stallbroder och
medhjelpare är när eder, eller för våra bröders skull,
som äro församlingarnas Apostlar, och Christi ära. 24
Låter nu skina någon bevisning till edar kärlek, och vår
berömmelse af eder, på dem; ja ock uppenbarliga för
församlingarna.

9 Om den undsättning, som sker helgonen, är icke
behof att jag skrifver eder till. 2 Ty jag vet edar
godvilja, af hvilken jag berömmer mig ibland dem i
Macedonien, att Achajen var redo för ett år sedan;
och edart efterdöme uppväckte många. 3 Dock hafver
jag sändt dessa bröder, derföre att vår berömmelse
om eder icke skall fåfäng vara uti detta ärende; och
att I ären redo, såsom jag hafver sagt om eder; 4
På det, om de af Macedonien med mig komma, och
finna eder icke redo, att vi (jag vill icke säga I) icke då
skolen få en blygd af sådana berömmelse. 5 Syntes
mig ock af nöden vara att förmana bröderna, att de
först foro till eder, och tillredde den undsättning, som
tillförene utlofvad var; att hon ligger redo, såsom en god
undsättning och icke som någor karghet. 6 Men det
säger jag: Den som sparliga sår, han skall ock sparliga
uppskära; och den som sår i välsignelse, han skall ock
uppskära i välsignelse. 7 Hvar och en som han sjelf
vill; icke med olust, eller af tvång; ty en gladan gifvare
älskar Gud. 8 Gud är mägtig så lagat, att allahanda
nåd rikeliga blifver i eder; att I uti all ting alltid nog
hafven, nog mägtige till alla goda gerningar; 9 Såsom
skrifvet är: Han hafver utstrött, och gifvit de fattiga;
hans rättfärdighet blifver i evig tid. (aiōn g165) 10 Men
den som räcker sädesmannenom det han sår, han skall
ock räcka eder brödet till att äta, och skall föröka edra
säd, och låta växa edra rättfärdighets frukt; 11 Att I
rike blifven i all ting, uti all enfaldighet, hvilken i oss
verkar, att Gudi sker tack. 12 Ty denna undsättning
icke allenast uppfyller den brist, som helgonen hafva;
utan jemväl öfverflödar dertill, att många tacka Gudi, de
som denna hjelp väl täckes; 13 Och prisa Gud för edor
underdåniga bekännelse i Christi Evangelio, och för
edra enfaldiga meddelan med dem och allom; 14 Och
desslikes i deras böner för eder; hvilka ock längta efter
eder, för den öfversvinnande Guds nåd som är i eder.
15 Men Gudi vare tack för sina osägeliga gåfvo.

10 Men jag Paulus förmanar eder, genom Christi
saktmodighet och mildhet; jag som ringa är, när
jag är när eder; men frånvarandes är jag dristig vid
eder. 2 Men jag beder eder, att jag icke skall nödgas
närvarandes handla dristeliga, och bruka den djerfhet
som man mig tillägger, emot några, som oss räkna
såsom vi vandrade efter köttet. 3 Ty ändock vi vandre
i köttet, likväl stride vi icke efter köttet. 4 Ty vår

krigsvapen äro icke köttslig, utan mägtig för Gud, att
nederslå fäste; 5 Med hvilko vi kullslå de anslag, och
all höghet som sig upphäfver emot Guds kunskap; och
tillfångatage allt förnuft under Christi lydno; 6 Och äro
redebogne att hämnas alla olydno, när edor lydnad
fullbordad är. 7 Dömen I efter ansigtet? Om någor
förlåter sig derpå, att han hörer Christo till, han tänke
det ock med sig sjelf, att, såsom han hörer Christo till,
så höre ock vi Christo till. 8 Och om jag ock något
mer berömde mig om våra magt, hvilka Herren oss
gifvit hafver, eder till förbättring, och icke till förderf,
ville jag ändå icke blygas. 9 Men detta säger jag, på
det I icke skolen tänka, att jag hade velat förskräcka
eder med bref. 10 Ty brefven, säga de, äro svår och
stark; men lekamliga närvarelsen är svag, och orden
föraktelig. 11 Den sådana är, han tänke, att sådana
som vi äre med orden i brefven frånvarande, så äre
vi ock väl med gerningen närvarande. 12 Ty vi töre
icke sätta eller räkna oss ibland dem, som sig sjelfva
prisa; men efter de mäta sig vid sig sjelfva, och hålla
allena af sig sjelfva, förstå de intet. 13 Men vi berömme
oss icke öfver måtton, utan allena efter reglones mått,
med hvilko Gud hafver oss afmätit ett mått till att hinna
ock allt intill eder. 14 Ty vi försträckom oss icke öfver
måtton, lika som vi icke hint hade intill eder; ty vi äre ju
ock komne allt intill eder, med Christi Evangelio; 15 Icke
berömmandes oss öfver måtton af annars mans arbete;
förhoppandes att ske skall, då edor tro begynner växa
uti eder, att vi efter våra reglo vilje vidare komma; 16
Och predika ock dom Evangelium, som bo utom eder,
och icke berömma oss af det genom främmande reglo
tillredt är. 17 Men den sig berömmer, han berömme sig
i Herranom. 18 Ty den som lofvar sig sjelf, han är icke
beprövad; utan den Herren lofvar.

11 Jag ville, att I mig något litet lida villen uti min
fåvitsko; dock I liden mig väl. 2 Ty jag nitälskar
eder i Guds nit; ty jag hafver fäst eder enom man,
på det jag skulle fly Christo en ren jungfru. 3 Men
jag fruktar att tilläfventyrs icke sker, att såsom ormen
besvek Eva med sin illfundighet, så varda ock edor
sinne förvänd ifrån enfaldigheten i Christo. 4 Ty om
den, som till eder kommer, predikar eder en annan
Jesum, den vi icke predikade; eller om I undfån en
annan Anda, den I icke undfått hafven; eller ett annat
Evangelium, det I icke anammat hafven, så liden I dem
med rätto. 5 Ty jag håller mig icke ringare, än de höga
Apostlar äro. 6 Och ändock jag är enfaldig i talet, så
är jag dock icke enfaldig i förståndet; dock vi äre nog
kände allestäds när eder. 7 Eller hafver jag syndat,
att jag hafver förnedrat mig, på det I skullen upphöjde
varda? Ty jag hafver förkunnat eder Evangelium utan
lön. 8 Andra församlingar hafver jag beröfvat, och
tagit lön af dem, der jag eder med tjente. 9 Och då
jag var när eder, och mig fattades något, förtungade
jag ingen; ty hvad mig fattades, uppfyllde de bröder,
som komne voro af Macedonien; och i all ting höll
jag mig, att jag ingom var till tunga; och vill ännu så
hålla mig. 10 Så visst som Christi sanning är i mig,
så skall denna berömmelse mig icke förtagen varda
uti Achaje landsändar. 11 För hvad sak? Derföre, att
jag icke älskar eder? Gud vet det. 12 Men det jag
gör, det vill jag ock göra; på det jag skall förtaga dem
tillfällen, som tillfälle söka till att berömma sig, att
de äro såsom vi; 13 Ty sådane falske Apostlar, och
bedrägelige arbetare, taga sig uppå Christi Apostlars
person. 14 Och det är ock icke under; ty ock sjelfver
Satan förskapar sig uti ljusens Ängel. 15 Derföre är
icke under att hans tjenare också förskapa sig, lika som
de der voro rättfärdighetenes predikare; hvilkas ände
skall varda efter deras gerningar, 16 Åter säger jag,
att ingen skall tänka att jag är fåvitsk; annars tager
mig ock än såsom en fåvitsk man, att jag ock något
litet må berömma mig. 17 Det jag nu talar, det talar
jag icke såsom i Herranom, utan såsom i fåvitskhet,
efter vi äre komne uti berömmelse. 18 Efter nu månge
berömma sig af köttet, vill också jag berömma mig. 19
Ty I fördragen gerna de fåvitska, efter I ären sjelfve
vise. 20 I fördragen, om någor gör eder till trälar, om
någor eder uppäter, om någor eder ifrå tager, om någor
förhäfver sig öfver eder, om någor eder slår i ansigtet.
21 Det säger jag efter smälighet, såsom vi vore svage
vordne. Hvad nu någor uppå dristar (jag talar i fåvitsko),
derpå dristar jag ock. 22 De äro Ebreer, så är jag ock;
de äro Israeliter, jag ock; de äro Abrahams säd, jag
ock. 23 De äro Christi tjenare (jag talar i fåvitsko), jag är
fast mer; jag hafver mer arbetat; jag hafver mer hugg
fått; jag hafver oftare varit fången; ofta varit i dödsnöd.
24 Af Judomen hafver jag fem resor fått fyratio slag, ett
mindre. 25 Tre resor hafver jag varit stupad med ris;
ena resa stenad; tre resor hafver jag varit i skeppsbrott;
natt och dag hafver jag varit i hafsens djup. 26 Jag
hafver ofta färdats; jag hafver varit i farlighet i floder; i
farlighet ibland mördare; i farlighet ibland Judarna; i
farlighet ibland Hedningarna; i farlighet i städerna; i
farlighet i öknene; i farlighet på hafvet; i farlighet ibland
falska bröder; 27 I mödo och arbete; i mycken vako; i
hunger och törst; i mycken fasto; i frost och nakenhet;
28 Förutan det som eljest påkommer, nämliga att jag
dagliga öfverlupen varder, och bär omsorg för alla
församlingar. 29 Ho är svag, och jag varder icke svag?
Ho förargas, och jag brinner icke? 30 Efter jag ju skall
berömma mig, så vill jag berömma mig af min svaghet.
31 Gud och vårs Herras Jesu Christi Fader, hvilkom
vare pris i evighet, vet att jag icke ljuger. (aiōn g165) 32
Landshöfdingen uti Damasco, på Konung Arete vägna,

förvarade de Damasceners stad, och ville gripit mig; 33
Och jag vardt i en korg genom ett fenster, öfver muren,
nedersläppt, och undslapp hans händer.

12 Mig är ju icke nyttigt att berömma mig; dock vill jag
nu komma till syner och Herrans uppenbarelser.
2 Jag känner en man i Christo för fjorton år. Var han i
lekamen, det vet jag icke, eller utan lekamen, vet jag
ock icke; Gud vet det. Den samme vardt uppryckt intill
tredje himmelen. 3 Den samma mannen känner jag;
om han i lekamen, eller utan lekamen var, det vet jag
icke; Gud vet det. 4 Han vardt uppryckt till Paradis, och
hörde outsägeliga ord, hvilka ingen menniska säga må.
5 Deraf vill jag berömma mig; men af mig sjelf vill jag
intet berömma mig, utan af mine svaghet. 6 Och om jag
ville berömma mig; så gjorde jag intet fåvitskliga; ty jag
ville säga sanningen; men jag hafver det likväl fördrag,
på det ingen skall högre akta mig, än som han ser på
mig, eller hörer af mig. 7 Och på det att jag mig icke
af de stora uppenbarelser förhäfva skulle, vardt mig
gifven en påle i köttet, Satans ängel, den mig kindpusta
skulle, på det jag icke skulle förhäfvas öfver måtton; 8
För hvilka sak jag bad tre resor Herran, att han skulle
komma ifrå mig. 9 Och han sade till mig: Låt dig nöja åt
mine nåd; ty min kraft är mägtig i de svaga. Derföre vill
jag aldrahelst berömma mig af mine svaghet, på det
Christi kraft skall bo i mig. 10 Derföre är jag vid godt
mod, i svaghet, i föraktelse, i nöd, i förföljelse, i ångest,
för Christi skull; ty när jag svag är, så är jag stark. 11
Jag är fåvitsk vorden med berömmelse; dertill hafven I
nödgat mig; ty jag skulle varda prisad af eder, efter det
jag icke är ringare än någor af de höga Apostlar, ändock
jag är intet. 12 Ty ens Apostels tecken äro ju skedd
ibland eder, med allt tålamod; med tecken, och under,
och mägtiga gerningar. 13 Uti hvad del hafven I varit
ringare än de andra församlingar? Annat än det, att jag
sjelf intet hafver varit eder till tunga. Förlåter mig den
orätten. 14 Si, jag är redebogen tredje reson komma till
eder, och vill intet heller betunga eder; ty jag söker icke
edart, utan eder; derföre att barnen skola icke draga
tillhopa föräldromen, utan föräldrarna barnomen. 15
Men jag vill ganska gerna utgifva mig, och utgifven
varda för edra själar; ändå I litet älsken mig, den dock
ganska mycket älskar eder. 16 Men låter nu så vara, att
jag intet hafver betungat eder: likväl, medan jag var
listig, hafver jag fångat eder med list. 17 Hafver jag
beskattat eder med någrom, som jag hafver sändt till
eder? 18 Jag bad Titum, och sände med honom en
broder. Hafver ock Titus beskattat eder? Hafve vi icke
vandrat uti enom anda? Hafve vi icke vandrat i samma
fotspåret? 19 Åter, menen I att vi ursake oss för eder?
Vi tale i Guds åsyn i Christo; men, mina käreste, allt
detta sker eder till förbättring. 20 Ty jag fruktar att, då
jag kommer, må ske att jag finner eder icke såsom
jag vill, och I finnen icke mig som I viljen; att der är i
någon måtto trätor, nit, vrede, kif, förtal, örnatasslan,
uppblåsning, uppror; 21 Att jag återkommer, och min
Gud betrycker mig när eder; och måste sörja öfver
många, som tillförene syndat hafva, och icke hafva
gjort bot för deras orenlighet, sköraktighet och otukt,
som de bedrifvit hafva.

13 Kommer jag tredje gången till eder, så skola uti
två eller tre mäns mun alla saker bestå. 2 Jag
hafver det sagt eder tillförene, och säger eder det
tillförene, såsom närvarandes, i den andra reson; och
skrifver det nu frånvarandes, dem som tillförene syndat
hafva, och allom dem androm. Om jag åter kommer,
skall jag intet skona; 3 Efter I söken att I en gång skolen
förnimma honom, som i mig talar, nämliga Christum,
hvilken när eder intet svag är, utan är mägtig ibland
eder. 4 Ty ändock han vardt korsfäst i svagheten, så
lefver han likväl i Guds kraft; och ändock vi ock äre
svage i honom, så lefve vi likväl med honom, uti Guds
kraft, när eder. 5 Försöker eder sjelfva, om I ären i
trone; bepröfver eder sjelfva. Eller kännen I eder icke
sjelfva, att Jesus Christus är uti eder? Utan så kunde
vara, att I odugelige ären. 6 Men jag hoppas, att I väl
skolen känna, att vi icke odugelige ärom. 7 Och önskar
jag af Gudi, att I intet ondt gören; icke på det vi skulle
synas dugelige; utan att I skolen göra hvad redeligit
är, och vi blifve då som vi odugelige vorom. 8 Ty vi
kunnom intet emot sanningene; utan med sanningene.
9 Men vi fröjde oss, när vi svage äre, och I mägtige; och
det samma önske vi ock, nämliga edor fullkomlighet. 10
Derföre skrifver jag ock detta frånvarandes, på det, då
jag är tillstädes, jag icke skall sträng vara, efter den
magt som Herren hafver mig gifvit till förbättring, och
icke till förderf. 11 På sistone, käre bröder, fröjder eder;
varer fullkomne, tröster eder, varer ens sinnade, varer
fridsamme; så blifver kärlekens och fridsens Gud när
eder. 12 Helser eder inbördes med en helig kyss; 13
helsa eder all helgon. 14 Vårs Herras Jesu Christi nåd,
och Guds kärlek, och den Helga Andas delaktighet
vare med eder allom. Amen.

Galaterbrevet

1 Paulus Apostel, icke af menniskor, icke heller genom
mennisko; utan genom Jesum Christum, och Gud
Fader, som honom uppväckt hafver ifrå de döda; 2
Och alle bröder, som när mig äro, de församlingar i
Galatien. 3 Nåd vare med eder, och frid af Gud Fader,
och vårom Herra Jesu Christo; 4 Som sig sjelf för
våra synder gifvit hafver, på det han skulle uttaga
oss ifrå denna närvarande onda verld, efter Guds och
vårs Faders vilja; (aiōn g165) 5 Hvilkom vare pris ifrån
evighet till evighet. Amen. (aiōn g165) 6 Mig förundrar,
att I så snarliga låten eder afvända ifrå den, som eder
kallat hafver uti Christi nåd, till ett annat Evangelium.
7 Ändock intet annat är; utan att några äro de eder
förvilla, och vilja förvända Christi Evangelium. 8 Men
om ock vi, eller en Ängel af himmelen, annorlunda
predikade Evangelium för eder, än vi eder predikat
hafve, han vare förbannad. 9 Såsom vi nu sadom, så
säge vi än en tid: Om någor vore den eder predikar
Evangelium annorlunda, än I undfått hafven, han vare
förbannad. 10 Predikar jag nu menniskom eller Gudi
till vilja? Eller söker jag täckas menniskom? Hade jag
härtilldags velat täckas menniskom, så vore jag icke
Christi tjenare. 11 Men jag gör eder vetterligit, käre
bröder, att det Evangelium, som är predikadt af mig,
är icke menniskligit. 12 Ty jag hafver det icke fått af
mennisko, icke heller lärt; utan genom Jesu Christi
uppenbarelse. 13 Ty I hafven väl hört min umgängelse
fordom i Judaskapet, att jag öfvermåtton förföljde Guds
församling, och förstörde henne; 14 Och växte till mer
och mer i Judaskapet, utöfver många mina likar i mitt
slägte; och höll mig strängeliga vid fädernas stadgar.
15 Men då Gudi täcktes, som mig af mins moders lif
afskiljt hafver, och kallat mig genom sina nåd dertill;
16 Att han ville uppenbara sin Son genom mig, att
jag skulle genom Evangelium förkunna honom ibland
Hedningarna; straxt föll jag till, och befrågade mig intet
derom med kött och blod; 17 Och kom icke heller till
Jerusalem igen, till dem som voro Apostlar för mig,
utan for bort i Arabien, och kom åter till Damascum.
18 Sedan, efter tre år, kom jag igen till Jerusalem, till
att se Petrum; och blef när honom i femton dagar. 19
Men af de andra Apostlar såg jag ingen, utan Jacobum,
Herrans broder. 20 Men det jag skrifver eder, si, Gud
vet, att jag icke ljuger. 21 Derefter kom jag in uti de land
Syrien och Cilicien. 22 Men jag var okänd till ansigtet
för de Christeliga församlingar i Judeen; 23 Utan de
hade allenast hört, att den som fordom förföljde oss,
han predikar nu trona, som han fordom förstörde. 24
Och de prisade Gud för mina skull.

2 Sedan, efter fjorton år, for jag åter upp till Jerusalem
med Barnaba, och tog Titum ock med mig. 2 Och for
jag dit upp efter en uppenbarelse, och befrågade mig
med dem om Evangelium, som jag förkunnar ibland
Hedningarna; besynnerliga med dem, som för något
voro räknade; på det jag icke skulle löpa fåfängt, eller
redo lupit hafva. 3 Men icke vardt heller Titus, som
med mig var, nödgad till att låta omskära sig, ändock
han var en Grek. 4 Ty då några falske bröder sig med
inträngde, och med inkomne voro, till att bespeja vår
frihet, som vi hafve i Christo Jesu, på det de skulle
komma oss i träldom; 5 Vekom vi för dem icke en
stund till underdånighet; på det Evangelii sanning skulle
blifva beståndandes när eder. 6 Men af dem som något
räknade voro, hurudane de fordom varit hade, det
kommer mig intet vid; Gud aktar icke menniskones
anseende; men de som något voro räknade, lärde mig
intet; 7 Utan heldre tvärtemot; då de sågo, att mig
betrodt var Evangelium till förhuden, lika som Petro
till omskärelsen; 8 (Ty den som med Petro var kraftig
till Apostla-ämbetet ibland omskärelsen, den hafver
ock med mig kraftig varit ibland Hedningarna;) 9
Och förnummo den nåd, som mig gifven var, räckte
Jacobus och Cephas, och Johannes, hvilke såsom
pelare räknade voro, mig och Barnabe handena, och
förenade sig med oss, så att vi skulle predika ibland
Hedningarna, och de ibland omskärelsen; 10 Allenast,
att vi skulle tänka på de fattiga; hvilket jag också
hafver vinnlagt mig att göra. 11 Men då Petrus kom
till Antiochien, stod jag honom uppenbarliga emot; ty
klagomål var kommen öfver honom. 12 Ty förr än några
voro komne ifrå Jacobo, åt han med Hedningarna; men
då de kommo, unddrog han sig, och skiljde sig ifrå
dem; ty han fruktade dem som voro af omskärelsen.
13 Och de andre Judar skrymtade ock med honom,
så att Barnabas vardt ock bedragen till att skrymta
med dem. 14 Men då jag såg, att de icke rätteliga
vandrade efter Evangelii sanning, sade jag till Petrum
uppenbarliga för allom: Medan du, som äst en Jude,
lefver som en Hedning, och icke som en Jude, hvarföre
tvingar du då Hedningarna till att lefva efter Judasättet?
15 Ändock vi af naturen äre Judar, och icke syndare af
Hedningomen; 16 Likväl, efter vi vete, att menniskan
icke varder rättfärdig genom lagsens gerningar, utan
genom trona på Jesum Christum, så tro vi ock på
Christum Jesum, att vi skole rättfärdige varda genom
trona på Christum, och icke af lagsens gerningar;
derföre att intet kött varder rättfärdigadt genom lagsens
gerningar. 17 Men skulle vi, som söke varda rättfärdige
genom Christum, ock ännu sjelfve finnas vara syndare,
så vore Christus en syndatjenare. Bort det. 18 Ty om
jag bygger det samma upp igen, som jag nederslagit
hade, så gör jag mig sjelf till en öfverträdare. 19 Men

jag är genom lag död ifrå lagen, på det jag skall lefva
Gudi; jag är korsfäst med Christo; 20 Men jag lefver,
dock icke nu jag, utan Christus lefver i mig; ty det jag
nu lefver i köttet, det lefver jag i Guds Sons tro, den
mig älskat hafver, och gifvit sig sjelf ut för mig. 21 Jag
bortkastar icke Guds nåd; ty om rättfärdigheten kommer
af lagen, så är Christus fåfängt död.

3 O, I oförståndige Galater, ho hafver kjust eder,
att I icke skullen lyda sanningene? Hvilkom Jesus
Christus för ögonen målad var, och nu ibland eder
korsfäst är. 2 Det vill jag allenast veta af eder: Hafven I
undfått Andan genom lagsens gerningar, eller genom
trones predikan? 3 Ären I så oförståndige? I hafven
begynt i Andanom; viljen I nu lyktat i köttet? 4 Hafven I
då så mycket lidit fåfängt? Om det eljest fåfängt är. 5
Den som nu gifver eder Andan, och gör sådana krafter
ibland eder, gör han det genom lagsens gerningar, eller
genom trones predikan? 6 Såsom Abraham hafver trott
Gudi, och det är räknadt honom till rättfärdighet; 7 Så
veten I ju nu, att de som äro af trone, de äro Abrahams
barn. 8 Men Skriften hafver sett framföre åt, att Gud
gör Hedningarna rättfärdiga genom trona; derföre
förkunnade hon Abrahe: I dig skola alle Hedningar
välsignade varda. 9 Så varda nu de, som af trone
äro, välsignade med den trogna Abraham. 10 Ty alle
de som med lagsens gerningar umgå, de äro under
förbannelse; ty det är skrifvet: Förbannad vare hvar
och en, som icke blifver vid allt det som skrifvet är i
lagboken, så att han det gör. 11 Men att ingen varder
rättfärdig för Gudi genom lagen, är uppenbart; ty den
rättfärdige skall lefva af (sine) tro. 12 Men lagen är
icke af trone; utan den menniska som så gör, hon lefver
deraf. 13 Christus hafver förlossat oss ifrå lagsens
förbannelse, då han vardt en förbannelse för oss; ty det
är skrifvet: Förbannad är hvar och en, som hänger på
träd; 14 På det Abrahams välsignelse komma skulle
öfver Hedningarna i Christo Jesu, och vi så undfå
måtte Andans löfte genom trona. 15 Käre bröder, jag
vill tala efter menniskosätt: Man föraktar ju icke ene
menniskos testamente, då det gilladt är; man lägger
icke heller något dertill. 16 Nu är ju Abraham och hans
säd löftet tillsagdt; han säger icke, uti säderna, såsom i
mångom; utan, såsom uti enom, uti dine säd, som är
Christus. 17 Men det säger jag: Det Testamentet, som
tillförene af Gudi fast gjordt var på Christum, varder
icke ogilladt, så att löftet skulle omintet varda med
lagen, hvilken gifven var fyrahundrade och tretio år
derefter. 18 Ty om arfvet förtjentes genom lagen, så
vorde det icke gifvet genom löftet; men Gud hafver det
Abraham, genom löftet, fri skänkt. 19 Hvad skall då
lagen? Hon är kommen dertill för öfverträdelsernas
skull, till dess säden skulle komma, hvilko löftet skedt
var, och är skickad af Änglarna uti Medlarens hand.
20 Men Medlaren är icke ens Medlare; men Gud är
en. 21 Är då lagen emot Guds löften? Bort det; men
om en lag vore gifven, som kunde lefvande göra,
så vore rättfärdigheten sannerliga af lagen; 22 Men
Skriften hafver allt beslutit under synd, på det löftet
skulle komma genom Jesu Christi tro, dem som tro. 23
Men förr än tron kom, voro vi förvarade under lagen,
och beslutne till den tro som uppenbaras skulle. 24 Sa
hafver nu lagen varit vår tuktomästare till Christum, på
det vi skole varda rättfärdige af trone. 25 Nu, sedan tron
kommen är, äre vi icke länger under tuktomästaren; 26
Ty I ären alle Guds barn, genom trona på Christum
Jesum. 27 Ty I, så månge som döpte ären till Christum,
hafven eder iklädt Christum. 28 Här är icke Jude eller
Grek; här är icke tjenare eller fri; här är icke man eller
qvinna; alle ären I en i Christo Jesu. 29 Ären I nu
Christi, så ären I ju Abrahams säd, och arfvingar efter
löftet.

4 Men jag säger: Så länge arfvingen är barn, är ingen
åtskillnad emellan honom och en tjenare; ändock
han är herre öfver alla ägodelarna; 2 Utan är under
förmyndare och föreståndare, intill den tiden som af
fadrenom förelagd är. 3 Sammalunda ock vi, då vi
vorom barn, vore vi tvingade under utvärtes stadgar. 4
Men då tiden vardt fullkommen, sände Gud sin Son,
föddan af qvinno, gjordan under lagen; 5 På det han
skulle förlossa dem, som under lagen voro, att vi
skullom få barnaskapet. 6 Efter I nu ären söner, hafver
Gud sändt sins Sons Anda uti edor hjertan, hvilken
ropar: Abba, käre Fader. 7 Så är här nu icke mer
tjenare, utan son; är han son, så är han ock Guds
arfvinge genom Christum. 8 Men den tid I intet känden
Gud, tjenten I dem som af naturen icke äro gudar. 9
Men nu, medan I Gud känt hafven, ja mycket mer kände
ären af Gudi, hvi vänden I eder då om till de svaga och
vedertorftiga stadgar igen, hvilkom I på nytt tjena viljen?
10 I hållen dagar och månader, högtider och årstider.
11 Jag fruktar om eder, att jag tilläfventyrs icke hafver
fåfängt arbetat på eder. 12 Varer såsom jag är, efter jag
ock är såsom I. Käre bröder, jag beder eder, I hafven
mig intet emot gjort. 13 I veten, att jag genom köttsens
svaghet i förstone predikade eder Evangelium. 14 Och
min frestelse, som jag led på köttsens vägnar, hafven I
intet föraktat, icke heller försmått, utan anammaden mig
såsom en Guds Ängel; ja, såsom Christum Jesum. 15
Huru salige voren I då? Jag är edart vittne, att om det
hade möjeligit varit, haden I edor ögon uttagit, och gifvit
mig. 16 Är jag då nu vorden edar ovän, att jag säger
eder sanningen? 17 De nitälska eder icke rätteliga,
utan vilja draga eder ifrå mig, att I skolen nitälska dem.
18 Så är nu väl godt nitälska, då det sker om det godt

är alltid, och icke allenast då jag tillstädes är. 19 Min
kära barn, hvilka jag på nytt föder med ångest, till dess
Christus kommer till stadga uti eder. 20 Jag ville väl att
jag nu vore när eder, och förvandla kunde mina röst; ty
jag vet härnäst ingen råd med eder. 21 Säger mig, I
som viljen vara under lagen: Hafven I icke hört lagen?
22 Ty det är skrifvet, att Abraham hade två söner; en af
tjensteqvinnone, den andra af den fria. 23 Men den
som var af tjensteqvinnone, han var född efter köttet;
men den af de frio, han var född genom löftet. 24 Hvilka
ord betyda något; ty dessa äro de tu Testamenten; ett
af det berg Sina, som föder till träldom, hvilket är Agar;
25 Ty Agar heter i Arabien det berg Sina, och sträcker
sig emot Jerusalem, det nu är, och är icke fri med
sinom barnom. 26 Men det Jerusalem som ofvantill är,
det är den fria; hon är allas vår moder. 27 Ty det är
skrifvet: Var glad, du ofruktsamma, du som intet föder;
brist ut och ropa, du som icke är hafvandes; ty den
ensamma hafver flera barn, än den som man hafver.
28 Men vi, käre bröder, äro löftsens barn efter Isaac. 29
Men såsom den, som då född var efter köttet, förföljde
honom som född var efter Andan; så går det ock nu. 30
Men hvad säger Skriften? Drif ut tjensteqvinnona med
hennes son; ty tjensteqvinnones son skall icke blifva
arfvinge med dens frios son. 31 Så äro vi nu, käre
bröder, icke tjensteqvinnones söner, utan dens frios.

5 Så blifver nu ståndande uti den frihet, med hvilko
Christus oss friat hafver; och låter eder icke på
nytt fångas under träldomsens ok. 2 Si, jag Paulus
säger eder: Om I låten eder omskära, är eder Christus
intet nyttig. 3 Men jag betygar åter hvarjom och enom,
som sig låter omskära, att han är pligtig till att hålla
hela lagen. 4 I hafven mist Christum, I som genom
lagen viljen rättfärdige varda; och I ären fallne ifrå
nådene. 5 Men vi vänte uti Andanom, genom trona,
den rättfärdighet som man hoppas skall. 6 Ty i Christo
Jesu är intet bevändt, hvarken omskärelse eller förhud;
utan tron, som verkar genom kärleken. 7 I lupen väl; ho
hafver hindrat eder, att I icke skullen tro sanningene? 8
Sådana tillskyndelse är icke af honom, som eder kallat
hafver. 9 Litet af surdeg försyrer hela degen. 10 Jag
förser mig till eder i Herranom, att I tagen eder icke
annat sinne; men den eder förvillar, han skall draga
sin dom, eho han är. 11 Om jag ännu, käre bröder,
predikar omskärelsen, hvi lider jag ännu förföljelse?
Så vore korsens förargelse om intet vorden. 12 Gåfve
Gud, att de ock afskorne vordo, som eder bekymra. 13
Men, käre bröder, I ären kallade till frihet; allenast ser
till, att I icke låten frihetena gifva köttet tillfälle, utan
genom kärleken tjener den ene dem andra. 14 Ty all
lagen varder fullbordad uti ett ord; det är: Älska din
nästa som dig sjelf. 15 Men om I med hvarannan bitens
och frätens, så ser till att I icke ymsom af hvarannan
uppätne varden. 16 Men jag säger: Vandrer i Andanom,
så fullkomnen I icke köttsens begärelse. 17 Ty köttet
hafver begärelse emot Andan, och Andan emot köttet;
de samma äro emot hvartannat, så att I icke gören
hvad I viljen. 18 Om I regerens af Andanom, så ären
I icke under lagen. 19 Men köttsens gerningar äro
uppenbara, som är hor, boleri, orenlighet, lösaktighet;
20 Afguderi, trolldom, ovänskap, kif, nit, vrede, trätor,
tvedrägt, parti; 21 Afund, mord, dryckenskap, frånsseri,
och sådant mer; der jag eder tillförene af sagt hafver,
och säger ännu tillförene, att de, som sådana göra,
skola icke ärfva Guds rike. 22 Men Andans frukt är
kärlek, fröjd, frid, långmodighet, mildhet, godhet, tro,
23 Saktmodighet, kyskhet; emot sådant är icke lagen.
24 Men de, som Christo tillhöra, korsfästa sitt kött,
samt med lustar och begärelser. 25 Om vi nu lefve i
Andanom, så låter oss ock vandra i Andanom. 26 Låter
oss icke begära fåfänglig pris, till att förtörna och hata
hvarannan inbördes.

6 Käre bröder, om en menniska råkade falla i någon
synd, I som andelige ären, upprätter honom med
saktmodigom anda; och se uppå dig sjelf, att du icke
ock frestad varder. 2 Inbördes drager hvarannars bördo,
och så fullborden I Christi lag. 3 Derföre, om någor
låter sig tycka något vara, ändock han intet är, han
bedrager sig sjelf. 4 Men hvar och en beprófve sin egen
gerning, och så skall han allenast uti sig sjelf hafva
berömmelse, och icke uti androm. 5 Ty hvar och en
skall draga sina bördo. 6 Den som undervisad varder
med ordom, han dele allt godt med honom, som honom
undervisar. 7 Farer icke ville, Gud låter intet gäcka sig;
ty hvad menniskan sår, det skall hon ock uppskära. 8
Den som sår i sitt kött, han skall af köttet uppskära
förgängelighet; men den som sår i Andanom, han skall
uppskära af Andanom evinnerligit lif. **(aiōnios g166)** 9
Och när vi göre godt, låt oss icke ledas vid; ty vi skole
ock i sinom tid uppskära utan återvändo. 10 Medan vi
nu tid hafve, låt oss göra godt emot hvar man; men
aldramest emot dem, som våre medbröder äro i trone.
11 Ser huru stort bref jag eder tillskrifvit hafver med
min egen hand. 12 De som vilja täckas efter köttet, de
nödga eder till omskärelsen, allenast fördenskull, att de
icke skola förföljde varda med Christi kors. 13 Ty ock
de samma, som låta omskära sig, hålla intet lagen;
utan de vilja att I skolen låta omskära eder, på det de
måga berömma sig af edart kött. 14 Men bort det, att
jag af någon ting skulle berömma mig, utan af vårs
Herras Jesu Christi kors; genom hvilken verlden är mig
korsfäst, och jag verldene. 15 Ty i Christo Jesu gäller
intet, hvarken omskärelse eller förhud, utan ett nytt
kreatur. 16 Och alle de som efter denna reglo vandra,

öfver dem vare frid och barmhertighet, och öfver Guds
Israel. **17** Ingen göre mig mer bekymmer; ty jag drager
på min kropp vårs Herras Jesu tecken. **18** Vårs Herras
Jesu Christi nåd vare med edrom anda, käre bröder.
Amen.

Efesierbrevet

1 Paulus, Jesu Christi Apostel, genom Guds vilja,
dem heligom som uti Epheso äro, och trognom i
Jesu Christo. **2** Nåd vare med eder, och frid af Gudi,
vårom Fader, och Herranom Jesu Christo. **3** Välsignad
vare Gud, och vårs Herras Jesu Christi Fader, den
oss välsignat hafver med all andelig välsignelse, i de
himmelska ting, genom Christum; **4** Såsom han oss
utvalt hafver i honom, förr än verldenes grund lagder
var, att vi skole vara helige och ostraffelige för honom
uti kärleken; **5** Och hafver tagit oss sig sjelfvom till
barn, genom Jesum Christum, efter sins viljas goda
behag; **6** Sina härliga nåd till lof, genom hvilka han
hafver oss täcka gjort uti honom, som kärkommen är;
7 I hvilkom vi hafvom förlossning genom hans blod,
syndernas förlåtelse, efter hans nåds rikedomar; **8** Af
hvilka han oss rundeliga delaktiga gjort hafver uti all
visdom och klokhet; **9** Och hafver oss låtit få veta sins
viljas hemlighet, efter sitt goda behag, och hafver det
framhaft igenom honom; **10** Att det skulle predikadt
varda, då tiden fullkomnad var; på det allting skulle
sammanfattad varda i Christo, både det i himmelen och
på jordene är, genom den samma; **11** Genom hvilken
vi ock komne äre till arfvedelen, beskärde efter hans
uppsåt, som all ting verkar efter sin egen viljas råd; **12**
Att vi skole vara hans härlighet till lof, vi som tillförene
hoppadoms på Christum; **13** Genom hvilken ock I
hört hafven sanningenes ord, som är edor salighets
Evangelium; uti hvilkom I ock, sedan I trodden, ären
beseglade vordne med löftsens Helga Anda; **14** Hvilken
vårt arfs pant är, till vår förlossning, att vi skulle varda
hans egendom, hans härlighet till pris. **15** Derföre ock
jag, efter jag hört hafver af den tro, som i eder är till
Herran Jesum, och edar kärlek till all helgon; **16** Vänder
jag icke åter att tacka Gud för eder, alltid tänkandes
på eder i mina böner; **17** Att vårs Herras Jesu Christi
Gud, härlighetenes Fader, ville gifva eder visdomsens
och uppenbarelsens Anda, till sin kunskap, **18** Och
upplysa edars förstånds ögon; att I förstå kunnen, hvad
hopp han hafver kallat eder uti, och huru rik hans arfs
härlighet är uti helgonen; **19** Och huru öfversvinneliga
stor hans kraft är till oss, som trom efter hans mägtiga
starkhets verkan; **20** Hvilka han verkade i Christo, då
han uppväckte honom ifrå de döda, och satte honom
på sin högra hand i himmelen; **21** Öfver all Förstadöme,
välde, magt, Herradöme, och allt det som nämnas
kan, icke allenast i denna verldene, utan ock i den
tillkommande; **(aiōn g165)** **22** Och hafver all ting lagt
under hans fötter, och hafver satt honom församlingene
till ett hufvud öfver all ting; **23** Hvilken är hans kropp,
och hans uppfyllelse, som allt i allom uppfyller.

2 Och eder också, då I döde voren genom
öfverträdelser och synder; **2** Der I uti fordom
vandraden, efter denna verldenes lopp, efter den
Förstan, som magt hafver i vädret, nämliga efter den
andan, som nu verkar i otrones barn; **(aiōn g165)** **3**
Ibland hvilka vi ock alle fordom vandrat hafve, uti vårt
kötts begärelser, och gjordom hvad köttet och sinnet
lyste; och vorom af naturen vredsens barn, såsom ock
de andre. **4** Men Gud, som är rik i barmhertigheten, för
sina stora kärleks skull, der han oss med älskat hafver;
5 Den tid vi ännu döde vorom i synderna, hafver han
oss samt med Christo gjort lefvande (genom nådena
ären I frälste); **6** Och hafver samt med honom uppväckt
oss, och samt med honom satt oss i det himmelska
väsendet i Christo Jesu; **7** På det han i tillkommande tid
bevisa skulle sine nåds öfversvinneliga rikedom, genom
sina mildhet öfver oss, i Christo Jesu. **(aiōn g165)** **8** Ty af
nådene ären I frälste, genom trona; och det icke af eder,
Guds gåfva är det; **9** Icke af gerningar, på det ingen skall
berömma sig. **10** Ty vi äre hans verk, skapade i Christo
Jesu till goda gerningar, till hvilka Gud oss tillförene
beredt hafver, att vi uti dem vandra skole. **11** Derföre,
tänker derpå, att I som fordom efter köttet hafven varit
Hedningar, och vorden kallade förhud af dem som
kallas omskärelse efter köttet, den med handene sker;
12 Att I på den tid voren utan Christo, främmande
och utan Israels borgareskap, och främmande ifrå
löftsens Testament, intet hopp hafvande, och voren
utan Gud i verldene. **13** Men nu, I som i Christo Jesu
ären, och fordom fjerran voren, ären nu när vordne,
genom Christi blod. **14** Ty han är vår frid, den af bådom
hafver gjort ett; och hafver nederbrutit medelbalken, i
det att han igenom sitt kött borttog ovänskapen; **15**
Nämliga lagen, som i budordom stod; på det han skulle
af tvåm skapa ena nya mennisko i sig sjelfvom, och
frid göra. **16** Och att han skulle försona dem båda
med Gudi uti en kropp, genom korset; och hafver
dödat ovänskapen genom sig sjelf; **17** Och är kommen,
och hafver igenom Evangelium bådat eder frid, I som
fjerran voren; så ock dem som när voro. **18** Ty genom
honom hafve vi både tillgång uti en Anda till Fadren.
19 Så ären I icke nu mera gäster och främmande;
utan helgamanna medborgare, och Guds husfolk; **20**
Uppbyggde på Apostlarnas och Propheternas grund,
der Jesus Christus öfverste hörnestenen är; **21** På
hvilken hela byggningen tillhopafogad växer till ett heligt
tempel i Herranom. **22** På hvilken ock I med uppbyggde
varden, Gudi till ett hemman, genom Andan.

3 För denna saks skull är jag Paulus Christi Jesu
fånge för eder, Hedningar; **2** Om I eljest hört hafven
om Guds nåds ämbete, som mig gifvet är till eder;
3 Att denna hemlighet är mig genom uppenbarelse

förkunnad, såsom jag tillförene med få ord skref; 4 Af
hvilko, om I det läsen, I mågen märka mitt förstånd
i Christi hemlighet; 5 Hvilket icke kunnigt gjordt är i
förtiden menniskors barnom, såsom det nu uppenbaradt
är hans heliga Apostlar och Propheter, genom Andan; 6
Nämliga att Hedningarna skola vara medarfvingar, och
samma lekamens och hans löftes delaktige i Christo,
genom Evangelium; 7 Hvilkets tjenare jag vorden är,
efter den gåfvo af Guds nåd, som mig gifven är, efter
hans krafts verkning. 8 Mig, som är den aldraringaste
ibland all helgon, är denna nåd gifven, att jag skall
ibland Hedningarna förkunna de obegrundeliga Christi
rikedomar; 9 Och i ljuset frambära för hvar man,
hurudana delaktighet är i den hemlighet, som härtilldags
i verldene hafver fördold varit i Gudi, den all ting skapat
hafver genom Jesum Christum; (aiōn g165) 10 På det nu
skulle kunnigt varda Förstadömen och Herradömen
i himmelen, på församlingene, Guds margfaldeliga
vishet; 11 Efter den försyn af verldenes begynnelse,
hvilka han bevist hafver i Christo Jesu, vårom Herra;
(aiōn g165) 12 Genom hvilken vi hafve dristighet och
tillgång med all förtröstning, genom trona på honom.
13 Derföre beder jag, att I icke uppgifvens för mina
bedröfvelsers skull, som jag lider för eder, hvilka äro
eder till pris. 14 Fördenskull böjer jag min knä till vårs
Herras Jesu Christi Fader; 15 Den der rätte Fadren är
öfver allt det Fader heter i himmelen och på jordene;
16 Att han ville gifva eder kraft, efter sine härlighets
rikedomar, att I starke varden genom hans Anda, till
den invärtes menniskan; 17 Att Christus må bo genom
trona i edor hjerta, stadeliga rotade och grundade i
kärlekenom; 18 Att I mågen begripa med all helgon,
hvad bredden, och längden, och djupet, och höjden är;
19 Och dermed känna Christi kärlek, den all kunskap
öfvergår; på det I mågen uppfyllde varda med allahanda
Guds fullhet. 20 Men honom, som rikeliga förmår göra,
öfver allt det vi bedjom, eller tänkom, efter den kraft
som verkar i oss; 21 Honom vare ära i församlingen,
genom Christum Jesum, i allan tid, ifrån evighet till
evighet. Amen. (aiōn g165)

4 Så förmanar jag nu eder, jag fången i Herranom, att
I vandren såsom tillbörligit är, i den kallelse, der I uti
kallade ären; 2 Med alla ödmjukhet och saktmodighet;
med tålamod, unddragandes den ene den andra i
kärlekenom; 3 Vinnläggande eder att hålla Andans
enhet genom fridsens band; 4 En kropp, och en Ande,
såsom I ock kallade ären uti ett edars kallelses hopp; 5
En Herre, en tro, ett dop, en Gud, och allas våra Fader;
6 Hvilken är öfver eder alla, genom eder alla, och i
eder alla. 7 Men hvarjom och enom af oss är gifven
nåd, efter Christi gåfvos mått. 8 Derföre säger han:
Han är uppstigen i höjden, och hafver fört fängelset
fånget, och hafver gifvit menniskomen gåfvor. 9 Men
det han uppfaren är, hvad är det annat än han for först
härned, uti de nedersta jordenes rum? 10 Den der
nederfor, han är ock den der uppfor öfver alla himlar,
på det han skulle all ting uppfylla. 11 Han hafver ock
somliga satt till Apostlar, somliga till Propheter, somliga
till Evangelister, somliga till herdar och lärare; 12 Att
de helige skola skickelige vara till ämbetsens verk,
genom hvilket Christi lekamen må uppbyggd varda: 13
Tilldess att vi alle kommom till ena tro, och Guds Sons
kunskap, och vardom en fullkommen man, den der är
uti Christi fullbordiga ålders mått; 14 På det vi icke mer
skolom vara barn, och låta oss beveka och omföras af
allahanda lärdomsväder, genom menniskors skalkhet
och illfundighet, med hvilka de falla till, att de måga
bedraga oss. 15 Men varom rättsinnige i kärlekenom,
och växom till i all stycke i honom, som hufvudet är,
Christus; 16 Af hvilkom hele kroppen tillhopafogas, och
en lem hänger intill den andra genom all ledamöten,
der den ene tjenar dem andra, efter det verk som
hvar lem hafver i sitt mått, och gör att kroppen växer
sig sjelf till förbättring, genom kärleken. 17 Så säger
jag nu, och betygar det i Herranom, att I icke mer
vandren såsom de andre Hedningar vandra, i deras
sinnes fåfängelighet; 18 Hvilkas förstånd förmörkradt
är, och de bortkomne ifrå det lif som af Gudi är, genom
den fåvitsko som i dem är, och genom deras hjertas
blindhet; 19 Hvilke, sedan de vordo förstockade, gåfvo
de sig sjelfva uti otukt, till att bedrifva all orenlighet, samt
med girighet. 20 Men I hafven icke så lärt Christum;
21 Om I annars honom hört hafven, och uti honom
lärde ären, huru ett rättsinnigt väsende är i Jesu. 22 Så
lägger nu bort ifrån eder den gamla menniskan, der I
förra med umgingen, hvilken genom lustar i villfarelse
sig förderfvar; 23 Och förnyer eder i edar sinnes anda;
24 Och ikläder eder den nya menniskona, den efter Gud
skapad är, i sannskyldiga rättfärdighet och helighet.
25 Derföre, lägger bort lögnen, och taler sanningen,
hvar och en med sin nästa; efter vi ärom inbördes
lemmar. 26 Vredgens och synder icke; låter icke solena
gå ned öfver edra vrede. 27 Gifver ock icke lastarenom
rum. 28 Den der stulit hafver, han stjäle icke mer; utan
heldre arbete med sina händer det godt är; på det
han något skall hafva dela med den som nödtorftig är.
29 Intet ohöfviskt tal gånge utaf edar mun; utan det
nyttigt är till förbättring, der det behöfves; att det må
dem, som det höra, till tacka vara. 30 Och bedröfver
icke Guds Helga Anda, der I med beseglade ären till
förlossningenes dag. 31 All bitterhet och grymhet, och
vrede, och rop, och hädelse vare långt ifrån eder, samt
med alla ondsko. 32 Men varer inbördes till hvarannan
vänlige, godhjertige; och förlåter den ene dem andra,
såsom ock Gud genom Christum hafver förlåtit eder.

5 Så varer nu Guds efterföljare, såsom älskelige barn.
2 Och vandrer i kärlekenom, såsom ock Christus
hafver älskat oss, och utgifvit sig sjelf för oss till gåfvo
och offer, Gudi till en söt lukt. **3** Boleri och all slemhet,
eller girighet låter ibland eder icke ens nämnda varda,
såsom helgon tillhörer; **4** Och slem ord, eller gäckeri,
eller skämt som icke höfves; utan heldre tacksägelse.
5 Ty I skolen veta, att ingen bolare, eller oren, eller
giriger, hvilken är en afgudadyrkare, hafver arfvedel
uti Christi och Guds rike. **6** Låter eder ingen förföra
med fåfäng ord; ty för sådana plägar Guds vrede
komma öfver otrones barn. **7** Derföre varer icke deras
stallbröder. **8** Ty I voren fordom mörker, men nu ären
I ljus i Herranom; vandrar såsom ljusens barn. **9** Ty
Andans frukt är uti all godhet, och rättfärdighet, och
sanning. **10** Och pröfver hvad Herranom täckt är. **11**
Och hafver ingen delaktighet med de onyttiga mörksens
verk; utan straffer dem heldre. **12** Ty hvad hemliga
af dem sker, det är ock skamligit att säga. **13** Men
allt detta varder uppenbart, när det af ljuset straffadt
varder; ty allt det uppenbart varder, det är ljus. **14**
Derföre säger han: Vaka upp, du som sofver, och statt
upp ifrå de döda, så varder Christus dig upplysandes.
15 Så ser nu till, huru I vandren visliga; icke som de
ovise, utan som vise. **16** Och skicker eder efter tiden; ty
tiden är ond. **17** Derföre, varer icke oförståndige, utan
förståndige hvad Herrans vilje är. **18** Och dricker eder
icke druckna af vin, af hvilko ett oskickeligit väsende
kommer; utan uppfyllens af den Helga Anda; **19** Talande
emellan eder i psalmer, och lofsånger, och andeliga
visor; sjungandes och spelandes Herranom uti edor
hjerta; **20** Alltid tacksägandes Gudi och Fadrenom
för hvar man, uti vårs Herras Jesu Christi Namn; **21**
Ymsom underdånige, den ene dem andra, i Guds
räddhåga. **22** Hustrurna vare sina män underdåniga,
såsom Herranom. **23** Ty mannen är hustruns hufvud;
såsom ock Christus är församlingenes hufvud; och han
är ock sins kropps helsa. **24** Såsom nu församlingen
är underdånig Christo, så skola ock hustrurna uti all
ting vara sina män underdåniga. **25** I män, älsker edra
hustrur, såsom ock Christus älskade församlingen, och
hafver utgifvit sig sjelf för henne; **26** På det han henne
helga skulle, och hafver gjort henne rena i vattnsens
bad, genom ordet; **27** På det han skulle beställa sig
sjelf ena församling, den härlig är, den ingen fläck eller
skrynko hafver, eller annat sådant; utan att hon skulle
vara helig och ostraffelig. **28** Så skola ock männerne
älska sina hustrur, såsom sina egna kroppar. Den sina
hustru älskar, han älskar sig sjelf. **29** Ty ingen hafver
någon tid hatat sitt eget kött; utan heldre föder och
fordrar det, såsom ock Herren församlingen; **30** Ty
vi äre ledamöter af hans kropp, af hans kött, och af
hans benom. **31** Fördenskull skall menniskan öfvergifva
sin fader och moder, och blifva vid sin hustru, och af
tvåm varder ett kött. **32** Denna hemlighet är stor; men
jag talar om Christo och församlingen. **33** Dock ock I,
hvar i sin stad, älske sina hustru, såsom sig sjelf; men
hustrun hafve mannen i vördning.

6 I barn, varer hörige edra föräldrar i Herranom; ty det
är rättvist. **2** Hedra din fader och moder; hvilket är
det första bud, som löfte med sig hafver: **3** På det dig
skall väl gå, och du må blifva långlifvad på jordene. **4**
I fäder, reter icke edor barn till vrede; utan uppföder
dem i tukt och Herrans förmaning. **5** I tjenare, varer
hörige edrom lekamligom herrom med räddhåga och
bäfvan, i edor hjertas enfaldighet, såsom Christo; **6**
Icke tjenande allena för ögonen, såsom menniskom
till vilja; utan såsom Christi tjenare, görande det Gud
vill utaf hjertat. **7** Med välviljoghet låter eder tycka, att
I tjenen Herranom, och icke menniskom; **8** Vetande,
att hvad godt hvar och en gör, det skall han igenfå
af Herranom, ehvad han är tjenare eller fri. **9** Och I
herrar, görer ock detsamma emot dem, och öfvergifver
trug; vetande, att ock edar Herre är i himmelen, och
för honom är intet anseende till personen. **10** På det
sista, käre bröder, varer starke i Herranom, och i hans
starkhets magt. **11** Ikläder eder allt Guds harnesk, på
det I mågen stå emot djefvulens listiga anlopp. **12** Ty vi
hafvom icke strid emot kött och blod; utan emot Förstar
och väldiga, nämliga emot verldenes herrar, de som
regera i denna verldenes mörker, emot de onda andar
under himmelen. **(aiōn g165)** **13** Derföre, tager på eder
allt Guds harnesk, att I mågen emotstå i den onda
dagen, och all ting väl uträtta, och beståndande blifva.
14 Så står nu omgjordade kringom edra länder med
sanningene, och iklädde rättfärdighetenes kräfveto;
15 Och fötterna skodde, att I mågen redo vara till
fridsens Evangelium. **16** Men öfver all ting tager trones
sköld, med hvilkom I kunnen utsläcka all hins ondas
glödande skott. **17** Och tager på eder salighetenes
hjelm, och Andans svärd, som är Guds ord; **18** I all
bön och åkallan, alltid bedjande i Andanom; och vaker
dertill, med all idkelighet, och bön för all helgon; **19**
Och för mig, att mig måtte gifvet varda tala dristeliga
med öppen mun, att jag måtte kunniga göra Evangelii
hemlighet; **20** Hvilkets bådskap jag är i denna kedjon;
på det jag deruti må fri tala, som mig bör tala. **21** Men
på det I mågen ock veta, huru med oss tillstår, och
hvad jag gör, skall Tychicus, min älskelige broder och
trogne tjenare i Herranom, eder undervisa; **22** Hvilken
jag derföre sände till eder, att I skolen få veta, huru
med mig tillstår; och att han skulle trösta edor hjerta.
23 Frid vare bröderna, och kärlek med trone, af Gud
Fader och Herranom Jesu Christo. **24** Nåd vare med

allom, som vår Herra Jesum Christum rättsinneliga kär
hafva. Amen.

Filipperbrevet

1 Paulus och Timotheus, Jesu Christi tjenare, allom
heligom i Christo Jesu, som äro i Philippis, samt med
Biskopar och tjenare. **2** Nåd vare med eder, och frid af
Gudi, vårom Fader, och Herranom Jesu Christo. **3** Jag
tackar min Gud, så ofta jag tänker på eder; **4** Hvilket
jag alltid gör i alla mina böner för eder alla, och gör
samma bön med glädje; **5** Att I ären delaktige vordne i
Evangelio, ifrå första dagen intill nu; **6** Och förser mig
detsamma, att den uti eder ett godt verk begynt hafver,
han skall det ock fullborda, intill Jesu Christi dag; **7**
Såsom mig rätt är, att jag den meningen hafver om
eder alla; derföre att jag i minom bojom, i hvilkom jag
försvarar och stadfäster Evangelium, hafver eder i mitt
hjerta, såsom de der alle med mig delaktige ären i
nådene. **8** Ty Gud är mitt vittne, huru jag åstundar eder
alla af hjertans grund i Jesu Christo; **9** Och beder, att
edar kärlek ju mer och mer må rik varda i all kunskap,
och i allt förstånd; **10** Att I mågen beprröfva hvad bäst
är; på det I mågen vara rene, och ingom till förargelse,
intill Christi dag; **11** Uppfyllde med rättfärdighetenes
frukt, hvilken genom Jesum Christum kommer till Guds
pris och lof. **12** Jag vill att I veta skolen, käre bröder, att
det med mig skedt är, det är mer kommet Evangelio
till framgång; **13** Så att mina bojor äro uppenbara
vordna i Christo, öfver hela Rådhuset, och när alla
andra; **14** Och att månge bröder i Herranom, styrkte af
minom bojom, äro dess dristigare vordne till att tala
ordet utan räddhåga. **15** Somlige predika ock Christum
för afunds och trätos skull, och somlige uti en god
mening. **16** De förre predika Christum af kif, och icke
renliga; menandes dermed föröka bedröfvelsen till mitt
fängelse; **17** Men de sednare af kärlek, vetandes att
jag här ligger till Evangelii försvarelse. **18** Hvad äret
då? Att ju Christus förkunnad varder, i hvad måtto det
ske kan, antingen af tillfälle, eller sannskyldeliga; deraf
fröjdar jag mig, och jemväl fröjda vill. **19** Ty jag vet,
att det kommer mig till salighet, genom edra bön, och
Jesu Christi Andas tillhjelp; **20** Såsom jag visserliga
väntar och förhoppas, att jag uti ingen ting skall till
blygd komma; utan med all frihet, såsom alltid, så ock
nu, måtte Christus afhållen varda i minom lekamen,
ehvad det är genom lif, eller genom död. **21** Ty Christus
är mitt lif, och döden är min vinning. **22** Men efter det,
att lefva i köttet, tjenar mer till att göra frukt, så vet jag
icke hvilket jag utvälja skall; **23** Ty både delarne ligga
mig hårdt uppå. Jag åstundar skiljas hädan, och vara
när Christo; hvilket ock mycket bättre vore; **24** Men
det är mer nödtorftigt blifva i köttet för edra skull. **25**
Och vet jag visserliga, att jag skall blifva, och med eder
allom vara, eder till godo, och till trones fröjd; **26** På
det I mågen storliga berömma eder af mig i Christo
Jesu, genom min igenkommelse till eder. **27** Allenast
vandrer såsom Christi Evangelio värdt är; att hvad jag
heldre kommer och får eder se, eller frånvarandes får
höra om eder, att I blifven ståndande uti enom anda
och ene själ, samt med oss kämpande uti Evangelii
tro; **28** Och uti ingen ting förskräcken eder för edra
motståndare, hvilket dem är ett tecken till förtappelse;
men eder till salighet, och det af Gudi. **29** Ty eder är
gifvet för Christo, icke allenast att I tron på honom,
utan jemväl liden för hans skull; **30** Hafvande samma
stridena, som I sågen i mig, och I nu hören om mig.

2 Är nu någor förmaning när eder i Christo; är någor
tröst i kärlekenom; är någor Andans delaktighet;
är någor hjertelig kärlek och barmhärtighet; **2** Så
uppfyller mina glädje, att I ären ens till sinnes, lika
kärlek hafvande, endrägtige, samhällige; **3** Att intet sker
med kif eller fåfäng äro; utan med ödmjukhet räkne
hvar den andra yppare än sig. **4** Ser icke hvar på sitt
eget bästa, utan hvar och en på ens annars bästa. **5**
Hvar och en vare så till sinnes, som ock Christus Jesus
var; **6** Hvilken, ändå han var i Guds skepelse, räknade
han icke för rof Gudi jemlik vara; **7** Utan förnedrade sig
sjelf, tagandes på sig en tjenares skepelse, och vardt
lika som en annor menniska, och i åthäfvor funnen
som en menniska; **8** Ödmjukade sig sjelf; vardt lydig
intill döden, ja, intill korsens död. **9** Derföre hafver
ock Gud förhöjt honom, och gifvit honom ett Namn,
det öfver all namn är; **10** Att i Jesu Namn skola sig
böja all knä, deras som i himmelen, på jordene, och
under jordene äro; **11** Och alla tungor skola bekänna,
att Jesus Christus är Herren, Gud Fader till äro; **12**
Så, mine älskelige, som I alltid hafven varit lydige, icke
allenast i mine närvaro, utan ock nu mycket mer i mine
frånvaro, skaffer med fruktan och bäfvan, att I salige
varden. **13** Ty Gud är den som verkar i eder både
vilja och gerning, efter sitt goda behag. **14** Görer all
ting utan knorr och tvekan; **15** På det I mågen vara
oförtalade och rene, och Guds barn ostraffelige, midt
ibland det vanartiga och vrånga slägtet; ibland hvilka
lyser såsom ljus i verldene; **16** Att I blifven vid lifsens
ord, mig till en berömmelse på Christi dag, att jag icke
fåfängt lupit, eller fåfängt arbetat hafver. **17** Och om jag
än offras öfver edra tros offer och Gudstjenst, så gläder
jag mig, och fröjdar mig med eder alla. **18** För det
sammas skull skolen I ock glädjas, och skolen glädjas
med mig. **19** Men jag hoppas i Herranom Jesu, att jag
innan kort varder sändandes till eder Timotheum; att
jag ock må varda vid ett godt mod, då jag förnimmer
huru med eder tillstår. **20** Ty jag hafver ingen, den
som så alldeles lika med mig till sinnes är, den så
hjerteliga omsorg hafver för eder. **21** Ty de söka alle

efter sitt eget, icke det Christo Jesu tillhörer. 22 Men I
veten, att han beprröfvad är; ty såsom ett barn med
fadrenom, hafver han med mig tjent uti Evangelio. 23
Honom hoppas mig nu sända, det första jag hafver
besett min ärende. 24 Jag tröstar ock på Herran, att
jag ock sjelf snart kommandes varder. 25 Mig hafver
ock synts nödtorftigt vara sända till eder Epaphroditum,
brodren, min medhjelpare och medstridare, och edar
Apostel, den ock mig uti mine nödtorft tjenar; 26 Efter
han hade en åstundan till eder alla, och var storliga
bekymrad deraf, att I sport haden honom krankan;
27 Som han ock visserliga var dödssjuk; men Gud
förbarmade sig öfver honom; och icke allenast öfver
honom, utan ock öfver mig, att jag icke skulle få sorg på
sorg. 28 Jag hafver nu sändt honom dess snarare, att I
skolen få se honom, och dess gladare varda igen, och
jag dess mindre sorg hafva. 29 Så undfår nu honom i
Herranom med alla glädje; och de sådane äro, dem
hafver i vördning; 30 Ty för Christi verks skull var han
dödenom så när kommen, att han fögo tänkte på lifvet;
på det han skulle tjena mig i edar stad.

3 Ytterligare, mine bröder, Fröjder eder i Herranom.
Att jag eder ju allt detsamma skrifver, det förtryter
mig intet; men det gör eder dess vissare. 2 Vakter eder
för de hundar, vakter eder för de onda arbetare, vakter
eder för afskärelsen. 3 Ty vi äre omskärelsen, vi som
tjene Gudi i Andanom, och berömmom oss af Christo
Jesu, och sättom icke tröst på köttet; 4 Ändock jag ock
väl må trösta på köttet. Hvar en annar sig tycka låter,
att han må förtrösta sig på köttet, jag mycket mer; 5
Som på åttonde dagen omskoren är, en af Israels folk
och BenJamins slägte, en Ebree af Ebreer, efter lagen
en Pharisee; 6 Efter nitet förföljandes församlingen,
efter den rättfärdighet, som är af lagen, ostraffelig. 7
Men det mig en vinning var, det hafver jag räknat för
skada, för Christi skull. 8 Ja, jag räknar det allt för
skada emot den öfversvinneliga mins Herras Christi
Jesu kunskap; för hvilkens skull jag allt hafver för skada
räknat, och håller det för träck, på det jag må vinna
Christum; 9 Och varda funnen i honom, icke hafvandes
mina rättfärdighet, som kommer af lagen, utan den
som af Christi tro kommer; nämliga den rättfärdighet,
som af Gudi kommer genom trona. 10 Till att känna
honom, och hans uppståndelses kraft, och hans pinos
delaktighet, lik vorden hans död; 11 Om jag ock måtte
komma emot honom i de dödas uppståndelse. 12
Icke att jag allaredo hafver det fattat, eller allaredo
fullkommen är; men jag far fast der efter, om jag det
ock fatta må, som jag ock fattad är af Christo Jesu.
13 Käre bröder, jag kan icke säga, att jag ännu sjelf
det fattat hafver; men ett säger jag: Jag förgäter det till
rygga är, och sträcker mig till det som frammantill är;
14 Jagandes efter målet, som föresatt är, till den lön
som förehålles ofvanefter, af Guds kallelse i Christo
Jesu. 15 Så månge vi nu fullkomne äre, varom så
sinnade; och om I något annorlunda hålla skolen, så
låter Gud eder det uppenbara; 16 Dock så, att vi uti
det, der vi allaredo tillkomne äre, vandrom efter ena
reglo, och äre ens sinnade. 17 Varer ock, käre bröder,
mine efterföljare, och ser på dem som så vandra, som I
oss för en efterdömelse hafven. 18 Ty månge vandra,
af hvilkom jag eder ofta sagt hafver, men nu säger
jag ock gråtandes, fiendar till Christi kors; 19 Hvilkas
ände är förtappelse, och deras buk deras Gud, och
deras ära till skam, de der akta hvad jordena tillhörer.
20 Men vår umgängelse är i himmelen, dädan vi ock
vänte Frälsaren, Herran Jesum Christum; 21 Hvilken
vår skröpliga lekamen skall förklara; på det han skall
göra honom lik med sinom förklarada lekamen, af den
kraft der han med förmår sig all ting underlägga.

4 Så, mine käre och önskade bröder, min fröjd och
min krona, blifver så ståndande i Herranom, mine
älskelige. 2 Evodiam förmanar jag, och Syntychen
förmanar jag, att de äro ens till sinnes i Herranom. 3
Ja, jag beder ock dig, min rättsinniga make, var dem
behjelpelig, som med mig öfver Evangelium stridt hafva,
samt med Clement, och andra mina medarbetare,
hvilkas namn äro uti lifsens bok. 4 Fröjder eder i
Herranom alltid; och åter säger jag: Fröjder eder. 5
Edor saktmodighet låter allom menniskom kunnoga
varda. Herren är när. 6 Hafver ingen omsorg; utan
edart begär vare kunnigt inför Gud, i all ting, med
bön, åkallan, och tacksägelse. 7 Och Guds frid, som
öfvergår allt förstånd, förvare edor hjerta, och edart
sinne, i Christo Jesu. 8 Yttermera, käre bröder, hvad
sant är, hvad ärligit är, hvad rätt, hvad kyskt, hvad
ljufligit, hvad väl lyder; är någor dygd, och är något
lof, tänker derefter. 9 Hvad I ock lärt, och undfått, och
hört, och sett hafven på mig, det görer; och så varder
fridsens Gud med eder. 10 Men jag är storliga fröjdad i
Herranom, att I ären åter komne dertill, att I hafven
omsorg om mig; ändock I väl allstädes omsorg haft
hafven; men tiden sade icke så till. 11 Detta säger jag
icke derföre, att mig något fattas; ty jag hafver lärt,
ibland dem jag umgår, låta mig nöja. 12 Jag kan låg
vara; jag kan ock hög vara; allestäds och i all ting är jag
skickelig, både mätt och hungrig vara, både nog hafva
och nöd lida. 13 All ting förmår jag, genom Christum,
som mig mägtigan gör. 14 Dock hafven I rätt gjort, att I
hafven tagit eder min bedröfvelse till. 15 Veten I ock väl,
I Philipper, att af första Evangelii begynnelse, då jag
drog utu Macedonien, ingen församling hafver något
delat med mig, efter räkenskap, i utgift och uppbörd,
utan I allena; 16 Ty I sänden ena reso, och så andra,

till mig i Thessalonica, till min nödtorft. **17** Icke att jag
söker sådana skänker; utan söker derefter, att uti edar
räkenskap skall en öfverflödig frukt finnas. **18** Ty jag
hafver allt, och öfverflödar, och är uppfylld, sedan jag
undfick, med Epaphroditus, det som ifrån eder sändt
var, en söt lukt, ett offer, Gudi täckt och anammeligit. **19**
Men min Gud skall eder uppfylla alla edra nödtorft, efter
sina rikedomar i härlighetene, genom Christum Jesum.
20 Men Gudi och vårom Fader vare pris af evighet till
evighet. Amen. **(aiōn g165)** **21** Helser all helgon i Christo
Jesu. Eder helsa de bröder, som med mig äro. **22**
Eder helsa all helgon, enkannerliga de, som äro utaf
Kejsarens hus. **23** Vårs Herras Jesu Christi nåd vare
med eder allom. Amen.

Kolosserbrevet

1 Paulus, Jesu Christi Apostel, genom Guds vilja,
och Timotheus brodren; **2** De helgon, och trogna
bröder i Christo, som äro i Colossen: Nåd vare med
eder, och frid af Gudi, vårom Fader, och Herranom
Jesu Christo. **3** Vi tackom Gudi, och vårs Herras Jesu
Christi Fader, och bedjom alltid för eder. **4** Ty vi hafve
sport edra tro i Christo Jesu, och (edar) kärlek till all
helgon; **5** För det hopps skull, som eder är förvaradt
i himmelen; af hvilket I tillförene hört hafven, genom
Evangelii sanna ord; **6** Som till eder kommet är, såsom
ock i alla verldena, och är fruktsamt, såsom ock i
eder, ifrå den dag I hörden och förnummen Guds nåd
i sanningene, **7** Som I ock lärt hafven af Epaphra,
vår älskeliga medtjenare, hvilken är en trogen Christi
tjenare för eder; **8** Den ock oss undervist hafver edar
kärlek i Andanom. **9** Derföre ock vi, ifrå den dag vi det
hördom, vände vi icke igen bedja för eder och önska,
att I mågen uppfyllde varda med hans viljas kunskap,
uti all andelig visdom och förstånd; **10** Att I mågen
vandra värdeliga Herranom till allt behag; och ären
fruktsamme i alla goda gerningar, och växen till i Guds
kunskap; **11** Och stärkte varden med allo kraft, efter
hans härliga magt, uti allt tålamod och långmodighet,
med glädje; **12** Och tacken Fadrenom, som oss hafver
beqväma gjort till att delaktige vara i de heligas arfvedel
i ljuset; **13** Hvilken oss uttagit hafver ifrå mörksens
väldighet, och hafver försatt oss uti sin älskeliga Sons
rike; **14** I hvilkom vi hafve förlossning genom hans blod,
nämliga syndernas förlåtelse; **15** Hvilken är osynliga
Guds beläte, förstfödder för all kreatur. **16** Ty genom
honom äro all ting skapade, som i himmelen och
på jordene äro, synliga och osynliga, vare sig thron,
eller herrskap, eller Förstadöme, eller Öfverhet; allt är
skapadt genom honom, och till honom. **17** Och han
är för alla, och all ting bestå i honom. **18** Och han
är hufvudet till kroppen, nämliga till församlingena,
hvilken är begynnelsen, förstfödd ifrå de döda, på det
han i all ting skall hafva föregången. **19** Ty behageligit
hafver varit (Fadrenom), att all fullhet skulle bo i
honom; **20** Och att han genom honom all ting försona
skulle med sig sjelf; tillfridsställandes, genom blodet på
hans kors, både det på jordene och i himmelen är; **21**
Och eder, som fordom voren främmande, och fiender
med sinnet i onda gerningar. **22** Men nu hafver han
försonat eder med sins kötts lekamen, genom döden;
på det han skulle ställa eder heliga, och ostraffeliga,
och obesmittade, i sin åsyn; **23** Om I annars blifven i
trone, grundade, och faste, och orörlige ifrå det hopp
som i Evangelio är, hvilket I hört hafven, och predikadt
är för all kreatur, som under himmelen äro, hvilkets
jag Paulus är en tjenare vorden. **24** Nu fröjdar jag mig
uti mitt lidande för eder, och uppfyller i mitt kött hvad
som fattas i Christi lidande, för hans lekamen, som är
församlingen; **25** Hvilkens tjenare jag vorden är, efter
Guds predikoämbete, det mig gifvet är ibland eder, att
jag Guds ord rikeliga predika skall; **26** Nämliga den
hemlighet, hvilken fördold hafver varit ifrå verldenes
begynnelse, och evig tid; men nu är uppenbar vorden
hans helgon; **(aiōn g165)** **27** Hvilkom Gud ville kunnigt
göra, hvilken denna hemlighetenes härliga rikedom
är ibland Hedningarna, hvilken är Christus uti eder,
härlighetenes hopp; **28** Den vi förkunnom, förmanande
hvar menniska i all visdom; på det vi skole ställa hvar
menniska fullbordada i Christo Jesu; **29** Der jag ock på
arbetar och kämpar, efter hans verkan som krafteliga
verkar i mig.

2 Så vill jag att I veta skolen, hvilken kamp jag hafver
om eder, och om dem som äro i Laodicea, och
om alla dem som min person i köttet icke sett hafva;
2 På det deras hjerta måga få någon hugnad, och
sammanfogade varda i kärlekenom, till all rikedom
uti fullkomligit förstånd, till att kunna besinna Guds
hemlighet, både Fadrens och Christi; **3** Uti hvilkom
fördolda ligga alla visdoms och förstånds håfvor. **4** Men
detta säger jag, på det ingen skall bedraga eder med
klok ord. **5** Ty ändock jag är ifrån eder efter köttet,
är jag dock när eder i Andanom, fröjdar mig, och ser
edor skickelse, och edar tros stadighet på Christum. **6**
Såsom I nu anammat hafven Herran Christum Jesum,
så vandrer i honom; **7** Och varer rotade och uppbyggde
i honom, och varer faste i trone, såsom I lärde ären,
och varer i henne rikeliga tacksamme. **8** Ser till, att
eder icke någor bortröfvar med Philosophia och fåfängt
bedrägeri, efter menniskors stadgar, och efter verldenes
stadgar, och icke efter Christum; **9** Ty i honom bor all
Gudomsens fullhet lekamliga. **10** Och I ären i honom
fullkomne, hvilken är hufvudet öfver all Förstadöme
och väldighet; **11** I hvilkom I ock omskorne ären med
den omskärelse, som sker utan händer, då I afladen
syndakroppen i köttet, nämliga med Christi omskärelse;
12 I det, att I med honom begrafne ären genom dopet;
i hvilkom I ock uppståndne ären genom trona, den
Gud verkar, hvilken honom uppväckt hafver ifrå de
döda. **13** Han hafver ock gjort eder lefvande med
honom, då I döde voren i synderna, och uti edars
kötts förhud; och hafver förlåtit oss alla synder; **14** Och
afplånat den handskrift, som oss emot var; hvilken af
stadgarna kom, och var oss emot; och den hafver han
tagit oss af vägen, och naglat vid korset; **15** Och hafver
blottat Förstadömen, och väldigheterna, och fört dem
uppenbarliga, och gjort en härlig seger af dem, genom
sig sjelf. **16** Så låter nu ingen göra eder samvet öfver

mat, eller dryck, eller öfver bestämda helgedagar, eller
nymånader, eller Sabbather; 17 Hvilket är skuggen
af det som tillkommande var; men kroppen sjelf är
i Christo. 18 Låter ingen taga eder lönen ifrå, den
som vandrar efter egen godtycko i Änglaödmjukhet
och andelighet, i de ting han aldrig sett hafver, och är
förgäfves uppblåst i sitt köttsliga sinne; 19 Och håller
sig icke vid hufvudet, af hvilko hele lekamenen genom
leder och ledamot kraft får och tillsammans hänger, och
tillväxer i den förökelse som Gud gifver. 20 Efter I nu
döde ären med Christo, ifrå de verldsliga stadgar; hvi
låten I eder då begripas med beskrefna stadgar, lika
som I ännu lefden i verldene? 21 De der säga: Du skall
icke komma vid det; icke smaka det; icke handtera
det; 22 Hvilket dock allt förgås i brukningene, och är
efter menniskors bud och lärdom; 23 Hvilke hafva väl
ett sken af visdom, genom sjelftagen andelighet och
ödmjukhet, och derigenom att de icke skona kroppen,
och göra icke köttena dess äro till dess nödtorft.

3 Om I nu ären uppståndne med Christo, så söker det
ofvantill är, der Christus är sittandes på Guds högra
hand. 2 Farer efter det som ofvantill är, icke efter det
som på jordene är. 3 Ty I ären döde, och edart lif är
fördoldt med Christo i Gudi. 4 Men när edart lif, Christus,
uppenbarad varder, då varden ock I uppenbarade med
honom i härligheten. 5 Så döder nu edra lemmar, som
på jordene äro; boleri, orenlighet, lusta, ond begärelse
och girighet, hvilken afgudadyrkan är; 6 För hvilka
styckers skull Guds vrede kommer öfver otrones barn;
7 Uti hvilka I ock fordom vandraden, då I deruti lefden. 8
Men lägger ock nu I bort alltsammans, vrede, grymhet,
ondsko, försmädelse, skamlig ord, af edar mun. 9 Ljuger
icke för hvarannan; afkläder eder den gamla menniskan
med hans gerningar; 10 Och ikläder eder den nya,
den der förnyas till hans kunskap och beläte, som
honom skapat hafver. 11 Der icke Grek och Jude är,
omskärelse och förhud, Barbarisk och Scytisk, tjenare
och fri, utan allt i allom Christus. 12 Så kläder eder nu
såsom Guds utkorade, helgon och älskelige, uti hjertans
barmhertighet, vänlighet, ödmjukhet, saktmodighet,
långmodighet; 13 Och unddrager hvarannan, och
förlåter hvarandrom, om någor hafver någon klagomål
emot den andra; såsom ock Christus eder förlåtit hafver,
så görer ock I. 14 Men öfver allt detta ikläder eder
kärleken, hvilken är fullkomlighetenes band. 15 Och
Guds frid regere i edor hjerta, till hvilken I ock kallade
ären uti en lekamen; och varer tacksamme. 16 Låter
Christi ord rikeliga bo uti eder med all visdom; lärer och
förmaner eder inbördes med Psalmer och lofsånger,
och andeliga visor i nådene, och sjunger Herranom
i edart hjerta. 17 Och allt det I gören, med ord eller
gerning, det görer allt i Herrans Jesu Namn, och tacker
Gudi och Fadrenom genom honom. 18 I hustrur, varer
edra män underdåniga, såsom tillbörligit är, i Herranom.
19 I män, älsker edra hustrur, och varer icke bittre emot
dem. 20 I barn, varer edra föräldrar lydige i all ting; ty
det täckes väl Herranom. 21 I fäder, reter icke edor
barn; på det de icke skola vara klenmodige. 22 I tjenare,
varer lydige edra köttsliga herrar i all ting; icke med
tjenst för ögonen, såsom menniskom till vilja, utan med
hjertans enfaldighet, och med Gudsfruktan. 23 Allt hvad
I gören, det görer af hjertat, såsom Herranom, och icke
menniskom. 24 Och veter, att I af Herranom skolen
få arfsens lön; ty I tjenen Herranom Christo. 25 Men
den som orätt gör, han skall undfå hvad han orätt gjort
hafver; och varder intet anseende till personen.

4 I herrar, hvad lika och rätt är, det beviser tjenaromen;
vetande, att I hafven ock en Herra i himmelen. 2
Håller uppå bedja, och vaker deruti med tacksägelse;
3 Bedjande också för oss, att Gud ville upplåta oss
ordsens dörr, till att tala Christi hemlighet, för hvilket jag
ock bunden är; 4 Att jag må det uppenbara, såsom mig
bör att tala. 5 Vandrer visliga med dem som utantill
äro, och skicker eder efter tiden. 6 Edart tal vare alltid
ljufligit, och med salt förmängdt, att I veten huru I skolen
svara hvarjom och enom. 7 Huru med mig går, skall
Tychicus, min älskelige broder, och trogne tjenare och
medtjenare i Herranom, eder allt kungöra; 8 Hvilken
jag hafver till eder sändt fördenskull, att han skall få
veta, huru det hafver sig med eder, och att han må
hugsvala edor hjerta; 9 Samt med Onesimo, minom
trogna och älskeliga broder, hvilken en af eder är; de
skola eder undervisa allt, huru här tillstår. 10 Helsar
eder Aristcarchus, min medfånge, och Marcus, Barnabe
syssling, af hvilkom I hafven fått några befallningar;
kommer han till eder, så undfår honom; 11 Och Jesus,
som kallas Justus, hvilke äro af omskärelsen; desse äro
allena mine medhjelpare till Guds rike, de mig ock varit
hafva till hugnad; 12 Helsar eder ock Epaphras, den en
af eder är, Christi tjenare, alltid arbetandes för eder i
böner, på det I mågen blifva ståndande fullkomlige,
och uppfyllde i all Guds vilja. 13 Jag bär vittnesbörd
med honom, att han hafver mycken omsorg om eder,
och dem i Laodicea, och dem i Hierapoli. 14 Helsar
eder Lucas, läkaren, den älskelige, och Demas. 15
Helser de bröder i Laodicea, och Nympham, och den
församling, som i hans hus är. 16 Och då Epistelen är
läsen när eder, så beställer att han varder ock läsen för
den församling i Laodicea; och att I ock den Laodiska
Epistelen läsen. 17 Och säger Archippo: Se på ämbetet
som du fått hafver i Herranom, att du det uträttar. 18
Mina helsning med mine Pauli hand. Tänker på mina
bojor. Nåd vare med eder. Amen.

1 Thessalonikerbrevet

1 Paulus, och Silvanus, och Timotheus, den församling
i Thessalonica, uti Gud Fader, och Herranom Jesu
Christo: Nåd vare med eder, och frid af Gudi, vårom
Fader, och Herranom Jesu Christo. **2** Vi tackom Gudi
alltid för eder alla, och hafvom eder i åminnelse i
våra böner, utan återvändo; **3** Tänkande på edart
verk i trone, och på edart arbete i kärleken, och på
edart tålamod i hoppet, hvilket är vår Herre, Jesus
Christus, för Gudi och vårom Fader. **4** Ty, käre bröder,
af Gudi älskade, vi vete, huru I ären utvalde; **5** Att
vårt Evangelium hafver varit när eder, icke allenast
med ordom, utan både i kraft, och i den Helga Anda,
och i fulla visshet, såsom I veten, hurudana vi vorom
när eder, för edra skull. **6** Och I ären vordne våre
efterföljare, och Herrans; och hafven anammat ordet
ibland mång bedröfvelse, med den Helga Andas fröjd;
7 Så att I ären vordne en efterdömelse allom trognom
uti Macedonia och Achaja. **8** Ty af eder är Herrans
ord utgånget, icke allenast i Macedonia, och Achaja;
utan ock i all rum är edor tro, som I hafven till Gud,
utkommen; så att oss är icke behof att säga något. **9**
Ty de sjelfve förkunna om eder, hurudana ingång vi
hadom till eder; och huru I omvände vorden till Gud
ifrån afgudarna, till att tjena den lefvande och sanna
Gud; **10** Och till att vänta hans Son af himmelen,
hvilken han uppväckt hafver ifrå de döda, Jesum, den
oss frälsar ifrå den tillkommande vrede.

2 Käre bröder, I veten sjelfve vår ingång till eder, att
han var icke fåfäng; **2** Utan, såsom vi tillförene hade
lidit, och försmädde varit uti Philippis, som I veten,
vorom vi ändå vid god tröst i vårom Gud, till att tala
när eder Guds Evangelium, med mycken kämpning. **3**
Ty vår förmaning var icke till villfarelse, icke heller till
orenlighet, icke heller med list; **4** Utan, såsom vi af
Gudi beprö fvade vorom, att oss Evangelium betrodt är
till att predika, så talom vi; icke såsom vi ville täckas
menniskom, utan Gudi, den der pröfvar vår hjerta. **5** Ty
vi hafve icke umgått med smekligom ordom, såsom I
veten, icke heller med tillfälle till girighet; Gud är dess
vittne; **6** Hafvom icke heller sökt pris af menniskom,
hvarken af eder, eller androm; **7** Ändock vi väl hadom
haft magt att förtunga eder, såsom Christi Apostlar;
men vi vorom milde när eder, lika som en amma fostrar
sin barn. **8** Så hafvom vi hjertans lust haft till eder, att
dela med eder icke allenast Guds Evangelium, utan ock
vårt eget lif; ty I ären oss käre vordne. **9** I minnens väl,
käre bröder, vårt arbete och vår mödo; ty dag och natt
arbetade vi, på det vi ingen af eder skulle förtunga; och
predikadom ibland eder Guds Evangelium. **10** Dess
ären I vittne, och Gud, huru heliga, huru rättfärdeliga
och ostraffeliga vi umgingom med eder, som trodden;
11 Såsom I veten, att vi, såsom en fader sin barn, hafve
förmanat och tröstat hvar och en ibland eder; **12** Och
betygat, att I värdeliga skullen vandra för Gudi, den eder
kallat hafver till sitt rike och härlighet; **13** För hvilket vi
ock utan återvändo tackom Gudi, att, då I anammaden
af oss det predikade ordet om Gud, anammaden I det
icke såsom menniskors ord, utan såsom det sannerliga
är, som Guds ord, hvilken ock verkar i eder, som tron.
14 Ty I ären vordne, käre bröder, de Guds församlingars
efterföljare, som uti Judeen äro, i Christo Jesu, att I
detsamma lidit hafven af edra egna fränder, som de af
Judomen; **15** Hvilke ock Herran Jesum dråpo, och sina
egna Propheter; och hafva förföljt oss, och täckas icke
Gudi, och allom menniskom äro de emot; **16** Förbjuda
oss undervisa Hedningomen, dermed de skola salige
varda, på det de skola fullkomna sina synder alltid; ty
vreden är kommen öfver dem intill ändan. **17** Men vi,
käre bröder, sedan vi till någon tid hade mist eder efter
ansigtet, och icke efter hjertat, hafve vi dess mer hastat
till att se edart ansigte, med stor begärelse. **18** Derföre
hadom vi velat komma till eder (jag Paulus), två resor;
och Satanas hafver oss förhindrat. **19** Ty hvad är vårt
hopp, eller fröjd, eller kronan till vår berömmelse? Ären
ock icke I det, för vårom Herra Jesu Christo i hans
tillkommelse? **20** I ären ju vår pris och fröjd.

3 Derföre kundom vi icke länger hafvat fördrag; och
oss syntes, att vi uti Athen allena skulle qvare blifva;
2 Och hafve sändt Timotheum, vår broder, och Guds
tjenare, och vår hjelpare i Evangelio Christi, till att
styrka och trösta eder i edra tro; **3** På det ingen skulle
låta vika sig uti denna bedröfvelse; ty I veten, att vi
ärom dertill satte. **4** Ty när vi vorom när eder, sade vi
eder det tillförene, att vi måste lida bedröfvelse; såsom
ock skedt är, och I veten. **5** Derföre kunde jag ock icke
länger hafvat fördrag, utan sände åstad; på det jag
skulle förfara edra tro, att tilläfventyrs frestaren icke
hade försökt eder, och vårt arbete hade då fåfängt
vordit. **6** Men nu nyliga, sedan Timotheus kommen
var till oss ifrån eder, och underviste oss edra tro och
kärlek; och att I alltid tänken på oss till det bästa, och
åstunden att se oss, såsom ock vi eder; **7** Vordom vi,
käre bröder, hugsvalade på eder, uti all vår bedröfvelse
och nöd, genom edra tro. **8** Ty vi lefve nu, efter I stån i
Herranom. **9** Hvad tack kunne vi Gudi säga för eder,
för all den glädje som vi hafve af eder, för vår Gud? **10**
Vi bedje dag och natt ganska mycket, I att vi mågom
se edart ansigte, och uppfylla det i edra tro fattas. **11**
Men Gud sjelfver, och vår Fader, och vår Herre Jesus
Christus, skicke vår väg till eder. **12** Men Herren föröke

eder, och låte kärleken öfverflöda inbördes och till hvar
man; såsom ock vi äre till eder: 13 Att edor hjerta måga
styrkt och ostraffelig blifva, i helighet, för Gudi och
vårom Fader, uti vårs Herras Jesu Christi tillkommelse,
med all hans helgon.

4 Yttermera, käre bröder, bedje vi eder, och förmane
genom vår Herra Jesum, såsom I hafven undfångit
af oss, huru I vandra skolen, och täckas Gudi, att I
ju mer fullkomlige varden. 2 Ty I veten hvad bud vi
gåfvom eder, genom Herran Jesum. 3 Ty detta är Guds
vilje, edor helgelse, att I flyn boleri; 4 Och hvar och
en af eder vet behålla sitt fat i helgelse och äro; 5
Icke uti lustig begärelse, såsom Hedningar, de som af
Gudi intet veta. 6 Och att ingen förtrycker eller sviker
sin broder i någon handel; ty Herren är hämnaren
öfver allt detta; såsom vi ock eder tillförene sadom
och betygadom. 7 Ty Gud hafver icke kallat oss till
orenlighet, utan till helgelse. 8 Den der nu föraktar,
han föraktar icke någon mennisko, utan Gud, den sin
Helga Anda hafver gifvit i eder. 9 Men om broderlig
kärlek görs icke behof att jag skrifver eder; ty I ären
sjelfve lärde af Gudi, att I skolen älska eder inbördes.
10 Och det gören I ock på alla bröderna, som i hela
Macedonien äro; men vi förmane eder, käre bröder, att
I ju mer fullkomlige varden; 11 Och vinnlägger eder, att
I ären rolige, och sköter edor egen stycke; och arbeter
med edra händer, såsom vi eder budit hafve; 12 Att I
hafven eder ärliga med dem, som utantill äro; och att
I deras intet betorfven. 13 Men vi vilje icke dölja för
eder, käre bröder, om dem som afsomnade äro, att I
icke sörjen, såsom de andre, de der intet hopp hafva.
14 Ty om vi tro, att Jesus är döder och uppstånden,
så skall ock Gud dem, som afsomnade äro, genom
Jesum framhafva med honom. 15 Ty detta säge vi eder,
såsom Herrans ord, att vi, som lefve och igenblifve uti
Herrans tillkommelse, skole icke förekomma dem som
sofva. 16 Ty sjelfver Herren skall stiga ned af himmelen
med härskri, och Öfverängels röst, och med Guds
basun; och de döde i Christo skola uppstå i förstone;
17 Derefter vi som lefve och igenblifve, vardom tillika
med dem borttagne i skyn emot Herran i vädret; och så
skole vi blifva när Herranom alltid. 18 Så tröster eder
nu med dessa orden inbördes.

5 Men om tider och stunder, käre bröder, är icke behof
att skrifva eder. 2 Ty I veten väl, att Herrans dag
skall komma såsom en tjuf om nattena. 3 Derföre,
när de varda sägande: Det är frid, och all ting utan
fara; då skall dem hasteligit förderf öfverkomma, lika
som födslopinan qvinnone påkommer, som hafvandes
är; och de skola icke kunna undfly. 4 Men I, käre
bröder, ären icke uti mörkret, att den dagen, såsom
en tjuf, skall få eder fatt. 5 Alle I ären ljusens barn,
och dagsens barn; vi hörom icke nattene till, icke heller
mörkret. 6 Så låter oss nu icke sofva, såsom de andre;
utan låter oss vaka och nyktre vara; 7 Ty de som
sofva, de sofva om nattena; och de som druckne äro,
de äro druckne om nattena. 8 Men vi, som dagen
tillhöre, skole nyktre vara, iklädde trones och kärlekens
kräfveto, och salighetenes hopp för en hjelm. 9 Ty Gud
hafver icke satt oss till vrede, utan att äga salighet,
genom vår Herra Jesum Christum; 10 Den för oss död
är; på det, ehvad vi vake eller sofve, skole vi lefva samt
med honom. 11 Derföre förmaner eder inbördes, och
uppbygger hvar den andra, såsom I ock gören. 12
Men vi bedje eder, käre bröder, att I kännen dem som
arbeta ibland eder, och stå eder före i Herranom, och
förmana eder; 13 Håller dem dess kärare, för deras
verks skull; och varer fridsamme med dem. 14 Men vi
bedje eder, käre bröder, förmaner de osediga, tröster
de klenmodiga, hjelper de svaga, varer långmodige
vid hvar man. 15 Ser till, att ingen vedergäller någrom
ondt för ondt; utan alltid farer efter det goda inbördes,
och med hvar man. 16 Varer alltid glade. 17 Bedjer
utan återvändo. 18 Varer tacksamme i all ting; ty det
är Guds vilje om eder, genom Jesum Christum. 19
Utsläcker icke Andan. 20 Förakter icke Prophetier. 21
Men pröfver all ting, och behåller det godt är. 22 Flyr
allt det som ondt synes. 23 Men sjelfver fridsens Gud
helge eder öfver allt, att edar hele ande, och själ, och
kropp, måtte vara behållen utan straff, i vårs Herras
Jesu Christi tillkommelse. 24 Han är trofast, som eder
kallat hafver; den det ock väl fullbordar. 25 Käre bröder,
beder för oss. 26 Helser alla bröderna uti en helig kyss.
27 Jag besvär eder vid Herran, att I denna Epistelen
läsa låten för alla heliga bröderna. 28 Vårs Herras Jesu
Christi nåd vare med eder. Amen.

2 Thessalonikerbrevet

1 Paulus, och Silvanus, och Timotheus, den församling
i Thessalonica, i Gudi vårom Fader, och Herranom
Jesu Christo: **2** Nåd vare med eder, och frid af Gudi
vårom Fader, och Herranom Jesu Christo. **3** Vi skole
tacka Gudi alltid för eder, käre bröder, såsom tillbörligit
är; ty edor tro förökas storliga, och allas edar kärlek
öfverflödar inbördes; **4** Så att vi sjelfve berömme oss i
Guds församlingar, af edart tålamod och tro, uti alla
edra förföljelser och bedröfvelser, som I liden; **5** Såsom
ett bevis till Guds rättvisa dom; på det I mågen varda
värdige till Guds rike; för hvilket I ock liden; **6** Efter det
är rättvist för Gudi gifva dem bedröfvelse igen, som eder
bedröfva; **7** Men eder, som bedröfvens, rolighet med
oss; då Herren Jesus uppenbar varder af himmelen,
samt med sine krafts Änglar; **8** Och med eldslåga,
till att hämnas öfver dem som icke känna Gud, och
öfver dem som icke lydige äro vårs Herras Jesu Christi
Evangelio; **9** Hvilke pino lida skola, det eviga förderfvet,
af Herrans ansigte, och af hans härliga magt; **(aiōnios g166)** **10** Då han skall komma till att förklaras i sin
helgon, och underlig varda i allom dem som tro; ty vårt
vittnesbörd till eder om den dagen hafven I trott. **11**
Och fördenskull bedje vi ock alltid för eder, att vår Gud
ville göra eder värdiga till denna kallelsen, och uppfylla
allt godhetenes uppsåt, och trones verk i kraftene; **12**
På det vårs Herras Jesu Christi Namn må prisadt varda
på eder, och I på honom, efter vår Guds och Herrans
Jesu Christi nåd.

2 Men vi bedje eder, käre bröder, för vårs Herras Jesu
Christi tillkommelse, och för våra församlings skull i
honom, **2** Att I icke snarliga låten beveka eder ifrån
edart sinne; icke heller förskräcka, hvarken genom
anda, eller genom ord, eller genom bref, lika som det
sändt vore af oss, såsom Christi dag för handen vore.
3 Låter ingen förföra eder i någon måtto; ty han kommer
icke, utan tillförene sker affall, och uppenbar varder
syndenes menniska, förtappelsens barn. **4** Hvilken är
en motståndare, och upphäfver sig öfver allt det Gud
eller Gudstjenst kallas; så att han sätter sig i Guds
tempel, såsom en Gud, och gifver sig före som han
vore Gud. **5** Minnens I icke, att jag sade eder detta,
då jag ännu var när eder? **6** Och hvad ännu hindrar,
veten I; att han skall varda uppenbar i sin tid. **7** Ty
han verkar allaredo ondskona hemliga; allenast den
der nu hindrar, han måste komma af vägen. **8** Och så
varder då den Onde uppenbar, hvilken Herren skall
dräpa med sins muns Anda; och skall göra en ända
med honom, genom sin tillkommelses uppenbarelse; **9**
Hvilkens tillkommelse sker efter Satans verkan, med
alla lögnaktiga krafter, och tecken, och under; **10**
Och med all förförelse till orättfärdighet, ibland dem
som förtappade varda; derföre, att de icke anammade
kärleken till sanningena, att de måtte salige vordit. **11**
Fördenskull skall Gud sända dem kraftig villfarelse, så
att de skola tro lögnene; **12** På det de skola alle dömde
varda, som icke hafva trott sanningene, utan hafva lust
till orättfärdigheten. **13** Men vi skole alltid tacka Gudi
för eder, käre bröder, älskade af Herranom, att Gud
hafver eder utvalt till salighet af begynnelsen, genom
Andans helgelse, och i sanningenes tro; **14** I hvilko
han eder kallat hafver genom vårt Evangelium, till vårs
Herras Jesu Christi härliga egendom. **15** Så står nu,
käre bröder, och håller eder vid de stadgar, som I lärt
hafven, ehvad det är skedt af vårt ord eller bref. **16** Men
sjelfver vår Herre, Jesus Christus, och Gud och vår
Fader, den oss älskat hafver, och gifvit en evig tröst,
och ett godt hopp genom nådena; **(aiōnios g166)** **17** Han
hugsvale edor hjerta, och styrke eder uti all lärdom, och
goda gerningar.

3 Yttermera, kära bröder, beder för oss, att Herrans
ord må hafva framgång, och prisadt varda, såsom
ock när eder; **2** Och att vi mågom friade varda ifrå
vanartiga och arga menniskor; ty tron är icke hvars
mans. **3** Men Herren är trofast, den eder styrka skall,
och bevara för det onda. **4** Men vi förse oss till eder i
Herranom, att I gören, och görande varden, hvad vi
eder budit hafve. **5** Men Herren styre edart hjerta till
Guds kärlek, och till Christi tålamod. **6** Och bjudom vi
eder, käre bröder, i vårs Herras Jesu Christi Namn, att I
dragen eder ifrå hvar och en broder som oskickeliga
vandrar, och icke efter den stadga som han hafver fått
af oss. **7** Ty I veten sjelfve, huru I skolen oss efterfölja;
fördenskull vi hadom oss icke oskickeliga ibland eder;
8 Icke heller tagit brödet till gäfves af någrom; utan med
arbete och mödo, natt och dag, hafve vi brukat oss,
på det vi ingen af eder skulle vara till tunga; **9** Icke
derföre, att vi dess icke magt hadom; utan att vi skulle
gifva oss sjelfva eder till efterdömelse, att efterfölja oss.
10 Och då vi vorom när eder, böde vi eder sådant, att
ho der icke ville arbeta, han skulle icke heller äta. **11**
Ty vi höre, att somlige ibland eder umgås oskickeliga,
och arbeta intet, utan drifva fåfängo. **12** Men dem som
sådana äro bjude vi och förmane, genom vår Herra
Jesum Christum, att de arbeta med stillhet, och äta
sitt eget bröd. **13** Men I, käre bröder, förtröttens icke
göra det godt är. **14** Om nu någor icke ville lyda vårt
ord, honom teckner upp i ett bref, och hafver ingen
umgängelse med honom, på det han skall blygas. **15**
Dock håller honom icke såsom en ovän; utan förmaner
honom såsom en broder. **16** Men sjelfver fridsens Herre

gifve eder frid alltid, i allahanda måtto. Herren vare med
eder allom. **17** Helsning med mine Pauli hand, hvilket
är tecknet i all bref. Så skrifver jag: **18** Vårs Herras
Jesu Christi nåd vare med eder allom. Amen.

1 Timotheosbrevet

1 Paulus, Jesu Christi Apostel, efter Guds vår Frälsares
och Herrans Jesu Christi befallning, den vårt hopp
är, **2** Timotheo, minom rättsinniga son i trone: Nåd,
barmhertighet, frid af Gudi vårom Fader, och af Jesu
Christo vårom Herra. **3** Såsom jag bad dig, att du
skulle blifva qvar i Epheso, då jag for in i Macedonien,
så gör ock; att du må bjuda somligom, att de ingen
annan lärdom efterfölja; **4** Och ingen akt gifva på
fabler och slägtregister, de ingen ända hafva, och
åstadkomma spörsmål, mer än förbättring till Gud, i
trone. **5** Ty hufvudsumman af budet är kärleken af
ett rent hjerta, och af ett godt samvete, och af en
oskrymtad tro; **6** Ifrå hvilken somlige hafva farit ville,
och äro omvände till onyttigt sqvaller; **7** Och vilja vara
mästare i Skriften, och förstå icke hvad de säga, eller
hvad de hålla. **8** Vi vete väl att lagen är god, då man
henne rätteliga brukar. **9** Vetandes, att dem rättfärdiga
är ingen lag satt; utan orättfärdigom, och olydigom,
ogudaktigom, och syndarom, oheligom, och oandeligom,
fadermördarom och modermördarom, mandråparom,
10 Bolarom, drängaskändarom, menniskotjufvom,
ljugarom, menedarom; och hvad annat sådant är,
det en helsosam lärdom emot faller; **11** Efter dens
saliga Guds härliga Evangelium, hvilket mig betrodt
är. **12** Och jag tackar vårom Herra Christo Jesu,
som mig hafver gjort mägtig, och räknat mig trogen,
och satt i det ämbetet; **13** Jag, som tillförene var en
försmädare, och en förföljare, och en våldsverkare; men
mig är barmhertighet vederfaren; ty jag hafver det gjort
ovetandes, i otro. **14** Men vårs Herras nåd hafver dess
mer öfverflödat, genom trona och kärleken, i Christo
Jesu. **15** Det är ett fast ord, och i alla måtto väl värdt
att man det anammar, att Christus Jesus är kommen i
verldena, till att frälsa syndare; ibland hvilka jag är den
förnämligaste. **16** Men mig är vederfaren barmhertighet,
på det Jesus Christus skulle på mig förnämligast bevisa
alla långmodighet, dem till efterdöme, som på honom
tro skulle till evinnerligit lif. **(aiōnios g166)** **17** Men Gudi,
den eviga Konungenom, oförgängligom, osynligom,
allena visom, vare pris och ära, i alla evighet. Amen.
(aiōn g165) **18** Detta budet befaller jag dig, min son
Timothee, efter de förra Prophetier om dig, att du brukar
dig deruti som en god krigsman; **19** Hafvandes trona,
och godt samvet; hvilket somlige hafva bortdrifvit, och
äro skeppsbrutne vordne i trone; **20** Af hvilkom är
Hymeneus, och Alexander, hvilka jag Satane antvardat
hafver; på det de skulle lära icke mer försmäda.

2 Så förmanar jag nu, att man för all ting hafver
böner, åkallan, förböner och tacksägelser, för alla
menniskor; **2** För Konungar, och för alla Öfverhet; på
det vi måge lefva uti ett roligit och stilla lefverne, i
all Gudaktighet och ärlighet. **3** Ty sådant är godt och
tacknämligit för Gudi, vårom Frälsare; **4** Som vill att
alla menniskor skola frälste varda, och till sanningenes
kunskap komma. **5** Ty det är en Gud, och en Medlare
emellan Gud och menniskor, nämliga den menniskan
Christus Jesus; **6** Hvilken sig sjelf gifvit hafver för
alla till återlösen, att sådant skulle i sin tid predikadt
varda. **7** Der jag ock uti skickad är en Predikare och
Apostel; jag säger sanningen i Christo, och ljuger icke,
Hedningarnas lärare i trone och sanningene. **8** Så vill
jag nu, att männerna bedja i all rum, och upplyfta heliga
händer, utan vrede och tvekan; **9** Sammalunda ock,
att qvinnorna pryda sig i höfveligom klädebonad, med
blygaktighet och kyskhet; icke med flätadt hår, eller
guld, eller perlor, eller kostelig klädnad; **10** Utan, såsom
de qvinnor höfves som gudaktighet bevisa, med goda
gerningar. **11** En qvinna låte lära sig i stillhet, med all
underdånighet. **12** Men qvinnone städer jag icke, att
hon andra lärer; och icke heller råder öfver mannen,
utan vare i stillhet. **13** Ty Adam vardt först skapad, och
sedan Eva; **14** Och Adam vardt icke bedragen; utan
qvinnan vardt bedragen, och kom öfverträdelsen åstad.
15 Men hon varder likväl salig, genom barnsbörden, om
hon blifver i trone, och kärlekenom, och i helgelse, med
kyskhet.

3 Det är ju ett fast ord: Om någor begärar ett
Biskopsämbete, han åstundar en god gerning. **2** Så
skall nu en Biskop vara ostraffelig; ene hustrus man,
vakande, nykter, sedig, gästgifvare, läraktig; **3** Ingen
drinkare, icke bitter, icke sniken efter slem vinning;
utan mild, icke trätosam, icke girig; **4** Den sitt hus väl
förestår; den der lydig barn hafver, med alla ärlighet; **5**
Hvar nu någor icke kan förestå sitt eget hus, huru skall
han förestå Guds församling? **6** Icke Nychristen; på det
han icke skall uppblåsas, och falla i lastarens dom.
7 Han måste ock hafva ett godt vittnesbörd af dem
som utantill äro; på det han icke skall falla uti lastarens
försmädelse och snaro. **8** Sammalunda ock tjenarena,
skola ärlige vara, icke tvetalige, icke drinkare, icke
snikne efter slem vinning; **9** Hållandes trones hemlighet
med ett rent samvet. **10** Och de skola först försökas;
och sedan skola de tjena, när ingen kan straffa dem.
11 Deras hustrur sammaledes, skola ock ärliga vara,
icke förtalerskor; nyktra, trofasta i all ting. **12** Tjenarena
skola vara ene hustrus män, de sin barn väl förestå, och
sin egen hus. **13** Ty de der väl tjena, förvärfva sig ett
godt uppsteg, och mycken tröst i trone, som är i Christo
Jesu. **14** Detta skrifver jag dig, förhoppandes ske skola
att jag kommer snart till dig; **15** Och om så hände att
jag förtöfvar, att du må veta huruledes du umgå skall
uti Guds hus, som är lefvandes Guds församling, en

pelare, och sanningenes grundval. 16 Och utan tvifvel
är Gudaktighetenes hemlighet stor: Gud är uppenbar
vorden i köttet, rättfärdigad i Andanom, synt Änglomen,
predikad Hedningomen, trodd i verldene, upptagen i
härligheten.

4 Men Anden säger klarliga, att i yttersta tiderna
skola somlige falla ifrå trone, hållande sig intill
bedrägeliga andar och djeflalärdom; 2 Genom dem som
med skrymteri tala lögn, och hafva brändt tecken i sin
samvet; 3 Och förbjuda ägtenskap; bjuda skona maten,
som Gud skapat hafver till att taga med tacksägelse,
dem trognom, och dem som hafva förstått sanningena.
4 Ty allt det Gud skapat hafver är godt, och intet
bortkastandes, som med tacksägelse taget varder. 5
Ty det varder helgadt genom Guds ord och bönen. 6
När du sådant gifver bröderna före, så blifver du en
god Jesu Christi tjenare; såsom du uppfödder äst i
trones ordom, och god lärdom, med hvilken du alltid
varit hafver. 7 Men oandeliga och kärlingafabler låt fara;
men öfva dig sjelf till gudaktighet. 8 Ty lekamlig öfning
är föga till nytto; men gudaktighet är nyttig till all ting,
och hafver löfte om detta lifvet, och det tillkommande.
9 Det är ju ett fast ord, och i alla måtto väl värdt att man
det anammar. 10 Ty derpå arbete vi ock, och vardom
försmädde, att vi hoppas på lefvandes Gud, som är alla
menniskors Frälsare, men besynnerliga deras som tro.
11 Sådant bjud, och lär. 12 Ingen förakte din ungdom;
utan var dem trognom en eftersyn, i ord, i umgängelse,
i kärlek, i andanom, i trone, i kyskhet. 13 Håll på att
läsa, förmana, lära, tilldess jag kommer. 14 Försumma
icke den gåfvo som i dig är, den dig gifven är genom
prophetien, med Presternas händers åläggning. 15
Detta akta; blif deruti; på det din förbättring må hvarjom
manne uppenbar varda. 16 Haf akt på dig sjelfvan,
och på lärdomen; blif i dessa stycker; ty om du så gör,
frälsar du dig sjelfvan, och dem som dig höra.

5 Den gamla skall du icke hårdeliga straffa; utan
förmana såsom en fader; de unga såsom bröder;
2 De gamla qvinnor såsom mödrar; de unga såsom
systrar, med all kyskhet. 3 Hedra enkorna, de der
rätta enkor äro. 4 Om någon enka hafver barn, eller
barnabarn, sådana skola först lära väl regera sitt eget
hus, och göra såsom föräldrarna dem gjort hafva; ty
det är väl gjordt, och Gudi tacknämligit. 5 Men det är
en rätt enka, som ensam är, den sitt hopp sätter till
Gud, och blifver alltid i böner och åkallan, natt och
dag; 6 Men den som lefver i vällust, hon är lefvandes
död. 7 Sådant bjud, att de äro ostraffeliga. 8 Hvar nu
någor sina, besynnerliga sitt husfolk, icke försörjer, den
hafver försakat trona, och är argare än en Hedninge.
9 Låt inga enko utväljas yngre än sextio år, den som
hafver varit ens mans hustru; 10 Och vittnesbörd hafver
om goda gerningar; om hon hafver uppfödt barn; om
hon hafver herbergat; om hon hafver tvagit de heligas
fötter; om hon hafver hulpit de bedröfvada; om hon
i alla goda gerningar hafver idkelig varit. 11 Men de
unga enkor låt fara; ty när de begynna kättjas emot
Christum, så vilja de gifta sig; 12 Och hafva sin dom,
att de den första tron brutit hafva. 13 Dertillmed äro
de fåfänga, och lära löpa omkring i husen; ja, icke
allenast fåfänga, utan ock sqvallerfulla, och förvetna,
och tala det som icke borde. 14 Så vill jag nu; att
de unga enkor gifta sig, föda barn, stå hus före, intet
tillfälle gifva motståndarenom till att tala illa. 15 Ty
några hafva allaredo vändt tillbaka efter Satanam. 16
Hvar nu någor trogen man eller qvinna hafver enkor,
han försörje dem, och låte icke församlingen förtungas,
att det må dem tillräcka, som rätta enkor äro. 17 De
Prester, som väl förestå, skall man hålla vara dubbel
heder värda; mest de, som arbeta i ordet och lärdomen.
18 Ty Skriften säger: Du skall icke binda munnen till på
oxan som tröskar; och: En arbetare är sin lön värd. 19
Tillstäd ingen klagomål emot en Prest, utan med tu
eller tre vittne. 20 De som synda, straffa för allom, att
andre skola ock frukta. 21 Jag betygar för Gudi, och
Herranom Jesu Christo, och för de utkorada Änglar, att
du håller detta, utan egen godtycko, och gör intet efter
väld. 22 Lägg icke hastigt händerna på någon, och gör
dig icke heller delaktig i annars mans synder; håll dig
sjelfvan kysk. 23 Drick icke länger vatten, utan bruka
något fögo vin, för din magas skull, och att du ofta sjuk
äst. 24 Somliga menniskors synder äro uppenbara,
att man dem tillförene döma kan; men somliga varda
sedan uppenbara. 25 Sammalunda äro ock somliga
goda gerningar uppenbara; och de andra blifva ock
intet fördolda.

6 Trälarna, som under ok äro, skola hålla sina herrar
alla äro värda; på det Guds Namn och lärdom icke
skall försmädd varda. 2 Men de som hafva trogna
herrar, de skola icke förakta dem, fördenskull de äro
bröder; utan vara dess mer tjenstaktige, att de trogne,
och älskade, och delaktige uti välgerningene äro.
Sådant lär, och förmana. 3 Ho der annars lärer, och
icke blifver vid vårs Herras Jesu Christi helsosamma
ord, och vid den lärdom som är om Gudaktigheten; 4
Han är förmörkrad, och vet intet, utan är sjuk i spörsmål
och ordaträtor, af hvilkom födes afund, kif, försmädelse,
onda misstankar, 5 Onyttiga disputeringar emellan de
menniskor, som i sitt sinne förderfvade äro, ifrå hvilka
sanningen är borttagen, de der mena att gudaktigheten
är en vinning. Drag dig ifrå sådana. 6 Men vara gudelig,
och låta sig nöja, är vinning nog. 7 Ty vi hafve intet fört
in i verldena; derföre är det klart, att vi icke heller kunne

något föra härut; **8** Utan då vi hafve födo och kläder, så
låtom oss dermed nöja. **9** Men de som vilja rike varda,
falla uti frestelse, och i snaro, och i mång dåraktig
och skadelig begärelse, de der sänka menniskorna
uti förderf och fördömelse. **10** Ty girighet är en rot till
allt ondt; till hvilka somlige hafva haft lust, och äro
dermed ville farne ifrå trone, och hafva gjort sig sjelfva
mycken bedröfvelse. **11** Men du, Guds menniska, fly
sådant; far efter rättfärdigheten, Gudaktigheten, tron,
kärleken, tålamod, saktmod. **12** Kämpa en god trones
kamp; fatta evinnerligit lif, till hvilket du ock kallad äst,
och bekänt hafver en god bekännelse för mång vittne.
(aiōnios g166) **13** Jag bjuder dig för Gudi, som all ting
gör lefvande; och för Christo Jesu, som under Pontio
Pilato betygat hafver en god bekännelse; **14** Att du
håller budet obesmittadt, ostraffelig, intill vårs Herras
Jesu Christi uppenbarelse; **15** Hvilka oss bete skall i
sin tid den salige och allena väldige Konungen öfver
alla Konungar, och Herren öfver alla herrar. **16** Den der
allena hafver odödelighet; den der bor uti ett ljus der
ingen tillkomma kan; den ingen menniska sett hafver,
icke heller se kan; honom vare ära och evigt rike.
Amen. **(aiōnios g166)** **17** Bjud dem som rike äro i denna
verld, att de icke äro storsinte, icke heller sätta sitt hopp
på de ovissa rikedomar; utan på lefvande Gud, hvilken
oss all ting rikeliga gifver till att nyttja; **(aiōn g165)** **18** Att
de göra väl, och rike varda på goda gerningar, gerna
gifva, äro oförtrutne; **19** Sammansamka sig sjelfvom
en god grund framdeles, att de måga fatta evinnerligit
lif. **20** O Timothee, förvara det dig betrodt är; och fly
oandelig och onyttig ord och trätor, som gå af falskeliga
berömd konst; **21** Hvilka somlige föregifva, och fara
ville om trona. Nåd vare med dig. Amen.

2 Timotheosbrevet

1 Paulus, Jesu Christi Apostel, genom Guds vilja, till
att predika lifsens löfte, i Christo Jesu; **2** Minom kära
son Timotheo: Nåd, barmhertighet, frid af Gud Fader,
och Christo Jesu vårom Herra. **3** Jag tackar Gudi, den
jag tjenar ifrå mina föräldrar, uti ett rent samvet, att
jag utan upphåll hafver din åminnelse i mina böner,
natt och dag. **4** Och mig längtar efter att se dig, när
jag tänker på dina tårar; på det jag med glädje måtte
uppfylld varda. **5** Och jag drager mig till minnes den
oskrymtade tro, som i dig är, den tillförene bodde uti
dine fadermoder Loide, och i dine moder Evnica; är jag
viss att sammalunda ock i dig; **6** För hvilka saks skull jag
förmanar dig, att du uppväcker Guds gåfvo, som i dig
är, genom mina händers påläggning. **7** Ty Gud hafver
icke gifvit oss räddhågans anda, utan kraftenes, och
kärlekens, och tuktighetenes. **8** Derföre skäm dig icke
vid vårs Herras vittnesbörd; icke heller vid mig, som är
hans fånge; utan var delaktig uti Evangelii bedröfvelse,
efter Guds kraft; **9** Den oss frälsat hafver, och kallat
med en helig kallelse; icke efter våra gerningar, utan
efter sitt uppsåt, och nåd, den oss gifven är i Christo
Jesu, för evig tid. **(aiōnios g166)** **10** Men nu är hon
uppenbar vorden genom vår Frälsares Jesu Christi
uppenbarelse, den der döden borttagit hafver, och lifvet
och ett oförgängeligit väsende framburit i ljuset, genom
Evangelium; **11** Uti hvilket jag är satter till en predikare,
och Apostel, och Hedningarnas lärare; **12** För hvilka
saks skull jag ock detta lider; och skämmes dock intet;
ty jag vet på hvem jag tror, och är viss att han förmår
förvara mitt betrodda gods intill den dagen. **13** Håll dig
efter de helsosamma ords eftersyn, som du hört hafver
af mig, om trona och kärleken i Christo Jesu. **14** Detta
goda betrodda godset bevara genom den Helga Anda,
den uti oss bor. **15** Du vetst att alle de, som i Asien
äro, hafva vändt sig ifrå mig; ibland hvilka är Phygellus,
och Hermogenes. **16** Herren gifve Onesiphori huse
barmhertighet; ty han hafver ofta vederqvickt mig, och
skämdes icke vid mina kedjo; **17** Utan, då han var i
Rom, sökte han fliteliga efter mig, och fann mig. **18**
Gifve honom Herren, att han finner barmhertighet när
Herranom på den dagen; och i huru mång stycke han
mig till tjenst var i Epheso, vetst du bäst.

2 Så stärk dig nu, min son, genom nådena, som är
i Christo Jesu. **2** Och hvad du af mig hört hafver,
genom mång vittne, det befalla trogna menniskor, som
ock dugelige äro att lära andra. **3** Lid och umgäll, såsom
en god Jesu Christi stridsman. **4** Ingen stridsman
befattar sig med näringshandel; på det han skall täckas
honom, som honom till en stridsman upptagit hafver. **5**
Hvar ock nu någor kämpar, han krönes icke, utan han
redeliga kämpar. **6** Åkermannen, som åkren brukar,
honom bör först få af fruktene. **7** Märk hvad jag säger;
men Herren skall gifva dig i all ting förstånd. **8** Tänk
på Jesum Christum, som är uppstånden ifrå de döda,
af Davids säd, efter mitt Evangelium; **9** Uti hvilket jag
bedröfvelse lider, intill bojor, såsom en ogerningsman;
men Guds ord är icke bundet. **10** Derföre lider jag det
allt, för de utkoradas skull, att de skola ock få salighet i
Christo Jesu, med eviga härlighet. **(aiōnios g166)** **11** Det
är ju ett fast ord: Dö vi med, så skole vi lefva med; **12**
Lide vi, så skole vi med regnera; om vi försake honom,
så försakar ock han oss. **13** Tro vi honom icke, så blifver
han dock trofast; han kan icke neka sig sjelf. **14** Sådant
förmana, och betyga för Herranom, att de icke träta om
ord till ingen nytto, utan till att afvända dem som på
höra. **15** Vinnlägg dig att bevisa dig Gudi en beprövad
och ostraffelig arbetare, som rätt delar sanningenes
ord. **16** Men oandelig och onyttig ord kasta bort; ty
det hjelper mycket till ogudaktighet; **17** Och deras tal
fräter omkring sig, såsom kräfvetan; ibland hvilka är
Hymeneus och Philetus; **18** De der om sanningen felat
hafva, sägande uppståndelsen redan skedd vara; och
hafva förvändt somliga menniskors tro. **19** Men den
faste Guds grund blifver ståndandes, och hafver detta
insegel: Herren känner sina; och hvar och en som
åkallar Christi Namn, gånge ifrå orättfärdighetene. **20**
Men uti ett stort hus äro icke allenast gyldene och
silffat, utan jemväl träfat och lerfat; och somlig till heder,
och somlig till vanheder. **21** Hvar nu någor renar sig
ifrå sådant folk, han varder ett helgadt fat till heder,
husherranom brukeligit, beredt till allt godt verk. **22**
Fly ungdomsens lustar; men far efter rättfärdigheten,
tron, kärleken, frid med allom dem, som af rent hjerta
åkalla Herran. **23** Men förkasta dåraktig och öfverdådig
spörsmål, vetandes att de föda träto af sig. **24** Men
Herrans tjenare skall icke vara trätosam, utan ljuflig vid
hvar man, läraktig, den de onda lida kan; **25** Och med
saktmodighet straffa dem som emotstå; om Gud en
gång vill gifva dem bättring, till att förstå sanningen; **26**
Och besinna sig ifrå djefvulens snaro, af hvilkom de
fångne äro efter hans vilja.

3 Men detta skall du veta, att uti yttersta
dagarna tillstunda farliga tider. **2** Ty der varda
kommande menniskor, som älska sig sjelfva; girige,
stortalige, högfärdige, försmädare, föräldromen olydige,
otacksamme, ogudaktige, **3** Okärlige, hårdnackade,
skändare, okyske, omilde, hatande det goda, **4**
Förrädare, öfverdådige, uppblåste, de der mer älska
vällust än Gud; **5** Hafvandes ett sken till Gudaktighet;
men dess kraft försaka de. Och fly sådana. **6** Af dem
äro de som löpa utu det ena huset i det andra, och föra
qvinnfolk fångna, som med synder betungade äro, och

drifvas af mångahanda lustar. 7 Alltid läras de, och
kunna dock aldrig komma till sanningens kunskap. 8
Men såsom Jannes och Jambres stodo emot Mose, så
stå ock desse emot sanningene; det äro menniskor,
förderfvade i sitt sinne, odugelige till trona. 9 Men de
skola icke länger hafva framgång; ty deras galenskap
varder allom uppenbar, såsom ock de förras var. 10 Men
du hafver förnummit min lärdom, mitt sätt, mitt uppsåt,
mina tro, min långmodighet, min kärlek, mitt tålamod; 11
Mina förföljelser, mina bedröfvelser, som mig öfvergingo
i Antiochien, Iconio, Lystris; hurudana förföljelser jag
der led; och af allt hafver Herren förlossat mig. 12
Och alle, de der gudeliga vilja lefva i Christo Jesu,
måste lida förföljelse. 13 Men med onda menniskor och
bedragare varder det ju länger ju argare; de förföra,
och varda förförde. 14 Men du, blif vid det du lärt
hafver, och det dig betrodt är, vetandes af hvem du det
lärt hafver. 15 Och efter du af barndom hafver kunnat
den Helga Skrift, kan hon dig undervisa till salighet,
genom trona på Christum Jesum. 16 Ty all skrift af Gudi
utgifven är nyttig till lärdom, till straff, till bättring, till
tuktan i rättfärdighet; 17 Att en Guds menniska skall
vara fullbordad, till alla goda gerningar skickelig.

4 Så betygar jag nu för Gudi, och Herranom Jesu
Christo, den der döma skall lefvande och döda, i
sin tillkommelse, och i sitt rike; 2 Predika ordet; håll
uppå i tid och i otid; straffa, truga, förmana, med all
saktmodighet och lärdom. 3 Ty den tid skall komma,
att de icke skola kunna lida helsosam lärdom; utan
skola, efter sina egna lustar, samla sig lärare; efter
dem kliar i öronen; 4 Och skola vända sin öron ifrå
sanningen, och vända sig till fabler. 5 Men du, var
vaken i all ting, lid och umgäll; gör ens Evangelisk
Predikares verk; uträtta ditt ämbete redeliga. 6 Ty
jag offras nu, och tiden tillstundar att jag skall skiljas
hädan. 7 Jag hafver kämpat en god kamp, jag hafver
fullbordat loppet; jag hafver hållit trona. 8 Härefter är
mig förvarad rättfärdighetenes krona, hvilka Herren mig
gifva skall på den dagen, den rättfärdige domaren; men
icke mig allenast, utan ock allom dem, som älska hans
uppenbarelse. 9 Vinnlägg dig, att du kommer snarliga
till mig. 10 Ty Demas hafver öfvergifvit mig, och fått
kärlek till denna verldena; och är faren till Thessalonica;
Crescens till Galatien; Titus till Dalmatien. **(aiōn g165)** 11
Lucas är allena med mig. Tag Marcum till dig, och haf
honom med dig; ty han är mig mycket nyttig till tjenst.
12 Tychicum hafver jag sändt till Ephesum. 13 Den
mantel, som jag tillbakalät i Troade när Carpus, haf med
dig, då du kommer, och böckerna, och enkannerliga de
pergamenten. 14 Alexander, kopparsmeden, hafver mig
mycket ondt bevist. Herren betale honom efter hans
gerningar. 15 Tag ock du dig vara för honom; ty han
hafver svårliga ståndit emot vår ord. 16 Uti min första
försvarelse stod ingen när mig, utan alle öfvergåfvo
mig; det varde dem icke tillräknadt. 17 Men Herren stod
med mig, och styrkte mig; på det genom mig skulle
predikanen stadfäst varda, och alle Hedningar höra
skulle; och jag är friad af lejonens mun. 18 Men Herren
skall förlossa mig af all ond gerning, och frälsa mig
till sitt himmelska rike; hvilkom vare ära ifrån evighet
till evighet. Amen. **(aiōn g165)** 19 Helsa Priscam, och
Aqvilam, och Onesiphori husfolk. 20 Erastus blef i
Corintho; men Trophimum lät jag qvar i Mileto sjuk.
21 Vinnlägg dig, att du kommer för vintren. Dig helsar
Eubulus, och Pudens, och Linus, och Claudia, och alle
bröderna. 22 Herren Jesus Christus vare med din anda.
Nåd vare med eder. Amen.

Titusbrevet

1 Paulus, Guds tjenare, men Jesu Christi Apostel, till
att predika Guds utvaldom trona och sanningenes
kunskap, hvilken till Gudaktighet förer, **2** I hoppet
till evinnerligit lif, det Gud, som icke ljuga kan, för
evigt utlofvat hafver; **(aiōnios g166)** **3** Men i sinom tid
hafver han uppenbarat sitt ord genom predikan, den
mig betrodd är, efter Guds vår Frälsares befallning; **4**
Minom rättsinniga son Tito, efter begges våra tro: Nåd,
barmhertighet, frid af Gud Fader, och Herranom Jesu
Christo, vårom Frälsare. **5** Fördenskull lät jag dig qvar i
Creta, att hvad som ännu fattades, skulle du fullkomliga
beställa, och besätta städerna här och der med Prester,
såsom jag dig befallt hafver; **6** Den som är ostraffelig,
ene hustrus man; den der trogen barn hafver, oberyktad
för öfverflödighet och genstörtighet. **7** Ty en Biskop bör
vara ostraffelig, såsom en Guds skaffare; icke ensinnig,
icke sticken, ingen drinkare, icke bitter, icke sniken efter
slem vinning; **8** Utan gästgifvare, och älskar det godt är;
tuktig, rättvis, helig, kysk; **9** Och håller sig vid det ord,
som visst är och lära kan; på det han må mägtig vara
att förmana genom helsosam lärdom, och öfvervinna
dem som deremot säga. **10** Ty månge äro genstörtige,
onyttige sqvallrare, och bedragare, besynnerliga de af
omskärelsen; **11** Hvilkom man måste tillstoppa munnen;
de som hela husen förvända, och lära det intet doger,
för slem vinnings skull. **12** En af dem hafver sagt, deras
egen Prophet: De Creter äro alltid ljugare, ond djur, och
late bukar. **13** Detta vittnesbörd är sant. Derföre straffa
dem skarpeliga, att de äro rätte i trone; **14** Och icke
akta på de Judiska fabler och menniskors bud, som
sig draga ifrå sanningen. **15** Dem, som rene äro, äro
all ting rene; men dem orenom och otrognom är intet
rent; utan både deras sinne och samvet är orent. **16** De
säga sig känna Gud; men med gerningarna neka de
det; efter de äro styggelige för Gud, och olydige, och till
alla goda gerningar odugelige.

2 Men tala du, såsom tillbörligit är, efter en helsosam
lärdom; **2** De gamla, att de äro nyktre, ärlige, tuktige,
rätte i trone, i kärlekenom, i tålamod; **3** De gamla qvinnor
desslikes, att de ställa sig såsom heligom höfves, icke
förtalerskor, icke drinkerskor, goda lärerskor; **4** Att de
unga qvinnor lära tukt af dem; älska sina män, hafva
sin barn kär; **5** Vara sediga, kyska, husaktiga, fromma,
sina män underdåniga; på det Guds ord icke skall
försmädt varda. **6** Sammalunda förmana ock de unga
män, att de äro tuktige. **7** Uti all ting ställ dig sjelf för en
eftersyn till goda gerningar, med oförfalskad lärdom,
med ärlighet; **8** Med helsosam och ostraffelig ord; på
det han, som emotstår, må blygas, intet ondt hafvandes
det han om oss säga kan; **9** Tjenarena, att de äro
sinom herrom underdånige, och uti all ting behagelige,
icke gensvarige; **10** Icke otrogne; utan alla goda trohet
bevisande; på det de måga pryda Guds vår Frälsares
lärdom i all stycke. **11** Ty Guds nåd, helsosam allom
menniskom, är uppenbarad; **12** Och lärer oss, att vi
skole försaka alla ogudaktighet och verldslig lusta,
och lefva tukteliga, rättfärdeliga, och gudeliga i denna
verlden; **(aiōn g165)** **13** Och vänta det saliga hoppet,
och den stora Guds och vår Frälsares Jesu Christi
härliga uppenbarelse; **14** Den sig sjelf gaf för oss; på
det han skulle förlossa oss ifrån all orättfärdighet, och
rena oss sig sjelfvom ett folk till egendom, det sig om
goda gerningar beflitar. **15** Sådant tala, och förmana,
och straffa med fullt allvar. Låt ingen förakta dig.

3 Förmana dem, att de äro Förstarna och Öfverheten
underdånige och lydige; redebogne till alla goda
gerningar; **2** Om ingen illa tala, icke trätosamma; utan
milde, bevisande all saktmodighet till alla menniskor.
3 Ty vi vorom ock fordom ovise, ohörige, villfarande,
tjenande begärelsom och mångahanda lustom, och
vandradom i ondsko och afund, hätske; och hatadom
hvarannan inbördes. **4** Men sedan Guds, vår Frälsares,
godhet och kärlek till menniskorna uppenbarades; **5**
Icke för rättfärdighetenes gernings skull, som vi gjort
hade; utan efter sina barmhertighet gjorde han oss
saliga, genom den nya födelsens bad, och den Heliga
Andas förnyelse; **6** Hvilken han öfver oss rikeliga utgjutit
hafver, genom vår Frälsare Jesum Christum; **7** På det vi
skole rättfärdige varda genom hans nåd, och arfvingar
blifva till evinnerligit lif, efter hoppet. **(aiōnios g166)** **8** Det
är ju ett fast ord; detta vill jag att du lärer, såsom det
der visst är, att de, som Gudi trott hafva, vinnlägga sig i
goda gerningar föregå; ty sådant är menniskomen godt
och nyttigt. **9** Men dåraktig spörsmål, och slägtregister,
och trätor, och kämpning om lagen förkasta; ty de äro
onyttig och fåfäng. **10** Fly en kättersk mennisko, då
han en gång och annan förmanad är; **11** Vetandes, att
en sådan är förvänd, och syndar, såsom den sig sjelf
fördömt hafver. **12** Då jag till dig sänder Artheman, eller
Tychicum, så skynda dig snart till mig till Nicopolis; ty
jag hafver satt mig före att blifva der öfver vintren. **13**
Zenan, den lagkloka, och Apollo, fordra med flit, att
dem intet fattas. **14** Men låt ock dem, som våre äro,
lära i goda gerningar föregå der det behöfves, att de
icke äro ofruktsamme. **15** Helsa dig alla, som med mig
äro. Helsa dem, som oss älska i trone. Nåd vare med
eder allom. Amen.

Filemonbrevet

1 Paulus, Christi Jesu fånge, och Timotheus, brodren,
dem älskeliga, och vårom hjelpare Philemon; **2** Och
de älskeliga Apphie, och Archippo, vår medstridare,
och den församling som i ditt hus är: **3** Nåd vare med
eder, och frid af Gudi vårom Fader, och Herranom
Jesu Christo. **4** Jag tackar min Gud, och hafver din
åminnelse alltid i mina böner; **5** Efter jag hörer af din
kärlek, och den tro som du hafver till Herran Jesum,
och emot all helgon; **6** Att din tro, som vi hafve med
hvarannan, må kraftig varda, genom kunskapen på
allt godt, som I hafven i Christo Jesu. **7** Ty vi hafve
stor glädje och hugnad af din kärlek; att helgonen äro
hjerteliga vederqvickte af dig, käre broder. **8** Derföre,
ändock jag hafver i Christo en stor tröst, till att bjuda
dig det du bör göra; **9** Dock likväl, för kärlekens skull,
beder jag heldre, jag som en sådana är, nämliga den
gamle Paulus, och ännu derutöfver en Jesu Christi
fånge. **10** Så förmanar jag dig, för min son Onesimo,
den jag födde i minom bandom; **11** Den dig fordom
onyttig var, men nu både dig och mig väl nyttig är;
12 Hvilken jag nu igensändt hafver; men anamma du
honom, såsom mitt hjerta. **13** Jag hade velat behålla
honom när mig, att han skulle tjent mig i din stad, uti
Evangelii bandom; **14** Men jag ville intet göra utan ditt
samtycke; på det ditt goda icke skulle vara nödgadt,
utan sjelfviljogt. **15** Men derföre tilläfventyrs for han
sin väg till en tid, att du skulle få honom evigan igen;
(aiōnios g166) **16** Icke nu såsom en tjenare, utan mer än
en tjenare; ja, såsom en älskelig broder, besynnerliga
mig; huru mycket mer dig, både efter köttet, och efter
Herran? **17** Hvar du nu håller mig för din medbroder, så
anamma honom lika som mig. **18** Om han dig någon
skada gjort hafver, eller något skyldig är, det räkna
mig till. **19** Jag Paulus hafver detta skrifvit med mine
hand, jag vill betalat; att jag icke skall säga, att du dig
sjelfvan mig pligtig äst. **20** Ja, käre broder, städ till att
jag hafver lust af dig i Herranom; vederqvick mitt hjerta
i Herranom. **21** Jag hafver skrifvit dig till, förtröstandes
på dina lydaktighet; vetandes att du gör väl mer, än jag
säger. **22** Dermed bered mig herberge; ty jag hoppas
att jag, med edra böners hjelp, eder gifven varder. **23**
Helsa dig Epaphras, min medfånge i Christo Jesu; **24**
Marcus, Aristarchus, Demas, Lucas, mine hjelpare. **25**
Vårs Herras Jesu Christi nåd vare med edar anda.
Amen.

Hebreerbrevet

1 Fordom talade Gud ofta, och i mångahanda måtto,
till fäderna, genom Propheterna; **2** På det yttersta i
dessa dagar hafver han talat till oss genom Sonen;
hvilken han satt hafver till arfvinga öfver all ting; genom
hvilken han ock verldena gjort hafver; **(aiōn g165)** **3**
Hvilken, efter han är hans härlighets sken, och hans
väsendes rätta beläte, och bär all ting med sitt kraftiga
ord, och hafver rensat våra synder genom sig sjelf,
sitter han på majestätsens högra sido i höjdene; **4** Så
mycket bättre vorden än Änglarne, som han för dem
högre Namn ärft hafver. **5** Ty till hvilken af Änglarna
hafver han någon tid sagt: Du äst min Son, i dag hafver
jag född dig? Och åter: Jag skall vara hans Fader, och
han skall vara min Son? **6** Och åter, då han införer
den förstfödda i verldena, säger han: Och alle Guds
Änglar skola tillbedja honom. **7** Men om Änglarna
säger han: Han gör sina Änglar andar, och sina tjenare
eldslåga. **8** Men till Sonen: Gud, din stol varar ifrån
evighet till evighet; dins rikes spira är en rättvis spira.
(aiōn g165) **9** Du hafver älskat rättfärdighetena, och
hatat orättfärdighetena; derföre hafver Gud, din Gud
smort dig med glädjens oljo, mer än dina medbröder.
10 Och du, Herre, grundade jordena af begynnelsen,
och himlarna äro dina händers verk. **11** De skola
förgås; men du skall blifva, och de skola alle föråldras
såsom ett kläde; **12** Och såsom en klädnad skall du
förvandla dem, och de varda förvandlade; men du
blifver densamme, och din år hafva ingen ända. **13**
Men till hvilken af Änglarna hafver han någon tid sagt:
Sätt dig på mina högra hand, tilldess jag lägger dina
fiendar dig till en fotapall? **14** Äro de icke allesammans
tjensteandar, utsände till tjenst för deras skull, som
salighetena ärfva skola?

2 Derföre skole vi dess bätter taga vara på det oss
sagdt är, att vi tilläfventyrs icke förderfves. **2** Ty vardt
det ordet fast, som genom Änglarna taladt var; och all
öfverträdelse och olydighet hafver fått sin rätta lön; **3**
Huru skole vi undfly, om vi sådana salighet icke akte?
hvilken, sedan hon först predikad vardt af Herranom,
är kommen in på oss, af dem som det hört hade; **4**
Och Gud hafver gifvit vittnesbörd dertill med tecken,
under, och mångahanda krafter och med den Helga
Andas utskiftelse, efter hans vilja. **5** Ty han hafver icke
undergifvit Änglomen den tillkommande verldena, der vi
om tale. **6** Men en betygar enstäds, och säger: Hvad är
menniskan, att du tänker på honom; eller menniskones
Son, att du söker honom? **7** Du hafver en liten tid
låtit honom öfvergifven vara af Änglarna; med äro och
pris hafver du krönt honom, och satt honom öfver dina
händers verk; **8** All ting hafver du lagt under hans fötter.
I det han nu all ting hafver honom underlagt, hafver
han intet undantagit, det honom icke underlagdt är.
Dock se vi icke ännu all ting vara honom underlagd. **9**
Men Jesum, som en liten tid hafver öfvergifven varit
af Änglarna, se vi, för dödsens lidandes skull, krönt
vara med äro och pris; på det han af Guds nåd skulle
smaka döden för alla. **10** Ty det höfde honom, för
hvilkens skull all ting äro, och genom hvilken all ting
äro, den der mång barn till härlighet fört hade, att
han deras salighets höfdinga skulle, genom lidande,
fullkommen göra. **11** Efter den som helgar, och de som
helgade varda, äro alle af enom; derföre skämmes
han ock icke kalla dem bröder; **12** Sägandes: Jag
vill förkunna ditt Namn minom brödrom, och midt i
församlingen prisa dig; **13** Och åter: Jag vill sätta min
tröst till honom; och åter: Si, jag och barnen, som Gud
mig gifvit hafver. **14** Efter barnen hafva kött och blod,
är ock han dess delaktig vorden; på det han skulle
genom döden nederlägga honom, som döden i våld
hade, det är djefvulen; **15** Och göra dem fri, som i allt
sitt lefverne, genom dödsens räddhåga, måste trälar
vara. **16** Ty han tager ingenstäds på sig Änglarna; utan
Abrahams säd tager han på sig. **17** Derföre måste han
i all stycke vara bröderna lik; på det han skulle vara
barmhertig, och en trogen öfverste Prest för Gudi, att
försona folkens synder. **18** Ty deraf att han vardt pint
och frestad, kan han hjelpa dem som frestas.

3 Derföre, I helige bröder, som delaktige ären uti
den himmelska kallelsen, akter på Apostelen, och
öfversta Presten, den vi bekännom, Christum Jesum;
2 Hvilken trogen är honom, som honom gjort hafver,
såsom ock Moses, i allt hans hus; **3** Så mycket större
äro värd än Moses, som han hafver större äro, som
huset byggde, än sjelfva huset. **4** Ty hvart och ett hus
bygges af någon; men Gud är den, som all ting gjort
hafver. **5** Och Moses var trogen i allt hans hus, såsom
en tjenare, de ting till vittnesbörd, som framdeles yppas
skulle; **6** Men Christus, såsom en Son, i sitt hus; hvilket
hus vi ärom, om vi annars förtröstningen, och hoppsens
berömmelse, intill ändan fast behålle. **7** Derföre, såsom
den Helge Ande säger: I dag, om I fån höra hans röst,
8 Så förhärder icke edor hjerta; såsom skedde i vredene
på frestelsedagen, i öknene; **9** Då edre fäder frestade
mig; de bepröfvade, och sågo min verk, i fyratio år.
10 Derföre vardt jag vred på detta slägtet, och sade:
Alltid fara de ville med hjertat; men de visste icke mina
vägar; **11** Så att jag ock svor i mine vrede: De skola
icke komma uti mina rolighet. **12** Ser till, käre bröder, att
tilläfventyrs uti någon edra icke är ett argt och otroget
hjerta, som träder ifrå lefvandes Gud. **13** Utan förmaner
eder sjelfva alla dagar, så länge det nämnes: I dag;
att ingen ibland eder blifver förhärd, genom syndenes

bedragelse. 14 Ty vi äre delaktige vordne af Christo;
om vi annars trona, som vi begynt hafve, fast behålle
intill ändan. 15 Emedan det sägs: I dag, om I fån
höra hans röst, så förhärder icke edor hjerta, såsom
skedde i vredene. 16 Ty somlige, som henne hörde,
förtörnade honom; men icke alle, som farne voro utaf
Egypten, genom Mosen. 17 Men hvilkom var han vred i
fyratio år? Var han icke dem som syndat hade, hvilkas
kroppar förföllo i öknene? 18 Men hvilkom svor han då,
att de icke skulle komma in i hans rolighet, utan dem
otrognom? 19 Och vi sem, att de icke kunde ingå, för
otrones skull.

4 Så låt oss nu frukta, att vi icke försumme det löfte,
som är, att vi skole ingå i hans rolighet; och att
ibland oss icke någor tillbakablifver. 2 Ty det är ock
oss förkunnadt, så väl som dem; men det halp dem
intet att de hörde ordet; efter de, som hörde, satte der
icke tro till. 3 Ty vi, som trom, ingåm i rolighetena, som
han sade: Såsom jag svor i mine vrede, de skola icke
ingå i mina rolighet; der dock de verk fullbordad voro
af verldenes begynnelse. 4 Ty han sade enstäds om
den sjunde dagen alltså: Och Gud hvilade på sjunde
dagen af all sin verk; 5 Och åter nu här: De skola icke
ingå i min rolighet. 6 Efter det är ännu för handene,
att somlige skola der ingå, och de, som det i förstone
bebådadt vardt, äro icke komne dertill, för otrons skull;
7 Lägger han åter en dag före, efter så lång tid, och
säger genom David: I dag, såsom sagdt är, i dag, om I
hören hans röst, så förhärder icke edor hjerta. 8 Ty
om Josue hade kommit dem till rolighet, hade han
ingalunda om en annan dag sedan sagt. 9 Derföre
står Guds folke en rolighet tillbaka. 10 Ty den som
ingången är uti hans rolighet, han hafver ock fått hvilo
af sin verk, såsom Gud af sin. 11 Så vinnläggom oss
nu, att vi mågom inkomma uti denna roligheten, på det
icke någor skall falla uti samma otros efterdömelse. 12
Ty Guds ord är lefvandes och kraftigt, och skarpare än
något tveeggadt svärd: och går igenom, tilldess det
åtskiljer själ och anda, och märg och ben; och är en
domare öfver tankar och hjertans uppsåt. 13 Och för
honom är intet kreatur osynligit; utan all ting äro blott
och uppenbar för hans ögon; om honom tale vi. 14 Efter
vi nu hafve en stor öfversta Prest, Jesum, Guds Son,
som i himmelen faren är, så låt oss hålla bekännelsen.
15 Ty vi hafve icke en öfversta Prest, som icke kan
varkunna sig öfver vår svaghet; utan den som frestad
är i all ting, lika som vi, dock utan synd. 16 Derföre
låt oss trösteliga framgå till Nådastolen; att vi måge
få barmhertighet, och finna nåd, på den tid oss hjelp
behöfves.

5 Förty hvar och en öfverste Prest, den af menniskom
uttags, han varder satt för menniskorna, i de ting
som Gudi på röra, att han skall offra gåfvor och offer
för synderna. 2 Den der kan varkunna sig öfver dem,
som fåkunnige äro och ville fara; efter han är ock sjelf
belagd med svaghet. 3 Derföre måste han ock, såsom
för folket, så ock för sig sjelf offra, för synder. 4 Och
ingen tager sig sjelf äro; utan den som ock kallad varder
af Gudi, lika som Aaron. 5 Så hafver ock icke Christus
gjort sig sjelf härligan, att han skulle varda öfverste
Prest; utan den, som sade till honom: Du äst min Son, i
dag hafver jag födt dig; 6 Såsom han ock annorstäds
säger: Du äst en Prest i evig tid, efter Melchisedeks
sätt; (aiōn g165) 7 Och hafver på sins kötts dagar offrat
bön och åkallan, med starkt rop och tårar till honom,
som honom frälsa kunde ifrå döden; och vardt bönhörd,
derföre att han höll Gud i vördning. 8 Och ändå han var
Guds Son, hafver han dock af thy han led lärt lydno. 9
Och då han fullkommen vardt, blef han allom dem, som
honom lyda, en orsak till evig salighet; (aiōnios g166) 10
Kallad af Gudi en öfverste Prest, efter Melchisedeks
sätt. 11 Derom vi hade väl mycket tala; men det är svårt,
efter I ären så oförståndige; 12 Och I, som längesedan
skulle varit lärare, behöfven åter att man lärer eder de
första bokstäfverna af Guds ord; och att man gifver
eder mjölk, och icke stadig mat. 13 Ty hvem man ännu
mjölk gifva måste, han är oförfaren i rättfärdighetenes
ord; ty han är ett barn. 14 Men dem, som fullkomne
äro, tillhörer stadig mat, de som genom vanan öfvade
äro i sinnen, till att åtskilja godt och ondt.

6 Derföre vilje vi låta bestå den lärdom, som lyder
på begynnelsen till ett Christeligit lefverne, och taga
det före som till fullkomligheten drager; icke på nytt
läggande grunden till bättring af döda gerningar, till
trona på Gud; 2 Till döpelsen, till lärdom, till händers
påläggning, till de dödas uppståndelse, och till den
eviga domen. (aiōnios g166) 3 Och det vilje vi göra, om
Gud annars det tillstäder. 4 Ty det är omöjeligit att
de, som en gång upplyste äro, och smakat hafva den
himmelska gåfvan, och delaktige vordne äro af den
Helga Anda; 5 Och smakat hafva det goda Guds ord,
och den tillkommande verldenes kraft; (aiōn g165) 6 Om
de affalla, och på nytt sig sjelfvom korsfästa Guds Son,
och för spott hålla; att de skola igen förnyas till bättring.
7 Ty jorden, som indricker regnet, som ofta kommer
på henne, och bär dem beqväma örter som henne
bruka, hon får välsignelse af Gudi; 8 Men den törn och
tistel bär, hon är odugelig, och närmast förbannelsen;
hvilkens ändalykt är, att hon skall brännas. 9 Men vi
förse oss, I älskelige, till eder det bättre är, och det
salighetene närmer är; ändock vi så talom. 10 Ty Gud
är icke orättvis, att han förgäter edra gerning och arbete
i kärlekenom, som I bevisat hafven på hans Namn, då I
tjenten helgonen, och ännu tjenen. 11 Men vi begäre,

att hvar och en af eder den samma flit bevisar, till att
hålla hoppet fast allt intill ändan; 12 Att I icke tröge
blifven, utan deras efterföljare, som genom trona och
långmodighet få det arf, som utlofvadt är. 13 Ty när
Gud lofvade Abrahe, då han ingen större hade der han
vid svärja kunde, svor han vid sig sjelf, 14 Och sade:
Sannerliga, jag vill välsigna dig, och föröka dig. 15
Och så, efter han i tålamod förbidde, fick han det som
utlofvadt var. 16 Ty menniskorna svärja vid den der
större är än de, och dem emellan blifver en ände på
alla trätor, om det stadfäst blifver med en ed. 17 Men
då Gud ville rikeliga bevisa arfvingomen till löftet sins
uppsåts fasthet, lade han der en ed uppå; 18 Att vi
genom tu ovikelig ting, i hvilkom omöjeligit är att Gud
ljuga skulle, ena starka tröst hafva skullom, vi som
dertill flytt hafve, att vi måtte få det hopp som tillbudet
är; 19 Hvilket vi hålle, såsom ett säkert och fast vår själs
ankare; det ock ingår intill det som innanför förlåten
är; 20 Dit Förelöparen för oss ingången är, Jesus, en
öfverste Prest vorden till evig tid, efter Melchisedeks
sätt. (aiōn g165)

7 Denne Melchisedek var Konung i Salem, högsta
Guds Prest; den Abrahe mötte, då han igenkom
ifrå den Konungaslagtning, och välsignade honom;
2 Hvilkom ock Abraham gaf tionde af all ting. Först
uttolkas han, rättvisones Konung; men sedan är han ock
Salems Konung, det är fredsens Konung; 3 Utan fader,
utan moder, utan slägt; och hafver hvarken begynnelse
på dagarna, eller ända på lifvet; men han är lik vorden
vid Guds Son, och blifver Prest i evighet. 4 Men ser,
huru stor den är, som ock Abraham Patriarchen gaf
tionde af bytet. 5 Men Levi söner, då de Presterskapet
anamma, hafva befallning taga tiond af folket, det är,
af sina bröder, efter lagen; ändå de ock af Abrahams
länder komne äro. 6 Men den, hvilkens slägte icke
räknas ibland dem, han tog tiond af Abraham, och
välsignade honom som löftet hade. 7 Nu nekar det
ingen, att det som mindre är, tager välsignelse af det
som större är. 8 Och här taga de menniskor tiond,
som dödelige äro; men der han, som betygas om, att
han lefver. 9 Och, om jag så säga skall: Levi, som
tiondena plägar taga, vardt ock tiondad i Abraham; 10
Ty han var ändå i sins faders länder, då Melchisedek
honom mötte. 11 Är nu fullkomlighet skedd genom det
Levitiska Presterskapet, ty derunder fick folket lagen;
hvad behöfde sägas, att en annar Prest uppkomma
skulle, efter Melchisedeks sätt, och icke efter Aarons
sätt? 12 Ty der Presterskapet förvandladt varder, der
måste ock lagen förvandlas. 13 Ty den som detta sägs
om, är af ett annat slägte, af hvilko aldrig någor skötte
altaret. 14 Ty det är ju uppenbart, att vår Herre är
kommen af Juda slägte; till hvilkens slägte Moses intet
talat hafver om Presterskapet. 15 Och är det ännu
klarare, medan en annar Prest efter Melchisedeks sätt
uppkommer; 16 Hvilken icke är gjord efter köttslig
budords lag, utan efter oändelig lifs kraft. 17 Ty han
betygar: Du äst en Prest evinnerliga, efter Melchisedeks
sätt. (aiōn g165) 18 Ty dermed sker, att den förra lag
afkommer, för hennes svaghet och onyttos skull. 19 Ty
lagen kunde intet göra fullkomligit; och varder ett bättre
hopp infördt, genom hvilket vi nalkoms Gudi. 20 Och så
mycket mer, att det icke skedde utan ed; ty de förre
äro utan ed Prester vordne; 21 Men denne med ed,
genom den som sade till honom: Herren svor, och det
skall icke ångra honom: Du äst en Prest evinnerliga,
efter Melchisedeks sätt. (aiōn g165) 22 Så mycket bättre
Testament hafver Jesus uträttat. 23 Och de förre äro
månge Prester vordne; derföre att döden lät dem icke
blifva; 24 Men denne, efter han blifver evinnerliga,
hafver ett oförgängeligit Presterskap. (aiōn g165) 25
Hvarföre han ock kan evinnerliga saliga göra dem,
som genom honom komma till Gud, och lefver alltid,
och beder alltid för dem. 26 Ty en sådana öfversta
Prest höfdes oss hafva, den der helig vore, oskyldig,
obesmittad, skild ifrå syndare, och högre än himmelen;
27 Hvilken icke dageliga behöfde, såsom de andre
öfverste Prester, först för sina egna synder offra, och
sedan för folkens synder; ty han gjorde det ena reso,
då han sig sjelf offrade. 28 Ty lagen sätter menniskor
till öfversta Prester, som svaghet hafva; men edsens
ord, som efter lagen sagdt är, det sätter Sonen evig
och fullkomlig. (aiōn g165)

8 Men summan af det vi tale är detta; Vi hafvom en
sådan öfversta Prest, som sitter på högra handen
på majestätsens stol i himmelen; 2 Och är en skaffare
öfver de heliga håfvor, och öfver det sannskyldiga
tabernaklet, hvilket Gud upprest hafver, och ingen
menniska. 3 Ty hvar och en öfverste Prest varder
skickad till att offra gåfvor och offer; derföre är det af
nöden, att denne ock något hafver, det han offra skall.
4 Hvar han nu vore på jordene, så vore han icke Prest;
der Prester äro, de der efter lagen offra gåfvor; 5 Hvilke
tjena eftersynene, och skugganom till de himmelska
ting; såsom Mose af Gudi svaradt vardt, då han skulle
fullkomna tabernaklet: Se till, sade han, att du gör allt
efter den eftersyn, som dig vist är på berget. 6 Men nu
hafver han fått ett bättre ämbete, såsom han ens bättre
Testaments Medlare är; det ock på bättre löfte satt är. 7
Ty om det första hade varit ostraffeligit, hade ingalunda
vordit sökt rum till ett annat. 8 Ty han straffar dem, och
säger: Si, de dagar skola komma, säger Herren, att
jag skall fullkomna öfver Israels hus, och Juda hus,
ett nytt Testament; 9 Icke efter det Testamentet, som
jag deras fäder gjorde, på den dag då jag tog dem

vid deras hand, att utföra dem af Egypti land; efter de
blefvo icke ståndande i mitt Testament, så hafver jag
ock gifvit dem utu mitt sinne, säger Herren. 10 Ty detta
är det Testament, som jag vill göra Israels huse, efter
dessa dagar, säger Herren: Jag vill gifva min lag uti
deras sinne, och uti deras hjerta vill jag skrifva dem;
och jag vill vara deras Gud, och de skola vara mitt
folk. 11 Och skall ingen lära sin nästa, eller sin broder,
och säga: Känn Herran; ty de skola alle känna mig,
ifrå den minsta ibland dem, och till den största. 12 Ty
jag varder förblidkad öfver deras orättfärdigheter, och
deras synder, och deras ondsko skall jag icke mer
ihågkomma. 13 I det han säger: Ett nytt, föråldrade han
det första; det nu åldrigt och gammalt är, det är hardt
vid ändan.

9 Hade ock väl det första sina rätter, och Gudstjenst,
och utvärtes helighet. 2 Ty det främre tabernaklet
var der uppsatt; uti hvilko voro ljusastakarne, och
bordet, och skådobröden; och detta kallades det Helga.
3 Men bak den andra förlåten var det tabernaklet, som
man kallade det Aldrahelgasta; 4 Hvilket hade det
gyldene rökelsekaret, och Testamentsens ark, på alla
sidor beslagen med guld; uti hvilko var det gyldene
ämbar, der det himmelsbrödet uti var, och Aarons
staf, som blomstrats hade, och Testamentsens taflor;
5 Men der ofvanuppå voro härlighetenes Cherubim,
som öfverskyggde Nådastolen; af hvilka stycker på
denna tid icke besynnerliga är sägandes. 6 Då nu detta
så beredt var, gingo Presterna alltid in i det främre
tabernaklet, och uträttade Gudstjensten. 7 Men uti det
andra gick allenast den öfverste Presten, en tid om
året; icke utan blod, den han offrade för sina egna,
och för folkens synder; 8 Der den Helge Ande med
betydde, att helighetenes väg ändå icke uppenbar
var, emedan det första tabernaklet stod; 9 Hvilket
var en liknelse i den tiden, i hvilkom gåfvor och offer
offrades, och kunde icke göra honom fullkommen, efter
samvetet, som den Gudstjensten gjorde; 10 Allenast
med mat och dryck, och mångahanda tvagning, och
utvärtes helighet, som pålagda voro intill bättringenes
tid. 11 Men Christus är kommen, att han skall vara
öfverste Prest till det tillkommande goda, genom ett
större och fullkomligare tabernakel, det med händer
icke gjordt är, det är, det icke så bygdt är; 12 Icke
heller genom bockablod, eller kalfvablod; utan han
är genom sitt eget blod ena reso ingången uti det
helga, och hafver funnit en evig förlossning. (aiōnios
g166) 13 Ty hafver oxablod och bockablod, och strödd
aska af kone, helgat de orena, till köttslig renhet; 14
Huru mycket mer skall Christi blod, som hafver sig
sjelf obesmittad, genom den Helga Anda, Gudi offrat,
rena vårt samvet af de döda gerningar, till att tjena
lefvandes Gud? (aiōnios g166) 15 Derföre är han ock Nya
Testamentsens Medlare; på det de, som kallade äro,
skulle få dess eviga arfsens löfte, i thy att hans död gick
deremellan, till förlossning ifrå de öfverträdelser, som
under det förra Testamentet voro. (aiōnios g166) 16 Ty
hvar ett Testament är, måste ock hans död med vara,
som Testamentet gjorde. 17 Ty Testamentet blifver gildt
genom döden; annars hafver det ännu ingen magt, så
länge han lefver som Testamentet gjorde. 18 Derföre
var ock icke det första stiktadt utan blod. 19 Ty då
Moses allo folkena föregifvit hade hvart och ett budord,
efter lagen, tog han kalfvablod, och bockablod, med
vatten, och purpurull, och hysop, och bestänkte bokena,
och allt folket; 20 Och sade: Detta är Testamentsens
blod, det Gud hafver eder budit. 21 Och desslikes
tabernaklet, och all kärile, der Gudstjenst plägade med
göras, bestänkte han sammalunda med blod. 22 Och
varda mest all ting efter lagen ren gjord i blod; och utan
blodsutgjutelse sker ingen förlåtelse. 23 Så är nu af
nöden, att de himmelska tings eftersyner skola med
sådant renade varda; men de himmelska tingen måste
bättre offer hafva, än dessa voro. 24 Ty Christus är icke
ingången i det helga, som med händer gjordt är, hvilket
är en eftersyn till det sannskyldiga; utan in uti sjelfva
himmelen, på det han skall nu vara i Guds åsyn för
oss; 25 Icke, att han skall ofta offra sig, såsom öfverste
Presten gick hvart år in uti det heliga, med annars
blod; 26 Eljest måste han skolat ofta lida, af verldenes
begynnelse; men nu, på verldenes ändalykt, är han en
gång uppenbarad, genom sitt eget offer, till att borttaga
syndena. (aiōn g165) 27 Och såsom menniskomen är
förelagdt en gång dö, men sedan domen; 28 Så är ock
Christus ena reso offrad, till att borttaga mångs mans
synder; men en annan gång skall han låta se sig, utan
synd, dem som honom vänta till salighet.

10 Ty lagen hafver skuggan af det tillkommande
goda, och icke sjelfva varelsen. Årliga måste
man offra alltid enahanda offer, och kan icke göra dem
fullborda, som det offra; 2 Annars hade det återvändt
offras; efter de, som så offra, hade sedan intet samvet
haft af synder, när de hade ena reso varit rene gjorde; 3
Utan dermed sker en åminnelse på synderna hvart år; 4
Ty omöjeligit är genom oxablod och bockablod borttaga
synder. 5 Derföre, då han kommer i verldena, säger
han: Offer och gåfvor hafver du icke velat; men kroppen
hafver du mig beredt. 6 Bränneoffer och syndoffer
behaga dig icke. 7 Då sade jag: Si, jag kommer; i
bokene är skrifvet om mig, att jag skall göra din vilja,
o Gud. 8 Tillförene, då han sade: Offer och gåfvor,
bränneoffer och syndoffer hafver du icke velat; icke
behaga de dig heller, hvilke efter lagen offras; 9 Då
sade han: Si, jag kommer, till att göra, o Gud, din vilja.

Der tager han det första bort, att han det andra insätta
skall; 10 I hvilkom vilja vi helgade ärom ena reso, genom
Jesu Christi kropps offer. 11 Och hvar och en Prest är
insatt, att han dageliga skall sköta Gudstjensten, och
ofta offra enahanda offer, hvilka aldrig kunna borttaga
synder. 12 Men denne, då han hade offrat ett offer för
synderna, det evinnerliga gäller, sitter han på Guds
högra hand; 13 Och väntar nu, tilldess hans ovänner
lagde varda, honom till en fotapall. 14 Ty med ett offer
hafver han evinnerliga fullkomnat dem, som helige
varda. 15 Det betygar oss ock den Helge Ande; ty då
han tillförene sagt hade: 16 Det är det Testamentet som
jag dem göra vill, efter de dagar, säger Herren: Jag vill
gifva min lag i deras hjerta, och i deras sinne vill jag
skrifva dem; 17 Och deras synder och orättfärdighet vill
jag icke mer ihågkomma. 18 Der nu sådana förlåtelse
är, der är icke mer offer för synder. 19 Efter vi nu hafve,
käre bröder, frihet till att ingå uti det helga, genom Jesu
blod; 20 Hvilken han oss beredt hafver till en ny och
lefvande väg, genom förlåten, det är, genom sitt kött;
21 Och hafvom en öfversta Prest öfver Guds hus; 22
Så låt oss framgå med ett sannskyldigt hjerta, uti en
fullkomlig tro, bestänkte i hjertan ifrån ett ondt samvet,
och tvagne om kroppen med rent vatten. 23 Och låt oss
hålla hoppsens bekännelse ovikliga; ty han är trofast,
som det lofvat hafver. 24 Och låt oss akta på oss
inbördes, till att uppväcka till kärlek och goda gerningar;
25 Icke öfvergifvandes vår församling, såsom somlige
för sed hafva; utan förmaner eder inbördes, och det
dess mer, att I sen huru dagen nalkas. 26 Ty om vi
sjelfviljande syndom, sedan vi förstått hafve sanningen,
då står oss intet offer igen för synderna; 27 Utan en
förskräckelig domsens förbidelse, och eldsens nit, som
motståndarena förtära skall. 28 Ho som bryter Mosi
lag, han måste dö utan barmhertighet, efter tu eller tre
vittne. 29 Huru mycket större näpst, menen I, förtjenar
den som Guds Son förtrampar, och Testamentsens
blod såsom orent aktar, genom hvilket han helgad är,
och försmädar nådenes Anda? 30 Ty vi kännom den
som sade: Hämnden är min; jag skall vedergällat, säger
Herren; och åter: Herren skall döma sitt folk. 31 Det
är gräseligit falla uti lefvandes Guds händer. 32 Men
kommer ihåg de framledna dagar, i hvilkom I upplyste
voren, och stoden en stor törning i bedröfvelsen; 33
Endels, då I sjelfve, genom hädelse och bedröfvelse,
ett vidunder vorden; och endels, då I sällskap haden
med dem, som det så går. 34 Ty I hafven delaktige varit
af de bedröfvelser, som af minom bojom gingo, och
med fröjd lidit edra ägodelars försköfling, vetandes att I
när eder sjelfva bättre och blifvande ägodelar hafven i
himmelen. 35 Så kaster icke nu bort edra tröst, som en
stor lön hafver. 36 Ty tålamodet är eder behof; på det I
mågen göra Guds vilja, och få det som lofvadt är. 37 Ty
ännu en liten tid, så kommer den som komma skall, och
fördröjer icke. 38 Men den rättfärdige skall lefva af tron;
och hvilken sig undandrager, han skall icke behaga
mine själ. 39 Men vi ärom icke de, som oss undandrage
till förtappelse; utan af dem som tro, och frälsa själena.

11 Men tron är en viss förlåtelse på det som man
hoppas, och intet tvifla om det man icke ser.
2 Genom henne hafva de gamle fått vittnesbörd. 3
Genom trona besinnom vi, att verlden är fullbordad
genom Guds ord; så att allt det man ser, är vordet af
intet. **(aiōn g165)** 4 Genom trona offrade Abel Gudi större
offer än Cain; med hvilko han fick vittnesbörd att han
var rättfärdig, då Gud gaf om hans gåfvor vittnesbörd;
och genom henne talar han ännu, ändock han död
är. 5 Genom trona vardt Enoch borttagen, så att han
icke skulle se döden, och fans intet, derföre att Gud
borttog honom; ty förr än han borttagen var, hade
han fått vittnesbörd att han täcktes Gudi. 6 Ty utan
trona är omöjeligit täckas Gudi. Ty den till Gud komma
vill, han måste tro att Gud är, och att han lönar dem
som söka honom. 7 Genom trona ärade Noe Gud,
och beredde arken, till sins hus salighet, då han fick
Guds befallning om de ting som icke syntes; genom
hvilken (ark) han fördömde verldena, och vardt den
rättfärdighets arfvinge, som af trone är. 8 Genom trona
vardt Abraham lydig, då han kallad vardt till att utgå
i det land, som han få skulle till arfs; och for ut, och
visste icke hvart han komma skulle. 9 Genom trona var
han en främling uti det landet honom lofvadt var, lika
som uti ett främmande land, bodde uti tabernakel, med
Isaac och Jacob, som medarfvingar voro till samma
löfte; 10 Ty han vänte efter en stad, som grund hade;
hvilkens byggomästare och skapare är Gud. 11 Genom
trona fick ock Sara kraft till att afla, och födde öfver
sin ålders tid; ty hon höll honom trofastan, som det
lofvat hade. 12 Derföre vordo ock af enom, som i den
måtton död var, månge födde, såsom stjernorna på
himmelen, och som sanden är i hafsstrandene, den
otalig är. 13 I trone äro desse alle döde, och hafva dock
intet fått af löftet; utan sett det fjerran efter, och trott
deruppå och låtit sig nöja, bekännande sig vara gäster
och främmande på jordene. 14 Ty de som sådant säga,
gifva tillkänna att de söka ett fädernesland. 15 Och
om de hade det ment, der de utgångne voro, hade de
väl haft tid att vända tillbaka. 16 Men nu begära de ett
bättre, det är, det himmelska. Derföre skämmes icke
Gud kallas deras Gud; ty han hafver beredt dem en
stad. 17 Genom trona offrade Abraham Isaac, när han
försökt vardt; och offrade enda sonen, då han hade fått
löftet; 18 Om hvilken sagdt var: Uti Isaac skall dig din
säd kallad varda; 19 Och tänkte, att Gud kunde ock
väl uppväcka ifrå de döda; deraf tog han ock honom

igen till en liknelse. 20 Genom trona välsignade Isaac
Jacob och Esau, om tillkommande ting. 21 Genom
trona, då Jacob dödde, välsignade han båda Josephs
söner; och tillbad det öfversta på hans spiro. 22 Genom
trona, då Joseph dö skulle, talade han om Israels barns
utgång; och gaf befallning om sin ben. 23 Genom trona
vardt Moses fördold, i tre månader, af sina föräldrar,
då han född var; derföre att de sågo att han var ett
dägeligit barn, och fruktade intet Konungens bud. 24
Genom trona, då Moses var stor vorden, nekade han
sig vara Pharaos dotterson; 25 Och ville mycket heldre
lida bedröfvelse med Guds folk, än till en tid hafva
lust i syndene; 26 Och höll Christi försmädelse för
större rikedom, än de håfvor uti Egypten; ty han såg
efter lönen. 27 Genom trona öfvergaf han Egypten,
intet fruktandes Konungens vrede; ty han höll sig vid
den han icke såg, såsom han honom sett hade. 28
Genom trona höll han Påska, och blodsutgjutelse, på
det han, som drap allt det förstfödt var, skulle intet
komma vid dem. 29 Genom trona gingo de genom det
röda hafvet, såsom på torra landet; hvilket de Egyptier
ock försökte, och drunknade. 30 Genom trona föllo
murarna i Jericho, då man i sju dagar omkring gångit
hade. 31 Genom trona förgicks icke den skökan Rahab
med de otrogna, då hon de spejare anammat hade
med frid. 32 Och hvad skall jag mer säga? Tiden vorde
mig för stackot, när jag förtälja skulle om Gideon, om
Barak, och Simson, och Jephthah, och David, och
Samuel, och Propheterna; 33 Hvilke genom trona
hafva vunnit Konungarike, gjort rättfärdighet, fått löfte,
igenstoppat lejons mun; 34 Eldskraft utsläckt, svärdsegg
undkommit, äro kraftige vordne af svaghetene, äro
starke vordne i stridene, hafva nederlagt främmande
härar. 35 Qvinnorna hafva igenfått sina döda utaf
uppståndelsen; somlige vordo sönderslagne, och hafva
ingen förlossning velat anamma, på det de skulle få
uppståndelsen, som bättre är. 36 Somlige hafva lidit
spott och hudflängning, och dertill bojor och fängelse;
37 Vordo stenade, sönderhuggne, genomstungne, döde
för svärd; hafva gångit i fårskinn och getskin, fattige,
trängde, bedröfvade; 38 Hvilkom verlden icke värdig
var; och hafva gått elände i ökner, och i berg, och i
skrefvor, och i jordkulor. 39 Alle desse hafva genom
trona fått vittnesbörd, och hafva dock icke fått löftet; 40
Derföre att Gud hade föresett om oss något det bättre
var; att de icke utan oss skulle fullkomnade varda.

12 Efter vi nu hafve om oss en så stor hop med
vittne, låt oss aflägga syndena, som alltid låder
vid oss och gör oss tröga, och låt oss med tålamod löpa
i den kamp som oss förelagd är; 2 Och se på Jesum,
som trona begynt och fullkomnat hafver; hvilken, då
han måtte haft glädje, led korset, och aktade intet
smäleken; och är sittandes på högra handen på Guds
stol. 3 Tänker på honom, som af syndarom sådana
gensägelse led emot sig; att I icke tröttens i edor sinne,
gifvandes eder utöfver. 4 Ty I hafven icke ännu allt intill
blods emotståndit, kämpande emot syndene; 5 Och
hafven redo förgätit den tröst, som till eder talar, lika
som till sin barn: Min son, förakta icke Herrans aga;
och gif dig icke utöfver, då du näpses af honom. 6 Ty
hvem Herren älskar, den agar han; men han gisslar
hvar och en son, han anammar. 7 Hvar I nu liden
agan, så bjuder sig Gud till eder, såsom till barn; ty
hvilken är den son, som hans fader icke agar? 8 Ären I
utan aga, i hvilkom alle delaktige vordne äro, så ären
I oägta, och icke barn. 9 Hafve vi nu köttsliga fäder,
som oss aga, och frukte dem; skole vi då icke mycket
mer underdånige vara dem andeliga Fadrenom, att
vi må lefva? 10 Och de förre hafva agat oss i några
få dagar, efter som dem syntes; men denne till det
som nyttigt är, att vi må få hans helgelse. 11 All age
synes nu icke vara till fröjd, utan till ångest; men sedan
vedergäller han en fridsam rättfärdighetenes frukt dem,
som deruti öfvade äro; 12 Derföre lyfter upp edra lata
händer och trötta knä; 13 Och stiger viss steg med
edra fötter; att icke någor haltar såsom en ofärdig,
utan heldre helbregda varder. 14 Farer efter frid med
allom, och efter helgelse, utan hvilken ingen får se
Herran. 15 Och ser till, att ingen försummar Guds nåd;
att icke uppväxer någon bitter rot, och gör något hinder,
och månge måtte genom henne besmittade varda; 16
Att ingen vare en bolare, eller ohelig, såsom Esau,
hvilken för en måltid bortsålde sin förstfödslorätt. 17
Men I veten, att då han ville sedan, med arfsrätt, få
välsignelse, vardt han bortdrifven; och var honom då
intet rum till någon bot, ändock han med tårar derefter
sökte. 18 Ty I ären icke gångne till det berget, der man
på taga kunde, och med eld brann, eller till töcknene,
och mörkret, och stormen; 19 Och basunsklanget,
och till ordarösten; hvilka de vedersakade, som henne
hörde, begärande att ordet skulle dem ju icke sagdt
varda; 20 Ty de förmåtte icke lida det, som der sades:
Om något djur kom vid berget, skulle det stenas, eller
skjutas igenom; 21 Och så förskräckelig var den synen,
att Moses sade: Jag är förskräckt, och bäfvar; 22 Utan
I ären komne till Sions berg, och till lefvandes Guds
stad, det himmelska Jerusalem, och till den otaliga
Änglaskaran. 23 Och till de förstföddas församling,
som i himmelen äro beskrefne; och till Gud, som alla
dömer, och till de fullkomliga rättfärdigas andar; 24
Och till Nya Testamentsens Medlare, Jesum, och till
stänkelseblodet, som bättre talar än Abels blod. 25
Ser till, att I icke vedersaken honom som med eder
talar; ty kunde icke de undfly, som vedersakade honom
som talade på jordene; huru mycket mindre vi, om vi

vedersake honom som af himmelen talar? 26 Hvilkens
röst på den tid gjorde jordena bäfvande? Men nu lofvar
han, och säger: Ännu en tid skall jag göra bäfvande,
icke allenast jordena, utan ock himmelen. 27 Det
han säger: Ännu en tid, det gifver tillkänna de tings
förvandling, som bäfva, såsom de der gjord äro; på det
de ting blifva skola, som obäfvande äro. 28 Derföre,
efter vi få det rike som icke bäfva kan, hafve vi nåd,
genom hvilka vi tjene Gudi, till att täckas honom med
tuktighet och fruktan; 29 Ty vår Gud är en förtärande
eld.

13 Blifver faste i broderlig kärlek. 2 Förgäter icke
att herberga; ty dermed hafva somliga fått Änglar,
ovetandes, till herberges. 3 Tänker på dem som bundne
äro, såsom medbundne; och på dem som bedröfvelse
lida, såsom de der ock af lekamenen äro. 4 Ägtenskapet
skall hållas ärligit ibland alla, och ägtenskapets säng
obesmittad; men bolare och horkarlar skall Gud döma.
5 Umgängelsen vare utan girighet; och låter eder nöja
med det I hafven; ty han sade: Jag skall icke öfvergifva
eller förlåta dig; 6 Så att vi dristeliga måga säga:
Herren är min hjelpare, och jag vill icke frukta; hvad
kan en menniska göra mig? 7 Tänker på edra lärare,
de eder Guds ord sagt hafva, och efterföljer deras
tro; skådande hvad ända deras umgängelse hade.
8 Jesus Christus i går och i dag, och han desslikes
i evighet. **(aiōn g165)** 9 Låter eder icke omföras med
mångahanda och främmande lärdom; ty det är godt
att stadfästa hjertat med nådene; icke med maten;
hvilken intet gagnat hafver dem, som dermed umgått
hafva. 10 Vi hafve ett altare, af hvilko de hafva icke
magt att äta, som tjena i tabernaklet. 11 Ty ehvad
djurs blod, som öfverste Presten, för syndene, inbär
uti det heliga, deras kroppar uppbrännas utom lägret.
12 Derföre ock Jesus, på det han skulle helga folket
med sitt eget blod, hafver han lidit utom porten. 13 Så
låt oss nu gå ut till honom utu lägret, och bära hans
smälek. 14 Ty vi hafve här ingen varaktig stad, utan vi
sökom efter den tillkommande. 15 Så låt oss nu genom
honom alltid offra Gudi lofoffer, det är läpparnas frukt,
de hans Namn bekänna. 16 Förgäter icke göra väl,
och meddela; ty sådana offer täckas Gudi. 17 Varer
edra lärare lydige, och följer dem; ty de vaka öfver edra
själar, såsom de der räkenskap göra skola; på det de
måga det göra med fröjd, och icke med suckan; ty det
är eder icke nyttigt. 18 Beder för oss; vår tröst är den
att vi ett godt samvet hafve, och vinnlägge oss hafva en
god umgängelse när alla; 19 Men aldramest beder jag
eder, att I sådant gören, att jag med det snaresta måtte
komma till eder. 20 Men fridsens Gud, som igenfört
hafver ifrå de döda den stora Fåraherdan, genom dess
eviga Testamentsens blod, vår Herra Jesum; **(aiōnios
g166)** 21 Han göre eder skickeliga uti allt godt verk,
till att göra sin vilja, och skaffe uti eder hvad honom
täckeligit är, genom Jesum Christum; hvilken vare ära
af evighet i evighet. Amen. **(aiōn g165)** 22 Jag förmanar
eder, käre bröder, tager förmanelsens ord till godo;
ty jag hafver eder med få ord tillskrifvit. 23 Veter, att
brodren Timotheus lös är; med hvilkom, om han snart
kommer, vill jag se eder. 24 Helser alla edra lärare, och
all helgon. Eder helsa bröderne uti Valland. 25 Nåd
vare med eder allom. Amen.

Jakobsbrevet

1 Jacobus, Guds och Herrans Jesu Christi tjenare:
dem tolf slägtom, som äro här och der förskingrade,
helso. **2** Mine bröder, håller det för all glädje, när I
fallen i mångahanda frestelse; **3** Och veter, att edor tros
beprövfelse gör tålamod. **4** Men låter tålamodet hafva
ett fullbordadt verk; på det I skolen vara fullkomna och
hele, och intet fel hafva. **5** Hvar nu någrom ibland
eder fattas visdom, han bedje af Gudi, den der gifver
enfaldeliga allom, och förviter icke; och han skall honom
gifven varda. **6** Men han bedje i trone, intet tviflandes;
ty den der tviflar, han är såsom hafsens våg, som af
vädret drifs och föres. **7** Sådana menniska tänke icke,
att hon får något af Herranom. **8** En man, som tviflar,
är ostadig i alla sina vägar. **9** Men en broder, som
ringa är, berömme sig af sin upphöjelse; **10** Och den
som rik är, af sin förnedring; ty såsom blomstret af
gräset skall han förgås. **11** Solen går upp med hetta,
och gräset förvissnar, och blomstret faller af, och dess
sköna fägring förgås; så skall ock den rike förvissna
uti sina vägar. **12** Salig är den man, som tåleliga lider
frestelse; ty då han beprövfad är, skall han ta lifsens
krono, den Gud lofvat hafver dem som honom älska.
13 Ingen säge, då han frestad varder, att han af Gudi
frestad varder; ty Gud frestas icke af ondt, han frestar
ock ingen; **14** Utan hvar och en varder frestad, då
han af sin egen begärelse dragen och lockad varder.
15 Derefter, sedan begärelsen hafver aflat, föder hon
synden; men då synden är fullbordad, föder hon döden.
16 Farer icke ville, mine käre bröder. **17** All god gåfva,
och all fullkomlig gåfva kommer ofvanefter, ifrå ljusens
Fader; när hvilkom ingen förvandling är, eller ljus och
mörkers omskiftelse. **18** Han hafver oss födt efter sin
vilja, genom sanningenes ord, på det vi skulle vara
förstlingen af hans kreatur. **19** Derföre, mine käre
bröder, hvar och en menniska vare snar till att höra, och
sen till att tala, och sen till vrede. **20** Ty mansens vrede
gör icke det rätt är för Gudi. **21** Lägger fördenskull bort
alla orenlighet och alla ondsko, och anammer ordet
med saktmodighet, som i eder plantadt är, det edra
själar kan saliga göra. **22** Men varer ordets görare,
och icke allenast hörare, bedragandes eder sjelfva.
23 Ty der någor är allenast ordsens hörare, och icke
görare, han är lik den man, som sitt lekamliga ansigte
skådar i en spegel; **24** Ty då han sig beskådat hafver,
går han derifrån, och förgäter straxt hurudana han var.
25 Men den der skådar uti frihetenes fullkomliga lag,
och blifver deruti, och är icke en glömsker hörare, utan
en görare, den samme varder salig uti sin gerning.
26 Hvar nu någor ibland eder låter sig tycka, att han
tjenar Gudi, och icke styrer sina tungo, utan bedrager
sitt hjerta, hans Gudstjenst är fåfäng. **27** Detta är för
Gudi och Fadren en ren och obesmittad Gudstjenst,
söka faderlös och moderlös barn, och enkor, uti deras
bedröfvelse, och behålla sig obesmittad af verldene.

2 Mine bröder, håller det icke derföre, att tron på
Jesum Christum, vår Herra till härlighetena, kan
lida personers anseende. **2** Ty om uti edra församling
komme en man med en guldring, och med en härlig
klädnad; komme ock en fattig man i snöplig klädnad;
3 Och I sågen på den som hafver de härliga kläden,
och saden till honom: Sitt här väl; och dem fattiga
saden I: Statt der, eller, sitt här vid mina fötter; **4** Och
betänken det icke rätt, utan varden domare, och gören
en ond åtskilnad; **5** Hörer till, mine käre bröder: Hafver
icke Gud utvalt de fattiga i denna verldene, de der
rike voro på trona, och arfvingar till riket, som han
lofvat hade dem som honom älska? **6** Men I hafven
föraktat den fattiga. Förtrycka icke de rike eder med
våld, och draga eder fram för rätten? **7** Försmäda
icke de det goda namnet, der I af nämnde ären? **8**
Fullborden I den Konungsliga lagen efter Skriften: Älska
din nästa, såsom dig sjelf; så gören I väl. **9** Men sen I
efter personen, då synden I, och varden straffade af
lagen, såsom öfverträdare. **10** Ty om någor håller hela
lagen, och syndar på ett, han är saker till allt. **11** Ty
den som sade: Du skall icke göra hor, han hafver ock
sagt: Du skall icke dräpa. Hvar du nu icke gör hor,
och dräper likväl, äst du lagsens öfverträdare. **12** Så
taler, och så görer, som de der skola genom frihetenes
lag dömde varda. **13** Ty dom utan barmhertighet skall
honom öfvergå, som barmhertighet icke gjort hafver;
och barmhertigheten berömmer sig emot domen. **14**
Hvad hjelper det, mine bröder, om någor säger sig
hafva trona, och hafver dock icke gerningarna? Kan
ock tron göra honom salig? **15** Om en broder eller
syster vore nakot, och fattades dagelig föda; **16** Och
någor edra sade till dem: Går i frid, värmer eder, och
mätter eder; och gifver dem likväl intet hvad lekamen
behöfver; hvad hulpe dem det? **17** Så ock tron, då
hon icke hafver gerningarna, är hon död i sig sjelf. **18**
Nu måtte någor säga: Du hafver trona, och jag hafver
gerningarna; visa mig dina tro med dina gerningar, så
vill jag ock visa dig mina tro med mina gerningar. **19** Du
tror, att en Gud är; der gör du rätt uti; djeflarna tro det
ock, och bäfva. **20** Vill du, fåfängelig menniska, veta att
tron utan gerningar är död? **21** Vardt icke Abraham, vår
fader, af gerningarna rättfärdigad, då han sin son Isaac
offrade på altaret? **22** Ser du, att tron hafver medverkat
i hans gerningar, och att tron är fullkommen vorden af
gerningarna. **23** Och Skriften är fullkomnad, som säger:
Abraham trodde Gudi, och det vardt honom räknadt till
rättfärdighet; och vardt kallad Guds vän. **24** Sen I nu,

att af gerningarna rättfärdigas menniskan, och icke af
trone allena. 25 Sammalunda ock den skökan Rahab,
vardt hon icke af gerningom rättfärdigad, då hon undfick
sändningabåden, och släppte dem en annan väg ut?
26 Derföre, såsom kroppen utan anda är död, så är ock
tron utan gerningar död.

3 Mine bröder, farer icke hvar man efter att vara
lärare; vetande att vi dess större dom få̊m. 2 Ty i
mång stycke fele vi alle; men den der icke felar uti ett
ord, han är en fullkommen man, och kan regera hela
lekamen med betsel. 3 Si, vi läggom hästomen betsel i
munnen, att de skola lyda oss, och omkastom deras
hela kropp. 4 Si ock skeppen, ehuru stor de äro, och
af starkt väder drifvas, varda de dock likväl omvänd
med ett litet roder, ehvart rodermannen vill. 5 Så är ock
tungan en klen lem, och kommer stor ting åstad; si en
liten eld, huru stor skog han upptänder. 6 Och tungan
är ock en eld, en verld full med orätt. Så är ock tungan
ibland våra lemmar, och besmittar hela lekamen, och
upptänder all vår umgängelse, då hon upptänd är af
helvete. (Geenna g1067) 7 Ty all natur, både djurs, och
foglars, och ormars, och deras som i hafvet äro, varder
tam, och är tamd af menniskors natur; 8 Men tungan
kan ingen menniska tämja, det oroliga onda, full med
dödelig förgift. 9 Med henne prise vi Gud, och Fadren;
och med henne bannom vi menniskorna, som äro
skapade efter Guds liknelse. 10 Af samma mun går
pris och bannor. Det bör icke, mine bröder, så vara.
11 Icke gifver en källa af ett hål både sött och bäskt
vatten? 12 Icke kan fikonträt, mine bröder, bära oljo,
eller vinträt fikon? Så kan ock ingen källa salt och sött
vatten gifva. 13 Ho är vis och klok ibland eder, han
bevise med sin goda umgängelse sina gerningar, uti
saktmodighet och visdom. 14 Om I hafven bittert nit
och träto uti edart hjerta, berömmer eder icke, och
ljuger icke emot sanningen. 15 Ty den visdom är icke
ofvanefter kommen, utan är jordisk, mennisklig, och
djefvulsk. 16 Ty hvar nit och träta är, der är ostadighet
och allt ondt. 17 Men den visdom, som ofvanefter
är, han är först kysk, och sedan fridsam, saktmodig,
låter säga sig, full med barmhertighet och goda frukter,
opartisk, oskrymtelig. 18 Men rättfärdighetenes frukt
varder sådd i frid, dem som frid hålla.

4 Hvadan äro örlig och krig ibland eder? Äro de
icke deraf, af edrom begärelsom, som strida i edra
lemmar? 2 I begären, och fån intet; I hafven afund
och nit, och kunnen intet vinna; I striden och örligen,
och hafven intet, derföre att I intet bedjen. 3 I bedjen,
och fån intet; ty I bedjen illa, nämliga att I det uti edra
vällust förtära skolen. 4 I horkarlar och horkonor, veten
I icke, att verldenes vänskap är Guds ovänskap? Ho
som verldenes vän vill vara, han varder Guds ovän. 5
Menen I att Skriften säger fåfängt: Anden, som bor uti
eder, begärar emot hatet? 6 Men han gifver rikeliga
nåd. Ty Skriften säger: Gud står emot de högfärdiga;
men dem ödmjukom gifver han nåd. 7 Så varer nu
Gudi underdånige; står emot djefvulen, så flyr han ifrån
eder. 8 Nalkens Gudi, så nalkas han eder. Rener edra
händer, I syndare, och renser edor hjerta, I ostadige. 9
Varer elände, och sörjer, och gråter: edart löje vände
sig i gråt, och glädjen i sorg. 10 Förnedrer eder för
Herranom, så skall han eder upphöja. 11 Förtaler icke
hvarannan, käre bröder; den som förtalar sin broder,
och dömer sin broder, han förtalar lagen, och dömer
lagen; men dömer du lagen, så äst du icke lagsens
görare, utan domare. 12 Ty en är laggifvaren, som
kan saliggöra, och fördöma; ho äst du, som dömer en
annan? 13 Nu väl, I som sägen: I dag, eller i morgon
vilje vi gå uti den eller den staden, och vilje der ligga ett
år, och handla, och vinna; 14 Och veten icke hvad i
morgon ske kan; ty hvad är edart lif? Ett damb äret,
som en liten tid varar, och sedan försvinner. 15 För det
I säga skullen: Om Herren vill, och vi lefve, så vilje vi
göra det eller det. 16 Men nu berömmen I eder i edart
högmod. All sådana berömmelse är ond. 17 Den der
kan göra godt, och gör icke, honom är det synd.

5 Nu väl, I rike, gråter, och tjuter öfver edor uselhet,
som eder öfverkomma skall. 2 Edre rikedomar äro
förruttnade; edor kläder äro uppäten af mal. 3 Edart guld
och silfver är förrostadt, och deras rost skall vara eder
till vittnesbörd, och skall uppäta edart kött såsom en
eld. I hafven församlat eder ägodelar i yttersta dagarna.
4 Si, arbetarenas lön, som edart land afbergat hafva,
hvilken I dem svikliga ifrå haft hafven, ropar; och deras
rop, som afbergade, är inkommet i Herrans Zebaoths
öron. 5 I hafven lefvat i kräselighet på jordene, och
haft edra vällust, och uppfödt edor hjerta, såsom på en
slagtedag. 6 I hafven dömt och dödat den rättfärdiga,
och han hafver eder intet emotståndit. 7 Så varer
nu tålige, käre bröder, intill Herrans tillkommelse. Si,
åkermannen väntar efter den kosteliga jordenes frukt,
tåleliga bidandes, så länge han får ett morgonregn och
aftonregn. 8 Så varer ock I tålige, och styrker edor
hjerta; ty Herrans tillkommelse är när. 9 Sucker icke,
käre bröder, emot hvarannan, på det I icke varden
fördömde. Si, domaren är för dörrene. 10 Tager, mine
bröder, Propheterna för efterdömelse, till bedröfvelse
och tålamod, hvilke talat hafva i Herrans Namn. 11
Si, vi hålle dem saliga, som lidit hafva. Jobs tålamod
hafven I hört, och Herrans ända hafven I sett; ty Herren
är barmhertig, och en förbarmare. 12 Öfver all ting,
mine bröder, svärjer icke, hvarken vid himmelen, eller
vid jordena, eller någon annan ed. Men edor ord skola
vara: Ja, ja, Nej, nej; på det I icke skolen falla uti

skrymteri. **13** Lider någor ibland eder bedröfvelse; han
bedje. Är någor vid godt mod, han sjunge psalmer. **14**
Är någor sjuk ibland eder, han kalle till sig Presterna
i församlingene, och låte dem bedja öfver sig, och
smörja med oljo uti Herrans Namn. **15** Och trones bön
skall hjelpa den sjuka, och Herren upprättar honom;
och om han är stadd i synder, varda de honom förlåtna.
16 Bekänner inbördes synderna, den ene dem andra,
och beder för eder inbördes, att I helbregda varden; ty
ens rättfärdigs mans bön förmår mycket, der hon allvar
är. **17** Elias var en menniska såsom vi, och han bad
ena bön, att det icke skulle regna; och det regnade
ock intet på jordena, i tre år och sex månader. **18** Och
bad åter, och himmelen gaf regn, och jorden bar sin
frukt. **19** Käre bröder, om någor ibland eder fore vill
ifrå sanningen, och någor omvände honom; **20** Han
skall veta, att den der omvänder en syndare af hans
vägars villo, han frälsar ena själ ifrå döden, och skyler
all öfverträdelse.

1 Petrusbrevet

1 Petrus, Jesu Christi Apostel, dem utkoradom
främlingom, som bo här och der i Ponto, Galatien,
Cappadocien, Asien, och Bithynien, **2** Efter Guds
Faders försyn, genom Andans helgelse, till lydnona
och Jesu Christi blods stänkelse. Nåd och frid föröke
sig i eder. **3** Välsignad vare Gud, och vårs Herras
Jesu Christi Fader, som oss för sin stora barmhertighet
hafver födt på nytt till ett lefvandes hopp, genom Jesu
Christi uppståndelse ifrå de döda; **4** Till oförgängeligit,
obesmittadt, och ovanskeligit arf; hvilket i himmelen
förvaradt är till eder. **5** Som med Guds magt bevarens
genom trona till salighet, hvilken beredd är, att hon skall
uppenbar varda i den yttersta tiden; **6** I hvilkom I eder
fröjda skolen, I som nu en liten tid liden bedröfvelse, i
margahanda försökelse, hvar så behöfves: **7** På det
edor tro skall rättsinnig och mycket kosteligare befunnen
varda, än det förgängeliga guld som pröfvas med eld,
till lof, pris och äro, när Christus Jesus blifver uppenbar;
8 Hvilken I älsken, ändock I icke sen honom; den I ock
nu tron uppå, och dock icke sen; så skolen I fröjda eder
med osägeliga och härliga glädje; **9** Och få edor tros
ändalykt, nämliga själarnas salighet; **10** Efter hvilken
salighet Propheterne hafva sökt och ransakat, som
propheterat hafva om den tillkommande nåd till eder; **11**
Och hafva ransakat, på hvad eller hurudana tid Christi
Ande utviste, den i dem var, och tillförene hade betygat
de lidande, som i Christo äro, och den härlighet, som
derefter följa skulle, **12** Hvilkom det ock uppenbaradt
var: ty de hafva icke sig sjelfvom, utan oss, dermed
tjent; hvilke stycker eder nu förkunnad äro, genom
dem som eder Evangelium predikat hafva, genom
den Helga Anda som sändes af himmelen, hvilket
Änglomen ock lyster se. **13** Derföre, begjorder edor
sinnes länder, och varer nyktre, och sätter fullkomligit
hopp till den nåd som eder tillbuden varder, genom
Jesu Christi uppenbarelse, **14** Såsom lydaktig barn;
och ställer eder icke såsom tillförene, då I uti fåvitsko
lefden, efter begärelsen; **15** Utan, efter honom, som
eder kallat hafver, och helig är, varer ock I helige uti all
edor umgängelse. **16** Ty det är skrifvet: I skolen vara
helige; ty jag är helig. **17** Och efter I åkallen honom för
en Fader, som dömer efter hvars och ens gerning, och
hafver intet anseende till personen, så ser till att I, uti
detta edart elände, vandren i räddhåga. **18** Och veter,
att I icke med förgängeligit silfver eller guld igenlöste
ären ifrån edart fåfänga lefverne, efter fädernas sätt; **19**
Utan med Christi dyra blod, såsom med ett menlöst
och obesmittadt lambs; **20** Hvilken väl föresedd var för
verldenes begynnelse; men uppenbarad i de yttersta
tiderna, för edra skull; **21** Som genom honom tron på
Gud; den honom uppväckt hafver ifrå de döda, och gifvit
honom härlighet; på det I skullen hafva tro och hopp till
Gud. **22** Och görer edra själar kyska, i sanningenes
lydno genom Andan, till oskrymtad broderlig kärlek;
älsker eder storliga inbördes af rent hjerta; **23** Såsom
de, som födde äro på nytt; icke af någor förgängelig
säd, utan af oförgängelig, som är, af lefvandes Guds
ord, det evinnerliga blifver. **(aiōn g165)** **24** Ty allt kött
är såsom gräs, och all menniskos härlighet såsom
blomster på gräset; gräset är vissnadt, och blomstret är
affallet; **25** Men Herrans ord blifver evinnerliga; och det
är det ord, som predikadt är ibland eder. **(aiōn g165)**

2 Så lägger nu bort alla ondsko, och allt svek, och
skrymteri, och afund, och allt förtal; **2** Och åstunder
förnuftenes mjölk, som intet svek vet, såsom nyfödd
barn; på det att I uppväxen af henne; **3** Om I annars
hafven smakat att Herren är god; **4** Till hvilken I
komne ären, såsom till den lefvande stenen, som af
menniskom förkastad är, men när Gudi utkorad och
kostelig. **5** I ock, såsom lefvande stenar, uppbygger
eder till ett andeligit hus, och till ett heligt Presterskap,
till att offra andelig offer, som Gudi äro tacknämlig,
genom Jesum Christum. **6** Derföre håller ock Skriften:
Si, jag lägger i Zion en utvald kostelig hörnsten, och
hvilken som tror på honom, han skall icke komma på
skam. **7** Eder, som tron, är han kostelig; men dem
som icke tro är stenen, som byggningsmännerna hafva
bortkastat, vorden till en hörnsten; **8** Och en sten,
der man stöter sig på, och en förargelseklippo dem
som stöta sig på ordet, och tro icke derpå, der de till
skickade voro. **9** Men I ären det utvalda slägtet, det
Konungsliga Presterskapet, det heliga folket, och det
egendomsfolket; att I skolen kungöra hans dygd, som
eder kallat hafver af mörkret, till sitt underliga ljus. **10** I,
som tillförene icke voren folk, ären nu Guds folk; och I,
som tillförene icke haden fått barmhertighet, hafven
nu fått barmhertighet. **11** Käre bröder, jag förmanar
eder, såsom främmande och elända, att I förvaren eder
för köttsliga begärelser, hvilka strida emot själena. **12**
Och förer en god umgängelse ibland Hedningarna; på
det de, som pläga förtala eder såsom illgerningsmän,
måga se edra goda gerningar, och prisa Gud, när det i
dagsljuset kommer. **13** Varer underdånige all mennisklig
ordning, för Herrans skull, ehvad det är Konungenom,
såsom den öfversta, **14** Eller befallningsmännerna,
såsom de der sände äro af honom, de onda till straff,
och de goda till pris. **15** Ty så är Guds vilje, att I
med goda gerningar skolen igenstoppa munnen af
de galna och oförståndiga menniskor; **16** Såsom de
frie, och icke såsom I hafven den frihet till att skyla
ondskona med, utan såsom Guds tjenare. **17** Varer
hedersamme emot hvar man; älsker bröderna; frukter

Gud; ärer Konungen. 18 I tjenare, varer underdånige
edrom herrom med all fruktan; icke allenast dem godom
och saktmodigom, utan ock dem genvördigom. 19 Ty
detta är nåd, om någor, för samvetets skull till Gud,
fördrager bedröfvelse, och lider orätt. 20 Ty hvad pris
är det, om I för edra missgerningar slagne varden,
och liden? Men när I för välgerningars skull liden, och
hafven tålamod, det är nåd för Gudi. 21 Ty dertill ären I
kallade, efter ock Christus led för oss, låtandes oss en
efterdömelse, att I skolen efterfölja hans fotspår; 22
Hvilken ingen synd gjort hade; och intet bedrägeri vardt
funnet i hans mun; 23 När han blef bannad, bannade
han intet igen, och när han led, hotades han intet; utan
ställde hämnden till den som rätt dömer; 24 Hvilken
våra synder sjelf offrade i sin lekamen på träd; på det vi
skulle vara döde syndene, och lefva rättfärdighetene;
genom hvilkens sår I ären helbregda vordne. 25 Ty I
voren såsom villfarande får; men I ären nu omvände till
herdan, och edra själars Biskop.

3 Sammalunda hustrurna, vare sina män underdåniga;
på det ock de, som icke tro på ordet, måga af
hustrurnas umgängelse, utan ord, blifva vunne; 2 När
de förmärka edor kyska umgängelse med fruktan. 3
Hvilkas prydning icke skall vara utvärtes, med flätadt
hår, eller kringhängande guld, eller i kostelig kläder; 4
Utan om den fördolda menniskan i hjertat är utan vank,
med saktmodigom och stillom anda, det är kosteligit
för Gudi. 5 Ty i så måtto hafva ock de helga qvinnor
fordom prydt sig, de der satte sitt hopp till Gud, och
voro sina män underdåniga. 6 Såsom Sara var lydig
Abrahe, kallandes honom herra; hvilkens döttrar I
vordna ären, om I väl gören, och ären icke så förfärade.
7 Sammaledes I män, bor när dem med förnuft, och
gifver det qvinliga kärilet, såsom det der svagast är,
sina äro; såsom ock medarfvingom till lifsens nåd;
på det edra böner icke blifva förhindrade. 8 Men på
sistone, varer alle vid ett sinne, medlidande, broderlig
kärlek hafvande till hvarannan, barmhertige, vänlige;
9 Icke vedergällande ondt för ondt, icke bannor för
bannor; utan heldre tvärtemot, välsigner; vetandes att I
ären dertill kallade, att I skolen ärfva välsignelse. 10
Ty den der vill älska lifvet, och se goda dagar, han
stille sina tungo ifrå det ondt är, och sina läppar, att
de icke tala bedrägeri; 11 Vände sig ifrå det ondt är,
och göre det godt är; söke efter friden, och fare honom
efter. 12 Ty Herrans ögon äro öfver de rättfärdiga, och
hans öron till deras bön; men Herrans ansigte är öfver
dem som ondt göra. 13 Och ho är den som kan göra
eder skada, om I faren efter det goda? 14 Ja, om I
än något liden för rättfärdighetenes skull, ären I dock
likväl salige. Frukter eder intet för deras trug; icke heller
förskräcker eder; 15 Utan helger Herran Gud uti edor
hjerta. Varer ock alltid redebogne till att svara hvarjom
och enom, som begärar skäl till det hopp som i eder är;
och det med saktmodighet och fruktan. 16 Och hafver
ett godt samvet; på det de, som vilja förtala eder såsom
ogerningsmän, skola komma på skam, att de förlastat
hafva edor goda umgängelse i Christo. 17 Ty det är
bättre, om Guds vilje så är, att I för goda gerningar
liden, än för onda. 18 Ty Christus led ock ena reso för
syndernas skull, rättfärdig för orättfärdiga; på det han
skulle offra oss Gudi, och är dödad efter köttet; men
lefvande gjord efter Andan. 19 I dem samma gick han
ock bort, och predikade för andarna i fängelset; 20
Som fordom icke trodde, när Gud en gång bidde, och
tålamod hade i Noe tid, då arken byggdes, i hvilkom
få, det är, åtta själar, blefvo frälste genom vattnet; 21
Hvilket nu ock oss saliga gör i dopet, som genom
hint betydt är (icke att köttsens smittor afläggas, utan
att man hafver ett godt samvet till Gud), genom Jesu
Christi uppståndelse; 22 Hvilken är på Guds högra
hand, uppfaren till himla; och honom äro Änglarna, och
väldigheterna, och krafterna underdåniga.

4 Medan nu Christus lidit hafver i köttet för oss, så
skolen I ock väpna eder med det samma sinnet; ty
den der lider i köttet, han vänder åter af synden; 2 På
det han den tiden, som tillbaka är i köttet, icke lefva
skall efter menniskolusta, utan efter Guds vilja. 3 Ty
det är nog att vi, i förliden tid, hafve vårt lefverne förslitit
efter Hedningarnas vilja, då vi vandrade i lösaktighet,
i begärelse, i dryckenskap, i frånsseri, i svalg, och
grufveliga afgudadyrkan. 4 Och det synes dem sällsynt
vara, att I icke löpen med dem uti samma slemma,
oskickeliga väsende, och försmäden; 5 Hvilke skola
göra räkenskap honom, som redo är döma lefvande
och döda. 6 Ty dertill är ock Evangelium predikadt för
de döda, att de skola dömde varda efter menniskor, i
köttet; men i Andanom lefva Gudi. 7 Men nu tillstundar
änden på all ting. Så varer nu nyktre, och vakande till
att bedja. 8 Men öfver all ting hafver ju en brinnande
kärlek inbördes; ty kärleken skyler ock all öfverträdelse.
9 Varer inbördes hvarannars herbergare, utan allt
knorr. 10 Och varer tjenstaktige inbördes, hvar och
en med den gåfvo som han hafver fått, såsom gode
den margfaldeliga Guds nåds skaffare. 11 Om någor
talar, han tale såsom Guds ord; om någor hafver ett
ämbete, han tjene såsom af den förmågo, som Gud
gifver; på det Gud blifver ärad i all ting, genom Jesum
Christum, hvilkom vare ära och våld evinnerliga. Amen.
(aiōn g165) 12 Mine käreste, förundrer eder icke på den
hetta, som eder vederfars (den eder vederfars, att I
skolen försökte varda), såsom eder hände något nytt;
13 Utan glädjens heldre, att I liden med Christo; på det
I ock fröjdas och glädjas mågen uti hans härlighets

uppenbarelse. **14** Salige ären I, om I för Christi Namns
skull blifven försmädde; ty Anden, som är härlighetenes
och Guds Ande, hvilas på eder; när dem blifver han
försmädd, men när eder beprisad. **15** Ingen ibland eder
lide, såsom en mördare, tjuf, illgerningsman, eller som
den der träder in i ens annars ämbete. **16** Men lider han
såsom en Christen, skämme sig intet; utan prise Gud
för den delen. **17** Ty tiden är, att domen skall begynnas
på Guds hus; begynnes det på oss, hvad blifver då
deras ändalykt, som icke tro Guds Evangelio? **18** Och
blifver den rättfärdige med plats salig, hvar blifver då
den ogudaktige och syndaren? **19** Derföre, de der lida
efter Guds vilja, de skola befalla honom sina själar,
såsom enom trofastom Skapare, med goda gerningar.

5 Presterna, som äro ibland eder, förmanar jag, som
ock är en Prest, och vittne till Christi pino, och delaktig
i den härlighet som uppenbaras skall: **2** Föder Guds
hjord, som är ibland eder; och hafver akt på honom,
icke nödige, utan sjelfviljande; icke för slem vinnings
skull, utan af en god vilja; **3** Icke heller såsom herrar
öfver sitt folk; utan varer hjordenom till efterdömelse.
4 Och sedan, då öfverste Herden uppenbar varder,
skolen I undfå härlighetenes ovanskeliga krona. **5**
Sammalunda I unge, varer dem gamlom underdånige.
Varer alle inbördes hvarannan underdånige, och håller
eder hårdt vid ödmjukhetena; ty Gud står emot de
högfärdiga, men de ödmjuka gifver han nåd. **6** Så
ödmjuker eder nu under Guds mägtiga hand, på det han
eder upphöjer i sinom tid. **7** Alla edra omsorg kaster på
honom; ty han hafver omsorg om eder. **8** Varer nyktre,
och vaker; ty edar fiende, djefvulen, går omkring såsom
ett rytande lejon, och söker hvem han uppsluka må. **9**
Står honom emot, stadige i trone; och veter, att samma
vedermöda vederfars edra bröder i verldene. **10** Men
Gud, som all nåd kommer af, den eder kallat hafver till
sin eviga härlighet i Christo Jesu, han fullborde eder,
som en liten tid liden, styrke, stödje och stadfäste;
(aiōnios g166) **11** Honom vare ära, och magt evinnerliga.
Amen. **(aiōn g165)** **12** Med edar trogna broder Silvanus,
som jag menar, hafver jag eder tillskrifvit med få ord,
förmanandes och betygandes, att detta är den rätta
Guds nåd, som I uti stån. **13** Helsar eder den församling
i Babylonien, utvald lika med eder; och min son Marcus.
14 Helser eder inbördes med kärlekens kyss. Frid vare
med eder allom, som äro i Christo Jesu. Amen.

2 Petrusbrevet

1 Simon Petrus, Jesu Christi tjenare och Apostel;
dem som med oss lika dyrbara tro fått hafva i
rättfärdighetena, som vår Gud gifver, och Frälsaren
Jesus Christus. **2** Nåd och frid föröke sig i eder, genom
Guds och vårs Herras Jesu Christi kunskap. **3** Efter det
allahanda af hans Gudoms kraft, hvad som till lif och
Gudaktighet tjenar, oss skänkt är, genom hans kunskap,
som oss hafver kallat genom (sina) härlighet och dygd;
4 Genom hvilka oss de dyra och aldrastörsta löfte gifna
äro; nämliga, att I derigenom mågen blifva delaktige af
Guds natur, om I flyn verldenes förgängeliga lusta; **5**
Så lägger eder nu derom alla vinning, att I uti edra tro
låten finnas dygd, och i dygdene beskedelighet; **6** I
beskedelighetene måttelighet, i måttelighetene tålamod,
i tålamodet Gudaktighet; **7** I Gudaktighetene broderlig
kärlek, i broderlig kärlek allmännelig kärlek. **8** Ty när
dessa stycker äro rikeliga när eder, så låta de eder
icke finnas fåfänga eller utan frukt, i vårs Herras Jesu
Christi kunskap. **9** Men hvilken denna icke hafver, han
är blind, och ser intet, och hafver förgätit, att han var
ren gjord af de synder, som han förra hade. **10** Derföre,
käre bröder, lägger eder heldre vinning om att I gören
edor kallelse och utkorelse fast; ty om I det gören, så
fallen I icke någon tid. **11** Ty i så måtto blifver eder
rikeliga gifven ingången i vårs Herras och Frälsares
Jesu Christi eviga rike. **(aiōnios g166)** **12** Derföre vill jag
icke hafva fördrag att förmana eder alltid härom, ändock
I det veten, och ären stadfäste i denna närvarande
sanning. **13** Ty jag menar det vara tillbörligit, så länge
jag är i denna hyddo, att uppväcka och förmana eder.
14 Ty jag vet att jag skall snarliga aflägga denna mina
hyddo, såsom ock vår Herre Jesus Christus hafver mig
kungjort. **15** Men jag vill vinnlägga mig att I, efter min
död, skolen behålla detta i åminnelse. **16** Ty vi hafve
icke efterföljt några kloka fabler, då vi kungjordom eder
vårs Herras Jesu Christi kraft och tillkommelse; utan
vi hafve sjelfve sett hans härlighet. **17** Då han fick
af Gud Fader äro och pris, genom ena röst, som till
honom skedde af den stora härligheten, så lydandes:
Denne är min älskelige Son, i hvilkom jag hafver ett
godt behag. **18** Och denna röst hörde vi komma af
himmelen, då vi vorom med honom på det helga berget.
19 Vi hafvom ett fast prophetiskt ord; och I gören väl att
I akten derpå, lika som på ett ljus, som skin uti ett mörkt
rum, så länge det dagas, och morgonstjernan uppgår i
edor hjerta. **20** Och det skolen I först veta, att ingen
Prophetia i Skriftene sker af egen utläggning. **21** Ty
ingen Prophetia är ännu framkommen af menniskovilja;
utan de helga Guds menniskor hafva talat, rörde af
dem Helga Anda.

2 Men falske Propheter voro ock ibland folket, som
ock ibland eder varda skola falske lärare; hvilke
med ibland införa skola förderfvelig partier, och förneka
Herran, som dem köpt hafver; och skola föra öfver
sig sjelfva en hastig fördömelse. **2** Och månge skola
efterfölja deras förderf; genom hvilka sanningenes
väg blifver försmädd; **3** Och uti girighet, med diktad
ord, skola de handla med eder; hvilkom domen nu
längesedan icke sen är, och deras fördömelse sofver
icke. **4** Ty hafver Gud icke skonat Änglomen, som
syndade, utan hafver dem med mörksens kedjor
nederkastat till helvetes, öfverantvardandes till att
förvaras till domen; **(Tartaroō g5020)** **5** Och hafver
icke skonat den förra verldene; utan bevarat Noe,
rättfärdighetenes Predikare, sjelf åttonde, och lät floden
gå öfver de ogudaktigas verld; **6** Och hafver gjort
de städer Sodoma och Gomorra till asko, omstört
och fördömt dem; och satt för ett efterdömelse dem
ogudaktigom, som sedan komma skulle; **7** Och hafver
frälst den rättfärdiga Lot, som var plågad af skamliga
menniskor, genom deras sköraktiga umgängelse; **8**
Ty efter han var rättfärdig, och bodde ibland dem, och
måste dock sådana se och höra, plågade de dageligen
den rättfärdiga själen med sina onda gerningar. **9**
Herren kan frälsa de gudaktiga utaf frestelsen, men
behålla de orättfärdiga till domedag, till att pinas; **10**
Men aldramest dem som vandra efter köttet, uti orenom
lusta, och försmå herrskapet, öfverdådige, ensinnade,
och intet rädas försmäda väldigheterna; **11** Ändock
Änglarna, som i kraftene och starkhetene större äro,
icke draga kunna den försmädeliga domen emot sig, af
Herranom. **12** Men de äro såsom de oförnuftiga djur,
som af naturen dertill födda äro, att de skola fångna
och slagtade varda; försmäda det de intet förstå, och
skola uti sitt förderfveliga väsende förgås; **13** Och få
orättfärdighetenes lön. De hållat för vällust, att de lefva i
timeliga kräselighet; de äro slemheter och skamfläckar;
pråla af edra gåfvor, slösa med edart; **14** Hafva ögonen
full med horeri, låta icke förmena sig syndena, och locka
till sig de ostadiga själar; hafva sin hjerta genomöfvad
i girighet; förbannadt folk; **15** Öfvergifva rätta vägen,
och gå ville, och efterfölja Balaams, Bosors sons väg,
hvilken älskade vrånghetenes lön. **16** Men han blef
straffad för sin vrånghet; det stumma arbetsdjuret talade
med menniskoröst, och förtog Prophetens galenskap.
17 De äro källor utan vatten, och molnskyr, som af vädret
drifvas; hvilkom förvaradt är ett svart mörker, till evig tid.
(questioned) **18** Ty de tala stolt ord, som äro fåfäng: och
igenom otukt locka dem till köttslig lusta, som rättsliga
undsluppne voro, och ännu vandra i villfarelse; **19** Och
lofva dem frihet, ändock de sjelfve äro förderfvelsens
tjenare; ty af hvem någor öfvervunnen varder, hans
tjenare är han vorden. **20** Ty sedan de, genom Herrans

och Frälsarens Jesu Christi kunskap, undflytt hafva
verldenes orenlighet, och hafva åter bevefvat sig deruti,
och äro öfvervunne, är dem det yttersta värre vordet än
det första. 21 Och hade dem bättre varit intet förståndit
rättfärdighetenes väg, än, sedan de förstodo, vända sig
ifrå det helga budet, som de anammat hade. 22 Dem är
vederfaret det som för ett sant ordspråk plägar sägas:
Hunden går åter till sina spyo; och svinet, som tvaget
är, sölar sig åter i träcken.

3 Detta är nu den andra Epistelen, som jag skrifver
eder till, mine käreste, i hvilko jag uppväcker och
förmanar edart rena sinne; 2 Att I ihågkommen de
ord, som tillförene sagd äro af de heliga Propheter;
och desslikes vårt bud, vi som ärom Herrans och
Frälsarens Apostlar. 3 Och veter det i förstone, att i
yttersta dagarna varda kommande bespottare, som
vandra efter sin egen lusta; 4 Och säga: Hvar är nu det
löfte om hans tillkommelse? Ty ifrå den dag fäderne
äro afsomnade, blifver allt såsom det af kreaturens
begynnelse varit hafver. 5 Men sjelfviljande vilja de
icke veta, att himlarna hafva ock varit i förtiden, och
jorden af vattnet, och i vattnena bestånd haft, genom
Guds ord. 6 Likväl vardt på den tid verlden, genom de
samma, med flodene förderfvad. 7 Sammalunda ock nu
himlarna och jorden varda genom hans ord sparde, att
de skola varda eldenom förvarade till domedag, då de
ogudaktiga menniskor fördömas skola. 8 Men ett skall
eder icke fördoldt vara, mine käreste, att en dag för
Herranom är såsom tusende år, och tusende år såsom
en dag. 9 Herren fördröjer intet sitt löfte, såsom somlige
mena det vara fördröjelse; men han hafver tålamod
med oss, och vill icke att några skola förgås, utan att
hvar och en vänder sig till bättring. 10 Men Herrans
dag varder kommandes såsom en tjuf om natten; och
då skola himlarna med en stor hastighet förgås, och
elementen skola försmälta af hetta, och jorden, med
de verk, som derpå äro, skola afbrännas. 11 Efter nu
allt detta skall förgås, hurudana bör eder då vara, uti
helig umgängelse och Gudaktighet? 12 Så att I vänten
och åstunden efter Guds dags tillkommelse; i hvilkom
himlarna af eld förgås skola, och elementen försmälta
af hetta. 13 Men nya himlar och en ny jord väntom vi,
efter hans löfte, der rättfärdighet uti bor. 14 Derföre,
mine käreste, medan I detta vänten, så lägger eder
vinning om att I obesmittade och ostraffelige för honom
finnas mågen i frid. 15 Och vårs Herras Jesu Christi
tålamod räkner för edra salighet; såsom ock vår käre
broder, Paulus, efter den vishet som honom gifven är,
hafver skrifvit eder till; 16 Såsom han ock i all bref talar
om sådana stycker; ibland hvilka något är som är svårt
till förstå, det de olärde och lösaktige förvärra, såsom
ock andra skrifter, till sin egen förtappelse. 17 Men I,
mine käreste, medan I veten det tillförene, så förvarer
eder, att I icke förförde varden genom de ogudaktigas
villfarelse, samt med dem, och fallen ifrå eder egen
stadighet; 18 Utan växer i nådene, och vårs Herras och
Frälsares Jesu Christi kunskap. Honom vare ära, nu
och till evig tid. Amen. (aiōn g165)

1 Johannesbrevet

1 Det som var af begynnelsen, det vi hafve hört, det
vi hafve sett med vår ögon, det vi hafve beskådat,
och våra händer handterat hafva, af lifsens ord; **2** Och
lifvet är uppenbaradt, och vi hafve sett, och vittnom,
och kungörom eder det eviga lifvet, hvilket var när
Fadren, och är oss uppenbaradt; **(aiōnios g166)** **3** Hvad
vi hafve sett och hört, det förkunnom vi eder, på det
ock I skolen hafva sällskap med oss, och vårt sällskap
skall vara med Fadrenom, och hans Son Jesu Christo.
4 Och detta skrifve vi eder, på det edor glädje skall
vara fullkommen. **5** Och det är bebådelsen, som vi
hafve hört af honom, och förkunnom eder, att Gud är
ett ljus, och intet mörker är i honom. **6** Om vi säge oss
hafva sällskap med honom, och vandrom i mörkret, då
ljugom vi och görom icke sanningen. **7** Men vandrom
vi i ljuset, såsom han är i ljuset; då hafve vi sällskap
inbördes, och Jesu Christi, hans Sons, blod renar oss
af alla synder. **8** Säge vi, att vi hafve ingen synd, då
bedrage vi oss sjelfva, och sanningen är icke i oss. **9**
Men om vi bekänne våra synder, han är trofast och
rättvis, att han förlåter oss synderna, och renar oss af
alla orättfärdighet. **10** Men säge vi, att vi hafve intet
syndat, då göre vi honom till ljugare, och hans ord är
icke i oss.

2 Min barn, detta skrifver jag eder, att I skolen
icke synda; och om någor syndar, då hafve vi
en försvarare när Fadrenom, Jesum Christum, den
rättfärdig är. **2** Och han är försoningen för våra synder;
icke allenast för våra, utan ock för hela verldenes. **3**
Och derpå vete vi att vi kännom honom, om vi hålle
hans bud. **4** Den der säger: Jag känner honom, och
håller icke hans bud, han är en ljugare, och i honom
är icke sanningen. **5** Men den som håller hans ord,
i honom är sannerliga Guds kärlek fullkomligen; och
derpå vete vi att vi ärom i honom. **6** Den der säger
sig blifva i honom, han skall ock vandra såsom han
vandrade. **7** Bröder, jag skrifver eder intet nytt bud; utan
det gamla budet, som I haft hafven af begynnelsen.
Det gamla budet är det ord, som I hafven hört af
begynnelsen. **8** Åter skrifver jag eder ett nytt bud, det
sant är i honom, och i eder; ty mörkret är förgånget, och
det sanna ljuset lyser nu. **9** Den som säger sig vara
i ljuset, och hatar sin broder, han är ännu i mörkret.
10 Den der älskar sin broder, han blifver i ljuset, och
ingen förargelse är i honom. **11** Men den som hatar
sin broder, han är i mörkret, och vandrar i mörkret,
och vet icke hvart han går; ty mörkret hafver förblindat
hans ögon. **12** Jag skrifver eder, kära barn, att eder
skola synderna förlåtna varda, för hans Namns skull.
13 Jag skrifver eder, I fäder; ty I hafven känt honom,
som är af begynnelsen. Jag skrifver eder, I ynglingar; ty
I hafven öfvervunnit den onda. **14** Jag skrifver eder, I
barn; ty I hafven känt Fadren. Jag hafver skrifvit eder, I
fäder; ty I hafven känt honom, som är af begynnelsen.
Jag hafver skrifvit eder, I ynglingar; ty I ären starke;
och Guds ord blifver i eder, och hafven öfvervunnit
den onda. **15** Älsker icke verldena, icke heller de ting
i verldene äro. Den der älskar verldena, i honom är
icke Fadrens kärlek. **16** Ty allt det som är i verldene,
nämliga köttsens begärelse, och ögonens begärelse,
och högfärdigt lefverne, det är icke af Fadrenom, utan
af verldene. **17** Och verlden förgås, och hennes lusta;
men den som gör Guds vilja, han blifver evinnerliga.
(aiōn g165) **18** Käre barn, nu är den ytterste tiden, och
såsom I hafven hört, att Antichrist skall komma; ja, nu
äro allaredo månge Antichrister vordne, och deraf vete
vi att den ytterste tiden är nu. **19** De äro utgångne af
oss; men de voro icke af oss. Hade de varit af oss,
då hade de ju blifvit när oss; men på det de skulle
blifva uppenbare, att de äro icke alle af oss. **20** Men I
hafven smörjelse af dem Heliga, och veten allt. **21** Jag
hafver icke skrifvit till eder, såsom till dem der icke veta
sanningen; utan såsom till dem som henne veta, och
att all lögn icke är af sanningene. **22** Ho är en ljugare,
utan den som nekar, att Jesus är Christus? Den är
Antichrist, som nekar Fadren och Sonen. **23** Hvar och
en som nekar Sonen, han hafver icke heller Fadren. **24**
Hvad I nu hört hafven af begynnelsen, det blifve i eder;
om det blifver i eder, som I hört hafven af begynnelsen,
så skolen ock I blifva i Sonenom och Fadrenom. **25** Och
detta är det löfte, som han oss lofvat hafver, evinnerligit
lif. **(aiōnios g166)** **26** Detta hafver jag skrifvit till eder, om
dem som förföra eder. **27** Och den smörjelse, som I
hafven fått af honom, blifver i eder; och I behöfven icke
att någon lärer eder; utan såsom smörjelsen lärer eder
om all ting, så är det sant, och icke lögn; och som hon
hafver lärt eder, så blifver i henne. **28** Och nu, kära
barn, blifver i honom; att när han uppenbarad varder,
måge vi hafva förtröstning, och icke komma på skam
för honom i hans tillkommelse. **29** Om I veten att han är
rättfärdig, så skolen I ock det veta, att hvar och en som
rätt gör, han är född af honom.

3 Ser till hurudana kärlek Fadren hafver bevist oss, att
vi kallas Guds barn; fördenskull känner intet verlden
eder; ty hon känner intet honom. **2** Mine käreste, vi
äre nu Guds barn, och det är än icke uppenbaradt
hvad vi varda skole; men det vete vi, när han blifver
uppenbar, då vardom vi honom like; ty vi få se honom
såsom han är. **3** Och hvar och en som hafver detta
hopp i honom, han renar sig, såsom han ock ren är.
4 Hvar och en som gör synd, han gör ock orätt, och
synd är orätt. **5** Och I veten att han var uppenbarad, på

det han skulle borttaga våra synder; och ingen synd
är i honom. 6 Hvar och en som blifver i honom, han
syndar icke; hvar och en som syndar, han hafver icke
sett honom, icke heller känt honom. 7 Kära barn, låter
ingen bedraga eder. Den som gör rätt, han är rättfärdig,
såsom ock han rättfärdig är. 8 Den der gör synd, han
är af djefvulen; ty djefvulen syndar af begynnelsen; och
fördenskull uppenbarades Guds Son, att han skulle
nederslå djefvulens gerningar. 9 Hvar och en, som
född är af Gudi, han gör icke synd; ty hans säd blifver
i honom; och han kan icke synda, ty han är född af
Gudi. 10 Derpå känner man, hvilke Guds barn, eller
hvilke djefvulens barn äro; hvar och en som icke gör
rätt, han är icke af Gudi; och den som icke älskar sin
broder. 11 Ty detta är det budskap, som I hafven hört
af begynnelsen, att vi skole älskas inbördes; 12 Icke
såsom Cain, som var af dem onda, och slog sin broder
ihjäl. Och för hvars skull slog han honom ihjäl? Ty
hans gerningar voro onda; men hans broders gerningar
rättfärdiga. 13 Förundrer icke, mine bröder, om verlden
hatar eder. 14 Vi vete, att vi ärom förde ifrå döden
till lifvet; ty vi älskom bröderna. Den der icke älskar
brodren, han blifver i dödenom. 15 Hvar och en som
hatar sin broder, han är en mandråpare; och I veten,
att hvar och en mandråpare hafver icke evinnerligit lif
blifvandes i sig. (aiōnios g166) 16 Derpå kännom vi Guds
kärlek, att han hafver låtit sitt lif för oss; och skolom ock
vi låta vårt lif för bröderna. 17 Den som hafver denna
verlds gods, och ser sin broder vara nödställd, och
sluter sitt hjerta till för honom, huru blifver Guds kärlek i
honom? 18 Min barn, älskoms icke med ordom, eller
med tungone, utan med gerning och sanning. 19 Deraf
vete vi, att vi ärom af sanningene, och kunnom stilla
vår hjerta för honom; 20 Att om vårt hjerta fördömer
oss, då är Gud större än vårt hjerta, och vet all ting.
21 Mine käreste, om vårt hjerta fördömer oss icke, då
hafve vi en förtröstning till Gud; 22 Att vi få af honom
allt det vi bedje; ty vi hållom hans bud, och görom det
honom ljuft är. 23 Och detta är hans bud, att vi skolom
tro på hans Sons, Jesu Christi, Namn; och älska oss
inbördes, såsom han oss budit hafver. 24 Och den der
håller hans bud, han blifver i honom, och han i honom;
och deraf vete vi, att han blifver i oss, af Andanom som
han oss gifvit hafver.

4 Mine käreste, I skolen icke tro hvar och en anda;
utan pröfver andarna, om de äro af Gudi; ty månge
falske Propheter äro utgångne i verldena. 2 Derpå
skolen I känna Guds Anda; hvar och en ande, som
bekänner att Jesus Christus är kommen i köttet, han är
af Gudi. 3 Och hvar och en ande, som icke bekänner
att Jesus Christus är kommen i köttet, han är icke
af Gudi; och det är Antichrists (ande), af hvilkom I
hafven hört att han skulle komma, och är nu allaredo
i verldene. 4 Kära barn, I ären af Gudi, och hafven
öfvervunnit dem; ty den som är i eder, han är större än
den som är i verldene. 5 De äro af verldene; derföre
tala de af verldene, och verlden hörer dem. 6 Vi ärom
af Gudi. Den som känner Gud, han hörer oss; den som
icke är af Gudi, han hörer oss intet. Deraf känne vi
sanningenes Anda, och villones anda. 7 Mine käreste,
älskom oss inbördes; ty kärleken är af Gudi, och hvar
och en som älskar, han är född af Gudi, och känner
Gud. 8 Den som icke älskar, han känner icke Gud;
ty Gud är kärleken. 9 Derpå är Guds kärlek till oss
uppenbar vorden, att Gud hafver sändt sin enda Son i
verldena, att vi skolom lefva genom honom. 10 Deruti
står kärleken; icke det vi hafvom älskat Gud; men det
han hafver älskat oss, och sändt sin Son till en försoning
för våra synder. 11 Mine käreste, hafver Gud så älskat
oss, så skolom ock vi älskas inbördes. 12 Ingen hafver
någon tid sett Gud; om vi älskoms inbördes, så blifver
Gud i oss, och hans kärlek är fullkommen i oss. 13
Derpå kännom vi, att vi blifvom i honom, och han i
oss, att han hafver gifvit oss af sinom Anda. 14 Och vi
sågom och betygom, att Fadren hafver sändt Sonen,
verldene till en Frälsare. 15 Hvar och en som bekänner,
att Jesus är Guds Son, i honom blifver Gud, och han
i Gudi. 16 Och vi hafve känt och trott den kärlek,
som Gud hafver till oss. Gud är kärleken; och den
som blifver i kärlekenom, han blifver i Gudi, och Gud i
honom. 17 Derpå är kärleken fullkommen med oss, att
vi mågom hafva en förtröstning på domedag; ty såsom
han är, så ärom ock vi i denna verld. 18 Räddhåge är
icke i kärlekenom; utan fullkommelig kärlek utdrifver
räddhågan; ty räddhågan hafver pino; men den der
rädes, han är icke fullkommen i kärlekenom. 19 Älskom
honom, ty han hafver först älskat oss. 20 Om någor
säger: Jag älskar Gud, och hatar sin broder, han är en
ljugare. Ty den der icke älskar sin broder, som han ser,
huru kan han älska Gud, som han icke ser? 21 Och
detta budet hafve vi af honom, att den der älskar Gud,
han skall ock älska sin broder.

5 Hvar och en som tror, att Jesus är Christus, han
är född af Gudi; och hvar och en som älskar honom
som födde, han älskar ock den som födder är af honom.
2 Derpå vete vi, att vi älskom Guds barn, när vi älskom
Gud, och hållom hans bud. 3 Ty det är kärleken till Gud,
att vi hållom hans bud; och hans bud äro icke svår. 4
Ty allt det som är födt af Gudi, det öfvervinner verldena;
och denne är segren, som öfvervinner verldena, vår tro.
5 Men ho är den som öfvervinner verldena, utan den
som tror, att Jesus är Guds Son? 6 Denne är den som
kommer med vatten och blod, Jesus Christus, icke med
vatten allena, utan med vatten och blod; och Anden är

den som betygar, att Anden är sanningen. **7** Ty tre äro
som vittna i himmelen, Fadren, Ordet och den Helge
Ande, och de tre äro ett. **8** Och tre äro de som vittna
på jordene, Anden, Vattnet och Blodet; och de tre äro
till ett. **9** Hvar vi nu anamme menniskors vittnesbörd,
Guds vittnesbörd är större; ty detta är Guds vittnesbörd,
som han vittnade om sin Son: **10** Den der tror på Guds
Son, han hafver vittnesbörd i sig sjelfvom; den der icke
tror Gudi, han gör honom till en ljugare; ty han icke
trodde det vittnesbörd, som Gud vittnade om sin Son.
11 Och det är vittnesbördet, att Gud oss gifvit hafver
det eviga lifvet; och det lifvet är i hans Son. **(aiōnios g166)** **12** Den Sonen hafver, han hafver lifvet; den icke
hafver Guds Son, han hafver icke lifvet. **13** Detta hafver
jag skrifvit eder, som tron i Guds Sons Namn; på det I
skolen veta, att I hafven evinnerligit lif; och på det I
skolen tro i Guds Sons Namn. **(aiōnios g166)** **14** Och
detta är den förtröstning, som vi hafve till honom, att
om vi bedje något efter hans vilja, så hörer han oss. **15**
Och efter vi vete, att han hörer oss, ehvad vi bedje,
så vete vi att vi de böner hafve, som vi hafvom bedit
af honom. **16** Hvar någor ser sin broder synda någon
synd, icke till döds, han må bedja, så skall han gifva
dem lifvet, som synda icke till döds. Det är en synd till
döds; för sådana säger jag icke att någor bedja skall.
17 All orätt är synd; är ock somlig synd icke till döds.
18 Vi vete, att den af Gudi född är, han syndar icke;
utan den som född är af Gudi, han förvarar sig, och
den onde kommer icke vid honom. **19** Vi vete, att vi
ärom af Gudi, och hela verlden är stadd i det onda. **20**
Men vi vete, att Guds Son är kommen, och hafver gifvit
oss sinne, att vi kännom den Sanna, och ärom i den
Sanna, i hans Son Jesu Christo; denne är sanner Gud,
och det eviga lifvet. **(aiōnios g166)** **21** Kära barn, vakter
eder för afgudarna. Amen.

2 Johannesbrevet

1 Den äldste, den utvalda Frune, och hennes barn,
hvilken jag älskar i sanningen; och icke jag allenast,
utan ock alle som sanningen känt hafva; **2** För
sanningens skull, som i oss blifver, och med oss vara
skall i evighet. **(aiōn g165)** **3** Nåd, barmhertighet, frid af
Gud Fader, och af Herranom Jesu Christo, Fadrens
Son, i sanningene, och i kärlekenom, vare med eder.
4 Jag är mycket glad, att jag hafver funnit ibland din
barn de der vandra i sanningene; såsom vi budet af
Fadrenom fått hafve. **5** Och nu beder jag dig, Fru; icke
skrifver jag dig såsom ett nytt bud, utan det vi hadom af
begynnelsen, att vi skolom älska oss inbördes. **6** Och
detta är kärleken, att vi vandrom efter hans bud. Detta är
budet, som I hört hafven af begynnelsen, att I vandren
deruti. **7** Ty månge bedragare äro inkomne i verldena,
de som icke bekänna Jesum Christum kommen vara i
köttet; denne är bedragaren, och Antichrist. **8** Ser eder
väl före, att vi icke borttappom det vi arbetat hafvom,
utan att vi fåm full lön. **9** Hvar och en som öfverträder,
och icke blifver i Christi lärdom, han hafver ingen Gud;
den der blifver i Christi lärdom, han hafver både Fadren
och Sonen. **10** Kommer någor till eder, och icke hafver
denna lärdomen med sig, undfår honom icke i hus, och
helser honom icke heller; **11** Ty den honom helsar, han
är delaktig i hans onda gerningar. **12** Jag hafver väl
mycket att skrifva eder, dock ville jag icke med papper
eller bläck; utan jag hoppas att komma till eder, och
muntliga tala med eder, på det vår glädje skall vara
fullkommen. **13** Helsa dig dine utvalda systers barn.
Amen.

3 Johannesbrevet

1 Den äldste, dem älskeliga Gajo, den jag älskar i
sanningene. **2** Min älskelige, jag önskar i all stycken
att dig väl går, och du helbregda äst, såsom dine
själ väl går. **3** Men jag var mycket glad, då bröderna
kommo, och båro vittnesbörd om dine sanning, såsom
du vandrar i sanningene. **4** Jag hafver ingen större fröjd
än den, att jag hörer min barn vandra i sanningene. **5**
Min käreste, du gör troliga hvad som helst du gör emot
bröderna, och de främmande; **6** Som om din kärlek
betygat hafva inför församlingen; och du hafver väl gjort,
att du hafver dem affordrat värdeliga för Gudi. **7** Ty de
äro utfarne för hans Namns skull, och hafva intet tagit af
Hedningarna. **8** Så skole vi nu sådana undfå, på det vi
sanningenes medhjelpare varda mågom. **9** Jag hafver
skrifvit församlingene; men Diotrephes, som ibland dem
vill afhållen vara, anammar oss intet. **10** Derföre, när
jag kommer, vill jag kungöra hans gerningar som han
gör, och sqvallrar emot oss med ondom ordom, och
låter sig icke dermed nöja; sjelf anammar han icke
bröderna, och förmenar dem som det göra vilja, och
drifver dem ut af församlingene. **11** Min käreste, efterfölj
icke det ondt är, utan det godt är; den der väl gör, han
är af Gudi, och den der illa gör, han ser icke Gud.
12 Demetrius hafver vittnesbörd af hvar man, och af
sjelfva sanningene; och vi vittnom ock, och I veten,
att vårt vittnesbörd sant är. **13** Jag hade mycket till att
skrifva; men jag ville icke med bläck och penna skrifva
dig till. **14** Men jag hoppas snarliga få se dig, så vilje
vi muntliga tala med hvarannan. Frid vare med dig.
Vännerna helsa dig. Helsa du vännerna, hvar vid sitt
namn.

Judasbrevet

1 Judas, Jesu Christi tjenare, men Jacobs broder: dem
kalladom, som i Gud Fader helgade äro, och i Jesu
Christo behållne: 2 Mycken barmhertighet, och frid, och
kärlek vare med eder. 3 Mine käreste, efter det jag tog
mig före skrifva eder till om allas våra salighet, syntes
mig behöfvas förmana eder med skrifvelse, att I kämpa
måtten för trona, som ena reso helgonen föregifven
var. 4 Ty det äro några menniskor med ibland inkomna,
om hvilka fordom skrifvet var till detta straff: De äro
ogudaktige, och draga vår Guds nåd till lösaktighet, och
neka Gud, som allena är Herre, och vår Herra Jesum
Christum. 5 Men jag vill minna eder uppå, att I en tid
detta skolen veta, att då Herren hade utfört folket af
Egypten, sedan förgjorde han dem, som icke trodde. 6
Och de Änglar, som icke behöllo sin förstadöme, utan
öfvergåfvo sin hemman, dem förvarade han med eviga
bojor i mörkret, till den stora dagsens dom. (aïdios g126)
7 Såsom ock Sodoma och Gomorra, och de städer
deromkring, hvilke i samma måtto som de i skörhet
syndat hade, och hafva gångit efter främmande kött, de
äro satte för ett efterdömelse, och lida evig eldspino;
(aiōnios g166) 8 Sammalunda ock desse drömmare,
som besmitta köttet, förakta herrskapet, och försmäda
majestätet. 9 Men Michael, den Öfverängelen, då han
trätte med djefvulen, och disputerade med honom om
Mose kropp, torde han icke utsäga försmädelsens dom;
utan sade: Herren straffe dig. 10 Men desse försmäda,
der de intet af veta; och hvad de af naturen, som annor
oskälig djur veta, deruti förderfva de sig. 11 Ve dem;
ty de gå i Cains väg, och falla i Balaams villfarelse
för löns skull, och förgås i Chore uppror. 12 Desse
skamfläckar slösa af edra gåfvor utan fruktan, och
föda sig sjelfva; de äro skyar utan vatten, som drifvas
omkring af vädret; skallot, ofruktsam trä, två resor död,
och med rötter uppryckt. 13 Hafsens vilda vågor, som
sin egen skam utskumma; villfarande stjernor, hvilkom
det svarta mörkret förvaradt är i evighet. (aiōn g165) 14
Hafver ock Enoch, den sjunde ifrån Adam, propheterat
tillförene om dessa, och sagt: Si, Herren kommer med
mång tusend helgon; 15 Till att sitta dom öfver alla,
och straffa alla dem som ogudaktige äro, för alla deras
ogudaktiga gerningar, med hvilka de hafva illa gjort;
och för allt det hårda, som de ogudaktige syndare emot
honom talat hafva. 16 Desse knorra och klaga alltid,
och vandra efter sin egen lusta; och deras mun talar
stolt ord, och akta på personer för nyttos skull. 17
Men I, mine käreste, drager eder till minnes de ord,
som tillförene hafva eder sagd varit af vårs Herras
Jesu Christi Apostlar; 18 Att de sade eder: Uti yttersta
dagarna skola komma bespottare, de der gå skola
efter sin egen ogudaktiga begärelse. 19 Desse äro
de, som parti göra, köttslige, icke hafvandes Andan.
20 Men I, mine käreste, uppbygger eder sjelfva på
edra aldraheligasta tro, genom den Helga Anda, och
beder; 21 Och behåller eder i Guds kärlek, och vänter
efter vårs Herras Jesu Christi barmhertighet till evigt
lif. (aiōnios g166) 22 Och håller denna åtskilnad, att I
förbarmen eder öfver somliga; 23 Men somliga görer
med fruktan saliga, och rycker dem utur elden; hatande
den besmittada köttsens kjortel. 24 Men honom, som
förmår förvara eder utan synd, och ställa eder för sitt
härlighets ansigte ostraffeliga, med fröjd; 25 Allena
visom Gudi, vårom Frälsare, vare ära, och majestät,
och välde, och magt, nu och i alla evighet. Amen. (aiōn
g165)

Uppenbarelseboken

1 Detta är Jesu Christi uppenbarelse, den Gud hafver
gifvit honom, till att förkunna sinom tjenarom, hvad
innan kort tid ske skall; och hafver betecknat och
sändt, med sin Ängel, till sin tjenare Johannem; **2**
Hvilken betygat hafver Guds ord och vittnesbörd om
Jesu Christo, hvad han sett hade. **3** Salig är den som
läs och hörer denna Propheties ord, och håller det
deruti skrifvet är; ty tiden är när. **4** Johannes, de sju
församlingar i Asien: Nåd vare med eder, och frid af
honom som är, och som var, och som komma skall,
och af de sju Andar som för hans stol äro; **5** Och af
Jesu Christo, som är ett troget vittne, förstfödder ifrå de
döda, och en Förste öfver Konungarna på jordene; den
oss älskat hafver, och tvagit oss af våra synder med
sitt blod; **6** Och gjort oss till Konungar och Prester för
Gudi, och sinom Fader. Honom vare ära och välde,
ifrån evighet till evighet. Amen. **(aiōn g165)** **7** Si, han
kommer, med skyn, och all ögon skola se honom, och
de honom stungit hafva, och all slägte på jordene skola
jämra sig; ja, Amen. **8** Jag är A och O, begynnelsen
och änden, säger Herren, som är, som var, och som
komma skall, den Allsmägtige. **9** Jag, Johannes, edar
broder, och delaktig i bedröfvelsen, och i riket, och i
Jesu Christi tålamod, var på den ön Pathmos, för Guds
ords skull, och för Jesu Christi vittnesbörds skull. **10**
Jag var i andanom, på en Söndag, och hörde efter mig
en stor röst, såsom en basun; **11** Sägandes: Jag är
A och O, den förste och den siste. Hvad du ser, det
skrif uti ena bok, och sänd till de församlingar, som
äro i Asien, i Epheso, och i Smirnen, och i Pergame,
och i Thyatira, och i Sardis, och i Philadelphia, och i
Laodicea. **12** Och jag vände mig om till att se efter
rösten, som med mig talade; och som jag mig vände,
såg jag sju gyldene ljusastakar; **13** Och midt ibland de
sju gyldene ljusastakar en, som lik var menniskones
Son, klädd i en sid kjortel, och begjordad kring om
bröstet med ett gyldene bälte. **14** Men hans hufvud och
hans hår var hvitt, som en hvit ull, och såsom snö; och
hans ögon voro såsom en eldslåge. **15** Och hans fötter
voro såsom glödande messing i ugnen, och hans röst
såsom en dön af mycket vatten. **16** Och han hade i
sine högra hand sju stjernor, och af hans mun utgick ett
skarpt tveeggadt svärd; och hans ansigte sken såsom
klara solen. **17** Och då jag såg honom, föll jag till hans
fötter, såsom jag hade varit död; och han lade sin högra
hand på mig, och sade till mig: Var icke förfärad; jag är
den förste och den siste; **18** Och den lefvande; och
jag var död, och si, jag är lefvandes, ifrån evighet till
evighet: Amen; och hafver nycklarna till helvetet och
döden. **(aiōn g165, Hadēs g86)** **19** Så skrif nu hvad du sett
hafver, och hvad nu är, och hvad härefter ske skall; **20**
Hemligheten af de sju stjernor, som du sett hafver i
mine högra hand, och de sju gyldene ljusastakar: De
sju stjernor äro de sju församlingars Änglar; och de sju
ljusastakar, som du sett hafver, äro de sju församlingar.

2 Och skrif den församlings Ängel i Epheso: Detta
säger han, som hafver sju stjernor i sine högra
hand, den der vandrar midt ibland de sju gyldene
ljusastakar. **2** Jag vet dina gerningar, och ditt arbete,
och ditt tålamod, och att du icke må lida de onda, och
hafver försökt dem som säga att de äro Apostlar, och
äro dock icke, och hafver befunnit dem ljugare. **3** Och
du lider och hafver tålamod, och arbetar för mitt Namns
skull, och är icke trött vorden. **4** Men jag hafver emot
dig, att du den första din kärlek öfvergifvit hafver. **5**
Betänk derföre hvaraf du fallen äst, och bättra dig,
och gör de första gerningarna; hvar det icke sker, då
varder jag dig snarliga kommandes, och skall bortstöta
din ljusastaka af sitt rum, utan du bättrar dig. **6** Men
detta hafver du, att du hatar de Nicolaiters verk, hvilka
jag ock hatar. **7** Den der öra hafver, han höre hvad
Anden säger församlingarna: Den der vinner, honom
vill jag gifva äta af lifsens trä, som är i Guds Paradis.
8 Och skrif den församlings Ängel i Smirnen: Detta
säger den förste och den siste, den död var, och är
lefvandes vorden: **9** Jag vet dina gerningar och din
bedröfvelse, och din fattigdom (men du äst rik), och
hädelse af dem som sig säga vara Judar, och äro
icke, utan äro Satans hop. **10** Frukta intet för något,
som du lida skall. Si, djefvulen skall kasta några af
eder i fängelse, på det I skolen försökte varda, och
hafva bedröfvelse i tio dagar. Var trofast intill döden,
så skall jag gifva dig lifsens krono. **11** Den der öra
hafver, han höre hvad Anden säger församlingarna.
Den der vinner, han skall ingen skada få af den andra
döden. **12** Och skrif den församlings Ängel i Pergamen:
Detta säger han, som hafver det skarpa tveeggade
svärdet: **13** Jag vet dina gerningar, och hvar du bor,
att der Satans säte är; och du håller mitt Namn, och
hafver icke nekat mina tro; och i de dagar är Antipas,
mitt trogna vittne, dödader när eder, der Satan bor. **14**
Men jag hafver något litet emot dig; ty du hafver der
dem, som hålla Balaams lärdom, hvilken lärde genom
Balak åstadkomma förargelse för Israels barn, till att
äta af det afgudom offradt var, och bedrifva boleri; **15**
Så hafver du ock dem, som hålla de Nicolaiters lärdom,
hvilket jag hatar. **16** Bättra dig; annars skall jag dig
snarliga komma, och skall strida med dem, med mins
muns svärd. **17** Den der öra hafver, han höre hvad
Anden säger församlingarna. Den der vinner, honom
vill jag gifva äta af det fördolda Manna, och vill gifva
honom ett godt vittnesbörd, och med det vittnesbörd ett

nytt namn beskrifvet, det ingen känner, utan den det
får. 18 Ock skrif den församlings Ängel i Thyatira: Detta
säger Guds Son, som ögon hafver såsom eldslåge,
och hans fötter lika som messing; 19 Jag vet dina
gerningar, och din kärlek, och dina tjenst, och dina tro,
och ditt tålamod, och dina gerningar, de sista flere än
de första. 20 Men jag hafver något litet emot dig, att du
tillstädjer den qvinnan Jesabel, som säger att hon är en
Prophetissa, lära och bedraga mina tjenare, bedrifva
boleri, och äta af det afgudom offradt är. 21 Och jag
hafver gifvit henne tid, att hon skulle bättra sig af sitt
boleri; och hon hafver intet bättrat sig. 22 Si, jag skall
lägga henne i sängena; och de som med henne hor
bedrifva, skola komma uti aldrastörsta bedröfvelse, om
de icke bättra sig af sina gerningar. 23 Och hennes
barn skall jag dräpa; och alla församlingar skola veta,
att jag är den som ransakar njurar och hjerta; och skall
gifva hvarjom och enom af eder efter hans gerningar.
24 Men eder säger jag, och androm som i Thyatira ären,
som icke hafva sådana lärdom, och icke hafva förstått
Satans djuphet, såsom de säga: Jag skall icke lägga
på eder några andra bördo. 25 Dock hvad I hafven, det
håller, så länge jag kommer. 26 Och den der vinner,
och håller min verk intill ändan, honom skall jag gifva
magt öfver Hedningarna; 27 Och han skall regera dem
med jernris; och han skall sönderkrossa dem såsom en
pottomakares käril; 28 Såsom jag ock fått hafver af
minom Fader, och vill gifva honom morgonstjernona.
29 Den der öra hafver, han höre hvad Anden säger
församlingarna.

3 Skrif ock församlingenes Ängel i Sardis: Detta säger
den, som hafver de sju Guds Andar, och de sju
stjernor: Jag vet dina gerningar; ty du hafver namnet
att du lefver, och äst död. 2 Var vaken, och stärk
det andra som dö vill; ty jag hafver icke befunnit dina
gerningar fullkomliga för Gudi. 3 Så tänk nu på hvad
du fått och hört hafver, och håll det, och bättra dig;
äst du icke vaken, så skall jag komma till dig som
en tjuf plägar komma, och du skall icke veta på hvad
stund jag kommer till dig. 4 Du hafver ock få namn i
Sardis, som sin kläder icke besmittat hafva, och de
skola vandra med mig i hvit kläder, ty de äro dess
värde. 5 Den som vinner, han skall klädder varda med
hvit kläder; och jag skall icke utskrapa hans namn af
lifsens bok; och jag skall vederkänna hans namn för
min Fader, och för hans Änglar. 6 Den der öra hafver,
han höre hvad Anden säger församlingarna. 7 Skrif
ock den församlings Ängel i Philadelphia: Detta säger
den Helige, och den Sannfärdige, som hafver Davids
nyckel, den der upplåter, och ingen menniska igenlåter;
den der igenlåter, och ingen menniska upplåter; 8 Jag
vet dina gerningar. Si, jag hafver gifvit dig en öppen
dörr, och ingen kan låta henne igen; ty du hafver liten
kraft, och du hafver hållit min ord, och hafver icke nekat
mitt Namn. 9 Si, jag vill gifva dig utu Satans hop; de sig
säga vara Judar, och äro icke, utan ljuga. Si, jag vill
drifva dem dertill, att de skola komma och tillbedja för
dina fötter, och skola veta att jag hafver älskat dig. 10
Efter du hafver hållit mitt tålamods ord, skall jag ock
bevara dig för frestelsens stund, hvilken tillstundar allo
verldene, till att fresta dem som bo på jordene. 11 Si,
jag kommer snarliga; håll det du hafver, att ingen tager
dina krono. 12 Den der vinner, honom vill jag göra till
en pelare uti mins Guds tempel, och han skall icke
mer utgå; och jag skall skrifva på honom mins Guds
Namn, och mins Guds stads, dess nya Jerusalems,
namn, som nederkommer af himmelen ifrå min Gud,
och mitt nya Namn. 13 Den der öra hafver, han höre
hvad Anden säger församlingarna. 14 Skrif ock den
församlings Ängel i Laodicea: Detta säger Amen, det
trogna och sannfärdiga vittnet, begynnelsen till Guds
kreatur: 15 Jag vet dina gerningar, att du äst hvarken
kall eller varm; jag ville att du vore antingen kall, eller
varm. 16 Men efter du äst ljum, och hvarken kall eller
varm, skall jag dig utspy utu min mun. 17 Ty du säger:
Jag är rik, och hafver nog, och behöfver intet; och vetst
icke att du äst elände, och jämmerlig, fattig, och blind,
och nakot. 18 Jag råder dig att du köper guld af mig,
det genomeldadt och bepröfvadt är, att du må blifva rik;
och hvit kläder, som du må kläda dig uti, på det dine
nakenhets blygd icke skall synas; och smörj din ögon
med ögnasalvo, att du må få se. 19 De jag älskar, dem
agar jag och näpser. Så var nu flitig, och bättra dig. 20
Si, jag står för dörrene och klappar; den der hörer mina
röst, och upplåter dörrena, till honom skall jag ingå,
och hålla nattvard med honom, och han med mig. 21
Den der vinner, honom skall jag sitta låta med mig på
min stol, såsom ock jag vunnit hafver, och är sittandes
vorden med minom Fader på hans stol. 22 Den der öra
hafver, han höre hvad Anden säger församlingarna.

4 Sedan såg jag, och si, en dörr vardt upplåten i
himmelen; och den första rösten, som jag hörde,
såsom en basun, med mig tala, sade: Stig här upp; jag
vill visa dig, hvad ske skall härefter. 2 Och straxt var jag
i Andanom; och si, en stol vardt satt i himmelen, och på
stolen satt en. 3 Och den der satt, han var påseende
såsom den stenen jaspis, och sardis; och en regnbåge
var om stolen, påseendes såsom en smaragd. 4 Och
kringom stolen voro fyra och tjugu stolar; och på de
stolar såto fyra och tjugu äldste, klädde med hvit kläder,
och på deras hufvud voro gyldene kronor. 5 Och af
stolenom utgingo ljungeld, tordön och röster; och sju
eldslampor brunno för stolen; hvilka äro de sju Guds
Andar. 6 Och framför stolen var såsom ett glashaf,

likt vid christall; och midt i stolen, och kringom stolen,
fyra djur full med ögon, både före och bak. 7 Och det
första djuret var likt ett lejon; och det andra djuret likt
enom kalf; och det tredje djuret hade ett ansigte såsom
en menniska; och det fjerde djuret likt enom flygande
örn. 8 Och de fyra djur hade hvartdera sex vingar allt
omkring, och de voro innantill full med ögon, och hade
ingen ro dag eller natt, och sade: Helig, Helig, Helig är
Herren Gud allsmägtig, som var, och som är, och som
komma skall. 9 Och då de djuren gåfvo honom pris,
och äro, och tack, som satt på stolen, den der lefver
ifrån evighet till evighet, **(aiōn g165)** 10 Föllo de fyra
och tjugu äldste framför honom, som satt på stolen,
och tillbådo den der lefver ifrån evighet till evighet; och
kastade sina kronor för stolen, och sade: **(aiōn g165)** 11
Herre, du äst värdig taga pris, och äro, och kraft; ty du
hafver skapat all ting, och för din viljas skull hafva de
varelse, och äro skapt.

5 Och jag såg i hans högra hand, som satt på stolen,
ena bok skrifven innan och utan, beseglad med sju
insegel. 2 Och jag såg en stark Ängel, som predikade
med höga röst: Ho är värdig upplåta bokena, och
uppbryta hennes insegel? 3 Och ingen i himmelen,
eller på jordene, eller under jordene, kunde upplåta
bokena, och icke heller se på henne. 4 Och jag gret
svårliga, att ingen vardt funnen värdig till att upplåta
bokena, och läsa henne, eller se på henne; 5 Och
en af de äldsta sade till mig: Gråt icke. Si, Lejonet af
Juda slägte, Davids rot, hafver vunnit till att upplåta
bokena, och uppbryta hennes sju insegel. 6 Och jag
såg, och si, midt i stolen, och ibland de fyra djuren,
och midt ibland de äldsta stod ett Lamb, såsom det
hade slagtadt varit, och hade sju horn, och sju ögon,
hvilka äro de sju Guds Andar sände i all land. 7 Och
det kom, och tog bokena utaf hans högra hand, som
satt på stolen. 8 Och då det hade tagit bokena, föllo de
fyra djur, och de fyra och tjugu äldste framför Lambet,
hafvande hvar och en harpor och gyldene skålar fulla
med rökverk, hvilket är de heligas böner; 9 Och söngo
en ny sång, och sade: Du äst värdig att taga bokena,
och upplåta hennes insegel; ty du äst dödad, och hafver
igenlöst oss Gudi med ditt blod, af allahanda slägte och
tungomål, och folk och Hedningar. 10 Och hafver gjort
oss vårom Gudi till Konungar och Prester; och vi skole
regnera på jordene. 11 Och jag såg, och hörde en röst
af många Änglar, kringom stolen och kringom djuren,
och kringom de äldsta, och talet på dem var mång
sinom tusende tusend; 12 Sägande med höga röst:
Lambet, som dödadt är, det är värdigt att hafva kraft,
och rikedom, och visdom, och starkhet, och äro, och
pris, och lof. 13 Och all kreatur, som i himmelen äro,
och de på jordene, och de under jordene, och i hafvet,
och allt det uti dem är, hörde jag säga till honom, som
satt på stolen, och till Lambet: Lof, och ära, och pris,
och kraft, ifrån evighet till evighet. **(aiōn g165)** 14 Och de
fyra djuren sade: Amen; och de fyra och tjugu äldste
föllo ned (på sin ansigte), och tillbådo honom, som
lefver ifrån evighet till evighet.

6 Och jag såg, att Lambet uppbröt ett af inseglen, och
jag hörde ett af de fyra djuren säga, såsom med
tordönsröst: Kom, och se. 2 Och jag såg, och si, en hvit
häst; och den derpå satt, hade en båga, och honom
vardt gifven en krona; och han for ut till att vinna, och få
seger. 3 Och då det uppbröt det andra inseglet, hörde
jag det andra djuret säga: Kom, och se. 4 Och der
utgick en annar häst, röd; och honom, som derpå satt,
vardt gifvet att han skulle borttaga friden af jordene,
och att de skulle slå sig ihjäl inbördes; och honom vardt
gifvet ett stort svärd. 5 Och då det uppbröt det tredje
inseglet, hörde jag det tredje djuret säga: Kom, och se.
Och jag såg, och si, en svart häst; och den der satt
på honom hade ena vågskål i sine hand. 6 Och jag
hörde ena röst midt ibland de fyra djur, sägandes: Ett
mått hvete om en penning, och tre mått bjugg om en
penning; och oljone och vinet gör ingen skada. 7 Och
då det uppbröt det fjerde inseglet, hörde jag dess fjerde
djursens röst säga: Kom, och se. 8 Och jag såg, och si,
en black häst; och den som på honom satt, hans namn
var döden, och helvetet följde honom efter; och dem
vardt magt gifven öfver fjerde parten på jordene, att
döda med svärd, och med hunger, och med döden af
de vilddjur på jordene äro. **(Hadēs g86)** 9 Och då det
uppbröt det femte inseglet, såg jag, under altaret, deras
själar, som dödade voro för Guds ords skull, och för det
vittnesbörds skull, som de hade; 10 Och de ropade
med höga röst, och sade: Herre, du som äst helig och
sannfärdig, huru länge dömer du icke, och hämnas icke
vårt blod på dem, som bo på jordene? 11 Och dem
vardt gifvet hvarjom och enom ett sidt hvitt kläde, och
till dem vardt sagdt, att de skulle ännu hvilas en liten
tid, till dess talet blefve fullt af deras medtjenare och
bröder, de der ock skola dödade varda, såsom ock
de. 12 Och jag såg, att det uppbröt det sjette inseglet;
och si, då vardt en stor jordbäfning, och solen vardt
svart som en hårsäck, och månen vardt alltsammans
såsom blod. 13 Och stjernorna föllo af himmelen ned
på jordena, såsom fikonaträt sin fikon nedersläpper, då
det ristes af stort väder. 14 Och himmelen gick bort,
såsom en tillslagen bok; och all berg och öar vordo
rörd af sitt rum. 15 Och Konungarna på jordene, och de
öfverste, och rike, och höfvitsmän, och väldige och alle
tjenare, och alle frie, fördolde sig uti jordkulor, och i
bergskrefvor; 16 Och sade till berg och klippor: Faller
öfver oss, och skyler oss för hans ansigte, som sitter

på stolen, och för Lambsens vrede; 17 Ty den store
hans vredes dag är kommen; och ho kan bestå?

7 Sedan såg jag fyra Änglar stå på fyra jordenes hörn,
hållande fyra jordenes väder, att intet väder skulle
blåsa på jordena, eller på hafvet, eller på något trä.
2 Och jag såg en annan Ängel uppstiga ifrå solens
uppgång; han hade lefvandes Guds insegel, och ropade
med höga röst till de fyra Änglar, hvilkom gifvet var
skada göra jordene och hafvena; 3 Och sade: Görer
icke jordene skada, eller hafvena, eller trän, så länge vi
med insegel tecknom vår Guds tjenare på deras anlete.
4 Och jag hörde talet på dem, som tecknade voro,
hundrade fyra och fyratio tusend, som tecknade voro,
af all Israels barnas slägter: 5 Af Juda slägte tolftusend
tecknade; af Rubens slägte tolftusend tecknade; af
Gads slägte tolftusend tecknade; 6 Af Assers slägte
tolftusend tecknade; af Nephthali slägte tolftusend
tecknade; af Manasse slägte tolftusend tecknade; 7
Af Simeons slägte tolftusend tecknade; af Levi slägte
tolftusend tecknade; af Isaschars slägte tolftusend
tecknade; 8 Af Zabulons slägte tolftusend tecknade;
af Josephs slägte tolftusend tecknade; af BenJamins
slägte tolftusend tecknade. 9 Sedan såg jag, och si, en
stor skare, den ingen räkna kunde, af allom Hedningom,
och slägtom, och folkom, och tungomålom, ståndande
för stolen, och för Lambena, klädd i sid hvit kläder,
och palmer i deras händer; 10 Och de ropade med
höga röst, och sade: Salighet honom, som sitter på
stolen, vårom Gudi och Lambena. 11 Och alle Änglar
stodo kringom stolen, och om de äldsta, och om de
fyra djuren, och föllo på sin ansigte framför stolen, och
tillbådo Gud; 12 Och sade: Amen, lof, och ära, och
vishet, och tack, och pris, och kraft, och starkhet vare
vårom Gud, ifrån evighet till evighet. Amen. **(aiōn g165)**
13 Och en af de äldsta svarade, och sade till mig: Ho
äro desse, som uti de sida hvita kläder klädde äro? Och
hvadan äro de komne? 14 Och jag sade till honom:
Herre, du vetst det. Och han sade till mig: Desse äro
de som komne äro utu stor bedröfvelse, och hafva
tvagit sin kläder, och gjort dem hvit i Lambsens blod. 15
Derföre äro de för Guds stol, och tjena honom dag och
natt uti hans tempel; och den på stolen sitter, skall bo
öfver dem. 16 De skola intet mer hungra, eller törsta;
icke heller skall solen falla på dem, icke heller någon
hette; 17 Ty Lambet, som midt i stolen är, skall regera
dem, och leda dem till lefvande vattukällor; och Gud
skall aftorka alla tårar af deras ögon.

8 Och då det uppbröt det sjunde inseglet, vardt en
tysta i himmelen vid en half stund. 2 Och jag
såg sju Änglar stå för Gud, och dem vordo gifne sju
basuner. 3 Och en annar Ängel kom, och stod för
altaret, och hade ett gyldene rökelsekar; och honom
vardt gifvet mycket rökverk, på det han skulle gifva
till all helgons böner på gyldene altaret, som är för
stolenom. 4 Och rökverksens rök, af helgonens böner,
gick upp af Ängelens hand för Gud. 5 Och Ängelen tog
rökelsekaret, och uppfyllde det med eld af altaret, och
kastade ned på jordena; och der skedde tordön, röster,
och ljungeld, och jordbäfning. 6 Och de sju Änglar, med
de sju basuner, skickade sig till att basuna. 7 Och den
förste Ängelen basunade; och vardt ett hagel och eld,
bemängdt med blod, och det vardt kastadt på jordena;
och tredjeparten af trän vardt uppbränd, och allt grönt
gräs brann upp. 8 Och den andre Ängelen basunade;
och uti hafvet vardt kastadt såsom ett stort brinnande
berg, och tredjeparten af hafvet vardt blod. 9 Och
tredjeparten af de lefvande kreatur, som i hafvet voro,
blefvo döde; och tredjeparten af skeppen förgingos. 10
Och den tredje Ängelen basunade; och en stor stjerna
föll ned af himmelen, brinnandes som ett bloss; och föll
uti tredjeparten af älfverna, och uti vattukällorna. 11
Och stjernones namn kallas malört; och tredjeparten
vändes i malört, och många menniskor blefvo döda
af vattnet, som förbittradt vardt. 12 Och den fjerde
Ängelen basunade; och tredje parten af solene vardt
slagen, och tredjeparten af månan, och tredjeparten af
stjernorna, så att tredjeparten af dem vardt förmörkrad,
och tredjedelen af dagen intet skina kunde, och af
nattene sammalunda. 13 Och jag såg, och hörde en
Ängel, som flög midt igenom himmelen, och sade med
höga röst: Ve, ve, ve dem som bo på jordene, för
de andra röster af de tre Änglars basuner, som ännu
basuna skola.

9 Och den femte Ängelen basunade; och jag såg ena
stjerno falla af himmelen på jordena; och honom
vardt gifven nyckelen till afgrundens brunn. **(Abyssos g12)**
2 Och han upplät afgrundens brunn, och der uppgick en
rök, såsom af en stor ugn; och solen och vädret vordo
förmörkrad af brunsens rök. **(Abyssos g12)** 3 Och utu
röken kommo gräshoppor på jordena; och dem vardt
gifven magt, såsom scorpioner på jordene magt hafva.
4 Och vardt sagdt till dem, att de icke skulle göra gräset
på jordene skada, icke heller något det grönt var, icke
heller något trä; utan allena menniskorna, de som icke
hade Guds tecken i sin anlete. 5 Och dem vardt gifvet,
att de icke skulle döda dem; utan att de skulle qvälja
dem i fem månader; och deras qval var såsom qval af
scorpion, då han hafver stungit menniskorna. 6 Och
i de dagar skola menniskorna söka efter döden, och
skola icke finna honom, och de skola begära dö, och
döden skall fly ifrån dem. 7 Och de gräshoppor äro
lika de hästar, som till krigs beredde äro, och på deras
hufvud såsom kronor gulde lika, och deras ansigte
såsom menniskors ansigte. 8 Och de hade hår såsom

qvinnohår, och deras tänder voro såsom lejons; 9 Och
hade pansar såsom jernpansar, och bullret af deras
vingar såsom vagnsbuller, der många hästar löpa till
krigs; 10 Och hade stjertar såsom scorpioner, och
gaddar voro i deras stjertar; och deras magt var till att
qvälja menniskorna i fem månader; 11 Och hade öfver
sig en Konung, en Ängel af afgrunden, hvilkens namn
på Ebreisko heter Abaddon, på Grekisko Apollyon.
(Abyssos g12) 12 Ett Ve är framfaret, och si, här komma
ännu tu annor Ve efter. 13 Och den sjette Ängelen
basunade, och jag hörde ena röst af de fyra hörn af det
gyldene altaret, som är för Guds ögon: 14 Och sade till
den sjette Ängelen, som basunen hade: Lös de fyra
Änglar, som bundne äro uti den stora älfven Euphrates.
15 Och de fyra Änglar vordo löse, hvilke beredde voro
till ena stund, till en dag, till en månad, och till ett år,
att de skulle döda tredjeparten af menniskorna. 16
Och talet på det resigtyget var mång sinom tusende
tusend, och jag hörde deras tal. 17 Och så såg jag ock
hästarna i synene, och de som såto på dem, de hade
glödande, gula, och svafvelspansar; och hufvuden på
hästarna voro såsom lejonahufvud; och af deras mun
utgick eld, och rök, och svafvel. 18 Af dessa tre plågor
vardt dödad tredjeparten af menniskorna, af elden, och
röken, och svallet, som utaf deras mun gick. 19 Ty
deras magt var i deras mun, och i deras stjertar; och
stjertarne voro ormom like, och hade hufvud, der de
skada med gjorde. 20 Och voro ännu menniskor, som
icke voro dödade af dessa plågor, och icke bättrade sig
af sina händers verk; att de icke tillbådo djefvulskap,
och afgudar af guld, silfver, koppar, sten och trä, de
der hvarken se kunna, eller höra, eller gå; 21 Och icke
gjorde bot för sitt mord, trolldom, skörhet och tjufveri.

10 Och jag såg en annan stark Ängel nederkomma
af himmelen; han var klädd med en sky, och en
regnbåge öfver hans hufvud, och hans ansigte såsom
solen, och hans fötter såsom eldspelare. 2 Och han
hade i sine hand en öppen bok; och han satte sin
högra fot på hafvet, och den vänstra på jordena. 3 Och
ropade med höga röst, som ett rytande lejon. Och då
han ropade, talade sju tordöner sina röster. 4 Och då
de sju tordöner talat hade sina röster, ville jag skrifvit
dem; då hörde jag ena röst af himmelen säga till mig:
Besegla det de sju tordöner talat hafva, och skrif det
intet. 5 Och Ängelen, som jag såg stå på hafvet och
på jordene, hof sina hand upp till himmelen, 6 Och
svor vid honom, som lefver ifrån evighet till evighet,
den der himmelen skapat hafver och hvad deruti är,
och jordena och hvad deruti är, och hafvet och hvad
deruti är, att ingen tid skall vara mer. (aiōn g165) 7
Utan i de dagar, då den sjunde Ängelens röst höres,
då han varder basunandes; då skall Guds hemlighet
fullkomnad varda, såsom han förkunnat hade genom
sina tjenare Propheterna. 8 Och jag hörde åter ena
röst af himmelen tala med mig, och säga: Gack, och
tag den öppna bokena af Ängelens hand, som står på
hafvet och på jordene. 9 Och jag gick till Ängelen, och
sade till honom: Få mig bokena; och han sade till mig:
Tag, och ät upp henne, och hon skall rifva dig i buken;
men i din mun skall hon vara söt som hannog. 10 Och
jag tog bokena af Ängelens hand, och åt henne upp,
och hon vardt i min mun söt som hannog; och då jag
hade ätit henne, ref hon mig i buken. 11 Och han sade
till mig: Du måste åter prophetera folkom, Hedningom,
och tungomålom, och mångom Konungom.

11 Och mig vardt fången en rö såsom en käpp,
och mig vardt sagdt: Statt upp, och mäl Guds
tempel och altare, och de som tillbedja derinne. 2 Men
den inra choren af templet kasta ut, och mäl honom
intet; ty han är gifven Hedningomen, och de skola
förtrampa den heliga staden, i två och fyratio månader.
3 Och jag skall gifva tu minom vittnom, och de skola
prophetera i tusende, tu hundrade och sextio dagar,
klädde i säckar. 4 Desse äro tu oljoträ, och tu bloss,
ståndande för jorderikes Gud. 5 Och hvar någor ville
göra dem skada, så går elden ut af deras mun, och
förtärer deras fiendar; och hvar någor ville göra dem
ondt, så måste han dödas. 6 Desse hafva magt till att
igenlycka himmelen, att intet regnar uti de dagar då de
prophetera; och hafva magt öfver vattnet, att förvända
det i blod, och slå jordena med allahanda plågo, så ofta
de vilja. 7 Och då de hafva lyktat sitt vittnesbörd, skall
det vilddjuret, som uppstiger af afgrunden, hålla ena
strid med dem, och skall öfvervinna dem, och döda
dem. (Abyssos g12) 8 Och deras lekamen skola blifva
liggande på gatorna, i den stora staden, som heter
andeliga Sodoma och Egypten, der vår Herre korsfäst
är. 9 Och skola några af folken och slägterna, och
tungomålen, och af Hedningarna, se deras lekamen
i tre dagar och en half, och skola icke vilja tillstädja
deras lekamen läggas i grafvar. 10 Och de på jordene
bo, skola fröjda sig öfver dem, och skola glädjas, och
sända hvarandrom gåfvor; ty desse två Propheter
tvingade dem som bo på jordene. 11 Och efter tre
dagar och en half kom lifsens ande af Gudi uti dem,
och de stodo på sina fötter; och en stor förskräckelse
föll på dem som sågo dem. 12 Och de hörde en hög
röst af himmelen säga till dem: Stiger hit upp. Och de
stego upp i himmelen uti en sky, och deras ovänner
sågo dem. 13 Och i samma stundene vardt en stor
jordbäfning, och tionde delen af staden föll ned; och
blefvo i jordbävningen dödade sjutusend menniskors
namn; och de andre vordo förfärade, och gåfvo Gudi i
himmelen pris. 14 Det andra Ve gick öfver, och si, det

tredje Ve kommer snart. 15 Och den sjunde Ängelen
basunade, och i himmelen hördes höga röster, de der
sade: Denna verldenes rike äro vordne vårs Herras
och hans Christs, och han skall regnera af evighet till
evighet. (aiōn g165) 16 Och de fyra och tjugu äldste,
som för Gudi på sina stolar såto, föllo på sin ansigte,
och tillbådo Gud; 17 Och sade: Vi tackom dig, Herre,
allsmägtig Gud, du som äst, och varit hafver, och
tillkommande äst; ty du hafver tagit dina stora kraft, och
regnerar; 18 Och Hedningarna äro vrede vordne; och
din vrede är kommen, och de dödas tid, att de skola
dömas, och att du skall löna dina tjenare Propheterna,
och helgonen, och dem som frukta ditt Namn, små
och stora, och förderfva dem som jordena förderfvat
hafva. 19 Och Guds tempel vardt upplåtet i himmelen,
och hans Testaments ark vardt sedd i hans tempel,
och der skedde ljungeld och röster, och tordöner, och
jordbäfning, och stort hagel.

12 Och i himmelen syntes ett stort tecken: En qvinna
beklädd med solene, och månen under hennes
fötter, och på hennes hufvud en krona af tolf stjernor. 2
Och hon var hafvandes, ropade, och pintes med barn,
och hade stort qval till att föda. 3 Och så syntes ett
annat tecken i himmelen, och si, en stor röd drake,
som hade sju hufvud och tio horn, och på hans hufvud
sju kronor. 4 Och hans stjert drog tredjeparten af
himmelens stjernor, och kastade dem ned på jordena;
och draken stod för qvinnone som föda skulle, på det,
när hon födt hade, skulle han uppäta hennes barn. 5
Och hon födde ett svenbarn, som regera skulle alla
Hedningar med jernris; och hennes barn vardt borttaget
till Gud, och till hans stol. 6 Och qvinnan flydde uti
öknena, der hon rum hade, beredt af Gudi, att hon der
föda skulle, i tusende, tuhundrade och sextio dagar. 7
Och det vardt en stor strid i himmelen: Michael och
hans Änglar stridde med drakan, och draken stridde och
hans Änglar; 8 Och de vunno intet; och deras rum vardt
icke mer funnet i himmelen. 9 Och den store draken,
den gamle ormen, den der heter djefvul och Satanas,
vardt utkastad, den der bedrager hela verldena; och
han vardt kastad på jordena, och hans änglar vordo
ock bortkastade med honom. 10 Och jag hörde en stor
röst, som sade i himmelen: Nu är vår Guds salighet,
och kraft, och rike, och magt hans Christs vorden, efter
våra bröders åklagare är förkastad, den dem åklagade
för Gud, dag och natt. 11 Och de vunno honom för
Lambsens blods skull, och för dess vittnesbörds ords
skull, och de hafva icke älskat sitt lif allt intill döden. 12
Derföre, glädjens, I himlar, och de som bo i dem. Ve
dem som bo på jordene, och på hafvet; ty djefvulen
stiger ned till eder, och hafver en stor vrede, vetandes
att han icke lång tid hafver. 13 Och då draken såg att
han förkastad var på jordena, förföljde han qvinnona,
som svenbarnet födt hade. 14 Och qvinnone vordo
gifne två vingar, såsom af en stor örn; att hon skulle
flyga uti öknena uti sitt rum, der hon födes en tid, och
två tider, och en half tid, ifrån ormsens ansigte. 15 Och
ormen sputade utu sin mun vatten, såsom en ström,
efter qvinnona; på det han skulle fördränka henne. 16
Men jorden halp qvinnone, och upplät sin mun, och
uppsvalg strömmen, som draken af sin mun utsputat
hade. 17 Och draken vardt vred på qvinnona, och gick
bort, att han skulle örliga med de andra af hennes
säd, de som hålla Guds bud, och hafva Jesu Christi
vittnesbörd. Och han stod på hafsens sand.

13 Och jag såg ett vilddjur uppstiga utu hafvet, det
hade sju hufvud och tio horn, och på dess horn
tio kronor, och på dess hufvud hädelsens namn. 2 Och
vilddjuret, som jag såg, det var likt enom pardel, och
dess fötter såsom björnafötter, och dess mun såsom
lejons mun; och draken gaf thy sina kraft, och sin stol,
och stora magt. 3 Och jag såg ett af hans hufvud
såsom sargadt till döds, och dess dödssår var igenläkt,
och hela jorden förundrade sig på vilddjuret. 4 Och de
tillbådo drakan, som vilddjurena hade magt gifvit; och
tillbådo vilddjuret, sägande: Ho är vilddjuret lik? Eller ho
förmå strida emot thy? 5 Och thy vardt gifven en mun,
till att tala stor ting och hädelse; och thy vardt gifven
magt till att bruka sig i två och fyratio månader. 6 Och
det upplyfte sin mun, till att tala hädelse emot Gud, till
att häda hans Namn och hans tabernakel, och dem
som bo i himmelen; och thy vardt medgifvet strida med
helgonen, och vinna dem. 7 Och thy vardt gifven magt
öfver all slägter, och tungomål, och Hedningar. 8 Och
alle de som på jordene bo, tillbådo det, hvilkas namn
icke skrifna äro i Lambsens lifs bok, hvilket dödadt
är ifrå verldenes begynnelse. 9 Den der öra hafver,
han höre. 10 Den der leder i fängelse, han skall gå i
fängelse; den der dräper med svärd, han måste dödas
med svärd. Här är de heligas tålamod och tro. 11 Och
jag såg ett annat vilddjur uppstiga utu jordene; och det
hade tu horn lika som Lambet; och det talade som
drakan. 12 Och det gör alla dess första vilddjurets
magt, i dess åsyn; och det kommer jordena, och dem
derpå bo, till att tillbedja det första vilddjuret; hvilkets
dödssår igenläkt var. 13 Och det gör stor tecken, så att
det ock låter eld falla ned af himmelen på jordena, i
menniskors åsyn. 14 Och det bedrager dem som bo på
jordene, för de teckens skull, som thy gifna äro att göra
för vilddjuret; sägandes till dem som bo på jordene, att
de skola göra vilddjurena, som sargadt var af svärd,
och var lefvande vordet, ett beläte. 15 Och thy vardt
gifvet, att det skulle gifva vilddjurets beläte anda, och att
vilddjurets beläte skulle tala, och så beställat, att hvilke

som helst icke tillbådo vilddjurets beläte, skulle dödas.
16 Och det lät alla, små och stora, rika och fattiga, fria
och tjenare, taga vedertecken uti deras högra hand,
eller på deras anlete; 17 Att ingen skall må köpa, eller
sälja, utan den der hafver vedertecknet, eller vilddjurets
namn, eller dess namns tal. 18 Här är visdomen: Den
der förstånd hafver, han räkne vilddjurets tal; ty det är
ens menniskos tal, och dess tal är sexhundrad sextio
och sex.

14 Och jag såg, och si: Ett Lamb stod på Sions berg,
och med thy hundrade fyra och fyratio tusend:
de hade dess Faders Namn beskrifvet på sin anlete.
2 Och jag hörde ena röst af himmelen, såsom af ett
stort vatten; och såsom ena röst af en stor tordön; och
rösten, som jag hörde, var såsom harpolekares, de der
lekte på sina harpor. 3 Och de söngo såsom en ny sång
för stolen, och för de fyra djuren, och för de äldsta;
och ingen kunde lära den sången, utan de hundrade
fyra och fyratio tusend, som köpte äro af jordene. 4
Desse äro de, som med qvinnor icke besmittade äro,
ty de äro jungfrur; desse äro de som följa Lambet,
ehvart det går; desse äro köpte ifrå menniskorna, till
en förstling Gudi, och Lambena. 5 Och i deras mun
är intet svek funnet; ty de äro utan smitto, för Guds
stol. 6 Och jag såg en annan Ängel flyga midt genom
himmelen; han hade ett evigt Evangelium, det han
förkunna skulle dem som på jordene bo, och allom
Hedningom, och slägtom, och tungomålom, och folkom.
(aiōnios g166) 7 Och sade med höga röst: Frukter Gud,
och gifver honom äro; ty stunden är kommen till hans
dom, och tillbeder honom, som hafver gjort himmel och
jord, hafvet och vattukällorna. 8 Och en annar Ängel
följde efter, och sade: Fallen, fallen är den store staden
Babylon; ty han hafver dricka gifvit allom Hedningom af
vredenes vin, sins boleris. 9 Och tredje Ängelen följde
dem, och sade med höga röst: Hvar någor tillbeder
vilddjuret, och dess beläte, och tager dess vedertecken
på sitt anlete, eller på sin hand; 10 Han skall ock dricka
af Guds vredes vin, det inskänkt och klart är i hans
vredes kalk; och han skall varda plågad med eld och
svafvel, i heliga Änglars åsyn, och i Lambsens åsyn. 11
Och röken af deras plågo skall uppstiga af evighet till
evighet; och de hafva hvarken dag eller natt ro, som
tillbedja vilddjuret och dess beläte, och der någor tagit
hafver dess namns vedertecken. (aiōn g165) 12 Här är
de heligas tålamod; här äro de som hålla Guds bud
och Jesu tro. 13 Och jag hörde ena röst af himmelen
säga till mig: Skrif: Salige äro de döde, som i Herranom
dö, härefter; ja, Anden säger, att de skola hvila sig ifrå
sitt arbete; ty deras gerningar följa dem efter. 14 Och
jag såg, och si en hvit sky; och på skynom satt en, som
lik var menniskones Son, och hade på sitt hufvud en
guldkrono, och i hans hand en hvass lia. 15 Och en
annar Ängel kom utu templet, och ropade med höga
röst till den, som satt på skynom: Hugg till med din lia,
och skär; ty tiden är dig kommen, att du skall skära; ty
säden på jordene är torr vorden. 16 Och han, som satt
på skyn, högg till med sin lia på jordena, och jorden
vardt afskoren. 17 Och en annar Ängel kom utu templet,
som i himmelen är, den ock en hvass lia hade. 18 Och
en annar Ängel kom utur altaret, den magt hade öfver
elden; och ropade med höga röst till honom, som hade
den hvassa lian, och sade: Hugg till med din hvassa
lia, och skär upp vinqvistarna på jordene; ty hennes
vinbär äro mogen. 19 Och Ängelen högg till med sin
skarpa lia på jordena, och skar upp vingårdarna på
jordene, och kastade dem uti Guds vredes stora präss.
20 Och vardt prässen trampad utom staden; och blodet
gick ut af prässen, allt intill betslen på hästarna, utöfver
tusende sexhundrad stadier vägs.

15 Och jag såg ett annat tecken af himmelen, stort
och underligit: Sju Änglar, som hade sju de
yttersta plågor; ty med dem är fullkomnad Guds vrede.
2 Och jag såg såsom ett glashaf, beblandadt med eld,
och dem stå på samma glashaf, som seger vunnit hade
på vilddjuret, och dess beläte, och vedertecken, och
på dess namns tal; och de hade Guds harpor. 3 Och
de söngo Mose, Guds tjenares, sång, och Lambsens
sång, sägande: Stor och underlig äro din verk, Herre
Gud allsvåldig; rättfärdige och sanne äro dine vägar, du
helgonens Konung. 4 Ho skulle icke frukta dig, Herre,
och prisa ditt Namn? Ty du äst allena helig, och alle
Hedningar skola komma och tillbedja i din åsyn; ty dine
domar äro uppenbare vordne. 5 Sedan såg jag; och
si, vittnesbördsens tabernakels tempel vardt öppnadt i
himmelen; 6 Och gingo derut af templet de sju Änglar,
som de sju plågor hade, klädde uti rent, hvitt linkläde,
och omgjordade kringom bröstet med gyldene bälte. 7
Och ett af de fyra djuren gaf de sju Änglar sju gyldene
skålar, fulla med Guds vrede, den der lefver af evighet
till evighet. (aiōn g165) 8 Och templet vardt uppfyldt med
rök af Guds härlighet, och af hans kraft; och ingen
kunde gå in i templet, till dess de sju plågor, som de sju
Änglar hade, fullkomnade vordo.

16 Och jag hörde ena stora röst uti templet; den
sade till de sju Änglar: Går, och utgjuter de Guds
vredes skålar på jordena. 2 Och den förste Ängelen
gick åstad, och göt sina skål ut på jordena; och det
vardt ett ondt och skadeligit sår på menniskomen, som
vilddjurets vedertecken hade, och på dem som tillbådo
dess beläte. 3 Och den andre Ängelen göt ut sina skål
i hafvet; och det vardt såsom ens döds mans blod, och
allt det lif hade i hafvet blef dödt. 4 Och den tredje
Ängelen göt ut sina skål i älfvena, och i vattukällorna;

och det vardt blod. 5 Och jag hörde en Ängel säga:
Rättfärdig äst du, Herre, som äst, och varit hafver, och
helig, att du detta dömt hafver. 6 Ty de hafva utgjutit
helgonens och Propheternas blod, och blod hafver du
ock gifvit dem dricka; ty de äro dess värde. 7 Och jag
hörde en annan Ängel säga af altaret: Ja, Herre Gud
allsvåldig, sanne och rätte äro dine domar. 8 Och den
fjerde Ängelen göt ut sina skål i solena; och honom
vardt gifvet att plåga menniskorna med hetta af eld. 9
Och menniskorna vordo brinnande uti en stor hetta,
och de hädde Guds Namn, som magten hade öfver
dessa plågor; och gjorde inga syndabättring, att de
måtte gifvit honom äro. 10 Och den femte Ängelen
göt ut sina skål på vilddjurets stol; och dess rike vardt
förmörkradt, och de sönderbeto sina tungor, för värks
skull; 11 Och hädde Gud i himmelen, för sin värk och
sin sårs skull, och bättrade sig intet af sina gerningar.
12 Och den sjette Ängelen göt ut sina skål på den stora
älfvena Euphrates; och dess vatten borttorkades; på
det vägen skulle beredas för de Konungar östanefter.
13 Och jag såg utu drakans mun, och utu vilddjurets
mun, och utu den falska Prophetens mun, utgå tre
orena andar, såsom paddor. 14 Och det äro djefvulsens
andar, som tecken göra, och utgå till Konungarna på
hela jordene, att församla dem till strids på den stora
allsvåldiga Guds dag. 15 Si, jag kommer, som tjufven
plägar komma; salig är den som vakar, och förvarar
sin kläder, att han icke går naken, och de få se hans
skam. 16 Och han församlade dem på ett rum, det
heter på Ebreisko Armageddon. 17 Och den sjunde
Ängelen göt ut sina skål i vädret; och gick en stor
röst utaf himmelens tempel ifrå stolen, som sade: Det
är gjordt. 18 Och det vardt röster, och tordön, och
ljungeld, och stor jordbäfning, sådana, att dess like icke
varit hade, sedan menniskorna på jordene varit hade,
sådana jordbäfning, så stor. 19 Och den store staden
vardt i tre delar, och Hedningarnas städer föllo; och den
store Babylon kom i åminnelse för Gudi, att han ville
gifva honom kalken af sine grymma vredes vin. 20 Och
alle öar flydde, och bergen funnos intet. 21 Och stort
hagel, såsom en centener, kom ned af himmelen på
menniskorna; och menniskorna hädde Gud, för den
stora plåga af haglet; ty dess plåga var ganska stor.

17 Och kom en af de sju Änglar, som hade de sju
skålar, och talade med mig, och sade till mig:
Kom, jag vill visa dig den stora skökones fördömelse,
som sitter på mycken vatten; 2 Med hvilka Konungarna
på jordene bolat hafva; och de der på jordene bo, äro
druckne vordne af hennes boleris vin. 3 Och han förde
mig i Andanom uti öknena; och jag såg qvinnona sitta på
ett rosenfärgo vilddjur, det var fullt med hädelsenamn,
och hade sju hufvud och tio horn. 4 Och qvinnan var
klädd med purpur och rosenfärgo, och öfvergyld med
guld, och ädla stenar, och perlor; och hade en gyldene
kalk i sine hand, full med styggelse, och sins boleris
orenlighet; 5 Och på hennes anlete skrifvet det namn,
Hemlighet: Den store Babylon, modren till boleri, och till
styggelse på jordene. 6 Och jag såg qvinnona druckna
af helgonens blod, och af deras blod, som Jesu vittne
voro; och jag förundrade mig storliga, då jag såg henne.
7 Och Ängelen sade till mig: Hvi förundrar du dig? Jag
vill säga dig hemligheten om denna qvinnone, och
om vilddjuret, som bär henne, och hafver sju hufvud
och tio horn. 8 Vilddjuret, som du hafver sett, hafver
varit, och är icke; och det skall åter uppkomma utaf
afgrunden, och skall gå uti fördömelse; och de, som
på jordene bo, skola förundra sig, hvilkas namn icke
skrifna äro i lifsens bok, ifrå verldenes begynnelse;
då de se vilddjuret, som hafver varit, och som icke
är, ändock det är. **(Abyssos g12)** 9 Och här är sinnet,
der visdom tillhörer; de sju hufvud äro sju berg, der
qvinnan sitter uppå, och det äro sju Konungar. 10 Fem
äro fallne; en är, och den andre är icke ännu kommen;
och när han kommer, skall han icke länge blifva. 11
Och vilddjuret, som hafver varit, och icke är, den är
den åttonde, och han är utaf de sju, och han går uti
fördömelse. 12 Och de tio horn, som du sett hafver, äro
tio Konungar, som ännu icke hafva fått rike, utan skola,
såsom Konungar, på en stund få magt med vilddjuret.
13 Desse hafva alle ett råd, och skola gifva vilddjurena
sina magt och kraft. 14 De skola strida med Lambena,
och Lambet skall vinna dem; ty det är en Herre öfver
alla herrar, och en Konung öfver alla Konungar; och
med thy äro de utkallade, och utkorade, och trogne.
15 Och han sade till mig: Vattnet, som du såg, der
skökan sitter på, är folk och skarar, och Hedningar,
och tungomål. 16 Och de tio horn, som du sett hafver
på vilddjuret, skola hata skökona, och lägga henne
öde och naken; och de skola uppäta hennes kött, och
bränna henne upp i eld. 17 Ty Gud hafver gifvit dem i
hjertat, att de skola göra det honom behagar, och göra
alle ena mening, att de skulle gifva vilddjurena riket, till
dess Guds ord varda fullkomnad. 18 Och qvinnan, som
du sett hafver, är den store staden, som rike hafver
öfver jordenes Konungar.

18 Och sedan såg jag en annan Ängel komma neder
af himmelen, den stora magt hade; och jorden
vardt upplyst af hans klarhet. 2 Och han ropade med
magt och höga röst, sägandes: Fallen, fallen är den
store Babylon, och är vorden djeflaboning, och alla
orena andars behåll, och alla orena och ohyggeliga
foglars behåll. 3 Ty alle Hedningar hafva druckit af
vredenes vin, hennes boleris, och Konungarne på
jordene hafva bolat med henne, och köpmännerne

på jordene äro rike vordne af hennes stora vällust.
4 Och jag hörde ena andra röst af himmelen, som
sade: I mitt folk, går ut ifrå henne, att I icke delaktige
varden i hennes synder, och att I icke fån något af
hennes plågor; 5 Ty hennes synder räcka allt upp i
himmelen, och Gud hafver dragit till minnes hennes
orättfärdigheter. 6 Betaler henne, såsom hon hafver
betalat eder, och görer henne dubbelt efter hennes
gerningar; och med samma kalk, som hon hafver
inskänkt eder, inskänker henne dubbelt. 7 Så mycket
hon sig hafver härliga hållit och i vällust varit, så mycket
inskänker henne pino och gråt; ty hon säger i sitt
hjerta: Jag sitter och är en Drottning, och icke enka,
och hafver ingen sorg. 8 Derföre skola hennes plågor
komma på en dag, död, gråt, och hunger; och hon
skall varda uppbränd i eld; ty Herren Gud är stark, som
henne döma skall. 9 Och jordenes Konungar skola
gråta henne, och beklaga sig öfver henne, de som
med henne bolat, och i vällust lefvat hafva, då de få se
röken af hennes brand; 10 Och skola stå långt ifrå,
för hennes plågos räddhågas skull, och säga: Ve, ve
den store staden Babylon, den starke staden; ty uti en
stund är din dom kommen. 11 Och köpmännerna på
jordene skola gråta och sörja öfver henne, att ingen
köper deras varor mer: 12 Guld, och silfver, och ädla
stenar, och perlor, och silke, och purpur, och skarlakan,
och allt Thynenträ, och all käril af kosteligit trä, och af
koppar, och jern, och marmor, 13 Och canel, och timian,
och salvo, och rökelse, och vin, och oljo, och semlor,
och hvete, och boskap, och får, och hästar, och vagnar,
och kroppar, och menniskors själar. 14 Och de äple,
som din själ begärar, äro bortkomna ifrå dig, och allt det
fett och härligit var, är förgånget ifrå dig, och du skall
icke nu finnat härefter. 15 Köpmännerna som sådana
varor pläga hafva, och äro rike vordne af honom, skola
stå långt ifrå, för räddhågas skull af hans plågo, gråta
och sörja; 16 Och säga: Ve, ve den stora staden, som
med silke, och purpur, och skarlakan beklädd var, och
öfvergyld med guld, och ädla stenar, och perlor; 17
Ty uti ene stund äro förödde sådane rikedomar; och
alle skeppare, och alle de som på skeppen vistas,
och sjömän, och de som till sjös handla, stodo långt
ifrå; 18 Och ropade, då de sågo röken af hans brand,
sägande: Hvar är dens stora stadsens like? 19 Och
de kastade mull på sin hufvud, och ropade, gråtande
och sörjande, och sade: Ve, ve den stora staden, i
hvilkom alle äro rike vordne, som i hafvet hafva haft
sin skepp af hans varor; ty uti en stund är han öde
vorden. 20 Fröjda dig öfver honom, himmel, och I
helige Apostlar, och Propheter; ty Gud hafver dömt
edar dom på honom. 21 Och en stark Ängel tog upp en
stor sten som en qvarnsten, och kastade i hafvet, och
sade: Med sådana hastighet skall förkastad varda den
store staden Babylon, och han skall icke nu mer varda
funnen. 22 Och harpares, och sångares, och pipares,
och basuners röst skall icke mer hörd varda i dig; och
alle handtverksmän, ehvad handtverk det är, skola icke
mer varda funne i dig; och qvarnaröst skall icke mer
höras i dig. 23 Och ljus och ljusastaka skall icke mer
lysa i dig; och brudgummes och bruds röst skall icke
mer hörd varda i dig; ty dine köpmän voro Förstar på
jordene; ty i dinom trolldom hafva alle Hedningar ville
farit; 24 Och i honom vardt funnen Propheternas och
helgonens blod, och allas deras som dräpne äro på
jordene.

19 Sedan hörde jag, såsom en stor röst, af en stor
skara i himmelen, som sade: Halleluja; salighet
och pris, ära och kraft, vare Herranom vårom Gudi.
2 Ty hans domar äro sanne och rätte; ty han hafver
dömt den stora skökan, den med sitt boleri hafver
förderfvat jordena; och hafver hämnat sina tjenares
blod utu hennes hand. 3 Och åter sade de: Halleluja;
och röken gick upp af evighet till evighet. (aiōn g165)
4 Och de fyra och tjugu äldste, och de fyra djur, föllo
neder och tillbådo Gud, som satt på stolen, och sade:
Amen, Halleluja. 5 Och en röst gick af stolen, och sade:
Lofver vår Gud, I alle hans tjenare, och I som frukten
honom, både små och store. 6 Och jag hörde ena
röst, såsom af en stor skara, och såsom en röst af
mycket vatten, och såsom en röst af stor tordön, säga:
Halleluja; ty vår Herre, allsmägtig Gud, hafver intagit
riket. 7 Låt oss glädjas och fröjdas, och gifva honom
äro; ty Lambsens bröllop är kommet, och dess hustru
hafver sig tillredt. 8 Och henne vardt gifvet att kläda sig
uti rent och skinande silke; men silket är helgonens
rättfärdighet. 9 Och han sade till mig: Skrif: Salige äro
de, som kallade äro till Lambsens bröllop. Och han
sade till mig: Dessa äro sann Guds ord. 10 Och jag föll
för hans fötter, att tillbedja honom; och han sade till mig:
Se till, att du det icke gör; ty jag är din och dina bröders
medtjenare, som Jesu vittnesbörd hafva. Tillbed Gud;
ty Jesu vittnesbörd är Propheties Ande. 11 Och jag såg
himmelen öppen; och si, en hvit häst; och den som satt
på honom, han het Trofast och Sannfärdig; och han
dömer och strider med rättfärdighet. 12 Och hans ögon
såsom eldslåge, och på hans hufvud många kronor;
och hade ett namn skrifvet, det ingen kände, utan han
sjelfver. 13 Och han var klädd i ett kläde, som med
blod bestänkt var; och hans namn heter: Guds Ord;
14 Och honom efterföljde den här, som i himmelen är,
med hvita hästar, klädde uti hvitt och rent silke. 15
Och utu hans mun utgick ett skarpt tveeggadt svärd,
att han dermed skall slå Hedningarna; och han skall
regera dem med jernris; och han trampar allsmägtig
Guds grymma vredes vinpräss. 16 Och han hafver på

sin kläder, och på sina länd ett namn, skrifvet alltså:
Konung öfver alla Konungar, och Herre öfver alla herrar.
17 Och jag såg en Ängel stå i solene, och han ropade
med höga röst, och sade till alla foglar, som flugo under
himmelen: Kommer, och församlens till den stora Guds
Nattvard; 18 Att I skolen äta Konungarnas kött, och
höfvitsmännernas kött, och de starkas kött, och hästars
kött, och deras som sitta på dem, och allas deras kött,
som frie och trälar äro, och både smås och storas. 19
Och jag såg vilddjuret, och jordenes Konungar, och
deras härar församlada, till att hålla ena strid med
honom, som satt på hästen, och med hans här. 20
Och vilddjuret vardt fånget, och med thy den falske
Propheten, som tecken gjorde för thy, med hvilko han
bedrog dem, som togo vilddjursens vedertecken, och
dem som tillbådo dess beläte; desse två vordo lefvande
kastade uti en brinnande sjö, som brann med svafvel.
(Limnē Pyr g3041 g4442) 21 Och de andre vordo dräpne
med hans svärd, som satt på hästen, det utu hans mun
gick; och alle foglar vordo mättade af hans kött.

20 Och jag såg en Ängel nederkomma af himmelen;
han hade nyckelen till af grunden, och ena stora
kedjo i sine hand. (Abyssos g12) 2 Och han grep drakan,
den gamla ormen, som är djefvulen och Satan, och
band honom i tusende år; 3 Och kastade honom uti
afgrunden, och lät åter om honom, och beseglade
der ofvan uppå, att han icke mer bedraga skulle
Hedningarna, till dess fullkomnad vordo tusende år; och
sedan måste han lös varda till någon liten tid. (Abyssos
g12) 4 Och jag såg stolar, och de såto på dem, och dem
vardt gifven dom; och deras själar, som halshuggne
voro för Jesu vittnesbörd, och för Guds ords skull;
och de der icke tillbådo vilddjuret eller dess beläte; ej
heller togo dess vedertecken på sin anlete, eller i sina
händer; och de lefde, och regnerade med Christo i
tusende år. 5 Men de andre döde fingo icke lif igen, till
dess tusende år fullkomnad vordo; denna är den första
uppståndelsen. 6 Salig och helig är den som del hafver
uti första uppståndelsen; öfver dem hafver den andre
döden ingen magt; utan de varda Guds och Christi
Prester, och skola regnera med honom i tusende år. 7
Och då tusende år fullkomnad äro, varder Satanas lös
utu sitt fängelse. 8 Och han skall utgå, till att bedraga
Hedningarna, som äro på fyra jordenes parter, Gog och
Magog, på det han skall församla dem i strid; hvilkas tal
är såsom sanden i hafvet. 9 Och de gåfvo sig upp på
jordenes bred het, och kringhvärfde helgonens lägre,
och den älskeliga staden; och neder af himmelen for
eld af Gudi, och förtärde dem. 10 Och djefvulen, som
dem bedragit hade, vardt kastad uti den brinnande
sjön, och svallet, der både vilddjuret och den falske
Propheten skola plågas, dag och natt, ifrån evighet till
evighet. (aiōn g165, Limnē Pyr g3041 g4442) 11 Och jag såg
en stor hvit stol, och en sitta på honom, för hvilkens
ansigte flydde jord och himmel, och dem vardt intet rum
funnet. 12 Och jag såg de döda, stora och små, stå i
Guds åsyn, och böckerna vordo upplåtna; och en annar
bok vardt upplåten, som är lifsens; och de döde vordo
dömde, efter som skrifvet var i böckerna, efter deras
gerningar. 13 Och hafvet gaf igen de döda, som deruti
voro; och döden och helvetet gåfvo igen de döda, som
uti dem voro; och det blef dömdt om hvar och en, efter
deras gerningar. (Hadēs g86) 14 Och döden och helvetet
vordo kastade, uti den brinnande sjön; denne är den
andre döden. (Hadēs g86, Limnē Pyr g3041 g4442) 15 Och
den der icke vardt funnen skrifven i lifsens bok, han
vardt kastad i den brinnande sjön. (Limnē Pyr g3041 g4442)

21 Och jag såg en ny himmel och en ny jord; ty den
förste himmelen och den första jorden förgingos;
och hafvet är icke mer. 2 Och jag, Johannes, såg
den helga staden, det nya Jerusalem, nederkomma af
himmelen, ifrå Gudi, tillredd såsom en prydd brud till sin
man. 3 Och jag hörde ena stora röst af himmelen säga:
Si Guds tabernakel ibland menniskorna, och han skall
bo med dem; och de skola vara hans folk, och sjelfver
Gud med dem skall vara deras Gud. 4 Och Gud skall
aftorka alla tårar af deras ögon, och ingen död skall
sedan vara; icke heller gråt, icke heller rop, icke heller
någor värk varder mer; ty det första är förgånget. 5
Och den der satt på stolen sade: Si, jag gör all ting
ny. Och han sade till mig: Skrif; ty dessa ord äro viss
och sann. 6 Och han sade till mig: Det är gjordt. Jag
är A och O, begynnelsen och änden; jag skall gifva
honom, som törstar, af lefvande vattnens källo för intet.
7 Den som vinner, han skall allt detta få äga; och jag
skall vara honom hans Gud, och han skall vara min
son. 8 Men dem räddom, och otrognom, och grufligom,
och mandråparom, och bolarom, och trollkarlom, och
afgudadyrkarom, och allom lögnaktigom, deras del skall
vara uti den sjön, som brinner med eld och svafvel;
hvilket är den andre döden. (Limnē Pyr g3041 g4442) 9
Och till mig kom en af de sju Änglar, som hade sju
skålar fulla med de sju yttersta plågor; och han talade
med mig, och sade: Kom, och jag vill visa dig brudena,
Lambsens hustru. 10 Och han förde mig, i Andanom,
på ett stort och högt berg, och viste mig den stora
staden, det helga Jerusalem, nederkomma af himmelen
ifrå Gud; 11 Och hade Guds härlighet; och hans ljus
var lika som den aldraädlaste stenen, en klar jaspis,
12 Och han hade en stor och hög mur, den der tolf
portar hade, och i portarna tolf Änglar, och inskrifna
namn, hvilka äro de tolf Israels söners slägters namn.
13 Östantill tre portar, nordantill tre portar, sunnantill tre
portar, vestantill tre portar. 14 Och stadsmuren hade

tolf grundvalar, och i dem de tolf Lambsens Apostlars
namn. 15 Och den som talade med mig, hade ena
gyldene rö, der han med mäta skulle staden, och hans
portar, och hans mur. 16 Och staden ligger fyrkant,
och hans längd är så stor som bredden; och han
mälte staden med rön, tolf tusend stadier; och hans
längd, och bredd, och höjd äro lika. 17 Och han mälte
hans mur, hundrade fyra och fyratio alnar, efter ens
menniskos mått, som Ängelen hade. 18 Och hans murs
byggning var af jaspis; men sjelfve staden af klart guld,
lik vid rent glas. 19 Och stadsmurens grundvalar voro
prydde med all dyrbar sten; förste grundvalen var af
jaspis, den andre en saphir, den tredje en chalcedonier,
den fjerde en smaragd; 20 Den femte en sardonix,
den sjette en sardis, den sjunde en chrysolith, den
åttonde en beryll, den nionde en topazier, den tionde
en chrysopras, den ellofte en hyacinth, den tolfte en
amethist. 21 Och de tolf portar voro tolf perlor, hvar för
sig; och hvar port var af ene perlo; och stadsens gator
voro klart guld, såsom genomskinande glas. 22 Och jag
såg der intet tempel uti; ty Herren, allsvåldig Gud, är
templet deruti, och Lambet. 23 Och staden behöfver
icke sol eller måna, att de skola lysa deruti; ty Guds
härlighet upplyser honom, och hans ljus är Lambet. 24
Och Hedningarna, som salige varda, skola vandra i
hans ljus; och Konungarna på jordene skola föra sina
härlighet och ära in uti honom. 25 Och hans portar låtas
intet till om dagen; ty der varder ingen natt. 26 Och de
skola föra Hedningarnas härlighet och ära in uti honom.
27 Der skall intet inkomma, som besmitteligit är, eller
det styggelse gör och lögn; utan de som skrifne äro i
Lambsens lefvande bok.

22 Och han viste mig ena klara älf, med lefvande
vatten, klar som christall, den gick ifrå Guds stol
och Lambsens. 2 Midt uppå hans gator, och på båda
sidor vid älfvena, stod lifsens trä, bärandes tolffald frukt,
och bar sina frukt alla månader; och löfven af trät tjente
till Hedningarnas helbregdo. 3 Och intet förbannadt
skall vara mer; utan Guds och Lambsens stol skall
blifva deruti, och hans tjenare skola honom tjena. 4
Och de skola se hans ansigte, och hans Namn skall
vara på deras anleten. 5 Och natt blifver icke mer
der, och de behöfva icke ljus, icke heller solens ljus;
ty Herren Gud upplyser dem, och de skola regnera
ifrån evighet till evighet. (aiōn g165) 6 Och han sade
till mig: Dessa ord äro viss och sann; och Herren, de
helga Propheters Gud, sände sin Ängel, att visa sina
tjenare hvad ske skall innan kort tid. 7 Och si, jag
kommer snarliga; salig är den som håller Prophetiens
ord i desso bok. 8 Och jag är Johannes, som hörde
och såg detta; och sedan jag hade det hört och sett,
föll jag ned att tillbedja för Ängelens fötter, som mig
detta viste. 9 Och han sade till mig: Se till, att du gör
det icke; ty jag är din medtjenare, och dina bröders,
Propheternas, och deras som hålla denna boks ord:
Tillbed Gud. 10 Och han sade till mig: Besegla icke
denna Propheties ord i desso bok; ty tiden är när. 11
Den som onder är, han vare ännu onder; och den som
oren är, han vare ännu oren; men den som from är, han
varde ännu frommare; och den helig är, varde ännu
heligare. 12 Och si, jag kommer snart, och min lön med
mig, till att vedergälla hvarjom och enom, såsom hans
gerning är. 13 Jag är A och O, begynnelsen och änden,
den förste och den siste. 14 Salige äro de som hålla
hans bud, på det deras magt skall vara i lifsens trä,
och ingå genom portarna i staden. 15 Ty utantill äro
hundar, och trollkarlar, och bolare, och mandråpare,
och afgudadyrkare, och alle de som älska och göra
lögnen. 16 Jag, Jesus, sände min Ängel, att han skulle
betyga eder detta i församlingarna: Jag är Davids rot
och slägte, en klar morgonstjerna. 17 Och Anden och
bruden säga: Kom. Och den det hörer, han säge: Kom.
Och den der törster, han komme; och den der vill, han
tage lifsens vatten för intet. 18 Men jag betygar hvar
och en, som hörer Prophetiens ord i desso bok: Ho
som lägger något härtill, på honom skall Gud lägga de
plågor, som skrefne äro i denna bok. 19 Och om någor
tager något ifrå denna boks Propheties ord, hans del
skall Gud borttaga utu lifsens bok, och utu den helga
staden, och utu det som skrifvet är i denna bok. 20 Det
säger han, som vittnesbörd bär härtill: Ja, jag kommer
snart. Amen. Ja, kom, Herre Jesu. 21 Vårs Herras Jesu
Christi nåd vare med eder allom. Amen.

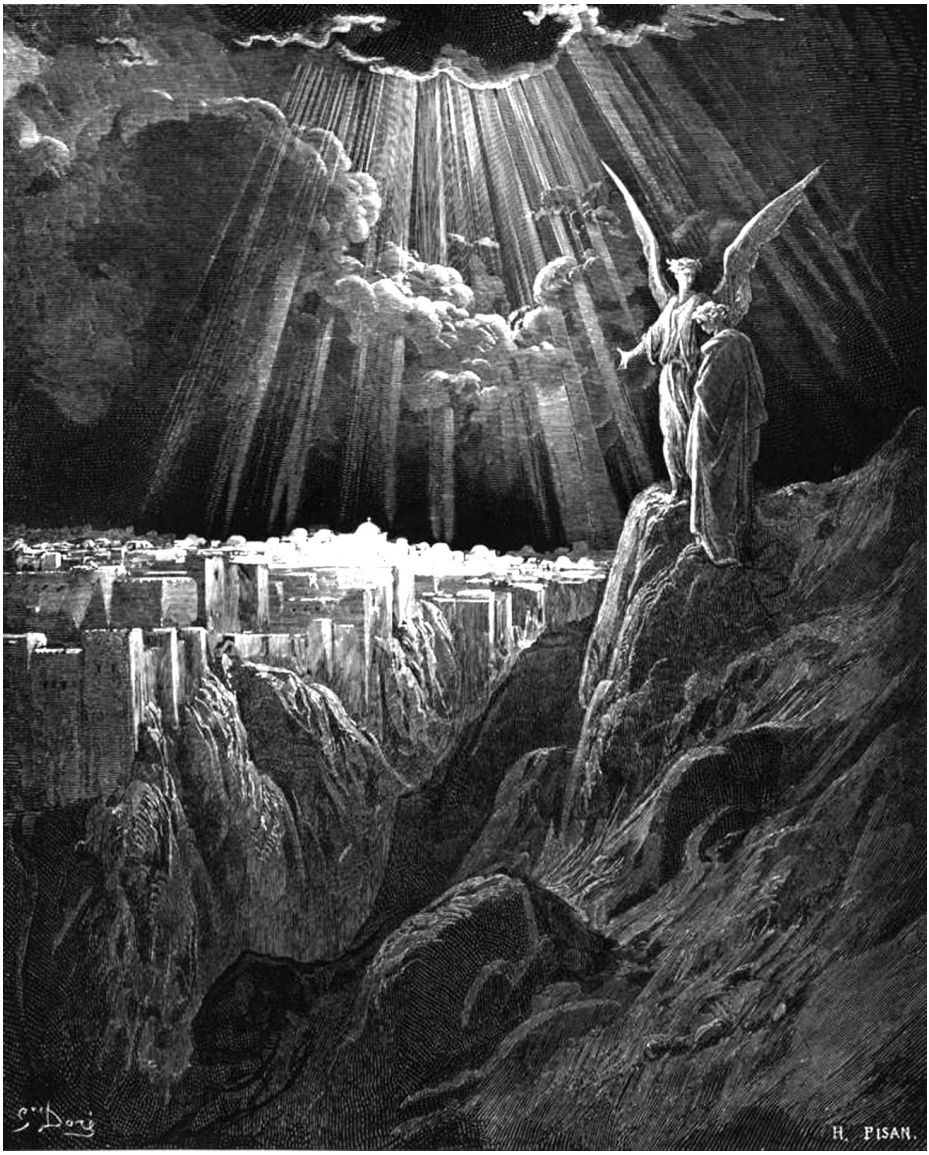

Och jag, Johannes, såg den helga staden, det nya Jerusalem, nederkomma af himmelen, ifrå Gudi, tillredd såsom en prydd brud till sin man. Och jag hörde ena stora röst af himmelen säga: Si Guds tabernakel ibland menniskorna, och han skall bo med dem; och de skola vara hans folk, och sjelfver Gud med dem skall vara deras Gud.

Uppenbarelseboken 21:2-3

En Guide till Läsaren

Svensk at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, *"As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him."* Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, *"And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned."* So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, *"Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth."* 2 Timothy 2:15. *"God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,"* 2 Peter 1:4-8.

Ordlista

Svensk at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12
Greek: proper noun, place
Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses
Meaning:
Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios g126
Greek: adjective
Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6
Meaning:
Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165
Greek: noun
Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses
Meaning:
A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166
Greek: adjective
Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses
Meaning:
From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653
Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular
Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32
Meaning:
To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possiblity, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067
Greek: proper noun, place
Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses
Meaning:
Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86
Greek: proper noun, place
Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses
Meaning:
Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442
Greek: proper noun, place
Usage: Phrase 5 times in the New Testament
Meaning:
Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585
Hebrew: proper noun, place
Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses
Meaning:
The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020
Greek: proper noun, place
Usage: 1 time in 2 Peter 2:4
Meaning:
Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Ordlista +

AionianBible.org/Bibles/Swedish---Swedish-Bible-1873/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Lukas 8:31
Romarbrevet 10:7
Uppenbarelseboken 9:1
Uppenbarelseboken 9:2
Uppenbarelseboken 9:11
Uppenbarelseboken 11:7
Uppenbarelseboken 17:8
Uppenbarelseboken 20:1
Uppenbarelseboken 20:3

aïdios

Romarbrevet 1:20
Judasbrevet 1:6

aiōn

Matteus 12:32
Matteus 13:22
Matteus 13:39
Matteus 13:40
Matteus 13:49
Matteus 21:19
Matteus 24:3
Matteus 28:20
Markus 3:29
Markus 4:19
Markus 10:30
Markus 11:14
Lukas 1:33
Lukas 1:55
Lukas 1:70
Lukas 16:8
Lukas 18:30
Lukas 20:34
Lukas 20:35
Johannes 4:14
Johannes 6:51
Johannes 6:58
Johannes 8:35
Johannes 8:51
Johannes 8:52
Johannes 9:32
Johannes 10:28
Johannes 11:26
Johannes 12:34
Johannes 13:8
Johannes 14:16
Apostlagärningarna 3:21
Apostlagärningarna 15:18
Romarbrevet 1:25
Romarbrevet 9:5
Romarbrevet 11:36
Romarbrevet 12:2
Romarbrevet 16:27
1 Korinthierbrevet 1:20
1 Korinthierbrevet 2:6
1 Korinthierbrevet 2:7
1 Korinthierbrevet 2:8
1 Korinthierbrevet 3:18
1 Korinthierbrevet 8:13
1 Korinthierbrevet 10:11
2 Korinthierbrevet 4:4
2 Korinthierbrevet 9:9
2 Korinthierbrevet 11:31
Galaterbrevet 1:4
Galaterbrevet 1:5
Efesierbrevet 1:21
Efesierbrevet 2:2
Efesierbrevet 2:7
Efesierbrevet 3:9
Efesierbrevet 3:11
Efesierbrevet 3:21
Efesierbrevet 6:12
Filipperbrevet 4:20
Kolosserbrevet 1:26
1 Timotheosbrevet 1:17
1 Timotheosbrevet 6:17
2 Timotheosbrevet 4:10
2 Timotheosbrevet 4:18
Titusbrevet 2:12
Hebreerbrevet 1:2
Hebreerbrevet 1:8
Hebreerbrevet 5:6
Hebreerbrevet 6:5
Hebreerbrevet 6:20
Hebreerbrevet 7:17
Hebreerbrevet 7:21
Hebreerbrevet 7:24
Hebreerbrevet 7:28
Hebreerbrevet 9:26
Hebreerbrevet 11:3
Hebreerbrevet 13:8
Hebreerbrevet 13:21
1 Petrusbrevet 1:23
1 Petrusbrevet 1:25
1 Petrusbrevet 4:11
1 Petrusbrevet 5:11
2 Petrusbrevet 3:18
1 Johannesbrevet 2:17
2 Johannesbrevet 1:2
Judasbrevet 1:13
Judasbrevet 1:25
Uppenbarelseboken 1:6
Uppenbarelseboken 1:18
Uppenbarelseboken 4:9
Uppenbarelseboken 4:10
Uppenbarelseboken 5:13
Uppenbarelseboken 7:12
Uppenbarelseboken 10:6
Uppenbarelseboken 11:15
Uppenbarelseboken 14:11
Uppenbarelseboken 15:7
Uppenbarelseboken 19:3
Uppenbarelseboken 20:10
Uppenbarelseboken 22:5

aiōnios

Matteus 18:8
Matteus 19:16
Matteus 19:29
Matteus 25:41
Matteus 25:46
Markus 3:29
Markus 10:17
Markus 10:30
Lukas 10:25
Lukas 16:9
Lukas 18:18
Lukas 18:30
Johannes 3:15
Johannes 3:16
Johannes 3:36
Johannes 4:14
Johannes 4:36
Johannes 5:24
Johannes 5:39
Johannes 6:27
Johannes 6:40
Johannes 6:47
Johannes 6:54
Johannes 6:68

Johannes 10:28
Johannes 12:25
Johannes 12:50
Johannes 17:2
Johannes 17:3
Apostlagärningarna 13:46
Apostlagärningarna 13:48
Romarbrevet 2:7
Romarbrevet 5:21
Romarbrevet 6:22
Romarbrevet 6:23
Romarbrevet 16:25
Romarbrevet 16:26
2 Korinthierbrevet 4:17
2 Korinthierbrevet 4:18
2 Korinthierbrevet 5:1
Galaterbrevet 6:8
2 Thessalonikerbrevet 1:9
2 Thessalonikerbrevet 2:16
1 Timotheosbrevet 1:16
1 Timotheosbrevet 6:12
1 Timotheosbrevet 6:16
2 Timotheosbrevet 1:9
2 Timotheosbrevet 2:10
Titusbrevet 1:2
Titusbrevet 3:7
Filemonbrevet 1:15
Hebreerbrevet 5:9
Hebreerbrevet 6:2
Hebreerbrevet 9:12
Hebreerbrevet 9:14
Hebreerbrevet 9:15
Hebreerbrevet 13:20
1 Petrusbrevet 5:10
2 Petrusbrevet 1:11
1 Johannesbrevet 1:2
1 Johannesbrevet 2:25
1 Johannesbrevet 3:15
1 Johannesbrevet 5:11
1 Johannesbrevet 5:13
1 Johannesbrevet 5:20
Judasbrevet 1:7
Judasbrevet 1:21
Uppenbarelseboken 14:6

eleēsē

Romarbrevet 11:32

Geenna

Matteus 5:22
Matteus 5:29
Matteus 5:30
Matteus 10:28
Matteus 18:9
Matteus 23:15
Matteus 23:33
Markus 9:43
Markus 9:45
Markus 9:47
Lukas 12:5
Jakobsbrevet 3:6

Hadēs

Matteus 11:23
Matteus 16:18
Lukas 10:15
Lukas 16:23
Apostlagärningarna 2:27
Apostlagärningarna 2:31
1 Korinthierbrevet 15:55
Uppenbarelseboken 1:18
Uppenbarelseboken 6:8
Uppenbarelseboken 20:13
Uppenbarelseboken 20:14

Limnē Pyr

Uppenbarelseboken 19:20
Uppenbarelseboken 20:10
Uppenbarelseboken 20:14
Uppenbarelseboken 20:15
Uppenbarelseboken 21:8

Sheol

1 Mosebok 37:35
1 Mosebok 42:38
1 Mosebok 44:29
1 Mosebok 44:31
4 Mosebok 16:30
4 Mosebok 16:33
5 Mosebok 32:22
1 Samuelsboken 2:6
2 Samuelsboken 22:6
1 Kungaboken 2:6
1 Kungaboken 2:9
Job 7:9
Job 11:8
Job 14:13
Job 17:13
Job 17:16
Job 21:13
Job 24:19
Job 26:6
Psaltaren 6:5
Psaltaren 9:17
Psaltaren 16:10
Psaltaren 18:5
Psaltaren 30:3
Psaltaren 31:17
Psaltaren 49:14
Psaltaren 49:15
Psaltaren 55:15
Psaltaren 86:13
Psaltaren 88:3
Psaltaren 89:48
Psaltaren 116:3
Psaltaren 139:8
Psaltaren 141:7
Ordspråksboken 1:12
Ordspråksboken 5:5
Ordspråksboken 7:27
Ordspråksboken 9:18
Ordspråksboken 15:11
Ordspråksboken 15:24
Ordspråksboken 23:14
Ordspråksboken 27:20
Ordspråksboken 30:16
Predikaren 9:10
Höga Visan 8:6
Jesaja 5:14
Jesaja 7:11
Jesaja 14:9
Jesaja 14:11
Jesaja 14:15
Jesaja 28:15
Jesaja 28:18
Jesaja 38:10
Jesaja 38:18
Jesaja 57:9
Hesekiel 31:15
Hesekiel 31:16
Hesekiel 31:17
Hesekiel 32:21
Hesekiel 32:27
Hosea 13:14
Amos 9:2
Jona 2:2
Habackuk 2:5

Tartaroō

2 Petrusbrevet 2:4

Questioned

Jesaja 14:19
2 Petrusbrevet 2:17

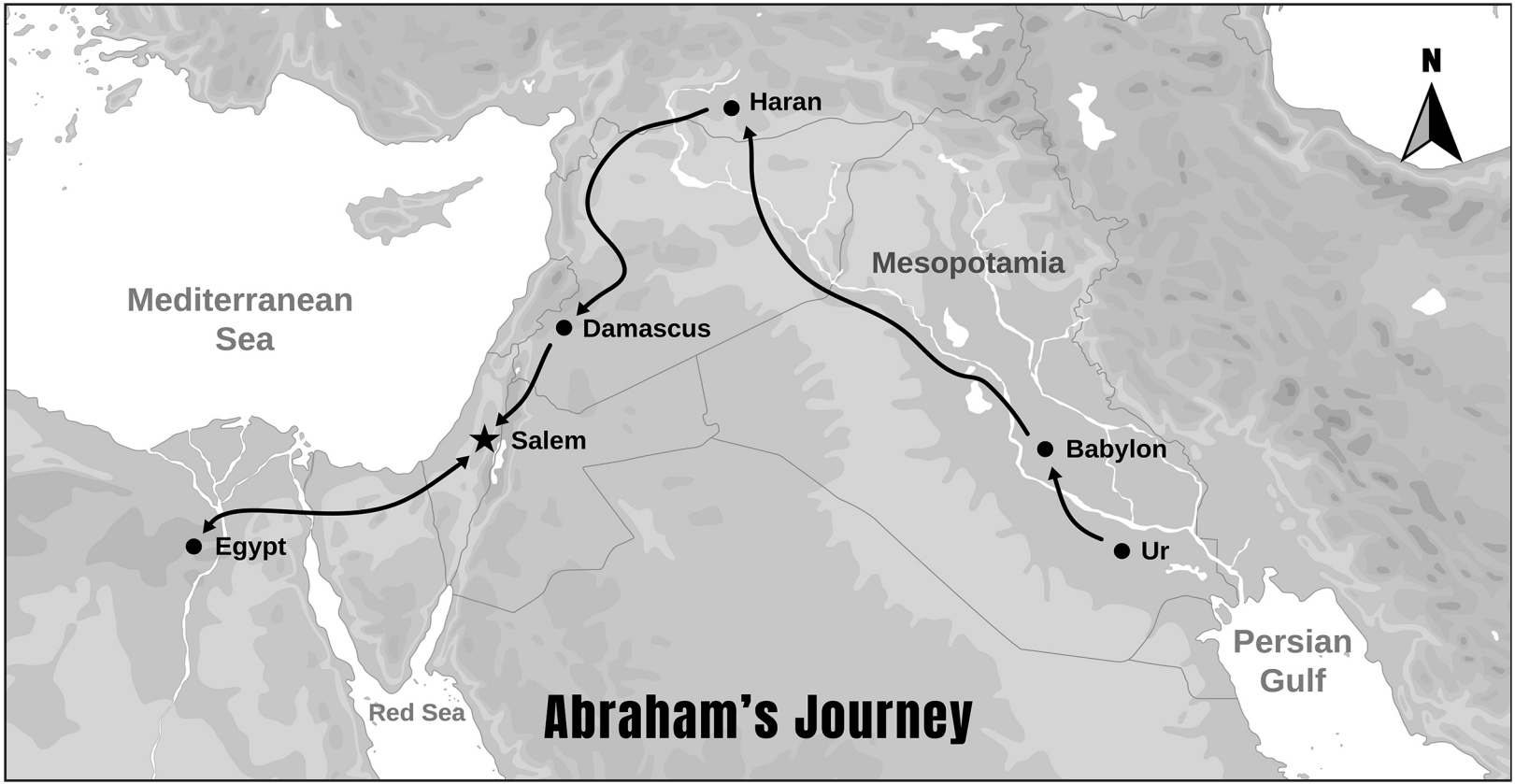

Genom trona vardt Abraham lydig, då han kallad vardt till att utgå i det land, som han få skulle till arfs; och for ut, och visste icke hvart han komma skulle. - Hebreerbrevet 11:8

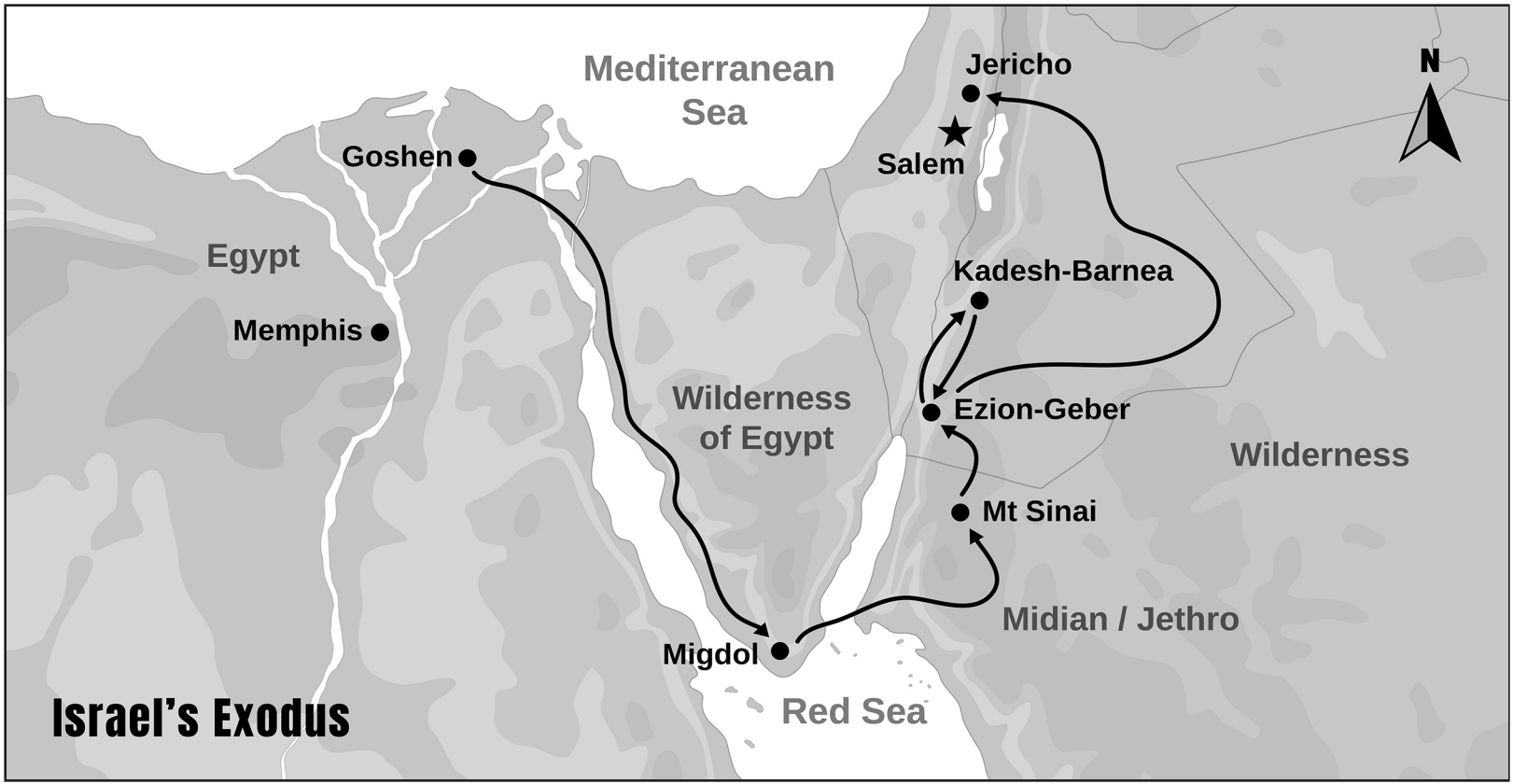

Då nu Pharao hade släppt folket, förde icke Gud dem på den vägen genom de Philisteers land, den genast var; ty han tänkte att folket måtte ångra sig, när de sågo örlig emot sig, och så omvända igen till Egypten. - 2 Mosebok 13:17

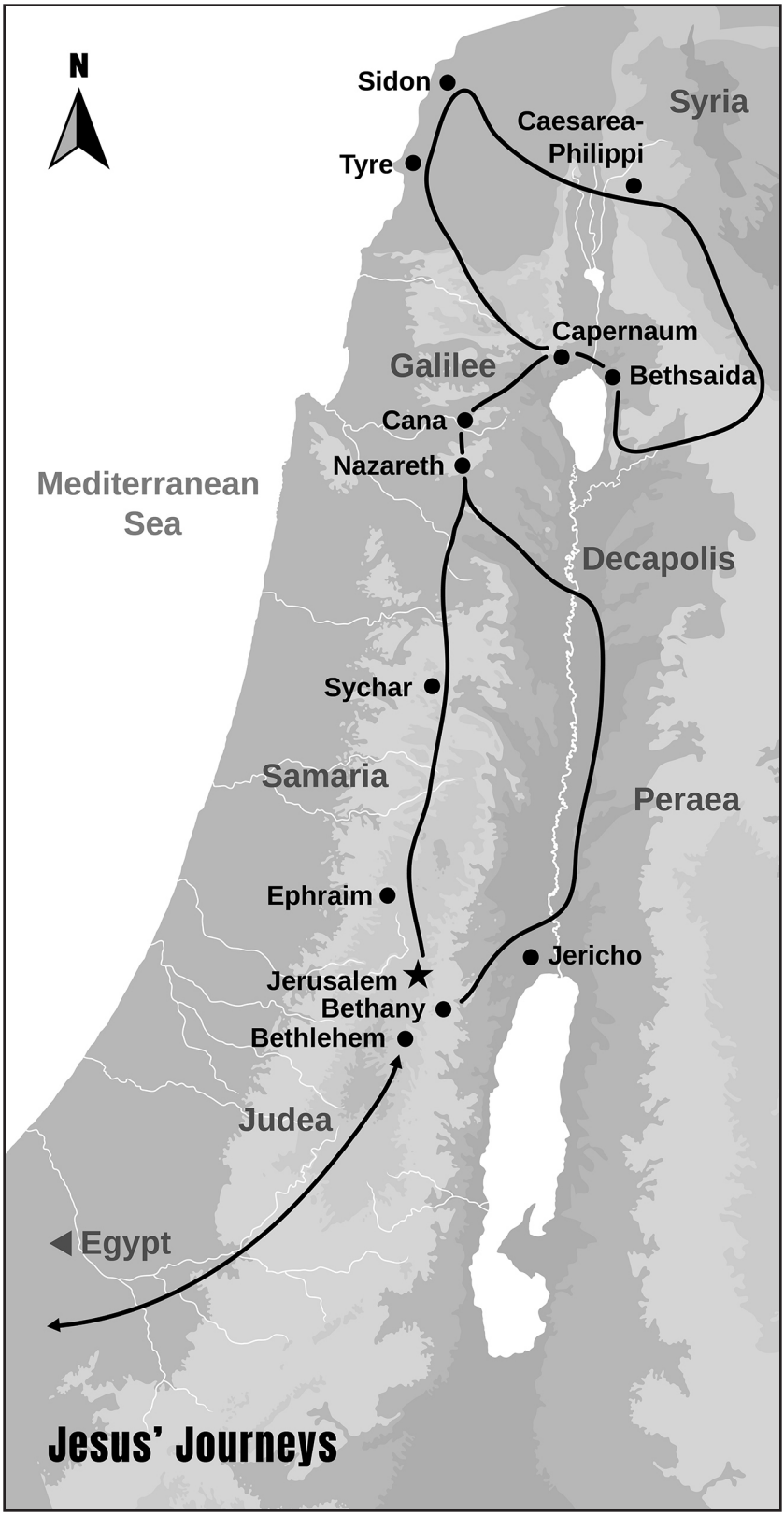

Ty ock menniskones Son är icke kommen, på det han skulle låta tjena sig; utan på det han ville tjena, och gifva sitt lif till återlösning för många. - Markus 10:45

Paulus, Jesu Christi tjenare, kallad till Apostel, afskild till att predika Guds Evangelium; - Romarbrevet 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophecies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Uusher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

	Christ returns for his people
1956	Jim Elliot martyrd in Ecuador
1830	John Williams reaches Polynesia
1731	Zinzendorf leads Moravian mission
1614	Japanese kill 40,000 Christians
1572	Jesuits reach Mexico
1517	Martin Luther leads Reformation
1455	Gutenberg prints first Bible
1323	Franciscans reach Sumatra
1276	Ramon Llull trains missionaries
1100	Crusades tarnish the church
1054	The Great Schism
997	Adalbert marytyrd in Prussia
864	Bulgarian Prince Boris converts
716	Boniface reaches Germany
635	Alopen reaches China
569	Longinus reaches Alodia / Sudan
432	Saint Patrick reaches Ireland
397	Carthage ratifies Bible Canon
341	Ulfilas reaches Goth / Romania
325	Niceae proclaims God is Trinity
250	Denis reaches Paris, France
197	Tertullian writes Christian literature
70	Titus destroys the Jewish Temple
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Thomas reaches Malabar, India
39	Peter reaches Gentile Cornelius
33	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

What are we?			Genesis 1:26 - 2:3	
How are we sinful?			Romans 5:12-19	
Where are we?			Innocence	
			Eternity Past	Creation 4004 B.C.
Who are we?	God	Father	John 10:30 God's perfect fellowship	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden
		Son		
		Holy Spirit		
	Mankind	Living	Genesis 1:1 No Creation No people	
		Deceased believing		
		Deceased unbelieving		
	Angels	Holy		Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels
		Imprisoned		
		Fugitive		
		First Beast		
		False Prophet		
		Satan		
Why are we?			Romans 11:25-36, Ephesian 2:7	

Mankind is created in God's image, male and female He created us

Sin entered the world through Adam and then death through sin

When are we?

<table>
<tr><td colspan="4">Fallen</td><td>Glory</td></tr>
<tr><td>Fall to sin
No Law</td><td>Moses' Law
1500 B.C.</td><td>Christ
33 A.D.</td><td>Church Age
Kingdom Age</td><td>New Heavens
and Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">1 Timothy 6:16
Living in unapproachable light</td><td rowspan="7">Acts 3:21
Philippians 2:11
Revelation 20:3

God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City</td></tr>
<tr><td colspan="2">John 8:58
Pre-incarnate</td><td>John 1:14
Incarnate</td><td>Luke 23:43
Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="2">Psalm 139:7
Everywhere</td><td colspan="2">John 14:17
Living in believers</td></tr>
<tr><td colspan="4">Ephesians 2:1-5
Serving the Savior or Satan on Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:22
Blessed in Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:23, Revelation 20:5,13
Punished in Hades until the final judgment</td></tr>
<tr><td colspan="4">Hebrews 1:14
Serving mankind at God's command</td></tr>
<tr><td colspan="4">2 Peter 2:4, Jude 6
Imprisoned in Tartarus</td><td rowspan="4">Matthew 25:41
Revelation 20:10

Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels</td></tr>
<tr><td rowspan="3" colspan="3">1 Peter 5:8, Revelation 12:10

Rebelling against Christ
Accusing mankind</td><td>Revelation 20:13
Thalaasa</td></tr>
<tr><td>Revelation 19:20
Lake of Fire</td></tr>
<tr><td>Revelation 20:2
Abyss</td></tr>
</table>

For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all

Bestämmelse

Svensk at AionianBible.org/Destiny

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament *Sheol* and New Testament *Hadēs*, 2) *Geenna*, 3) *Tartaroō*, 4) *Abyssos*, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, *"the gates of Hades will not prevail,"* Matthew 16:18. Paul asks, *"Hades where is your victory?"* 1 Corinthians 15:55. John wrote, *"Hades gives up,"* Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, *"Do not be afraid,"* because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to *"be afraid"* because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarrantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, *"out of the frying pan, into the fire?"* Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, *"Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'"* Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. *"If the first fruit is holy, so is the lump,"* Romans 11:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

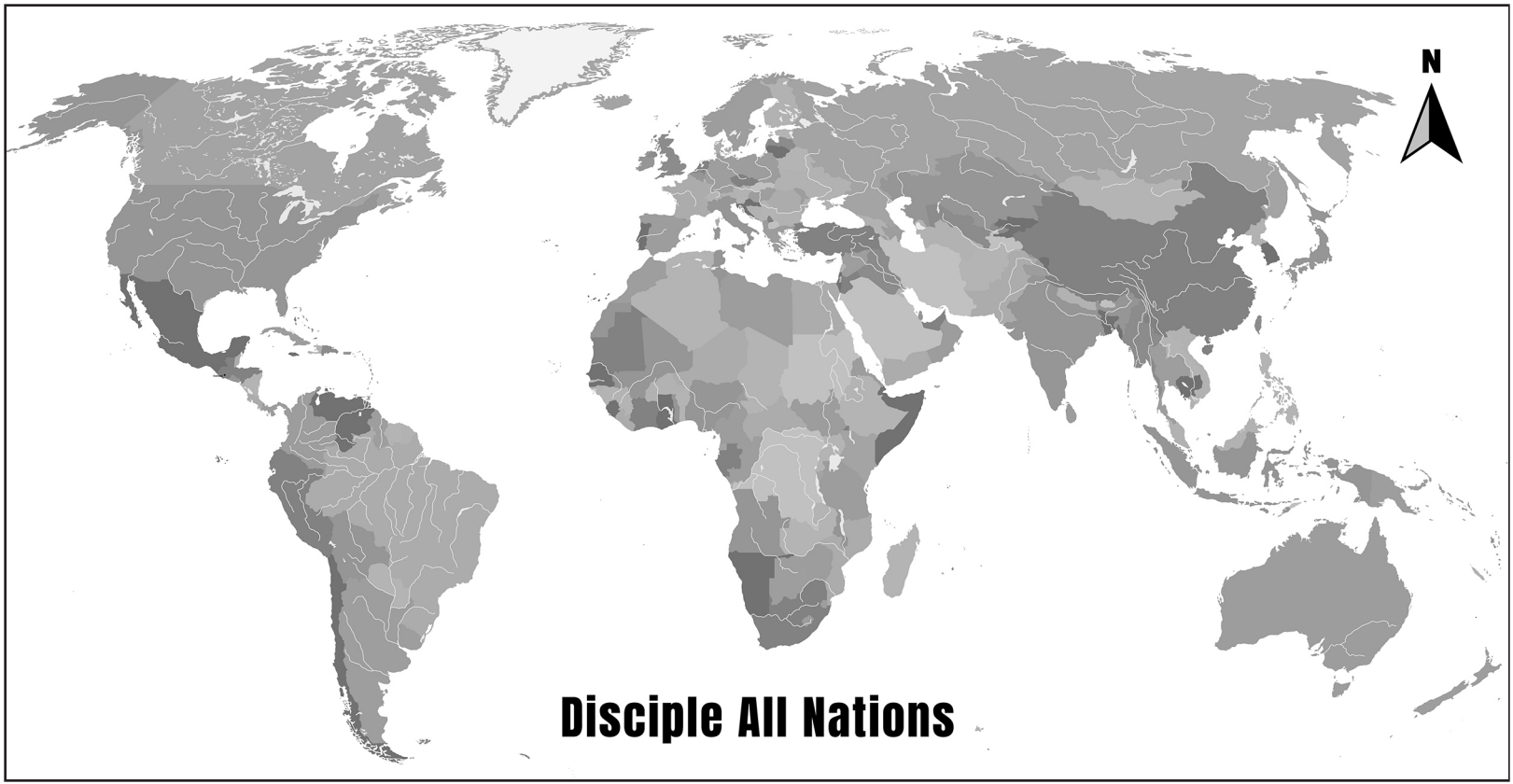

Går fördenskull ut, och lärer all folk; och döper dem, i Namn Faders, och Sons, och dens Helga Andas. - Matteus 28:19